00050045

BOMBAY BRANCH
OF THE
ROYAL ASIATIC SOCIETY
TOWN HALL, BOMBAY.

Digitized with financial assistance from the
Government of Maharashtra
on 03 December, 2015

A X 6 4

V

SVMMA PRIVILEGIORVM HVIC GLOSSARIORVM editioni conceſſorum, quæ prodiit anno M. D. LXXIII, Cal. Febr.

Diplomatis duobus MAXIMILIANI II, Romanorum imperatoris ſemper augusti, cautum eſt Henrico Stephano, nequis in vniuerſis ditionibus ipſius Cæſareæ maieſtatis, locis atque ciuitatibus tam ſacro Romano imperio, quàm cæteris regnis, dominiis & prouinciis eius mediatè vel immediatè ſubiectis, niſi ipſius Henrici Stephani aut hæredum permiſſu, hæc Gloſſaria, & hunc eius de Atticæ linguæ ſeu dialecti idiomatis commentarium excudere ante octennium, à die qua finita editio fuerit computandum: vel ea quæ excuſa fuerint exemplaria vendere atque diſtribuere publicè vel occultè aut quouis alio prætextu, auſit. Alioqui ſibi, præter amiſsionem librorum, mulctam decem marcharum auri puri irrogatam eſſe ſciat, imperiali fiſco & ipſi Henrico Stephano, vel eius hæredibus, aut ab illis mandatum habentibus, ex æquo perſoluendam.

Diploma vnum datum fuit Pragæ, die XV. Febr. Anno M. D. LXX.

Subſign.

Maximilianus.

Ad mandatum ſacræ Cæſ. maieſtatis proprium, A. Erſtenberger.

Alterum datum fuit Spiræ, die XVII Sept. eodem anno.

Subſign.

Maximilianus.

Ad mandatum ſacræ Cæſ. maieſtatis proprium, M. Gerſtman.

R/Gr 483.7 Ste/Gr 0
50045

00050045

GLOSSARIA

duo, è ſitu vetuſtatis eruta:

AD VTRIVSQVE LINGVAE

cognitionem & locupletationem perutilia.

ITEM,

DE ATTICAE LINguæ ſeu dialecti idiomatis,

COMMENT. HENR. STEPH.

Vtraque nunc primùm in publicum prodeunt.

50045

ANNO M. D. LXXIII,
excudebat Henr. Stephanus.

CVM PRIVILEGIO CÆS. MAIESTATIS.

NOBILISS. ET VARIA ERVditione ornatiſſimo viro, D. THOMÆ REDINGERO,

HENR. STEPHANVS S. D.

SAtíſne fuerit, Thoma Redingere, ad concitandum tibi huius libri deſiderium & amorem, ſi eum cùm ab aliis plurimis, tum verò à Iacobo Cuiacio, qui primum inter amicos tuos locum obtinet, mirificè deſiderari & amari dixero? Non ſatis (vt opinor) eſſe id pôterit. Si enim bene te noui, in eorum numero ponendus non es, qui admiratione & amore protinus complectuntur quod amicum in pretio habere animaduertunt: tantúmque amicitiæ tribuunt, vel potius indulgent, vt illius ſuæ admirationis ſuíq; amoris fidem penes amicum eſſe velint. Ac meritò certè exemplum eorum ſequēdum tibi nō exiſtimas. aſſentatorum enim verius quàm amicorum officio fungi hac in re mihi vidētur. Atque, vt ingenuè loquar, in memoriam reuocant quod apud Athenæum non ſine riſu olim legi, de quodam Chiriſopho, vno τῶν Διονυσιοκολάκων, qui aliena fide (vt ita dicam) ridebat. Nam quum ridentem Dionyſium vnà cum amicis vidiſſet, in riſum & ipſe prorupit: licet longius ab illis remotus quàm vt audire quæ dicebantur poſſet. Interrogante Dionyſio quomodo riſus ſocius eſſet, quū eius cauſam ignoraret, Vobis (inquit) fidem habeo, riſum mereri quod dictum eſt. In memoriam reducunt & quæ Iuuenalis canit de quodam cæco adulatore, qui fidem ſuam oculis alienis adſtringebat, vt ille alienis auribus.

Nemo magis rhombum ſtupuit. nam plurima dixit
In læuum conuerſus: at illi dextra iacebat Bellua.

Quum igitur aſſentatoris potius ſit quàm amici ex aliena fide ita pendêre, abſit vt tibi hunc librum aliorum duntaxat amore commendari poſſe exiſtimem: præſertim quum is ſis qui optimè de illo iudicium ferre queas. Ac profectò ſi verum eſt prouerbium, vino vendibili ſuſpenſa hedera non eſſe opus, ſuis ſe diuitiis ita liber iſte commendat, vt externa commendatione minimè indigeat. Nam ſiue Latinam ſiue Græcam

linguam ſpectemus, noua pariter & inſigni multorum vocabulorum doctrina nos ditat. Quum igitur vtriuſque linguæ mirè ſtudioſum te eſſe ſcirem, mei in te amoris meæque obſeruantiæ indicium aliquod præbere cupiens, dicandum tibi cenſui. Quanuis enim eiuſmodi ſit qui ſe tibi reddere charũ ipſemet poſſit, chariorẽ tamen tũ propter me, è cuius manibus in tuas venit, tum verò propter aliorũ quos iam demeritus eſt amorem, futurum eſſe ſpero. Plura autẽ de illo ex mea ad lectorem epiſtola (ſi eam legere vacabit) intelliges. Præſertim verò quod ad titulum attinet, qui nihil minus quàm magnificus aut ſpecioſus eſt, non debere quenquam ex eo ipſum opus metiri, vtpote multo plus habente in receſſu quàm in fronte promittat, declaraui. Quinetiam verbum vetus huc accommodaui, quod ſub ſordido etiam palliolo ſæpe ſapientiam eſſe ait.

Cæterùm non ſum neſcius hunc librum tardius & tua & aliorũ multorum ſpe in lucem prodire: (præſertímque eorum qui lubenter vni cuipiam ex tomis mei Theſauri Græcæ linguæ aſſuendum curaſſent) ſed quicunq; nouerint quàm nunc ægro ſim, non corpore, ſed animo, hanc tarditatem nõ ſolùm excuſaturos & boni conſulturos, ſed etiam celeritati ſuperioris temporis antepoſituros confido. Vale.

HENR. STEPHANVS LECTORI.

NON DVBITO, lector, quin plerique, ſumptis in manus hiſce libris, qui Gloſſariorum nomine inſcribuntur, ſi ex titulo, aut ex aliquot vocabulis in quæ fortè inciderint, ſtatim eos æſtimabunt, (vt hominum temerariorum fert conſuetudo) mali æſtimatores, & contemptores eorum potius quàm admiratores futuri ſint. Quamobrem quum vel de leuibus rebus iudicium & ſubitò & tutò ferri vix poſsit, monendum te ſimul ac rogandum putaui vt non prius de hiſce ſcriptis iudicares, quàm ea non per tranſennā aſpexiſſes (vt loquitur prouerbium) ſed penitus & attentè introſpexiſſes.

Ad titulum enim quod attinet, quemadmodum quum aliquem audimus, quid loquatur potius quàm quis loquatur animaduertendum eſt: ita in quibuſlibet libris, non tam tituli quàm eorum quæ illis continentur, habere nos rationem decet. Sicut enim verum eſſe comperitur quod veteri verbo iactatum fuit, ſub ſordido etiam palliolo ſæpe eſſe ſapientiam, ita fieri interdum videmus vt bonus alioqui liber minimè ſpecioſo titulo ſit inſignitus. Quam tamen in partem à noſtræ ætatis hominibus rarò peccatur, frequenter in alteram. Plerique enim in titulis nihil non promittunt, ſed vix decimam eorum quæ promiſerint partem præſtant: nimirum longius Naſoniani illius præcepti vſum extendentes,

> Promittas facito. nam quid promittere lædit?
> Pollicitis diues quilibet eſſe poteſt.

Alii titulos non tam diuites pollicitis quàm ſpecioſos & magnificosq; libris ſuis præfigunt: ſed ſi libros ipſos introſpicias, illos titulos tanquam laruas eſſe animaduertes. Poteſtque in multos iactari quod in vnum à me iactatum fuit hoc diſticho,

> Eſt libro titulus quo non ſpecioſior alter:
> Sed præter titulum nil habet iſte liber.

Alii quum ſua ſcripta cramben repetitam eſſe ſciant, nouitate alicuius nominis quod illis imponunt, id diſsimulare conantur. Sed horum nonnullis vſu venit vt nouo illo vocabulo planè ſe nouitios & tyrones eſſe teſtentur in iis quæ tanquam veterani tractanda ſuſceperunt. Exemplo eſſe poterit is qui ῥησιπαιδείας appellationem excogitauit, ſuóq; libro titulum hunc præfixit, pro eo quod cæteri omnes mortales grammaticen vocant. Scilicet enim quia felix eſt lingua Græca in componendis nouis vocabulis, ideo quælibet compoſitio admittenda eſt: & non ſolùm nulla iuncturæ habenda ratio eſt, (quaſi Græci temere quælibet iungere quibuslibet ſoliti fuerint) ſed ipſi etiam vocabulorum ſignificationi in compoſitione vis afferri poteſt. Sed hac de re, in qua multos quotidie ridiculè labi video, alius erit ridendi locus. Ad hos libros redeo, qui quum multa ſpecioſa, vel potius præclara cōtineant, minimè ſpecioſo titulo ſunt ornati: ita vt in contrariam partem (ſed cum minore periculo) peccatum ſit ab iis qui id nominis illis tribuerunt. Gloſſaria enim inſcribuntur, vti dixi. Quod vocabulum prima frōte barbariem quandam reſipere videri poſsit:

verùm ſi vocabulum Gloſſas in ea ſignificatione recipimus quæ à recentioribus tributa ei fuit, quídni & Gloſſarium pro libro gloſſas complectente recipiemus? Hoc certè recipere cogentur qui illud recipient. vt tamen ingenuè fatear, minimè illis aſſentiri velim: quippe qui quum Gloſſas de expoſitionibus vocum obſcuriorum, & quæ minus vſitatæ ſunt, dici audio, abuſum huius vocabuli potius quàm vſum eſſe exiſtimem. Gloſſæ enim, ſiue Gloſſemata, non expoſitiones vocum obſcuriorum & minus frequentium, aut etiam peregrinarum, vocabantur, ſed illæ ipſæ voces quæ tales erant, eo nomine appellabātur. Vereor itaque ne ex quodam Fabii loco perperam intellecto hæc vocabuli iſtius noua vſurpatio (id eſt, in noua ſignificatione) profecta fuerit. Scribit nanque lib.1, c.1, Protinus enim poteſt interpretationem linguæ ſecretioris, quas Græci γλώσσας vocant, dum aliud agitur, ediſcere. Credibile eſt autem aliquos γλώσσας à Fabio dici crediſſe interpretationem linguæ ſecretioris: quum contrà nihil aliud quam linguam ſecretiorē hac appellatione intelligat.

Ac de titulo quidem ſatis: nunc de iis quæ hoc volumen complectitur, agendum eſt. Dico igitur hos libros, quocunque illos nomine appellare libeat, multorū ad Latinam, non paucorum & ad Græcam linguam pertinentium nobis aduenire primos doctores. Sed vt de Latinis vocabulis nunc diſſerā, inſignes antiquitatis reliquiæ hîc promuntur, in vocibus partim ſimplicibus, partim cōpoſitis. Atque hæ quo antiquiores ſunt, eo magis nouæ futuræ ſunt: vtpote quæ per tot annos tenebris merſæ, nunc primùm emergant. Simul verò erit cur miremur Fabium de linguæ Latinæ paupertate eſſe conqueſtum. Si enim eam conſideremus talem qualis ad noſtra tempora peruenit, nimirum magna bonorum ſuorum parte ſpoliata, pauperem certè non immeritò appellabimus: ſed antea ſi omnia ſua bona norat, fortunatam ſe (vt de agricolis cecinit Maro) & diuitē vocare: atque inter linguas ſi non primum, quod ad opulentiam præſertim attinet, (eum enim Græcæ deberi cōſtat) at ſecundum ſibi vendicare locū poterat. Sed enim iam tum quum in ipſo ætatis ſuæ flore eſſet, (vt ita loquar) ſuas ſibi diuitias quodammodo inuidiſſe videtur. Nam vt de priſcis oratoribus & hiſtoricis taceam, priſcos poetas multa vſurpaſſe videmus quorum vſu poſteri eorum ſibi interdixerint. Nominatim verò in compoſitis vocabulis, quæ epithetorum officio fungi volebant, illos tam audaces quàm hos timidos fuiſſe comperiemus. Veliuolas naues & Pontigradas dixerunt illi, Repandiroſtrum & Incuruiceruicum pecus: arietem Reciprocicornem, Lanicutem, Veſtitrahum: teſtudinem Terrigenam, Tardigradam, Domiportam vocarunt. Vnde autem hæc niſi ex magno Græcam linguam æmulandi ſtudio orta eſſe putamus? Vſqueadeo linguæ ſuæ amatores erant, eiúſque honori conſultum cupiebāt. Quid quòd ne ὀνοματοποιΐαν quidem Græcis relinquere voluerunt? Eos enim qui Taratantara ad exprimendum tubæ ſonitum fingere nō dubitarunt, quid non auſos eſſe ὀνοματοποιεῖν exiſtimabimus? Sed hæc aptiorem alibi locum habere poterunt: nimirū in iis quæ de Latina lingua veteri cōmentari cœpi.

AD EA igitur tranſeo de quibus eum qui horum lexicorum futurus eſt lector, præmoneri operæpretium eſſe arbitror: ne paucis quibuſdam næuis offenſus, corpus alioqui pulchrū aſpernetur. Primùm in orthogra:

phia hîc peccari fateor, præſertímque in primo Gloſſario, ſiue in Lexico Græcolatino. In vtroque certè vbi litera B locum literæ V pro conſonante poſitæ vſurpat: aut viciſsim litera V locum literæ B. veluti quum Berbex & Verbix pro Veruex, Benenum pro Venenum, Proterbus pro Proteruus: viciſſímque Vitumē pro Bitumen, Viuices pro Vibices, Venauulū pro Venabulum legimus. Sed hoc vitium in Florētina quoque Pandect. editione extare ſcimus: ac memini me & in quibuſdam aliis vetuſtis codicibus obſeruare: quos propterea Vaſconis alicuius manu ſcriptos eſſe iocabar. Scimus enim noſtros Vaſcones hoc vitio miſerè laborare. Inter alia autem exēplaria quæ videre mihi cōtigit hūc ſcripturæ errorem habētia, eſt vnum Auli Gellii, ſiue Agellii, (ſi ita potius appellari debet) vt exemplis in meo de mendorum origine libro declaraui. Animaduertendū eſt porrò, iſtud permutationis vitium longius manaſſe. Ac ne longè abeā, vt inter vocabula quæ modò ex Gloſſariis protuli, habes Berbex & Verbix pro Veruex, ita Berbices legitur in libris Originum & antiquitatum Germanicarum, (vt quidem inſcribere quibuſdam placuit) itidémque noſtra lingua B in V mutans, dicit *Brebis*, ſiue *Berbis*. quæ ſcriptura ad alteram illā Verbix proximè accedit: ſed *Brebis* magis receptum eſt. Cæterùm ibi demum periculoſa hæc literarum permutatio eſt vbi duarum vocum vna literam vnam, altera alterā habet, in ſignificationibus quæ alioqui valde diuerſæ ſunt. vt ſi pro Valuæ ſcribatur Balbæ, aut viciſſim. Sed huius periculoſæ permutationis aut nulla aut pauca hîc exēpla extare arbitror. In aliis autē vocibus quæ ab hoc periculo abſunt, hoc plerunque contingit, vt bis ſcriptæ in priore præſertim Gloſſario reperiantur, & ſuo loco & extra ſuum locū. Exempli gratia, Benenum & Vitumen, perperam inter voces quæ à litera B & V incipiunt: at Venenū, Bitumen, rectè, in ſerie vocabulorum quæ à litera V, itémque eorū quæ à litera B, initiū habent. Quinetiam vno eodémque loco aliquod vocabulū vtranque ſcripturā habet: vt Scauia & Scabies. Præterea verò aſpiratio ibi plerunq; præter conſuetudinē vel ponitur, vel cōtrà prætermittitur. vt Hauena pro Auena, Abhominor pro Abominor: viciſſímq; Vmilis pro Humilis, & Vmor, Vmidus, pro Humor, Humidus. Inuenitur itē G pro C. vt Gras & Graſsū pro Cras & Craſſum. in quo poſteriore vocabulo noſtra itidem lingua C in G permutans, dicit *Gras*. An verò itidem ex Græco χρασος deriuatum dici poſsit Latinum Craſſus, quanuis mutata ſignificatione, alii viderint. At verò C pro T, ante I, in poſteriore Lexico, quod eſt Græcolatinum, paſſim occurrit. In vtroque alicubi O pro A V reperies. vt in Clodus pro Claudus: in Cloſtrarius pro Clauſtrarius: ſed ſubiūgitur Clauſtrum & Cloſtrū. Et hæc quidē de ſcriptura ex multis fortaſſe quæ dici potuiſſent, dicta ſint pauca. Quàm fideliter autem eam tibi repræſentauerim, teſtari poterūt qui hanc editionem cum vetuſtis exemplaribus conferent. Vix enim vſquam ſcripturā mutare mihi permiſi præterquam vbi litera B pro V, aut viciſſim V pro B poſita erat. ídque tamē in priore Gloſſario potius quàm in altero factū fuit. At profectò ad reliqua quod attinet, lectorem celare nolim, nonnulla eſſe quæ ſine periculo mutari non poſsint.

SED hîc eſſe alia maioris momēti, quæ cenſura multo digniora ſint, (ac præſertim in priore Lexico, vbi Latina præcedunt) diſſimulare nolo.

Talia autem nonnulla ibi potiſſimùm ſpectantur vbi vni eidémque voci Latinæ duæ diuerſæ ſignificationes tribuuntur. Nam plerunque rectè & doctè vnum Latinæ linguæ vocabulum aliquot Græcis valde diuerſis exponitur: & quidem priſcæ etiã ſignificationis ratione habita, in nõnullis. veluti quũ Suppliciis ſignificare dicitur κολάσεσιν: necnon ἱκεσίαις. Scimus enim Supplicia veteribus ſignificaſſe etiam ſupplicationes, & apud Saluſtium quoque hanc ſignificationem extare. Sic quum Sis exponitur εἴης, & εἰ θέλεις. Scimus enim à priſcis profectum eſſe Sis pro Si vis. Sed in quibuſdã vocabulis peccari (ſiue autori, ſiue potius alii, confundenti quæ ipſe diſtinxerat, imputandũ id ſit) negare nemo poſſit. Exẽpli gratia, quũ Facũdus exp. εὔγλωττος, & γόνιμος: cõfundens cũ Fœcundus. Sic Cohibet, καταμύει, & συνέχει: confundẽs cum Conniuet. Sic Cærimonia, δημήτεια, & μέμψις: confundens cum Querimonia. Sic Bilis, χολὴ μέλαινα, & εὐτελής: confundens cum Vilis. Eodem modo peccatur in Extorta eſt. exponitur enim non ſolùm ἐξεστράφη, ſed etiam ἀνεφάνη, confundendo cum participio Exorta. Alicubi autem videre eſt vnicum vocabulum Latinum vnico Græco redditum, ſed perperã. vt Exhortor, ἀποτρέπω. Aliquod item pluribus redditum: ſed ita vt falſa interpretatio primum locum obtineat. vt Procul, Ἐγγύς. καὶ Μακράν, καὶ Πόρρωθεν.

Verùm pauca huiuſmodi mala multis bonis quæ ibidem habemus condonari debent. Quorum vnum eſt, quòd propriæ quarundam vocum ſignificationis expoſitiones non vulgares afferuntur. veluti quum Strages eſſe dicitur ἀναίρεσις πολλή, ὡς τὴν γῆν σώμασι κατεστρῶσθαι. Nebulo, ὁ τὰ ἴδια λάθρα καταφαγών. Flagitauerit, Μετὰ βοῆς ἀπαιτήσῃ. Suggerit, ὑποβοηθεῖ. Κυρίως δὲ ἐπὶ τοῦ πολέμου δόρατα χορηγούμενα. Vniones, μαργαρῖται μεγάλοι μονόκοκκοι. Ex eorum numero eſt hoc quoque, quòd plerunque Græca Latinorum, nõnunquam & viciſſim Latina Græcorum ſignificationem nobis aperiunt. Sed quod ad Græca attinet, quædam hîc eſſe ſciendum eſt ex autoribus ſumpta qui temporum iniuria interciderunt. Cuiuſmodi ſunt duo iſta comica, καταφαγᾶς & φαγέσωρος.

Alia multa dicenda hîc fuiſſent, quæ in id tempus reſeruo quo varias in hoc opus emendationes (quarũ iam bonã partẽ paratã habeo) ſimúlq; quandã eius velut appendicem, quæ in manus meas nunc primùm venit, editurus ſum. Sed interim in pleriſque locis vel emendandis vel à mendi ſuſpicione liberandis, veluti mutuas operas ſibi hæc Gloſſaria tradere, ex eorum inter ſe collatione cõperies. quam etiã faciliorẽ tibi reddã, Græcolatinũ ex Latinogræco, viciſsímq; Latinogræcũ ex Græcolatino faciens: vt eorũ geminata dici poſsit vtilitas. Meũ autẽ conſiliũ probabis, vt ſpero, in eo ꝙ Græcis vocabulis quæ mendoſa aut ſaltẽ mendi mihi ſuſpecta viſa ſunt (ſiue aliquid emendatricis cõiecturæ in ea habui, ſiue ſecus) accẽtũ apponere noluerim. Cæterùm vt illarũ quas dixi emendationũ deſideriũ lenius feras, (niſi fortè me expectationẽ earum magis tibi commouere dicturus es) ſcito me, fauente Deo, aliud opus vnà editurũ, cuius argumentũ huic diſſimile nõ erit. Ciceronis enim, Liuii, Plinii, aliorúmq; doctiſſ. pariter & elegãtiſſimas interpretationes cõplectetur: ideóq; inſcribetur, VETERES LAT. LINGVAE INTERPRETES. Quòd ſi vno eodémq; tempore & Corollarium Theſauri Græcæ linguæ edere potero, haud ſcio an tuo deſiderio ſatisfecero, mei quidem certè voti compos ero. Vale.

LEXICON LATINOGRAECVM VETVS, GLOSSARII NOMINE INSCRIPTVM:

Ex quo multæ antiquæ ſermonis Latini voces, hactenus incognitæ, quædam etiam Græcæ cognoſcuntur.

Seruata eſt fideliter veterum codicum ſcriptura, præterquam in aliquibus mendis apertiſſimis. Alicubi etiam à praua ſcriptura ad rectam lector remittitur. Quæ autem voces Græcæ accentu carent, eæ mendoſæ ſunt.

A,	Ἀπὸ, Ἀπὸ τοῦ. Ὑπὲρ τοῦ, Ὑπὲρ τῆς.
Ab,	Ἀπό. Παρά. καὶ Ὑπό.
Abalieno,	Ἀπαλλοτριῶ.
Abalienat,	Ἀπαλλοτριοῖ. Ἀποπλανᾷ.
Ab aliis,	Ὑφ' ἑτέρων.
Abambulo,	Κατ' ἰδίαν περιπατῶ.
Ab astra[illegible]ra,	Ἀπὸ τῆς ἀναβολικῆς.
Abauia,	Προσγόνη, Μάμμη.
Abauia quinta,	Προμάμμη.
Abauus,	Προπάππου πατήρ.
Abdicaſſet,	Ἀποκηρύξει.
Abdicauit,	Ἀπεκήρυξεν.
Abdicat,	Ἀποκηρύσσει.
Abdidit,	Ἀπέκρυψεν, Ἀπέκλεισεν.
Abdo,	Ἀποκρύπτω.
Abdomen,	Λαπάρα, Ὑπογάστριον, Ὑποχείλιον.
Abdixit,	Ἀπεῖπεν, Ἀπηρνήσατο.
Auaritia,	Φιλαργυρία.
Abaci delfica,	Μιωνιστέριον, ὡς Ἰουβενάλιος.
Auia,	Ἀνόδευτα.
Abalienata,	Ἀλλοτριωθέντα.
Auulſus,	Ἀποσπασθείς.
Abducit,	Ἀπάγει.
Auarus & Auara,	Φιλάργυρος, Ἄπληστος.
Auidus,	Ἄπληστος.
Abba,	Πίττα.
Abgrego,	Ἀπαγελάζω, Διαχωρίζω.
Abeſt,	Ἄπεστιν.
Abemit, Ab eo accepit,	Ἔλαβεν.
Aberro,	Ἀποπλανῶ.
Abhorret,	Ἀποφρίττει. Ἀπῳδόν ἐστιν.
Abetuarium,	Ἐπίμετρον.
Abigo, Abigeus,	Ἀπελαύνω, Ἀπελάτης.
Abigit,	Ἀπελαύνει. Ἐκτιτρώσκει.
Abies,	Ἐλάτη.
Abis,	Ὑπάγεις. Ἀπὸ τούτων.
Abit,	Ἀπέρχεται.
Abigator, Abactor,	Ἀπελάτης.
Abiciunt,	Ἀπορρίπτουσιν.
Abigito,	Ἀπέλαυνε. Ἀποσόβησον.
Abiugaſſere,	Ἀποζεῦξαι.
Abi,	Ἄπιθι.
Abigo,	Ἄπαγε.
Abitus, vide Auitus.	
Abiugat,	Ἀπολύει.
Abiugus,	Θοσιαι. Ζωγεαι.
Ab initio,	Ἀπὸ καταβολῆς.
Ablaqueata,	Διορυχθέντα.

Ab iugulis,	Ἀπὸ κατακλείδων.
Abiurat, & Periurat,	Ἐπιορκεῖ. Ἀπόμνυται.
Abiectio,	Ἀποβολή.
Abiarium, vide in Auiarium.	
Ablata,	Ἀφαιρεθέντα.
Ablegat,	Ἀποπέμπει. Ἀποποιεῖ.
Abnuit,	Ἀπονεύει. Ἀπαρνεῖται.
Abluit,	Ἀπονίπτεται. Ἀποκλύζει, καὶ Ἀπέκλυσεν.
Abluo,	Ἀπολούω.
Abnatare,	Ἐκκολυμβῆσαι,
Abnutiuum,	Ἀπωμοτικόν.
Abnego,	Ἀπαρνοῦμαι.
Abnuat,	Ἀπείπῃ.
Abnurus,	Εκγονουος.
Ab occidente,	Ἀπὸ τῆς δύσεως.
Aboleuit,	Ἐξελάθετο, Λήθῃ παρέδωκεν. Ἐξέπευσεν. Απεηψεν.
Abolla, Toga.	Ἱμάτιον.
Abundanter,	Πλεοναζόντως.
Abominandum,	Ἀποτρόπαιον, Ἀπευκταῖον. Απεσον.
Aboleſcit,	Ἀπακμάζει.
Abolitio,	Ἀμνηστία. Ἀλήθεια. Ἀπαλοιφή, Ἐκλείανσις.
Aborigines,	Αὐτόχθονες.
Ab origine,	Ἀπὸ ἀρχαιογονίας.
Abortum,	Ἔκτρωμα, καὶ Ἔκτρωσις.
Aborticium,	Ἐκτρωματιαῖον, Ἐκτρωματικόν.
Abortum fecit,	Ἐξέτρωσεν.
Abobſiti,	Ἀποσκοτηθέντες.
Abobſium,	Ἀποσκοτῶ.
Abſumit,	Δαπανᾷ. Ἀφανίζει.
Abominatio,	Βδέλυγμα.
Abrogans,	Ἀλαζών, Ὑπερόπτης.
Abrogat,	Ἀποκυροῖ. Ἐλαττοῖ.
Abripit,	Ἀπαρπάζει.
Abreptus,	Ἀπαρπαγείς.
Aberſus, vide in Auerſus.	
Abena, vide in Auena.	
Abena,	Ἡνία.
Abrupta,	Ἀπόκρημνα. Ἀπερρωγότα.
Abruptum,	Ἀπόκρημνον.
Abrogo,	Ἀποκυρῶ, Ἐλαττῶ.
Abrumpit,	Ἀπορρήσσει.
Addicere,	Συμπεπεράσκειν. Προσκρίνειν.
Addicit,	Προσκρίνει.
Addictio,	Προσκύρωσις.
Abs,	Ἀπό. Χωρίς.
Abſideto,	Διάστηθι.

Abſcedit,	Ἀποχωρεῖ.
Abſcondit,	Ἀποκρύπτει.
Abſcedit,	Ἀποχωρεῖ. Ἀπέκρυψεν.
Abſcidit,	Ἀποτέμνει. Ἀποκόπτει. Ἀπέκοψεν.
Abſidet,	Ἀποκαθίζεται, Μακρὰν ἐστί.
Abſciſſum,	Ἀποκεκομμένον.
Abſiſtens,	Ἀφιστάμενος.
Abſtraxit,	Ἀφείλκυσεν.
Abſcindit,	Ἀποσχίζει.
Abſolutio,	Ἀπόλυσις, Ἀπόδοσις.
Abſitanum,	Εἶδος χρυσοῦ.
Abſconſe,	Λάθρα.
Abſilit,	Ἀποπηδᾷ.
Abſens,	Ἀπών.
Abſentia,	Ἀπουσία.
Abſentes,	Ἀπόντες.
Abſentium,	Ἀπόντων.
Abſiſtere,	Ἀποστῆσαι, Ἀφίστασθαι.
Abſigno,	Ἀποσφραγίζω.
Abſolutè,	Ἀπολύτως.
Abſolutum,	Αὐτοτελές. Ἀπολελυμένον.
Abſolutis,	Ἀπολελυμένων.
Abſono,	Ἀπηχῶ.
Abſonui,	Ἀπήχησα.
Abſit,	Μὴ γένοιτο. Μηδαμῶς.
Abſonum,	Ἀνάρμοστον.
Abſcedit,	Ἀποχωρεῖ.
Abſterret,	Φοβεῖ, Πτοεῖ.
Abſtinet,	Ἀπέχεται, Ἐγκρατεύεται.
Abſterſit,	Κατέμαξεν.
Abſtitit,	Ἀπέστη.
Abſtinentia,	Ἐγκράτεια, Ἀνοχή, Ἔνδεια.
Abſtinebunt,	Ἀφέξονται.
Abſurdè,	Ἀσυμφώνως. Δειλῶς, Μωρῶς.
Abſtinenter,	Ἐγκρατῶς.
Abſtemius,	Ὁ μὴ μετέχων οἴνου.
Abſtruſit,	Ἐξώθησεν.
Abſumptum,	Ἀφειλάμενον, Καταναλώσαντα.
Abſurdum,	Ἀνάρμοστον, Ἀπηχές, Ἀσύφηλον.
Abundè,	Περισσῶς, Αὐτάρκως, Ἱκανῶς.
Abundat,	Πλεονάζει.
Abundanter,	Πλῆθος.
Abundare,	Περισσεύειν.
Ab humili,	Ἀπὸ εὐτελοῦς.
Abuſiuè,	Καταχρηστικῶς.
Abutentes,	Ἀποχρώμενοι, Παραχρώμενοι.
Abutor,	Παραχρῶμαι.
Abutitur,	Παραχρᾶται.
Abuſio,	Παράχρησις.
Abutere,	Παραχροῦ.
Abſentatio,	Ἀπηχές, Ἀμαυρόν.
Abſtinet,	Ἀπέχει, Ἀπέχεται.
Abſurdum,	Ἀποστήθισις ἀπὸ στόματος.
Abſtentio,	Ἀποκατάσχεσις.
Abſtulit,	Ἀφείλατο.
Abumus,	Ἀποτυγχάνομαι, Ἄκερος.
Abterminatus,	Ἀφορισθείς, ἤτοι ἐξοστρακισθείς.
Abſoluit,	Ἀπολύει.
Abortum,	Ἔκτρωμα, Ἐκβόλιον.
Abolit,	Ἐπιθυμεῖ.
Abuſus,	Ἀποχρησάμενος.
Auulſus,	Ἀποσπασθείς.
Abſtrudit,	Ἀπωθεῖ.
Adgregatio,	Συνάθροισμα, Συναγωγή.
Ad,	Πρός, Ἐπί.
Abde,	Κρύψον.
Aduerſarius,	Ἐναντίος, Ἐχθρός.
Aduores,	Ἐναντίοι.
Adæquè,	Πρὸς τὸ ἴσον.
Adamat,	Ἐρᾷ. Φιλεῖ.
Adæquè,	Ἐπιβουλεύων.
Adagium,	Προοίμιον.
Adagiones,	Προοίμια.
Ad alimonia,	Πρὸς τὰ ἐφόδια.
Ad arripiendum,	Πρὸς τὸ ἐπιστρέψαι.
Adiutor,	Βοηθός.
Ad auxilium,	Πρὸς βοήθειαν.
Aditus,	Εἴσοδος.
Adegit,	Προσώθησεν.
Adglomerati,	Συναθροισθέντες.
Adipiſcitur,	Ἀπολαύει, Ἐπιτυγχάνει.
Ad exportãdum,	Πρὸς τὸ ἐξορίσαι.
Ad exultandum,	Πρὸς τὸ γαυριᾶν.
Ad decollãdum,	Εἰς ἀποκεφαλισμόν.
Ad deportãdum,	Πρὸς ἐξορίαν.
Addidit,	Προσέθηκεν.
Adiumentum,	Βοήθεια.
Adulterium,	Μοιχεία.
Adducor,	Προσάγομαι.
Ad dicationem,	Πρὸς καθοσίωσιν.
Adducti,	Προσαχθέντες.
Additum,	Προστεθέν.
Ad decernẽdum,	Μέλλοντι ἀποφαίνεσθαι.
Adeſcit,	Κολλᾶται.
Addenſantor,	Ἀξυποδήτης.
Additamentum,	Πρόσθεσις.
Adductus,	Προσαχθείς.
Ad deſtinata,	Πρὸς τὰ ἀφορισθέντα.
Ademptus,	Περιαιρεθείς.
Addi,	Προστίθεσθαι.
Adeſſe,	Παρεῖναι, Ὑπάρχειν.
Adepti,	Τυχόντες.
Adſum,	Πάρειμι.
Adeptus,	Ἀπολαύσας, Ἐπιτυχών.
Ad hæc,	Ἐπὶ τοσοῦτον, Πρὸς τούτοις.
Adeo,	Ἐπὶ τοσοῦτον, Ἐπὶ τούτοις, καὶ Προσέρχομαι.
Aditus,	Ἔντευξις.
Adeſſe,	Παρεῖναι.
Adeuntium,	Ἐντυγχανόντων.
Adiens,	Προσερχόμενος.

Ad deprecandũ,	Πρὸς τὸ καλέσαι.
Adærat,	Ἐξαργυρίζε(ται), Ἀποχαλκίζει.
Ad exitum perducunt,	Ἐπὶ πέρας ἄγουσιν.
Adeptus eſt,	Περιεγένετο.
Ades,	Πάρει.
Adeps,	Στέαρ.
Adeſſe,	Συνηγορεῖν.
Adfatu,	Ἀποφάσει, Προσφθέγματι.
Adfatibus,	Συλλαβῶν, Γραμμάτων.
Adfabilis,	Εὐόμιλος, Προσηνὴς, Εὐπρόσδεκτος, Ἁρμόδιος, Εὐκατάμικτος, Εὔλαλος.
Adis.	Σῖτος.
Adfatim,	Πάνυ, Μεμοιραμένως, Καταπλέως.
Adfatio,	Ἐπίλογος, Πρόφασις, Προσομιλία, ὡς Πλούσιος.
Adfectus,	Διάθεσις.
Ad fatigandum,	Πρὸς τὸ καταπονεῖν.
Adfectare,	Ἐκτεῖναι, Ἐπιλαβέσθαι, Πειρᾶσαι, Προσποιήσασθαι, Ὀψάσθαι.
Adfectat,	Ὀρέγεται, Ἐπιτηδεύει.
Adfectamus,	Ἐπιτηδευόμεθα.
Adfectis,	Κάμνουσιν.
Ad,	Παρά, Εἰς, Πρὸς, Ἐπί.
Adflictantur,	Κάμνουσιν.
Adfectatio,	Ἐπιτήδευσις, Διάθεσις.
Adfeciſſe,	Περιβεβληκέναι.
Adfectum,	Διάθεσις, Ἄνυσις, Προκοπὴ.
Adfectantes,	Ὀρεγόμενοι.
Adfectus,	Περιληφθείς.
Adfer,	Πρόσφερε.
Adfici,	Προσῆκον.
Adfinis,	Ἀνεψιός.
Adfigimur,	Πηασόμεθα.
Adficit,	Καταπονεῖ. Τεκε. Αὔξει.
Adfinis,	Ὅμβρος, Πρὸς γένος.
Adfinis,	Ἀντιπέρμων, καὶ ὁ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενής.
Ad ea,	Πρὸς ταῦτα.
Adfinitas,	Συγγένεια.
Adfligi,	Καταπονεῖσθαι.
Adflictantur,	Κάμνουσιν.
Adfirmat,	Διαβεβαιοῦται, Διορίζει.
Adfirmatur mihi,	Διαβεβαιοῦταί μοι.
Adfirmatio,	Διαβεβαίωσις, Ἐπίδειξις, Κατάθεσις.
Adegitat,	Συνάγει, Συνελαύνει.
Adfici damno,	Ζημιοῦσθαι.
Adfligere,	Ζημιοῦν.
Adficit,	Περιβάλλει.
Adaſtagit,	Ηὐξήθη.
Adamatorius,	Ἐρωτικός.
Adæquare,	Ἐξισοῦν.
Adæratio,	Ἐξαργυρισμός.
Adipes,	Στέατα, Λίπη.
Ad annum,	Εἰς ὥρας.
Adgreditur,	Προσέρχεται, Συμβάλλει.
Adagio,	Παροιμία.
Ad incitam,	Πρὸς ἐρεθισμόν.
Adaquat,	Ποτίζει.
Adcommodo,	Ἐφαρμόζω.
Adcopioſus,	Εὔπορος.
Adleuiant,	Κουφίζουσιν.
Adclamantem,	Ἐπιβοῶντος.
Adglomerat,	Συναθροίζει.
Ad cõfundendũ,	Εἰς σύγχυσιν.
Adduo,	Προστίθει.
Adcognoſcit,	Ἐπιγινώσκει.
Adcliue,	Ἐπιρρεπῶς ἐπαρθέν. Ὑψηλόν.
Ad creſcendum,	Ἐν τῷ προσαύξειν.
Adcliuis,	Προσκεκλιμένος.
Admonuit,	Ὑπέμνησεν.
Ademptio,	Ἀφορισμός. Ἀφαίρεσις.
Adimitio,	Ἀφορισθέντες.
Adis,	Προσέρχῃ.
Adol,	Αἰνδέλεσις.
Adrogat,	Ὑπερηφανεῖ, Λοιδορεῖ.
Admiſit,	Διήμαρτεν. Ἐποίησεν, Ἐπεχείρησεν.
Adulatores,	Κόλακες.
Adorioſus,	Ἔνδοξος, Ἀπομπαῖος ἀδόρνι κηας πεμπτος.
Adnititur,	Ἐπερείδεται.
Adagnoſcis,	Ἐπιγινώσκεις.
Adnutiuum,	Κατανευστικόν.
Adnixus,	Ἐπερειδόμενος, Προσδεθείς, Προσπλακείς.
Adnectit,	Ἐπισυνάπτει.
Adoptionem,	Υἱοθεσίαν.
Adnuit,	Ἐπινεύει.
Adoria,	Εἶδος σίτου.
Adorior,	Μεταδιώκω.
Adoptio,	Τεκνοποιΐα, Υἱοθεσία.
Ad orientem,	Πρὸς ἀνατολήν.
Adortus,	Ἐπιχειρήσας, Ἐπιφυείς.
Ador,	Υἱόθετος.
Ador,	Προσενέγκειν ζειά.
Adparat,	Παρασκευάζει, Εὐτρεπίζει.
Adole,	Κάρπωσον.
Adprobat,	Δοκιμάζει.
Adorat,	Προσκυνεῖ.
Adolat,	Κολακεύει.
Ad præfecturam,	Πρὸς τὴν ἐπαρχότητα.
Adpropinquare,	Πλησιάζειν.
Adpectora,	Παράβαλλε, Θώρηξον.
Adpetentes,	Ἐπιθυμοῦντες, Ὀρεγόμενοι.
Adplicite,	Τιμωρηθέντας.
Adportauit,	Ἐξεφορτίσατο.
Adplicatus,	Κεκολλημένος.
Appetit,	Ὀρέγεται, Ἐφίεται. Ἐπιτηδεύει.
Adpetuntur,	Ἐφίενται, Ὀρέγονται.
Adpetitio,	Ὄρεξις.
Adpetiuerunt,	Μετῆλθον, Ἀντεποιήθησαν.
Adpulit,	Προσώρμησεν.

Adplicitum, Προσκριθέν.
Adprobauit, Ἐπέδειξεν.
Adpropinquat, Προσεγγίζει.
At qui, Καίτοι.
Adquiſitio, Προσποίησις.
Adquiruntur, Προσπορίζονται.
Adquiſitionis, Προσποιήσεως.
Adripiet, Συλλήψεται.
Adſecla, Παράσιτος.
Adſciſcit, Προσαιρεῖται,
Adſciuit, Euocauit, Ἐκάλεσεν.
Adſeritur, Λέγεται.
Adſerente, Λέγοντος.
Adſentio, Συγκατατίθεμαι.
Adſertor, Καρπιστής.
Adſertio, Καρπιστία.
Adſciuerit, Προσείληφεν.
Adſequi, Ἐπιτυχεῖν.
Aſſiduè, Συνεχῶς.
Adſimilatio, Ἀφομοίωσις.
Adſpirat, Προσπνεῖ. Βοηθήσειν.
Adquiſitionis, Προσποιήσεως.
Atque vti, Καθάπερ.
Atque etiam, Ἔτι δέ.
Adſtringitur, Κατέχεται.
Ad ſubrigenda, lib. de off. proconſulis. Εἰς ὑπόρθωσιν τιμωρίας.
Adſtipulator, Προσεπερωτητής.
Adſectatus, Ἐπιδιώξας.
Adſequeris, Τυγχάνεις.
Adſuefactus, Εἰθισμένος.
Adſiduè, Ἐνδελεχῶς, Πλειστάκις.
Adſit, Πάρεστιν.
Adſumit, Ἀναδέχεται. Δαπανᾷ.
Adſectatores, Ἐρεθισταὶ μαθητῶν.
Adſtante, Ἐπιπαρόντος.
Adſueuit, Εἴθισεν.
Adſignat, Προσαγγέλλει.
Ad ſingula, Παρ' ἕκαστα.
Adſentit, Συγκατατίθεται.
Adſeſſor, Σύγκαθεδρος.
Ad ſummam, Πρὸς τὸ πέρας.
Auarus, Φιλάργυρος, Ἄπληστος.
Abduc, Ἄπαγε.
Abduco, Ἀπάγω.
Abducit, Ἀπάγει.
Abduxi, Ἀπήγαγον.
Abduxiſti, Ἀπήγαγες.
Abdumen, Ὑπογάστριον.
Adſtringit, Σφίγγει.
Adſentio. Ἐργομωκῶ. Συγκατατίθεμαι
Adſentatores, Ἐργόμωκοι.
Adtributa, Προσνενεμημένα.
Adtributam eſſe, Διανενεμῆσθαι.
Adtenuatus, Ἐκλεπτυνθείς.
Adcingi, Ἐπιχρησθῆναι.
Adtritus, Παρατριβή.

Adtributorum, Τῶν προσνενεμημένων.
Aduerſatur, Ἐναντιοῦται.
Adultus, Ἀκμαῖος, Πέπειρος.
Aduncum, Ἐπικαμπής.
Aduerſitas, Ἀντίφρασις.
Aduerſam valetudinem, Νόσον.
Aduentitium, Ξένον, Ἐπήλυδον.
Aduleſcentulo, Νεανίσκῳ.
Adulta, Ἀκμαία.
Aduerſipedes, Ἀντίποδες.
Aduerbium, Ἐπίρρημα.
Aduena, Μέτοικος, Ἔπηλυς.
Aduocentur, Ἐπακολοῦνται.
Adundatorium, Ἐξομβρηστήριον.
Aduentor, Ἐργοδότης.
Aduenit, Κατακομίζε, καὶ Παραγένετο.
Adulator, Κόλαξ.
Adulter, Μοιχός.
Aduentitium, Ἐπείσακτον.
Aduocatus, Παράκλητος.
Adultus, Μεῖραξ.
Adulta, Μεῖραξ θήλεια, ἀκμαία.
Aduena, Μέτοικος.
Adulatur, Κολακεύει.
Aduerſus, Ὑπεναντίος.
Aduocatus, Παράκλητος, ἢ Δικολόγος.
Adflictus, Καταπεπονημένος.
Adgredior, Πρόσειμι.
Adgnatio, Ἐπιγέννησις.
Adgrediemur, Μεταχειρησόμεθα.
Adgrauata, Βαρούμενα.
Adgnatus, Ἐπιγεννηθείς.
Adgredior, Ἐπιλαμβάνομαι.
Adgnatus, Ἐπίγονος.
Ad hæc, Πρὸς τούτοις.
Adhibuit, Προσηνέγκατο.
Adhiberi, Προστίθεσθαι. Παραλαμβάνειν
Adhibitis, Συμπαραληφθέντων.
Adhuc tamen, Μέχρι τούτου ὅμως.
Adimit, Ἀφαιρεῖται.
Adice, Ἐπίβαλε.
Adipiſcuntur, Τυγχάνουσιν.
Adiudicentur, Προσκυρωθεῖεν.
Adiuuando, Ἐν τῷ βοηθεῖν.
Adiuuat, Βοηθεῖ.
Aditus, Δίοδος. Ἐντευχθείς.
Ad, Πρός.
Adipiſcitur, Περικτᾶται, Περιγίνεται, Ἐπιτυγχάνει.
Adipiſci, Ἐπικτᾶσθαι.
Adipiſcatur, Τύχῃ, Λάβῃ.
Adit, Περιέρχεται.
Adiecit, Προστίθησιν.
Adigo, Περιΐστημι.
Adinuentiones, Ἐπιτηδεύματα.
Adlata, Προσενεχθέντα, Ἐνεχθεῖσα.
Adlocutus eſt, Ἐδημηγόρησεν.
Adloqui, Προσλαλεῖν.

Adlicit, Ἐπάγεται.
Adliſit, Ἔρρηξεν.
Adlegat, Παρατίθεται μάρτυρας, δεήσεις, Προσκρίνει, Προσαγγέλλει.
Adlocutio, Προσφώνησις.
Adlidit, Προσρήσσει, Ἔρρηξεν.
Adlucet, Φαίνει.
Ad manum, Πρόχειρον.
Adminiſtratio, Διοίκησις.
Admittere, Ἁμαρτῆσαι.
Admitti, Καταδέχεσθαι.
Admiſerit, Προσεδέξατο.
Ad miniſtrum, Πρὸς διάκονον.
Adminiſtrabo, Διοικήσω.
Adminiſtrauit, Ἐξυπηρέτησεν.
Admittit, Προσδέχεται.
Adminiculum, Ἐπικούρημα, Ἄμυνα, Βοήθεια.
Admiſit, Ἥμαρτεν.
Admiratio, Θαῦμα.
Admiſſio, Ὀχεία.
Admuuit, Προσήνεγκεν.
Admouebitur, Ὑποβληθήσεται.
Admirabile, Παράδοξον.
Admodum, Πάνυ, Κομιδῆ.
Admodera, Ἐπίμετρον.
Agaſo, Δοῦλος, Κτηνεάτα.
Agear, Παραμύθων καὶ Πάροδος πλοίου.
Agendi, Ἐλαύνειν.
Agens, Πράττων.
Agens in rebus, Μαγιστριανός.
Ager, Ἀγρός.
Agger, Σωρός, Χῶμα.
Aggerit, Προσσωρεύει.
Agilis, Γοργός, Εὔστραφής.
Agitat, Ἐλαύνει, Ἡνιοχεῖ.
Agitator, Ἡνίοχος, Ἐλάτης.
Agere, Πρᾶξαι, Τελέσαι.
Agmen, Τάγμα.
Agnus, Ἀμνός, Ἀρνεῖον, Ἔριφος.
Agreſtis, Ἄγροικος, Χωρικός, καὶ Ἄγελος.
Agricola, Ἀγροπόνος, Ἄγροικος, Γεωργός.
Agimini, Ἄγεσθε.
Agrimenſor, Γεωμέτρης.
Aginat, Διαπεράσεται, Στρέφει, Μηχανᾶται.
Agnoſcit, Ἐπιγινώσκει.
Agonalia, & Ago-na[illegible], Θυσία.
Aglonia, Ἱερεῖον.
Agitatus, Κεκινημένος, Συνησκημένος, Συ[illegible].
Agrippa, Ὁ ἐπὶ πόδας γεννηθείς.
Agraria lex, Γεωργικὸς νόμος.
Aginare, Στρατεύεσθαι.
Aginat, Στρατεύει.

Agri, Prædia, Χωρία.
AEgenus, vide in Egenus.
AEdes, Αὐλαί, Ναοί.
AEdilis, Ὁμῆλιξ. Ἀγορανόμος.
AEditilis, Νεωκόρος.
AEdificat, Οἰκοδομεῖ.
AEdulium, vide in Edulium.
AEgrimonium, Ἀρρωστία.
AEgritudo, Μέριμνα.
AEger, Ἀσθενής, Ἄρρωστος.
Aculeum, Γεράνιον.
AEguptium, Φαιόν.
AEmulatio, Ζῆλος.
AEmidus, Πεφυσημένος.
Aena, Λέβης.
AEneator, Σαλπικτής.
AEneatores, Κυμβαλοκροῦσται.
AEquanimo, Προθύμως.
AEqualis, Συνηλικιώτης. Φιλάργυρος.
Agens in rebus, Μαγιστριανός.
AEquabilis, Εὐώμαλος.
AEquiperas, Ἐξισοῖς.
AEquitas, Δικαιοσύνη, Ἰσότης.
AEquitalitas, Ἰσορροπία.
AEquinoctium, Ἰσημερία.
AEquæuus, Ἰσόχρονος.
AEquidialis, Ἰσήμερος.
AEquilibrium, Ἰσοσταθμία.
AEquor, Πέλαγος.
AEquatio, Συγκεφαλαίωσις.
AEquum, Ἴσον, Δίκαιον.
AErarius, Ὑπόχρεως.
AErarius, Χαλκοτύπος, Χαλκόκροτος. Ταμιοῦχος.
AErarium, Χρηματοφυλάκιον.
AEreus, Χάλκεος.
AEris flos, Χάλκανθος.
AEro, Κοῖξ.
AErugo, Ἰὸς χαλκοῦ.
AErumna, Ταλαιπωρία.
AEſtimat, Συντιμᾶται, Ὑπολαμβάνει.
AEſtimatum, Τὴν σωῖαν. ἤτοι Ἐξαργυρισμόν, ἤτοι Διατίμησιν.
AEſtuat, Ἐκζαλοῦται, Ἐκλύεται, Ῥιπίζεται, Κυματίζεται.
AEſtas, Θέρος, Θερεία.
AEſculus, Εἶδος δένδρου, Φηγὸς βαλανοφόρος.
AEtas, AEuitas, Ἡλικία, Χρόνος.
AEuum, Αἰώνιον, Αἰών.
AEuum, Εἶδος σίτου.
AEs alienum, Χρέως, Δάνειον.
AEſculator, Χαλκολόγος.
Ac, Καί, Καίτοι, Ὡς, καὶ Ὁμοίως.
Accedere, Προσιέναι.
Accendere, Ἐξάπτειν, Ἅπτειν.

Accenſus,	Ἐξαφθείς.
Accepto ſibi fecit,	Ἀπέλαβεν, Ἑαυτῷ ἐλογίσατο.
Acceſitus,	Προσῳδία.
Accenſor,	Εἰσαγωγεύς, Εἰσηγητής, Βούλαρχος.
Accendit,	Ἐξάπτει, Ἅπτει.
Acceptum,	Κεχαρισμένον.
AEſtimat,	Συντιμᾶται.
AEſtimatis,	Διατιμᾶτε.
AEſtimat,	Διατιμᾶται, Δοκιμάζει.
Acceptus,	Προσφιλής, Προσηνής. Ληφθείς.
Acceptum fecit,	Προσεδέξατο.
Acanthus,	Ἄκανθος.
Acactum,	Ἄκανθα, ὡς Λουκιανός.
Accedet,	Ἀπέρχεται.
Acceptum,	Ἀπόδεκτον, Λῆμμα.
Accendetur,	Ἐκκαυθήσεται.
Accenſiones,	Ἐπίληψις, Ἐπισημασία.
Acceptor,	Ἱέραξ. Δοχεύς.
Accepturaria,	Λιβανωτρίς.
Acceptilatio, & Acceptatio,	Ἄποχον γραμμάτιον.
Acceſſio,	Προσθήκη.
Acceſſerim,	Προσέλθοιμι.
Acceſſit,	Προσῆλθεν.
Accepto tulit,	Παρεδέξατο, Ἀσμένως ἤνεγκεν.
Accipere,	Δέξασθαι, Λαβεῖν.
Accipit,	Ἀκούει. Δέχεται, Λαμβάνει.
Acceres,	Ἀξίνη ἱεροφάντου, ὡς Πλαῦτος.
Acceſſiones,	Προσθῆκαι.
Accipiter,	Ἱέραξ.
Acciarium,	Στόμωμα.
Acceſſeritis,	Πιαθήσεται.
Accuſatio,	Κατηγορία.
Accidit,	Συμβαίνει, Συνέβη.
Aciem,	Ὀξύτητα, Ἀκμήν.
Accia & Accela,	Ἀσκαλάφη.
Accidentia,	Συμβλήματα, καὶ Συμβαίνοντα.
Accipientibus iniuriam,	Τοῖς ἀδικουμένοις.
Acciſus,	Ἐψιλωμένος.
Accinxit,	Παρεσκευάσατο.
Accola,	Μέτοικος, Πάροικος, ἢ Πλησιόχωρος, Ἔνοικος. Γεωργός.
Accommodat,	Ἁρμόζει.
Accommodo,	Ἁρμόζω.
Accommodatiſſimum,	Ἐπιτηδειότατον.
Accuratè,	Ἐπιμελῶς.
Accuſare,	Κατηγορεῖν.
Accuſatur,	Ἐγκαλεῖται.
Accuſo,	Κατηγορῶ, Μέμφομαι, Αἰτιοῦμαι.
Accolæ,	Ἀγρογείτονες.
Accinge te,	Παρασκευάζου, ἢ Ζωννύου.
Acer,	Σφοδρὸς, Δριμύς.
Acerbum,	Ἄωρον, Πικρὸν, Ἀπέπειρον, Στρυφνόν.
Acerbiſſima,	Δεινοτάτη.
Acerra,	Λιβανωτρίς.
Aceſcit,	Ὀξίζει.
Acetarium,	Ὀξύβαφον.
Acetabulum,	Ὀξυβάφιον.
Aceruus,	Σωρὸς, Ὄμφαξ.
Aceres,	Σίτου λέπυρα.
Acernum,	Σφενδάμνινον. Ὀρφός
Acetaria,	Τρώξιμα.
Acerbiſſimum,	Δεινότατον.
Acia,	Ῥάμμα.
Aciarium,	Ῥαφιδοθήκη.
Acini,	Ῥᾶγες.
Acinus,	Ῥώξ.
Aciſcularius,	Λατόμος.
Acies,	Ἀκμή, Αἰχμή. Τάξις. Ὀξυδορκία, Ὀξύτης. Ῥάμμα.
Aclaſſi,	Λώματα.
Ac diu,	Καὶ δὴ ἐπιπολύ.
Acre,	Ὀξὺ, Δριμύ.
Acremonia,	Δριμύα.
Accitu,	Τῇ προσκλήσει.
Acrum,	Δριμὺ, Δεινόν.
Acres,	Σφοδροὺς, Δριμεῖς.
Acrioribus,	Πικροτέραις.
Ac regiè,	Καὶ τυραννικῶς.
Acrifolium,	Ἀπόρρεον.
Ac ſi,	Ὡς ἂν εἰ.
Ac ſi quis,	Ἐὰν δέ τις.
Actiuum,	Ἐνεργητικόν.
Actor,	Πραγματευτής.
Actum,	Ἐνέργειαν.
Actus,	Πραγματεία.
Actus,	Ἐλαθείς. Πρᾶξις.
Actutum,	Εὐθέως.
Acuit,	Ἀκονᾷ, Ὀξύνει.
Acumen,	Ἄκρον ξίφους.
Actiuum,	Λόγος συνηγορικός.
Acus,	Ἄχυρον, Ῥαφίς.
Ac veluti,	Καθάπερ.
Ait,	Φησίν.
Ala,	Ἐξέδρα, Εἴλημμα, Σχολή. Πτέρυξ ὄρνιθος. Ἱππικὴ παράταξις.
Alacer,	Γενναῖος, Δυνατὸς, Σφοδρὸς, Πρόθυμος.
Alacres,	Πρόθυμοι.
Alæ,	Πτέρυγες, Μασχάλαι, Μάλαι. καὶ Ἱππικὴ παράταξις.
Alat,	Πνέει.
Alapatur,	Ἀλαπάζει.
Altiles,	Σιτισταί.
Albucium,	Ἀσφόδελος.

Albunea,	Λευκοθέα.
Album,	Λευκὸν, Λεύκωμα.
Alget,	Ῥιγοῖ.
Algeo,	Ῥιγῶ.
Algidum,	Δυσχείμερον.
Algioſus,	Δύσεργος.
Alea,	Κότῖος, Κύβος, Κυβεία.
Aleam ludit,	Κοτίζει, Κυβεύει.
Ales,	Πτηνόν.
Alerius,	Εὔτροφος, Θρέμβος, Τροφεύς.
Aleator,	Κοτιστής, Κυβευτής.
Alias & alias,	Ὁτὲ μὲν, ὁτὲ δὲ.
Alibi,	Ἀλλαχῆ.
Alienigena,	Ἀλλοεθνής.
Alias,	Ἄλλοτε, Ἄλλως.
Aliubi,	Ἀλλαχῆ.
Alipilarius,	Δρωπακιστής.
Alioquin,	Εἰ δὲ μή γε.
Aliquatenus,	Μέχρι τινὸς, Ποσῶς.
Aliquotannis,	Τοσούτοις ἐνιαυτοῖς.
Aliunde,	Ἀλλαχόθεν.
Aliter,	Ἄλλως.
Aliquoſecius, Lib. de off. proconſulis.	Ποσῶς, Νωχελέστερον.
Aliquandiu,	Ἐπὶ τοσοῦτον, Ἐπὶ πολύ.
Aliquando,	Ποτέ.
Aliquot,	Πλεῖστοι, Ὅσοι.
Aliquotiens,	Πλειστάκις, Ὁσάκις.
Aliger,	Πτεροφόρος, Ἔρως.
Aliquantum,	Πλεῖστον, Ὅσον.
Allium,	Σκόροδον.
Alium,	Ἄλλον.
Altrix,	Τιτθή.
Alimentum,	Θρεπτήρια, Τροφεῖαι.
Aliquid,	Τί ποτε.
Alibi,	Ἀλλαχόσε.
Alius,	Ἄλλος.
Aliquantum,	Ἱκανὸν πρὸς πλῆθει.
Allata,	Ἐνεχθεῖσα.
Allegat,	Προσκρίνει.
Allegatio,	Διδασκαλία.
Allegauit,	Ἐνεφάνισεν.
Allegendum,	Διαλογητόν ; Ἀναδιδακτέον.
Allegandum,	Ἐμφανίζων.
Alligere,	Πείθειν.
Alliget,	Ἐκκαλεῖται, Ἐκπείθει.
Alleget,	Διαβεβαιοῦται, Διϊσχυρίζεται.
Adlucet,	Φαίνει.
Alma,	Κλυτὴ, Ἁγνὴ, Ὡραία, Θρεπτεια.
Almities,	Αὔξησις ἐκ χ...
Almus,	Κλυτὸς, Ἔνδοξος.
Almitus,	Ἀνατροφὴ, Ἀναγωγή.
Almetes,	Κάλλος ἀνατροφῆς.
Alnus,	Κλῆθρος, Θρύον, ὅ ἐστι δένδρον.
Alpes,	Ὄρη ὑψηλά.
Altarium,	Ἐπιβωμίς.
Alterculum,	Ἀνεμώνη.
Alterutrum,	Θάτερον, Ὁπότερον.
Alterutro,	Ὁποτέρου.
Altercationis,	Ἀμφισβητήσεων.
Altercationū,	Τῶν ἀμφισβητουμένων.
Altercandis,	Ἀμφισβητουμένων.
Altercatur,	Ἀνταποκρίνεται, Φιλονεικεῖ, Διαλέγεται.
Altercante, Cōtendente,	Φιλονεικοῦντος.
Altercatio,	Ἀψιμαχία, Ἀμφιβολία, Ἀντίρρησις, Ἀμοιβαῖοι λόγοι.
Alter,	Ἕτερος, Ἄλλος.
Alternis,	Ἀνὰ μέρος, Ἀμοιβαδόν.
Altiles,	Σιτισταί.
Altitudo,	Βάθος, Ὕψος.
Altilium,	Σιτευτῶν.
Altor,	Σιτεύταρις, Τροφεύς.
Altus,	Ὑψηλός.
Altiſſimus,	Ὕψιστος.
Altius,	Ὑψηλότερον.
Alumen ſtipum,	Στυπτηρία σχιστή.
Alumen,	Στυπτηρία.
Aluerunt,	Ἔθρεψαν.
Alueus,	Γαστὴρ, Κύτος.
Alumnus,	Οἰκοτραφής, Τρόφιμος, Θρεπτός.
Aluearia,	Σμήνη, Σίμβλοι, Σμηνία.
Alucinatur,	Ἀλύει.
Album,	Λεύκωμα, Διάταγμα.
Am,	Ἀμφὶ, Περί.
Amicus,	Φίλος.
Amo,	Φιλῶ.
Amas,	Ἀγαπᾷς.
Amabo,	Φιλήσω.
Amatorium,	Φίλτρον.
Amatorius,	Ἐρωτικός.
Amanuenſis,	Προχειροφόρος, Προχειράριος.
Alioquin,	Εἰ δὲ μή γε.
Amanſit,	Ἀπεκοίτησεν.
Amabilis,	Ἐράσμιος, Προσφιλής.
Amaritas,	Πικρία γεύσεως.
Amarum,	Πικρόν.
Ambulat,	Περιπατεῖ, Βαδίζει.
Ambactus,	Δοῦλος ; Μισθωτὸς, ὡς Ἔννιος.
Ambages,	Πλάναι, Περίοδοι.
Ambimanus,	Περιδέξιος.
Ambit,	Περιέρχεται. Κολακεύει.
Ambitum,	Περιδρομήν.
Ambitio,	Δυσωπία.
Ambitus,	Περίοδος, Περιδρομή.
Ambitus,	Κενοδοξία, Ἐριθεία.
Ambitiones,	Φιλοτιμίαι, Περιδρομαί, Ἐπιθυμίαι. καὶ ὑκιστρον.

Ambo,	Ἀμφότεροι
Ambiguum,	Ἀμφίβολον, Ἀμφισβήτησις.
Ambitioſus,	Δημοκόπος.
Ambulacrum,	Διάστημα, Περίπατος.
Ambuſtus,	Περιπεφλεγμένος, Περικεκαυμένος
Ambubia,	Κιχώρια.
Ambigitur,	Διστάζει.
Amellum,	Μελίφυλλον.
Amiculum,	Ἀνάβολαιον.
Amiculi,	Περιβολαίου.
Amictus,	Περιβεβλημένος.
Amicinus,	Ἀσκοῦ στόμα.
Amitta,	Θεία πρὸς πατρός.
Amites,	Στάλικες.
Amites,	Ἰξευτικοὶ κάλαμοι.
Amfractus,	Διασφαγὴ ποταμία. Περιαπαγώς.
Amphora,	Κεράμιον.
Ammentum,	Ἄμμα λόγχης. αωρον εστιν.
Amnis,	Ποταμός.
Amor,	Ἔρως, Πόθος, Φιλία.
Amouet,	Ἐκφέρει, Ἀποκινεῖ.
Amteſter,	Μαρτυρήσομαι.
Ambuſtandus,	Εἶδος ὀρνέου.
Amterminus,	Διχόθεν ὅρος.
Amotus,	Ἀποκινηθείς.
Amœnia,	Αἱ ἀκταί.
Amœnus,	Σύνσκιος τόπος, Συνηρεφής, Τερπνός.
Amoletum,	Φυλακτήριον.
Ampliat,	Ὑπερτίθεται.
Ampliatus,	Ηὐξημένος.
Amplificus,	Μεγαλοφυής.
Amplitudo,	Μέγεθος.
Amplexus,	Περιπλοκή, Συμπλοκή.
Amplum,	Εὐμέγεθες.
Amputat,	Περιαιρεῖ, Κλαδεύει, Καθαιρεῖ, Περικόπτει.
Amputauit,	Ἐκλάδευσεν, Περιεῖλεν.
Ampulla,	Λήκυθος.
Ampliari,	Δειναυξῆσαι.
Amplicitus,	Κεκολλημένος.
Amurca,	Ἀμόλγη. ἐστιν ἡ ῥὺξ ἐλαίου. ὅθεν κατέχεται ἡ λόγχη.
Antillare,	Θηλύνεσθαι, Παλλακεύεσθαι.
Ancipit,	Ἀμφιβάλλει.
Ancipites,	Ἀμφίβολοι.
Ancipiti,	Ἀμφιβληθέντες.
Anclare,	Ἀντλῆσαι.
Anglobes,	Ποτάνου εἶδος.
Anaxant,	Ὀνομάζουσιν.
Antas,	Γερουσία.
Antioper,	Πρὸ τούτου.
Ancita,	Ἐνδότατα.
Anatus,	Δακτυλιοφόρος, Συμποδιαθείς.
Antita,	Μεσημβρία.
Antites,	Γερουσίαι.

Aner,	Γηρᾷ.
An,	Εἰ. Ἢ, πευστικῶς. Ἆρα, Πότερον. Ἐάν, Ἐὰν δέ.
Anates,	Νῆσσαι.
Animecum,	Ἰσόψυχον.
Anas,	Νῆσσα.
Anas,	Γῆρας, κατ' ὀργὴν θεῶν.
Anxius,	Στενότερον.
Ancilia,	Διοπετῆ.
Ancilla,	Παιδίσκη, Δούλη.
Ancillarius,	Δουλοπρεπής.
Ancræ,	Ἄγκεα, Αὐλῶνες.
Ancodata,	Περιοραθεῖσα.
Ancleat,	Ἀρύεται.
Anni,	Γηράσκει.
Ancillor,	Κολακεύω.
Ancilia,	Ὅπλα, ἢ Δόρατα.
Ancillula,	Ἐργόμωκος, Παιδίσκη.
Anceps,	Ἀμφισβητῶν, Ἀμφήριστον. Δικέφαλος.
Ancus, Mancus,	Κυλλός, Λορδός.
Annales,	Ἐνιαύσιαι. Οἱ κατάλογοι.
Annus,	Ἐνιαυτός.
Angit,	Θλίβει, Στενοχωρεῖ, Ἄγχει, Πνίγει.
Angiportum,	Στενωπός.
Angeronia,	Ἡ θεὸς τῆς βουλῆς καὶ καιρῶν.
Angitur,	Ἄγχεται.
Angla,	Ὄγες, Τράπεζαι τρίγωνοι, ὡς Νέβιος.
Anctos,	Ἀναγκασθέντας.
Ancti,	Ἀγχάμενοι.
Anguſtus,	Στενός.
Andruare,	Ἀνδρίζεσθαι.
Angaria,	Περιεργασία, Ἀκουσία ἐργασία.
Animaduerſio,	Τιμωρία. Ἐπιστροφή.
Anniuerſarius,	Ἐνιαύσιος.
Animatus,	Ψυχαγωγούμενος.
Animatio,	Ψυχαγωγία.
Angor,	Μεριμνῶ.
Anguina,	Ἄγκυρα. Συνάγχη, Κυνάγχος.
Anguilla,	Ἔγχελυς.
Angulus,	Γωνία. Κανθὸς ὀφθαλμοῦ.
Anguloſum,	Πολυγώνιον.
Anguis,	Ὄφις.
Anguſtia,	Στενοχωρία.
Anguſtum,	Στενόν.
Angulo,	Γωνία.
Anhelans,	Πνευστιῶν.
Anima,	Ψυχή.
Animal,	Ζῶον λογικόν, Ἄνθρωπος.
Animaduerſio,	Ἐπιστροφή, Εὐταξία, Προσοχή.
Animus,	Λογισμός, Θυμός, Ψυχή, Νοῦς.
Animaduertit,	Θάνατον συνεψηφίσατο, Ἐπιστρέφει, Τιμωρεῖται.
Animalia,	Ψυχικά. Ζῶα ἄλογα.

Animo forti,	Εὐψύχως.
Animatus,	Ἔμψυχος.
Annale,	Ἐνιαυσιαῖον.
Annona,	Εὐθενία, Σιτηρέσιον.
Anniculus,	Ἐνιαυσιαῖος.
Annoſi,	Πολυετεῖς.
Annua,	Γραῦς, Πολυετής.
Annuum,	Ἐνιαυσιαῖον, Ἐτήσιον.
Annus,	Ἐνιαυτός.
Annotini,	Ἐτήσιαι, Ἐνιαύσιοι.
Annos, annua,	Πολυετής.
Annoco,	Θεοχολωσία, ἢ Μῆνις.
Anſerarius,	Χηνοβοσκός.
Apparat,	Ἐπιμάζει, Παρασκευάζει, Ἐκβιβάζει.
Anſer,	Χήν.
Anſa,	Ἴσκλοσωπιον σκεύους.
Ante,	Ἔμπροσθεν, Πρότερον.
Antequam,	Πρὶν ἤ, Πρὸ τοῦ, Πάλαι.
Anteuenit,	Προφθάνει.
Antarium,	Ἀνταρμός.
Antecedit,	Προηγεῖται.
Apud nos,	Παρ' ἡμῖν.
Antea,	Πρὸ τούτου. Ἐστι δὲ καὶ πόλις Σπανίας.
Apud ſe,	Παρ' ἑαυτῷ.
Aquilo,	Βορρᾶς, Βορέας.
Antes,	Στίχοι ἀμπέλων.
Applicat,	Παραβάλλει, Προσπελάζει.
Apperit,	Ἐπιχειρεῖ.
Appia,	Εἶδος σκεύους, ὡς Πακούβιος.
Apluſtra,	Πτερὸν πλοίου, ὡς Ἔννιος.
Aptra,	Ἀμπελόφυλλα, ὡς Τιτίνιος.
Appellat,	Προσαγορεύει, Ὀνομάζει. Ἐγκαλεῖται.
Appium,	Σέλινον.
Apricum,	Ἡλιαζόμενον.
Apertè,	Φανερῶς.
Apud me,	Παρ' ἐμοί.
Apud te,	Παρὰ σοί.
Apud vos,	Παρ' ὑμῖν.
Appendit,	Σταθμίζει.
Aquilio,	Κέντρον βοῶν καὶ σκορπίων.
Aquipe[illegible]	Εἶδος ἰχθύος.
Aquilices,	Οἱ τὰ πηγαῖα ἐργαζόμενοι, Οἱ ὀνοχετάριοι, Ποταμῖται, Ὑδροσκόποι.
Aquimanile,	Χέρνιβον.
Aquipedum,	Ὀξυποδία.
Aquoſum, & Aquatum.	Ὑδαρές, Ὑδατῶδες.
Ara,	Βωμός.
Aranea, & Araneum,	Ἀράχνη.
Araneus,	Ἀράχνη.
A ramulariis, Lib. de off. pro conſulis.	Ἀπὸ τῶν αὐτεπιτρόπων.
Arator,	Ἀρότης.
Aratrum,	Ἄροτρον.
Araneus,	Δράκων, ἰχθύος γένος.
Aruina,	Λίπος αὐτὸ σαρκός.
Arbares ſcodales, Lib. de off. pro conſulis.	Οἱ περὶ ὅρων διαγινώσκοντες δικασταί.
Arbellum,	Βασανιστήριον.
Arbitrauere,	Ἐμεσίτευσαν, Συνεβίβασαν.
Arbitrium,	Ἐξουσία, Εὐαρέστησις, Μεσιτία.
Arbiter,	Μεσίτης, Διαιτητής.
Arbipendium,	Σχοῖνος γεωμετρικός.
Arbitratur,	Οἴεται.
Aruina,	Κρέως λίπος αὐτὸ σαρκός.
Arboracia,	Καρδία δένδρου.
Arbuſtum,	Ἀναδενδράς.
Arbuſtus,	Κόμαρος. ὅ ἐστιν δένδρον ἡ καλουμένη Ἄρκευθος.
Arbitrium,	Μεσιτία. Εὐαρέστησις.
Arbores,	Δένδρα, Κῆλοι.
Arboreum,	Δενδροειδές.
Argiarra,	Ἀφιδρύματα.
Argumentum,	Τεκμήριον. Μέθοδος, ἤτοι Περιοχὴ ῥαψῳδίας.
Argutus,	Φλύαρος.
Argentarius,	Ἀργυροκόπος.
Argumentatio,	Ἀπόδειξις, Τεκμήριον.
Argumentum,	Ὑπόθεσις, Παράδειγμα.
Arguit,	Ἐλέγχει.
Argentarius,	Κομάκτωρ.
Argutus,	Λάλος.
Argentum,	Ἄργυρος ἄσημος, Ἀργύριον.
Argumentum,	Ἔλεγχος, Σημεῖον, Ὑπόθεσις.
Argutus,	Ἀδολέσχος, Φλύαρος. σημαίνει δὲ καὶ Ὀξύς.
Apex,	Κεραία, Γράμματος ἄκρον. Προσῳδία. Καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ πιλίου παράσημον.
Appellatio,	Ἔκκλητος, καὶ Προσηγορία.
Apicus,	Ὀπτικιστής, ὡς Ἰουβενάλιος.
Apices,	Κεραίαι, Ἄκραι συλλαβαί. Τιάραι.
Apinæ,	Ἀμαλογίαι.
Apiſcendæ,	Τοῦ ἐπιτυχεῖν.
Apiatum,	Σελινάτιν.
Aperuit,	Ἠνέῳξεν.
Applicatio,	Καταγώγιον.
Apiaſtrum,	Μελισσόφυλλον.
Applicata,	Καταβληθέντα, Καταλύσαντα.
Apium,	Σέλινον.
Aperit,	Ἀνοίγει.
Apinæ,	Φαίνας.
Apis,	Μέλισσα.
Apiaſtrum,	Μελισσόφυλλον, Ἐρύσαιθρον, Ἱπποσέλινον.

Apluſtra, Ἄσφαλτις. καὶ τὸ ἄκρον τῆς πρώρας.
Apnades, Θηρκλαιοι. ἔστιν γένος ἀργυρώματος.
Apparet, Φαίνεται.
Apparuit, Ἀνέφηνεν.
Apparatus, Παρασκευή.
Apparitores, Ἀποδικταί. Εἰσὶν ἢ ὑπηρέται τοῖς ἄρχουσιν προσεδρεύοντες. Ἐκβιβασταί.
Apparuit, Ἀνέφηνεν ἥλιος ὑπὸ γνέφον.
Apparuit, Ὤφθη.
Apparitorium, Ἐξαρτιστήριον,
Appellatio, Προσηγορία, Ἔκκλητος.
Apparatio, Ἑτοιμασία.
Apparitor, Ἐκβιβαστής.
Apparitio, Ἐκβιβασμός.
Apud acta, Ἐπὶ πράξεως.
A principio, Ἐξ ἀρχῆς.
Apſis, Πρόσφατον, Νεαρόν.
Aptum, Ἡρμοσμένον.
Apud, Παρὰ, Πρός.
Appellat, Ἐπικαλεῖται, Ἐπιβοᾶται, Ἀφανίζει.
Appulit, Προσώρμησεν.
Apricus, Τόπος εὐήλιος.
Apta, Ἅρμοσον.
Aptius, Ἐπιτηδειότερον.
Aptum, Ἐπιτήδειον, Εὐάρμοστον.
Aptata, Κατηρτισμένα.
Aqua, Ὕδωρ.
Aquarium, Ὑδραγώγιον.
Aquarius, Ὑδρηχόος, Ὑδροφόρος.
Aqua manus, Νίψασθε.
Aquatio, Ὑδρία.
Aquæductus, Ἀγωγός.
Aqua ſub cute, Ὕδρωψ.
Aquarioli, Βαλλάδες.
Aquilifer, Ἀετοφόρος.
Aquilinus, Ἀετώδης, Γρυπός.
A quibus, Ἀπὸ ποίων.
Aquila, Ἀετός.
Aquilio, Βορρᾶς,
Aquila marina, Ἀετὸς θαλάσσιος.
Aquilum, Μέλαν, ὡς Λουκίλλιος.
Aquiliferi, Ἀετοφόροι.
Antica linea, Διάμετρος.
Antecellat, Προεχέτω.
Antecellens, Προλάμπων.
Ante labra, Χείλη σκέπον, ὡς καὶ ἔξωθεν.
Anteponit, Προτίθησιν, Προκρίνει.
Antegerio, Πρόλημμα, Νίκη. αντιοιρασιο. Πρόλημμα, Νίκη.
Antefert, Προτιμᾷ.
Antiquitas, Ἀρχαιότης, Ἀρχαϊσμός.
Antiquiſſimus, Ἀρχαιότατος.
Antiquiſſimorum, Ἀρχαίων.
Antiquior, Ἀρχαιότερος.

Antiquiſſima, Ἀρχαιοτάτη.
Antecellit, Προλάμπει.
Antecello, Προκρίνω.
Antemna, Κέρας πλοίου.
Anteceſſum, Προχρειαν.
Antilena, Ἱμὰς ἵππων.
Antiquus, Ἀρχαῖος.
Ante lucem, Ὄρθρου.
Antigena, Ὁ προγεννηθείς.
Anteceſſit, Προῆξεν, Προῆλθε.
Anticipat, Προλαμβάνει.
Anticipatam,
Sociatam,
Antea, Ἀρχαίως. Τοπρίν.
Antiquiſſimorũ, Ἀρχαίων.
Antiqua, Ἀρχαία.
Antiquus, Ἀρχαῖος.
Antiquiſſimus, Ἀρχαιότατος.
Antiquarius, Ἀρχαιογράφος, Καλλιγράφος.
Antiquitas, Ἀρχαιότης.
Antioſa, Ὀρχήστρια.
Antium, Τάξεων, Ὀρχάτων.
Antes, Οἱ τῶν ἀμπέλων στίχοι.
Antiquitus, Κατὰ τὸ ἀρχαῖον.
Anticeſſum, Πρόλημμα.
Anticeſſor, Προηγούμενος.
Antiquior, Ἀρχαιότερος.
Antiquiſſimi, Ἀρχαῖοι.
Antiquare, Ευχαιωσαι.
Antiquare, Καλλιγραφῆσαι.
Antruare, Σπιλευσε.
Antrum, Σπήλαιον.
Antide, Κόμαι διὰ τῶν κροτάφων κρεμάμεναι γυναικεῖαι.
Anulus, Δακτύλιος.
Anus, Γραῦς.
Ante, Πρότερον, Ἔμπροσθεν, Πρώην.
Antelena, Διεξηστήρ. ὅ ἐστιν ἱμὰς ἵππων περὶ τὸ στῆθος.
Anfractum, Περιφερές.
Antiſtites, Ἱερεῖς, Ζάκουροι, Προφῆται. Ἐπίσκοποι.
Antiſtes, Ἐπίσκοπος, Ζάκουρος, Προφήτης.
Antecepit, Προέλαβεν.
Anteceſſus, Ἔμπροσθεν βαδίζων.
Anteceſſum, Προδρομήν.
Anxia, Στυγνή.
Anxietas, Δυστηνία.
Anxis, Ὄχθος, Ὀδύνη.
Anxius, Ἀνιώμενος, Ἀχθόμενος. Λεπλομέριμνος.
Anxilites, Ὄρνιθες, Οἰωνοί.
Apes, Μέλισσαι.
Apet, Ἀποσβεῖ.
Ape, Παρά.
Ape, Κώλυσον.

Aſſeres,	Δοκίδες, ὡς Ἰουβενάλιος.
Aſpernatur,	Ἐξουθενίζει, ἀναξιοπαθεῖ.
Apellit,	Ἀπελακτίζει, Ἀπωθεῖται.
Apes,	Μέλισσαι,
Apet,	Ἀποσβεῖ.
Aper,	Σύαγρος.
Apertularius,	Θυρεπανοίκτης.
Apertularius,	Θλάσμα ἔχων ἵππος.
Apertè,	Φανερῶς.
Aſpernanda, Cōtemnenda,	
Aſpernatur,	Ἀπαναίνεται, Ἀπαρνεῖται.
Aſpectus,	Πρόσοψις, ὁμιλία.
Aſpernanda, Neganda.	
Aſpratura,	Κόλλυβον.
Aſportauit,	Ἐξεφορτίσατο.
Aſſatum,	Ὀπτηθέν.
Aſſum,	Ὀπτόν.
Aſſat,	Ὀπτᾷ.
Aſſa,	Ὄπτησον.
Aſſator,	Ὀπτανεύς.
Aſſeres,	Κοντοί, Δοκοί, Στρωτῆρες.
Aſtra,	Ἀστέρες.
Aſſerit,	Καταχρῖσαι φανίζει.
Aſt,	Ἐὰν δέ.
Aſtantus,	Ὑφοστάτης.
Aſtatus,	Κονταφόρος.
Aſtutia,	Πανουργία, Κακοποιΐα.
Aſſeſſor,	Σύνεδρος, Σύμπονος.
Aſtrama,	Σανὶς, Ὑποπόδιον.
Aſtræa,	Παρθένος Δικαιοσύνη, ὡς Ἰουβενάλιος.
A ſtirpe,	Ἀπὸ ῥίζης.
Atauus	Πρόπαππος.
Aſt ego,	Ἐγὼ δέ.
Attingit,	Ἐφικνεῖται, Ἐφάπτεται.
Aſtutus,	Πανοῦργος.
At, Ac,	Καὶ, Ἀλλὰ, Ἀτὰρ, Δή.
Ater,	Κελαινὸς, Μέλας.
A tergus,	Ὑοσκύαμος, βοτάνη. καὶ Κατόπιν, Ἀπὸ νώτου.
Atena,	Εἶδος ποτηρίου ὀστράκου, ᾧ οἱ πρυτάνεις ἐν ταῖς θυσίαις χρῶνται.
Attendit,	Ἐπιτείνει. Καθορᾷ.
Atharna,	Ἰχθύος εἶδος.
Atque etiam,	Ἔτι δὲ καί.
Atrienſis, Lib. de off. pro conſulis.	Διαιτάριος, Διαιτάρχης.
Atrium,	Μεσαύλιον, Περίστωον.
Atramentale,	Μελανδόχιον.
Atramentarium,	Καλαμάριον.
Atramentum,	Μελάνιον.
Atrocius,	Δεινότερον.
Atrox,	Δεινὸς, Δεινησκεός. Ἀνήκεστος.
Atricapillus,	Μελαγκόρυφος, Μελάνθριξ.
Attribuit,	Ἔνειμεν, Ἔκλισεν.
Atque,	Καὶ, Ἀλλὰ καί.
Atrum,	Κελαινὸν, Μέλαν.
Atellani,	Σκηνικοὶ, Ἀρχαιολόγοι. Βιολόγοι. ὡς δὲ Ὀβοίδιος, Ομηρικὴν δήτοι νυ χορεί.
Atroces,	Δεινοὶ, Ἀνήκεστοι.
Atrocitas,	Δεινότης.
Attonitus,	Ἐμβρόντητος, Ἐμβροντηθείς.
Attonitrus,	Ἐμβροντηθείς. Ἐκεργιαργους.
Atturatio,	Λιβανωκαΐα, Θυσία.
Attat,	Ὁ τοῖς ποσὶν ἐρχόμενος περιπατεῖν.
Atnanulus,	Ἅγιον ἱερέως σκεῦος, Κειμήλιον.
Atturubernalis,	Καπηλογείτων.
Attendit,	Προσέχει.
Attamen,	Ἀλλ' ὅμως.
Attendere,	Προσέχειν.
Attinet,	Ἀνῆκεν, Προσῆκεν.
Attingit,	Συνεκύρησεν, Φθάνει.
Attoniti,	Ἐκπληκτοι.
Attingit,	Ἐφάπτεται, Ἐφικνεῖται, Φθάνει.
Atriplices,	Χρυσολάχανα.
Attritus,	Παρατριβή.
Attonſus,	Φιλόκουρος.
Attulit,	Ἤνεγκεν.
Attaminatus,	Χειριαθεὶς, Μιωθείς.
Attitarna,	Εἶδος ἰχθύος.
Arx,	Ἀκρόπολις.
Armites,	Ὁπλῖται οἱ ἐν ἐσχάτῃ τάξει.
Armites,	Παράταξις ἔνοπλος.
Armoracia,	Ῥαφανίδες.
Arcæ,	Ἄκρα κλισμάτων.
Armitia,	Θυσία.
Armo,	Προυστέλλιον.
Armus,	Ὠμοπλάτης.
Aro,	Ἀροτριῶ.
Arpago,	Κρεάγρα.
Arpendia,	Πλέθρα.
Ars,	Τέχνη.
Area,	Ἅλων.
Arra,	Ἀῤῥαβών.
Arrigit,	Ὀρθιᾷ, Ὀρθοῖ.
Arripit,	Ἀφαρπάζει, Ἐπιστρέφει, Ἐπιλαμβάνεται χειρός.
Arripere,	Ποιήσασθαι ταχέως.
Arſinum,	Διάκριμα.
Artifex,	Τεχνίτης.
Artitus,	Πάντεχνος, Δαίδαλος.
Artificium,	Τεχνουργία.
Arta,	Στενωπά.
Articulare,	Ἀκροδάκτυλον, Ἀρθρικόν. Ἀκρώνυχον.
Arſacidæ,	Πάρθοι.
Artæ,	Ἐσφιγμένος.

Articulator, Μελοκόπος.
Aruſpices, Βωμοσκόποι.
Aruſpex, Βωμοσκόπος, Θύτης.
Aroſcit, Πλανᾶται, ὡς Λίβιος.
Arbor, Δένδρον, Καταρτιος.
Articulum, Ἄρθρον. Καρπός.
Artat, Στενοχωρεῖ.
Articuli, Ἄρθρα. Κόνδυλοι.
Artentur, Συνελαυνέσθωσαν, Συνσφιγγέσθωσαν.
Artiores, Ἄρρηκτοι, Δύσλυτοι.
Artus, Μέλη τὰ ὁλόκληρα, καὶ Ἐσφιγμένον, καὶ Ἰσχυρούμενον.
Arua, Ἄρουρα, Γῆ, Χώρα, Πεδία.
Aruum, Γεωργία.
Aruipendium, Σχοῖνος γεωμετρικός.
Aſſe, Ἀσσάριον, Ὀβολόν.
As, Αὐτάς. Ἀργύριον. Ἅπαξ. καὶ ἄλλα.
Aſſe, Ὁλοκλήρου.
Aſſer, Αἷμα.
Anſa, Βωρωος. Ὠτίον. Λαβή.
Aſcia, Σκέπαρνον.
Aſellus, Ὀνίσκος.
Aſcenſus, Ἀνάβασις.
Aſcora, Ασκοπυτθνη.
Aſellus, Ὀνίσκος.
Aſinus, Ὄνος.
Aſignæ, Κρέα μεριζόμενα.
Aſſarium, Ἀσσάριον, Μονομάχιον, Δοκάριον, Νουμμίον.
Aſperſus, Εἶδος ἰχθύος κατασίκτου.
Aſinarius, Ὀνηλάτης.
Aſilus furor, Οἰστρομανία.
Aſilus, Οἶστρος, τὸ ζῶον.
Aſpicitur. Θεωρεῖται.
Aſpectio, Θεωρία.
Aſpicit, Ὁρᾶ.
Aſpice, Θεώρησον, Ἰδού, Θέασαι.
Aſperſerit, Τηροσκλησι.
Aſperges, Ῥαντιεῖς.
Aſpellit, Ἀπωθεῖ.
Aſperitates, Τραχύτητες.
Aſpergine, Περικλύσματι.
Ardea, Ἐρωδιός, Λάρος.
Ardentia, Διάπυρα, Καιόμενα.
Ardeola, Ardea, Ἐρωδιός, Ξηρός.
Ardentes, Καιόμενοι. Σπεύδοντες.
Ardorem, Φλόγα, Καῦσιν.
Ardor, Σπουδή, Φλογετός, Καύσων.
Ardet, Καίεται. Σπεύδει.
Ardeſcit, Ἐκκαίεται.
Arduum, Δυσχερές, Διϊσαντες, Σκληρόν. Ὑψηλόν.
Arefacit, Ξηραίνει.
Area, Αὐλή, Πρασιά, Ὕπαιθρον, Ἅλως.
Aretillum, Αρωπελοπρασον.
Aret, Ξηραίνεται.

Arcilla, Πηλὸς λευκή.
Aries, Κριός.
Arillator, Ἐψέτης, Βωμοφόρος, Πραγματευτής.
Arna, Μήτηρ, κατὰ Σάρρωνα.
Arida, Ξηρά.
Ario, Ἰφειομαχῶ.
Arcutus, Τοξωτός, Ἐπικαμπής, Ἀψιδωτός.
Ariſta, Ἀθήρ, Στάχυς.
Ariſtum, Ἀκρώρειαι.
Areſcit, Ξηραίνεται.
Aridum, Siccum, Ξηρόν.
Arcanum, Ἀπόρρητον.
Arcana, Μυστήρια. Ἀπόρρητα.
Arcaria, Τραπεζιτικά.
Arca, & Arcela, Κιβωτός, Σωρός, Κάμπτρα, Λάρναξ.
Arbores, Δένδρα.
Arbetes, Δένδρα.
Arboracia, Καρδία δένδρου μακρά.
Arbor nauis, Ἱστὸς πλοίου.
Arcarius, Βηχανημα.
Arcanum, Ἀπόρρητον, Μυστηριῶδες, Ἀπόκρυφον.
Arbutus, Ἄρκευθος.
Aruæ, Ἀμυντήρια.
Arceſſit, Μετεκαλέσατο.
Arcilla, Πηλὸς λευκή.
Arefecit, Ἐξήρανε.
Arcutes, Τοξόται.
Arieum, Ξηρόν.
Ariſtæ, Ἀθέρες σίτου.
Ariblator, Μετάβολος. αρχ
Arcet, Κωλύει, Εἴργει.
Erceſſere, Μετεστείλαντο. Καλέσαι, Μεταπέμψασθαι.
Arceo, Κωλύω, Ἐπέχω.
Arcebat, Εἶργεν, Ἐκώλυεν.
Arbiter, Μεσίτης.
Arbiter, Διαιτητής, Αὐτόβουλος.
Arcus, Ἀψίς, Ἶρις, Τόξον, Ψαλίς.
Arcebis, Κωλύσεις.
Arcetat, Κρύπτει. Διενίεται.
Arceſſit, Μετεκαλέσατο, Μετεπέμψατο, Ἐφώνησεν.
Arceſſitus eſt, Μετεπέμφθη.
Arcula, Κιβωτός, Λάρναξ.
Arma, Ὅπλα.
Armatus, Ἔνοπλος.
Armamētarium, Ὁπλοθήκη.
Armatura, Ἐξόπλισις, Ἐξοπλισία.
Armati, Ἔνοπλοι.
Armamenta, Ὅπλα πλοίου.
Armenauis, Ἱστὸς πλοίου.
Armo, Ὁπλίζω.
Armiger, Ὁπλοφόρος. Ὑπασπίκτης χρυσοῦ.
Armarium, Πυργίσκος.

Arment.

Armentarius,	Ἀγελάρχης βοῶν, βουκόλος.
Armenta,	Βουκόλια.
Armentarium,	Ξύλον ἑρμητήριον.
Armilium,	Σκεῦος.
Armillarius,	Ψελιοποιός.
Armentum,	Ἅμμα τῶν ἀκοντίων.
Armilla, & Armellum,	Ψέλιον. Κλανίον.
Armiluſtrium,	Ὁπλοκαθάρσιον.
Armiluſtram,	Ὁπλοκαθαρμός.
Armorum faber,	Ὁπλοποιός.
Atubus,	Μογιλάλος, Μόγγος.
Auarus,	Φιλάργυρος.
Aue,	Χαίρεις.
Aucellus,	Στρουθίον.
Aucat,	Πελαργᾷ.
Auceps,	Ἰξευτής.
Auca,	Πτηνόν.
Auclator,	Ὑπηρέτης.
Auena,	Βρόμηρα.
Auerruncat,	Ἀποτέμνει.
Aues,	Ὄρνεα.
Auctio,	Διάπρασις. Ἀπάρτιος.
Auctoritas,	Αὐθεντία, Ἀξιοπιστία, Βεβαίωσις, Πρόσταγμα.
Auctoritas, Affatum,	Ἀξίωμα,
Aucupatur,	Ἰξεύει.
Audit,	Ἀκούει.
Audi,	Ἄκουε,
Aucupator,	Ἰξευτής.
Aucupium,	Θήρα. Ἰξευτής.
Aucupantur,	Καραδοκοῦσιν. Ἰξεύουσιν.
Auellit,	Ἀποσπᾷ, Ἐκτίλλει.
Auditorium,	Ἀκροατήριον.
Auctor,	Ἀρχηγός, Αὐθέντης.
Auctor,	Μάρτυς. Συγγραφεύς. Ὑπηρέτης.
Audeo,	Τολμῶ.
Audaces,	Τολμηροί.
Aude,	Τόλμησον.
Audacia,	Τόλμα.
Audentes,	Τολμῶντας.
Audeatur,	Τολμηθείη.
Audietur,	Ἀκουσθήσεται.
Audax,	Θρασύς, Τολμηρός.
Auerſus,	Ἀπεστραμμένος.
Autoratus,	Αὐθαίρετος εἰς δοῦλον ἑαυτὸν βάλλων, καὶ Μονόμαχος.
Auctus,	Αὔξησις.
Aufert,	Ἀποφέρει.
Auertit,	Ἀποστρέφει.
Auena,	Καλάμη. Ἔπος, ὡς Βεργίλιος.
Auferre,	Ἀντανελεῖν.
Augmentum,	Προσθήκη, Ἐπίθεμα πισρός. Πρόσοδος.

Auguſtus,	Ἱερός, Σεβάσμιος.
Axmenta,	Στῆχοι ἐπὶ θυσιῶν Ἡρακλείοις.
Auget,	Αὔξει.
Auguſtiſſima,	Σεβαστοτάτη.
Auguſtus,	Σεβαστός, Ἱερός, Σεβάσμιος.
Augere,	Αὐξῆσαι.
Augur,	Οἰωνοσκόπος, Ὀρνεοσκόπος.
Augit,	Προστίθησι.
Auratum,	Κεχρυσωμένον.
Auia,	Μάμμη.
Auia,	Ἀπόδευτα. Ἀνόδια.
Auiarium,	Ὀρνιθοτροφεῖον.
Auidus,	Ἄπληστος, Ἀκόρεστος.
Auitus,	Παππῷος.
Aula,	Οἶκος βασιλικός.
Auleum,	Ψιλή.
Auliones,	Αὐληταί.
Aurata,	Χρύσοφος ἰχθύς.
Aurator,	Χρυσωτής.
Aurea,	Χρυσᾶ.
Auratum,	Χρύσωθεν.
Aures,	Ἀκοαί, Ὦτα.
Auris clarium,	Ὠτογλυφίς.
Auxillæ,	Μικρόπιθηρα, ὡς Βάρρων.
Auraria,	Χρυσαργύριον.
Auratores,	Χρυσωταί.
Aurifex,	Χρυσοχόος.
Auriga, Agitur,	Ἡνίοχος, Ἐλάτης.
Aurigat,	Ἡνιοχεῖ.
Aurigator,	Ἱπποκόμος.
Auocat,	Περισπᾷ. Καταργεῖ. Ἀποχολεῖ.
Aura exſolitarius,	Ἱππαστής.
Aurifodina,	Χρυσωρυχία.
Auripigmentum,	Ἀρσενικόν. Κρώματον. Ψίλωθρον.
Aurochalca,	Κραμάτινα.
Aura,	Αὔρα. Πνοή.
Auris,	Ἀκοή. Οὖς. Ὠτίον.
Auricolæ,	Χρυσοπλεῖς.
Auricula,	Ὠτάριον.
Auris,	Ἐνώπιον.
Aurugo,	Ἴκτερος.
Aurora,	Ἠώς, Ἡμέρα.
Auruginoſus,	Ἰκτερικός.
Aurificina,	Χρυσοχοεῖον.
Aurilegulus,	Χρυσεκλέκτης.
Auricoctor,	Χρυσεψητής.
Auruginem,	Ἴκτερον.
Aurunci,	Οἰκήτορες Ἰταλίας.
Aures,	Ἀκοαί.
Aurarius,	Χρυσωτής.
Aureus,	Χρύσεος.
Auruncius,	Θεὸς ἀποτρόπαιος.
Auroſus,	Πλούσιος, Πολύχρυσος.
Auritus,	Ὠτοπετής, Ὠτοπάροχος, ὀξυακοσίλογος.

Aureus,	Χρύσε(ος).
Auſcultat,	Ἀκροᾶται, Ὑπακουσεῖ.
Auſcultatur,	Ἐπακροᾶται.
Auſpiciis,	Οἰωνοσκοπίοις.
Auſpicatur,	Ἀπάρχεται, Ἄρχεται.
Auſpex,	Οἰωνοσκόπος.
Auſpice, Auctore, Fauctrice.	
Auſpicium,	Οἰωνισμὸς, Σύμβολον. Ἀρχή.
Auſpicium,	Οἰωνοσκοπία.
Auſumat,	Ἀναλώσῃ. Τιμωρηθήσεται.
Auſpices,	Οἰωνοσκόποι.
Auſpicalis,	Οἰωνιστικός.
Auſpex pronubus,	Παράνυμφος.
Auſtrans,	Νοτίζων, Ὑγραίνων.
Auſter,	Νότος.
Auſus,	Τολμήσας.
Aut,	Ἤ. Ἐὰν, Εἰ. Καί.
Autumnus,	Μετόπωρον.
Autem,	Δέ.
Aufert,	Ἀποφέρει.
Auunculus,	Θεῖος πρὸς μητρός.
Autumat,	Λέγει.
Autumator,	Ὀνομαστής.
Auus,	Πάππος.
Auxiliarii,	Βοηθοὶ, Σύμμαχοι.
Auxiliatores,	Σύμμαχοι.
Auxilium,	Βοήθεια.
Auxilium,	Ιρεων λύτρα, ἢ Συμμαχία.
Auxis,	Ἄξων.
Auxiliares,	Σύμμαχοι.
Axungia,	Λίπος ἐν ᾧ τοὺς ἄξονας χρίουσιν.
Azyma,	Ἄζυμον.
Axitas,	Ἀποτελεσματική.

B

Babit,	Γαυριᾷ.
Bacca, vide Vacca,	
Baro,	Ἀνήρ.
Baeſis,	Προσέλθης.
Battatum,	Κοκκωτόν.
Batta,	Βάτος.
Bauar,	Εἶδος ἀγγείου.
Babulonicum,	Ψιλὴ πολύμιτος.
Badius,	Χελιδονιαῖος.
Balaſce,	Θρᾶκες.
Balatus,	Βληχμός.
Beolat,	Βαστάζει.
Baça,	Δάφνης καρπός.
Bacario,	Πορνοδιάκονος.
Baculum,	Βάκτρον, Βακτηρία.
Ballo,	Θηρεῖον θαλάσσιον.
Balbus,	Ψελλός.
Balbutit,	Νηπίῳ πρὸς παίζο. Τραυλίζει.
Baleari,	Σφενδονῆται.
Ballena,	Ζύγαινα.
Balliſtra,	Σφενδόνη, Μάγγανον πολεμικόν.
Balceo,	
Balneator,	Βαλανεύς.
Balui,	Βόμβυξ.
Balliſtrari,	Σφενδονῆται.
Balteus,	Ζωστήρ.
Barba,	Πώγων.
Barbatus,	Γενειήτης.
Barbo,	Βάκηλος.
Barbulus,	Φάγρος, ἰχθύς.
Bardatus,	Ναύνος, τὸ σκεῦος.
Barginna,	Νεκροφόρος. Βάρβαρος. Προσφώνησις βαρβάρου.
Bardus,	Ἀναίσθητος, Βραδὺς, Ἄφρων.
Bardala,	Κορυδαλλὸς, ὄρνεον.
Bariſa,	Εἶδος ποτηρίου.
Bardei,	Γλυκεροὶ δοῦλοι, οἱ καὶ ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας, κατὰ Κίννου καὶ Μαρίου στρατευσάμενοι· καὶ ἐκ τούτου τυραννῆσαι κατὰ τῶν δεσποτῶν. Τούτους Σερτώριος δόλῳ περικυκλώσας ἀναιρεῖ.
Barburra,	Ἄφρων, Ἀνόητος, Μάταιος.
Barbutum,	Εἶδος ὀργάνου.
Bardes,	Δορύκτητος, Γλυκερός, Δοῦλος.
Bacle,	Ὑποδήματα γυναικεῖα σκηνικά.
Bacchos,	Οἶνος.
Barus, Burrus,	Πυῤῥός.
Barrit,	Τρίζει, ἐλέφας βοᾷ.
Batis,	Εἶδος ἀκάνθης βοτάνης.
Baſium,	Φίλημα.
Batis,	Ξανθός.
Baſſus,	Ἔγχυλος.
Baſiliciarius,	Μαλακός. Ἀγοραῖος.
Bandum,	Αιγνον.
Barbatoria,	Πωγονοκουρία.
Batum,	Πράσον.
Battuit,	Κατακόπτει.
Battutum,	Τυπηθὲν. Αναιδὲ
Baubantur,	Ὑλακτοῦσιν.
Baubât, Latrant,	Ὑλακτοῦσιν.
Beata,	Εὐδαίμων, Μακαρία.
Beatus,	Μακάριος.
Beatum,	Μακάριον.
Beati,	Μακάριοι.
Beatæ,	Μακάριαι.
Bellona,	Ἐνυώ. Ἐριννύς. Θεὰ πολεμική.
Bellonarii,	Οἱ θεοφορούμενοι.
Lib. de off. pro conſulis.	

Bellaria, Τραγήματα.
Bellum, Πόλεμος.
Belligerat, Πολεμεῖ.
Bellum ciuile, Ἐμφύλιος πόλεμος.
Bellū inteſtinum, Πόλεμος μεταξὺ συγγενῶν.
Belluile, Θηριῶδες.
Belluinus, Θηρίου ὅμοιος.
Bellus, Κομψὸς, Ἡδύς.
Bellua, Κῆτος, Κνώδαλον.
Benarius, Σκηνάρχης.
Benè, Καλῶς, Ἀγαθῶς.
Benignus, Φιλάγαθος.
Benenum, vide Venenum.
Beneficium, Εὐποιΐα.
Benedictus, Κατευλογημένος.
Benemerentes, Εὐεργέται.
Benignior, Ἀγαθώτερος.
Betoraes, Ἄκανθαι.
Benignus, Καλάγαθος.
Beniuolentia, Καλοκἀγαθία.
Berbex, vide Veruex.
Beſtiæ, Θηρία.
Beta, Σεῦτλον.
Betaceus, Σεῦτλον.
Bibere, Πίνειν.
Bibit, Πίνει.
Bibilles, Δίμαλλοι.
Bibonius, Πολυπότης.
Bicani, vide Vicani.
Bibium, vide Biuium.
Bibulum, Ebrioſum.
Bibula, Ποταπὴ ἀναβάλλουσα.
Biciſsim, vide Viciſsim.
Bidentis, Διετὴς ὄις, Θρέμματα Πρόβατα.
Bidens, Διόδους.
Bidentes, Ἐπὶ τῶν προβάτων, διὰ τὸ διόδοντα αὐτὰ εἶναι.
Bilibit, Ἐπισκιασμὸς φωνῆς.
Bicoxum, Δίμηρον.
Bicolor, Δίχρωτος, Δίχρωμος.
Bicerres, Δίμαλλοι, Δικέρατοι.
Bimembres, Δίμελοι, Δίμορφοι, Δίσωμοι.
Bimus, Διετής.
Bima, Διετῆ.
Bicapites, Δικέφαλοι.
Bilabrum, Δίχηλος.
Bilinguis, Δίγλωσσος.
Bifarie, Διχῶς.
Biga, Ξυνωρίς.
Bilbit, Βομβύζει.
Biceps, Δικέφαλος.
Bidens, & Bidetis, Δίκελλα.

Biduum, Διήμερον.
Bietum, vide Vietum.
Bilis, Χολὴ μέλαινα. καὶ Εὐπλής.
Bilex, Δίμιτος.
Bilbinus, Εἶδος ἀγγείου.
Bimater, Διθύραμβος, ὁ Διόνυσος.
Biclus, Φώκη.
Binio, Δίνουμμα.
Biniones, Δηνάρια.
Bilitas, vide Vilitas.
Bimum, Διετές.
Binacia, vide Vinacia.
Bilibre, Χοῖνιξ.
Bidental, Τόπος κεραυνοπλήξ.
Bipertiti, Δίχα μερισθέντες.
Bibolnes, Δίπρωτι.
Bipedus, Δίποδος.
Bipatentibus, Διχόθεν ἀνεωγμένοις.
Bipatens, Διγώνυκτος.
Bilices, Δίπλυκτοι.
Biberat, Πεπώκει.
Bilex, Δίπλυκτον.
Bipennis, Δίστομος ἀξίνη.
Bipertito, Διμερῶς.
Bifarie, Διχῶς.
Biſaenus, Χοῖρος ἑξαμηνιαῖος.
Biſellium, Διέδριον.
Biremis, Δίκωποι, Διήρεις.
Biſſinem, Κέντρον.
Biſpelliones, Νεκροθάπται, Κοπιαταί.
Biſpello, Νεκροφόρος.
Bifax, Δίκρωμος, Διπρόσωπος, Διπλός.
Bifores, Δίτρυποι, Δίαυλοι.
Bipater, Διόνυσος.
Bitioſus, vide Vitioſus.
Biſeps, vide Biceps.
Biſulcum, Δίαυλον.
Biformes, Δίμορφοι.
Bis dic bis ſum, Ἀκαιρέον.
Bitumen, Ἄσφαλτος.
Biuium, Δίοδος.
Blæſus, & Blato, Τραυλός.
Blanditur, Κολακεύει.
Blandæ, Κωτίλαι.
Blandus, Κωτίλος.
Blanx, Εὐήθης.
Blattela, Θρόμβος αἵματος τῶν κογχυλίων.
Bolanæ, Μεταπρᾶται, Παλινκάπηλοι.
Bolitis, Μορφαὶ εἰς θυσίαν.
Boccola, Εἶδος ἀγγείου.
Bolbitum, Βόλβιτον.
Blaterat, Ματαιολογεῖ.

Blæſus, Τραυλός.
Blato, Ματαιολόγος.
Blatta, Σίλφη.
Blattia, Θρόμβος αἵματος.
Bonus, Ἀγαθός.
 Bona, Ἀγαθή.
 Bona, Ὑπάρχοντα.
Bonitas, Ἀγαθότης.
Bobantes, Βοῶντες.
Boa, Βρέφος.
Boſbuc, Βοτεχεροι, ὡς οἱ Γάλλοι.
Bouilla, Βοοστασία.
Boua, Νόσος βοῶν.
Bona valetodo, Εὐρωστία.
Bonorum, Ἀγαθῶν, Ὑπαρχόντων.
Bonus, Ἀγαθός.
Bona, Ἀγαθή. Ὑπάρχοντα.
Bomer, vide Vomer.
Bomuis Βόμβος.
Bor. Ὁ τοὺς πόδας φλεγμαίνων.
Bombites, Μύρμηκες.
Bob, Βούδια.
Bominatores, Θορυβοποιοὶ, θρύλλον ποιοῦντες ἢ ταραχήν.
Botulus, Φύσκος.
Boletus, Μύκη.
Braſſica, Κράμβη.
Brattea, Πέταλον.
Breue, Βραχύ.
Bria, Εἶδος αγγιου.
Brochus, Ὁ τὸ ἄνω χεῖλος ὠδηκώς.
Bruma, Πλειάς, Τροπὴ χειμερινή.
Brutiani, Οἱ δουλικὰς τάξεις χρεοστοῦντες.
Brucus, Βροικος, Μωρὸς, Ἠλίθιος, Βραδύς.
Brutes, Τρίβολοι.
But, Μισος.
Bubo, Γλαὺξ, Νυκτικόραξ.
Bubulcus, Βοηλάτης.
Bubula, Βόϊον.
Bucola, Βούδιον, Βουθύτης.
Bubulci, Βοηλάται.
Buccæ, Γνάθοι.
Buccula, Παραγναθίς.
Bucerum, Γέννημα βιος.
Buccinum, Βουκάνη.
Bucula, diminutiuè, Δάμαλις, Βοῦς.
Bucola, Βούδιον, Βουκόλιον.
Buccones, Παράσιτοι, Βουκκίονες.
Bulli, Χρυσοκάνθαροι.
Burdit, Ψηρτιᾷ, Γαυριᾷ.
Brûtti, Ἀνήμεροι πῶλοι.
Buxinum, Πύξινον.
Burrum, Ξανθὸν, Πυῤῥόν.
Buſtum, Τάφος, Μνῆμα, Πυρά.
Butio,

Bubo, Φωνηθωψ.
Buſtra, Βουστάσιον.
Bullit, Καχλᾷ, Ζεῖ.
Bufo, & Cufo, Οξυγη, εἶδος κερδος.
Bufo, Μυσαδρος.
Bunilla, Ὀνόρυγχος.
Buris, Ῥυμὸς ἀρότρου.
Buturum, Βούτυρον.
Buteo, Ὀρνέου εἶδος.
Buxus. Πύξος, τὸ δένδρον.

C

Calendarium, Ἐφημερίς.
Cacautica, Εἶδος ζώνης.
Cacuere, Παρακαλέσαι.
Cabro, Σφήξ.
Caducus, Τωπικο Πολιτικός. Δημόσιος.
Calendæ, Νεομηνίαι.
Cacaturit, Χεζητιᾷ.
Cacula, Δοῦλος στρατιώτου.
Cacumen, Ἄκρον ὄρους, Ἀκρωτήριον. Ἀκρώρεια.
Cadauer, Πτῶμα.
Caduceum, Κηρύκιον.
Caducum, Τὸ χωροῦν εἰς τὸν φίσκον.
Caducos, Επιλημπτιν
Cæpit, Εἴληφεν.
Cæcus, Τυφλός.
Cædit, Δέρει, Ἀναιρεῖ.
Cælebs, Ἀγύναιος.
Cælibes, Ἄγαμοι, Ἀσκηταί.
Cælum, Οὐρανός.
Cælicoles, Οὐρανοκάτοικοι.
Cærimonia, Δημήτρια. Μέμφις.
Cærites, Δέλτοι ἐν αἷς τὰς ἐγγραφὰς ἀποτίθενται.
Calata, Ἀρχαιρεσίων ἑορταί.
Cænum, Βόρβορος.
Cæmenta, Χάλικας.
Cæſus, Τυπτηθεὶς, Σφαγείς.
Cæſius, Γλαυκός.
Cæruleum, Κυάνεον.
Cæſulum, Κύανον.
Calatores, Δοῦλοι δημόσιοι, Περίπολοι.
Calbæ, Κόσμια.
Calebra, Ἵππων βουλή.
Calbaria, Βασιλικὴ φαλάκρα.
Caltudia, Ἑορτή.
Caldutera, Αποκλουβου κρ[illegible]ας υν λίπει.
Cæſaries, Κόμη, Πλόκαμ[illegible]οι.
Cædes, Φόνος, Σφα[illegible]ή.
Caballarius, Κέλης ἱππο[illegible]
Cælator, Τορευτής.
Cæmentum, Χάλιξ.
Calator, Κλήτωρ.

Callus, Τύλος.
Calatores, Ἐκβιβασταὶ ἱερέων.
Callidus, Ἀργαλέος.
Callidorum, Πανούργων.
Callidus, Πανοῦργος. Θερμός.
Caquilus, Ἀετός.
Calumnia, Ἐπήρεια.
Calliditas, Πανουργία.
Caligo, Ἀχλὺς, ὀμίχλη.
Calamitoſus, Δυστυχής.
Calamitas, Συμφορά.
Calatiæ, Ἀναιδεῖς. Αἶρρος. ἀπὸ τοῦ θερμαίνεσθαι.
Callidus, Πανοῦργος. Θερμός.
Calx, Ἄσβεστος.
Calata comitia, Ἀρχιερέσια, δὶς τοῦ ἔτους γινόμενα.
Cala, Ἐπισκοπὶς, Ἐπιγλυφεῖς.
Calumniator, Συκοφάντης.
Calcior, Ὑποδέννομαι.
Calamiſtrat, Παραβκιστροῖ καὶ εἰς τὸ οὖλον συντίθησιν τὴν κόμην.
Calidus, Ζεστός.
Caliendrum, Κόσμιον κεφαλῆς.
Calamitas, Δυστυχία.
Calo, Δοῦλος δημόσιος.
Callidus, Δύστροπος.
Calpitur, Ἐξαπατᾶ.
Calfacit, Θερμαίνει.
Calda, Θερμόν.
Calor, Καύσων.
Caluarium, Κρανίον.
Calculoſus, Λιθιῶν.
Calcitrat, Λακτίζει.
Callidus, Ἀδιακομέτωπος.
Calcar, Θυσίαι ἀπαρχῶν οἴνου.
Callet, Οἶδεν.
Calper, Οἶνος ἐν θυσίᾳ.
Calcat, Πατεῖ.
Calet, Πεπύρωται.
Caluæ, Ποντικὰ πεφρυγμένα.
Calces, Πτέρναι.
Caſtellum, Municipium, Κώμης.
Carpies, Ῥυπαρὸς πόκος.
Calta, Βούφθαλμον.
Caligo, Σύγχυσις ὁράσεως.
Calles, Τρίβοι, Ἀτραποί.
Caltus, Αγνους.
Calceus, Ὑπόδημα.
Calaus, Φαλακρός.
Calculus, Ψῆφος.
Callis, Τρίβος.
Cachinnat, Καχάζει.
Cacumbeat, Διαλλάσσει.
Camuris, Αγνος ταῦρος.
Camenæ, Μοῦσαι.
Camilla, Ἱέρεια.
Calloſum, Τράχανον.

Campus, Πεδίον.
Campania, Πεδιάς.
Campidoctor, Ὁπλοδιδακτής.
Cammari, Καρίδες.
Cana, Πανάκεια, θεός.
Canalis, Ῥοῦστρυξ. Ὀχετός. Τοποθεσία. Ῥοά. Ἔξοδος. Σωλήν. Δημόσιος ἀγωγός.
Cani, Πολιαί.
Canis, Κύων.
Cantat, Ἄδει.
Cantiones, Ἄσματα, Ὠδαί.
Canticum, Ἆσμα.
Canora, Εὔφωνος.
Candidus, Καθαρός.
Cancer, Καρκῖνος.
Cantherius, Καβάλλης μηχανικός.
Canor, Ἦχος ἀνθρώπου.
Candelabrum, Λυχνία.
Candidatus, Λευχείμων.
Candela, Λαμπτὴρ, Κηρίων.
Canna, Συρίγγιον ἐκ καλάμων.
Canturit, Ψιθυρίζει.
Capitalis, Ἀτιμοποιός.
Capitis diminutio, Κεφαλῆς ἐλάττωσις. (του.
Capitulariis, Τοῖς ἀστραγαλίσκοις τοῦ χάρ-
Captauerit, Ἐθηρᾶτο.
Captam, Τὴν ἀπὸ προγόνων οἰκίαν.
Capricornus, Αἰγόκερως.
Caprarius, Αἰγοπόλος.
Capit, Χωρεῖ, Λαμβάνει.
Capra, Αἴξ.
Captiuus, Αἰχμάλωτος.
Capreola, Δορκάς.
Captura, Ἐμπολή.
Caprificus, Ἀγρία συκῆ.
Captatio, Θήρα, Αἰχμαλωσία.
Caput, Κεφάλαιον, Κεφαλή.
Capeſſeret, Ἐπιδιώξει.
Capillatus, Κομήτης.
Capito, Κεφάλων.
Capeſſit, Λαμβάνει.
Capillamentum, Τρίχωμα.
Capiſtrum, Φορβιά.
Carent, Ἐστέρηνται.
Carmen, Ἔπος.
Carceres, Ἀφετηρίαι.
Carior, Τιμιωτέρα.
Cariſa, Μαυλιστὴς, Πορνοβοσκός.
Carbones, Ἄνθρακες.
Carptim, Ἐξ ἐπιτομῆς.
Cardelus, Ἀστραγαλινος.
Carnifex, Δήμιος, Σαρκοβόρος.
Caruit, Ἐστερήθη.
Carmina, Ἔπη, Μέλη.
Carpebant, Ἐδρέποντο.
Carcer, Εἱρκτὴ, Φυλακή.
Carceres, Ἱππαφεσις.

Caro, Κρέας, Σῶμα.
Carptus, Ἐσπαραγμένος.
Carpit, Ξαίνει. Ἐξανθίζει. Δρέπεται. Σπαράσσει.
Cardo, Στρόφιγξ.
Carum, Τίμιον.
Clamor, Κραυγή.
Carcheſium, Εἶδος ποτηρίου.
Caritas, Τιμιότης, Πολλοῦ πωλούμενον.
Carina, Τρόπις πλοίου.
Carus, Τίμιος, Γνήσιος.
Carpitur, Τρύχεται. Δρέπεται. Κακοπαθεῖ.
Cariſſimus, Τιμιώτατος, Γνησιώτατος.
Carmentalia, Ὑμνολογία.
Carcerarius, Φυλακίτης.
Carinari, Χαριεντίζεσθαι.
Caſa, Καλύβη. Οἶκος.
Caſibus, Θέμασιν, Κανόσιν.
Caſſes, Δίκτυα.
Caſtus, Ἁγνός.
Caſtimonium, Ἁγνεία.
Caſtitas, Ἁγνεία. Σωφροσύνη.
Caſus, Συντυχία. Πτῶσις. Συμφορά.
Caſtigat, Νουθετεῖ, Σωφρονίζει, Δέρει.
Caſu, Ἐκ τύχης.
Caſtratus, Ἐκτετμημένος.
Caſana, Σκέπη πλοίου.
Caſſum, Κενὸν, Μάταιον, Ἄκυρον.
Caſſus, Κενός.
Caſtigat, Obiurgat, Ἐπιπλήττει.
Caſtanea, Λώπιμα.
Caſtra, Παρεμβολαί.
Caſſis, Περικεφαλαία.
Caſtella, Φρούρια.
Caſeus, Τυρός.
Catena, Ἅλυσις.
Catamitus, Γανυμήδης.
Catulaſter, Βούπαις.
Catus, Ὀξύς. Δεδιδαγμένος.
Catillus, Πίναξ.
Caterua, Πολυπληθία, Συνδρομὴ, Ὅμιλος, Πλῆθος, Συστροφὴ, (ἐπὶ ὄχλου) Ἄθροισμα, Σύλλεγμα.
Cabillem, Διδασκαλίαν, Παίδευσιν.
Cauat, Κοιλαίνει.
Caballus, Ἵππος.
Cauſa cognita, Τῆς αἰτίας φανείσης.
Caulæ, Μάνδραι.
Cauſa, Αἰτία, Πρόφασις. Δίκη.
Cautiones, Ἀσφάλειαι.
Cauea, Γαλεάγρα.
Cauſidicus, Δικολόγος.
Cauillatio, Ἐνέδρα, Ἀπάτη. Παρεγχείρησις.
Cauerna, Κοιλάς.
Cauernæ, Κοιλάδες.
Cauillatio, Κακοήθεια, Εἰρωνεία.
Cauum, Κοῖλον.
Cautum, Ἀσφαλὲς, Χειρόγραφον.
Cautio, Ἀσφάλεια.
Caulæ, Περίβολοι, Μάνδραι.
Cauiſti, Ἠσφαλίσω, Ἐχειρογράφησας.
Cauet, Φυλάσσεται.
Cedo, Παραχωρῶ.
Cecidit, Ἔπεσεν.
Celat, Κρύπτει.
Celauerit, Ἔκρυψεν, Κρύψει.
Celeber, Διάφημος.
Celebrat, Φημίζει. καὶ Πληροῖ.
Celebritas, Φήμη.
Celeberrima, Ἡ συνεχὴς, Ἡ πολυάνθρωπος. Τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιφανεστάτου.
Celebratio, Ἑορτασμός.
Celat, Τορεύει.
Celator, Τορευτής.
Celatura, Τόρευσις.
Celer & Citus, Ταχύς.
Celerat, Ταχύνει.
Celeritas, Ταχύτης.
Cellarium, & Cellaromarium, Ταμεῖον.
Celeberrimus, Πληθύνων τόπος. Ἐπιφανέστατος.
Celebramus, Τιμῶμεν.
Celerandum, Πρακτέον.
Celebrate, Ἐπιτιμήσατε, Τιμήσατε.
Celebratote, Ἑορτάσατε.
Cella vinaria, Οἰνών.
Celtis, Ῥίνα, ἰχθύος εἶδος.
Cerebroſus, Ὀξύχολος.
Cellis, Ἀποθέσεις.
Cella proma, Ταμεῖον.
Celſus, Ὑψηλὸς, Μετέωρος. καὶ Κηλιν.
Cenaculum, Δειπνητήριον, Ὑπερῷον, Δίαιτα.
Cenatorium, Οἴκημα.
Cenſuerit, Ὥρισεν, Ἔκρινεν.
Cenſus, Ἀπογραφὴ οὐσίας, Ἀποτίμησις.
Cenſuimus, Ὁριζόμενοι.
Cenſura, Διατίμησις, Τιμιότης.
Centum, Ἑκατόν.
Centurio, Ἑκατόνταρχος.
Cenſeri, Ἀναγορεύεσθαι.
Cenſitor, Ἀπογραφεὺς, Τιμητής.
Cenſuit, Ἐδογμάτισεν.
Cena pura, Προσάββατον.
Cenſeo, Συμβουλεύω.
Centipes, Σκολόπενδρα.

Cenſura, Ἀξίωμα.
Cenſor, Τιμητής.
Cebe, Παῦτα.
Cernere, Ὁρίζειν.
Cernitoque, Καὶ ἐχρήσατο.
Certamen, Ἀγὼν, Ἔρις.
Certandum, Ἀγωνιστέον.
Certare, Φιλονεικεῖν.
Certum, Ἀληθές.
Ceruix, Αὐχὴν, Τένων, Τράχηλος.
Certus, Ἀκριβὴς, Ἀληθής. Βέβαιος.
Cæcus, Τυφλός.
Certior fit, Γινώσκει.
Cerepulium, Γινγίδιον.
Celebratio, Ἑορτασμός.
Ceruus, Ἔλαφος.
Cerebellũ, & Cerebrum, Ἐγκέφαλος.
Cernulat, Κυβιστᾷ.
Certè, Μέντοι. Ἀσφαλῶς.
Cernit, Ὁρᾷ. Σήθει.
Ceruical, Περικράνιον.
Ceritus, Παρέμμανης, Παρεμφαρακίτος.
Certè, Αὖ, Πάλιν.
Certum habet, Πέπεισται.
Cernit, Προσέχεται τῇ κληρονομίᾳ, καὶ προσέχει.
Cernuli, Πεπωρισταί.
Certè, Πλὴν ἀλλά.
Cernulus, Πεπωριστής.
Cernuit, Πεπεπώρισται.
Cerniculum, Σύγκρισις.
Cereber, Ἐγκέφαλος.
Cerrus, Πέτρις, δένδρον.
Certius, Βεβαιότερον.
Certiores, Εἰδήμονας.
Certum fit, Ὡμολόγηται.
Certus ſum, Πέπεισμαι, Οἶδα.
Ceruſſa, Ψιμύθιον.
Ceſſante, Σχολάζοντος.
Ceſſit, Εἶξεν, Παρεχώρησεν.
Ceſſator, Λαγνών.
Ceſſat, Ἀργεῖ, Σχολάζει. Ὑποχωρεῖ. Παύεται.
Ceſpes, Χορτόπλινθος, Χορτόβολος, Πλῆθος.
Cetera, Λοιπά.
Cetum crudum, Ὠμοτάριχος.
Ceu, Ὥσπερ, Οἷον.
Chironeus, Πανάξ.
Cibaria, Τροφαί.
Cibus, Τροφή, Βρῶμα.
Cicada, Τέττιξ.
Cicercula, Λάθυρος.
Cicindela, Λαμπυρίς.
Circumlita, Circundata,
Circum, Γέρακα. ἐστι δὲ ὄρνεον μετα- ἐληθείσης τῆς Σκύλλης τ νήσου Μεγαρέων.
Circumtallum, Σφύδρον.
Cincum, Ῥοᾶς ὑμήν.
Ciniflones, Ornatrices.
Cicer, Ἐρέβινθος.
Cicinnatus, Κομήτης, Εὐπλόκαμος.
Cicinnia, Θέα κιναίδων.
Ciconia, Πελαργός. Μηχανή.
Cicuta, Κώνειον, φάρμακον, ἐν τοῖς Βουκολικοῖς, καὶ β Γεωργικῶν.
Cicutæ, Κωνείου.
Cienda, Διαιρουμένης.
Cicum, Γρυκκοκκος.
Cilia, Ὑπώρεια.
Cillo, Περικέφαλος.
Cimex, Κόρις.
Cimis, Κορίζω.
Cimuſſa, Σιγα.
Cinctorium, Παραζώνιον.
Cinerarius, Δοῦλος ἑταίρας.
Cinus, ſiue Calius, Σποδὸς, Τέφρα.
Cinctum, Ζῶσμα.
Cinctus, Ἐζωσμένος.
Cinum, Ἐπισκύνιον.
Cinnus, Νεῦμα.
Cingillus, Στρόφιον, Ζώνιον.
Cingula, Ὑποζώνη.
Cippus, Ἔνεος λίθινος, Κορμὸς, Ποδοκάκη.
Circulus, Κύκλος, ἢ Κρίκος.
Circitat, & Circat, Κυκλεύει.
Circum, Κύκλῳ, καὶ Περίξ. καὶ Ἱππικόν.
Circus & Circuitus, Κύκλος, ἐν ᾧ ἱπποδρομίαι γίνονται.
Circenſes, Ἱπποδρόμια.
Circulus, Κύκλος, Περιφέρεια.
Circulator, Ὀχλαγωγὸς, Ἀγύρτης.
Circumlator, Περιφοράριος.
Circulator, Ὀχλαγωγός.
Circumſpectat, Περιβλέπεται.
Circumlocutio, Περίφρασις.
Circiter, Περί.
Circumſcriptor, Περιγραφεύς.
Circuitio, Ἔφοδεια, Περίοδος.
Circumflexa, Circumducta, Περισπωμένη.
Circumit, Περιέρχεται.
Circumflexus, Περίρρυτος.
Circumueniſetur, Καταπατούσασι.
Ciſterna, Λάκκος.
Ciſta, Λάρναξ, Κίστη, Κοίτη, Κόφινος.
Ciſtellam, Γλωσσόκομον.

Citra,	Δίχα, Χωρὶς, Ἐκτός.
Citreum,	Θύινον.
Citerior,	Ἐνδότερος.
Citate,	Ἐντρεχῶς.
Ciuis,	Πολίτης.
Ciuicida,	Σκατοφάγος.
Ciuiliter,	Εὐτάκτως, Χρηματικῶς, Πολιτικῶς.
Ciuilis,	Πολιτικός.
Ciuitas,	Πόλις,
Ciuicus,	Πολίτης.
Ciuum, vide in Cibus.	
Clam,	Λάθρα.
Clades, Calamitates, Caſus,	Συμφοραὶ, Δυστυχίαι.
Clare,	Ἐνδόξως, Ἐπιφανῶς, Διασήμως.
Claſſis,	Στόλος.
Clariſſimus,	Λαμπρότατος.
Claudicat,	Χωλαίνει, Ἐμποδίζει.
Clauſula,	Νόημα.
Clauis,	Κλείς.
Clatri,	Κανόνες, Οἱ ἐν θυρίσιν ὀβελίσκοι.
Clangu, & Clangor,	Ἦχος σάλπιγγος.
Cloaca,	Ἐκχύτης, Ῥινοῦχος.
Clementia,	Ἐπιείκεια.
Claſſicarii,	Σαλπισταί.
Clauſtrum,	Κλεῖθρον.
Clauſtra,	Κλεῖθρα.
Clandeſtinus,	Λαθροδήκτης.
Clandeſtinum,	Λαθραῖον, Αἰφνίδιον.
Claues,	Οἴακες πλοίου.
Claua,	Ῥόπαλον.
Clarigatio,	Ἁρπαγὴ, Ἐνεχυρασμός.
Claui,	Ἧλοι.
Clamat,	Βοᾷ, Κράζει, Καλεῖ.
Clamo, & Clamito,	Βοῶ, Κραυγάζω.
Clarum,	Δῆλον, Φανερόν.
Clarus,	Ἔνδοξος, Ἐπιφανής.
Clarigatio,	Ἐνεχυρασία, Ὁμηρεία.
Claritas,	Λαμπρότης.
Claro,	Μυρσίνη ἱερά.
Clauicula,	Ἕλιξ.
Clemens,	Ἐπιεικὴς, Φιλάνθρωπος, Πραΰς.
Clauus,	Οἴαξ.
Clare,	Φανερῶς, Λαμπρῶς, Ἐνδόξως.
Clementia,	Φιλανθρωπία, Ἐπιείκεια.
Clepit,	Κλέπτει.
Clientela,	Προσφυγή.
Clipeus,	Ἀσπὶς, τὸ ὅπλον.
Cliens,	Πρόσφυξ.
Cliuus,	Ἀνάβασις.
Clitelia,	Κανθήλιον.
Clitellæ,	Ἀντυγες.
Clira,	Ὅμοια.
Cloaca,	Ὑπόνομος.
Clodus,	Χωλός.
Clura,	Πίθηκος.
Clores,	Ἰάπυξ ἄνεμος.
Cloppus,	Χωλός.
Clunis,	Ἰσχίον. Ὀρθοπύγιον.
Clunes,	Κόξαι.
Clunar,	Κρηθῆς λέπυρον.
Coagulum,	Πυτία.
Coactus,	Ἀναγκασθείς.
Coæcuales,	Ὁμήλικες.
Coactor,	Κωμάκτωρ, Ἀναγκως.
Coactilarius,	Πηλοποιός.
Coaleſcit,	Συνακμάζει.
Cocio,	Μετάβολος.
Coartat,	Στενοῖ.
Coctum,	Ἑφθὸν, Ἑψημένον.
Coctura,	Ὄπτησις.
Coagmentarius,	Ἁρμολόγος.
Çoda,	Οὐρά.
Codex,	Κορμός.
Cocnilia,	Κοχλίος.
Cœpit,	Ἤρξατο.
Cœtus,	Τὰς συναθροίσεις.
Coercet,	Κωλύει.
Cohercet,	Σφίγγει, Κολάζει, Τιμωρεῖται.
Coctio,	Σηλια.
Coeo,	Συνέρχομαι, Συνουσιάζω γυναικί.
Cœtus,	Σύνοδος, Συναγωγὴ, Συνέλευσις.
Coemit,	Συναγοράζει.
Cotis,	Ὀργή. Ἀκόνη. Ὑποδερμίς.
Cogit,	Συνωθεῖ, Συμβάλλει.
Cogitat,	Σκέπτεται, Λογίζεται, Ἐνθυμεῖται, Μεριμνᾷ, Βουλεύεται.
Cogit in vnum,	Συνάγει.
Cognatus,	Εὐγενὴς ἀπὸ θηλείας.
Cognatio,	Εὐγένεια ἀπὸ ἐπιγαμίας θηλείας.
Cogit,	Συγκαλεῖ.
Cognitor,	Ἔκδικος, Γνώστης.
Cogniturі,	Διαγνωσόμενοι.
Cognitioni,	Διαγνώσει.
Cogitatio,	Ἐνθύμιον.
Cogitamentum,	Ἐνθύμημα.
Cognitio,	Διάγνωσις.
Cohibilis, Facilis,	Εὐχερής.
Cognomen,	Ἐπώνυμον.
Cohercet,	Συνέχει, Ἐπιστρέφει, Εὐθύνει, Ἐλέγχει, Κολάζει.
Cohercitio,	Συνοχή.
Cohæres,	Συγκληρονόμος.
Cohæret,	Συγκεκόλληται.
Cohibet,	Καμμύει, Καταμύει, Συνέχει, Ῥαθυμεῖ.

Cohors,	Ἔθνος, ἡ Σπεῖρα στρατιωτικὴ, Φάλαγξ, καὶ Τάξις.
Cohærentia,	Συγκεκολλημένα.
Cohorta	Ἐξηγέρθη.
Cohorta,	Τάξις, Ἄθροισμα.
Cohiuum,	Κάλυξ, Ῥόδον μεμυκός.
Cohibentia,	Ῥαθυμία, Συνοχή.
Cohicit,	Συνελαύνει, Ἐμβάλλει.
Coitus,	Συνουσία.
Coeris, Coitio,	Συνέλευσις.
Collector,	Ὀρνιθοκοίτης.
Colat,	Ὑλίζει, Διηθεῖ.
Cola,	Ῥωγολόγου ἐργαλεῖον περιστῆρος λινοῦ, ἐν β Γεωργικῶν.
Colla,	Θυσία ἱερέων.
Colatum,	Διηθημένον.
Collegium,	Συμβούλιον.
Colleum,	Ὁ παύρειος ἀσκός.
Collocat,	Ἑδράζει, Ἐνεδρεύει. Φυτεύει.
Columen,	Ἐπιστύλιον.
Colum,	Ἠθμός.
Colorator,	Σπλεβωτής.
Columna,	Κίων.
Collis,	Ὄρος, Λόφος, Βουνός.
Columnia,	Ἀποικία.
Colliſana,	Πρόβατα ἱερά.
Colligit,	Συνάγει, Συλλέγει.
Colorator,	Ἰνδικοπλεύστης.
Colatus,	Ὁ ἐνόρχας, καὶ Βιβάζων.
Colei,	Ὄρχεις.
Collarium,	Περιτραχήλιον.
Coloſtis,	Πύρεθρον.
Columba,	Περιστερά.
Coluſtra,	Πύρεφθον.
Colit,	Σέβεται.
Columen,	Ἐπίστυλον, Κορυφαῖα.
Collum, & Colla,	Τράχηλος.
Color,	Χρῶμα.
Coluber,	Χέρσυδρος, Ὄφις.
Collegium,	Σύστημα.
Collectitius,	Σύλλεκτος.
Collatio,	Σύγκρισις δείπνου.
Colitur,	Σέβεται, Τιμᾶται.
Colliſum,	Συμπιασθέν.
Colus,	Ἠλακάτη.
Colotadum,	Πλαστον.
Collocata,	Ἱδρυμένα.
Colonus, Cultor,	Γεωργός.
Columina,	Ἐπιστηρίγματα.
Colit,	Σέβεται, Γεωργεῖ.
Collega,	Συνάρχων.
Collectitius,	Σύλλεκτος, Χαμαιριφής.
Colligit,	Συνάγει, Συντρέφει.
Colligat,	Συνδεσμεῖ.
Collegat,	Συμπήσσει, Κρυσταλλοῖ.
Coliculos,	Κραμβία, Καυλία.
Coloratus,	Σπίλβεος.
Columna,	Στύλος, Κίων, Στήριγμα.

Collubium,	Σύγχυσις.
Comitia,	Ἀρχαιρέσια.
Comes,	Σύνοδος,
Conuentus,	Ἀγοραῖος.
Compitus,	Ἀγυιά, Διέξοδος, Τρίοδος.
Communicare,	Ἀνακοινώσασθαι.
Commodè,	Αὐτάρκως, Λυσιτελῶς. Ἀνεκτῶς.
Comiſatum,	Ἐπὶ κῶμον.
Commentum,	Ἐνθύμημα. Σόφισμα.
Comprime,	Ἐπίσχες.
Combinat,	Ζευγνύει.
Compitalia,	Θεῶν ἀγυιαίων ἑορταὶ, αἱ γινόμεναι ἐν ταῖς ὁδοῖς ὑπὸ τῶν προσηκόντων τοῖς νεκροῖς.
Communis,	Κοινός.
Comfectus,	Κεκμηκώς.
Commundat,	Καθαίρει.
Compluuium,	Κατάκλυστρον, Μέσαυλον.
Comeſtor,	Καταφαγᾶς.
Compendium,	Κέρδος βραχύ.
Comparat,	Κατασκευάζει.
Communis,	Κοινός.
Comminuit,	Λεπτοκοπεῖ.
Commoditas,	Λυσιτέλεια, Εὐχρηστία.
Commodè,	Λυσιτελῶς, Χρησίμως.
Commodior,	Χρησιμώτερος.
Compos,	Ὁ εὐχῆς ἐπιτυχών.
Comploratio,	Ὀδυρμός.
Complectitur,	Περιπλέκεται.
Compellat,	Προσαγορεύει.
Commeatus,	Παράστασις, Ἐπισιτισμός.
Commendatio,	Σύστασις.
Comminus,	Συσταδὴν, Πλησίον, Ἐγγύς. Παραχρῆμα.
Commiſſuram,	Συμβολὴν, Ἁρμόν.
Commiſſis,	Στερέσιμος.
Comes,	Συνοδοιπόρος.
Comitatus,	Συνοδία, Παραπομπή.
Comiſſam,	Συμβολήν.
Concionator,	Ἐκκλησιαστής.
Conuentus,	Ἐκκλησία.
Commiſſio,	Σύμβλημα.
Compellit,	Συνελαύνει, Ἐπείγει.
Commercium,	Συναλλαγὴ, Πανήγυρις.
Commoda,	Λυσιτελῆ, Χρήματα.
Commentarium,	Ὑπόμνημα. Ὑπομνηστικόν.
Commemora,	Φράσον.
Commeatus,	Σιτηρέσιον.
Commodum,	Σύμφορον, Ὠφέλεια. Τοσουτονιω ονον.
Commodè,	Συμφερόντως.
Compellit,	Συνέχει, Συνελαύνει, Ἀναγκάζει.
Commentatur,	Σοφίζεται.
Commentum,	Σόφισμα.
Compilat,	Συλᾷ, Μαδίζει.
Compilatio,	Σύλησις.

Committit,	Συμβάλλει, ματην ἐμπιστεύει. Συνάπτει. Πλημμελεῖ, Ἁμαρτάνει.
Commiſſor,	Συμβαλλομάχος.
Comitatur,	Συνεκδημεῖ.
Comitatus,	Συνεκδημία, Σύνοδος. Παραπομπή.
Comitatur,	Συνδιατρίβει.
Commutatio,	Ἀντάλλαγμα.
Commeat,	Συμφοιτᾷ, Φοιτᾷ.
Commendat,	Συνιστᾷ.
Commendatitiæ litteræ,	Συστατικά.
Competit,	Ἀνῆκεν. Ἁρμόζει.
Comeſtis,	Βρωθέντων.
Comiter,	Φιλοτίμως, Ἐπιδεξίως.
Comflaſſe,	Κεχωνευκέναι.
Comminus,	Ἄντικρυς.
Commeet,	Φοιτάτω, Ἐρχέσθω, Κατατρεχέτω.
Comminatur,	Διανεύει.
Commotio,	Κίνησις.
Compitum,	Ἄμφοδον.
Comiſatum,	Ἐπὶ κῶμον.
Commentorum,	Διανοημάτων.
Commentum,	Ἐνθύμημα.
Comprime,	Ἐπίσχες.
Comprehenſum,	Ἐμπεριειλημμένον, Ἐμπεριεχόμενον.
Cõmodior ætate,	Τῇ χρήσει.
Comprehenſum eſt,	Περιείληπται, Ἐμπεριέχεται.
Commiſit,	Ὑπέπεσεν, Ἐναντιώθη.
Commiſit in legẽ,	Ὑπέπεσεν τοῖς νόμοις.
Commeo,	Συμφοιτῶ, Φοιτῶ.
Compeſcuit,	Κατέστειλεν.
Comis,	Κόσμιος.
Communis,	Κοινός.
Comfidit,	Καταπιστεύει.
Comfecta,	Κατηρτισμένα.
Commundat,	Καθαίρει.
Comprehendit,	Καταλαμβάνει.
Comparat,	Κατασκευάζει.
Comficit,	Καταρτίζει, Κατασκευάζει.
Comeſtor,	Καταφαγάς.
Conuitiatur	Καταβοᾷ.
Commiſculus,	Κοινός.
Comminuit,	Λεπτοκοπεῖ.
Compeſcit, Temperat.	
Commentum,	Ἐπίνοια.
Committit,	Ἐνπιστεύει, Συμβάλλει.
Compedes,	Πέδαι.
Commendauit,	Παρακατέθετο.
Comparauerunt,	Ὠνήσαντο.
Comparat,	Συνωνεῖται.
Comparare,	Συνωνήσασθαι.
Complures,	Πλεῖστοι.
Comfeſtim,	Παραχρῆμα.

Comprobauit,	Προσεβεβαίωσεν
Complicat,	Πτύσσει, Διπλοῖ.
Commendatio,	Σύστασις.
Cõminiſcuntur,	Σοφίζονται.
Commodo,	Φορῷ.
Compactum,	Συνηρμοσμένον.
Computat,	Συμψηφίζεται, Ψηφίζει.
Compendium,	Συντομία.
Compellit,	Συνωθεῖ.
Commiſſum,	Στερέσιμον.
Competit,	Συντρέχει.
Commiſſura,	Συμβολὴ λίθου, ἢ ξύλου.
Commoda,	Χρῆσον.
Cõperendinatio,	Τριήμερος ὑπέρθεσις.
Commentarius,	Ὑπόμνημα.
Commemora,	Φράσον.
Computatione,	Ψήφῳ.
Commodius,	Λυσιτελέστερον.
Compellere,	Ἀναγκάσαι.
Competunt,	Ἁρμόζουσιν.
Committit,	Ἁμαρτάνει.
Comitiis,	Ἀρχαιρεσίοις.
Comperto,	Γνωσθέντος.
Comparatum,	Ἀγορασθέντα.
Commodante,	Ἐπιχρῶντος.
Compendium,	Ὠφέλεια.
Commento,	Τεχνάσματι.
Comminatio,	Ἀπειλή.
Comfeſſio,	Ὁμολογία.
Commiſerit,	Ἐμπιστεύσῃ.
Comes,	Ἑταῖρος, Φίλος, Συστρατιώτης.
Comfido,	Πέποιθα.
Comperi,	Ἔγνων.
Comprimi,	Ἐπισχεθῆναι.
Comparare,	Ἐτοιμάσαι.
Comiſationes,	Κώμους.
Comfligunt,	Συμβάλλουσιν.
Con,	Σύν.
Conatus,	Ἐπιχειρήσας.
Conatur,	Ἐπιχειρεῖ.
Conuenit,	Ἁρμόζει, Προσήκει.
Concadent,	Πεσοῦνται.
Combuſſit,	Κατέκαυσεν.
Comburo,	Κατακαίω.
Conceptum,	Ὑποδεχθέν.
Conceſſum eſt,	Συγκεχώρηται.
Concænæ,	Σύνδειπνοι.
Concepit,	Συνέλαβεν.
Concius,	Κερκίστρα.
Conuenæ,	Συνήλυδες.
Conclauis, & Culina,	Ἀφεδρών, Ἀπόβατος
Concadit,	Συμπίπτει.
Concanit,	Συνυμνεῖ, ἢ Συνᾴδει.
Concaptiuus,	Συναιχμάλωτος.
Concentus,	Συνῳδή, Σύστασις, Σύψαλμα.
Conceptus,	Σύλληψις, Ερεσις. καὶ Συν

Concertat, Συναγωνίζεται.
Concedit, Συγχωρεῖ, Παραχωρεῖ.
Conceſſio, Συγχώρησις.
Conceſſa, Συνηγμένα.
Concelebrat, Συνεορτάζει.
Concepta, Νενομισμένα. Εἰλημμένα.
Concinnat, Στερροποιεῖ; Ἐπὶ συμφώνῳ συγκαττύει, καὶ Δειλοποιεῖ. καὶ Συνκατασκευάζεται.
Concitat, Συνσείει, Ἐρεθίζει, Ἀνασείει.
Concidit, Συγκόπτει, Συνέκοψεν.
Concipit, Συλλαμβάνει.
Concilium, Συνέδριον, Συμβούλιον.
Conciliator, Συμβιβαστὴς, Συναγωγεύς.
Conciues, Συμπολῖται.
Conclauia, Συνοίκια.
Conclauis & Culina, Ἀφεδρὼν, Ἀπόβατος.
Concludit, Συγκλείει.
Conciliet, Συναθροίσει.
Concinnaſſe, Συγκεκροτηκέναι.
Concors, Ὁμόνοις.
Concordia, Ὁμόνοια.
Concinnatores, Συγκαττυστάς.
Concha, Κόγχη.
Conciliat, Προσοικειοῖ.
Concilium, Συνέδριον, Σύνοδος.
Conciliat, Συναθροίζει.
Conciſcat, Καταχίζει.
Concitato, Συγκινηθέντι.
Concluſio, Συμπέρασμα.
Concoquit, Συνέψει.
Concretum, Πεπιλωμένον. Πηγνύμενον, Συμπεφυκός.
Conciliatrix, Προξενήτρια.
Concrepat, Συνηχεῖ, Συνήλλαξεν.
Concreſcit, Συμπροβαίνει, Συναύξει.
Concretiua, Συγκρίματα.
Concretæ, Πηγνύμεναι.
Concremat, Κατακαίει.
Concubat, Συναναπίπτει.
Concubina, Σύνευνος, Σύγκοιτις, Παλλακή.
Concubitus, Συνουσία.
Concumbit, Συνουσιάζει, Συγγίνεται.
Concurrit, Συντρέχει, Συνορμᾷ.
Concurſus, Σύνδρομη, Περιβολή.
Concuſſio, Σεισμὸς, Θόρυβος.
Concutit, Σείει, Τινάσσει, Συνδιασείει.
Concubuiſſent, Συνεκοιτάσθησαν.
Concubuit, Συνεκαθεύδησεν, Συνεκλίθη.
Concupiſco, Ἐπιθυμῶ.
Concupiſcentia, Ἐπιθυμία.
Condatoribus, Συντελεσταῖς.
Condemnauit, Κατέκρινεν.
Condemnat, Καταδικάζει.
Condemnatus, Κατάδικος.
Condemnatio, Καταδίκη.

Condecorat, Κατακοσμεῖ.
Condit, Κτίζει, Ἀποτίθεται, Κρύπτει.
Condenſat, Συγκροτεῖ, Συνάπτει.
Condenſatio, Συνάφεια.
Condicit, Συγκόπτει. Συντρίβει. Ὑποτάσσει.
Condico, Συντάσσομαι μετὰ παραγγελίας.
Condicio, Αἵρεσις.
Condictio, Συνταγή.
Condiſcipulus, Συμμαθητής.
Condimenta, Ἀρτύματα.
Condidi, Κατεδεξάμην, Κατεθέμην.
Conadunare, Συναγαγεῖν.
Conditor, Ἀλείπτης ἵππων.
Cōdere, Componere, Ποιῆσαι.
Conduxit, Ἐμισθώσατο.
Conducibilis, Εὔχρηστος.
Condiſcit, Μελετᾷ.
Condicit, Συντάσσεται.
Condici, Εἰς πρόσωπον ἀγωνίζεσθαι.
Condemno, Κατακρίνω, Καταδικάζω.
Condauit, Προσένειμεν,
Conectum, Connexio, Εἰργμός.
Confiſcat, Ταμιοῖ, Δημεύει.
Confactum facit, Συνδυάζει.
Confero, Συγκρίνω, Συνεισφέρω. Ἀντιβάλλω βιβλία, καὶ Ἀνταναγινώσκω.
Confert, Congerit, Συνεισφέρει, Σωρεύει.
Conficit, Συντελεῖ.
Configit, Συμπήσσει.
Confinis, Συνόμορος, Σύγχωρος, Ὅμορος.
Confligit, Συμβάλλει μάχην, Συγκρούει.
Confluit, Συρρέει.
Confuraneus, Σύντεχνος.
Conformat, Συσχηματίζεται.
Confortiat, Συνισχυρίζεται.
Confundit, Συγχέει, Καταισχύνει.
Confuſio, Σύγχυσις. Ταραχή.
Confutat, Συνελέγχει, Ἀπελέγχει, Ἀνατρέπει.
Confecta, Πραχθέντα, Ἐκπελεσθέντα.
Confector, Ἀναιρετής.
Confligunt, Συγκρούουσιν, Συμπίπτουσιν, Φιλονεικοῦσιν.
Confunditur, Δυσωπεῖται.
Confundebar, Ἠσχυνόμην.
Confeci, Κατεσκεύασα.
Confidit, Καταπιστεύει.
Confecta, Κατηρτισμένα.
Confectum eſſe, Κεκοπῶσθαι, Συντετελῆσθαι.
Conflare, Συναγαγεῖν.
Conflatam, Συγκεκροτημένην.

Confligantur, Δικαζέσθωσαν.
Conflictio, Σύγκρουσις.
Conferre, Συγκρῖναι.
Confert, Συμβάλλει, Συγκροτεῖ.
Conferendũ, Συμβλητέον, Δικαστέον, Ἀγωνιστέον.
Confeſtim, Παραχρῆμα, Παραυτίκα.
Confligat, Συμβάλῃ.
Confarreatus, Συμβιώσεως χάριν ζευχθείς.
Confectores, Καταβόλια.
Confragoſus, Κατεαγώς.
Confuſio, Σύγχυσις, Ταραχή.
Conflator, Χωνευτής.
Confitentur, Ὁμολογοῦσιν.
Confuſa, Αἰσχυνομένη.
Conflare, Συγχωνεῦσαι.
Confectum, Δεδαπανημένον,
Conferti, Μεμεστωμένοι.
Confert, Συμφέρει.
Conflixit, Συνέρραξεν.
Conforaneus, Συνεφορχμος.
Conflat, Χωνεύει.
Congeſtio, Συνάθροισις.
Congeſta, Πυκνά. Plena,
Coaceruata in vnam partem.
Congiarium, Ἐπίδοσις, Διάδοσις.
Congreſſio, Ἡ συσταδὸν μάχη.
Congruum, Πρέπον, Ἁρμόζον.
Congeries, Σωρὸς λίθων, ἢ ξύλων.
Congeſta, Συνηγμένα.
Congruere, Συναινεῖν.
Congiarium, Ἐπίδοσις ἐπὶ τῶν νομῶν, Δωρεά.
Congium, Κάδος, μέτρον οἴνου.
Congreditur, Συνίσταται, Συμβάλλει μάχην.
Congeritur, Συνάγει, Σωρεύει.
Conglouó, & Cõglomero, Συναθροίζω.
Congregat, Συναθροίζει, Συμφορεῖ.
Congregatio, Συναγωγή.
Congreſſus, Congreſſio, Συμβολή, Ἀπάντησις.
Congruit, Ἁρμόζει.
Coniuentia, Ἀφιστῶσιν, ἢ Ἀφοσίωσις αὐτὸ τὸ μωροποιῆσαι.
Coniueo, Μύω, Καμμύω. Μεπωρίζω.
Coniuentia, Μεπωρισμός.
Cohibet, Καταμύει, Συνέχει.
Coniuum, Κάλυξ ῥόδου μεμυκώς.
Coniector, Ὀνειροκρίτης.
Coniunx, Σύμβιος, Σύνζυγος.
Coniectura, Στοχασμός. Ζημία.
Coniunctiuus, Συμπλεκτικός.
Cõiunctio, Copulatio, Σύνδεσμος.
Coniuratio, Συνωμοσία.

Conicior, Στοχάζομαι.
Coniecturæ, & Cõiectatio, Στοχασμός.
Coniector, Στοχάζομαι.
Coniungit, Συζεύγνυει αἵματι, Συνάπτει.
Coniunctiuum, Συζυγία ῥημάτων.
Coniccit, & Conuincit, Συμπλέκει, Συνζεύγνυει.
Coniurat, Συνομνύει.
Coniugiũ, & Connubium, Συνζυγία ἐπὶ γάμου, Συμβίωσις.
Coniugatio, Συνζυγία, ἐπὶ ῥήματος τεχνικοῦ.
Conicit, Βάλλει, Ῥίπτει, Ἀκοντίζει, Στοχάζεται.
Coniectus eſt, Ἔτυχεν.
Conicit, Εἰκάζει, Στοχάζεται.
Coniflo, Ἐμπλέκτης.
Connixa, Ἀποκυήσασα, Ἐγκυήσασα. Συνδεδεμένη.
Coniungit, Αἵματι συζεύγνυει.
Coniunctus, Αἵματι συνεζευγμένος.
Coniunctio, Σύνδεσμος.
Conlapſa, Τὰ καταρρέοντα παλαιά, Καταλυθέντα.
Conlactaneus, Σύντροφος, Ὁμογάλακτος.
Conlaudat, Ἐγκωμιάζει, Ἐπαινεῖ.
Conlatio, Συνεισφορά, Συνεισένεξις, Συντέλεια.
Conlegium, Σύστημα.
Conlectitius, Σύλλεκτος.
Conlocat, Ἑδράζει. Ἐκμισθοῖ.
Conloquium, Συντυχίαν.
Conlucet, Περιλάμπει.
Conlegium, Συναρχία.
Conludium, Συνδυασμός.
Conlibertus, Συναπελεύθερος, Σύνδουλος.
Conlidit, & Contundit, Συνθλᾷ.
Conlatio, & Congeries, Συνεισφορά. Σωρός.
Conloquitur, Συλλαλεῖ.
Conluſtrat, Συμπεριέρχεται.
Conludit, Συνδυάζει, Συμπαίζεται.
Conluſio, & Compactum, Συνδυασμός.
Conlucatis, Εἶδος νεκροῦ.
Commercium, Συναλλαγή, Ἐπιμιξία.
Conloquium, & Conlocutio, Ὁμιλία.
Conloquor, Κοινολογοῦμαι.
Conpactum, Συμπεπηγός.
Comminiſcitur, Σοφίζεται.
Conmaculat, Συνασπιλοῖ.
Commendat, Παρατίθεται.
Cõnmilitat, Συστρατεύεται.
Conmunio, Ὀχυρῶ.

Conmundat, Καθαίρει, Καθαρμὸν ποιεῖ.
Conmeio, Καπυρῶ.
Canon, Σάμιος μαθηματικός.
Conpaginem, Συναρμολογούμενον.
Conparauerunt, Ὠνήσαντο.
Conparare, Συνωνήσασθαι.
Conpages, Ἁρμογαί, Ἁρμοί.
Conpactū facit, Συνδυάζει.
Conpar, Σύζυγος.
Conparat, Συγκρίνει. Παρασκευάζει. Συνωνεῖται.
Conparatio, Σύγκρισις.
Conparatiuum, Συγκριτικόν.
Conparatiue, Συγκριτικῶς.
Conpactus, Συνηρμολογημένος.
Conpago, Συναρμολογῶ, Ἁρμόζω.
Conpagit, Συναρμόζει.
Conpartitur, Συμμερίζεται.
Conpatitur, Συμπάσχει.
Conpatria, Συμπατριώτης.
Conpagines, Ἁρμογαί.
Conparat, Confert, Συγκρίνει.
Conparat, Κατασκευάζει. Ὠνεῖται.
Conpellit, Συνέχει, Συνελαύνει.
Conpernis, Σύμμηρος.
Conpetit, Συνορμᾷ, Συντρέχει. Φιλονεικεῖ.
Conpendium, Συντομία. Ἐπικέρδιον, Ὠφέλεια.
Conpendiaria, Συντομία.
Conpenſatio, Συνσταθμία.
Conpetens, Τὸ ἐπιβάλλον.
Conpenſat, Ἀνθυπολογεῖ, Ἀντιλλογεῖ.
Conpenſatio, Ἀνθυπολογισμός, Ἀντιλλογισμός.
Conpetit, Ἁμιλλᾶται, Φιλονεικεῖ.
Conpetitio, Ἅμιλλα, Φιλονεικία.
Conperit, Γινώσκει, Καταλαμβάνει.
Conpeditus, Διεφθαρμένος. Πεπεδημένος.
Conpetit, Ἐφίεται.
Conperio, Εὑρίσκω.
Conpeſcit, Καταστέλλει, Καταπραΰνει.
Conpeſcenda, Παυστέα.
Conpeſcuit, Κατέπαυσεν.
Conpetit, Συνορμᾷ, Συντρέχει.
Cōperendinatio, Τριήμερος ὑπέρθεσις.
Conpenſat, Ἀντιδιαλογίζεται.
Conperit, Ἔγνω.
Cōnpilat, Συλοῖ.
Conpilatio, Σύλησις.
Conpilatus eſt, Ἐσυλήσθη.
Conplacet, Συνευδοκεῖ. Συναρέσκει.
Conpluuium, Κατάκλυσιν.
Conplexio, & Cō plexus, Συμπλοκή.
Conplicat, Πτύσσει. Διπλοῖ.
Conploratio, Ὀλοφυρμός.

Conplectitur, Θεωρεῖ, Κατανοεῖ.
Conpingitur, Συναθροίζεται.
Conpingitur, Συναρμόζεται.
Conpotrix, Συμπότρια.
Conpitalia, Ἄμφοδα. ἢ Ἀγραπτῶν ἑορτὴ ἐν Ῥώμῃ γινομένη.
Conpitus, Ἄγυια, Διέξοδος, Τριοδία.
Conponit, Συντίθησιν.
Conpoſitio, Σύνθεσις.
Conpoſſeſſione, Σύγκτησις.
Conpoſſeſſor, Συγκτήτωρ.
Conptus, Ἐστεμμένος.
Conprimit, Ἐπέχει.
Conprobat, Ἀποδεικνύει, Ἀποδέχεται, Δοκιμάζει.
Conprehendit, Συλλαμβάνεται.
Conprehenſum, Ἐνπεριειλημμένον. Ἐμπεριεχόμενον.
Conprehenſum eſt, Περιείληπται, Περιέχεται.
Conprehenſio, Σύλληψις.
Conprehenſus, Συνοχή, καὶ Σύλληψις.
Conpremit, Συνέχει, Συμπιέζει. Βιάζεται παρθένον.
Conpromiſſum, Ὁμόλογον, Σύμφωνον.
Conprehenſum, Συμπεριειλημμένον.
Conpulſit, Συνήλασεν.
Conputatio, Συλλογισμός.
Conputat, Συλλογίζεται, Ψηφίζει.
Conpulſionem, Εἴσπραξιν, Ἀπαίτησιν.
Conpuſo, Εὐχῆς ἐπιτυγχάνω.
Conquirit, Συμπορίζει.
Conqueror, Καταμέμφομαι.
Conquaternat, Ζευγνύει κατὰ τέσσαρον.
Conroborat, Στερεοῖ, Ἰσχυροποιεῖ, Βεβαιοῖ.
Conrotundat, Στρογγυλοῖ.
Conſalaneus, Σύναλος.
Conſacraneus, Συμμύστης.
Conſanguineus, Σύναιμος, Συγγενής.
Conſcarificat, Καταξύει.
Conſciſcit, Συγγινώσκει.
Conſcientia, Συνείδησις.
Conſcius ſum, Σύνοιδα.
Conſcius, Συνίστωρ. Συγγενής.
Conſcendit, Συναναβαίνει, Ἀνέρχεται.
Conſcribit, Συγγράφει.
Conſcientiæ, Τῇ συνειδήσει.
Conſcriptor, Συγγραφεύς.
Conſerit, Συνείρει, Συνάπτει.
Conſentit, & Adſentit, Συνευδοκεῖ, Συνλέγει, Ὁμονοεῖ. Συγκατατίθεται.
Conſentio, & Cō ſenſus, Συγκατάθεσις.
Conſentaneum, Συμφωνία.
Conſeruat, Συντηρεῖ, Σώζει, Διατηρεῖ.
Conſequerentur, Ἀπολάβωσιν.
Conſeruator, Σωτήρ, Φύλαξ.
Conſecutus eſt, Ἔτυχεν.

Conſentit, Inuicē videtur,	Συνδιδοκεῖ.
Conſerere,	Καταφυτεύεσθαι.
Conſecrauit,	Καθίδρυσεν.
Conſequenter,	Ἀκολούθως.
Conſentaneum,	Ἀκόλουθον.
Conſentiunt,	Ὁμονοοῦσιν.
Conſeptum,	Περίβολος.
Conſenſu,	Συγκαταθέσει.
Conſectatur,	Ἐξέρχεται εἰς τὸ παρατηρεῖσθαι.
Conſequens,	Προσῆκον.
Conſenſus,	Συγκατάθεσις.
Conſequi,	Ἐπιτυχεῖν, Τυχεῖν.
Conſequantur,	Ἐπιτύχωσιν.
Conſecuta eſt,	Ἔτυχεν.
Conſenſionem,	Συγκατάθεσιν.
Conſulit, & Conſultat,	Συμβουλεύει.
Cōſilium, & Deliberium,	Συμβουλία, Γνώμη.
Conſiliū quærit,	Συμβουλεύεται.
Conſignat,	Συσφραγίζει.
Conſiderat,	Κατανοεῖ, Καταμανθάνει.
Conſo,	Τῷ ἱερῷ τῆς Ἴσιδος.
Conſortis,	Κοινόβιος, Σύγκληρος.
Conſolatur,	Παραμυθεῖται.
Conſonans,	Συμφωνοῦν.
Conſolatio,	Παραμυθία, καὶ Παράκλησις.
Conſors,	Σύγκληρος.
Conſonat,	Συνηχεῖ, Συμφωνεῖ.
Conſpicit,	Συνορᾷ, Καθορᾷ.
Conſpicuum,	Περίβλεπτον.
Conſpirat,	Συμπνεῖ.
Conſpiratio,	Συμπνοή.
Conſobrinus,	Ἀνεψιός.
Conſortium,	Κοινωνίαν.
Conſeruus,	Σύνδουλος.
Conſuluit,	Ἐπύθετο.
Conſpectus,	Περίοπτος.
Conſtitutum,	Συσταθέν.
Conſtans,	Σταθερός, Εὐσταθής.
Conſultatio,	Σκέψις.
Conſiderate,	Περιεσκεμμένως.
Conſpector,	Ἐφόπτης.
Conſpicuus,	Περίβλεπτος.
Conſolatur,	Παραμυθεῖται.
Conſtat,	Συνίσταται. Συμμένει.
Conſtitutum,	Συσταθέν, Συνταγέν.
Conſternatur,	Σκιρτᾷ, ἢ Πτύρεται, ἢ Κινεῖται.
Conſtipat,	Συστοιβάζει. Συνδορυφορεῖ. Συντίθησιν.
Conſtringit,	Συσφίγγει.
Conſtruit,	Συσκευάζει.
Conſtituit,	Συνίσταται, Ὁρίζει. Καθίστησιν.
Conſtitutio,	Σύνταγμα, Ὅρος. Νομοθεσία.
Conſtat,	Ὡμολόγηται, Φανερόν ἐστιν.
Conſors,	Κοινόβιος.
Conſtant,	Καθεστήκασιν.
Conſtiterit,	Φανῇ.
Conſtitutæ,	Τυγχάνουσαι, Καθεστῶσαι.
Conſtitutorū,	Καθεστώτων.
Conſtitutus,	Καθεστὼς, ἢ Τυγχάνων.
Conſtituta,	Ὁρισθείσης.
Conſtanter,	Εὐσταθῶς.
Conſtitutiones,	Ἀντιγραφαί.
Conſternor,	Συνταράττομαι.
Cōſternantur,	Σκιρτῶσι, Συνταράττονται.
Conſecraneo,	Συμμύστῃ.
Conſueſcit, & Cōſuefacit,	Συνεθίζει.
Conſuit,	Ῥάπτει.
Conſultatio,	Σκέψις.
Conſuetudo,	Συνήθεια.
Cōſuetudinarius,	Συνήθης. Φιλοσυνήθης.
Conſultat,	Σκέπτεται.
Conſurgit,	Συνεγείρεται.
Conſummatio,	Συναπαρτισμός, Τελειότης, Συντέλεια.
Conſummatum erit,	Τὸ πεπληρωμένον εἴη.
Conſumit,	Ἀναλίσκει, Δαπανᾷ. Συντελεῖ.
Conſumſit,	Ἐδαπάνησεν.
Conſultum,	Δόγμα, Ψήφισμα.
Conſulit,	Ἐπύθετο. Προενοήσατο. Πυνθάνεται. καὶ Παραμυθεῖται.
Conſumma,	Ἐπιτέλει.
Conſummetur,	Συμπληρωθῇ.
Conſummatum erit,	Πεπληρωμένον ἐστί.
Conſul,	Ὕπατος.
Conſultum.	Προνοηθέν.
Conſuluerunt,	Προενόησαν.
Conſumunt,	Καταναλίσκουσιν.
Conſulo tibi,	Προνοῶ σου.
Conſultum,	Πρόνοιαν. Πνεῦμα. Δόγμα.
Conſumit,	Ἀναλίσκει, Δαπανᾷ.
Conſultatio,	Σκέψις.
Conſultè,	Ἐπίτηδες.
Conſultat,	Ἐξετάζει, Συμβουλεύει.
Conſultat,	Δογματίζει.
Contagia,	Μολυσμοί, Μιάσματα. ἀναστροφῆς γινομένης. Συμπάθεια πάθους.
Contaminat, Polluit,	Μιαίνει. Συγκόπτει.
Contaminarūt,	Ἐμίαναν.
Contentioſus,	Φιλόνεικος.
Conteſtatæ,	Μαρτυρήσασαι.
Contemptum,	Καταφρόνησιν.
Contemplare,	Στοχάσασθαι.
Contemnit,	Καταφρονεῖ.
Contemplatio,	Πρόσχημα. Στοχασμός.
Conterit,	Συντρίβει.

Conteſtatur, Συμμαρτύρεται, ἐπισφραγίζεται, Διαμαρτύρεται.
Contexit, Συνυφαίνει.
Contextus & Cōtexus, Συνάφεια, Ὕφος.
Contendit, Ἀντιλογίζεται.
Continuatim, Συνημμένως, Συνεχῶς.
Continuatio, Συνάφεια, Ἀνανέωσις.
Continuat, quam & continuate dicimus. Συνάπτει, Πυκνάζει.
Continentia. Συνοχή. Ἐγκράτεια.
Continet & Coercet, Συνέχει, Κατέχει, Περιέχει.
Conticeſcit, Ἀποσιωπᾷ.
Continenter, Διηνεκῶς.
Concionatur, Ἐκκλησιάζει.
Cōtinuò, Statim, Εὐθέως, Ἐξαύτης.
Concionor, Δημηγορῶ.
Concio, Δημηγορία, Ἐκκλησία.
Contingit. Τυγχάνει, Συμβαίνει.
Contiagia, Νόσοι ἐκ παρατριβῆς.
Continenter, Συνεχῶς, Ἐγκρατῶς.
Continuat, Ἐνδελεχίζει, Συνάπτει, Πυκνάζει.
Contorquet, Immittit, & iaculatur, Ἐμβάλλει.
Continuans, Επιρων.
Continua, Ἀδιάλειπτος.
Contiñuat, Ἐνδελεχίζει.
Continuata, Ἡνωμένα.
Conticinium, Ὁ μεταξὺ ἀλεκτρυοφωνίας χρόνος.
Contemptus, Καταφρόνησις, καὶ Καταφρονηθείς.
Contentus eſto, Ἀρκέσθητι, Αὐτάρκησον.
Cotidianum, Καθημερινόν.
Conticet, Conticeſcit, Σιωπᾷ.
Continoſus, Μιωορηκτος.
Continuatim, Συνημμένως, Συνεχῶς.
Continentia, Περιοχή.
Contriſtat, Triſtē facit, Λυπεῖ.
Contractus, Συναλλαγή.
Contractus eſt, Συνεσπάσθη.
Contrahit, Συναλλάσσει, Συσπᾷ, Συνάγει, Συστέλλει.
Contractorium, Σφιγκτήρ.
Contribuit, Συννέμει.
Contrudit, Συνωθεῖ.
Contraxit, Συνήθροισεν.
Contra, Ἀπέναντι, Ἄντικρυς.
Contradicit, Ἀνθυποφέρει, Ἀντιλέγει.
Contradictio, Ἀντιλογία.
Controuerſia, Ἀμφισβήτησις, Ὑπόθεσις.
Contractum, Μεταχειρισμόν.
Contundit, Θραύει, Συνθλᾷ, Συγκόπτει.
Contumacia, Καταφρόνησις. Ἀπείθεια.

Contumeliatur, Ἀτιμάζει, Ὑβρίζει.
Contumelia, Ἀτιμία, Ὕβρις. Διαλόγιον.
Contumelioſus, Ἀτιμαστής, Ὑβριστής.
Contumax, Ἀπειθής, Καταφρονητής.
Contubernium, Συνοικέσιον, Συσκήνιον, Σύσσιτον στρατιωτῶν.
Contubernarius, Σύνοικος, Σύσκηνος.
Contuetur, Συνατενίζει.
Contuſæ, Θλασταί.
Contumaciæ, Ἀπειθείας.
Conturbatus, Τεταραγμένος.
Contundit, Ὑποπιάζει.
Contuliſſe, Εἰσκεκομικέναι.
Contubernia, Συσκήνια.
Contus, Λεπτοκάρυον.
Contuſio, Θλάσμα.
Contuſas oliuas, Θλαστὰς ἐλαίας.
Conualeſcit, Ἀναρρώννυται, Ἀναρραΐζει.
Conuallis, Μεσοφάραγγιον, Φάραγξ.
Colles, Βουνοί.
Conuenit, Ἁρμόζει, Ἐνδέχεται. Συνέρχεται.
Conueniens, Ἁρμόζων, Ἐνδεχόμενος.
Connubium, Ἐπιγαμία, Συζυγεία.
Conuellit, Ἀνασπᾷ, Ἀνατίλλει.
Conuentus, Ἀγόραιος, Σύνοδος, Ὀχλαγωγία.
Conueniens, Ἁρμόζον, Σύμφωνον, Ἀκόλουθον, Πρέπον. καὶ Συνερχόμενος.
Conuerſatur, Ἀναστρέφει, Διάγει.
Conuerſatio, Ἀναστροφή, Διαγωγή, Βίος.
Conuincit, Ἀπελέγχει, Νικᾷ.
Conuenticulum perditorum, Λόχιον καὶ καταγώγιον ἀπολλυμένων.
Conuincit, Ἀπελέγχει, Νικᾷ, Ἐκνικᾷ.
Conbinat, Ζευγνύει, Συνάπτει.
Cōuiciatur illi, & Conuiciū facit. Καταβοᾷ, Ὑβρίζει.
Conuexum, Κατωφερές, Περιφερές.
Conuicior, Κάμνω.
Conum, Κύμβαλον, καὶ τὸ ἄκρον τῆς περικεφαλαίας.
Conuenio, Μεθοδεύω. Συνέρχομαι, Συμφωνῶ.
Conuena, Νέηλυς.
Conuexus, Περιφέρεια.
Conuenit, Συμβαστάζει.
Conuincit, Συμπλέκει, Συνζευγνύει.
Conuenit, Συμφωνεῖ. Ὑπομιμνήσκει. Συνοδεύει. Συμβαίνει. Συνέρχεται. Μεθοδεύει. Πρέπει.
Conuentum, Σύμφωνον.
Conuentio, Συνέλευσις, Σύνοδος.
Conuentus, Συνοδία, Σύνοδος, Ἀγορά. Συνέλευσις. Ἄθροισις.
Conuitat, Συέργεται.
Conuenit, Χρή.

Conuenit, Συμφωνεῖ.
Conueniri, Μεθοδεύεσθαι.
Conuictus, Ἐλεγχθείς.
Conuenitur, Μεθοδεύεται.
Conueniens, Προσῆκον.
Conuertitur, Συναναστρέφει.
Conuictor, & Cõuiuator, Συμβιωτής, Συνεστιάτωρ.
Conuiuatio, & Conuiuium, Συμπόσιον.
Conuiuit, Συζῆ, Συνεστιᾶται.
Conuiuo, Συνευωχοῦμαι, Συνεστιῶμαι.
Conuocat, & Cõclamat, & Concitat, Συγκαλεῖ.
Conuicium, Καταβόησις. Ὀχλαγωγία.
Conueſcitur, Συγχλίζεται.
Conuelli, Φθαρῆναι.
Cooptat, Εἰσποιεῖ.
Cooptarunt, Εἰσεποιήσαντο.
Cooperio, Καλύπτω. Σκεπάζω.
Copo, & Caupo, Κάπηλος.
Copulat, Συζευγνύει. Συνάπτει γάμον.
Copula, Σύναψον, Σύμπλεξον.
Coponicula, Καπηλίον.
Coquus, Μάγειρος.
Cocio, Μεταβόλος.
Copiæ, Πλῆθη, Πολυπληθία.
Copula, Χείρ. Ἀλυσίδιον. Μέλος. Ἄρθρον χρέος.
Copia, Παρρησία.
Copulare, Συνάπτειν.
Copulatum, Συνημμένον.
Copulatim, Εἱρμός.
Cociatria, Μεταβλητική.
Coram, Ἐνώπιον.
Corpodicina, Μακελλίτης.
Cordatus, Νουνεχής, Φρόνιμος.
Coria, Βύρσαι.
Coriet, Ῥάπτει.
Cor, Καρδία.
Coriarius, Βυρσοδέψης, Βυρσεύς.
Corium, Βύρσα.
Cortina, Δελφικὸς τρίπους Ἀπόλλωνος.
Corrigit, Ἐπανορθοῦται.
Corollarium, Ἐπιστεφάνωμα.
Corrigiam, Ἱμάντα.
Correptè, Εὐστρόφως, Εὐάντλως.
Coriandrum, Κόριον, Κορίανδρον.
Cornutus, Κεράστης.
Cornix, Κορώνη.
Coruus, Κόραξ.
Coruinus, Κοράκινος.
Cornus arbor, Κρανέα. εἶδος δένδρου.
Cornua, Κέρατα.
Corbis, Εἶδος κοφίνου.
Cordies, Πρόθυμός ἐστιν.
Corulus, Ποντικέα.
Coronea, Ποντικέα, καὶ Στεφάνη.
Corona, Στέφανος.
Corpus, Σωμάτιον, Σῶμα.
Correptio, Συστολή.
Cortex, Φλοιός, Φελλός.
Corticibus, Φλοιοῖς.
Corruptela, Φθορά.
Corruptelarũ, Διαφθορῶν.
Correptione, Νουθεσία.
Corrigentes, Ἐπιτιμῶντας.
Corroborauerũt, Ἰσχυροποίησαν.
Corripies, Ἐπιτιμήσεις.
Corruptor, Φθορεύς.
Corulis, Ὑπατικὸς θρόνος.
Coronarium, Ἐπιστεφάνωμα.
Corna, Κράνη, ὀπώρα.
Cornicines, Καμπυλοσαλπισταί.
Cornicupia, Κέρας Ἀμαλθείας, τῆς θρεψάσης τὸν Δία αἰγός.
Coronat, Στεφανοῖ.
Coronarius, Στεφανοπλόκος.
Corripit, Συναρπάζει. Συστέλλει.
Correptiuum, Συνεσταλμένον.
Cos, Ἀκόνη, Ὑποδερμίς.
Coſtæ, Σπάθαι.
Coſtas, Σπάθη, ὅσον ἀνθρώπου.
Cotiarius, & Samiator, Ἀκονητής.
Cottidianus, Καθημερινός.
Coturnix, Ὄρτυξ.
Coturni, Ἐμβάται τραγῳδοῦ.
Cotoneum, Κυδώνιον.
Couinnus, Κάρριον καθεδρωτόν.
Cras, & Craſtinũ, Αὔριον.
Craſtinatio, Ἀναβολή, Ὑπέρθεσις.
Crates, Πλέγματα ἐκ ῥάβδων.
Craticula, Ἐσχάρα.
Craſſus, Παχύς.
Crabro, Σφήξ.
Craſtino die, Αὔριον.
Creabant, Ἐχειροτόνουν.
Creare, Χειροτονῆσαι.
Creatus, Γεγεννημένος.
Creat, Χειροτονεῖ. Γεννᾷ.
Creber, Πυκνός.
Crebrius, Πυκνότερον.
Creditor, Δανειστής.
Credibile, Πιστόν, Εἰκός.
Credit, Πιστεύει.
Creatrix, Γεννήτρια.
Crebrus, Πυκνότερος.
Crepat, Ψοφεῖ. Κτυπεῖ.
Crepuſum, Ὄμφαξ.
Credulus, Εὔπιστος, Εὐπειθής.
Credo, Πιστεύω.
Crementa, Αὐξήσεις.
Creſcit, Αὔξει.
Crepuſculum, Ἡ ἑσπερινὴ ὥρα.
Cremat, Φλέγει.
Crepundia, Γνωρίσματα. Ἀρχαί.

Creta,	Ἀδίκη. καὶ Αὐξηθέντα.
Cretio,	Προσέλευσις κληρονόμου.
Crepuſculum,	ὄρθρου ὑπώρου.
Crinitus,	Πεπυκασμένος.
Criſta,	Περικεφαλαία. καὶ Λόφος ἀλέκτορος.
Criſtatus,	Εὐσχήμων.
Criſpat,	Κραδαίνει, Σείει.
Criſpus,	Οὐλός.
Crimen,	Ἔγκλημα, Διαβολή.
Criminalia,	Ἐγκληματικά.
Criminator,	Διάβολος.
Criſat,	Κεληπίζει.
Crines,	Πλόκαμοι.
Crocum,	Κρόκος.
Cruciatus,	Βάσανος.
Crudelis,	Ἀπότομος. Ὠμός, καὶ Ἀπάνθρωπος.
Crudelitas,	Ἀποτομία. Ὠμότης, Ἀπανθρωπία.
Crudus,	Ἄπεπτος, Ὠμός.
Cruentum,	Ἡμαγμένον.
Cruor,	Αἷμα πεπηγός.
Cruſta,	Γρῦτα.
Cruſtata,	Γεγεισωμένα.
Cruciat, & Crucificat,	Σταυροῖ.
Crucificatus,	Ἐσταυρωμένος.
Crux,	Σταυρός.
Crupta,	Βαίτης.
Cruſta,	Ἐφελκὶς, ἡ Πλὰξ, ἡ Τύμπανον.
Cruciatus,	Βάσανος ψυχῆς.
Crumina,	Θύλακος.
Cruppa,	Κάλος παχύς.
Crupes,	Σχοινία.
Crura,	Σκέλη, Κνῆμαι.
Cruciat,	Αἰκίζει, Βασανίζει.
Crudus peno,	Ὠμοβύρσιον.
Cubat,	Ἠρεμεῖ θηλεῖον.
Cubiculum,	Κοιτών.
Cubicularius,	Εὐνοῦχος.
Cubile,	Κοίτη, Φωλεός.
Cubitus,	Ἀγκὼν, Πῆχυς.
Cucurbita,	Κολόκυντα.
Cucurbitat,	Σικυάζει.
Cudit,	Κολάπτει.
Cudo,	Ἄκμων.
Cudo,	Τινάσσω, Χαλκεύω, ῥηματικῶς.
Cudo,	Εἶδος περικεφαλαίας.
Cuius,	Τίνος.
Cuiuſquam,	Ὁτουοῦν, Τινός.
Cuique,	Ἑκάστῳ.
Cuculio,	Σκεπαστόν.
Cucumeres,	Σίκυες.
Cuſæ,	Καμάρια.
Culpa,	Ψόγος, Ἁμαρτία.
Culcita,	Τύλη.
Cultu,	Θεραπεία, Τῷ σχήματι, Τῇ ἀσκήσει. Τημελεία.
Culleus,	Ἀσκὸς βόειος, Λάρναξ.
Culex, & Culix,	Κώνωψ.
Culmen,	Ὀροφή.
Cultores,	Θρησκευταί.
Culina,	Ἀπόπατος.
Culigna,	Σκεῦος οἴνου.
Culmus,	Καλάμη, Στάχυς.
Cultra,	Μαγείρου σφάγιον.
Cultellus,	Μαχαίριον.
Cultus,	Σχῆμα, καὶ Τημέλεια. καὶ Εἶδος σχήματος.
Cultrus,	Σφαγίς.
Culus,	Πρωκτός.
Cultura,	Ἐπιμέλεια, Γεωργία, Γεωπονία.
Cuma,	Ἀσπάραγος. Κράμβα. Σπάραγος, Ἀρτξίασις.
Cum,	Μετὰ, Σὺν. Ἐπεὶ, Ὅτε.
Cum res agitatur,	Ὅτε ἡ ἀγόραιός ἐστιν.
Cumulaſti,	Ἐσώρευσας.
Cumulus,	Βουνός.
Cum vtique,	Καὶ μάλιστ' ὅτι.
Cumulum,	Πεσόν.
Cumulat,	Σωρεύει.
Cunabula,	Σπάργανα.
Cuna, & Cunabulum,	Βαβαλιστήριον.
Cuncta,	Πάντα.
Cunctatio,	Μέλλησις. Ἀναβολή.
Cunela,	Θύμβρα.
Cunilium,	Θύμβρος, εἶδος βοτάνης.
Cuneus,	Θεάτρου κερκίς. ἡ Σφήν. ἡ Στρατιωτῶν λόχος.
Cultus mulieris,	Κόσμος γυναικός.
Coliculus,	Κράμβια, Καυλία.
Cuneus theatri,	Φυλὴ θεάτρου.
Cunebula,	Κόνυζα, βοτάνη.
Cuniculus,	Ὑπόνομος.
Cunctatio,	Μελλησμός.
Cupa, ſeu Vagna,	Βουτὶς μεγάλη, ἣν τινὲς γαυλὸν καλοῦσιν.
Cupillum,	Γαστρίδιον.
Cupidus,	Κνιπός.
Cupreſſus,	Κυπάρισσος.
Cupidicinus,	Τρεχέδειπνος.
Cur,	Διὰ τί.
Cura,	Φροντὶς, Μέριμνα.
Curauerunt,	Ὑπέβαλον.
Curatio,	Ἐπιμέλεια.
Curia,	Βουλὴ, Βουλευτήριον.
Curioſus,	Περίεργος.
Curmen,	Ζῦθος ἀπὸ σίτου.
Curſor,	Δρομεύς.
Curuum,	Καμπύλον.
Cuſpis,	Ἐπιδορατίς.
Cuſpus,	Ξύλινον σανδάλιον.

Cuſtodia, Φυλακή.
Cuſus, Ξύλου σκώληξ.
Cutis, Δέρμα.
Curtus, Κολοβὸς, ἢ Λιπόδερμος.
Cutiſus, Κύπισος, δένδρον.
Curuat, Κοιλαίνει κλάδον.
Cuſtodit, Φυλάσσει.
Currus, Ἅρμα.
Culeus, Ἀσκὸς βόειος.
Culpa, Αἰτία, Ἁμάρτημα.
Cum maximè, Αὐτόθι.
Curulis ſella, Ἀγκυλόπους, Δίφρος βασιλικός.
Cumulus, Collis, Βουνὸς, Φάραγξ.
Curam agit, Ἐπιμελεῖται.
Cuſpis, Ἐπιδορατὶς, Σαυρωτήρ.
Cupiditas, Ἐπιθυμία.
Cupido, Ἐπιθυμία. Ἔρως.
Caudex, Trūcus, Κορμός.
Curtus, Κολοβός.
Culina, Λουτρών.
Cunctatio, Μεταμελλησμός.
Cuſtodia, Φυλακή.
Cumulatum, Μεστὸν, Ὑπέρμεστον.
Cultri, Μαχαίρια κουρικά.
Cultellus, Μαχαίριον.
Cultrus, Σφαγὶς, Μαχαίριον.
Curatio, Τημέλεια.
Currilis equus, Σὺν ἅρματι ἀγωνιζόμενος ἵππος.
Cum ſit, Ὡς ἦ.
Curat, Σπουδάζει. Φροντίζει, Ἐπιμελεῖται, Κήδεται. Θεραπεύει. Μεριμνᾷ. Λογιστεύει.
Currit, Ῥέει, Τρέχει.
Curator, Θεραπευτὴς, Θρησκευτὴς, Ἀσκητής.
Curialis, Βουλευτὴς, Βουλευτικός.

D

Daps, Εὐωχία.
Dapes, Εὐωχίαι.
Dapibus, Ἐδέσμασιν.
Dapet, Εὐωχεῖται.
Dapes, Δίαιται, Εὐωχίαι.
Dapus, Πολυτελῆ δεῖπνα.
Dabant, Ἐδίδουν.
Da, Δός.
Dabo, Διδῶ.
Dabam, Ἐδίδουν.
Damnoſum, Ἐπιζήμιον.
Damnaſceto, Ὀφιλεις.
Damnaticius, Κατάδικος.
Damnabilis, Κατακριθησόμενος.
Dauus, Ἄφρων, Ἄπειρος.
Damnaticii, Κατάδικοι.
Damnabilitas, Κατάκρισις, Ἐξορία.

Damnator, Δαμηστης,
Damnandus, Κατάκριτος.
Damnum, Ζημία, Καταδίκη.
Damnatur, Κατακρίνεται.
Damnoſus, Πολυζήμιος.
Damnadili, Ἐπιζήμιοι.
Damnat, Κατακρίνει.
Dammæ, Δορκάδες, Κεμάδες.
Damium, Θυσίαι ὑπαίθριον γινόμενον.
Danai, Ἕλληνες.
Datiuum, Δοθησόμενον.
Damium, Θυσίαι.
Datio, Δόσις.
Dare, Δοῦναι.
Dat, Δίδωσιν.
Data opera, Ἐπίτηδες.
Damnoſus, Ἐπιζήμιος.
Damnabilitas, Κατάκρισις, Ἐξορία.
Damnatiſſimus, Ζημιόψυχος.
Damnaticius, Κατάδικος.
Damnaticii, Κατάδικοι.
Darus, Δόσις.
Das, Do, Διδοῖς, Δίδωμι.
Dat, Dedit, Δίδωσιν, Ἔδωκεν,
Data, Δοθέντα.
Datum, Δοθέν,
Dantur, Δίδωσιν.
Daunum, Ἄφρονα.
Dapibus, Εὐωχίαις.
Data, Δοθέντα.
Dantur, Δίδωσιν.
Dardanarius, Παντοπώλης, Παντομεταβολος, Σιτοκάπηλος.
De, Ἐκ, Ἀπό. Κατά. Περί. Παρά.
Dealbat, Λευκαίνει.
Debitori, Χρεώστῃ.
Decadus, Ἀποκαταχεθῆναι.
Debitum, Ὀφείλημα, Χρέος.
Debilitato, Ἐξησθενηκότι.
Debilitati, Παρειμένοι.
Debuſi deque, Καὶ προφανῶς.
Debellat, Ἐκπολεμεῖ, Καταπολεμεῖ.
Degit, Διάγει.
Debitor, Χρεώστης, Ὀφειλέτης.
Debilis, Ἐμπαθὴς, Ἄχρηστος.
Dedas, Ἐκδῷς.
Dedam, Ἐκδώσω.
Deinde, Ἔπειτα.
Deceſſant, Κοσμοσιν.
Decedit, & Diſcedit, Ἀποχωρεῖ. Ἀναχωρεῖ, Ὑποχωρεῖ. Ὑφέλκει.
Deceſſor, Προηγησάμενος.
Deguſtat, Ἀπογεύεται.
Dedeum, Φυνικιον.
Degas, Διάξεις.
Deceſſus, & Diſceſſus, Ἀποχώρησις, Ἀναχώρησις.
Decedit, Ἀποθνήσκει. Ἀποχωρεῖ, Τελευτᾷ.

Decerpit,	Ἀποδρέπεται. Ἀπανθίζει.
Decepit,	Ἀθετεῖ. Ἐνεδρεύει. Ἠπάτησεν.
Deceptio,	Ἀθέτησις, Ἐνέδρα.
Decernit,	Δογματίζει, Κυροῖ, Ἐπικρίνει, Ἐπιψηφίζεται.
Decerno,	Κυρῶ, Δογματίζω,
Decet,	Πρέπει, Ἁρμόζει.
Decipit,	Τελευταῖον. Ἐπὶ τὰ ἑξῆς.
Decet the,	Πρέπει μοι.
Decenter,	Πρεπόντως.
Deceptat,	Ἐνεδρεύει. Ἀπατᾷ.
Deceptus eſt,	Προδέδοται.
Decernere,	Ἐπικρίνειν, Ὁρίσαι.
Deceptionis,	Περιγραφῆς.
Deceptus ſum,	Ἀπέτυχον.
Decennis,	Δεκατη.
Decens,	Εὐπρεπής.
Deceſſiones,	Διαδοχαί.
Deceſſit,	Ἐπλεύτησεν.
Deceſſores,	Διακάτοχοι.
Deceperunt,	Ἠθέτησαν.
Decidit,	Διακόπτει, Συγκόπτει.
Decimat,	Ἐπιδεκατεύει. Δεκατοῖ.
Decem,	Δέκα.
Decima,	Δεκάτη.
Decimum,	Δέκατον.
Decies,	Δεκάκις.
Decipio,	Ἐνεδρεύω, Ἐπιβουλεύω, Ἀθετῶ.
Decidens,	Διαλλαττόμενος.
Decidendum,	Διατμητέον.
Deciſiones,	Χρεῶν ἀποκοπαί.
Decimantur,	Ἐπιδεκατεύονται, Ἀποδεκατεύονται.
Decipiunt,	Ἐνεδρεύονται.
Declamat,	Ἀναφωνεῖ, Ἀποφωνεῖ.
Declamauit,	Ἀπεφώνησεν.
Declamatio,	Μελέτη ῥήτορος.
Declinatio,	Κλίσις.
Declinare,	Ἐκκλῖναι.
Declarare,	Σημῆναι, Φανερῶσαι.
Declarat,	Ἀναγορεύει, Σαφηνίζει. Δηλοῖ, καὶ Φανεροῖ. καὶ Λαμπρύνει.
Declarari,	Ἀνασαφηνισθῆναι.
Declaratio,	Δήλωσις.
Declaratiuum,	Δηλωτικόν.
Decliue,	Κατωφερές.
Declibus,	Κατάβασις.
Decollo,	Ἀποκεφαλίζω.
Decollatus,	Ἐκτραχηλισμός.
Decollat,	Ἀποκεφαλίζει, Ἐκτραχηλίζει.
Decumbit,	Ἀναπίπτει.
Decurrens,	Κατατρέχων.
Decurrit,	Κατατρέχει, Ἀποφεύγει.
Decurio,	Βουλευτής, Δεκαδάρχης.
Decurionatus,	Βουλία. Δεκαδαρχία.
Decurionatus,	Δεκαδάρχης.
Decorat,	Δοξάζει, Κοσμεῖ. Καλλωπίζει.
Decret,	Δογματίζει, Συλλογίζεται.
Decretum,	Ψήφισμα, Δόγμα, Ἐπίκριμα.
Decubis,	Μνηστήρ. Ἀπόκοιτος.
Decuria,	Δεκανία, Φατρία.
Decuriat, & Decimat,	Δεκατεύει, Δεκατοῖ.
Decurionatus,	Δεκαδαρχία.
Decus,	Δόξα, Κόσμος, Εὐπρέπεια. Πρεπή.
Decretum,	Ἐπίκριμα, Ψήφισμα, Δόγμα.
Decreuit,	Ἐδογμάτισεν.
Decoramenta,	Κοσμήματα.
Decorus,	Εὐπρεπὴς, Εὐειδής, Κόσμιος.
Decrepitus,	Ὑπέργηρος, Ἐκπεπνευκὼς, Ἔφθος, Γέρων.
Decreſcit,	Λήγει.
Decuria,	Δεκανία, Δεκὰς, καὶ Φατρία.
Decoquit,	Κατει φυρα. Ἀποτριτοῖ.
Decurſio,	Διαδρομή.
Decutit,	Ἀποτινάσσει.
Decoctor,	Κρεοκόπος, Φυρατής.
Decreuimus,	Ἐθεσπίσαμεν.
Declarari,	Ἀνασαφηνισθῆναι.
Decor,	Εὐπρέπεια.
Decores,	Εὐπρεπεῖς.
Decorum,	Κεκοσμημένον.
Decurſio,	Ἐκδρομή.
Decumantur,	Ἐπιδεκανεύονται.
Decumatum,	Δόκιμον, Ἐπίλεκτον.
Declamat,	Μελετᾷ ῥήτωρ.
Decumuiri,	Δέκα πρῶτοι.
Decuſſit,	Ἀπετίναξεν.
Decuriones,	Δέκα πρῶτοι.
Decerpor,	Δρέπομαι.
Detrimentum,	Ζημίωμα, Βλάβη.
Decutit,	Κερκίζει.
Decrepitus.	Ὑπέργηρος, Τετυμβωμένος. Ἔφθος. Γέρων ταχυθάνατος.
Decudia,	Ἐρεχελία.
Decuit,	Ἔπρεν.
Decurro,	Κατατρέχω, Καταφεύγω,
Decurſus,	Καταδρομή.
Decorticat,	Λεπίζει δένδρον.
Dedecorant,	Ἀποκοσμοῦσιν, Ἀμαζουσιν.
Dedecores,	Ἀπρεπεῖς. Ἄκοσμοι.
Dedecus,	Ἀκοσμία, Αἶσχος, Ἀδοξία.
Dedicat,	Καθιδρύει, Ἀφιεροῖ.
Dedeum,	Φυνίκιον.
Dedita,	Διαδοθέν.
Dedignatur,	Ἀναξιοπαθεῖ.
Dedicta,	Ἐπίτηδες. καὶ ἰδόντα.
Deditici,	Οἱ, μετὰ τὸ ληφθῆναι, τῇ τῶν νικησάντων πολεμίων ἐξουσίᾳ ἑαυτοὺς ἐπιτρέψαντες.

Deditus, Ἔκδοτος.
Dedolat, Ἀπεπέλεκα.
Deductis, Ὑφαιρεθέντων. καὶ Κατασχεθέντων. Ὑπεξηρημένων.
Deducas, Διάγοις.
Deducantur, Διαχθῶσιν.
Deductores, Καθοδηγοὶ, Ἀρχηγέται.
Deduc, Δίαξον,
Deducatur, Διαχθείη.
Deditícius, Ἔκδοτος, Κατάκριτος.
Dedocet, Ἀποδιδάσκει.
Deducit, Καθέλκει, Καθαιρεῖ.
Dedicatum, Καθωσιωμένον.
Dedicit, Ἐμβαθεν.
Dedicat, Καθοσιοῖ, Ἀφιεροῖ, Ἀφοσιοῖ.
Dedicatum, Καθωσιωμένον.
Deditícius, Ἔκδοτος εἰς κόλασιν.
Deducas, Διαγάγοις.
Deductis, Ὑπολογηθέντων.
Deducere, Θέσθαι.
Deducuntur, Κατάγονται.
Deducit, Καταπίνει.
Deductis, Παραστασθέντων.
Deerit, Περιελήφθη.
Deeſt, Ὑστερεῖ, Ἐνλείπει.
Defautio, Ἀποτροπή. Ψόγος.
Defectat, Διϋλίζει. Διηθεῖ.
Defectio, Ἔκλειψις.
Ἀπονενεμηθεὶς, Ἀφορισθείς.
Defer, Διακόμισον.
Defenſor, Ἔκδικος.
Defenſa, Λῆϊον. Ἐκδικηθέν.
Definit, Ἐλλείπει.
Deficit, Ἀτονεῖ, Λειποθυμεῖ.
Deflectit, Μετατρέπει.
Defluxit, Κατέρρευσεν.
Deflagratio, Ἐκπύρωσις.
Defatigati, Κεκοπωμένοι.
Defecit, Ἐνέλειψεν.
Defectio, Ἔκλυσις. Ἀτονία.
Defectus, Ἐξατονήσας.
Definitum, Διορισθὲν, Τελειωθέν. Ἀπηλλαγμένον.
Definit, Διορίζει, Ἀπαλλάττει.
Definitionem, Ὅρον.
Defixiones, Νεκυομαντεῖαι. Κατάδεσμος.
Defixus, Διαπεπαρμένος.
Definitio, Διάλυσις, Ἀπαλλαγή.
Defigere, Πῆξαι.
Defectarii, Lib. de off. pro conſulis. Ειαστηδησιωνες.
Deferebam, Κατήγγελλον.
Deferēdum eſſe, Παραχρηματιαῖον εἶναι.
Defecit, Κάμνει.
Deferre, Ἐπάγειν.
Defouentum, Κεφάλαια, παρὰ Θλησιοναῖς.

Defodit, Κατορύσσει, ἢ Κατορύττει.
Deformatur, Ἀτιμάζει.
Deformis, Ἄμορφος, Ἀειδής.
Deformati, Ἀσχημονήσαντες.
Deformatus, Καταισχυνθείς.
Deformatio, Ἀμορφία, Κακομορφία.
Deformitas, Ἀμορφία.
Deformatio, Κακομορφία.
Deflutum, Ἕψεμα.
Deflictum, Ἕψημα.
Defrenſa, Ἄρουρα θερισθεῖσα.
Defuit, Ὑστέρησεν, Ἐνέλειψεν.
Defunctio, Καθοσιότης.
Defuturum, Ἐλλειψόμενον.
Defuncto, Ἀποθανόντος.
Defunctus, Ἀπολειτουργήσας, Τελευτήσας.
Defuſtat, Ξυλοκοπεῖ.
Deferſus, Ἀπόβρασμα.
Defrens, Ἄρουρα, Θερισμός.
Defrudo, Κλαδεύω.
Defrutum, Ἀπόβρασμα, Ἕψημα.
Degeſſi, Κατέπτυξα, Κατέπεμψα.
Degener, Ἀγενὴς, Δυσγενής.
Degenerare, Ἐξευγενίσαι. Ἀποκάμψαι.
Degentes, Διάγοντες.
Degit, Διάγει.
Degenerauo, Ἐλαττοῦμαι.
Deglubat, Ἐκδέρει.
Degener, Ἀγενής.
Degreditur, Καταβαίνει.
Degunere, Ἀπογεύσασθαι. καὶ Συγνῶσαι.
Deguſtare, Ἀπογεύσασθαι.
Dehinc, Ἔπειτα.
Dehiſcit, Διαχαίνει.
Dehoneſtat, Ἀτιμάζει.
Dehoneſtatum, Ἠτιμασμένον.
Dehoſpitor, Ξενίζομαι.
Deiecit, Κατέβαλεν.
Deicio, Καταβάλλω.
Deiurat, Ὀμνύει.
Deinceps, Ἑξῆς, Αναρχαι! Ἐκ τοῦ λοιποῦ.
Deinde, Ἔπειτα. Μετὰ ταῦτα.
De incolumitate, Περὶ ῥώσεως.
De induſtria, Ἐπίτηδες.
Delator, Καταγγελεύς. Ἐνδείκτης.
Delactatum, Ἀπογαλακτισθέν.
Delatus, Κατενεχθείς. Καταγγελθείς.
Delectari, Τέρπεσθαι.
Delectat, Τέρπει, Ἥδει.
Delectatur, Ἥδεται, Τέρπεται.
Delegat, Ἐκπάσσει. Ἐγχειρίζει. Ἀποσυνίστησι.
Delerat, Παρακόπτει, Ληρεῖ.
Delerus, Ληρῶν, Παράληρος.
Delere, Ἐπαλεῖψαι.
Delet, Λειαίνει, Ἀπαλείφει.
Deleuit, Κατεστρέψατο καὶ Ἐλείανεν.

Delibat,	Ἀπάρχεται, Ἀποσπένδει.
Delibauit,	Ἀπέσπεισεν. Ἐμίωσεν,
Delicuum,	Πταῖσμα.
Deliberat,	Διαπορεῖ; Διχογνωμονεῖ; Συνσκέπτεται, Ἐπιθυμεῖ, Βουλεύεται.
Delicatus,	Σπάταλος, Καθάριος.
Delator,	Κατήγορος.
Delactatus,	Ἀπογεγαλακτισμένος.
Delictum,	Πλημμέλημα, Ἀμέλημα, Πταῖσμα.
Deliquit, Liquefecit,	Διύλισεν.
Deliquit,	Ἥμαρτεν.
Deliquium ſolis,	Ἔκλειψις ἡλίου.
Delfinus,	Δελφίν.
Delubrum,	Καθίδρυμα, Ξόανον, Ἀνάθημα.
Deliberandi,	Τοῦ σκέπτεσθαι.
Delegauit,	Ἀφώρισεν.
Delatio, lib. de off. proconſulis.	Ἀναφορά.
Delitum,	Ἀπογαλακτισθέν.
Delituit,	Ἔλαθεν.
Deliberare,	Διασκέψασθαι.
Deliberantes,	Διαλογιζόμενοι.
Delinquere,	Ἁμαρτάνειν.
Deliciæ,	Σπατάλαι.
Delicans,	Παρελκεις.
Delicati,	Τρυφεροί.
Delectare,	Τέρψαι.
Delibat,	Ἀπάρχεται, Σπένδει.
Deluit,	Ἀποκλύζει.
Deluca,	Μενιστέριον,
Deliberat,	Βουλεύεται, Διαφόρως σκέπτεται, Ἐπιθυμεῖ.
Deliquat,	Διυλίζει, Διηθεῖ.
Deliquiunt,	Ἀποτήκουσιν, Μειοῦσιν.
Deliquit,	Ἥμαρτεν. Διύλισεν.
Deluſit,	Διέπαιξεν.
Delictum,	Ἁμαρτία.
Deluuium,	Κατακλυσμός.
Deleuit,	Κατεστρέψατο.
Delegat,	Ἀποσωρεύει, Ἐγχειρίζει. Ἀποτάσσει.
Demagis,	Σφοδρῶς.
Demanauerint,	Καταδράμωσιν.
Deme,	Ὕφελε.
Demenſum,	Ἀπομέτρημα.
Demergit,	Καταποντίζει.
Demens,	Ἀνόητος, Ἄφρων.
Dementat,	Ἐξίστησιν, ἰδιωτικῶς.
Dementia,	Ἀπόνοια, Ἄνοια.
Demiculus,	Σκυφίον μικρόν.
Deminuit,	Ἐλαττοῖ, Ἠλάττωσεν.
Demiſſa,	Ἀποβληθέντα.
Deminutio,	Ὑποκορισμός, Μείωσις.
Demiſit,	Καθῆκεν, Ἐχάλασεν, Καθεῖλκεν, Ἀπεβάλετο.
Demit,	Ἀφαιρεῖ, Ὑφαιρεῖ.
Demolit,	Καθαιρεῖ.
Demum,	Μετὰ ταῦτα, Πέρας, Τελευταῖον. Ἐφ᾽ ὅτε.
Deminuuntur,	Ἐλαττοῦνται.
Demonſtrat,	Ἐπιδεικνύει.
Demonſtratione,	Δηλώσει.
Demultia,	Ἐκλογὴ ἀπὸ πολλῶν.
Demicare,	Διαπληκτίζεσθαι.
Demigrauit,	Μετῴκησεν.
Demigratio,	Μετάβασις.
Demigrat,	Μετεγεῖ, Μετοικεῖ.
Demigraſti,	Παρέβης.
Demum,	Τὸ τελευταῖον. Ποτέ.
Demus,	Πότερον δῶμεν.
De multis,	Ἀπὸ πολλῶν.
Dementat,	Ἀφρονεῖ, Ἀπορεῖ. Καταγινώσκει.
Demuſſo,	Ἀπονυστάζω, Ἀποσιωπῶ.
Demutare,	Ἐναλλάξαι.
Dempſit,	Ἔτεμεν, Τέμνει.
Demouit,	Μετέστησεν.
Demoratur,	Διοικεῖ. Οἰκονομεῖ.
Denique,	Πέρας, Γοῦν. Ἀπέλπιζε.
Dentatus,	Ὀδόντας. Σῦν ἄγριον. Φάγρος.
Denſum,	Πυκνον.
Dens,	Ὀδούς.
Dent,	Δίδωσιν.
Dentale,	Γύης ὕνεως. καὶ Ἀποτευμένες τόπος τῆς ὕνιδος.
Dentur,	Δοθῶσιν.
Dentes,	Ὀδόντες.
Dentes canini,	Κυνόδοντες.
Dentex,	Φάγρος, Συνόδους.
Dentifricium,	Ὀδοντόσμηγμα, Ὀδοντότριμμα.
Denudat,	Γυμνοῖ, Ἐκδύει.
Denuo,	Τοὔμπαλιν, Ἀρχῆθεν.
Denſum,	Πυκνόν.
Denum,	Δέκα.
Denſat,	Πυκνοῖ.
Denſi,	Πυκνοί.
Denique,	Ἄλλο τι. Πέρας.
Denuntiatio,	Διαλαλιά, Ἀπόφασις.
Denuntiat,	Ἀπαγγέλλει, Παραγγέλλει, Ἀποφαίνεται, Διαλαλεῖ.
Denotate,	Σκοπήσατε.
Denuntiaui,	Παρήγγειλα.
Denumerabuntur,	Καταριθμηθῶσιν.
Déticulum aciarium,	Στομωμάτιον.
Dent,	Διδῶσιν.
Dens genuinus,	Σωφρονιστὴρ ὀδούς.
Dextimum,	Δεξιτερόν.
Denique,	Τοιγαροῦν.

Dexum, Δεξιόν.
Dextrum, Δεξιόν.
Dextra, Δεξιά.
Deorſum, Κάτω.
Depeculatio, Νοσφισμὸς δημοσίων χρημάτων.
Depoſcitis, Ἐξαιτεῖτε.
Deortæ, Ἀπατεγαμμβμαι.
Depeculatio, Ἐξανδραποδισμός. Ἀποσυμφωεφοψώνησις.
Dependere, Ἀποδοῦναι, Ἀπολῦσαι.
Dependet, Ἀπήρτηται.
Deperdit, Ἀπόλλυσιν.
Deperdere, Ἀπολέσαι.
Depaſtum, Καταινενεμημένον.
Dependit, Ἀναλίσκει, Καταβάλλει. Σταθμίζει.
Deponit, Ἀποτίθεται.
Depilat, Μαδίζει.
Depilatus eſt, Ἐμαδίσθη.
Depingit, Ἀποτυποῖ, Ἀπογράφεται.
Deplorat, Ἀποδύρεται.
Deplectitur, Περικάμπτεται, Δεσμεῖται.
Depoſitum, Παραθήκη. καὶ Καθαιρεθέν.
Depoſitis, Ἀποτεθέντων.
Depotitur, Ἀπολαύει.
Depotior, Μεθυστικώτερος.
Depotior, Ἀπολαύω.
Deprecor, Ἀξιῶ, Παρακαλῶ.
Deprecat, Ἀξιοῖ, Παρακαλεῖ.
Deprecatur, Παραιτεῖται, Ἀπεύχεται.
Deprehendit, Κατείληφεν. Διορθοῦται.
Deprehenſum, Κοῖλον, Κατηρεφές.
Depuduit, Ἀπηρυθρίασεν, Ἀπευδοκίμησεν.
Depugis, Κατάπυγος, Καταπύγων.
Deprehenditur, Πιάζεται.
Depretiati, Ἐλαττωθέντες.
Deputatur, Ἀναφέρεται, Καταπίπτεται.
Deputatus, Καταταχθείς, Ἀπονεμηθείς.
Depundium, Δίνουμμον.
Depulſitaſſe, Ἀπωθηκέναι.
Deputatio, Ἀπονέμησις, Ἀποκλήρωσις.
Deputatur, Ἀμφιβάλλεται.
Depenſa, Συνληφθέντα. Πεποιημένον.
Depenſi, Ὑπερεκτίσεως.
Depor tor, Ἀφορίζομαι.
Deportatio, Ἐξορισμός.
Deportat, Ἀποβαστάζει, Ἐξορίζει.
Depelli, Ἀπωσθῆναι.
Deprehēderetur, Ἀποληφθείη.
Deprehenſis, Φωραθεῖσιν.
Deprecatio, Δέησις, Παράκλησις, Ἱκεσία.
Depuduit, Ἀπηναισχύντησεν.
Depingit, Ἀποζωγραφεῖ.
Deprecantes, Ἱκετεύοντες, Παρακαλοῦντες
Deprecatur, Ἱκετεύει.
Deprendit, Ἐπιλαμβάνεται.
De profeſſione, Ἀπὸ τοῦ ἐπιτηδεύματος.
Depertigo, Λέπρα, Λειχήν.
Deputantur, Ἀναφέρονται, Ἀπονέμονται.
Depuduit, Ἀπαισχύντησεν.
Deportat, Καθαίρει.
Deportare, Ἀποτροχίσαι, Μιῶσαι.
Depreſſum, Κατωφερές.
Depilatus, Μαδισθείς.
Decoquit, Καθέψει. Χρεοκοπεῖ. Μειοῖ.
Derectarius, Ὁ εἰς τὰς ἀλλοτρίας ἕνεκεν τοῦ κλέψαι εἰσερχόμενος οἰκίας.
Derelicta, Καταλελειμμένη.
Derelictus, Καταλελειμμένος.
Derideo adſeculā, Καταγελῶ τοῦ παρασίτου κόλακος.
Derigit, Ἀνδρύνει.
Deriguit, Ἀπεπάγη.
Deriſus, Καταγελασθείς. καὶ Κατάγελως.
Deriuata, Παρηγμένα, καὶ Ἀπολυθέντα.
Deriuari, Παράγεσθαι.
Deriuatur, Μετοχετεύεται.
Derogari, Ἔλειψε.
Deriuatia, Παραγωγαί.
Deriuatiuum, Παράγωγον.
Derigere, Ἐξαποστεῖλαι.
Deriuantibus, Ἀποστρέφουσιν.
Derigenda, Ἐξαποσταλτέα.
Deripit, Ὑφαρπάζει.
Deripere, Ἀφαρπάσαι.
Derectarius, Θυρεπανοίκτης. Ἐπιστηδητής. Κατάρατος.
Deriuaſſe, Μετενηνοχέναι.
Deriuat, Παράγει.
Deruit, Κατέστρεψεν, Ἀνατρέπει.
Derogat, Εὐτελίζει. Χρεοκοπεῖ.
Deportat, Διαβαίνει. Ἀποτροχίζει.
Deſcendit, Καταβαίνει.
Des, Δώης.
Deſcenſus, Κατάβασις.
Deſciſcit, Ἀφαιρεῖται.
Dicinctus, Λυσίζωνος.
Deſtiuus, Ἀνέσις, καὶ Μετανέσις.
Deſerit, Καταλείπει παντελῶς.
Deſertor, Λειποτάκτης.
Deſeruit, Ἀπέλιπεν, Ἐλειποτάκτησεν.
Deſiderat, Ἐπιζητεῖ.
Deſiderauilis, Ἐπιθυμητός.
Deſiderat, Λειτουργία, Τελετή.
Deſiderium, Πόθος, Ζήτησις. Ἀξίωσις.
Deſiderabilis, Ἐπιθυμητός.
Deſiduus, Ὀλίγωρος.
Deſidioſus, Ῥάθυμος.
Deſidia, Ῥαθυμία.
Deſignatus, Ἀποδεδειγμένος, Κεχειροτονημένος.
Deſinator, Ἀβοηθητος.
Deſiit, Ἐπαύσατο.

Deſilit, Καθάλλεται.
Deſinentia, Λήγοντα, Λείποντα.
Deſinit, Παύεται.
Deſinet, Λήγει.
Deſipit, Παραφρονεῖ.
Deſpexit, Ὑπερεῖδεν. καὶ Ὑψόθεν ἀπέβλεψεν. Κατεφρόνησεν.
Deſperat, Καταφρονηθείς.
Deſignet, Σημάνῃ.
Deſignatum, Φανερωθέντα, ἤτοι Δηλωθέντα.
Deſignatus, Χειροτονηθείς. καὶ Σπαταλῶν.
Deſcendit, Κάτεισιν.
Deſigna, Ἐπίδειξον.
Deſes, Ἄγνωστος.
Deſtra, Δεξιόν.
Deſperatus, Ἀνέλπιστος.
Deſcenſus, Κατάβασις.
Deſtitit, Ἀπέστη.
Deſpectus, Διαχωρίζει.
Deſignatis, Ἀποδεδειγμένων.
Deſpondit, Κατενεγγύησεν, Ἐμνηστεύσατο.
Deſponſio, Κατεγγύη.
Deſponditur, Κατεγγυᾶται.
Deſpondit, Διαχθείς.
Diſtingit, Σαφηνίζει. Στίζει. Διαιρεῖ.
Diſtinctio, Σαφήνεια.
Deſponſatur, Κατεγγυᾶται.
Deſes, Ἄγνωστος. Πυγνωσις.
Deſpondit animo, Ἀθυμεῖ.
Deſponſa, Μνηστευθεῖσα, Κατεγγυηθεῖσα Μεμνηστευμένη.
Deſponſus, Κατεγγυηθείς.
Deſtilat, Καταστάζει.
Deſtingit, Ἀποσβεννύει.
Deſtinat, Ἀφοσιοῖ, Προτίθεται, Ἀφορίζει, Ἀποπέμπει. Ἀπονέμει.
Deſtinguit, Ἀποσβεννύει. Σαφηνίζει.
Deſtinor, Ἀφορίζομαι.
Deſtinauit, Προέθετο. Προῄρηται.
Deſtino, Ἀποπέμπω.
Deſtitit, Ἀπέστη, Ἐπαύσατο.
Deſtituit, Ἐγκατέλιπεν, καὶ Ἐγκατέλειψεν. Διέστησεν.
Deſtrictum, Γυμνωθέν.
Deſtricti, Συνεχόμενοι.
Deſtringit, Περιξύει, Γυμνοῖ. Ἀποσφίγγει.
Deſtra, Δεξιόν.
Deſtrictum, Καταλελυμένον.
Deſtruit, Καταλύει, Ἀνασκευάζει.
Deſtruxit, Καθεῖλκεν.
Deſolatum, Μονωθὲν, Ἐξεδαφισθέν.
Deſultor, Μεταβάτης.
Deſultor, Ζεύξιππος.
Deſtituta, Κατερρυπωμένα.
Deſtinata, Ἀφωρισμένα.
Deſerebant, Κατελίμπανον.

Deſideratur, Ἐπιζητεῖται.
Deſignati, Χειροτονηθέντες.
Deſiderant, Ἐπιθυμοῦσιν.
Deſperant, Ἀφελπίζουσιν.
Deſiſtit, Ἀφίσταται.
Deſperatus, Διάδοχος.
Deſurgit, Ἐφοδεύει, ὡς Στράτιος.
Deſpalat, Διασπᾷ.
Deſpoliat, Ἀποδύει, Σκυλεύει.
Deſiluit, Καθήλατο.
Deſtillatio, Κατάρροις.
Deſtitutus, Καταλελειμμένος.
Deſtinat, Περιασπᾷ.
Deſperatione, Τολμήσεως.
Deſperati, Ἀπονενοημένοι.
Deſuetus, Ἀπηθισμένος.
Deſueta, Ἀπηθισμένη.
Deſtinare, Ἀποστείλαι.
Deſpicit, Καθορᾷ.
Deſtrictus, Περισπασθείς, Ἀσχοληθείς.
Deſtulit, Ὑπερέθετο.
Determinationis, Ἐξευγενισμοί. Ἐξευτελισμοί.
Detentatores, Διακάτοχοι, Ενδέστερος.
Detexo, Καθαιρῶ ἱστόν.
Detineri, Ἀποκαταχεθῆναι.
Deterior, Χεῖρον, Ἥττων, Χείριστος.
Deterrent, Καταπτοοῦσιν.
Deterret, Φοβερίζει.
Deteſtabile, Ἀπότροπαιον, Στυγητὸν, Ἀπευκτόν.
Deteſter, Ἀπώσωμαι.
Deteſtabilis, Οἰκτρὸς, Ἐλεεινός. Στυγητός.
Detexit, Ἀπεκάλυψεν.
Detecta, Ἀπεσκεπασμένα.
Detegetur, Δείκνυται.
Detinet, Ἀποκατέχει.
Detonſa, Ἀποκεκαρμένα.
Detondit, Κείρει.
Detium, Καλὸν, Ἀγαθόν.
Detractauerint, Διαψηλαφήσωσι, Διατυπώσωσιν.
Deuouit, Ἀφωσίωσεν, ἢ Ηὔξατο.
Detorquit, Στρέφει.
Detrahit, Ἀφέλκεται.
Detrahi, Ἀφέλκεσθαι.
Detentator, Ἐπιδεδειγμένος, Ὀνομασθεὶς, Διακάτοχος.
Deterentes, Παρέχοντες.
Detractis, Ἀφῃρημένων.
Detractans, Λοιδορῶν.
Detrectat, Ἀπιθεῖ, καὶ Παραιτεῖται.
Detrahit, Διασύρει.
Detrahere, Ἀφελκύσαι.
Detrectator, Ἀπιθής. Καταφρονητής.
Detudes, Μιανθέντες.
Detrimentum, Ἀπόριμμα, Ζημία, Ἀπουσία. Συνιασμα.
Detruncat, Ἀκρωτηριάζει.

Detruncatus, Ἠκρωτηριασμένος.
Detulit, Ἤγαγεν, Διεκόμισεν.
Deturbat, Ἀπωθεῖ, Καταβάλλει.
Detrudit, Ἀπωθεῖται.
Deterreret, Detraheret,
Detuliſſe, Διακεκομικέναι.
De quibus, Περὶ ὧν.
Detuliſſe, Παρεσχηκέναι.
Deuaſtat, Ἐκπορθεῖ. Καταπορθεῖ.
Delliones, Δηπαρται ανα θοσιυτοι. Τύραννοι, ϗ Τυραννίδας.
Deuectus, Ἀποβασταχθείς.
Deueho, Κατακομίζω διὰ πλοίων ἢ διὰ ὀχήματος.
Deuectio, Βασταγή.
Deuehitur, Καταπλέει.
Deuenit, Παρεγένετο.
Deuenio, Κατέρχομαι.
Deuerto, Καταλύω εἰς πανδοχεῖον.
Deuerſorium, Κατάλυσις, Πανδοχεῖον.
Deuerticulum, Καμπὴ ὁδοῦ.
Deuertit, Ἀποκάμπτει, καὶ Ἀποκλίνει, καὶ Ἐκνεύει.
Deueximus, Κατηνέγκαμεν.
Deuerticulum, Ἐκτροπὴ, Ἔκδυσις, Καταγώγιον.
Deuertit, Ἐκδύει. Ἐκτρέπεται.
Deuexum, Κατωφερές.
Debilis, Ἄχρηστος, Παραλυτικὸς. Ἀνάπηρος, Πάρετος. Ἀσθενής.
Debilitat, Ἀχρηστοποιεῖ, Παραλύει.
Deuirginat, Διαπαρθενεύει.
Debilitato, Ἐξησθενηκότι.
Debilitati, Παρειμένοι.
Debilitatus, Ἐμβρόντητος, Ἀνάπηρος, Παραλυτικός.
Deuitat, Ἐκκλίνει, Περικάμπτει, Ἐκδύει.
Deuexo, Περιφέρεια.
Deuius, Ἄνοδος, Ὁδὸν μὴ ἔχων.
Debitum, Χρέος, Ὀφείλημα.
Deuiſum, Ἀπομερισθέν.
Deuouet, Ἀνατίθησιν, Καθοσιοῖ.
Dialis, Ὁ τοῦ Διὸς ἱερεύς.
Deuotio, Καθοσίωσις, Κατάρα, Ὀλιγωρία. Ἀθυμία.
Deuotus, Καθωσιωμένος.
Deuoluta, Περιῆλθε, Ἀπεκύλισεν.
Deuotiones, Ἀφοσιώσεις. Εὐχαὶ, Ἐπῳδαί.
Deuotiſſimus, Καθοσιώτατος.
Deuoueſcent, Κατηράσαντο, Ἐβλασφήμησαν.
Deuolat, Καθίπταται.
Deuorat, Καταπίνει, καὶ ἐνέδρα καὶ ἀπάτη.
Deuorator, Καταπότης.
Deus, Θεός.]

Dea, Θεά.
Deo datus, Θεόδοτος.
Deo notus, Θεόγνωστος.
Deo gratus, Θεόχαρις.
Deuulgat, Δημοσιεύει.
Deuorator, Καταφαγάς.
Deuota, Καθωσιωμένη, Κατάρατος.
Dextera, Δεξιά. Αἴσια.
Dextra, Δεξιά.
Di, Θεοί.
Dieſuatur, Βοηθεῖται.
Dicare, Δοῦναι, Ἀφοσιῶσαι.
Dialis, Ὁ τοῦ Διὸς ἱερεύς.
Dicaſſet, Ἐπηγόρευε.
Dianunt, Δίδωσιν.
Didita, Διαδοθέντα.
Diana, Ἄρτεμις.
Dicatus, Καθωσιωμένος, Ἀνακείμενος.
Dic, Εἰπέ.
Dice, Εἴπατε.
Dicenna, Δεκαετής.
Dicaſſit, Συνεχῶς λέγει.
Diciones, Ἐξουσίαι.
Dicens, Λέγων. Ουχολεγων.
Dicat, Ἀφοσιοῖ.
Dicentibus, Τοῖς λέγουσιν.
Dicatio, Ἀφοσίωσις, Καθοσίωσις.
Dicibile, Λεκτὸν, Ῥητόν. Λόγος. Κλῆρος.
Dicis cauſa, Νόμου χάριν. Λόγου χάριν.
Dicis gratia, Νόμου χάριν, ὡς παρὰ Γαΐῳ τῷ νομικῷ.
Dictator, Μόναρχος. Ἀντιβολεύς. Τιμητής.
Dictatura, Τίμησις.
Dictatum, Ἅμιλλα. καὶ Ἀναδεδομένα. καὶ μαθῆναι.
Dicto audiens, Ὑπήκοος, Πειθήνιος.
Dictio, Ῥῆσις, Λέξις.
Dictat, Ἀναδίδωσιν, Ὑπαγορεύει.
Dictis, Ῥηθεῖσιν, Λεχθεῖσιν.
Dictauerit, Καταλέξει.
Dictum, Ῥητὸν, Λόγος.
Dicentarius, Ῥήτωρ, Δικανικός.
Dicati, Ἀφιερωθέντες.
Dictum, Σκῶμμα. χεδον
Dictitant, Θρυλλοῦσιν.
Dictatum, Ἅμιλλαν.
Dictionis, Λέξεως.
Dicio, Ἐξουσία.
Dictatura, Μοναρχία.
Dictatores, Τιμηταί.
Dicax, Σκώπτης, καὶ Εὔστομος.
Dies finitus, Προθεσμία.
Dies, Ἡμέρα, καὶ Ἡμέραι.
Dies ſollemnis, Ἔθιμος ἡμέρα. Ἑορτή.
Dies ſtatutus, Προθεσμία.
Dies feſtus, Ἑορτή.
Differentia, Διαφορά.

Differt, Διαφέρει, Ὑπερτίθεται.
Difficile, Δυσχερὲς, Δύσκολον.
Diffidit, Οὐ πέποιθεν, Διςπιθεῖ.
Diffindit, Διαχίζει.
Diffidentia, Ἀπιστία.
Diffiſus, Μὴ πεποιθώς.
Diffitetur, Ἀρνεῖται, Ἀπαρνεῖται.
Diffidentia, Ἀπιστία.
Diffingit, Deſcribit.
Differt, Διαφέρει, Ὑπερτίθεται.
Diruit, Κατέστρεψεν.
Digeſſi, Κατέπεψα, Κατέταξα.
Digitus, Δάκτυλος.
Digeſtum, Διάστρωμα.
Diductio, Παράστασις.
Digitale & Digitabulum, Δακτυλήθρα.
Dignorat, Ἀναπλύσει.
Dignatur, Καταξιοῖ.
Dignatio, Ἀξία.
Dignabis, Ἀξιώσεις.
Dignatus, Ἀξιωθείς.
Dignitas, Ἀξίωμα.
Digne, Ἀξίως.
Dignitoſus, Ἀξιωματικός.
Dignum, Ἄξιον.
Dicorat, Διαγιγνώσκει.
Dignitas, Ἀξίωμα.
Dilatus, Ὑπερθέμενος.
Digerit, Καταπέσσει, Διοικεῖ, Διατίθησι.
Digreditur, Ἀνακάμπτει.
Digreſſus, Ἐξελθὼν, Ἀποβάς.
Digreſſio, Ἀπόβασις.
Dilator, Μηνυτὴς, Ἄγγελος.
Dilatio, Ὑπέρθεσις.
Digreſſio, Ἀπόβασις.
Didicimus, Μεμαθήκαμεν.
Dilige, Ἀγάπησον. Ἐπίλεξε.
Dic, Εἰπέ.
Dilectus, Στρατολογία. Δοκιμασία. Ἀγαπηθείς.
Diligens, Ἐπιμελής. Ἀγαπῶν.
Diligentia, Ἐπιμέλεια. Ἀσφάλεια.
Diluculum, Ὄρθρος, Διαύγασμα, Διάφαυμα.
Diluit, Ἀνίησιν, Διαλύει,
Diluuium, Κατακλυσμός.
Dilatauit, Ἐμήκυνεν.
Dilationem, Ὑπέρθεσιν.
Diligit, Ἀγαπᾷ, Στέργει.
Diligere, Ἀγαπᾶν.
Diligenter, Ἐπιμελῶς.
Diligentius, Ἐπιμελέστερον.
Dilue, Ἀπόπλυνε.
Diligis, Φιληγις.

Dilictio, vide Dilectio.
Dilectiſſimus, Ἠγαπημένος.
Delibutus, Καταῤῥυτος.
Dilucidum, Ὄρθρος.
Diliteſcunt, Ἀποκρύπτονται, Λανθάνουσιν.
Dilectus, Ἀγαπηθείς. καὶ Στρατολογία. καὶ Ἀγαπητός.
Dilectiſſimus, Ἠγαπημένος.
Dilectio, Ἀγάπη.
Dimenſio, Διαμέτρησις.
Dinoſcit, Ἐμφανίζει.
Directus, Ἀποσταλεὶς, Καταπεμφθείς.
Directum, Κατὰ κανόνα ὀρθωθὲν, Ἰθυνθὲν, Γραμμωθέν.
Diremit, Ἀφείλατο.
Diripit, Ἀφαρπάζει.
Dirarum, Τῶν ὀργῶν.
Dimicat, Πυκτεύει. Διαμάχεται.
Dimicatio, Ἀντικατάστασις, Μάχη, Πύκτευσις.
Dide, Διάδος, Μέρισον.
Dimidia, Ἥμισυ.
Dicit, Λέγει.
Dicet, Λέξει.
Dicam, Λέξω.
Dicens, Λέγων.
Dimiſit, Ἀπέλυσεν.
Diuum, Θεόν. Θεῶν.
Dimouit, Διέστησεν, Μετέστησεν. Ἀπεκίνει.
Di, Θεοί.
Dis, Θεοῖς. Πλούσιος.
Diritas, Δεινότης.
Diripuit, Ἀφήρπασεν.
Diſiectus, Διασκεδασθείς.
Dimicauerunt, Ἐπύκτευσαν.
Direptio, Διαρπαγή.
Dies, Ἡμέρα.
Diræ, Κατάραι. Ὀργαί. Θεοχολωσίαι.
Diructio, Ἀποκατάστασις.
Dirimit, Διαστέλλει.
Dia, Αὕτη. Νῆσος Διονύσου.
Diruit, Demolit, Κατέστρεψεν, Κατέβαλεν οἰκοδομάς.
Dirum. Στυγνόν.
Dirum, Σκληρόν.
Dirimit, Ἀφαιρεῖ.
Dirimat, Κατέρδυνα.
Dirus, Θεοχόλωτος, Δεινός.
Dis genitus, Θεογενής.
Deſidia, Ῥαθυμία.
Dirimamus, Τελέσωμεν.
Diſcerile, Ἀνόμοιον.
Diſceptim, Σαφῶς, Φανερῶς.
Dirigüntur, Ἐξαποστέλλονται.

Diſceptatio, Διάγνωσις, Διάσκεψις, Διαδικασία, Διάλεξις, Διαίτησις.
Diſceſſit, Ἐξεχώρησεν, Ἐξέστη, Ἐκκοπή.
Diſcidium, Χωρισμός.
Diſcidium, diuortium diecit, Διάλυσις γάμου.
Diſcinxit, Ἀπέζωσεν.
Diſciplina, Ἀγωγή. Ἐπιστήμη, Μάθησις.
Diſcipulus, Μαθητής.
Diſcite, Μάθετε.
Diſcit, Μανθάνει.
Diſcolor, Ἀλλόχροος, Ἑτερόχροος.
Diſcordia, Διχοστασία.
Diſpares, Ἄνισοι, Ἄζυγοι, Ἀνόμοιοι.
Diſcrepat, Διαφωνεῖ. Σκάζει.
Diſcors, Ὁ μὴ ὁμονοῶν. Διχόνοια.
Diſcrepat, Ἀπηχεῖ. Οὐ συμφωνεῖ.
Diſcrimen, Ἀνακτένισμα, Διάκριμα. καὶ Κίνδυνος.
Diſcrucior animi, Βασανίζομαι τὴν ψυχήν.
Diſcuſſor, Λογοθέτης.
Diſcuſſio, Λογοθεσία.
Diſponit, Προσδοκᾷ.
Diſcute, Διασκέδασον. καὶ, Πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἐξέτασον.
Diſceſſio, Ἡ ἀποστασία.
Diſpenſat, Δαπανᾷ, Ἀναλίσκει.
Deſpiter, Χάρων.
Diſponit, Διοικεῖ. Διαπλάττει.
Diſperit, Ἀπόλλυται.
Diſpulit, Διεσκέδασεν. Ἀπώθησεν.
Diſſortes, Διακληρωθέντες.
Diſono ducit, Ἐπαγορεύει.
Diſcedit, Ἀναχωρεῖ.
Diſputauit, Διελέχθη. Ἐφιλονείκησεν.
Diſputatio, Ὁμιλία.
Diſtinctionem, Διαίρεσιν.
Diſtributio, Διανέμησις.
Diſcerptus, Διασπαραχθείς.
Diſtrahere, Διαπωλῆσαι.
Diſſimulatio, Παρενθύμησις, Παραλογισμός.
Diſſimulatur, Ἀποπροσποιεῖται.
Diſpendium, Ζημία.
Diſpoſita, Διατυπωθέντα.
Diſpendio feriendum, Ζημίᾳ ὑποκειμένη, ὑπαχθησομένη.
Diſtribuiſti, Διένειμας.
Diſcordale, Διχονοητικῶς.
Diſcernantur, Διαχωρισθήτωσαν.
Diſcrimen, Διάκριμα.
Diſſerere, Ἀφηγήσασθαι.
Diſſerit, Διασαφηνίζει.
Diſerte, Ἐκτικῶς, Ἐλλογίμως.
Diſciplina, Ἀγωγὴ μαθήσεως.
Diſcus, Δισκάριον.

Diſco, Μανθάνω.
Diſpicere, Διαβλέψασθαι.
Diſpiciens, Καθορῶν.
Diſcuſſis, Διερευνηθέντων.
Diſplicet, Ἀπαρέσκει.
Diſplicat, Ἀναπτύσσει.
Diſplicuit, Ἀπήρεσεν.
Diſcolores, Ἀλλόχροοι.
Diſtraxit, Ἀπέσπασεν.
Diſſerit, Διασαφεῖ.
Diſſidens, Ἀποκεχωρισμένος.
Diſſidet, Διαχωρίζεται.
Diſtribuit, Διένειμεν.
Diſſimulant, Παρενθυμοῦνται, Ὑποκρίνονται, Προσποιοῦνται.
Diſſimilem, Ἀνόμοιον.
Diſſoluit, Διαλύει.
Diſcindendi, Τμητέας, ἐν τῷ τέμνειν τὰς δίκας.
Diſſimulat, Παραλογίζεται. Παραπροσποιεῖται.
Diſſimulatur, Σιωπηθῇ.
Diſtote, Διασκεδάσον, Πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἐξέτασον.
Diſſimulari, Ἀφοσιοῦσθαι.
Diſſertio, Ἀμφισβήτησις.
Diſſimulata, Παραπροσποιηθέντα.
Diſſedabitur, Καταπαυθήσεται.
Diſcidium, Διαχωρισμός, Χωρισμός.
Diſpex, Ὀξυβλέπτης.
Diſſerere, Διηγεῖσθαι.
Diſertus, Eloquens, Λόγιος.
Diſertiſſimus, Ἐλλογιμώτατος.
Diſſenſio, Διχόνοια.
Diſciſum, Διῃρημένον.
Diſtantia, Διεστῶτα, Διχονοοῦντα.
Diſcriptio, Διαγραφή.
Diſſerit, Διαλέγεται.
Diſſerere, Διασαφηνίσαι.
Diſſeminat, Διασπείρει, Διαδίδωσι.
Diſſerant, Διαλεχθῶσιν.
Diſſociat, Διαλύει κοινωνίαν.
Diſſum, Ἀκέραιον.
Diſſipat, Διασκεδαννύει.
Diſtinguit, Διαστίζει. Στίζει.
Diſtipulum, Καταλυθέν.
Diſtinctio, Διαστολή.
Diſpertiam, Διελῶ, Διαμερίσω.
Diſſiluit, Ἐλάκησεν.
Diſſipatum, Καταλυθέν.
Diſpice, Κάθορα.
Diſertus, Λόγιος, Φιλόλογος.
Diſciuit, Ηὐτομόλησεν.
Diſperile, Ἄζυγον. Ἄνισον.
Diſpenſator, Οἰκονόμος, Ἐπιδαπανητής.
Diſcordes, Διχονοοῦντες.

Diſcordor, Διχονοῶ.
Diſceptant, Διασκέπτονται.
Diſceptent, Διασκέψονται.
Diſceptationis, Διαγνώσεως.
Diſputandi, Διαφιλονεικεῖν, Μάχεσθαι.
Diſceptanti, Διαγιγνώσκοντι.
Diſtentione, Διατάσει.
Diſſero, Φράζω.
Diſſenſio, Ἀμφισβήτησις, Διχόνοια.
Diſtendit, Περιτείνει.
Diſſuit, Παραλύει.
Diſtractio, Πρᾶσις.
Diſtringit, Περιξύει.
Diſtructio, Καταστροφή.
Diſtulit, Ὑπερέθετο.
Diſcinxit, Ἀπέζωσεν.
Ditis pater, Ὁ Πλούτων.
Diteſcit, Πλουτίζεται.
Diſcrepat, Ἀπηχεῖ, Οὐ συμφωνεῖ.
Diſcribere, Διαγράψαι.
Diſſimilis, Ἀνόμοιος.
Diſceptatio, Διατριβή, Ζήτησις.
Diſtributio, Διανομή, Διαμέρισις.
Diſputat, Διαλέγεται, Συνζητεῖ.
Diſſiluit, Ἐρράγη, Ἐλάκησεν.
Ditiſſimus, Πλουσιώτατος, Γνωριμώτατος.
Diſponit, Κατατάσσει. Διατυποῖ.
Diſipit, Dirigit, Παραφρονεῖ.
Diſipat, Παρακούει. Παρατάσσεται.
Diſulcis, Χυροσδιαίτης, Διαύλαξ.
Diſſuit, Παραλύει.
Diſſortium, Διαχωρισμός, Διάστασις.
Diteſcit, Πλουτίζεται.
Ditis, Χάροντος.
Ditis pater, Πλούτων.
Diouolares, Δυσδούλου.
Diu, Ἐπὶ πολύ.
Dium, Ἀστραπή.
Diuaricat, Διασκελίζει, καὶ Ὑπερβαίνει.
Diuellio, Πόλεμος.
Diuellit, Διασπᾷ, Διαπεράσει. Ἀποσπᾷ.
Diuelliones, Πόλεμοι, Ἁρπαγαί.
Diuerſa, Διάφορα, Παράλληλα.
Diuerſa pars, Ἐξεναντίας μέρος.
Diues, Πλούσιος, Πλουσία.
Diuerſitates, Διαφοράς.
Diuidit, Διαμερίζει, Διαιρεῖ.
Diuiduus, Εὐδιαίρετος. Αὐθαίρετος. Εὐμέριστος, Διαμεμερισμένος.
Diuinum, Θεῖον, καὶ Μάντιν.
Diuinat, Μαντεύεται.
Diuos, Θείους, Ἡμιθέους.
Diuinuſſo, Μαντεύομαι.
Diuinitas, Θειότης.
Diuidia, Διχόνοια.
Diuidua, Ἐπαχθῆ.
Diuiduum, Εὐμέριστον.

Diuitiæ, Πλοῦτος.
Diui, Θεοί.
Diuello, & Dilacero, Διασπῶ.
Diuerſitas, Διαφορά.
Diuerſum, & Differens, Διάφορον.
Diuerſus, Διάφορος. Ἀλλοδαπής.
Diuerberat, Διασπαθίζει, Καταπράσσει.
Diuiſum, Διῃρημένον, Διαμεμερισμένον.
Diuidimus, Διείλαμεν.
Diuerſo, Κατέναντι.
Dìues, & Locuples & Fortunatus, Πλούσιος.
Diuortium, Διαίρεσις, Διάλυσις γάμου, καὶ Χωρισμός, καὶ Ἐκκοπή.
Diurno, Καθ' ἡμέραν.
Diurnum, Ἡμερήσιον.
Diurnalis, Ἡμερούσιος.
Diurnales, Ἡμερούσιοι.
Diutinus, Χρόνιος.
Diutine, Ἐπιπολύ.
Diuturnum, Ἐπιχρόνιον.
Diutius, Ἐπὶ πλέον, Ἐπὶ πολύ.
Diuus filiis, Διὸς υἱὸς Ἡρακλῆς.
Diuolgata, Διαθρυλληθέντα.
Diuolgat, Διαφημίζει.
Diuulgatio, Ἐξαγωγή, Δημοσθήνια.
Diuerſorium, Κατάλυμα, Πανδοχεῖον.
Dinoſcimur, Φαινόμεθα.
Diuinus, Μάντις.
Difrax, Διπρόσωπος.
Diuirginat, Διαπαρθενεύει.
Diuiſio, Διαίρεσις, Μερισμὸς οἴκος.
Diumius, Ζεὺς κεραύνιος.
Diota, Ἀμφόρεον, Οἰνοφόρον.
Do, Δίδωμι.
Diutare, Ἀποκωλῦσαι. Βραδῦναι.
Docibilis, Εὐδίδακτος, Εὐμαθής.
Doctrina, Διδαχή, Διδασκαλία.
Docibilitas, Παίδευσις, Ἐλλογιμότης.
Doceo, Διδάσκω.
Docebo, Διδάξω.
Docemus, Διδάσκομεν.
Docui, Ἐδίδαξα.
Docuit, Ἐδίδαξεν.
Doctrina, Διδασκαλία.
Doctores, Διδάσκαλοι.
Dona, Δώρησαι.
Doctus, Δεδιδαγμένος, Μεμαθηκώς. Πεπαιδευμένος.
Documentatio, Νουθεσία.
Doga, Βούτης.
Documentum, Πεῖρα, Ὑπόδειγμα.
Dogarius, Βουτοποιός.
Docet, Διδάσκει. Παιδεύει.
Dolabra, Ἀξίνη τεκτονική.
Donec, Ἄχρις οὗ, Μέχρι.

Doctor,	Διδάσκαλος, καὶ Καθηγητής.
Dolebam,	Ἤλγησα.
Doleo,	Πονῶ.
Dolus,	Δόλος.
Dolor,	Ἄλγος, Ἄλγημα.
Dolores,	Ἀλγηδόνες, Πόνοι.
Dolcedo,	Λυπης σμοδία.
Doloſus,	Δόλιος.
Dolat,	Πελεκᾷ, καὶ Τύπτει.
Dolia,	Πίθοι.
Dolet,	Πονεῖ, Ἀλγεῖ.
Doleo vicem tui, & vicem tuam,	Συμπάσχω σοι.
Dolores,	Ἀλγηδόνες, Πόνοι.
Dolium,	Πίθος.
Domat, & Domitat,	Δαμάζει.
Domicus,	Οἰκεῖος.
Domaui,	Ἐδάμασα.
Domina,	Δέσποινα.
Domini,	Δεσπόται.
Dominæ,	Δέσποιναι.
Dominium, & Dominatio,	Δεσποτεία.
Dominatur,	Δεσποτεύει. Τυραννεῖ.
Dominus,	Δεσπότης, Κύριος.
Domi, Domo,	Κατ' οἶκον, Ἐν οἴκῳ.
Dominatur,	Κυριεύει, Δεσποτεύει.
Dolor,	Πόνος, καὶ Ἄλγημα.
Domeſticus,	Οἰκεῖος, Οἰκιακός.
Domicilium,	Οἰκητήριον, Ἐφέστιον.
Domi corruptor,	Οἰκοφθόρος.
Dominatus,	Οἰκογενής.
Domitatio,	Οἰκιότης.
Domitione,	Ἐπάνοδον.
Donatus,	Δωρητός.
Dona,	Δῶρα.
Donat,	Δωρεῖται, Χαρίζεται.
Donatio,	Δωρεά.
Dor,	Δίδομαι.
Donum,	Δῶρον, Χάρισμα, Ἀνάθεμα, Χαριστήριον.
Dormio,	Κοιμῶμαι.
Dormit,	Κοιμᾶται.
Dormitat,	Νυστάζει.
Dorſum,	Νῶτος.
Dorſuarius,	Νωτοφόρος.
Domicilium,	Ἐποικισμός, Κατοικισμός.
Dominium,	Κυρεία.
Domnedius & Cœnacularius,	Σταθμοῦχος.
Domui,	Ἐδάμασα.
Domus,	Οἰκία, καὶ Οἶκος.
Dormit,	Κοιμᾶται.
Dotalia,	Προικιμαῖα.
Dormitorium,	Ἐγκοίμητρον.
Dotes,	Προῖκας.
Dotem,	Προῖκα.
Dotalis,	Προικιμαῖος.
Dos,	Φερνή, Προίξ.
Dormito,	Νυστάζω.
Dotale ſtrumentum,	Προικῷον.
Dotata,	Προικοφόρα.
Dotanda,	Προικιζομένη.
Dorſum,	Ῥάχις, Νῶτος, Σχῖον.
Dominatio,	Τυραννίς, Δεσποσύνη.
Dormientes,	Κοιμώμενοι.
Donicum,	Ἄχρηστον.
Dos,	Δόσις.
Donatitius,	Δωρητός.
Dotale,	Προικιμαῖον.
Dono collata,	Δωρηθέντα.
Docui,	Ἐδίδαξα.
Domiciliis,	Ἐφεστίοις.
Dolabrum,	Ἀξίνη.
Doctus,	Δεδιδαγμένος.
Docibilis,	Εὐδίδακτος, Εὐμαθής.
Doctus,	Ἐλλόγιμος.
Docta,	Ἐλλογίμη.
Documentum,	Δικαίωμα. Διδασκαλία.
Docibilitas,	Διδασκαλία.
Doctiſſimus,	Διδασκαλικώτατος, Ἐλλογιμώτατος.
Doctiores,	Ἐλλογιμώτεροι.
Dorſuaria,	Νωτοφόρα.
Donec,	Ἕως.
Donicum,	Ἕως.
Donaria,	Χαριστήρια. Ναοί, Τεμένη, Ἱερὰ ἀναθήματα.
Draco,	Δράκων.
Druppæ,	Γεργέριμος, Ἐλαία μέλαινα.
Duale,	Δυϊκόν.
Dualis,	Δυϊκός.
Dubietas,	Ἀμφιβολία.
Dubitat,	Διστάζει.
Dubito,	Ἀμφιβάλλω.
Dubinus,	Διστός.
Dubium,	Ἀμφίβολον, Ἄδηλον. Διστάγμος.
Ducatores,	Ἀγοί, Ἡγεμόνες.
Dubitantes,	Ἀμφιβάλλοντες.
Duicenſus,	Δίταξ. Δεύτερον ἀπογεγραμμένος.
Ducit,	Ἄγει, Ἕλκει, Ἡγεῖται. Προλαμβάνει, Ψηφίζει.
Dubius,	Δεσπότης.
Ducentorum,	Διακοσίων.
Ducit vxorem,	Γαμεῖ.
Ducenties,	Διακοσιοντάκις.
Ductarium,	Ἀγωγεύς, Ῥυτήρ.
Duc te,	Ὕπαγε.
Dudum,	Πάλαι.
Dum dum,	Ἕως. Ἄγε.

Ducere, Ἄγειν.
Ducerent, Ἡγήσοιντο.
Ductarius, Ἀγωγεύς.
Ducatus, Ἡγεμονία.
Ducator, Ἀγός, Προηγούμενος.
Dux, Ἡγεμών.
Ducatus latronũ, Ἀρχὴ λῃστείας.
Ducendi, Ἀπακτέοι.
Ducenti, Διακόσιοι.
Ducentos, Διακοσίους.
Ducentæ, Διακόσιαι.
Ducenta, Διακόσια.
Ducentiſſimus, Διακοσιοστός.
Ducentiſſima, Διακοσιοστή.
Ducenarius, Διακοσιοστός.
Dubingenioſus, Ἀφυής.
Ducitur, Ἄγεται, Ἕλκεται.
Ductile, Ἑλκυστόν.
Ducimus, Ὑπειλήφαμεν.
Duellum, Πόλεμος ἀρχαῖος.
Duellona, Πολεμική.
Duint, Δοῖεν, Δώσωσιν.
Duit, Δοίη.
Dulce, Γλυκύ.
Dulcior, Γλυκύτερος.
Dulcium, Πλακοῦντα.
Dulciſſimus, Γλυκύτατος.
Dulcacidum, Ὀξύγλυκον.
Ducale, Ἀγωγεὺς ὁ τῶν κτηνῶν.
Ductus, Ἀγωγεὺς ὕδατος, Ὑδραγώγιον.
Duodecies, Δωδέκατον.
Duæ, Αἱ δύο.
Duas, Τὰς δύο.
Duplicauit, Ἐδίπλωσεν.
Dulcedo, Γλυκύτης.
Dulcis, Γλυκύς.
Ductat, Διέλκει.
Duolo, Δύσιν.
Duorum, Δυοῖν.
Duobus, Δυσίν.
Duodecimum, Τη περ δεκα δυο.
Duonus, Ἀγαθός.
Duo, Τοὺς δύο.
Dumus, Θάμνος.
Duodecima, Δωδεκάτη.
Duo, Δύο.
Duo milia mulierum, Δισχίλιαι γυναῖκες.
Dupia, Εἶδος σκεύους.
Duplices, Διπλοῖ.
Duplauit, Ἐδίπλωσεν.
Duplecati, Διπλωθέντες.
Duplex, Διπλοῦς.
Duplicat, Διπλοῖ, Διπλασιάζει.
Duplicatio, Δίπλωσις, Διπλασιασμός
Duplicularius, Διμοιρίτης.
Duplones, Διπλοῖ.
Duplum, Διπλοῦν.

Duodecim, Ταῖς δυοκαίδεκα.
Durum, Ἀτηρόν, Σκληρόν.
Duritia, Ὠμότης, Σκληρότης.
Durus, Ἀτηρόγνωμος, Αὐστηρός, Ἀπότομος, Σκληρός, Ἀκλινής.
Duriſſimus, Σκληρότατος.
Durior, Σκληρότερος.
Durat, Καρτερεῖ, Μακροθυμεῖ, Ὑπομένει.
Durauit, Ἐκαρτέρησεν.
Dumeta, Ἀκανθεῶνες.
Dumoſa, Θαμνώδης.
Dumeta, Λοχμώδης ἢ θαμνώδης τόπος.
Dumtaxat, Μόνον, καὶ μέχρι τούτου. Δηλαδή.
Dum, Ἕως.
Durauerit, Ἐπιμείνῃ.
Dux, Στρατηγός, καὶ Στρατηλάτης, καὶ Ἡγεμών.
Dux exercitatus, Στρατηλάτης, Λοχαγός.
Duxerint, Ὑπολάβωσιν.
Duxerit, Νομίσῃ.
Duxit, Εἵλκυσεν.
Duxi, Ἐλογισάμην. Εἵλκυσα.
Dumoſa loca, Χερσώδεις τόποι.
Dumoſum, Χερσῶδες.
Dumeta, Λοχμώδης ἢ θαμνώδης τόπος.

E

Ea, Αὕτη. Αὐτή. Ἀπέλθω. Ταῦτα
Eam, Αὐτήν. Ἀπελεύσομαι.
Ea ipſa, Ἐκείνη αὐτή. καὶ Αὐτά.
E, Ἀπό.
Eas, Αὐτάς. Ἀπελεύσῃ.
Eadem, Αὐτά, καὶ Αὐτή.
Eat, Ἀπέλθοι.
Ea lege, Τούτῳ τῷ ὅρῳ.
Eant, Ἀπέλθωσιν.
Ebor, Ἐλέφας. λέαινε. Ἰδού.
Ebrius, Μέθυσος.
Ebulem, Ἐλλέβορος.
Euidenter, Φανερῶς, Περιφανῶς.
Ebulum, Χαμαιάκτη. καὶ Ἄγχουσα, εἶδος βοτάνης. καὶ νῆσος, καὶ Ἀσφόδελος, καὶ Ἐρείκη.
Eburnum, Ἐλεφάντινον.
Euidens, Φανερός. Ἐπιτήδειος.
Ebor, Ἐλέφας. οὐ τὸ ζῶον, ἀλλ' ἡ ἐκ τοῦ ὀδόντος ὕλη.
Eboreum, Ἐλεφάντινον ἐκ μέρους.
Ebrietas, Μέθη.
Ebrioſus, Μέθυσος.
Ebrius, Μεθύων.
Ebria, Μεθύουσα.

Eccer, Κατὰ τῆς Δήμητρος.
Eccire, Ἰδού.
Ecce, Ἰδού.
Ebullit, Ἀναβλύζει.
Ebullire, Ἐκβράσαι.
Eburneum, Ἐλεφάντινον.
Ecquando, Ἆρά ποτε.
Ecquid, Ἆρά τι.
Ecquis, Ἆρά τις.
Eculeus, Στρεβλωτὴς, Βασανιστής.
Eculeus, Κέντρον μελίσσης.
Egens, Ἐνδεής.
Egentes, Ἐνδεεῖς.
Egra, Ἀσθενῆ.
Egrum, Ἀσθενές.
Egeſtates, Ἔνδειαι.
Egenus, Πτωχός.
Egeſtas, Ἔνδεια, Πτωχεία.
Ego, Ἐγώ.
Egeni, Πτωχοί.
Eger, Ἀσθενής.
Egerit, Πράξει.
Egomet, Ἔγωγε.
Egregium, Ἐξαίρετον, Ἔξοχον.
Egregius, Ἔξοχος.
Egregia, Ἐξοχωτάτη.
Egrum, Ἀσθενές.
Egrotantes, Νοσοῦντες.
Egritantes, Ἀσθενοῦντες.
Egritudo, Νόσος, Ἀσθένεια.
Egrotat, Ἀσθενεῖ.
Egroto, Ἀσθενῶ.
Egrotas, Ἀσθενεῖς.
Egreſſus eſt, Ὥρμησεν.
Egrotat, Νοσεῖ, Ἀῤῥωστεῖ.
Egrotus, Ἄῤῥωστος, Ἀσθενής.
Edicere, Προλέγειν.
Edax, Βορὸς, Λάβρος.
Edibile, Βρώσιμον.
Edicit, Διατάσσει.
Edicat, Ἐξείποι.
Edidit, Ἐπέδωκεν. Ἐξύμνησεν.
Ediſſere, Ἐκθοῦ. Φράσον.
Edis, Πορεύει.
Ediſſerit, Διορθοῖ.
Ediſſere, Διασαφήνισαι.
Editio, Ἔκδοσις.
Edocere, Ἀποδιδάξαι.
Edocare, Ἀνάξαι.
Edocere, Ἐκθρέψαι, Ἀνάξαι.
Edocere, Ἀναδιδάξαι.
Ediſſero, Ἐκτίθεμαι.
Educatio, Ἀνατροφή.
Editum, Πρόσωντες.
Educauit, Ἐξέθρεψεν.
Edulium, Τῶν βρωσίμων.
Eiectus, Ἐκβληθείς.
Eis, Αὐτοῖς.
Eiectio, Ἀποβολή.
Eiecit, Ἀπέβαλεν.
Eicio, Ἀποβάλλω.
Eiucarum, Εἶδος σκεύους.
Edones, Θρᾷκες.
Eiulat, Ὀλολύζει.
Eiuncidum, Ἐκλεπτωθέν.
Eicit, Ἐκβάλλει.
Eiunat, Νηστεύει.
Eiurat, Ἐξομνύει.
Eiuſdem, Τοῦ αὐτοῦ.
Eiuſmodi, Τοιουτρόπου.
Elatiua, Ἐκφορικά.
Ellam, Ἐκείνην.
Elatus, Ἐπαρθεὶς, Ὑψωθείς.
Electus, Αἱρετὸς, Ἐπίλεκτος.
Excelſus, Ὑψηλός.
Exultatio, Ἀγαλλίαμα.
Ebrius, Μεθύων.
Eram, Ἤμην.
Excuſatio, Πρόφασις.
Eyam, Ναί.
Elatus, Ἐπαρθεὶς, Ὑψωθείς.
Electio, Ἐκλογή.
Electiſſimi, Δοκιμώτατοι.
Elegans, Ἀστεῖος, Λόγιος, Ἐξειλεγμένος, Αἱρετός. Διαιτητής.
Elegantes, Ἀξιόλογοι, Ἐπίλεκτοι, Αἱρετοί.
Elegātiſſimus, Ἐπισημότατος.
Elegantia, Ἐπισημότης, Εὐγένεια.
Eleganter, Χαριέντως.
Elegantia, Ἐπισημότης, Εὐγένεια.
Elementa, Στοιχεῖα.
Elicatores, Ὑδροσκόποι.
Elicit, Εὔλυτοι.
Eliminauit, Ἐξέβαλεν.
Elicit, Ἐπάγεται.
Eliminatus, Ἐξοστρακισθείς.
Elicit, Euocat, Inducat,
Elicuerit, Ἐκβιάσηται, Ἀνύσῃ.
Elegans, Formoſus, Specioſus.
Eliminat, Ἐξορίζει, Ἐξοστρακίζει.
Eliminauerunt, Ἐξώρισαν.
Eliminandus, Ἐξοστρακιστέος.
Eliciens, Εὐλύτων. Ἐκβιαζόμενος.
Elimes, Ἄποικος, Παρόρειος.
Elicuit, Ἐξεβιάσατο.
Elicutum ſit, Ἐκβιασθείη.
Elicio, Ενοσω.
Eligit, Ἐκλέγεται, Ἐπιλέγεται.
Eliſos, Ἐκθλιβέντας.
Eliſus, Ἐνεργεὶς, Πεσών.
Elinguatio, Γλωσσοτομία.
Elixa, Ἐξ ὕδατος ἐκζεστόν.
Elix, Ἀναπνοὴ ὀχετοῦ.
Eluxet, Καταπνίζει.
Eluſus, Καταπνιχθείς.

Eleutherium, Κάθεμα περιδέραιον.
Elixum, Ἐκζεςόν.
Elogium, Ἀπήκρισις ἢ διὰ λόγων. καὶ Προοίμιον, καὶ Ἀνακεφαλαίωσις.
Eloquere, Φράσον.
Eloquium, Εὐγλωττία.
Eloquens, Diſertus, Λόγιος, Εὔγλωσσος, Εὔλαλος, Ἀςολόγος.
Eloquentia, Φράσις, Εὐςομία, Εὐγλωττία.
Elludies, Ἀργυσία.
Ellubiones, Πόροι, Περικλυσμοί.
Eluies, Σέλματα, Ἄνοδια.
Eluſio, Ἐμπαιγμός.
Eluit, Διυλίζει, Ἐκκλύζει. Ἐκπλύνει.
Emanſores, Ἀπόκοιτοι, Λησταί.
Emanat, Ἀναφλύει.
Elluit, Ὑπερκλύζει. Κερδαίνει.
Emanſit, Διέμεινεν.
Emancipatio, Ἐξοικείωσις.
En, Ἰδού.
Emanſiones, Ἐκκοιτισμοί. Ἀπόκοιτοι.
Emancipatus, Χειράφετος.
Emancipatur, Χειραφιᾶται.
Emanſio, Παννυχισμός.
Emanet, Διαμένει. Παννυχεύει.
Emancipat, Χειραφετεῖ.
Emancipatio, Χειραφεσία.
Ematur, Ἀγορασθείη.
Emanat, Διαρρεῖ, Καταῤῥεῖ. Πορεύεται.
Emendat, Ὀρθοῦται.
Emendatio, Διόρθωσις.
Emendatur, Ἐπανορθοῦται, Διορθοῦται.
Emenſi, Ἐκτελέσαντες.
Ementire, Ἀποτυψεψεύσασθαι.
Emeritis, Ἐξανύσασιν, Πληρώσασιν. Μεγίσταις, Ὑπερβαλλούσαις.
Emeritus, Ἀπολειτουργήσας, ἢ Ἀποςρατευσάμενος.
Emerſus, Ἀναδὺς, Ἀναπηδήσας.
Emergunt, Ἀναδύνουσιν.
Emerſit, Ἀνέδυσεν. Συνέβη.
Emeritus, Ἔντιμος κατὰ ςρατιωτικοὺς καμάτους.
Emerſiſſet, Ἀνεφαίη.
Emetat, Θερίσει.
Emptiones, Ἀγορασίαι.
Emptitius, Ἀγοραςός.
Emiſſio, Ἄφεσις, Ἀπόλυσις.
Emittitur, Ἀφίεται. Ἀπολύεται.
Emicat, Ἐξάλλεται. Προπηδᾷ, Λαμπάζει.
Emendatur, Διορθοῦται.
Eminet, Ἐξέχει, Ὑπερέχει.
Emendator, Διορθωτής.
Eminentia, Ὑψηλότης, Ἐξοχὴ, Ὑπεροχή.
Eminentes, Ἐξοχαί. Ἐξέχοντες.
Eminentiæ, Ἐξοχαί.
Eminus, Ἐγγύς.
Eminens, Ἔξοχος ὑπ᾽ ἄλλων.
Eminus, Παραπλήσιον.
Eminentiſſimus, Ἐξοχώτατος.
Eminētiſſimi, Ἐξοχώτατοι.
Eminent, Ἐξέχουσιν. Ἀπλοῦσιν.
Emitatio, vide Imitatio.
Emitat, vide Imitat.
Emas, Ἀγοράσῃς.
Emptio, Ἀγορασία.
Emis, Ἀγοράζεις.
Emo, Ἀγοράζω.
Eminent, Ἐξέχουσιν. Ἀπλοῦσιν.
Eminus, Ἄπωθεν, Μακρόθεν.
Empturus, Ἀγοράσων.
Eminus, Ἄντις.
Eminens, Ἀπόκοιτος, Λῃςής.
Emptores, Ἀγορασταί.
Eminus, Ἀφεςῶς. Διαςαδόν.
Emungit, Ἀπομύσσεται.
Emiſcrim, Ἐξέπεμψα.
Emant, Ἀγοράσωσιν.
Emit, Ἀγοράζει.
Emunt, Ἀγοράζουσιν.
Empti, Ἀγορασθέντες.
Emolumentis, Χρημάτων.
Emotio, Ἀποκίνησις.
Emolumentum, Ὠφέλεια, Κέρδος. Ἐπίνοια.
Emolumenta, Τοὺς χρηματισμούς.
Emolleſcere. Ἀπαλύνασθαι.
Emunit, Ἀσφαλίζεται, Ὀχυροῖ.
Endo, Ἐνείς.
Endo, Ἐζωσμένοι ἐν πολέμῳ.
Emori, Ἀποθανεῖν.
Emoti, Ἀποκινηθέντες.
Emotus, Ἔκβλητος, καὶ Ἀπόβλητος. Ἀποκινηθείς.
Emptor, Ἀγοραςής.
Emptum, Ἀγορασθέν.
Embrum, Πραγματιος ἐπιβλαβής.
Enibra, Ἐναντία.
En, Ἰδού.
Enim, Γάρ. Δή.
Endopicus, Ἄνωθεις ἐνδοτέρω.
Eniber, Ὄρνις πονηρά.
Enimuero, Ὁμολογουμένως. Παντελῶς Ἀσφαλῶς.
Enitere, Πειρῶ.
Enitenter, Ἐπερείδονται.
Endocluſa, Ἐνικεκλεισμένη.
Endopeſciſcas, Ἐνείς.
Enixi, Βιασάμενοι.
Enixe, Προθύμως.
Enixa eſt, Ἀπεκύησεν.
Endodecarit, Μηνύσει.
Encautum, Ἐγκεκαυμένον. Ἠσφαλι-

σμένον.
Endoſeſtabat, Ἔστενεν. Ὠργίζετο.
Enecat, Ἀποπνίγει. Ἀποσφάττει.
Endoplorato, Ἐπικάλεσον.
Endoribuum, Ἔνερθεν, Κατώτερθεν.
Enuunt, Ἀποδύουσιν. Ἄπισιν.
Enulum, Νεβρόν.
Enuunt, Ἄπισιν.
Enixiſſima, Ἀσφαλεστάτη.
Enodat, Ἐκλύει δεσμῶν.
Enſis, Ξίφος.
Ennomio, Γραφεὺς κληρονόμων.
Enſiet, Εἴη δέ.
Enucleat, Ἐξανθίζει.
Entoridia, Ἐν τῷ μεταξύ.
Ennomionæ, Γραφεῖς κληρονόμων.
Ennipater, Ἔννιος πατήρ.
Enunquam, Εἴποτε, καὶ Ποτέ.
Enuſquam, Εἴπου.
Enunciat, Ἀπαγγέλλει.
Eos, Αὐτούς.
Etiam, Ἤδη καὶ ἤδη.
Eo modo, Τοιούτῳ τρόπῳ.
Eo, Ἀπέρχομαι. Αὐτῷ.
Enuſquam, Οὐδαμόθεν.
Eo more, Τοιοῦτον τρόπον.
Eodem, Τῷ αὐτῷ.
Eous, Ἀνατολικός.
Eorundem, Τῶν αὐτῶν.
Eoa, Ἀνατολή.
Eolus, Varius.
Epulum, Διανομή.
Epulæ, Θοῖναι.
Epigetur, Ἐπιϊερουργεῖ.
Epicrocum, Ἐσθῆτος εἶδος. ἢ Σχοινίον δεμένου κατώτερον.
Epulatio. Εὐωχία.
Epicrocum, Τηλαυγές.
Etorida, Ἐν τῷ μεταξύ.
Eques, Ἱππεύς.
Equeſter, Ἱππικὸν τάγμα.
Equa, Φορβάς.
Equi, Ἵπποι.
Equæ, Φορβάδες.
Equeſtri, Ἱππικῷ.
Equidem, Ἐγὼ μέν.
Equiſio, Ἱπποκόμος.
Equitum, Ἱππέων.
Equus, Ἵππος.
Erciſcundæ, Διαιρέσεως.
Erga me, Εἰς ἐμέ.
Ergaſtulorum, Ἐλευθέρων. Φυλακῶν.
Ergaſtulorum, Τόποι ἐν οἷς πεδῆται ἐργάζονται. Δεσμωτήριον, Δεσμός.
Erucas, Καμπάς.
Ergaſtulum, Ἐργαστήριον.
Ergo, Τοιγαροῦν, Τοίνυν.
Ericius, Ἐχῖνος.

Erile, vide Herile.
Eripit, Ἁρπάζει.
Erit, Ἔσται.
Eri, vide Heri.
Erogare, Ἐξοδιάζειν.
Errat, Πλανᾶται.
Era, vide Hera.
Erubeſcit, Ἐρυθριᾷ.
Eruca, Εὔζωμον.
Eructant, Ἐρεύγονται.
Erudimus, Παιδεύομεν, Ἀσκοῦμεν.
Erudit, Παιδεύει.
Eruditio, Παιδεία.
Eruditus, Πεπαιδευμένος, Εὐπαίδευτος.
Erudnæ, Ἴσιδος.
Eruit, Ἀνορύσσει.
Erupit, Ἐξέρρηξεν.
Erumnoſos, Ἀθλιωτάτους.
Eruum, Ὄροβος.
Eſca, Δέλεαρ. Τροφή.
Eſcendit, Συμβαίνει.
Eſſe, Ἐσθίειν. Εἶναι.
Eſſe laturos, Οἴσειν.
Eſt, Ἐστίν.
Eſtis, Ἐστέ.
Eſurio, Πεινῶ.
Et, Καί.
Etiam, Καὶ δή.
Etiamſi, Εἰ καί.
Et quis, Ἄρα τις.
Etruſca, Τυρρηνή.
Euaneſcit, Ματαιοῦται, Κενοῦται. Ἀφανίζει.
Euaporatio, Ἀναθυμίασις.
Euaſerint, Ἐκφύγωσιν.
Euaſit, Ἐξέφυγεν.
Euellit, Ἐκτίλλει.
Euenit, Συμβαίνει.
Euerſor, Καταστροφεύς.
Eueſtio, Ἐξαγωγή.
Euentus, Συντυχία. Ἔκβασις.
Euicit, Ἐξενίκησεν.
Euentilata, Ἐκγεγυμνασμένα.
Euidens, Πρόδηλος, Φανερός, Ἐναργής.
Euinci, Νικηθῆναι.
Euidenter, Ἐμφανῶς.
Euidentius, Φανερώτερον.
Euiratus, Ἀπόκοπος, Κίναιδος.
Euitandi, Τοῦ ἐκκλίναι.
Euitat, Ἐκδύει.
Eum, Αὐτόν.
Eundi, Παριέναι.
Euocatis, Ἀνακληθέντων.
Euomuit, Ἐξήμεσεν.
Exacta, Ἀνυσθέντα. Ἐν ἄλλῳ, Ἀνυσθείσης.
Exactis, Ἀνυσθέντων.

Exactius, Ἐντρακλότερον.
Exæquatio, Ἐξίσωσις.
Ex allectis, Ἐκ τῶν λογογράφων.
Exacuit, Ἀκονᾷ.
Exagitatio, Συγκίνησις.
Exactionem, Εἴσπραξιν.
Examinatas, Ἀκριβεῖς.
Examinare, Δοκιμάζειν.
Examinati, Ἐκσεσηκωμένοι.
Examẽ diſtrictũ, Ἡ ἀκρόασις συγκεκροτημένη.
Examen, Ἐξέτασις, Ἀκρόασις. Δικαστήριον.
Examen, Σήκωμα.
Examinat, Σηκοῖ.
Examinata, Δοκιμασθέντα, Ἐξετασθέντα.
Examuſſim, Ἔρδυνα.
Exterminium, Ἀφανισμός.
Exanclat, Ἀρύεται.
Exanimatum, Ἄψυχον.
Exanimus, Νεκρός.
Exaudiens, Ἐπήκοος.
Exercipes, Ταχυδρόμος, Δρομεὺς, καὶ Κούρσωρ.
Exceptio, Παραγραφή.
Exceptis, Ὑπεξῃρημένων.
Excellentem, Ὑπερβάλλουσαν.
Excellens, Παράδοξος.
Excellentes, Ὑπερβάλλοντες, καὶ Ἐξέχοντες.
Excedunt, Ὑπερβαίνουσιν.
Exceſſit, Ὑπερέβη, Παρέβη.
Excerpit, Ἐξανθίζει.
Excellenter, Ἐξόχως, Ἄκρως, Ὑπερβαλλόντως.
Excelſum, Ὑψηλότατον.
Excelſus, Ὑψηλός.
Excubiæ, Νυκτοφυλακίαι.
Excellens, Ὑψηλὸς, Παράδοξος.
Exceptio, Ἐξαίρεσις.
Excipitur, Ἐξυφαιρεῖται.
Excidit, Ἐξέπεσεν. Ἐκκόπτει.
Excipe, Ἀνάλαβε, Ἔκλαβε.
Excipulum, Ἐκδοχεῖον.
Excitat, Ἐξυπνίζει.
Excorticat, Λεπίζει.
Excogitatio, Ἐπίνοια.
Ex contradictione, Ἐξ ἀντιρρήσεως, τοῦτ᾽ ἔστιν, κατὰ διάγνωσιν.
Excrementia, Ἐκβράσματα.
Excubiæ, Νυκτοφυλακίαι, Νυκτηγρεσία.
Excubiat, Ἐκκουβιτεῖ.
Excuſſit, Ἐξετίναξεν.
Excuſatus, Ἀπολογησάμενος.
Excurſio, Ἐκδρομὴ, Καταδρομή.
Excutit, Ἐκτινάσσει, Ἐκζητεῖ.
Excudit, Ἐκκολάπτει.
Ex diuerſo, Ἐκ τοῦ ἐναντίου.
Exemplo, Παραδείγματι, Ἀντιγράφῳ.
Execrantes, Ἀπευχόμενοι.
Exemplum, Ἀντίγραφον, Ἀντίτυπον, Ὑπόδειγμα.
Exeratur, Ἐξενεχθῇ.
Exempto, Παρεληλυθότος.
Exerant, Ἐπεξαγάγωσιν.
Exercitatio, Γυμνασία.
Exceſa, Ἐκβεβρωμένης.
Exercitus, Στρατόπεδον.
Exercuit, Ἐγύμνασεν.
Exercet, Γυμνάζει.
Exertantem, Προεκτείνουσαν, Ἐξέχουσαν.
Exequenti mihi, Ἐπεξιόντι μοι.
Exequiæ, Ἐκφοραί.
Execramur, Καταρώμεθα, Ἀποτροπιαζόμεθα, Βδελυττόμεθα.
Eximendum, Ἐξαιρετέον.
Exiſtimant, Ὑπολαμβάνουσιν.
Exiſtimatio, Οἴησις.
Exinanitos, Κενωθέντας.
Exhaurit, Ἀναλίσκει, Ἐξαντλεῖ.
Exhibendæ, Παραστατέαι.
Exhaurietur, Ἐξαντληθήσεται.
Exhibent, Παράσχωσιν.
Exhauſto, Ἐξαντληθέντος.
Exhalatio, Ἀναθυμίασις.
Exhibet, Ἀποκαθίστησιν, Παριστᾷ, Παρέχει, Παραβάλλει.
Exhalantem, Ἐκφυσῶντα, Ἐκπηθοῦντα.
Exhilarat, Χαροποιεῖ.
Exhortor, Ἀποτρέπω.
Eximendum, Ἐξαιρετέον.
Exigit, Εἰσπράσσει.
Eximia, Ὑπεροχή.
Eximie, Ἐξόχως.
Eximium, Ἔξοχον.
Eximius, Ἔξοχος.
Eximit, Ἐξαίρει.
Exſim, Εὐθέως.
Exilium, Ἐξορισμός.
Exile, Ἰσχνόν.
Exilis, Ἐκτικός.
Exiſtimat, Ὑπολαμβάνει.
Exiſtimant, Ὑπολαμβάνουσιν.
Exiſtimatio, Οἴησις.
Exiſtit, Ὑπερέχει.
Exitium, Ὄλεθρος, Ὄλεθρον.
Exitus, Ἔξοδος, Ἔκβασις, Τέλος.
Exiguum, Ἐλάχιστον.
Exiuit, Ἐξελήλυθεν.
Exitio, Κινδύνῳ.
Exigebat, Ἀπῄτει.
Exordium, Ἀρχή.
Exoletus, Ὑπέρακμος, καὶ Ἐξώλης.
Exoptatum, Πεποθημένον.
Exorat, Ἐξιλάσκεται, Δυσωπεῖ, Ἐνδέχεται.

Exoſſiat,	Ἐξοστεΐζει.
Exoramur,	Παρακαλούμεθα, Δυσωπούμεθα.
Exodioſa,	Μεμισημένη.
Exoletus,	Ὑπέρακμος, Τρίβακός.
Exorietur,	Ἐπαναστήσεται, Ἐγερθήσεται, Ὑψωθήσεται.
Expatrauit,	Ἐπετέλεσεν.
Expedire,	Λυσιτελεῖν.
Expectat,	Ἐκδέχεται.
Expreſſa,	Δεδηλωμένα, Ἐκτυπωθέντα.
Expreſſum eſt,	Διατετύπωται, Ἐκτέθειται.
Expenſum,	Δάνειον.
Expendere,	Διακρίνειν, Δοκιμάζειν, Δικάζειν.
Experientia,	Ἐμπειρία, Ἀγχίνοια,
Expertus,	Πειραθείς.
Experiri,	Ἀνάξαι, Ἀποπειραθῆναι.
Expetendum,	Αἱρετέον.
Expers,	Ἄπειρος. καὶ Ἔμπειρος.
Expergiſcite,	Περιυπνίσατε.
Expeditus,	Εὔζωνος.
Expergefactus,	Ἐξυπνισθείς.
Expedi,	Ἔκπλεξον.
Expeditio,	Ἔξοδος ἐκδημητικὴ στρατιωτῶν.
Expetides, Ignari,	
Expertas, Peritas,	
Experientiam,	Ἐμπειρίαν, Ἐντρέχειαν.
Expertus,	Πειράσας, Εἰδώς. καὶ Ἀποπειραθείς.
Experimentum,	Πεῖρα.
Expedit,	Συμφέρει.
Expete,	Αἴτησον.
Expiat,	Ἀποτροπιάζει, Ἐξιλεοῦται, Ἐξαγνίζεται.
Expiatus,	Ἐξαγνισθείς.
Expirauit,	Ἐξέπνευσεν.
Expilat,	Ἀποδύει, Ληστεύει, Συλᾷ, Λυμαίνεται, Ἐκπορθεῖ, Τοιχωρυχεῖ.
Explanat,	Σαφηνίζει, Διασαφεῖ.
Explet,	Ἀναπληροῖ.
Expreſſe,	Τρανῶς.
Explicat,	Ἀπαλλάσσει.
Expletiuum,	Παραπληρωματικόν.
Explorator,	Κατάσκοπος.
Exploramur,	Σκοπούμεθα.
Exploſa,	Ἐκβληθείσης, Ἀποβληθεῖσα.
Explorat,	Ἐκζητεῖ.
Expreſſi,	Φανερωθέντες.
Exprimitur,	Προτίθεται, Προφέρεται.
Expreſſum eſt,	Διατετύπωται, Ἐκτέθειται.
Exprobrat,	Ὀνειδίζει, Ἀποδοκιμάζει.
Expromitur,	Ἀποδείκνυται.
Expugnatio,	Ἐκπόρθησις.
Ex quo,	Ἀφ' οὗ.
Ex qua,	Ἀφ' ἧς.

Execrat,	Ἀπαγορεύει, Ἀφελπίζει, Ἀπεύχεται, Καταρᾶται.
Exſecratio,	Κατάρα.
Exſecramur,	Καταρώμεθα, Ἀποτροπιαζόμεθα, Βδελυσσόμεθα.
Exſecutus fuerit,	Ἤνυσε,
Exſequenti mihi,	Ἐπεξιόντι μοι.
Exſequar,	Ἐπιδιώξω,
Exſequiæ,	Ἐκφοραί, Ἐκκομιδαί.
Exſequi,	Κατακολουθῆσαι.
Exerat,	Ἐπαναστήσει.
Exomniat,	Ἐξυπνίζει.
Exors,	Ἄκληρος.
Exordium,	Προοίμιον.
Expectatio,	Προσδοκία.
Expectat,	Ἐκδέχεται.
Exſtat,	Ἀναφαίνεται.
Expars,	Ἄμοιρος.
Exſtent,	Ἀναφαίνονται.
Exercere,	Ἐκγυμνάζειν.
Extat,	Περίεστιν.
Exta,	Ἔγκατα.
Exuperat,	Περιγίνεται.
Extantiæ,	Ἐξοχαί.
Extent,	Ἀναφαίνονται.
Exugit,	Ἐκπιπίζει, Ἐκθηλάζει.
Extinguerit,	Σβεννύει, καὶ Ἔσβεσεν.
Extiterit,	Φανῇ, Εὑρεθῇ, Ὑποστῇ. Φανήσεται.
Extinctæ,	Ἀποσβεσθεῖσαι.
Exta,	Σπλάγχνα.
Extar, Olla vbi exta coquebātur.	
Extalis,	Ἀρχός.
Extelare,	Ἐλευθερῶσαι.
Ex tempore,	Σχέδιον.
Extemplo,	Εὐθέως.
Extemplum,	Παράγγελμα.
Extendit,	Ἐκτείνει.
Extenuat,	Ἀπολεπτύνει.
Extergit,	Ἀπομάσσει.
Exterminat,	Ἀφανίζει.
Externus,	Ἀλλοεθνής, Ἐξωτικός.
Exterminare,	Ἐξορίσαι, Ἀφανίσαι.
Externatus,	Ἐκτὸς φρενῶν.
Exterminaui,	Ἠφάνισα.
Extorta eſt,	Ἐξεστράφη. Ἀνεφάνη.
Extorſimus,	Ἐξετινάξαμεν.
Extollit,	Ἐπαίρει, Ὑψοῖ, Ὑπεραίρει.
Extorris,	Ἐξόριστος.
Ex toto,	Καθ' ὅλου.
Extraneus,	Ἀλλότριος.
Extricat, Patendo colligit, & parat.	
Extra,	Ἐκτός.
Extremitates,	Ἐσχατιαί.
Ex[illegible]icare,	Ἐκποδίσαι
Ext[illegible]nſecus,	Ἔξωθεν.

Exculit, Ἐξώλισκεν,Ἐπῆρεν.
Exuberantia, Ἐκτένεια.
Exſugit, Ἐκπιπίζει.
Ex vindicta, Ἐκ προσαγωγῆς.
Exuit, Ἀποδύει.
Exul, Φυγὰς,Ἐξόριστος.
Exulcerat, Ἀναξαίνει , Ἀποτραυματοῖ, Ἀφελκοῖ.
Exultatio, Καύχημα,Γαυρίαμα.
Exultat, Γαυριᾷ.
Exulto, Ἀγάλλομαι.
Exuuiæ, Λάφυρα,Ἐκδύματα.
Effatur, Ἐκλαλεῖ.
Effectum, Ἠνυσμένον.Πέρας,Τέλος.
Effectus, Ἀποτέλεσμα.
Effectui mancipari, Πέρατι παραδοθῆναι.
Effert, Ἐκφέρει.
Efferatus, Ἠγριωμένος.
Effeta, Ἡ τοῦ τεκεῖν κεκενωμένη.
Efficacia, Ἐνέργεια,Ἄνυσις,Σπουδή.
Efficaciam, Σπουδήν.
Efficaciter, Σπουδαίως.
Efficax, Πρακτικός.
Effigies, Προτομή,Ἀπεικόνισμα,Ἀφίδρυμα,Ἐκτύπωμα.
Effractores, Θυρεπανοίκται.
Effractorius, Θυρεπανοίκτης.
Effringit, Ἐξηλοῖ,Ἐπανοίγει.
Effuſorium, Ἔκχυσις.
Effutat, Ὁμολογεῖ.
Effotui, Ἐξέθαλψα.
Effodiui, Ἐξώρυξα.

F

Fauorem, Εὐμένειαν.
Fauor, Κρότος,Εὐφημία.Συγκρότησις.
Faba frenſa, Ἐριγμός.
Faba ſolida, Κύαμος.
Fabula, Δρᾶμα,Μῦθος.
Facem, Λαμπάδα.
Facula, Λαμπάς.
Facies, Ὄψις.
Facetus, Εὔχαρις.
Facile, Εὐχερές.
Facit, Ποιεῖ.
Facillare, Στραγγαλίσαι.
Facetiæ, Χάριτες ἐν ἀνθρώπῳ.
Facineroſi, Δραματουργοί.
Facinus, Δρᾶμα.Δυσσέβημα.
Facta, Τὰ διηγηματικά.
Facto conceptas, Διηγηματικῶς.
Factum, Γεγονὸς,Συγκείμενον, γενόμενον.
Factioſus, Νεωτεριστής.
Factionem, Συσκευήν.
Factio, Τάγμα.
Facultates, Οὐσία,Εὐπορίαι.
Facultate, Τῇ εὐχερείᾳ.
Facio, Ποιῶ.
Facundus, Ἐπιτήδειος,Εὐόμιλος.Στωμύλος.
Facundus, Εὔγλωττος. Γόνιμος.
Fæces, Τρυγίαι.
Fælis,vide Felis.
Fænile, Χορτοβολών.
Fænum, Χόρτος.
Fænugrecum, Τῆλις.
Fæciales, Σπονδοφόροι.
Fænerare, Δανείσης.
Fænerator, Δανειστής.
Fætor, Δυσωδία,Βρόμος.
Fagus, Ὀξεῖνον.
Falangiarii, Λιθοφόροι.
Falcarius, Δρεπανοποιός.
Falx, Δρέπανον.
Falanx, Πλῆθος στρατοῦ.
Falcones, Δάκτυλοι ποδῶν ἔσω βλέποντες.
Faleræ, Ἱπποκόσμια.
Fallit, Ἐξαπατᾷ,Πλανᾷ.
Falſum, Ψευδές,Πλαστόν.
Fama, Φήμη.
Famelice, Λιμόξηρος.
Familiaris, Ἑταῖρος,Οἰκεῖος,Συνήθης.
Fames, Λιμός.
Familia, Οἰκετεία,Γένος.
Familiariſſime, Συγγενικώτατα.
Famoſus, Ἄτιμος.
Famulus, Θεράπων.
Fanaticus, Ἱερατικός,Ἱερόδουλος.
Fanum, Ἱερόν.
Far, Ζειά,Σῖτος,Ὄλυρα.
Farra, Ὄλυρα,Ζειά.
Farrago, Γράστις.
Farcit, Νάσσει.
Farris, Ζειά,Ὄλυρα.
Farina, Ἄλευρον.
Fartores, Σιτευταί.
Fas, Θέμις,Θεμιτόν.
Faſioli, Λοβοί.
Faſcinator, Βάσκανος.
Faſcis, Δέσμη.
Faſtu,Superbia.
Faſces , Honores, Τιμαί,Σύμβολα.
Faſtus, Ἐπισκύνιον. Ἡμερολόγιον.
Faſtidit, Ἐξουθενεῖ.
Faſtidioſus, Ὑπερόπτης.Σικχός.
Faſtidis, Contemnis.
Faſtidium, Λέπωμα.
Faſtus, Τῶν συμβόλων.
Fatidicus, Μοιρολόγος,Μάντις,ὅτι τὴν

	τύχην λέγει καὶ τὴν μοῖραν.
Fatigarentur,	Ἐξατονήσωσιν.
Fatigantur,	Συντρίβονται.
Fatum,	Εἱμαρμένον.
Fatuus,	Μωρός.
Fatale,	Μόρσιμον.
Fatetur,	Ὁμολογεῖ.
Fartor,	Σιτευτής.
Fatur,	Λέγει.
Fatigat,	Γυμνάζει, Σκύλλει, Καταπονεῖ.
Fatigatus,	Κεκμηκώς.
Fatiſcit,	Κοπιᾷ.
Fatidica,	Θεσπιῳδός.
Fauces,	Φάρυγγες.
Fauerent,	Ἐσπούδαζον.
Fauilla,	Αἰθάλη.
Faunus,	Πάν.
Fauor,	Ἡ συγκρότησις.
Fautor,	Ἐρεθιστής.
Fauete,	Εὐφημεῖτε.
Fauonius,	Ζέφυρος.
Fauor,	Σπουδή.
Fautor,	Σπουδαστής.
Fecunda,	Γόνιμος.
Fecunditas,	Εὐφορία.
Febris,	Πυρέττεις. Πυρετός.
Fel,	Χολή.
Fel terræ,	Δρακόντιος βοτάνη.
Felis,	Αἴλουρος.
Femina,	Θήλεια.
Femora,	Μηροί.
Feneſtra,	Θυρίς.
Fæniculum,	Μάραθρον.
Fera,	Θηρίον, Θήρ.
Ferat,	Λάθη.
Feriæ,	Ἀργίαι.
Feriendo,	Ὑπαχθησομένου.
Feriendum,	Ὑποκεισομένην, Ὑπαχθησομένην.
Ferit,	Τύπτει, Παίει.
Ferme,	Σχεδόν.
Fermento,	Ζύμη.
Feronia,	Πολυστέφανος.
Ferox,	Ἄγριος θήρ.
Ferramenta,	Ἐργαλεῖα σιδηρᾶ.
Ferrugineum,	Γλαυκόν, Κυανεόν.
Ferrugo,	Ἰὸς σιδήρου.
Ferrum,	Σίδηρος.
Ferrumen,	Στόμωμα.
Ferruminat,	Στομοῖ.
Ferula,	Νάρθηξ.
Fert,	Ἀποφέρει.
Fertilis,	Εὔφορος.
Feruet,	Ζέει, Βράσσει.
Feſſus,	Κεκοπιακώς, Κεκμηκώς.
Feſtinat,	Σπεύδει.
Feſtiuus,	Ἀστεῖος, Ὡραῖος.

Feſtuca,	Κάρφος, Ῥάβδος.
Feta,	Ἐγκύμων, Πλήρης.
Fæx,	Τρυγία.
Fibra,	Λοβὸς ἥπατος.
Fibula,	Πόρπη, Φιβλίον.
Ficedula,	Συκαλίς.
Fictile,	Ὀστράκινον.
Fictione,	Πλάσει.
Ficulnus,	Ερείνεος.
Ficus,	Σῦκον.
Fidelis,	Πιστὸς δοῦλος.
Fidicen,	Λυριστής.
Fidis,	Λύρα, Κιθάρα. Χορδαί.
Fides,	Πίστις.
Fideipromiſſores,	Πιστεπαγγέλλεται.
Fideipromiſſor,	Πιστοκελεύστης.
Fiduciatus,	Ὑποτιθέμενος.
Fiduciat,	Ὑποτίθεται.
Fiducia,	Πεποίθησις. Ὑποθήκη, Ἐνέχυρον.
Fidunculus,	Πιστός.
Fidus,	Πιστὸς φίλος.
Fiduciam,	Ἄδειαν.
Fieri,	Γενέσθαι.
Figulus,	Κεραμεύς.
Figit,	Πήσσει.
Figuræ,	Σχήματα.
Figuræ,	Ἐκτυπώματος.
Filia,	Θυγάτηρ.
Filius,	Υἱός.
Fimbria,	Κροσσοί.
Fimus,	Βόλβιτον.
Findit,	Διασχίζει, Σχίζει.
Finiebatur,	Ἐπλειοῦτο.
Finis,	Ὅρος, Τέλος.
Finitimi,	Ὅμοροι.
Finitiua,	Ὁριστικά.
Finitum,	Ὡρισμένον.
Firmum,	Στερεόν, Βέβαιον.
Fiſcus,	Κύρτος ἁλιευτικός.
Fiſcella,	Κάρταλλος.
Fiſtula,	Σωλήν, Σύριγξ, Φυσητήρ.
Flabellum,	Ῥιπιστήριον.
Flagelli,	Μάστιγες.
Flagitauerit,	Μετὰ βοῆς ἀπαιτήσῃ.
Flagitium,	Ἄτοπημα, Βία.
Flagrat,	Ἀποπνεῖ. Φλέγεται ἐμοῦ.
Flagrum,	Σκύτος, Ῥιζεῖται.
Flagro, Flagratus ſum,	Καίομαι.
Flagra, Scutica,	Σκύτη, Σκύτος.
Flagrantis,	Φλογός, Πυρός.
Flamen,	Ἱερομνήμων, Πρύτανις.
Flamma,	Φλόξ.
Flagurrit,	Φέρει.
Flamines,	Ἱερεῖς.
Flatu, Flator,	Φυσᾷ, αὐλητής.

Flaueſcit, Πεπαίνεται.
Flauus, Ξανθός.
Flatus, Πνοή.
Fletus, Ὀδυρμός.
Flebile, Γοερόν.
Flexibile, Εὐκαμπές.
Flexus, Καμπή.
Focus, Ἑστία.
Focilat, Θωπεύει.
Fodit, Ὀρύσσει.
Fœderatus, Ὑπόσπονδος.
Fœdere, Ὅρκῳ.
Fœdantem, Μιαίνοντα, Καταισχύνοντα.
Fœdera, Ὅρκια.
Follex, Θύλακος καμίνου, Ἀσκός.
Folium, Φύλλον.
Fomento, Καταντλῶ.
Fomenta me, Κατάντλησόν με.
Fomitem, Φρύγανον.
Fomentatio, Πυρίασις.
Fons, Πηγή.
Foris, Ἔξω, ἐν τόπῳ.
Foras, Ἔξω, εἰς τόπον.
Fordas, Ἐγκυμονούσας.
Fores, Θύραι.
Fore, Ἔσεσθαι. Σχεδόν.
Foret, Ἦν ἄν.
Forba, Θυσία ἐγκύμονος βοός.
Forfex, Ψαλὶς, Ὀδοντάγρα, Πυρά-κμων.
Forenſe, Ἀγόραιον.
Foramen, Τρώγλη.
Forficatio, Ψαλίδωμα.
Formido, Φόβος.
Formio, Κόφινος. παρῆκται ἢ ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικου, ὡς ὁ Ἡσίοδος.
Formoſus, Εὐειδής.
Forma, Καλάπους. Τύπος, Μορφή.
Flos, Ἄνθος.
Formica, Μύρμηξ.
Formidoloſus, Φοβερός.
Formula, Τύπος, Ὑπόδειγμα.
Fornicaria, Πόρνη, ἀπὸ καμάρας ἢ ἵ-στανται.
Fornex, Πόρνη. Καμάρα.
Fornax, Κάμινος. Ὄψις.
Fors, Τύχη, Τυχόν.
Forſitan, Τυχὸν, Ἴσως.
Fortaſſe, Τυχὸν, Ἴσως.
Fortuite, Τυχαίως.
Fortia facta, Ἀριστεῖαι.
Fortitudo, Ἰσχὺς, Ἀρετή.
Fortunæ, Ὑπάρχοντα.
Fortis, Ἰσχυρὸς, Γενναῖος.
Foſſa, Τάφρος.
Forum, Ἀγορά. Φορας.
Fouea, Βόθυνος.
Framea, Ῥομφαία.
Fraga, Μαμίκυλον.

Fraudibus, Περιγραφαῖς.
Fraudator, Πλεονέκτης.
Fragile, Εὔθραυστον.
Frater, Ἀδελφός.
Fragrantis, Πνέοντος.
Fragor, Ἦχος, Κτύπος.
Frangit, Κατάσσει.
Frater patruelis, Ἀνεψιός.
Fraudulenter, Πανούργως.
Fraus, Δόλος, Ἐνέδρα, Στέρησις, Ἀ-γνωμοσύνη.
Fraxinus, Μελία, τὸ δένδρον.
Ἐπισκευάζει, Πρίεται. Μα-νήσεται.
Fremens, Βρυχώμενος.
Fremmus, Στοναχή.
Frenum, Χαλινός.
Frequenter, Συνεχῶς.
Frequentes, Ἀθρόοι, Συνεχεῖς.
Fretus, Πεποιθώς.
Friuolus, Κενὸς, Οὐδαμινός.
Fricat, Τρίβει.
Fricta, Τηγανιστά.
Frigidarium, Ὑδροψύγιον.
Frigit, Φρύγει, Τηγανίζει.
Fritillum, Πυξίς.
Frondentibus, Χλοεροῖς, Φυλλώδεσιν.
Frons, Μέτωπον.
Frugi, Χρήσιμος.
Frugalitas, Χρησιμότης, Εὐταξία, Αὐ-τάρκεια.
Fructus, Καρπός.
Fructum, Καρπόν.
Fruitur, Ὀνίσκεται.
Frumentum, Σῖτος. Καρπός.
Fruſtum, Τόμος, Κοπεον.
Fragor, Κτύπος.
Frutex, Θάμνος.
Fuat, Συνέλθῃ.
Fucatur, Βάπτεται.
Fuco, Ἐργόμοκος.
Fucum, Χρῶμα. Ἀπολογίαν.
Fucum, Πλάνην, ἢ Ἀπάτην.
Fungatur officiis, Κέχρηται ὀφφικίοις.
Fulgores, Λαμπηδόνες.
Fulcit, Ὑπορθοῖ.
Fulcimentum, Ὑπέρεισμα, Ὑπόρθωμα.
Fundamentum, Θεμέλιος.
Fulgent, Ἀστράπτουσιν.
Fulcrum, Ἀνάκλιτον.
Fulgurat, Ἀστράπτει, Κεραυνοῖ.
Fulgor, Αἴγλη, Λαμπρότης. καὶ Ἀ-στραπή.
Fulligo, Ἀσβόλη, Αἰθάλη.
Fullo, Γναφεύς.
Fulica, Λάρος, ἢ Φαλαρίς.
Fulmen, Κεραυνός.
Fulget, Λάμπει.

Fuluus,	Ξανθός.
Fumus,	Καπνός.
Funambuli,	Καλοβάται.
Funale,	Λαμπάδιον.
Functus,	Τυχών.
Functio,	Λιτουργία, Τέλεσμα.
Functionum,	Λιτουργιῶν, Εἰσφορῶν.
Funda,	Σφενδόνη.
Fundus,	Χωρίον, Ἀγρός. καὶ Πυθμήν.
Funerat,	Κηδεύει.
Funeſtus,	Πένθιμος.
Fungeretur,	Ἤνυεν.
Funguntur,	Διατελοῦσιν. Συντελοῦσιν.
Fungi,	Λιτουργῆσαι.
Funus,	Πένθος. Κηδεία.
Furcifer,	Σταυροκόμιστος, Δικρανοφόρος. Οἱ πταίοντες ἀντὶ τιμωρίας δίκρανον ἐν τοῖς τραχήλοις ἔχοντες περιεβώμιζον, διὰ τῆς πόλεως περιαγόμενοι.
Furem,	Κλέπτην.
Furiæ,	Ἐριννύες.
Furfures,	Πίτυρα.
Furioſus,	Οἰστροπλὴξ, Μανιώδης.
Fur,	Κλέπτης.
Furti,	Κλοπῆς.
Furtim,	Λάθρα, Λεληθότως.
Furunculus,	Δοθιῶ.
Fuſtes,	Ξύλα.
Fuſtibus,	Ξύλοις.
Fuſus,	Ἄτρακτος.
Fuſus,	Κεχυμένος.
Futilis,	Ἀδρανής.
Futat,	Ἐλέγχει.
Futurum,	Μέλλον.
Fuſionaticum,	Ὑλιστικόν. (ων.
Fuſio,	Ὑλισμός. Εἰσφορὰ, δημοσί
Fuſiones,	Ὑλισμοί. Συντέλειαι, Εἰσφοραί.
Fuſcantem,	Μανικόν.
Fuſcus,	Μελάγχρης.
Fuſcina,	Κάμαξ.
Fuſcatur,	Ἀσβολαίνεται.
Fuſcatus,	Καταγνωσθείς.
Fuſcatio,	Κατάγνωσις.
Fuſtis,	Ῥάβδος, Βάκλον.
Fuſtigatus,	Βακλισθείς.
Fabricatur,	Οἰκοδομεῖται.
Fabrico,	Χαλκεύω, Οἰκοδομῶ.
Fabricas,	Οἰκοδομεῖς.
Fabricant,	Οἰκοδομοῦσιν.
Fabricat,	Οἰκοδομεῖ.
Fabricent,	Οἰκοδομήσουσιν.
Fabrilis,	Χαλκευτικός.
Fabulat,	Μυθεύεται, Λαλεῖ, Κωμῳδεῖ.
Fabula,	Κωμῳδία.
Fabatrum,	Φάβατος, Κόκκος.
Faberræ,	Φάβα.
Fabeus,	Παῖς.
Fabea,	Παιδίσκη.

G

Galea,	Περικεφαλαία, Λόφος.
Ganeo,	Λίχνος.
Gau,	Ξίφος.
Galucis,	Χλωροστρουθίον.
Galuus,	Χλωρός.
Gala,	Χρήματα, Περσίδι διαλέκτῳ.
Gaudeo,	Χαίρω.
Gaudium,	Χαρά.
Gaueſcite,	Χαίρετε.
Gauiſus,	Ἐχάρην.
Gauiſo,	Χαίρω.
Gabulum,	Βάσανος.
Gallina,	Ὄρνις.
Galleſco,	Χαίρω, Γήθομαι.
Gallina ruſtica,	Ἀττάγων.
Gallus,	Ἀττέλεβος.
Galerita,	Κόρυδος.
Gallus,	Ἀλεκτρυών.
Ganeo,	Λίχνος, Καταφαγᾶς, Λωποδύτης, Λίμβος, Λαίμαργος.
Ganit,	Λαγνεύει.
Garrulus,	Φλύαρος, Βαττολάλος, Ἀμαλογος.
Garrit,	Φλυαρεῖ.
Gauli,	Εἶδος πλοίου.
Gauſarus,	Ἐνδρομίς.
Gaudium,	Χαρά.
Gannat,	Χλευάζει.
Gannator,	Χλευαστής.
Gannit,	Σκύζει.
Gauſapa,	Βαρβαρικὸν παλλίον.
Gauma,	Ορασια τεκτονική.
Ganta,	Χηναλώπηξ.
Gelatum,	Πεπηγμένον.
Gelat,	Κρυοῦται, Πήγνυται.
Gelida,	Παγώδη.
Gelidum,	Ψυχρόν.
Gelidam,	Ψυχράν.
Gelidum,	Ψυχρότατον.
Gelu,	Παγετός, Κρύος.
Gemmatum,	Ψήφωτον, Διάλιθον.
Gemma,	Λιθάριον, Ψηφίον, Ἔμβλημα.
Gemitus,	Στεναγμός.
Gemellus,	Δίδυμος.
Geminatio,	Διπλασιασμός.
Gemini,	Δίδυμοι.
Gemit,	Στενάζει.
Genæ,	Μῆλα, Παρειαί.
Gens,	Γένος.
Gentes,	Γένη, Ἔθνη.
Genta,	Γαμβρός.

Gengibiæ, Οὖλα ὀδόντων.
Genitalia, Μοῖρα.
Genitalia, Αἰδοῖα.
Gener, Γαμβρός.
Generat, Γεννᾷ.
Generatio, Γενεά.
Generationes, Γενεαί.
Generare, Περιστρέψασθαι.
Genetiuus, Γενική.
Genicon, Γενικόν.
Generoſus, Εὐγενής, ὁ ἀπὸ γένοις.
Generatim, Γενικῶς.
Generaliter, Γενικῶς.
Generalis, Γενική.
Genetrix, Μήτηρ.
Generale, Γενικόν.
Genialis, Ἐπίσημος, Γαμήλιος, καὶ Στοιχεῖον. Τυχη.
Genitor, Πατήρ, Γεννήτωρ.
Genitalia, Μῆτρα, ἐν τῷ β τῶν Γεωργικῶν.
Genialis, Εὐφραντική.
Genialia, Τὰ τυχία.
Geniſta, Μυρίκη, εἶδος φυτοῦ.
Genialis hiemps,
Gentilis, Ἐθνικός, Συγγενής, Ὁμοεθνής.
Gentium, Ἐθνῶν.
Gentibus, Ἔθνεσιν.
Genucula, Γονατ
Genuini, Σωφρονιστῆρες.
Genuinum, Ὀδόντα μύλην.
Genuarius, Γονυπετής.
Genuale, Γονατόδεσμος.
Genu, Γόνυ.
Genuclat, Γονατίζει.
Gergo, Διοικηθέντα.
Genus, Γόνος.
Gerere, Πράττειν, Χειρίζειν.
Gerat, Χειρίσῃ.
Germanus, Γνήσιος ἀδελφός.
Germani, Ἀδελφοί, Ὁμογνήσιοι.
Germanitas, Γνησιότης, Ἀδελφότης.
Germinat, Βλαστάνει, Βρύει.
Germino, Βλαστάνω, Βρύω.
Germen, Σπορά.
Geritur, Βαστάζεται.
Gerra, Οὐδαμινός.
Gerres, Μαινίδες.
Gerrones, Χειρισταί, Πρακτῆρες.
Geruli, Πρακτῆρες.
Geſtamen, Φόρημα, Σχῆμα, Χρῆμα.
Gerræ, Πλεκτά τινα.
Gerulus, Ἀχθοφόρος.
Geſtatio, Ἐώρα.
Geſſeris, Χειρίσῃς.
Geſſi, Ἐπὶ πράξεως ὑπομνημάτων.
Geſſiſti, Ἔπραξας, Ἐχείρισας.
Geſtu, Χειροθεσία.
Geſta, Πεπραγμένα, Χειροθέντα, Ὑπομνήματα.
Geſtamen, Σκῆπτρον.
Geſtat, Πράξειν.
Geſtatur, Γυμνάζεται.
Geſtor, Γυμναστής.
Geſto, Γυμνάζομαι.
Geſſerit, Χειρίσῃ.
Geſtus, Σχῆμα, Εἰδέα, Χειροθεσία.
Geſtio, Καχέζιος.
Geſto, Γυμνάζω.
Geſtantur, Γυμνάζονται.
Geſtatio, Γυμνασία.
Gibbus, Κυρτήν.
Gibberoſus, Κυρτός, Δίκυρτος.
Gibbus & Gibuero, Κυρτός.
Gibus, Γιαβος, Σπόδιαιος.
Gingriunt, Χῆνες ἐκβοῶσιν.
Gingiuæ, Οὖλα, Γόμφοι.
Gingila, Οὖλον ὀδόντος.
Gignit, Γεννᾷ.
Gingrum, Φωνὴ χηνός.
Gingriba, Εἶδος φωνῆς σάλπιγγος.
Gilerus gallinarum, Τὸ ἄκρον τῶν ὀρνίθων.
Git, Μελάνθιον.
Gitter, Μελάνθιον.
Glaber, Ψιλός.
Glacialis, Παγώδης.
Glacies, & Glacia, Κρύσταλλος, Πάχνη.
Gladiatus, Μονομάχος.
Gladia, Ξίφη.
Gladiatorium, Μονομαχία.
Gladiator, Μονομάχος.
Gladius, Ξίφος.
Glarea, Τόπος χέρσος, λιθώδης, ἄσπορος, ἐν τῷ β τῶν Γεωργικῶν.
Gladioſus, Ξιφήρης.
Glaeuo, Βῶλος.
Glandine, Βαλάνῳ.
Glandes, Βάλανοι.
Glaris, Μυθολόγος.
Glix, Ἵππουρος.
Glimerit, Προστίθησις.
Glidium, Παγῶδες.
Gliſcit, Αὔξει.
Gloma, Ῥαφίς.
Globus, Κλάσμα, Συστροφή.
Globoſum, Σφαιροειδές.
Glomerantur, Συστρέφονται.
Glomera, Ἀθροίσαι.
Glomera & Glomus, Ἀγαθίς.
Gloria, Δόξα, Καύχημα.
Glorioſus, Δεδοξασμένος. Ἀλαζών.

50045

Gloriabilis, Καυχηματίας.
Glos, Ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή. Γάλως, παρὰ Πλαύτῳ.
Gluttit, Κέρκηκα ὄρνις.
Gluma, Λέπυρον κριθῆς.
Glumea, Χλωρᾶς.
Ἀδελφὴ γαμετή, ὡς Πλαῦτος.
Gloditatus, Ἡδύς.
Glutto, Λίμβος.
Gluttit, Ἐγκάμπτει.
Gluttus, Βρόγχος.
Glutinat, Κολλᾷ.
Gnarrat, Narrat, Διηγεῖται.
Gorgus, Γοργόνος.
Gnarus, Γιγνώσκων, Ἰδὼν, Εἰδήμων.
Grauiter, Βαρέως.
Grauatur, Βαρεῖται.
Grauamenta, Βάρη.
Gnata, Θυγάτηρ.
Goruthum, Λοηκη.
Gnatus, Υἱός.
Goreo, Ἀναμφίβολος.
Gorgi, Ἀναμφίβολοι.
Gracilis, Λεπτακινης.
Gradatim, Βαθμηδὸν, Κατὰ βαθμόν.
Graculus, Κολοιος, ὄρνεον.
Graditur, Βαίνει, Βαδίζει.
Gradus, Βαθμὸς, Βῆμα.
Gradiuus, Τακτικὸς. Ἄρης.
Græcia, Ἑλλάς.
Græciſcat, Ἑλληνίζει.
Græcus, Ἕλλην.
Greges, Ἀγέλαι.
Gregat, Ἀγελίζει, Ἀθροίζει.
Graue, Βαρύ.
Grauis, Ἀδρός.
Grama, Λήμη.
Gnot, Οἶδεν, Ἐπιγινώσκει.
Gnotu, Γνῶσιν, Διάγνωσιν.
Gnatus, Παῖς.
Gnati, Παῖδες.
Gnarurat, Γνωρίζει.
Gnare, Ἀρχαίως, Ἐντρεχῶς.
Gnarurem, Γνώριμον.
Gnari, Ἐπιστάμενοι.
Gnatare, Παιδοποιῆσαι.
Gnetonſum, Ἀμαυρὸν, Σκοτεινόν.
Gnaritur, Γνωρίζεται.
Grandis, Μέγας.
Gramen, Πόα. Βοτάνη.
Gramen, Ἄγρωστις.
Gras, Χθὸν.
Grandeuus, Γέρων, Πολυετής.
Granitum, Κοκκωτὸν. Χαλαζον ενοχον.
Grana, Κόκκοι.
Grappus, Σκελλος.
Granum, Κόκκος.
Granarium, Σιτοβολὼν, Ὀσπριοθήκη.

Grande, Στιβαρόν.
Grandinat, Χαλαζοκοπεῖ.
Grandinatū, Χαλαζωθέν.
Grauis, Βαρεῖα.
Grauem, Βαρύν.
Grando, Χάλαζα.
Graſſari, Ἐπερειδέσθαι, Βαδίζειν.
Graſſes, Σύμβολος.
Graſſa, Βάδισμα, Βῆμα.
Graſſum, Λιπαρόν.
Graſſatur, Λωποδυτεῖ.
Graſſari, Ὀξυποδεῖν.
Graſſator, Λωποδύτης.
Graſſus, Ὄλυνθος, καὶ Παχὺς καὶ Λιπαρός.
Grata, Χαρίεσσα. Χαρίεντα.
Gratia, Χάρις.
Gratatur, Χαίρει.
Graſſus, Σίμβλος, καὶ Διωγμός.
Gratias agit, Εὐχαριστεῖ.
Gratior, Εὐμενέστερος.
Gratiæ, Χάριτες.
Gratiæ deæ, Χάριτες θεαί.
Grates, Χάριτες.
Gratuito, Εἰκῆ. Κατὰ δωρεὰν, Κατὰ χάριν.
Grato, Ἡδέως.
Graulus, Κολεος.
Grambas, Ἀναστασια.
Gratus, Εὐχάριστος.
Gratulatur, Συνήδεται, Συγχαίρει.
Grauiſſimo, Ἐντιμοτάτῳ.
Grauiſſimum, Βαρύτατον.
Grauidæ, Γυναῖκες βαρεῖαι.
Grauitates, Στερρότητες.
Grauis, Ἀδρός.
Grauiſſima, Βαρυτάτη.
Grauiſſimus, Βαρύτατος.
Gregarius, Ἀγελάρχης, Ποιμήν.
Graue, Βαρύ.
Grunniunt, Ῥυάζουσιν.
Grullatores, Πανικα φοροῦντες.
Grauedo, Κατάρρους.
Greſſus, Πορεία, Βάσις, Βάδισμα.
Grauitas, Στερρότης.
Gremium, Ἀγκάλη.
Greſſum, Τὸ βάδισμα.
Grex, Ἀγέλη.
Gredinunda, Βαδίζουσα.
Gregarii, Ἀγελάρχαι.
Grimini, Οἱ διορίζοντες τοὺς ὅρους θοι.
Grulli, Εἶδος πλοίου.
Grues, Γέρανοι.
Grus, Γέρανος.
Gruunt, Γερανίζουσιν.
Grumat, Μετρεῖ. Ἐξισοῖ.
G[illegible]ma, Γνώμων.
Grupes, Γρύπες.

Grumi, Τύμβοι.
Grundit, Γρυλλίζει.
Grumari, Καταςρέψαι, Δορατῆσαι.
Gruma, Βασιλικὴ γνώμη.
Grunda, Στέγη, καὶ τὸ ὑπὲρ τὸν πυλεῶνα ἐξέχον.
Guber, Κυβερνήτης.
Gulluca, Καρδιοτομία.
Gubernum, Κυβένιον.
Gurgite, Βυθῷ.
Gurges, Χώνη ποταμῶν.
Gutum, Λεκύθιον, Ιουβεναλίῳ.
Gubernaculum, Πηδάλιον.
Gula, Λαιμὸς, Φάρυγξ.
Guloſus, Ὀψοφάγος.
Gutilli ócæ Κάρδια μακρὰ, παρὰ Λουκιλλίῳ.
Guturnum, Εἶδος σκεύους ἐςρακίνου.
Guturnium, Βαθμός. Προκοπὴ, ὡς Βάρρων.
Gurgites, Εἴλιγγες.
Gurgulio, Οἰκημάτιον βραχύ.
Guſtus, Γεῦμα, Γαργαρισμή.
Guſtator, Προτογεύςης.
Guturoſus, Λαίμαργος.
Guſtare, Βουκκίσαι.
Guſtat, Γεύεται.
Gulatores, Λάγνοι, Μάκται, Καταφαγάδες.
Gutta, Σταγὼν, Ῥανίς.
Guttat, Στάζει.
Guſtarium, Βουκκισμή.
Guſtatorium, Γευςίδιον.
Guttæ, Σταλαγμοί.
Guttur, Λαιμὸς, Φάρυγξ.
Goreo, Ἀναμφιβόλως.
Gorgi, Ἀναμφίβολοι.
Goruthum, Βελοθήκη.

H

Ha, Ταῦται.
Hæc, Ταῦτα.
Hæ, Αὗται.
Halica, Χόνδρος.
Habentur, Ὑπάρχουσιν. Νοοῦνται.
Habeo, Ἔχω.
Habeatur, Γινέσθω.
Habetur, Τυγχάνει, Συντίνει.
Habile, Ἁρμοςόν.
Habenti, Διέποντι.
Habenæ, Ἡνίαι.
Hæbeſcere, Ἀμβλύνεσθαι.
Habetur, Δοκεῖται. Τυγχάνει. Συντίνει.
Habitare, Οἰκεῖν.
Habilia, Εὐάρμοςα, Ἐπιτήδεια.

Habitatio, Οἴκησις.
Habita, Γενομένης.
Habitus, Σχέσις, Ἕξις.
Habuit, Εἶχεν.
Hæbes, Ἀμβλύς.
Hæbeſcere, Ἀμβλύνεσθαι.
Hædulat, Παίζει.
Hæc, Ταῦτα. Αὕτη.
Hælix, Ἀναπνοὴ ὀχετοῦ.
Hæret, Πέπηγεν. Κεκόλληται, Ἥνωται, Κολλᾶται.
Hæſitat, Διςάζει.
Hæſitaret, Ἐπεπήγει
Halat, Προςπνεῖ, Πνεῖ.
Hala, Πτέρυξ, ἡ Μασχάλη ἐρωτική. Παράταξις. καὶ Ἱππικοὶ alæ dicunt.
Halares, Ἱππέων ταξίαρχοι.
Hallus, Ποδὸς μέγας δάκτυλος.
Halant, Προςπνέουσιν.
Hæmonia, Θεσσαλία.
Hamus, Ἄγκιςρον.
Harena, Ἄμμος.
Hariolus, Βωμοσκόπος. Φοιβίτης.
Harundo, Κάλαμος.
Haruſpex, Θύτης, Ἱεροσκόπος.
Haſta, Δόρυ.
Haſtina, Δόρυ, Ἀκόντιον.
Hatubus, Μοχλάλος.
Haurit, Ἀντλεῖ, Ἀρύεται.
Haud, Οὐχί.
Haue, Χαῖρε.
Hauſtus, Ῥόφημα.
Helix, Ἀναπνοὴ ὀχετοῦ.
Helluo, Ἄσωτος, Καταφαγάς.
Hem, Φεῦ.
Hemero, Ἅρπαξ.
Herba lactaria, Τιθύμαλλον.
Herba mercurialis, Λινόζεςον, βοτάνη.
Herba ſinaria, Ῥοδοδάφνη.
Herba verruca Ἐλλέβορος.
Heri, Χθές.
Heres, Κύριος. Κληρονόμος.
Hera, Δέσποινα.
Herilem, Δεσποτικόν.
Heſternus, Χθεσινός.
Hi, Οὗτοι.
Hic, Οὗτος. Ἐνταῦθα.
Hiemat, Παραχειμάζει.
Hiems, Χειμών.
Hiatus, Χάσμα γῆς.
Hibernat, Παραχειμάζει.
Haſolda, Ηδασια.
Hinc, Ἐντεῦθεν.
Hinnit, Χρεμετίζει.
Hinnitus, Χρεμετισμός.
Hinnulus, Ὁ ἐξ ἵππου καὶ ὄνου.
Hinnuli, Νεβροί.

Hircus, Τράγος.
Hirnia, Κήλη.
Hirſutum, Αὐχμηρὸν, Τραχύ.
Hirſutus, Δασύς.
Hirudo, Λιμναία βδέλλα.
Hirundo, Χελιδών.
Hiſcit, Κέχηνεν.
Hiſcere, Κεχηνέναι. Ἐπιχειρῆσαι λαλῆσαι.
Hiſpida Δασεῖα.
Hiſpidus, Δασὺς, Πυκνὸς, Αὐχμηρὸς, Μεγαλόθριξ.
Hiſtriculus, Δασύπρωκτος.
Hiſtrio, Παντόμιμος.
Hittus, Φωνὴ κυνός.
Hitta, Ὑμήν.
Hiulcam, Χάσμα.
Hiulcus, Ἄπληστος.
Hoc ho, Τοῦτο. Ταύτη.
Hodiernus, Σημερινός.
Holus, Λάχανον.
Homo, Ἄνθρωπος.
Homicida, Ἀνδροφόνος.
Honeſtus, Ἔντιμος, Ἀξιόλογος.
Honeſtùs, Egregius, Ἀξιόλογος.
Honeſtarunt, Ἐτίμησαν.
Honorificè, Ἐντίμως.
Honoratus, Τετιμημένος, Ἔνδοξος, Ἐπίσημος.
Honus, Honor, Τιμὴ θεῶν, Τιμὴ ἀνθρώπων.
Horreum, Ἀποθήκη.
Horridus, σαντὸ φρικτός.
Horribilis, Φοβερὸς, Ἀπότομος.
Horruit, Ἔφριξεν, Ἐφοβήθη.
Horreſcit, Τρέμει, Φρίττει.
Horripilatus, Ὀρθοτριχεῖ.
Hortor, Προτρέπομαι.
Hortus, Κῆπος.
Hortulanus, Κηπευτής.
Hoſpitalis, Φιλόξενος, Ξένιος.
Hoſpitatur, Ξενίζεται.
Hoſpes, Ξένος.
Hoſpitio, Ξενία.
Hoſtia, Θῦμα, Ἱερεῖον, Θυσιαστήριον.
Hoſtis, Πολέμιος.
Huius, Τούτου.
Huiuſce, Τούτου.
Huiuſmodi, Τούτου τοῦ τρόπου.
Humanum, Ἀνθρώπινον.
Humanus, Φιλάνθρωπος.
Humi, Χαμαί.
Humilitas, Χθαμαλότης, Εὐτέλεια.
Hunc, Τοῦτον.
Hunccine, Τοῦτον.
Humor, Νοτία, Ὑγρασία, Ἰκμάς.
Humidus, Ἔνικμος, Ὑγρός.
Humilis, Ταπεινὸς, Χθαμαλός.
Huc, Ἐνθάδε.
Hoc, Τοῦτο.
Hinc, Ἐντεῦθεν.

I

I, Πορεύου.
Iacit, Σκύλλει, Ῥιπτάζει.
Is, Οὗτος. Πορεύῃ.
Iacet, Κεῖται.
It, Πορεύεται.
Iactat, Ῥίπτει, Ἀκοντίζει.
Iactatus, Ἀκοντίσας.
Iactum, Βολή.
Im, Αὐτὸν, Εἰς αὐτόν.
Iactari, Καυχᾶσθαι.
Iactura, Ἀποβολὴ, Βλάβη, Ἐκβολὴ, Ζημία.
In, Εἰς, Ἐν.
Int, Πορεύονται.
Ir, Θέναρ.
Id, Τοῦτο.
Iactatus, Σκυλεὶς, Ῥιπτασθείς.
Iacta a, Ῥίψεις ὡσκοιλία.
Iacturale, Ἐπιζήμιον.
Iactatur, Ῥιπτάζεται, Σκύλλεται.
Iaculares, Ἀκοντισταί.
Iaculum, Ἀκόντιον.
Iaculata, Ἀκοντίσασα.
Iacula, Ἀκόντια.
Iamdudum, Ἤδη πάλαι.
Iampridem, Πάλαι.
Iam, Λοιπὸν, Ἤδη.
Iactantur, Ῥίπτονται, Σκύλλονται.
Iactantur, Ἀκοντίζονται.
Iactatur, Ἀλαζονεύεται.
Iaculator, Ἀκοντιστής.
Iaculatus, Ἀκοντίσας.
Ianitor, Πυλωρός.
Ianua, Πυλεών.
Ianitrix, Ἡ πυλουρός.
Ianitrices, Δύο ἀδελφῶν γυναῖκες, Σύννυμφοι.
Iantilia, Λίθοι τραχεῖς διακοπτόμενοι.
Iantaculum, Ἀκράτισμα, Ἐνάγισμα.
Iantare, Βουκκίσαι.
Ianua, Πυλών.
Ianus, Θυραῖος θεός.
Iuit, Ἀπῆλθεν.
Iber, Ἡμίονος.
Ibam, Ἀπῄειν.
Ibatur, Ἀπῄετο.
Iactantior, Ἀλαζονικώτερος.
Iantat, Βουκκίζει.
Iantaculum, Ἀκρατισμός.

Ibi, Αὐτόθι, ἐπὶ τόπου, Ἐκεῖσε.
Ibis, Ἀπελεύσῃ.
Iuit, Ἀπῆλθεν.
Ibunt, Ἀπελεύσονται.
Ibo, Ἀπελεύσομαι.
Ibidem, Ἐκεῖσε. Κατ' αὐτοῦ.
Ictum, Πληγήν.
Ictus, Πληγὴ, Θίξις, Βολὴ, Ῥιπή.
Inanis, Κενός.
Id, Τοῦτο.
Icit, Βάλλει, Πλήττει.
Id agis, Τοῦτο πράττεις.
Id agit, Ἐνεργεῖ.
Idem, Ὁ αὐτός.
Idem, Ὁμοίως.
Idcirco, Διὰ τοῦτο.
Ideo, Διὰ τοῦτο.
Idonei, Ἱκανοί.
Idoneum, Ἀξιόχρεων, Ἱκανόν.
Idonea, Ἱκανὴ, Ἱκανά.
Idem, Αὐτός. Τὸ αὐτό.
Idémque, Ὁ αὐτὸς, Ὁμοίως.
Identidem, Παρ' ἕκαστα, Ἐπαλλήλως.
Iduum, Ὅμοιον.
Idus, Μεσομήνιον.
Indicat, Ἐπιμένει. Μηνύει.
Indicit, Ἐπινέμει.
Indices, Μηνυταί.
Indictum, Ἐπινέμησις.
Iecur, Ἧπαρ.
Ieiunium, Νηστεία.
Igitur, Τοίνυν, Τοιγαροῦν.
Ignarures, Ἀγνοοῦντες.
Ignauatis, Ἀδρανισθέντων.
Ignarus, Ἄγνωστος.
Ignauia, Ἀπειρία, Ἀδράνεια.
Ignauus, Ἀδρανὴς, Ὀκνηρός.
Igniſcit, Πυροῦται.
Ignia, Νοτία Φυκίασις.
Ignis, Πῦρ.
Ignes, Πυρσοί.
Ignifer, Πυροφόρος.
Ignos, Γνωστοί.
Ignobilis, Ἄγνωστος, Ἄσημος.
Ignorabilior, Ἀγνωστότερος.
Ignotus, Ἄγνωστος.
Ignorat, Ἀγνοεῖ.
Ignitabulum, Δᾶδος ῥαβδίον πυροστρόφον.
Ignis ſacer, Ἐρυσίπελας.
Ignominia, Ἀτιμία.
Ignorat, Ἀγνοεῖ.
Ignorantia, Ἄγνοια, Συγγνώμη.
Ignoſcit, Συγγινώσκει.
I, Ὕπαγε, Πορεύου.
Iambrices, Καλυπτῆρες.
Ii, Ἀπῆλθον.
Iambricat, Σκέπει, Καλύπτει.
Ilia, Λαγόνες.
Ilico, Ἐξαυτῆς.
Ilex, Πρῖνος.
Illa, Ἐκεῖνα. Ἐκείνη.
Ille, Ἐκεῖνος.
Illa, Σκώληξ κλεινης.
Illinc, Ἐκεῖθεν.
Illico, Παραχρῆμα, Εὐθέως.
Illum, Νάρθηκος τὸ ἐντός.
Immemor, Ἀμνήμων.
Imaginarii, Εἰκονικοί.
Imago, Εἰκὼν, Εἴδωλον.
Im, Αὐτὸν, Εἰς αὐτόν.
Imemo, Δηηβον.
Im eum, Τὸν αὐτόν.
Imi, Κατώτατοι, Τελευταῖοι.
Imagines, Εἰκόνες.
Imaginarius, Εἰκονικός.
Impar, Ἄνισος.
Imaginifer, Προτόμορφος.
Imbrum, Ἡμιόνον· Πρόβατον.
Imbricitur, Ὀμβροῦται, Βρέχεται.
Imber, Ὄμβρος.
Imbres, Ὄμβροι.
Imbrex, Καλυπτήρ.
Impers, Καλυπτήρ.
Imros, Ἀνεξούσιος.
Infamia, Ἀτιμία.
Inferi, Καταχθόνιοι.
Imos, Κατωτάτοις.
Immerentibus, Ἀναξίοις.
Imus, Πορευόμεθα.
Immeritè, Ἀλόγως, Ἀναξίως.
Immanis, Μέγιστος, Ἄγριος.
Immanes, Μέγιστοι, Ἄγριοι.
Immerentes, Ἀναίτιοι.
Imitatores, Μιμηταί.
Imitatio, Μίμησις.
Immedicabilis, Ἀνίατος.
Immemores, Ἀμνήμονες.
Immitis, Ἀνηλεὴς, Ἀπηνής.
Immittit, Εἰσπέμπει, Εἰσβάλλει.
Imitat, Μιμεῖται.
Immerens, Ἀνάξιος.
Immerentes, Ἀνάξιοι, Ἀναίτιοι.
Immerita, Ἀνάξια.
Immulatur, Θυσιάζει.
Immetuens, Ἄφοβος, Ἀμέριμνος.
Infeſtis, Ὀργίλοις.
Imitatur, Μιμεῖται.
Imminet, Ἐξέχει. Ἀπειλεῖ.
Imminet, Ἐπίκειται.
Imminentia, Ἐξοχότης.
Immunes, Ἀτελεῖς, Ἀνέπαφος.
Immuſulus, Εἶδος ὀρνέου.
Immunis, Ἀνέπαφος, Ἀλειτούργητος.
Immo, Μᾶλλον μὲν οὖν. καὶ Μήν.
Immortalis, Ἀθάνατος.
Immortales, Ἀθάνατοι.
Immolo, Θύω.

Immo vero,	Ἀλλὰ μὴν.
Immunitas,	Ἀτέλεια, Ἀλειτουργησία.
Immatiens,	Ἀνέφικτος.
Impedimẽtum,	Ἐμποδισμόν.
Impedimẽta,	Σκευοφόρα.
Impero,	Προστάσσω.
Imperas,	Προστάττεις.
Imperat,	Βασιλεύει, Ἐπιτάσσει.
Imperandũ,	Βασιλευτέον.
Imperiale,	Βασιλικόν.
Imperialis,	Βασιλικός.
Imperatores,	Αὐτοκράτορες.
Imperator,	Βασιλεὺς, Αὐτοκράτωρ.
Impertienda,	Παραχετέα.
Impete,	Ὁρμηδόν.
Imperium,	Ἡγεμονία, Κράτος βασίλειον
Impius,	Ἀσεβής.
Impus,	Ἀσεβεῖς.
Impie,	Ἀσεβῶς.
Imperatiuum,	Προστακτικόν.
Impetratus,	Θυσία.
Impetigo,	Λιχὴν.
Impetrauit,	Ἤνυσεν.
Impetrans,	Ἀνύων.
Impetus,	Ὁρμή.
Impromptum,	Ἀπόχειρον.
Im promptum,	Εἰς πρόχειρον.
Impetro,	Ἀνύω.
Impubes,	Ἄνηβος.
Imus,	Πορευόμεθα. καὶ Ὕστατος.
Imperges,	Καλυπτῆρες.
Improbus,	Ἀναιδής.
Impietas,	Ἀσέβ ια.
In abuſum,	Εἰς παράχρησιν.
Impuri,	Ἀκάθαρτοι.
Impure,	Ἀκαθάρτως.
Inanem,	Κενὸν, Μάταιον.
In animo eſt mihi,	Διανοοῦμαι, Διέγνωκα.
Improbitas,	Ἀναίδεια.
Impoſſibilis,	Ἀδύνατος.
Impuritas,	Ἀκαθαρσία.
Inuiſus,	Μεμισημένος.
Inuiolatus,	Ἀβίαστος, Ἄφθαρτος.
Inuiolatum,	Ἀρραγὲς, Ἀδιάφθορον.
Inuictus,	Ἀήττητος.
Inuictiſſimus,	Καλλίνικος.
Inuitatio,	Προτροπή.
Inuoluit,	Ἀνειλεῖ.
Inuenit,	Εὗρεν.
Inuenit,	Εὑρίσκει.
Inanteceſſum,	Προτερεία.
Inauditum, Nefaſtum,	Ἄρρητον.
Inaures,	Ἐνώτια.
Inuenere,	Ἐνεῦρον.
Inauguratus.	Ἀποιωνισθείς.
Inuadit,	Ἐφορμᾷ.
Inuentor,	Εὑρετής.
Inuentrix,	Εὑρέτρια.
Inbellis,	Ἀπόλεμος. Ἀσθενής.
Inuident,	Φθονοῦσιν.
Inbecillitas,	Ἀσθένεια. Νόσος.
Inberbis,	Ἀγένειος.
Inuitat,	Προτρέπεται.
Inuidus,	Φθονερός.
Inuidia,	Φθόνος.
Inbrices,	Καλυπτῆρες.
Inbuit,	Ἐμβάπτει. Ἐμβιβάζει εἰς ἐπιστήμην.
Inuoluit,	Ἀνειλεῖ.
Inbecillitas,	Ἀσθένεια, Νόσος.
Inuulgans,	Διαθρυλλῶν.
Inbuit,	Ἐνέγλυψεν.
Inbutus,	Μεμυημένος.
Ignarures, & tria quæ in vet. cod. ſequũtur, vide ſuprà, col. 109.	
Inbutio,	Προβιβασμὸς, Μύησις.
Ingenitis,	Ἐνούσαις, Ἐμπεπλεγμέναις.
Ingenium,	Εὐφυΐα, Φύσις, Ἕξις.
Ingenitus,	Ἔμφυτος.
Ingens,	Μέγιστος.
Ingenuitas,	Εὐγένεια.
Igniſcit, & ſex quæ in vet. cod. ſequũtur, vide ſuprà, col. 109.	
Ignorabilior,	Ἀγνωστότερος.
Ignauia,	Ἀδράνεια.
Ignoſcit,	Συγγινώσκει.
Igniferi,	Πυροφόροι.
Inger,	Εἰσήραξον.
Ingentes,	Μέγισται.
Ingenuitas,	Ἐλευθερία.
Ignis,	Πυρσοί.
Ignauus,	Ἀδρανής.
Ignos,	Γνωστοί.
Ignotus,	Ἄγνωστος.
Ignorat,	Ἀγνοεῖ.
Ingenuus,	Εὐγενὴς, Ἐλεύθερος, Ἐπίσημος.
Igitur,	Τοιγαροῦν.
Indagant,	Ἐξιχνιάζουσιν.
Ingreſſunt,	Ἐπιβαίνουσιν.
Ingerit,	Ἐπιπίπτει.
Ingeremus,	Προσθῶμεν, Ἐπισωάψωμεν.
Ingruere,	Ἐφορμῆσαι, Ἐπιφυῆναι.
Indago,	Ἐξιχνιασμός. Ἐξιχνιάζω.
Indagas,	Ἐξιχνιάζεις.
Indagat,	Ἐξιχνιάζει.
Indagines,	Ἐξιχνιασμοί.
Indagine,	Ἐξιχνιασμοῖς.
Inglubies,	Τράχηλος, Λῖπος. Ἀποδερ-

ματισμός.
Inglubie, Λαγνίαι. Ἀποδαρμός.
Inglorius, Ἄδοξος.
Inde, Ἔπειτα. Ἐκεῖθεν, Αὐτόθεν.
Indefeſſa, Ἄκμητος.
Indefeſſi, Ἀπόνητοι.
Indigeo, Χρήζω.
Ingeſſerit, Προσενέγκῃ, Ὑποβάλῃ.
Indigena, Αὐτόχθων.
Ingenioſus, Εὐφυής, Ἐφευρετής.
Ingenium, Εὐφυΐα.
Inguen, Βουβών.
In depoſito, Ἐν παραθήκῃ.
Indeſinens, Ἄπαυστος.
Indigat, Ἀπελαύνει.
Indeceptus, Μὴ ἐνεργηθείς.
Indemnatus, Ἀκατάκριτος.
Indecens, Ἀπρεπής.
Index, Ἔλεγχος, Μηνυτής.
Indices, Μηνυταί.
Indicat, Μηνύει.
Indicium, Μήνυμα, Ὑπόδειγμα.
Indeceptus, Ἀποτυχών.
Indidem, Ἐντεῦθεν.
Inde loci, Τότε, Ἔπειτα. Ἀπὸ τόπου.
Indici oportere, Ἐπιτάσσειν χρῆναι.
Indicit, Ἐπιτάσσει.
Indicit, Καταγγέλλει.
Ideo, Ἐγώ. Αὐτό.
Indempti, Ἀπομυσαντες.
Indictus, Ἐπινέμησις.
Indicium, Μήνυτρον.
Indictis, Conſtitutis,
Indiget, Ἐπιδέεται.
Indigetes, Ἡμίθεοι, Κυρῆτες.
Indigitamenta, Γερατικὰ βιβλία.
Indigenæ, Αὐτόχθονες.
Indignatur, Ἀγανακτεῖ.
Indita, Ἐντεθῇ.
Indoctus, Ἀμαθής.
Indocilis, Ἀμαθής.
Indolis, Ἐπίπονος, Σπουδαῖος.
Indu, Εἰς.
Indu, Ἔνδον, Ἐντός.
Indiuidua, Ἀδιαίρετα, Ἄτομα.
Indiuiſus, Ἀχώριστος, Ἀμέριστος, Ἀδιαίρετος.
Indo, Ἐντάσσω, Ἐμβάλλω.
Indoles, Καλὴ ἐλπὶς ἐν νεωτέρῳ.
Indoloria, Ἀνάλγητα.
Indoles, Ἐπίπονοι.
Inducit, Χαράσσει. Εἰσάγει.
Indocta, Ἀμαθής.
In domo, Ἐν τῇ οἰκίᾳ.
Induit, Ἐνδύει.
Inductus, Δελεασθείς. Εἰσαχθείς.
Indulgens, Φιλόστοργος.
Indulgetur, Ἐνδαψιλεύεται.

Indago, Μήνυμα. Περιοχή.
Indulſit, Παρέσχεν.
Indulſit, Ηὔφρανε.
Indultum, Ἐπιδαψιλευθέν.
Induperat, Ἐπιτάσσει.
Induſſata, Ἐπιδαψιλευθέντα.
Induſtrius, Ἐπιεικής.
Induſtria, Σπουδή. Ἀρετή. Φιλοπονία.
Induſtrius, Ἐνάρετος, Σπουδαῖος.
Indutiæ, Ἀνακωχαί.
Induſtriam, Τὴν σπουδήν.
Inedia, Ἀσιτία, Ἀτροφία.
Inelegantia, Ἀκρασία.
Innectens, Ἐπιπλέκων.
Inemiſtultus, Ὄρνεον βασιλικὸν, Ὄρνις βασιλικός.
Inenarrabile, Ἀδιήγητον.
Inebra, Ὄρνεον μαντευτικόν.
Inelutabile, Ἀκαταμάχητον.
Inenodabilis, Δυσχερής, Ἄδηλος.
Inextimabilis, Ἀνείκαστος.
Inertia, Ἀδρανία.
Inenodabilis, Δυσχερής, Ἄλυτος, Πλακείς.
Inerſitudo, Ἀδρανία.
Ineptus, Ἀδρανής.
Inermis, Ἄνοπλος.
Iners, Ἀδρανής. Ἄτεχνος.
Ineſt, Μέτεστιν.
Inextricabile, Ἀκαταπάλαιστον, Ἀκαταφρόνητον.
Ineffabilis, Ἀνεκδιήγητος.
Inefficax, Ἀτελής.
Ineuntis, Ἀρχομένου, Περιϊόντος.
Ineuntis, Παραδραμόντος.
Inexortum, Ἄναρκτον. Μηανατειχων.
In eum, Εἰς αὐτόν.
Inexecrabile, Ἀπευκτόν.
Inexorabilis, Ἀπαραίτητος, Ἄπιστος, Ἀδιάλλακτος, Ἀπαρέγκλητος, Ἀδυσώπητος, Ἀλιτάνευτος, Ἀπευκτός.
Inexuperabilis, Ἀήττητος.
Inexplicabilia Ἀδιάλυτα, Ἄπορα.
Inextricabilis, Ἀκατάτριπτος.
Infamia, Δυσφημία, Ἀτιμία.
Infandus, Ἄρρητος, Ἀθέμιτος.
Infanda, Ἀθέμιτα.
Infandi, Ἀθέμιτοι. Ἀθεμίτου.
Infantum, Νηπίων.
Infantibus, Νηπίοις.
Infantes, Νήπιοι. Νηπίοις.
Infans, Νήπιον, Ἄλαλος.
Infantia, Νηπιότης.
Infe, Ἄρξε.
Infecti, Ἀνεσυμμένοι.
Infauſtus, Ἀνεπάγαθος, Δυσοιώνιστος, Δυσμενής.
Infectantes, Ἀπεχθανομένοις.
Infendere, Ἐπιτεῖναι, Ἐγκληματίσαι.

Infelixen, Ἀπιςοῦσιν.
Infector, Βαφεύς.
Infectus, Βεβαμμένος, Ἐνεςυμμένος.
Infecta, Ἐνεςυμμένα.
Infectum, Ἀτέλεςον.
Inferendum, Εἰσκομιςέον.
Inferiæ, Χοαί.
Inferius, Κατώτερον.
Infertilia, Εἰσκομίσματα.
Inferus, Ἀΐδης.
Infertor, Παραθέτης.
Infertores, Παραθέται.
Infers, Εἰσκομίζεις.
Infertur, Εἰσφέρεται, Εἰσκομίζεται.
Infert, Προφέρει.
Infernus, Κατώτερος, Καταχθόνιος.
Inferna, Καταχθόνια.
Inferiorem, Κατωτέραν.
Infirmitas, Ἀσθένεια.
Infer, Εἰσκόμισον.
Infenſa, Ἀναίματος.
Infeſtus, Προσηνής. Ἀναίματος.
Infeſtantes, Σινοῦντες, Δάκνοντες.
Infeſta, Ὀργίλη.
Inferilia, Καταχθόνια.
Infeſtum, Ἀνιαρόν.
Infeſtus, Ὀργίλος, Ἐπαχθής, Χόλιος, Ἐπεχθής.
Infeſti, Ὀργίλοι.
Infeſtum, Ὀργίλον.
Infidelia, Ἀπιςία.
Infideles, Ἄπιςοι.
Infindebat, Ἐνέχιζεν. Ἔτεμνεν.
Infimum, Ὕςατον, Ἔσχατον.
Infindit, Σχίζει. Ἐπιτίνει.
Infidia, Ἀπιςία.
Infinitum, Ἀόριςον, Ἀπέραντον, Ἀτέλεςον.
Infiniti, Ἀόριςοι, Ἄπειροι, Πολλοί.
Infirmus, Ἀδύνατος, Ἀσθενής.
Infit, Ἐπιγίνεται, Ἄρχεται.
Infit, Ἄρχει λέγειν.
Infitias, Ἄρνησιν.
Infitiat, Ἀπαρνεῖται.
Infitiatur, Ἀρνεῖται, Ἀποςερεῖ.
Infitiator, Ἀποςερητής.
Infitentes, Ἀρνούμενοι.
Inflat, Φυσᾷ.
Inflammatus, Ἐμπεπυρισμένος.
Inflicet, Ἐπαγάγῃ.
Infreni, Ἀχαλίνωτοι.
Informes, Ἄμορφοι.
Inflicta, Προσκολληθεῖσα.
Inflictas, Ἐπενεχθείσας.
Informe, Maleforme, Ἄμορφον, Δύσμορφον.
Infulæ, Στέμματα.
Infundibulum, Χώνη.
Infuſcant, Μελανοῦσιν, Σπιλοῦσιν.
Infuſcat, Μελαίνει, Μιλοῖ.
Infuſcatus, Σπιλωθείς, Συνσκιασθείς.
Infrendens, Ἐνβρενθυόμενος.
Infrequentes, Ἀνατάμικτοι, Ἀκατάληπτοι.
Inhabilis, Ἄθετος.
Inhibitus, Ἐποχή.
Inhiantem, Ἐγχάσκοντα.
Inhibuit, Ἀντέσχεν, Ἐβιάσατο.
Inibit, Incipiet,
In integrum reſtituet. Εἰς ἀκέραιον ἀποκαταςήσει.
Iniquus, Ἄδικος.
Iniquitas, Ἀδικία.
Inita, Συγκείμενα.
Initium, Ἀρχή.
Initis, Ὑπεισελθέντων.
Iniunxit, Ἐνεχείρισεν.
Iniuria, Ὕβρις, Παρανομία.
In iure cedere, Ἐν δικαςηρίῳ παραχωρεῖν.
In qua, Ἐν ᾗ.
Inquam, Φημί.
Inquietato, Ὀχληθέντι.
Inquietum, Ἄτακτον, Ἀνήσυχον.
Inquietus, Ἄτακτος.
Inquietudo, Ὄχλησις.
Inquinat, Μιαίνει, Μολύνει.
Inquilinus, Ἔνοικος.
Inquietum, Ἀνήσυχον, Ἀκοίμητον.
Inquiſitio, Ἐκζήτησις.
Inlatum, Εἰσκομισθέν.
Inquit, Φησί.
Inlata, Τὰ ἐπενεχθέντα.
Inlatio, Ἐπιφορά, Εἰσφορά.
Inlecebræ, Δελεάσματα, Ἐνέδραι, Κολακεῖαι, Νοσφισμοί, Ἀπάται.
Inlex, Ἀφῆλιξ, Παράνομος, Ἄνομος.
Inlecebris, Δελεάσμασιν.
Inlibata, Ἄχραντα, Ἄθραυςα, Ἄθικτα, Ἀσύλητα, Ἀκίνητα, Ἀκέραια, Ἄφθαρτα. καὶ Ἀκαταφρόνητος.
Inlicitus, Παράνομος.
Inlinentes, Ἐγχρίοντες, Ἐπικαλλωπίζοντες.
Inlicite, Παρανόμως. Ἀπρεπῶς.
Inlicita, Ἄνομα.
Inlimati, Ἀσημονηθέντες.
Inlictum, Συσκευή.
Inlitum, Ἀφωρισμένον.
Inlexerit, Collegerit, Συνήθροισεν.
Inlexit, Ἐξηπάτησεν.
Inluuies, Ἀλουσία, Ἀκρισία.
Inlubre, Ἀλουσία.
Inlotum, Ἄπλυτον, Ἄλουςον, Ῥυπαρόν.
Inluſtrantur, Διαφαίνονται.

Inluſtris,	Ἐπιφανὴς, Ὑψηλοπετὴς, Μετέωρος, Ἔνδοξος.
Inluſtrat,	Περικυκλεύει, Κατοπτεύει.
Inluxerit,	Φανερωθείη.
Inhauor,	Προσμίξομαι.
Innatem,	Εἰς σε.
Inmaculati,	Ἄμωμοι.
Inmanis,	Ἐξαίσιος, Παμμεγέθης.
Inmerentes,	Ἀναιτίοις.
Inmoderatus,	Ἄνευ ῥυθμοῦ.
Inminuit,	Κερματίζει.
Inmorari,	Ἐνδιατρίψαι.
Inmutabile,	Ἀμετάπτωτον, Ἀμετάγνωστον
Inmundæ,	Ἀκάθαρτοι.
Inmundus,	Ἀκάθαρτος.
Inmitis,	Ἀνήμερος, Ἀσυμπαθὴς, Ἀπηνής.
Innexus,	Ἐμπλακείς.
Innatus,	Ἐπιγεννηθείς.
Innectus,	Δεδεμένος.
Innectit,	Ἐπισυνάπτει, Ἐπιδεσμεύει, Ἐμπλέκει.
In odium,	Εἰς μῖσος.
Innitus, vide Hinnitus.	
Innit, vide Hinnit.	
Innocentes,	Ἀβλαβεῖς.
Innox,	Ἀβλαβής.
Innotuit,	Ἐγνώσθη.
Innocentiam,	Χρηστότητα.
Innocuus,	Ἀβλαβής.
Inſontes,	Ἀναίτιοι.
Innouat,	Ἀνανεοῖ, Ἀνακαινίζει.
Innouatio,	Ἀνανέωσις, Ἀνακαίνισις.
Inula,	Λαμψάνη, καὶ Ἑλένιον.
Innuit,	Νεύει.
Inopia,	Ἀπορία.
Innupta,	Ἄγαμος.
Innuptus,	Ἄγαμος.
Inopinanter,	Ἀπροσδοκήτως.
Inpar,	Ἄνισος, Ἄζυγος.
Inops,	Ἄπορος. Ἀπρόσωπος.
Inopes,	Ἄποροι.
Inopina,	Ἀνύποπτος.
Innuptus,	Ἄγαμος.
Inpatiens,	Ἀπαθής.
Inpedimentum,	Ἐμποδισμός.
Inpendio,	Ἀνάλωμα.
Inpexa,	Ἀκτένιστος. Φρικτή.
Inpedit,	Ἐμποδίζει.
Inpedio,	Εναργος. Ἐμποδίζω.
Inpello,	Ἀπωθοῦμαι.
Inpendia,	Τὰ ἐγχειρίζοντα.
Inpenetrabile,	Ἀδύνατον. Ὅπου τὶς οὐκ ἀφίεται εἰσελθεῖν, Ἀνόδευτον.
Inofficioſus,	Διακαθήκων.
Inoppidata,	Ἀοίκητα, Ἀλίμενα.
Inpenſius,	Δαψιλής.
Inpenſa,	Ἀνάλωμα, Ἐλαιόγαρον.
Inpenſe,	Ἐπιρρεπῶς, Δαψιλῶς.
Inpenſæ,	Ἀναλώματα.
Inpenſa,	Χορηγεῖον.
Inpenſas,	Ἀναλώματα.
Inpendendus, Erogandus,	Ἀναλωτέος.
Inperfectum,	Ἀναπάρτιστον.
Inperiti,	Ἄπειροι.
Inperſpicua,	Ἄδηλα, Ἀφανῆ.
Inpertio,	Μεταδίδωμι.
Inpetrauit,	Ἐπέτυχε.
Inperitia,	Ἄγνοια.
Inpertitur,	Ἀπονέμεται.
Inpertit,	Μερίζει.
Inpetigo,	Λιχήν.
Inpetrare,	Ἀνύσαι, Κατασκοπῆσαι.
Inpetrauit,	Ἐπέτυχεν.
Inpeteius,	Βίαιος.
Inpetigo,	Λιχὴν, Λέπρα.
Inpetibile,	Ἀνεπιχείρητον, Ἀνεπιτήδευτον.
Inpigit,	Ἐμπήσσει.
Inpetrat,	Ἀνύει.
Inplexa barba,	Δασυπώγων.
Inpigrabile,	Ἐναργέστατον.
Inplacata,	Ἀνιμεις Ἀκαταπράϋντος.
Inpliciſco,	Ἐπιτροπιάζω.
Inplacatus,	Ἀνήκεστος.
Inplicuit,	Ἐνέπλεξεν.
Inplorat,	Ἐπιβοᾷ.
Inpiger,	Ἄοκνος.
Inpius,	Ἀσεβής.
Inplurimus,	Μαδαρός.
In primos pedes,	Ἐπ' ἄκρα τοῦ ποδός.
Inpoſitum,	Ἐπιτεθέν.
Inpoſtores,	Ἐπιθέται.
Inponit,	Ἐπιτίθησιν.
Inpoſſibile,	Ἀδύνατον.
Inportuna,	Σκαιά.
Inportunus,	Ἄκαιρος, Ἀνεπιτήδειος.
Inportauit,	Εἰσεκόμισεν.
In procinctu,	Ἐν προτομῇ πολέμου εἶναι μετὰ ἐσθῆτος ὑπατικῆς, ἤτοι διαθέσθαι ἐν παρατάξει πολέμου ἀγράφως.
Inportunitas,	Σκαιότης.
In poſterum,	Εἰς τὸ ἐπιόν.
Inpoſita,	Ἐπίθετα.
Inpoſtor,	Ἐπιθέτης.
Inpotens,	Ἀβέβαιος, Ἀδύνατος. Ὠμός.
Inprecatur,	Κατεύχεται.
Inprecor,	Καταρῶμαι.
Inpremia,	Σκιογραφία.
Inprobare,	Ἀποδοκιμάζειν.
Inprouiſa,	Ἀπρόοπτα.
Inprouida,	Ἀδιοίκητα.
Inprocerata,	Εὐτελῆ, Ταπεινά. Ἄναρχα.
Inprobus,	Ἀγενὴς, Ἀναιδὴς, Ἀδόκιμος.

Inprouidentia,	Ἀδιοίκητα.
Inproloquibile,	Ἀλάλητον.
In propatulo,	Ἐκ τοῦ προφανοῦς.
Inprobitas,	Ἀναίδεια.
Inproles,	Ἀφῆλιξ, μήπω πολιτευόμενος.
Inprudentia,	Ἀπαιδευσία.
Inproperium,	Ὄνειδος.
Inproperat,	Ὀνειδίζει.
Inproprietas,	Ἀκυρολογία.
Inpudens,	Ἀναίσχυντος.
Inpubis,	Ἄνηβος.
Inproles,	Ἄγονος, Ἄτεκνος, Ἄνηβος.
Inpubes,	Ἄνηβος.
Inpudicus,	Ἀναίσχυντος, Πόρνος, Ἀναιδής.
	Ἄφρων, Ἀσύνετος.
Inpudicus,	Ἄσεμνος.
Inpunitas,	Ἀτιμωρησία.
Inpurimum,	Ἀκάθαρτον.
Inpunè,	Ἀτιμωρητὶ, Ἀνεπαχθῶς.
Inpurata,	Ῥυπαρὰ, Ἀκάθαρτα.
Inpuri,	Ἀκάθαρτοι.
Inputare,	Λογίσασθαι.
Inputat,	Ἐνλογεῖ, Καταιτιᾶται.
Inremeabilis,	Ἀνυπόστροφος.
Inradit,	Ἐπιξύει.
Inreparabilis,	Ἀνανέωτος.
Inreparabile,	Δυσαναπλήρωτον.
Inrepſit,	Εἵρψεν.
Inrigato,	Ἐναρδευθέντος.
Inrigilo,	Ἐναρδευθέντες.
Inrigitax,	Ἀρδευτής.
Inrigator,	Ἐναρδευτής.
Inrigat,	Ἀρδεύει, Ποτίζει.
Inriſus,	Καταγέλαστος.
Inridit,	Καταγελᾷ.
Inriſi,	Κατεγέλασα.
Inriſimus,	Κατεγελάσαμεν.
Inrita,	Ἄκυρα, Ἀνωφελῆ, Μάταια.
Inriſit,	Κατεγέλασεν.
Inritabile, Litigioſum, Iracundum,	Ὀξύχολον.
Inritare,	Παροξῦναι.
Inrogabatur,	Ἐπεκλᾶτο, Ἐπεφέρετο.
Inrogat,	Ἐφυβρίζει, Ἐπιβουλεύει.
Inrogatio,	Ἐπιβουλή.
Inrogare,	Ἐμφορεῖν.
Inrogat,	Προσκυρεῖ.
Inrogata,	Κυρωθέντα.
Inritamentum,	Προκάλεσμα.
Inritat,	Προκαλεῖται.
Inſana,	Μαινομένη.
Inſani,	Μαινόμενοι.
Inſanis,	Μαίνῃ.
Inſania,	Μανία.
Inſanus,	Ἀνοήτος. Μαινόμενος.
Inſanit,	Μαίνεται.
Inſecus,	Εἰς. Ἐγγύς.
Inſedit,	Ἐγκαθέζεται.
Inſectator,	Ἐπιτηδευτής, Μιμητής.
Inſerit,	Ἐγκεντρίζει, Ἐνείρει.
Inſapiens,	Ἄφρων.
Inſerticium,	Ἐνερραμμένον.
Inſetie,	Ἔγκειται.
Inſeque,	Εἰπέ.
Inſequere,	Ἐπακολούθησον.
Inſemitatio,	Ἀνοδία.
Inſerantur,	Ἐντραγήσων.
Inſedit,	Ἐπιβουλεύει.
Inſequitur,	Ἐπακολουθεῖ, Διώκει.
Inſequentia,	Ἐπακολουθοῦντα.
Inſequebatur,	Ἐπεδίωκεν.
Inſequi,	Ἐπιδιώξαι.
Inſectiones,	Αὐλακισμοὶ, Ἐγχισμοί.
Inſertas,	Ἀνεωγμένας.
Inſignis,	Ἐπίσημος.
Inſignes,	Ἐπίσημοι.
Inſegnes,	Ἀδρανεῖς.
Inſidiatur,	Ἐνεδρεύει, Ἐπιβουλεύει.
Inſidiator,	Ἐνεδρευτὴς, Ἐπίβουλος.
Inſidioſi,	Ἐπιβούλου.
Inſidiæ,	Ἐνέδραι, Βουλαί.
Inſidiatio,	Ἐπιβουλὴ, Ἐνέδρα.
Inſigate,	Ἐπιρρίψαι.
Inſignia,	Ἐπίσημα.
Inſignis,	Ἐπίσημος, Ἔξοχος.
Inſignem,	Ἐπίσημον.
Inſignitus,	Ἐπίσημος.
Inſignitum,	Ἀσήμαντα.
Inſignis, nobilis, vt magn⁹ ſeu ornatus.	
Inſignitum,	Ἀσήμαντα.
Inſiliit,	Ἐπεπήδησεν.
Inſimulabant,	Κατηγόρουν.
Inſimulatur,	Διαβάλλει.
Inſinuate,	Δηλώσατε.
Inſinuatio,	Διδασκαλία.
Inſinuauit,	Ἐνεκωμίασεν.
Inſipti,	Αὐτοί.
Inſiſtere,	Ἐπιτεθῆναι.
Inſiticium,	Ἐγκεντρισθὲν, Ἐμφυτευθέν.
Inſita,	Ἔμφυτον, Ἔμφυτα.
Inſitæ,	Ἐμφυτευταί.
Inſita,	Ἔμφυτα.
Inſiti,	Ἔμφυτοι.
Inſitum,	Ἔμφυτον.
Inſolentes,	Ἀήθεις.
Inſciens,	Ἀγνοῶν.
Inſcia,	Ἀγνοοῦσα. Ἀγνοούμενα.
Inſcientia,	Ἄγνοια.
Inſolens,	Ἀπειρόκαλος, Ἀηδὴς, Ἀήθης, Αὐθάδης.
Inſolenter,	Ὑβριστικῶς, Ὑπερηφάνως.
Inſolentia,	Αὐθάδεια.
Inſolentior,	Ὑπερήφανος, καὶ Ἀλαζών. Ἀπειρόκαλος.

	Ἀπείρηκαλος, Ἀγέρωχος.
Inſoleſcere,	Ἐναβρύνεσθαι, Ὑπερηφανεύεσθαι, Κατεντρυφᾶν.
Inſpectæ,	Περιοργασθεῖν, Δοκιμασθεῖν
Inſipti,	Αὐτοί.
Inſpector,	Ἐπόπτης.
Inſcriptio,	Ἐγγραφή.
Inſcribit,	Ἐγγράφεται.
Inſcripſit,	Ἐνεγράψατο.
Inſcripſerit,	Ἐγγράψηται.
Inſcribant,	Ἐγγράψωνται.
Inſcribatur,	Ἐγγραφείη.
Inſperato,	Ἀπροσδοκήτῳ.
Inſpicit,	Ἐπιβλέπει.
Inſtantia,	Σπουδὴ, Παρουσία, Ἐπιμονὴ, Ἔνστασις, Ἐπίδειξις.
Inſtat,	Ὀχλεῖ, Ἐνίσταται, Ἐφέστηκεν.
Inſtar, (do,	Ὁμοίωμα, Ἀπεικόνισμα.
Inſtar, ſimilitu-	
Inſtaurans,	Ἀνανεῶν.
Inſtaurat,	Ἀνανεοῖ.
Inſtauranda,	Ἀνανεωτέα.
Inſtaurata,	Ἀνανεωθέντα.
Inſtaurandæ litis,	Παλινδικίας.
Inſtigant,	Ἐφιστῶσιν, Ἀπελαύνωσιν.
Inſtigatio,	Διδασκαλία, Ἀπελασία.
Inſtigat,	Ἐποξύνει, Ἐφιστᾷ, Ἐπισπουδάζει.
Inſtinctus,	Ἐνθουσιασ.
Inſtituta,	Προοίμια. Καθεσταμένα.
Inſtillare, Enicere	
Inſtimulat,	Ἐπείγει, Παροξύνει, Παρακελεύεται, Προτρέπεται.
Inſtitor,	Ἐργαστηριάρχης.
Inſtituit,	Κατέστησεν.
Inſtipat,	Ἐνστοιβάζει.
Inſtituunt,	Ὁρίζωσιν.
Inſtituta,	Ὁρίσματα, Διατάξεις, Τύποι.
Inſtitutum,	Ἔθος.
Inſtructionis,	Ἐμφανισμοῦ, Διδασκαλίας
Inſtructio,	Διδασκαλία.
Inſtruere,	Ἀναδιδάξαι.
Inſtructa,	Καταρτίσματα.
Inſtruite,	Εὐτρεπίσατε.
Inſtrues,	Ἐπιστήσας, Διδάξειας.
Inſtrumenta,	Χρηστήρια, Ὄργανα, Ἐργαλεῖα
Inſtruxit,	Ἐξήρτησεν.
Inſtrumenta,	Γραμμάτια, Ἀσφαλίσματα, Δικαιώματα, Ἐργαλεῖα, Ὠναί.
Inſtrumentum,	Ἐξάρτησις γραμματίου. Παντὸς πράγματος ἐφοδιασμός.
Inſudum,	Ἄνυδρον, Ἄβροχον.
Inſubula,	Ἀντίον, καὶ Ἀντία.
Inſulaneus,	Νησιώτης.
Inſulani,	Νησιῶται.
Inſuaſum,	Ἀσυμβούλευτον.
Inſuaſum,	Εἶδος δοναριοκαπνισμένων
Inſula,	Νῆσος, Συνοικία.
Inſulſus,	Ἀνόητος, Ἐμπεπτωμένος.
Inſultat,	Ἐπιγαυριᾷ, Ἐπιχαίρει, Ἐπεμβαίνει, Ἐπιφύεται.
Inſutum,	Ἐνερραμμένον.
In te,	Εἰς σε.
Intaminata,	Μιανθέντα.
In te,	Κατὰ σοῦ.
Integer,	Ὁλόκληρος.
Integri,	Ἀκεραίου.
Integratio,	Ἐπανάληψις.
Integrum,	Ὁλόκληρον, Ὑγιές.
Intelligens,	Νοῶν.
Intectus,	Ἀσκέπαστος.
Intellectum,	Νοῦν, Διάνοιαν.
Intellectus,	Νοῦς.
Intemerata,	Ἄθικτος, καὶ Ἄφθαρτα, καὶ Ἄχραντα. καὶ Ἀκαταφρόνητος
Intempeſtiue,	Παρακαίρως.
Intemperata,	Ἀκρατῆ.
Intemperantia,	Ἀκρασία.
Intempeſta,	Ἄωρος, Ἄκαιρος, Βαθεῖα, Ἄκρατος.
Intempeſtiuus,	Ἄκαιρος.
Intemperanter,	Ἀκράτως.
Intemperans,	
Inteſtabilis,	Ἀτελής, Ἀμάρτυρος.
Intentione,	Σκοπῷ, Προθέσει.
Intendit,	Ἐπιτείνει, Τρέφει, Κοσμεῖ.
Intenditur,	Ἐπείγεται.
Intentio,	Ἔνστασις.
Intentus,	Πρόσοχος, Ἐπιτεταμένος.
Intendimus,	Φιλονεικοῦμεν.
Inter,	Μεταξύ.
Interim,	Ἐφ' ὅτε. Ἐν τῷ μεταξύ.
Interuenit,	Βοηθεῖ, Συνέρχεται, Μεσάζει.
Interuentio,	Μεσιτεία.
Intercedit,	Μεσάζει.
Intergit,	Ἀπομάσσει.
Interceptus,	Ἀποθανών.
Interanea,	Ἔντερα.
Interata,	Ἐξεντερισθέντα.
Interballum,	Προσχήματι, Προσποιήσει.
Intergratio,	Ὁλοκληρία.
Intercepit,	Ὑφαιρεῖται, Ἀπαγορεύει.
Interceſſor,	Βραβευτὴς, Βοηθός.
Intercapulum,	Μετάφρενον.
Intercapedo,	Διάστημα χρόνου.
Interceſſit,	Μεταξὺ ἐχώρησε. ἢ διῆλθεν.
Intercalaris,	Ἐμβολισμός.
Intercîdit,	Διακόπτει.
Intercipit,	Ἰδιοπαθεῖ.
Intercidit,	Παραπίπτει, Διέπεσεν.
Interdicit,	Παραγγέλλει, Μαρτύρεται.
Interdictum,	Παραγγελία. Ἀντικρουσμός.
Interdicit,	Ἀντικρούει.
Interdictum,	Ἀπηγορευμένον.

Interdiu, Μεθ' ἡμέραν.
Interdixit, Διεστείλατο.
Interdum, Ἔσθ' ὅτε.
Interdie, Μέσον ἡμέρας.
Interdiarius, Ἡμεροκλέπτης.
Interdie, Ἡμέρας.
Interea, Ἐν τῷ μεταξύ.
Interdicta, Prohibita,
Interdicitur, Παραγγέλλεται.
Interdictum, Ἀπηγορευμένον.
Interdictum, Διαστολὴ, ἡ Παῦσις.
Interdum, Ἐνίοτε.
Interemerit, Ἀνέλοι.
Interemptus, Ἀνῃρημένος.
Intereſt, Διαφέρει.
Interfuit, Παρῆν.
Interficere, Ἀναιρεῖν.
Interfines, Μεθόρια.
Intergeries paries, Τοῖχος ὁ δύο κλήρους διορίζων.
Interiit, Ὄλωλεν.
Interius, Ἐνδοτέρω.
Interitus, Ἀπώλεια.
Interitus, Ἀναίρεσις.
Interato, Ἐξεντερωθέν.
Interiectio, Σχετλιασμός.
Intercapedo, Διάστασις καιροῦ.
Intericit, Σχετλιάζει.
Interim, Ἐν τοσούτῳ.
Intermetium, Τὸ μεταξὺ τῶν καμπτήρων.
Intermiſſio, Ἀνοχή.
Interminat, Διορίζει.
Internecio, Ἀναίρεσις.
Interlunium, Ἀπόκρουσις σελήνης.
Intermiſit, Διέλιπεν.
Interloquutus, Διελάλησεν.
Interpretium, Παράλληλον.
Interpellat, Προσεύχεται. Κατηγορεῖ.
Interpellatio, Κατηγορία.
Interpola, Ἐπίγναφον.
Interpoſuiſti, Παρενέθηκας.
Interpres, Ἑρμηνευτής.
Interpretatio, Ἑρμηνεία.
Interpretes, Ἑρμηνεῖς.
Interponit, Ἀντιτίθησιν.
Interpondia, Παράλληλα.
Interpolum, Ἐπίγναφον.
Interpellat, Ἐντυγχάνει.
Inter prohibet,
Interritus, Ἄφοβος.
Interrogatio, Ἐξέτασις. Ἐπερώτησις. Πρόσοδος.
Interrogat, Ἐπερωτᾷ.
Interfuit, Παρέτυχεν.
Interſtitium, Διάστημα, Διάστασις.
Interſcapulum, Μετάφρενον.
Interſtitio, Διάφορον.
Intertrimenta, Ἀπουσίαι.

Interſtitit, Διέστη.
Interſum, Πάρειμι.
Inteſtina, Ἔγκατα. Ἐμφύλια.
Interuentus, Παρουσία, Ἄφιξις.
Interuallum, Διάστημα τόπου.
Inteſtabilis, Ἀπηγορευμένος, Ἄτιμος, Μὴ προσδεκτέος εἰς μαρτυρίαν.
Intimari, Γνωρίσαι, Ἀνύσαι.
Intimare, Γνωρίσαι, Ἐμφανίσαι, Φανερῶσαι.
Intimat, Παρέχεται.
Intimus, Ἐνδότερος.
Intinguit, Ἐμβάπτει.
Intincipit, Ἄρχεται.
Intorquet, Ἐνστρέφει.
Intolerandum, Ἀφόρητον.
Intonſus, Ἄκαρτος.
Intonſa, Ἄκαρτα.
Intractabile, Ἀψηλάφητον, Ἀμεταχείριστον.
Intortum, Ἀνεστραμμένον.
In tranſitu, Ἐν παρόδῳ.
Intro, Ἔνδον. Εἰσέρχομαι.
Intra, Ἔνδον. Εἴσελθε.
Intrepida, Ἀπτόητος.
Intritum, Ἐμβροχή.
Inuaſiſſe, Καταληφέναι. Ἔφοδον πεποιηκέναι.
Introitum, Ἐπιβατήριον, Εἰσελούσιον.
Introitorius, Εἰσόδιος. Βικεῖος.
Intuitu, Σκοπῷ.
Intuebantur, Ἐνητένιζον.
Intuendis, Ἐφοπτευτέοις.
Ite, Ἄπιτε.
It, Πορεύεται.
Ita, Οὕτω.
Item, Πάλιν. Ὁμοίως.
Iter, Ὁδός.
Iterat, Διπλασιάζει, Δευτεροῖ.
Iterat, Ὀρύττει.
Iteratum, Παλινσκαφέν.
Iteratio, Σκαφετὸς, Διορυγμός.
Iterandum, Σκαπτέον.
Iterationes, Σκαφετοί.
Iterat, Ὁδοιπορεῖ.
Iter facit, Ὁδοιπορεῖ.
Itum, Πορευθέν.
Itur, Πορεύεται.
Iturus, Ἀπελευσόμενος.
Intubus, Intubuſina, Ἐντύβιον.
Intuitu, Ἀπενισμῷ.
Io, Ἄπειμι.
Iouis, Διός.
Iocenera, Ἑτερα[illegible]
Iocus, C[illegible] Παίγνιον.
Iocatur, Παίζει.
Iocularis, Γελοιώδης.

Ioculare,	Εὐτραπελίσαι, Περπηλακίσαι.
Ioſipſe,	Αὐτός.
Iolinta,	Ἤρα.
Intuens,	Ἀτενίζων.
Intuito,	Ἔννοιαι.
Intus,	Ἔνδον, Ἐντός.
In tutela,	Ἐν τῇ προστασίᾳ.
Inuaſerat,	Κατέληφε, Ἔφοδον πεποίηκε, Εἰσεπήδησεν.
Inuectio,	Ἐπίπληξις.
Inuenit,	Εὑρίσκει.
Inuerſio,	Ἀναστροφή.
Inueſtigata,	Ἐξιχνευθέντα.
Inueſtigator,	Ἐξιχνευτής.
Inueſtis,	Ἄφθορος.
Inuexit,	Εἰσήγαγεν.
Inuiolabile,	Ἄθραυστον.
Inuidia,	Φθόνος.
Inuilitat,	Εὐτελίζει.
Inuicem,	Ἐν μέρει. Ἀμοιβαδόν.
In virile,	Κατὰ αναλογιαν.
Ipſe,	Αὐτός.
Ipſa,	Αὐτή.
Ipſe,	Αὐτός. Αὐταί.
Ipſius,	Αὐτοῦ, Αὐτῆς.
Ipſi,	Αὐτοί.
Ipſi,	Αὐτῷ, Αὐτῇ.
Ipſis,	Αὐτοῖς, Αὐταῖς.
Ipſiplices,	Αὐτόπτυχα φύλλα.
Ir,	Θέναρ.
Ira,	Ὀργή.
Ire,	Ἀπιέναι.
Irtus,	Δασύς.
Iras,	Ὀργάς.
Iratus,	Ὀργισθείς.
Irata,	Ὀργισθεῖσα.
Iracundia,	Ὀργὴ ἐπίμονος.
Iracundus,	Ὀργίλος.
Iraſcimini,	Ὀργίζεσθε.
Iraſcebamur,	Ὠργιζόμεθα.
Iraſcebor,	Ὀργισθήσομαι.
Irſutus, vide Hirſutus.	
Irruit,	Ἔκαμψεν, Ἔκυψεν.
Ircus, vide Hircus.	
Irquitalus,	Νηπιώτατος.
Irquis,	Τραγίων παῖς ἀρχηνήβιος.
Item,	Ὁμοίως.
Iracundior,	Ὀργιλότερος.
Iratior,	Ὀργιλότερος.
Is,	Οὗτος. Πορδή.
Iſte,	Αὐτός.
Iſta,	Αὐτή.
Iſter,	Ἔθος, Συνήθεια, Τύπος, Τρόπος.
Iſtonæ,	Πορδαί.
Iſtita,	Ἀκροζώνη.

Iſtæ,	Χαῖται.
Iſtinc,	Ἐκεῖθεν.
Inuiſus,	Ἀόρατος. Μισητός.
Inuitabile,	Προτρεπτικόν.
Inuitat,	Καλεῖ, Ἐπὶ δεῖπνον προτρέπεται.
Inuitet,	Καλοίη.
Inuitus,	Ἄκων.
Inula,	Ἑλένιον, βοτάνη.
Inundat,	Ἐπικλύζει.
Inuolat,	Κλέπτει.
Inuli, vide Hinnuli.	
Inundatio,	Κατακλυσμός.
Inuito,	Ἀκόντος.
In vſum habeo,	Εἰς χρῆσιν ἔχω.
Ir,	Θέναρ, τὸ κοῖλον τῆς χειρός.
Iricius,	Ἐχῖνος.
Iudicandus,	Δικαζόμενος, Κριθησόμενος
Iudicandi,	Κριθησόμενοι.
Iudicatum,	Ἐπίκρισις.
Iudicata,	Ἐπικρίσεις.
Iſte, Is,	Οὗτος.
Ita,	Οὕτως, Ὥστε.
Ita demum,	Οὕτως αὖ, Τότε δή.
Iuſtus,	Δίκαιος.
Iniuſtus,	Ἄδικος, Ἄνομος.
Inmaculatus,	Ἄμωμος.
Inhonoratus,	Ἄτιμος.
Itaque,	Διὸ δή, Τοιγαροῦν, Τοίνυν.
Item,	Ὁμοίως.
Iterum,	Πάλιν.
Iubar,	Αἴγλη φωσφόρος.
Iucunditas,	Ἡδύτης.
Iucundum,	Ἥδιστον. Προσηνές.
Iucundus,	Ἡδύς. Τερπνός.
Iudicatis,	Κρίνετε.
Iudicat,	Κρίνει.
Iudicaui,	Ἔκρινα.
Iudex,	Ἄρχων, Κριτής.
Iudicatus,	Καταδικασθείς.
Iudicabo,	Κρινῶ.
Iudicat,	Ἄρχει, Κρίνει, Δικάζει.
Iudices,	Δικασταί.
Iudiciarii,	Δικαστικοί.
Iudiciaria,	Δικαστικά.
Iudicium,	Κριτήριον, Δικαστήριον.
Iudicia,	Κριτήρια, Δικαστήρια.
Iubet,	Κελεύει.
Iugem,	Ἁρμόζοντα.
Iugites,	Συνεζευγμένοι.
Iugis aqua,	Ἀέναον ὕδωρ.
Iugis,	Διηνεκής.
Iugaris,	Ζευγηλάτης.
Iugera,	Πλέθρα.
Iugiter,	Ἐφεξῆς.
Iugeratio,	Ζυγάτιον.
Iugula,	Ἄστρον Ὠρίωνος, Ὀράτος ὥς φησι.

Inuicem,	Ἀλλήλοις.
Iugulaui,	Ἔκτεινα.
Iugulatores,	Σφάκται.
Iugulat,	Σφάζει.
Iugulus & Iugulum,	Κατακλεὶς, Σφαγή.
Iugis,	Ὑδραγωγὸς διηνεκής.
Iuget,	Ἐν πρώτοις ζευχθὲν κτῆνος.
Iuga,	Ζυγὰ, Ἀκρώρειαι.
Iugis,	Ἀκρωρείαις.
Iugum,	Ζυγός.
Iugum,	Ζυγὸς, Ζυγοκέφαλον.
Iugol,	Ἀκρώρειαι.
Iumenta,	Κτήνη.
Iugmentarius,	Κτηνίτης.
Iumenta,	Ζεύγματα.
Iunctus,	Ζευχθείς.
Iungam,	Ζεύξω.
Iunge,	Ζεῦξον.
Iungantur,	Ζευχθῶσιν.
Iuncta,	Ζευχθεῖσα.
Iungo,	Ζευγνύω.
Iungere,	Ἁρμόσαι.
Iuncturæ,	Ἁρμογαί.
Iungito,	Ζεῦξον.
Iugit,	Ικτινβωα.
Iungla,	Ἡνίαι ζευκτικαί.
Iuuat,	Ἀρέσκει. Ἥδει, Τέρπει. Ὠφελεῖ, Βοηθεῖ.
Iuuo,	Βοηθῶ,
Iuncus,	Σχοῖνος.
Iuuentutem,	Νεολέαν.
Iuuenalis,	Νεωτερικός.
Iuuenile,	Νεωτερικόν.
Iunior,	Νεώτερος.
Iuuenis,	Νεώτερος.
Iuuentus,	Νεολέα.
Iuuentent,	Νεωτερίσωσιν.
Iuno,	Ἥρα.
Iuppiter,	
Iura,	Νόμοι ἄγραφοι, Δίκαια. Ὄμοσον.
Iurat,	Ὀμνύει.
Iurgium,	Δίκη, Ἀψιμαχία, Ἀμφισβήτησις, Προπηλακισμὸς, Ἀντιλογία.
Iunctio,	Ζεῦξις.
Iurgat,	Ἀψιμαχεῖ.
Iube,	Κέλευσον.
Iunix,	Δάμαλις.
Iuramentum,	Ὅρκος.
Iuro,	Ὀμνύω.
Iurans,	Ὀμνύων.
Iurabam,	Ὤμνυον.
Iurctum,	Τύμβος.
Iuratoria,	Ἐξωμοσία.
Iuratoris,	Ἐξωμοσίαις.
Iuraſti,	Ὤμοσας.
Iuriſperitus,	Νομικώτατος, Νομομαθής.
Iuridicialis,	Δικαιολογικὸς, Αἰτιολογικός.
Iuridicus,	Δικαιοδότης.
Iuriſdoctores,	Αὐθένται τῶν.
Ius,	Ζωμός. Νόμος.
Ius,	Δικαιονόμος.
Iusiurandum,	Ὅρκος, Ὁρκωμοσία.
Ius ciuile,	Δίκαιον πολιτικόν.
Iuſſi,	Ἐκέλευσα. Κελευθέντες.
Iuſſa,	Κελευθέντα. Κελευθεῖσα.
Iuſſum,	Κελευθὲν, Κέλευσμα.
Iuſſæ,	Κελευθεῖσαι.
Iuſtidium,	Ἀρχοντικὴ ἡμέρα.
Iuſcellarius,	Ζωμετης.
Iuſtum,	Δίκαιον.
Iuuat,	Τέρπει.
Iuba,	Χαίτη, Λόφος ἵππου.
Iuuabit,	Ὀνήσει.
Iuuit,	Ὤνησεν.
Iuuentas,	Ἥβη.
Iuuencus,	Μόσχος, Δάμαλις.
Iuxta,	Πλησίον.
Iudicium,	Κρῖμα.
Iuſtitia,	Ἀλήθεια.

L

Lauatur,	Λούεται, Πλύνεται.
Lauacra,	Λουτρά.
Labratum,	Ἀσπαστικὸν βασιλέως.
Labratum,	Φίλημα βασιλικόν.
Labruſca,	Ἀναδενδράς.
Labruſca,	Χαμαιδάφνη.
Labruſca,	Ἀγριάμπελος.
Labefactat,	Ἀνατρέπει, Σαλεύει.
Labitur,	Ὀλισθαίνει.
Laborioſus,	Κακοπαθής.
Labrum,	Χεῖλος. Λουτήρ.
Lædit,	Ἀδικεῖ, Βλάπτει.
Læſus,	Βλαβείς.
Læua,	Εὐώνυμος.
Lætrum,	Ἀριστερόν.
Læuat, vide Leuat.	
Lætitia,	Ἱλαρία.
Læuir, vide Leuir.	
Lacerta,	Σαῦρα.
Lacerat,	Σπαράττει.
Lacerti,	Μύες βραχιόνων.
Lacerum,	Πεπληγμένον.
Laceſſentes,	Ἀκροβολίζοντες.
Laceſſemus,	Προκαλεσόμεθα.
Laceſſit,	Προκαλεῖται, Συμβάλλει.
Lacinia,	Κράσπεδον.
Lacrimat,	Δακρύει.
Lactiguloſus,	Λιπογάλακτος.

Lactes, Λοβοὶ τῶν σπλάγχνων. Λεπτὰ ἔντερα τῶν ἐρίφων.
Lactem, Γάλα.
Lactuca, Θρίδαξ.
Lacunar, Ὀρόφωμα, Οὐρανίσκιον.
Lacus, Ὑδρίον, Λάκκος.
Lamæ, Πηλώδεις τόποι.
Lambit, Λάπτει.
Lamentator, Θρηνητής.
Lamentatio, Θρῆνος, Ὀδυρμός.
Læmures, vide Lemures,
Lamuriliæ, Ἑορτὴ τῆς Ασιας.
Langor, Νωχελία.
Languidi, Ἐξησθενηκότες.
Languit, Νοσεῖ, Ἀσθενεῖ.
Languidus, Νωθρός.
Lana, Ἔριον.
Lanipendius, Σταθμοῦχος ἐριδίων.
Lancinat, Καταχνίζει.
Laniſta, Λουδοτρόφος, Μονομαχοτρόφος, Ἐπιστάτης μονομάχων.
Lána, Λοβὸς ὠτίου.
Lanius, Κρεοπώλης.
Lancia, Λόγχη.
Lanx, Πλάστιγξ. Δίσκος.
Laus impertitur, Ἔπαινος ἀπονέμεται.
Lanterna, Φανός. Εστια πλατέως κειμένη.
Lanugo, Ἴουλος, Χνοῦς.
Lapidicina, Λατομία.
Lapidarius, Λατόμος.
Lapidator, Λιθαστής.
Laqueus, Βρόχος, Παγίς.
Lares, Θεοὶ κατοικίδιοι.
Lares familiares, Ἥρωες κατοικίδιοι.
Largitio, Διανομή.
Largus, Δαψιλής.
Larunda, Δαιμόνων μήτηρ.
Laridus, Ξηρός.
Larua, Δαιμόνιον, Εἴδωλον.
Laſciui, Προπετεῖς.
Laſer, Ὀπὸς, Λασέριον.
Laſciuius, Ὡραιος.
Laſciuia, Ἀσωτία.
Laſſus, Κεκοπιωμένος, Ἄτονος.
Latebræ, Μυχοὶ, Φωλεοί.
Later, Πλίνθος.
Laterculum, Βήσαλον. καὶ Στρατίαν.
Latera, Πλευραί.
Lateres, Πλίνθοι.
Latet, Κρύπτεται, Λανθάνει.
Latex, Σπονδή.
Latices, Πίδακες ὑδάτων.
Latine, Ῥωμαϊστί.
Latitudo, Πλάτος.
Lat[illegible], Βότρυς. Νᾶμα.
Latrina, Λουτρών.
Latona, Λητώ.
Latrocinium, Ληστία, Ληστήριον.
Latrat, Ὑλακτεῖ.
Latorem, Εἰσηγητήν.
Latitant, Λανθάνουσιν.
Latum eſt, Εἰσενέχθη.
Latura, Φόρετρον.
Laturi, Οἴσοντες.
Latus, Ἀποκομισθείς.
Latus, Πλευρόν. Πλατύς.
Latro, Ληστής.
Laurus, Δάφνη.
Laudat, Ἐπαινεῖ.
Laudatio, Ἔπαινος, Ἐγκώμιον.
Lauat, Λούει, Νίπτει, Πλύνει.
Lauerna, Πραξιδίκη.
Lautus, Λαμπρόβιος, Ἐπαινετὸς, Μέγας.
Lautis, Πολυτελέσιν.
Laxamentum, Ἄνεσις.
Laea, Λεαινα.
Laus, Αἴνεσις.
Laudabilis, Ἐπαινετός.
Labor, Κόπος.
Lapis, Λίθος.
Lectica, Φορεῖον.
Lectus genialis, Κλίνη συμποσίου.
Legatus, Πρεσβευτής.
Legatio, Πρεσβεία.
Legibile, Εὐανάγνωστον.
Legifera, Θεσμοφόρος.
Legiſcrepa, Νομοδίφας.
Legit, Ἀναγινώσκει. Λέγει.
Legio, Φάλαγξ, Τάγμα, Παράταξις.
Legum pater, Νομοθέτης.
Leguntur, Ἀναγινώσκονται.
Legumina, Ὄσπρια.
Lemunculus, Πίτυλος, Σκαφίδιον.
Lemures, Νυκτερινοὶ δαίμονες.
Lenitas, Πραότης.
Lenius, Πραότερον.
Lenimen, Παρηγορία.
Lenis, Πρᾶος.
Leno, Πορνοβοσκός.
Lenocinium, Πορνοβοσκία. Καλλωπισμός.
Lentiſcum, Σχῖνος.
Lens, Φακός.
Lentiginoſus, Φακοψίς.
Lentus, Εὔτονος, Λεπτὸς, Ἀργός.
Lentio, Ἐν τοῖς πένθεσιν ὀρχούμενος.
Lepidi, Ἀστεῖοι.
Lepidus, Πιθανὸς, Χαρίεις, Ὡραῖος.
Lepiſtra, Εἶδος χύτρας.
Lepores, Λαγωοί.
Letifer, Θανατηφόρος.
Letum, Μόρος.
Leuat, Κουφίζει, Ἐπαίρει.

Leueſecit,	Ἐξουθένησεν.
Leuir,	Ἀνδράδελφος.
Leuis,	Λεῖος.
Lex,	Νόμος.
Liaculum,	Λιαντήρ.
Liba,	Ἀβέρτης.
Libat,	Σπένδει.
Libat,	Ἀπάρχεται.
Liba,	Σπεῖσον. Πόπανα, Σπονδαί.
Libeat,	Ἡδὺ εἴη, Δόξῃ, ἢ Ἀρέσῃ.
Libenter,	Ἡδέως.
Liber,	Βιβλίον. Φοις. Ἐλεύθερος.
Liberat,	Ἐλευθεροῖ.
Liberalitas,	Δωρεά.
Libertatem,	Παῤῥησίαν.
Liberi,	Τέκνα.
Liberarius, Liberarus,	Γραφεύς.
Liber pater,	Διόνυσος.
Libertas,	Ἐλευθερία.
Libera,	Σεμέλη.
Libella,	Σταθμίον.
Libertus,	Ἀπελεύθερος.
Libripens,	Ζυγοστάτης.
Libidinum,	Ἡδονῶν.
Libidinoſus, Flagitioſus,	Ἀκόλαστος, Ἡδυπαθής, Ἀσελγής.
Libitinarius,	Ἐνταφιαστής.
Libramentum,	Ἰσοῤῥοπία, Σήκωμα, Ῥοπή.
Liuor,	Πελιότης, Πελίωμα. Φθόνος.
Librale,	Χοινικίς.
Librias,	Πλακοῦς.
Liuidus,	Πελιός.
Licendi,	Τοῦ ὑπερθεματίζειν.
Licentia,	Ἄδεια, Παῤῥησία, Ἐξουσία.
Licet,	Ἔξεστιν.
Licentur,	Ὑπερθεματίσωσιν.
Licitatio,	Ὑπερθεματισμός.
Licitare,	Ὑπερθεματίσαι.
Licitatus,	Διακηρυχθείς.
Licitatio,	Διακήρυξις, καὶ Ὑπερθεματισμός.
Licinus,	Ἀναθρίξ.
Lictor ſummus,	Ἀρχιραβδοῦχος.
Licitum,	Ἐξόν.
Licium,	Τιμος.
Licitam,	Ἔννομον.
Lictor,	Ῥαβδοῦχος.
Lienoſus,	Σπληνικός.
Ligamentum,	Δέσμα.
Ligna,	Ξύλα.
Ligo,	Μακέλη.
Ligurio,	Λίχνος, Λίμβος.
Lilia,	Κρίνα.
Limax,	Γυμνοκοχλίας.
Lima,	Ῥίνησον. Ῥίνη.
Limat,	Ῥινίζει.
Limatur, Rimatur, Terit,	Ζητεῖ.
Limbus,	Πέζα, Κύκλος, Περιπόδιον.
Limen,	Οὐδός, Πρόθυρον, Βατήρ.
Limes,	Τρίβος, Πλαγία ὁδός.
Limis, Obliquis oculis,	
Limus,	Ἰλύς.
Linago,	Αντηχησταρχης.
Linea,	Σειρὰ γῦοις.
Linea, Funis,	Γραμμή, Σειρά.
Lingua,	Γλῶσσα.
Lingula,	Μύστρος, καὶ Γλωσσίς.
Lineamenta cauſæ,	Ἡ ὑφὴ τοῦ πράγματος.
Liniamentum,	Χαρακτήρ, Περιγραφὴ εἴδους.
Linea,	Γραμμή, Στέρα, Ὁρμιά, Διαβήτης, Μέτρον.
Linit,	Χρίει.
Lintearius,	Ὀθονιοπώλης.
Linire, Mulcere, Mitigare,	Πραΰνειν.
Lintes,	Λίνυφος.
Limpidum,	Διαυγές.
Linquit,	Λείπει.
Lippitudo,	Ὀφθαλμία.
Lippus,	Πτίλλος, Μίλφος.
Liquamen,	Στάγμα.
Liquatur,	Διηθεῖται.
Liquefacta,	Τετηγαρηκότα.
Liquefit,	Τήκεται.
Liquet mihi,	Πέπεισμαι, Διαυγές μοι ἐστίν.
Liqueſcit,	Διαχεῖται, Καίεται.
Liquidum,	Δίυγρον.
Lis,	Ἀηδία. Μάχη, Δίκη.
Liſta,	Ἡ ἐπὶ τοῖς *ἀρομοις καμπή. Γραμμή.
Litatio,	Λιτανία.
Liticen,	Ἱεροσαλπιγκτής.
Litigatoribus,	Τοῖς δικαζομένοις.
Litigioſus,	Ἀηδοποιός.
Litigat,	Μάχεται, Συζητεῖ, Δικάζεται.
Litis diſcrimine,	Τῷ διαφέροντι.
Lites conteſtatæ,	Αἱ ἀρχὴν λαβοῦσαι ἐν δικαστηρίῳ δίκαι ἐξ ἀντικαθεστώτων.
Litteratus,	Γεγραμμένος.
Littus,	Αἰγιαλός.
Lituus,	Καλαῦροψ, Καμπύλη βακτηρία. καὶ εἶδος σάλπιγγος.
Liuidus,	Πελιός.
Lixa,	Ἀγ[illegible]ιος.
Locat,	Ἐκμισθοῖ, Ἐο[illegible] Ἐκδίδοται πρὸς χρῆμα.
Locaticius,	Μισθώσιμος.

Locationibus,	Μισθώσεσιν.
Locauerim,	Ἐμισθωσάμην.
Loquela,	Λαλιά.
Loci muliebres,	Ὑπερα.Κόλπι μήτρας.
Loclamenta,	Διαφράγματα.
Loculi,	Γλωσσόκομοι.
Locuples,	Εὔπορος,Πλούσιος,Πολυκτήμων.
Locus,	Τόπος.
Lolligo,	Τευθίς.
Lolium,	Ζιζάνιον,καὶ Αἶρα.
Lomenta,	Σμήγματα.Σημα.
Longæuus,	Μακρόβιος,Γεραιός.
Longao,	Κωλέντερον.
Longè,	Λίαν,Μακράν.
Longanimis,	Μακρόθυμος.
Longitudo,	Μῆκος.
Longus,	Μακρός.
Loquor,	Λαλῶ.
Loramentum,	Ἱμάντωσις. Οἰκοδομήν.
Lorum,	Ἱμάς.
Lotium,	Οὖρος.
Lorica,	Θώραξ.
Lubricum,	Ὀλισθηρόν.
Lucanica,	Ἀλλαντία.
Lucar,	Θεατρικὸν. Γελιαν. Μισθὸς ἀπὸ φίσκου.
Lucerius,	Ζεύς.
Lucerna,	Λύχνος.
Lucifer,	Φωσφόρος.
Lucifera,	Ἑκάτη.
Luciſcit,	Διαφάει.
Luci,	Ἀξίας τόπου.
Lucrum,	Κέρδος.
Lucratiua,	Ἐπικερδῆ.
Luctus,	Πένθος.
Lucus,	Ἄλσος.
Lucubrat,	Ἀγρυπνεῖ.
Lucuſta,	Ἀκρίς, Ἀστακὸς,Κάραβος. καὶ Σίφων ἐνπρηστμοῦ.
Ludibrium,	Χλεύη.
Ludio,	Σατυριστής.
Ludicrum,	Θεατρικὸν,Σκηνικόν.
Ludimagiſter,	Γραμματοδιδάσκαλος.
Ludus literarius,	Γραμματοδιδασκαλεῖον.
Ludi,	Θεωρίαι.
Ludificante,	Διαπαίζουσης.
Ludus,	Διατριβή,Παιδιά.
Luere,	Διαλοῦσαι.
Lucet,	Τίσει. καὶ Πενθεῖ,Ἀνιᾶται.
Lui,	Ἐρυσάμην.
Luit,	Ἀπέτισεν, Ῥύεται.
Luma,	Βοτάνη ὁμοία ἡδυόσμῳ· ἣν τινὲς Ποταμογείτονα καλοῦσιν, ἄλλοι Καλαμίνθην.
Lumbi,	Ὀσφύες,Ἰσχία.
Lumbos,	Τὴν ὀσφύν.
Lumen,	Αὐγὴ φωτὸς, καὶ Φάος.
Lumbrus,	Ἕλμινς,Κέστρος.
Limfatici,	Ἐνθουσιαζόμενοι.
Lumbago,	Ἰσχεια σπάσματα.
Lumina,	Ὁρατικά.
Luminaria,	Διαφανῆ, Φωστήρια λυχνικά.καὶ Φῶτα.
Luminibus,	Φωσίν.
Luna,	Σελήνη.
Lunaticus,	Σεληνιακός.
Linter,	Εἶδος μονοξύλου πλοίου πρωτοκατασκεύαστον.
Lupa,	Ἑταίρα. καὶ Λύκαινα.
Luridus,	Ὠχρός,Πέλιος.
Lupinus,	Θέρμος.
Lurida, Nigra.	
Ludus paleſtris.	
Luridus,	Ἰκτερικὸς,Ὠχρός.
Luſcinia,	Ἀηδών.
Luſcinus,	Ἀηδών.
Luſcus,	Μονόφθαλμος,Ἑτερόφθαλμος.
Luſtra,	Φωλεοί.
Luſtrat,	Περιέρχεται, Περικαθαίρει.
Lupus,	Λύκος.
Luſtrale,	Πενταετηρικόν.
Luſtrum,	Πενταετηρίς.
Luſtratio,	Καθαρμός.
Luſum,	Παίγνιον.
Luſus gratia,	Παιδιᾶς χάριν.
Luteum,	Πήλινον χρῶμα.
Luteus,	Πήλινος.
Lutum,	Πηλός.
Lotus,	Λελουμένος, καὶ Πεπλυμένος.
Lux,	Φῶς.
Luxatur,	Ἀνασπᾶται.
Luxum,	Στρέμμα.ἢ Αὐγισμὸς,ἢ Ἀσωτία.
Luxuria,	Ἀσωτία.

M

Macellarius,	Ὀψωνιοπώλης.
Maceries,	Θριγκός.
Macer,	Λεπτὸς,Ἰσχνός.
Maceratum,	Τετηγμένον.
Macritas,	Λεπτότης.
Mactat,	Σφαγιάζει,Θύει.
Mactari,	Ἀναιρεθῆναι.
Macula,	Κηλὶς,Σπῖλος.
Madidus,	Ἔνυγρος.
Mænianum,	Ἐξῶστρα.
Madida,	Τακερά.
Mæret,	Λυπεῖται,Ὀδύρεται.
Mæror,	Λύπη,Ὀδυρμός.
Mæſtus,	Κατηφής.

Magalia,	Καλύβαι.
Magiſter,	Ἐπιστάτης, Ἔξαρχος, Διδάσκαλος.
Magis,	Μᾶλλον.
Magiſter morũ,	Αὐτίνομος.
Magiſter pagi,	Ἀμφοδάρχης.
Magiſtratus,	Ἄρχων, Ἀρχή. Στρατηγός, Στρατηγία.
Magiſter nauis,	Κυβερνήτης.
Magmamatariꝰ,	Μυρεψός.
Magmentarium	Ἐφ' οὗ τὰ σπλάγχνα τιθέμενα τοῖς βωμοῖς προσφέρονται.
Magnopere,	Μεγαλοεργῶς.
Magnus ſocer. Vxorum aui,	
Magnus,	Μέγας.
Magnanimitas,	Μεγαλοψυχία.
Magnificus,	Μεγαλοπρεπής.
Magnitudo,	Μεγαλειότης, Μέγεθος.
Magnopere,	Σπουδαιότατα.
Maiores,	Πρόγονοι.
Maialis,	Δέλφαξ.
Maior,	Μείζων.
Maieſtas,	Μεγαλειότης.
Maieſtatis crimen,	Καθοσιώσεως ἔγκλημα.
Malatus,	Στυγνὸς ἀρχ
Male pacata,	Οὐκ εἰρηνευομένη.
Malchio,	Ἀηδής.
Maleficus	Κακοῦργος.
Maleformis,	Δύσμορφος.
Malediĉtio	Λοιδορία.
Malebarbis,	Σπανόν.
Malignus,	Πονηρός, Κακοήθης.
Malignoſus,	Κακεντρεχής.
Maliuolentia,	Κακοθέλεια.
Malitia,	Κακία.
Malleus,	Νάρθηξ ἰατρικός.
Malleus,	Σφυροκόπανον.
Malleolus,	Σφύρας. Πυρέκβολα.
Maltana,	Πιστόκηρον.
Malua,	Μαλάχη.
Maluerunt,	Μᾶλλον ἠθέλησαν.
Maluit,	Ἠθέλησεν.
Malum granatum,	Ῥοιά.
Mamilla,	Μαστός.
Mamma, Ruma	Θηλή.
Manaſſe,	Πεφοιτηκέναι. Ἐρρωκενερει.
Malus,	Κακός.
Manat,	Ῥεῖ.
Mancipium,	Ἀνδράποδον.
Mancipat,	Καταγράφει. Ῥέει.
Mancus,	Κυλλός.
Mandata	Ἐντολαί.
Mandit,	Μασᾶται.
Mando,	Ἐντέλλομαι. Μασῶμαι.
Manducat,	Μασᾶται.
Mandibulum,	Φάτνωμα.
Mane,	Πρωΐ, Ἕωθεν.
Manes,	Δαίμονες.
Mangos,	Κυνοτρόφος.
Manicatis,	Χειριδωτοῖς.
Manifeſtum,	Φανερόν.
Manipulus,	Δραγμή.
Maniductus,	Μεσοχορος.
Mania,	Μανία.
Mannis,	Βουρίχοις.
Manſuetus,	Ἥμερος, Πρᾶος.
Mantica,	Πήρα.
Manſio,	Μονή.
Manubiæ,	Σκῦλα ἀπὸ ζώντων ἀφαιρούμενα.
Manuale,	Ἀναλόγιον.
Manubrium,	Στελεόν.
Manucapti,	Δοριάλωτοι.
Manumittit,	Ἐλευθεροῖ.
Manupretium,	Χειροδόσιον.
Manus,	Χείρ.
Manus,	Πλῆθος.
Mappa,	Χειρόμακτρον.
Mappalia,	Καλύβαι.
Mare,	Θάλασσα.
Marcidus,	Νωθής.
Marceſcit,	Μαραίνεται, Λεπτύνεται.
Marcet,	Τήκεται.
Margo, & Margos,	Κρηπίς.
Maritata,	Ὕπανδρος.
Maritimus,	Παραθαλάσσιος.
Mars,	Ἄρης.
Marmor,	Μάρμαρον.
Marmorea,	Μαρμάρινα.
Marſæ,	Ἀσπιδοθήρας, ὀφιοδιώκτας.
Marmorarius,	Μαρμαροποιός, Ἀγαλματογλύφος.
Marculum,	Σφυρίον σιδήρου.
Marcidat, & Mar cerat,	Τήκει, Τήκεται, Λεπτύνει.
Marcidus, & Marceros,	Τετηκώς. Νωθὴς ἀπὸ κραιπάλης.
Marculus, Malleolus, & Malleus,	Σφύρα σιδηρᾶ, καὶ Κόπανον.
Margus,	Τραπέζιον τῶν ναυτῶν.
Margum,	Τερμα τιχος εκχαλακου ἱππικός.
Maritimus locꝰ,	Τόπος θαλάσσιος.
Marita,	Νύμφη.
Marinus,	Θαλάσσιος, Ἰχθύς.
Marinum,	Ἀφυδιν.
Maritus,	Ἀνὴρ γυναικὸς, ἢ Νυμφίος.
Maritat,	Γαμίζει.
Marrubium,	Πράσιον, ἢ Λινόστροφον, εἶδος βοτάνης.

Marrugina, Εἶδος πηλιουργοῦ. ἔστι δὲ ἀκανθῶδες δένδρον.
Maſſa, Μάζα, Φύραμα.
Maſculus, Ἄρσην.
Maſturbat, Manuturbat, Δέφει, καὶ Δέφεται. ἔστι δὲ ῥῆμα κοινόν.
Maſturcium, Κάρδαμον.
Maſculinus, Ἀρσενικός.
Maſſam, Σινκλησιν.
Mataxa, Σιρά.
Matertera, Μητρὸς ἀδελφὴ, Θεία πρὸς μητρός.
Mater matuta, Λευκοθέα.
Maternam, Μητρῴαν.
Materia, Ξυλεία.
Matellata, Σταμνίον.
Maternum, Μητρῷον.
Matertera, & Nouerca, Μητρυιά.
Mater, Μήτηρ.
Mitra, & Matrex, Μήτρα. Μήτηρ, Σημεῖον, καὶ ὀνομάτων.
Matricida, Μητρολῴας.
Matrimonium, Γάμος, Συμβίωσις.
Matulata, Ἀρύταινα.
Matutinum, Πρωϊνόν.
Maturate, Σπεύσατε.
Maturum, Ὥριμον.
Maxilla, Σιαγών.
Maxime, Μάλιστα.
Meatus, Πορεία, Φοίτησις.
Mea ſponte, Ἑκών.
Medicamẽtum, Φάρμακον, Ἴασιμον.
Mecum, Μετ᾽ ἐμοῦ, Σὺν ἐμοί.
Medetur, Ἴαται, Θεραπεύει.
Medicus, Ἰατρός.
Meat, Πορεύεται, Φοιτᾷ.
Medieſtrinus, Περιχύτης.
Meditatio, Μελέτη.
Medium, Μέσον.
Mediterraneus, Μεσόγειος.
Mediterranei, Μεσογεωτικοί.
Medicina, Θεραπεία.
Mediocres, Μέτριαι.
Mediocriter, Μετρίως, Συμμέτρως.
Medulla, Μυελός.
Medullitus, Ἡδονικώτατος.
Meiit, Οὐρεῖ.
Mel, Μέλι.
Mellitus, Μελίτινος.
Mel marinum, Ἄφυης φυκός.
Melius, Βέλτιον.
Membra, Μέλη.
Membranum, Ὑμήν.
Membrana, Διφθέρα, Σωμάτια.
Membraneorũ, Τυμπανιστῶν.
Memora, Εἰπέ.
Memorioſus, Μνήμων.

Meminit, Μέμνηται.
Menianus, Ἐκθέτης.
Mendax, Ψεύστης.
Menſura, Μέτρον, καὶ Η Φα.
Mens, Διάνοια, Νοῦς, Ἔννοια.
Mendicus, Ἐπαίτης.
Mendoſum, Ἐναμάρτον.
Menſularius, Τραπεζίτης.
Menſtruum, Μηνιαῖον.
Meditata, Τῷ πράγματι ἁρμόζοντα.
Mentio, Ἀνάμνησις, καὶ Ψεῦσμα.
Mentum, Γένειον.
Menta, Ἡδύοσμον.
Meipſum, Ἐμαυτόν.
Meraria, Γευστρίς.
Mercatus, Ἀτέλεια, Πανήγυρις.
Mercator, Ἔμπορος.
Mercatur, Ἀγοράζει.
Merces, Μισθὸς, καὶ Ἐνθήκη, καὶ Πραγματιος.
Mercibus, Φορτίοις.
Mercenarius, Μισθοφόρος, Μίσθιος.
Mercurius, Ἑρμῆς, καὶ τραυμάζων.
Merx, Φορτίον.
Meret, Θρηνεῖ.
Meretrix, Ἑταίρα, Πόρνη.
Meridies, Μεσημβρία.
Meridianus, Μεσημβρινός.
Merit, Τελεῖ ἀπὸ ἀναφορᾶς.
Meritis, Τῶν δικαίων.
Merito, Εἰκότως, Εὐλόγως.
Meritorum, Τῶν εὐεργετημάτων.
Meritum, Εὐεργεσία.
Meritus, Ἄξιος.
Mergus, Αἴθυα.
Mergit, Βυθίζει.
Meruit, Κατηξιώθη.
Meritorium, Ξενοδοχεῖον.
Merulus, Κόσσυφος.
Merum, Ἄκρατον, Μόνον, Ψιλόν.
Meror, Θρῆνος, Λύπη.
Meſſis, Θερισμός.
Metiendo, Ἐν τῷ μετρεῖν.
Metellus, Μίσθιος.
Metus, Εὐλάβεια, Φόβος.
Micæ, Ψίχες.
Micturit, Οὐρητιᾷ.
Micat, Λαγχάνει, Λάμπει.
Migrat, Μεταβαίνει, Μεθίσταται.
Mihi, Ἐμοί.
Miles, Στρατιώτης.
Milium, Κέγχρος, Ἔλυμος.
Militat, Στρατεύεται.
Miliarium, Θερμηρόν.
Miluus, Ἰκτῖνος.
Minæ, Ἀπειλαί.
Mirabilis, Θαυμαστός.
Miſſus, Ἀπόστολος.
Mixtura, Μίγμα.

Minatur, Ἀπειλεῖ.
Minis, Ἀπειλαῖς.
Minimè curat, Negligit, Ἀμελεῖ.
Minime, Οὐδαμῶς.
Minerualicium, Συνστατικόν.
Minerua, Ἀθηνᾶ.
Minimum, Ἐλάχιστον, Ὀλίγιστον.
Minium, Κιννάβαρις.
Minutum, Λεπτάριον.
Miniſterium, Διακονία.
Minores, Μεταγενέστεροι.
Minor, Μικρότερος, Ἀφῆλιξ.
Miniſtro, Διακονῶ.
Minuere, Μειῶσαι.
Minuit, Μειοῖ, Ἐλαττοῖ.
Minurit, Μινυρίζει.
Minus, Ἔλαττον, Ἧττον.
Mirificus, Θαυματοποιός.
Miſericordia Ἔλεος, Οἶκτος, Οἰκτιρμός.
Miſericors, Ἐλεήμων, Οἰκτίρμων.
Miſerabile, Οἰκτρὸν, Ἐλεεινόν.
Miſcet, Μιγνύει.
Miſcipulat, Ποππύζει.
Miſeratur, Ἐλεεῖ.
Miſſus, Ἀφεθείς.
Mitigat, Πραΰνει.
Mitigaui, Κατεπράϋνα.
Metior, Ἀναμετρῶ.
Mitis, Πρᾶος, ἡ Πραεῖα.
Mittit, Βάλλει.
Moderator, Ῥυθμιστής.
Moderandum, Μετρητέον.
Moderate, Ἐπιεικῶς, Μεμετρημένως, Εὐρύθμως.
Moderatur, Μετριοπαθήσας.
Moderor tibi, Διοικῶ σε, Διέπω σε.
Modeſtè, Κοσμίως.
Modeſtus, Ἐπιεικής.
Modeſtia, Ἐπιείκεια.
Modica, Μικρὰ, Μέτρια.
Modius, Μέτρου ὄνομα.
Modo, Ἀρτίως.
Modulanter, Εὐρύθμως.
Mœnia, Τείχη.
Molaris, Μυλίτης.
Molæ ſalſæ, Κριθαὶ πεφρυγμέναι.
Mulciber, Ἀμφιγυήεις.
Moleſte tulit, Ἠχθέσθη.
Moleſtus, Ἐπαχθής.
Moleſte, Ὀχληρῶς.
Molientem, Μηχανώμενον.
Molitur, Μηχανᾶται. Ἀλέτης.
Molit, Ἀλήθει.
Mollibus, Ἁπαλαῖς.
Mollis, Μαλακὸς, Ἁπαλός.
Momento, Ῥοπῇ. Θήξει.
Momentum, Ῥοπήν.
Moneta, Μνημοσύνη.
Monet, Νουθετεῖ, Ὑπομιμνήσκει.
Monitor, Ὑποβολεύς.
Monile, Ὅρμος γυναικεῖος.
Monitus, Νενουθετημένος.
Mons, Ὄρος.
Monſtrat, Ὑποδεικνύει.
Monſtrum, Τέρας, Σημεῖον, Παράδειγμα.
Moratus, Ῥυθμισθεὶς, Εὔτροπος, Πολύτροπος, Ποικίλος, Παρελκυθείς.
Monumenta, Ἱστορίαι, Συγγραφαὶ ἀρχαῖαι.
Monumentum, Μνημεῖον.
Moralia, Ἠθικά.
Morbus regius, Ἴκτερος.
Mordacior, Δηκτικώτερος.
Morem gero, Πειθαρχῶ.
Mores, Τρόποι.
Moretum, Τρίμμα.
Moror, Διατρίβω, Χρονίζω.
Mors, Θάνατος.
Morſus, Δῆγμα. Δηχθείς.
Mortalis, Θνητός.
Mortarium, Ἴγδις.
Morticina, Θανάσιμα.
Mortuus, Νεκρός.
Morbus, Νόσος, Πάθος.
Morboſus, Παθικός.
Mos, Ἔθος.
Motacilla, Σεισοπυγίς.
Mouet, Κινεῖ, Σαλεύει.
Mobilia, Κινητά.
Mobile, Εὐκίνητον.
Mox, Εὐθέως, Παραχρῆμα, Ἅμα.
Muccoſus, Μύξων.
Mucro, Ἄκρον σιδήρου.
Mucrone, Ἄκρῳ ξιφιδίῳ.
Mugit, Μυκᾶται.
Mugilis, Κεστρεὺς, Κέφαλος, ἰχθύς.
Mulæ, Ἡμίονοι.
Mullus, Τρίγλα.
Mulget, Ἀμέλγει.
Multauit, Ἐζημίωσεν, Ἠκίσατο.
Mulcet, Καταπραΰνει.
Mulciber, Ἥφαιστος, Ἀμφιγυήεις.
Mulier, Γυνή.
Mulſum, Οἰνόμελι.
Multa, Καταδίκη, Ζημία.
Multare, Καταδικάσαι.
Multifariam, Πολυτρόπως, Πολυμερῶς.
Multiplicem, Πολλαπλάσιον.
Multiplicis, Διαφόροις, ἢ Ποικίλαις.
Multiplicat, Πολυπλασιάζει.
Multiplicet, Πλεονάσαι.
Multiplex, Πολύπλοκος, Πολυπλασίων, Πολυτελής.
Multitudo, Πλῆθος.
Municeps, Πολίτης.

Municipium, Πολίχνιον.
Munere, Λιτουργήματι.
Munificentia, Δωρεὰ, Φιλοτιμίαι.
Munificentia, Δωροδοκία.
Munerarius, Φιλότιμος.
Munerat, Δωρεῖται.
Mundus, Καθαρός. καὶ Κόσμος.
Munimentum, Ὀχύρωμα.
Munificus, Χαριστικός.
Munitiſſimus, Ὀχυρώτατος.
Munus, Φιλοτιμία. Φιλοξαι. Δῶρον.
Murices, Κήρυκες, Πορφύραι.
Muria, Ἅλμη.
Murilegulorum, Τῶν κογχυλευτῶν.
Murilegulus, Κογχυλευτής.
Morinum, Σμῆγμα ἀπὸ φύλλων συκίνων γινόμενον.
Murmur, Γογγυσμός.
Murmurat, Γογγύζει.
Murta, Μυρσίνη.
Murus, Τοῖχος, καὶ Περίβολος.
Muſa, Μοῦσα.
Muſca, Μυῖα.
Muſcarium, Μυιοσόβιον.
Muſaraneus, Μυγαλῆ.
Muſcipulum, Μυάγρα.
Muſcipula, Παγίδες, Παγίς.
Muſculeus, Κωβιός.
Muſcus, Βρύον, Φῦκος, Μοσχος.
Muſſitare, Γρύξαι.
Muſtum, Γλεῦκος.
Muſtela, Γαλῆ.
Muſſiat, Διακρίνει. Βρέφος.
Muttonium, Προβασκαίνιον, Λούκιος.
Muttonius, Προβασκάνιον.
Mutat, Ἀλλάσσει.
Mutilata, Ἀκρωτηριασθείη, Παραβαθείη.
Mutilat, Ἀκρωτηριάζει.
Muttum, Γρύ.
Mutuatur, Κιχρᾶται, Δανείζεται.
Mutuum dat, Δανείζει.
Mutonium, Πρόσθεμα.
Mutuloſus, Ψιλή.
Mutuas, Ἀμοιβαίας.
Mutus, Ἄλαλος, Ἐνεὸς, καὶ Κωφός.
Mutuat, Κιχρᾶ, Δανείζει.
Mutilus, Κολοβός.
Mutilo, Κολοβῶ, Ἀκρωτηριάζω.
Mutonium, Κυδώνιον.

N

Naualia, Νεώρια.
Nauis, Ναῦς.
Nam, Γάρ.
Nauantibus, Ἀνδριζομένοις, Ἐργαζομένοις.
Næuos, Ἀκροχορδόνας.
Næuus, Φακὸς προσώπου.
Nænia, Ἄπνια.
Nanciſci, Δράξασθαι.
Nanciſcitur, Περιτυγχάνει.
Nactus eſt, Περιεγένετο.
Nactus, Δραξάμενος, Ἐπιτυγχάνων, Εὑρών.
Napus, Βουνιάς.
Nares, Ῥῖνες, Ῥώθωνες.
Nonnulli, Πλεῖστοι.
Narratio, Διήγημα.
Narus, Ἐπίγνωσις, Ἔννοια.
Naſcitur, Γεννᾶται, Φύεται.
Naſcendi, Τοῦ γεννηθῆναι.
Naſcentem, Γεννώμενον.
Naſſa, Κύρτος ἁλιευτικός.
Naſturcium, Κάρδαμον.
Narrabile, Εὐδιήγητον.
Naſus, Ῥώθων, Μυκτήρ.
Natalis, Γενέθλιος.
Natat, Κολυμβᾷ.
Nates, Πυγαί.
Nationes, Ἔθνη.
Natrix, Βοα, ἰχθύος εἶδος.
Natiua, Ἰδιόχρωμα.
Natio, Γένος, Ἔθνος.
Natiuis ſuis, Τοῖς ἰδίοις γένεσιν.
Natiuitas, Φύσις.
Natiuum, Τὸ γενικόν.
Nati, & Natus, Τέκνα.
Naturæ ratio, Φυσιολογία.
Natura, Φύσις.
Naufragus, Ναυαγός.
Nauat, Διαπράσσεται.
Nauiter, Σπουδαίως.
Nauus, Εἰδήμων.
Nauteo, Ὀσμὴ βύρσης.
Nauigatio, Πλοῦς.
Nauus, Ἔμπρακτος, Εὐσταφὴς, Εὐκίνητος.
Neue, Μήτε.
Ne, Μὴ, Οὐ.
Ἵνα, Ἄρα.
Nebula, Ὁμίχλη, Νεφέλη.
Nebulo, Μάλθων, ὁ τὰ ἴδια λάθρα καταφαγών. Εἰκαῖος. Λαθραάσωτος.
Necauerit, Ἀνέλοι.
Nec, Μήτε, Οὔτε.
Neceſſe, Ἀναγκαίως, Χρειῶδες.
Neceſſitas, Ἀνάγκη.
Nec ne, Ἢ οὐ.
Nec non, Οὐδὲ οὐ.
Nectit, Καθάπτει, Συνείρει.
Necopinanter, Ἀπροσδοκήτως.
Neceſſitudo, Ἀνάγκη κατὰ φιλίαν, Καθῆκον.

Neceſſarius, Οἰκεῖος, Ἀναγκαῖος.
Nectet, Νήθει.
Nefandum, Ἀπόρρητον, Ἀθέμιτον.
Nefarius, Ἀθέμιτος.
Nefas, Ἀθέμιτον, Ἀσέβημα.
Nefaſtum, Inauditum, Ἄρρητον.
Nefaſti dies, Ἀποφράδες.
Negat, & Recuſat, Ἀρνεῖται.
Negotium, Πρᾶγμα, Ἀσχολία, Δίκη.
Negotiatio, Πραγματεία.
Negligens, Ἀμελής.
Negotiator, Πραγματευτής.
Neminem, Μηδένα.
Nempe, Πάντως.
Nempe ergo, Ἄρα οὖν, Πάντως οὖν.
Nemo, Οὐδεὶς, ἐπ' ἀνθρώπου.
Nempe non, Μὴ οὐχὶ, Μήτιγε ἄρα.
Nempe nũquid, Μὴ οὐχὶ, Μήτι.
Nemus, Νάπη, Ἄλσος.
Nenia, Ἐπιτάφιος ᾠδή.
Nepotatus, Ἀσωτία.
Nepita, Καλαμίνθη.
Nepa, Σκορπίος.
Neptis, Υἱδοῦς, ἡ Θυγατριδῆ, Ἐγγόνη.
Neptunus, Ποσειδῶν.
Nequam, Ἀχρεῖος.
Nequaquam, Οὐδαμῶς.
Neque, Μήτε, Οὔτε.
Nequicquam, Μάτην, Οὐδὲ ὅλως.
Nequiſſime, Ἄθλιε
Nequitiæ, Ἀχρειότητες, Κακίαι.
Nequius, Πονηρὸς, Ἀχρεῖος.
Nequit, Ἀδυνατεῖ, Ἀτονία.
Nequiſſimos, Τοὺς φαύλους; Τοὺς συκοφάντας.
Nero, Ἀνδρεῖος.
Nerua, Νεῦρα.
Neruos Ξυλοπέδην.
Neries, Ἐξουσία θαλάσσης.
Neſcit, Οὐκ οἶδεν.
Neſcius, Ἀγνοῶν.
Neue, Μήτε.
Neutrum, Οὐδέτερον.
Nexam, Ὑποκείμενον.
Nexum, Ἄμμα, ἐπὶ πάλης. Δεσμός.
Nimbus, Γνόφος.
Nitela, Δενδροβάτης.
Nidor, Κνίσσα.
Nigrum, Μέλαν.
Nihil, Οὐδὲν, Οὐδεέν.
Nihilo, Οὐδείς.
Nihilo magis, Οὐδαμῶς.
Nimium, Ἄγαν.
Nimis, Ἄγαν, Πάνυ, Κομιδῆ, Σφόδρα.
Nimirum, Εἰ μὴ θαυμαστόν. Σφόδρα πάνυ.
Niſi, Εἰ μὴ, Ἐὰν μή.
Nitit, Νήθει.
Nitens, Λάμπουσα, Στίλβουσα.
Nitidos, Λάμποντας.
Nitet, Στίλβει.
Niuiet, Νήφει.
Niues, Χιόνας.
Nixæ, Ὠδῖνες.
Nixus, Ὑφειμένος.
Nobis, Ἡμῖν, Σὺν ἡμῖν.
Nocens, Αἴτιος.
Nocet, Βλάπτει.
Noctua, Γλαῦξ, Ὀρνύφιον. καὶ Νυκτερίς.
Nocticula, Ἑκάτη νυκτοφαίνουσα.
Nocturnus, Νυκτερινός.
Nodus, Ἅμμα, Ὄζος, Γόνυ καλάμου. Ῥάβδου κονδύλωμα.
Nolim, Οὐκ ἂν θελήσαιμι.
Noli, Μή.
Nominalia, Ὀνοματοθέσια.
Nondum, Οὐδέπω.
Nonne, Ἄραγε οὐ.
Nonnunquam, Ἐνίοτε, Ἔσθ' ὅτε.
Nonnulli, Ἔνιοι, Πλεῖστοι.
Nonnullum, Τὸ τυχόν.
Non tam, Οὐχ οὕτως.
Norma, Ἀκολουθία, Τύπος, Καλάπους. Γνώμων.
Noſcit, Γιγνώσκει.
Noſmet, Ἡμεῖς αὐτοί.
Noſtrum, Ἡμέτερον.
Nota, Σημεῖον.
Nota, Ψόγος, Σπίλος.
Notare, Σημειῶσαι.
Notarius, Σημειογράφος.
Notitia, Γνῶσις.
Notio, Διάγνωσις.
Notum, Γνωστὸν, Ἐγνωσμένον.
Nouaculum, Ξυρόν.
Noua nupta, Νεόνυμφος.
Nouatio, Καινισμός.
Nouerca, Μητρυιά.
Nouelletum, Νεόφυτον.
Nouemdialia, Ἔννατα ἐπὶ νεκροῦ ἀγόμενα.
Nouitius, Νεώνητος.
Nobilis, Ἐπίσημος, Εὐγενὴς, Ἔνδοξος.
Nobilitas, Εὐγένεια.
Nobiliſſimus, Εὐγενέστατος.
Nouiſſime, Ἐπὶ τέλει.
Nouiſſimus, Ἔσχατος.
Nouit, Ἔγνω.
Nox, Νύξ.
Nouum, Καινόν.
Noxatio, Εὔθυνα.
Noxam dedit, Εἰς κόλασιν δέδωκεν, εἰς εὐθύνας.

Noxius, Ἁμαρτωλός.
Nubes, Νέφη, καὶ Νεφέλη.
Nubilis, Ἐπίγαμος.
Nubilum, Ἐπινέφελον.
Nubit, Γαμεῖται, Γαμεῖ.
Nuces, Κάρυα.
Nuclei, Κῶνοι, Στρόβιλοι.
Nucleum, Στροβίλιον.
Nudus, Γυμνός.
Nuda, Γυμνή.
Nugas, Σαπρός.
Nugæ, Ἀχρειότητες.
Nuga, Σαπρός, Ἀσελγής.
Nugalitas, Σαπρότης.
Nugatorius, Οὐδαμινός.
Nullus, Οὐδείς.
Numen, Θεῖον.
Nummularius, Κολλυβιστής, Τραπεζίτης.
Numerat, Ἀριθμεῖ.
Nummaria cupiditas, Ἀπληστία, Φιλαργυρία.
Nunquam, Μηδέποτε, Οὐδέποτε.
Nunc, Νῦν.
Nuncupat, Ἀναγορεύει, ὀνομάζει. Χειροτονεῖ.
Nuncupatio, Ἀναγόρευσις, Χειροτονία.
Nuncupatio, ὁρκίων σύγχυσις, ὀνομασία
Nuncupatis, Ἀναγορευομένων, Ἀναγορευθέντων.
Nundinæ, Αγορεοι απελιοι πανηγύρεις.
Nundinarum, Ἑορτῶν, Πανηγύρεων.
Nuntius, Ἄγγελος.
Nundina, Πανήγυρις.
Nuper, Ἔναγχος, Νεωστί.
Nuptiæ, Γάμοι.
Nurus, Νύμφη.
Nuſquam, Οὐδαμοῦ.
Nutat, Νεύει.
Nutibus, Νεύμασιν.
Nutum, Νεῦμα.
Nutricius, Τροφεύς.
Nutrix, Τροφός.
Nux, Κάρυον.
Nux auellana, Ποντικόν.
Nux Græca, Ἀμύγδαλον.
Nux pinea, Στροβιλέα.

O

Ob, Διά.
Obde, Βύσον.
Obdit, Coniungit, Obicit,
Obcallet, Παχυδερμεῖ.
Obducat, Ἀναπέμπει.
Obducit, Κατάγει.
Obeſſe, Ἀντικεῖσθαι, Βλάπτειν.
Obeſum, Περουπευ
Obeundum, Ὑπεισελευστέον.
Obeſt, Ἀντίκειται, Βλάπτει.
Obeſus, Παχύς, Λιπαρός.
Obſicit, Ἐναντιοῦται.
Obſenſum, Προσκεκρουκότα.
Obices, Ἀντερείδες, Ἀντιθέσεις.
Obicit, Ἐπιφέρει.
Obiecit, Παρέβαλεν.
Obiectis, Τοῖς ἐπαγομένοις.
Obiter, Ὁμοίως, Ἐν τῷ αὐτῷ.
Obit, Κυκλεύει.
Obiiciebat, Proferebat,
Obitum, Τελευτήν.
Oblatio, Προσφορά.
Oblatum, Προσενεχθέν.
Oblectatio, Ἀπάτη. Τέρψις.
Obligatio, Ἐνοχή, Ὑποθήκη.
Obligauerunt, Ὑπέθεντο.
Oblator, Συντελεστής.
Obligare, Ὑποθεῖναι. (χρέως)
Obligatus, Ἐνδεδεμένος, Ἔνοχος, Ὑπο-
Obligata, Ὑποκειμένη.
Obligatam, Ὑποτεθεῖσαν.
Oblino, Ἐγχρίω, Ἐπιχρίω.
Oblita, Κατακεχριμένα.
Obloquitur, Ἀντιλαλεῖ.
Oblitterata, Ἐξηλειμμένα.
Obliuioſus, Ἐπιλήσμων.
Obliuio, Λήθη.
Oblitium, Λοξόν, Πλάγιον.
Oblitterat, Λήθη παρεισφέρει.
Oblocutio, Ὁμιλίας ἐγκοπή.
Oblidantur, Συνθλασθῶσιν.
Oblitum, Ἐπιλελησμένον.
Obnixi, Ἀντισχόντες.
Obnixa, Ἐπικεκαλυμμένη.
Obnoxius, Ὑπεύθυνος.
Obnubit, Σκεπάζει.
Obponi, Ἀντιστῆναι.
Obpopa, Ὄρυξ.
Obrepit, Σκοτίζει.
Obruit, Χωννύει.
Obrepſit, Ἔφθασεν.
Obſcænæ, Μιαραί. Σκυθρωπαί.
Obſcænus, Καταφερής, Ἀσελγής, Φιλήδονος.
Obſcænum, Ἀκάθαρτον.
Obſcænæ, Ἀκάθαρτοι.
Obſcænus, Αἰσχρόποιος, Ἀσελγής. Αἰσχρὸς ζόπεις ἐ ἐλαττώμασιν, Ἀκάθαρτος. Ἀπαίσιος.
Obſcurum, Ἀμαυρόν, Ἀπόκρυφον, Σκοτεινόν, Ἀσαφές.
Obſequia, Πειθαρχία.
Obſcuratio, Ἀμαύρωσις.
Obſecrat, Δέεται, Προσεύχεται, Παρακαλεῖ.
Obſecratio, Προσευχή.

Obſequiens,	Πιθήνιος, Ὑπηρετῶν, Ὑπείκων
Obſequium,	Ὑπηρεσία, ἡ Πειθώ.
Obſeruat,	Παρατηρεῖται, Παραφυλάττεται.
Obſeſſum,	Πεπολιορκημένον.
Obſidendum,	Πολιορκητέον.
Obſidere,	Περικαθέζεσθαι, Πολιορκεῖν.
Obſoletum,	Ἠμαυρωμένον, Ἠφανισμένον, Τετριμμένον.
Obſolefactus,	Ἀμαυρὸς γινόμενος.
Obſtinatione,	Ἐπιμονῇ.
Obſoletus,	Ἀμαυρὸς, Τετριμμένος.
Obſtinatus,	Παρατεταμένος, Ὑποκατάστατος, Ἐγκρατής.
Obſtupuerant,	Ἐξεπλάγησαν.
Obſtupefactus,	Πτοηθείς.
Obſtitit,	Ἀντέστη.
Obſtupeſcit,	Ἐκπλήσσεται.
Obſtaculum,	Ἐμπόδιον.
Obſtat,	Ἐπισκοτεῖ.
Obſtrepat,	Περιηχεῖ.
Obſtruit,	Ἀποφράσσει.
Obſus,	Τὸ δοκιμάζον τὸν χρυσὸν ὅταν παρατρίβεται.
Obtemperare,	Πειθαρχῆσαι.
Obtemperat,	Πειθαρχεῖ.
Obtendit,	Δεικνύει.
Obtentui,	Ἐπὶ προσχήματι.
Obtigerit,	Λάχη, Κληρωθῇ.
Obtingit,	Ἐπιβάλλει μέρος τι.
Obticuit,	Ἀπεσιώπησεν.
Obtinet,	Ἐπικρατεῖ.
Obtinuit,	Ἐκράτησεν.
Obtrectatur,	Ἀντιασκευάζει, Ἀντιβαίνει.
Obtrectator,	Ἐξουθενητής.
Obtruncat,	Δολοφονεῖ, Ἀκρωτηριάζει, Ἀναιρεῖ.
Obtulit,	Ἐπήγαγεν.
Obtrectatio,	Ζηλοτυπία, Λοιδορία, Διαβολὴ, Κακοθέλεια.
Obtundit,	Σκληρύνει.
obtimus, vide Optimus.	
Obturat,	Ἐμφράσσει.
Obtuſum,	Ἀμβλὺ, Γομφον.
Obtutus,	Ἔντασις ὀμμάτων.
Obua,	Ἄμβιξ, ἐν ᾧ τοῖς νεκροῖς σπένδουσιν.
Obueniens,	Τὸ ἀποβαῖνον.
Obueniunt,	Κατέρχονται.
Obuiat,	Ἀπαντᾷ.
Obultronius,	Αὐθαίρετος.
Obumbrat,	Ἐπισκιάζει.
Occaſio,	Πρόφασις, Αἰτία, Εὐκαιρία, Ἀφορμή.
Occaſum,	Σύμπτωσιν, Ἀπώλειαν.
Occecatus,	Ἐξοφθαλμίσας.
Occaſus,	Δύσις.
Occat,	Βωλοκοπεῖ.
Occîdit,	Ἀναιρεῖ.

Occidit,	Κατέπεσεν.
Occipit,	Ἄρχεται.
Occipitium,	Ἰνίον, Ὀπισθοκράνιον.
Occiſio,	Κατασφαγή.
Ocius,	Ταχύτερον.
Ocreæ,	Περικνημῖδες.
Occulte,	Κρύφα, Λάθρα.
Occultus,	Ἀπόκρυφος.
Occumbit,	Καταπίπτει.
Occupatiua,	Καταληπτικά.
Occupando,	Προκαταλαμβάνω.
Occupatis,	Ἀπασχολουμένοις, Ἀκαιρουμένοις.
Occupaturum,	Προκαταληψόμενον.
Occupatus eſt,	Ἀσχολεῖται.
Occupat,	Προλαμβάνει.
Occurri,	Ἀπήντησα.
Occurrit,	Συναντᾷ, Προτρέχει, Ἀπαντᾷ, Φθάνει.
Odor,	Βρόμος, Ὀδμή.
Odium,	Μῖσος.
Odores,	Ἀρώματα.
Offa,	Μάζα.
Offendit,	Προσκόπτει.
Offenſio animi,	Ἀνία ψυχῆς.
Offenſus eſt,	Ἠχθέσθη.
Officere,	Ἀντικεῖσθαι, Βλάπτειν.
Officiendo,	Ἐπισκοτεῖν.
Officina,	Συνέργιον, Ἐργαστήριον, Σπαστηρίων, Περιποίησις, Ἐργασία
Officio,	Τῷ καθήκοντι, Τῇ τάξει, Τῇ ὑπηρεσίᾳ.
Officit,	Ἀντισκοτεῖ. Καθήκει. Περιποιεῖται.
Officium,	Φρόντισμα, Ὑπηρεσία.
Officio, Noceo,	
Offimentum,	Πηλός.
Oleaſter,	Ἀγριελαία.
Oleago,	Γλοιός.
Olet,	Ὄζει.
Oleum,	Ἔλαιον.
Olfactio,	Ὄσφρησις.
Olim,	Πάλαι, Ἐκ πολλοῦ, καὶ Ποτέ.
Oliuetum,	Ἐλαιών.
Olla,	Χύτρα.
Olor,	Κύκνος. Πνοὴ, Ὀσμή.
Oluſathrum,	Πετροσέλινον.
Omaſum,	Βόειον κόπρον λιπαρὸν, τῇ τῶν Γάλλων γλώττῃ.
Omen,	Κληδὼν, Οἰωνὸς, Οἰωνόν.
Omentum,	Ἐπίπλοις.
Omiſerit,	Ἐάσειεν.
Omiſſiores,	Ἀνειμένοι. Ἀνετώτεροι.
Omittit,	Παραπέμπεται.
Omnis,	Πᾶς, Πᾶσα.
Omnipotens,	Παντοκράτωρ, Παντοδύναστης.
Omnifariam,	Ἐκ παντὸς μέρους.
Omnifaria,	Πλείστῳ λόγῳ, ἢ Παντὶ τρόπῳ, Παντὶ σθένει.
Omnino,	Καθόλου, Παντελῶς.
Oneraria,	Φορτηγός.

Oneroſum, φορτικόν.
Onus, Γόμος, Βάρος, Φορτίον.
Onuſta, Πεφορτισμένη.
Opacum, Κατάσκιον, Εὔσκιον.
Omnia, Πάντα.
Opera, Σπουδή. Ἔργα.
Operculo, Σκεπάσματι.
Operarum, Τῶν ὑπηρεσιῶν ὧν παρέχουσιν οἱ ἀπελεύθεροι τοῖς πάτρωσιν.
Opem, Βοήθειαν, Ἐπικουρίαν.
Operatur, Ἐργάζεται.
Operoſus, Ἐργώδης, Περίεργος.
Operit, Πωμάζει, Καλύπτει, Σκέπει.
Operculum, Πῶμα.
Opertorium, Περιβόλαιον.
Operepretium, Περιασπούδαστον, Λόγου
Oriens, Ἀνατολή.
Opes, Περιουσίαι, Χρήματα, Εὐπορίαι.
Opifex, Δημιουργός, Χειροτέχνης.
Opifices, Χειροτέχναι.
Opilio, Αἰπόλος.
Opinio, Δόξα, Ὑπόληψις, Οἴησις, Σύνοψις.
Opitulari, Ἀρήγειν, Συλλαμβάνεσθαι.
Opitulatur, Ἀρήγει, Ἀγωνίζεται.
Oportunus, Ἐπιτήδειος, Εὔκαιρος.
Opetit, Θνήσκει.
Operiens, Προσδοκῶν, Ἐκδεχόμενος, Προσδεχόμενος.
Ops pro dea.
Optat, Εὔχεται.
Opidum, Πολίχνιον.
Opprobrium, Ὄνειδος.
Opprimar, Συγχέθω.
Oppugnat, Πορθεῖ.
Optio, Ἐπιλογή, Ἐκλογή.
Optingit, vide Obtingit.
Optimates, Πρωτοπολῖται.
Optimus, Ἄριστος.
Optinuit, vide Obtinuit.
Opturat, vide Obturat.
Opulentia, Εὐδαιμονία, Πλοῦτος.
Opulus, Κισσόφυλλον.
Opus, Ἔργον, Χρεία, Προσῆκον.
Opuſtorium, Πλακουντάριον.
Ora, Πρόσωπα, Στόματα, Ἀρχή.
Oræ, Ὄχθαι, Γαι
Orat, Ἀξιοῖ, Λέγει.
Oraculum, Χρηστήριον, Τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος θέσπισμα, Ἀντιφώνησις.
Orator, Ῥήτωρ.
Oratio, Λόγος.
Orba, Ἐπίκληρος.
Orbi, Ἄτεκνοι.
Orbis, Κύκλος, Οἰκουμένη.
Orbiculatur, Κυκλοῦται.
Orbita, Ἁρματροχιά.
Orbus, Πηρός, Ὀρφανός, Τυφλός.
Orchæ, Ἐλαῖαι ἐπιμήκεις.
Orceolus, Ξέστης, τὸ ἄγγος.
Orcus, Χάρων.
Ordinare, Διατάξαι.
Ordinatio, Χειροτονία.
Ordinatur, Κατατάσσεται.
Orditur, Διάζεται.
Ordior telam, (Βουλή.
Ordo, Τάξις, Τάγμα, Ἀκολουθία,
Oriens, Ἀνατολή, καὶ Ἀνατέλλων.
Originale, Πρωτότυπον.
Origo, Ἀρχαιολογία, Καταρχή, Ἀρχή.
Oriundi, Γεννηθέντες.
Ornatrix, Κοσμήτρια.
Ornatura, Κόσμησις.
Ornatus, Κεκοσμημένος.
Ortus, Ἀνατολή. Ἀνατείλας.
Ornus, Ἀγριαπίτυς.
Os oris, Στόμα.
Oſor, Μισητής, Ἀρχαί.
Oſſa, Ὀστᾶ.
Oſfragor, Ὀστοκόπος.
Oſtrea, Ὄστρεα.
Oſtium, Θύρα.
Oſcitatur, Χασμᾶται.
Oſculum, Φίλημα. Εὐσέβεια.
Oſtentum, Φάντασμα, Διοσημεία.
Oſcillum, Στομάτιον.
Oſtentabile, Ἐπιδεικτικόν.
Oſtentans, Ἐπιδεικνύμενος.
Oſtendit, Δεικνύει.
Osſtior, Ἀσχολοῦμαι.
Otium, Ἠρεμία, Σχολή.
Otpopa, Ὄρυξ.
Ouans, Γήθων.
Ouatur, Χαίρει.
Oſſcillegium, Ὀστολόγιον.
Oſſifragus, Ὀστοκόπος, Ὀστοκλάστης, Ὀστοκατεάκτης. ὄρνεον.

P

Pacata, Εἰρηνευόμενα.
Pacant, Εἰρηνεύουσιν.
Paciſcitur, Συντίθεται, Συμφωνεῖ.
Pacificus, Εἰρηνοποιός.
Pabulum, Πόα, Χόρτασμα, Νομή.
Pabiculæ, vide Pauiculæ.
Pabo, vide Pauo.
Pagamater, Πανάκεια.
Pabulatio, Χορτολογία.
Pabulamentum, Φοινικίς.

Pacto,	Τρόπῳ.
Pactione,	Συμφώνῳ, ἢ Συνθήκῃ.
Pactum,	Ὁμόλογον, Σύμφωνον, Διάλυσις.
Penitet,	Μετανοεῖ, καὶ Μετανοῶ.
Pellex,	Ζήλη, Ζηλας, Ἀντεράσμα.
Penitet me huius muneris,	Μετανοῶ ἐπὶ τῷ δώρῳ.
Pœdor,	Ῥύπος.
Pætus,	Μύωψ τοῖς ὄμμασιν.
Palam,	Φανερῶς.
Pagos,	Δήμοις.
Pagus,	Τοπαρχία, Χωρατις, Νομός.
Pagina,	Σελὶς.
Paleas,	Ἄχυρα.
Palpebræ,	Βλέφαρα.
Palus,	Πάσσαλος, Ἕλος, Λίμνη.
Paludes,	Ἕλη.
Palmula,	Φοῖνιξ, Θρῖναξ.
Palma,	Χεὶρ, καὶ Βαῒς, καὶ Φοῖνιξ, καὶ Παλάμη.
Palanti,	Ῥεμβομένῳ.
Palmes,	Κλῆμα βότρυς ἔχον.
Palla,	Ἔνδυμα, Πέπλος.
Palatum,	Οὐρανίσκος.
Palmus,	Παλαιστής.
Palpitat,	Σπαίρει, Πάλλει.
Palantes,	Ῥεμβομένοις.
Paleta,	Σφενδόνη δακτυλίου, ὡς γένος ἐν τῷ
Pallidus,	Χλωρὸς, Ὠχρός.
Palmetum,	Φοινικεών.
Palleatus,	Στιχολόγος.
Pales,	Εὐνομία.
Palumbis,	Φάσσα.
Paludamẽtum,	Χλαμύδα, τὸ μαντιον.
Palmetum,	Φοινικών.
Palmus,	Παλαιστής.
Paleare,	Ἀχυρών.
Palearia,	Θλάσμα, Ἐπιδερατὶς τοῦ τραχήλου βοός.
Palla,	Μίτρα, Πέπλος, Παραπέτασμα.
Palma,	Νίκη. Φοῖνιξ,
Palmes,	Ὄσχος.
Pala,	Πτύον.
Palatur,	Ῥέμβεται.
Paleta,	Σφενδόνη δακτυλίων.
Pabulatio,	Χορτολογία.
Palmum,	Ψημυθιν.
Pallor,	Ὠχρίασις.
Palmes,	Κλῆμα τὸ τοὺς βότρυας ἔχον συνεκκοπέντας.
Pallatus,	Μελανείμων.
Pampino,	Βλαστολογῶ.
Palpa equo,	Κατακροτῶ τοῦ ἵππου.
Pampineum,	Οἰνάνθινον.
Pampinus,	Φυλλάμπελον.
Panda,	Εἰρήνης θεός.

Pandat,	Διξάται.
Pandit,	Συναπτᾷ.
Pangit,	Πήσσει πάλον, Πηγνύει.
Pando,	Ἀνοίγω, Σαφηνίζω, Ἀναφέρω, Φανερῶ.
Panditur, Oſtenditur.	Φαίνεται.
Panictum,	Ἔλυμος.
Panis,	Ἄρτος.
Pannus,	Ῥάκος.
Pannoſus,	Τρυβακὸς, Ῥακώδης.
Panucellium,	Πηνίον.
Panceps,	Ἕλκος κλήνυς ἐπιτραχηλίς
Plagæ,	Πληγαί.
Panificium,	Ἀρτοποιία.
Panificium,	Ποπανεῖον.
Papauer,	Μήκων.
Papilla,	Θηλὴ, Μαζός.
Pappat,	Μασᾶται.
Papulæ,	Ψυδράκια.
Par,	Ἴσος, Ζεῦγος, Συζυγη.
Parat,	Ἑτοιμάζει.
Parens,	Πατὴρ, Γονεύς.
Parauiſſe,	Ἡτοιμακέναι.
Parum,	Ἧττον.
Particeps,	Μέτοχος, Μερίτης.
Parricidio,	Πατροκτονίας.
Parra,	Μύσης, ὄρνεον, Κορυδαλλὸς, ἢ Ἀστραγαλίσκος.
Partam,	Πορισθεῖσαν.
Paruit,	Ἐπείσθη.
Parentat,	Ἀπάγει νεκροῖς νεκύσια.
Parentes,	Γονεῖς.
Parat,	Ἑτοιμάζει.
Parca,	Πεπρωμένη.
Paret,	Πείθεται, Πειθαρχεῖ. Φαίνεται.
Pariolus,	Προφήτης, Θυοσκόπος.
Parricida,	Πατροκτόνος, Πατρολῴας.
Partiuncula,	Ποσημόριον.
Paruum,	Ἐλάχιστον.
Parumper,	Ἐπ' ὀλίγον, Ἐφ' ὀλίγον.
Parma,	Θρακικὸν ὅπλον.
Pars,	Μέρος.
Parcæ,	Μοῖραι.
Parentalia,	Νεκύσια.
Pariter,	Ὁμοῦ.
Parturit,	Ὠδίνει.
Parua,	Ὀλίγα.
Parit,	Τίκτει.
Parta,	Περικτηθέντα.
Paries,	Τοῖχος.
Paruolum,	Ὀλίγιστον.
Parſimonium,	Μικρολογία.
Parcit,	Φείδεται.
Parcius,	Πεφεισμένως.
Parſimonia,	Φειδωλία.
Parciui, quod eſt	Φείδομαι σοῦ.
Paſcit,	Βόσκει, Τρέφει, Νέμει, Σι

τίζει, Περιδινίζει.
Paſcua, Νομή. Νομαί.
Paſtor, & Pauor, Νομεύς, Ποιμήν, Βοσκός. Ἐπίσκοπος.
Paſtores, Ποιμένες.
Paſſus, Βῆμα τὸ ἐν τοῖς ποσί.
Paſtienda, Βωλοστρόφησιν.
Phaſiolus, Λοβός.
Paſſim, Πανταχοῦ, Σποράδην, Ἀνέδην, Ἀελυμένως, Ἀθρόως.
Paſſio, Πάθος.
Paſſiones, Πάθη.
Paſtus, Πιμελής, Λιπαρός.
Paſturalis canis, Ποιμενικὸς κύων.
Paſſer, Στρουθὸς σιτοφάγος.
Paſtiniaca, Σταφυλῖνος, ἡ Τρυγὼν θαλασσία.
Paſſuraſſe, Ἀνέξασθαι.
Paſſiuum, Παθητικόν.
Paſſum, Σταφυλίτης.
Paſſus, Διάστημα, Μεταπονυπαθών.
Paſtillum, Τροχίσκος.
Paſtinatio, Φυτεία.
Paſtio, Νομή.
Paſtus, Βοσκηθείς, Τραφείς.
Paſſus, Παθών.
Paſſa, Εἶδος ὀρνέου.
Paſtinaceus, Σταφυλῖνος.
Paſtillus, Τροχίσκος.
Papilio, Σκλώωμα.
Phaſeli, Φάσηλοι.
Patefactam, Πεφανερωμένην.
Patet, Ἀναπέπταται, Ἀνέῳγεν, Φανερόν ἐστιν.
Patella, Λοπάδιον.
Patientia, Ὑπομονή, καὶ Ἀπολονη.
Patices, Ἕλκη κτηνῶν ἐν τραχήλῳ.
Patefacit, Ἐξανοίγει.
Patinæ, Λοπάδες.
Paternum, Πατρικόν.
Paterfamilias, Οἰκοδεσπότης.
Patiendi, Τοῦ πάσχειν.
Patibulum, Σταυρός, Ἀγχαῖος.
Patitur, Ὑπομένει, Πάσχει.
Patera, Φιάλη.
Pateſcit, Ἐξανοίγεται.
Patina, Λοπάς.
Patricius, Εὐπατρίδης.
Patiens ſum laboris, Ὑπομένω τὸν κάματον.
Patiendi, paſſiuũ Παθητικόν.
Patrimonium, Οὐσία πατρική.
Patrocinium, Προστασία.
Patronus, Προστάτης, Πάτρων, τοῦτ' ἔστιν ὁ ἐλευθερώσας.
Patronus cauſæ, Συνήγορος.
Patruelis, Ἀνεψιός.
Patruus, Θεῖος πρὸς πατρός.

Patulum, Ἐκπέταλον συνεστός, Διακεχηνός.
Patricius, Αὐτόχθων, Εὐγενής.
Patrat, Μασοῦται, κακενφάτως, ὡς ἐπ' αἰσχρος.
Patricii, Πρόγονοι.
Patribulum, Πρόφορον.
Pauet, Paueſcit, Πτοεῖ, Φοβεῖται.
Pauiculæ, Ὁμαλιστῆρες.
Pauiclat, Ποδίζει, Ἐδαφίζει.
Pauimentum, Χονδροβολιάς, Ἔδαφος.
Pauimentum, Ψηφολογητὸν ἔδαφος.
Pauitum, Ἠδαφισμένον.
Paululum, Ὀλίγον, Μικρόν.
Paulo ante, Πρὸ ὀλίγου, Μικροῦ πρόσθεν.
Paulisper, Ἐπ' ὀλίγον, Ἐπὶ βραχύ.
Pauo, Ταώς.
Pauor, Δέος, Πτόησις.
Pauper, Πένης, Πτωχός. Γόμος.
Pauſat, Ἀναπαύεται, καὶ Ἀναπαύει.
Paupertas, Πενία.
Patulum, Ἐκπέταλον.
Paulatim, Κατ' ὀλίγον.
Paulum, Ὀλίγον.
Pauimentum, Ψηφολόγημα.
Pax, Εἰρήνη.
Peccat, Ἁμαρτάνει.
Pacciolus, Ποδάριον καὶ Πόδιον τῶν γραμμάτων. Καὶ πάσης ὀπώρας τὸ ξυλῶδες, καθ' ὃ ἐξήρτηται τοῦ κλάδου.
Pecuoſus, Ποιμὴν ἀρχαῖος.
Pecunioſus, Πολυχρήματος.
Pecten, Πλῆκτρον, Κτένισμα.
Pecten, Κτείς.
Pectus, Στῆθος.
Peculatio, Peculatus, Νοσφισμός, Διαρπαγή.
Peculium, Κτῆσις τοῦ ἐν ἀλλοτρίᾳ ἐξουσίᾳ ὄντος· τοῦτ' ἔστιν υἱοῦ, ἢ δούλου.
Pecunia, Νόμισμα, Ἀργύριον.
Pecus, Ποίμνιον, Πρόβατον, Βόσκημα, Κτῆνος, Βρέφος.
Pecuniaria, Χρηματική.
Pectis, Κτείς, Κτένιον.
Pecudiarius, Πραλης.
Peculium, Περιουσία, Περίκτησις, Ἴδιον, Σφέτερον, Οὐσία δούλου.
Peculiaris, Ἰδιόκλητος.
Pecunia, Χρήματα, ἀπὸ ζιμῆς κτηνῶν.
Peculiatus, Κτήσιος, Πολυούσιος.
Pedale, Ποδεκμαγεῖον.
Pedale, Πόδιον.
Pedes, Πόδες, Δάκτυλοι, καὶ μέτρα.
Pedeſter, Πεζός.
Pedeſtre, Πεζόν, καὶ Ἐπίπεδον.
Pedeſtellæ, Ἰσόποδες.

Pedicli, Ἁρπεδόνες.
Pediſſequus, Ἀκόλουθος.
Peditum, Πορδή.
Peduculum, Φθείρ.
Pedo, Πλατύπους.
Pedo, Πέρδω.
Pedes, Πεζός.
Pes, Πούς.
Pedo, Plancus, Πλατύπους.
Pedius, Πόδιον τὸ τῶν γραμμάτων.
Pedical, Παγὶς, Σκεδοπόδη.
Pedicularius, Συντονάριος.
Pedaneus iudex, Χαμαιδικαστής.
Pedeſtre, Πεζας.
Pedem ſtruit, Φδύγει.
Peius, Χεῖρον.
Peior, Χείρον.
Pellis, Δέρμα.
Pellio, Δερματουργὸς, Ἡνιοράφος.
Poelicatio, Εἰρωνία, Ζηλοτυπία.
Pellis lanata, Μηλωτὴ, Ἀρνακίς.
Pellarius, Πελλοράφος.
Peluis, Λεκάνη.
Pellit, Ὠθεῖ, Ἀπωθεῖται.
Pelliculare, Δερματῶσαι.
Pellio, Βυρσεὺς, Ὀβαπτοῤῥάφος.
Pœlex, Ζηλη, Παλλακή.
Pellicatus, Ζηλοτυπία.
Pænes, Παρά.
Pendet, Κρέμαται.
Pendo, Ἡγοῦμαι, καὶ Τιμῶμαι, καὶ Σταθμίζω, καὶ Τίνω, καὶ Ἤρτημαι, καὶ Ἀποδίδομαι.
Penetrat, Ἐνδύνει.
Penicillum, Σπογγεῖον, Σπογγάριον.
Penis, Αἰδοῖον. Πρόσθεμα.
Penitus, Ἐνδοτέρω, Κατὰ βάθος.
Penſat, Ἐξισοῖ, Ἀντιλλογεῖ, καὶ Σταθμίζει.
Penſilis, Κρεμαστός.
Penſio, Ἀναφορὰ, Ἐνοίκιον.
Penum, Ὅσα εἰς πόσιν καὶ βρῶσιν συναθροίζεται.
Pendere, Ἐκτίσαι, Ἠρτῆσθαι.
Peninſula, Χεῤῥόνησος.
Penſat, Σταθμίζει.
Penates, Πατρῷοι θεοὶ, Κατοικίδιοι.
Penitentia, Μετάνοια.
Pergula, Μεσόδμη, Ὑπερῷον, Ὀροφή.
Penuria, Σπάνις, Λίψις, Ἔνδεια.
Penſitationem, Τὴν καταβολὴν, Τὴν εἰσφοράν.
Penæ, Κήδαλον.
Penitus, Ἔνδον, Παντελῶς.
Penuſa, Βρωτὰ καὶ ποτά.
Penſionum, Τῶν συντελειῶν.
Penſionis, Καταβολῆς.
Penſitatio, Συντέλεια.
Penſitant, Τελοῦσιν.

Peniculum, Ἁρπεδόνιον.
Pendo pœnas, Δίκας τιννύω.
Penetrat, Διαπερᾷ, Διέρχεται.
Penſius, Δαπανηρός.
Pendo, Ἡγοῦμαι. Τιννύω.
Pendo magni te, Ἡγοῦμαί σε πολλοῦ.
Pendo pœnas, Τίνω τιμωρίας.
Pendit, Κρέμαται, Ἤρτηται.
Pœne, Μικροῦ δεῖν, Ὀλίγου δεῖν. Παρ' ὀλίγον, Σχεδόν.
Penetrale, Μυχός.
Penitet me, Μετανοῶ.
Penetralia, Μυχοὶ, Ἐνδότατα.
Pœnaria cella, & Promuntariũ, Ταμεῖον.
Pepigit, Συνέθετο, Συνετάξατο. καὶ Ἀπάκτωσεν.
Per, Διά. Πάνυ.
Pera, Κώρυκος.
Peracto, Πληρωθέντος.
Peragit, Ἀπαρτίζει.
Peragrat, Περιέρχεται, Περινοστεῖ.
Peractis, Ἀπαρτισθέντων.
Peragitur, Ἀπαρτίζεται.
Percenſere, Ἐξαριθμήσασθαι.
Percidit, Περαίνει, ὡς ἐπὶ αἰσχροῦ.
Peragit, Περαιοῖ.
Peragat, Διαπελέσῃ, Πληρώσῃ, Διαπράξηται.
Percontatur, Πυνθάνεται, Φιλοπευστεῖ.
Percontari, Πυνθάνεσθαι.
Percolui, Ἤσκησα.
Percontatio, Πύσμα.
Percunctator, Πεύστης.
Perceptio, Συνεκδοχή.
Percuſſor, Κρεταφιστὴς, Φακτης.
Percurrit, Διατρέχει, Διέρχεται.
Percuſſit, Ἐξέπληξεν, Ἔπληξεν.
Percutit, Κρούει.
Percullum, Ἀπωσμένον.
Percuſſus, Ἐκπλαγεὶς, Ἀπόπληκτος.
Percipit, Ἀντιλαμβάνεται, καὶ Συνίησιν.
Percenſere, Ἀπογράψασθαι.
Perditus, Ἀπεγνωσμένος.
Perpennius, Αὐθέντης.
Perduelliones, Οἱ κατὰ τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων βουλευόμενοι, ἢ κατὰ βασιλέων.
Percipere, Μεταλαβεῖν.
Perditiſſimorũ, Ἀπολλυμένων.
Perductus, Ἀχθείς.
Perditus, Ἀπεγνωσμένος. καὶ Ἀπολωλώς.
Perducit, Καθιστᾷ, Διασώζει, Διαγάγει.
Perditrix, Ὀλέτειρα, Ὀλεθρία.
Peruicax, Ἰταμὸς, Μονότονος, Ἰσχυρογνώμων, Ἐπίμονος.

Percipit,	Λαμβάνει. Προσοδεύεται.
Perculit,	Κατέβαλλεν, Ἐξέπληξεν.
Percutit,	Πλήσσει, Παίει, Ῥαπίζει.
Peregre, aduerbialiter,	Ἐπὶ ξένης, Ἀπὸ ξένης, Ἐπὶ ξένην.
Peregrinatur,	Ξενιτεύει, Ἀποδημεῖ.
Peregrinus,	Ἀπόδημος, Ξένος, Ἐπίξενος.
Perimit,	Ἀναιρεῖ.
Perenne,	Ἀδιάλειπτον, Αἰώνιον.
Peregiſſe,	Ἠνυκέναι.
Perenne,	Ἀΐδιον, Διηνεκές.
Peregrinatio,	Ἀποδημία·
Perendie,	Εἰς τρίτην.
Peregrinus,	Παρεπίδημος.
Perfectum,	Πεπεραιωμένον, Ἀπηρτισμένον.
Perfectus,	Ἀπηρτισμένος, Τέλειος, καὶ Τετελεσμένος.
Perfecta,	Ἀπηρτισμένη, Πεπεραιωμένη.
Perfidia,	Ἀπιστία.
Perfilis,	Μακροσκελής.
Perfodit,	Διορύσσει.
Perforaculum,	Τέρετρον.
Perforat,	Διατρυπᾷ.
Perfrixit,	Περιεψύγη.
Perfundit,	Καταχέει, Καταχύνει,
Perferre,	Περιφέρειν.
Perficit,	Πληροῖ.
Perfringendas,	Καταακτέας.
Perfrui,	Ἀπολαῦσαι.
Perficiam,	Ἀνύσω.
Perfidus,	Ἄπιστος.
Perferre,	Διαγαγεῖν.
Perfectus,	Ἀπηρτισμένος, Τέλειος. Ἐκτικός.
Perfringit,	Ἀποκλᾷ.
Perfectum,	Παρακείμενον, Πεπεραιωμένον, Συντελικόν.
Perfectiſſimus,	Ἀξιολογώτατος.
Pergit,	Ἐπείγεται, Σπουδεῖ, Ὁρμᾷ, Βαδίζει.
Pergula,	Ὑπερῷον, καὶ Ἵκρια.
Perge,	Βάδιζε.
Pergo,	Παραγίνομαι.
Pergula,	Μεσόδμη, Ὑπερῷον, Ὀροφή. Στενὸν οἴκημα.
Perhibenda,	Παρασχετέα.
Perhibentur,	Λέγονται.
Peregi,	Συνέθετο, Συνετάξατο.
Per idem,	Κατὰ τὸ αὐτό.
Perit,	Ἀπόλλυται, Ἀναιρεῖται.
Peritus,	Ἔμπειρος.
Periurus,	Ἐπίορκος.
Perinde,	Ὁμοίως, Ἔπειτα, Τοιγαροῦν.
Perinde,	Ὥστε, Παραπλησίως, καὶ Ὁμοίως.
Peritia,	Πεῖρα, Γνῶσις.
Periclitandæ,	Κινδυνευτέαι.

Periſtilum,	Περίστυλον.
Periculum,	Κίνδυνος.
Per inſtantiam,	Διὰ βοηθείας.
Periculū facere,	Παραβολεύσασθαι.
Perlucidum,	Διαυγές, Διαφανές.
Perlucida,	Διαφανῆ.
Perlauia,	Ποδάνιπτρα.
Perluſtrat,	Περισκοπεῖ.
Perluo,	Διακλύζω.
Perluceſcit,	Διαφαύει.
Permiſcuit,	Συνέμιξεν, Συνέχεεν.
Permiſit,	Ἐπέτρεψεν.
Permulſit,	Κατέψησεν, Καταπραΰνει.
Permanet,	Διαμένει.
Permarini,	Διαπόντιοι.
Permeo,	Διαπερῶ.
Pernicies,	Ὄλεθρος.
Perniones,	Χέμετλα.
Pernix,	Ὠκύπους, Ἀκρότονος.
Pertinax,	Βίαιος, Δύσερις.
Pernoctatio,	Παννυχισμός.
Perna,	Σάρκινον. Ὑπόδημα.
Pernoctat, & Per uigilat,	Διανυκτερεύει, Παννυχίζει:
Pernox,	Πάννυχος, Ἄγρυπνος.
Perorat,	Δικαιολογεῖται.
Perorare,	Τελειῶσαι, Περαιῶσαι.
Peroratur,	Δικαιολογεῖται.
Peroratio,	Ἐπίλογος.
Perperam ago,	Περπερεύομαι; Προπετεύομαι.
Perpendiculum,	Διαβήτης, Καθέτης.
Perperam,	Ἀνάμαρτον.
Perpendenda,	Σταθμητέα.
Perperus,	Πέρπερος, Προπετής.
Perpenſas,	Δοκιμασθείσας, Σταθμισθείσας.
Perpetuum,	Αἰώνιον, Διόλου, Διηνεκές.
Perpotatio,	Πρόποσις.
Perpetitur,	Ὑπομένει, Καρτερεῖ.
Perpetratio,	Κατόρθωσις, καὶ Δρασμάτοπα.
Perpendit,	Σταθμίζει, Σηκοῖ.
Perplexe,	Σπουδαίως, Περιπεπλεγμένως.
Perplexe,	Σκολιῶς.
Perperam,	Ἐναμάρτως, Προπετῶς.
Perquirit,	Ἐκζητεῖ.
Perpetrat,	Κατορθοῖ.
Perſcribit,	Καταγράφει.
Perſequitur,	Κατ᾽ ἔχθραν διώκει, Ἐπακολουθεῖ, Μετέρχεται, Περιδιώκει.
Per ſingulos dies	Καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν.
Perſona,	Πρόσωπον.
Perſpicuum,	Καταφανές, Διαυγές, Πρόδηλον.
Perſpiciens,	Πάνυ φρόνιμος.
Perſpicax,	Περίεργος.

Perſpicuitas, Λαμπρότης, Περιφάνεια.
Perſonarum acceptio, Προσωποληψία.
Perſeuerat, Ἐπιμένει, Ὑπομένει, Καρτερεῖ.
Perſeuerantia, Ἐπιμονὴ, Ὑπομονή.
Perſpicuum, Ἔκδηλον.
Perſpectus, Εὐπρόορατος.
Perſcrutatur, Διερευνᾷ.
Perſecutor, Διώκτης.
Perſecutio, Δίωξις, Ἐπανάληψις.
Perſonat, Διαχαρακτηρίζει.
Perſpirat, Διαπνεῖ.
Perſtat, Διαστήκει.
Perſeuerauerũt, Παρέμειναν.
Perſuaſerit, Ἀνέπεισεν.
Perſequi, Μετελθεῖν, Ἐπεξελθεῖν.
Perſona, Πρόσωπον, Προσωπεῖον.
Per ſe, Αὐτόματον, Δι᾽ ἑαυτοῦ.
Perſuadet, Ἀναπείθει, Συμβουλεύει.
Perſpicua, Δῆλα, Προφανῆ.
Perſeueret, Ἐπιμείνῃ.
Perpennius, Αὐθέντης.
Plenus, Πλήρης.
Perpendit, Δοκιμάζει.
Perpetrare, Πεπλημμεληκέναι.
Perpetrata, Γιγνόμενα.
Perpendentes etiam, Καὶ λογιζόμενοι.
Perquam, Λίαν.
Perpeti, Καρτερῆσαι.
Perpetratio, Κατόρθωμα.
Pertica, Κανὼν, Κάμαξ.
Pertica, Μοχλὸς ληνοῦ.
Perſpicuum, Πρόδηλον, Τρανόν.
Perſpiciam, Φανήσομαι.
Pertulit, Διεκόμισεν.
Per ſuffragia, Διὰ προστασιῶν, Διὰ μαρτυριῶν.
Pertinax, Ἐπίμονος, Φιλόνεικος.
Perceptio, Συνεκδοχή.
Pertundit, Τρυπᾷ.
Perſonat, Χαρακτηριάζει.
Pertinet, Ἀνῆκεν, Ἀνήκει.
Perpetuantes, Παραμένοντας.
Perciſus, Pædicatus, Πεπυγισμένος.
Permulta, Πάνυ πολλά.
Perſoluo, Περιλύω, Περιγράφω.
Perſpicuus, Προφανὴς, Κατάδηλος.
Perpendiculum, Στάθμη λεξική. ὃ καλεῖται καθετήρ.
Perſpicit, Συνίησιν.
Perna, Σάρκινον ὑπόδημα.
Pertendit, Σημαίνει.
Pertulit, Ὑπήνεγκεν. Διεκόμισεν.
Pertinax, Φιλέριστος.
Perſonat, Χαρακτηρίζει.
Pertimeſces, Εὐλαβηθήσῃ.
Perditiſſimorũ, Ἀπολλυμένων.

Perditus, Ἀπεγνωσμένος.
Pertinax, Βίαιος, Δυσέριστος, Σφοδρὸς Μονότονος, Ἐπίμονος, Φίλεχθρος.
Perturbat, Θορυβεῖ, Περιφύρει, Ταράσσει, Περινοστεῖ, Διαρρεύει, Περικυκλεύει.
Perſonet, Κατηχεῖ.
Peto, Αἰτῶ, καὶ Στέλλομαι, καὶ ὁρμῶ.
Perteſus, Εἰς μῖσος γενησόμενος.
Pertinacia, Ἐγκράτεια, Φιλονεικία.
Perteſum eſt iniuriæ, Σικχαίνομαι τὴν ὕβριν.
Perſequutus eſt, Μετῆλθεν.
Per ſe, Μόνον, Δι᾽ ἑαυτοῦ.
Perſequitur, Ἐξέρχεται, Ἐπιδιώκει.
Perſecutione, Παραπομπῇ.
Peruadit, Διώδευσεν, Ἐπέρασεν.
Peruadit, Διοδεύει.
Peruaſiſſe, Ἐπεληλυθέναι.
Perurgetur, Κατεπειχθήσεται.
Peruerſus, Ἐπαρίστερος.
Peruigilium, Παννυχισμὸς, καὶ ἡ διὰ νυκτὸς ἀγρυπνία.
Peruigilatio, Παννυχίς.
Perſecta tecta, Ἀναπεπταμένη, Ἀνάστασιν ἔχουσα. ἐπ᾽ οἰκίας.
Peruium. Ὁδεύσιμον.
Peruicax, Φιλόνεικος, Μονότονος. Ὑπερῷον, Καλύβη.
Peruagatur, Περιρρέμβεται.
Perualde, Multum, Πολὺ, Πάνυ, Λίαν.
Peruigilat, Παννυχίζει.
Peruolat, Διίπταται.
Peruado, Ἐφορμῶ.
Peruadit, Διοδεύει.
Peruaſtat, Ἐκπορθεῖ.
Perteſum, Μῦσος.
Peruicacitas, Μονοτονία.
Pes, Ποῦς.
Peſſum, Βυθὸς, καὶ Βόθρος.
Peſſundat, Βυθίζει, Καταποντίζει.
Peſſulum, Μάνδαλον, Κλεῖθρον, Χελώνιον.
Peſſimus, Ἔσχατος, Κάκιστος.
Peſſimus, Κάκιστος, Χείριστος, Ἔσχατος Χεῖρον.
Peſtimus, Λοιμοφόρος.
Peſtilens, Λοιμώδης, Λοιμικός.
Peſtis, Λοιμὸς, Φθορά.
Peſtes, Ὄλεθρος.
Peſtilentia, Lues Λοιμὸς, Φθορά.
Peſtiferum, Λοιμῶδες.
Peto, Αἰτῶ, καὶ Στέλλομαι, καὶ ὁρμῶ, καὶ Ἀξιῶ, καὶ Μέτειμι.
Petiuolum, Σκοπός.
Petulans, Ἀνάγωγος, Πέραλης.

Petumen, Κτήνους ἕλκος.
Petiuit, Ἤτησεν, Ὥρμησεν.
Petitor, Ὁ ἐνάγων, Αἰτητής. Μνηστήρ.
Petiſti, Ὥρμησας. Ἤτησας.
Petitiones, Ὁρμάς.
Petulantia, Ἀναιδία, Προπέτεια.
Petulans, Προωλης, Ἰταμὸς, Προπετής.
Petuoſus, Μύωψ.
Peto, Δέομαι. Αἰτοῦμαι, Ἀξιῶ.
Pexo capillo, Ἐκτενισμένος κόμη.
Pexus, Κτενισθείς.
Phalangarii, Οἱ ταῖς δοκοῖς ἀποκρεμνῶντες βάρη καὶ πλείονες ἅμα βαστάζοντες.
Phalera, Φάλαρα.
Phaſioli, Λοβοί.
Piacula, Ἀποτροπιάσματα, Ἀγνιάσματα, Μολύσματα, Λύματα.
Piatur, Ἐξιλάσκεται.
Pica, Κίσσα, καὶ Πίσσα.
Picat, Πισσοῖ.
Pictor, Ζωγράφος.
Picus, Δρυοκολάπτης, Δενδροκολάπτης.
Pietas, Εὐσέβεια.
Piger, Ὀκνηρὸς, Ἀργός.
Piget me, Ὀκνῶ.
Pignerarium, Πρακτόριον.
Piget me huius rei, Ὀκνῶ ἐπὶ τούτῳ τῷ πράγματι.
Pignus, Ἐνέχυρον, Ὑπάλλαγμα, Ἐπάγγελμα.
Pigra, Κρυψίπυρις.
Pigmentarius, Μυροπώλης, Φαρμακοπώλης, καὶ Μυρεψός.
Pila, Κρηπίδωμα, Κρηπὶς, καὶ Παραστὰς, καὶ Σφαῖρα.
Pilarius, Σφαιροειδής, Σφαιροποιός.
Pile, Ταυρελάφοι. Ταυροκαθάπται.
Piloſus, Δασύς.
Pilus, Θρὶξ σώματος.
Pilum, Ὕπερον, καὶ Ῥωμαϊκὸν δόρυ.
Piatur, Ἁγνίζεται, καὶ Καθαίρεται.
Pigmentarius, Χρωματοπώλης.
Pipitat, Κορυζιᾷ.
Piligerat, Τριχολογεῖ.
Piget illum, Ὀκνεῖ.
Pila, Κρηπίδωμα, Παράστασις.
Pila, Κρηπὶς, καὶ Ὅλμος, καὶ Παραστὰς, καὶ Σφαῖρα.
Pinna, Πτέρυξ. Πτερόν.
Pinnæ, Ἐπάλξεις, Πτερά.
Pingue, Λιπαρόν.
Pinus, Πίτυς, Πεύκη.

Pipita, Κόρυζα.
Pipula, Κηκὶς, ἥτις εἰς τὸ μέλαν εἰσπίμπτεται. hoc eſt galla.
Pirum, Ἄπιος, ὁ καρπός.
Pira & Piri, Ἄπιοι.
Pirus, Ἄπιος, τὸ δένδρον.
Pirum aſtrum, Ἀχράς.
Piſaculum, Ὕπερον.
Piſat, Πτίσσει.
Piſcator, Ἁλιεύς.
Piſcatus, Ἄγρα.
Piſces, Ἰχθύες.
Piſcis, Ἰχθύς.
Piſcina, Δεξαμενή, Ἰχθυοτροφεῖον.
Piſtillum, Ἀλατρίβανος, Δοίδυξ, Τριβεύς.
Piſtor, Ἀρτοκόπος.
Piſtrinum, Μύλων, Ἀρτοκόπιον.
Piſtrix, Κῆτος, καὶ Ἀρτοποιός.
Piſcina, Δεξαμενή, Κολυμβήθρα.
Piſus, Πίσος.
Pitana, Ἄλαπη, ὡς Κικέρων.
Pituita, Φλέγμα.
Placaui, Ἐπράϋνα.
Placat, Ἱλάσκεται, Καταστέλλει.
Placabilis, Εὐκαταπράϋντος.
Placenta, Πλακοῦς.
Placent, Ἀρέσκει.
Plaga, Πληγή.
Plaga, Ζώνη οὐρανία, καὶ Ἶρις.
Plagæ, Κυνηγετικὰ λίνα.
Plagula, Δίκτυον.
Plagiarius, Ψυχαγωγός.
Planctus, Κοπετός.
Plancus, Πλατύπους.
Plane, Σαφῶς, Καὶ μέντοι.
Planta, Σφυρόν.
Plantat, Φυτεύει.
Plantæ, Μόσχοι. Τὰ φυτὰ, καὶ Αἱ φυτεῖαι.
Plantago, Ἀρνόγλωσσον.
Planum, Ἐπίπεδον, Ὁμαλόν. Σαφές.
Plauſus, Κρότος.
Plautus, Βαρύωτος.
Planũ, Fallacem, Ἀπὸ τοῦ πλανᾶν.
Plantatio, Φυτεία, Μοσχεία.
Plangoribus, Κοπετοῖς, Θρήνοις.
Placare, Ἐξιλεώσασθαι.
Plauſtrum, Ἅμαξα.
Plantæ, Πέλματα.
Plane, Profecto, Σαφῶς, Μέντοι, Ὄντως, Τῷ ὄντι.
Plauſibile, Αἰτησεκρότον.
Plagoſus, Δάρτης.
Placatus, Διηλλαγμένος.
Plebiſcitum, Δήμου ψήφισμα.
Plantæ, Μόσχοι.
Plicat, Πτύσσει, Διπλοῖ.
Plenum, Μεστὸν, Πλῆρες.

Plectibile, Πλεκτὸν, Πτυκτόν.
Plebs, Πλῆθος, Δῆμος. Ομικρος.
Plectitur, Πλέκεται.
Pleniſſime, Πληρέστατα.
Plerunque, Κατὰ τὸ πλεῖστον.
Plectile, Πτυκτόν.
Plectitur, Πλέκεται, καὶ Προστιμᾶ.
Plenius, Πληρέστατον.
Plecto, Πλέκω.
Pleniſſime, Plenũ, Plenitudo, Πλῆρες, Μεστόν.
Plorat, Κλαίει.
Ploſtrum, Ἅμαξα.
Pluma, Πτίλον, Πλουμμιν. Πτερωμένοις.
Plumarius, Πτιλοβάφος.
Plumbum, Μόλιβδος.
Plurale, Πληθυντικόν.
Plurima, Πλεῖστα,
Plurifariam, Πολλαχῶς.
Plurifarie, Πολλαχῶς.
Plebeius, Δημότης.
Plus, Πλεῖον, Πλέον.
Pluſſiuetum, Πλεῖον τοῦ δέοντος.
Pluteus, Παράθεμα.
Pluuia, Ὑετὸς, Ὄμβρος, Βροχή.
Pluralis, Πληθυντικός.
Pluraliter, Πληθυντικῶς.
Plurimum, Πλεῖον, Πλεῖστον.
Pluris, Πλείων.
Pluteum, Ἀνάκλιτον, Θυμέλη πλοίου.
Ploteum, Παράθεμα.
Plenus, Πλήρης.
Plix, Πτυχή.
Plus iuſto, Πλέον τοῦ δέοντος, Πλέον τοῦ καθήκοντος.
Pluteum, Παράθεμα ἐγγώνιον τρικλίνου.
Pluit, Ὕει, Βρέχει.
Pœna, Πρόστιμον, Τιμωρία, Δίκη, Κόλασις.
Pœni, Ἄφροι, Φοίνικες.
Polienda, Λελουμένα. Κνάπτρα.
Pollere, Αὔξεσθαι, Ἀνθεῖν. Λάμπειν, καὶ Φαίνεσθαι.
Pollex, Ἀντίχειρ.
Pollicetur, Ἐπαγγέλλεται, Ὑπισχνεῖται.
Polit, Κνάπτει.
Pollinis, Γύρεως.
Politus, Ἠσκημένος.
Pollinctor, Ἐνταφιαστής.
Pollet, Ἰσχύει, Λάμπει.
Pollicitatio, Ὑπόσχεσις, Ἐπαγγελία.
Polite, Συνησκημένως.
Politor, Σμήκτης.
Pollens, Φανεὶς, Λάμψας.
Polluit, Μιαίνει.
Polibant, Ἐπλεῖον.
Polio, Πατροφάγος.

Pollux, Πολυδεύκης.
Pollen, Γύρις. Et Polline.
Poleitus, Ἐμπινὴς, Ἐξηρτισμένος.
Pollingo, Περιστέλλω νεκρόν. Σιεροπλόκω. Ἐνταφιάζω, Ταριχεύω.
Pomarium, Παράδεισος.
Pomarius, Ὀπωροπώλης.
Pomarium, Ὀπωράριον.
Poma, Ὀπώρα.
Pomœrium, Ὁ περὶ τὸ τεῖχος τόπος.
Pometum, Παράδεισος.
Poma, Ὀπώρα.
Pomiferat, Ὀπωροτροφεῖ.
Pondus, Ὁλκὴ, Σταθμός.
Pondera, Στῆσον, Σήκωσον.
Pondera, Σταθμία, καὶ Βάρη.
Ponderoſum, Ἐπιβαρὲς, Βαρύ. καὶ Στιβαρόν.
Ponderat, Σταθμίζει.
Ponderator, Σταθμιστὴς, καὶ Ζυγοστάτης.
Pondo, & Pondus, Σταθμός.
Pone, Θὲς. καὶ Ὄπισθεν, καὶ Ὀπίσω.
Ponendum, Θετέον.
Ponit, Τιθεῖ, Τίθησιν.
Pons, Γέφυρα.
Pontifex, Ἀρχιερεὺς, Ἱερομνήμων, Ἱερεύς.
Pondus, Στάθμη, Σταθμὸν, Ὁλκή.
Ponderare, Σταθμίσαι, Στῆσαι, καὶ Σταθμίσασθαι.
Pinus, Πίτυς.
Popa, Πλακοῦς, ἢ Πόπανον.
Popa, Θύτης.
Popax, Θύτης.
Popina, Πολυτελὲς καπηλεῖον.
Poples, Ἀγκύλη.
Poplites, Ἀγκύλαι.
Popularis, Δημαγωγὸς, Ὀχλαγωγός.
Populatur, Λυμαίνεται.
Populus, Αἴγειρος, Λεύκη.
Populus alba, Λεύκη, τὸ δένδρον.
Populia, Λυχνίς.
Populum, Λεύκη, τὸ δένδρον.
Popina, Ποπισήριον, Καπηλεῖον.
Populus, Δῆμος.
Populares, Στρατιῶται.
Populatur, Πορθεῖ, Λυμαίνεται.
Popus, Νίννιον.
Porrus capitatus, Κεφαλωτόν.
Pora mater, Πανάκεια.
Porcus, Χοῖρος.
Porrigi, Ἐκτείνεσθαι, Ἁπλοῦσθαι.
Porrigo, Πιτυρίασις.
Porrigit, Ἐπιδίδωσιν, Ὀρέγει.
Porrigo, Πίτυρα τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ.
Porta, Τὸ μεταξὺ τῶν αὐλάκων ὕψος.

Portat,	Βαστάζει.
Porta,	Ἡ πύλη.
Porro,	Ἑξῆς, Λοιπὸν, Πόῤῥω, καὶ Ἔπειτα, καὶ Πάλιν.
Porrus,	Πράσον.
Porrum,	Κεφαλωτὸν πράσον.
Porta,	Τὸ μεταξὺ τῶν κυμάτων.
Potens,	Δυνατός.
Portendit,	Σημαίνει διὰ τέρας.
Portentum,	Τέρας.
Porticus,	Στοά.
Porticulus,	Κελευστής.
Portio,	Τὸ ἐπιβάλλον μέρος.
Portitor,	Τελώνης.
Portitorium,	Τελωνεῖον.
Portorium,	Τέλος.
Portulaca,	Ἀνδράχνη, Ινεροσασια.
Portunus,	Παλαίμων, δαίμων θαλάσσιος.
Portus,	Λιμήν.
Portione,	Ἐκ μέρους.
Portio,	Ἀνάλογον, Ἐπιβάλλον, καὶ Μερίς.
Porticus galeæ,	Λόφος.
Portella,	Ῥυμοπύλιον.
Poſcit,	Αἰτεῖ.
Poſitum,	Κείμενον.
Poſitio,	Θέσις.
Poſſibile,	Δυνατόν.
Poſſidet,	Ἐπικρατεῖ, Νέμεται, Κέκτηται, Διακρατεῖ.
Poſt,	Ὀπίσω, καὶ Μετὰ ταῦτα.
Poſteri,	Ἔγγονοι, Μεταγενέστεροι.
Poſtero die,	Τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ.
Poſtes,	Παραστάδες.
Poſtiljmen,	Ἐπάνοδος.
Poſtumus,	Ὁ ζῶντος μὲν τοῦ πατρὸς συλλαμβανόμενος, ἀποθανόντος δὲ γεννώμενος.
Poſtilena,	Ἱμὰς ὁ ἐκ τοῦ ἐφιππίου ἢ σάγματος ὑπὸ τὴν οὐρὰν ἐρόμενον.
Poſtilena,	Ὀπισθία, Ὀπισθενή.
Poſca,	Ὀξύκρατον.
Poſſeſſio,	Νομὴ, Διακατοχὴ, Κτῆσις.
Poſterior,	Μεταγενέστερος.
Poſtea,	Μετὰ ταῦτα.
Poſtulantibus,	Αἰτοῦσιν, Ἀξιοῦσιν.
Potus,	Πόσις.
Poſtica,	Παράθυρα κατόπιν τοῦ οἴκου.
Poſtmodum,	Μετ' ὀλίγον.
Poſtridie,	Μεθ' ἡμέραν.
Poſtulatio,	Ἔντευξις, Ἀξίωσις, Αἴτησις.
Poſcentium,	Τῶν αἰτούντων.
Poſtulo,	Ἀξιῶ, Αἰτῶ.
Poſteritatis,	Ὑστερογονίας.
Poſſeſſiones,	Κτήσεις.
Poſtes,	Θυρώματα.

Poſt,	Μετὰ, Ὀπίσω.
Poſtiecus,	Ὄπισθεν.
Poſticium,	Παράθυρα, Παραθύριον.
Poſtis,	Παραστάς.
Poſtera die,	Τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ.
Potat,	Πίνει.
Poteſtas,	Ἐξουσία.
Poteſt,	Δύναται.
Potior,	Ἀπολαύω, καὶ Ἐγκρατὴς γίνομαι. καὶ ἀμείνων. Διαφέρω.
Poteaculum,	Βαλάνιον τὸ τῶν παιδίων κοροπίων.
Poteri,	Ἀπολαύειν, καὶ ἐν ἐξουσίᾳ ἔχειν.
Potiſſimum,	Μάλιστα.
Potius,	Αἱρετώτερον, Ἄμεινον, Μᾶλλον.
Potuit,	Ἠδυνήθη.
Potitur,	Ἀπολαύει.
Potiori,	Ἀμείνονι.
Poſtumus,	Ἀπάτωρ, Μετὰ θάνατον πατρὸς γεννηθείς.
Poſtriduo,	Μετὰ τρεῖς ἡμέρας.
Poſteſcus,	Ὄπισθεν.
Poſtes, & Poſtui,	Παραστάς.
Præbet,	Παρέχει.
Precabile,	Δεητικὸν, Εὐκτικόν.
Præbere,	Παρασχεῖν.
Præceps,	Εὐκατάφορος, Ἐπίφορος.
Præceps,	Ἀπόκρημνον, Κατάκρημνος.
Præceps,	Πρηνής.
Precantur,	Δέονται, Ἱκετεύουσιν.
Præcantat,	Ἐπᾴδει.
Præditus dignitate,	Ὠχυρωμένος ἀξιώματι.
Præcedit,	Προάγει.
Præceptum,	Πρόσταγμα.
Præcellit,	Προέχει, Ἐξέχει.
Præcepit,	Διεστείλατο, Κατεστήσατο.
Præcingit,	Ζωννύει.
Præcipitat,	Κατακρημνίζει.
Præcipue,	Ἐξαιρέτως.
Præclarum,	Ἔνδοξον, Εὔδηλον, Ἔξοχον.
Præco,	Κήρυξ.
Præcordia,	Ὑποχόνδρια.
Præcox,	Πρώϊμον.
Præciderit,	Ἐκκόψῃ.
Præceptio,	Ἐξαιρέτου δόσις.
Præcipitabatur,	Κατεκρημνίζετο.
Præcipiti,	Προπετεῖ.
Præcepto,	Τοῦ προστάγματος.
Præcepiſſent,	Παραινέσωσιν.
Præcipientes,	Παραινοῦντες.
Præcipiendum,	Παραινετέον.
Præcepit,	Διεστείλατο. Ὑπεξεῖλε.
Præcepta,	Θεωρήματα.
Precatur,	Ἱκετεύει.
Præcipitat,	Κατακρημνίζει.

Precario,	Κατὰ συγχώρησιν.
Præcordia,	Καρδιότης.
Præcipit,	Παραινεῖ. Τάχει.
Præceps,	Ὠκυπέτης, Ὠκύς.
Prædamnatos,	Προκαταγνωσθέντας.
Prædatur,	Λεηλατεῖ, Ἁρπάζει.
Præda,	Ἁρπαγή.
Prædia,	Ἔγγαια κτήματα.
Prædiator,	Ὑπὲρ φόρου δήμου ἐνδεδεμένος.
Prædicit,	Προλέγει.
Prædicamenta,	Προκηρύγματα.
Præductal,	Παράγραφος.
Prædicatio,	Κήρυγμα.
Præditus ſum,	Τυγχάνω.
Præditus,	Γεννηθεὶς, ἤτοι προαχθεὶς, Κεχορηγημένος, Ὠχυρωμένος.
Prædicamenta,	Προτύπωτα, Πρόδηλα.
Prædicat,	Προλέγει, Κηρύσσει.
Prædiator,	Ὠνητὴς ὑπαρχόντων,
Præero,	Ἄρξω.
Præeſt,	Προηγεῖται, Προέστηκεν, Ἐφέστηκεν.
Præeſſe,	Ἄρχειν, Προεστάναι.
Præfatio,	Προαγὼν, Πρόλογος, καὶ Προοίμιον.
Præfecit,	Προέταξεν, Προεποίησεν, Προέστησεν.
Præfectus,	Προτεταγμένος, καὶ ὁ ὕπαρχος.
Præferendus,	Προτιμητέος.
Præferenda,	Προτιμητέα.
Præfectus caſtrorum,	Στρατοπεδάρχης.
Præfectus regionis,	Τοπάρχης.
Præfectus prætorii,	Ὕπαρχος τοῦ πραιτωρίου.
Præfectus cohortis,	Ἔπαρχος τῆς κοόρτης.
Præfectus vrbis,	Ἔπαρχος Ῥώμης τῆς πόλεως.
Præfectus fabrorum,	Ἔπαρχος τῶν τεχνιτῶν.
Præfectus autem prætorio, per datiuũ, fit participium,	Προτεταγμένος τοῦ πραιτωρίου.
Præfectus cohortis,	Προτεταγμένος τῆς κοόρτης
Præfectus vrbi,	Προτεταγμένος Ῥώμης τῆς πόλεως.
Præfectus fabris	Προτεταγμένος τῶν τεχνιτῶν.
Prætorio,	Προτάσσω σε. Τοῦ πραιτωρίου.
Præficio illũ cohorti, aliis etiam.	
Præfert,	Προκρίνει, Παραφέρει.
Præfectus ærarii,	Ἔξαρχος γαζοφυλακίου.
Præfringit,	Ἀποκλᾷ.
Præfica,	Ἡ πρὸ τῆς κλίνης ἐν τῇ ἐκφορᾷ κοπτομένη, Θρηνῳδὸς ἐπ' ἐκφοράν.
Præficere,	Καθιστώναις.
Præfici,	Προηγεῖσθαι, Φροντίζειν, Προτετάχθαι.
Præficit,	Προΐστησιν.
Præficio,	Προτάσσω.
Præfatio,	Πρόλογος, Προγραφὴ, Προλεγομένη λαλιά.
Præfert,	Παραφέρει, Προφέρει.
Præſidens,	Ὑπερπεποιθώς.
Prægnans,	Ἔγκυος, Ἐγκυμονοῦσα.
Prægreſſus,	Προελθών.
Prægreſſus,	Προήγησις.
Præiudicium,	Πρόκριμα.
Prælato,	Προταγέντι.
Præmium,	Γέρας.
Præmetiuum,	Ἡ πρὸ θερισμοῦ Δημήτρας θυσία.
Prænomen,	Προωνύμιον.
Præmotio,	Προβιβασμός.
Præparo me,	Παρασκευάζομαι.
Præproperat,	Προπετεύεται.
Præputium,	Ἀκροβυστία.
Præponderat,	Κατάγει, Καταρρέπει.
Præpoſitus,	Ἐφεστὼς, Προστάτης.
Præpoſterum,	Ὑστερόπρωτον, Ὑπέρβατον.
Præponderatio,	Ῥοπή.
Prærogatiua,	Πρόληµµα.
Prærogatiuas,	Πλεονεξίας.
Præfertor,	Ἄφαρναξ.
Prærupta loca,	Ἀπόκρημνοι τόποι.
Prærupta,	Ἀπόκρημνα, Ἀπερρωγότα.
Præs,	Ἔγγυος, Ἀνάδοχος.
Præſaga,	Πρόμαντις.
Præſegmina,	Ἀπονυχίσματα.
Præſens,	Ἐπιφανὴς, καὶ Παρὼν, καὶ Εὔχαλκος.
Præſepia,	Φάτνη.
Præſertim,	Μάλιστα, Ἐξαιρέτως.
Præſtantiſſimus,	Ἐπιφανέστατος, Γενναῖος.
Præſtat,	Παρέχεται.
Præſtigiator,	Ψηφοπαίκτης.
Præſto,	Παραχορηγῶ.
Præſtulari,	Προσκαρτερεῖν, Παραμένειν.
Præſipitur,	Ὑφηγεῖται.
Præſto ſum,	Προσκαρτερῶ, Προσεδρεύω.
Præſentibus,	Παροῦσι.
Præſidis,	Ἡγεμόνος.
Præſidali,	Ἡγεμονικαί.
Præſidales,	Ἡγεμονικοί.
Præſultum,	Ταρίχιον, Νεαλές.
Præſes,	Ἡγεμών.
Præſultor,	Ὁ ἐν τοῖς ἱεροῖς προορχούμενος.

Præſidia,

Præſidia, Φυλακαὶ, Φρούρια.
Præſtitum, Παρεσχηματισμένον.
Præſentis, Παρόντος.
Præſcriptio, Παραγραφή.
Præſtantius, Διαφορώτερον, Ἐπιφανέστερον.
Præſumpſiſtis, Προλαμβάνετε.
Præſumant, Προλάβωσιν.
Præſto eſt, Παρεδρεύει. Προσκαρτερεῖ.
Præſunt, Προΐστανται.
Proſequantur, Προπέμψωσι.
Præſumat, Ὑφαρπάσῃ.
Præſertim cum, Ἄλλως τε.
Præſtituto, Ὁρισθέντος.
~~Præſentia~~ Παρουσία. Παρόντα.
Præſenſio, Πρόγνωσις.
Præſtat, Παρέχει.
Præſto, Προσκαρτερῶ. Παρέρχομαι, Παρεδρεύω.
Præſago, Προμαντεύομαι.
Præſidium, Παραφυλακὴ, Προστασία, Πρόνοια, Φρουρὰ, Ὀχύρωμα.
Præſtolari, Προσκαρτερεῖν.
Præſecutio, Ἐκστάσις.
Præſumptione, Προλήψει.
Præſtolare, Περισκόπει. Περιμένει. Ἐπιτήρει.
Prænomen, Παρώνυμον.
Præſepium, Φάτνη.
Præſalum, Ταριχηρόν.
Proſerpina, Περσεφόνη.
Præſtigiis, Παραλογισμοῖς, Πανουργίαις.
Præſtigiator, Ψηφοπαίκτης.
Prætendit, Παρατείνει. ἢ Προφασίζεται.
Præter, Ἐκτὸς, Χωρὶς, Πλήν.
Prætentura, Προβολὴ, Ἐπιτείχισμα.
Præterea, Παρεκτὸς, Πρὸς τούτοις. Ἔξωθεν.
Præſumpſiſtis, Προλαμβάνετε.
Præſtantiſſimus, Ἐπιφανέστατος.
Præterit, Παρέρχεται.
Præteruehor, Παραπλέω, Παροδεύω.
Prætexta, Περιπόρφυρα.
Prætor, Στρατηγός.
Prætextatam, Ἔντιμον.
Præter ſpem, Παρὰ προσδοκίαν.
Prætexto, Προφάσει.
Prætura, Στρατηγία.
Prætereo, Παρέρχομαι.
Prætorium, Εἶδος ἅρματος.
Præterquam, Παρεκτός.
Præterea, Πάλιν.
Præteruehitur, Παραπλεῖ.
Prætendit, Προτείνει.
Præuaricat, Διασκελίζει.
Præuenit, Φθάνει, Ἔφθακεν.
Præuaricor reo, Καθυφίημι τοῦ ὑπευθύνου.
Præuaricor tibi, Νοσφίζομαί σε.
Præuitam, Γεγυμνωμένην.

Præuaricor, Νοσφίζομαι.
Præuaricatio, Ἡ ἀπόστασις, Παράβασις.
Prata, Λειμῶνες.
Prandium, Ἄριστον.
Pratum, Λειμὼν, Χορτοκοπεῖον.
Prauus, Σκαιὸς, Φαῦλος.
Prandicularius, Ἡ μετὰ μνηστείαν ἡμέρα.
Prauæ, Σκολιαί.
Precario, Κατὰ ἀξίωσιν, καὶ συγχώρησιν, Κατὰ δέησιν.
Precatur, Ἱκετεύει, Εὔχεται, Δέεται.
Precor, Ἱκετεύω, Δέομαι, Παρακαλῶ.
Premit, Θλίβει, Βαρεῖ, Συνεκπιέζει.
Prænum, Εἰπωτήριον λινοῦ.
Prændit, Ἀρπάζεται, Συλλαμβάνει.
Præſtantius, Διαφορώτερον, Ἐπιφανέστερον.
Pretioſa, Ἀξιοτίμητος.
Pretioſum, Πολυτελὲς, Πολυτίμητον, Βαρύτιμον, Τίμιον.
Pretium, Τίμημα ἐπὶ τοῖς ὠνίοις καταβαλλόμενον.
Prenſatio, Ἀγγαρεία.
Preſſorium, Πιεστήριον, Πιαστήριον.
Preces, Ἱκεσίαι.
Premuntur, Συνέχονται.
Pridie, Πρὸ μιᾶς.
Primogenitus, Πρωτογένητος, καὶ Πρωτότοκος.
Priuilegium, Πρωτοπραξία.
Primitiæ, Ἀπαρχαί.
Primordium, Ἀπαρχὴ γένους.
Primores, Πρωτοστάται, καὶ Πρόεδροι.
Primores, Ἔξαρχοι, Πρωτοστάται.
Primus, Πρῶτος.
Princeps, Πρωτοστάτης, Προεστώς.
Principale, Ἀρκτικὸν, Πρωτότυπον, Ἡγεμονικὸν, Ἀρχέτυπον.
Princeps, Πρωτοπολίτης, Ἔξαρχος.
Principatus, Προέδρα, Προεδρία. Προοίμιον, Προκαταρκτικὸν, καὶ Ἀρχή.
Principium, Ἀρχή.
Prior, Πρότερος.
Priſca, Ἀρχαῖα.
Priſtina, Ἀρχαῖα.
Priuata, Ἰδιότητα, Ἰδιωτικά.
Priuaticia, Στερητικά.
Priuigna, Προγόνη.
Priuignus, Πρόγονος.
Priuilegium, Προνομία.
Pro, Ἀντὶ, καὶ Ὑπὲρ, Πρὸ, Ἔμπροσθεν. Ὡς.
Probabilia, Εὐαπόδεικτα. Πιθανά.
Probat, Δοκιμάζει, Στρατεύει.
Probationem, Τὸν ἔλεγχον.
Probatio, Ἀπόδειξις, Δοκιμασία, Ἔλεγχος.
Probationes, Δόξαι φιλοσόφων.

Probatus, Δεδοκιμασμένος, καὶ ἐξητασμένος.
Probi, Εὐδόκιμοι.
Probra, Ὀνείδη. Ὀνείδιον.
Probrum, Αἰσχρὸν, ὄνειδος.
Probroſus, Ἐπονείδιστος, ἐπίρρητος.
Probus, Αἰδήμων, Δόκιμος, Καθήκων, Ἐλεύθερος, Εὐδόκιμος.
Procantat, Περιάδει.
Procaſtria, Οἰκήματα περὶ παρεμβολῆς.
Procedit, Προκόπτει ἐπὶ τάξει.
Procello, Περιφθάνω, Ὑπερέχω.
Procax, Αὐθάδης, Ἰταμὸς, Προπετής.
Procella, Καταιγίς.
Proceſſit, Προέκοψεν, Ἐν στρατιᾷ περιελήλυθεν.
Proceſſus, Προκοπὴ, Προκοπάς.
Procellit, Προέχει, Ἐξέχει.
Procedit, Προάγει.
Procliue, Κάταντες.
Procliue, Καταφερές. Ἐπαχθῶς, Ὀχληρῶς, καὶ Ἀθρόως.
Proceres, Ἔξαρχοι, Πρωτοπολῖται.
Procreauerit, Γεννήσῃ.
Procreatio, Γενεὰ, Γένους καταγωγή.
Procreauit, Ἐγέννησεν.
Proceſſerat, Προεληλύθει, Προκεχωρήκει.
Populus, Λαός.
Procraſtino, Ὑπερτίθεμαι, Ἀναβάλλομαι.
Procinctum, Ὅταν εἰς πόλεμον συγκαλέσωνται.
Procubuit, Προέπεσεν.
Procitat, Προεκκαλεῖται.
Procul, Ἐγγὺς, καὶ Μακρὰν, καὶ Πόρρωθεν.
Proculus, Τηλέγονος.
Procus, Μνηστήρ.
Procudium, Τέρας.
Procupationem, Φροντίδα.
Procurator, Φροντιστής.
Prodentiæ, Δεινότητος.
Proderet, Ἐπιδοθῆναι καὶ Αὐξηθῆναι.
Prodeſt, Ὠφελεῖ.
Prodigium, Φάντασμα, Τέρας, Διὸς σημεῖον.
Prodigus, Ἄσωτος, Ἀνάλωτος, Γαστρίμαργος.
Proditus, Προχειρισθείς.
Proditor, Προδότης.
Prodigi, Ἄσωτοι.
Producit, Ἐκτείνει, Ἐξάγει, Προάγει, & Ἐλαύνει σίδηρον ἢ χαλκόν.
Prodit, Προδίδωσιν. Προέρχεται.
Productus ſum, Προήχθην, Προέκοψα.
Promot' ſum.
Prœlium, Πόλεμος, Μάχη, Παράταξις.
Prœlio, Συμβολῆ, Πολέμῳ.
Prœtuli, Προειλόμην.
Profani, Ἀμύητοι, Βέβηλοι, Ἀνίεροι.

Pro facto, Ἴσον, ὅμοιον τῷ γεγονότι.
Profanus, Βέβηλος, Ἀνόσιος.
Profecit, Προέκοψεν, Προεχώρησεν, Ὠφέλησεν ἐν παιδείᾳ.
Profecit, Ὠφελήθη. Ἤνυσεν.
Profecto, Δηλονότι, Δηλαδή.
Profert, Προφέρει, Προαίρει.
Profeſſores, Σοφισταὶ, Σχολάρχαι, Καθηγηταί.
Proficiſcitur, Ἀποδημεῖ, Ὁρμᾷ.
Proficio, Προκόπτω.
Profiteor, Προγράφομαι. & Δημοσίᾳ διδάσκω, καὶ Ὁμολογῶ.
Profiteor, Ἀπογράφομαι. Ὁμολογῶ. Σοφιστεύω.
Proficit, Ἀνύει.
Profliganda, Ἀπαιτητέα ...
Profligant, Ἀπαιτήσωσιν. (θέν.
Profligatum, Καταναλωμένον, Καταπονηθέν.
Profligatum, Προκεκομμένον.
Profuſa, Ἡ δαψιλής.
Profundum, Βύθιον, Βάθυα, Βυσσόν.
Profugus, Φυγὰς τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος.
Profutura, Συνοίσοντα, Ὠφελήσοντα. Προεσόμενα.
Progeniculo, Γονοῦμαι.
Progenies, Ἀπογονή.
Progeniculatur, Γονυπετεῖ.
Progeſtia, Προάστια.
Prohibitæ, Κεκωλυμέναι.
Prohibiti, Κωλυθέντες.
Prohibet, Κωλύει.
Proiectus, Ἔκβολος, Ἔκβλητος, Πρόχειρος, Ἔκφορος.
Proinde, Οὕτως Διὸ δή.
Proicit, Ῥίπτει.
Proiectus, Ἐκβεβλημένος, Ἐξερριμμένος.
Proiecerit, Ἐκρίψειεν.
Proiecta tecta, Ἀναπεπταμένην, Ἀνάστασιν ἔχουσαι, ἐπ' οἰκίας.
Prolata, Ἡ ἐξενεχθεῖσα.
Proles, Γενεὰ, Γονή.
Prolixitate, Μήκει, Μεγέθει, Διαστήματι.
Prolixius, Προελκυσμένον.
Prolixe, Προελκυσμένως, Αὐτάρκως.
Prolixas, Ἐπιμήκεις.
Proloqui, Φράσαι.
Proluit, Ἐπέκλυσεν.
Proluuies, Κοιλίας ὑπερέκχυσις.
Prolaturus, Ἐξοίσοντα.
Proles, Soboles.
Proluuies, Κοιλίας ἔκχυσις.
Prolixus, Τετανόθριξ.
Promatur, Ἐξενεχθῇ.
Promeruiſſe, Εὖ πεποιηκέναι.
Promit, Προφέρει, Προαιρεῖ.
Prominet, Προκύπτει, Προκόπτει.
Promulgatam, Νομοθετηθεῖσαν.
Promittit, Ἐπαγγέλλεται.
Promiſcue, Μίγδην Κοινῇ.
Promiſcue, Ἀδιαφόρως.

Promotus, Προβιβασθείς.
Promotio, Προβιβασμός.
Promiſit, Ἐπηγγείλατο.
Promulgat, Νομοθετεῖ,Προχειρίζει,Θεσπίζει.
Promptus, Πρόχειρος.
Promiſcue, Ἀναμὶξ,Χύδην.
Promitto, Ἐπαγγέλλομαι.
Promotus eſt, Προεβιβάσθη.
Promptum, Πρόχειρον. (τος.
Promptus, Εὐπρόσφορος, Εὐπροαίρετος.
Promontoriū, Ἀκρωτήριον.
Pronomen, Ἀντωνυμία.
Pronuba, Ἡ παράνυμφος.
Pronuntiabile, Ῥητόν.
Pronuntiat, Ἀποφαίνεται,Προαγγέλλει.
Pronuntiatio, Ἀπόφασις, Ἀπόκρισις.
Pronuntio, Προαγγέλλω.
Pronus, Πρηνής.
Pronununtia, Προφορά,Ὑπόκρισις.
Propagator, Κατορθωτής.
Propaginis, Ἀπώρυγος.
Propalam, Ἐμφανέστατα.
Propagare, Producere.
Propagatam, Ἐκτεταμένην. ἐστιν δὲ ἐπὶ χρόνου.
Propagatio, Προμόσχευσις.
Propagarit, Ἐπεκτείνῃ.
Prope, Ἐγγύς.
Prope, Σχεδόν.
Propediem, Τὴν ταχίστην,Ταχέως.
Propellebantur, Ἀπωθοῦντο.
Propelluntur, Ἀπωθοῦνται,Ἐκβάλλονται.
Propemodum, Σχεδόν.
Propagines, Ἀπώρυγες.
Prope partum, Ἐγγὺς τοκετοῦ, Ἐπίτοκος, Ἐπίτεξ.
Properat, Σπεύδει.
Propinquus, Συγγενής,Ἀγχιστεύς.
Propinquitas, Ἀγχιστεία,Συγγένεια.
Propitius, Ἵλεως.
Propono, Προτίθημι,καὶ Προτείνω.
Proportione, Κατὰ τὸ ἀνάλογον, καὶ κατὰ τὸ ἐπιβάλλον.
Propellere, Ἀπώσασθαι.
Proportio, Ἀναλογία.
Propoſitum, Προαίρεσις, Πρόθεσις. καὶ Προσκείμενον.
Proprietas, Κυρία,Δεσποτεία.
Proprie, Κυρίως,Καθολικῶς.
Propter, Διά.
Promptum, Facilem.
Promptius, Προθυμότερον.
Propalare, Ἀναχρονίσαι.
Propugnacula, Προμαχῶνες,Ἐπάλξεις.
Propulatur, vide Populatur.

Propago, Ἡ καταβολή, Ἡ ἐπίδοσις τοῦ γένους,Γονή.
Propugnaculū, Προμαχών.Βοήθεια.Ἔπαλξις.
Propulſare, Ἀποκροῦσαι,Ἀκροβολίσαι.
Proquæſtor, Ἀντιταμίας.
Propulſat, Ἀπωθεῖται.
Propula, Πολίς.
Protegat, Προασπίζῃ.
Pro rata, Τὸ αἱροῦν κατὰ τὸ ἐπιβάλλον.
Proreta, Πρωρεύς.
Prorogat, (ne, Ὑπερημερεῖται.
Pro rata portio- Κατὰ ἀναλογίαν.
Prorogata fuerint, Ἐπεξετάθη,Ὑπερετέθη,Ἐξελοιπάσθη.
Proruptia, Ἀπόκρημνα.
Proſaltor, vide Præſultor.
Proſapies, Γένους καταγωγή.
Proſapexa tunica Πεζὸν ἱμάτιον.
Proſapia, Ἐκ προγόνων εὐγένεια. καὶ Συγγένεια.
Proſequantur, Προπέμψωσιν.
Proſequi, Διελθεῖν.
Proſequutorum, Παραπομπῶν.
Proſecutione, Πομπῇ.
Proſecutus eſt, Κατέθετο.
Proſcle, Ἀκροθίνια.
Proſequor, Παραπέμπω.
Proſequitur, Διέξεισιν.Προπέμπει.
Proſequitur, Ἐπιδιώκει, Ἐπεξέρχεται, Προέρχεται.
Proſecutio, Παραπομπή.
Proſequimini, Προπέμψατε.
Proſecutor, Παραπομπός.
Proſerpina, Περσεφόνη,Κόρη.
Proficiæ, Αἱ τῶν θυμάτων ἀπαρχαί.
Proſidens, Πρόεδρος.
Proſpectus, Ἄποψις.
Proſpere, Εὐτυχῶς, Κατὰ προαίρεσιν,Αἰσίως,Εὐμενῶς,Κατὰ γνώμην.
Proſperum, Αἴσιον.
Proſpicio, Βλέπω,Προορῶ.
Proſpicit, Προβλέπει,Προνοεῖται.
Proſtratus, Προεστρωμένος.
Proſcriptio, Προγραφή.
Proſtraui, Κατέστρωσα.
Proſtat, Προέστηκεν.Προνοεῖ.
Proſternit, Προσστρωννύει.
Protegit, Ὑπερασπίζει.
Protelum, Ἔκλαμπρον.
Protego, Προκαλύπτω,Προασπίζω.
Poſtulatitium, Αἰτησιμον.
Pro ſua rientia, Κατὰ τὴν ἰδίαν ἐντρέχειαν, ἐμπειρίαν.
Prote-- etum. Ἐκθέτης.
Protector, Προασπιστής. (φυω.
Protinus, Παραχρῆμα, Εὐθέως, Ἀ-

Proterbitas,	Προπέτεια.
Protrahit,	Ἐξάγει.
Proterbus,	Προπετὴς, Θρασύς.
Proteſtentur,	Ὁμολογοῦσιν.
Protegit,	Προασπίζει.
Prouerbium,	Προοίμιον.
Prouidentia,	Πρόνοια.
Prouidus,	Προνοητικός.
Prouincialis,	Ἐπαρχιώτης.
Prouideo,	Προνοῶ, Προορῶ.
Prouiſio,	Πρόνοια.
Prouidenter,	Φανερῶς.
Prouocat,	Προκαλεῖται, Ἐπικαλεῖται.
Prouolutus,	Προκυλισθείς.
Prouocatio,	Ἔκκλητος.
Prouocaueritis,	Ἐπικαλέσησθε.
Prouectus,	Προαχθεὶς, Προκύψας, Προβεβηκώς.
Prouehit,	Προβιβάζει.
Prouincia,	Ἐπαρχία.
Prouerbium,	Ἐπίρρημα. Παροιμία.
Prouidenter,	Προνοητικῶς, Προγνωστικῶς
Prout,	Καθὼς, Ὡσάν.
Proxime,	Ἔγγιστα, Ἐγγὺς, Πρὸ ὀλίγου.
Proximitas,	Ἀγχιστεία.
Proximus,	Ἐγγύτατος, Πλησίος.
Prudentia,	Ἐμπειρία, Σύνεσις, Γνῶσις, Πρόνοια.
Prudentiores,	Φρονιμωτέροις.
Prudētiſſimi,	Συνετώτατοι.
Pruinas,	Πάχνας.
Pruna,	Ἀνθράκιον. Κοκκύμηλον.
Prurigo,	Κνηφη.
Prurit,	Κνηφεῖ.
Pruina,	Πάχνη.
Pubes,	Ἥβη. καὶ Ἐνῆλιξ, καὶ Ἠΐθεος.
Puberes,	Ἐνήλικες, καὶ Βούπαιδες.
Puberes,	Ἠΐθεοι.
Publicanus,	Δημοσιώνης, Τελώνης.
Publicola,	Δημοκήδης, Δημοτικός.
Publicano,	Τῷ τελώνῃ.
Puberale,	Ἐφήβιον.
Publica culiola,	Τριβάς.
Pubellius,	Φάγρος.
Pudens,	Αἰσχυντηρός.
Pudicitia,	Σωφροσύνη, Αἰδώς.
Pudor,	Αἰδὼς, Αἰσχύνη.
Pudicus,	Αἰδήμων, Σώφρων, Αἰδεστικός.
Pudenter,	Αἰδημόνως, Αἰδεστικῶς.
Pudet me amoris,	Ἐπαισχύνομαι τῷ ἔρωτι.
Puella,	Κοράσιον, Κόρη, Παιδίσκη.
Puer,	Παῖς.
Pudicitia,	Ἀφθορία.
Puerilis,	Παιδικός.
Puellus,	Παῖς αρχαιος.
Puerperium,	Παιδογονία, Τοκετός.
Puerarius,	Παιδεραστής.
Pueritia,	Παιδία, Παιδιότης.
Pugilla,	Ἐπισφαιρα.
Puerpera,	Λοχὸς, Νεοτόκος.
Pugillares,	Πινακίδες.
Pugil,	Πύκτης. Ἐπισφαιρον.
Pugillum,	Δρὰξ χειρός.
Pugilli,	Ἐπισφαιρα.
Pugilis,	Παγκρατιαστὴς, Πύκτης.
Pugio,	Παραξιφίδιον, Παραζώνιον.
Pugna,	Μάχη, Πυγμή.
Pugnus,	Γρόνθος.
Pulcher,	Ὡραῖος, Εὐειδής.
Puleium,	Γλήχων.
Pulenta,	Ἄλφιτα.
Pulex,	Ψύλλα.
Pulix,	Πτύλη.
Pullatus,	Μελανείμων.
Pullum,	Φαιόν.
Pullus,	Νεοσσός.
Pulmentarium,	Προσφάγιον.
Pulmo,	Πνεύμων.
Pulpæ,	Σάρκες.
Pulpitum,	Θυμέλη, Σανίδωμα ἐπίπεδον.
Pulla, Nigra.	
Pullus,	Παραφυάς. καὶ Νεοσσὸς, καὶ Ὄρνις.
Pullat (In Georgia arbores dicūtur quotiēs ramos ex ſe generant)	Παραφυάδας βάλλει, Βλαστάνει.
Pullos,	Ὀρνίθια.
Pulſat,	Κροτεῖ, Αἰτιᾶται, Ὠθεῖ.
Pulſati,	Καταπιαμένοι, Αἰτιαθέντες, Ὀχληθέντες.
Pupilla,	Κόρη.
Pulſauit,	Ὤχλησεν, Ὀχλήσῃ.
Puluer,	Κονιορτός.
Puluinar,	Καθίδρυμα, Στρωμνὴ θεοῦ.
Puluinum,	Προσκεφάλαιον.
Pulpitum,	Βάσις ξυλικον.
Pulpitus, & Pluteus,	Θυμέλη.
Puluix,	Κονιορτός.
Pumex,	Κίσηρις.
Pumilio,	Νάνος.
Punctum,	Κέντημα.
Pungit,	Κεντᾷ, Νύττει, Στίζει.
Punicus,	Φοινίκινος. Φοῖνιξ τὸ γένος.
Puniceus,	Φοινικοῦς.
Punit,	Τιμωρεῖται, Κολάζει.
Punitur,	Κολάζεται, Τιμωρεῖται.
Puni,	Ἄφροι.
Puniri,	Κολάζεσθαι.
Puniendo,	Τιμωρητέῳ.
Puppæ,	Πλαγγόνες, Αἱ τῶν παιδίων νύμφαι.

Pupilla, Κόρη.Ὀρφανή.
Pupillus, Ὀρφανός, Λιπερνής.
Puppes, Πρύμνα πλοίου.
Pupus, Βρέφος, Νανίον.
Pupior, Παιδεύομαι.
Purgat, Καθαίρει.
Purpura, Πορφύρα.
Purpuriſſum, Φῦκος.
Purus, Καθαρός, Ψιλός.
Pura, Ἁγνὰ, Καθαρὰ, Ψιλή.
Purgare, Καθαίρειν.
Pus, Ἔμπυον, Πῦον.
Puſillum, Μικρόν.
Puſtula, Φλύκταινα.
Putacilla, Κατάπλυσμα.
Puluis, Ὁ χοῦς.
Putamen, Κέλυφος, Λέπυρον.
Putat, Δοκεῖ. Κλαδεύει, Ξαίνει.
Putator, Κλαδευτής. Καθαριστής.
Putres fungos, Ψαφαροὺς κομαρίνας.
Putilia, Μόνα.
Puteal, Περιστόμιον.
Putidum, Σεσηπὸς, Ὀζόμενον.
Puteus, Φρέαρ.
Putamina, Κλαδεύματα.
Putre, Ψαφαρὸν, Εὐδιάλυτον.
Putatum, Κεκλαδευμένον.
Puti, Μικροί.
Puto, Οἶμαι, Νομίζω.
Putus, Μικρὸς, Αὐτός.
Puues, vide Pubes.

Q

Qua, Ποία, Πόθεν, Τίς.
Quadrantale, Κεράμιον.
Quadra, Τόπος.
Quadrigarius, Ἁρματηλάτης, Ἱππηλάτης, Ἡνίοχος.
Quadriiugem, Τέτρωρον.
Quadriga, Τέθριππον.
Quadruplum, Τετραπλοῦν.
Quadrigum, Τετράζυγον.
Quadratum, Τετράγωνον.
Quadriremis, Τετρήρης.
Quæ, Οἷα, Ποία, καὶ Ἥτις.
Quænam, Τίς ποτε, Τίνες ποτέ.
Quæ, Τίς, θηλυκῶς, καὶ Τίνα οὐδέτερος.
Quæque, Ἑκάστη.
Quærit, Ζητεῖ.
Quæſo, Δέομαι.
Quæſtio, Ἐξέτασις, Ζήτησις, Κηδεία, καὶ Βασάνων ἐξέτασις.
Quæro, Πορίζω, Ζητῶ.
Quæſtus, Πόρος, Πρόσοδος.
Quæſtuaria, Πορνική, Πόρνη.
Quæſtuoſus, Ἐπικερδής.
Quæſitus eſt, Προσεπορίσθη.
Quæſtor, Ταμίας.
Quale, Ποταπὸν, Οἷον.
Qualem, Ποταπόν.
Qualibet, Τῇ τυχούσῃ.
Qualitas, Ποιότης.
Qualis, Οἷος, Ὁποῖος, Ποία, Ποταπός.
Qualiter, Ποταπῶς.
Qualus, Ἠθμὸς, Διυλιστήρ.
Qualus, Σώρακος, Κόφινος.
Quam, Ἥντινα, Πάνυ, ἢ Πόση περ.
Quam diu, Ἐφ' ὅσον, Ἐπὶ πόσον.
Quanquam, Εἰ καὶ, Ἐπεί περ, Καίπερ, Εἰ καὶ μάλιστα.
Quamnam, Τίνα ποτέ.
Quamuis, Εἰ καί τοι, Εἰ καὶ μάλιστα.
Quamdudum, Ὡς ἂν δήποτε.
Quamdum, Τίνα ποτέ.
Quam mox, Ἅμα τῷ, Ὁπηνίκα.
Quamobrem, Διὰ ποῖον πρᾶγμα.
Quamprimum, Τὴν ταχίστην.
Quanam, Τίνι δή.
Quandam, Τίνα ποτέ.
Quando, Πότε, Ὁπότε, Ἐφ' ὅσον, Ἐπειδή.
Quandoquidē, Ὁπότε, Ἐπειδή.
Quandocunque, Ὁπότε δὴ, Ὡ δή ποτε χρόνῳ.
Quandoque, Ὁ ποτε δή.
Quantitas, Ποσότης.
Quanticunque, Ὁσουδή ποτε.
Quantiſper, Πόσως.
Quantum, Πόσον, Πηλίκον.
Quantulum, Ποσόν τι.
Quapropter, Διὸ, Διόπερ.
Quare, Διατί, Διότι.
Quartana, Τεταρταῖος.
Quartemur, Τεταρτολογηθῶμεν.
Quas, Ἅς, Ποίας.
Quaſcunque, Ἅς δή ποτε.
Quatuor, Τέσσαρα.
Quaſi, Ὡσεὶ, Ὡσπερεὶ, Εἰδέ.
Quaſat, Ὅταν φωνεῖ βάτραχος.
Quaſillus, Κάλαθος.
Quaſſum, Σαθρὸν, Σαβακόν.
Quatenus, Ἐπειδὴ, ὅπως ἀναδέδηκαι Ἐπιποσοῦτον.
Quatit, Σείει, Τινάσσει.
Que, Τε, Καί.
Quem, Τίνα.
Quemadmodū, Τίνα τρόπον.
Quemcunque, Ὅντιναοῦν δήποτε.
Quemquam, Ὅλως τινά.
Quempiam, Τινὰ ἀρχαῖον.
Quemque, Ὅντινα, Ἕκαστον.
Quemdam, Ὅντινα.

Queo, Δύναμαι.
Quercus, Δρῦς.
Querela, Μέμψις ματαία.
Queramur, Μεμφώμεθα.
Querimonia, Μέμψις.
Queritur, Μέμφεται.
Queruntur, Ἀποδύρονται. Μέμφονται.
Qui, Ὅστις. Ποῖος, Ποιοί.
Qua, Οἱ. καὶ Τινες, καὶ Τις.
Qua, Ὅτι.
Quibus, Οἷστισιν.
Quibuſcunque, Ἑκάστοις.
Qui amat, Ὁ φιλῶν, ἡ φιλοῦσα, Τὸ φιλοῦν.
Quiſcumque, Ὅστις δήποτε, Ὅστις οὖν.
Quinam, Τίνες, Τίνες ποτὲ, Τίς ποτε.
Quid, Τί.
Quidem, Μέν.
Qui dicit, Ὁ λέγων.
Qui dicitur, Ὁ λεγόμενος.
Qui dictus eſt, Ὁ λεχθείς.
Qui dixit, Ὁ εἰπών.
Quid ita? Τί ἄρα;
Quid mea? Τί πρός με;
Quid ni? Ἐπειδὴ, Εἰ δὲ μήτε.
Quidnam, Τί ἄν.
Quid quaſi, Τιότι.
Quidque, Τίτε.
Quidquid, Ὅ, τι ποτὲ, Ὅ, τι ἄν.
Quid ſit, Ὅ, τι ἂν εἴη.
Quidve, Καὶ τί.
Quies, Ἡσυχία, Ἠρεμία.
Quieſcit, Ἠρεμεῖ, Ἡσυχάζει, Εὐσταθεῖ.
Quilibet, Ὁ τυχὼν, Ὅστις δήποτε.
Quin, Ἀλλὰ μὴν, Ἀλλὰ γάρ.
Quin, Ἀλλά.
Quini, Ἀνὰ πέντε.
Quin potius, Τί ἢ οὐ μᾶλλον;
Quinduplum, Πενταπλοῦν.
Quinquatria, Παναθήναια.
Quinqueremis, Πεντήρης.
Quin igitur, Τί οὖν.
Quinquenium, Πενταετηρίς.
Quinquies, Πεντάκις.
Quinquertis, Πένταθλος.
Quinqueplum, Πενταπλοῦν.
Quinquennalis, Πενταετὴς χρόνος.
Quippe, Δηλαδὴ, Ἅτε δή. Τί δήποτε.
Quippiam, Τίποτε.
Quique, Ἕκαστος.
Quirinus, Ἐνυάλιος.
Quiritans, Ἐπιβοώμενος.
Quirites, Πολῖται Ῥωμαῖοι.
Quis, Τίς, Τίσιν, Οἷς τισιν.
Quiſquilia, Σκύβαλα.
Quiſquam, Ὅλος τις.
Quiſquámne? Ἆρά τις; Ἆρά γε τις;
Quiſque, Ἕκαστος.
Quiſquis, Ὅστις ἂν, Ὅστις οὖν.

Qui eſt, Ὁ ὤν.
Qui ſunt? Τίνες εἰσίν;
Quiuit, Ἠδυνήθη.
Quo, Ποῦ, Ποῖ. Ω, καὶ ω.
Quoad, Quādiu, Ἕως τινος.
Quocumque, Ὁπουδήποτε.
Quodam, Τινί.
Quando, Πότε.
Quodammodo, Τινὶ τρόπῳ.
Quod eſt, Τὸ ὂν, Τὸ ὑπάρχον.
Quodlibet, Τὸ τυχόν.
Quod ſi, Εἰ δέ.
Quodlibet, Ὅπερ δή.
Quod cum, Ὅπερ μέντοι.
Quolibet, Ὁπωσδή. Οὐδήποτε.
Quo magis, Πόσῳ μᾶλλον.
Quomodo, Ποίῳ τρόπῳ, καὶ Πῶς.
Quondam, Ποτέ.
Quominus, Ὅπως ἔλαττον, Ἵνα μή.
Quonam, Πῆ ἄρα.
Quoniam, Ἐπειδή.
Quoniam quidē, Ἐπειδήπερ.
Quoniam vero, Ἀλλ' ἐπειδὴ, Ἐπειδὴ δέ.
Quo poſſit, Ὅπως ἂν δυνηθῇ.
Quoquam, Ὅλως που.
Quoque, Τε, Καί. καὶ Ὅπου.
Quo, Ω.
Quomodo, Ως.
Quorum, Ὧν τινων.
Quorſum, Ὅπου ἄρα, Πρὸς τί πάλιν.
Quorumque, Ὧν δήποτε.
Quos, Οὕστινας, Οἵους, Οὕς.
Quoſque, Οὕς ποτε, Οὓς δήποτε.
Quoſcunque, Οὓς δήποτε ἄν.
Quota, Πόση.
Quotannis, Καθ' ἕκαστον ἔτος.
Quotiens, Ὁσάκις.
Quot, Πόσοι, Πόσαι, Πόσα.
Quotum eſt, Πόση, Περὶ πόσων.
Quotum eſt, Περὶ πόσου.
Quotum, Πόση, Πόσον. καὶ Περὶ πόσων.
Quota die, Ποσταῖος.
Quotus, Πόστος.
Quouſque, Μέχρι τίνος.

R

Rabiat, Λυσσᾷ.
Rabies, Λύσσα.
Racemus, Περιφυὰς σταφυλῆς.
Radicitus, Ῥιζόθεν.
Radit, Ξέει, Ξύει, Ξυρᾷ.
Radius, Ἀκτὶς, Κερκὶς, καὶ Κνήμη τροχῶν.
Radix, Ῥίζα δένδρου. καὶ Ῥάφανος.
Radix lanaria, Στρούθιος βοτάνη.

Radiatus,	Ἀκτινοφόρος.
Radius,	Ἀκτὶς, καὶ Κνήμη.
Raia,	Βατὶς, ἰχθύος εἶδος.
Ralla,	Ξυστήρ.
Ramex,	Ἐντεροκήλη.
Ramenta,	Ξύσματα, Ξέσματα.
Ramus,	Κλάδος.
Rana,	Βάτραχος.
Raną rubeta,	Φρύνος.
Rancidum,	Ταγγόν.
Rapa,	Γογγύλη.
Rapax,	Ἅρπαξ.
Rapidus,	Ταχὺς, Ἁρπακτικός.
Rapio,	Ἁρπάζω.
Rapit,	Ἁρπάζει.
Raptim,	Ἁρπαγίμως, ἢ Μετὰ ἁρπαγῆς.
Raptus,	Ἡρπαγμένος, Ἁρπαγείς.
Rapilum,	Ῥαφανίς.
Rarus,	Ἀραιὸς, Σπάνιος.
Rare,	Σπανίως.
Raſtus,	Σκαφίον.
Raſter,	Δίκελλα.
Rates,	Σχεδία, καὶ Πλοῖα.
Ratio,	Λόγος, Ἀναλογία, Ψῆφος.
Ratiocinator,	Λογιστικός.
Ratiocinatio,	Λογισμός.
Ratiocinale,	Λογικόν.
Rationis igitur,	Λόγου οὖν.
Ratis,	Σχεδία.
Ratiocinalia,	Λογικά.
Ratiſos,	Ταρσός.
Ratum,	Κύριον, Βέβαιον.
Ratus,	Οἰηθεὶς, Λογισάμενος, Δόξας.
Raucus,	Βραγχῶν, Βραγχαλέος.
Raucit,	Βραγχιᾷ.
Rauus,	Καρπός.
Re,	Ἀπὸ, Ἀνὰ, Ἀντὶ, Μετά.
Rebellio,	Ἀποστάτης. Ἀπόστασις.
Rebile,	Οἰητόν.
Reburrus,	Ἀνάσιλλος, Ἀναφάλαντος.
Recedat,	Ἀποχωρῇ.
Recedit,	Ἀναχωρεῖ, Ἀποχωρεῖ.
Recidit,	Ἐπανατροπιάζει.
Recidit,	Μετέπεσεν.
Recedet,	Ὑποστρέψει.
Recens,	Νεαρὸν, Νεαρός.
Receptaculum,	Δοχεῖον.
Receptor,	Ὑποδοχεύς.
Recepit,	Ἀπείληφεν.
Recepta eſt,	Παρείληπται.
Receptus,	Παραδεχθεὶς, Ἀναληφθείς.
Recidit,	Μετέπεσεν.
Recipit,	Ἀναλαμβάνει, Ἀπολαμβάνει.
Recuperauit,	Ἀνεκτήσατο, Ἀνενεώσεν.
Reciprocus,	Παλίνδρομος, Ὁ προϊὼν καὶ ὑποχωρῶν, Παλίνορσος, καὶ Παλίρρυτος.
Recito,	Ἀναγορεύω, Διηγοῦμαι.
Recitatio,	Ἀναγόρευσις, Διήγημα, Διήγησις.
Recitabitur,	Ἀναγνωσθήσεται.
Recitaui,	Ἀντέβαλον, Ἀντανέγνων. καὶ Ὑπηγόρευσα.
Recogitat,	Ἀναλογίζεται, Ἐπιλογίζεται.
Recogitat,	Ἀναλογίζεται, Ἐνλογᾶ, Ἀναλογᾶ, Ἀναμιμνήσκεται.
Recognoſcit,	Ἀναγνωρίζει, Προσαντιβάλλει.
Recognoſcas,	Προσαντιβάλλῃς.
Reconciliat,	Φιλοποιεῖ, Διαλλάσσει.
Reconciliare,	Διαλλάξαι.
Reconciliato,	Διηλλαγμένου.
Reconditum,	Ἀποκεκρυμμένον, Ἀποκείμενον.
Recordatur,	Ἀναπολεῖ, Ἀναμιμνήσκεται.
Recordat,	Ἀναμιμνήσκει.
Recordatio,	Ἐνθύμημα, Ἀναλογισμός. Ἀνάμνησις.
Recordatus,	Ἐνθυμηθεὶς, Ἀναμνησθείς. Ἀναπολήσας.
Recoxit,	Ἀνεχώνευσεν, Ἀνέψησεν.
Recreat,	Ἀνακτᾶται.
Recreata,	Ἀνακτηθεῖσα.
Recreatio,	Παλιγγενεσία.
Recraſtino,	Εἰς αὔριον ἀναβάλλομαι. Ὑπερτίθεμαι.
Recrementum,	Σινίασμα, Ἀπότριμμα.
Rector,	Εὐθυντὴς, Ἄρχων, Κυβερνήτης.
Recta linea,	Εὐθύγραμμον γεωμετρικόν.
Rectum,	Ὀρθόν.
Recumbat,	Ἀναπέσῃ, Ἀνακαθῇ.
Recumbit,	Ἀναπίπτει.
Recuſat,	Ἀρνεῖται, Ἀναίνεται.
Recuſarint,	Παραιτήσωνται.
Recuſarunt,	Παρῃτήσαντο.
Recuſatio,	Ἀπολογία, Παραίτησις.
Recutiti,	Ἀποσεσυρμένοι, Περίτομοι.
Redactum,	Εἰσπραχθὲν, Εἰσοδιασθέν.
Redegit,	Κατήγαγεν, Ὑπήγαγεν, Κατέστησεν.
Redemit,	Ἐξωνήσατο, Ἐλυτρώσατο, Ἀνέλαβεν.
Redemtor,	Ἐργολάβος, Ἐκλήμπτωρ.
Redemtioné,	Ἀπολύτρωσιν.
Redibitio,	Ἀνταπόδοσις.
Redigenda,	Τοῦ εἰσδιαζομένου.
Redigit,	Ἀναλαμβάνει.
Redit,	Ἀνακάμπτει, Ὑποστρέφει, Ἀναλύει.
Reditus,	Πρόσοδος, καὶ Ἐπάνοδος.
Redimo,	Λυτροῦμαι.
Redis,	Ὀχήμασιν.
Redimiculat,	Ἀναλύει δέσματα.
Redintegrat,	Ἀνανεοῖ.
Redigit,	Κατευθύνει, Ἀναλαμβάνει.

Redigitur, Συνάγεται.
Redimit, Ἐξαγοράζει, Λυτροῦται.
Redimiti, Ἐστεφανωμένοι, Ἐστεμμένοι.
Redibitor, Ἀνάδοχος.
Redimicula, Ἀναδέσματα, Καθετῆρες.
Redimitus, Ἐστεμμένος.
Rediuiua, Παλίνζωα, Ὑπόστροφα.
Rediuiuus, Ἀναδιδομένων.
Rediuiuus, Παλίνζωος.
Reduuia, Παρονυχίς.
Reduces, Ὑπόστροφοι.
Redundare, Ἐπανιέναι.
Redundaret, Περιττεύσῃ.
Redundat, Ἀναβλύζει.
Redundauit, Ἐπλήθυνεν.
Refeccia, Ἀπόλεξις κριτῶν.
Refectio, Ἐπισκευὴ, Ἀνανέωσις.
Refellit, Διελέγχει, Ἀθετεῖ.
Refert, Ἀποδοκιμάζει, καὶ Ἀναφέρει, καὶ Ἐξηγεῖται.
Refert, Ἀποφέρει, Ἀναφέρει.
Referre, Intereſſe
Refertur, Ἀντιτίθεται.
Refert, Διαλλάττει, Διαφέρει.
Refecit, Ἀναλαμβάνει, Ἀνανεοῖ, Καινοποιεῖ.
Refocilat, Ἀνακτᾶται τὸν λειποθυμήσαντα.
Refragatur, Ἐναντιοῦται.
Refragantes, Ἀποψηφίζοντες.
Refrigerare, Ἀγαλλιάσασθαι.
Refrigerat, Καταψύξει, Ἀναψύξεια.
Refrigero, Ἀναψύχω.
Refuderunt, Μετέβαλον.
Refulſit, Ἀντέλαμψεν.
Refutari, Ἀπελέγχεσθαι, Ἀποδοκιμάζεσθαι, Ἐκβάλλεσθαι, Ἀνατρέπεσθαι.
Refutat. Διελέγχει, Ἀμύνεται, Ἀπελέγχει.
Refutant, Ἀποτρέπονται.
Regimen, Οἰάκισμα, Ἰθυντήριον.
Regauiliolus, Σπίνος.
Regauſolus, Βασιλίσκος, ὀρνύφιον.
Regina, Βασιλίς.
Regio, Κλίμα.
Regionibus, Κλίμασιν.
Regit, Διέπει.
Rex, Βασιλεύς.
Reginatio, Βασίλειον.
Regluuo, Ἐκδέρω.
Regnum, Βασιλεία, Ἡγεμονία.
Regreditur, Ἀνακάμπτει, Ἀναστρέφει.
Regreſſio, Ἀναστροφή.
Regula, Κανών.
Reiua, & Reilara Βατὶς, εἶδος ἰχθύος.
Reiecerit, Ἐκβάλοι.
Reiectio, Ἀποβολὴ, Ἀπόληξις κριτῶν.
Reignorata, Τοῦ πράγματος ἀσυνηγορύπου.
Relgatogiæ, Τῆς ἀποδείξεως.
Relanguit, Ἐξησθένησεν, Ἐπετροπίασεν.
Relatum eſt, Μετεδόθη, Μετεκομίσθη, Ἀπηγγέλθη.
Relaxat, Ἀνίησιν.
Relegatio, Ἐξορισμός.
Releuati, Κουφισθέντες.
Releui, Ἀπέχρισα.
Relictus, Καταλελειμμένος, Καταλειφθείς.
Religat, Ἀποδεσμεῖται, Ἀποδεσμεύει
Relinquit, Καταλιμπάνει.
Religioſus, Δεισιδαίμων, Θεοσεβής.
Religio, Θρησκεία, Εὐσέβεια, Διάθεσις, καὶ Αἰδώ.
Religione, Ἀκριβείας, ἢ Αἰδοῦς.
Releuit, Ἀπέχρισεν.
Relines, Ἀποχρίσεις.
Reliquiæ, Λείψανα.
Reliquarium, Ἔκθεσις λοιπάδος.
Reliquatio, Λοιπογραφία.
Reluminatio, Ἀνταυγασία.
Rem, Πρᾶγμα.
Remancipat, Ἀντιπαραχωρεῖ, Ἀντιπαραγράφει.
Remancipo, Ἀποκαθίστημι.
Remanſit, Ἀπέμεινεν.
Remeat, Ἀνακάμπτει, Ἀναστρέφει, Καταπορίζει, Ἐπανέρχεται.
Remedium, Ἴαμα, Ἀντιφάρμακον, Βοήθημα. Θεραπεία.
Rementus, Ἀναμνησθείς.
Remigant, Κωπηλατοῦσιν.
Remiges, Ἐρέται, Κωπηλάται.
Reminiſcitur, Ἀναμιμνήσκεται, Ἀναπολεῖ.
Remiſſum, Συγχωρηθέν.
Remiſſior, Ἀνειμένος.
Remittit, Ἀντιπέμπει.
Remorata eſt, Ἐνέσχεν.
Remoue, Ἀπόστησον.
Remunerat, Ἀντιτιμᾷ.
Remunero, Ἀνταμείβομαι.
Remus, Κώπη.
Renidet, Μειδιᾷ, Ἀντιλάμπει.
Reniduit, Ἐμειδίασεν.
Renes, Νεφροί.
Ren, Νεφρός.
Renitioſus, Νεφριτικός.
Renuit, Ἀνανεύει.
Renumerat, Ἀναριθμεῖ.
Renunciat, Ἀποτάσσεται, Ἀποφαίνεται, Ἀποστέλλει.
Renunciauerit, Ἀπαγορεύσειεν.
Reor, Οἴομαι.
Reoria, Ἡ τρίτη τῶν ἀγάμων ποδοστροφία.
Rera, Ημικοπον.
Repagula, Καλυπτῆρες.

Repagulum, Κόραξ.
Reparare, Ἀναρτήσασθαι.
Repellit, Ἀπωθεῖ.
Repellitur, Ἀπωθεῖται.
Rependo ſodali, Ἀμείβομαι, Ἀντιποιῶ.
Rependo tibi, Ἀμείβομαί σε.
Repenſare, Ἀντιςῆσαι, Ἀναδοῦναι.
Repentinus, Αἰφνίδιος.
Repens, Ἐπιῤῥέπουσα, ἢ Αἰφνίδιος.
Repetentia, Ἐπανάληψις.
Reperti ſunt, Ηὑρέθησαν.
Repetit, Ἀπαιτεῖ. Ἐπαναλαμβάνει.
Repetitio, Ἐπανάληψις, καὶ Ἀπαίτησις.
Repit, Serpit, Ἕρπει.
Repia, Ημικος.
Reperidia, Ἐπὶ πόδα. Ἡ μετὰ τὴν ἡμέραν ποδοςροφία.
Repercuſſio, Ἀντιτυπία.
Replica, Ανακολαφις. Αναρεραμμενη.
Replicatura, Ἀναδίπλωσις.
Replet, Ἀναπληροῖ.
Repoſitas, Ἀποθέτους.
Reponit, Ἀποτίθησιν.
Reperietur, Εὑρεθήσεται.
Reperi, Εὗρον.
Reperit, Εὗρεν, Εὑρίσκει.
Reprehendit, Ἐπιλαμβάνεται.
Reprehenditur, Ψέγεται.
Reprehendat, Καταγνώσεται.
Repræſentare, Ἀποκαταςῆσαι, Ἀποκαθιςᾶν.
Repente, Εὐθέως.
Refectio, Ἐπισκευή.
Repræſentat, Ἀντικαθίςησιν, Ἀποκαθίςησιν, Ἀντιπαρίςησιν.
Repræſentent, Ἀποκαταςήσωσιν.
Repreſſit, Ἀνέκυψεν.
Repræſento, Ἐν παρουσίᾳ ποιῶ, Ἀποκαθίςημι, Ἀμύνομαι, Ἀποδίδωμι.
Repræſentare, Ἀποκαταςῆσαι, Ἀποκαθιςᾶν.
Repſudit, Ἐπιτροπιάζεται.
Reproca, Ἐπίβδα, ἡ μετὰ τὴν ἑορτήν.
Reprimendorũ, Ἐπισχετέων.
Reprimi, Ἐπισχεθῆναι, Κωλυθῆναι.
Repudiatus, Ἀπωσθείς.
Repudium, Ἀποςάσιον, Περίλυσις.
Repulſa, Ἀνεπιτυχία, Ἀπορία.
Repulſi, Ἀπωσθέντες.
Repulſit, Απορεια δι' ὕβρεως.
Repulſus, Ἀπωσθείς, Ἀποβληθείς. Ἀποτυχών, Ἀπορημένος.
Reputantur, Ἀναφέρονται.
Reſurrectio, Ἀνάςασις.
Redemptio, Λύτρωσις.
Rectus, Εὐθύς.
Regiones, Χῶραι.
Retributio, Ἀνταπόδοσις.

Reputat, Ἀναλογίζεται.
Repulſus, Ἀποτυχών, Ἀπορηθείς, Ἀπορημένος.
Reputatio, Ἐπιλογισμός.
Requirit, Ἐπιζητεῖ, Ἀναζητεῖ.
Requies, Ἀνάπαυσις.
Rerum, Πραγμάτων.
Rerum natura, Φύσις πραγμάτων, καὶ Ἡ τοῦ παντὸς φύσις.
Res, Πρᾶγμα, Γένος, Εἶδος.
Reſcindit, Ἀναξαίνει, Ἀνασχίζει.
Reſcinduntur, Ἀναξαίνονται.
Reſecat, Ἀποτέμνει, Ἀποσχίζει.
Reſerat, Ἀνοίγει, κυρίως μοχλόν.
Reſerat, Ἀνοίγει.
Reſiduum, Ὑπόλοιπον, Ἐγκατάλειμμα.
Reſiduum, Ἐγκάθισμα.
Reſiduus, Ὑπόλοιπος.
Reſina, Ῥητίνη.
Reſiſtit, Ἀνθίςαται.
Reſpectus, Καταλογή, Ἐντροπή, Κατανόησις, Ἐπιςροφή.
Reſipiſco, Ἀναζωπυρῶ, Ἀνανήφω.
Reſoluit, Ευλυτο. καὶ Διαλύεται.
Reſpectus, Ἀναλογή, Λογισμός.
Reſpondet, Ἀποκρίνεται.
Reſpondit, Ἀπεκρίνατο.
Reſponſum, Λόγιον. Ἀπόκρισις.
Reſpuit, Ἀποπτύει, Ἀποβάλλει, Νοσεῖ.
Res, Πρᾶγμα, καὶ Πράγματα, καὶ Γμάτια.
Reſiduo, Τῷ ὑπολοίπῳ.
Reſeratur, Καυτηριάζεται.
Reſona, Ἠχώ.
Repagulum, Κόραξ, Κλῆθρον, Μήτρα θύρας, Μάνδαλον.
Reſponſa nouẽ ſapientum, Ἀποκρίματα ἐννέα σοφῶν.
Reſtaurat, Ἀνασκευάζει.
Reſtis, Σχοινίον μικρόν.
Reſtibulis, Ἀγρὸς δὶς τοῦ ἔτους ἠροτριωμένος.
Reſtitit, Ἀντέςη.
Reſtipulatione, Ἀνθορισμόν.
Reſtipulat, Ἀνθορίζει.
Reſtitutum, Ἀποκαθεςαμένον.
Reſultat, Ἀναπάλλεται, Ἀναβάλλει.
Reſuum papoeri neopus faſces.
Retentum, Κατασχεθέν.
Retes augurales, Νεφέλη ὀρνέων.
Retentio, Κατάσχεσις, Κράτησις.
Retia, Δίκτυα, Σαγήνη.
Reticuit, Ἀπεσιώπησεν.
Reticulus, Γύργαθος, καὶ Κρυφάλαντος.
Reticulum, Γύργαθος.
Retinaculum, Ἡνία, Ῥυτῆρες.
Retinacula, Ἀπόγεια, Κάτοχεῖς.

Retorquet, Ἀντιςρέφει.
Retractas, Διαλογίζῃ, Ἀναβάλλῃ, Δεισιδαιμονεῖς. Ἀναλογίζῃ.
Retractat, Διςάζει, Παραιτεῖται.
Retractentur, Ἀναψηλαφοῖντο.
Retribuit, Ἀντιμείψατο.
Retractant, Ἀντιβάλλουσιν.
Retro, Εἰς τοὐπίσω.
Retractat, Ὑποχωρεῖ.
Retrimentum, Σινίασμα.
Retudimus, Ἐγομφώσαμεν.
Retulit, Ἀπήγγειλεν, Ἀπεκόμισεν.
Reuerentia, Ἐντροπή.
Reuitare, Περικάμψαι.
Reuera, Ὄντως.
Reuertitur, Ὑποςρέφει.
Reuimentum, Παραςροφή.
Reuenit, Παλινδρομεῖ.
Retiſca, Γηνη.
Reuinctus, Δεθεὶς.
Rex, Βασιλεὺς, Ἄναξ.
Riuus, Ὀχετὸς, Ῥεῖθρον.
Riginus, Κερέπων.
Rictus, Ἐπισκύνιον.
Rigat, Ἀρδεύει.
Rienoſus, Νεφριτικός.
Riguis, Εὐποτίςοις, Εὐβόλοις.
Rigor, Κρύος. Ἀποσκληρόν.
Rigidum, Ἀκαμπὲς, Σκληρὸν, Ἰσχυρὸν, Στρυφνόν. καὶ Ψυχρόν.
Rigidam, Λάμπουσαν.
Riguus, Ἀρδόμενος.
Rima, Ῥαγὰς, Ῥοιμη. Γυναικεία φύσις.
Rimatur, Ἐρευνᾷ.
Ringitur, Πικραίνεται, Ὀργίζεται.
Ripa, Ὄχθη.
Riparius, Ὀχθοφύλαξ.
Riſcus, Κιβωτὸς μεγάλη.
Riſus, Γέλως.
Rite, Ὀρθῶς, Ἐθίμως.
Riuales, Ἀντεραςαί.
Riuaria, Ζήλη.
Rixa, Μάχη.
Rixatur, Μάχεται.
Rictum, Menſura oris.
Robor, Εἶδος ξύλου, Μελάνδρυς.
Roboreum, Δρύϊνον.
Robor, Ῥώμη, Σθένος, Στερέωμα, Στέλεχος. Ἐρυθρίασις.
Robuſtus, Ῥωμαλέος.
Robuſtum, Ῥωμαλέον.
Robor, Ἔρνος. Στερέωμα.
Rubigo, Ὡς πάχνη γίνεται, ἣν τινὲς ἐρυσίβην καλοῦσιν.
Rodit, Τρώγει, Περιτρώγει.
Rodunt, Lacerant, Inuident.
Rogat, Ἐρωτᾷ.
Rogus, Πυρὰ νεκροῦ.
Rogatæ ſunt, Ἐκυρώθησαν.
Rogus, Πῦρ.
Rogarii, Ἀκροβολιςαί.
Rogatæ, Εἰσενεχθεῖσαι.
Rogus, Παραςηλη ἡρώων.
Rorat, Ψακάζει.
Ros, Δρόσος, Φλοιός.
Roſmarinum, Ξηρόμυρον.
Roſa Græca, Λυχνὶς, ἡ Ῥοδοδάφνη.
Roſtra, Ἔμβολαι. Ῥύγχη, Χελώνια.
Roſtrat, Ἐπιζητεῖ.
Roſtrum, Ῥάμφος, καὶ Ῥύγχος.
Rota, Τροχός.
Rotantia, Ἑλισσόμενα, Κυλινδούμενα, Κυλιόμενα.
Rotauit, Ἐδίσκευσεν, Ἐτρόχισεν.
Rubet, Ἐρυθριᾷ.
Rudis, Ἄπειρος, Ἀτέλεςος. Ἄγναφος.
Rubellio, Ἐρυσίβη, καὶ Ἰὸς σιδήρου.
Rubrum, Ἐρυθρὸν, Ξανθόν.
Rubus, Βάτος.
Runcina, Ῥυκάνη.
Robeus, Ἐρυθρός.
Rubrica, Μιλμιλις.
Ructum, Κατερεύγ--.
Rucluatur, Ὀρίνεται.
Rudit, Ὀγκᾶται.
Ructat, Ἐρεύγεται.
Ructeus, Ἐρυγή.
Rude, Ἄγναφον.
Rudis, Ἀπαίδευτος, Ἀμαθής.
Rudes, Ῥάβδος ἐπιςάτου μονομάχου.
Rudis, Ῥάβδος ἢ τῶν ἐπιςατῶν τῶν μονομάχων.
Rudis, Ἄπειρος, Ἀτέλεςος, Ἄγναφος, Ἄπεχνος, Ἀγέλαςος.
Rudo, Ὀγκῶμαι.
Rudentes, Κάλοι.
Rudimentum, Ἰδιωτισμὸς, Πρωτοπειρία.
Rudus, Βῶλος, Χῶμα. καὶ Χαλκὸς ἀνέργαςος, καὶ Γῆς σωρός.
Rufus, Πυρρός.
Rufum, Ξανθόν.
Ruga, Ῥυτίς.
Rugæ, Ῥυτίδες.
Rugoſus, Ῥυσὸς, Ῥυσώδης.
Ruina, Πτῶσις μεγάλη.
Ruit, Συμπίπτει, καὶ Συνέπεσε.
Ruit, Ἐπιφέρεται.
Rullus, Medicus Ἀγύρτης.
Rullam, Χωρικὴ, Ἀγροῖκος.
Ruma, Θηλή.
Rumam, Mammam, Κενοτης. Θηλήν.
Rumat, Ἐμβρωματίζει.

Ruminat, Μαρυκᾶται.
Rumex, Λάπαθον,
Rumica, Κέκκυξ.
Rumigerulus, Θρυλητής.
Ruminum, Ἱμάτιον κάτω ἔχον πορφύραν.
Rumor, Θρύλος, Θροῦς.
Rumis, Θηλὴ ἀρχαία.
Rumpit,, Ῥήσσει.
Ruminantes, Μαρυκωμένοις.
Runcina, Ῥυκάνη.
Runcinat, Ῥυκανίζει, καὶ Ῥογχάζει.
Rombus, Ψῆσσα, εἶδος ἰχθύος.
Rupes, Κρημνὸς, Κρημνοί. καὶ Ῥαγάδες.
Rupiat, Ῥάπτει ὀπητίῳ.
Rupiam, Ῥαπτοῦς.
Ruppo, Ruſco, Κοίαγρος, Κώφαγρος.
Ruplus, Στροφεὺς γαλεάγρας. καὶ Ἀποψήκτιον.
Ruptum, Φθαρέν.
Rure, Κατ᾽ ἀγρόν. Χωρία. Χώρατα.
Rurſus, Ἀνάπαλιν.
Rus, Ἄρουρα, Χωρίον, Ἀγρός.
Ruſco, Κοίαγρος, Κώφαγρος
Ruſcum, Χαμαιδάφνη, Κυνόσβατον, εἶδος βοτάνης.
Γονυπλήξ.
Ruſpinat, Χειροτριβεῖ.
Rutilat, Ἔραυνα, Σκυβαλίζει.
Ruina, Κατάπτωσις.

S

Sabucus, Ἀκτὴ, εἶδος βοτάνης.
Sabulum, Γῆ μιλίνη, ἀμμώδης.
Saburra, Ἕρμα, Θεμέλιος.
Sacmina, Θαλλὸς, Σπονδία ἀρχῆς.
Saccat, Ὑλίζει.
Saccellus, Βαλλάντιον.
Sacer, Ἅγιος, Ἱερός.
Sacerdos, Ἱερεὺς, καὶ Ἱέρεια.
Sacra, Ἱερὰ, Ἀπόρρητα, Μυστήρια.
Sacrarium, Ἡρῷον, Θυσιαστήριον.
Sacrificium, Θυσία. Ἱερουργία.
Sacrilegus, Ἱερόσυλος.
Sacramentum, Ὁρκωμόσιον.
Sacrarium, Ἱεροθήκη.
Sacrificat, Ἱερουργεῖ.
Sacroſanctum, Ἅγιον, Ἱερὸν, Καθωσιωμένον.
Sacrum, Ἱερὸν, Θεῖον.
Sacramentum, Ὅρκος στρατιωτικός.
Sacrim, Ἀπαρχὴ γλεύκους.
Sacer ignis, Ἐρυσίπελας.
Sacrum, Τὸν σεπτόν.

Sacrarium, Ναϊσκάριον.
Sacroſanctas, Ἀφιερωμένας.
Sæculũ, vide Seculum.
Sæpe, Πολλάκις.
Sæcula, Αἰῶνας.
Sæta, Ὁρμιά.
Saccus vinarius, Ὑλιστήρ.
Saginat aſinum, Σάσσει ὄνον.
Sagis, Σωρὸς, Στρῶμα τῶν νεκρῶν.
Sagax, Ἐχέφρων, Ἀγχίνους, Πανοῦργος, Προγνωστικός.
Sagaciſſimus, Ἀγχίνους, Φρονιμώτατος.
Sagina, Παραπλήρωμα.
Sagatio, Παλμός.
Saginatus, Σεσαγμένος.
Sagitta, Βέλος, καὶ Βελα.
Sagittarius, Τοξότης.
Sales, Ἅλες.
Salaces, Καταφερεῖς.
Sætoſus, Δασύθριξ.
Sæpſit, Περιέφραξεν.
Sæpius, Πλειστάκις, Πυκνότερον.
Sæpta, Φραγμοί.
Sæptum, Χαράκωμα.
Særia, Σηπία. Πόρνη, Ἀκάθαρτος· ἀπὸ τοῦ συνεχῶς ἀσελγαίνειν.
Sæuus, Χαλεπός.
Sæta, Χαίτη.
Salacia, Ἀμφιτρίτη, Νηρεΐς.
Sales, Ἅλες, Ἅλατα. καὶ Ἀστειότης.
Salax, Καταφερὴς, Καταγύναιος.
Salinæ, Ἁλαί.
Salapitta, Ῥάπισμα.
Salabræ, Ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀνωμαλίαι, καὶ Βόθυνοι.
Salamen, Παράβροχον.
Saliunca, Ἀγριόροδον, Λευκόροδον.
Salmacidus, Ἁλμυρός.
Salmacidum, Ἁλμυρόν.
Salmacia, Ἀμφιτρίτη.
Salmacia aqua, Ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Salit, Ἅλλεται.
Salix, Ἰτέα.
Salarium, Ὀψώνιον, Παροχή. Συνήθεια. Ἁλατικόν.
Salior, Ἱερεὺς ὁ τὰ διοπετῆ ὅπλα θεραπεύων. Ὑμνῳδός. Πρύτανις.
Saliſſatio, Παλμός.
Saliua, Σίελος.
Salitor, Ταριχευτής.
Salit, Ἅλλεται, Πηδᾷ, Ὑδρορρεῖ.
Salialium, Στρατιωτικόν. Φιλάνθρωπον.
Salius, Ἱερεὺς ὁ τὰ διοπετῆ ὅπλα θεραπεύων.

Salix Græca,	Ἄγνος, δένδρον.
Salſamentum,	Τάριχος.
Saluator,	Σωτήρ.
Saltat,	Ὀρχεῖ, ὀρχεῖται.
Saltator,	Ὀρχηστής.
Saltarius,	Ὀρεοφύλαξ.
Salubre,	Ὑγιεινόν.
Salus,	Ὑγεία, Σωτηρία.
Salutaris,	Ὑγιεινός.
Salue,	Χαῖρε.
Saluia,	Λελίσφακος, Εἶδος βοτάνης.
Salubri,	Ὑγιεινῷ.
Saltem,	Κἄν, γοῦν.
Salutem,	Χαίρειν.
Salutat,	Ἀσπάζεται.
Salutigerulus,	Ἐπισκέπτης.
Saluus,	Σῶος, Σωθείς.
Salutatio,	Ἀσπασμός.
Samiator,	Ἀκονητής.
Sanat,	Σώζει, Θεραπεύει.
Sanare,	Σῶσαι.
Sancienda,	Κυρωτέα.
Sane,	Μέντοιγε.
Sancio,	Κυρῶ.
Sanari,	Σωθῆναι.
Sancit,	Κυροῖ, Θεσπίζει.
Sancit legem,	Κυροῖ νόμον ὅρκου.
Sanctiſſimus,	Ἱερώτατος, Θειότατος, Ὁσιώτατος.
Sanctum,	Ἁγνὸν, Κεκυρωμένον, Ἅγιον.
Sanctus,	Ὅσιος, Ἅγιος.
Sane,	Εἰκότως, Ὑγιῶς, Ὁμολογημένως, Μέντοιγε.
Sandapelo,	Νεκροθάπτης.
Sandapila,	Νεκροφορεῖον.
Sandonicum,	Θηριοκτόνον, βοτάνη.
Sane,	Μέντοιγε, Ὁμοίως, Εἰκότως. Ὑγιῶς. Ὁμολογημένως.
Sanies,	Λύθρος, Ἰχώρ.
Sanium,	Χλωρόν.
Sanguis,	Αἷμα.
Sanguiſuga,	Βδέλλα λιμναία.
Sancta,	Ἱερά.
Sannator,	Μυκτηριστής.
Sanguinum,	Αἱμάτων.
Sanna, Subſannator,	Μῶκος.
Sano,	Σώζω, Θεραπεύω.
Sanus,	Σῶος, Ὑγιής.
Sapa,	Ἕψημα.
Sapor,	Γεῦσις, Νόστος.
Sapere,	Νοεῖν.
Sapit,	Φρονεῖ.
Sapiens,	Σοφὸς, Φρόνιμος.
Sapientes,	Σοφοὶ, Φρόνιμοι.
Sapientia,	Σοφία, Φρόνησις.
Sapinus,	Πίτυς.
Sappinus,	Πεύκη.

Sarcina,	Φορτίον ὁδοιπορικόν.
Sarcinæ,	Σκεύη ὁδοιπορικὰ, Τόμοι.
Sarcinatrix,	Ἠπήτρια.
Sarcire,	Ἀναπληρῶσαι.
Sarit,	Βοτανίζει.
Sarculat,	Σκαλίζει.
Sarculum,	Σκαλὶς, Σκαφίον.
Sardina,	Θρῆσσα.
Sarmenta,	Κλήματα, ἢ Φρύγανα.
Sarraca,	Ἅμαξα.
Sartago,	Τήγανον.
Sarta tecta,	Ὑπερᾶφθαι.
Sata,	Σπέρμα.
Satagit,	Ἀγωνιᾷ.
Satellites,	Δορυφόροι.
Satio,	Σπορά.
Sationes,	Σπέρμα.
Satio populum tritico,	Χορτάζω τὸν δῆμον σίτου.
Satiſdator,	Ἱκανοδότης.
Satis abundéque,	Ἱκανῶς, καὶ Ἐκτενῶς.
Satis ſatis eſt,	Ἀρκεῖ, Πολύ ἐστιν.
Satelles,	Δορυφόρος.
Saturnalibus,	Κρονίοις.
Sator,	Σπορεύς.
Satius,	Ἄμεινον.
Satura,	Νόμος πολλὰ περιέχων.
Saturatio, Satietas,	Χορτασία τροφῆς.
Saturo exercitũ commeatus,	Χορτάζω τὸ στράτευμα ἐπιτηδείων.
Saturnus,	Κρόνος.
Satureia,	Θύμβρα.
Saturitas,	Χορτασία.
Satum,	Σπαρέν.
Saucius,	Τραυματίας.
Sauium,	Φίλημα ἐπιμελικόν.
Saturabile,	Χορταστικόν.
Saxatilis,	Φύκος, εἶδος ἰχθύος. Πετραῖος.
Saxatiles,	Πετραῖοι, Φυκίδες.
Saxeum,	Πέτρινον, Λίθινον.
Saxum,	Πέτρα.
Scaber,	Ψωρός.
Scauia,	Ψώρα.
Scabies,	Ψώρα.
Scauet,	Κνήθει.
Scauioſus,	Ψωρὸς, Λεπρός.
Scabillum,	Ὑποπόδιον.
Scæua,	Ἀριστερὰ χείρ.
Scalæ,	Κλίμακες.
Scamnum,	Βάθρον.
Scama,	Σήκωμα, Κόπτου, Δεῖγμα.
Scanſor,	Καταστρωτής.
Scalpit,	Γλύφει, Κνήθει.
Scalpium,	Σμίλα.
Scapi,	Κανόνες γραφικοὶ, καὶ χάρτου τόμοι.

Scapus,

Scapus,	Τόμος βιβλίων. Χάρτης.
Scapulæ,	Συνωμίαι.
Scalpellum,	Σμιλίον.
Scapula,	Ὠμοπλάτη.
Scapellat,	Καταχίζει, Κατακνίζει.
Scarabeus,	Κάνθαρος.
Scarifat,	Καταχίζει, Κατακνίζει, Κατ-ταχαράσσει.
Scarifo,	Χαράσσω, Κατακνίζω.
Scatebra,	Βράσμα ὕδατος ἀπὸ γῆς.
Scatebris,	Πομφόλυξιν, Βόθροις.
Scatebra,	Πίδαξ ὕδατος, Πομφόλυξ.
Scaturrit,	Πηδᾷ, καὶ Βράζει, καὶ Τραυ-λίζει.
Scauere, Trigare.	
Scaua,	Ζυγός.
Scauet,	Κνήθει.
Scauer,	Ψωρός.
Scaurus,	Σκαμβὸς, Σκελλὸς, Στρε-βλόπους.
Scelus,	Ἀνομία, Ἀσέβημα, Μύσος.
Sceleratus,	Ἀνόσιος, Μυσαρός.
Sciam,	Εἴσομαι.
Scienter,	Εἰδημόνως, Ἐμπείρως, καὶ Ἐ-πισταμένως.
Sciens,	Εἰδὼς, καὶ Ἔμπειρος.
Sciens locorum,	Ἔμπειρος τῶν τόπων.
Scilicet,	Δηλαδή.
Scilla,	Σκίλλα.
Scindit,	Σχίζει.
Scio,	Οἶδα.
Scintilla,	Σπινθήρ.
Scipio,	Σκιπίων.
Sciſcitari,	Γινώσκειν.
Scirpus,	Φλοῦς, Πάπυρος.
Sciſcitatur,	Πυνθάνεται, Φιλοπευστεῖ.
Sciſſum,	Ἐσχισμένον.
Scit,	Οἶδεν, Γινώσκει.
Scitus,	Εἰδήμων, Χαρίεις.
Sciſcit,	Πυνθάνεται.
Scius,	Εἰδώς.
Sclodia,	Καμουλκίς.
Scobis,	Πρίσμα.
Scopæ,	Σάρος. τοῦτο ἀεὶ πληθυντι-κῶς λέγεται.
Scopa regia.	Σιδηρίτη, Βοτάνη.
Scordiſcus,	Ἐφίππιον.
Scorta,	Χαμαιτύπη, Χαμαιτυπεῖον.
Scortatur,	Ἑταιρίζει.
Scortea,	Δερματοχειτών.
Scortum,	Ἑταίρα, Πόρνη, Ἐρωμένη, Φι-λουμένη.
Scorteum,	Σκύτινον, Δερμάτινον.
Scrobis,	Βόθρος.
Scriptor,	Γραφεύς.
Scriba,	Γραμματεύς.
Scriblita,	Ἴγχυτος. Πλακοῦς.
Scripulum,	Γράμμα, σταθμός.
Scrofa,	Γρόμφαινα.
Scrupulum,	Μέριμνα ἢ Μέριμναν.
Scrupuloſus,	Μικρολόγος.
Scrupuloſum,	Στραγγῶδες.
Scruta,	Γρύτη.
Scrutatio,	Ἔρευναι.
Scrutatur,	Γρυτεύει, Ἐρευνᾷ.
Scrupulo,	Ψυχῆς κίνησις.
Sculna,	Συνθηκοφύλαξ.
Sculpit,	Γλύφει λίθον.
Sculptor,	Λιθογλύφος.
Scurra,	Εὔστομος, Γελωτοποιὸς, Εὐ-τράπελος.
Scurrilitas,	Εὐτραπελία.
Scurræ, Vili.	
Scurratur,	Δρακίζει.
Scurra,	Δρακιστὴς, Σκώπτης, Γελω-τοποιὸς, Ἡδυλόγος, ἢ Εὐ-τράπελος.
Scutica,	Σκύτος.
Scutra,	Χαλκίον.
Scutum,	Θυρεὸς, Ἀσπίδα ἐκ ὅπλον.
Se,	Ἑαυτὸν, Ἑαυτούς.
Sebrum,	Λίπος.
Secat,	Πρίζει, Τέμνει.
Secernant,	Διαχωρησάτωσαν.
Seceſſit,	Ἀνεχώρησεν.
Secernit,	Χωρίζει, Διαχωρίζει.
Seceſſus,	Ὑποχώρησις, Ἀναχώρησις.
Socordia,	Ῥαθυμία.
Socors,	Ῥάθυμος.
Secretum,	Ἀπόκρυφον, Ἀκόλουθον, Λεληθός.
Secreto,	Κατ' ἰδίαν.
Secretum,	Μυστήριον.
Secta,	Αἵρεσις, Φιλοσόφου δόγμα, Ἀγωγή.
Sectamini,	Διώκετε.
Sectatur,	Παρατηρεῖται, Ἐπακολουθεῖ. Μιμεῖται.
Sectio,	Τμῆμα.
Sector,	Βιώνης.
Sector,	Διώκτερος. καὶ Ἴσος. καὶ Οὔ-ριος, καὶ Θυμήρης.
Secund⁹ auctor,	Βεβαιωτής.
Sectum,	Τὸν τρόπον.
Secuturos,	Ἀκολουθήσοντας.
Securis,	Πέλεκυς.
Securus,	Ἀμέριμνος.
Secundo,	Προφόρῳ, ἢ Αἰσίῳ.
Secundus,	Δεύτερος. Οὔριος, Δεξιός.
Secũdarius, Subdiga.	Ὑποκριτής.
Secundus ventus	Οὔριος ἄνεμος.
Secus,	Ἕτερος. καὶ Πλησίον.
Sed,	Ἀλλά.
Sedat,	Καταστέλλει, Πραΰνει.
Sedatur,	Καταστέλλεται.
Seditio,	Καλάμη.
Sedecum,	Ἐπίδε.

Sedet, Κάθηται.
Sedes, Ἕδραι, Θᾶκοι. καὶ Ἐφέστια.
Sedauit, Κατέστελεν.
Sedile, ὁ θρόνος, Θᾶκος.
Seditioſus, Στασιαστής.
Seducit, Εἰς τὸ κατ' ἰδίαν ἀποσπᾷ καὶ ἐξάγει.
Seduli, Ἐγκάθετοι.
Sedule, Σπουδαίως.
Sedulo, Ἀδόλως, Ἀκιβδήλως. Σπουδαίως, Καρτερικῶς, Προσεδρικῶς.
Sedulitas, Προσεδρία, Σπουδή.
Sedulus, Efficiolus, Μόνιμος, καὶ Σπουδαῖος.
Sedulo, Καταστέλλω, Καταπραΰνω.
Seduco, Πλανῶ, Ὑπονοθεύω, Ἐξαπατῶ.
Sedulitas, Ἐπιείκεια. Σπουδή.
Seduus, Ἀείζωος, βοτάνη.
Seges, Ἄρουρα, καὶ Λήϊον. ἢ Θέρος.
Segeſtrum, Στέγαστρον, Τετράδερμον.
Segetibus, Καρποῖς, Γεννήμασιν, Ἀρούραις.
Segnis, Βραδύς. Κυρίως δὲ ὁ Ἀδρανής, καὶ Ἀργός.
Segnius, Βραδύτερον.
Segregat, Διαχωρίζει, Διαστέλλει.
Seiunctum, Διεζευγμένον, Ἀπεζευγμένον.
Sella, Δίφρος, Κάθισμα.
Selibra, Ἡμίλιτρον.
Sedum, Ἀείζωον.
Semacum, Ἡμίκενον, Ἀπηρμένον.
Semen, Σπορά, Σπέρμα.
Semiſſem, Ἡμισείας. Καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ νομίσματος.
Semenſtre, Ἡμιμήνιον.
Semenſtris, Ἑξαμηνιαῖος, καὶ Ἡμιμηνιαῖος.
Sementis, Σπόρου, καὶ Σπόρος.
Semet, Αὐτὸς ἑαυτόν.
Seminarium, Φυτουργεῖον, Φυτώριον.
Seminecem, Ἡμιθνῆτα, καὶ Ἡμιθανῆ.
Semis, Ἥμισυ, Ἡμιασσάριον.
Semita, Ἀτραπός, Ἡμιόδιον.
Seminarium, Σπερβόλημα.
Semper, Ἀεί, Πάντοτε.
Sempiternus, Αἰώνιος.
Sempiternum, Αἰώνιον.
Semiſſe, Ἡμισείας.
Semiuiuum, Ἡμιθανῆ.
Semum, Ἡμίκενον.
Semuncia, Κανθήλιον.
Semuncia, Γράμματα δώδεκα.
Semuſtum, Ἡμίφλεκτον.
Senatus, Σύγκλητος.
Senecta, Γῆρας.
Senſim, Σχολῇ, Ἠρέμα.

Senſus, Αἴσθησις, Νοῦς.
Senium, Γῆρας.
Sententia, Ἀπόφασις, Γνώμη, Ἐπιφώνημα, Λόγος.
Sentes, Ἄκανθαι.
Senectus, Γῆρας.
Sentina, (to, Ἀντλία πλοίου.
Seorſum, Secre- Κατ' ἰδίαν.
Siniſtra, Ἀριστερά.
Sepaſum, Διακρίνει, Χωρίζει.
Separatim, Χωρὶς, καὶ Κεχωρισμένως.
Seplaſſarius, Παντοπώλης.
Septentrio, Ἄρκτος ἢ κατ' οὐρανόν.
Septentrionales, Οἱ ἀρκτῷοι, καὶ Ἀρκτῷος.
Sectæ, Ενδιλοσοφωνή.
Seponere, Διαθεῖναι.
Sepulchri violator, Τυμβωρύχος.
Separatum, Χωρὶς, Κεχωρισμένον.
Sepulcrum, Τάφος.
Sepelit, Θάπτει.
Seſqualtalia, Ἡμιολία.
Septentrio, Ἄρκτος. Ἀπαρκίας.
Seria, Μοχλὸς θύρας.
Series, Τάξις, Εἱρμός, Συνάφεια. Ἄλυσις χρόνου. καὶ ὁρμαθός.
Seſquilibra, Λίτρα, καὶ ἥμισυ.
Seſquas, Ἓν ἥμισυ ἀσσάριον, Χαλκοῖ ἕξ.
Sequitas, Παρεδρία, Σπουδή. Ἐπιείκεια
Sequius, Χεῖρον.
Sequens, Ἀκόλουθον, Ἰχνούμενον.
Sequeſter, Μεσίτης ἔντριτος, Συνθηκοφύλαξ.
Sequientes, Τὰ ἑξῆς.
Sequitur, Ἀκολουθεῖ.
Serenum, Αἰθρία, Εὐδία.
Sereniſſimus, Εὐδιότατος, Γαληνότατος.
Serit, Σπείρει.
Serpens, Ἑρπετόν.
Sermocinatur, Ὁμιλεῖ.
Seriam, Ἀκόλουθον.
Seria, Neceſſaria, Σπουδαῖα, Ἀναγκαῖα. Πείρων, καὶ Μοχλὸς θύρας. καὶ ῥηματικῶς, Πείρων.
Serpullum, Ἕρπυλλον, εἶδος βοτάνης. Ἀγριόπρασον.
Serius, Βράδιον.
Serpullon, Ἕρπυλλος.
Serta, Στέφανοι, Στέμματα.
Sertat, Στεφανοῖ.
Sertis, Στέμμασιν.
Serticulum, Δρέπανον χορτοκοπικόν.
Seruans, Φυλάσσων, καὶ Φύλαξ.
Seruans æqui, Φύλαξ τοῦ δικαίου.
Seruit, Δουλεύει.
Seruitus, Δουλεία, Λατρεία.
Serum, Ὀρρὸς τοῦ γάλακτος.
Seruus, Δοῦλος, Λάτρις.

Seſqualtera, Ἡμιολία.
Seſquilibra, Λίτρα καὶ ἥμισυ.
Seſquitertium, Ἐπίτριτον.
Seſtertium, Δραχμή. Διώβολον.
Seta, Ὁρμιά, Χαίτη.
Seucrum, Αὐστηρόν.
Seuerus, Μισοπόνηρος, Αὐστηρός.
Seueritas, Στερρότης, Αὐστηρότης, Ἐπιστρέφεια.
Seuocatorem, Χωριστὴν, Ἀπαιτῶνα.
Sextarius, Ξέστης μέτρον.
Sexit, Ὅμοιοι.
Sexus, Φύσις, Γονὴ, Ὁμοίωσις, Γένος.
Sexus naturæ, Εἶδος φύσεως.
Sætoſus, Δασιος.
Si, Εἰ, καὶ Νῦν, καὶ Ἐάν.
Sibi, Ἑαυτῷ, καὶ Ἑαυτοῖς. καὶ θη-
Sibilat, Συρίζει. (λυκαδς.
Sic, Οὕτως.
Sicca, Ξηρά.
Sibi placens, Αὐθάδης, Αὐταρετος.
Siat, Οὐρεῖ, ἐπὶ βρέφοις.
Sica, Μάχαιρα.
Sica, Θρακικὸν ξίφος ἐπικαμπές.
Sicarius, Σφάκτης, Ἀνδροφόνος, Σφαγεὺς, Λῃστής.
Sicila, Σμίλα, Ἀρβήλιον.
Sicilum, Ξυρὸν σκυτέως.
Siccitas, Αὐχμὸς, Ξηρασία, Ξηρότης.
Siccum, Ξηρόν.
Sica, Ἐγχειρίδιον.
Sicila, Σμίλα χαρτοτόμος.
Sidera, Ἄστρα.
Sideroſus, Ἀστροπλὴξ, Ἐπιληπτικός.
Sidus, Ἄστρον.
Sigillari, Νεωρόπασοι.
Sigillum, Ἀνδριαντάριον. Ζώδιον. καὶ Σφραγὶς, Σύνθημα, Ἐκτύπωμα.
Signa, Ζώδια, καὶ Σημεῖα, καὶ Σφραγῖδες. καὶ ῥηματικῶς, Σφράγισον.
Signaculum, Σφραγιστήριον.
Signifer, Ζωδιακός. Σημειοφόρος.
Significantia, Ἔμφασις, Ἔννοια.
Significatio, Σημασία, Ἔμφασις.
Signaculum, Σφραγιστήρ.
Signis, Σημείοις, Σφραγῖσι.
Siluanus, Κρουνος.
Silbanus, Πὰν, Σιληνός.
Silatarus, Πλανος.
Silentium, Σιγὴ, Ἡσυχία.
Silex, Μυλίτης λίθος.
Silicida, Σκληρουργός.
Silicernium, Περίδειπνον. λύχνοις γὰρ ἅπτειν ἐν πένθει οὐ θέμις.
Siliqua, Κεράτιον. καὶ κυάμου καὶ φασήλου λοβοί. καὶ Ξυλόγλυκον. Λοβὸς τῶν χεδρόπων.
Silo, Σιμός.
Siligo, Σεμίδαλις.
Silpe, Σίλφιον.
Siluanus, Πὰν, θεὸς ὑλαῖος.
Silueſter, Ὑλικός.
Silueſtre, Ὑλῶδες.
Silus, Σιμός.
Simia, Πίθηκος.
Similia, Ὅμοια.
Sicut, Ὡς.
Similium, Ὁμοίων.
Similis, Ὅμοιος.
Similiter, Ὁμοίως.
Similitudo, Παραβολὴ, Ὁμοίωσις.
Simplex, Ἁπλοῦς, Ἀφελής.
Simplicitas, Ἁπλότης.
Simpalum, Κύαθος.
Simul, Ὁμοῦ, καὶ Ἅμα.
Simul, Ὀμόσε. (νον.
Simulacrum, Ἀπεικόνισμα, Εἴδωλον, Ξόα-
Simulat, Προσποιεῖται, Σκήπτεται.
Simulatus, Ὑποκριτικός.
Sinminus, Εἰ δὲ μή.
Simultates, Ἀπεχθείας, Ἔχθρας, Ἀντιπολιτείας.
Simicipium, Ἡμικεφάλιον.
Simulatio, Σκῆψις.
Sinare, Σίνηπι.
Sincerus, Ἁπλοῦς.
Sinceris, Ἀκέραιος, Εἰλικρινής.
Sincere, Integrũ, Ἀβλαβές.
Sincerius, Γνησίως, Ἀκεραίως, Σπουδαίως.
Sinceritas, Εἰλικρινότης, Δικαιοκρισία.
Sinciput, Ἡμικεφάλαιον.
Sine, Ἄνευ, Χωρίς.
Sine liberis, Ἄτεκνος.
Sines, Paſſus fueris, Ἀναχεθήσῃ.
Sine adfectione, Ἀπαθὴς, Ἄστοργος.
Sine intermiſſione, Ἀδιαλείπτως. Χωρὶς ὑπερθέσεως.
Sinere, Ἐάσαι.
Sine ſtudio, Ἀφιλόπονος.
Sine vlla varietate, Ἄνευ ποικιλίας τινὸς, ἢ ἀμφισβητήσεως.
Sincere, Γνησίως, Ἀκεραίως, Σπουδαίως.
Singulare, Ἑνικόν.
Singularis, Μονομάχος. Ἀπεῤῥηκοτης.
Singuli, Ἕκαστοι, Καθ᾽ ἕνα.
Singulatim, Καθ᾽ ἕκαστον.
Singillatim, Καθ᾽ ἕκαστον.
Singulatur, Ἑνικῶς.
Singulis, Καθ᾽ ἕν.
Singulator, Ἱππαστὴς κέλης.
Singultantem, Λύζοντα. Συῤῥήσσοντα.
Singultio, Λύζω.
Singulto, Λύζω.

Siniſter,	Εὐώνυμος, Ἐπαρίστερος, Ἐναν-
Sint,	Εἴησαν, Ἔστωσαν. (τίος.
Sinus,	Κόλπος.
Sipillus, Noua-cula,	Ξυρόν.
Si quidem,	Εἰ μέντοιγε, Εἰ μὲν, Εἴπερ, Ἐὰν μὲν οὖν.
Sira,	Σαῦρα. Τὸ αἰδοῖον.
Siſarra,	Πρόβατον μεῖζον ἐνιαυτοῦ.
Siſer,	Εἶδος σταφυλίνου.
Sis,	Εἴης. Εἰ θέλεις.
Siſtit,	Ἵστησιν.
Siſſiat,	Κάθηται, ἐπὶ βρέφοις.
Siticula,	Δίψα.
Situla,	Κάδος.
Situs,	Τοποθεσία. καὶ Κείμενος, καὶ Θέσις.
Situm,	Κείμενον.
Siticuloſus,	Διψαλέος.
Sitit,	Διψᾷ.
Sobriis,	Νηφαλαίοις.
Soblices,	Καταπῦγες οἱ ἐν τῷ ποταμῷ
Sobrinus,	Ἀνεψιαδοῦς.
Sobrius,	Νήφων.
Socer,	Πενθερός.
Socius,	Κοινωνός. ἐμπορία.
Sociatus, Cõiunctus, Copulatus	Κοινῶν.
Socci,	Ἐπικρατίδες.
Socors,	Ἀκάρδιος, Ἄφρων.
Socordia,	Ἀφόδευμα ὑός.
Socordia,	Μωρία, ἢ Ἀδρανία.
Socrus,	Πενθερός. Θιοτης.
Sodalicium,	Ἑταιρεία, Ἑταιρικόν.
Socors,	Ἄνους, Ἀκάρδιος.
Solacium,	Παραμυθία, Παρηγορία.
Solea,	Βούγλωσσον.
Solea,	Σανδάλιον.
Soleo,	Εἴωθα.
Sol,	Ἥλιος.
Solet,	Εἴωθεν.
Solidum,	Ὁλόκληρον, Σφυρήλατον.
Solidat,	Ἐδαφίζει.
Solidum,	Νόμισμα.
Soliuago,	Μονήρης.
Solemne,	Ἔθιμον.
Solium,	Βασιλικὸς θρόνος.
Solium,	Ἐμβάτη.
Solemniter,	Ἐθίμως, Συνήθως.
Solers,	Συνετὸς, Πρόσοχος.
Solertia,	Σπουδὴ, Ἐντρέχεια.
Sollicitaret,	Ὑπονοθεύσειεν.
Sollicito,	Ὑπονοθεύω. Ἀναπείθω, Περιπηλακίζω, Πλαγιάζω.
Sollicitudines,	Φροντίδες, Μέριμναι.
Sollicitat,	Ἀναπείθει, Ἐξαπατᾷ, Ἀναπείθει.
Sollicitudo,	Ἀγωνίαι, Μέριμναι. (σείει.
Sollicitauit,	Ὑπέπεισεν, Ἔπεισεν.
Sollicitum, Conturuatum.	
Solipaga,	Ἡλιόκεντρις, μυίας εἶδος.
Solitaurilia,	Θυσία ἐκ τοῦ κριοῦ καὶ ταύρου.
Solum vertit,	Ἀνάστατος γίνεται, Καταλείπει τὴν πατρίδα.
Soluit,	Λύει.
Solus,	Μόνος.
Solſtitium,	Τροπὴ θερινή.
Solox,	Ἱερόν. καὶ Παχύ.
Solutus,	Λελυμένος, Ἀφειμένος.
Solers,	Ἀγχίνους, Συνετός.
Somniculoſus,	Ὑπνωτικός.
Somnium,	Ἐνύπνιον, Ὄναρ.
Somnoſus,	Ὑπνωτικός.
Somnus,	Ὕπνος.
Sonat,	Ἠχεῖ.
Sonitus,	Ἦχος.
Somnium,	Φροντὶς, ἰδιωτικῶς.
Somnium,	Φθίσις.
Sontes,	Αἴτιοι, Ὑπεύθυνοι, Βλαβεροί.
Sontius,	Ἀληθής.
Sonarat,	Ἤχει.
Sonticus morb⁹,	Ἱερὰ νόσος.
Sonus,	Ἦχος, Προσῳδία.
Sopor,	Κάρωσις.
Soporatus,	Κεκαρωμένος.
Sopor è vino,	Κάρος ἐξ οἴνου.
Sorbet,	Ῥοφᾷ, Ῥοφεῖ.
Sordidum,	Ῥυπαρόν.
Sorba,	Οὖα.
Sorex,	Μῦς ποντικὸς, ἢ ἀρουραῖος.
Soror,	Ἀδελφή.
Sordes,	Ῥύποι.
Sortita ſunt,	Τετύχηκεν.
Sors,	Κλῆρος.
Soſpes,	Σῶος.
Sortes,	Χρησμοὶ, Κλῆροι. Αἱ κεφαλαὶ δανεισμάτων.
Spado,	Εὐνοῦχος.
Spargere,	Ῥαίνειν.
Spargit,	Ῥαίνει.
Sparſio,	Κρόκος ὁ ῥαινόμενος.
Spartum,	Λευκαία ἐν θεάτροις.
Sparus,	Εἶδος ἀκοντίου.
Spatium,	Διάστημα, Προθεσμία.
Specimen,	Δεῖγμα.
Spectata,	Δοκιμαζόμενα.
Specioſus,	Πιθανὸς, Εὐειδής.
Speculum,	Ἔσοπτρον.
Spectacula,	Θεωρίαι.
Speculator,	Ἐπόπτης, Κατάσκοπος. Δήμιος.
Specillum,	Μήλη.
Speculatio,	Κατόπτευσις.
Speculatus,	Κατάσκοπος. καὶ Ὁ ἀποκεφαλίζων.
Specus,	Σπέος, Σπήλαιον.
Spelunca,	Σπήλαιον.
Speratus,	Ἀγαπητός. Εὐελπής.

Sperat, Ἐλπίζει.
Spernit, Ὑπερορᾷ, Ἐξουθενεῖ.
Sperno, Ἐξουθενῶ, Καταφρονῶ.
Spes, Ἐλπίς.
Spica, Καλάμη, Στάχυς.
Spicula, Σαυρωτῆρες.
Spiculum, Ἀκόντιον, Ἀκὶς, Ἐπιδορατίς.
Spilabra, Βότομον, Ῥάμνος.
Spina alba, Βότομον, Ῥάμνος.
Spina, Ἄκανθα. καὶ Ἱερὸν ὀστοῦν, ἡ Ῥάχις.
Spira, Σπείραμα, Πλεκτάνη.
Spirantibus, Καταπνεομένοις.
Spirat, Πνεῖ.
Spiritus, Ἀναπνοή.
Spiſſiſcit, Πυκνοῦται.
Spiſſet, Πυκνώσῃ.
Spiſſum, Παχὺ, καὶ Πυκνόν.
Splendere, Λάμπειν.
Splendit, Λάμπει, Στίλβει.
Splendidus, Λαμπρός.
Splendor, Λαμπρότης.
Spolia, Λάφυρα, Σκῦλα.
Spoliatus, Λαφυραγωγηθείς.
Sponda, Ἐνήλατον.
Spondeo, Ἐγγυῶμαι, Ἐπαγγέλλομαι, Ὁμολογῶ.
Spondet, Ὁμολογεῖ.
Spongia, Σπόγγος.
Sponſores, Ἐπαγγελλόμενοι.
Sponſoribus, Μνηστῆρσιν.
Sponte, Προαιρέσει, Ἑκουσίως.
Sponſor, Ὁμολογητής.
Sponſalia, Ἕδνα.
Sponſalia, Συνθῆκαι, ἐπαγγελίαι.
Sponte, Ἑκουσίως.
Sponſio, Συνθήκη.
Sporta, Σπυρίς.
Sportellarius, Κοφιναίρετος.
Spopondit, Ὑπέσχετο, Ἀντεφώνησεν, Ἐνεγγυήσατο, Συνέθετο.
Spernatus, Ὑπεροραθεὶς, Ἐξουθενηθεὶς, Καταφρονηθεὶς, Ὑπερηφανηθεις.
Spuma, Ἀφρός.
Spuma argẽtea, Λιθάργυρος.
Spurcus, Ἀκάθαρτος, Ἀχρεῖος.
Sputum, Πτύσμα.
Squalidus, Αὐχμηρός.
Squalor, Ῥύπος, Αὐχμὸς, Ξηρότης.
Squama, Ῥύπος τὸ ἀπόπλυμα, νίτρωμα κεφαλῆς.
Squatus, Ῥίνα, εἶδος ἰχθύος.
Squillæ, Καρίδες θαλάσσιαι.
Squilla, Καρίς.
Sta, Στῆθι.
Stabat, Ἕστηκεν.
Stabilis, Βέβαιος.
Stabulum, Ἱπποστάσιον, Ὀνοστάσιον. Πανδοχεῖον.
Stagnat, Γανοῖ, καὶ Λιμνάζει.
Stagno, Περιπεταλῶ. Γανῶ, Λιμνάζω.
Stagnum, Κασσίτερον. Λίμνη, Ὑδροστάσιον.
Stagnea, Κασσίτερινα.
Stagnat, Γναθοῖ, Στομοῖ.
Stamen, Στήμων.
Staminarius, Νήστης, ὁ τὸν στήμονα.
Statera, Ζυγός.
Statim, Εὐθέως, Παραχρῆμα.
Statio, Σταθμὸς, Συνεδρία, καὶ Παρεδρία. Ὅρμος.
Statio, Στητρεα.
Statori, Ὀρθωσίῳ.
Statua, Ἀνδριὰς, Στήλη.
Staturium, Ὀρθοστάτης.
Statuit, Ἔστησεν, Ὥρισεν, Προσέθετο.
Statutus dies, Ὡρισμένη ἡμέρα, Προθεσμία.
Status, Κατάστασις.
Statu liber, Ἐλεύθερος χρόνῳ κατὰ διαθήκην ἀφεθείς.
Statutum, Ὡρισμένον.
Statum, Κατάστασιν, Τύχην.
Statum liberum, Ἐπικεκριμένην τὴν ἐλευθερίαν.
Statutis, Ὡρισμένων.
Statutum, Certũ, Τακτόν.
Statura, Ἀνάστημα, Μέγεθος σώματος, Μῆκος ἡλικίας.
Statua, Σταμένα.
Stella, Ἀστήρ.
Stillicidium, Ὑδροστάσιον.
Stellio, Ἀσκαλαβώτης.
Stercura, Σκύβαλα.
Sterilis, Στεῖρα, Ἄκαρπος, Ἄγονος.
Sterculinum, Κοπροδοχεῖον, Κοπρία.
Stercus, Κόπρος.
Steria, Ὅρμαθος.
Sterne equum, Ἐπίσαξον τὸν ἵππον,
Sternit, Στρωννύει ἵππον.
Sternutat, Πταίρνεται.
Stetit, Ἔστη.
Stercidum, Ὀχετός.
Stertit, Ῥέγχει.
Stilla, Σταγὼν, Σταλαγμός.
Stimulant, Commouent.
Stimulat, Παροξύνει, Ἐπείγει.
Stimulat, Caſtigat, Νουθετεῖ, Ἐπιπλήττει.
Stimulos, Incitamenta.
Stimulum, Κέντρον σιδηροῦν.
Stipator, Σωματοφύλαξ.
Stipata cohors, Συνελθὸν τάγμα.
Stipendia, Μισθοφοραί.
Stipendium, Σιτηρέσιον.
Stipes, Στέλεχος ἄκαρπον.
Stipendium, Ὀψώνιον στρατιωτικὸν, Μισθὸς στρατιωτικός.

Stipem, Ἐλεημοσύνην.
Stipites, Σπλέχη, Δρύοχοι, Κορμοί.
Stipula, Καλάμη, Κάρφος.
Stipulationes, Ἐπερωτήσεις.
Stirps, Ῥίζα, Κόλοψ, Παραφυάς.
Stipulatio, Ἱκανοδοσία.
Stiua, Ἐχέτλη τοῦ ἀρότρου.
Stiria, Ὁ τοῦ ὕδατος κρεμάμενος κρύσταλλος.
Stlactarius, Ἐργόμωκος.
Stlatta, Πειρατικοῦ σκάφους εἶδος.
Stlinquadruum, Σκληρόν, Αὐστηρόν.
Stlipes, Δικαίαρχαι.
Stludio, Χαμουάκιον.
Stola, Ἔνδυμα.
Stragulum, Περίστρωμα.
Strages, Πολυάνδριος, Σωρὸς νεκρῶν
Strages, Ἀναίρεσις πολλή, ὡς τὴν γῆν σώμασι κατεστρῶσθαι.
Stramentum, Στιβάδες, Χορτόστρωμα.
Stramenta, Χορτόστρωτοι στιβάδες.
Strautum, Θήκη δερματίνη βελῶν.
Strenua, Εὐαρχισμός, Θαλλός.
Strenue, Σπουδαίως, Γοργῶς.
Strepus, Τροπωτήρ.
Strenuus, Εὐστραφής.
Strepitus, Ἦχος, Ψόφος, Κτύπος.
Striata, Ξυστωτά.
Stridet, Τρίζει.
Stricturæ, Λελιπασμένον, ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ σιδήρου πίπτον, ὥσπερ σπινθῆρες.
Stricturæ, Μέταλλον.
Stridor, Τρισμός.
Strictoria, Στιχάρια.
Striga, Λωστρυγών. καὶ Γυνὴ φαρμακίς.
Striga, Κιμωλία.
Strigilis, Ξύστρα.
Striclata, Ξυστωτά.
Strigmentum, Γλοιός.
Stringit, Βρύχει, Σφίγγει.
Stringimus, Παραλεγόμεθα. Παραψαύομεν, καὶ Σφίγγομεν.
Stringentia, Attingentia.
Stringo, Σπῶμαι, ἐπὶ μαχαίρας. Σφίγγω, Ψώχω.
Strix, Ὀλολυγών, Στρουθός.
Structuris, Συνθέσεσιν.
Strues, Ξύλων σωρός, ἢ τῶν θυμάτων
Structura, Οἰκοδομή.
Structor, Οἰκοδόμος.
Structum, Οἰκοδομημένον.
Struit, Κατασκευάζει, Οἰκοδομεῖ.
Strumæ, Παρωτίδες, Χοιράδες.
Strundius ſiue Struntus, Σπέλεθος.
Struthio, Στρουθοκάμηλος.

Studioſi, Σπουδαστοί.
Studioſus, Φιλόπονος.
Studeo, Φιλοπονῶ τοῦτο τὸ πρᾶγμα.
Studiorum, Ἀσκήσεων.
Stulo, Παραφυάς.
Stultum, Μωρόν, Ἀνόητον.
Stultus, Ἀνόητος, καὶ Ἄνοις.
Stupidus, Ἐνεός, Ἐκπλαγείς.
Stupor, Θάμβος, Κατάπληξις, Ἔκπληξις.
Stuppa, Κάνναβις, Στύβης, Ἄγγαθα.
Stuppi, Λάταγες.
Stuprum, Φθορά, Μιασμός.
Stupes, Ἐξηχδη.
Sturni, Ψᾶροι.
Sturnus, Ψάρος.
Suadeo, Παραινῶ, Πείθω, Συμβουλεύω.
Suadela, Πειθώ, ἡ θεός.
Suadena, Σφύραινα.
Suaſor, Γνωμοδότης.
Suaue, Ἡδύ.
Suaues, Χρηστοί.
Suaues, Χρηστοί.
Suauitas, Ἡδονή, Εὐωδία, Ἡδύτης.
Suauis, Χρηστός, Ἡδύς.
Suauiter, Χρηστῶς.
Sub, Ὑπό.
Subactum, Συναχθέν.
Subat, Ὀρεγιᾷ.
Suber, Φελλός, Δρῦς.
Subdiſiunctiuæ, Παρασυνημμένα.
Subditus, Ὑποβολιμαῖος.
Subdiuum, Ὕπαιθρον.
Subditiuus, Ὑποβολιμαῖος, Ὑπολοιμαῖος.
Subdola, Ὕπουλα, Ὑποκριτικά.
Subegit, Ὑπετάξατο, Ὑπηγάγετο.
Subegit, Ὑπέταξεν.
Succubuit, Ὑπέπεσεν.
Subeunda, Ὑποστατέα, Ὑπομενητέα.
Subeſt, Latet, Subes, Ἀναδίδωσιν.
Subegi, Ὑπέταξα.
Subflamen, Τροχὸν ἀγκύρειον.
Subfulcit, Ὑποστηρίζει.
Subgillatus, Ὑπωπιασθείς.
Subigit, Αὐξάνεται, Ἐπιπέμπεται, Ὑποτάττεται, Ἐργάζεται.
Subiecta, Ὑποτεταγμένα.
Subigo, Προσβάλλω.
Subegi, Ὑποπιέσω, Μαλάσσω.
Subire, Ὑπεισελθεῖν.
Subit, Ἐνέρχεται.
Subito, Ἐξαίφνης.
Subinde, Ὑπὸ χεῖρα, Πολλάκις.
Subiunctiua, Ὑποτακτικά.
Subiectorum, Ἀρχομένων, Ὑποτεταγμένων.
Subla, Ὀπήτιον, Περόνη.
Sublatum eſt, Ἐκουφίσθη, Ἀνετράπη.
Sublimo, Ὑψῶ.

Subligaculum, Διαζώστρα,Περιζώστρα.
Sublimis, Μετέωρος,Ὑψιπετής.
Sublimis, Μετάρσιος,Ὑψηλός.
Sublones, Ορυγες,Θήλια ἐργαλίατα.
Sublices, Καταπῆγες οἱ ἐν ποταμῷ τὴν γέφυραν ὑποβαστάζοντες.
Sub manum, Ὑπὸ χεῖρα.
Subminiſtraturi, Χορηγηθήσεσθαι.
Submerxum, Ἀνθερεών.
Subornatus, Ὑπόβλητος,Ἐπίποδες.
Suboles, Ἐπιγονὴ,Γονὴ,Γενεά.
Subolis, Γονῆς.
Summoueri, Ἀποκινηθῆναι.
Subſtio, Ὑποκόλαμμα.
Sub prætextu, Ἐπὶ προσχήματι.
Subrigit, Ὑπορθοῖ,Ὑποστηρίζει.
Subrigo, Ἀναβιβάζω,Ἀνορθῶ.
Subrucciones, Ὑποραφαί.
Subrugo, Ὑπορύσσω.
Subrogatione, Τῇ ἀντεισαγωγῇ.
Subripit, Ὑφαιρεῖται.
Subſequens, Ἐπακολουθῶν.
Subſequitur, Ἐπακολουθεῖ.
Subſidia, Βοήθεια
Subſidium, Βοήθημα,Συμμαχία.
Subſtantiam, Οὐσίαν,Ὑπόστασιν.
Subſtituit, Ὑποκατέστησεν, Ἀντικατέστησεν
Subſidere, Ὑποκαθεσθῆναι.
Subſtringe, Præbe;
Subſtillat, Στραγγουριᾷ.
Subſtantia, Ὑπόστασις.
Subſtituti, Ὑποκατασταθέντες.
Subſutio, Ὑποκόλαμμα,Ὑποραφή.
Subſumen, Ἀνακολαφὴ,Ὑποκόλαμμα.
Subtemen, Κέρκη,Ῥοδάνη.
Subtiliter, Λεπτῶς.
Subtilis, Καθάριος, Ἰσχνός.
Subtraxerit, Ὑφελκύσῃ.
Subter, Ὑποκάτω.
Subtilitate, Πιθανολογία.
Subtile, Καθάριον,Ἰσχνόν.
Subtemen, Κέρκη.
Subtus, Ὑποκάτω.
Subtrahit, Ὑποσπᾷ.
Subtraho, Ἀφαιροῦμαι.
Subucula, Ὑποδύτης,ὁ χιτών.
Subuecti, Ὑποβασταχθέντες.
Subuenire, Βοηθεῖν, Συνέρχεσθαι.
Subula, Ὑπήτιον,Περόνη.
Subulo, Αὐλητής.
Subultaneus, Ἠθικός.
Subuicula, Ὑποδύτης, ὁ χιτών.
Subuenire, Βοηθῆσαι. Συνελθεῖν.
Subulcus, Συοβοσκός, Χοιροβοσκός.
Suburbana, Προάστεια.
Succedo, Εἰσέρχομαι,Διαδέχομαι.
Succeſſio, Διαδοχή.
Succedo tibi, Διαδέχομαί σε.
Succurrit, Ἀπαντᾷ,Βοηθεῖ.
Succeſſor, Διάδοχος.
Succurrit, Βοηθεῖ.
Succlamatio, Ἐπιφώνημα,Ἐπίλογος.
Succendit, Ὑφάπτει.
Suculæ, Ὑάδες,καὶ Δοκίδες.
Succeſſus, Ὑποχώρησις.
Succinctum, Ὑπόζωμα.
Sucerda, Χοιρεία κόπρος.
Succus, Χυλός.
Succutit, Βράζει,Ἀνασαλεύει.
Sudor, Ἱδρώς.
Sudaui, Ἵδρωσα.
Sudis, Σφύραινα,ἰχθύς. καὶ Σκόλοψ.
Sufficit, Ἐξαρκεῖ.
Suffocatus, Πνιγείς.
Suffragium, Ψηφοφορία, Δόγμα, Δόσις.
Suffuſorium, Ἐπίχυσις.
Suffio,. Θυμίασις.Θυμιῶ.
Suffragines, Ἰγνύαι.
Suffocat, Πνίγει, Λαρυγγίζει.
Suffuderit, Ἐπισκιάσοι.
Subflamen, Τροχῶν ἀγκύριον.Βοήθεια, Κούφισμα ἁμάξης.
Suffuſio, Ὑπόχυσις.
Suffecti, Ὑποκατασταθέντες, Τελειωθέντες.
Suffitio, Ὑποθυμίασις.
Sufflat, Φυσᾷ.
Suffragium, Ψηφοφορία,Χειροτονία.
Suffocatio, Πνιγμός.
Suggerit, Ὑποβοηθεῖ.Κυρίως δὲ ἐπὶ τοῦ πολέμου δόρατα χορηγούμενα.
Suggerit, Ὑποβάλλει.
Sugrunda, Ἔκθετης.
Sugit, Θηλάζει.
Suggero, Ὑποβάλλω, Ὑποχορηγῶ, Ὑπουργῶ,Ὑποσωρέω.
Sugulæ, vide Suculæ.
Suggilatus, Ὑπωπιασθείς.
Suggeſtum, Βῆμα,Ὕψος.
Suggillat, Πλήσσει, Ὑπώπια ποιεῖ.
Sugis, Θηλάζεις.
Sugillatio, Ὑπωπιασμός.
Sui negotii, Ἰδιοπράγμων.
Suis deſideriis, Τῷ ἰδίῳ κέρδει, Τῇ ἰδίᾳ προθέσει, Τῇ ἰδίᾳ ὠφελείᾳ.
Suit, Ῥάπτει,Ἠπᾶται.
Sulcus, Αὖλαξ.
Sulpor viuum, Θεῖον ἄπυρον.
Sum, Εἰμί.
Sumunt, Λαμβάνουσιν.
Semen candidū, Κνῆκος.

Sumo, Δέχομαι, Λαμβάνω.
Summam, Ποσότητα, Κεφάλαιον.
Summatim, Κεφαλαιωδῶς, Συλλήβδην.
Summentum, Ἀνθερεών.
Summus, Ἀρχιραβδοῦχος.
Sumptus, Ἀνάλωμα, Δαπάνη.
Summouet, Κωλύει.
Summa, Κεφάλαιον, Σύμπαν.
Sumit, Λαμβάνει.
Sumen, Οὖθαρ.
Summanus, Προμηθεύς.
Summus, Ἀνώτατος, Ὕψιστος.
Sume, Δέξαι, Λάβε.
Summiſſe, Ὑφειμένως.
Sunt, Εἰσίν.
Suo, Τῷ ἰδίῳ, Τῷ ἑαυτοῦ.
Suapte, Τῷ ἰδίῳ.
Supellex, Ἐνδομενία.
Suppetit, Χορηγεῖ.
Superuacua, Περιττή, Εἰκαία, Ματαία.
Superuacuus, Εἰκαῖος, Μάταιος.
Superſit, Περιλειφθήσεται.
Superſiderint, Καταφρονήσωσι, Ὀλιγωρήσωσι.
Suppeditamus, Ὑποχορηγοῦμεθα.
Suppetas, Sufficias, Summiniſtres.
Superatis, Ὑπερνικηθεισῶν.
Superauit, Ὑπερίσχυσεν.
Suppliciis, Κολάσεσιν. Ἱκεσίαις.
Supplementum, Ἀναπλήρωμα.
Suppoſitus, Ὑποτεθειμένος.
Supſitæ, Θυμιάσεις.
Suppetit, Βοηθεῖ, Χορηγεῖ.
Supra modum, Ὑπὲρ τὸ δέον, Ὑπὲρ τὸ μέζον.
Superius, Ἀνώτερω, Ἐπὶ χρόνου.
Superans, Ἀνωτερικός.
Superſedeo, Ἀμελῶ.
Superſtitioſus, Δεισιδαίμων.
Supremus, Ἔσχατος.
Supra, Ἐπάνω, Ὕπερθεν.
Superaria, Ἐπενδύτης.
Superſtes, Ἔφεδρος, Περιών.
Supercunnum, Ἐφήβαιον, Ἐπικυστίς.
Superuacuum, Εἰκαῖον.
Supplex, Ἱκέτης.
Superſtitis, Περιόντος.
Superſtites, Περιλελειμμένοι.
Superſtitionis, Δεισιδαιμονίας.
Suppacta, Κεχαρασμένα.
Supplicatio, Λιτανεία, Στεφανηφορία.
Supernus, Μετέωρος, ἐπὶ τῶν οὐρανίων.
Supercilium, Ὀφρύς.
Supereſt, Περιλείπεται, καὶ Περιασεύει.
Superſtes, Περιών. Ἔφεδρος.
Superne, Ὕπερθεν.
Superat, Περισσεύει.
Supplantat, Ὑποσκελίζει, Περισκελίζει.
Suppoſitionem, Τὴν ὑποθήκην.
Superbus, Ὑπερήφανος.
Superficies, Ὑπερῷαν, Ἀνώγεον.
Supinus. Ὕπτιος.
Superfugium, Ὑποφυγή.
Superſtit, Περίεστιν. Ζῇ.
Supparat, Ὑπουργεῖ.
Super, Ὕπερθεν.
Superante ſalo, Περιγινομένης τῆς ἁλός.
Superlatiua, Ὑπερθετικά.
Superi, Οὐράνιοι.
Supremus, Ὕστατος.
Superauile, Ὑπερχετικόν.
Supramodum, Ὑπεράγαν, Ὑπὲρ τὸ δέον.
Suppeditauit, Ἐπεχορήγησεν.
Superauit, Ὑπερίσχυσεν, Περιεγένετο, Ἐνίκησεν.
Suppetit, Περισσεύει.
Supernus, Ἀνωτερικός.
Supero, Περιγίνομαι.
Superſtitem, Περιόντα.
Superſtitio, Θρησκεία, Δεισιδαιμονία.
Suppeditat, Ἐπιχορηγεῖ.
Supplicatio, Λιτανεία.
Supplico, Λιτανεύω.
Superauit, Ἔφλεγμανεν, καὶ ὕπουλον ἐγένετο.
Supra fas, Ὑπὲρ τὸ θεων.
Supalta, Κεχαρασμένα.
Supræ, Γαστροκνημίαι, Κνῆμαι.
Surit, Καπρᾷ.
Surdus, Κωφός.
Surculus, Βλαστός, Κλωνάριον.
Surgit, Ἐγείρεται.
Suſcepit, Ὑπεδέξατο.
Suſcenſet, Καταμαίνεται, Αἰτιᾶται, Μνησικακεῖ.
Suſceptor, Ὑποδοχεύς.
Suſcipiendæ, Ἀναληφθείσης.
Suſcipio, Ἀναδέχομαι.
Suſcipit, Ἀναδέχεται, Ὑποδέχεται.
Suſcitat, Ἐξεγείρει, Ἐξυπνίζει.
Suſpectus, Ὕποπτος.
Suſpicari, Ὑποπτεύειν.
Suſcitat, Ἀνίστησιν, Ἐξεγείρει.
Suſpendit, Κρεμᾷ.
Suſpirat, Στένει, Σπαίρει, Ἀναπνεῖ, Ἀναστενάζει, Στενοχωρεῖται, Πνευματιᾷ.
Suſpiro, Ἀναπνέω. Στενάζω.
Suſpicio, Ὑποψία, Ὑπόνοια.
Suſpirium, Δύσπνοια.
Suſtentat, Ὑποβαστάζει.
Suſpenſum, Ἠρτημένον, Ἀγωνιῶντα, Μεριμνῶντα, Πεφροντικότα.
Suſtenit, Ὑπομένει, Ὑποβαστάζει.
Suſpirans, Ἀναπνέων.
Suſtelloſe, Πανούργως.

Suſtulit, Ἐπῆρεν.
Suſu, Ἄνω.
Suſum, Ἐπάνω.
Suſurrat, Ψιθυρίζει.
Suſurratio, Ψιθυρισμός.
Sutela, Ἐνέδρα, Ἐξαπάτησις, Δόλος.
Sutile, Πανοῦργον· Ἱερτον.
Sutor, Σκυτεὺς, Σκυτοτόμος.
Suus, Ἴδιος.
Sumptio, Λῆμμα.

T

Tabanus, Μύωψ, τὸ ζῶον, Οἶστρος.
Tabellarius, Γραμματηφόρος.
Tabellio, Ἀγοραῖος, Νομικός.
Tabernarius, Ἐργαστηριάρχης, Κάπηλος.
Tabernaculum, Σκηνὴ, Σκηνοπηγία, Κατοικητήριον, Σκήνωμα.
Tabes, Τηκεδών.
Tabeſcit, Τήκεται, Φθίνει.
Tabo, Αἵματι νεκροῦ, Λύθρῳ. ἔστιν δὲ μονόπτωτον.
Tabuit, Τέτηκεν.
Tabulæ, Σανίδες. καὶ Γραμματεῖα.
Tabulæ nouæ, Χρεῶν ἀποκοπαί.
Tabulatum, Σανίδωμα, Σανιδωτόν.
Tabularium, Λογιστήριον.
Tabidus, Φθισικός.
Tabo, Λύθρος, Αἷμα νεκροῦ.
Tace, Σιώπησον, Σίγησον.
Taciturnitas, Σιωπή.
Tactus, Ἁφὴ, Θίξις.
Tactus eſt, Ἐβλήθη.
Tæda, Δαὶς, Πεύκη, καὶ Λαμπάς.
Tædium, Σίκχος, Κάκησις.
Tænioſus, Κιρρατής.
Tæter, Σιχαντός.
Tædio, Ἀθύμως.
Tetram, Σικχαντήν.
Talaribus, Ἀστραγαλωτοῖς.
Talia, Κορμὸς, Σχίζα, καὶ Σκυτάλη.
Tacte, Πάγκακος.
Talus, Ἀστράγαλος.
Talares, Κόνδυλοι ποδῶν.
Talari, Κόνδυλοι χειρῶν.
Talia, Κορμὸς, Σχίδαξ.
Talaria, Πέδιλα.
Talaris tunica, Ποδήρης χιτών.
Talis, Τοιοῦτος.
Tali, Ἀστράγαλοι, καὶ Ταρσοί. καὶ Τοιούτῳ.
Talus, Ἀστράγαλος.
Talpa, Ἀσφάλαξ.
Talio, Ἀντιπήρωσις.
Talare, Περίσφυρον.
Taliæ, Σχίδακες.
Tabificabile, Τηκεδονικόν.
Talla, Κρομμύου λέπυρον.
Tamen, Εἰ καί.
Tamen, Ὅμως.
Tametſi, Εἰ καί.
Tam, Οὕτως.
Tam perditus, Οὕτως πανώλης.
Tamquam, Καθάπερ, Ὥσπερεὶ, Ὡσανεὶ, Οἱονανεί.
Tamquam, Ὥσπερ, Οἷον, Ἴσως.
Tango, Θιγγάνω, Ἅπτομαι.
Tantiſper, Ἐν τοσούτῳ, ἐπὶ τοῦ παρόντος.
Tantummodo, Αὐτὸ μόνον, Μόνον αὐτόν.
Tanti, Περὶ πολλοῦ.
Tandem, Ὅμως, Δήποτε. ἢ Δῆτε.
Tanto melior, Τοσούτῳ κρείσσων.
Tantidem, Τοσούτῳ.
Tantum, Μόνον, Τοσοῦτον.
Tantum quod, Ἀρτίως.
Tanti, Τοσοῦτοι, καὶ Τοσούτου.
Tapedus, Τάπις ψιλή.
Tardus, Βραδύς.
Taurus, Ταῦρος.
Tardat, Βραδύνει.
Tarde, Βραδέως.
Taxatio, Ποσότης.
Taxamus, Ὁρίζομεν.
Taxillus, Ἀστραγαλίσκος.
Taxus, Σμίλαξ, Ῥοδοδάφνη.
Te, Σὲ, καὶ Σοῦ.
Tædio, Ἀθύμως.
Teter, Σικχαντός.
Tætram, Σικχαντήν.
Tætrus, Σκοτεινὸς, Ἀμαυρός.
Tectorium, Κονία, Κονίαμα.
Tector, Κονιατής.
Tectum, Στέγη, Στεγνόν. καὶ Δῶμα.
Tecum, Σύν σοι.
Tædet me huius hominis, Σικχαίνομαι τοῦτον τὸν ἄνθρωπον.
Tegit, Σκεπάζει, καὶ Ἐπικαλύπτει.
Teges, Ψίαθος, Σκέπασμα.
Tegenarius, Ψιαθοποιός.
Tegitarius, Ψιαθοπλόκος.
Tegimentum, Στέγασμα, Κάλυμμα. Σκέπασμα.
Tegula, Κεραμίς.
Tegmentum, Σκέπασμα.
Teloxa, Κενταύριον.
Tela, Ἱστός. Τεύχη, Τόξα.
Telum, Ἀκόντιον, Τὸ μακρόθεν βαλλόμενον ὅπλον.
Tela, Ἱστός. Ἀμυντήρια.
Telamo, Αγλαστορος.
Tellus, Χθών. Γῆ, ἡ θεός.
Temerarius, Τολμηρὸς, Ῥιψοκίνδυνος.
Temo, Αὐχὴν πηδαλίου. Ῥυμός.

Temetum,	Οἶνος.
Temperarint,	Ἀπόσχωνται.
Temperies,	Συγκερασμός.
Temperantia,	Συμμετρία.
Tempeſtiuus,	Ἀκμαῖος.
Temperat,	Γλύφει κάλαμον. Συγκιρνᾶ. Φείδεται.
Temperamentũ,	Συγκέρασμα, Σήκωμα.
Temeritate,	Ἀπονοίᾳ.
Teipſum,	Σεαυτόν.
Temtauerint,	Σαλεύσωσιν.
Temeritas,	Αὐθαδία, Ἀποτομία.
Temptatum,	Δοκιμασθέν, Ἁμαρτηθέν.
Temeratores,	Προπετεῖς.
Temeraſſe,	Τετολμηκέναι.
Temporius,	Ἐνωρότερον.
Temporatum,	Εὔκρατον, Συνκεκερασμένον.
Templum,	Ἱερόν, Ναός, Σηκός, Τέμενος.
Tempus,	Καιρός. Κρόταφος. Χρόνος.
Temere,	Ἀσκέπτως, Παραβόλως.
Temnit,	Καταφρονεῖ.
Temptat,	Πειράζει.
Temperamentũ,	Στρωμνηοψις. Συγκέρασμα, Ἔπασμα.
Tempeſtas,	Χειμών, ἦχος τῆς τροπῆς.
Temperamus,	Ἀρκούμεθα, Ἀπεχόμεθα.
Tempeſtiuus,	Ἀκμαῖος, Εὔκαιρος, Ὡραῖος.
Temporia,	Πρόσκαιρος.
Tempero me vino,	Ἀπέχομαι οἴνου.
Temporius,	Ἐνωρότερον.
Temulentus,	Οἰνωμένος, Οἰνόφλυξ, Μέθυσος.
Tenax,	Ἐγκρατής, Περιεκτικός, Σκνιφός.
Tendicula,	Λαβίς, καὶ Χορδή. καὶ Ἀφάκη.
Tendit,	Τείνει.
Tenebræ,	Σκοτίαι.
Tenebricoſum,	Σκοτεινόν.
Tener,	Τρυφερός.
Tenerum,	Τρυφερόν.
Tenet,	Κρατεῖ.
Tenius,	Ἀραιόθριξ.
Tenor,	Ἰσχύς. Τόνος. Τάσις.
Tenor,	Τύπος.
Tenorem,	Σχέσιν.
Tenore,	Περιοχῆς, Δυνάμεως.
Tentigine,	Τῇ διατάσει.
Tentigo,	Τόνος, Τάσις.
Tenſa,	Θρόνος.
Tenſæ,	Θρόνοι.
Tentio,	Τάσις.
Tentores,	Ἀφέται.
Tentipellium,	Φάρμακον πρὸς ῥυτίδας.
Tentorium,	Σκηνή, Σκήνωμα.
Tenues,	Ἰσχνοί, Ἀσθενεῖς.
Tenuis,	Ἰσχνός.
Tenus,	Πέρας, Μέχρι.
Terginum,	Ὠμοβύρσινον.
Tepeſcit,	Χλιαίνεται.
Tepidum,	Χλιαρόν.
Terebrum,	Τρύπανον.
Tergit,	Καταμάσσει.
Tergiuerſari,	Φυγοδικεῖν.
Tergus,	Νῶτος, Δορὰ ζώων.
Terreſtris,	Ἐπίγειος.
Tergiuerſatur,	Περικάμπτει.
Territorium,	Ἀγρός, Ἐποικολωνία, Ἐπιτείχισμα, Ἐνορία, Περίχωρος.
Terra,	Γῆ.
Terminat,	Διορίζει.
Terminare,	Περαιῶσαι, Πληρῶσαι.
Terreo,	Πτύρω, Φοβῶ, Πτοῶ.
Termes. Termes dicitur propriè caulis olearum arborum.	
Terror,	Ἔκπληξις, φόβος, Φοβερισμός, Πτόησις.
Terminalia,	Θροθεσία. Ἑορτὴ ὁρίου θεοῦ.
Tergiuerſatione,	Μελλησμῷ.
Tergiuerſatio,	Περίκαμψις, Φυγοδικία.
Terræmotus,	Σεισμός.
Tergimenta,	Σήκωμα.
Terribile,	Ταπικόν.
Terit,	Τρίβει.
Tergiuerſatur,	Ἐθελοκακεῖ, Περικάμπτει.
Tero,	Ἀλοῶ.
Terebrat,	Τρυπᾷ.
Terminat,	Διορίζει.
Tergilla, ſiue Tergillum,	Φορίνη, Χοίρου δέρμα.
Terræ fragor,	Χάσμα.
Terriclæ,	Χαρακίδες.
Termini,	Τέρμονες, Ὅροι.
Terminus,	Ὅρος. καὶ Ὅριος θεός.
Terræ hiatus,	Χάσμα.
Terræ malum,	Ἀριστολόχεια.
Terra inculta,	Χέρσος γῆ.
Terreſtris,	Ἀπόγειος, Χερσαῖος.
Tertio pedato,	Τρίτῃ περιόδῳ, Ἐκ τρίτου.
Termino,	Τερματίζω, Ὁρίζω, Ὅρον τίθημι, Τελειῶ, Ψηφολογῶ.
Ternis,	Τρισίν.
Terginum,	Ὠμοβύρσινον.
Terrigenæ,	Γηγενεῖς.
Teſſellæ,	Βόλια, καὶ Ψῆφοι.
Teſſellatum,	Ψηφοθέτημα.
Teſſellat,	Ψηφοθετεῖ.
Teſqua, ſiue Teſcua,	Κατάκρημνοι, καὶ Ῥάχεις, καὶ Ἔρυμοι τόποι.
Teſtamentum,	Διαθήκη.
Teſticuli,	Δίδυμοι, Ὄρχεις.
Teſtificatio,	Μαρτυροποίημα, Μαρτυρ-

	ποιία.
Teſtudo,	Καμάρα. Χελώνη.
Teſtimonium,	Μαρτυρία, καὶ Μαρτύριον.
Teſtis,	Μάρτυς.
Teſta,	Ὄστρακον.
Teſſera,	Σύμβολον, Σύνθημα. Σύμβολα σύντομα. Κάλαμος. Χάρακιν.
Teſtes,	Μάρτυρες. καὶ Δίδυμοι.
Teſtudo manus,	Χειρὸς τὸ ἐπάνω.
Teſſera,	Κύβος, Σύμβολον σύντομον.
Tæter,	Σικχαντὸς, Ἀργαλέος.
Tætricus,	Αὐστηρὸς, Σοβαρός. Ἀξιόπιστος.
Tætrus, & Tenebroſus,	Σκοτεινὸς, Ἀμαυρός.
Tenebræ,	Σκοτίαι.
Tetricus, Durus, Seuerus.	Αὐστηρὸς, Σοβαρὸς, Ἀξιόπιστος, Ἰταμός.
Tætrũ aſpectu,	Εἰδεχθὴς, Σικχός.
Tetulit,	Ὑπήνεγκεν.
Texit,	Ὑφαίνει.
Textrix,	Ὑφαίντρια.
Textor,	Γέρδιος.
Theatralis,	Θεατρικός.
Themilla,	Θήκη, Πυρεος.
Thamnus,	Ἕλιξ, βοτάνης εἶδος.
Thymbra, ſiue Conila, ſiue Satureia,	Θύμβρα.
Thenſæ,	Ἅρμα θεῶν.
Tibia,	Αὐλός. Ἀντικνήμιον.
Tibicen,	Αὐλητής.
Tibi,	Σοί.
Tignum,	Ξύλον, Δοκός.
Tilia,	Φίλυρα, Κέρνος.
Tilans,	Πέρνης, Σκώληξ.
Timidus,	Δειλός.
Timor,	Φόβος.
Timidus animi,	Δειλὸς τὴν ψυχήν.
Timulus,	Ἔφυδρις, ἐξάπτων ὀπισθενχόμενον τοῖς νώτω.
Tinguit,	Βάπτει.
Tinia,	Σής.
Tinnitus,	Ἦχος χαλκώματος, Βόμβος. Τρυφῶν.
Tinniſo,	Κοπίδερμος.
Tinnulum,	Πλῆκτρον.
Tirocinium,	Ἰδιωτισμὸς, Πρωτόπειρα.
Tirocinium,	Νεολεξία.
Tiro,	Νεόλεκτος.
Tirones,	Νεοστράτευτοι, Νεοσύλλεκτοι.
Tittex,	Μύσταξ.
Titillare, Fatigare.	
Titillat,	Γαργαλίζει.
Titio,	Δαλός.
Titinnabulum,	Ἐξαίρεσις. Κωδώνιον.
Titia,	Κρέα νηπίων, ὃ λέγουσι.
	στίζει.
Titibat,	Σφάλλεται, Βαμβαίνει.
Titubat,	Πταίει, Σφάλλεται, Σκάζει.
Titubo,	Σφάλλομαι. Λακωνίζω. Γλώσσῃ βαμβαίνω.
Togato,	Τηβεννηφόρῳ.
Titulus,	Ἐπιγραφή.
Tofi,	Πῶροι, Λίθοι.
Torale,	Περίκλεινον.
Tolerare,	Ὑπομεῖναι.
Tolerabiliter,	Ἀνεκτῶς.
Tollit,	Ἐπαίρει, Ἀνατρέπει, Ἐγείρει.
Tolutarius,	Βαδιστής.
Tolleno,	Κηλώνιον.
Tolus,	Τρεπτήρ.
Tolle,	Λάβε.
Tolæ,	Παρίσθμια.
Tolia,	Παρίσθμια.
Tolerat,	Ὑπομένει.
Toluberna, Adſecula,	Παράσιτος, Εὐτράπελος.
Tolarius,	Πλεονοτρόφος.
Torale,	Περίκλεινον.
Tomentum,	Κνάφαλλον.
Tondet,	Κείρει.
Tonſillæ,	Παρίσθμια.
Tonitrum,	Βροντήν.
Tonitru,	Βροντῆς.
Tonſæ,	Κῶπαι.
Tonſor,	Κουρεύς.
Tonſus,	Καρείς.
Toruum,	Λοξόν.
Torculare,	Ληνός.
Torpor,	Φρίκη, Νάρκη.
Torpedo,	Νάρκη.
Toranus,	Ὠλένος, Τρόφος.
Tormenta,	Μάγγανα πολεμικά.
Tormina,	Δυσεντέριον.
Tormentum,	Βάσανος.
Tornatum,	Τετορνευμένον.
Torqueatur,	Βασανισθῇ.
Torques,	Στρεπτοὶ, Μανιάκαι.
Torquet,	Βασανίζει, Στρέφει.
Torrens,	Χειμάρρους, Ῥεῖθρον.
Torus,	Ὠλένη.
Torum,	Ὠλένην.
Toranus,	Ὠλένος, Τρόφος.
Torris,	Δαλὸς μέγας.
Torret,	Φρύγει.
Torrens,	Χειμάρρους.
Tortio,	Στρόφος.
Tortile,	Στρεπτόν.
Tortum,	Κολλούρα.
Tortor,	Βασανιστής.
Torculæ,	Ἐλαιοτριβεῖα.
Tortus,	Καμφθείς.
Tormen,	Κολούνειον.
Toruum,	Λοξὸν, Σκυθρωπὸν, Παμφόβερον.

Toruus, Τραχύς.
Torus, Στρωμνή.
Tot, Τοσοῦτοι, καὶ τοσοῦτοι.
Toſtus, Πεφρυγμένος.
Totum, Ὅλον.
Totidem, Τοσαυτάκις, τοσοῦτοις, ἐπὶ ἀριθμῶν.
Totiens, Τοσαυτάκις.
Tortula, Τρωκτέα,
Trabes, Δοκοὶ τετράγωνοι.
Tracta, Λάγανα.
Tracta, Ψηλάφησον.
Tracta, ἑλκύσματα. Μηρύματα.
Tractat, Ψηλαφᾶ.
Tractamus, Ἐξερευνοῦμεν.
Tractatur, Ἐξετάζεται.
Tractum, Ζήτησαι.
Tractare, Διαχειρῆσαι.
Tractatores, Παραχειρισταί.
Tractim, Iugiter, Continuatim.
Tractibus, Τοῖς τρακτάτοις, καὶ ταῖς ἀρχαιολογίαις.
Tractabilis, Εὐψηλάφητος.
Tractauerint, Ψηλαφήσωσιν. Τύπωσω- (σιν.
Trado, Παραδίδωμι. Παραβάλλω.
Traducit, Ἐξάγει.
Traductio, Ἐξαγωγή.
Traduco, Κέρος, ὄχημα δίχα τροχῶν.
Trepallus, Πέλαγος.
Tragula, Κερκίς, Βολίς.
Trahea, Τυκάνη τὰς βώλους ἀφανίζουσα.
Trahit, Σύρει.
Traiectus, Διαπέραμα.
Traicit, Μεταβάλλει.
Traiectus, & quæ ex eo cõponuntur. Διαπέραμα, Πόρος.
Ad traiectum, Πρὸς τὸν πόρον.
In traiecto, Ἐν τῷ πόρῳ.
Ad traiciendum, Πρὸς τὸ διαπεράσαι.
In traiciendo, Ἐν τῷ διαπεράσαι.
Traiectum, Διαπέραμα.
Trama, Κρόκη, Πλοκή, Ῥοδάνη.
Trames, Τρίβος, Πάροδος.
Trames, Via angusta.
Tranat, Διανήχεται, Διαπεράω.
Tranatat, Διανήχεται.
Tranquilla, Ἀλκυών. ἀρχ. Γαλήνη.
Tranquilla, Γαληνά.
Tranquillitas, Γαλήνη.
Tranquillum, Γαλήνιδιον.
Tranquillus, Γαληνός.
Traice, Μετάθες.
Tranſactio, Τελεσμὸς, Συμβιβασμὸς, Πέρας, Περαίωσις.
Tranſenna, Ἐσχάρα, Παλλαγη μαππα-
ελου σημεῖον.
Tranſactum, Παρελθὸν, Τετελεσμένον.
Tranſcriptitiis, Μεταγραπτέοις.
Tranſactiones, Διαλύσεις, Συμβιβασμούς.
Tranſactus, Ἀπηρτισμένος, Πεπεραιωμένος.
Tranſfixus, Διαπεπερονημένος, Ἐνδιαπεπερημένος.
Tranſfiguro, Μεταμορφῶ, Μετασχηματίζω.
Tranſfiguratio, Μεταμόρφωσις.
Tranſformatio, Μεταμόρφωσις.
Tranſfixum, Διαπεπερονημένον.
Tranſfiguramus Μεταμορφοῦμεν.
Tranſfretat, Διαπορθμίζει.
Trans, Πέρα. Αντις.
Tranſfluminales Περατικοί.
Tranſfert, Μεταφέρει.
Tranſfuga, Αὐτόμολος.
Tranſfigit, Ἀπαρτίζει, Διακόπτει.
Tranſitus, Πάροδος, Δίοδος, Πέραμα.
Translatus, Μετενεχθείς.
Translucidum, Διαφανές, Διαυγές.
Translatitia, Μεταβολιμαῖα.
Trans mare, Πέραν θαλάσσης, Διαποντίου.
Tranſilire, Ὑπεράλλεσθαι.
Tranſalire, Ὑπερπηδῆσαι.
Tranſmarina, Διαπόντιος.
Tranſmarina latio, Διαπόντιος διαρεια.
Tranſnominatio, Μετωνυμία.
Tranſnominat, Μετονομάζει.
Tranſuerſum, Πλάγιον.
Tranſuerſo gradu, Πλαγίου βαθμοῦ.
Tranſitum, Πάροδος πλοίου.
Tranſtrum, Ζυγὸν σκάφης.
Tranſtra, Ζυγὰ σκάφης, Κηλῖδες.
Tranſuchere, Διαπλεῦσαι.
Tranſigere, Διακόψαι.
Tranſfixum, Διαπεπαρμένον.
Tranſuehi, Διαπλεῦσαι, Διακομισθῆναι.
Tranſuerſum, Πλάγιον.
Trapetum, Ἐλαιῶν μύλος, Ἐλαιουργεῖον.
Tranſuaricat, Ὑπερβαίνει.
Traſan, Τερχέα.
Tremor, Τρόμος, Φόβος.
Tremeſco, Τρέμω.
Tremo, Τρέμω.
Trepida, Φοβερά.
Trepidare, Τρέμειν, Ἀγωνιᾶν, Φοβεῖσθαι.
Trepido, Ἀγωνιῶ, Δειλῶ, Πτύρομαι, Πτοοῦμαι ὑπονοῶς.
Trepidatio, Ἀγωνίασις.
Trepidat, Feſtinat, Περιδεδήσκεται.

Trepidat,

Trepidat, Titubat, Σφάλλεται, Πταίει, Βαμβαίνει.
Trepallus, Πείρατος.
Tres, Τρεῖς, Τρεῖς.
Triangulum, Τρίγωνον.
Tributa, Ἐπιτάγματα.
Tributum, Τέλεσμα, Ἐπικεφάλιον.
Tribuuntur, Παρέχονται.
Tribuit, Ἀπομερίζει. Ἀπονέμει, καὶ Ἀπένειμεν.
Tribunal, Βῆμα.
Tribunus plebis, Δήμαρχος, Φύλαρχος.
Tributis, Ἀπονενεμημένοις.
Tribuo, Πορίζω, Νέμω.
Tribuo, Tinuero, Ὀνοκρόταλον.
Tribulatio, Θλίψις.
Tribuunt, Περιποιοῦσιν.
Tribunus, Χιλίαρχος.
Tribula, Τυκάνη.
Tribunatus, Χιλιαρχία.
Tributum capitulare, Ἐπικεφάλαιον, Φόρος.
Tribus, Φυλή.
Tricoſus, Ἀχρεῖος, Ἔκλυτος, Λαγγώνδυς.
Tricodatum, Τρίπμον.
Tridens, Τριοδόντιον, Τρίαινα.
Triennalis, Τριετηρικός.
Trigarium, Τόπος ὅπου ἵπποι γυμνάζονται.
Trifariam, Τριχῶς.
Trifolium, Λωτὸς, Τρίφυλλον.
Trimo, Τριετοῦς.
Trimus, Τριετής.
Triones, Ἄμαξαι.
Triones, Βόες, ἀρχαίως.
Tripertita, Τριμερῆ.
Triſulci, Τρίσχιστοι.
Triſulcus, Τρίστιχος, Τριαύλαξ, Τρίσχιστος.
Triticum, Σῖτος, Πυρός.
Tripertita, Τριμερῆ.
Tripudiatio, Χορεία ἱερέως περὶ τὸν βωμόν.
Tripes ferreus, Πυριστάτης.
Triplex, Τριπλοῦς.
Triremis, Τριήρης.
Triplex, Τρίμιτος.
Tripes, Τρίπους.
Triſtior, Στυγνότερος.
Triſtis, Στυγνὸς, Λυπηρός.
Triſtities, Λύπη.
Triuium, Τρίοδος.
Tritura, Ἀλόησις, Ἀπότριψις.
Triumphus, Θρίαμβος.
Tritum, Perfectū
Trixago, Χαμαίδρυς.
Triumuir, Παραφύλαξ, Τριανδρικόν.

Tritor, Τορδιτής.
Trogala, Τραχλέα, Χαλις.
Tricotadum, Τρίτομον.
Tropeum, Τρόπιον, Τρόπαιον.
Troito, Χειρίζω, Ψηλαφῶ.
Tropeoforum, Quo tropeum portant.
Trucem, Χαροπόν.
Trucidari, Ἀναιρεθῆναι.
Trucidat, Κατασφάζει, Μιαιφονεῖ, Ἀναιρεῖ.
Truculentus, Ἰταμὸς, Ὠμός.
Truculentus, Ἐλεύθερος.
Trudit, Ὠθεῖ, Ἐρείδει.
Truculentum, Ἰταμόν.
Trulleū, & Guttum, & Aquiminale, Χέρνιβον, Ξεστόν.
Trumen, Τρύχος, Τριχινοσεν.
Trulla lignea, Ζωμήρυσις.
Torunda, Κολλύρια, Ἐγκολλοῦρα.
Truncus, Κολοβὸς, Κορμὸς, Ἀκέφαλος Ἀκροτετμημένος.
Truncus, Στέλεχος.
Truncat, Ἀκρωτομεῖ, Κολοβοῖ.
Truſulus, Ὁ ἐν μικρῷ παχύς.
Trutina, Τρυτάνη.
Trux, Ἀπότομος, Ἰταμός.
Trullaria, Ζωμάρυστρον.
Trungulus, Κολοβὸς, Ἐγκωλεος.
Tuba, Σάλπιγξ.
Tuber, Ἀπόστημα.
Tubera, Κολοῦδια.
Tuberus, Τυλώδης.
Tubera terræ, Ὕδνα.
Tubi, Ἐξαγωγεῖς, Ὑπόνομοι.
Tubi, Σωλῆνες.
Tubicines, Σαλπιγκταί.
Tubicines in berro, Ἀντηρίδες, Δοκοί.
Tucca, Κατάχυμα ζωμοῦ.
Tuccetum, Ζωμὸς παχύς.
Tudicula, Τορύνη.
Tuetur, Κήδεται, Συντηρεῖ, Φυλάσσει.
Tugurium, Στερεῶ, Βεβαιῶ, Σταθερῶ.
Tumex, Σμῶδιξ, αἱματώδης τόπος.
Tudos, Tudecul⁹, Ἐρίθακος.
Tudiatores, Χαλκοτύποι.
Tulutanus, Βαδιστής.
Tuear, Ἀσφαλίσωμαι.
Tuitur, Κήδεται.
Tum, Εἶτα, καὶ Τότε.
Tumuli, Βουνοὶ, Λόφοι, Τύμβοι, Τύμβα, Σορδιλα.
Tumulis, Βουνοῖς.
Tumet, Οἰδαίνει.
Tumor, Οἴδημα.
Tumor, Οἰδητης, Οἴδησις.

Tumultuator, ὀχλοκόπος.
Tumultuoſiores, Ἀτακτότεροι.
Tumulus, Τύμβος.
Tumultuatur, Θορυβεῖ, Θρυλλεῖ.
Tumultus, Κοσκέδιον, Θόρυβος.
Tunc, Tum, Τότε.
Tundit, Θλᾷ, Λεπτοκοπεῖ.
Tunica, Χιτών.
Tunicis, Χιτῶσιν.
Tulit, Ἤνεγκεν. Ὑπήνεγκεν.
Turbelix, Δίχηλος, ὀρνέου εἶδος.
Turbo, Ῥόμβος, Πρηστὴρ, καὶ Συστροφὴ ἀνέμων. Ἴλιγξ.
Turbine, Πρηστῆρι, Θυέλλῃ.
Turbulentum, Ταραχῶδες.
Turba, Ὄχλος, καὶ Ταραχή.
Turdus, Κίχλα.
Turges, Σφυγμός.
Turgidus, Inflatus.
Turgit, Φλεγμαίνει. Τετάρακται.
Turibulum, Θυμιατήριον.
Turma, Λόχος, Διαδρομή.
Turris, Πύργος.
Turſpollen, Μάννα.
Turpedo, Νάρκα.
Tuſpolline, Μάννα.
Turpes, Αἰσχροὶ, Ὀνειδοι.
Tus, Λιβανωτὸς, Θυμίαμα.
Tuſſis, Βήξ. καὶ Βήσσεις.
Tuſſio, Βήσσω.
Tuta, Ἀνενοχαντα.
Tutela, Παράσημον. Προστασία, Ἐπιτροπὴ, Ἀσφάλεια. καὶ Παράσημον τοῦ πλοίου.
Tutor, Ἐπίτροπος ὀρφανοῦ, Φροντιστής.
Tutus, Ἀσφαλής.
Tuus, Σός.

V

Vacat, Σχολάζει, Εὐκαιρεῖ.
Vacca, Δάμαλις, Βοῦς.
Vacca, Μελετητικὸς αὐλός.
Vacillant, Λικανίζουσι, Βαμβαίνουσιν.
Vaccinium, Ἄγχουσα, Ὑάκινθος.
Vacillantes, Κραιπαλῶντες.
Vacillator, Συκοφάντης.
Vacillat, Ὑποχωλεύει, Ὑποσκάζει.
Vaciuus, Εὔκαιρος.
Vacua, Κοῦφα, καὶ Σχολάζοντα. καὶ Σχολάζουσα.
Vacuus, Εὔσχολος, Εὔκαιρος.
Vada, Βράχη.
Vade, Ὕπαγε, Ἄπιθι.

Vadatur, Καπεγγυᾶται, Μετὰ παραγγελίας σωματίσεται.
Vades, Ἔγγυοι, Ἀνάδοχοι.
Vadimonium, Ἐγγύη, Ἱκανοδοσία.
Vadit, Ἀπέρχεται.
Vegetus, Λυγαῖος.
Vecors, Ἐμμανής.
Veſania, Μανία.
Veſanus, Ηαδεωθεις. Μανίαν ἐμβάλλων, Περίεργος.
Vafer, Δόλιος, Πανοῦργος.
Vale, Σώζου.
Vageraſſin, Σπεράδην.
Vagina, Κολεὸς, Ξιφοθήκη.
Valet, Ἰσχύει, Ὑγιαίνει.
Valentes, Ἰσχύοντες.
Vagitus, Ὁ τῶν βρεφῶν κλαυθμὸς, καὶ μυγμός.
Vagna, ſeu cuppa, Βοῦτις μεγάλη, ἥν τινες γαῦλον καλοῦσιν.
Vagus, Αὐλητὴς, Ῥέμβος, Πλανήτης.
Valetudinariū, Ὑγιαστήριον, Διαιτητήριον.
Valet, Ἄξιόν ἐστιν.
Valeat, Ὑγιαίνῃ.
Valetudo, Ῥῶσις, Ὑγεία.
Valgium, Στρεβλόν.
Validus, Ἰσχυρός.
Valetudo longa, Ἀσθένεια μακρά.
Valnus, Φάλαγξ, Χαράδρα.
Valde, Πάνυ, Ἄγαν.
Valuæ, per v vocalem ſi ſcribantur, ſignificant, Θύρας ἱεροῦ, καὶ Θύρας ἱππικοῦ, καὶ Θύρας διπώτας.
Valuæ, Παραστάδες θύραι.
Valuiſti, Ἴσχυσας.
Valle, Στενόν.
Valles, Βῆσσαι, Νάπαι, Φάραγγες.
Vallis, Φάραγξ, καὶ Κοῦλαδις.
Validitas, Ἀλκή.
Vaniloquus, Blato, Ματαιολόγος.
Vaniloqua, Ματαιολογεῖ.
Vanitas, Ματαιότης.
Vanus, Σκαιὸς, Μάταιος, Κενός.
Vapor, Ἀτμίς.
Vappa, Ὀξίνας.
Vapuliat, Δέρεται.
Varguus, Βλεσός.
Varia, Ποικίλη. Πάρδαλις.
Varices, Κριοσοί.
Varietas, Ποικιλία.
Varicat, Ὑπερβαίνει.
Varius, Γόνθος. Σκαμβός. Ποικίλος.
Vartiuus, Στρεβλός.
Vas, Ἀγγεῖον, Σκεῦος.
Vaſa, Ἀγγεῖα, Σκεύη.
Vaſarium, Κυλίκιον.
Vaſtitatem, Πόρθησιν.

Vaſtare,	Πορθῆσαι.
Vaſtatione,	Πορθήσει.
Vaſtant,	Λυμαίνονται.
Vaſtrapes,	Φιμινάλια.
Vaſtat,	Πορθεῖ, Πολιορκεῖ.
Vaſca,	Μεληπικὸς αὐλός.
Vaſtatio,	Λεηλασία.
Vaſtitas,	Κνίζα, Κνίδη.
Vates,	Ποιητὴ, Προφήτης, Μάντις.
Vatilum,	Πυράμμη.
Vaticinatur,	Φοιβάζεται.
Vagitus,	Μυκηθμός.
Vberoſum,	Γόνιμον.
Vberrima,	Εὐφορωτάτη, Εὐφορώτατα.
Vbi,	Ὅπου.
Vbera,	Θηλαὶ, Οὔθατα, Μαστοί.
Vberrimum,	Εὐφορώτατον.
Vbicunque,	Ὁπουδήποτε, Ὅπου τ' ἄν.
Vbique,	Πανταχῆ, καὶ Πανταχοῦ.
Vdum,	Ὑγρὸν, Βεβρεγμένον.
Ve,	Τε, Ἤ.
Vectigal,	Φόρος, Τέλος.
Vecordia,	Ἄνοια.
Vector,	Ἐπιβάτης.
Vectigalia,	Πρόσοδοι πολιτικαί.
Vectus,	Κομισθείς.
Vegetis,	Ἀκμάζων.
Vecors,	Ἄνους.
Vectis,	Μοχλὸς σιδηροῦς.
Vectura,	Φόρετρον, Ναῦλον.
Vectigaliorum,	Τῶν συντελεσμάτων.
Vector,	Πορθμεύς.
Vectores,	Ἐπιβάται.
Vecordia,	Ἄνοια.
Vehemens, Alacer,	Σφοδρὸς, Γενναῖος, Δυνατός.
Vehiculum,	Ὄχημα.
Vel,	Ἤ.
Velamen,	Φάρος, Ἱμάτιον, Κάλυμμα.
Velamentum,	Στέμμα.
Velat,	Καλύπτει, Σκέπει.
Vela,	Ἄρμενα, Αἱ τοῦ ἱστοῦ ὀθόναι.
Vellem,	Θέλοιμι, Θελήσοιμι, Ὤφελον.
Vellicat,	Κατακνίζει.
Velim,	Ὄφελον, Θελήσαιμι, Βουλοίμην.
Vellus,	Πόκος.
Vellit,	Τίλλει.
Velox,	Ὠκύς.
Velum,	Παραπέτασμα.
Velut,	Οἱονεὶ, Ὥσπερ.
Vena,	Φλέψ.
Venæ,	Φλέβες.
Venabulum,	Ζιβύνη.
Venale,	Πράσιμον.
Venaliciarius,	Σωματέμπορος.
Venator,	Κυνηγός.
Vendit,	Πωλεῖ.

Veneficus,	Φαρμακός.
Venena,	Φάρμακα.
Venerari,	Προσκυνεῖν.
Vendidit,	Πέπρακεν.
Venefica,	Φαρμακογυνη.
Venenarius,	Φαρμακεύς.
Veneratio,	Τιμὴ, Σέβασμα.
Veneratio,	Σεμνότης.
Venenum,	Θανάσιμον Φάρμακον.
Veneratur,	Προσκυνεῖ, Σεμνύνεται.
Venerationi,	Σεβάσματι.
Venerabilis,	Προσμηνηταιος, Σεβάσμιος, Σεμνός.
Venis,	Φλεψίν.
Venit,	Ἐπράθη.
Venia,	Συγγνώμη.
Veniit,	Ἐπράθη.
Veneor,	Ἐντρέπομαι, Θρησκεύω.
Venit,	Ἥκει. Πωλεῖται. καὶ Ἔρχεται.
Venter,	Κοιλία, καὶ Γαστήρ.
Ventilat,	Πτύει, Ῥιπίζει.
Ventilator,	Ὁπλοπετὴς, καὶ Λικμητής.
Ventrales,	Κοιλιόδεσμος, Φοῦνδα.
Ventroſus,	Πρόκοιλος, Προγάστωρ.
Ventiletur,	Συγκροτεῖται, Δικάζεται.
Veneria,	Ἀμάραντος.
Ventilare,	Γυναζεσθαι.
Ventriculi digiti,	Σκυτάλαι.
Ventriculus,	Γαστροκνημία.
Ventus,	Ἄνεμος.
Venus,	Ἀφροδίτη.
Venuſtus,	Ἐπαφρόδιτος.
Ver,	Ἔαρ.
Vepres,	Θάμνοι.
Veratrum,	Ἐλλέβορος.
Verba,	Ῥήματα.
Verbena,	Θαλλία.
Verbenna, Terra proſciſſa aratro, id eſt vomere. Actum.	
Verberatio,	Αἰκία, Βάσανος.
Verberatus,	Μαστιχθείς.
Verbi gratia,	Λόγου χάριν.
Verborum ſuauitas,	Πειθανολογία.
Verbum,	Ῥῆμα.
Verboſus,	Ἀδόλεσχος, Φλύαρος.
Verbum commodat,	Λογοπιεῖται.
Verecundia,	Αἰσχύνη.
Verecundus,	Αἰδήμων.
Verecundatur,	Ἐντρέπεται.
Verecundum,	Εὐλαβητικόν.
Veredus,	Πῶλος.
Vereor,	Ἐντρέπομαι, Φοβοῦμαι.
Veretrum,	Αἰδοῖον.
Veretur,	Φοβεῖται.
Virgiliæ.	Πλειάδες.

k.ii.

Vergit,	Ῥέπει, Ἐπικέκλιται, καὶ Ἀνατρέπεται.
Veriſimile,	Εἰκός, Πειθανόν.
Veritas,	Ἀλήθεια.
Veriloquium,	Ἐτυμολογία.
Vermiculi,	Βάλανοι, ἐπὶ τοῦ κλείθρου. καὶ Ὀβελίσκοι.
Vermiculus,	Βάλανος. Σκώληξ.
Verminat,	Σκωληκιᾷ.
Vermis,	Σκώληξ.
Verna,	Οἰκογενής.
Vernaculus,	Θρεπτάριον, Οἰκοτραφής.
Vernilis,	Πολιτικός.
Veredo,	Ἰκέας τυχων.
Verius,	Ἀληθέστερον.
Verpus,	Δεῖλος, καὶ ὁ μέσος δάκτυλος τῆς χειρός. Λέγεται δὲ καὶ ὁ Λειπόδερμος.
Vernula,	Οἰκογενὴς, ὑποκοριστικῶς.
Verriculum,	Σαγήνη.
Verris,	Κάπρος.
Verris,	Παλιουργὸς, Σφάλαξ.
Verſificatio,	Στιχοποιία.
Verrit,	Σαροῖ.
Verruca,	Μυρμηκία.
Verrucoſus,	Μυρμηκίας.
Verrucæ,	Ἀκροχορδόνες, Μυρμηκίαι.
Verruca,	Ἀκροχορδόνιον.
Verberat,	Μαστιγοῖ.
Verrutum,	Θυλακόβολον.
Verrucis,	Ἀκροχορδόσιν.
Verſat,	Στρέφει.
Verſicoloria,	Ποικιλόχροα.
Verſipellis,	Χαμαιλέων.
Verſipellio,	Χαμαιλέων, καὶ Λυκάνθρωπος.
Verſus,	Στίχος.
Verſutus,	Πολύτροπος, Ποικιλόφρων.
Vertebræ,	Σφόνδυλοι.
Vertebræ,	Περόναι.
Vertex,	Ἴλιγξ ὕδατος.
Vertex montis,	Κεφαλὴ ὄρους, Ἀκρώρεια.
Vertices,	Ἧλοι ἐν ποσίν.
Vertices,	Κεφαλῆς κορυφαί.
Verticillum,	Σπονδύλιον, περὶ ἄτρακτον.
Verum,	Ἀληθὲς, καὶ Ἀληθινόν.
Vere,	Ὄντως.
Verumetiam,	Ἀλλὰ μήν.
Veſania,	Μανία.
Veſanus,	Μανιώδης.
Veſces,	Ὀλιγόσιτος, Ὀλιγοδεής.
Veſciliæ,	Χαῖται φρυγός.
Veſcitur,	Θοινᾶται, Ἑστιᾶται.
Veſica,	Φύσα.
Veſcus,	Ὀλιγόσιτος, Ὀλιγοδεής.
Vertit,	Στρέφει.
Verſutia,	Πονηρία, Πανουργία.
Veſpa,	Ἀνθήλων, εἶδος ὀρνέου.
Veſpertilio,	Νυκτερίς.

Veſperugo,	Ἕσπερος.
Veſta,	Ἑστία.
Veſtimenta,	Ἱμάτια.
Vertigo,	Σκοτισμός.
Veſtigium,	Ἴχνος.
Veſtis,	Ἐσθὴς, Ἱματισμός.
Veſtitum,	Ἐνδεδυμένον.
Veſtigia,	Ἴχνη.
Veſtibulum,	Πρόπυλαιον.
Veſtigator,	Ἰχνευτής.
Veſtrum,	Ὑμέτερον.
Vetat,	Κωλύει.
Veteranus,	Παλαιστρατιώτης.
Veterarius,	Παλαιογράφος.
Veterator,	Παλαιομώλωψ, Παλίντριψ, Τρίβακος, Ἀπατεών.
Veterina beſtia,	Ὑποζύγιον.
Veternoſus,	Φθισικὸς, Ὑδρωπικός.
Veterinarius,	Ἱππιατρος.
Vetuſtus,	Ἀρχαῖος, Παλαιός.
Veturnus, & Vetuſtus,	Παλαιός.
Vetuſtas,	Παλαιότης.
Vexat,	Ὀχλεῖ, Σκύλλει. Χειμάζει.
Vexabuntur,	Σκυλήσονται.
Vexare,	Σκῖλαι.
Vexatio,	Σκυλμός.
Vexatus,	Καταπονηθεὶς, Σκυλείς.
Vexo,	Καταπονῶ, Σκυλεύω.
Via,	Ὁδός.
Viator,	Ὁδοιπόρος, Ἀμφοδάρχης. Ἀρχιυπηρέτης.
Viaculus,	Ὁδῶν ἐπιμελητής.
Viaticum,	Ἐφόδιον.
Vibices,	Μώλωπες ἀπὸ πληγῶν.
Vibices,	Μώλωπες.
Vibrare,	Σεῖσαι.
Viburna,	Χαμαιτυπίων κομάροις.
Vibrat,	Κραδαίνει, Κλείνει, Ενκλω.
Vibrucæ,	Τρίχες ῥινός.
Vicani,	Κωμητικοί.
Vice,	Ἐν μέρει.
Vicinia,	Γειτονία.
Vicinia,	Χορτόσπερμον.
Vicini,	Γείτονες.
Vicinus,	Γείτον.
Victimarius,	Μοσχοθύτης, Μοσχοτόμος.
Victoria,	Νίκη.
Victus,	Τροφή.
Victima,	Θῦμα.
Viciſſim,	Ἀνὰ μέρος.
Viceſima,	Εἰκοστή.
Victimæ,	Τὰ μεγάλα θύματα.
Vicus,	Ἄμφοδος, Ῥύμη, Κώμη, Ἐποικεία.
Vicô,	Κώμης.
Vide,	Εἶδε, Βλέπε.
Videt,	Βλέπει.

Videlicet,	Δηλαδὴ, Δηλονότι.
Videtur,	Δοκεῖ, Φαίνεται.
Viderit,	Ὄψεται.
Vidua,	Χήρα.
Vidubium,	Πρόστιμον χηρείας.
Vietum,	Μεμαρασμένον.
Videtur mihi,	Δοκεῖ μοι, Φαίνεταί μοι.
Vigeo,	Θάλλω, Ἀκμάζω.
Viget,	Θάλλει.
Vigilat,	Γρηγορεῖ.
Vigilo,	Γρηγορῶ, Ὀρθρίζω.
Vigilanda,	Φροντισταῖς.
Vigiliis,	Ἀγρυπνίαις.
Vigores,	Ἀκμαί.
Vigorem,	Δύναμιν, Ἰσχὺν, Ῥώμην.
Vigor,	Ἀκμή.
Vigil,	Γρηγορητὴς, Ἄγρυπνος.
Vigens,	Ἀκμάζων.
Vigilans,	Ἐπάγρυπνος, Νήφων.
Vigiles,	Φύλακες.
Vigilia,	Φυλακή.
Viliſſima,	Εὐωνοτάτη.
Villicus,	Οἰκονόμος, Ἐνοικολόγος, καὶ ὁ κατὰ ἀγρὸν οἰκονομῶν.
Villa,	Ἔπαυλις, Ἐνοίκιον.
Vilitas,	Εὐωνία.
Villoſum,	Μαλλωτόν.
Villus,	Μαλλός.
Vimen,	Λύγος.
Vim,	Βίαν, καὶ Δύναμιν.
Vim facit,	Βίαν ποιεῖ, καὶ Βιάζεται.
Vinacia,	Στέμφυλα.
Vimine,	Οἰσύα.
Vincit,	Νικᾷ.
Vinculum,	Δεσμός.
Vincula,	Δεσμά.
Vindex,	Ἔκδικος.
Vindicatio,	Ἐκδικία.
Vindicta,	Τιμωρία, Προσαγωγή.
Vinctus,	Δεδεμένος.
Vincendas,	Νικητέας.
Vindemia,	Τρύγη.
Vindigeſtæ,	Τὰ ἐν ἀμφισβητήσει πράγματα.
Vinitor,	Ἀμπελουργός.
Vinea,	Ἄμπελος.
Vinnicus,	Νωχελής.
Vinetum,	Ἀμπελών.
Vinum,	Οἶνος, καὶ Οἶνον.
Viola,	Ἴον, τὸ ἄνθος.
Viola,	Λευκόϊα.
Viola ruſtica,	Χρυσάνθεμος βοτάνη.
Violat,	Μιαίνει, Λυμαίνεται.
Violare,	Βιάσασθαι, Μιᾶναι, Παραβῆναι.
Violentus,	Βίαιος, Σφοδρός.
Violo,	Μιαίνω, Δυσσεβῶ.
Vipera,	Ἔχις.
Virago,	Ἀνδρεία, Γενναία.
Viret,	Ἀκμάζει.
Virga,	Ῥάβδος.
Virgo,	Παρθένος.
Virgiliæ,	Πλειάδες.
Virgulta,	Βλαστήματα, Θάμνοι.
Virgula,	Παραφυάς.
Vires,	Δυνάμεις.
Vir,	Ἀνήρ.
Virilis,	Ἴσον κατὰ ἀναλογίαν.
Virilis ſexus,	Ἀρρενογονία.
Viriliter,	Ἀνδρείως.
Viripotens,	Ἔπακμος, Ἔπανδρος.
Virago,	Ἀνδρόγυνος.
Viritim,	Κατ' ἄνδρα, Καθ' ἕνα ἕκαστον.
Viriola,	Κλανίον, Ψέλιον.
Viriolæ,	Κλανία, Ψέλια.
Viriolæ,	Περιχέρια, Ψέλια.
Viride,	Χλωρόν.
Virideolium,	Ὀμφάκινον.
Virilitas,	Ἀνδρειότης.
Virtus,	Ἀρετὴ, Ἀνδρία, Δύναμις, Ἰσχύς.
Virtica marina,	Σκαλάμη.
Viridia,	Χλωρά.
Viriæ,	Χοινικίδες.
Virus,	Ἰὸς ἐχίδνης καὶ ζώου ἀλόγου. καὶ Ἰχώρ.
Vis,	Θέλεις.
Viſibilia,	Θεωρητικά.
Viſibilitas	Ἔννοια, Φαντασία.
Viſcera,	Ἔγκατα.
Viſceratio,	Ἀρτόκρεας.
Viſceribus,	Σπλάγχνοις.
Viſcum,	Ἰξός.
Viſſio,	Βδόλος.
Viſitat,	Ἐπισκοπεῖ.
Viſcerationem,	Εὐφρασίαν.
Viſio,	Φαντασία.
Viſa,	Ὀφθεῖσα. καὶ Ὀνείρατα.
Viſtrigilium,	Σφραγιδοφύλαξ.
Viſum,	Ὅραμα, Ἐνύπνιον.
Viſio,	Βδόλος.
Viſus,	Ὀφθεὶς, καὶ Ὄψις.
Vitare,	Ἐκκλεῖναι.
Vitium,	Ἐλάττωμα, Ἁμάρτημα, Σίνος.
Vitamus,	Ἐκκλείνομεν.
Vitabundus,	Ἐκκλείνων.
Vituligo,	Ἀλφὸς, Ἀλωπηκεία.
Vitioſus,	Ἐπισινὴς, Νοσηλὸς, Παθητικός.
Vita,	Βίος.
Vitiata,	Ἐφθαρμένη.
Vitioſitas,	Κακία, Σινότης.
Vitellum,	Λέκιθος ᾠοῦ.
Vitium,	Ἐλάττωμα, Μοχθηρία, Πλεονέκτημα, Σίνος.
Vitricus,	Πατρωός.

Vitiat,	Σινοῖ, φθείρει.
Vitiorum,	Τῶν σφαλμάτων, τῶν ἐλαττωμάτων.
Vitta,	Ταινία.
Vitulus,	Μόσχος.
Vitumen, vide Bitumen.	
Vituperat,	Ψέγει.
Vitor,	Καλαθοπλόκος.
Vitium furi dico	Καταγινώσκω τοῦ κλέπτου.
Vitulus marinus	Φώκη.
Viuax,	Πολύζωος, Μακρόβιος, Πολύγηρος.
Viuida, Fortis,	Ἐρρωμένη, Ἀκμάζουσα, Ἰσχυρά, Βεβαία.
Viuices, vide Vibices.	
Viuidum,	Ζωτικόν.
Viuide,	Ζώντως, Ἰσχυρῶς.
Viuerna,	Γενναία.
Viuacis, Diu viuentis.	
Vix,	Μόλις.
Vlciſcitur,	Ἀμύνεται.
Vlcos,	Ἕλκος.
Vlixes,	Ὀδυσσεύς.
Vlterius,	Περαιτέρω.
Vltimus,	Ἔσχατος.
Vlna,	Πῆχυς.
Vltio,	Ἄμυνα, Τιμωρία.
Vltrix,	Νέμεσις, Ἀμύντειρα.
Vltronius,	Αὐτεπάγγελτος.
Vltrocitroque,	Ἔξωθεν καὶ ἔνδοθεν, τοῦτ' ἔστιν Πανταχοῦ.
Vlula,	Ὀλολυγών.
Vlulat,	Ὀλολύζει.
Vmbilicus,	Ὀμφαλὸς ἀσπίδος τηβέννης.
Vtique,	Ἄν.
Vnicuique,	Ἑκάστῳ.
Vmor, vide Humor.	
Vmidus, vide Humidus.	
Vmilis, vide Humilis.	
Vnia,	Μία, καὶ Ἅμα, καὶ ὁμοῦ.
Vncinus,	Κόραξ σιδηροῦς.
Vnctor,	Ἀλείπτης.
Vnicuba,	Μονολεχής.
Vnedo,	Μεμήκυλα.
Vnde,	Πόθεν.
Vndecunque,	Πόθεν δήποτε.
Vnda,	Νᾶμα, Ὕδωρ, καὶ Κῦμα.
Vnctio,	Ἄλειψις.
Vndantia flammis,	Βράσσοντα.
Vnguella,	Ὀνύχια.
Vnguibus,	Ὄνυξιν.

Vnguentum,	Μύρον, Ἄλειμμα.
Vngues reſecat,	Ὀνυχίζει.
Vnicus, & Vnigena,	Μονογενής.
Vniuerſi,	Σύμπαντες.
Vnus,	Εἷς.
Vngueumparis,	Μυρεψός.
Vniones,	Μαργαρῖται μεγάλοι μονόκοκκοι.
Vniuerſum,	Ὁμοθυμαδόν.
Vocabulum,	Προσηγορία.
Vobis,	Ὑμῖν.
Vocat,	Καλεῖ.
Vociferat,	Καταβοᾷ.
Vociferatio,	Παιανισμός.
Vociſſimus,	Ἠχώ.
Volat,	Πέταται, Ἵπταται.
Volatus,	Πτῆσις.
Volens,	Βουλόμενος, Θέλων.
Volgatus,	Διατεθρυλημένος.
Volucer,	Πτηνός.
Volo,	Βούλομαι, Θέλω.
Volucres,	Πτηνὰ, καὶ Πτηνόν.
Voluntarius,	Αὐθαίρετος.
Voluo,	Ἑλίσσω, Κυλίω.
Voluptas,	Ἡδονή, Τέρψις.
Vomer,	Ὕνις.
Vomitina,	Ἔμετος.
Vorago,	Χάσμα.
Vorat,	Καταπίνει.
Vos,	Ὑμᾶς.
Votum,	Εὐχή.
Voto,	Προθέσει, Σκοπῷ.
Voueo, Conſecro,	Ἀνατίθημι.
Vouere,	Εὔχεσθαι.
Vox,	Φωνή.
Vrbanus,	Ἀστεῖος, Πολιτικός.
Vrbs,	Πόλις, μόνη Ῥώμη.
Vrceus,	Ξέστης.
Volemi,	Κολοκυνθίδες Ἄπιοι.
Volutat,	Κυλίει.
Volutabrum,	Κυλίστρα ζώων.
Vola vogo,	Θέναρ, τὸ κοῖλον τῆς χειρός.
Vrciolus,	Ξέστης, Ξεστίον, ὑποκοριστικόν.
Vrguet,	Ἐπείγει, Κατασπεύδει, Ἐπίκειται.
Vrinator,	Κολυμβητής, Δύτης.
Vrit,	Καίει, Διακαίει.
Vrna,	Κληρωτρὶς, Κάλπις, Ὑδρία.
Vrſus,	Ἄρκτος.
Vrtica,	Κνὶς, Κνίζα.
Vrbata,	Περιεσφραγισμένα.
Vrceus,	Στάμνος.
Vrguet,	Ἐπείγει, Πονεῖ.
Vror,	Βοῦς Γερμανός.
Vrtica marina,	Ἀσκαλαφη.
Vſqueadeo,	Μέχρι τινός.
Vſquequoque,	Ἀεὶ, Πανταχοῦ.

Vruca,	Κάμπη.
Vſpinio,	Νεκροδότης.
Vſpiam,	Που.
Vſura	Τόκος.
Vſurpationi,	Ἰδιοποιήμασιν. Πταίσμασιν.
Vſurpator,	Σφετεριστής.
Vſurpare,	Τοῦ χρήσασθαι, Τοῦ ἰδιοποιήσασθαι.
Vſurp3t,	Παραιτεῖται, Ἰδιοποιεῖται, Χρῆται, Σφετερίζεται. Ἀποχρῆται. ὅ ἐστιν ἐσχηματισμένη κλοπή.
Vſtrina,	Πυρκαϊά.
Vſurpatio,	Ἐξιδιοποίησις, Ὑφάρπασις.
Vſtrina,	Καύστρα νεκρῶν.
Vſus,	Χρῆσις. καὶ Χρησάμενος.
Vſusfructus,	Νομὴ, Χρῆσις, Καρπία.
Vſtor,	Νεκροκαύστης.
Vſitata,	Κατημαξευμένα.
Vſtum,	Κεκαυμένον.
Vt,	Ἵνα, καὶ Ὡς, Ὅπως.
Vter,	Ἀσκός.
Vter,	Πότερος.
Vterque,	Ἑκάτερος.
Vt fit,	Οἷα γίνεται.
Vtile,	Χρήσιμον.
Vtilis,	Εὐεργετικός.
Vtilitas,	Χρησιμότης, Ἐπιτηδειότης.
Vtinam,	Εἴθε.
Vtique,	Πάντως. Ὅτι μέν.
Vtitur,	Χρᾶται.
Vtputa,	Οἷον.
Vtrique,	Ἑκάτεροι.

Vtrum,	Πότερον ποτέ.
Vtpote,	Καθάπερ.
Vti, Vt,	Ὅπως.
Vtris,	Ἀσκός.
Vtrique,	Ἀμφότεροι ἐκ πολλῶν.
Vtrumque,	Παρ' ἀμφότερον.
Vtrumne,	Πότερον ἄρα, Ποτε ἄρα.
Vtrubi,	Παρ' ἀμπότερον.
Vua,	Σταφυλὴ, Κιονὶς, Γαργαρεών.
Vua acerba,	Ὄμφαξ.
Vua paſſa,	Σταφίς.
Vulcanus,	Ἥφαιστος.
Vulpecula, & Vulpes,	Ἀλώπηξ.
Vulnus, Vlcus,	Ἕλκος.
Vulturnus,	Εὖρος.
Vulturius,	Γύψ.
Vueroſum, vide Vberoſum.	
Vulgatum,	Δεδημοσιευμένον, Διαπεφημισμένον.
Vulua,	Μήτρα.
Vulgaris,	Κοινὸς, Λεώδης, Χυδαῖος.
Vulnus,	Τραῦμα.
Vulſella,	Τριχολαβὶς, Ἀκανθολαβίς.
Vultus,	Εἶδος ὄψεως.
Vulneratus,	Τραυματίας.
Vxor,	Γυνὴ, Γαμετὴ, Ἄλοχος.
Vxorius,	Γυναικομανὴς, Γυναικοκρατούμενος.
Vxorioſus,	Ὁ τὴν ἰδίαν γυναῖκα φιλῶν.

HENR. STEPHANVS LECTORI.

SEQVENTES vocum quarundam interpretationes in antiquis pergamenis deprauatiſſimè ſcriptas libuit ſuperioribus adiicere: quòd ex illis quoque nonnihil fructus percepturum te ſperarem: præſertim quum ipſe aliquem iam inde percepiſſe mihi viderer. Multa enim hîc ſunt (fateor) ſatis iam nota, atque adeò quæ triuialia dici poſſint: ſed non equidem omnia. Idémque in his interpretationibus quod in prioribus vſuvenit alicubi, vt interdum quidem Latina vox Græcam non ſatis notam exponat, interdum verò Græca Latinam viciſſim explicet. Quinetiam quòd variæ ad eandem rem pertinentes appellationes in certa quædam capita, velut in communes locos, redactæ ſint, eo gratius tibi gloſſarium iſtud fore putaui. Sed quum de vna eadémque re (verbi gratia, de nauigatione, de agricultura) in duobus eius locis agatur, & ita quidem vt in vno Latina, in altero Græca vocabula præcedant, ego potiùs capita quibus eadem materia tractanda propoſita eſt, ſimul ponenda, id eſt vnum alteri ſubiungendũ (appoſita particula ITERVM) exiſtimaui. Gloſſarium autem appellaui, quòd vnum exemplarium inſcriptionem iſtam haberet, Gloſſarium beati Benedicti, abbatis Floriacenſis. Quem titulum excipit hic, Liber primus gloſſarum Græcarum. Primáque ſunt hæc verba, De conuerſatione, Περὶ συναναστροφῆς. Conuerſatio, συναναστροφή. Dies, ἡμέρα. Sol, ἥλιος. Ortus eſt, ἀνέτειλεν. Solis ortus, ἡλίου ἀνατολή. Eadem verò in alio quoque exemplari habentur, non in principio tamen, ſed circa mediũ: verùm ibi iſta præfixa ſunt, Ἀρχώμεθα γράφειν ὅλης τῆς ἡμέρας ἀναστροφήν. Quibus ſubiunguntur eadem illa verba, ἡμέρα, ἥλιος, ἀνέτειλεν, &c. itidem præcedente vbique Latina interpretatione. Quinetiam in certum quendam librorum numerum hæc vocum Græcarum interpretamenta in exemplaribus illis diuiduntur: cuius diuiſionis rationem minimè habendam exiſtimaui: ac ne habere quidem potui, quum nec omnia quæ illis exemplaribus continentur, ederem, nec eundem (propter illam quam paulo antè attuli rationem) ordinem ſeruarem. Illis quæ dixi capitibus eos ſubiunxi locos qui ſub quadam dialogi forma multa vocabula habent ad res in quotidiano ſermone occurrentes pertinentia: quorum tamen nõnulla nequaquam paſſim occurrunt, ſed potius penè ſunt incognita: vndecunque ab huius gloſſarii autore deprompta fuerint. Hiſce vocabulis varias voces attexui, ex diuerſis exemplaribus collectas: ſed quũ ibi nullus certus ordo ſeruetur, ego alphabeticum ſeruaui. Qua in re & nihil autoritati illorum derogaui, & lectorum vtilitati conſului. In deprauatis porro vocabulis (quorum magnus numerus erat, præſertim quum literis Latinis pleraque ſcripta ibi eſſent) eadem religione qua & in mendis præcedentis lexici vſus ſum: in manifeſtis duntaxat erroribus emendandi libertatem mihi concedens, & potius in prætermittendo aliquam horum quoque partem, quàm in alteram partem peccans. Præſertim verò vbi idem vocabulum duobus modis corrigi poterat, intactum reliqui: de emendatione, alioqui manifeſta, quòd duplex eſſe poſſet, liberum lectori iudicium eſſe volens. Quanuis autem nõ tanti momenti ſint hæc interpretamenta, quanti ea quæ in præcedente lexico extant, poteſt tamen ex his id etiam fructus percipi, quòd vocabulorum quorundam ſcripturam quæ in illo ſuſpecta non immeritò eſſet, confirmant. Exemplo erit Suſu:

quod legitur quidem in altero illo lexico, ſed ita vt ex Surſu factum fuiſſe Suſu manifeſtum ſit, expuncta litera r. præterquam quòd margini adſcriptum eſt Surſum, literis (quod hac in re conſiderari ſolet) eandem manum repræſentantibus. Hæc enim non immeritò illud Suſu ſuſpectum reddere videntur: quanuis ſubiungatur Suſum. (quod veteres pro Surſum vſurpaſſe, aliunde quoq; diſcimus) Sed en tibi inter hæc quæ nunc edo interpretamenta idem illud Suſu, & quidem ita ſcriptũ vt nulla eiuſmodi oriri dubitatio poſſit. Idem porrò quod in præcedente lexico feci in Græcis vocibus quas mendoſas eſſe putaui: nullum illis accentum tribuens. At Latinis (quoniam, vt magis ſunt familiares, ita magis aperta in iis eſſe poſſunt menda) nullam notam appoſui. Hæc ſunt, lector, quæ mihi nunc de iſtis collectaneis dicenda viſa ſunt: id eſt, quæ in mentem venerunt. ſiqua autem addenda his eſſe animaduertero, ea in præfatione quæ præcedenti lexico præfigetur, addere decreui.

Vale.

EXCERPTA EX ALIIS VETERIBVS LEXICIS GRAECOLATINIS, SEV GLOSSARIIS, (vt tunc temporis vocabant) vocabula, in certa capita, veluti in communes locos, digeſta.

Vnum ex illis inſcriptum eſt, GLOSSARIVM BEATI BENEDICTI, ABBATIS FLORIACENSIS.

DE CAELO,	ΠΕΡΙ͂ ΟΥ̓ΡΑΝΟΥ͂.
Cælum,	Οὐρανός.
Stellæ,	Ἀστέρες.
Nubila,	Νεφέλαι.
Nebula,	Ὁμίχλη.
Serenum,	Εὐδία.
Subnubilum,	Ἐπινέφελον.
Nimbus,	Ὄμβρος.
Pluuia,	Βροχετός.
Stillicidium,	Σταλαγμός.
Ros,	Δρόσος.
Guttæ,	Σταγόνες.
Nix,	Χιών.
Gelus,	Παγετός.
Frigus,	Ψύχος.
Scoruſcatio,	Ἀστραπή.
Tonitruum,	Βροντή.
Fulmen,	Κεραυνός.
Nox,	Νύξ.
Tenebræ,	Σκοτία.
Sero,	Ὀψέ.
Mane,	Πρωΐ.
Hodie,	Σήμερον.
Cras,	Αὔριον.
Dies,	Ἡμέρα.
Lux,	Φῶς.
Pruina,	Πάχνη.
Gelus,	Παγετός.
Stella,	Ἀστήρ.
Hiemps,	Χειμών.
Ver,	Ἔαρ.
AEſtus,	Θέρος.
Autumnus,	Φθινόπωρον.
Calor,	Θερμασία.
Annus,	Ἐνιαυτός.
Menſis,	Μήν.
Dies,	Ἡμέρα.
Nox,	Νύξ.
Media nox,	Μεσονύκτιον.
Gallicinium,	Ἀλεκτοροφώνιον.
Poſt prandiũ,	Μετὰ ἄριστον.
Meridie,	Δείλη.
Veſpera,	Ἑσπέρα.
Tenebræ,	Σκοτίαι.
AEquinoctiũ	Ἰσονύκτιον.
Solſtitium,	Ἡλιοστασία.
Tonitruum,	Βροντή.
Fulgur,	Ἀστραπή.
Fulmen,	Κεραυνός.
Canicula,	Κύων.
Corona,	Στέφανος.
Arcus,	Ἶρις.
Tempeſtas,	Θύελλα.

Iterum

DE CAELO,	ΠΕΡΙ͂ ΟΥ̓ΡΑΝΟΥ͂.
Cælum,	Οὐρανός.
Nubes,	Νέφη.
Caligo,	Ἀμαυρία.
Nebula,	Ὁμίχλη.
Stellæ,	Ἀστέρες.
Ros,	Δρόσος.
Nubilum,	Ἐπινέφελον.
Imber,	Ὄμβρος.
Vapor,	Ἀτμίς.
Vmor,	Ἰκμάς.
Pluuia,	Ὑετός.
Pluuit,	Βρέχει.
Serenum,	Εὐδία.
Tranquillitas	Γαλήνη.
Frigus,	Ψύχος.
Nix,	Χιών.
Niuet,	Χιονίζει.
Glacies,	Κρύσταλλος.

DEORVM NOMINA.	ΘΕΩ͂Ν ΟΝΟΜΑΤΑ,
Deus,	Θεός.
Saturnus,	Κρόνος.
Iouis,	Ζεύς.
Sol,	Ἥλιος.
Mars,	Ἄρης.
Neptunus,	Ποσειδῶν.
Vulcanus,	Ἥφαιστος.
Cupido,	Ἔρως.
Amor,	Πόθος.
Liber pater,	Διόνυσος.
Mercurius,	Ἑρμῆς.
Erculus,	Ἡρακλῆς.
Incubus,	Πάν.
Sacerdos,	Ἱερεύς.

DEARVM,	ΘΕΑ͂ΩΝ.
Dea,	Θεά.
Iuno,	Ἥρα.
Luna,	Σελήνη.
Diana,	Ἄρτεμις.
Venus,	Ἀφροδίτη.
Minerua,	Ἀθηνᾶ.
Mater deorũ,	Μήτηρ θεῶν.
Terra,	Γῆ.
Opis,	Ῥέα.
Ceres,	Δήμητρα.
Concordia,	Ὁμόνοια.
Latona,	Λητώ.
Bellona,	Ἐνυώ.
Furiæ,	Ἐριννύες.
Iſis,	Φαρία.
Camænæ,	Μοῦσαι.
Muneta,	Μνημοσύνη.
Iuſtitia,	Δικαιοσύνη.
Honor,	Τιμή.
Salus,	Ὑγεία.
Veſtia,	Ἑστία.
Felicitas,	Εὐτυχία.
Fortuna,	Τύχη.
Spes,	Ἐλπίς.
Prouidentia,	Πρόνοια.
Proſerpina,	Φερσεφόνη.

DE HOMINE.	ΠΕΡΙ͂ ἈΝΘΡΩ͂ΠΟΥ.
Homo,	Ἄνθρωπος.
Mortalis,	Θνητός.
Immortalis,	Ἀθάνατος.
Viuus,	Ζωός.
Vita humana,	Ζωὴ ἀνθρωπίνη.
AEtas,	Ἡλικία.
Spiritus,	Πνεῦμα.
Alitus,	Ἆσθμα.
Corpus,	Σῶμα.
Reſpirium,	Ἀναπνοή.
Vox,	Φωνή.
Loquela,	Λαλιά.
Senſus,	Αἴσθησις.
Senſus quinque,	Αἰσθήσεις πέντε.
Viſus,	Ὅρασις.
Guſtatio,	Γεῦσις.
Auditus,	Ἀκοή.
Olfactio,	Ὄσφρησις.
Tactus,	Ἁφή.
Infans,	Βρέφος.

Paruulus,	Νεογνός.
Puer,	Παῖς.
Impubens,	Ἄνηβος.
Aduliſcens,	Νεανίσκος.
Aduliſcētula,	Μεῖραξ.
Vir,	Ἀνήρ.
Iuuenis,	Νεώτερος.
Maſculus,	Ἄῤῥην.
Fœmina,	Θήλεια.
Mulier,	Γυνή.
Medietas,	Μεσήλιξ.
Senior,	Πρεσβύτερος.
Senex,	Γέρων.
Anus,	Γραῦς.
Anicula,	Γραΐδιον.

DE MEMBRIS HVMANIS. ΠΕΡΙ ΜΕΛΩΝ ἈΝΘΡΩΠΙΝΩΝ.

Homo,	Ἄνθρωπος.
Membra,	Μέλη.
Vitalis,	Ζώσιμος.
Vita,	Ζωή.
Anima,	Ψυχή.
Vox,	Φωνή.
Corpus,	Σῶμα.
Caput,	Κεφαλή.
Vertex,	Κορυφή.
Caluaria,	Κρανίον.
Cerebellum,	Ἐγκέφαλος.
Membranū,	Ὑμήν.
Capilli,	Τρίχες.
Cincinni,	Βόστρυχοι.
Crines,	Πλόκαμοι.
Cirrus,	Σκόλλις.
Frons,	Μέτωπον.
Tempora,	Κρόταφοι.
Anguli,	Κανθοί.
Supercilia,	Ὀφρύες.
Palpebræ,	Βλέφαρα.
Oculi,	Ὀφθαλμοί.
Auriculæ,	Ὠτία.
Naſus,	Ῥώθων.
Bucæ,	Γνάθοι.
Maxillæ,	Σιαγόνες.
Barba,	Πώγων.
Labia,	Χείλη.
Gingiuæ,	Οὖλα.
Dentes,	Ὀδόντες.
Palatum,	Οὐρανίσκος.
Lingua,	Γλῶσσα.
Mentum,	Γένειον.
Roſtrum,	Στόμα.
Saliua,	Σίελος.
Ceruix,	Αὐχήν.
Collum,	Τράχηλος.
Gula,	Φάρυγξ.
Guttur,	Βρόγχος.
Iugulum,	Κατακλείς.
Humeri,	Ὦμοι.
Brachia,	Βραχίονες.
Lacerti,	Μύες.
Cubiti,	Ἀγκῶνες.
Manus,	Χεῖρες.
Dextra,	Δεξιά.
Siniſtra,	Ἀριστερά.
Digiti,	Δάκτυλοι.
Vngues,	Ὄνυχες.
Pectus,	Στῆθος.
Cor,	Καρδία.
Mamillæ,	Μαστοί.
Venter,	Γαστήρ.
Vmbilicus,	Ὀμφαλός.
Dorſum,	Νῶτος.
Spina,	Ῥάχις.
Latus,	Πλευρά.
Ilia,	Λαγόνες.
Lumbi,	Ἰσχία.
Renes,	Νεφροί.
Coxæ,	Κοτύλαι.
Nates,	Πυγή.
Culus,	Πρωκτός.
Veretrum,	Αἰδοῖον.
Teſticuli,	Ὄρχεις.
Femora,	Μηροί.
Poplites,	Ἀγκύλαι.
Genua,	Γόνατα.
Tibiæ,	Ἀντικνήμια.
Sura,	Γαστροκνημία.
Crura,	Σκέλη.
Tali,	Ἀστράγαλοι.
Pedes,	Πόδες.
Nerui,	Νεῦρα.
Venæ,	Φλέβες.
Oſſa,	Ὀστᾶ.
Medulla,	Μυελός.
Stentinæ,	Ἔντερα.
Sanguis,	Αἷμα.
Fel,	Χολή.
Alipe,	Σιχαρ.
Omentum,	Ἐπίπλοον.
Caro,	Σάρξ.
Pellis,	Δέρμα.

Iterum,

DE MEMBRIS HVMANIS. ΠΕΡΙ ΜΕΛΩΝ ἈΝΘΡΩΠΙΝΩΝ.

Membra humana,	Μέλη ἀνθρώπινα.
Artus,	Γυῖα.
Caput,	Κεφαλή.
Capillus,	Θρίξ.
Capilli, nigri, rufi, flaui, cani,	Τρίχες, μέλαιναι, ξανθαί, πυῤῥαί, πολιαί.
Lanugo,	Χνοῦς.
Cicinni,	Βόστρυχοι.
Crines,	Πλόκαμοι.
Caluaria,	Κρανίον.
Membranū,	Ὑμήν.
Vertix,	Κορυφή.
Tempus,	Κρόταφος.
Tempora,	Κρόταφοι.
Frons,	Μέτωπον.
Cilium,	Ἐπισκύνιον.
Supercilia,	Ὀφρύες.
Palpebræ,	Βλέφαρα.
Genæ,	Ὑπώπια.
Oculus,	Ὀφθαλμός.
Oculi,	Ὀφθαλμοί.
Lumina,	Ὅρασις.
Pupilla,	Κόρη.
Anguli oculorum,	Κανθοί.
Lacrimæ,	Δάκρυα.
Aures,	Οὖς.
Auriculæ,	Ὠτία.
Auditus,	Ἀκοαί.
Summa auricula,	Πτερύγιον.
Lannæ,	Λοβοί.
Trumæ,	Παρωτίδες.
Facies,	Ὄψις.
Vultus,	Πρόσωπον.
Ruga,	Ῥυτίς.
Lentigines,	Φακοί.
Naſus,	Μυκτήρ.
Nares,	Ῥῖνες.
Infranares,	Μύσταξ.
Cartilago,	Τραγανόν.
Mala,	Παρειά.
Bucca,	Γνάθος.
Buccæ,	Γνάθοι.
Maxillæ,	Σιαγόνες.
Os,	Στόμα.
Roſter,	Ῥύγχος.
Labium,	Χεῖλος.
Barba,	Πώγων.
Submētum,	Ἀνθερεών.
Lingua,	Γλῶσσα.
Sublingua,	Ὑπογλωσσίς.
Palatum,	Οὐρανίσκος.
Dens,	Ὀδούς.
Dentes,	Ὀδόντες.
Canini,	Κυνόδοντες.
Molares,	Μύλιοι.
Maxillares,	Γόμφοι.
Gingiuæ,	Οὖλα.

Riſus, Γέλως.
Occipitium, Ἰνίον.
Ceruix, Αὐχήν.
Collum, Τράχηλος.
Vua, Σταφυλή.
Tuſſillæ, Παρίσθμια.
Fauces, Φάρυγγες.
Gurgulio, Λάρυγξ.
Gubila, Λαιμός.
Iugulum, Κατακλείς.
Vmerus, Ὦμος.
Scapula, Ὠμοπλάτη.
Cõſcaplium, Μετάφρενον.
Alæ, Μασχάλαι.
Hircus, Τράγος.
Brachium, Βραχίων.
Cubitus, Ἀγκών.
Lacertus, Μῦς.
Lacerti, Μύες.
Muſculus, Μυών.
Manus, Χείρ.
Oſſa, Ὀστᾶ.
Medulla, Μυελός.
Liniamenta, Συμβολαὶ ἄρθρων.
Vena, Φλέψ.
Neruus, Νεῦρον.
Neruia, Νεῦρα.
Color, Χρῶμα.
Articulum, Ἄρθρον.
Articula, Ἄρθρα.
Dextra, Δεξιά.
Pugnus, Γρόνθος.
Alapa, Ῥάπισμα.
Colophus, Κόνδυλος.
Digitus, Δάκτυλος.
Media manus, Ἀκροχείρον.
Vngues, Ὄνυχες.
Pollex, Ἀντίχειρ.
Palmus, Παλάμη.
Interdita, Μεσοδάκτυλα.
Pectus, Στῆθος.
Mamma, Μαζός.
Mamillæ, Μαζοί.
Papillæ, Θηλαί.
Venter, Γαστήρ.
Dorſum, Νῶτος.
Latus, Πλευρόν.
Membrana cerebri, Ὑμήν.
Cerebrum, Ἐγκέφαλος.
Circulus oculi, Ἶρις ὀφθαλμοῦ.
Barbatoria, Πωγωνοκουρία.
Guttur, Βρόγχος.
Tules, Παρίσθμια.
Ilia, Λαγόνες.
Mentula, Ψωλή.
Natura, Πρόσθεμα.
Mutunium, Πέος.
Genitalia, Μόρια.
Verpa, Δρέμη.
Culei, Ὄρχεις.
Veſſica, Κύστις.
Pectines, Ἐκτένιοι.
Cunnus, Κύσθος.
Landica, Ἐσχαράδιν.
Stalis, Ἀρχός.
Veretrum, Αἰδοῖον.
Calcania, Πέλματα.
Varix, Κιρσὸς, Κρισσός.
Cõmiſſuræ, Ἁρμογαί.
Semen, Σπέρμα.
Cutis, Ἐπλερθη.
Apparitio, Ἐπιφάνεια.
Talpa, Γεωριθθες.

DE STVDIIS. ΠΕΡΙ ΦΙΛΟ ΦΥΝΙΩΝ.

Orator, Ῥήτωρ.
Declamatio, Ἀναφώνησις.
Lectio, Ἀνάγνωσις.
Narratio, Ἐξήγησις.
Diſputatio, Διάλεκτος.
Fabula, Μῦθος.
Auditores, Ἀκροαταί.
Condiſcipuli, Συμμαθηταί.
Verbum, Ῥῆμα.
Liber, Βιβλίον.
Titulus, Ἔλεγχος.
Verſus, Στίχοι.
Cauſa, Δίκη.
Iudicium, Κρίσις.

DE LVDO LITERARVM. ΠΕΡΙ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΑΣ.

Ludus, Διδασκαλεῖον.
Scola, Σχολή.
Auditorium, Ἀκροατήριον.
Auditores, Ἀκροαταί.
Magiſter, Διδάσκαλος.
Præceptor, Καθηγητής.
Doctor, Ἐπιστάτης.
Doctrina, Διδασκαλία.
Diſcipuli, Μαθηταί.
Diſcipulæ, Μαθήτριαι.
Diſciplina, Ἀγωγή.
Condiſcipuli, Συμμαθηταί.
Pueri, Παῖδες.
Puellæ, Κόραι.
Virgines, Παρθένοι.
Eruditio, Παιδεία.
Induſtria, Φιλοπονία.
Docet bene, Διδάσκει καλῶς.
Exercet, Γυμνάζει.
Exponit, Ἐκτίθησι.
Librum, Βιβλίον.
Manuale, Ἀναλόγιον.
Litteræ, Γράμματα.
Syllabæ, Συλλαβαί.
Verſus, Στίχος.
Pagina, Σελίς.
Capitulum, Κεφάλαιον.
Scriptura, Γραφή.
Lectio, Ἀνάγνωσις.
Fabulæ, Μῦθοι.
Sententia, Ἀπόφασις.
Prouerbium, Παροίμιον.
Narratio, Διήγησις.
Oratio, Εὐχή.
Figura, Σχῆμα.
Poeta, Ποιητής.
Orator, Ῥήτωρ.
Accinctus, Περίζωστος.
Similitudo, Ὁμοίωσις.
Pronuntiatio, Ὑπόκρισις.
Comparatio, Ἴσωσις.
Parabole, Παροίμιον.
Laus, Ἐγκώμιον.

DE MILITIA. ΠΕΡΙ ΣΤΡΑΤΕΙΑΣ.

Caſtra, Παρεμβολή.
Milites, Στρατιῶται.
Pedites, Πεζοί.
Equites, Ἱππεῖς.
Sagittarii, Τοξόται.
Deſertores, Λειποτάκται.
Speculatores, Κατόπται.
Teſſerarii, Γραμματεῖς.
Signiferi, Σημειοφόροι.
Dux, Ἡγεμών.
Præfectus, Ἔπαρχος.
Tribunus, Δήμαρχος, Χιλίαρχος.
Centurio, Ἑκατόνταρχος.
Euocatus, Ταξίαρχος.
Decurio, Δεκάδαρχος.
Pax, Εἰρήνη.
Exercitus, Στράτευμα.
Legio, Τάξις, Θέμα.
Lancea, Λόγχη.
Haſta, Δόρυ.
Iaculum, Ἀκόντιον.
Spata, Σπάθη.
Gladius, Ξίφος.
Scutum, Ἀσπὶς, καὶ Σάκος.
Sagitta, Βέλος.
Arcum, Τόξον.
Hoſtes, Πολέμιοι.

Pugna,	Πόλεμος.
Rixa,	Μάχη.
Tumultus,	Θόρυβος.
Inſidiæ,	Ἐνέδραι.
Fuga,	Φυγή.
Captiui,	Αἰχμάλωτοι.
Cuſtodia,	Φυλακή.
Præda,	Ληΐδα.
Spolia,	Σκῦλα.
Obſides,	Ὅμηροι.
Protector,	Ὑπερασπιστής.
Auxiliatores,	Σύμμαχοι.
Socii,	Κοινωνοί.
Lectio,	Ἐκλογή.
Agmen,	Τάγμα.
Expeditio,	Ὁδοιπορία.
Impedimenta	Ἐμπόδια.
Prælium,	Παραγαμηφίς.
Explorator,	Κατάσκοπος.
Arma,	Ὅπλα.
Armati,	Ὁπλῖται.
Claſſis,	Στόλος.
Armiductor,	Ὁπλοδιδάσκαλος.
Fundibali,	Λιθοβόλοι.
Campidoctor	Ὁπλοδιδάκτης.
Balliſtæ,	Καταβεται.
Lorica,	Θώραξ.
Balteus,	Ζώνη.
Galea,	Περικεφαλαία
Clipeus,	Σάκος.
Aquilifer,	Ἀετοφόρος.
Circitus,	Περιοδεία.
Cohors,	Σπεῖρα.

DE CIVITATIB.	ΠΕΡΙ' ΠΟ'ΛΕΩΝ.
Ciuitas condita,	Πόλις ἐκτισμένη.
Vrbs,	Ἄστυ.
Oppidum,	Πολίχνιον.
Vicus,	Κώμη.
Murus,	Τεῖχος.
Turris,	Πύργος.
Pinna,	Ἔπαλξις.
Mœnia,	Περίβολος.
Propugnacula,	Προμαχῶνες.
Porta,	Πύλη.
Vallum,	Χαράδρα.
Via,	Ὁδός.
Via publica,	Ὁδὸς δημοσία
Forum,	Ἀγορά.
Tribunal,	Βῆμα.
Baſilica,	Βασιλική.
Porticus,	Στοά.
Statua,	Ἀνδριάς.
Imago,	Εἰκών.

Ambulatio,	Περίπατος.
Curia,	Βουλή.
AErarium,	Γαζοφυλάκιον
Ars,	Τέχνη.
Suburbanũ,	Προάστιον.
Carcer,	Λαξ
Cuſtodia,	Φυλακή.
Cloacarius,	Δεσμοφύλαξ
Popina,	Παντοπωλεῖον.
Cauponium,	Καπηλεῖον.
Piſtrinum,	Ἀρτοκοπεῖον.
Officina,	Συνεργιον.
Taberna,	Ἐργαστήριον.
Textrinum,	Κουρεῖον.
Cripta,	Ραιγη.
Quadruuiũ,	Ἄμφοδον.
Platea,	Ἀγυιά.
Ruga,	Ῥύμη.
Angiportus,	Στενωπός.
Tranſitor,	Πάροδος.
Biuium,	Δίοδος.
Triuium,	Τρίοδος.
Aſcenſum,	Ἀνάβασις.
Deſcenſum,	Κατάβασις.
Conlatio,	Ἔρανος.
Populus,	Ὄχλος.
Semita,	Ἀτραπὸς, Τρίβος.
Tramis,	Δίοδος.
Furnus,	Ἰπνός.
Fumarium,	Καπνοδοχεῖον.
Horti,	Κῆποι.
Publicum,	Δημόσιον.
Locus ſalubris,	Ὑγιεινὸς τόπος.
Curtina,	Ἔμβασις.
Perfuſorium,	Περιχυτήριον.
Balneum,	Βαλανεῖον.
Aſſacella,	Ἀφιδρωτήριον.
Fullonium,	Γναφεῖον.
Sutrinum,	Σκύτινον.
Macellum,	Κρεωπωλεῖον.
Alitorium,	Λαχανοπωλεῖον.
Perfuſorium,	Ἐπιχυτήριον.
Seplatiarium,	Μυροπώλιον.
Mons,	Ὄρος.

DE VENTIS.	ΠΕΡΙ' ἈΝΈΜΩΝ.
Ventus,	Ἄνεμος.
Venti,	Ἄνεμοι.
Flatus,	Πνοή.
Flat,	Πνέει.
Sufflat,	Φυσᾷ.
Vulturnus,	Εὖρος.
Auſter,	Νότος.
Fauonius,	Ζέφυρος.

Aquilo,	Βορέας.
Africus,	Λίψ.
Terreſter,	Ἀπόγαιος.
Strepitus,	Ψόφος.
Clamor,	Βοή.
Sonus,	Ἦχος.
Terræmotus,	Σεισμός.
Iatus,	Χάσμα.
Procella,	Καταιγίς.
Septentrio,	Ἀπαρκίας.
Subſolanus,	Ἀφηλιώτης.
Circis,	Κιρκίας.
Equalis,	Χῶρος.
Turbines,	Θύελλαι.
Eurus,	Εὖρος.

DE NAVIGATIONE.	ΠΕΡΙ' ΝΑΥΤΙΛΊΑΣ.
Nauigatio,	Ναυπλία.
Portus,	Λιμήν.
Naualia,	Νεώρια.
Mare trãquillum,	Θάλασσα γαλήνη.
Litus,	Αἰγιαλός.
Fluctus,	Κύματα.
Inſula,	Νῆσος.
Vnda,	Κλύδων.
Arena,	Ἄμμος.
Nauis,	Ναῦς.
Longa,	Μακρά.
Piſcatoria,	Ἁλιευτική.
Tutela,	Παράσημον.
Carina,	Τρόπις.
Remus,	Κώπη.
Puppis,	Πρύμνη.
Antemna,	Κέρας.
Arbor,	Δένδρον.
Funes,	Σχοινία.
Vela,	Ἄρμενα.
Segeſtrum,	Διφθέρα.
Sentina,	Ἀντλία.
Nauta,	Ναύτης.
Vector,	Ἐπιβάτης.
Onus,	Γόμος.
Ripa,	Ὄχθη.
Fluuius,	Ποταμός.
Pons,	Γέφυρα.

Iterum

DE NAVIGATIONE.	ΠΕΡΙ' ΠΛΕΥ'ΣΕΩΣ.
Nauigatio,	Πλοῦς.
Mare trãquillum,	Θάλασσα γαλήνη.
Tempeſtas,	Ζάλη.
Spuma,	Ἀφρός.
Fluctus,	Κῦμα.

Portus,	Λιμήν.
Traiectus,	Διαπέραμα.
Litus,	Αἰγιαλός.
Nauis,	Πλοῖον.
Carina,	Τρόπις.
Malus,	Ἱστός.
Antemna,	Κέρας.
Velum,	Ἱστίον.
Trocleæ,	Ἐπιδρομίδες.
Funes,	Ἐπιχοίνια.
Armamenta,	Ἄρμενα.
Ancora,	Ἄγκυρα.
Gubernaculũ	Αὐχένες.
Gubernacula,	Πηδάλια.
Gubernator,	Κυβερνήτης.
Proreta,	Πρωρεύς.
Mercator,	Ἔμπορος.
Vector,	Ἐπιβάτης.
Remus,	Κώπη.
Negotiator,	Πραγματευτής.
Sentina,	Ἀντλία.
Puppis,	Πρύμνη.
Remiges,	Κωπηλάται.
Lapides,	Λίθοι.
Lapilli,	Λιθάρια.
Cuneus,	Σφήν.
Maceria,	Τειγχός.
Textrinum,	Γιρδόποιον.
Cauerna,	Τρώγλα.
Androna,	Ἀνδρών.
Culina,	Μαγειρεῖον.
Granarium,	Σιτοβολών.
Horologium,	Ὡρολόγιον.
Arbor,	Ἱστός.
Carina,	Τρόπις.
Prora,	Πρώρα.
Onus,	Γόμος.

DE PISCIBVS.	ΠΕΡΙ ἸΧΘΥΩΝ.
Piſcis,	Ἰχθύς.
Lupus,	Λάβραξ.
Bucini,	Κήρυκες.
Polypus,	Πολύπους.
Anguila,	Ἔγχελις.
Mulus,	Τρίγλη.
Aſellus,	Ὀνίσκος.
Sepia,	Σηπία.
Gobio,	Γωβιός.
Lolligo,	Τευθίς.
Aurata,	Χρύσοφρυς.
Capito,	Κέφαλος.
Dentex,	Κοδονοξ.
Locuſta,	Κάραβος.

Iterum

DE PISCIBVS.	ΠΕΡΙ ἸΧΘΥΩΝ.
Piſcis,	Ἰχθύς.
Thynnus,	Θύννος.
Lupus,	Λάβραξ.
Mugilis,	Κεστρεύς.
Raea,	Βατίς.
Murena,	Σμύραινα.
Aſellus,	Ὀνίσκος.
Solea,	Βούγλωσσος.
Rubelliones,	Ἐρυθρῖνοι.
Mullus,	Τρίγλα.
Scarus,	Σκάρος.
Aurata,	Χρύσοφρυς.
Anguila,	Ἔγχελις.
Polypus,	Ὀκτάπους.
Lucuſta marina,	Κάραβος.
Apua,	Ἀφύη.
Delfinus,	Δελφῖνος.
Teſtudo,	Χελώνη.
Vitulus marinus,	Φώκη.
Turdus,	Κίχλα.
Vmbra,	Σκιά.
Saxatiles,	Φεκις.
Turpido,	Νάρκη.
Tructa,	Τρώκτης.
Sardina,	Θρίσσα.
Muſtela,	Γαλενη.
Perca,	Πέρκη.
Silurus,	Γλάνιος.
Coruus,	Κορακῖνος.
Lolligo,	Τευθίς.
Sepia,	Σηπία.
Cancer,	Καρκῖνος.
Muſculi,	Μύες.
Oſtrea,	Τήθεα.
Salſamẽtum,	Τάριχος.
Scorpios,	Σκορπίος.
Albula,	Ἰκταρα.
Salmo,	Ατλακευς.
Belua marina	Κῆτος.
Capito,	Κέφαλος.
Rubri,	Ἐρυθρῖνοι.
Catelli,	Γαλεοί.
Oclata,	Μελάνουρος.
Murices,	Κήρυκες.
Gobio,	Κωβιός.
Scillæ,	Καρίδες.
Balæna,	Φώκη.
Murina,	Ἄλμη.
Lacerti,	Κολοι.
Pelamides,	Πολιπος.
Melmarinũ,	Ἀφύαι.
Conciliæ,	Λαυδες.

DE AGRICVLTVRA.	ΠΕΡΙ ΓΕΩΡΓΙΑΣ.
Ager,	Ἀγρός.
Caſa,	Καλύβη.
Silua,	Ὕλη.
Lucus,	Ἄλσος.
Segetes,	Ἄρουραι.
Spica	Στάχυς.
Frumentũm,	Πυρός.
Triticum,	Σῖτος.
Ordeum,	Κριθή.
Lenticula,	Φακή.
Cicer,	Ἐρέβινθος.
Papauer,	Μήκων.
Pratum,	Λειμών.
Fœnum,	Χόρτος.
Mannue,	Δέσμη.
Vindemia,	Τρυγητός.
Torculare,	Ληνός.
Granarium,	Σιτοβολών.
Ortum,	Κῆπος.
Ruſticæ,	Ἄγροικοι.
Operarii,	Ἐργάται.
Foſſor,	Σκαφεύς.
Grex,	Ἀγέλη.
Paſtor,	Ποιμήν.
Saltuarius,	Ἀγροφύλαξ.
Circitor,	Κελεύτης.

Iterum

DE AGRICVLTVRA.	ΠΕΡΙ ΓΕΩΡΓΙΑΣ.
Agricultura,	Γεωργία.
Ager,	Ἀγρός.
Salubris,	Ὑγιεινός.
Predium,	Χωρίον.
Poſſeſſiones,	Κτήματα, Χώρα.
Regio frugifera, fertilis,	Χώρα καρποφόρος, εὔφορος.
Iugera,	Πλέθρα.
Nemus,	Νάπη.
Paſcua,	Νομή.
Pratum,	Λειμών.
Silua,	Ὕλη.
Saltus,	Δρυμοί.
Campus,	Πεδίον.
Mons,	Ὄρος.
Speculatio,	Σκοπή.
Præceps,	Κρημνός.
Vallis,	Κοιλάς.
Colles,	Βουνοί.
Terminus,	Ὅρος.
Fines,	Ὅρια.
Spelunca,	Σπήλαιον.
Saxa,	Πέτρα.
Ripa,	Ὄχθος.
Precipitia,	Κρημνοί.
Glebæ,	Βῶλοι.

Lucus,	Ἄλσος.
Semen,	Σπέρμα.
Seminatio,	Σπόρος.
Spicæ,	Στάχυες.
Seges,	Λήϊον.
Fructum maturum, immaturum,	Καρπὸν ὥριμον, ἄωρον.
1 Meſſis,	Θερισμός.
Meſſores,	Θερισταί.
Mannæ,	Δέσμαι.
Manipuli,	Δράγματα.
Aceruus,	Θημών.
Granarium,	Σιτοβολών.
Granum,	Κόκκος.
Frumentum,	Σῖτος.
Ordeum,	Κριθάριον.
Spelta,	Ὄλυρα.
Alica,	Χόνδρος.
Legumen,	Ὄσπριον.
Faba ſolida,	Κύαμος.
Faba freſa,	Ἐρεγμός.
Lenticula,	Φακῆ.
Peſum,	Πισός.
Cicer,	Ἐρέβινθος.
Milium,	Κέγχρος.
Aerum,	Ὄροβος.
Viccia,	Ἀφάκη.
Auena,	Βρόμος.
Lupini,	Θέρμοι.
Fenũgræcum,	Τῆλις.
Papauer,	Μήκων.
Git,	Μελάνθιον.
Fenum,	Χόρτος.
Paleæ,	Ἄχυρα.
Fenile,	Χορτοβολών.
Herba,	Βοτάνη.
Columbare,	Περιστερεών.
Vilicus,	Οἰκονόμος.
Saltuarius,	Ἀγροφύλαξ.
Colonus,	Γεωργός.
Ruſticus,	Ἀγροικος.
Circitor,	Κυκλευτής.
Exactor,	Ἀπαιτητής.
Operarius,	Ἐργάτης.
Mercenarius,	Μισθωτός.
Indigena,	Ἐγχώριος.
Aratrum,	Ἄροτρον.
Riuus,	Ῥεῖθρον.
Carrum,	Ἅμαξα.
Timo,	Ῥυμός.
Iugum,	Ζυγόν.
Rotæ,	Τροχοί.
Cantus,	Ἐπίσωτρον.
Bettis,	Παλαιόν.
Axes,	Ἄξονες.
Capſum,	Πλινθίον.
Ferramenta,	Ἐργαλεῖα.
Vinitor,	Ἀμπελων.

Putatores,	Κλαδευταί.
Foſſores,	Σκαφευταί.
Vinitores,	Ἀμπελουργοί.
Vindemiatores,	Τρυγηταί.
Propagatio,	Προκατορυγμός.
Vua,	Σταφυλή.
Racemus,	Βότρυς.
Maturum,	Ὥριμον.
Immaturum,	Ἄωρον.
Grana,	Ῥῶγες.
Cofinus,	Κόφινος.
Ciſterna,	Δεξαμενή.
Calcatorium,	Ληνός.
Muſtum,	Γλεῦκος.
Dulci,	Πίθοι.
Oliuetum,	Ἐλαιών.
Vindimia,	Τρυγητός.
Vindimiat,	Τρυγᾶται.
Horti,	Κῆποι.
Areæ,	Πρασιαί.
Apiarium,	Μελισσαιόν.
Apes,	Μέλισσαι.
Mel,	Μέλι.
Pomerium,	Παράδεισος.
Paſtor,	Ποιμήν.
Caprarius,	Αἰπόλος.
Subulcus,	Συοφορβός.
Porcarius,	Χοιροβοσκός.
Aſinarius,	Ὀνηλάτης.
Equitiarius,	Ἱπποκόμος.
Armentarius,	Βουκόλος.
Armenta,	Βουκόλια.
Bobile,	Βούστασις.
Equile,	Ἱπποστασις.
Ouile,	Ἔπαυλις αιλεαι
Auriga,	Ἡνίοχος.
Agitator,	Ἐλατήρ.
Vomer,	Ὕνις.
Stumbulum,	Κέντρον.
Grex,	Ἀγέλη.
Gregarius,	Ἀγελάρχης.
Tubera,	Ὕδνα.
Vadus,	Διάβασις.
Torrens,	Χειμάρρους.
Flumen,	Ποταμός.
Fons,	Πηγή.
Puteum,	Φρέαρ.
Molinæ,	Ὑδραλέσια.

DE ARBORIBUS.	ΠΕΡΙ ΔΕΝΔΡΩΝ.
Rami,	Κλάδοι.
Folia,	Φύλλα.
Laurus,	Δάφνη.
Edera,	Κισσός.
Pinus,	Πίτυς.

Sappinus,	Πεύκη.
Mirta,	Μυρσίνη.
Pirum,	Ἄπιον.
Pruna,	Κοκκύμηλα.
Nux,	Κάρυον.
Ficus,	Συκῆ.
Sorbus,	Μελανδρις.
Vrairone,	Κόμαρος.
Buxus,	Πύξος.
Malum,	Μῆλον.
Palma,	Φοῖνιξ.
Vlmus,	Πτελέα.
Salice,	Ἰτέα.
Vinea,	Ἄμπελος.
Vitis,	Κλῆμα.
Oliua,	Ἐλαία.
Arundo,	Κάλαμος.
Mora,	Συκάμινα.
Populum,	Αἴγειρος.
Quercum,	Δρύς.
Ilice,	Πρῖνος.

Iterum,

DE ARBORIBUS.	ΠΕΡΙ ΔΕΝΔΡΩΝ.
Arbores,	Δένδρα.
Radices,	Ῥίζαι.
Rami,	Κλάδοι.
Frondes,	Κλῶνες.
Virgæ,	Ῥάβδοι.
Folia,	Φύλλα.
Fructum,	Καρπός.
Sarmenta,	Κλήματα.
Vitis,	Ἄμπελος.
Oliua,	Ἐλαία.
Palmone,	Φοῖνιξ.
Ficus,	Συκῆ.
Nux,	Καρύα.
Perum,	Ἄπιον.
Cornua,	Κερατε.
Auolana,	Λεπτοκάρυα.
Meleſperum,	Μελωφιλα.
Iuniperum,	Ἀρκευθίς.
Laurum,	Δάφνη.
Myrta,	Μύρτη.
Cypreſſum,	Κυπάρισσον.
Buxum,	Πύξος.
Pinus,	Πίτυς.
Nuciſpinea,	Στρόβιλα.
Pupules,	Αἴγειρος.
Abies,	Ἐλάτη.
Quercus,	Δρύς.
Fraxinum,	Μελία.
Salix,	Ἰτέα.
Acer,	Σφένδαμνος.
Vlmus,	Πτελέα.
Edera,	Κισσός.
Ilix,	Πρῖνος.

Sabucus,	Ἀκτή.
Cortix,	Φλοιός.
Malum,	Μῆλον.
Peſſicum,	Περσικόν.
Cetreum,	Ἑσπερίς.
Citoneum,	Κυδώνιον.
Malum granatum,	Ῥόα.
Prunum,	Κοκκυμηλέα.
Sorba,	Οὖα.
Ceresium,	Κεράσιον.
Amigdalum,	Ἀμύγδαλον.
Caſtaneæ,	Λόπιμα.
Lentiſcum,	Σχῖνος.
Picea,	Πίσσα.
Fauum,	Φάλος.
Caproficus,	Ἐρινεός.
Oleaſtrum,	Ἀγριελαία.
Spina alba,	Ῥάμνος.
Arundo,	Κάλαμος.
Ferula,	Νάρθηξ.
Spinæ,	Ἀκάνθης.

DE OLERIBVS. ΠΕΡΙ' ΛΑΧΑ'ΝΩΝ.

Olus,	Λάχανον.
Coliculæ,	Κράμβη.
Cyma,	Ὄρμενον.
Malua,	Μολόχη.
Betas,	Σεῦτλα.
Rapa,	Γογγύλη.
Napi,	Βουνιάδες.
Cucurbita,	Κολοκύνθη.
Cucumeres,	Σικύδια.
Lactucæ,	Θριδάκια.
Intuba,	Σέριδες.
Fenuclum,	Μάραθρον.
Porri,	Πράσια.
Cardi,	Κυνάραι.
Menta,	Ἡδύοσμον.
Apium,	Σέλινον.
Ruta,	Πήγανον.

Iterum DE HOLERIBVS. ΠΕΡΙ' ΛΑΧΑ'ΝΩΝ.

Holera,	Λάχανα.
Hortus,	Κῆπος.
Hortulanus,	Κηπουρός.
Viridia,	Χλωρά.
Holuſmarinum,	Θαλασσόκραμβον.
Vniones,	Κακοῦβαι.
Origanum,	Ὀρίγανον.
Vrtica,	Κνίδη.
Malua,	Μολόχη.
Betæ,	Σεῦτλια.

Radix,	Ῥάφανος.
Lactuca,	Θρίδαξ.
Intibum,	Σέρις.
Cucurbita,	Κολοκύνθη.
Pepo,	Πέπων.
Rapa,	Γογγύλη.
Napus,	Βουνιάς.
Paſtinacæ,	Σταφιλῖνοι.
Porrum,	Πράσον.
capitatum,	κεφαλωτόν.
Alium,	Σκόρδον.
Cæpa,	Κρόμμυον.
Fasioli,	Λόβια.
Cardus,	Κυνάρα.
Aſparagos,	Ἀσπάραγος.
Aſparagi,	Μυάκανθοι.
Puleium,	Γλήχων.
Pumex,	Βαιος.
Sinapi,	Σινάπιον.
Anethum,	Ἄνηθον.
Satureia,	Θύμβρα.
Apium,	Σέλινον.
Ruta,	Πήγανον.
Caules,	Κράμβαι.
Menta,	Ἡδύοσμον.
Nepeta,	Καλαμίνθη.
Eruca,	Εὔζωμον.
Feniculum,	Μάραθρον.
Cirifolium,	Χαιρέφυλλον.
Atriplex,	Ἀνδράφαξ.
Eſcaria,	Τρόφιμα.
Siſamum,	Σίσαμον.
Ocimum,	Ὤκιμον.
Libiſticum,	Λιβυστικόν.
Papauer,	Μήκων.
Ambuuia,	Κιχώριον.
Apiaſtrum,	Ψευδοσέλινον.
Condimenta,	Ἀρτύματα.
Cyminum,	Κύμινον.
Coliandrum,	Κολίανδρον.
Trifolium,	Τρίφυλλον.
Fenumgræcū,	Τῆλις, Χετικέρον.
Plantago,	Ἀρνόγλωσσον.
Herba,	Βοτάνη.
Iuncum,	Σχοῖνος.
Aedum,	Ἀείζωον.
Faratalia,	Σύγκοπτα.
Cucumeres,	Σικύδια.

DE AVIBVS, ΠΕΡΙ' ὈΡΝΕ'ΩΝ.

Auis,	Ὄρνεον.
Aquila,	Ἀετός.
Vulturius,	Γύψ.
Pauo,	Ταώς.
Anſer,	Χήν.
Ciconia,	Πελαργός.

Mergus,	Αἴθυια.
Apis,	Μέλισσα.
Muſca,	Μυῖα.
Coruus,	Κόραξ.
Cornicla,	Κορώνη.
Erundo,	Χελιδών.
Turdus,	Κίχλα.
Merulus,	Κόψιχος.
Paſſer,	Στρουθίον.
Anatis,	Νῆσσα.
Columba,	Περιστερά.
Mutacilla,	Σεισοπυγίς.
Sturnus,	Ψάρος.
Cicada,	Τέττιξ.
Coturnix,	Ὄρτυξ.
Luſcinius,	Ἀηδών.
Regaliolus,	Βασιλίσκος.
Acceptor,	Ἱέραξ.
Ficedula,	Συκαλίς.
Gabia,	Γαλεάγρα.
Miluus,	Ἴκτινος.
Pica,	Κίσσα.

Iterum DE AVIBVS, ΠΕΡΙ' ὈΡΝΕ'ΩΝ.

Auis,	Ὄρνεον.
Aquila,	Ἀετός.
Vultor,	Γύψ.
Pauo,	Ταώς.
Anſera,	Χήν.
Olor,	Κύκνος.
Ciconea,	Πελαργός.
Grus,	Γέρανος.
Mergus,	Ἐρωδιός.
Coruus,	Κόραξ.
Cornix,	Κορώνη.
Gragulus,	Κολοιός.
Noctua,	Γλαύξ.
Accipiter,	Ἱέραξ.
Pullus,	Νεοττός.
Gallina,	Ὄρνις.
Gallus,	Ἀλέκτωρ.
Veſpertilio,	Νυκτερίς.
Hirundo,	Χελιδών.
Pica,	Κίσσα.
Luſcinius,	Ἀηδών.
Palumbus,	Φάσσα.
Anes,	Νῆσσα.
Picuſmartius	Δρυοκόλαψ.
Cuculus,	Κόκκυξ.
Vpupa,	Ἔποψ.
Turtur,	Τρυγών.
Merulus,	Κόσσυφος.
Acceia,	Ἀσκαλάφη.
Cardelus,	Ἀκανθυλίς.
Columba,	Περιστερά.
Nidus,	Νεοσσιά.

Paſſer, Στρουθός.
Fringillus, Σπίνος.
Sturnus, Ψάρος.
Mutacilla, Σεισοπυγίς.
Regius, Βασιλίσκος.
Ficedula, Συκαλίς.
Cicada, Τέττιξ.
Miluus, Ἰκτῖνος.
Apis, Μέλισσα.
Lucuſta, Ἀκρίς.
Muſca, Μῦα.
Tinia, Σὴς, καὶ Βρωτήρ.
Cimex, Κόρις.
Pulix, Ψυλλος.
Pinnæ, Πτερά.
Alæ, Πτέρυγες.
Ruſtrum, Ῥύγχος.
Pulluli, Νεοσσοί.
Veſpæ, Σφῆκες.
Oſſifragus, Ὀστοκόραξ.
Bubo, Νυκτοκόραξ.
Perdix, Πέρδιξ.
Alcion, Ἀλκυών.
Bardea, Κορυδαλλός.
Anima, Ψυχή.
Tabanus, Μύωψ.
Veſpertilio, Νυκτερίς.
Attagena, Ἀτταγᾶς.
Culex, Κώνωψ.
Bardaia, Κορυδαλός.
Quercedulus, Βοσκάς.
Mergulæ, Αἴθυια.
Papilio, Εαστινιη.
Scarabaius, Κάνθαρος.

DE BESTIIS, ΠΕΡῚ ΘΗΡΊΩΝ.

Beſtia, Θηρίον.
Beſtiæ feræ, Θῆρες ἄγριαι.
Vulpis, Ἀλώπηξ.
Leo, Λέων.
Leopardus, Πάρδαλις.
Vrſus, Ἄρκτος κλιαρισος.
Lupus, Λύκος.
Canis, Κύων.
Inductor, Ἐμβιβαστής.
Index, Μηνυτής.
Elephantus, Ἐλέφας.
Aper, Σύαγρος.
Ceruus, Ἔλαφος.
Inuleus, Νεβρός.
Caprea, Δορκάς.
Taurus, Ταῦρος.
Vitulus, Μόσχος.
Pullus, Πῶλος.
Sus, Ὗς.

Malalís, Τομιος.
Ouis, Πρόβατον.
Equus, Ἵππος.
Equa, Φορβάς.
Vacca, Δάμαλις.
Aries, Κριός.
Agnus, Ἀρνίον.
Capra, Αἴξ.
Hedus, Ἔριφος.
Hircus, Τράγος.
Pecora, Θρέμματα.
Scrofa, Γρόμφαινα.
Porcellus, Δέλφαξ.
Grex, (lis, Ἀγέλη.
Lupus cerua- Θώς.
Lepus, Λαγωός.
Cattus, Αἴλουρος.
Ichneumon, Ἰχνεύμων.
Caprifer, Αἴγαγρος.
Simius, Πίθηκος.
Iricius, Ἐχῖνος.
Rana, Βάτραχος.
Formica, Μύρμηξ.
Formicæ, Μυρμηδόνης.
Surix, Μῦς.
Muſtela, Γαλῆ.
Camelus, Κάμηλος.
Panthera, Πανθήρ.
Tigris, Τίγρις.
Canis venaticus, Κύων θηρευτής.
Canis veſtigator, Κύων ἰχνευτής.
Catulus, Σκύλαξ.
Lupa, Λύκαινα.
Aſinus, Ὄνος.
Mulus, Ἡμίονος.
Bos, Βούδιον.
Manſuetus, Ἥμερος.
Lea, Λέαινα.
Porcus, Χοῖρος.
Strutio, Στρουθοκάμηλος.
Talpa, Ἀσφάλαξ.

DE AEDIBUS, ΠΕΡῚ ΝΑῶΝ.

AEdes, Ναός.
Sacrum, Ἱερόν.
Veſtibulum, Πρόναον.
Ara, Βωμός.
Sacrificium, Θυσία.
Hoſtia, Θῦμα.
Turibulum, Θυμιατήριον.
Corona, Στέφανος.
Simulacra, Ξόανα.
Imagines, Εἰκόνες.
Dona, Χάρισμα.

Sacerdos, Ἱερεύς.
Popinarius, Θύτης.
Victimarius, Μοσχοτόμος.
Diuinus, Μάντις.
Hariolus, Προφήτης.
Edituus, Νεωκόρος.
Tus, Λίβανος.
Augur, Οἰωνιστής.
Flamen, Πέρσις.
Pontifex, Ἱερομνήμων.
Fetiales, Σπονδοφόροι.

DE MAGISTRATIBUS, ΠΕΡῚ ἈΡΧΌΝΤΩΝ.

Magiſtratus, Ἄρχων.
Princeps, Πρωτοπολίτης.
Rex, Βασιλεύς.
Regina, Βασίλισσα.
Imperator, Αὐτοκράτωρ.
Auguſtus, Σεβαστός.
Senatus, Σύνκλητος.
Senator, Συνκλητικός.
Conſul, Ὕπατος.
Proconſole, Ἀνθύπατος.
Præfectus, Ἔπαρχος.
Prætor, Στρατηγός.
Proprætore, Ἀντιστράτηγος.
Conſularis, Καθολικός.
Rationalis, Λογικός.
Curator, Φροντιστής, καὶ Λογιστής.
Dux, Ἡγεμών.
Queſtor, Ταμίας.
Legatus, Πρεσβευτής.
Cenſor, Τιμητής.
AEdilis, Ἀγορανόμος.
Iudex, (bis, Κριτής.
Tribunuſple- Δήμαρχος.
Scriba, Γραμματεύς.
Deſignator, Ἐπίσημος.
Deſcriptor, Διαγραφεύς.
Augur, Οἰωνοσκόπος.
Munerarius, Ἀγωνοθέτης.
Decurio, Βουλευτής.
Conuentus, Σύνοδος.
Paganus, Φυλέτης.
Curia, Βουλή.
Comitiæ, Ἀρχαιρέσια.
Deſignati, Ἐπίσημοι.
Decretum, Ἐπίκριμα.
Conſilium, Κοινοβούλιον.
Edictum, Διάταγμα.
Lex, Νόμος.
Aruſpex, Θύτης.
Pontifex, Ἱερομνήμων.
Rector, Ῥαβδοῦχος.
Magiſter equi Ἵππαρχος.

tum,
Flamen, Πρύτανις.
Publicus, Δημόσιος.
Quinquennalis, Πενταετηρικός.
Reus, Ὑπόδικος.
Patronus cauſæ, Συνήγορος.
Iuridicus, Ιαμας.

DE MEDICINA, ἸΑΤΡΙΚΗ.

Medicus, Ἰατρός.
Clinicus, Κλινικός.
Vulnerariꝰ, Τετρωτης.
Herbarius, Βοτανικός.
Ocularius, ὀφθαλμικός.
Cura, Θεραπεία.
Circitura, Περιοδία.
Eger, Νοσερός.
Pulſus venæ, Φλεβοτμονος.
Febris, Πυρετός.
Febris acuta, Πυρετὸς ὀξύς.
Infirmitas, Νοθορετης.
Acceſſio, Εἰσβολή.
Status, Ἀκμή.
Declinatio, Ὑπολήγουσα.
Conduplicatio, Συναναδίπλωσις.
Continuatio, Συνθεσία.
Reliquiæ, Καταλείμματα.
Laxamentũ, Χάλασμα.
Alleuatio, Κούφισμα.
Sine febre, Ἀπυρεξία.
Sinceritas, Εἰλικρίνεια.
Repetitio, Ἐπιξοπασμός
Sudor, Ἱδρώς.
Fomentum, Ἐνβροχή.
Adiuuamentum, Βοήθημα.
Medicamentum, Φάρμακον.
Frenetis, Φρενῖτις.
Ardor, Καῦσις.
Capitis dolor, Κεφαλαργία.
Lateris dolor, Περιπλευμονία.
Pulmonis valitudo, Πλευρῖτις.
Cordis valitudo, Καρδιακὸς πόνος.
Suffocatio, Συναγεθη.
Contractio, Παράλυσις.
Defectio, Λιποθυμία.
Inſania, Μανία.
Tuſſis, Βήξ.
Tabes, Τῆξις.

Debilitas, Παράλυσις.
Tertiana, Τριταῖον.
Quartana, Τεταρταῖον.
Cotidiana, Καθημερινά.
Suſpecta, Ὕποπτος.
Renium valitudo, Νεφρῖτις.
Calculoſus, Λιθιῶν.
Tormenta, Στραγγαλίαι.
Cruditas, Ἀπελπισια.
Splenicus, Σπληνικός.
Hydropicus, Ὑδρωπικός.
Sanguinis miſſio, Φλεβοτομία.
Sectio, Διαίρεσις.
Circuncisio, Περιαίρεσις.
Vulnus, Δλειμα.
Carbunculus, Ἀνθράκιον.
Vmor, Ἰχώρ.
Exarticulatio, Ἐξάρθρημα.
Articuli dolor, Ἀρθρῖτις.
Hernia, Κήλη.
Collectio, Ἀπόστημα.
Puſtula, Ψυδράκιον.
Acrimonia, Ἐξεθημάτων.
Eniſacrum, Ἐρυσίπελας.
Inflatio, Ἐμφύσημα.
Feruura, Φλεγμονή.
Dolor, Πόνος.
Furunculum, Δοθιήν.
Hordiolum, Κριθάριον.
Sinus, Κόλφος.
Scabiola, Ψώρα.
Vua, Σταφυλή.
Tinea, Σής.
Lacrimæ, Δάκρυα.
Turbatio, Τάραχος.
Orbatio, Τύφλωσις.
Inunctio, Ἔγχρισις.
Viſitare, Ἐπισκέψαι.
Immortalia, Ἀθανάσια.
Ignis, Πῦρ.

DE CARNE, ΠΕΡΙ ΚΡΕΩΝ.

Caro, Κρέας.
Porcina, Χοίρειον.
Lactantina, Γαλαθηνόν.
Verbeticina, Προβάτειον.
Agnina, Ἀρνειον.
Caprina, Αἴγειον.
Bubal, Βόειον.
Vitlina, Μόσχειον.
Ceruina, Ἐλάφειον.
Anſerina, Χήνειον.
Aprina, Συάγρειον.
Crudum, Ὠμόν.
Coctum, Ἑφθόν.

Conditum, Ἠρτυμένον.
Lacte, Γάλα.
Caſiuor, Τυρός.
Sumen, Οὖθαρ.
Vulua, Μήτρα.
Mel, Μέλι.
Laſar, Ὀπός.

Iterum DE CARNIBVS, ΠΕΡΙ ΚΡΕΩΝ.

Caro, Κρέας:
Verrina, Ὕεια.
Scrofina, Σκροφεια.
Porcina, Χοίρεια.
Bubula, Βόεια.
Vitulina, Μόσχεια.
Vaccina, Δαμάλεια.
Caprina, Αἴγεια.
Hedina, Ἐρίφεια.
Beruicina, Προβάτεια.
Agnina, Ἄρνεια.
Ceruina, Ἐλάφεια.
Vrſina, Ἄρκεια.
Leporina, Λαγῷα.
Anſerina, Χήνεια.

DE POTIONIBVS, ΠΕΡΙ ΠΟΤΩΝ.

Potio, Πότος.
Vinum, Οἶνος.
Vetus, Παλαιός.
Muſtus, Γλεῦκος.
Ruſticus, Ἄγροικος.
Bibiſti, Ἔπιες.
Calidum, Θερμόν.
Feruentem, Ζεστόν.
Frigidum, Ψυχρόν.
Tepidum, Χλιαρόν.
Merum, Ἄκρατον.
Aquatum, Ὑδαρῆ.
Temperatum Κεκραμένον.
Dulcem, Γλυκύν.
Succidum, Ἐνδυκαζον.

Iterum DE POTIONE, ΠΕΡΙ ΠΟΤΟΥ.

Potio, Πότος.
Bibere, Πίνειν.
Aquam, Ὕδωρ.
Frigidam, Ψυχρόν.
Recentem, Νεαρόν.
Temperatum Εὔκρατον.
Feruentem, Ζεστόν
Vinum, Οἶνον.

Vetus,	Παλαιόν.
Merum,	Ἄκρατον.
Aquatum,	Ὑδαρές.
Dulce,	Γλυκύ.
Suaue,	Χρηστόν.
Muſtum,	Γλεῦκος.
Campanũ,	Καμπανόν.
Græcanicũ,	Βιθυνόν.
Siculum,	Σικελόν.
Creticum,	Ἑλληνικόν.
Afrum,	Ἄφρον.
Ruſticum,	Ἄγροικον.
Marſicũ,	Μαρσικόν.
Paſſum,	Ἕψημα.

DE HABITATIONE,	ΠΕΡΙ' ΟἸΚΗΣΕΩΣ.
Habitatio,	Οἴκησις.
Domus,	Οἰκία.
Structura,	Οἰκοδομή.
Paries,	Τοῖχος.
Fundamenta,	Θεμέλια.
Lapides,	Λίθοι.
Harena,	Ἄμμος.
Lutum,	Πηλός.
Lateres,	Πλίνθοι.
Inpenſa,	Φύραμα.
Struitur,	Οἰκοδομεῖται.
Tegitur,	Στεγάζεται.
Calcs,	Ἄσβεστος.
Teſtæ,	Ὄστρακα.
Trabes,	Δοκοί.
Tectum,	Κέραμος, καὶ Στέγος.
Tegulæ,	Κεραμίδες.
Imbrices,	Καλυπτῆρες.
Subrunda,	Ὑπόστεγον.
Camera,	Ὀροφή.
Alerch,	Στρωτῆρες.
Oſtium,	Θύρα.
Ianua,	Πυλὼν, ἢ Αὐλή.
Cardo,	Στρόφιγξ.
Limen,	Οὐδὸς, ἢ φλιά.
Mandalus,	Κατοχεύς.
Feneſtra,	Θυρίς.
Clauſtrum,	Κλεῖθρον.
Conpluuiũ,	Μέσαυλον.
Pauimentũ,	Ἔδαφος.
Teſſelatum,	Ψηφολόγημα.
Maceries,	Τριγχός.
Canalis,	Ὑδροχόη.
Cloaca,	Ἀμάρα.
Cenaculum,	Ὑπερῷον.
Columnatũ,	Περίστυλον.
Cubiculum,	Κοιτών.
Cella,	Οἴκημα.
Porticus,	Στοά.
Scala,	Κλίμαξ.
Equile,	Ἱππόστασις.
Præſepium,	Φάτνη.
Ciſterna,	Δεξαμενή.
Angulus,	Γωνία.
Viuarium,	Ἰχθυοτροφεῖον.
Cellarium,	Ταμεῖον.
Solarium,	Ἡλιαστήριον.
Picturæ,	Ζωγραφίαι.
Tubus,	Σωλήν.
Horreum,	Εὐδοχεῖον, καὶ Ἀποθήκη.
Subdiual,	Ὕπαιθρον.
Balineum,	Βαλανεῖον.
Foſſa,	Τάφρος.
Tabula,	Σανίς.
Scobis,	Πρίσμα.
Superlimen,	Ὑπέρθυρον.
Vrbana,	Πολιτικά.
Ruſticana,	Ἄγροικα.
Triclinium,	Τρίκλινον.
hiemale,	Χειμερινόν.
æſtuale,	Θερινόν.
Stabulum,	Ἱππόστασις.
Cella vinaria,	Οἰνεών.
Pergula,	Περιφανη.
Anaticla,	Ἐπιστροφίς.
Fumarium,	Καπνοδόχος.
Valuata,	Δίθυρον.
Palus,	Πάσσαλος.
Lucus,	Ἄλσος.
Inſula,	Νῆσος.
Proſpectus,	Ἄποψις.
Silanus,	Κρήνη.
Teſtatium,	Ὀστράκιον.
Lapideum,	Λίθινον.
Sera,	Μοχλός.
Lignarium,	Ξυλοθήκη.
Focus,	Λαμπτῆρος.
Rogus,	Τάφος.
Sepulcrum,	Τύμβος.
Monumentum,	Μνημεῖον.

DE SVPELLECTILE,	ΠΕΡΙ' ἘΝΔΟΜΕΝΙ'ΑΣ.
Supellex lignea,	Ἐνδομενία ξυλίνη.
Lectus,	Κλίνη.
Sponda,	Ἐνήλατον.
Pes,	Πούς.
Lectipedes,	Κλινόποδες.
Armarium,	Πυργίσκος.
Arca,	Κιβωτός.
Locellus,	Γλωσσόκομος.
Orbis,	Κύκλος.
Verticulum,	Στρόφιγξ.
Sella arcuata,	Θρόνος.
Sella curulis,	Δίφρος.
Camera,	Ὀροφή.
Subaurata,	Ὑπόχρυσος.
Capſa,	Καμπτρα.
Tripes,	Τρίπους.
Subſellium,	Δίεδρον.
Carnarium,	Κρεμαστήριον.
Pila,	Ὅλμος.
Cribrum,	Κόσκινον.
Magidem,	Μάκτραν.
Rota,	Τροχός.
Axis,	Ἄξων.
Iugum,	Ζυγόν.
Formæ,	Καλόποδες.
Regula,	Κανών.
Infudibulũ,	Χώνη.
Malleum,	Σφῦραν.
Palus,	Πάσσαλος.
Tudicula,	Τορύνη.
Flabellum,	Ῥιπιστήρ.
Muſcipulum,	Μύαγρον.
Lanterna,	Φανόν.
Mœchulus,	Ἐνφαιον.
Popia,	Ζωμήρυσις.
Sporta,	Σπυρίς.
Scopam,	Σάρον.
Tendicula,	Σχαστήρ.
Manubrium,	Σπλεόν.
Modius,	Χοῖνιξ.
Semodius,	Ἡμιχοίνικον.
Tela,	Ἱστός.
Telæpes,	Ἱστόπους.
Baculum,	Βακτήριον.
Fuſtis,	Ῥόπαλον.
Inſubulum,	Ἀντίον.
Radius,	Κερκίς.
Rufus,	Ἄτρακτος.
Colucula,	Ἠλακάτη.
Verticellus,	Σφόνδυλος.
Iniclaris,	Ἐπίνηθρος.
Pluteum,	Παράθημα.
Muſcipula,	Μυάγρα.
Alueus,	Σκάφη.
Speculum,	Κάτοπτρον.
Dolium,	Πίθος.
Culcita,	Τύλη.
Puluinum,	Προσκεφάλαιον.
Ceruicale,	Ὑπαυχένιον.
Stragulum,	Περίστρωμα.
Lectica,	Φορεῖον.
Vaſarium,	Σκευοθήκη.
Pondera,	Σταθμία.
Libra,	Λίτρα.
Selibra,	Ἡμίλιτρον.
Sextarium,	Ξέστης.
Imina,	Ἡμίξεστον.
Panarium,	Ἀρτοφόρον.

Cupa,

Cupa,	Κυψέλη.
Peluis,	Λεκάνη.
Spongia,	Σφόγγος.
Piſtillus,	Ἀλατρίβανος.
Mola,	Μύλη.

DE ARTIFICIBUS. ΠΕΡῚ ΤΕΧΝΙΤΩ͂Ν.

Artifex,	Τεχνίτης.
Ars, (us,	Τέχνη.
Faber ferrarius,	Σιδηροκόπος.
Faber ærarius	Χαλκεύς.
Argentarius,	Ἀργυροκόπος.
Aurifex,	Χρυσοχόος.
Figularius,	Κεραμεύς.
Sutor,	Σκυτεύς.
Lucarius,	Θωρακοποιός.
Seplatiarius,	Μυροπώλης.
Negotiator,	Πραγματευτής.
Nummolarius,	Τραπεζίτης.
Fœnerator,	Δανειστής.
Leno,	Λινο.
Venator,	Κυνηγός.
Auceps,	Θηρευτής.
Piſcator,	Ἁλιεύς.
Fullo,	Γναφεύς.
Lanarius,	Ἐριουργός.
Textor,	Ὑφάντης.
Plumarius,	Ποικιλτής.
Tinctor,	Βαφεύς.
Celator,	Τορευτής.
Piſtor,	Ἀρτοκόπος.
Statuarius,	Ἀνδριαντοποιός.
Seductor,	Ἐξανδραποδιστής.
Pictor,	Ζωγράφος.
Lapidarius,	Λιθουργός.
Cloſtrarius,	Κλειδοποιός.
Cocus,	Μάγειρος.
Stabularius,	Πανδοκεύς.
Balneator,	Βαλανεύς.
Hortulanus,	Κηπουρός.
Sarcinator,	Ανεραλες.
Tonſor,	Κουρεύς.
Carbonarius,	Ἀνθρακάριος.
Mulio,	Ὀνηλάτης.
Inaurator,	Χρυσωτής.
Glutinator,	Κολλητής.
Grabataris,	Κλινοποιός.
Laterarius,	Πλινθουργός.
Cornarius,	Κεραοξόος.
Iunctor,	Ζευκτης.
Lutor,	Ἡλιαστής.
Lentiarius,	Ὀθονιακός.
Vulgenarius,	Μοιλοπωλης.
Sagittator,	Τοξευτής.
Scriptura,	Γραφή.
Scalptor,	Γλυφεύς.

DE AUREIS. ΠΕΡῚ ΧΡΥΣΕΏΝ.

Aurum,	Χρυσόν.
Aurea,	Χρύσεα.
Nodus,	Ἅμμα.
Clipeum,	Ἀσπίδιον.
Anulus,	Δακτύλιος.
Monile,	Ὅρμος.
Armillæ,	Περιχέρια.
Veriolæ,	Ψελεαι.
Catena,	Ἁλυσίδιον.
Lapilli,	Λιθάρια.
Inaures,	Ἐνώτια.
Gemma,	Σφραγίς.
Signaculum,	Σφράγισμα.
Vitreum,	Ὑάλινον.
Carbúculus,	Ἀνθράκιος.
Fibula,	Πόρπη.
Bulla,	Πομφόλυξ.
Redimiculũ,	Καθετήρ.
Diſcrimen,	Διάκριμα.
Torques,	Μανιάκης.
Ornaméta,	Κοσμία.
Clipeus,	Ἀσπίδιον.
Liliolum,	Περιαυχένιον.
Claſſes,	Τάξεις.
AEſtimator,	Ἰσοψιστος.
AEſtimatores	Ἰσοψισται.
Iacula,	Βολίδες.
Tortus,	Στρόφος.
Lambent,	Λείχουσιν.
Dolat,	Ειαστ αθι.

DE ARGENTEIS. ΠΕΡῚ ἈΡΓΥΡΕΏΝ.

Argentea,	Ἀργύρεα.
Pocula,	Ποτήρια.
Tornata,	Τορευτά.
Celata,	Ἔγγλυφα.
Limata,	Διαρινητά.
Inaurata,	Περίχρυσα.
Patera,	Φιάλη.
Vrceus,	Σταμνίσκος.
Vinarium,	Οἰνοφόρον.
Colum,	Ἰθμός.
Lanx,	Μαζονόμος.
Cigni,	Κύκνοι.
Cochliarium,	Κοχλιορίξ.
Subpoſturiũ,	Ὑπόθημα, καὶ Ὑποθητήριον.
Cæroſtatariũ,	Κηροφόρον.
Lucerna,	Λύχνος.
Trulla,	Ὑποχεύς.
Situla,	Ὑδροφόρος.
Auriſcalpiũ,	Ὠτόγλυφον.
Argentum,	Ἄργυρον.
Pura,	Λιτά.
Strata,	Ξυστρωτά.
Operculum,	Πῶμα.
Patina,	Φιάλη.
Merarium,	Ἀκρατοφόρον.
Guſtatorium,	Γευστήριον.
Turabulum,	Λιβανωτην.

DE AEREIS. ΠΕΡῚ ΧΑΛΚΕΏΝ.

AEs,	Χαλκός.
AEra,	Χαλκεῖα.
Situla,	Κάλπις, καὶ Κάδος.
Candelabrũ,	Λυχνοῦχος.
Sitella,	Ὑδρία.
Tinnibulum,	Κώδων.
Tuba,	Σάλπιγξ.
Amus,	Ἄγκιστρος.
AEneum,	Λέβης.
Sartago,	Τήγανος.
AErugo,	Ἰός.
Statua,	Ἀνδριάς.
Equeſtris,	Ἔφιππος.
Scutra,	Χαλκίον.
Labrum,	Λουτήρ.
Strigilis,	Ψήκτρα.
Orna,	Ἡμικεραμον.
Tibiæ,	Αὐλοί.
Feſtula,	Σύριγξ.
Quadras,	Χαλκοῦς.
Fuſile,	Χωνευτόν.
Ductile,	Ἑλκυστόν.
Amphora,	Κεράμιον.
Ampulla,	Λήκυθος.
Anſa,	Λαβή.
Acucula,	Βελόνη.
Acus,	Ῥαφίς.
Spicillum,	Μήλη.
Lana,	Λεπίς.
Aquale,	Ὑδροχοεῖον.
Buccula,	Ὀμφαλός.
Cornum,	Κέρας.

DE FERRAMENTIS. ΠΕΡῚ ΣΙΔΗΡΩ͂Ν.

Ferramenta,	Σιδήρια.
Folles fabriles	Φυσήλατοι.
Encudo,	Ἄκμων.
Forfex,	Καρκίνος.
Lima,	Ῥίνη.
Serra,	Πρίων.
Martellus,	Σφυρα.
Vectis ferrea,	Μοχλός.
Aſcia,	Σκέπαρνον.
Terebra,	Τρύπανον.
Rotabulum,	Ευσκαδης.
Dolabra,	Πέλεκυς.
Secur,	Σηκουρειν.

Vidobium,	Δίκελα.
Graticula,	Ἐσχάρα.
Pala,	Πτύον.
Clauus,	Ἧλος.
Clauis,	Κλειδίον.
Catena,	Ἄλυσις.
Femella,	Ἀμφίδρις.
Subula,	Ὀπήτιον.
Scalpellum,	Σμίλιον.
Nouacula,	Ξυρόν.
Circulum,	Κρίκος.
Clauſtrum,	Κλεῖθρον.
Ligo,	Μάκελλα.
Ferrũ durum,	Στόμωμα.
Libra,	Εισταθμον.
Arcũterebra,	Εραξι.
Vomer,	Ὕνις.
Runcina,	Ῥυκάνη.
Manica ferrea	Χειρόπεδον.
Coruus,	Κορακίσκος.
Fuſcina,	Τριόδους.
Gladium,	Ξίφος.
Cultrum,	Μάχαιρα.

DE VASIS FICTILIBVS,	ΠΕΡΙ ΟΣΤΡΑΚΙΝΩΝ.
Fictile,	Ὀστράκιον.
Fictilia vaſa,	Ὀστράκινα σκεύη.
Dolium,	Πίθος.
Amphora,	Κεράμιον.
Lagœna,	Λαγύνιον.
Olla,	Κύθρα.
Operculum,	Πῶμα.
Pultorium,	Σηρισκος.
Catinum,	Πινάκιον.
Clibanum,	Κλίβανον.
Infudibulum,	Χώνην.

DE LANEIS.	ΠΕΡΙ ἘΡΙΩΝ.
Lana,	Ἔριον.
Lanæ,	Ἔρια.
Nigra,	Μέλανα.
Color,	Χρῶμα.
Corporinũ,	Σωμάτινον.
Acia,	Ῥάμμα.
Pluma,	Μνοῦς.
Textile,	Ὑφαντόν.
Stamen,	Στήμων.
Trama,	Ῥοδάνη.
Flocci,	Κροκίδες.
Glomera,	Ἀγαθίδια.
Panicola,	Πηνίον.
Licium,	Μίτος.
Fimbriæ,	Κράσπεδα.
Pediculi,	Ἀρπεδόνες.
Lanifica,	Ἐριουργός.

Pannus,	Ῥάκος.
Simplex,	Ἁπλοῦς.
Duplex,	Διπλοῦς.
Triplex,	Τριπλοῦς.
Quadratum,	Τετράγωνον.
Rotundum,	Στρογγύλον.
Nouum,	Καινόν.
Rude,	Ἄγναφον.
Varium,	Ποικίλον.
Orciolum,	Στάμνος.
Subpoſturiũ,	Ὑπόθεμα.
Capſa,	Κάπτρον.
Capſarium,	Κάπτρον φόρου.

DE VESTIMENTIS,	ΠΕΡΙ ἹΜΑΤΙΩΝ.
Veſtis,	Ἱματισμός.
Veſtimenta,	Ἱμάτια.
Tenuia,	Λεπτά.
Groſſa,	Ἁδρά.
Noua,	Καινά.
Trita,	Τριβακά.
Perlucida,	Διαφανῆ.
Leuia,	Ἐλαφρά.
Tonica,	Χιτών.
Latuſclauus,	Πλατύσημος.
Faſciæ pectorales,	Στηθόδεσμοι.
Capitulare,	Κεφαλόδεσμον.
Reticulum,	Κεκρύφαλον.
Dormitoria,	Ἐνκοιμήτρα.
Tapite,	Τάπης.
Amiculum,	Ἐπικάρσιον.
Linteum,	Ὠμόλινον.
Saccellum,	Μαρσύπιον.
Veſtiarium,	Ἀμφίασμα.
Rudia,	Ἄγναφα.
Polita,	Γεγναμμένα.
Lota,	Πεπλυμμένα.
Curata,	Τεληλημενα.
Suffita,	Τεθυωμένα.
Colorata,	Κεχρωματισμένα.
Interpota,	Ἐπίγναφα.
Toga,	Τήβενος.
Prætexta,	Περιπόρφυρος.
Superalia,	Ἐπενδύτης.
Pallium,	Πέπλος.
Claui,	Σημεῖα.
Clauare,	Πορφυρῶσαι.
Manicæ,	Χειρίδες.
Anguſticlauia,	Ψιλόσημα.
Pinnula,	Φαιλόνη.
Faſcia,	Στηθόδεσμος.
Ventrile,	Φοῦνδαμ.
Volucrum,	Εἴλημα.
Inuolutum,	Ἐνειλημένον.

Fimbriæ,	Κράσπεδα.
Chlamys,	Χλαῖνα.
Pellis lanata,	Βαίτη.
Torale,	Περίκλιτρον.
Velum,	Περιπέτασμα.
Terſorium,	Ἐκμαγεῖον.
Lintea,	Ὀθόνια.
Lacerna,	Ἐφεστρίς.
Stola,	Στόλος.
Palla,	Πέπλος.
Babylonicũ,	Σπιοελης.
Sui coloris,	Ἰδιόχρωμον.
Corticatum,	Φυλύρινον.
Viſcinum,	Ξυλοις.
Fluſculus,	Κόκκος.

DE PELLIBVS.	ΠΕΡΙ ΔΕΡΜΑΤΩΝ.
Pelles,	Δέρματα.
Segeſtrum,	Στέγαστρον.
Calciamenta,	Ὑποδήματα.
Ligula,	Γλωσσίς.
Solum,	Κάσσυμα.
Corrigiæ,	Ἱμάντες.
Soleas,	Σανδάλια.
Libellum,	Σκιάδρον.
Pela,	Σφαῖρα.
Vtres,	Ἀσκοί.
Ducale,	Ἀγωγεύς.
Scutum,	Ὅπλον.
Scutica,	Σκύτος.
Flagellum,	Μάστιξ.
Retinaculũ,	Ἡνίαι.
Frenum,	Χαλινάριον.
Capiſtrum,	Φορβαία.
Balteum,	Ζωστής.
Antilena,	Εἰστήρ.
Stratra,	Ἐπίπτιον.
Pera,	Ἄπα.
Funes,	Σχοινία.
Puluerariã,	Ὀδόχνοις.
Curſor,	Δρομεύς.
Cingula,	Ζώνη.

DE DIVITIIS,	ΠΕΡΙ ΠΛΟΥΤΟΥ.
Diuitiæ,	Πλοῦτος.
Pecuniæ,	Χρήματα.
Aureæ,	Χρυσᾶ.
Argenteæ,	Ἀργύρεα.
Eburneæ,	Ἐλεφάντινα.
AEreæ,	Χάλκεα.
Ferreæ,	Σιδηρᾶ.
Plumbeæ,	Μολύβινα.
Stagneæ,	Κασσιτέρινα.
Gemmæ,	Ψηφία.
Veſtes,	Ἱματισμός.
Fundi,	Ἀγροί.

Domus,	Χωρία.
Habitationes,	Οἰκήματα.
Tabernæ,	Ἐργαστήρια.
Familia,	Οἰκέται.
Pecora,	Θρέμματα.
Naues,	Πλοῖα.
Animalia,	Ζῶα.
Iumenta,	Κτήνη.
Greges,	Ἀγέλαι.
Pecora,	Ποιμνία.
Mancipia,	Σώματα.
Diues,	Πλούσιος.
Beatus,	Μακάριος.
Inquilini,	Ἔνοικοι.
Cubicularii,	Κοιτωνῖται.
Ornatrices,	Κοσμήτριαι.
Sagittarius,	Τοξότης.
Strigillarius,	Ξυστροποιός.
Textor,	Ὑφάντης.
Saltator,	Ὀρχηστής.
Tornator,	Τορνευτής.
Tonſor,	Κουρευτής.
Tector tignarius,	Στεγαστὴς τέκτων.
Faber ferrarius,	Σιδηρουργός.
Faber figula-	Κεραμεύς.
Fullo, (tor,	Γναφεύς.
Fœnerator,	Δανειστής.
Furnarius,	Ἰπνοποιός.
Faber naualis,	Ναυπηγός.
Agrimenſor,	Γεωμέτρης.
Fictor,	Πλάστης.
Sigillarius,	Ἀγαλματοποιός
AEborarius,	Ἐλεφαντουργός
Interraſor,	Διαρινητής.
Celator,	Τορνευτής.
Bracharius,	Πεταλοποιός.
Purpurarius,	Πορφυροπώλης
Tinctor,	Βαφεύς.
Seplatiarius,	Μυροπώλης.
Pigmētarius,	Φαρμακοπώλης.
Nūmularius,	Τραπεζίτης.
Valuarius,	Δομοστίκλων.
Mēbranarius	Διφθεροποιός.
Clauſtrarius,	Κλειδοποιός.
Clauarius,	Ἡλοκόπος.
Loricarius,	Θωρακοποιός.
Vitrarius,	Ὑαλουργός.
Tabernarius,	Ἐργαστηριάρχης
Natator,	Κολυμβητής.
Venator,	Κυνηγέτης.
Altiliarius,	Ὀρνιθοτρόφος.
Pometarius,	Ὀπωροπώλης.
Oleator,	Λαχανοπώλης
Mulomedicꝰ,	Ἱππίατρος.
Mulicurius,	Ἡμιονοκουρος.
Molinarius,	Ὑδραλέτης.

DE TEMPORIBVS.	ΠΕΡΙ ΧΡΟΝΩΝ.
Tempus,	Χρόνος.
Hora,	Ὥρα.
Punctum,	Στιγμή.
Momentum,	Ῥοπή.
Menſis,	Μήν.
Annus,	Ἐνιαυτός.
Biennium,	Διετία.
Triennium,	Τριετία.
In futurum,	Εἰς τὸ μέλλον.

DE DIEBVS FESTIS,	ΠΕΡΙ ΗΜΕΡΩΝ ΒΙΩΤΩΝ.
Dies feſtus,	Ἑορτή.
Feriæ,	Ἀργίαι.
Saturnalia,	Κρόνια.
Liberalia,	Διονύσια.
Neptunalia,	Ἐφέσια.
Cara cognatio,	Τιμησυγγένια.
Terminalia,	Ὀπωντήσια.
Veſtalia,	Θεραι.
Cena pura,	Παρασκευή.
Nundinæ,	Ἐνίαι.
Natalis,	Γενέθλιον.

DE SPECTACVLIS.	ΠΕΡΙ ΘΕΩΡΙΩΝ.
Spectaculum,	Θεωρία.
Spectatores,	Θεωρῖται.
Theatrum,	Θέατρον.
Odiuum,	Ὠδεῖον.
Scæna,	Σκηνή.
Tubicines,	Κήρυκες.
Pueruli,	Πιεαυδη.
Coraule,	Χοροαυλη.
Comœdi,	Κωμῳδοί.
Citharœdi,	Κιθαρῳδοί.
Saltator,	Ὀρχηστής.
Chorus,	Χορός.
Cantatores,	Τραγῳδηται.
Fiſtulator,	Συριστής.
Organarius,	Ὑδραύλης.
Trachidii,	Τραγῳδοί.
Plagiola,	Φοπινγεστη.
Sibilum,	Συριγμός.
Stadium,	Στάδιον.
Curſores,	Δρομεῖς.
Luctatores,	Παλαισταί.
Pancratiarii,	Παγκρατιάριοι.
Circus,	Ἱππόδρομος.
Pompa,	Πομπή.
Carceres,	Καμπτῆρες.
Creta,	Λεύκη.
Gradus,	Βαθμός.
Agitatores,	Ἡνίοχοι.
Biga,	Συνωρίς.

Sexiunge,	Ἑξζεῦξις.
Amphithea-	Ἀμφιθέατρον.
Beſtiæ, (trū,	Θηρία.
Venatores,	Κυνηγοί.
Gladiatores,	Μονομάχοι.
Pugnatores,	Πυκτεῦται.

DE BELLARIIS.	ΠΕΡΙ ΤΡΑΓΗΜΑΤΩΝ.
Bellaria,	Τραγήματα.
Placus,	Πλακοῦς.
Subtillus,	Ἔνθυπτς.
Libus,	Ἐντηριάδες.
Melitoma,	Μελιτώματα.
Lucunclus,	Τηγανίτης.
Copta,	Κοπτή.
Poma,	Ὀπώρα.
Vua,	Σταφυλή.
Vua paſſa,	Σταφίδες.
Nuclei,	Στρόβιλια.
Ficus,	Σῦκα.
Caricæ,	Ἰσχάδες.
Palmæ,	Φοίνικες.
Nuces,	Καρύδια.
Caſtania,	Λόπιμα.
Aualanæ,	Λεπτοκάρυα.
Mora,	Συκάμινα.
Pruna,	Κοκκύμηλα.
Pera,	Ἄπια.
Mala,	Μῆλα.
Mala granata	Ῥόαι.
Cotonia,	Κυδώνια.
Meſpera,	Ἀχράδες.

DE MORIBVS.	ΠΕΡΙ ΤΡΟΠΩΝ.
Mores,	Τρόποι.
Acceptus,	Προσηνής.
Accuſator,	Κατήγορος.
Adrogans,	Ἀπρόσχωρος.
Adſertor,	Εὐεργέτης.
Adſiduus,	Συνεχής.
Aduerſarius,	Ἀντίδικος.
Adulator,	Ἐρχόμωκος.
AEqualis,	Ἴσος.
Agilis,	Γοργός.
Alapator,	Καυχητής.
Aleator,	Κυβευτής.
Amabilis,	Φιλητός.
Altioſus,	Δύσεργος.
Amator,	Φιλητής.
Animoſus,	Ψυχικός.
Aptus,	Ἁρμόζων.
Argutus,	Εὐσύστροφος.
Aſper,	Τραχύς.
Attentus,	Πρόσοχος.
Audax,	Τολμηρός.
Auarus,	Σκνιφός.
Auricularius,	Ὠτακουστής.

Auidus,	Ἄπληστος.
Boni animi,	Εὔψυχος.
Boni conſilii,	Εὔβουλος.
Bonus,	Καλός.
Baroſus,	Σοβαρός.
Beneficus,	Ἀγαθοποιός.
Blandus,	Κολακευτής.
Glorioſus,	Εὐκλεής.
Gaudens,	Χαίρων.
Graſſator,	Λωποδύτης.
Gratus,	Εὔχαρις.
Guloſus,	Λίχνος.
Delicatus,	Σπάταλος.
Deriſor,	Ἐμπαίκτης.
Difficilis,	Δύσκολος.
Diligens,	Ἐπιμελής.
Diſſertus,	Λόγιος.
Docibilis,	Εὐμαθής.
Doctus,	Πεπαιδευμένος
Durus,	Σκληρός.
Demens,	Ἀπονενοημένος.
Efficax,	Δραστικός.
Exactus,	Ἀγχίνους.
Exul,	Φυγάς.
Iracundus,	Ὀργίλος.
Infelix,	Ἀτυχής.
Zelotypus,	Ζηλότυπος.
Elegans,	Εὐειδής.
Inmerens,	Ἀναίτιος.
Incertus,	Ἀβέβαιος.
Inceſtus,	Ἀσελγής.
Incõmodus,	Ἄχρηστος.
Inconſtans,	Ἀσύστατος.
Incredulus,	Ἄπιστος.
Indocibilis,	Δυσμαθής.
Induſtrius,	Φιλόπονος.
Indoctus,	Ἀμαθής.
Inflatus,	Πεφυσημένος.
Ingenioſus,	Εὐφυής.
Inhumanus,	Ἀπάνθρωπος.
Inimicus,	Ἐχθρός.
Ingratus,	Ἀχάριστος.
Iniuſtus,	Ἄδικος.
Immobilis,	Ἀκίνητος.
Innocens,	Ἀβλαβής.
Impius,	Ἀσεβής.
Inpoſtor,	Ἐπιθέτης.
Inprobus,	Ἀναιδής.
Inprudens,	Ἄφρων.
Inreuerens,	Ἀνέντρεπτος.
Inſulſus,	Ἄναλος.
Inſanus,	Μαινόμενος.
Inſatiabilis,	Ἀχόρταστος.
Inutilis,	Ἄχρηστος.
Inuidus,	Φθονερός.
Inpotens,	Ἀδύνατος.
Iocoſus,	Εὐτράπελος.
Impiger,	Ἄοκνος.
Cæſor,	Δαρτός.
Calloſus,	Τυλων.
Calumniator	Συκοφάντης.
Caſtus,	Ἁγνός.
Celer,	Ταχύς.
Certator,	Ἐρεθιστικός.
Certus,	Ἀκριβής.
Ceſſator,	Σχολαστής.
Citatus,	Ὠκύς.
Clamoſus,	Κραύγασος.
Cogitator,	Λογιστικός.
Comeſtor,	Καταφαγάς.
Commodus,	Εὔχρηστος.
Communis,	Κοινωνικός.
Concinnatus	Τέλειος.
Cordatus,	Εὐκάρδιος.
Corruptor,	Φθορεύς.
Criminoſus,	Διάβολος.
Crudelis,	Ὠμόφρων.
Cruentus,	Μιαιφόνος.
Cupidus,	Σκνιφός.
Curioſus,	Πολυπράγμων
Largus,	Δαψιλής.
Laborioſus	Κακοπαθής.
Lacinioſus,	Προυνικος.
Latro,	Ληστής.
Linens,	Ἤπιος.
Lentus,	Ἠρεμαῖος.
Libidinoſus,	Ἀσελγής.
Litigioſus,	Μάχιμος.
Loquax,	Λάλος.
Luſor,	Παίκτης.
Luxurioſus,	Ἄσωτος.
Meſtus,	Στυγνός.
Maledicus,	Λοίδορος.
Malefieus,	Κακοποιός.
Manſuetus,	Ἥμερος.
Memorioſus,	Μνήμων.
Mendax,	Ψεύστης.
Miſer,	Ταλαίπωρος.
Miſericors,	Ἐλεήμων.
Miſerabilis,	Ἐλεεινός.
Mitis,	Μείλιχος.
Modulator,	Μελοποιός.
Moleſtus,	Ὀχληρός.
Modeſtus,	Ἐπιεικής.
Mollis,	Ἁπαλός.
Mirabilis,	Θαυμαστός.
Muliebrioſus	Γυναιμανής.
Murmurioſus,	Γόγγυσος.
Mundus,	Καθαρός.
Malus,	Κακός.
Negligens,	Ἀμελής.
Nefandus,	Ἀπόρρητος.
Coëtus,	Ἥσυχος.
Nequam,	Πονηρός.
Nugatorius,	Οὐδαμινός.
Verax,	Ἀληθής.
Verſutus,	Σκολιός.
Verecundus,	Αἰσχυντηρός.
Velox,	Ταχύς.
Velociſſimus,	Ταχύτατος.
Violentus,	Βιαστής.
Paratus,	Ἕτοιμος.
Parricida,	Πατροκτόνος.
Parcus,	Φειδωλός.
Patiens,	Καρτερικός.
Perfectus,	Τέλειος.
Peritus,	Ἔμπειρος.
Periurus,	Ἐπίορκος.
Parcioſus,	Φαῦλος.
Peruerſus,	Ἐπαρίστερος.
Piger,	Ὀκνηρός.
Peſſimus,	Κάκιστος.
Petulans,	Αὐθάδης.
Pius,	Εὐσεβής.
Prædo,	Πειρατής.
Præſtans,	Παρεκτικός.
Probus,	Δόκιμος.
Proteruus,	Προπετής.
Pudicus,	Αἰσχυντηρός.
Rabioſus,	Λυσσώδης.
Raptor,	Ἅρπαξ.
Recens,	Πρόσφατος.
Religioſus,	Δεισιδαίμων.
Reuerens,	Εὐέντρεπτος.
Sacrilegus,	Ἱερόσυλος.
Sæuus,	Χαλεπός.
Sapiens,	Φρόνιμος.
Sceleſtus,	Ἀνόσιος.
Scrupuloſus,	Ἀκριβαστής.
Securus,	Ἀμέριμνος.
Seductor,	Ἀπατητής.
Senſatus,	Νουνεχής.
Sibi placens,	Αὐτάρεσκος.
Sicarius,	Φονεύς.
Silentioſus,	Σιγηρός.
Simplex,	Ἁπλοῦς.
Sinceris,	Εἰλικρινής.
Sine affectu,	Ἀπαθής.
Sine ſtudio,	Ἀφιλόπονος.
Sine vile,	Ἄλυπος.
Alumnus,	Θρεπτός.
Dominus,	Κύριος.
Domina,	Κυρία.
Patronus,	Πάτρων.
Paterfamilias	Οἰκοδεσπότης.
Materfamilias,	Οἰκοδέσποινα.
Seruus,	Δοῦλος.
Ancilla,	Δούλη.
Verna,	Οἰκογενής.
Iuuenis,	Νέος.
Puella,	Κόρη.
Femina,	Θήλεια.
Vxor,	Ἄλοχος.
Mulier,	Γυνή.
Virgo,	Παρθένος.

Concubina,	Παλλακή.
Amica,	Φίλη.
Petitor,	Μνηστήρ.
Amicus,	Φίλος.
Sodalis,	Ἑταῖρος.
Ciuis,	Πολίτης.
Spurius,	Νόθος.
Legitimus,	Νόμιμος.
Adfinis,	Ἀγχιστεύς.
Coniux,	Σύμβιος.
Nupta,	Γεγαμημένη.
Nouanupta,	Νεογαμητή.
Nouicius,	Νεώνητος.
Procurator,	Ἐπίτροπος.
Famula,	Θεράπαινα.
Miniſter,	Διάκονος.
Conſcius,	Συνίστωρ.
Subiectus,	Ὑποτεταγμένος
Nobilis,	Ἐνάρετος.
Obſtetrix,	Μαῖα.
Feta,	Αολη.
Germanus,	Γνήσιος.
Cōlactaneus,	Σύντροφος.
Gener,	Γαμβρός.
Compar,	Σύνζυγος.
Patruus,	Πάτρως.
Priuignus,	Πρόγονος.
Pupillus,	Ὀρφανός.
Tutor,	Φροντιστής.
Liber,	Ἐλεύθερος.
Conlibertus,	Συναπελεύθερος.
Heres,	Κληρονόμος.
Ipſe,	Αὐτός.
Ipſa,	Αὐτή.
Abnepus,	Ἀπόγονος.
Propinquus,	Κηδεστής.
Cliens,	Πρόσφυξ.
Patricius,	Αὐτόχθων.
Particeps,	Ἰσόμοιρος.
Vicinus,	Γείτων.
Inimicus,	Ἐχθρός.
Domeſticus,	Οἰκεῖος.
Priuatus,	Ἰδιώτης.
Emptus,	Ἀγοραστός.
Famula,	Θεράπαινα.
Ciuis,	Πολίτης.
Arbiter,	Μεσίτης.
Conſanguineus,	Ὅμαιμος.
Subpoſtitius,	Ὑποβολιμαῖος.
Plebeius,	Δημότης.

DE INSTITVTIONE ARTIS GRAMMATICAE. — ΠΕΡΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ.

Grāmaticus,	Γραμματικός.
Ars,	Τέχνη.
Lectio,	Ἀνάγνωσις.
Expoſitio,	Ἔκθεσις.
Emendatio,	Διόρθωσις.
Metafraſis,	Μετάφρασις.
Semiuocales,	Ἡμίφωνα.
Breuis,	Κολοβά.
Longa,	Μακρά.
Dictio,	Φράσις.
Oratio,	Εὐχή.
Narratio,	Διήγημα.
Ex tempore,	Ἐκ νυκτὸς.
Meditatio,	Σκέψις.
Membrana,	Σωμάτια.
Folium,	Φύλλον.
Extremales,	Ἐξωτερικός.
Volumen,	Τεῦχος.
Comœdia,	Κωμῳδία.
Proſa oratio,	Πεζὸς λόγος.
Partes orationis,	Μέρη λόγου.
Nomen,	Ὄνομα.
Verbum,	Ῥῆμα.
Participiū,	Μετοχή.
Articulus,	Ἄρθρον.
Pronomē,	Ἀντωνυμία.
Præpoſitio	Πρόβλημα.
Aduerbiū,	Ἐπίρρημα.
Cōiunctio	Σύνδεσμος.
Species,	Εἶδος.
Genus,	Γένος.
Numerus,	Ἀριθμός.
Figura,	Τύπος.
Caſus,	Πτῶσις.
Proprium,	Κύριον. Ἐνγύτερον.
Appellatiuū,	Προσηγορικόν.
Maſculinū,	Ἀρσενικόν.
Femininū,	Θηλυκόν.
Neutrum,	Οὐδέτερον.
Vnalis,	Ἑνικός.
Dualis,	Δυϊκός.
Pluralis,	Πληθυντικός.
Simplex,	Ἁπλοῦς.
Cōpoſita,	Σύνθετα.
Caſus ſex,	Πτώσεις εἰσὶν ἕξ.
Nominatiuus,	Ὀνομαστικός.
Genitiuus,	Γενικός.
Datiuus,	Δοτικός.
Accuſatiuus,	Αἰτιατικός.
Vocatiuus,	Κλητικός.
Ablatiuus,	Ἀποκομιστικός.
Carmen,	Ἔπος.
Contextus,	Παράφρασις.

DE SERPENTIBVS. — ΠΕΡΙ ἙΡΠΕΤΩΝ.

Serpens,	Ἑρπετόν.
Baſiliſcus,	Βασιλίσκος.
Draco,	Δράκων.
Aſpis,	Ἀσπίς.
Cornuta,	Κεράστης.
Anguis,	Ὄφις.
Vipera,	Ἔχιδνα.
Coluber,	Ὄφις.
Siticula,	Διψιάς.
Lumbricus,	Ἕλμινς.
Sanguinarius	Αἱμοπότης.
Aquarius,	Ὑδροχόος.
Boa,	Χέρσυδρος.
Iaculus,	Ἀκοντίας.
Cæca,	Τυφλίας.
Harinarius,	Ἀμμοδύτης.
Cicindela,	Λαμπυρίς.
Muraria,	Μοιολγος.
Scorpius,	Σκορπίος.
Vermis,	Σκώληξ.

COLLOQ. I. ὉΜΙΛ. α΄.

INcipiamus ſcribere totius diei cōuerſationē.	Ἀρχώμεθα γράφειν ὅλης τῆς ἡμέρας συναναστροφήν.
Dies,	Ἡμέρα.
Sol ortus eſt.	Ἥλιος ἀνέτειλεν.
Solis ortus,	Ἡλίου ἀνατολή.
Lux, Lumen,	Φῶς, Φάος.
Iam lucet,	Ἤδη φωτίζει.
Aurora,	Ἠώς.
Ante lucem,	Πρὸ φάους.
Mane ſurgo.	Πρωῒ ἐγείρομαι.
Surrexīt de lecto.	Ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης.
Heri,	Ἐχθές.
Diu,	Ἐπιπολύ.
Veſti me,	Ἔνδυσόν με.
Da mihi calciamenta.	Δός ἐμοὶ ὑποδήματα.
Affer aquam manibus.	Ἔνεγκε ὕδωρ πρὸς χεῖρας.
Concha,	Κόγχη.
Manus ſordidæ ſunt.	Χεῖρες ῥυπαραί εἰσιν.
Sordes,	Ῥύπος.
Lutum,	Πηλός.
Sapon,	Σάπων.
Vnctum,	Λίπος.
Lauo,	Νίπτω.
Iam lauī	Ἤδη ἐνιψάμην

meas manus,	τὰς ἐμὰς χεῖ-
& faciem.	ρας, καὶ τὴν ὄψιν.
Tergeo,	Καταμάσσω.
Adhuc	Ἀκμὴν
non terſi,	οὐ κατέμαξα.
Procedo	Προέρχομαι
foras de	ἔξω ἐκ
cubiculo.	τοῦ κοιτῶνος.
Venio,	Ἔρχομαι.
Vado	Ἀπέρχομαι
in ſcolam.	εἰς τὴν σχολήν.
Primum	Πρῶτον
ſaluto	ἀσπάζομαι
magiſtrum.	διδάσκαλον.
qui me	ὃς ἐμὲ
reſalutauit.	ἀντησπάσα-
	το.
Aue magiſter.	Χαῖρε διδά-
	σκαλε.
Aue condiſci-	Χαῖρε συμμα-
pule.	θητά.
Diſcipuli,	Μαθηταί.
Condiſcipuli,	Συμμαθηταί.
Locum	Τόπον
mihi	ἐμοὶ
date.	δότε.
Meum	Ἐμὸν
ſcamnum,	βάθρον,
ſcamellum,	ὑποπόδιον.
ſella.	δίφρος.
Denſa te.	Σύναγέ σε.
Illuc accedite.	Ἐκεῖ προσχω-
	ρεῖτε.
Meus locus	Ἐμὸς τόπος ἐστί.
eſt.	
Ego	Ἐγὼ
præoccupa-	προκατέλα-
ui.	βον.
Sedi,	Ἐκάθισα.
Sedeo,	Κάθημαι.
Diſco,	Μανθάνω.
Ediſco,	Μελετῶ.
Iam teneo	Ἤδη κατέχω
meam lectio	τὴν ἐμὴν ἀνά
nem,	γνωσιν.
Meus,	Ἐμός.
Mihi,	Ἐμοί.
Noſter,	Ἡμέτερος.
Nobis,	Ἡμῖν.
Tuus,	Σός.
Tibi,	Σοί.
Vos,	Ὑμεῖς.
Nos,	Ἡμεῖς.
Veſtrum,	Ὑμέτερον.
Vobis dico,	Ὑμῖν λέγω.
Iam poſſum	Ἤδη δύναμαι
reddere.	ἀποδοῦναι.
Reddo,	Ἀποδίδωμι.
Reddidi,	Ἀπέδωκα.

Muta mihi,	Ἄλλαξόν μοι.
Scribe,	Γράψον.
Scribo,	Γράφω.
Scriptura,	Γραφή.
Scriptor,	Γραφεύς.
Litera,	Γράμμα,
Literæ,	Γράμματα·
Græcæ,	Ἑλληνικά,
Latinæ,	Ῥωμαϊκά.
Latinè locu-	Ῥωμαϊστὶ ἐλά-
tus eſt.	λησε.
Syllabæ,	Συλλαβαί.
Nomen,	Ὄνομα.
Accepi,	Ἔλαβον,
& reddidi	καὶ ἀπέδωκα
iterum	πάλιν
verſus.	στίχους.
Poſtea	Ὕστερον
cœpi	ἠρξάμην
legere.	ἀναγινώσκειν.
Præducere	Παραγράφειν
neſcio:	οὐκ οἶδα·
tu mihi	σὺ ἐμοὶ
præduc,	παράγραψον,
quomodo	ὡς οἶδας.
ſcis.	
Deleo,	Λειαίνω.
Cera	Κηρὸς
dura eſt.	σκληρός ἐστι.
Mollis	Ἁπαλὸς
debuit eſſe.	ὤφειλεν εἶναι.
Tabula,	Δέλτιν.
Scribe	Γράψον
tu mihi	σὺ ἐμοὶ
paginam.	σελίδα.
Paginæ mul-	Σελίδες πολ-
tæ.	λαί.
Corrigiæ,	Ἱμάντες.
Graphium,	Γραφεῖον.
Iam didici	Ἤδη ἔμαθον
quod accepe	ὅπερ εἰλήφειν.
ram.	
Rogaui	Παρεκάλεσα
vt me	ὡς ἐμὲ
dimitteret	ἀπολύσῃ
domum	οἶκον
ad prandiũ.	εἰς ἄριστον.
Et ille	Καὶ ἐκεῖνός
me dimiſit.	με ἀπέλυσεν.
Ego illi	Ἐγὼ ἐκεῖνον
bene valere	ἐρρωστεῖν
dixi.	ἔφην.
Reſalutauit	Ἀντησπάσατό
me.	με.
Poſtquam	Ἐπεὶ
pranderam,	ἠριστήκειν,
reuerſus	ἐπανελθὼν
reddidi.	ἀπέδωκα.
Puer meus,	Ὁ παῖς μου

da mihi	δός μοι
tabulam:	δέλτον·
& alii	καὶ ἄλλοι
in ordine	ἐν τάξει
reddunt	ἀποδιδοῦσιν
ad diſtinctũ:	κατὰ διαστολήν·
& ego	καὶ ἐγὼ
tranſeo	διέρχομαι
lectionem.	ἀνάγνωσιν.
In balneum	Εἰς βαλανεῖον
eundum.	ἰτέον.
Erat enim.	Ἦν γάρ.
Tunc accedo,	Τότε προσέρ-
	χομαι,
& iuſſi	καὶ ἐκέλευσα
tolli	ἀρθῆναι
ſabana:	σάβανα·
& ſecutus	καὶ ἠκολού-
ſum.	θησα.
Tunc cucurri	Τότε ἔδραμον
iam venien-	ἤδη ἐρχομέ-
tibus	νοις
ad balneum.	εἰς βαλανεῖον.
quos ſaluta-	οὓς ἠσπασά-
ui,	μην.
quibus dixi	οἷς ἔφην
ſingillatim,	κατὰ ἕνα,
& ſimul,	καὶ ὁμοῦ,
Bene tibi ſit,	Καλῶς σοι γέ-
	νοιτο.
Bene laua,	Καλῶς λοῦσαι.
Bene cena,	Εὐδείπνει.
Saluũ cenaſſe,	Εὐδειπνηκέναι.
Si non periu-	Εἰ οὐκ ἐπίορκος,
rus,	
iura mihi.	ὄμοσόν μοι.
& ego	καὶ ἐγὼ
iuraui	ὤμοσα
ſimpliciter:	ἀπλάστως·
& non	καὶ οὐκ
periuraui:	ἐπιώρκησα·
Per deum	Νὴ τὸν θεὸν
optimum,	κύδιστον,
maximum:	πληθυντικόν·
Sic mihi	Οὕτως ἐμοὶ
deus propi-	ὁ θεὸς ἵλεως.
tius.	
Per ſalutem	Νὴ τὴν σωτη-
	ρίαν
cuiuſlibet:	οὐδήποτε·
quod periu-	ὅτι ἐπίορκος
rus	
in hoc	ἐν τούτῳ
ſacramento	τῷ ὅρκῳ
nõ inueniar.	οὐχ εὑρεθήσο-
	μαι.
Tunc mihi	Τότε ἐμοὶ
credidit.	ἐπίστευσε.
Reuerſis no-	Ἐπανελθόντων

bis rogaui	ἡμᾶν ἠξίωσα
miſcere.	κεράσαι.
Miſce mihi,	Κέρασόν μοι.
Miſceo,	Κιρνῶ.
calidum,	θερμόν.
tepidum,	χλιαρόν.
frigidum,	ψυχρόν.
recens,	νεαρόν.
feruens,	ζεστόν.
temperatū,	εὔκρατον.
Vinum,	Οἶνον·
merum,	ἄκρατον.
aquatum,	ὑδαρές.
conditum,	ἀρτυτόν.
abſinthium,	ἀψίνθινον.
roſatum,	ῥόδινον.
Poſtquam	Μετὰ τὸ
biberam,	πιεῖν με,
menſa anteponatur.	τράπεζα ἔμπροσθεν τιθέσθω.
Diſcubitio,	Ἀνάκλισις.
Stratum,	Στρωτόν,
deorſum,	χαμαί,
humiliter.	ταπεινῶς.
Torale,	Περίκλιτρον.
Mappam,	Μάκτρον.
Mantile adlatū nobis eſt.	Ἐπιτραπέζιον προσηνέχθη ἡμῖν.
Ferculum,	Περιφόρημα.
Diſcum,	Δίσκος.
Lances,	Μαζονόμοι.
Acitabulum,	Ὀξυβάφιον.
Scutella,	Ἀλχάριον.
Vas,	Σκεῦος.
Cochliariū,	Κοχλιάριον.
Legulam,	Μύστρον.
Cultellum,	Μαχαίριον.
Radix,	Ῥάφανος.
Lupini,	Θέρμια
Faſilia,	Λοβοί.
Vua,	Σταφυλή.
Vua paſſa,	Σταφυλίς.
Nuclei,	Στρόβιλοι.
Perum,	Ἄπιον.
Nuces,	Κάρυα.
Cardus,	Κυνάρας.
Liquamen,	Γάρος.
Oleum,	Ἔλαιον.
Oliuæ,	Ἐλαῖαι.
Sapa,	Ἕψημα.
Acetum,	Ὄξος.
Holus,	Λάχανον.
Maluæ,	Μολόχια.
Porri,	Πράσα.
Caules,	Κράμβαι.
Holus marinus,	Θαλασσοκράμβη.

Cucurbita,	Κολοκύνθη.
Cucumeres,	Σίκυες.
Fruſtum,	Τέμαχος.
Fruſtellum,	Τεμάχιον.
Bubulum,	Βόϊνον.
Porcinum,	Χοίρειον.
Vitulinum,	Μόσχειον.
Ceruinum,	Ἐλάφειον.
Attagina,	Ἀτταγᾶς.
Ruſticula,	Ὄρνις ἀγρία.
Gallus,	Ἀλέκτωρ.
Gallina,	Ὄρνις.
Pullulus,	Νεοσσός.
Piſcis,	Ἰχθύς.
Salſum,	Τάριχος.
Sarda,	Πηλαμίς.
Sardinæ,	Θρίσσαι.
Ofella,	Ψειλοσπλάριον.
Lucanicæ,	Ἀλλᾶντια.
Miſſiſula,	Μισύλλη.
Turdus,	Κίχλα.
Merulus,	Κόσσυφος.
Patella,	Λοπάς.
Olla,	Χύτρα.
Caccabus,	Παύθεψις.
Mortarium,	Θυΐα.
Piſtillus,	Ἀλατρίβανος.
Tripedem,	Πυρίστατον.
Cucuma,	Θερμοφόρον.
Modius,	Χοῖνιξ.
Sextarius,	Ξέστης.
Congis,	Χοῦς.

COLLOQ. II. ὉΜΙΛ. β΄.

Lege bene.	Ἀνάγνωθι καλῶς.
Hodie quid feciſti?	Σήμερον τί ἐποίησας;
Surrexi	Ἠγέρθην
mane	πρωῒ
expergefactus:	ἐξυπνισθείς·
& vocaui	καὶ ἐκάλεσα
puerum.	παῖδα.
Iuſſi aperire	Ἐκέλευσα αὐτὸν ἀνοῖξαι
feneſtram.	τὴν θυρίδα.
Aperuit cito:	Ἤνοιξεν ταχέως.
Eleuatus	Ἐγερθεὶς
adſidi,	ἐκάθισα
ſupra ſponda lecti:	ἐπὶ τοῦ ἐνηλάτου τῆς κλίνης.
Popoſci	Ἤτησα
calciamenta	ὑποδήματα
& ocreas,	καὶ περικνημῖδας.

erat enim	ἦν γὰρ
frigus.	ψῦχος.
Calciatus ergo	Ὑποδεθεὶς οὖν
accepi linteū.	ἔλαβον ὠμόλινον.
Porrectū eſt	Ἐπεδόθη
mundum.	καθαρόν.
Allata eſt	Προσηνέχθη
aqua	ὕδωρ
ad faciem	πρὸς τὴν ὄψιν
in orciolum.	εἰς ὀρνόλην.
Cuius ſuperfuſu	Οὗ ἐπιχυθεὶς
primum	πρῶτον
manus,	χεῖρας,
deinde ad	εἶτα κατὰ
faciem:	τὴν ὄψιν·
& os clauſi.	καὶ τὸ στόμα ἔκλεισα.
dentes fricui	ὀδόντας ἔτριψα
& gingiuas.	καὶ οὖλα.
expui	ἐξέπτυσα
inutilia	τὰ ἄχρηστα
ſicut ſuperueniebant,	ὡς ἵνα ἐπήρχοντο,
& emūxi me	καὶ ἐξεμυξάμην.
Hæc omnia	Ταῦτα πάντα
effuſa ſunt.	ἐξεχύθησαν.
Terſi manus,	Ἐξέμαξα τὰς χεῖρας,
deinde	ἔπειτα
& brachia,	καὶ τοὺς βραχίονας
& faciem:	καὶ τὴν ὄψιν·
Vt mundus	ἵνα καθαρὸς
procedam.	προέλθω.
Sic enim	Οὕτως γὰρ
decet puerū	πρέπει παῖδα
ingenuum	ἐλεύθερον
diſcere.	μαθεῖν.
Poſthæc	Μετὰ ταῦτα
grafium	γραφεῖον
requiſiui,	ἐπεζήτησα,
& membranum.	καὶ σωμάτιον.
& hæc tradidi	καὶ ταῦτα παρέδωκα
meo puero.	ἐμῷ παιδί.
Paratus ergo	Ἑτοιμασθεὶς οὖν
in omnia,	εἰς πάντα,
proceſſi	προῆλθον
bono auſpicio,	καλῇ κληδόνι,
ſequente me	ἀκολουθοῦντός μοι
pædagogo	παιδαγωγοῦ

recte	ὀρθῶς
per porticũ	διὰ τῆς στοᾶς
quæ ducebat	ἥτις ἦγεν
ad ſcholam.	εἰς τὴν σχολήν.
Sicubi	Εἴ τινες
mihi noti	μοι γνωστοὶ
occurrerunt,	ὑπήντησαν,
ſalutaui eos:	ἠσπασάμην
	αὐτούς·
& illi me re-	καὶ ἐκεῖνοι ἐμὲ
ſalutauerũt:	ἀντησπάσαντο
Vt ergo veni	Ὡς δὴ ἦλθον
ad ſcalam,	πρὸς τὴν κλί-
	μακα,
aſcendi per	ἀνέβην διὰ
gradus	τῶν βαθμῶν
otio, vt	ἀτρέμα, ὡς
oportebat,	ἔδει.
& in proſco-	καὶ ἐν τῷ προ-
lio depoſui	σχολίῳ ἀπέ-
birrum:	θηκα βίῤῥιον.
& demunxi	καὶ κατέψηξα
capillos.	τρίχας.
& ſic eleuato	καὶ οὕτως ἠρ-
	μένῳ
centrone	κέντρωνι
introiui,	εἰσῆλθον·
& primum	καὶ πρῶτον
ſalutaui	ἠσπασάμην
præceptores,	καθηγητάς,
condiſcipu-	συμμαθητάς.
los.	
Etenim inde	καὶ γὰρ ἐκεῖθεν
proficere	προκόπτειν
non ſubtra-	μὴ ὑφέλκω-
hant.	σιν.
Scripſi ergo	Ἔγραψα οὖν
meũ nomen:	ἐμὸν ὄνομα·
& ita ſteti,	καὶ οὕτως ἐστά-
	θην,
donec ante-	ἕως οἱ προά-
cedentes	γοντες
reddiderunt.	ἀπέδωκαν.
& adtendi	καὶ προσέσχον
pronuntiati-	ὑποκρίσεις
ones	
præceptoris,	καθηγητοῦ,
& condiſci-	καὶ συμμαθητοῦ
puli.	
etenim inde	καὶ γὰρ ἐκεῖθεν
proficimus	προκόπτομεν,
attendentes,	προσέχοντες
aliis,	ἄλλοις,
ſiquid ipſi	εἴ τι αὐτοῖς
monuntur.	δεικνύοιτο.
Audacia hinc	Τόλμη ἔνθεν
fit, & profe-	γίνεται, καὶ
ctus.	προκοπή.
Vt ergo	Ὡς δὴ

meo loco	τῷ ἐμῷ τόπῳ
acceſſi,	προσῆλθον,
ſedi,	ἐκάθισα,
protuli ma-	προτείνας χεῖ-
num dex-	ρα δεξιάν,
tram,	
ſiniſtram	ἀριστερὰν
perpreſſi	ὑπέστειλα
ad veſtimen-	πρὸς τὰ ἱμά-
ta.	τια.
& ſic	καὶ οὕτως
cepi	ἠρξάμην
reddere	ἀποδοῦναι
quomodo	καθὼς
acceperam	εἰλήφειν
ediſcenda.	ἀναλήμματα
Verſus	Στίχους
ad numerũ	πρὸς ἀριθμὸν
& diſtinctũ	καὶ στιγμὸν
& caſulam,	καὶ ὑποστιγμήν,
cum aſpirati-	μετὰ προσ-
one	πνεύσεως
vbi oporte-	ὅπου συνέφερε·
bat:	
& metafraſin	καὶ μετάφρα-
	σιν
dum reddo	ἐν ὅσῳ ἀποδί-
	δωμι
ad præcepto-	ὑπὸ τοῦ καθηγη-
rem,	τοῦ,
vt & vocem	ἵνα καὶ φωνὴν
præpararem	ἑτοιμασαίμην
propriam.	ἐσωτέραν.
Acceſſi,	Προσῆλθον,
& poſita	καὶ ὑποτεθείσης
manu tabulã	χειρὸς δέλτον
reddidi	ἀπέδωκα
memoria	μνήμῃ
ſubſcriptio-	ὑπογραφὴν
nem	
eorum vbi	αὐτῶν ὅπου
egeram.	ἔπραξα.
Poſt hæc	Μετὰ ταῦτα
dimiſſus	ἀπολυθεὶς
conſedi	συνεκάθισα
meo loco.	ἐμῷ τόπῳ.
librum acce-	βιβλίον
pi,	ἔλαβον,
ſcripſi	ἔγραψα
cotidiana.	καθημερινά.
Interrogaui,	Ἐπηρώτησα,
& emẽdatus,	καὶ διορθωθεὶς
legi	ἀνέγνωκα
lectionem	ἀνάγνωσιν
meam:	τὴν ἐμήν·
quam mihi	ἣν ἐμοὶ
expoſuit	ἐξέθετο
diligenter,	ἐπιμελῶς,
donec intelli	ἕως νοήσαιμι

gerem	
& perſonas,	καὶ πρόσωπα,
& ſenſum,	καὶ διάνοιαν
verborum	ῥημάτων
autoris:	τοῦ ποιητοῦ·
deinde ab	εἶτα ἀπὸ
oculo cita-	τοῦ ὀφθαλμοῦ
tim ignotũ	ταχέως ἄ-
& quod rarè	γνωτον καὶ ὃ
legitur.	σπανίως ἀ-
	ναγινώσκεται.
Hæc acta ſunt	Ταῦτα ἐπρά-
	χθη
per ſingulos,	καθ᾽ ἕνα,
& vniuerſos,	καὶ πάντας,
iuxta vnius	καθ᾽ ἑνὸς ἑκά-
cuiuſque	στου
vires &	δυνάμεις καὶ
profectum,	προκοπήν,
& tempora,	καὶ καιρούς,
& ætatem	καὶ ἡλικίαν
condiſcipu-	συμμαθητῶν.
lorum.	
Sunt enim	Εἰσὶ γὰρ
& naturæ	καὶ φύσεις
variæ	ποικίλαι
ſtudentium,	φιλοπονούντων
& difficiles	καὶ δυσχερεῖς
voluntates	θελήσεις
ad laborem	πρὸς κόπον
literarum.	γραμμάτων.
in quibus	ἐν οἷς
quum mul-	ὅτι πολὺ
tum	
proficias,	προκόπτεις,
plus ſupereſt	πλέον λείπει
vt ad ſum-	ἵνα ἐπ᾽ ἄκραν
mum	
venias	ἔλθῃς
profectum.	προκοπήν.
Alii ergo	Ἄλλοι οὖν
nomina,	ὀνόματα,
alii verſus	ἄλλοι στίχους
recitauerũt,	ἀνηγόρευσαν,
quomodo	καθὼς
ſoliti ſunt.	εἰώθασιν.
Scribere,	Γράφειν.
Syllabæ,	Συλλαβαί.
Surrexerũt,	Ἠγέρθησαν,
& ſteterunt	καὶ ἐστάθησαν
ad titulum.	πρὸς τὸν πί-
	νακα.
Iam perito re-	Ἤδη ἐμπείρῳ
liqui pariter	οἱ λοιποὶ ὁμοῦ
reſpondebãt	ἀπεκρίναντο
quæcunque	ὅσα
ad incipien-	πρὸς τοὺς ἀρ-
tes	χομένους
præbita ſunt,	κατελέχθη,

eis,	αὐτοῖς,
& neceſſaria,	καὶ τὰ χρήζοντα
& numeros,	καὶ ἀριθμοὺς,
digitos	δακτύλοις
& calculos,	καὶ ψήφοις.
Hæc dum	Ταῦτα ἐν ὅσῳ
reddo,	ἀποδίδομαι,
ei agebant.,	οὗτοι ἔπραθον.
Reliqui autẽ	Οἱ λοιποὶ δὲ
expoſitionibus	ἐξηγήσεσιν
vacabant	ηὐκαίρουν
per duas	κατὰ δύο
claſſes,	τάξεις,
tardiores	βραδύτεροι
& velociores	καὶ ταχύτεροι,
& interrogationibus.	καὶ ἐπερωτήσεσιν.
Nominum caſus quinque:	Ὀνομάτων πτώσεις πέντε·
Nominatiuus,	Ὀνομαστικὸς,
Genitiuus,	Γεγεννημένος,
Datiuus,	Δοτικὸς,
Accuſatiuus,	Αἰτιατικὸς,
Vocatiuus,	Κλητικὸς,
Ablatiuus.	Ἀφαιρετικός.
Nomini	Ὀνόματι
detur	δοθήτω,
Numerus,	Ἀριθμὸς,
Vnalis,	Ἑνικὸς,
vno:	ἑνί·
Dualis,	Δυϊκὸς,
Pluralis.	Πληθυντικός.
Quod verbũ,	Ποῖον ῥῆμα;
quot & perſonæ ſint:	πόσα καὶ πρόσωπά εἰσι·
Dicis, ſecundæ:	Λέγεις, δευτέρου·
Dicit, tertiæ.	Λέγει, τρίτου.
Quis dicat.	Τίς λέγῃ.
Quis, cuius.	Τίς, τίνος.
Filius ſit eorũ	Υἱὸς εἴη τούτων
quos legim⁹	οὓς ἀναγινώσκομεν
antiquos	ἀρχαίοις
apud Homerum,	παρὰ Ὁμήρῳ,
& maximos	καὶ μεγίστοις
reges,	βασιλεῖς,
& duces	καὶ ἡγεμόνας
Græcorum,	Ἑλλήνων,
& prudentes,	καὶ φρονίμοις,
iuuenes	νέοις
& ſenes.	καὶ γέροντας.
qui iniuriam	οἵτινες ὕβριν
vnius ciuis	ἑνὸς πολίτου

ſui	ἰδίου
omniũ communio	πάνκοινον
iudicantes,	κρίναντες,
vno animo,	ὁμόψυχοι,
deſtinati	συμπεπυγμένοι
aut perire	ἢ ἀπολέσθαι
aut punire	ἢ κολάσαι
Alexandrũ,	Ἀλέξανδρον,
qui à Troia	ὅστις ἀπὸ Τροίας
nauibus nauigans	ναυσὶν πλεύσας
in Græciam,	εἰς Ἑλλάδα,
& hoſpitatus	καὶ ξενισθεὶς
in regno Menelai	ἐν βασιλείᾳ Μενελάου
in Lacedæmonem,	εἰς Λακεδαίμονα,
oblitus	ἐπιλαθόμενος
benefactorũ	εὐεργετημάτων
& hoſpitalitatis,	καὶ ξενίας,
& omnis humanitatis,	καὶ πάσης φιλανθρωπίας,
tanquã barbarus	ὡς βάρβαρος
& imprudẽs,	καὶ ἄφρων,
rapuit Helenam	ἥρπασεν Ἑλένην
vxorem Menelai,	ἄλοχον Μενελάου,
& tranſduxit	καὶ διεκόμισεν
in Troiam,	εἰς Τρῳάδα,
regionem	χώραν
Troianorũ,	τῶν Τρώων,
quorum	ὧν
regnabat	ἐβασίλευεν
Priamus	Πρίαμος ὁ
pater eius,	πατὴρ αὐτοῦ.
Et vrbẽ Iliõ	Καὶ πόλιν Ἴλιον
feſtinanter	ἐσπουδασμένως
cũ exercitu	μετὰ στρατοῦ
& nauibus	καὶ ναυσὶν
ſimiliter	ὁμοίως
copioſis,	πολλαῖς, αἵτινες
quæ	
ceperunt	κεχωρήκασιν
populum	τὸν ὄχλον
ex multis	ἐκ πολλῶν
adunatum,	ἠθροισμένον,
ſiue inſularũ	ἤτοι νήσων
incolas, regi	ἐνοίκους, βασιλεῖ
Agamemnoni	Ἀγαμέμνονι

ſubditi,	ὑποτεταγμένοι,
cum multis	μετὰ πολλῶν
ducibus,	ἡγεμόνων,
quorum	ὧν
& virtutes	καὶ τὰς δυνάμεις
miramur,	θαυμάζομεν,
& ſapientiã	καὶ φρόνησιν
laudamus,	ἐπαινοῦμεν,
nauigauerũt	ἔπλευσαν
ad Troiam.	εἰς Τρῳάδα.
ibique multa	ὅπου αὖ πλεῖστα
& digna	καὶ ἄξια
memoria	μνήμης
peregerunt,	διετέλεσαν,
annis nouẽ	ἔτεσιν ἐννέα
pugnantes	μαχόμενοι
aduerſus	κατεναντι
Troianos:	τῶν Τρώων·
decimo autẽ	δεκάτῳ δὲ ἔτει
vrbem eorũ	πόλιν αὐτῶν
expugnauerunt,	ἐπόρθησαν,
vniuerſis interfectis eminentibus	ἁπάντων ἀνῃρημένων ἀνυπερεχόντων
præter AEneam,	χωρὶς Αἰνείου,
qui fugatus,	ὅστις διαφυγὼν
in Italiam,	εἰς Ἰταλίαν,
dux fuit imperii Romanis:	ἀρχηγὸς ἐγένετο τῆς ἐπιτάξεως Ῥωμαίοις·
& ſic	καὶ οὕτως·
Græci receperunt Helenam.	Ἕλληνες ἀπέλαβον Ἑλένην.
Ex his multi & eminentes virtute & genere, in bello ceciderunt.	Ἐκ τούτων πολλοὶ καὶ ἐξέχοντες δυνάμει καὶ τῷ γένει, ἐν πολέμῳ ἔπεσαν.
Et poſtea	Καὶ ὕστερον
dum reuertũtur, in mari tempeſtatibus pereunt, &	ἐν ὅσῳ ὑποστρέφουσιν, ἐν θαλάσσῃ χειμῶσιν ἀπώλοντο, καὶ
deſperatione animi.	ἀνελπιστίᾳ ψυχῆς.
In his dum exercemur, & aliis variis:	Ἐν τούτοις οὖν γυμναζόμεθα, καὶ ἄλλοις ποικίλοις·

& pertinentibus	ἐκ μελλόντων
aduenit hora.	ἐπῆλθεν ὥρα.
Sumptis ergo	Ληφθεισῶν οὖν
pugillaribus	πινακίδων
ſcripſi	ἔγραψα
de oratione	ἐκ λόγου
Demoſthenis,	Δημοσθένους,
dictante	ὑπαγορεύοντος
præceptore	καθηγητοῦ
quod ſufficiebat,	ὃ ἐπήρκει,
& hora permittebat:	καὶ ὥρα ἐπέτρεπεν·
diſtinxi vt	ἔστιξα ὡς
oportebat	ἔδει
recitantes	ἀναγορεύοντας
primum, &	πρῶτον, καὶ
ipſe recitaui	αὐτὸς ἀνηγόρευσα
ſolus.	μόνος.

NIciarii interrogationes & reſpõſiones.	ΝΙκιαρίου ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις.
Quid anima?	Τί ψυχή;
Quod mouetur.	Τὸ κινούμενον.
Quid ſine anima?	Τί ἄψυχον;
Quod non mouetur.	Τὸ μὴ κινούμενον.
Quid cõmune?	Τί κοινόν;
Vita.	Ζωή.
Quid inuidia?	Τί φθόνος;
* * *	* * *

CArfilidis interrogationes & reſponſa.	Καρφιλίδος ἐπερωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις.
Quid deus?	Τί θεός;
Naturalis viſus.	Αὐτογενὴς θέασις.
Quid orbis?	Τί κόσμος;
Inſatiabilis capacitas.	Ἀχόρταστον χώρημα.
Quid Oceanus?	Τί ὠκεανός;
Naturalis circuitus.	Φυσικὸς περίδρομος.
Quid dies?	Τί ἡμέρα;
Initium cotidianum.	Ἀρχὴ καθημερινή.
Quid terra?	Τί γῆ;
Fructuum mater.	Καρπῶν μήτηρ.
Quid homo?	Τί ἄνθρωπος;
Minimi tẽporis fantaſia.	Ὀλιγοχρόνιον φάντασμα.
Quid amicus?	Τί φίλος;
Incomparabilis res.	Ἀνένκριτον κτῆμα.
Quid diuitiæ?	Τί πλοῦτος;
Cotidiana poteſtas.	Καθημερινὴ ἐξουσία.
Quid dicta?	Τί λεγόμενα;
Cæcitas.	Τύφλωσις.
Quid auctoritas?	Τί πρόσταγμα;
Inopia.	Ἔνδεια.
Quid diues?	Τί πλούσιος;
Tabula deriſoria.	Σανὶς καταγελαστή.
Quid nauta?	Τί ναύτης;
Fluctuum comes.	Κυμάτων ἑταῖρος.
Quid gladiator?	Τί μονομάχος;
Fati querela.	Τύχης αἰτίαμα.
Quid mulier?	Τί γυνή;
Domeſticũ nundinum.	Οἰκεῖον ἀγοραῖον.
Quid inuidia?	Τί φθόνος;
Exuperantia	Ὑπεροχή.
Quid parentes?	Τί γονεῖς;
Semen.	Σπέρμα.
Quid maturũ?	Τί ὥριμον;
Tempeſtiuitas.	Χείμασις.
Quid certum?	Τί ἀκριβές;
Veritas.	Ἀλήθεια.
Quid totum?	Τί ὅλον;
Crimen.	Διαβολή.
Quid odioſum?	Τί μισητόν;
Mendatium.	Ψεῦδος.
Quid felicitas?	Τί εὐτυχία;
Tempus.	Καιρός.
Quid innocẽtia?	Τί ἀθῷον;
Bona cogitatio.	Καλὸν ἐνθύμημα.
Quid lex?	Τί νόμος;

Neceſſitas.	Ἀνάγκη.
Quid quietũ?	Τί ἐπιείκεια;
Pax.	Εἰρήνη.
Quid amicitia?	Τί φιλία;
Beniuolẽtia.	Καλοκἀγαθία.
Quid inimicitia?	Τί ἐχθρία;
Inuidia.	Φθόνος.
Quid dies feſtus?	Τί ἡμέρα ἑορτῆς;
Cauſa.	Πρᾶγμα.
Quid mors?	Τί θάνατος;
Solutio.	Διάλυσις.
Quid medicina?	Τί ἰατρική;
Commoditas.	Εὐχρησία.
Quid fidele?	Τί πιστόν;
Terra.	Γῆ.
Quid infidele?	Τί ἄπιστον;
Mare.	Θάλασσα.
Quid auidũ?	Τί ἄπληστον;
Lucrum.	Κέρδος.
Quid cõmune?	Τί κοινόν;
Lux.	Φῶς.
Quid ſine ſocio?	Τί ἀκοινώνητον;
Regnum.	Βασιλεία.
Quid pulchritudo?	Τί κάλλος;
Naturalis pictura.	Φυσικὴ ζωγραφία.
Quid vox?	Τί φωνή;
Spiritus.	Πνεῦμα.
Quid virtus?	Τί δύναμις;
Glorioſum nomen.	Ἔνδοξον ὄνομα.
Quid piſcator?	Τί ἁλιεύς;
Piſcium ſpeculator.	Ἰχθύων σκοπευτής.
Quid ſol?	Τί ἥλιος;
Cæleſtis oculus.	Οὐράνιος ὀφθαλμός.

RESPONSA SAPIENTVM.	ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΦΡΟΝΙΜΩΝ.
Primũ interrogauit, Vtrum ei videretur plures eſſe viuos aut mortuos.	Πρῶτον ἐπηρώτησεν ὡς αὐτῷ δόξειε πλείονας εἶναι τοὺς ζῶντας ἢ ἀποθνήσκοντας.
Is dixit viuos.	Οὗτος εἶπεν ζῶντας.

neceſſe enim qui ſunt, plures eſſe quã qui non ſunt.	ἀνάγκη γὰρ ἐστιν τοὺς ὄντας πλείονας εἶναι τῶν μὴ ὄντων.
Secundo interrogauit, vtrum maior eſſet terra aut mare.	Δεύτερον ἐπηρώτησεν, πότερον μείζων εἴη, γῆ ἢ θάλασσα.
Is dixit, Terra.	ὁ δὲ εἶπεν, Γῆ.
nam & mare ſuper terram eſt.	καὶ γὰρ ἡ θάλασσα ἐπὶ τῆς γῆς ἐστιν.
Tertio interrogauit, quod monſtruoſius eſſe videretur beſtiarum.	Τῷ τρίτῳ ἐπηρώτησεν, τί πανουργότερον δοκεῖ εἶναι τῶν θηρίων.
Is dixit, Quod nemo ſcit.	ὁ δὲ εἶπεν, ὃ οὐδεὶς ἐπίσταται.
Quarto interrogauit, quare pugnare conſiliarentur.	Τῷ τετάρτῳ ἐπηρώτησεν, διὰ τί μάχεσθαι συνεβουλεύοιεν.
Is dixit, Vt bene viuant aut fortiter moriantur.	Οὗτος εἶπεν, ἵνα καλῶς ζώοιεν ἢ ἰσχυρῶς ἀποθνήσκοιεν.
Quinto interrogauit, Qui prim⁹ natus eſt, nox aut dies?	Τῷ πέμπτῳ ἠρώτησεν, Τίς πρῶτος ἐγεννήθη, νὺξ ἢ ἡμέρα;
Is dixit noctẽ vnam ante diem.	ὁ δὲ εἶπεν νύκτα μίαν πρότερον ἡμέραν.
Sexto interrogauit, Quid aliquis faciendo dulcis fiat?	Τῷ ἕκτῳ ἠρώτησεν, Τί ἂν τις ποιῶν γλυκὺς γίνεται;
Is dixit, Quod non poſſit alius homo facere.	Οὗτος εἶπεν, ὃ οὐ δύναται ἄλλος ἄνθρωπος ποιεῖν.
Septimo interrogauit, Quid aliquis faciendo bonus fiat?	Τῷ ἑβδόμῳ ἠρώτησεν, Τί ἂν τις ποιῶν ἀγαθὸς καὶ καλὸς γίνοιτο;
Is dixit, Qui quum potẽs eſt, nemini metuendus ſit.	Οὗτος εἶπεν, Εἰ ὁ δυνατὸς ὢν, οὐδενὶ φοβερὸς εἴη.

Octauo interrogauit, vtrũ eſſet firmius, mors aut vita.	Τῷ ὀγδόῳ ἐπηρώτησεν, πότερόν ἐστιν στερεώτερον, θάνατος ἢ ζωή.
Is dixit, Vita.	Οὗτος εἶπεν, Ζωή.
Nono interrogauit, Vſque quamdiu bona eſt vita?	Ἐννάτῳ ἐπηρώτησεν, Ἕως πότε καλή ἐστιν ἡ ζωή;
Is dixit, Donec arbitrentur vtilius eſſe.	Οὗτος εἶπεν, Ἕως ἂν λογίσωνται χρήσιμον εἶναι.
Præcepta in Delphis ab Apolline in columna ſcripta ſunt ſecus deum:	Παραγγέλματα ἐν Δελφοῖς παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ στύλου γεγραμμένα εἰσὶν πλησίον τοῦ θεοῦ·
Deum cole.	Θεὸν σέβου.
Parentes reuerere.	Γονεῖς σέβου.
Lauda bona.	Ἐπαίνου τὰ καλά.
Philoſophus eſto.	Φιλόσοφος ἴσθι.
Inuidias amoue.	Φθόνου ἀπέχου.
Nubere cogita.	Γαμεῖν βουλεύου.
Badimoniũ fuge.	Ἐγγύην φεῦγε.
Cognoſce te.	Γνῶθι σεαυτόν.
Turpia fuge.	Αἰσχρὰ φεῦγε.
Teſtare iuſta.	Μάρτυρε τὰ δίκαια.
Induſtriam præſta.	Φιλοπονίαν πάρεχε.
Damnum caue.	Ζημίαν φείδου.
Lucrum tene.	Κέρδος κράτει.
Morere propterea.	Θανοῦ δι' αὐτό.
Dolum metue.	Τὰ δόλια φοβοῦ.
Famam bonam habe.	Φήμην καλὴν ἔχε.
Fortunam puta.	Τύχην νόμιζε.

Contentionẽ odi.	Φιλονεικίαν φεῦγε.
Filiis impera.	Τέκνοις ἐπίταττε.
Multitudini place.	Ὀχληρίᾳ ἄρεσκε.
Neminem contemne.	Οὐδενὸς καταφρόνει.
Legibus pare.	Νόμοις πιθοῦ.
Vide futura.	Βλέπε τὰ μέλλοντα.
Minare nemini.	Ἀπείλει μηδενί.
Fidem præſta.	Πίστιν φύλαττε.
Præſentẽ accuſa.	Παρόντα κατηγόρει.
Vitæ tuæ curã age.	Τοῦ βίου σοῦ φροντίδα ποιοῦ.
Impera tibi.	Ἐπίταττε σαυτῷ.
Similibus tibi amicis vtere.	Ὁμοίοις σεαυτῷ φίλοις χρῶ.
Senectutem ſpecta.	Γῆρας ἐκδέχου.
Vtilia para.	Χρήσιμα ἑτοίμαζε.
Supplica ad quod habes.	Θυσίαζε καθὼς ἔχεις.

HADRIANI SENTENTIAE.	ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ.
Petente quodam vt militaret, Hadrianus dixit, Vbi vis militare? Illo dicẽte, In prætorio: Hadrianus interrogauit interim in vrbana militia: & ſi bonus miles fueris, tertio ſtipendio poteris in prætorium tranſcendere.	Αἰτοῦντός τινος ἵνα στρατεύσῃ, Ἀδριανὸς εἶπεν Ποῦ θέλεις στρατεύσασθαι; Ἐκείνου λέγοντος, Εἰς τὸ πραιτώριον· Ἀδριανὸς ἐξήτασεν ἐν τόσῳ ἐν τῇ πολιτικῇ στρατείᾳ· καὶ ἐὰν καλὸς στρατιώτης γένῃ, τρίτῳ βαθμῷ δυνήσῃ εἰς πραιτώριον μεταβῆναι.
Per libellum poſtulante quodam vt libertũ ſuum	Διὰ βιβλιδίου ἀξιοῦντός τινος ἵνα ἀπελεύθερον αὐ-

puniret, qui ante tempus in latumias damnatus, poſtea congiarium ſuũ petebat: Hadrianus dixit, Quid queris hominem perdere de quo iam vindicatus es impudens?	τοῦ κολάσῃ, ἵς πρὸ χρόνου εἰς λιθοτομίας καταδεδικασθεὶς, μετὰ ταῦτα τὴν ἐπίδοσιν αὐτοῦ ᾐτεῖτο· Ἀδριανὸς εἶπεν, Τί ζητεῖς ἄνθρωπον ἀπολέσαι ἐξ οὗ ἤδη ἐξεδικήθης, ἀναιδής;
Petente quodam de filio ſuo quod ſe negligeret * * * & pauperẽ, in quem omnẽ ſubſtantiam ſuam conſumſerat: Hadrianus iuueni dixit, Tuere patrem tuũ: (ideo enim te genuit) & cura ne iterũ de te queratur.	Αἰτοῦντός τινος περὶ ἰδίου υἱοῦ ὅτι αὐτὸν ἠμέλει ἀσθενοῦντα καὶ πενόμενον, εἰς ὃν πᾶσαν τὴν οὐσίαν αὐτοῦ δεδαπανήκει· Ἀδριανὸς τῷ νεανίσκῳ εἶπεν, Φύλασσε τὸν πατέρα σου· (διὰ τοῦτο γάρ σε ἐγέννησεν) καὶ φρόντισον μὴ πάλιν περὶ σοῦ μέμψηται.
Codicillos quidam Hadriano porrexit, per quos dicebat plures eſſe feneratores qui iniquas vſuras exigebant, in quibus quoſdã in denarios mille continuo dierum centum & extrinſecus centeſimas accipere, & eadem pecunia rurſus fœnerare: Hadrianus dixit, Eminentiſſimus vir, præfect⁹ meus, de hoc	Κωδικίλλοις τις Ἀδριανῷ ἐπέδωκεν, δι᾽ ὧν ἔφασκεν πλείονας εἶναι δανειστὰς οἵτινες ἀδίκοις τόκοις ἀπῄτουν, ἐν οἷς τινας εἰς δηνάρια χίλια ἐξαυτῆς ἡμερῶν ἑκατὸν καὶ παρεκτὸς ἑκατοστὰς λαβεῖν, καὶ τὰ αὐτὰ χρήματα πάλιν δανείζειν· Ἀδριανὸς εἶπεν, Ἐξοχώτατος ἀνήρ, ἔπαρχος ἐμός, περὶ τούτου
iudicabit, & renuntiabit mihi per libellum.	ἐδίκασεν, καὶ ἀπαγγελεῖ μοι διὰ βιβλίου.
Dicente quodam eſſe ſibi ſubſtantiam equeſtris dignitatis: ſed quum equũ publicum peteret, prætermiſſum ſe eſſe, ſecurum crimine quod ipſi cõcitauerunt: Qui equum petit publicũ emendatus eſſe debet: cætera autẽ vitæ tuæ ipſe probabis.	Λέγοντός τινος εἶναι αὐτῷ περιουσίαν ἱππικῆς ἀξίας· ἀλλ᾽ ὅτε ἵππον δημόσιον ᾐτεῖτο, παραλελεῖφθαι αὐτὸν διαβολῇ δουλείας ἣν αὐτοὶ παρώξυναν· Ὅστις ἵππον αἰτεῖ δημόσιον, διωρθωμένος εἶναι ὀφείλει· τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ βίου σου αὐτὸς δοκιμάσεις.
Poſtulante quodã permitti ſibi patrẽ ſuum ab exilio reuocari: A quo exiliatus eſt? Illo dicente, A præfecto: Sine videam commentarios: tu autem cura redire ad me.	Αἰτοῦντός τινος ἐπιτραπῆναι αὐτῷ τὸν πατέρα αὐτοῦ ἀπὸ ἐξορισμοῦ ἀνακαλέσασθαι· Ὑπὸ τίνος ἐξώρισται; Ἐκείνου λέγοντος, Ὑπὸ ἐπάρχου· Ἄφες ὄψωμαι τὰ ὑπομνήματα· σὺ δὲ φρόντισον ἐπανελθεῖν πρὸς ἐμέ.
Dicente quodã ſe circunuentum eſſe à ſuis libertis, & habere ſuas tabernas in quibus ipſi negotiantur de ſua pecunia, & nihil ab illis accipere: Aduocat⁹ ergo libertorũ reſpondit, multo tempore patrono ſuo vnumquenque preſtitiſſe denarium, & ad huc paratos eſſe præſtare ſi illis permitteret: Curate nẽ iterum queratur: communem ſenſum habete.	Λέγοντός τινος ἑαυτὸν περιγεγράφθαι ὑπὸ ἰδίων ἀπελευθέρων, καὶ ἔχειν ἴδια ἐργαστήρια ἐν οἷς αὐτοὶ πραγματεύονται ἐκ τοῦ ἰδίου χρήματος, καὶ μηδὲν ἀπὸ ἐκείνων λαμβάνειν· Ὁ συνήγορος οὖν ἀπελευθέρων ἀπεκρίθη, πολλῷ χρόνῳ τῷ πάτρωνι αὐτοῦ ἕνα ἕκαστον παρεσχηκέναι δραχμήν, καὶ ἔτι ἑτοίμους εἶναι παρέχειν εἰ αὐτοῖς ἐπιτρέποι· Φροντίσατε μὴ πάλιν μέμψηται. κοινὸν νοῦν ἔχετε.
Per libellum dicente quodam patrem ſuum confiſcatum eſſe, & ſibi decuriam ablatã eſſe & multa alia ſui iuris: Quæ quum peteret, Hadrianus interrogauit, Quare non antea audiſti præfectũ, & de hoc queſtus es? ipſe tibi defuiſti.	Διὰ βιβλιδίου λέγοντός τινος πατέρα ἴδιον ἀποπεφισκῶσθαι, καὶ αὐτῷ δεκάδα ἀπενέχθαι καὶ ἄλλα πολλὰ τοῦ ἰδίου δικαίου· Ἅτινα ἀπαιτοῦντος, Ἀδριανὸς ἠρώτησεν, Διὰ τί οὐ πρότερον ἤκουσας τὸν ἔπαρχον, καὶ περὶ τούτου ἐμέμψω; αὐτὸς σαυτῷ ὑστέρησαι.
Vrbico dicente primitiuum manumittere volentem, vetitum eſſe matrem pupillæ: (in fraudẽ enim pupillæ hoc fieri. eſſe enim eum actorẽ, & per eum res adminiſtrari) Hadrianus inquiſiuit perſuaderi iudicibus non debere eum circa eam appellationem manumitti.	Ὀρβικοῦ λέγοντος πριμιτίβον ἐλευθερῶσαι θέλοντα κεκωλυμένον εἶναι μητέρα ὀρφανῆς· (εἰς ἀδικίαν γὰρ τῆς ὀρφανῆς τοῦτο γίνεσθαι. εἶναι γὰρ αὐτὸν πραγματευτὴν καὶ διὰ τούτου πράγματα διοικεῖσθαι) Ἀδριανὸς ἀνεζήτησεν πεῖσαι τοὺς κριτὰς μὴ ὀφείλειν τοῦτον περὶ ταύτην προσηγορίαν ἐλευθεροῦσθαι.
Dicente quadam muliere, congiariũ filii ſui ablatũ eſſe	Λεγούσης τινὸς γυναικὸς τὴν ἐπίδοσιν τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἀφῃρῆσθαι

à neſcio

à neſcio quo:	ὑπό τινος·
cúmque fi-	αὐτόν τε υἱὸν
lium ſuum	ἴδιον εἶναι, καὶ
eſſe, & ad ſe	πρὸς αὐτὴν
pertinere cõ-	ἀνήκειν τὴν ἐπί-
giarium: ne-	δοσιν· ἠρνήσα-
gauit alius.	το ἄλλος.
Reſpondit	Ἀπεκρίθη γυ-
mulier, Lati-	νὴ, Ῥωμαϊκὴν
nam ſe fuiſ-	αὐτὴν γεγενῆ-
ſe, & tabulas	σθαι, καὶ δέλ-
quidem ſcri-	τοις μὲν γε-
ptas fuiſſe,	γράφθαι, γά-
nuptias vero	μοις δὲ μὴ γε-
non fuiſſe.	γονέναι. Μὴ
Quum ergo	δυνηθέντος
non potuiſ-	οὖν αὐτὸν ἀπο-
ſet eum oſtẽ-	δεῖξαι υἱὸν
dere filium	ἴδιον εἶναι περὶ
ſuum eſſe de	οὗ ἐπράττε-
quo ageba-	το· Ὁπότε μὴ
tur, Cum nõ	εἴη σὸς υἱὸς,
ſit tuus fi-	τὴν ἐπίδο-
lĩus, congia-	σιν ἀπόδος.
rium redde.	
Hadriano	Ἀδριανοῦ
congiariũ	ἐπίδοσιν δι-
dante, mu-	δόντος, γυνή
lier quædam	τις ἐξεβόη-
exclamauit,	σεν,
Oro te do-	Δέομαί σου
mine impe-	κύριε αὐτο-
rator, vt iu-	κράτορ, ἵνα
beas de con-	κελεύσῃς ἐκ
giario filii	τῆς ἐπιδό-
mei aliquid	σεως τοῦ υἱοῦ
mi dari,	μου τί ποτέ
quando ipſe	μοι δοθῆναι,
me negligit.	ἐπειδὴ αὐτός
	μου ἀμελεῖ.
Et filius	Καὶ υἱὸς αὐ-
eius, Ego,	τῆς, Ἐγὼ,
domine im-	κύριε αὐτο-
perator, non	κράτορ, οὐκ
agnoſco	ἐπιγινώσκω
hanc ma-	ταύτην μητέ-
trem.	ρα.
Si tu hanc	Εἰ σὺ ταύτην
matrem	μητέρα οὐκ
non agno-	ἐπιγινώσκεις,
ſcis, nec ego	οὔτε ἐγώ σε πο
te ciuem Ro	λίτην Ῥω-
manum.	μαῖον.
Fuit lex quæ-	Ἐγένετο νόμος
dam huiuſ-	τις τοιούτου
modi omni-	τοῦ τρόπου πᾶ-
bus homini-	σιν ἀνθρώ-
bus, vt qui	ποις, ὅπως ὅσ-
parricidium	τις πατροκτό-
feciſſet, pu-	νιον πεποιήκει,
blice in cu-	δημοσίως εἰς
leo miſſus	μολγὸν πεμ-
conſueretur	φθεὶς συρρα-
cum vipera	φῇ μετὰ ἐχί-
& cane & ſi-	δνης καὶ κυ-
mia & gallo,	νὸς καὶ πιθή-
impiis ani-	κου καὶ ἀλέ-
malibus	κτορος, ἀσε-
impius ho-	βῶν ζώων
mo: & ſuper	ἀσεβὴς ἄν-
plauſtrum	θρωπος· καὶ
iunctum ni-	ἐπὶ ἁμάξης
gris bubus	ἐζευγμένης
deferretur in	μελανοῖς βου-
mare, &	σὶν κατενε-
proiiceretur	χθῇ εἰς θά-
in profun-	λασσαν, καὶ
dum.	ῥιφθῇ εἰς
	βαθύ.
Oſtendi enim	Ἔδειξα οὖν
exemplum	ὑπόδειγμα
pœnæ, vt ma	τιμωρίας, ἵνα
gis timeant	μᾶλλον φο-
tam nefariũ	βηθῶσιν οὕ-
opus opera-	τως ἄνομον
ri.	ἔργον ἐργάσα-
	σθαι.
Nunc ergo	Νῦν οὖν δίκαια
iuſta facite.	ποιεῖτε. καλὸν
bonũ enim	γὰρ ὑπόδει-
exemplum	γμα πᾶ-
omnibus	σιν ὑποδεί-
oſtendetis.	ξετε.

VOCABVLA GRAECA CVM LATINA INTERPRETATIONE, EX DIVERSIS LIBRIS, gloſſariorum nomine inſcriptis, collecta.

A

Ab initio,	Ἀπ' ἀρχῆς.
Abilis,	Εὐάγωγος.
Abutero,	Παραχρῶμαι.
Abutitur,	Παραχρᾶται.
Accedo,	Πλησιάζω.
Accenſio,	Εἰσβολή.
Accipiter,	Ἱέραξ.
Accuſator,	Κατήγορος.
Aceruatim,	Σωρηδόν.
Acetabulum,	Ὀξυβάφιον.
Actio,	Πρᾶξις.
Actutum,	Τὴν ταχίστην.
Adcliuis,	Προσκλινής.
Adiuro,	Ὁρκίζω.
Adiutat,	Βοηθεῖ.
Adiutor,	Βοηθός.
Adiutoriũ,	Βοήθεια.
Adiuuo,	Βοηθῶ.
Ad manum,	Ἐν προχείρῳ.
Admembratim,	Κατὰ μέλος.
Adnexa,	Συνεζευγμένη.
Adoro,	Προσκυνῶ.
Adſertor,	Εὐεργέτης.
Adſum,	Πάρειμι.
Aduerſarius,	Ὑπεναντίος.
Adulator,	Κόλαξ.
AEdilis,	Ἀγορανόμος.
AEqualitas,	Ἰσότης.
AEramentũ,	Χάλκωμα.
AErementa,	Χαλκώματα.
AEris flos,	Χάλκανθος.
AErugo,	Ἐρυσίβη.
AEſtus,	Καῦμα.
Affabrè,	Καλῶς.
Alapator,	Καυχητής.
Albura,	Λεύκωμα.
Alcioſus,	Διέργος.
Alea,	Κυβεία.
Aleator,	Κυβευτὴς, Κυβιστὴς, Κοττιστής.
Alga,	Φῦκος.
Algeo,	Ῥιγῶ.
Alienum,	Ἀλλότριον.
Allido,	Ῥήσσω.
Altè,	Βαθέως.
Altum,	Ὑψηλόν.
Altiſſimus,	Ὕψιστος.
Altitudo,	Ὕψος.
Alterna,	Ἐν μέρει.
Album,	Λευκόν.
Amarum,	Πικρόν.
Amaritudo,	Πικρία.
Amat,	Φιλεῖ.
Amator,	Ἐραστὴς, Φιλητής.
Amatus,	Ἐραστός.
Ambulat,	Περιπατεῖ.
Amicus,	Φίλος.

Amica, Φίλη.
Amor, Ἔρως.
Ampulla, Λήκυθος.
Anabla, Ὤφελον.
Ancilla, Δούλη.
Ancus, Ἄντυξ.
Angina, Συνάγχη.
Angulus, Γωνία.
Anguli oculorum, Κανθοί.
Animoſus, Θυμώδης.
Animoſus, Ψυχικός.
Annas, Νήσσα.
Annus, Ἐνιαυτός.
Antecedit, Προάγει.
Ante lucem, Ἔννυχα.
Antiſecus, Ἔμπροσθεν.
Anucula, Γραῦς.
Aper, Σύαγρος.
Apis, Μέλισσα.
Apium, Σέλινον.
Apollo, Ἀπόλλων.
Aquæductor, Ὑδραγωγός.
Aquam manibus, Ὕδωρ πρὸς χεῖρας.
Aquilex, Ὑδραγωγός.
Ara, Βωμός.
Arator, Ἀροτήρ.
Arbiter, Μεσίτης.
Arca, Κιβωτός.
Arcus, Τόξον.
Aridum, Ξηρόν.
Aries, Κριός.
Arma, Ὅπλα.
Armarium, Πυργίσκος.
Armatus, Ὡπλισμένος.
Armauit, Ὥπλισεν.
Armentarius, Βουκόλος.
Aſcende, Ἀνάβα.
Aſcilla, Μασχάλη.
Aſellus, Ὀνίσκος.
Aſſa, Ὀπτά.
Armilla, Ψέλλιον.
Attagina, Ἀτταγάς.
Attuli, Ἤνεγκα.
Auarus, Φιλάργυρος.
Auceps, Θηρευτής.
Auceps, Ἰξευτής.
Aucupatur Ἰξεύει.
Audax, Θρασύς.
Audacia, Θάρσος.
Audiui, Ἤκουσα.
Auditores, Ἀκροαταί.
Augurium, Οἰωνοσκοπία.
Auia, Μάμμη.
Aurei, Χρυσοῖ.
Aurifex, Χρυσοχόος.
Auriga, Ἡνίοχος.

B

Baculus, Βακτηρία.
Baiulat, Βαστάζει.
Balatum, Βληχηθμός.
Balineum, Βαλανεῖον.
Balnitor, Βαλανεύς.
Balo, Βληχῶμαι.
Balteum, Ζωστήρ.
Barba, Γένειον.
Barbarus, Βάρβαρος.
Baroſus, Βάκηλος.
Baroſus, Σοβαρός.
Batiola, Ποτήριον.
Beatus, Μακάριος.
Beſtia, Θηρίον.
Bellona, Ἐνυώ.
Bellum, Πόλεμος.
Bene, Καλῶς.
Benedictio, Εὐλογία.
Benedictus, Εὐλογημένος, Εὐλογητός.
Benificus, Εὐεργέτης.
Berbix, Πρόβατον.
Bibo, Πίνω.
Bibe, Πίε.
Bidens, Δίκελλα.
Bilex, Ἄνεμος.
Blandus, Μείλιχος.
Blatta, Σίλφιον.
Blatto, Φλυαρῶ.
Bonitas, Ἀγαθοσύνη.
Bonum nuntium, Εὐαγγελίζω.
Bonus, Ἀγαθός.
Breuiarium, Ἐπιτομή.
Bucellæ, Ψώμια.
Bucilla, Ψωμός.

C

Cabernum, Τρύπημα.
Caduca, Πρόσκαιρα.
Cædes, Φόνος.
Cædit, Δέρει.
Cænum, Βόρβορος.
Cærotum, Κηρωτόν.
Cæſar, Βασιλεύς.
Calamitas, Συμφορά.
Calamum, Κάλαμον.
Calcaneum, Πτέρνη.
Calcat, Πατεῖ.
Calces, Λάκτισμα.
Calcitrat, Λακτίζει.
Calculatio, Ψῆφος, Λόγος.
Calculator, Ψηφιστής.
Calculi, Ψῆφοι.
Calculus, Ψῆφος.
Calculor, Ψηφίζω.
Calda, Θερμόν.
Calda aqua, Εὔκρας.
Caldarius, Θερμοδότης.
Calefacio, Θερμαίνω.
Calfacis, Θερμαίνεις.
Calidus, Θερμός.
Calumnia, Συκοφαντία
Calumniator Κακοπράγμ
Caluor, Ἐξαπατῶ.
Camara, Ὑπόνομος.
Camari, Καρίδες.
Camax, Κοντός.
Campus, Πεδίον.
Canaplura, Λυχναψία.
Cancellus, Χαράδρα.
Cancer, Καρκίνος.
Candelabrū, Λυχνεία.
Candio, Λευκαίνω.
Candidati, Πράττοντες.
Candidum, Λαμπρόν.
Caneo, Πολιοῦμαι.
Canis, Κύων.
Canna, Κάλαμος.
Cantator, Τραγῳδός.
Canthari, Κρητῆρες.
Cantharis, Κανθαρίς.
Cantitas, Ποσότης.
Canto, Ἀΐδω.
Cantor, Ὠιδός.
Cantus, Ἆισμα, Ὠιδή
Canus, Πολιά.
Capeſco, Λαμβάνω.
Capillus, Θρίξ.
Capit, Κρατεῖ.
Capit, Χωρεῖ.
Capite cenſus, Ἐναπόγραφος.
Captiuitas, Αἰχμαλωσία.
Captiuus, Αἰχμάλωτος.
Caput, Κεφαλή.
Capulum, Λαβή.
Carabro, Σφήξ.
Care, Τιμίως.
Caritas, Ἀγάπη.
Carminat, Ξαίνει.
Carnifex, Δημικός.
Carpentum, Ὄχημα.
Carquila, Κρεάδιον.
Carruonum, Ἀσβόλη.
Caricula, Δεῖπνον.
Carus, Τίμιος.
Caſa, Καλύβη.
Caſatius, Καλυβεύς.
Caſeatum, Τυρωτόν.
Caſtaneæ, Λόπιμα.
Caſtania, Λώπιμα.
Caſtellum, Φρούριον.
Caſtimoniū, Ἁγνεία.

Caſtra,	Παρεμβολή.
Catillo,	Λίχνος.
Catta,	Αἴλουρος.
Catulinum,	Σκυλάκειον.
Caueola,	Ζώγριον.
Cauernum,	Τρύπημα.
Cauſa,	Αἰτία.
Cauſa,	Δίκη.
Cautela,	Ἀσφάλεια.
Cautio,	Ἀσφάλεια.
Cautio,	Συνάλλαγμα.
Cella proma,	Ταμεῖον.
Cellarium,	Ταμεῖον.
Celerius,	Ταχυτάτως.
Ceno,	Δειπνῶ.
Cenatores,	Δειπνηταί.
Cenſio,	Νομοθεσία.
Cenſor,	Βιοκρίτης.
Cenſus,	Ἀπογραφή.
Cenſura,	Διατίμησις.
Centeſima,	Ἑκατοστή.
Cerne,	Σῆσον.
Cerotum,	Κηρωτόν.
Certo,	Ἐρίζω.
Ceruus,	Ἔλαφος.
Ceſpes,	Κλισμός.
Ceuens,	Κύφων.
Cibaria,	Τροφία.
Cibus,	Τροφή.
Cicinni,	Βόστρυχες.
Cilicia,	Λίθος.
Cimices,	Κόριδες.
Cindator,	Γόης.
Cinge,	Ζῶσον, Ζώννυε.
Cingillum,	Ζωνάριον.
Cingulum,	Ζώνη.
Cinis,	Σποδός.
Cippus,	Στήλη, Ἀνδριάς.
Circellum,	Κρικίον.
Circenſes,	Ἱπποδρομία.
Circitura,	Περιοδία.
Circulor,	Ὀχλαγωγῶ.
Circulator,	Ὀχλαγωγεύς.
Circulus,	Κύκλος.
Circulus oculi,	Ἶρις ὀφθαλμοῦ.
Circumciſio,	Περιτομή.
Circumſcriptio,	Περιγραφή.
Circumſcriptus,	Ἡττηθείς.
Circus,	Ἱππόδρομος.
Ciſci,	Ἐντός.
Ciſterna,	Λάκκος.
Citatio,	Ἀνάκλησις.
Citrum,	Ἑσπέριον.
Citò,	Ταχύ.
Citius,	Ταχέως.
Ciuis,	Πολίτης.
Ciuilis,	Πολιτικός.
Ciuilitas,	Πολιτεία.
Ciuitas,	Πόλις.
Clamat,	Φωνεῖ.
Clamat,	Κράζει.
Clariſſimus,	Λαμπρότατος.
Claua,	Ῥόπαλον.
Clauarius,	Ἡληκόπος.
Claudicat,	Χωλαίνει.
Claudit,	Κλείει.
Claues,	Κλεῖδες.
Cliens,	Πρόσφυξ.
Clodus,	Χωλός.
Cloſtrarius,	Κλειδοποιός.
Coactor,	Συμφεράκτωρ.
Coactor,	Εἰσπράκτωρ.
Cocio,	Μεταβολή.
Cocus,	Μάγειρος.
Cœlebs,	Ἄγαμος.
Coemptio,	Συνωνή.
Cœnaclarius,	Σταθμοῦχος.
Coercitio,	Ἡ κόλασις.
Coercitio,	Συνοχή, Τιμωρία.
Cœtus,	Σύνοδος.
Cogito,	Βουλεύομαι, Σκέπτομαι, Λογίζομαι.
Cogitatio,	Διαλογισμός.
Cognatio,	Συγγένεια.
Cognatus,	Προσγενής.
Colices,	Κώνωπες.
Collata ſpecies,	Συναχθὲν εἶδος.
Collecta,	Ἔρανος.
Collegium,	Συναρχία.
Collibertus,	Συναπελεύθερος.
Colligatio,	Σύνδεσμος.
Collis,	Βουνός.
Collatio,	Σύμβολον.
Collatio,	Συντέλεια.
Collubum,	Κόλλυβος.
Colonus,	Γεωργός.
Colorarius,	Εὔχρωμος.
Columba,	Περιστερά.
Columna,	Κίων, Στῦλος.
Combino,	Ζευγνύω.
Comiſor,	Ἐγκωμάζω.
Comiſatio,	Κῶμος.
Comitatus,	Συνεκδημία.
Comitium,	Ὀχλαγώγιον.
Commendatio,	Σύστασις.
Commerciũ,	Συνάλλαγμα.
Commiſce,	Μῖξον.
Commiſio,	Συμβολή.
Cõmiſſum,	Ἁρμογή.
Commiſſura,	Ἁρμογή.
Committo,	Συμβάλλω.
Commodus,	Χρήσιμος.
Commodat,	Δανείζει.
Cõmunicat,	Κοινωνεῖ.
Communio,	Κοινωνία.
Communis,	Κοινός.
Compar,	Συνζύγιος.
Comparatio,	Σύγκρισις.
Compareo,	Φυρῶ.
Compendiũ,	Κέρδος.
Compenſatio	Καταλλαγή.
Compluuiũ,	Μεσαύλιον.
Compoſitio,	Σύνθεσις.
Computat,	Ψηφίζει.
Conatur,	Βιάζεται.
Conatus,	Ἐπιχείρησις.
Concio,	Ἐκκλησία.
Concubina,	Παλλακή.
Cócubina,	Σύγκοιτος.
Cõcubinatus,	Παλλακία.
Concubitus,	Συνουσία.
Concupiſcit,	Ἐπιθυμεῖ.
Concurſus,	Συνδρομή.
Concuſſi,	Οἱ διασεισθέντες.
Cõcuſſiones,	Τὰ ἀπόρτυλα.
Condemno,	Καταδικάζω.
Cõdẽnatio,	Καταδίκη.
Condit,	Ἀρτύει.
Conditio,	Αἵρεσις.
Conductio,	Μίσθωσις.
Confeſſio,	Ὁμολογία.
Confeſſum,	Ὡμολογημένον.
Cõfeſſus ſum	Ὡμολόγησα.
Confinis,	Ὅμορος.
Confirmatio,	Βεβαίωσις.
Confiſcatio,	Δήμευσις.
Confiteor,	Ὁμολογῶ.
Cõfitetur,	Ἐξομολογεῖται.
Confixum,	Συμπεπηγός.
Confotum,	Αὐξηθέντα.
Confotũ,	Συγκροτηθέν.
Confuſio,	Αἰσχύνη.
Congregatio,	Συναγωγή.
Coniectura,	Στοχασμός.
Coniugium,	Γάμος.
Coniuglæ,	Ζευκτῆρες.
Coniuratus,	Συνωμότης.
Coniux,	Σύζυγος.
Conlatio,	Σύμβολον.
Conlibertus,	Συναπελεύθερος.
Conluſio,	Συνδυασμός.
Conor,	Βιάζομαι.
Conſalaneus,	Σύναλος.
Conſcapliũ,	Μετάφρενον.
Conſcius, Cõ-	Συνίστωρ.

ſcia,
Conſenſio, Συγκατάθεσις.
Conſenſum, Σύμφωνον.
Conſenſus, Συναίνεσις.
Conſeruator, Σωτήρ.
Conſeruo, Συντηρῶ.
Conſeſſor, Συγκάθεδρος.
Cōſeſſor, Ἐγκάθεδρος.
Conſignaſſe, Παραδεδωκέναι.
Conſiliarius, Σύμβουλος.
Conſilium, Συμβούλιον.
Conſilium Βουλή.
Conſolatio, Παράκλησις, Παραμυθία.
Conſonans, Σύμφωνον.
Conſpice, Θεώρησον.
Conſtituit, Συνιστάνει.
Cōſtituta bona, Τὰ ὄντα, Τὰ ὑπάρχοντα.
Conſtitutio, Διάταξις, Διατύπωσις.
Conſtitutum, Ὅρος, Τύπος.
Conſtitutū, Σύνταγμα.
Conſubrinus Ἀνεψιός.
Conſuetudo, Ἔθος, Συνήθεια.
Conſul, Ὕπατος.
Cōſulatus, Ὑπατεία.
Conſulo, Συμβουλεύω.
Conſultatio, Συμβουλία.
Conſultum, Δόγμα.
Conſummatio, Συντέλεια.
Contextus, Συνάφεια.
Continentia, Ἐγκράτεια.
Continuo, Συνάπτω.
Continuo, Εὐθέως.
Cōtionatura, Μετάφρασις.
Contracto, Ψηλαφῶ.
Contractum, Συνάλλαγμα.
Contractus, Συνάλλαγμα.
Contradictio, Ἀντιλογία.
Contra leges, Παρὰ νόμους.
Contrarium, Ἐναντίον.
Contentio, Φιλονεικία.
Contubernium, Ἐπιμελία, Συσκηνία.
Contumacia, Καταφρόνησις
Contumelia, Ὕβρις, Ἀτιμία.
Conueniri, Μεθοδευθῆναι.
Conuenit, Συμφέρει.
Conuenit, Συμφωνεῖ.
Conuenticula Αἱ συνάξεις.
Conuentio, Μεθοδεία, Συναγωγή.
Conuentum, Συνέλευσις, Συμφωνία.
Conuentū, Σύμφωνον.
Conuentus, Σύνοδος.
Conuicior, Καταβοῶ.
Conuitium, Ὕβρις, Κακολογία.
Copadia, Κοπάδια.
Copioſus, Εὔπορος.
Copulatio, Δεσμός.
Coquus, Μάγειρος.
Cor, Καρδία.
Cordiatus, Καρδιακός.
Cornu, Κέρας τοῦ ζώου.
Cornua, Κέρατα.
Cornicla, Κορώνη.
Cornutus, Κεράστης.
Corollarium, Εὐχάρισμα.
Corona, Στέφανος.
Corpus, Σῶμα.
Corrogatio, Ἐρανισμός.
Corruptor, Φθορεύς.
Coruum, Καμπύλον.
Coſſuo, Ῥάπτω.
Cotidianus, Καθημερινός.
Coturnix, Ὄρτυξ.
Cras, Αὔριον.
Craſſitudo, Παχύτης.
Creator, Χειροτονητής.
Credo, Πιστεύω.
Creditor, Δανειστής.
Crepat, Ψοφεῖ.
Crepido, Ἐξοχή, Ἄκρον.
Criminator, Διάβολος.
Crines, Πλόκαμοι.
Criſpicapillus, Οὐλόθριξ.
Cruciatus, Βάσανος.
Crucifige, Σταύρωσον.
Crudum, Ὠμόν.
Cruſtallum, Ψόφος ποδῶν.
Crux, Σταυρός.
Cubiculum, Τρικλίνιον.
Cui? Τίνι;
Cuius, Τίνος.
Cuius impulſu, Τίνος ὑποβολῇ.
Culbitio, Στραγγυρία.
Culcita, Τύλη.
Culdex, Πτέρνος.
Culeum, Λάρναξ, Ἀσκός
Culpa, Αἰτία, Πταῖσμα.
Culpat, Ψέγει.
Cuma, Ἀσπάραγος.
Cumulus, Σωρός.
Cunabula, Σπάργανα.
Cupido, Ἔρως.
Curas, Θεραπεύεις.
Curat, Φροντίζει.
Curator, Ἐπίτροπος.
Curator, Φροντιστής.
Curator, Λογιστής.
Curcio, Ἔχιδνα.
Curia, Βουλή.
Curialis, Βουλευτής.
Curro, Θέω, Τρέχω.
Curre, Δράμε.
Currus, Ὄχημα.
Curſor, Δρομεύς.
Curſor, Ταχυδρόμος.
Curſus aquæ, Ῥεῦμα.
Curuum, Καμπύλον.
Cuſio, Ἐλασία.
Cuſo, Ῥάπτω.
Cuſit, Ῥάπτει.
Cuſſionis, Τῆς μονήτης.
Cuſtodia, Φυλακή.
Cuſtodia, Παραφυλακή.
Cuſtodit, Φυλάσσει.
Cutulus, Ἀγκών.

D

Da facialem, Δὸς προσωπίδιον.
Damnat, Ζημιάζει.
Damnum, Ζημία.
Dapſilis, Δαψιλής.
Dat populis, Δίδοι ὄχλοις.
Data, Δόματα.
Deauratores, Χρυσωταί.
Debitor, Ὀφειλέτης.
Decē pondo, Δέκα λίτραι.
Decepi, Ἠπάτησα.
Decerno, Δογματίζω.
Decimus lapis, Δέκατον μίλιον.
Decliuis, Κατάντης.
Decoquo, Χρεοκοπῶ.
Decoctor, Φυρατής.
Decoctum Ἕψημα.
Decor, Εὐπρέπεια.
Decoroſus Εὐπρεπής.
Decorus, Εὐπρεπής.
Decreta, Δόγματα.
Decurio, Βουλευτής.
Decurionalis, Ὁ ἀποδεκουρίωνος.
Defenſio, Ἐκδικία.
Defenſor, Ἔκδικος.
Defingo, Διαπλάσσω.
Deformatio, Διατύπωσις.
Defuſtat, Ξυλοκοπεῖ.
Deiuratio, Ἐξωμοσία.
Delectus, Στρατολογία.
Delegare, Ἐκτάξαι.
Delegata, Τὰ ἀπονεμηθέντα.

Delegatorias, Ἐκπηγάς.
Deleras, Ληρεῖς.
Delibatio, Ἀπαρχή.
Dens, Ὀδούς.
Denſa te, Σύναγέ σε.
Depeculatio, Νοσφισμός.
Depetigoſus, Λεπρός.
Depilo, Μαδίζω.
Deportatio, Ἀποικισμός.
Depoſitum, Παραθήκη.
Deprimat, Θλίβῃ.
Depulſor, Ἀλεξίκακος.
Deputor, Ἀφορίζομαι.
Deripio, Ἀφαιρέομαι.
Derogatio, Ἐλάττωσις.
Deſcende, Κατάβα.
Deſertor, Λειποτάκτης.
Deſiderium, Ἐπιθυμία.
Deſignator, Ἀποδείκτης.
Deſponderit, Ὑπέσχετο.
Detentator, Διακάτοχος.
Detentatores, Διακάτοχοι.
Detero, Καταστείβω, ἐλαττῶ.
Detrecto, Καθαιρέω δόξης.
Detrimentũ, Ζημίαν.
Deus, Θεός.
Dico, Λέγω.
Dico, Ἐρῶ.
Dic, Εἰπέ.
ſi Dixeris, Ἐὰν εἴπῃς.
Dicta feralia, Βαρεῖα ὕβρις.
Dictator, Μόναρχος.
Die & nocte, Νυκτήμερον.
Dies feriati, Ἄπρακτοι ἡμέραι.
Difariam, Διχῶς.
Difficilis, Δύσκολος.
Diffiſſio, Διάκρισις.
Digeſtæ, Περιαιρέσεις.
Digeſtio, Διατύπωσις.
Digitus, Δάκτυλος.
Dignatio, Ἀξίωμα.
Digne, Ἀξίως.
Dii cæleſtes, Θεοὶ οὐράνιοι.
Dii terreſtres, Θεοὶ ἐπίγειοι.
Dii marini Θεοὶ θαλάσσιοι
Dii immortales, Θεοὶ ἀθάνατοι.
Dii magni Θεοὶ μέγιστοι.
Dii penates Θεοὶ πατρῷοι.
Dii propii, Θεοὶ ἵλαοι.
Dii ſummi Θεοὶ ὕψιστοι.
Dilatio, Ὑπέρθεσις.
Dilectus, Ἀγαπητός.
Diligenter, Ἐπιμελῶς.

Diligo, Ἀγαπῶ.
Diligit, Ἐπιμελεῖ.
Diluuies, Κατακλυσμός.
Dimenſio, Διατύπωσις.
Dimidium, Ἥμισυ.
Dimiſſoria, Ἀποχετική.
Dimitte, Ἄφες.
Diploma, Δίπλωμα.
Dis pater, Πλούτων.
Diſcidium, Ἀποστασία.
Diſcinctus, Λυσίζωνος.
Diſco, Μανθάνω.
Diſcriptio, Διαγραφή.
Diſcuſſores, Λογοθέται.
Diſertus, Λόγιος.
Diſpendii, Τῆς ζημίας.
Diſpendo, Οἰκονομῶ.
Diſpenſatio, Οἰκονομία.
Diſpenſatores, Οἰκονόμοι.
Diſpoſitio, Οἰκονομία.
Diſputo, Διαλέγομαι.
Diſſertus, Ἐλλόγιμος.
Diſſerte, Σαφῶς.
Diſſolutio, Διάλυσις.
Diſtractor, Πράτης.
Diſtrigila me, Περίξυσόν με.
Ditis pater, Πλούτων.
Diuatus, Ὁ τῆς θείας μνήμης.
Diues, Πλούσιος.
Diuinatio, Μαντεία.
Diuinitas, Θειότης.
Dixi, Εἶπον.
Doceo, Διδάσκω.
Doctor, Διδάσκαλος.
Doctrina, Μάθησις.
Doctrina, Διδαχή.
Dolium, Πίθος.
Doliolum, Βικίον.
Dolor, Πόνος.
Doloſus, Δόλιος.
Dolui, Ἐπόνησα.
Domina, Δέσποινα, Κυρία.
Dominica, Κυριακή.
Dominicũ, Κυριακόν.
Dominus, Δεσπότης, Κύριος.
Domitus, Δαμαστός.
Donaria, Ἀναθήματα.
Dono, Χαρίζομαι.
Dormit, Κοιμᾶται.
Dormito, Νυστάζω.
Dotalis, Προικιμαῖος.
Dotis titulo, Λόγῳ προικός.
Doto, Προικίζω.
Dubitat, Διστάζει.
Dubitatio, Δισταγμός.

Dubium, Δίοδος.
Ducite, Ἕλκετε.
Ductarium, Ἀγωγεύς.
Ductor nauis Τριήραρχος.
Dulce, Γλυκύ.
Dulcedo, Γλυκύτης.
Dum calet, Ἕως θερμόν ἐστι
Duo & dena pondo, Δύο καὶ δέκα λίτρας.
Duplum, Διπλοῦν.
Dupplex, Διπλός.
Dux, Ἡγεμών.
Dux, Στρατηλάτης.

E

Ebriacus, Μεθυστής.
Ebrius ſum, Μεθύω.
Ecce, Ἰδού.
Edicta, Διατάγματα.
Edictalis, Διαταγμός.
Edo, Ἐσθίω.
Ego certè, Ἐγὼ γοῦν.
Elaboramus, Ἀγωνιζόμεθα, Σπουδάζομεν.
Electus, Ἐκλεκτός.
Elementa, Στοιχεῖα.
Elefantus, Ἐλέφας.
Elogium, Τὸ διάταγμα.
Emancipatus Ἐκποίητος.
Emi, Ἠγόρασα.
Emit, Ὠνήσατο.
Emptitius, Ἀγοραστός.
Emulator, Ζηλωτής.
Enarraſti, Ὡμίλησας.
Enormitas, Τὸ μέγεθος.
Epiſtula, Ἐπιστολή.
Equalis, Ἴσος.
Equalem, Ἰσότιμον.
Equinoctiũ, Ἰσημερία.
Equitat, Ἱππεύει.
Equites, Ἱππόται.
Equum publicum, Ἵππον δημόσιον.
Erciſcundæ, Διαιρετοῦ.
Ereptio, Ἁρπαγή.
Erigit, Ὀρθοῖ.
Eritudo, Δεσποτεία.
Erubuit, Ἠσχύνθη.
Eruca, Εὔζωμον.
Erus, Δεσπότης.
Eſca, Βρῶσις.
Eſca, Δέλος.
Eſurio, Πεινῶ.
Etenim, Καὶ γάρ.
Etiam, Ναί.

Euectio, Σύνθημα.
Euocatus, Ἐπίλεκτος.
Euolſio, Ἀπόσπασις.
E re, Ὑπὲρ ὠφελείας.
E veſtigio, Κατὰ πόδας.
Euictio, Ἐκνίκησις.
Euiratus, Ἄνανδρος.
Ex abundanti Ἐκ περιουσίου.
Exactio, Ἀπαίτησις.
Exactio, Πρᾶξις.
Exanclat, Ἐξαντλεῖ, Δαπανᾷ.
Exanclatio, Ἐκπλήρωσις, Ἀκρίβεια.
Excalcia, Ὑπόλυσον.
Excaſtratio, Ἐκτομή.
Excelſus, Ὑψηλός.
Exceptio, Διαδοχή.
Excetra, Ὕδρα.
Excipulum, Κρεάγρα.
Excuſatio, Ἀπολογία.
Excuſſio, Σεισμός.
Executio, Ἐκβιβασμός.
Executor, Ἐκβιβαστής.
Exequatio, Ἐξίσωσις.
Exequiæ, Ἐκκομιδαί.
Exercere munus, Σπουδάζεσθαι ἔργον.
Exhaurio, Ἐξαντλῶ.
Exhibeo, Παριστῶ.
Ex inteſtato, Ἐξ ἀδιαθέτου.
Ex notoria, Ἐκ τῆς ἀναφορίας.
Exoleo, Παρακμάζω.
Exoleto, Τετριβακῶ.
Expateſco, Ἀναφαίνω.
Expeditio, Ἀναχωμα.
Experdens, Ληστής.
Experiundi, Τοῦ δικάζεσθαι.
Expilatio, Γύμνωσις.
Exprobratio, Ὀνειδισμός.
Expulpo, Ἐξσαρκῶ.
Exſomno, Ἐξυπνίζομαι.
Ex tempore, Ἐκ καιροῦ.
Extet, Ἀναφανῇ.
Extingue, Σβέσον.
Extiterat, Ἀνεφάνη.
Exulatitius, Φυγάς.
Exultans, Γαυριῶν.
Exuo, Ἀποδύω.

F

Fabella, Ὁμιλία.
Fabellatio, Μυθολογία.
Faber, Τέκτων.
Faber, Τεχνίτης.
Fabola, Μῦθος.
Fabonius, Ζέφυρος.
Fabula, Μῦθος.
Facile, Εὐκόλως.
Facit, Ποιεῖ.
Factio, Σκευωρία.
Factio, Συνσκευή.
Factum, Ἔργον, Πρᾶγμα.
Factum, Γενόμενον.
Facula, Λαμπάς.
Facultas, Περιουσία.
Falſus, Ψευδής.
Falx, Δρέπανον.
Fama, Φήμη.
Fames, Λιμός.
Familia, Οἰκιότης.
Famoſa mancipia, Ἄτιμα ἀνδράποδα.
Famoſæ opes, Αἰσχρὰ κέρδη.
Famula, Θεράπαινα.
Farſa, Νακτή.
Faſcinat, Βασκαίνει.
Faſcinator, Βάσκανος.
Faſilia, Λοβοί.
Fatali ſorte, Ἰδίῳ θανάτῳ.
Fateor, Ὁμολογῶ.
Fatuitas, Μωρία.
Fatum, Τύχη.
Fatuus, Μωρός.
Fatur, Ἐκλαλεῖ.
Felix, Εὐτυχής.
Feliciter, Εὐτυχῶς.
Fel, Χολή.
Fellitus, Χολικός.
Femina, Θήλεια.
Femininũ, Θηλυκόν.
Fenerat, Δανείζει.
Feneſtra, Θυρίς.
Feniculum, Μάραθος.
Fenum, Δάνειον, Χρέος.
Fera, Θηρίον.
Feralis ara, Θανατηφόρος.
Feralia dicta, Βαρεῖα ὕβρις.
Feriæ, Ἄπρακτοι ἡμέραι.
Ferit, Τύπτει.
Fermentum, Ζύμη.
Feſtina, Σπεῦσον.
Feſtiui ludi, Ἱερομηνίαι.
Fex, Τρυγία.
Fiat, Γενέσθω.
Fibula, Πόρπη.
Fidiſſimi vades, Ἐγγυηταί.
Fit, Γίνεται.
Fidelis, Πιστός.
Fides, Πίστις.
Figulus, Κεραμεύς.
Filia, Θυγάτηρ.
Filius, Υἱός.
Filius familias, Ὑπεξούσιος.
Fimbria, Κράσπεδον.
Finales, Ἐμπεριθέσμους.
Firmus, Βέβαιος.
Firmum, Ἰσχυρόν.
Fiſcalion, Τὸ βασιλικόν.
Fiſſuræ, Ῥαγάδες.
Flabrum, Φύσημα.
Flagellum, Μάστιξ.
Flauum, Ξανθόν.
Fletus, Ὀδυρμός.
Floriunt, Θάλλουσιν.
Fluctus, Κῦμα.
Fluenta, Ῥεύματα.
Flumen, Ποταμός.
Fluxum, Λαγαρόν.
Fœdus, Συνθήκη.
Fœdera, Ὅρκια.
Fœmina, Θήλεια.
Fœnograecũ, Τῆλις.
Fœnus, Δάνειον, Χρέος.
Fœnerator, Δανειστής.
Fœtiales, Κήρυκες.
Follis, Θύλακος.
Follis luporũ, Λέπυρα.
Fomes, Ἀφορμή.
Foras, Ἔξω.
Forfices, Ψαλίδες.
Forma, Τύπος.
Forma caligaris, Καλαπόδιον.
Fornax, Κάμινος.
Fornicarius, Πορνοκόπος.
Fornicatio, Πορνεία.
Fortis, Γενναῖος.
Fortis, Ἰσχυρός.
Forum, Δικαστήρια.
Forum, Ἀγορά.
Fora vænalium, Ταὶ διαπωσεις.
Fouea, Βόθρος.
Frangit, Κλᾷ.
Frater, Ἀδελφός.
Fraternitas, Ἀδελφότης.
Fraus, Ἀπάτη, Περιγραφή.
Fraudem, Δόλον.
Fraudatores, Κακοῦργοι.
Fraudulẽtus, Δόλιος.
Frequentia, Πολυπλυχία.
Fricat, Τρίβει.
Frigus, Ψύχος.
Frigidum, Ψυχρόν.
Friuolus, Εὐτελής.
Fructus, Καρπός.

Fructifera,	Καρποφόρα.
Fructuoſus,	Καρπώδης.
Frugis,	Καρπός.
Frumentum,	Σῖτος, Σιτηρέσιον.
Fruſtratio,	Ὑπέρθεσις.
Fucatio,	Βαφή.
Fuga,	Δρασμός.
Fuga,	Φυγή.
Fugitiuus,	Δραπέτης.
Fulcimentũ,	Ἔμβολον.
Fulciri,	Ἀνορθωθῆναι.
Fulget,	Λάμπει.
Fulgor,	Λαμπηδών.
Fulmen,	Κεραυνός.
Fumus,	Καπνός.
Functio,	Ἡ συντέλεια.
Fundamentũ,	Θεμέλιος.
Funditor,	Σφενδονιστής.
Fungor,	Λειτουργῶ.
Functa,	Κτέρεα.
Funus,	Ἐκκομιδὴ, Κηδεία.
Funeſtus,	Πένθιμος.
Fur,	Κλέπτης.
Fur balnearius,	Βαλανειοκλέπτης.
Furcilla,	Δίχαλον.
Furfures,	Πίτυρα.
Furnus,,	Ἰπνός.
Furor,	Θυμός.
Furor,	Μανία.
Fuſile,	Χυτόν.
Fuſtes,	Ῥόπαλα, Ξύλα.
Futurum,	Γενησόμενον.

G

Galliculæ,	Τροχάδες.
Gallina,	Ὄρνις.
Gallulæ,	Κηκίδες.
Gaudeo,	Χαίρω.
Gaudium,	Χαρά.
Gelauit,	Ἔπηξεν.
Gelus,	Παγετός.
Geminus,	Δίδυμος.
Gemitus,	Στεναγμός.
Geſta,	Ὑπομνήματα.
Gillo,	Βαυκάλιον.
Gladius.	Μάχαιρα,
Gladius,	Ῥομφαία.
Gladium,	Ξίφος.
Gleba,	Βῶλος.
Gloria,	Δόξα,
Glorioſus,	Ἔνδοξος.
Glorioſus,	Δεδοξασμένος.
Gloſſularum,	Λέξεων.
Glutinatio,	Κόλλημα.
Glutus,	Βρωστίς.
Gnarus,	Ἔμπειρος.
Gracula,	Κολοιός.
Grando,	Χάλαζα.
Graſſari,	Ἐπέρχεσθαι.
Graſſator,	Λωποδύτης.
Gratias ago,	Εὐχαριστῶ.
Gratus,	Εὐχάριστος.
Gratus,	Εὔχαρις.
Grauat,	Βαρύνει.
Grus,	Γέρανος.
Gubernator,	Κυβερνήτης.
Guloſus,	Λίχνος.
Gurdus,	Ομβλος.
Guſtus,	Γεῦσις.

H

Habet,	Ἔχει.
Habita,	Ὑπομνήματα.
Habitatio,	Κατοικία.
Hæreditas,	Κληρονομία.
Haruſpex,	Σπλαγχνοσκόπος.
Haſta publica	Δήμευσις.
Herba,	Πόη.
Herbæ,	Βοτάναι.
Herculus,	Ἡρακλῆς.
Hereditas,	Κληρονομία.
Heres,	Κληρονόμος.
Heri,	Ἐχθές.
Hernia,	Κήλη.
Hiatus,	Χάσμα.
Hibernatio,	Παραχειμασία
Hic,	Ὅδε.
Hic,	Ὧδε.
Hilaris,	Ἱλαρός.
Hilarus,	Ἱλαρός.
Hittio,	Ἰχνεύω.
Holera,	Λάχανα.
Homicidiũ,	Φόνος.
Homo,	Ἄνθρωπος.
Honoratus,	Τίμιος.
Honorati,	Ἀξιωματικοί.
Hora,	Ὥρα.
Hordeum,	Κριθή.
Hornum,	Τῆτες, Ἔφετος.
Horria,	Ἀποθήκη.
Hortulanus,	Κηπωρός.
Hoſnum,	Ξύλον.
Hoſpes,	Ἐπὶ ξένης φίλος
Hoſpes,	Ξένος.
Hoſpis,	Ξένος.
Hoſpitalis,	Φιλόξενος.
Hoſpitalis,	Ξενοδόχος.
Hoſpitatur,	Ξενίζεται.
Hoſpitium,	Ξενία.
Hoſtiarius,	Θυρωρός.
Humanus,	Φιλάνθρωπος.
Humilis,	Ταπεινός.

I

Iacens,	Κείμενος.
Iactæ moles,	Βληθέντες θεμέλιοι.
Iactat,	Ῥίπτει.
Iacula, Miſſilia	Πεμπόμενα βέλη.
Iam eram,	Ἤδη ἤμην.
Iam tum,	Ἔκπαλαι.
Iantat,	Ἀκρατίζει.
Ianuæ,	Πυλῶνες.
Ianus pater,	Κρόνος μέγιστος.
Iatus,	Χάσμα.
Identidem,	Ὡσαύτως.
Idoneus,	Ἱκανός.
Iecorus,	Ἀστυνόμος.
Ieiuno,	Νηστεύω.
Ignorantia,	Ἄγνοια.
Ilicetium,	Πρινών.
Imago,	Εἰκών.
Imitatio,	Μίμησις.
Imitator,	Μιμητής.
Immortalis,	Ἀθάνατος.
Immunem fore,	Ἀβλαβῆ ἔσεσθαι.
Immunitas,	Κουφισμός.
Impactus,	Ἐναρμοσθείς.
Impendia,	Τὰ ἐπιτήδεια.
Imperator,	Αὐτοκράτωρ.
Imperfectum,	Ἀπλείωτον.
Imperitus,	Ἄπειρος.
Imperitia,	Ἀπειρία.
Impetigo,	Λειχήν.
Impetoſus,	Θούριος.
Impetratio,	Ἐπιτυχία.
Impius,	Ἀσεβής.
Impietas,	Ἀσέβεια.
Impleo,	Πληρῶ.
Imprudens,	Ἄνευ προνοίας.
Impubes,	Ἄνηβος.
Impunitus,	Ἀτιμώρητος.
Impurus,	Πόρνος.
Inars,	Ἄτεχνος.
Inauratus,	Διάχρυσος.
Inbrico,	Καλυπτηρίζω.
Incantatio,	Ἐπῳδή.

Incapito, Ἐπάρχομαι.
Incaſtus, Ἀνάγιος.
Incendo, Ἐμπυρίζω.
Incenſum, Θυμίαμα.
Inceſtum, Τὸ ἄσεμνον.
Incipio, Ἄρχομαι.
Inciſuræ, Κόμματα.
Incita, Μανία.
Inclamo, Κακοφημίζω.
Inclinationẽ, Ἔγκλισιν.
Inconcuſſum Ἀσάλευτον.
In confinio, Ἐγγὺς, πλησίον.
In continenti, Παραυτίκα.
Increbeſco, Ἐπαύξω.
Incruſtatio, Πλάκωσις.
Incubo, Ἐφιάλτης.
Incudis, Ἄκμων.
Incuſantes, Αἰτιώμενοι.
Indampnus, Ἀζήμιος.
Indemnitates Τὰ ἀζήμια.
Index, Μηνυτής.
Indicat, Μηνύει.
Indicia, Μηνύσεις.
Indictum, Ἐπίβλητον.
Indicta, Ἐπιβληθέντα.
Indigenitus, Αὐτόχθων.
Indigito, Ὀνομάζω.
Indigus, Ἐνδεής.
Indipiſco, Ἐπιτυγχάνω.
Indipiſci, Ἐπιτυχεῖν.
In directum, Κατ' εὐθύ.
Indiſcuſſum, Ἀλογοθέτητον.
Indiximus, Ἐπικαλεσάμεθα.
Indulta, Εὐεργεσίαι.
Ineſt notitia, Ὑπάρχει γνῶσις.
Infandum, Ἀλάλητον.
Infans, Βρέφος, Νήπιος
Infantia, Νηπιότης.
Infas, Ἀθέμιτον.
Infelix, Δυστυχής.
Infenditor, Σύνδικος.
Infermito, Πέσσω.
Inficiatur, Ἀγνωμονεῖ.
Inficiatus fuerit, Ἀγνωμονήσῃ.
Inficiatio, Ἀγνωμοσύνη.
Infimus, Ἐλάχιστος, Ἄτιμος.
Infima ſors, Ὑστέρα τύχη.
Infinitum, Ἀόριστον.
Infio, Προσλαλῶ.
Infirmus, Νωθρός.
Infirmi, Ἀσθενεῖς.
Informare, Τυπῶσαι.
Ingenia, Προαιρέσεις.
Ingenuus, Εὐφυής.
Ingreſſus, Εἴσοδος.
Inguiſſatus, Τεθραυμένος.
Inhonoratus, Ἄτιμος.
Inimicus, Ἐχθρός.
Inimico, Ἐχθροποιῶ.
In ipſo veſtigio, Εὐθέως.
Iniquus, Ἄδικος.
Initium, Ἀρχή.
Initio, Ἀρχῇ.
Iniuſtitium, Ἀδικία.
Iniuſtus, Ἄδικος.
Iniuſtus, Ἄνομος.
Inlæſa diſtributio, Ἀβλαβὴς διανομή.
In leges iurare, Ἐγγράψασθαι.
Inlicito, Παρανόμως.
Inmaculatus, Ἀμίαντος.
In merita, Κατὰ τῶν ἀνδραγαθημάτων.
Inmunis, Ἀλειτούργητος.
Inmunes fundi, Ἀσυντελῆ χωρία.
Innocens, Ἀναίτιος.
Innodati, Δέσμιοι.
Innouatio, Καινοτομία.
Innuo, Νεύω.
Innupta, Ἄγαμος.
Inofficioſus, Ἀχάριστος.
Inops, Ἀδύνατος.
Inponit, Ἐντίθησι.
In procinctu, Ἐν παρατάξει.
In promptu, Ἐν ἑτοίμῳ.
Inqueritus, Ἀζήτητος.
Inquinat, Μολύνει.
Inrecuſabilis, Ἀπαραίτητος.
In rem, Εἰς πρᾶγμα.
Inrigatio, Ἡ ἀρδεία.
Inrita, Ἄκυρα.
Inrogo, Ἐπικυρῶ.
Inrogatum, Ἐπενεχθέν.
In ſacris patris, Ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρός.
Inſanctus, Ὁ μὴ ἅγιος.
Inſanus, Μανικός.
Inſania, Μανία.
Inſcriptus, Ἄγραφος.
Inſimulo, Κατηγορῶ.
Inſinuatio, Ἡ φανέρωσις.
Inſinuauimus Ἐγνωρισάμεθα.
Inſollicitus dies, Ἀμνήμονος ἡμέρα.
Inſolo, Ἡλιάζω.
Inſpectiones, Ἐποψίαι.
Inſpectores, Οἱ ἔφοροι.
Inſtinguit, Παροξύνει.
Inſtitor, Ἐργαστηλάρχης
Inſtitores, Ἐργαστηλάρχαι.
Inſtrumentũ, Γραμματεῖον.
Inſtrumentum, Ὄργανον.
Integer, Ὑγιος.
Integrum, Ὁλόκληρον.
Intego, Σκεπάζω.
Intentus, Ἔντονος.
Intercalaris, Ἄθετος.
Intercapedo, Τὸ διάστημα.
Interceſſio, Προσέλευσις.
Interceſſio, Προσέλευσις οὐσίας.
Interceſſor, Ἐκβιβαστής.
Interceſſor, Διάδοχος.
Interceſſor bonorum, Διάδοχος οὐσίας.
Intercifimen, Διακοπή.
Interdictum, Διαστολή.
Interdies, Δι' ἡμέρας.
Interfector, Φονεύς.
Interfor, Διαλαλῶ.
Interiectum, Σχεδιασμός.
Interlocutio, Διαλαλία.
Interna, Ἥπατα.
Internoctatio, Παννυχίδες.
Internecio, Σφαγή.
Intero, Ἐνθρύπτω.
Interpres, Ἑρμηνευτής.
Interrogo, Ἐπερωτῶ.
Interrogationes, Ἀνακρίσεις, Ἐπερωτήσεις.
Interſtitium, Παράλληλον.
Interuentu, Τῇ μεσιτείᾳ.
Inteſtabilis, Ἀμαρτύρητος.
Inteſtatus, Ἀδιάθετος.
Intimo, Παρεγγυῶ.
Intimus, Ἐνδότατος.
Intra intro, Ἐντὸς εἰσέρχομαι.
Intuba, Σέριδες.
Intuiti, Ἀφορῶντες.
Intus, Ἔνδοθεν.
Intus, Ἔσω.
Inuenalis, Ἄπρατος.
Inuenis, Εὑρίσκεις.
Inuentum, Εὕρημα.
Inuictus, Ἀνίκητος.
Inuilio, Εὐτελίζω.
Inundatio fluminis, Ἐπιρροή.
Inuolo, Κλέπτω.
Ira, Ὀργή.
Iracundus, Ζάκοτος.
Iracundus, Ὀργίλος.
Iror, Ὀργίζομαι.
Irritum, Ἄκυρον.
Item, Ὁμοίως.
Item, Πάλιν.
Iter, Ὁδός.
Iterum, Πάλιν.

Itio,	Πορεία.
Itus,	Πορεία.
Iubeo,	Κελεύω.
Iudex,	Δικαστής.
Iudex,	Κριτής.
Iudicatorium	Δικαστήριον.
Iudicium,	Δικαστήριον.
Iudicium,	Κρίσις.
Iudicia,	Κρίματα.
Iudico,	Δικάζω.
Iugis aqua,	Τὸ ἀέναον ὕδωρ.
Iugulus,	Χώνα.
Iugum,	Ζυγόν.
Iumentum,	Νωτοφόρον.
Iunctio,	Ζεῦξις.
Iunctura,	Ζεῦξις.
Iungo,	Ζευγνύω.
Iupiter,	Ζεύς.
Iuramentum,	Ὅρκος.
Iurgium,	Μάχη.
Iurgo,	Βλασφημοῦ.
Iuridica ſententia,	Νόμιμος, Δικαία.
Iuriſconſultus	Νομικός.
Iuriſdictio,	Δικαιοδοσία.
Iuriſperitus,	Νομικός.
Iuro,	Ὀμνύω.
Iuraui,	Ὤμοσα.
Ius dico,	Δικαιολογῶ.
Ius ciuile,	Νόμιμον.
Iura dictantes,	Νομοθέται.
Iuſta vſurpatio,	Δικαία ψῆφος
Iuſtitia,	Δικαιοσύνη.
Iuſtus,	Δίκαιος.
Iuuenor,	Νεωτερίζω.
Iuuentus,	Νεολαία.
Iuxta,	Πλησίον.

L

Labes,	Λύμη.
Labor,	Κόπος.
Labor,	Κάματος.
Laccarii,	Λακκαῖοι.
Lacinia,	Κράσπεδον.
Lacrimo,	Δακρύω.
Lactans,	Θηλάζων.
Lactuca,	Θίδραξ.
Læcorus,	Λίμνη.
Lætus,	Ἱλαρός.
Lætitia,	Εὐφροσύνη.
Læuitas,	Λειότης.
Lamina,	Λεπίς.
Lana,	Ἔριον.
Lances,	Μαζονόμοι.
Lancla,	Λεκάνη.
Landica,	Ἐσχαράδιν.
Lanilutor,	Ἐριοπλύτης.
Lapis,	Λίθος.
Lapideus,	Λίθινος.
Lapidicina	Λατομία.
Lapidat,	Λιθάζει.
Lapſus eſt,	Ὤλισθεν.
Laqueus,	Βρόχιον.
Largus,	Δαψιλής.
Largius,	Δαψιλῶς.
Larſus,	Χαροπός.
Laſer, ſiue Laſar,	Ὀπός.
Lata,	Πλατεῖα.
Lateo,	Λανθάνω.
Latere,	Λαθεῖν.
Later,	Πλίνθος.
Lateris dolor,	Πλευρίτις.
Latinus,	Ῥωμαῖος.
Latinus,	Ῥωμαϊκός.
Latrat,	Ὑλακτεῖ.
Latro,	Ληστής.
Lauo,	Πλύνω.
Lauor,	Λούομαι.
Lauari,	Λούσασθαι.
Laudabilis,	Ἐπαινετός.
Laureæ,	Τὰ ἐπινίκια.
Laureas,	Τὰς νίκας.
Laus,	Ἔπαινος.
Lectum,	Κλίνη.
Legatio,	Πρεσβεία.
Legator,	Λεγατάριος.
Legatum,	Κατάλειψις.
Legatus,	Πρεσβευτής.
Legatus,	Ὅμηρος.
Legiſlatio,	Νομοθεσία.
Legitimus,	Νόμιμος.
Legulam,	Μύστρον.
Legumina,	Ὄσπρια.
Lendis,	Κόνις.
Lendes,	Κονίδες.
Lenis,	Λεῖος.
Lenitas,	Λειότης.
Lenticla,	Φακῆ.
Leporinum,	Λαγῷον.
Letum,	Θάνατος.
Lex,	Νόμος.
Libellus,	Γραμματεῖον.
Liber,	Ἐλεύθερος.
Libero,	Ἐλευθερῶ.
Liberalitas,	Δωρεά.
Liberius,	Ἐλευθέρως.
Libertus,	Ἀπελεύθερος.
Libido,	Ἀσέλγεια.
Libidinoſus,	Ἀκόλαστος, Ἀσελγής.
Librarius,	Καλλιγράφος.
Libratio,	Λιτρασμός.
Libratores,	Ζυγοστάται.
Libri,	Βιβλία.
Licet,	Ἔξεστι.
Licium,	Μίτος.
Licinæ,	Μιτινοι.
Licitatio,	Ὑπέρθεμα.
Licito,	Ἐνθέσμως.
Lictores,	Ῥαβδοῦχοι.
Lignum,	Ξύλον.
Ligneus,	Ξύλινος.
Ligo,	Δεσμεύω.
Ligo,	Μακέλλα.
Lima,	Ῥινίον.
Limat,	Ῥινᾷ.
Limen,	Οὐδός.
Limites,	Ὁροθέσια.
Limus,	Ἰλὺς ποταμία.
Linea,	Ἀκολουθία.
Linens,	Ἤπιος.
Lingua,	Γλῶσσα.
Liquido,	Σαφῶς.
Lis,	Δίκη.
Litigator,	Ὑπερθεματιστής
Litigium,	Δίκη.
Littera,	Γράμμα.
Litus,	Αἰγιαλός.
Liuor,	Βασκανία.
Lixa,	Ἀγοραῖος.
Loculi,	Γλωσσόκομοι.
Locus,	Τόπος.
Longanimis,	Μακρόθυμος.
Longanimitas,	Μακροθυμία.
Longe,	Μακράν.
Longitudo,	Μακρότης.
Loquax,	Λάλος.
Loquela,	Ὁμιλία.
Loquor,	Λαλῶ.
Lorica,	Θώραξ, Θωρακίς.
Lucerna,	Λύχνος.
Lucrum,	Κέρδος.
Luctatio,	Πάλη.
Luctator,	Παλαιστής.
Luctor,	Παλαίω.
Luctus,	Θρῆνος, Πένθος.
Lucubrat,	Ἀγρυπνεῖ.
Ludo,	Παίζω.
Ludus,	Παίγνιον.
Luendum,	Ἀποτῖσαι.
Luitio,	Ἀπόδοσις.
Lumbrici,	Ἕλμιγες.
Lumen, Lux,	Φῶς.
Lumina,	Ὄμματα.
Luna,	Σελήνη.
Lupanaria,	Πορνεῖα.
Lupini,	Θέρμοι, Θερμία

Luſcus, Μονόφθαλμος.
Luſtrum, Πεντετηρίς.
Luteus, Πήλινος.
Lutor, Πλύτης.
Lux, Φωτισμός.
Luxuria, Λαγνία.
Luxuries, Ἀσωτία.
Lymphacia, Μανιώδης.

M

Maceria, Θριγκός.
Magica, Μαγεία.
Magis, Μάλιστα.
Magiſter, Διδάσκαλος.
Magiſtratus, Poteſtas, Ἀρχή, Ἀρχοντικοί.
Magnus, Μεγάλος.
Magnitudo, Μεγαλοσύνη.
Magnifico, Μεγαλύνω.
Maialis, Δέλφαξ.
Maieſtati, Ἐξουσία.
Maius, Μεῖζον.
Mala granata Ῥόαι.
Malus, Κακός.
Mala fide, Κακῇ πίστει.
Male, Κακῶς.
Maledico, Λοιδορῶ.
Maledictũ Λοιδορία.
Maleficiũ, Κακοποιΐα.
Malignus, Πονηρός.
Malus nauis, Ἱστίον.
Mamaculus, Δρᾶμα.
Mancipatũ, Τελώνιον.
Mando, Προσπέμπομαι.
Mandatũ, Ἐντολή, Ἔνταλμα.
Manduco, Τρώγω.
Maneo, Μένω.
Manipulus, Δράγμα.
Manipulũ, Δράγμα.
Mannua, Δράγμα.
Mano, Ῥέω.
Manſuetus, Ἥμερος.
Mantica, Πήρα.
Manulea, Χειρίς.
Manumiſſio, Ἐλευθερία.
Mare, Θάλασσα.
Marinus, Θαλάσσιος.
Marita, Νύμφη.
Maritata, Γεγαμημένη.
Marmor, Μάρμαρον.
Marrubium, Πράσιον.
Maſculinum, Ἀρρενικόν.
Mataxa, Ηνια.
Mater, Μήτηρ.
Maternum, Μητρῷον.
Materna, Μήτρεια.
Matrix, Μήτρα.
Maximus, Μέγιστος.
Medicus, Ἰατρός.
Mediocris, Μέτριος.
Meditatio, Μελέτη.
Medulla, Μυελός.
Memoria, Μνήμη.
Mendax, Ψεύστης.
Mendaciũ, Ψεῦδος.
Menſa, Τράπεζα.
Menſis, Μήν.
Menſura, Μέτρον.
Mentior, Ψεύδομαι.
Meraculum, Ευακρατον
Merara, Αὐστηρά.
Mercator, Ἔμπορος.
Merces, Μισθός.
Mercenarius, Μίσθιος.
Merendiana, Δείλη.
Meretrix, Πόρνη.
Mergo, Βυθίζω.
Meridies, Μεσημβρία.
Meridio, Μεσημβριάζω.
Merita, Ἀνδραγαθήματα.
Merulus, Κόσσυφος.
Merx, Φορτίον.
Meta, Καμπτήρ.
Metuere, Φοβεῖσθαι.
Metus, Φόβος.
Metus cauſa, Κατὰ φόβον πρᾶγμα.
Micæ, Ψίχες.
Micus, Γαχινος.
Migrat, Μεταβαίνει.
Migratio, Μετοίκησις.
Miles, Στρατιώτης.
Miliarium, Τερμιτρον.
Miniſtro, Ὑπηρετῶ, Διακονῶ.
Miniſterium, Ὑπηρεσία, Διακονία.
Miniſter, Ὑπηρέτης, Διάκονος.
Miniſter, Λιτουργός.
Miniſtrix, Ὑπηρέτις.
Minor, Ἀπειλῶ.
Minoris, Ἐλάττονος.
Minoro, Ἐλαττῶ.
Miror, Θαυμάζω.
Mirabilis, Θαυμαστός.
Miſer, Τάλας.
Miſerabilis, Ἐλεεινός.
Miſereor, Ἐλεῶ.
Miſericors, Ἐλεήμων.
Miſericordia, Ἔλεος, Ἐλεημοσύνη.
Miſiſulæ, Μυστίλλαι.
Miſſilis, Βόλιμος.
Mitis, Ἤπιος.
Mittit, Πέμπει.
Mituo, Λαγχαίνω.
Moderator, Δημιουργός.
Moderatus, Μεμετρημένος.
Modeſtus, Εὐλαβής.
Modeſtus, Σώφρον.
Modicus, Μικρός.
Mœchus, Μοιχός.
Mola, Μύλος.
Moles, Θεμέλιοι.
Molitio, Μηχανή.
Moneo, Νουθετῶ.
Monimẽtum, Μνημεῖον.
Monumentũ Μνημεῖον.
Mons, Ὄρος.
Monſtrat, Δεικνύει.
Mopſicus, Μύωψ.
Mora, Ἀναβολή.
Morbus, Νόσος.
Mordeo, Δάκνω.
Moroſus, Δύστροπος.
Mors, Θάνατος.
Morituri, Ἀποθνήσκοντες.
Mortuus, Νεκρός.
Mortuus eſt, Τέθνηκεν.
Mos, Ἔθος.
Moueo, Σαλεύω.
Mugio, Μυκῶμαι.
Mulier, Γυνή.
Mullus, Τρίγλα.
Mundus, Κόσμος.
Mundus, Καθαρός.
Munera, Δῶρα.
Municeps, Πολίτης.
Municipiũ Πόλισμα.
Munifex, Λειτουργός.
Munitas, Λειτουργία.
Mula, Ἡμίονος.
Multa, Ζημία.
Multarium, Ἡ θυΐα.
Multio, Ζημία.
Multus, Πολύς.
Muria, Ἅλμη.
Murmurat, Γογγύζει.
Murtus, Μυρτίνη.
Murus, Τεῖχος.
Muſca, Μυῖα.
Muſcellum, Φάσμα.
Muſcipula, Παγίς.
Muſſitator, Μεσίτης.
Muta beſtia, Ζῷον ἄλογον.
Muta, Ἄλλαξον.
Mutuo, Δανείζω.
Mutuo, Κιχράω.
Mutuatur, Κιχρᾶται.

N

Nablizo, Ψάλλω.
Naſcitur, Γεννᾶται.
Naſſiterna, Γάλπις.
Naſturtium, Κάρδαμον.
Naſus, Ῥώθων.
Natalem, Γενέθλιον.
Natalia, Γενέθλια.
Natiuitas, Γένεσις.
Nato, Κολυμβῶ.
Natura, Πρόσθεμα.
Naufragium, Ναυάγιον.
Nauifragus, Ναυαγός.
Naulio, Ψάλτης.
Nauilium, Νεῦρον.
Nauis, Nauicula, Πλοῖον, Ναῦς.
Nauitio, Γενεά.
Nauta, Ναύτης.
Nebulones, Κλέπται.
Neceſſarium, Ἀναγκαῖον.
Neceſſitas, Ἀνάγκη.
Nefandus, Nefarius, Ἀθέμιτος.
Nefas, Ἀθέμιτον.
Negotium, Πρᾶγμα.
Negotiator, Πραγματευτής.
Nepos, Ἔγγονος.
Neptis, Ἐγγόνη.
Neptunus, Ποσειδῶν.
Nequaquam, Οὐδαμῶς.
Nequior, Ἀχρεῖος.
Nequitia, Πονηρία.
Neſcio, Οὐκ οἶδα.
Nex, Σφαγή.
Nidus, Καλιά.
Nigellum, Μελανόν.
Nil, Οὐδέν.
Nimietas, Ὑπερβολή.
Nobiſcum, Μεθ' ἡμῶν.
Noceo, Βλάπτω.
Nomen, Ὄνομα.
Nomino, Ὀνομάζω.
Non, Οὐχὶ, Οὐκ.
Non enim, Οὔτε γάρ.
Non iam, Οὐκέτι.
Non ſecus, Οὐκ ἄλλως.
Nondum, Οὐδέπω.
Nota, Χαρακτήρ.
Notæ, Σημεῖα.
Notarius, Σημειογράφος
Notitia, Γνῶσις.
Notoria, Ἀναφορά.
Notus, Γνωστός.
Noua nupta, Νύμφη.
Nouacula, Ξυρόν.
Nouello, Φυτεύω.
Nouerca, Μητρυιά.
Nouum, Καινόν.
Nouiſſimus, Ἔσχατος.
Nox, Νύξ.
Noxa, Αἰτία.
Noxia, Ἁμαρτία.
Noxius, Ὑπεύθυνος.
Nubo, Γαμῶ.
Nubilis, Ἐπίγαμος.
Nuces, Κάρυα.
Nudus, Γυμνός.
Numen, Θεῖον.
Numerus, Ἀριθμός.
Numero, Ἀριθμῶ.
Nummularius, ſiue Nũmolarius, Κολλυβιστής, Τραπεζίτης.
Nunc vero, Νῦν ἀληθῶς.
Nuptiæ, Γάμος.
Nurus, Νύμφη.
Nutrix, Τροφός.

O

Oblicare, Ὑποκυρτοῦν.
Obligatio, Ἐποχή.
Obœdio, Πειθαρχῶ.
Obœdiens, Ὑπήκοος.
Obœdientia, Ὑπακοή.
Obra, Πειθαρχία.
Obiectus, Προβολή, Ἀντίθεσις.
Obſes, Ὅμηρος.
Obſidium, Πολιορκία.
Obſonium, Κρέας.
Obſtipuo, Σιωπῶ.
Obtineo, Διακατέχω.
Occo, Βωλοκοπῶ.
Ociter, Ταχέως.
Oculus, Ὀφθαλμός.
Odium, Μῖσος.
Odio, Μισῶ.
Officinatores, Ἐργαστηριάρχαι.
Officium, Τάξις.
Officia, Τάξεις.
Omnino, Ὅλως.
Onorarius, Τίμιος.
Opera, Ἔργον.
Operarius, Ἐργάτης.
Operatio, Ἐργασία.
Operire, Καλύπτειν.
Operire, Ἐκδέξαι.
Opilio, Αἰπόλος.
Opprobriũ, Ὄνειδος.
Optimus, Κάλλιστος.
Optio, Αἵρεσις.
Opulentia, Πλοῦτος.
Opulentia, Εὐπορία.
Opus, Ἔργον.
Oratio, Προσευχή.
Oratores, Ῥήτορες.
Orbicus, Πηρός.
Orbis, Οἰκουμένη.
Orbus, Ἄτεκνος.
Orbitas, Στέρησις.
Orciolus, Ξέστης.
Ordo, Τάξις.
Ordinatio, Διαταγή.
Ordinatus, Εὔτακτος.
Organarius, Ὑδραύλης.
Orientalis, Ἀνατολικός.
Ortus, Ἀνατολή.
Ortus, Γεγενημένος.
Oſculum, Φίλημα.
Oſtentum, Φάντασμα.
Oſtiarius, Θυρωρός.
Otium, Σχολή.
Otioſus, Ἄπρακτος.
Oua, Ὠά.

P

Pabulum, Νομή.
Paciſcor, Συμφωνῶ.
Paco, Εἰρηνεύω.
Pactio, Συμφωνία.
Pacto, Συμφωνῶ.
Paginæ, Σελίδες.
Pagus, Ὀροθεσία.
Palea, Ἄχυρον.
Pallium, Πάλλιον.
Palor, Ῥέμβομαι.
Palus, Πάσσαλος.
Panarius, Ἀρτοπώλης.
Panis, Ἄρτος.
Pane, Ψωμίῳ.
Pannoſus, Ῥακώδης.
Papauer, Μήκων, Μηκωνίς.
Paratus, Ἕτοιμος.
Paraui, Ἡτοίμασα.
Parceo, Κωλύω.
Parcit, Φείδεται.
Parens, Γονεύς.
Paret, Φαίνει.
Paria, Ζύγη.
Parricida, Πατρολῴας.
Pars, Μέρος.
Particeps, Κοινωνός.

Participatio, Κοινωνία.
Participium, Μετοχή.
Partim, Ἐκ μέρους.
Partior, Μερίζω.
Partiuit, Ἐμέρισεν.
Partioſus, Φαῦλος.
Parturit, Ὠδίνει.
Partus, Τοκετός.
Parum, Ἧττον.
Paſcit, Τρέφει.
Paſcua, Νομή.
Paſſio, Πάθος.
Patellæ, Λοπάδες.
Pater, Πατήρ.
Paternus, Πατρικός, Πατρῷος.
Patientia, Ὑπομονή.
Patricius, Αὐτόχθων.
Patrimoniũ, Οὐσία.
Patronus, Προστάτης.
Patruelis, Ἐξάδελφος.
Pauio, Ἐδαφίζω.
Pauper, Πτωχός, Πένης.
Paupercu-lus, Πτωχότατος.
Pauperia, Πενία.
Paupertas, Πενία.
Pauſo, Ἀναπαύω.
Pax, Εἰρήνη.
Peccaui, Ἥμαρτον.
Peccatum, Ἁμαρτία.
Pectines, Κτένες.
Peculiare, Οἰκεῖον.
Pecunia, Ἀργύριον.
Pecus, Κτῆνος.
Pecora, Θρέμματα.
Pedem ſtruo, Φλύω.
Pedes, Πεζός.
Pediculo, Φθειρίζω.
Peduclat, Φθειρίζει.
Pellis, Δέρμα.
Penes, Ἔνδον.
Penitentia, Μετάνοια.
Per me, Δι' ἐμέ.
Percito, Συγκαλῶ.
Peregrinus, Ἀπόδημος.
Peregrinat, Ξενιτεύει.
Perfectus, Ἐντελής, Τέλειος.
Periuit, Ἀπώλετο.
Periurus, Ἐπίορκος.
Periuro, Ἐπιορκῶ.
Permitto, Ἐπιτρέπω.
Permiſit, Ἐπέπεμψεν.
Pernicies, Ἀπώλεια.
Perpendo, Σταθμίζω.
Perperus, Προπετής.
Perpetuum, Διηνεκές.
Perpetuo, Αἰώνιον.

Perpetuitas Διηνεκότης.
Perſona, Πρόσωπον.
Pertundo, Τρυπῶ.
Peruideo, Λίαν ὁρῶ.
Petitor, Μνηστήρ.
Petulantia, Ἀναγωγία, Προπέτεια.
Pictor, Ζωγράφος.
Pictura, Ζωγραφία.
Pietas, Εὐσέβεια.
Pignus, Ἐνέχυρον.
Pignero, Ἐνεχυράζω.
Pignoro, Ἐνεχυράζω.
Pilus, Θρίξ.
Pingo, Ζωγραφῶ.
Pinctor, Ζωγράφος.
Pinguis, Λιπαρός.
Pino, Πτερῶ.
Piſcis, Ἰχθύς.
Piſtor, Ἀρτοκόπος.
Pius, Εὐσεβής, Ὅσιος.
Pix, Πίσσα.
Placitum, Σύμφωνον.
Plagiarius, Ἀνδραποδιστής.
Planctus, Κοπετός.
Planum, Ὁμαλόν.
Plebeius, Δημότης.
Plenum eſt, Γέμει.
Plorat, Κλαίει.
Pluenta, Ῥεύματα.
Plumbum, Μόλιβον.
Pluuia, Βροχετός.
Pœna, Πρόστιμον.
Pœnas, Κολάσεις.
Pollinctor, Ἐνταφιαστής.
Pollinis, hic, Ἄλευρον.
Pollulo, Ἐξανθῶ.
Poma, Ὀπώρα.
Pono, Τιθῶ.
Pone, Θές.
Pontifex, Ἱερομνήμων, Ἀρχιερεύς.
Populus, Plebs, Πλῆθος, Δῆμος
Populus, Λαός.
Popularis, Δημαγωγός.
Populatio, Δημεύσις.
Popellus, Δῆμος.
Porceo, Βιάζομαι.
Porcina, Χοίρεια.
Porta, Πύλη.
Portus, Λιμήν.
Poſcit, Αἰτεῖται.
Poſſeſſio, Κτῆμα.
Poſſeſſor, Κτήτωρ.
Poſſum, Δύναμαι.
Poſſibilis, Δυνατός.
Poſt tempus, Διὰ χρόνου.
Poſtes, Παραστάς.

Poſtremus, Ἔσχατος.
Poſtulatum, Ἀξίωσις.
Potentia, Δύναμις.
Poteſtas, Ἀρχοντικὴ ἐξουσία.
Præceptor, Καθηγητής.
Præcingo, Ζωννύω.
Præclarus, Ἐκλαμπρός.
Præcono, Κηρύσσω.
Præda, & Rapina, Ἁρπαγή.
Prædîco, Προλέγω.
Prædicat, Κηρύσσει.
Præduco, Παραγράφω.
Præficio, Προτάττω.
Præfectus, Ἔπαρχος, Γαζοφύλαξ.
Præfor, Προλαλῶ.
Præguſtat, Προγεύεται.
Præiudico, Προκρίνω.
Præpoſitio, Πρόθεσις.
Præpoſitus, Προβληθείς.
Præſatum eſt, Ἵπωται.
Præſectio, Ἀποκοπή.
Præſidium, Βοήθεια.
Præſidior, Φρουρῶ.
Præteritus, Ὁ ἀμνήμων.
Prætor, Στρατηγός.
Prætorium, Στρατηγία.
Prandeo, Ἀριστῶ.
Precatio, Ἱκεσία.
Prenſurium, Ἴπος.
Primarium, Πρωτεῖον.
Princeps, Ἄρχων, Ἀρχός, Πρόεδρος, Προστάτης, Αὐτοκράτωρ.
Principatus, Προεδρία.
Principium, Ἀρχή.
Priſtinus, Ἀρχαῖος.
Priuatus, Ἰδιώτης.
Priuignus, Πρόγονος.
Priuilegium, Προνόμιον.
Proauia, Προμάμμη.
Probo, Δοκιμάζω.
Probatio, Ἀπόδειξις.
Proceſſit, Προῆλθεν.
Proceſſio, Πρόδρομος.
Proconſul, Ἀνθύπατος.
Procul, Μακράν.
Procurator, Ἐπίτροπος.
Procus, Μνηστήρ.
Prodeſt, Ὠφελεῖ.
Prodo, Προδίδωμι.
Proditio, Προδοσία.
Prœmium, Θέμα.
Profeſſio, Ἐπιτήδευμα.
Profeſſor, Διδάσκαλος.

Profitetur,

Profitetur, Ἀπογράφει.
Profitetur, Ἀπογράφεται.
Profugus, Φυγάς.
Proicio, Ῥίπτω.
Prolixè, Περιελκομένως
Promiſcuus, Ἐπίκοινος.
Promiſi per literas, Ἐπηγγειλάμην κατὰ γράμματα.
Promiſſum, Ἐπαγγελία.
Pronuba, Παράνυμφος.
Prope, Ἐγγύς.
Properanter, Ἐσπουδασμένως
Propinquitas, Συγγένεια.
Propitius, Ἵλαος.
Proprium, Ἴδιον.
Proſa oratio, Πεζὸς λόγος.
Proſcribo, Προγράφω.
Proſecor, Προτέμνω.
Protectio, Σκέπη.
Prouidentia, Πρόνοια.
Prouincia, Ἐπαρχία.
Proximus, Ἔγγιστος.
Prurio, Καπρῶ.
Pubes, Ἔφηβος.
Publicani, Δημόσιοι.
Publico, Δημεύω.
Puduit, Διετράπη.
Puer, Παῖς.
Pugillaris, Πινακίδιον, Δέλτον.
Pugnat, Πολεμεῖ.
Pugnator, Πύκτης.
Pulchritudo, Κάλλος.
Pulex, Ψύλλος.
Pulico, Ψυλλίζω.
Pulli, Ὀρνίθια.
Pumicem, Κίσηριν.
Pumilio, Νάνος.
Pungo, Νύσσω.
Punctu, Στιγμῇ.
Pupillus, Ὀρφανός.
Pupilla, Ὀρφανή.
Pupulus, Ὄχλος.
Purgamentũ, Κάθαρμα.
Purus, Καθαρὸς, Αἰτός.
Purus, Ἁγνός.
Putator, Κλαδευτής.
Puto, Νομίζω.

Q

Quadra, Βρωμός.
Quadrupedaria, Ὑπὸ ζώων τετραπόδων ἀγωγή.
Quæro, Ζητῶ.
Quæſtio, Ζήτημα.
Qualus, Κόφινος.
Quamdiu, Ἕως τοῦ.
Quamobrē, Δι᾽ ὃ πρᾶγμα.
Quantitas, Ποσότης.
Quare? Διὰ τί.
Quaſi, Ὡς ἂν εἰ.
Quaſillarius, Κοφινοποιός.
Queritur, Αἰτιᾶται.
Querela, Μέμψις.
Quies, Ἡσυχία.
Quietus, Ἥσυχος.
Quirinus, Ἐνυάλιος.
Quomodo poſſum, Ὡς δύναμαι.
Quoniam, Ἐπειδή.
Quotiens, Ποσάκις.

R

Rado, Ξύω.
Ramus, Κλάδος.
Ranæ, Βάτραχοι.
Rapa, Γογγυλίς.
Rapui, Ἥρπασα.
Raptim, Ἁρπαγίμως.
Raſorius, Ξυστήρ.
Rationabiliter, Εὐλόγως.
Rationalis, Λογικός.
Reatus, Ἔγκλημα.
Receptor, Ὑποδοχεύς.
Reconde, Ἀπόθες.
Rectores, Ἀνάδοχοι.
Rectus, Ὀρθός.
Rectè, Ὀρθῶς.
Reda, Ὄχημα.
Reddam, Ἀποδώσω.
Redemere, Ἐξαγοράζειν.
Refugium, Καταφυγή.
Regaliter, Βασιλικῶς.
Regina, Βασίλισσα.
Regnabat Troianorũ, Ἐβασίλευεν Τρώων.
Regnator, Βασιλεύς.
Regulæ, Κανόνες.
Religio, Θρησκεία.
Reliquit, Κατέλιπεν.
Remedium, Ἴαμα.
Repetitio, Ἐπανάληψις.
Repleo, Ἀναπληρῶ.
Requirit, Ἐπιζητεῖ.
Reſponſio, Ἀπόκρισις.
Reſultatio, Ἠχώ.
Rete, Δίκτυον.
Retinaculũ, Κατοχεύς.
Reuerentia, Ἐντροπή.
Reuertitur, Ὑποστρέφεται.
Reus, Ἔνοχος.
Rex, Βασιλεύς.
Ricinus, Κρότων.
Rideo, Γελῶ.
Ridiculũ, Γελοῖον.
Riſus, Γέλως.
Ritus, Ἔθος.
Riuus, Ὀχετός.
Rogo, Παρακαλῶ.
Rogatio, Κλῆσις.
Roma, Ῥώμη.
Romanus, Ῥωμαῖος.
Roſa, Ῥόδον.
Roſarius, Ῥοδοπώλης.
Roſatum, Ῥοδωτόν.
Rotella, Τροχεῖον.
Rotundum, Στρογγύλον.
Robrica, Μίλτος.
Rubrica, Μίλτος.
Rudus, hoc, Σωρὸς γῆς.
Rugæ, Ῥυτίδες.
Rugitus, Ὄγκημα.
Rumpo, Ῥήσσω.
Runcina, Ῥυκάνη.
Ruſticus, Ἀγροικος.
Ruſticatio, Γεωργία.
Ruſtrum, Ῥύγχος.

S

Sabana, Σαβάνια.
Sacer, Ἱερός.
Sacerdos, Ἱερεύς.
Sacerdotiũ, Ἱερωσύνη.
Sacramentũ, Ὅρκος.
Sacrificium, Θυσία.
Sacrilegium, Ἱεροσυλία.
Sacrimoniũ, Ἱερωσύνη.
Sacrum, Ἱερόν.
Sæculum, Γενεά.
Sæpius, Πλειστάκις.
Sagitta, Βέλος.
Sagittarius, Τοξότης.
Salſum, Τάριχος.
Saltator, Ὀρχηστής.
Salus, Σωτηρία.
Saluta, Ἀσπάσαι.
Sanguis, Αἷμα.
Sanus, Ὑγιής.
Sapiens, Φρόνιμος.
Sapientia, Σύνεσις, Σοφία.
Sapio, Φρονῶ.
Sapula, Λάμβα.

Satago,	Ἀγωνία.
Satullus ſum,	Κεκόρεσμαι.
Satureia,	Θύμβρα.
Saturitas,	Πλησμονή.
Saturitas,	Χορτασία.
Saturnus,	Κρόνος.
Scabies,	Ψώρα.
Scandalum,	Σκάνδαλος.
Scarabæus,	Κάνθαρος.
Scelus, Facinus,	Ἀνομία, Δυσσέβεια.
Scena,	Θυμέλη.
Scire,	Εἰδεῖν.
Scopa,	Σάρον.
Scriba,	Γραμματεύς.
Scripta,	Γεγραμμένα.
Scriptor,	Γραφεύς.
Scripulum,	Γράμμα.
Scrofa,	Γρόμφαινα.
Sculpo,	Γλύφω.
Scuta,	Χαλκίον.
Scutarius,	Ὁπλίτης.
.Sedes,	Καθέδρα.
Sedilia,	Θρόνοι.
Seductor,	Ἐνεδρευτής.
Semicinctũ,	Ἡμιζώνιον.
Semuntiæ,	Κανθήλια.
Senatus,	Σύγκλητος.
Senex,	Γέρων.
Senior,	Πρεσβύτης.
Seneſcit,	Παλαιοῦται.
Senecta,	Γῆρας.
Senſatus,	Νουνεχής.
Separatio,	Χωρισμός.
Sepulchrum,	Τάφος.
Sepultura,	Ταφή.
Sequor,	Ἀκολουθῶ.
Serpens,	Ἑρπετόν.
Serra,	Μοχλός.
Seruat,	Τηρεῖ.
Seruio,	Δουλεύω.
Seruitium,	Δουλεία.
Seruitus,	Δουλεία.
Seruus,	Δοῦλος.
Serua,	Δούλη.
Seſſio,	Κάθισμα.
Sexus,	Γένος, Φύσις.
Sibila,	Συρίσσον.
Sica,	Ξηρά.
Sicarius,	Φονεύς.
Siccitas,	Ξήρασις, Ξηρότης.
Sicco,	Ψύχω.
Sicut,	Καθώς.
Sigillum, Signaculum,	Σφραγίς.
Signum,	Σημεῖον.
Silentium,	Σιγή, Σιωπή, Ἡσυχία.

Siliqua,	Κεράτιον.
Silua,	Ὕλη.
Similis,	Ὅμοιος.
Simulacrum,	Ἵερωμα.
Sine liberis,	Ἄπαις.
Singularis,	Μοναχός.
Sint,	Ἔστωσαν.
Sintex,	Βάτος.
Sinus,	Κόλπος.
Sitio,	Διψάω.
Siuila,	Συρίσσον.
Sobrinus,	Ἀνεψιός.
Sobrius,	Νήφων.
Socerus,	Πενθερός.
Socius,	Κοινωνός.
Socrus,	Πενθερά.
Sol,	Ἥλιος.
Soliclatur,	Ἡλιάζεται.
Solidatur,	Ἡλιάζεται.
Solidum,	Στερρόν.
Solitudo,	Μόνωσις.
Solum caligarium,	Κάσσυμα.
Soluo,	Λύω.
Solus,	Μόνος.
Solutio,	Λύσις.
Somnior,	Μεριμνῶ.
Somnus,	Ὄνειρος, Ὕπνος.
Sonus,	Ἦχος.
Sorbeo,	Ῥοφέω.
Sorbo,	Ῥυφῶ.
Sordidus,	Ῥυπαρός.
Sors,	Κλῆρος.
Sors infima,	Τύχη ὑστέρα.
Sortitio,	Λαχισμός.
Spado,	Εὐνοῦχος.
Spargo,	Ῥαίνω.
Specialiter,	Εἰδικῶς.
Species,	Εἶδος.
Specioſus,	Εὔμορφος.
Specto,	Θεωρῶ.
Spectaculũ	Θεωρία.
Spectatio,	Θεωρία.
Spectator,	Θεατής.
Speculator,	Κατάσκοπος.
Spelunca,	Μάνδρα.
Spes,	Ἐλπίς.
Splendor,	Λαμπρότης.
Sponſio,	Συνθήκη.
Sponſus,	Νυμφίος.
Sponſa,	Νύμφη.
Sportulia,	Διανομή.
Spurius,	Νόθος.
Spurius,	Ἀκάθαρτος.
Stabilitas,	Ἀσφάλεια.
Stalis,	Ἀρχός.
Statera,	Ζύγιον.
Statim,	Αὐτίκα, Εὐθέως.

Statura,	Σώματος στάσις.
Status,	Ἀκμή.
Stellionatus,	Ἐπίθεσις, Κακουργία.
Stercus,	Κοπρία.
Sterne,	Στρῶσαι.
Sterto,	Ῥέγχω.
Stips,	Ἔρανος.
Stipula,	Καλάμη.
Strigilis,	Ξύστρα.
Stringe,	Σφίγξαι.
Studium,	Φιλόπονον.
Stuprum,	Μίασμα, Φθορά.
Suaſit,	Ἔπειθεν.
Suauiſſimus,	Ἥδιστος.
Subditas,	Ἐνεχειρίασις.
Subſide,	Ὑποκάθισον.
Subſigno,	Σφραγίζω.
Subſtantia,	Περιουσία, Ὑπόστασις.
Subtus,	Ὑποκάτω.
Succedo,	Διαδέχομαι.
Succeſſor,	Διάδοχος.
Sucus,	Χυλός.
Sudo,	Ἱδρόω.
Sudor,	Ἱδρώς.
Suffero,	Ὑποφέρω.
Sufflo,	Φυσῶ.
Suffragium,	Ψῆφος.
Suffrago,	Βοηθῶ.
Summittit,	Ὑποβάλλει.
Summus,	Μέγιστος.
Summus ſacerdos,	Ἀρχιερεύς.
Superbia,	Ὑπερηφανία.
Supplex,	Ἱκέτης.
Supponit,	Ὑποτάττει.
Suppoſititius,	Ὑποβολιμαῖος.
Supra fas,	Ὑπὲρ τὸ δέον.
Supra ſpondã	Ἐπὶ τοῦ ἐνηλάτου
Surge,	Ἐγείρου.
Surgit,	Ἀνίσταται.
Suſceptor,	Ὑποδοχεύς.
Suſcribit,	Ὑπογράφει.
Suſtinet,	Ἀνέχεται.
Suſu,	Ἄνω.
Suum,	Ἴδιον.

T

Tabanus,	Οἶστρος.
Taberna,	Ἐργαστήριον.
Tabernarius	Κάπηλος.
Tabula,	Σανίς, Δέλτος.
Tabulariũ,	Γραμματοφυλάκιον.
Taceo,	Σιωπῶ, Σιγῶ.

Tacite,	Σιωπηρῶς.
Tamen,	ὅμως.
Tango,	Θιγγάνω, ἅπτομαι.
Tardat,	Χρονίζει.
Tardat,	Βραδύνει.
Tardus,	Βραδύς.
Tarde,	Βραδέως.
Tarditas,	Βραδυτής.
Tartarus,	Βάραθρον.
Tego,	Σκέπω.
Tegulæ,	Κεραμίδες.
Temerator,	Παραβάτης.
Tempus,	Χρόνος, Καιρός
Temptat,	Πειράζει.
Tenebroſus,	Σκοτεινός.
Tepidum,	Χλιαρόν.
Terrigena,	Γηγενής.
Tergiuerſatur	Φυγοδικεῖ.
Teſtamentũ,	Διαθήκη.
Teſtatio,	Διαμαρτυρία.
Teſtis,	Μάρτυρ.
Texo,	Ὑφαίνω.
Timet,	Φοβεῖται.
Timor,	Φόβος.
Timpus,	Κρόταφος.
Tinctor,	Βάπτης.
Tintinnaculum,	Κώδων.
Titulus,	Στήλη, ἔλεγχος, ἀναγραφή.
Toga,	Τήβεννα.
Tonat,	Βροντᾷ.
Tonitruũ,	Βροντή.
Tondet,	Κουρεύει.
Torale,	Περίκλιτρον.
Tormenta,	Βάσανοι.
Torrens,	Χειμάῤῥους.
Tractatio,	Λογισμός.
Trade,	Παράδος.
Traditio,	Παράδοσις.
Trahe,	Σῦρον.
Tranquillũ,	Γαληνόν.
Tremor,	Τρόμος.
Tribunal,	Βῆμα.
Tribunatus,	Δημαρχία.
Tribus,	Φυλή.
Tributum,	Συντέλεια, φόρος, τέλος.
Triumphus,	Θρίαμβος.
Triumphat,	Θριαμβεύει.
Tubæ,	Σάλπιγγες.
Tudicla,	Τορύνη.
Tules,	Παρίσθμια.
Tuli,	Ἦρα.
Tumultus,	Θόρυβος.
Tumultuatur,	Θορυβάζεται.
Tunc,	Τότε.
Turbidus,	Θολερός.
Turbinus,	Στρόμβος.
Turbo,	Ταράσσω.
Turbatus,	Θορυβασθείς.
Turmentũ,	Βάσανος.
Turſus,	Καυλός.
Tuſſillæ,	Παρίσθμια.
Tuſſit,	Βήσσει.
Tutela,	Ἐπιτροπή.
Tutor,	Φροντιστής.

V

Vado,	Ὑπάγω.
Valde,	Λίαν.
Valet,	Ὑγιαίνει.
Valet,	Εὖ ἔχει.
Vanus,	Πέρπερος.
Vapulator,	Δαρητής.
Venabulum,	Ζιβύνη.
Venale,	Πράσιμον.
Venator,	Κυνηγός.
Vendo,	Πωλῶ.
Venio,	Ἔρχομαι.
Veni,	Ἦλθον.
Venia,	Συγγνώμη.
Venor,	Θηρεύω.
Venter,	Κοιλία.
Venum,	Πρᾶσις.
Verbum,	Ῥῆμα, λόγος.
Verbi gratia,	Λόγου χάριν.
Verminat,	Σκωληκιᾷ.
Verſat,	Συνστρέφει.
Verus,	Ἀληθής.
Veritas,	Ἀλήθεια.
Veſpera,	Ἑσπέρα.
Veſtigator,	Ἰχνευτής.
Veſtimenta,	Ἱμάτια.
Veſtitus,	Ἔνδυμα.
Veto,	Κωλύω.
Vetus,	Παλαιόν.
Vetulus,	Γέρων.
Via,	Ὁδός.
Viator,	Ὁδοιπόρος.
Viator,	Ὁδηγός.
Vicinus,	Γείτων.
Victurus,	Ζώσιμος.
Victus,	Τροφή.
Viculus,	Κώμη.
Video,	Ὁρῶ.
Videre,	Εἰδεῖν.
Videtur,	Δοκεῖ.
Videns,	Δίκελλα.
Vigilo,	Γρηγορῶ.
Vinco,	Νικῶ.
Vinculum,	Δεσμός, Δέσμα.
Violenter,	Βιαίως.
Virga,	Ῥάβδος.
Virgo,	Παρθένη.
Virtus,	Δύναμις.
Viſcus,	Ἰξός.
Viſcum,	Ἰξός.
Viuo,	Ζῶ.
Vita,	Ζωή.
Vitalis,	Ζωτικός.
Vix,	Μόλις.
Vltimus,	Ἔσχατος.
Vmbra,	Σκιά.
Vnctor,	Ἀλείπτης.
Vncx,	Ὄνυξ.
Vndæ,	Κλύδωνες.
Vnicus,	Μονογενής.
Vnioculus,	Μονόφθαλμος.
Vniuſcuiuſque,	Ἑνὸς ἑκάστου.
Vnxi,	Ἤλειψα.
Voco,	Καλῶ.
Volo,	Θέλω.
Voluntas,	Θέλησις.
Voluptas,	Ἡδονή.
Vomer,	Ὕνις.
Votum,	Εὐχή.
Vox,	Φωνή.
Vrciolum,	Στάμνος.
Vrinator,	Κολυμβητής.
Vrſus,	Ἄρκος.
Vruca,	Κάμπη.
Vſque hic,	Ἕως ὧδε.
Vſualis,	Εὔχρηστος.
Vſura,	Τόκος.
Vſurula,	Τοκάριον.
Vſus,	Χρῆσις.
Vſufructus,	Χρῆσις, ἐπικαρπία.
Vt ſuum,	Ὡς ἴδιον.
Vtilis,	Εὔχρηστος.
Vtile,	Χρήσιμον.
Vtilia,	Λυσιτελῆ.
Vtitur,	Χρᾶται.
Vtquid,	Ἵνα τί.
Vtricium,	Ἀσκίον.
Vtrubi,	Ἑκατέρωθι.
Vulcanus,	Ἥφαιστος.
Vulgaris,	Κοινός.
Vxor,	Γαμετή.
Vulnus,	Τραῦμα.

Z

Zelat,	Ζηλοῖ.
Zelotypus,	Ζηλωτής.

VOCABVLORVM ALIQVOT INTERPRETATIONES SVPERIORIBVS ADDENDAE.

A

Acer,	Δριμύς.
Aceruus,	Σωρός.
Acrum,	Δριμύ.
Aᴄtor,	Πράκτης.
Aᴄtus,	Πρᾶξις.
Acua,	Ὕδωρ.
Acuæ,	Ὕδατα.
Acucla,	Ῥαφίς.
Acus,	Βελόνη.
Adiudico,	Φημί.
Admiratio,	Θάμβος.
AEger,	Νωθρός.
AEqualis,	Ἴσος.
Agilis,	Γοργός.
Agilitas,	Γοργία.
Ait,	Φησίν.
Alga,	Φῦκος.
Alumnus,	Θρεπτός.
Aluus,	Νηδύς.
Annas,	Νῆσσα.
Annus,	Ἔτος.
Anſer,	Χλώ.
Antiqua,	Ἴτυς.
Antiquus,	Ἀρχαῖος.
Antus,	Ἄντυξ.
Aratrum,	Ἄροτρον.
Arca,	Σιστερνον.
Arcus cæli,	Ἶρις.
Arbor,	Δένδρον.
Arena,	Ἄμμος.
Aries,	Κριός.
Armentarius,	Βουκόλος.
Aſia,	Ῥάμμα.
Aſper,	Τραχύς.
Aſta,	Ἔνχος.
Audacia,	Θάρσος.
Auia,	Μάμμη.
Auidus,	Ἄπληστος.
Auis tarda,	Ὦτος.
Auriga,	Ἡνίοχος.
Aurora,	Ἠώς.
Aurum,	Χρυσός.
Auus,	Πάππος.
Auxiliarius,	Ἀρηγός.

B

Balbus,	Ψελλός.
Balneaticum,	Βαλανικόν.
Bellus,	Καλός.
Beta,	Σεῦτλον.
Bilinguis,	Δίγλωσσος.
Buccilla,	Ψωμός.

C

Caballarius,	Ἱπποκόμος.
Calculum,	Ψῆφος.
Caldam aquã	Εὐκρας.
Caligo,	Ἀχλύς.
Callus,	Τύλος.
Canalis,	Χαράδρα.
Canale,	Ῥεῖθρον.
Candela,	Φανός.
Candelabrũ,	Λυχνία.
Canticum,	Ὠιδή.
Cantor,	Αἰστής.
Carmen,	Ἔπος.
Carminat,	Ξαίνει.
Cartilago,	Λοηαξ.
Caſeum,	Τυρόν.
Caſtus,	Σεμνός.
Cauda,	Οὐρά.
Cauea,	Ζωγρον.
Cauſa,	Δίκη.
Cena,	Δεῖπνον.
Cera,	Κηρός.
Certus,	Βέβαιος.
Cicatrix,	Οὐλή.
Cilicia,	Ζύθος.
Cinᴄtus,	Ζώνη.
Cingulum,	Ζωστήρ.
Circus,	Ἱππόδρομος.
Clare,	Τρανῶς.
Claſſis,	Στόλος.
Clauus,	Ἧλος.
Clauarius,	Ἡλοκόπος.
Clunis,	Γλουτός.
Coᴄtum,	Ἑφθόν.
Cogitator,	Βουλευτικός.
Colober,	Ὄφις.
Color,	Χρῶμα, Χρώς.
Columna,	Στύλος.
Contuſio,	Θλάσμα.
Corium,	Βύρσα.
Corpus,	Δέμας.
Corruptor,	Φθορεύς.
Cortix,	Φελλός.
Coruus,	Κόραξ.
Coturnix,	Ὄρτυξ.
Coxigat,	Χωλαίνει.
Coxus,	Λολος.
Creta,	Γηρατις.
Criſpus,	Οὖλος.
Crudelis,	Ὠμός.
Cubile,	Εὐνὴ, Λέχος.
Culcita,	Τύλη.
Cupido,	Ἔρως.
Cura,	Φροντίς.
Curſor,	Δρομεύς.
Curſus,	Δρόμος.
Curſus aquæ,	Ῥεῦμα.
Cutis corporis,	Δρρη.

D

Debitum,	Χρέος.
Deleᴄtatio,	Ἧδος.
Deſcẽdamus,	Καταβῶμεν.
Dileᴄtio,	Ἀγάπη.
Diu,	Δηθά.
Diuinus,	Μάντις.
Diuinum,	Θεῖον.
Dolor,	Πόνος, Ὠδίν.
Donum,	Δῶρον.
Dorſum,	Νῶτον.

E

Emptiones,	Ὠναί.
Emulatio,	Ζῆλος.
Eques,	Ἱππεύς.
Equo vincẽs,	Ἱππόνικος.
Ernea,	Κήλη.
Eſca,	Βρῶμα.
Exiſtimaui,	Ὠιήθην.
Extra,	Ἐκτός.

F

Fabonialis,	Ζεφύριος.
Facula,	Λαμπάς.
Falſum,	Πλαστόν.
Fama,	Φήμη.
Faretra,	Βελοθήκη.
Farrago,	Χλόη.
Farſa,	Νακτή.
Faſcis,	Δέσμη.
Fatuus,	Μωρός.
Fel,	Χολή.
Femus,	Μηρός.
Feneſtra,	Θυρίς.
Fenum,	Χόρτος.
Fenogrecũ,	Τῆλις.
Fenus,	Δανος.
Feræ,	Ἄγρια.
Fermentum,	Ζύμη.
Feruens,	Ζεστόν.
Ferula,	Νάρθηξ.
Fex,	Τρύξ.
Fibula,	Πόρπη.
Fides,	Πίστις.
Fidelis,	Πιστός.

Finis, Τέλος.
Fiſtula, Σύριγξ.
Flamma, Φλόξ.
Flauus, Πυῤῥός.
Fletus, Γόος.
Flos, Ἄνθος.
Fons, Πηγή.
Foras, Ἔξω.
Forfex, Ψαλίς.
Formica, Μύρμηξ.
Fortitudo, Ἰσχύς, Ῥώμη.
Frica me, Τρῖψον με.
Frigius, Φρύξ.
Frigus, Ῥῖγος.
Frigidum, Ψυχρόν.
Frondis, Θαλλός.
Fructum, Καρπός.
Frumentum, Σῖτος.
Frutex, Θάμνος.
Fullo, Γναφεύς.
Fumus, Καπνός.
Furnus, Ἰπνός.
Furor, Θυμός.
Fuſile, Χυτόν.

G

Gallus gallinarius, Ἀλέκτωρ.
Gaudium, Χαρά.
Genus, Γένος.
Germanus, Κασίγνητος.
Gladium, Ξίφος.
Gleba, Βῶλος.
Gliris, Μυωξός.
Glires, Μυωξοί.
Gloria, Δόξα.
Gluttus, Βρόγχος.
Gradus, Βαθμός.
Græcus, Ἕλλην.
Græcia, Ἑλλάς.
Grandis, Μέγας.
Granum, Κόκκος.
Greſſus, Βάσις, Βῆμα.
Grex, Ἀγέλη.
Gula, Λαιμός.
Guſtum, Γεῦμα.
Gutta, Ψακάς.

H

Herbarius, Βοτανικός.
Hirſutus, Δασύς.
Hirtus, Δασύς.
Homicida, Φονεύς.
Homicidiũ, Φόνος.
Honor, Τιμή.
Hordeum, Κριθή.
Hoſpes, Ξένος.
Hortus, Κῆπος.
Humor, Ἰχώρ.

I

Iecur, Ἧπαρ.
Ieiunus, Νῆστις.
Ilium, Λαγών.
Imago, Εἰκών.
Imber, Ὄμβρος.
Imitatio, Μίμος.
Impetus, Ὁρμή.
Impleo, Γεμίζω.
Inacceſſibilis, Ἄβατος.
Incogitatus, Ἄσκεπτος.
Incorruptus, Ἄφθαρτος.
Indecorus, Ἀπρεπής.
Indeſinens, Ἄληκτον.
Indoctus, Ἀμαθής.
Indos, Ἰνδός.
Inextinguibilis, Ἄσβεστος.
Infelix, Ἀτυχής.
Inferna, Ἅιδης.
Infructuoſus, Ἄκαρπος.
Ingratus, Ἄχαρις.
Inhoneſtus, Ἀσχήμων.
Inpetigo, Λειχήν.
Inpudens, Ἀναιδής.
Inrationabilis, Ἄλογος.
Intolerabilis, Ἄστεκτος.
Intonſus, Ἄκουρος.
Intro, Ἔνδον.
Intus, Ἔσω.
Inuidia, Φθόνος.
Inutilis, Ἄχρηστος.
Ira, Ὀργή.
Iuba, Χαίτη.
Iunctum, Ζυγόν.
Iunctura, Ζεῦξις.
Iuno, Ἥρα.
Iuratio, Ὅρκος.
Ius, Ζωμός.
Iuſcellarius, Ζωμοποιός.

L

Labium, Χεῖλος.
Labor, Κόπος.
Lacte, Γάλα.
Lactatus, Γαλαθηνόν.
Lacus, Ληνός.
Lamna, Λεπίς.
Lanugo, Χνοῦς.
Laſar, Ὀπός.
Latro, Λῃστής.
Latus, Πλατύς.
Lauacrum, Λουτρόν.
Leges, Νόμοι.
Legulæ, Γλωσσίδες.
Lenticla, Φακῆ.
Lentus, Νωθής.
Lepus, Λαγός.
Lex, Νόμος.
Libidinoſus, Ἀσελγής.
Libra, Λίτρα.
Licium, Μίτος.
Ligatura, Δῆμα.
Limen, Οὐδός.
Liquamen, Γάρος.
Liquaminarius, Γαροπώλης.
Lixiua, Στακτή.
Locus, Τόπος.
Longus, Μακρός.
Longe, Μακράν.
Longitudo, Μῆκος.
Lorica, Θώραξ.
Lorum, Ἱμάς.
Lucerna, Λύχνος.
Lucifer, Φωσφόρος.
Lucium, Οὖρος.
Luctus, Πένθος.
Lucuſta, Ἀκρίς.
Lumbus, Ὀσφύς.
Lupus, Λύκος.
Lupus marinus, Λάβραξ.
Lux, Φῶς.
Luxurioſus, Ἄσωτος.

M

Macuſta, Βαυκή.
Malum, Σαπρόν.
Malum, Μῆλον.
Mala granata, Ῥόαι.
Mamma, Μαστός.
Mannua, Δραγμή.
Mars, Ἄρης.
Maſculus, Ἄρσην.
Matta, Ψίαθος.
Medicamen, Φάρμακον.
Mendax, Ψεύστης.
Meta, Καμπτήρ.
Micæ, Ψίχες.
Minus, Ἧττον.
Mirum, Θαῦμα.
Miſericors, Ἐλεήμων.
Mitis, Πρᾶος.
Modicum, Ὀλίγον.
Mola, Μύλος.
Mollis, Ἁπαλός.
Momentum, Ῥοπή.
Monſtrum, Μῦσος.
Morſus, Δάγμα.
Mortuus, Νεκρός.

Mortalis, Θνητὸς, Βροτός

Mos, Ἔθος, Τρόπος.

Mula, Ὀλκάς.

Mundare, Καθαρίζειν.

Muſtelus, Γαλεός.

Muſtela, Γαλῆ.

Muſtum, Γλεῦκος.

Mutatus, Ἠλλαγμένος.

N

Nares, Ῥῖνες.

Naſus, Ῥώθων.

Nauta, Ναύτης.

Negligens, Ἀμελής.

Nitum, Νῖμα.

Notus, Γνωστός.

Nouacula, Ξυρόν.

Nudus, Γυμνός.

Nuditas, Γυμνότης.

Nuptiæ, Γάμοι.

Nuptiles, Γαμιλης.

O

Obliuio, Λήθη.

Obſonium, Κρέας.

Occidens, Δύσις.

Occulte, Λάθρα.

Ocioſus, Ἀργός.

Odor, Ὀσμή.

Olim, Πάλαι.

Onus, Γόμος.

Operculum, Πῶμα.

Opilio, Νομεύς.

Opus, Ἔργον, Χρεία.

Oratio, Εὐχή:

Orator, Ῥήτωρ.

Os, Ὀστοῦν.

Oſtenſio, Δεῖγμα.

Oſtium, Θύρα.

Ouum, Ὠόν.

P

Pallium, Φᾶρος.

Palumbus, Φάσσα.

Palus, Ἧλος.

Pannus, Ῥάκος.

Pannoſus, Ῥακάς.

Par, Ζεῦγος.

Paſſacriariū, Ὑδρία.

Paſſer, Στρουθός.

Paſtor, Ποιμήν.

Patella, Λοπάς.

Pectus, Στῆθος.

Pecus, Θρέμμα.

Pellis, Δέρμα.

Pellis lanata, Νάκη.

Peſſimus, Δεινός.

Peſſime, Δεινῶς.

Pictoria, Ζωγραφική.

Piſtor, Ἀρτοκόπος.

Plebs, Δῆμος.

Plenum, Μεστόν.

Plicate veſtimenta, Διπλώσατε τὰ ἱμάτια.

Pluuia, Βροχή.

Polenta, Ἄλφιτα.

Poline, Ἄλφιτα.

Pollix, Ψελλός.

Pollutus, Χρανείς.

Polnus, Τρῶμα.

Pondus, Βάρος.

Porta, Πύλη.

Poſitio, Θέσις.

Poſſeſſio, Κτῆμα.

Poſſeſſor, Κτήτωρ.

Poſtremus, Ἔσχατος.

Potio, Πόμα.

Præſidium, Φρουρά.

Pratum, Λειμών.

Prauus, Φαῦλος.

Premium, Θῆμα.

Prenſurium, Ἴπος.

Princeps, Ἀρχός.

Proferte, Προενέγκατε.

Profugus, Φυγάς.

Prudens, Σοφός.

Pſalmiſta, Ψάλτης.

Pſalmus, Ψαλμός.

Publicus, Δημόσιος.

Pudor, Αἶδος.

Pugillaris, Δέλτιν.

Pugnus, Γρόνθος.

Pulchrigeneris, Καλλίγονος.

Pulchritudo, Κάλλος.

Pulchritudine vincens, Καλλίνικος.

Pullus, Πῶλος.

Puluis, Χοῦς.

Purum, Ψιλόν.

Puſillus, Μικρός.

Puſtella, Φλυκτίς.

Puſtellæ, Φλυκτίδες.

Q

Quadra Βρωμος.

Quies, Ἡσυχία.

Quietus, Ἡσύχιος.

R

Radius, Κερκίς.

Ramus, Κλάδος.

Rancidum, Ταγγόν.

Ratio, Λόγος.

Recentem, Νεαρόν.

Rectus, Ὀρθός.

Regnum, Κράτος.

Regulus, Βασιλίσκος.

Remus, Κώπη.

Reſultatio, Ἠχώ.

Rex, Ἄναξ.

Ricinus, Κρότων.

Rima, Ῥαγάς.

Riſus, Γέλως.

Rixa, Μάχη.

Robrica, Μίλτος.

Ros, Δρόσος.

Roſa, Ῥόδον.

Rota, Τροχός.

Rubeum, Ξανθόν.

Rubita, Φρύνος.

Ruga, Ῥυτίς.

Ruſticus, Ἀγροικος.

Ruſticius, Ἀγροικος.

Ruſtrum, Ῥύγχος.

S

Sacrificium, Θῦμα.

Sæuus, Χαλεπός.

Sagitta, Βέλος.

Saluator, Σωτήρ.

Salutaris, Ὑγιεινός.

Sanctus, Ἅγιος.

Sanguiſuga, Βδέλλα.

Saponem, Σάπωνα.

Sapula, Λαμβα.

Sarſor, Ῥάπτης.

Saturia, Θύμβρα.

Scabia, Ψώρα.

Scabioſus, Ψωρός.

Scalptor, Γλύπτης.

Scriptor, Γραφεύς.

Scripulum, Γράμμα.

Scutra, Λέβης.

Scutum, Ὅπλον.

Sebes, Λερος.

Sedis, Θρόνος.

Semel, Ἅπαξ.

Semen, Σπέρμα.

Senex, Γέρων.

Senectus, Γῆρας.

Sententia, Γνώμη.

Serra, Πρίων.

Serra, Μοχλός.

Siccum, Ξηρόν.

Signum, Σημεῖον.

Silices, Χάλικες.

Silua, Ὕλη.

Silueſter, Ὑλαῖος.

Simplex, Ἁπλοῦς.

Simpliciter, Ἁπλῶς.

Simplicitas, Ἁπλότης.

Simulachrū, Ξόανον.

Sine ſpiritu, Ἄπνοις.

Sine ſenſu, Ἄνους.
Sine vitió, Ἀσινής.
Sintex, Βάπος.
Solus, Μόνος.
Somnus, Ὕπνος.
Sonus, Ἦχος.
Sordes, Ῥύπος.
Species, Εἶδος.
Speculum, Εἴσοπτρον.
Spes, Ἐλπίς.
Spiſſum, Πυκνόν.
Splendidus, Λαμπρός.
Sporca, Νιπιφη.
Spuma, Ἀφρός.
Statim, Εὐθύς.
Stella, Ἀστήρ.
Strepitus, Ψόφος.
Strigile, Ξύστρα.
Strigile, Ψήκτρα.
Stuprum, Φθορά.
Sturnus, Ψάρ.
Sturni, Ψᾶρες.
Suauiſſimus, Ἡδύτατος.
Subgingiuæ Ὑπουλη.
Subter, Ὑπό.
Sudaui, Ἵδρωσα.
Sumen, Οὖθαρ.
Sus, Ὗς.

T

Tabanus, Οἶστρος.
Tabola, Σανίς.
Tactus, Θίξις.
Tapetum, Τάπης.
Tardus, Βραδύς.
Taurus, Ταῦρος.
Tela, Ἱστός.
Tempeſtas, Ζάλη.
Templum, Ναός.
Tempus, Χρόνος, Καιρός.
Tempus horæ, Ὥρα.
Tenebra, Ζόφος.
Tenuis, Λεπτός.
Terræ hiatus, Χάσμα.
Terræ mot⁹, Σεισμός.
Theca, Θήκη.
Tibia, Αὐλός.
Timidus, Δειλός.
Timor, Φόβος.
Tinctor, Βαφεύς.
Tinctum, Βαπτόν.
Tinnitus, Βόμβος.
Tintinacolũ, Κώδων.
Titio, Δαλός.
Titulus, Στήλη.
Torpor, Νάρκα.
Trabes, Δοκός.
Tremor, Τρόμος.
Tribunal, Βῆμα.
Tribuniciu, Δημαρχικός.
Triſtitia, Ἄχος.
Tuba, Σάλπιγξ.
Tubera, Ὕδνα.
Tumor, Ὄγκος.
Turba lætantium, Χορός.
Turbinus, Στρόμβος.
Turdus, Κίχλα.
Turpis, Αἰσχρός.
Turris, Πύργος.
Turſus, Καυλός.
Tutila, Ἕρκος.

V

Væna, Φλέβες.
Vellus, Πέκος.
Velox, Ὠκύς.
Velociter, Ὦκα, Ὠκέως.
Velum nauticum, Ἄρμενον.
Venatio, Θήρα.
Venenum, Ἰός.
Verax, Ἀληθής.
Veride, Χλωρόν.
Vertigo, Συστροφος.
Veſpa, Ἀνθηδών.
Veſtigium, Ἴχνος.
Via, Ὁδός.
Vicinus, Γείτων.
Vicinia, Γειτονία.
Vidua, Χήρα.
Victor, Νικῶν.
Victoria, Νίκη.
Vigilius, Γρηγόρος.
Vimen, Λύγος.
Vinea, Ἄμπελος.
Vir fortis, Ἥρως.
Viret, Χλωραίνει.
Virtus, Ἀρετή.
Viſcera, Σπλάγχνα.
Viſcus, Ἰξός.
Vita, Λωμα.
Vita, Βίος.
Vitulus, Μόσχος.
Vituperatio, Ψόγος.
Vmerus, Ὦμος.
Vmor, Χυμός.
Volumen, Ιλις.
Vox, Φωνή.
Vrciolum, Στάμνος.
Vrſus, Ἄρκος.
Vſura, Τόκος.
Vſus, Τριβή.
Vter, Ἀσκός.
Vterus, Γαστήρ.
Vtilis, Χρήσιμος.
Vtilitas, Χρηστότης.
Vulnus, Ἕλκος.
Vulturnus, Εὖρος.

LEXICON GRAECOLATINVM VETVS, in calce quorundam Cyrilli ſcriptorum inuentum.

A

Ἄαπτος, Intactus.
Ἄβαξ, Abacus.
Ἀβαρὴς, Non grauis.
Ἀβάσκαντος, Infaſcinabilis.
ἀβασκάντως, Sine faſcino, Infaſcinate.
Ἄβατος, Inacceſſus. Invia, Devia.
Ἄβαφος, Intinctus.
Ἀβέβαιος, Infirmus, Inſtabilis, Incertus.
ἀβεβαιότης, Infirmitas.
Ἀβέλτερος, Inſalus, Abſurdus.
Ἀβίαστον, Inuiolatum.
Ἀβιὲς, Sine vita.
Ἀβλαβὴς, Inleſus, Innoxius, Innocuus, Innocens.
ἀβλάβεια, Innoxia, Innocencia.
Ἀβλεψία, Cecitudo.
Ἄβουλος, Incogitans, Inconſultus.
ἀβουλία, Inconſulium.
ἀβούλως, Inconſulte.
Ἀβρὸς, Glauer, Delicatus.
Ἀβροχία, Siccitas.
Ἄβροτιν, Inroſum, Ineſum.
Ἄβυσσος, hoc Profundũ, Abyſſus.
Ἀγαθὴ, Bona, Benigna.
Ἀγαθὶς, Globus, Glomus.
ἀγαθίδιον, Globulus.
Ἀγαθὸς, Bonus, Benignus.
ἀγαθότης, Beniuolencia, vel Bonitas.
ἀγαθοσύνη, Bonitas, Benignitas.
ἀγαθοσύμβουλος, Beneſuaſor, Conſultus.
ἀγαθοποιὸς, Benificus.
ἀγαθοθελὴς, Beniuolus.
Ἀγαλλίασις, Leticia.
ἀγάλλομαι, Exulto.
ἄγαλμα, Simulacrum, Lernum.
ἀγαλματοποιὸς, Fictor ſimulacri.
Ἄγαμος ἀνὴρ, Celebs.
ἄγαμος γυνὴ, Innupta.
ἀγαμία, Celebatus.
Ἄγαν, Nimium, Nimis.
Ἀγανάκτησις, Indignacio.
ἀγανακτῶ, Excãdeſco, Ringor, Indignor, Rinctus ſum.
Ἀγάπη, Dilectio.
ἀγαπῶ, Amo, Diligo.
ἀγαπητὸς, Amantiſſimus, Dilectiſſimus, Cariſſimus, Dilectus. Amans.
Ἀγγαρεύω, Angario.
Ἀγγεῖον, Vas.
Ἀγγελία, Nunciacio.
ἄγγελος, Nuncius, Nunciator, Renunciator.
ἀγγέλλω, Indico, Nuncio.
Ἀγγρίζω, Irrito.
ἀγγρισμὸς, Irritacio.
ἀγγριστὴς, Irritator.
Ἄγε, Age, Duc, Educ.
ἄγε, Heya.
ἄγε δὴ, Agedum.
Ἀγέλαστος, Inricus, Inriſibilis.
Ἀγέλη, Grex.
ἀγελαῖος, Gregarius, Gregalis.
ἀγελάρχης, Armẽtarius, Gregarius, Dux gregis.
ἀγεληδὸν, Gregatim.
Ἀγένειος, Inbarbis.
Ἀγενὴς, Degener.
ἀγένεια, Ignobilitas.
Ἀγέρωχος, Proteruus, Inſolens.
ἀγερωχία, Adrogancia.
Ἄγευστος, Inpaſtus.
Ἀγεώργητος, Incultus, Inculta.
Ἁγιάζω, Sanctifico.
ἁγίασμα, Sanctificacio.
ἁγιασμὸς, Sanctificacio, Luſtrum, Sanctimonium.
Ἅγιος, Sanctus.
ἁγιότης, Sanctimonium, Sanctimonia, Sanctitas.
ἁγιωσύνη, Sanctificacio, Sanctitas.
ἁγιώτατος, Sanctiſſimus.
Ἀγκάλη, Gremius, ſeu Gremiũ.
Ἄγκιστρον, Hamus.
ἀγκιστρεύω, Vncino.
Ἀγκύλη ποδὸς, hic Poples.
ἀγκυλοκλόμπτω, Suffragino.
Ἄγκυρα, Anchora.
Ἀγκὼν, hoc Cubitum.
ἀγκωνόδεσμος, hoc Cubital.
Ἄγλυφος, Inſculptus, Incelatus.
Ἄγλωσσος, Elinguis.
Ἁγνεία, Caſtitas, Caſtimonium.
ἁγνευτήριον, Sacrarium.
ἁγνεύω, Caſtitor.
ἁγνίζω, Piago, Purifico.
ἁγνισμὸς, ἅγνισμα, Luſtracio, Purificacio.
ἁγνιστὴς, Purificus.
Ἄγνοια, Ignorancia, Inſcicia.
Ἁγνὸς, ὁ καθαρὸς, Caſtus.
ἄγνος, ὅθεν οἱ λυγοὶ, Vimen.
Ἀγνοῶ, Ignoro, Neſcio, (cio.
Ἀγνωμοσύνη, Perfidia, Fraus, Fraudacio.
ἀγνωμονῶ, Tergiuerſor, Fidem ſoluo, Fidem rumpo.

ἀγνώμων,	Perfidus, Fraudolentus, Inficiator.
Ἀγνῶς,	Sincere.
Ἀγνωσία,	Ignorancia, Inpericia.
ἄγνωστος,	Ignotus, Incognitus.
Ἄγξις,	Stragulacio, Suffocacio.
Ἀγονία,	Sterilitas, Infertilitas.
ἄγονος,	Sterilis, Infertilis, Infecundus.
Ἀγορὰ ἡ τῶν ὠνίων,	Nundina.
ἀγορὰ, ὁ φόρος,	hic Forus.
ἀγοράζω,	Emo, Mercor, Comparo, Redimo.
ἀγοραῖος,	Nundinator. Forenſis.
ἀγορανόμος,	Edilicius, Edilis.
ἀγορανομία,	Edilitas.
ἀγορασία,	Empcio, Mercacio, Cōparacio.
ἀγοραστὴς,	Emptor, Mercator, Redemptor.
ἀγοραστὸς,	Empticius.
Ἄγρα,	Venacio, Capcio.
Ἀγράμματος,	Inlitteratus, Expers litterarum.
Ἄγραφος,	Inſcriptus.
ἄγραφον,	Sine ſcriptura.
ἄγραφος διαθήκη	Nuncupacio.
Ἀγρία,	Ferox.
ἀγριαίνω,	Ferum facio.
ἀγριάμπελος,	Labruſca.
ἀγρίδιον,	Villula. hic Agellus.
ἀγριέλαιος,	Oleaſter.
ἀγριελαΐνα,	Oleagina.
Ἀγρίμαιον,	Ferina.
Ἄγριος,	Ferox, Ferus, Efferus, Immanis.
ἄγριος τῇ ἀφῇ,	Aſper tactu.
ἀγριότης,	Efferacio, Aſperitas, Atrocitas, Feritas, Ferocitas, Immanitas.
ἀγριοκυνάρα,	Carduus.
ἀγριομαλάχη,	Hibiſcus.
ἀγριόροδον,	Saliuncula.
Ἀγρὸς,	Ager, Villa, Rus.
ἀγροδίαιτος,	Agricola.
ἀγροῖκος,	Agricola, Ruſticus.
ἀγροικία,	Ruſticitas.
ἀγροικικὸς,	Ruricola, Rureſter.
ἀγροῖκος μῦς,	Bufo, Sorex ſilueſtris.
ἀγρόνομος,	Villicus.
ἀγροφύλαξ,	Saltuarius.
Ἀγρυπνία,	Lucubracio, Excubitū, Peruigilancia, Vigilium, Inſomnia, Vigilia.
ἀγρυπνῶ,	Lucubro.
ἄγρυπνος,	Vigilicius.
ἀγρυπνητὴς,	Vigil, Excubitor.
Ἀγρώστις,	Gramen, Felox.

Ἀγυιὰ,	Regio.
Ἀγύμναστος,	Inexercitatus.
Ἀγύναιος,	Sine vxore.
Ἀγύρτης,	Circulator.
ἀγυρτία,	Circulatorium.
Ἀγχίαλος,	Iuxta mare, Prope mare
Ἀγχιβαθὲς,	Præaltum.
ἀγχιβαθὴς,	Præaltus.
Ἀγχίνοια,	Sagacitas, Experiencia, Prudencia.
ἀγχίνους,	Sagax, Solers.
Ἀγχιστεία,	Propinquitas, Adfinitas.
ἀγχιστὴς,	Propinquus, Adfinis.
Ἄγχομαι,	Angor.
ἀγχόνη,	Laqueum, Suſpenſum.
ἀγχονιστὴς,	Necator.
ἄγχω,	Neco, Adfligo, Ango.
Ἄγω,	Duco.
ἀγωγεὺς,	Ductor. hoc Ductariū.
ἀγωγὴ,	Iudicium, Actio.
Ἀγὼν,	Diſciplina. Certamen.
ἀγωνία,	Solicitudo.
ἀγωνίζομαι,	Certo, Contendo.
ἀγωνιστὴς,	Certator.
ἀγωνιῶ,	Trepido. Satago.
ἀγωνοθέτης,	Munerarius.
Ἀδάκρυτος,	Inlacrimabilis. Infletus, Infleta.
Ἀδάμαστος,	Indomitus.
Ἀδάπανος,	Sine inpenſa partus.
Ἄδαρτος,	Inceſus.
Ἄδεια,	Facultas, Licentia.
Ἄδειπνος,	Incenatus.
Ἀδέκαστος, ἀδωροδόκητος,	Edecumatus.
Ἀδελφὸς,	Frater.
ἀδελφὸς ὁμοπάτριος,	Germanus, Conſanguinius.
ἀδελφὴ,	Soror.
ἀδελφὴ ὁμοπατρία,	Germana.
ἀδελφιδοῦς,	Fratruelis, Fratris filius.
ἀδελφικὸς,	Fraternus.
ἀδελφόπαις,	Fratris filius.
ἀδελφότης,	Fraternitas, Germanitas
ἀδελφόθεν,	Germanitus.
ἀδελφοκτόνος,	Fratricida.
Ἀδεῶς,	Licenter.
Ἄδηκτος,	Inmorſus.
Ἄδηλος,	Incertus.
Ἅδης,	Infernus.
Ἀδηφάγος,	Edax.
ἀδηφαγία,	Edacitas.
Ἀδιάθετος,	Inteſtatus, Inteſtabilis.
Ἀδιαίρετος,	Indiuiſus.
Ἀδιάκριτος,	Indiſtretus.
Ἀδιαλείπτως,	Sine intermiſſionē.
Ἀδιαστίκτως,	Indiſtincte.

ἀδιάφθορος,	Incorruptus.
ἀδιάφορος,	Promiſcuus.
ἀδιαφόρως,	Indifferẽter, Licencius.
ἀδιαχώριστος,	Inſeparabilis.
ἀδίδακτος,	Indocilis, Indoctus.
ἀδιήγητος,	Inenarrabilis.
ἀδίκημα,	hæc Læſio.
ἀδικία,	Iniquitas, Iniuria, Iniuſticia.
ἄδικος,	Iniuſtus, Iniurius, Iniquus.
ἀδικοῦμαι,	Ledor, Iniuriam pacior.
ἀδικῶ,	Ledo, Noceo.
ἀδίκως,	Iniuſte.
ἀδικώτατος,	Periniquus, Iniquiſſimus.
ἀδιόρθωτος,	Inemendabilis.
ἀδιστάκτως,	Sine dubio.
ἀδόκιμον,	Abſurdum.
ἀδόκιμος,	Reprobus, Abſurdus.
ἀδολέσχης,	Fabuloſus, Garrulus.
ἀδολεσχία,	Garrulitas, Argucia.
ἀδολεσχῶ,	Arguto, Garrio.
ἄδοξος,	Inglorioſus, Ignobilis, Sine gloria.
ἀδοξία,	Dedecus. Ignobilitas, Ingloria.
ἀδοξίᾳ ἐμβάλλω	Dedecoro.
ἄδουλος,	Sine ſeruo.
ἀδρανής,	Segnis, Inefficax, Socors, Ignauus, Inars.
ἀδράνεια,	Inercia, Ignauia, Socordia.
ἁδρός,	Grandis.
ἀδύνατος,	Inpotens, Non potens, Inpoſſibilis, Inualidus.
ἀδυνασία,	Inpotencia.
ἀδυσώπητος,	Inexorabilis.
ἄδυτον,	Adytum.
ἄδω,	Canto, Cano.
ἀδωροδόκητος,	Inmunis.
ἀεὶ,	Semper.
ἀΐδιος,	Perennis Eternus, Perpetuus, Sempiternus.
ἀϊδιότης,	Eternitas, Perpetuitas, Perennitas.
ἀείμνηστος,	Memorabilis.
ἀέναον ὕδωρ,	Iugis aqua.
ἀετός,	Aquila.
ἀετοφόρος,	Aquilifer.
ἀέτωμα,	Faſtigium.
ἀζήμιος,	Indemnus, Indemnatus
ἀζήμιον,	Indemnacio, Indemnitas.
ἀζήτητος,	Inqueſtus.
ἄζυγος,	Inpar, Diſpar.
ἄζυμος,	Sine fermento.
ἄζωστος,	Diſcinctus.
ἀηδία,	Tædium.
ἀηδίζομαι,	Tædeo.

ἀηδής,	Tædioſus, Paroſus, Odioſus.
ἀηδῶς,	Tedioſe.
ἀηδών,	Luſcina.
ἀήθης,	Inſuetus, Inſolens.
ἀήθια,	Inſolencia.
ἀήρ,	hic Aer.
ἀήττητος,	Inuictus, Inſuperabilis.
ἀθάνατος,	Inmortalis.
ἀθανασία,	Inmortalitas.
ἀθέατος,	Inuiſibilis.
ἀθέμιτος,	Infandus, Inlicitus, Profanus, Nefandus, Nefarius, Nefaſtus.
ἀθέμιτον,	Infandum, Nefas, Inlicitum.
ἀθεμιτοποιός,	Infanda faciens, Infanda gerens.
ἀθεράπευτος,	Incurabilis, Inſanabilis.
ἀθέριστος,	Inſecta.
ἄθεσμος,	Inlicitus.
ἀθέσμως,	Inlicite.
ἀθετῶ,	Reprobo.
ἀθηνᾶ,	Minerua.
ἀθηναῖος,	Athenienſis.
ἀθήρ,	Ariſta.
ἄθικτος,	Intactus, Inlibatus.
ἀθλητής,	Athleta.
ἄθλιος,	Miſer.
ἀθλιότης,	Miſeria.
ἆθλον,	Miſſum.
ἄθραυστος,	Inquaſſatus, Infractus.
ἀθροίζω,	Aduno, Glomero, Congrego.
ἄθροισμα,	Globus.
ἄθροισις,	Adunacio, Maioracio, Auctuacio.
ἀθροιστικῶς,	Cateruatim.
ἀθρόως,	Summatim, Repentim.
ἀθυμία,	Anxietas, Exanimacio, Animi depreſſio.
ἀθῷος,	Ignocens.
ἀθῴως,	Innocenter.
αἴας,	Aiax.
αἰγάγελον,	hæc Capriola.
αἴγαγρος,	Caper.
αἴγειον,	Caprina.
αἰγιαλός,	hoc Littus.
αἰγιαλώδης,	Litturalis.
αἰγίλωψ,	hæc Habena.
αἰγίπαν,	Semicaper.
αἴγειρος,	Alnus, Populus.
αἰγόκερως,	Capricornus.
αἰγονόμος,	Caprarius.
αἰγών, ἡ μάνδρα,	Caprile.
αἰδέσιμος,	Honeſtus. Prædicabilis.
αἰδεσιμώτατος,	Honeſtiſſimus.
αἰδημόνως,	Pudice.
αἰδήμων,	Modeſtus, Pudoroſus, Verecũdus, Podens.

αἰδοῖον, Pudimentum, Pudendum, Penes.
αἰδώς, Pudor, Pudicicia.
Αἰθάλη, Fuligo, Fauilla.
Αἴθε, Vtinam.
Αἰθήρ, Æther.
αἰθρία, Serenitas.
αἴθριος, Apricus, Serenus.
αἰθριοποιῶ, Sereno.
Αἴθυια, hic Mergus, Fulica.
Αἴθω, Cremo.
Αἰκίζομαί σε, Verbero, Adfligo te, Mulcto te.
αἰκίζομαι ὑπὸ σοῦ, Affligor de te, Mulctor de te.
Αἴλουρος, Felax, hæc Catta.
Αἷμα, hic Sanguis.
αἷμα, λύθρος, Cruor.
Αἱμάσσω, Cruento, Sanguino.
αἱμάττω, Cruento, Sanguino, Sãguinor.
αἱματώδης, Sanguinolentus, Sanguineus.
αἱματῶδες, Sanguinolentum, Cruentum.
αἱμοπότης, Sanguinarius.
αἱμορραγῶ, Sanguinem fluo.
Αἴνιγμα, Quæſtio, Prodigium.
αἰνιγματώδης, Monſtruoſus.
Αἶνος, ὁ ἔπαινος, Conlaudacio, Laus.
Αἴξ, Capra, Caprella.
αἰπόλος, Caprarius, Opilio.
Αἷρα, ἡ οὖσα ἐν τῷ (σίτῳ, Loleum.
Αἵρεσις, Potiſſimum.
Αἱρετώτερον, Cõdicio, Electio, Optio.
αἱροῦμαι, Opto, Eligo.
Αἴρω, Tollo, Extollo.
Αἰσθάνομαι, Sentio.
αἴσθησις, Senſus, Intellectus.
αἰσθητικῶς, Senſim.
Αἴσιος, Proſper ſeu Proſperus, Secundus.
αἰσίως, Proſpere.
αἰσιοποιῶ, Obſecundo, Secundo.
αἰσιοποιηθήσεται, Proſperabitur.
Αἴσχιστος, Peſſimus.
αἶσχος, Obprobriũ, Dedecus.
αἰσχροκερδής, Turpilucris.
αἰσχρολογία, Turpiloquium.
αἰσχρός, Fœdus, Obcenus, Tur-(pis.
αἰσχροποιῶ, Turpifacio.
αἰσχροποιός, Turpifactor, Turpator.
αἰσχρότατος, Fœdiſſimus.
αἰσχρότης, Turpitudo, Fœditas.
αἰσχύνη, Pudor, Pudencia.
αἰσχύνομαι, Pudet me.
αἰσχυντηρός, Pudens, Pudicus, Verecundus.
αἰσχύνω, Turpo, Fœdo.

Αἴτησις, Petitorium, Peticio, Poſtulacio.
αἰτητής, Petitor.
Αἰτία, Cauſa, Materia ſeu Materies, Titulus, Querimonia, Querella, Culpa, Noxa.
αἰτίασις, Accuſacio, Conqueſtio, Incuſatio.
αἰτιατική, Accuſatiuus.
Αἵτινες ἄν, Quæque.
αἵτινες δήποτε, Quæque, Quæcunque.
Αἴτιος, Nocens, Sons, Noxius, Reus.
αἰτιολογικός, Cauſatiuus.
αἰτιολογικοί, Cauſales.
αἰτιῶμαι, Criminor, Accuſo, Culpo, Incuſo, Cauſo.
Αἰτῶ, Poſco, Poſtulo, Peto.
Αἰφνίδιον, Subito.
αἰφνίδιος, Repẽtinus, Subitanius.
αἰφνιδίως, Repente, Repentine, Subito.
Αἰχμάλωτος, Captiuus.
αἰχμαλωσία, Captiuitas.
αἰχμαλωτίζομαι, Captiuor.
αἰχμαλωτίζω, Capto, Captiuũ duco.
αἰχμαλωτιστής, Captiuator.
αἰχμή, Acies, Acumen.
Αἰών, Euum, Seculum.
αἰώνιος, Sempiternus, Eternus, Perpetuus, Perennis.
αἰώνιον, Sempiternũ. Diuturnũ.
αἰωνιότης, Eternitas, Perpetuitas. Diuturnitas.
Αἰώρα, Geſtacio.
αἰωρίζεται, Geſtatur.
Ἀκαθαρσία, Inmunditas, Inmundicia, Inpuricia, Spurcicia, Inluuies.
ἀκάθαρτος, Pollutus, Inpurus, Inmundus, Obſcenus.
Ἀκαθήκων, Inofficioſus.
Ἀκαθοσίωτος, Indeuotus.
ἀκαθοσίωτον, Indeuotum.
Ἀκαινοτόμητος, Inlibatus, Inlibata.
Ἀκαίρεος, Sincerus, Incolumis, Integer.
ἀκαίρεον, Integrum, Solidum.
ἀκαιρεότης, Integritas.
ἀκαιρέως, Sincere.
Ἀκαιρεία, Importunitas.
ἄκαιρος, Inportunus, Inportunus, Intempeſtiuus.
ἀκαίρως, Intempeſtiue.
Ἄκακος, Innocens.
Ἀκαλήφη, ἡ καὶ κνίς, Vrtica.
Ἀκάλυπτος, Intectus, Inopertus.

Ἀκάματος,	Inlaborioſus. Indefeſſus
ἀκαμάτως,	Infatigabiliter.
Ἄκαμπτος,	Inflexus.
Ἄκανθαι,	hi Sentes.
ἄκανθα ἀνθερόπου ϗ ἰχθύος,	Spina.
ἀκανθυλλίς,	Cardelis.
ἀκανθών, ὁ τόπος,	Dumetum, hæc Sencia.
ἀκανθώδης,	Sentoſus, Spinoſus.
Ἀκάρδιος,	Sine corde, Excors.
Ἀκαρπία,	Sterilitas, Infructuoſitas
ἄκαρπος,	Sterilis, Infructuoſus.
Ἀκαταδίκαστος,	Indemnatus.
Ἀκατάληπτος,	Incomprehenſibilis.
Ἀκατάλληλος,	Præpoſterus, Mutabilis.
Ἀκαταμάχητος,	Inexpugnabilis, Inelu-ctabilis.
Ἀκατανόητος,	Inconſideratus.
Ἀκατάπαυστος,	Inſedabilis, Indeſinens.
Ἀκαταπάλαιστος,	Inluctabilis.
Ἀκαταπόνητος,	Infatigabilis.
Ἀκαταπράϋντος,	Inplacabilis.
Ἀκατασκεύαστος,	Inconditus, Incõpoſitus.
Ἀκαταστασία,	Inconſtancia.
Ἀκατάσχετος,	Incontentus.
Ἀκατέργαστον,	Infectum, Inoperatum.
Ἀκατηγόρητος,	Inaccuſabilis.
Ἀκάτιον,	Cumba.
Ἄκαυστος,	Inuſtus.
Ἀκέλευστος,	Iniuſſus.
Ἀκέραιος,	*vide* Ἀκήρεος.
Ἀκέστρια, ἡ καμωστρια,	Sarcinatrix.
Ἀκιβδήλως,	Sedulo.
Ἀκίνδυνος,	Sine periculo.
Ἀκινησία,	Inmobilitas.
ἀκίνητος,	Inmotus, Inmobilis.
Ἄκλαυστος,	Indeflebilis.
Ἀκλεής,	Inglorius.
Ἄκληρος,	Exſors.
Ἄκλητος,	Inuitatus, Inuocatus.
Ἀκμάζω,	Vigeo, Adoleſco, Pube-ſco, Vireſco.
Ἀκμαῖος,	Vegetus, Adultus, Ma-turus.
ἀκμή,	Maturitas, Vigor.
ἀκμὴ σιδήρου,	Acies.
ἀκμὴν, ἐπίρρημα,	Adhuc.
Ἄκμων,	Incus: hæc Cudis.
Ἄκναφος,	Rudis, Infollonicatus, Inpolitus.
Ἀκοή,	Auditus. Auris.
ἀκοΐδιον,	Auricula.
Ἀκοίμητος,	Inſomnis, Indormis.
Ἀκοινώνητος,	Inſociabilis, Sine ſocie-tate.
Ἀκόλαστος, ὁ ἐξώλης,	Ganearius, Laſciuus, Li-bidinoſus.
Ἀκόλαστος, ὁ μὴ τιμωρηθείς,	Impunitus.
ἀκολάστως,	Impune.
Ἀκόλλητος,	Inglutinatus.
Ἀκολουθία,	Sequela, Conſequencia.
ἀκόλουθος,	Secutor, Pediſſequus: Conſequens.
Ἀκόλουθος, ἐπὶ λόγου ἢ πράξεως,	Conſentaneus.
ἀκόλουθον,	Congruũ, Conſequens, Conſentaneum.
ἀκολουθῶ,	Sequor.
ἀκολούθως,	Conueniẽter, Cõſequenter.
Ἀκόνη,	Cos.
ἀκόνιον,	Coticula.
ἀκονητής,	Samiarius, Cociarius, Acuciator.
Ἀκοντίας, ὁ ὄφις,	Iaculis.
Ἀκονῶ,	Acuo.
Ἀκόντιον,	Iaculum, Tellum, Pilũ.
ἀκόντισις,	Iaculacio, Iactus.
ἀκοντιστής,	Iaculator.
ἀκοντίζω,	Iactum iacio, Iaculor.
ἀκοντίου εἶδος,	Geſa, Spicula, Sparus.
ἀκόντιον Μακεδονικόν,	Sariſa.
Ἀκοπίαστος,	Infatigabilis, Indefeſſus.
Ἀκόρεστος,	Inſatiabilis, Inſaturabilis
ἀκόρεστον,	Inſaturabile, Inexſatura-bile, Inſaciabile.
Ἀκοσμία,	Dedecus.
ἄκοσμος,	Incomptus. Inhoneſtus.
Ἀκούρευτος,	Intonſus.
Ἀκούσιος,	Inuitus.
ἀκουσίως,	Inuite.
Ἄκουσμα,	Audicio.
Ἀκούω,	Audio, Auſculto.
Ἄκρα,	Summa.
ἀκρασία,	Intemperancia.
ἀκρασία, ἡ αἰσχρότης,	Incontinencia.
Ἄκρατον,	Merum, Purum.
ἀκρατάριον,	Mericulum.
ἄκρατος,	Intemperata.
ἀκρατής,	Incontinẽs, Intẽperans.
ἀκρατίζω,	Ianto.
ἀκρατισμός,	Iantaculum.
ἀκρατοπώλιον,	Meritorium.
Ἀκράχολος,	Vaſanus.
ἀκραχολία,	Vaſania.
Ἀκριβής,	Certus. Cautus, Scrupu-loſus, Suptilis.
ἀκρίβεια,	Cautela.
ἀκριβέστατος,	Veriſſimus.
ἀκριβολογία,	Veriloquium.
ἀκριβῶς οἶδα,	Certe ſcio.
ἀκριβὲς ἔχω,	Certum habeo.
Ἀκρίς,	Lucuſta.
ἄκριτον,	Iniudicatum.
Ἀκρόασις,	Audiencia, Auſcultacio, Auditus.

ἀκροατὴς,	Auditor.
ἀκροατήριον,	Auditorium.
Ἀκροβυστία,	Præpucium.
Ἀκροδάκτυλον,	Pollex.
Ἀκρόδρυον,	Cacumen rami.
Ἀκροθιγῶς,	Summatim, Carptim.
Ἀκροθίνια,	Ruticilia.
Ἀκρομάσθιον,	Gruma, Papilla.
Ἄκρον,	Apex, Summum, Cacumẽ, Faſtigiũ, Culmẽ.
ἄκρον μαχαίρας,	Mucro.
Ἀκρόπαστον,	Parce ſalſum.
Ἀκρόπολις,	Arx.
Ἀκροστόλιον,	Rori.
Ἄκρος,	Summus.
Ἄκρουστος,	Inpercuſſus.
Ἀκροχορδάνη, ἡ μυρμηκιὰ,	Verruca.
Ἀκροῶμαι,	Audior.
Ἄκρυπτον,	Incelatum, Inabſcondibile.
Ἀκρώρεια ὄρους;	Collis iugum.
Ἄκρως,	Summe, Eximie, Excellenter.
Ἀκρωτήριον,	Arx, Promontorium, Cacumen.
ἀκρωτηριάζω,	Trunco, Mutilo.
ἀκρωτηρίασις,	Truncacio, Mutilacio.
ἀκρωτηριασμὸς,	Mutilacio.
Ἀκτέα, τὸ δένδρον,	Sambicus, Sambucus.
Ἀκτένιστος,	Inpexus.
Ἀκτὴ, ἡ τῆς θαλάσσης,	Actula, Ora.
ἀκτὴ, τὸ φυτὸν,	Sabucus.
Ἀκτὶς ἡλίου,	Radius.
ἀκτινοβολῶ,	Radio.
Ἄκτιστον,	Inconditum.
Ἄκυρος,	Irritus.
ἀκύρως,	Improprie.
ἀκυρωσία,	Arrogacio, Euacuacio, Irritum.
ἀκυρῶ,	Infirmo, Irritum facio, Arrogo.
Ἀκωκὴ,	Mucro.
Ἀκωλύτως,	Inprohibito, Licenter.
Ἄκων,	Inuitus.
Ἀλαζονία,	Iactancia, Inſolencia, Adrogancia.
ἀλαζονεύομαι,	Inſoleſco, Glorior, Iacto, Adrogo.
ἀλαζὼν,	Iactator, Gloriator, Adrogans.
Ἅλαι,	Salinæ.
Ἀλαλαγμὸς,	Iubilacio, Eiulacio.
ἀλαλάζω,	Vlulo.
Ἄλαλος,	Elinguis, Mutus.
Ἀλγηδὼν,	Dolor.
ἀλγῶ,	Doleo, Rigeo.
Ἀλείπτης,	Vnctor.

ἀλείφω,	Vnguo.
Ἄλεκτος,	Infandus, Indicendus, Indictus.
Ἀλεκτρυὼν,	Gallus.
ἀλεκτρυοφωνία,	Galliciniũ, Galli cantus.
Ἀλεξίκακος,	Depulſor.
Ἅλες,	Sales.
Ἄλεσμα,	Molacio.
ἀλεστὴς,	Molẽdinarius, Molator.
Ἀλετρίβανος,	hoc Peſtillum.
Ἀλεύκαντος,	Incandidus.
Ἄλευρον,	Farina.
Ἀληθὲς,	Verum, Certum.
ἀληθέστερον,	Certius, Verius.
ἀληθέστατα,	Veriſſime.
ἀλήθεια,	Veritas,
ἀληθὴς,	Verus, Verax, Certus.
ἀληθινὸς,	Manifeſtus, Verax.
ἀληθινὸς,	Veriloquax, Veridicus.
ἀληθεύω,	Verum dico.
ἀληθῶς,	Vero, Certe.
ἀληθῶς γὰρ,	Enim vero.
Ἀλήθω,	Molo.
Ἀλήτης,	Erraticus, Erroneus, Vagus.
Ἀλθαία,	Hibiſcum.
Ἁλιεὺς,	Piſcator.
ἁλιεύω,	Piſcor.
Ἁλίζω,	Inſalio.
Ἄλιμμα,	Vnguentum.
Ἀλίμενος,	Inportuoſus.
Ἄλιξ,	hic Alix. ſingulariter tãtum declinabitur.
Ἀνδράχνη,	Portacia.
Ἄνδρες Ῥωμαῖοι,	Quirites.
ἀνδρεῖος,	Fortis, Virilis.
ἀνδρεία,	Virtus, Fortitudo, Vigor
ἀνδρειότης,	Fortitas, Virilitas.
ἀνδριὰς,	Statua.
ἀνδριαντοποιὸς,	Statuarius.
ἀνδρικὸς,	Virilis.
ἀνδρίζομαι,	Nauo.
ἀνδρίζου,	Viriliter age.
ἀνδρογυνος,	Semiuir.
ἀνδροληψία,	Concepcio.
ἀνδρὸς ἀδελφὴ,	Glos.
ἀνδρὸς ἀδελφὸς,	Leuir.
Ἀνδροφόνος,	Homicida.
Ἀνεγείρω,	Reſuſcito, Excito.
ἀνεγείρομαι,	Reſurgo.
Ἀνέγκλητος,	Inaccuſabilis.
Ἀνεζωσμένος,	Alticinctus.
Ἀνείκαστος,	Ineſtimabilis.
ἀνείκαστον,	Infinitũ, Ineſtimabile.
Ἀνεῖλον, ἀνέθρεψα	Suſtuli.
Ἀνειλῶ,	Reuoluo.
Ἀνειμένος,	Laxus, Solutus, Remiſſus.
Ἀνεκδιήγητος,	Inenarrabilis.

Ἀνέκαθεν, Ab origine.
Ἀνεκδίκητος, Inultus, Indefenſus.
Ἀνεκλάλητος, Ineffabilis.
Ἀνεκπλήρωτος, Inexplebilis.
Ἀνεκτὸς, Tollerabilis.
ἀνεκτότης, Tollerabilitas.
Ἀνελεήμων, Inmiſericors, Inmitis.
Ἀνελεύθερος, Inliberalis.
Ἀνέλκω, Reduco.
Ἀνέλπιστος, Deſperatus, Inſperatus.
Ἀνέμητος, Indiuiſus.
Ἀνεμίζω, Ventilo.
ἄνεμος, Ventus.
ἀνεμώδης, Ventoſus.
ἀνεμώνη, Vaccinium, Saliuncula.
ἀνεμώνιον, Vaccinium.
Ἀνένδυτος, Inueſtis.
Ἀνενέργητος, Inefficax.
Ἀνεξάλειπτος, Indelebilis, Indeletus.
Ἀνεξευμένιστος, Inexorabilis.
Ἀνεξερεύνητος, Inextricabilis.
Ἀνεξέταστος, Inconſultus.
Ἀνεξίκακος, Paciens.
ἀνεξικακία, Clemencia, Paciencia.
ἀνεξικακώτατος, Clementiſſimus, Pacientiſſimus.
Ἀνεξιλέωτος, Inexorabilis, Inplacabilis.
Ἀνεξιχνίαστος, Inueſtigabilis.
Ἀνεπαφρόδιτος, Inuenuſtus.
Ἀνέπαφος, Intactus.
Ἀνεπίληπτος, Inreprehenſibilis.
Ἀνεπιλόγιστος, Inrecogitatus.
Ἀνεπιμέλητος, Incuratus.
Ἀνεπιεικὴς, Inmodeſtus.
Ἀνεπιτήδειος, Incongruus, Inabilis.
Ἀνεπίφθονος, Sine inuidia.
Ἀνέργαστος, Infectus.
Ἀνερεύνησις, Perſcrutacio, Indagacio.
ἀνερευνῶ, Rimo, Scrutor.
Ἀνερώτητος, Inconſultus.
Ἀνέρχομαι, Subeo, Scādo, Aſcendo.
Ἄνεσις, Requies, Remiſſio, Ocium, Laxacio.
Ἀνεσταλμένος, Alticinctus.
Ἀνέτοιμος, Inparatus.
Ἄνετος, Ocioſus, Remiſſus.
ἀνετῶς, Ocioſe, Remiſſe.
ἀνετώτερον, Remiſſius.
Ἄνευ, Sine, Abſque, Præter, Citra.
ἄνευ χρήσεως, Inuſitate.
ἄνευ τινὸς, Sine vllo, Sine aliquo.
ἄνευ διαπορείας, Sine cunctacione.
ἄνευ δισταγμοῦ, Sine dubitacione.
ἄνευ ἀντιρρήσεως, Sine controuerſia.
ἄνευ ἀντιλογίας, Sine controuerſia, Sine contradiccione.

ἄνευ ἀμφιβολίας, Sine dubitacione.
ἄνευ ἀμφισβητήσεως, Sine controuerſia, Sine dubitacione.
ἄνευ ἀναβολῆς, Sine dilacione, Sine procraſtinacione.
ἄνευ διαλείμματος, Sine intermiſſione.
ἄνευ μελλησμοῦ, Sine procraſtinacione.
ἄνευ μέμψεως, Sine querella.
ἄνευ παρολκῆς, Sine dilacione.
ἄνευ πραγματείας, Sine nundinacione.
ἄνευ ὑπερθέσεως, Sine dilacione.
Ἀνεύθυνος, Inſons, Innocens.
Ἀνεφάνη, Exorta eſt, Apparuit.
Ἀνέφικτος, Intactus, Incomprehenſibilis.
Ἀνεφύη, Orta eſt.
Ἀνέχομαι, Pacior, Suſtineo.
Ἀνέψητος, Incoctus.
Ἀνεψιὸς, Adfinis, Conſobrinus, Sobrinus.
Ἀνεψιοὶ ἐκ δύο ἀδελφῶν ἀρρένων, Patruelles.
Ἀνεψιοὶ ἐκ δύο ἀδελφῶν θηλειῶν, Amitini.
ἀνεψιά, Conſobrina.
ἀνεψιότης, Conſobrinitas, Sobrinitas.
Ἀνεωγὸς, Apertum, Patefactum.
ἀνεωγὼς, Apertus, Patulus, Propatulus.
ἀνεωγότως, Patule.
Ἄνηβος, Inpubis, Inpubes.
Ἀνήδονος, Iniocundus, Inſuabis.
Ἄνηθον, Anethum.
Ἀνήκεστος, Intollerabilis, Intollerandus.
Ἀνήκειν, Pertinere.
ἀνήκει, Attinet.
Ἀνηλεὴς, Inmitis, Inmiſericors.
Ἀνήλωσεν, Conſumpſit, Abſumpſit.
Ἀνήμερος, Inmitis, Inmanſuetus.
ἀνημερότης, Inclemencia.
Ἀνὴρ, Vir.
ἀνὴρ γυναικὸς, Maritus.
ἀνὴρ Ῥωμαῖος, Quiritis.
Ἀνηρέθη, Sublata eſt.
ἀνῃρημένος, Peremptus.
Ἀνήσυχος, Inquietus.
Ἀνθέλκω, Retraho.
Ἄνθεμις, Liguſtrum.
Ἀνθερεὼν, Mentum, Submentum.

Ἀνθεὼν, Viridarium.
ἀνθηδὼν, εἶδος σφηκὸς, Veſpa.
ἀνθήλη, Cannas arciua vlua.
ἀνθηρὸς, Florus, Viridis, Floridus.
ἀνθίας, ὁ ἰχθὺς, Alupia.
ἄνθιμος, Floralis.
ἄνθινον χρῶμα, Floralis color.
Ἀνθίσταμαι, Obſto, Obſiſto, Reſiſto.
Ἀνθολογῶ, Flores lego.
Ἀνθομολογία, Repromiſſio.
Ἀνθορισμὸς, Reſtipulacio.
Ἄνθος, Flos.
ἀνθοφόρος, Florifer.
Ἀνθρακιὰ, Ramalis prunarum.
ἀνθρακοθήκη, Cella carbonaria.
ἀνθρακοπώλης, Carbonarius.
ἄνθραξ, Carbo.
Ἀνθρώπιον, Homullus.
ἀνθρωπάριον, Homullus, Homoncio.
ἀνθρώπινος, Humanus.
ἀνθρωπίνως, Humaniter.
ἀνθρωπότης, Humanitas.
ἀνθρώπειον δέρμα, Cutis.
ἀνθρωπόθεν, Humanitus.
ἀνθρωποκτόνος, Homicida.
ἀνθρώπου κόμη, Ceſaries.
Ἀνθύπατος, Procunſul.
ἀνθυπατεία, Procunſulatus.
ἀνθυπατικὸς, Procunſularis.
Ἀνθῶ, Virido, Floreo, Floreſco Vireo, Polleo, Vigeo.
ἀνθῶν, Frondens, Pollens.
ἀνθὼν, ὁ τόπος, Viridarium.
Ἀνία, Meror.
ἀνιαρὸς, Mæſtus.
Ἀνίατος, Inſanabilis, Inmedicabilis.
Ἀνίερος, Profanus.
Ἀνίημι, Relaxo. Reficio.
Ἀνίκητος, Inuictus.
Ἀνίπταμαι, Euolo.
Ἄνιπτος, Inlotus.
Ἄνισος, Diſpar, Inpar, Inequalis.
ἀνισότης, Inequalitas.
Ἀνίσταμαι, Reſurgo, Exurgo.
Ἀνίσχυρος, Infirmus, Inualidus.
ἀνισχυρότης, Infirmitas.
Ἀνιχνεύω, Inueſtigo.
Ἀνιῶ, Conruſco, Offendo.
ἀνιῶμαι, Mereor.
Ἀννῶνα, Salarium.
Ἀνόδευτος, Inuius, Inuia, Auius.
ἀνόδια, Auia.
Ἄνοδος, Aſcenſus, Aſcenſio.
Ἄνοζος, ὁ μὴ ἔχων ὄζους, Enodis.

Ἀνόητος, Ineptus, Mente captus.
ἀνόητος πάνυ, Stultus, Stolidus.
ἄνοια, Demencia, Stulticia, Socordia, Vecordia, Inſipiencia.
Ἀνοίγομαι, Patefacio, Oppando, Reclaudo, Refero.
ἀνοίγω, Aperio, Refero, Pando, Expando.
Ἀνοικοδομῶ, Exædifico.
Ἀνοικτὸς, Apertilis, Apertus.
ἀνοῖξαι, Pandere, Aperire, Reclaudere.
ἄνοιξις, Apertura, Adapercio.
Ἄνομος, Inlex, Iniuſtus, Iniquus, Sceleſtus.
ἀνομία, Scelus, Sceleritas, Iniquitas.
Ἀνόμοιος, Abſimilis, Diſſimilis.
ἀνομοιῶ, Diſſimilo.
ἀνομοιότης, Diſſimilitudo.
Ἀνόνητος, Infructuoſus.
Ἄνοπλος, Inermis.
Ἀνορεξία, Faſtidium.
Ἀνορθῶ, Arrigo, Erigo.
Ἀνορύσσω, Subuerto.
Ἄνοσμον, Inodoratum.
Ἀνοσιώτατος, Sceleratiſſimus, Sceleſtiſſimus.
Ἄνοστος, Inſulſus.
Ἄνους, Amens, Demens.
Ἀνοχὴ, Laxamentum.
ἀνοχὴ, ἡ ἐν πολέμῳ ὑπέρθεσις, Induciæ.
Ἀνταγωνιστὴς, Emulus.
Ἀνταίρω, Rebellor.
Ἀνταλλάσσω, Summuto, Cambio.
ἀνταλλαγὴ, Permutacio.
ἀντάλλαγμα, Summutacio, Commutacio.
Ἀνταμείβω, Summuto.
ἀνταμείβομαι, Remunero.
ἀντάμειψις, Permutacio, Submutacio.
Ἀνταποδίδωμι, Retribuo.
ἀνταπόδοσις, Retribucio.
Ἀνταποτιννύω, Reluo.
Ἀνταρσία, Rebellacio.
ἀντάρτης, Rebellio, Perduellio.
Ἀντασπάζομαι, Reſaluto.
Ἀνταύγεια, Reluminacio.
Ἀντέλλογος, Compenſacio.
Ἀντιπόπλευσις, Reputacio.
Ἀντενεχυράζω, Repignero.
ἀντενέχυρον, Obſes.
Ἀντεξετάζω, Confero.
Ἀντεπάγω, Refero.
Ἀντέπαρχος, Subpræfectus.
Ἀντεπενεχθεὶς, Relatus.

Ἀντιπερείδομαι, Obnitor, Renitor.
Ἀντεπερωτῶ, Reſtipulo.
ἀντεπερώτησις, Reſtipulacio.
Ἀντεπιχειρῶ, Reconor.
Ἀντεπιφέρω, Refero.
ἀντεπιφορά, Relacio.
Ἀντέπραξεν, Offuit.
Ἀντεραστής, Riualis.
Ἀντερείδω, Obicio.
Ἀντηχῶ, Reſono.
Ἀντὶ, Pro.
Ἀντιβαίνω, Obſto.
Ἀντιβάλλω, Recognoſco.
ἀντίβαλε, Confer.
Ἀντιβιάζομαι, Renitor.
Ἀντιβλέπω, Reſpicio.
Ἀντιβολῶ, Oro, Quæſo, Precor.
ἀντιβόλησις, Oracio, Quæſcio, Poſtulacio.
Ἀντιγράφω, Reſcribo.
ἀντιγραφεὺς, Dictator, Reſcriptor.
ἀντιγραφὴ, Dictatura, Reſcriptum
ἀντίγραφον, Reſcriptū. Exemplum Exemplar.
Ἀντιδιαστολὴ, Reſtincio.
Ἀντιδίδωμι, Reſtituo.
Ἀντέχω, Detineo, Inhibeo, Prohibeo.
Ἀντίδικος, Aduerſarius, Obtractator, Contrarius.
ἀντιδικία, Aduerſacio, Obtractacio.
ἀντιδικῶ, Aduerſor, Reluctor.
ἀντιδίκησις, Refragacio.
ἀντιδικασία, Aduerſacio.
Ἀντιδιώκω, Obtracto.
Ἀντιδιατάσσομαι, Superordino.
Ἀντίδοτος, Antidotum.
Ἀντίδωρον, Remuneracio.
Ἀντίζηλος, Emulus.
Ἀντίθεσις, Oppoſicio, Obiectus, Obtentus, Oppoſitus.
Ἀντικαταλλαγὴ, Cambitas, Permutacio.
Ἀντικαθιστᾶν, ἐπὶ δένδρων, Subſerere.
Ἀντικαθίσταμαι, Suffero. Sufficio.
ἀντικαθιστάμενος Altercator.
ἀντικατάστασις, Reſtitucio, Refectio, Redibicio.
Ἀντικαταλλάσσω, Permuto.
Ἀντίκειμαι, Obſto, Refragor, Officio.
ἀντικείμενος, Aduerſarius, Obtrectator.
ἀντικείσεται, Oberit.
Ἀντίκλειθρον, Adulterina clabis.
Ἀντικρούω, Offendo.
Ἀντικνήμιον, Tibia.
Ἀντικοπῶ, Obſtigilo, Obtrecto, Officio.
ἀντικόπησις, Offenſio.
Ἀντικρὺ, Aduerſus, Contra.
Ἀντιλαμβάνομαι, Suſcipio, Affecto.
Ἀντιλάμπω, Refulgeo.
Ἀντιλέγω, Contradico, Reclamo.
Ἀντιλήπτωρ, Suſceptor, Adiutor.
Ἀντιλογία, Contradiccio, Refragacio, Reclamacio.
Ἀντιλοιδορῶ, Remaledico.
Ἀντιμάχομαι, Repugno, Reluctor.
ἀντιμάχησις, Repugnacio, Refragacio.
Ἀντιμισθία, Mercedis retribucio.
Ἀντινομία, Lex contraria.
Ἀντίον, ἔνθα ὑφαίνουσιν αἱ γυναῖκες, Inſublum.
Ἀντιπαθὴς, Contrarius, Peruicax.
Ἀντίπαις, Iuuenis, Pueraſter.
Ἀντίπαλος, Emulus, Emulator, Pugnator.
Ἀντιπαραβάλλω, Repulſo. Confero.
Ἀντιπαραγραφὴ, Replicacio, Proſcripcio.
Ἀντιπαλαίω, Obluctor, Reluctor.
Ἀντίπαις, Pueraſter.
Ἀντιπατάσσω, Repercucio.
Ἀντιπαίω, Repercucio.
Ἀντιπαραδίδωμι, Remancipo.
Ἀντιπαραχωρῶ, Reconcedo.
Ἀντιπέμπω, Remitto.
Ἀντίπεραν τοῦ ποταμοῦ, Trans fluuium.
Ἀντίπεραν τῆς θαλάσσης, Trans mare.
Ἀντιπλέκω, Retorqueo.
Ἀντιπλήσσω, Repercucio.
Ἀντιπολεμῶ, Rebello, Repugno.
ἀντιπολέμησις, Rebellacio.
Ἀντίποδες, Inferiores pedes, Aduerſi pedes.
Ἀντιποιοῦμαι, Adfecto.
Ἀντιπράττω, Officio.
Ἀντιπρεσβευτὴς, Prolegatus.
Ἀντιπροσαγορεύω, Reſaluto. Rehiſco.
Ἀντίρρησις, Altercacio, Refragacio, Controuerſia.
Ἀντίρροπος, Equelibris.
Ἀντισκοτῶ, Obſto.
ἀντισκοτήσῃ, Officeret.
ἀντισκότησις, Obſtaculum.
Ἀντίστασις, Obſtaculum.
Ἀντιστρατεύομαι, Aduerſus milito.
Ἀντιστρατηγὸς, Proprætor.
Ἀντισταθμίζω, Repenſo, Rependo.
ἀντίσταθμον, Repenſum.
Ἀντιστηρίζω, Firmo.
Ἀντιστρέφω, Obuerſo, Retorqueo, Conuerto.

Ἀντισῶ,	Redæquo.
Ἀντιταμίας,	Proquæſtor.
Ἀντίταξις,	Refragacio.
ἀντιτάσσομαι,	Refragor, Reluctor.
Ἀντιτίθημι,	Obdo, Obtendo, Obicio, Oppono.
Ἀντιτυπία,	Repercuſſio.
ἀντίτυπον,	Exemplum, Exemplar, Inſtar.
ἀντιτύπτω,	Repercucio, Refreno.
Ἀντιφάρμακον,	Remedium.
Ἀντιφθέγγομαι,	Reſpondeo, Reclamo.
Ἀντιφωνῶ,	Conſtituo.
ἀντιφώνησις,	Pecunia conſtituta.
Ἀντιχαίρω,	Rehiſco.
Ἀντίχειρ,	Pollex.
Ἀντιψηλαφῶ,	Obtracto.
Ἀντιψηφίζομαι,	Refragor.
Ἀντλῶ,	Haurio.
ἄντλησις,	Hauſtus.
ἀντλητήριον,	Hauritorium.
ἀντλία,	Sentina.
Ἄντρον,	Antrum.
Ἄντυξ,	Pertica temo virg
Ἀντωνυμία,	Pronomen.
Ἄνυδρος,	Inaquoſus, Siccus.
Ἀνυπέρβλητος,	Inexſuperabilis.
Ἀνυπερθέτως,	Inmoranter, Incunctanter: Proculdubio.
Ἀνυπόγραφον,	Sine ſcriptore.
Ἀνύποιστος,	Intollerandus, Intollerabilis.
ἀνυποιστότης,	Intollerabilitas.
Ἀνυπόκριτος,	Infictus, Non fictus.
Ἀνυπομόνητος,	Intollerandus.
Ἀνυπόστατον, τὸ μὴ ὑφεστός,	Sine ſubſtancia.
Ἀνυπόστροφος,	Inremeabilis, Inreparabilis.
Ἀνυπότακτος,	Indomitus.
Ἄνυσις,	Efficacitas, Effectus.
ἀνυστικός,	Efficax.
ἀνύτης,	Gerulus, Efficax.
Ἀνυφαίνω,	Retexo.
ἀνύφαντος,	Intextus.
Ἀνύω,	Efficio, Conficio, Exequor.
Ἄνω,	Suſo, Supra, Super.
ἄνω κάτω,	Suſum deorſum.
ἀνώγιον,	Superficium.
ἄνωθεν,	Deſuper. Supernis.
Ἀνώμαλος ἄνθρωπος,	Inequalis.
ἀνώμαλος τόπος,	Inequalis, Sine planicie.
ἀνωμαλία,	Inconſtancia.
Ἀνώνυμος,	Sine nomine, Famoſus, Abhominandus.
Ἀνώτατος,	Summus.
ἀνώτερος,	Superior.
Ἀνωφελής,	Incommodus, Inutilis, Infructuoſus.
ἀνωφελία,	Incommoditas.
ἀνωφελῶς,	Inutiliter.
Ἀξία,	Meritum, Dignitas.
Ἀξιάγαστος,	Memorabilis.
ἀξιάγαστον,	Operæ pretium, Memorabile.
Ἀξίνη,	Dolabra: hoc Dolabrũ.
Ἀξιόλογος,	Honeſtus.
ἀξιόλογον,	Operæprecium.
ἀξιολογώτατος,	Digniſſimus.
ἀξιολογότης,	Honeſtitas.
Ἄξιον λόγου,	Operæ precium.
Ἀξιομνημόνευτος,	Commemorabilis, Memorabilis.
Ἀξιόπιστος,	Honeſtus, Idoneus.
ἀξιοπιστία,	Honeſtitas.
Ἄξιος,	Dignus.
ἄξιος ἐπαίνου,	Laudabilis.
ἀξιοσπούδαστον,	Operæ precium, Fauorabile.
ἄξιον σπουδῆς,	
ἀξιοῦμαι,	Mereo.
ἀξιωθῇ, ἢ γένηται ἄξιος,	Meruerit.
ἀξιόχρεως,	Idoneus.
ἀξίωμα,	Dignacio, Dignitas, Honos, Meritum, Stipendium.
ἀξιωματικός,	Honorarius.
ἀξιωματοστρατιωτικόν,	Scutarium.
ἀξιωματοστρατιωτικὸν φέρων,	Stipendiarius, Scutarius.
ἀξίωσις,	Peticio, Oratio, Poſtulacio, Deſiderium. Prærogatiua.
ἀξίως,	Merito, Digne.
ἀξιῶ,	Deſidero, Oro, Poſtulo, Poſco. Mereor.
Ἄξυστον δόρυ,	Sariſa.
ἄξυστος ὕλη,	Rudis materia.
Ἄξων,	Axis.
Ἄοδος,	Inuius.
Ἄοζος, ὁ μὴ ἔχων ὄζον,	Enodus.
Ἀοίδιμος,	Memorabilis.
Ἀοίκητος,	Inhabitabilis.
Ἄοκνος,	Inpiger, Infeſſus.
ἀόκνως,	Inpigre.
Ἀόρατος,	Inuiſibilis, Inauſpicabilis.
Ἀόριστος,	Infinitus.
ἀόριστον,	Inperfectum, Infinitum
ἀορίστως,	Sine fine.
Ἄορνον,	Auernum.
Ἀπαγγελία,	Nunciacio, Renũciacio.
ἀπαγγέλλω,	Denuncio, Adnuncio, Enuncio.

Ἀπαγόρευσις, Renunciacio, Interdictum.
ἀπαγορεύω, Abdico, Interdico, Renuncio.
Ἀπαγοράζω, Redemo.
Ἀπάγχομαι, Suſpendo me.
Ἀπάγω, Abduco, Verro, Deduco, Perduco, Seduco.
ἀπαγωγὴ, Abductio, Deductio.
Ἀπάδει, Abhorret, Diſcrepat.
ἀπάδων, Abhorrens.
Ἀπαθὴς, Inpaciens.
Ἀπαίδευτος, Indoctus, Ineruditus, Rudis.
ἀπαιδευσία, Inerudicio.
Ἀπαίτησις, Exactio, Profligacio.
ἀπαιτητὴς, Exactor.
ἀπαιτῶ, Adpoſco, Repoſco, Poſtulo, Exigo.
ἀπαιτῶ βιαίως, Flagito, Efflagito, Profligo.
Ἀπαλλαγὴ, hic Abitus.
ἀπαλλάττομαι, Diſcedo. Careo.
Ἀπαλείφω γράμματα, Oblittero.
ἀπαλείφω, Aboleo, Deleo, Elido, Aboleſco.
ἀπαλοιφὴ, Abolicio, Littura.
Ἀπαλόπους, Mollipes.
Ἀπαλλοτριῶ, Abalieno.
Ἀπαλὸς, Tenerus, Tener, Mollis
ἀπαλύνω, Mollifico, Mollio.
ἀπαλύνομαι, Molleſco.
Ἅπαν, Vniuerſum.
Ἀπαναισχυντῶ, Depudo.
Ἀπαναλίσκω, Derogo. Abſumo.
Ἀπάνθρωπος, Inhumanus.
Ἀπαντὴ, Obuia.
ἀπαντητήριον, Apanteterium, Deuorſorium.
ἀπαντητὴς, Deuorſoriarius.
ἀπάντησις, Occurſus.
ἀπαντητικὸς, Obuius.
ἀπαντητικῶς, Obuiam.
ἀπαντῶ, Obuio, Occurro.
Ἅπαξ, Semel.
Ἀπαξιῶ, Dedignor.
Ἀπαραίτητος, Inexcuſabilis, Inexcuſatus. Inrecuſatus.
ἀπαραιτήτως, Sine recuſacione.
Ἀπαράκλητος, Inexorabilis.
Ἀπαράλλακτος, Indiſcretus.
Ἀπαράσκευος, Inparatus.
Ἀπαραχώρητον, Inconceſſum.
Ἀπαργυρισμὸς, Aderacio.
Ἀπαρέμφατος, Infinitiuus.
Ἀπαρέσκω, Diſpliceo.
Ἀπαριθμῶ, Abnumero, Denumero.

ἀπαριθμοῦμαι, Enumero.
Ἀπαρκτίας, Septentrio.
Ἀπαρνοῦμαι, Abnuo, Denego, Recuſo, Abnego.
ἀπάρνησις, Abnegacio, Recuſacio.
ἀπαρνητὴς, Abnegator, Denegator.
Ἀπάρχος, Inpræſtans.
Ἀπαρτίζω, Perficio, Conſumo.
ἀπαρτίζω λόγον, Peroro.
ἀπαρτισμὸς, Conſumacio.
Ἀπαρχαὶ, hæ Primitiæ. Delibacio, Incepcio, Inchoacio.
Ἀπαρχὴ, hoc Liuamen, Primitia, Delibatus.
Ἀπ᾽ ἀρχῆς, A primo.
Ἀπάρχομαι, Delibo, Inicio.
ἀπάρχομαι πράγματος, Inchoo.
Ἀπασχολῶ, Auoco.
ἀπασχολοῦμαι, Occupo.
Ἀπατεὼν, Fallax, Pellax.
ἀπάτη, Fraus, Seductio, Fallacitas. Delectacio.
ἀπατῶ, Seduco, Fallo, Decipio. Obrepo, Delecto.
Ἀπάτωρ, Sine patre.
Ἀπαυλίζω, Liqueo.
Ἀπέβη, Euaſit.
Ἀπέγγονος, Abnepos.
Ἀπεθίζω, Deſueſco, Inſoleſco.
Ἀπείθανος, Incredibilis.
Ἀπειθὴς, ὁ αὐθάδης, Contumax, Inobtemperans, Inobediens.
ἀπειθὴς, ὁ μὴ πιστεύων, Incredulus, Diffidens.
ἀπειθία, Incredulitas, Inſolencia.
ἀπειθία τοῦ μὴ λειτουργεῖν τῇ πατρίδι, Detrectacio.
ἀπειθῶ, Detracto, Recuſo, Inobœdio.
Ἀπεικάζω, Adſimilo.
Ἀπεικόνισμα, Specimē, Inſtar, Effigies.
Ἀπειλὴ, Minacio, Cōminacio, Interminacio.
ἀπειλαὶ, hæ Minæ. ſingularia non habet.
ἀπειλητικὸς, Minax, Trux.
ἀπειλῶ, Minor, Minitor, Interminor.
Ἄπειμι, ἀπέρχομαι, Abeo.
ἄπειμι, ἀπὼν εἰμὶ. Abſum, Afuero.
Ἄπειρος, Rudis, Inperitus, Ignarus, Inſcius, Inexpertus. Expers. Inprudens.
Ἀπειραγαθία, Infirmitas.

ἀπειράγαθος, Infirmatus.
Ἀπείραστος, Intemptatilis.
Ἀπειρημένος, Deſperator.
Ἀπειρία, Inpericia, Inprudencia. Rudimentum.
ἀπειροκαλία, Inſolencia, Infirmitas.
ἀπειρόκαλος, Infirmatus, Inſolens.
Ἀπείρηται, Interdictum eſt.
Ἀπέκδυσις, Deſpoliacio.
Ἀπεκύησεν, Enixa eſt.
Ἀπελάτης, Abigeus.
ἀπελαύνω, Abago, Abigo.
Ἀπελέγχω, Confuto, Coarguo, Refuto, Redarguo.
Ἀπελεύθερος, Libertus.
ἀπελευθέρα, Liberta.
ἀπελευθέριος, Libertinus.
Ἀπέλθωμεν, Abeamus.
ἀπέλευσις, Abicio.
Ἀπέπανος, Inmaturus.
Ἄπεπτος, Crudus, Indigeſtus.
ἀπεπτῶ, Crudito, Non digero.
Ἀπέραντος, Infinitus, Profundus.
ἀπέραντον, Infinitum, Profundum.
Ἀπεργάζομαι, Efficio, Conficio, Perficio, Facio, Factito.
ἀπεργασία, Confectio.
Ἅπερ δήποτε, Quæcunque.
Ἀπερίβλεπτος, Inproſpicuus.
Ἀπερείδομαι, Retrudo.
Ἀπερίληπτος, Incomplexus.
Ἀπερισκέπτως, Incaute.
Ἀπερριμμένος, Abiectus, Deſpectus, Spretus.
Ἀπερρωγός, Abruptum.
Ἀπερυθριῶ, Depudeſco, Derubeſco.
Ἀπεστραμμένος, Auerſus.
Ἀπευθύνω, Derigo.
Ἀπευκτόν, Abominandum.
ἀπευκταῖος, Abominandus. Inexorabilis.
Ἀπευλυτῶ, Expedio, Explico, Exploro.
Ἄπευστος, Inconſultus.
Ἀπευχή, Abhominacio.
ἀπεύχομαι, Abhominor, Deteſtor.
Ἀπεχθάνομαι, Infeſto, Offendo.
ἀπέχθεια, Offenſio, Infeſtacio.
ἀπεχθής, Infeſtus, Obfenſus.
Ἀπέχομαι, Tempero, Abſtineo.
Ἀπηνής, Inmanis, Inmitis, Durus.
ἀπηνέστατος, Duriſſimus.
Ἀπηχής, Abſonus.
ἀπηχῶ, Diſcrepo, Diſſono, Abſono.
Ἀπιθύνω, Dirigo.
Ἄπιος, Pirum, Pirus.
Ἀπίσσωτον, Sine pice.

Ἄπιστος, Infidelis, Incredulus, Infidus, Perfidus, Sine fide. Incredibilis.
Ἀπιστία, Infidia, Diffidencia. Incredibilitas.
ἀπιστῶ, Diffido, Non credo.
Ἄπλαστος, Infictus.
Ἁπλῆ, Simplex.
Ἄπληγος, Sine verbere, Sine ictu.
ἄπληκτος, Inpercuſſus, Non percuſſus.
Ἀπλήρωτος, Incomplebilis, Inſaciabilis.
Ἄπληστος, Auarus, Auidus.
ἀπληστία, Auaricia.
ἀπληστεύομαι, Auideo.
ἀπλήστως, Auare.
Ἁπλόθριξ, Recto capillo.
ἁπλότης, Simplicitas.
ἁπλοῦμαι, Pandor.
ἁπλοῦν, Simplum, Simplex.
Ἄπλοος, ὁ μὴ πλέων, Innauigabilis.
Ἄπλυτος, Inlotus.
ἄπλυτ᾽ ἔριον, Sucina lana.
Ἁπλῶ, Simplico, Pando.
ἅπλωμα, Tractus.
ἁπλῶς, Simpliciter.
ἅπλωσον, Expande.
Ἄπλωτος, Innauigabilis.
Ἄπνους, Exanimis.
Ἀπό, A, Ab, Abs, Dis.
ἀπὸ ἄλλων τινῶν, Ab aliquibus.
Ἀπόβασις, Euentus.
ἀποβαίνω, Euenio.
ἀποβαίνων, Digrediens.
Ἀποβάλλομαι, Expellor, Depellor.
ἀποβάλλω, Abicio, Eicio, Depello, Repudio, Reſpuo, Reicio, Proicio, Diſcucio, Refuto, Abrogo. Amitto.
Ἀποβάπτω, Diſtingo.
Ἀποβαστάζω, Abeo.
Ἀποβιώσας, Defunctus.
Ἀπόβλητος, Reiectus, Abiectus.
Ἀποβλέπω, Aſpicio.
Ἀποβλύζω, Singulto.
Ἀποβολή, Iactura, Repulſa, Amiſſio, Proiectio.
ἀποβολιμαῖος, Reiectitius.
Ἀπογαλακτίζω, Lacte depello.
Ἀπόγειος ἄνεμος, Terreſtris.
ἀπόγειον σχοινίον, Retinaculum.
Ἀπογεύομαι, Deguſto.
Ἀπογομῶ, Exonero.
Ἀπογονή, Soboles, Proles, Propago, Progenies, Poſteritas.

ἀπόγονος, Pronepos,Poſterus.
Ἀπογραφὴ, Cenſus, Profeſſus, Profeſſio.
ἀπογραφεὺς, Cenſor,Cenſorius.
ἀπογράφομαι, Cenſeor,Profiteor.
ἀπογράφομαι τὰ ἴδια. Profiteor.
Ἀπογυμνῶ, Denudo.
Ἀποδάκνω, Demordeo.
Ἀποδαψιλεύομαι, Delargior.
Ἀποδεδειγμένον, Probatum.
ἀποδεικνύω, Declaro,Demōſtro, Deſigno.
ἀποδεδειγμένος Deſignatus.
Ἀποδεκτέος, Acceptus.
Ἀποδεκατῶ, Edecumo.
ἀποδεκάτωσις, Edecumacio.
Ἀποδείκτης, Deſignator.
Ἀποδειλιῶ, Retimeſco.
Ἀπόδειξις, Demonſtracio,Deſignacio,Probacio,Adprobacio.
Ἀποδειπνῆσαι, Percœnare.
Ἀποδέρω, Diſcorio,Degluuo.
Ἀποδεσμῶ, Deuincio.
ἀπόδεσμος, Alligamen.
Ἀποδέχομαι, Probo, Acceptū habeo, Comprobo.
Ἀπόδημος, Peregrinus,Exterrenus.
ἀποδημῶ, Proficiſcor.
ἀποδημία, ἐπὶ ξένης, Peregrinacio, Profectus.
ἀποδημία, ἐπὶ στρατείας, Expedicio.
ἀποδημητικὴ προὶξ, ἡ παρὰ τοῦ πατρὸς διδομένη, Profecticia dos.
Ἀποδιδάσκω, Dedoceo.
Ἀποδιδράσκω, Effugio.
Ἀποδίδωμι, Reddo,Redibeo,Sarcio, Abſoluo.
Ἀποδικάζω, Abiudico.
Ἀποδοκιμάζω, Reprobo,Improbo.
ἀποδοκιμασία, Repulſio.
ἀποδοκιμαστέος, Reprobaticius.
Ἀπόδοσις, Reddicio.
Ἀποδύρομαι, Adfleo,Defleo,Deploro
ἀποδυρμὸς, Deploracio.
Ἀποδυτήριον, Spoliarium.
ἀποδύομαι, Exuo.
ἀποδύω, Spolio,Deſpolio, Expolio.
Ἀπὸ ἑτέρων τινῶν, Ab aliquibus.
ἀπό τινος, Ab aliquo.
Ἀπόζευξις, Segregacio.
ἀποζευγνύω, Deiungo.
Ἀπόζω, Redoleo.
Ἀποζωννύω, Decingo,Diſcingo.
ἀπόζωσις, Diſcinctus,Diſcinctio.
Ἀποθερίζω, Demeto.
Ἀποθετὸν, Deponens. Conditum.

ἀποθετὸς, Conditus,Repoſitus.
Ἀποθεῶ, Diuino, Deum facio.
ἀποθεοῦμαι, Diuinor, Deus fio.
ἀποθέωσις, Conſecracio.
Ἀποθηκάριος, Horrearius.
ἀποθήκη, Horreum.
Ἀποθηριῶ, Effero.
Ἀπόθητος, Inamabilis.
Ἀποθλίβω, Elido.
Ἀποθνήσκω, Emorior,Morior.
Ἀποίητος, Inhabilis.
Ἄποικος, Colonus.
ἀποικία, Colonia.
Ἀποιστέον, Perferendum.
Ἀποιωνίζομαι, Abominor.
Ἀποκαλοῦμαι, Deuoco.
Ἀποκάλυψις, Retectio,Reuelacio.
ἀποκαλύπτω, Reuelo,Detego.
Ἀποκαθιστῶ, Remancipo,Reſarcio.
ἀποκατάστασις, Reſtitucio,Redhibicio.
Ἀποκαθαίρω, Expurgo.
Ἀποκαθίστημι, Redintegro, Reſtituo.
Ἀποκαμοῦσα, Laſſa,Defeſſa,Defracta.
Ἀποκαθέζομαι, Reſideo.
ἀποκάθισμα, Reſiduacio.
ἀποκαθήμενος, Seſſilis,Reſes.
Ἀπόκαυμα, Vſtilacio,Torres.
Ἀποκείμενον, Reconditum, Conditū.
Ἀποκεφαλίζω, Decollo.
Ἀποκένωσις, Exinanicio, Vacuitas.
Ἀποκέχρημαι, Abutor.
Ἀποκεχωρισμένος Secretus.
Ἀποκείρω. Detondeo.
Ἀποκείμενος, Conditus,Repoſitus.
Ἀποκεκρυμμένον, Abditum, Abſtruſum, Abſconſum.
Ἀποκηρύσσω, Abdico,Abrogo.
ἀποκήρυξις, Abdicacio.
Ἀποκίνησις, Remocio.
ἀποκινῶ, Dimoueo,Remoueo, Sūmoueo,Semoto.
Ἀποκληρονόμος, Exheres.
ἀποκληρονόμον ποιῶ, Exheredem facio.
Ἀπόκληρος, Exſors.
ἀποκλήρωσις, Delegacio.
Ἀποκλείω, Recludo,Præcludo.
Ἀποκλύζω, Deleo,Abluo.
Ἀποκλῶ, Refrango,Defrango.
Ἀπόκοιτος, Diſcretus lectus.
ἀποκοιτῶ, Amaneo.
Ἀποκολακεύω, Eblandior.
Ἀποκομίζω, Aufero,Abſporto.
Ἀπόκοπος, Caſtratus.
Ἀποκόπτω, Recido,Præcido,Subcido.
ἀποκοπὴ, Reciſus,Abſciſſio,Deſectio.
ἀποκοπὴ ξύλου, Detruncacio.
ἀποκοπὴ χρέους, Deciſio,Decoctio.

ἀπόκεστος, ὁ εὐνοῦχος,	Euiriatus.
Ἀποκοσμῶ,	Deorno.
Ἀποκόπτω,	Decido, Subcido, Recido.
ἀποκόψιμον,	Subcidaneum.
Ἀποκρέμαμαι,	Dependeo.
Ἀπόκρημνος,	Abruptus, Præruptus.
Ἀποκρίνομαι,	Reſpondeo.
ἀπόκρισις,	Reſponſum.
ἀποκρίνω,	Abiudico.
Ἀπόκροτος,	Rigidus.
Ἀποκρούομαι,	Propulſo.
Ἀποκρύπτω,	Obculto, Abdo, Abſcondo, Recondo.
ἀποκρύπτομαι,	Deliteo, Deliteſco.
ἀπόκρυφον,	Abditum, Abſconditũ, Abſconſum, Secretũ.
ἀπόκρυφος,	Abſconſus, Abſcõditus, Abditus.
ἀπόκρυψις,	Latitacio.
Ἀποκτιννύω,	Peremo, Occido.
ἀποκλιννύω πληγῆς,	Elido.
Ἀποκτείνω,	Peremo, Occido.
Ἀποκυήσασα,	Enixa.
ἀποκύησις,	Puerperium.
Ἀποκυρῶ,	Abrogo.
ἀποκύρωσις,	Abrogacio.
Ἀποκύω,	Enitor, Cõnixo, Enixo.
Ἀποκωφῶ,	Exſurdo.
Ἀπολαμβάνω,	Recupero.
Ἀπολαύειν,	Potiri, Frui, Perfrui.
ἀπόλαυσις,	Fruicio.
Ἀπολείπω,	Deficio, Deſtituo.
Ἀπολελυμένος,	Abſolutus.
Ἀπολεπίζω,	Decortico.
Ἀπόλεμος,	Inbellis.
Ἀπόληψις,	Recuperacio.
Ἀπολιμπάνομαι,	Afuero.
Ἀπόλειψις,	Deſtitucio, Repudium.
Ἀπολειτουργῶ,	Refungor.
ἀπολειτουργήσας	Defunctus.
Ἀπολιτικὸν, οὐ νόμιμον,	Inciuile.
Ἀπολυθεὶς στρατείας,	Emeritus.
Ἀπολλύω,	Deperdo, Perdo, Amitto.
ἀπόλλυμαι,	Depereo, Pereo, Intereo
Ἀπολογία,	Excuſacio, Purgacio, Satiſfaccio.
ἀπολογοῦμαι,	Excuſo me, Racionem reddo, Defendo.
Ἀπολοιπογραφία,	Acceptilacio.
Ἀπολούω,	Abluo.
Ἀπολύω,	Abſoluo, Dimitto.
ἀπόλυσις,	Abſolucio, Miſſio.
ἀπόλυσις γαμετῆς ἢ μνηστῆς,	Repudium.
ἀπόλυσις χειρὸς,	Emancipacio.
ἀπολύτρωσις,	Eliberacio, Expiacio.

ἀπολυτὸς,	Abſolutus.
ἀπολυτικὸν,	Abſolutum.
ἀπολυτροῦμαι,	Redimo.
ἀπολυθεὶς στρατείας,	Miſſionem emeritus.
ἀπολυτική,	Dimiſſoria.
Ἀπόμαγμα,	Cermentorium.
ἀπομάσσω,	Extergeo, Tergeo, Abſtergeo.
Ἀπομαρτύρομαι,	Deteſtor.
Ἀπομανθάνω,	Dediſco.
Ἀπομύρω,	Emaneo.
Ἀπομετρῶ,	Demecior.
Ἀπὸ μηδενὸς,	A nequo.
ἀπὸ μηδένων,	A nequibus.
ἀπὸ μή τινων,	A nequibus.
Ἀπομυθῶ,	Eloquo.
Ἀπομειῶ,	Deminuo, Derogo, Extenuo.
ἀπομειοῦσθαι,	Diſcreſcere.
Ἀπόμνυμι,	Deiuro.
Ἀπομονή,	Emanſio.
Ἀπομολιβδῶ,	Replumbo.
Ἀπομύσσω,	Emungo, Exmungo.
Ἀπονεμηθεὶς,	Deputatus.
ἀπονέμω,	Adſigno, Delego, Tribuo, Diſpercio.
ἀπονέμω ἐμαυτῷ,	Adrogo mihi.
ἀπονέμησις,	Attributus, Adſignacio.
ἀπονεμητής,	Diſtributor.
ἀπονενεμημένος	Deputatus.
Ἀπονενοημένος,	Temerarius.
Ἀπονεύω,	Abnuo.
Ἀπονικῶ,	Peruinco.
Ἀπονίπτω,	Ablauo, Abluo.
Ἀπονοῶ,	Amento.
Ἀπόνοια,	Contumacia.
Ἀποξηραίνω,	Exſicco, Extorreo.
ἀποξηραίνομαι,	Exareſco.
Ἀπόξυσμα,	Strigmentum, Raſura.
ἀποξύω,	Deſtringo.
Ἀπὸ ὁποίου,	A quali.
ἀπὸ ὁποίων δήποτε,	A qualibuſcunque.
Ἀπορύσσω,	Refodio.
Ἀπόπαππος,	Atauus.
Ἀπόπατος,	Culina, Receſſus.
Ἀποπείθω,	Deſuadeo.
Ἀπόπειρα,	Temptacio, Temptamẽtum, Temptatus, Experimentum.
ἀποπειρῶμαι,	Experior.
Ἀποπελεκῶ,	Deforuo, Dedolo.
Ἀποπέμπομαι,	Ablego, Repudio.
ἀποπέμπω,	Amitto, Remitto.
Ἀποπηγνύω,	Diriguo.
Ἀποπηδῶ,	Exilio, Reſulto.
Ἀποπήσσομαι,	Derigeor.
Ἀποπίπτω,	Decido.
Ἀποπλανῶμαι,	Aberro.

ἀποπλανῶ, Auoco.
Ἀποπλέω, Enauigo.
Ἀπόπληκτος, Enecatus,Enectus.
Ἀποπληρῶ, Expleo,Cõſummo,Sarcio.
ἀποπλήρωσις, Explecio.
Ἀπὸ πέντε, Quinis.
ἀπὸ πεντήκοντα, Quinquagenis.
ἀπὸ πεντακοσίων, Quingentenis.
Ἀπόπλυμα, Delauacio.
ἀποπλύνω, Abluo.
Ἀποπνέω, Aboleo,Redoleo.
Ἀποπνίγω, Offoco,Suffoco.
ἀπὸ ποίου γε, A quonam.
Ἀποποιοῦμαι, Ablego,Relego.
Ἀποπομπή, Ablegacio.
Ἀπὸ ποταποῦ, A quali.
Ἀποπράττω, Abago.
Ἀποπρίζω, Deſeco.
ἀπόπρισμα, ῥίνισμα, Scobis.
Ἀποπροσαιτῶ, Emendico.
Ἀποπρωΐ, Sub mane.
Ἀποπτύρω, Abſterreo,Deterreo.
Ἀποπτύω, Reſpuo.
Ἀπόρθωσις, Planacio.
Ἀπορηγνύω, Prorumpo.
ἀπορήσσω, Erumpo.
Ἀπορία, Inopia, Penuria.
Ἀπορίπτω, Abicio,Proicio,Eicio.
Ἄπορος, Egens,Egenus,Inops.
ἄπορον, Incertum,Inops.
Ἀπορρέω, Emano,Effluo,Defluo, Refluo.
Ἀπόρρηξις, Proruptus.
Ἀπόρρητος, Arcanus.
ἀπόρρητον, Penetrale,Secretũ,Secretariũ,Arcanũ,Inauditũ
Ἀπόρριμμα, Retrimentum.
Ἀπόρροια, Defluxio,Affluencia.
Ἀπορυγισμός, Propagacio.
Ἀπορῶ,διςάζω, Incertus ſum.
Ἀποσαλεύω, Amoueo.
Ἀποσαρκῶ, Depulpo.
Ἀποσβεννύω, Reſtingo,Extingo.
ἀπόσβεσις, Extinctio,Extinctus.
Ἀποσιωπῶ, Reticeo.
Ἀποσείομαι, Refuto,Reicio.
Ἀποσκεπάζω, Detego,Retego.
Ἀποσκληρύνω, Præduro.
ἀποσκληρύνομαι, Indureſco.
ἀπόσκληρος, Rigens.
Ἀποσκοτῶ, Coſto.
Ἀπόσμηγμα, Retrimentum.
Ἀποσοβῶ, Abigo.
Ἀποσπασθὲν, Abſtractum, Auolſum.
ἀπόσπασμα πλήθους, Lacinia.
ἀπόσπασις, Auulſus.
Ἀπὸ σπουδῆς, Ex induſtria.

Ἀποσπῶ, Auello, Decerpo, Euello,Vello,Diuello,Cõpilo. Euagino.
ἀποσπῶ βίᾳ, Extorqueo.
Ἀπόσταλμα, Deſtinacio. Miſſile.
Ἀπόστασις, Rebellio,Segregacio. Abitus.
ἀποστασία, Refuga.
ἀποστάτης, Rebellis.
Ἀποστέλλω, Deſtino,Demitto,Dirigo,Emitto.
Ἀποστερῶ, Priuo, Defraudo. Abnego.
ἀποστέρησις, Fraus.Abnegacio, Denegacio.
ἀποστερητής, Fraudator, Fraudolétus.
ἀπόστημα, Vomica,Papula.
Ἀποστολή, Apoſtolatus.
Ἀποστρατεύομαι, Emereor.
Ἀποστρέφω, Euerſo,Auerto.
ἀποστρέφομαι, Deuertor,Auertor, Aborreſco.
ἀποστροφή, Auerſacio,Auerſus.
ἀπόστροφος, Auerſus.
Ἀποσυλῶ, Expilo.
Ἀποσυνιστῶ, Adſiſto.
Ἀποσύρω, Abſtraho, Subſtraho, Subduco.
Ἀποσφίγγω, Reſtringo,Deſtringo.
Ἀποσφραγίζω, Abſigno,Deſigno,Reſigno.
ἀποσφραγιστής, Reſignator.
Ἀπόσχεσις, Abſtinencia.
Ἀποσχίζω, Abſcindo.
Ἀποτάσσομαι, Renuncio.
Ἀποτέλεσμα, Effectus,Euentus.
ἀποτελῶ, Efficio.
Ἀποτέμνω, Deſeco,Recido.
ἀποτέμνω κεφαλήν, Decollo.
ἀποτετμημένη, Trunca.
Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἡλικίας, Ab ineunte ætate.
Ἀποτίθημι, Depono,Repono.
Ἀποτίλλω, Decerpo,Deuello.
Ἀποτίμησις, ἀπογραφὴ χωρίων, Cenſus.
ἀποτίμησις, διατίμησις, Eſtimacio.
ἀποτιμητής, Cenſor.
ἀποτιμῶμαι, Cenſeor.
Ἀποτινάσσω, Decutio.
Ἀποτιννύω, Perſoluo,Luo.
Ἀπό τινος, Ab aliquo,A quo,A quodam, A quoquam.
ἀπό τινός ποτε, A quoquam, A quopiã.
ἀπό τινος γε, A quonam.
Ἀποτίνω, Pendo,Reſarcio.
ἀπότισις, Reſtitucio, Redhibicio.
Ἀπότμησις, Proſecatio,Truncatus.
ἀποτομή, Abſciſſio,Proſectio.

ἀπότομος, Inmanis, Aceruus, Cru-
ἀπότομος τῷ ἤθει Aſper. (delis.
ἀπότομον, Rigidum.
ἀποτόμως, Temere, Præciſe.
ἀποτομώτατος, Duriſſimus.
ἀποτομία, Aceruitas, Acrimoniũ.
Ἀπὸ τοιούτου, A tali.
ἀπὸ τοῦ τυχόντος, A copiam.
Ἀποτραχηλίζω, Decollo, Detrunco.
Ἀποτρέπομαι, Abhortor.
ἀποτρέπω, Aberrunco, Aberto, De-
hortor, Diſſuadeo, Re-
Ἀποτρέχω, Decurro. (fello.
Ἀπὸ τρίτης ἡμέρας Ex nudiuſtertiana.
Ἀπότριψον, Defrica.
Ἀποτροπιάζω, Propiaculo expio.
ἀποτροπιάζομαι, Exſacro.
ἀποτροπιασμὸς, Abominacio, Deteſta-
cio, Expiacio.
ἀποτροπὴ, Diſſuaſio.
ἀποτρόπαιος, Deteſtabilis, Inexpiabi-
ἀποτρόπαιον, Abhominandũ. (lis.
ἀποτροπιαστήριον, Piaculum.
Ἀποτύπωμα, Effigium.
ἀποτυπῶ, Effingo.
Ἀποτυγχάνω, Repulſam fero.
Ἀποτύφλωσις, Abcecacio, Eluſcacio.
Ἀπὸ τύχης, Fortuito.
Ἀποτυχία, Repulſa.
Ἀποφαντικὸν, Pronunciatum.
ἀπόφασις, Sentẽcia, Pronunciacio,
(του, Promulgacio. Interlo
ἀπόφασις μεσί- Arbitracio. (cucio.
ἀποφαίνομαι, Pronuncio, Decerno,
Sententiam dico.
Ἀποφεύγω, Effugio.
Ἀποφθέγγομαι, Expromo.
Ἀποφιμῶ, Obmutuo.
Ἀποφορὰ, τὸ ἐνοί-
κιον, Penſio.
Ἀποφορτῶ, Exonero.
Ἀποφράσσω, Obſtruo.
Ἀποφρίσσω, Aborreo.
Ἀποφρύγω, Extorreo.
Ἀποφυγὴ, Effugacio, Effugium,
Refuga.
Ἀποφυλλίζω, Defolio.
Ἀποχαλινῶ, Refreno.
Ἀποχειροτονῶ, Recreo.
Ἀποχὴ, Apocha.
Ἀπὸ χθὲς, Ex heſterna.
Ἀπόχρησις, Abuſus, Abuſio.
Ἀποχρίω, Relino, Relinio.
Ἀποχρῶμαι, Abutor.
Ἀποχρώντως, Abunde.
Ἀποχωρίζω, Abgrego, Segrego, Secer
no, Semoto, Seuoco.
ἀποχωρισμὸς, Deſtinacio.
ἀποχωριστὴς, Seuocator.

Ἀποχωρῶ, Abſcedo.
Ἄποψις, Aſpectus, Conſpectus,
Proſpectus, Suſpectus.
vt Virg. l. 6, Quant' ad
ætheriũ cæli ſuſpectus
olumpum.
Ἀποψηφίζομαι, Abrogo.
Ἀποψύχω, Derigeo. (ria.
Ἀπραγμοσύνη, Ociũ. Incurioſitas, Incu
ἀπράγμων, Incurioſus, Ocioſus.
ἄπρακτος, Intractabilis. Inefficax,
Ignauus, Ocioſus.
ἄπρακτον, Ocioſum.
ἀπραξία, Ignauia, Deſidia.
Ἄπρατος, Inuenalis.
Ἀπρεπὴς, Indecorus, Dedecor, In-
decens.
ἀπρέπεια, Dedecus, Fœditas.
ἀπρεπῶ, Dedeceo.
ἀπρεπῶς, Dedecore.
Ἄπροικος, Indotata.
Ἀπρόκοπος, Inefficax.
Ἀπρονόητος, Inconſultus, Inconſide-
ratus, Inprouidus.
ἀπρονοήτως, Inconſulto.
Ἀπρόοπτος, Inprouiſus.
Ἀπροόρατος, Inprouiſus.
ἀπροοράτως, De inprouiſo.
Ἀπροσδόκητος, Inopinatus, Inexſpecta-
tus, Inprouiſus, Inſpe-
ratus.
Ἀπρόσιτος, Intractabilis, Inacceſſiui
Ἀπρόσφορος, Incongruus. (lis.
Ἀπροσφώνητον, Inuocatũ, Inpronuncia-
Ἀπρόσωπος, Inperſonalis. (tum.
Ἄπταιστος, Inpeccatus, Inſeprehẽſi-
Ἄπτερος, Inplumis. (bilis.
Ἀπτόητος, Inpauidus.
Ἅπτομαι, Tango.
ἅπτω, Accendo.
Ἄπτωτος, ὁ ἄκλιτος Indeclinabilis.
ἄπτωτος, ὁ σταθε- Sine caſu.
Ἄπυγος, (ρός, Inpuges.
Ἄπωθεν, Eminus, Longiſecus, Lõ
ge, Longius.
Ἀπωθητὴς, Pellator.
ἀπωθοῦμαι, Expellor, Abſtrudo, Pel-
lo, Depello, Depulſo,
Repudio, Retrudo,
Detrudo.
Ἀπωθῶ, Detrudo, Repello, Re-
pudio, Depello, Trudo
Ἀπώλεια, Perdicio, Pernicies, Inte
ritus, Obitus, Occaſus.
Barathrum.
Ἀπώρυξ ἀμπέλου, Propagacio.
Ἀπωτέρω, Vlterius.
Ἀρὰ, ἡ κατάρα; Exſecracio, Malediccio.
ἀραὶ, hæ Diræ. ſingulare nõ
habet.

Ἄρα γέ τις,	Quiſquam ne.
Ἀραιὸς,	Rarus. (quẽtia.
ἀραιότης,	Laxitas, Raritas, Infre-
ἀραιῶ,	Laxo.
ἀραιῶς,	Raro.
ἀραίωσις,	Laxacio, Laxamentũ.
Ἄραξ, τὸ ὄστριον,	Arax.
Ἀράσσω,	Pulſo.
Ἀράχνη,	Aranea.
Ἀρβήλον,	Ficilis.
Ἀργία,	Ociũ, Ceſſacio. Socordia, Oſcitãcia, Pigritas.
ἀργίαι, αἱ σχολαὶ,	Feriæ. ſingulare non habet.
ἀργεύω,	Ceſſo, Ferio. Pigreo, Pigreſco.
ἀργὴ γῆ,	Inculta.
ἀργὸς,	Piger, Ceſſator, Socors.
Ἀργύριον,	hæc Pecunia.
ἀργυροῦν σκεῦος,	Argentum factum.
ἄργυρος,	Argentũ. pluraliter non declinatur.
ἀργυροκόπος,	Argentarius, Faber argẽtarius.
ἀργυροταμιεῖον,	Erarium.
ἀργυροῦν νόμισμα	Argentum ſignatum.
ἀργυροδέκτης,	Argenti ſuſceptor.
ἀργυροφύλαξ,	Argentarius.
Ἀργῶ,	Feriatus ſum, Vaco, Ceſſo.
Ἀρδεύω,	Rigo, Inrigo.
ἄρδευσις,	Inrigacio.
Ἄρδην, ὅ ἐστιν ἀπὸ θεμελίων,	Funditus.
Ἀρεικὸς,	Mauortius.
Ἀρέσκει,	Libet, Placet.
ἀρέσκεια,	hic Placor.
ἀρεστὸν,	Placitum.
ἀρεστὸς,	Placiuus.
ἀρετὴ,	Induſtria, Nauicies, Virtus.
Ἀρεοπαγίτης,	Areopagita.
Ἀρήϊος,	Quirinalis.
ἄρης,	Mars, Quirinus, Mauors, Gradiuus.
Ἀρθριτικὸς,	Articularius.
ἀρθριτικῶς,	Articulate.
ἄρθρον,	Artus, Articulũ, Articulus.
Ἀριθμὸς,	Numerus.
ἀριθμῶ,	Numero.
ἀριθμητὴς,	Numerarius.
Ἄριστα,	Optime.
ἄριστοι,	Optimates. ſingulare non habet.
Ἄριστον,	Prandium.
ἄριστον δειλινὸν,	Merenda.
Ἄριστος,	Egregius, Optimus.
Ἀριστῶ,	Prandeo.
Ἀριστερὸς,	Siniſter.
Ἀριστερόχειρ,	Mancuſſetus.

Ἀριστεύω,	Fortiter facio.
Ἀριστολοχία βοτάνη,	Terræ malum.
Ἀρκεῖ,	Sufficit, Satis eſt.
ἀρκεῖσθε,	Contenti eſtote.
Ἄρκευθος,	Iunipirum.
Ἀρκοῦμαι,	Tempero, Contento.
ἀρκούντως,	Sufficienter.
Ἄρκτος, τὸ ζῶον,	hic Vrſus.
ἄρκτος, ἐν τῷ οὐρανῷ,	hic Septentrio.
Ἀρκτικὸς,	Inchoatiuus.
Ἀρκῶ,	Sufficio.
ἅρμα δρεπανηφόρον,	Currus falcifer.
ἁρμάμαξα,	Carpentum.
ἁρματηλάτης,	Quadrigarius.
ἁρμάτιον,	Curriculus.
ἁρματοτροχιὰ, ἢ χάραξις τοῦ τροχοῦ,	Orbita.
Ἄρμενον,	Velum.
ἀρμενίζω,	Velificor, Velifico.
ἀρμενόπτης,	Veliuolum.
Ἁρμογὴ,	Iunctura, Cõpages, Cõmiſſura, Compaginacio, Aptacio.
Ἁρμόδιον,	Aptum, Congruum.
ἁρμοδίως,	Competenter.
ἁρμόζομαι,	Spondeo.
ἁρμόζω,	Cõgruo, Cõpeto, Arto.
ἁρμόζων,	Cõpetens, Conueniens.
ἁρμολόγησις,	Compaginacio, Cõpagitus.
ἁρμονία μελῶν ἀνθρώπου,	Compago.
ἁρμονία ἡ τῆς κιθάρας,	Series.
ἅρμοσις,	Aptacio, Cõpaginacio.
ἁρμοστὸς,	Aptus.
ἁρμοστὴς,	Aptator.
ἁρμοστὴς γάμου,	Sponſus.
ἁρμοστὴ,	Sponſa.
ἁρμοστικὸς,	Sponſalis.
ἅρμοστρα,	Sponſalia. ſingulare nõ habet.
Ἀρνακὶς, τὸ προβάτιον δέρμα,	Pellis lanata.
ἄρνειον κρέας,	Agnina.
ἀρνειὸς,	Agnus.
Ἄρνησις γλώσσης,	Inficiacio.
ἀρνησίχωλος,	Claudaſter.
ἀρνητὴς,	Inficiator, Negator.
ἀρνόγλωσσον, βοτάνη,	Plantago.
Ἀρνοῦμαι,	Nego, Inficior.
Ἀρνὼν, ὁ τόπος,	Agnile.
Ἀρξάμενος,	Orſus, Exorſus.
Ἀροτὴρ,	Arator.
ἄροτρον,	Aratrum.
ἀροτρίασις,	Aracio, Aratura.
ἀροτριῶ,	Aro.

ἄρουρα περιπεφραγμένη Defrenſa.

ἀρουραῖος, Arualis.

ἀρουραῖος μῦς, Sorex,Bufo.

Ἁρπαγή, Rapacitas,Præda,Rapina.

ἁρπάζω, Rapio,Rapto.

ἁρπακτικός, Rapidus.

ἅρπαξ, Raptor,Rapax.

ἁρπεδών, Pendiclum.

ἀρπεδόνιον, Pendiculus, Peniculũ.

Ἄρρηκτος, Inrumpibilis.

Ἄρρητος, Inaudi[tu]s,Nefaſtus,Nefandus.

Ἄρρην, Maſculus.

Ἀρρωστία, Egrimonium,Morbus, Lãguitudo , Lãguitas, Infirmitas,Egritudo.

ἀρρωστῶ, Egroto,Langueſco,Imuecillor.

Ἀρσενικόν, Maſculinum.

ἀρσενοκοίτης, Maſculorũ concubitor.

Ἄρσην, Maſculus.

Ἀρτέμων πλοίου, Artemo.

Ἀρτηρία, Vena vitalis.

Ἄρτι, Modo.

Ἄρτιος, ὁ τέλειος ἀριθμός, Perfectus,Integer.

Ἀρτίως, Modo.

Ἀρτοκόπος, Piſtor.

ἀρτοκοπεῖον, Piſtrinum,Piſtrina.

ἀρτοκοπικός, Piſtrinicus.

ἀρτοκοπικὸν ἐργαλεῖον, Ceralium. Virg.in 1 lib. AEneid. --cerealiaq; arma.

ἀρτοποιός, Piſtor,Panificus.

ἀρτοποιεῖον, Panificium.

ἀρτοπώλης, Panarius.

ἄρτου ἐντυπή, Exagios.

ἀρτοφόρον, Panarium.

Ἀρτυτόν, Conditum.

ἄρτυμα, Condimentum.

ἄρτυσις, Conditura.

ἀρτύω, Condio,Condito.

Ἀρυθμία, Abnormitas, Enormitas.

ἄρυθμος, Abnormis,Enormis.

Ἀρχαΐζω, Antico.

ἀρχαῖος, Anticus , Priſtinus , Vetuſtus.

ἀρχαιογονία, Origo originalis.

ἀρχαιότης, Antiquitas,Vetuſtas.

ἀρχαιόθεν, Antiquitus.

ἀρχαιογέρων, Magneuus.

Ἄρχει, Præeſt.

Ἀρχαιρέσια, Comitia.

Ἄρχεται, Infit.

ἀρχή, ἡ, Imperiũ , Magiſtratus, Magiſterium, Præſidatus. Principium.

ἀρχή, τὸ προοίμιον, Exordium.

ἀρχὴ ἔργου, Inchoacio,Incepcio,Inicium,Exordium.

ἀρχὴ φύσεως, Primordium.

ἀρχηγός, Auctor.

ἀρχηγὸς ὄχλου, Manipularius.

ἀρχὴ ξίφους, Mucro.

ἀρχὴ βιβλίου ἢ ἄλλου του, Exordiũm,Incepcio.

ἀρχιατρός, Archiater.

ἀρχαιρέσια, Comicia.

ἀρχιγένειος, Lanuginoſus.

ἀρχιερεύς, Pontifex.

ἀρχιερωσύνη, Pontificatus.

ἀρχικός, Principalis.

ἀρχικὴ ῥάβδος, Faſcis.

ἀρχεῖον, Comomonentum.

ἀρχιραβδοῦχος, Lictor primus , Summus lictor.

ἀρχιτέκτων, Architectus.

Ἄρχομαι, Cœpto, Inicio, Inchoo, Cœpi,Incipio.

Ἄρχω, Impero,Præſum.

ἄρχων, Præpoſitus,Moderator, Rector, Magiſtratus, Præſes.

Ἄρωμα, Odoramentum, Suauitas odorum.

ἀρωματεῖον, Murina.

Ἀρῶμαι, Inprecor,Execror.

Ἀσάλευτος, Inmotus , Inquaſſatus, Inconcuſſus.

Ἀσαφής, Obſcurus.

ἀσάφεια, Obſcuritas.

Ἄσβεστον πῦρ, Inextinguibilis ignis.

ἄσβεστος κονία, hic Calx.

ἀσβεστώδης, Tofus.

Ἀσβόλη, Fuligo.

ἀσβολῶ, Fauillo.

Ἀσεβής, Impius.

ἀσέβεια, Impietas.

ἀσεβῶ, Impior,Impie facio.

Ἀσελγής, Ganearius,Liuidinoſus, Luxurioſus.

ἀσελγής, Inpudica.

ἀσέλγεια, Luxus,Inpudicicia.

Ἄσεμνος, Incaſtus.

Ἄσημος, Famoſus,Ignobilis.

ἀσημότης, Ignobilitas.

Ἀσθένεια, Egritudo , Egrimoniũ, Inbecillitas,Lãguitudo,Lãguitas,Lãguor.

ἀσθενής, Eger,Infirmus,Egrotus, Inuecillis , Infirmus, Inualidus.

ἀσθένεια φύσεως ἐς γυναῖκας, Fragilitas.

ἀσθενῶ, Egroto,Langueo, Morueo,Langueſco,Inuecillor,Infirmor.

ἀσθενῶ τῷ λόγῳ,	Infirmo.
ἀσθενῶς,	Egre.
Ἆσθμα,	Anhelitus,Halitus.
ἀσθμαίνω,	Halo,Anhelo.
ἄσθμησις,	Anhelacio.
Ἀσινής,	Sine vicio.
Ἄσειστος,	Inquaſſatus.
Ἀσιτία,	Inedia.
Ἀσκαλαβώτης,	Stellio.
Ἄσκαλος,	Circulus.
Ἄσκεπτος,	Incogitatus,Inconſultus
ἀσκέπτως,	Inconſulto.
Ἄσκησις,	Inſtitucio,Induſtria,Cul(tus.
Ἄσκιος τόπος,	Sine vmbra.
ἄσκιον,	Inopacum.
Ἀσκίον,	Vtricium.
ἀσκίδιον,	Vtriciſcum.
Ἀσκληπιὸς,	Eſculapius.
Ἀσκὸς,	Vter,vtris,Follis.
ἀσκὸς ταύρειος,	Culleum.
ἀσκοποιὸς,	Coriarius.
ἀσκοπυτίνη,	Aſcura.
ἀσκοῦ στόμα,	hic Aruianus.
Ἄσκυλτος,	Infatigabilis.
Ἀσκῶ,	Colo,Percolo,Exerceo, Meditor.
Ἆσμα,	Cancio, Cantus, Canticum,Canor.
ἀσμάτιον,	Cantilena.
Ἄσμενος,	Vltronius.
ἀσμένως,	Iocunde.
Ἀσπάζομαι,	Saluto,Amplector.
ἀσπασμὸς,	Salutacio, Amplexus, Rogatura.
ἀσπαστικὸς,	Salutatorius.
Ἀσπιδισκάριον,	Parma.
Ἀσπιδίσκιον,	Clipeolum.
ἀσπιδοποιὸς,	Scutarius.
Ἀσπὶς, ὁ ὄφις,	Aſpis.
Ἀσπὶς, τὸ ὅπλον,	Clipeũ,Clipeus,Scutũ.
ἀσπὶς λῃστρικὴ,	Cicra.
ἀσπὶς ἱππικὴ,	Parma.
Ἄσπιλος,	Inmaculatus, Sine ma(cula.
Ἄσπλαγχνος,	Inmiſericors.
Ἀσπούδαστος,	Inſedulus,Inproperatus. Infauorabilis.
Ἀσπρότης,	Aſpritudo,Candor.
Ἀσσάριον,	hic As.
ἀσσαρίου ἥμισυ,	Seſquas.
Ἀστασία,	Inconſtancia.
ἄστατος,	Inconſtans,Inſtabilis.
Ἄσταχυς,	Ariſta,Spica,Culmus.
Ἀστεῖος,	Feſtibus,Lepidus,Luculentus, Scitus, Bellus, Comis.
ἀστειότης,	Feſtiuitas,Eloquencia.
ἀστειότητες,	Facetiæ.
ἀστείως,	Feſtiue.
Ἀστερωτὸς,	Stellatus.

ἀστὴρ,	Stella,
Ἀστὴς,	Cantator.
ἀστικὸς, ὁ ᾄδων,	Canorus.
ἀστικὸς, ὁ πολιτικὸς	Vrbanus.
Ἅστινας αὖ,	Quaſquas.
ἅστινας δήποτε,	Quaſquas,Quaſcũque.
Ἄστεργος,	Inamabilis.
Ἀστὸς,	Ciuis.
Ἀστράγαλος,	Talus.
Ἀστραγαλῖνος, ὁ στρουθός.	
Ἀστραπὴ,	hoc Fulgur.
ἀστραποειδὴς,	Coruſcus.
ἀστράπτω,	Fulgero,Fulgeo.
ἀστράπτει,	Micat.
Ἄστρον,	Sidus.
ἀστρολόγος,	Aſtrologus.
Ἄστατος,	Inſtabilis.
Ἀστυγείτων,	Confinis,Proximus vr(bis.
Ἀσύγκριτος,	Inconparabilis.
Ἀσυγκέραστος,	Intemperatus.
Ἀσυγκρότητος,	Sine ſuſtentacione.
Ἀσυκοφάντητος,	Sine calumnia.
Ἄσυλος,	Intemeratus.
ἄσυλον,	Aſylum.
Ἀσύμβουλος,	Inconſultus.
Ἀσύμμετρος,	Inmoderatus.
Ἀσυμπαθὴς,	Inclemens.
ἀσυμπάθεια,	Inclemencia.
Ἀσύμφορος,	Incommodus,Inutilis.
ἀσυμφόρως,	Inutiliter.
Ἀσύμφωνος,	Aborrens, Inconueniens,Incongruens.
ἀσύμφωνον,	Incongruum, Inconſonans,Inconueniens.
ἀσυμφωνία,	Inconſenſus.
Ἀσύνετος,	Inſenſibilis,Inprudens.
Ἀσυνείδητος,	Inconſciens.
ἀσυνειδησία,	Inconſciencia.
Ἀσυνήθεια,	Deſuetudo.
ἀσυνήθης,	Inſuetus,Inſolens.
Ἀσύνθετος,	Inconpoſitus.
Ἀσυνίστωρ,	Inconſcius.
Ἀσύντακτος,	Indiſpoſitus.
Ἀσύντριπτος,	Inquaſſatus.
Ἀσύφηλος, ὁ ἀδόκιμος,	Abſurdus.
Ἀσφαλὴς,	Cautus,Tutus,Tuta.
ἀσφάλεια,	Caucio,Municio,Tucio Præſidium,Tutela.
ἀσφαλῶς,	Tuto,Tute.
ἀσφάλισμα,	Cautela.
ἀσφάλισμα πλοίου,	Sabura.
ἀσφαλίζομαι,	Caueo,Communio, Munio,Tutor.
Ἀσφάλαξ,	Talpa,Mus cecus.
Ἄσφαλτος,	hoc Vitumen.
Ἀσφόδελος, βοτά(νη,	Aſfodelus.

Ἀσχήμων,	Ignominioſus, Inhoneſtus.
ἀσχημοσύνη,	Inhoneſtitas.
Ἀσχολία,	Occupacio.
ἀσχολοῦμαι,	Occupatus ſum.
Ἀσχολῶ,	Auoco.
Ἄσωτος,	Ganearius, Laſciuus, Luxurioſus, Prodigus, Profuſus, Sumptuoſus, Helluo, Exoletus, Balatro.
ἀσωτία,	Luxus, Luxuria, Ganeũ.
ἀσωτεύομαι,	Luxo, Luxurior, Prodigo, Helluor.
Ἄτακτος,	Inquietus, Inordinatus, Petulans.
ἀτακτῶ,	Tumultuor.
ἀτάκτως,	Inordinate.
ἀταξία,	Enormitas, Tumultuacio.
Ἀτάρ,	At.
Ἀτάραχος,	Intrepidus.
Ἄταφος,	Inhumatus, Inſepultus.
Ἀτέκτος,	Abſurdus.
Ἀτε δὴ,	Vt pute.
Ἀτεκνία,	Orbitudo, Orbitas.
ἄτεκνος,	Orbus, Sine liberis, Sterilis.
Ἀτελής, ὁ μὴ ὑποκείμενος τέλει,	Inmunis.
ἀτέλεια,	Inmunitas.
ἀτελές,	Inperfectum, Infectum, Infinitum.
ἀτελής, ὁ ἀπλήρωτος,	Inperfectus.
Ἀτενίζω,	Contemplor, Tuo, Contueor, Intueor.
ἀτενισμός,	Obtutus, Obtuicio, Intuitus.
Ἄτερ,	Præter.
Ἀτεχνής,	Iners, Sine arte.
ἀτεχνία,	Inercia.
Ἄτη,	Erumna.
Ἀτημέλητος,	Incultus, Incurioſus.
Ἀτηρός,	Erumnoſus, Durus.
Ἀτιμάζω,	Contumelior, Dehoneſto.
ἄτιμος,	Famoſus, Ignominioſus Infamis.
ἀτιμοποιός,	Famoſus, Famoſa.
ἀτιμία,	Ignominia, Infamia, Contumelia, Famoſitas, Ignobilitas, Dehoneſtamentũ, Dehoneſtacio.
ἀτιμῶ,	Dehoneſto.
Ἀτιμώρητος,	Inultus, Inpunitus.
ἀτιμωρησία,	Inpunitas.
ἀτιμωρητί,	Inpune.
Ἀτίνακτος,	Inquaſſatus.

Ἄτμητος,	Inſectabilis.
Ἀτμίζω,	Vaporo.
ἀτμός,	Vapor.
Ἄτολμος,	Inauſus.
Ἀτονία,	Defectus.
ἀτονῶ,	Laſſo, Deficio.
Ἀτόπημα,	Flagitium, Facinus.
ἀτοπηματοποιός,	Facineroſus.
ἄτοπος,	Facineroſus, Flagicioſus Abſurdus, Inconſequens.
Ἀτόρευτος,	Incelatus.
Ἄτρακτος,	Fuſum.
Ἀτραπός,	Semita, Callis, Trames.
Ἀτράφαξις, τὸ λάχανον,	Atriplex.
Ἄτρητος,	Inextricatus.
Ἀτρύπητος,	Infoſſus.
Ἀτροφία,	Inedia.
Ἀτταγήν, ὄρνεον,	Attagena.
Ἀττάλαλος,	Gulis.
Ἀτύπητος,	Inceſus.
Ἀτύχημα,	Infortunium.
ἀτυχής,	Infelix.
ἀτυχία,	Infortunium.
Αὐγὴ ἡλίου,	Iubare.
αὐγή,	Lux.
αὐγινόν,	Lucidum.
Αὐθάδης,	Contumax.
αὐθάδεια,	Præſumpcio, Contumacia, Temeritas.
αὐθαδίζομαι,	Præſumo.
Αὐθαίρετος,	Promptuarius, Vltronius, Voluntarius. Arbitrium liberum.
Αὐθέντης,	Auctor.
αὐθεντία,	Auctoritas.
αὐθέντημα,	Auctoramentum.
αὐθεντικόν,	Auctoraticium, Authenticum.
αὐθεντῶ,	Auctoro.
Αὐθαιρέτως,	Sua ſponte, Vltro.
Αὐθιγενής,	Indigena, Terrigena, Indigetũ.
Αὖθις,	Rurſus, Iterum.
Αὐλακίζω,	Sulco, Hiulco.
αὖλαξ,	Sulcus, Hecura.
Αὐλητής,	Flator, Tibicinator, Tibicen.
αὐλητρίς,	Tibicina.
Αὐλή,	Atrium.
αὐλὴ τῶν προβάτων,	Stabulum.
αὐλὴ βασιλική,	Aula.
αὐλίζομαι, ἐπὶ ἀνθρώπου,	Demoror, Commoror, Conuerſor.
Αὐλοποιός,	Tibiarius.
αὐλός,	hæc Tibia.
αὐλὸς ἀπὸ καλάμου,	Cicuta.

αὐλὸς ἀγροικικὸς, Habena. *Auena.*
αὐλῶ, ῥῆμα, Canto, Tibicino.
Αὐλὼν, ὁ στενὸς τόπος καὶ ἐπιμήκης, Auerca.
Αὐξάνομαι, Oleſco, Gliſco, Creſco.
αὐξάνεται, Augeſcit, Gliſcit, Creſcit.
αὐξάνω, Augeo.
αὔξησις, Auctio, Augmentum, Auctus, Incrementum.
αὔξημα, Augmentum.
αὐξητικὸς, Augmentarius.
αὔξομαι, Creſco, Oleſco. Virg. lib. ſexto, - modis inoleſcere miris.
αὔξω, Augeo. Creſco, Gliſco.
Ἄυπνος, Inſomnis.
Αὐρινὸς, Craſtinus.
αὔριον, Cras.
Αὐριχαλκον, Aurichalcum. plurale non habet.
Αὐστηρὸς, Auſterus, Seuerus.
αὐστηρία, Seueritas, Tetricitas.
Αὐτάρκης, Contentus.
αὐτάρκεια, Sufficiencia.
αὐτάρκως, Satis, Abunde.
Αὐτεξούσιος, Licencioſus, Suæ poteſtatis, Emancipatus, Sui iuris.
αὐτεξούσιον ποιῶ, Emancipo, Emancipatum facio.
Αὐτεπάγγελτος, Vltronius.
Αὐτίκα, Mox, Protinus, Hilico, Continuo, Extemplo.
Αὐτὸ, Ipſud, Ipſum.
Αὐτοετὴς, Anniculus.
αὐτοετὲς, Anniculum.
Αὐτόθεν, Inde, Indidem.
αὐτόθι, Ibi.
αὐτοὶ, Ipſi, Iſti.
Αὐτοκράτωρ, Imperator.
αὐτοκρατορία, hic Principatus.
αὐτοκρατορικὸς, Imperialis.
αὐτοκρατορικὴ, Imperatoria.
Αὐτόματος, Per ſe, Iniuſſus, Sponte.
Αὐτόμολος, Tranſfuga.
αὐτομολῶ, Tranſfugio.
Αὐτὸν, Im.
Αὐτονομία, Priuilegium.
Αὐτοπροαίρετος, Vltronius, Voluntarius.
Αὐτὸς, Ipſe, Iſte.
Αὐτουργὸς, Auctor rei.
Αὐτοὺς τούτους, Eos ipſos.
Αὐτοφυὴς, Spontanea, Naturalis.
Αὐτόχθων, Aborigo, Indigina, Patricinus.
Αὐτοψία, In conſpectu.
Αὐχενίας, Ceruicoſus.

αὐχὴν ἀνθρώπου, Ceruix, Vertex.
αὐχὴν πλοίου, Gubernaculum.
Αὐχμηρὸς, Squalidus.
αὐχμὸς, ὁ ῥύπος, Squalor, Inlubies.
αὐχμὸς, ἡ ἐν τῇ γῇ ξηρότης, hæc Siccitas.
αὐχμῶ, Squaleo.
Αὐχῶ, Glorio.
Ἀφαίρεσις, Ablacio, Exempcio.
ἀφαιρεθὲν, Ademtũ, Exemptum.
ἀφαιρετικὴ, Ablatibus.
ἀφαιρῶ, Abſtulo, Adimo, Eximo, Amputo.
ἀφαιροῦμαι, Adimo, Demo, Deripio, Detraho, Decido, Auffero, Eximo.
Ἀφάλλομαι, Exilio, Deſilio.
Ἀφανερὸν, Nec manifeſtum.
Ἀφανὴς, Ignotus. Obſcurus.
ἀφανίζω, Extermino, Diſperdo, Deformo, Deprauo.
ἀφανισμὸς, Interitus.
ἀφανιστὴς, Exterminator.
ἀφανῶς, Peditemptim, Obſcure.
Ἀφαρπαγὴ, Abrepcio.
ἀφαρπάζω, Abripio, Eripio, Arripio.
Ἄφατος, ὁ μὴ λεκτὸς, Nefandus.
ἀφάτως, Adfatim.
Ἀφεγγὲς, Inluminatum.
Ἀφεδράζω, Eloco.
Ἀφεδρὼν, Culina.
Ἀφειδὴς, ὁ ὀργίλος, Rigidus, Aſper.
ἀφειδὴς, ἐπὶ δαψιλείας, Largus.
ἀφειδῶς, Sine parſimonia.
Ἀφείλετο, Abſtulit, Dempſit.
Ἀφ' ἑκάστου, A quoque.
Ἄφελε, Aufer.
Ἀφελὴς, Simplex.
Ἀφελπισμὸς, Deſperatus, Deſperacio.
Ἀφέξομαι, Abſtinebo.
Ἄφες, Sine, Omitte, Dimitte, Remitte.
ἄφεσις, Emancipacio, Dimiſſio Remiſſio.
Ἀφεκτικὸς, Diſtans.
Ἀφετηρία, hi Carceres. pluraliter tantum declinatur.
Ἀφέψω, Decoco.
Ἀφὴ, hic Tractatus.
ἀφὴ νοσοῦντος προβάτου, Contagium.
ἀφὴ παλαιστῶν, Regula.
Ἀφήγησις, Enarracio.
Ἀφέλκω, Abſtraho, Subſtraho, Detraho.
Ἀφηγοῦμαι, Pernarro.

Ἀφῆλιξ, Adultæ ætatis.
Ἀφηλιώτης, Subſolanus.
Ἀφηλῶ, Refringo.
Ἀφηλπισμένος, Deſperatus.
Ἀφήλωσις, Refractio.
Ἀφ᾽ ἧς ἄν, A quaqua, A quacunque
ἀφ᾽ ἧς δήποτε, A quacunque.
Ἄφθαρτος, Incorruptus.
Ἀφθονία, Copia.
ἄφθονος, ὁ πολὺς, Opimus.
ἄφθονος, ὁ μὴ φθονῶν, Nulli inuidens, Sine inuidia.
ἄφθονον, τὸ πολὺ, Abunde, Vbere.
Ἄφθορος, Inpubes. Inpeſtis.
Ἀφιδρύω, Erigo.
ἀφίδρυμα, Delubrum, Simulacrũ.
Ἀφιερῶ, Conſecro, Deuoueo, Dedico.
Ἀφίημι, Remitto, Dimitto, Omitto, Sino, Prætereo.
Ἀφικνοῦμαι, Aduenio, Proficiſcor.
Ἀφιλάνθρωπος, Inhumanus, Inclemens.
ἀφιλανθρωπία, Inhumanitas, Inclemencia.]
ἀφιλανθρώπως, Inclementer.
Ἀφίλητος, Inamabilis.
Ἀφιλοκάλητος, Incomptus.
Ἀφιλόπονος, Inſtudioſus.
Ἄφιξις, Aduentus, Profectio.
Ἀφίπταμαι, Auolo.
Ἀφίσταμαι, Abſto, Abſiſto, Deſero. Abſcedo, Diſcedo, Recedo, Deſiſto.
Ἄφνω, Repẽte, Repentim, Repentine.
Ἄφοβος, Interritus.
Ἀφοδεύω, Caco.
Ἀφόμνυμι, Eiuro.
Ἀφομοίωμα, Inſtar, Effigies.
Ἀφόρητος, Intollerabilis, Intollerandus.
ἀφορητότης, Intollerabilitas.
Ἀφορία, Sterilitas, Infertilitas.
Ἀφορίζω, Delego, Deſtino, Determino.
ἀφόρισις, Deſtinacio.
ἀφορισμὸς, Adtributus, Detributus, Determinatus.
Ἀφορμὴ, Occaſio ſponea.
Ἄφορος, Infecundus.
Ἀφορῶ, Conſpicio, Reſpicio.
Ἀφοσιῶ, Scelero, Deuoueo, Deuoto.
Ἀφ᾽ οὗ ἄν, A quoquo, A quocunque.
ἀφ᾽ οὗ δήποτε, A quocunque.
ἀφ᾽ οὗπερ ἄν, A quoquo.
Ἀφουρῶ, Demeio.
Ἀφουσία χαλκοῦ, Intertrimentum.
ἀφουσία, Detrimentũ, Defraudacio, Deminucio.
Ἀφρίζω, Spumo.
Ἀφροδίτη, Venus.
ἀφροδίσιος, Venerius.
ἀφροδισιαστής, Veneroſus.
Ἀφρόνιτρον, Afronitrum.
Ἀφρόντιστος, Incuratus, Incurioſus.
ἀφροντιστία, Incuria.
Ἀφρὸς, Afer. hæc Spuma.
Ἀφροσύνη, Amencia, Inſapiencia.
Ἀφρώδης, Spumeus.
Ἄφρων, Demens, Vanus, Inprudens.
Ἀφυὴς, Bardus, Sine genio.
Ἀφύη, Mel marinum, Apua.
Ἀφύλακτος, Incautus.
Ἀφυπνῶ, Abdormio.
Ἀφύρατον, τὸ μὴ ἐζυμωμένον, Infermentum.
Ἄφωνα τὰ στοιχεῖα Muta.
Ἀφ᾽ ὧν ἄν, A quibuſcunque.
Ἀφωνία, Mutitas.
ἄφωνος, Mutus.
Ἀφ᾽ ὧντινων ἄν ποτε, A quibusquibus.
Ἀχαλίνωτος, Effrenatus, Effrenata, Infrenus.
Ἀχανὴς, Obmutus.
Ἀχαρὴς, ὁ μὴ χαίρων, Inletabilis.
Ἄχαρις, Inſulſus.
Ἀχάριστος, Ingratus.
Ἄχθεται, Angitur, Moleſte fert.
ἄχθος, Sarcina, Onus. hæc Anxietudo.
ἄχθομαι, Doleo, Doleſco.
ἀχθοφόρος, Gerulus, Onera ferens, Sarcinarius, Baiolator.
ἀχθοφορῶ, Baiolo.
ἀχθοφόρον κτῆνος, Iumentum.
Ἀχλὺς, Caligo.
Ἀχόρταστος, Inſaciabilis.
Ἄχραντος, Intemeratus, Inuiolabilis.
ἄχραντον, Inuiolatum.
Ἀχρὰς, Iunipirum.
Ἀχρεῖος, Nequus, Spurcus, Nuga Nugator, Nequam, Nugax.
Ἀχρειότατος, Nequiſſimus.
ἀχρειότης, ἀχρειοσύνη, Nequicia, Nugacitas.
ἀχρήσιμος, Inutilis, Incommodus, Futilis.
ἀχρησιμότης, Incommoditas.
ἄχρηστον, Incommodum.

ἀχρηστῶ, Nebulor.
ἀχρηστοποιῶ, Debilito.
Ἄχρι, Tenus, Donec, Dum.
ἄχρις, Verſum, Vſque.
ἄχρις ὧδε, Protenus.
ἄχρι τοῦ δεῦρο, Hucuſque.
ἄχρι τοσούτου, Tantiſper.
ἄχρι τούτου, Eatenus.
Ἄχροος, Incolor, Decolor.
Ἄχρωμος, Inpudica, Inpudicus.
ἀχρωμία, Inpudicicia.
Ἄχυρον, hoc Palearium.
Ἀχώνδυτος γῆ, ἡ χρυσώδης, Baluca.
Ἀχώρητος, Incapabilis.
Ἀχώριστος, Inſeparabilis, Indiuiduus.
Ἀψευδής, Verax.
Ἀψηλάφητος, Intractabilis.
Ἀψιμαχῶ, Iurgo.
Ἀψίς, Forfex, Arcus, Fornix.
Ἅψον, Accende.
Ἄψυχος, Exanimatus, Inanimis.
Ἀωρί, Inmature.
ἄωρος, Inmaturus.

B

Βαβάλιον, Cunabulum.
βαβαλιστήρια, hæ Cunæ. ſingularia non habet.
Βαβαί, Babæ.
Βαβυλωνικοῦ δέρματος εἶδος, Beneuentanum.
Βάδην, Gradatim.
βαδίζω, Progradior.
βαδίζει, Ambulat.
βάδισμα, hic Greſſus.
Βαθμηδόν, Gradatim.
βαθμός, Gradus, Ordo.
Βάθος, Altum, Profundum.
Βάθρον, Sedilium, Scampnum, Subſelliũ. hæc Seſſio.
Βαθύ, Altum, Profundum.
βάθυνσις, Exaltacio.
βαθύνω, Alto, Exalto.
Βαίνω, Ingredior.
Βακλίον, Bacillum.
Βακτηρία, hoc Baculum.
βακτηρίδιον, Bacillum.
βάκτρον, Baculus, Baculum.
Βακχεῖα, Bacchanalia.
βακχεύω, Bacchor.
Βαλανεῖον, Balneum.
βαλανεύς, Balneator.
Βαλανηφόρος, Clandifer.
Βαλανοκλέπτης, Fur balnearius.

Βάλανος, Clans, clandis.
Βαλλάντιον, Sacculum, Sacculus.
βαλλαντίδιον, Sacculum.
Βαλλομένων, Ductis ſortibus.
Βαλλίζω, Ballo.
Βαλλίστρα, Tormentum murale.
Βάλλω, Iacto, Iacio, Mitto, Iaculor.
Βαμβαίνω, Hæſito, Vacillo, Tituuo.
Βάμμα, Infectus, Infectio, Tinctura.
Βάναυσος, Adrogans.
βαναυσότης, Adrogancia.
Βαπτίζω, Mergo.
βαπτός, Tinctus.
βάπτω, Inficio, Tinguo, Fuco, Inbuo.
Βαρβαρισμός, Græcolatino
Βαρεία, Grauida.
βαρεῖα, Grabis, Grabida. Grandis.
βάρησις, Preſſus.
βάρος, Sarcina, Pondus, Grauamen.
βαρύηχος, Raucus.
βαρύπνοον, Graue olens.
βαρύς, Grauis.
βαρὺς πάνυ, Prægrandis, Valde grandis.
βαρύ, Grande, Graue.
βαρύτης, Grauitas.
βαρῶ, Grauo, Premo. Graueſco.
Βασανίζω, Crucio, Torqueo. Coherceo.
βασανιστήριον, Eculeus. genus tormenti.
βασανιστής, Tortor.
βάσανος, Tortus. hoc Tormẽtũ.
βασάνου εἶδος, hic Cruciatus, Fiducula.
βασανίων ὑπηρέτης, Quæſtionarius.
Βασιλεύς, Auguſtus, Regnator, Rex, Princeps.
βασιλεία, Imperium, Regnum.
βασιλεύω, Impero, Regno, Rego.
βασιλὶς πόλις, Regina vrbs.
βασιλικός, Regulioſus, Regius, Regalis, Imperialis, Principalis. Regillus, Regulus.
βασιλικὸς οἶκος, Aula.
βασιλικὸς ὁ ὄφις, Regulus.
βασιλική, Baſilica.
βασιλικὴ ῥάβδος, Sceptrum.
βασιλικοῦ σώματος φύλαξ, Satelles.

βασιλικῶς,	Regie.
βασιλίσκος,	Regula.
βάσις,	Baſis.
βασκαίνω,	Faſcino, Inuideo, Liueo.
βασκανία,	Faſcinum, Obtrectacio.
βάσκανος,	Faſcinum. Inuidioſus.
βασταγμὸς,	hæc Baiulacio.
βαστάζομαι,	Baiulor.
βαστάζω,	Baiulo, Porto, Veho, Vecto, Geſto.
βαστακτὴς,	Baiolator.
βάτος,	hic Rubus, Ruſcus.
βάτραχος,	hæc Rana.
βαυκὶς,	hoc Viniferum.
βαφεῖον,	Infectorium.
βαφεὺς,	Infector, Tinctor.
βαφὴ,	Tinctura, Infectus, Infectio.
βδέλλα,	Suga.
βδέλλα χερσαία,	Hirudo.
βδέλλα ὕδατος,	Sanguiſuga.
βδελυκτὸς,	Abominabilis.
βδελυρὸς,	Facineroſus, Sceleſtus.
βδελύσσομαι,	Abominor.
βδέσμα,	Viſſium.
βδέω,	Viſſo.
βέβαιος,	Certus, Ratus, Firmus, Stabilis.
βεβαιότης,	Certitas, Firmitas.
βεβαίωσις,	Cōfirmacio, Fideiuſſio.
βεβαιωτὴς,	Secundus auctor.
βεβαιωτὴς, ἐγγυητὴς,	Fideiuſſor, Sponſor.
βεβαίωμα,	Firmamētum, Statumē.
βεβαιῶ,	Confirmo, Offirmo, Stabilio.
βεβαίως,	Firmiter.
βεβαμμένον,	Infectum, Tinctum.
βέβηλος,	Profanus, Pollutus.
βεβηλῶ,	Profano, Contamino.
βέβλημαι,	Iaceo.
βεβρεγμένη γῆ,	Inundata terra, Inrigata terra.
βεβρεγμένος,	Madidus.
βέλη,	Spicula.
βέλος,	hæc Sagitta.
βελοθήκη,	hoc Faretrum, Faretra.
βελόνη,	Acula, Acus.
βελονοθήκη,	Aciarium.
βέλτιον,	Melius, Potius.
βέλτιστος,	Optimus.
βελτίων,	Melior, Potior.
βεξιλλατίων,	Vexillacio.
βεξιλλοφόρος,	Vexillifer.
βερῦτα, εἶδος ἀκοντίου,	Canumentum.
βερέκοκκα,	Pruna.
βέρεδος,	Veredus.
βῆμα,	Paſſus.
βῆμα, ἐπὶ ἄρχοντος,	Tribunal.
βὴξ,	hæc Tuſſis.
βήσσαλον,	Later coctus.
βήσσαλα,	Latercula.
βήσσω,	Tuſſio.
βία,	Violencia.
βιάζομαι ἄλλον,	Violo, Vim facio.
βιάζομαι ὑφ᾽ ἑτέρου,	Vim pacior.
βιάζομαι παρθένον,	Vicio.
βίαιος,	Violentus, Violans.
βιαίως,	Violenter.
βιαστὸν,	Violatum.
βιβάζω,	Exalto.
βιβαρδυτὴς,	Cetarius.
βιβαστὴς,	Admiſſarius.
βίβασις, ἡ ὀχεία,	Admiſſura.
βιβλιοθήκη,	Bibliotheca.
βιβλίον,	Libellus, Liber, Codex.
βιβλιογράφος,	Librarius, Libellio.
βιβλιοπώλης,	Libellio.
βίκια, χόρτος.	Vicia.
βίκος,	Vicus.
βιοκελίτης,	Cenſor.
βίος,	Vita.
βίος ὁ τῶν ἀνθρώπων,	hæc Res humana.
βίρρος,	Birrus.
βιῶ,	Viuo.
βιώνης, ὁ ἀπὸ δημος, ἢ ὁ ἀγοράζων οὐσίαν,	Sector.
βιωτικὸς,	Secularis.
βλαβερὸς,	Leſus. Detrimentabilis, Nocibilis, Sons, Nocens, Sonticus.
βλάβη,	Nocencia, Damnum. Detrimentū, Fraus, Leſio, Offenſio.
βλακία,	Iactacio.
βλὰξ,	Iactans.
βλάπτω,	Incommodo, Noceo, Ledo, Maleficio, Officio.
βλάπτω τὴν γυναῖκα,	Obſum vxori.
βλαρὸς,	Inſulſus.
βλαρὸν,	Inconditum.
βλαροῦμαι,	Inſulſor.
βλαστάνω,	Germino, Pullulo.
βλάστησις,	Germinacio.
βλάστημα,	Germen, Virgultum.
βλαστὸς,	Pullulus, Germen.
βλαστὸς ἀμπέλου,	Pampinus.
βλαστολογῶ,	Pampino.
βλαστολογία,	Pampinacio.

βλαύτιον,

βλαύπιον, ὑπόδημα,	Solea.
βλασφημία,	Infamia.
βλάσφημος,	Maledicus.
βλασφημῶ,	Iurgo, Maledico.
βλέμμα,	Aſpectus.
βλεπτὸς,	Viſibilis.
βλέπω,	Specio, Viſo, Video, Cerno, Aſpicio, Deſpicio, Deſpecto.
βλεσσώπις,	Scaurus.
βλέφαρα,	Palpebræ.
βλήσιμος,	Miſſilis.
βλήτης,	Iaculus.
βλητὸν,	Miſſile.
βληχὴ,	Balatus.
βληχηθμὸς,	Ballatum, Ballatus.
βληχάομαι,	Balo.
βλίτον, λάχανον,	
βλοσυρὸς,	Acerbus, Toruus, Trux.
βλύζω,	Mano.
βόας σιτεύω,	Sagino.
βοὴ,	Clamor, Clamacio, Vociferacio.
βοηθὸς,	Auxiliarius, Patronus, Adiutor, Auxiliator, Adiutrix.
βοήθεια,	Adminiculũ, Auxilium.
βοήθειαι,	Suppetiæ. ſingulare nõ habet.
βοήθημα,	Adiutorium, Adminiculum.
βοηθῶ,	Adiubo, Suffrago, Subuenio, Opitulor.
βοηλάτης,	Bubulcus.
βόθρος,	Borago, Scrobis, Scrobes, Foſſa, Fouea, Lacuna.
βόθυνος,	Fouea.
βοΐδιον,	Buculus.
βοΐον,	Bucula.
βολβὸς, ὀφθαλμοῦ	Bolbus.
βολβὸς, ὁ ἐν τῇ γῇ φυόμενος,	Bolbus.
βολὴ,	Iactus, Ictus, Iaculacio, Ictio, Miſſio.
βολὴ ὀφθαλμοῦ,	Acies.
βόλια,	Teſſera.
βολὶς,	Iaculum.
βόλιτον, ἤγουν βόλβιτον, κόπρος,	Fimus.
βόμβος,	Strepitus.
βόμβυξ,	Bombix, Sandix.
βομβῶ,	Bombio.
βοοστάσιον,	Bouilium.
βόρβορος,	hoc Cenũ, Cylleus. pluralia non habent.
βορὸς,	Edax.
βορρᾶς,	Aquilo.

βοσκὴ,	Paſtio, Pabula, Paſcua.
βόσκημα,	Pecus.
βόσκησις,	Pabulum.
βοσκὸς,	Paſtor.
βόσκω,	Pabulo, Paſco.
βόστρυχος,	Cicinnus.
βοτάνη,	Herba, Gramen, Medicamentum.
βοτάνης γένος,	Calta.
βοτάνη ἡ τοῖς τοίχοις καὶ φλοιοῖς σεσημμένη,	Muſcus. ſingulariter tãtum declinatur.
βοτάνης εἶδος φαρμακευτικῆς,	Aconita.
βοτανίζω,	Runco.
βοτανικὸς,	Herbaticus.
βότρυς,	Racemus.
βούβαλος,	Vrus. bos ſilue
βουβὼν,	hoc Inguen.
βούγλωσσος,	hæc Solia.
βουθυτῶ,	Victimo.
βουκανιστὴς,	Buccinator.
βουκανιστήριον,	Buccina, Buccinum.
βουκεντὴς, μύωψ,	Tabanus.
βούκεντρον,	Stimulus.
βουκισμὸς,	Iantaculum.
βουκόλος,	Armentarius.
βουκόλειον,	Armentum.
βούλει,	Mauis.
βουλευτὴς,	Decurio, Curialis.
βουλευτήριον,	Curia, Ordo.
βουλεύομαι,	Cogito.
βουλευτικὸς,	Cogitator, Senſatus. Curialis, Decurionalis.
βουλὴ, ἐπὶ κοινοῦ σκέμματος,	Concilium.
βουλὴ, ἐπὶ συστήματος,	Curia, Ordo.
βουλὴ, ἐπὶ τοῦ ἐνθυμουμένου,	Cogitacio, Conſultacio, Deliueracio.
βουληθῇ,	Maluerit.
βούλησις,	Arbitrium, Voluntas.
βούλιμος, ὁ μέγας λοιμὸς,	Furcilla.
βούλομαι,	Volo. ſecunda perſona
βούλομαι, ἐπιτατικῶς,	Malo, mauis. (viſ)
βουνιάς,	Napus.
βουνὸς,	Tumulus, Collis.
βούπαις,	Carulеſter.
βοῦς,	Bos.
βουστάσιον,	Bouile, Bouilium.
βούτομον,	Spina alba, Carex.
βούτιον,	Cupella.
βοῦτις,	Cupa.
βούτυπος, ἤγουν κυνόμυια,	Tabanus.
βούφθαλμον, ἄνθους εἶδος,	Caltum.

βουφορβός,	Armentarius.
Βοῶ,	Vocifero, Vociferor.
βοῶ, ἐπὶ ἀγροίκων,	Heiulor.
Βοῶν, ὁ τόπος,	Bubile.
βοοσιπυτής,	Saginator.
βοώτης,	Bubulcarius.
Βραβεῖον,	Brabium, Palma.
βραβευτής,	Interceſſor.
βραβεύω,	Intercedo.
Βραγχιῶ,	Raucor, Raucus ſum.
βραγχιῶν,	Raucus.
βράγχος,	Raucus.
Βραδεῖα,	Sera, Remoratrix.
βραδέως,	Sero.
βραδύνω,	Tardo, Moror, Ceſſo, Immoror, Remoror.
βραδύς,	Serus, Tardus.
βραδύτης,	Mora, Remora, Seritas, Tarditas.
Βράζω,	Scaturio.
Βράσσω, τὸ λικνίζω,	Vomo. Vanno.
βραστὴρ, ἤγουν λίκνον,	Vannus.
Βραχὺς, ὁ μικρὸς,	Breuis.
Βραχίων ὁ τῆς χειρὸς,	Brachium, Lacertus.
βραχίονος μῦς,	Lacertus.
Βραχιάλιον,	Veriola.
Βράχος,	Breue.
βράχη θαλάσσης,	hæc Vada. ſingulare nõ habet.
βραχὺς,	Paulus, Parus, Breuis.
βραχὺ,	Paulum.
βραχύλογος,	Breuiloquis.
βραχύνω,	Breuio.
βραχύτης,	Breuitas, Paruitas.
βραχυτάτως,	Breuiſſime.
βραχώδης,	Vadoſus.
Βρεβίον,	Oratrix.
Βρέφος,	hic Infans.
Βρέχει,	Pluit.
βρέχομαι,	Madeo.
βρέχω,	Vdo, Mado, Pluo.
Βρίζα,	Sica.
Βριμῶμαι,	Frendo.
Βρόγχος,	Guttor.
Βρόμος, ὁ καρπὸς,	Habena. *Auena.*
Βρομῶ,	Feror.
Βροντητός,	Toniptabilis.
βροντὴ,	Tonitru. pluraliter tantum declinatur.
βροντῶ,	Tono.
Βροχετώδης,	Pluuialis.
βροχὴ,	Mador, Pluuia.
Βροχίζω,	Laqueo, Pedico.
βρόχος,	Laqueum, Laqueus, Pedica.

βρόχος ἐν ἀφετηρίαις πεταμένος,	Tranſenna.
Βροῦχος,	Bruchus.
Βρυγμὸς,	Stridor.
Βρύον,	Alga, Lana marina.
Βρυχηθμὸς,	Fremitus.
βρυχῶμαι,	Fremo.
Βρύω,	Scaturio.
Βρῶμα,	Eſca.
βρῶσις, ἡ τροφὴ,	Eſca, Cibus.
βρῶσις, ἡ σῆψις,	Tiniara, Robico.
βρώσιμον,	Edulium.
βρώτης,	Edax.
Βυθίζω,	Vtrino, Commergo, Mergo.
βύθισις,	Merſus, Merſio.
βυθὸς,	hoc Altum, Profundũ, Gurges.
Βυκανίζω,	Bucino.
Βύνω,	Boticio.
Βύρσα,	Corium, Tergum, Tergus.
βυρσεὺς,	Coriarius.
βυρσοδέψης,	Coriarius.
Βῶκες, ἰχθύες,	Voce.
Βωλάριον,	Glebula.
βωλοκόπος,	Occiliator.
βωλοκοπῶ,	Occo.
βῶλος γῆς,	Gleba.
βῶλος ἀργύρου ἢ ἄλλης ὕλης,	Maſſa.
βωλοστρόφιον,	Paſtinum.
βωλοστροφία,	Paſtinacio, Repaſtinacio.
βωλοστροφητέα γῆ,	Paſtilenda.
βωλοστροφῶ,	Occo, Occilio, Paſtinor, Paſtino.
Βωμισκάριον,	Altarium.
βωμὸς,	Ara.
βωμίσκος,	Arula.
βωμολόχος,	Fanaticus.

Γ

Γαργαλισμὸς,	Titillacio, Vellacio.
Γάργαλον ἔχων,	Titilloſus.
γαργαλίζω,	Titillo, Vello.
Γάγγραινα,	Cancer.
Γαζοφυλάκιον,	Erarium.
Γάλα,	Lac.
γαλαθηνὸς,	Lactancia, Lactans.
γαλακτοπώλης,	Lactarius.
γαλακτώδης,	Lactoſus.
Γαλβαίνη, ἢ χαλβαίνη,	Galba
Γαλεάγρα,	Cauea, Viuerrarium, Muſcellarium.

γαλεὸς, ἰχθῦς, Catella.
γαλῆ, Muſtela.
γαλῆ ἀγρία, Viuerra.
γαλήνη, Tranquillitas.
γαληνός, Tranquillus.
γαληνότης, Serenitas, Tranquillitas.
γαλινάριος, Gallinarius.
γαλουχούμενος, Lactans.
γαμβρός, Gener.
γαμετή, Vxor nupta, Vxor marita.
γαμετὴ ἀδελφοῦ Glos.
γαμήλιον, Coniugale.
γαμήλιος, Genialis.
γαμήσιμος, Nubilis.
γαμική, Iugalis, Matrimonialis.
γαμικός, Coniugalis, Nuptialis.
γάμος, Connubium, Matrimonium.
γάμος, Nupciæ. ſingularia non habet.
γαμοστόλος, Pronuba.
γαμοῦμαι, Nubo.
γαμῶ, Vxorem duco.
γανῶ, Stagno.
γανωτής, Stagnator.
γάρ, Nam, Enim.
γαργαλίζω, Titillo, Vello.
γαργαλισμός, Titillacio, Vellacio.
γαρέλαιον, Liquamen oleo.
γάρον, Liquamen.
γαστρίζω, Sagino.
γαστήρ, Vter.
γαστροκνημία, Sura. Ventriculus.
γαυλὸς, ποιμενικὸν ἀγγεῖον, hoc Signum.
γαῦρα, ἱλαρά, Læta.
γαυρίαμα, Exultacio.
γαυριῶ, Exulto, Geſtio.
γαύρως, Lete, Alacriter.
γαυρότης, Alacritas.
γαῦρος, Letus, Alacer.
γαύρως, Letanter.
γέ, Verum.
γεγαμημένη, Maritata.
γεγεμισμένος, Cumulatus.
γεγηθώς, Hilarus.
γεγλυμμένος, Sculptus.
γεγραμματισμένος, Litteratus.
γεηπόνος, Cultor.
γειτνίασις, Vicinia.
γειτοσύνη, Vicinia.
γείτων, Vicina, Vicinus.
γελοῖον, Ridiculum, Iocus.
γελοῖος, Ioculax.
γελοιώδης, Iocoſus, Ridiculoſus.
γέλως, Riſus.
γεμίζω, Impleo, Compleo.
γέμον, Cumulatum, Impletū.
γενεά, Seculum, Generacio, Nacio, Natiuitas, Propagacio, Progenies.

γενεαλογία, Genealogia, Natiuitas.
γενεᾶς μεγάλης, Generoſus.
γενέθλιος, Genealis, Natalis.
γενεθλιακός, Natalicius.
γενέθλιον, Natale.
γενειάζω, Barbeſco.
γενειήτης, Barbatus.
γένειον, Barbamentum.
γένεσις, Geneſis, Procreacio.
γενεσιολόγος,
γενικός, Generalis.
γενική, Genitiuus.
γενναῖος, Nauus, Fortis, Validus.
γενναιότης, Fortitas, Strenuitas.
γενναίως, Fortiter.
γέννημα, Natiuitas.
γέννησις, Procreacio, Natiuitas.
γεννητικός, Genialis.
γεννήτειρα, γεννήτρια, Creatrix, Procreatrix.
γεννήτης, γεννήτωρ, Procreator, Genitor, Creator.
γεννῶ, Genero, Genito, Gigno, Naſco, Pepero.
γεννῶ, ἐπὶ πατρὸς Procreo.
γεννηθείς, Natus, Genitus, Progenitus, Ortus.
γενόμενος, Factus.
γενομένης, Habita.
γεννῶμαι, Naſcor.
γένος, Genus.
γένος, τὸ ἔθνος, Gens.
γενοῦ, Eſto.
γένους ἐπίδοσις, Propagacio.
γεομέτρης, Geometra, Agrimenſor.
γεοπονία, Excultus.
γεοπονῶ, Exculto.
γέρανος, Grues.
γεραιός, Grandæuus, Longæuus.
γεραίτερος, Senior.
γέρας, Premium.
γερδία, Textrix.
γέρδιος, ὑφαντής, Textor.
γεροντικός, Senialis.
γεροντάριον, Senecio.
γερουσία, hoc Senaculum.
γέρων, Eui maturus, Senex.
γέρρον, εἶδος ἀσπίδος Περσικῆς, Crates.
γεῦμα, Guſtus.
γεύομαι, Guſto.
γεῦσις, Guſtacio, Guſtus, Sapor.
γευστήριον, Guſtatorium.
γέφυρα, Pons.
γεώδης, Terrenus.
γεωμέτρης, Agrimenſor.
γεώλοφος, Collis.
γεωργός, Agricola, Colonus, Cultor.
γεωργία, Cultura, Cultus, Excultus.
γεωργήτεια, Cultrix.

γεωργῶ,	Colo, Culto, Excolo, Percolo.
Γῆ,	Terra, Humus, Tellus, (Arua.
γηγενής,	Terrigena.
γήδιον χερσοῦ ἀκαθάριστον,	Balluca.
γήινος σκορπίος,	Nepa.
γῆ ἔχουσα χάλι-	Scurpus.
Γηραλέος, (κα.	Grandæuus, Longæuus.
γῆρας,	Senecta, Senectus, Senectas, Senium.
γηρῶ,	Seneo.
γηράσκω,	Seneſco.
Γῆ ἀσπορίμη,	Aruum.
γῆς σωρός,	hoc Rudus. ſingulariter tantum declinatur.
Γινώσκω,	Compertũ habeo, Noro, Noſco, Scio, Comperio, Dinoſco.
γινώσκω, τὸ ἀκριβῶς οἶδα,	Certior fio.
Γίνομαι,	Fio, Efficior.
Γλαυκός, ἰχθύς,	Glaucus.
γλαυκός, ἄνθρωπος,	Ceſius.
Γλαῦξ, ἡ ὄρνις,	Noctua.
Γλαφυρός,	Feſtiuus.
γλαφυρότης,	Feſtiuitas.
Γλεῦκος,	Muſtum, Muſtus. pluralia non habet.
Γλήχων,	Puleium.
Γλίσχρον,	Lapſile. (tum.
Γλοιός,	Strigmentũ, Deſtrigmẽ-
Γλουτός,	Natis, Coxa, Clunes.
Γλυκεισπεράτης,	Dulciarius.
γλυκυπικρόν,	Dulcatium.
γλυκυπεράτιον,	Dulciarium.
γλυκύς,	Dulcis.
γλυκύτης,	Dulcedo, Dulcitudo.
Γλύπτης,	Sculpator.
γλυπτόν,	Scalptum.
γλυφή,	hoc Scalptum.
γλύφω,	Scalpo, Cudo.
γλύφον,	Sculpa.
Γλῶσσα,	Lingua.
γλώσσῃ βαμβαίνω,	Titubo.
γλωσσὶς ὑποδήματος,	Lingula.
Γλωσσόκομοι,	Luculli. *Loculi.*
γλωσσόκομον,	Lucullum.
γλωσσοκομεῖον,	Lucellum.
γλωσσοτομία,	Linguacio.
γλωσσοτομῶ,	Linguo.
Γνάθος,	Buca, Maxilla.
Γνάπτω,	Polio.
γνάφαλον,	Tomentum.
γναφεῖον,	Fullonium.
γναφεύς,	Fullo.

Γνησία θυγάτηρ,	Gnata.
γνήσιος ἀδελφός,	Germanus.
γνήσιος,	Sincerus.
γνησίως,	Sincere.
Γνόφος,	Nimbus.
Γνῶθι,	Scito.
γνώμη,	Sentencia.
γνωμοδότης,	Conſiliarius, Cõſiliator, Suaſor.
γνώμων,	Gruma.
γνωρίζομαι,	Notor.
γνωρίζω,	Cognoſco.
γνώριμος,	Notus.
γνωρίσματα τὰ ἐπὶ τάφων,	Crepondia, Monimenta.
γνῶσις,	Noticia, Nocio, Sciẽtia,
γνώστης,	Cognitor. (Nota.
γνωστόν,	Compertum, Notum.
γνωστός,	Cognitus, Notus.
γνωστὸς γίνομαι,	Innoteſco.
Γόγγρος, ἰχθύς,	Congrus.
Γογγύζω,	Murmuror, Muſſo.
Γογγύλη,	Rapa.
Γογγυσμός,	Murmuracio, Murmur.
γογγυστής,	Murmurator.
Γοερός,	Flebilis.
Γόης,	Veneficus.
γόης, ὁ κόλαξ,	Blandor, Ambicioſus.
γοητεία, ἐπὶ κολακείας,	Blandicio.
γοητεύω, κολακεύω	Blandior.
Γόμος,	Onus.
γομοφόρος,	Sarcinarius.
Γόμφιος,	Molaris.
γόμφος, ἐπίουρος,	Compages, Sudis.
γόμφος, ἰχθύς,	
Γομῶ,	Onero.
Γονεύς,	Parens.
γονή,	Fetus, Progenies, Proles, Suboles.
γονὴ ἀνθρώπου,	Virus. ſingulariter tantum declinatur.
γόνιμος,	Fecundus, Fetus, Genitalis, Ferax.
γονιμότης,	Fertilitas, Fecunditas.
γονοποιῶ,	Fecundo.
γόνος,	Genitus.
Γόνυ,	Genu.
γονυπετῶ,	Geniculo, Geniculor, Genua aduoluo.
Γοργός,	Agilis, Pernix.
γοργότης,	Agilitas.
Γοῦν,	Saltem.
Γραΐδιον,	Anicula.
γραϊκός,	Anilis.
γράμματα,	hæ Litturæ. ſingulare nõ habet.
γραμματεῖον,	Chirographũ, Caucio, Inſtrumentum.

γράμμα, ὁ σταθμὸς Scripulum.
γραμματεὺς, Scriba, Teſſerarius.
γραμματικὸς, Grammaticus.
γραμματοδιδάσκαλος, Ludimagiſter.
γραμματοφύλαξ, Tabularius.
γραμμὴ, Linia.
Γραότης, Anitas.
Γράσος, Hircus.
γράσων, Hircoſus.
Γράστις, Farrago.
Γραῦς, Anus, Anicula.
Γραφεῖον, hic Stilus.
γραφεὺς, Scriptor.
γραφὴ, Scriptura.
γραφὴ, ἡ ζωγραφία, Pictura.
γραφιοθήκη, Grafiarium.
γράφω, Scribo.
Γραώδης, Anilis.
Γρηγόρησις, Vigilancia.
γρηγορῶ, Vigilo.
Γρυπὸς, Serro.
Γρόνθος, Pugnus.
Γρόμφαινα, ἡ ὗς ἡ θήλεια. Scrofa.
Γρύζω, Muttio.
Γρυνίζω, Grunnio.
Γρυπὴ, Naſuta.
γρυπὸς, Naſutus, Adunco naſo.
Γρυτεύω, Scruto.
γρύτη, Scruta.
γρυτοπώλης, Scrutarius.
γρυτοπωλεῖον, Scrutarium.
Γύας, ὁ τοῦ ἀρότρου, Dens aratri, Dentale.
Γυμνάζομαι, Geſtor, Vector.
γυμνασία, Geſtacio.
γυμνάζω μετὰ ὅπλων, Exercito, Exerceo.
γυμνασία ἡ μετὰ ὅπλων, Exercitacio.
γυμνασίαι τῶν μονομάχων, hæc Victualia. ſingulare non habet.
γυμνάσαι, Exercere, Ventilare.
γυμναστὴς, Exercitator.
γυμνὸς, Nudus.
γυμνότης, Nuditas.
γύμνωσις, Denudacio, Nudacio.
γυμνῶ, Denudo, Spolio, Nudo.
γυμνωτὴς, Denudator.
Γυναικάριον, Muliercula.
γυναικεῖον, Muliebrum.
γυναικώδης, Effeminatus, Muliebr9.
γυναικῶν κοσμητὴς, Cimnifo.
γυναιμανὴς, Vxorius.
γυνὴ, Mulier.
Γυρεύω, Guro.
Γῦρις, Pollis, Polline.
γυρίτης ἄρτος, Pollinaceus.
γυρίστριον κόσκινον, Pollinare cribrum.
Γῦρος ἀμπέλου, Strobo.
Γὺψ, Vultur.
Γυψοπλασία, Pluteum.
γυψῶ, Eſco.
Γωνία, Angulus.
γωνιαῖος, Angularius.

Δ

Δαδίον, Teda.
Δάηρος, ὁ ἀνδράδελφος, Leuir.
Δαιμόνιον, (νιοι, Larua.
δαίμονες καταχθό Manes.
δαίμονες, οἱ κατοικίδιοι θεοὶ, Lares.
[δ]αιμονισμὸς, Laruatus.
[δ]άκνω, Mordeo.
[δ]άκρυα, Lacrimæ.
[δ]ακρύω, Lacrimo.
[δ]ακτυλήθρα, Digitale.
[δ]ακτύλιος, ὃν φοροῦμεν, Anulus, Anellus.
δακτύλιος, ὁ τῆς ἕδρας, Anus.
δακτυλίδιον, Anellum.
δακτυλιαῖος, Anularius.
δακτυλιαῖον, Anularium.
δακτυλιοποιὸς, Anularius.
δακτυλιοθήκη, Anularius.
δακτυλίου ἐκτύπωμα, Expreſſio.
δακτυλοδεικτῶ, Digito.
δάκτυλος, Digitus.
Δαλὸς, Ticio, Torris.
Δαμάζω, Domito, Domo.
Δάμαλις, Bucula, Iuuenca, Vacca.
δαμάλιον, Vaccinia.
Δαμασκηνὸν, Prunus.
Δάμασις, Domitus, Domicio.
δαμαστὴς, Domitor.
Δανειακὴ, Feneraticia.
δάνειον, Chirografum, Feneracio, Mutuũ, Alienum.
δάνειον ἔκτοκον, Fenus.
δανείζω, Fenero, Mutuo.
δανείζομαι, Mutuor.
δανειστὴς, Creditor, Fenerator.
δανειστικὸς, Feneraticius, Fenebris.
δανείστρια, Creditrix.
Δὰξ, Mordicus.
Δαπάνη, Expenſa, Sumptus, Inpendium, Inpenſio.
δαπανηρὸς, Sumptuoſus.

δαπανηρότερον,	Penſius,Sumptuoſius.
δαπανῶ,	Abſumo,Impendo.
Δὰς,δαδὸς,	Teda.
Δασεῖα,	Adſpiracio.
δασεῖα,ἐπὶ ὕλης	Denſitas.
Δασμὸς,	Simultas.
Δασὺ,	Spiſſum.
δασὺς,	Hirſutus,Piloſus.
δασύπρωκτος,	Hirſiculus.
δασύτης,	Adſpiratio.
Δάφνη,	Laurus.
δάφνης καρπὸς,	Baca.
δάφνης κλάδος	Berbena.
δαφνὼν,	hoc Laurentum.
Δαψίλεια,	Largitas,Largitudo.
δαψιλέστερος,	Largior.
δαψιλέστερον,	Inpenſius,Largius,Pinguius.
δαψιλεύομαι,	Largo,Indulgeo.
δαψιλὴς,	Largus,Largitor.
δαψιλῶς,	Inpenſe, Large, Largiter,Prolixe,Adfatim, Abunde.
Δὲ,	Aſt, At, Autem, Ceterum,Verum.
Δεδαρμένος,	Ceſus.
Δεδεμένος,	Vinctus,Nexus,Ligatus
Δεδιδαγμένος,	Doctus.
Δεδικαιωμένος,	Iuſtificatus.
Δεδοκιμασμένος	Probatus.
δεδοκιμασμένως,	Opinate.
Δέδοικα,	Trepido,Paueo,Timeo.
Δεδροσισμένος,	Roſidus.
Δέησις,	Precatum, Deprecacio, Obſecracio,Peticio, Supplicacio,Oracio.
δεήσεις,	hæ Preces. ſingulare nõ habet.
δεησίδιον,	Petitiuncula, Precaciuncula.
Δεῖ,	Conuenit,Oportet.
Δεῖγμα,	Exemplum, Specimen.
δεικνύω,	Monſtro,Oſtendo.
δείκτης,	Oſtenſor.
δεικτικὸν,	Demonſtratiuum.
Δείλης,	Meridie.
δείλη πρὸς ἑσπέραν,	Crepuſcula, Crepuſculũ
Δειλία,	Formidacio, Trepidacio,Timiditas.
Δειλινὴ,	Merenda.
δειλινὸν,	Meridie.
Δειλιῶ,	Trepido,Formido.
δειλὸς,	Formidoloſus, Timidus.
δειλοποιῶ,	Pauefacio.
Δεινὴ,	Dira.
δεινὸς,	Malicioſus, Iniquus,Seuus, Trux, Aceruus, Acer,Atrox.

δεινότης,	Malicia, Iniquitas, Seuicia.
δεινοπαθῶ,	Dolenter fero.
δεινοποιῶ,	Aceruo,Inaceruo
Δεῖξις,	Oſtentacio.
δεῖξον,	Oſtende.
Δειπνάριον,	Cenula.
δειπνητήριον,	Cenaculum,Cenatoriu.
δειπνητὴς,	Cenator.
δειπνίζω,	Ceno.
δεῖπνον,	Cena.
δειπνῶ,	Ceno.
Δεισιδαιμονία,	Superſticia, Superſticiũ, Superſticio, Religio.
Δέκα,	Decem,Dena.
δεκάρχης,	Decurio.
δεκαρχία,	Decurionatus.
δεκαρχικὴ,	Decemvirilis.
δεκαρχικὸς,	Decurionalis.
δεκαδύο,	Duodena,Duodecim.
δεκαετὴς,	Decennalis.
δεκὰς, ἡ δεκανία,	Decuria.
δεκαούγγιον,	Dextans.
δεκαπλοῦν,	Decemplum.
δεκάπρωτος,	Decemprimus.
δέκαρχος,	Decanus.
δεκασμὸς,	Decumacio,Ambicio.
δεκαδεύω,	Decurio,Decemo.
δεκατῶ,	Decurio.
Δεκτικὸς,	Capax.
Δέλεαρ,	Inlecebra,Eſca.
δελεάσματα,	Lecebra.
δελεασμοὶ,	hæ Inlecebræ. ſingularia non habet.
δελεάζω,	Inlecebro,Pellicio, Allicio,Inlicio.
δελεάσαι,	Ineſcare,Inlicere.
Δελματικὴ,	Delmatica.
Δέλτοι,	Pugillares. ſingularia non habet.
δελτοποιὸς,	Tabellarius.
Δέλφαξ,	Porcellus,Maialis.
δέλφαξ ἐκζεστὸς,	Elixum.
Δελφὶς,	Delfinus.
Δελφὺς,ἡ μήτρα,	Vulua.
Δέμα,	Alligamentum.
Δεμάτιον,	Manipulum.
Δένδρον,	Arbor,Arbos.
δενδρώδης,	Arboreus.
δενδροκολάπτης, ὄρνεον,	Picus.
δενδροτόμος,	Arborum ſector.
δένδρου φλοιὸς,	Cortex.
δένδρου καρδία,	Arborata.
δενδρύφιον,	Virgultum.
δενδρὼν, ὁ τόπος,	Arboretum.
Δεξαμενὴ,	Ciſterna,Lacus.

Δεξιά,	Dextra.
Δέξιος,	Dexter.
Δεξιότερον,	Dextrorſum.
Δέομαι, παρακαλῶ,	Obſecro, Rogo, Supplico, Oro.
Δέομαι, χρήζω,	Egeo, Indigeo.
Δέον,	Oportunum.
Δεόντως,	Commode.
Δέος,	Timiditas, Metus, Perterritus, Territus, Formido, Trepidacio.
Δέρμα,	Tergum, hæc Pellis.
Δέρμα ἀνθρώπου,	hæc Cutis.
Δέρμα τὸ ὑπὲρ τ̃ ὀφρύν,	Supercilium.
Δέρμα τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον τῶν βοῶν,	Palcarium.
Δέρματος εἶδος Βαβυλωνικοῦ,	Beneuentanum.
Δερματοπώλης,	Pellio.
Δέρματα ῥάπτω,	Suto.
Δερματοῤῥάφος,	Pellio, Sutor.
Δέρω, τύπτω,	Vapulo, Caſtigo.
Δέρω, ἐκδέρω,	Cedo.
Δεσμά,	Compedes. ſingulare non habet.
Δέσμη,	Marina, Faſcis.
Δέσμη λαχάνων	Faſcis oleraris.
Δέσμη ξύλων ἢ ῥάβδων,	Faſciculum.
Δέσμη χόρτου,	Manipulus, Manipulũ.
Δέσμιος,	Vinctus.
Δεσμός,	Alligamentum, Vinculum, Nodũ, Nodus, Nexus.
Δεσμῶ,	Coarto, Ligo, Alligo, Nodo, Vincio, Deuincio, Necto.
Δεσμωτήριον,	Carcer.
Δεσμώτης,	Catenatus.
Δέσις,	Copulacio, Alligacio.
Δεσπότης,	Dominus, Erus.
Δέσποινα,	Domina, Era.
Δεσποτεία,	Dominatus, Dominacio, Eritudo. Proprietas.
Δεσποτικός,	Erilis.
Δεσπόσυνος,	Erilis.
Δεσποτεύω,	Dominor.
Δεσπόζω,	Dominor.
Δέτης,	Alligator.
Δεῦρο,	Huc. Age, Heia.
Δεῦρο ὧδε,	Eudum.
Δεῦτε,	Eus.
Δευτερεῖον,	Secundarium.
Δεύτερον,	Iterum, Secundum.
Δευτερῶ,	Gemino, Itero, Secũdo.

Δευτέρωσις,	Iteracio.
Δέχομαι,	Accipio, Capio, Capeſco Sumo, Percipio.
Δῆγμα,	Morſum, Morſus, Morſio.
Δήκτης,	Mordax.
Δηκτικός,	Mordoſus.
Δηλαδή,	Certe, Profecto, Nimirum, Nempe, Quippe, Scilicet, Videlicet, Vtique.
Δηλαυγῶς,	Dilucide.
Δῆλον,	Apertum, Manifeſtum.
Δηλονότι,	Profecto, Quippe.
Δῆλον ποιῶ,	Denoto.
Δῆλος,	Certus.
Δηλῶ,	Enuncio, Manifeſto, Significo, Notũ facio, Declaro, Deſigno.
Δήλωσις,	Significacio, Significatũ Enunciacio.
Δηλωτικός,	Declaratiuus.
Δηλωτικοί,	Demonſtrandi.
Δημαγωγός,	Rubicula, Popularis.
Δήμαρχος,	Tribunus.
Δημαρχία,	Tribunatus.
Δημαρχικὴ ἐξουσία,	Tribunicia poteſtas.
Δήμευσις,	Proſcripcio.
Δημεύω,	Proſcribo, Populor.
Δημηγορῶ,	Concionor, Adlocor.
Δημήγορος,	Concionator.
Δημηγορία,	Concio.
Δημηγέρτης,	Sedicionarius.
Δήμητρα,	Ceres.
Δημήτρια, ἑορτὴ Δήμητρος,	Ceralia.
Δημητριόληπτος,	Cereroſus.
Δημητριακός,	Cerealis.
Δήμιος,	Carnifex.
Δημιουργός,	Opifex.
Δημοκήδης,	Publicula.
Δημοκόπος,	Ambicioſus, Faccioſus.
Δημοκρατία,	Populi imperium, vel principatus, vel dominacio.
Δῆμος,	Populus, Vulgus.
Δῆμος Ῥωμαίων,	Populus Romanus.
Δῆμος μικρός,	hæc Plebis.
Δῆμον σεβόμενος	Populicula.
Δημοσίᾳ,	Puplice.
Δημοσιεύω,	Deuulgo, Puplico.
Δημοσίευσις,	Populacio, Publicacio.
Δημόσιος,	Publicus.
Δημοσιώνης,	Publicanus.
Δημόσιον τελώνιον	Publicarium.
Δημοσίων χρημάτων κλέπτης,	Depeculator.
Δημότης,	Vulgaris, Plebeius.

δημόται,	Populares.
δημοτικός,	Popularis.
δημοτικῶς,	Populariter.
δημοχαρής,	Plebicola.
δήμου δόγμα,	Populi ſcitum.
Δηνάριον,	Seſtertium, Denarius.
δηνάριον λευκὸν	Aſprum.
Δήποτε,	Cumque.
Δῆτα,	Demum.
Δηὼν, Δήμητρα,	Ceres.
Διὰ,	Di, Dis: Ob, Propter, Pro.
Διαβιβάζω,	Peragro, Perambulo.
Διαβαίνω,	Tranſgredior, Tranſitum facio.
Διαβάλλομαι,	Defero, Inſimulor.
Διαβάλλω, ἐπὶ διαβολῆς,	Inſimulo, Criminor, Obtrecto, Detraho, Defero.
Διαβάλλω, διαπέμπω,	Tramitto, Tranſmitto.
Διάβασις,	Tranſitus, Trāſgreſſus, Tranſgreſſio.
Διαβαστάζω,	Subſtento.
Διαβασταγμός,	Cunctacio.
Διαβεβαιωτικοὶ,	Adfirmandi.
Διαβεβαιοῦμαι,	Adſeuero, Adſencio.
Διαβεβρωμένος,	Pereſus.
Διαβήτης,	Norma.
Διαβιβάζω,	Tranſporto.
Διὰ βίου,	Perpetuo, Sempiterne.
Διάβολος,	Criminator.
Διαβολή,	Obtrectacio, Criminacio, Crimen.
Διὰ βραχέων πάνυ,	Breuiter, Breuiſſime, Pauco.
Διὰ βραχέων διηγούμενος,	Breuiarius.
Διαβρέχω,	Vmido.
Διάβροχος,	Vmidus, Madidus.
Διαγγελία,	Enunciacio.
Διαγγέλλω,	Enuncio.
Διαγεύομαι,	Deguſto.
Διαγινώσκω,	Diſcepto, Pernoſco, Dinoſco.
Διάγνωσις,	Cognitus, Cognicio, Diſceptacio.
Διαγνώμων,	Cognitor, Diſceptator, Arbiter.
Διαγνώστης,	Cognitor, Diſceptator.
Διαγορεύει,	Sancit.
Διαγράφω,	Scribo.
Διαγραφή,	Perſcripcio.
Διάγω, διέρχομαι	Diduco, Perduco, Tranſigo.
Διαγωγή,	Diductio.
Διάγω, διατρίβω,	Dego, Moro.
Διαγωγή, ἡ ἀναστροφή,	Remoracio, Stacio.
Διαγωνίζομαι,	Luctor.
Διαγωνισμός,	Dimicacio.
Διαδέχομαι,	Succedo.
Διάδημα,	Diadema.
Διαδίδωμι,	Diuido, Diſtribuo.
Διαδικῶ,	Obtrecto.
Διαδικασία,	Iurgium. Diſceptacio.
Διαδικάζομαι,	Iurgo.
Διαδικαζόμενος,	Litigator.
Διαδοχή,	Succeſſus, Succeſſio.
Διάδοχος,	Succeſſor.
Διαδρομή,	Diſcurſio, Decurſus.
Διάζεται,	Orditur.
Διαζευγνύω,	Abgrego, Diſiungo, Repudio.
Διαζευκτικός,	Diſiunctiuus.
Διαζευκτικόν,	Separatiuum.
Διάζευξις γάμου,	Diuortium, Repudium, Diſcidiū, Diſiunctio.
Διάζωσμα,	Præcinctum.
Διάθεσις, στοργή,	Affectio, Affectus.
Διάθεσις, διατύπωσις,	Diſpoſicio.
Διαθεωρῶ,	Diſpicio.
Διαθήκη,	Teſtamētum, Teſtacio.
Διαθήκη ἄγραφος,	Nuncupatio.
Διαθηκογράφος,	Teſtamentarius.
Διαθορυβῶ,	Diſturbo.
Διαθραύω,	Perfringo.
Διαθρυλλῶ,	Rumigero, Diuulgo.
Διαίρεσις,	Diuiſio, Diuiſus, Dicíſio
Διαίρεσις ὑπαρχόντων,	Hercicitus.
Διαιρέσιμον,	Diuiduum.
Διαιρετίας οὐσίας,	Herciſcundæ familiæ.
Διαιρέτης,	Diuiſor, Expunctor.
Διαιρῶ,	Diuido, Dirimo.
Δίαισις,	Diuortium, Diſcidium, Repudium.
Δίαισιν γάμου ποιοῦμαι,	Repudio.
Δίαιτα,	Dieta.
Δίαιτα, τὸ ὑπερῷον,	Cenaculum.
Διαιτάρχης,	Atrienſis.
Διαιτητής,	Diſceptator, Arbiter, Interuentor.
Διαιτητὸν, ἡ ἀπόφασις,	Arbitratum.
Διαιτῶ,	Interuenio, Diſcepto.
Διακατέχω,	Obtineo, Poſſideo, Retineo, Detento.
Διακατοχή,	Poſſeſſio.
Διακάτοχος,	Poſſeſſor, Detentator, Retentator.

Διακαθαίρω δένδρον,	Conluco.
Διακάμπτω,	Deflecto.
Διακειμένος,	Diſpoſitus.
Διακενῆς, μάτην,	Superuacue.
Διακέντησις,	Interpunctio.
Διακεχωρισμένος,	Segregatus.
Διακεχωρισμένως,	Separatim.
Διακεχυμένος,	Perfuſus, Diffuſus.
Διακεχυμένως,	Perfuſius.
Διακεκαυμένος,	Deuſtus.
Διακήρυξις,	Licitatio
Διακηρυκτικός,	Licitator
Διακινῶ,	Permoueo. Inambulo, Obambulo, Spacior.
Διακλύζω,	Interluo.
Διακολυμβῶ,	Tranſnato.
Διακομίζω,	Tranſporto, Perfero.
Διάκονος,	Miniſter.
Διακονία,	Miniſterium.
Διακονικός,	Miniſteriarius.
Διακονῶ,	Adminiſtro, Miniſtro.
Διακοπή,	Deciſio, Interruptio.
Διακόπτω,	Lanio, Interficio, Intercido, Decido, Concido, Incido.
Διακόρευσις,	Stuprum.
Διακορεύω,	Stupro.
Διακοσμῶ,	Exorno.
Διακράτησις,	Suſtentacio.
Διακρατῶ,	Suſtento, Poſſideo, Retineo.
Διακρίνω,	Diiudico, Examino, Diſcerno, Diſcrimino, Secerno, Decerno.
Διάκρισις,	Diſcriminacio, Examinacio.
Διακρούομαι,	Refuto.
Διαλαλιά,	Interlocucio.
Διαλαλῶ,	Interlocor.
Διαλαμβάνω,	Diſcepto.
Διαλανθάνω,	Perlateo, Deliteſco.
Διάλεκτος,	Elocucio, Sermocinacio, Diſputacio.
Διάλεκτος συνεστραμμένη,	Tortiloquium.
Διαλέγεσθαι,	Fari.
Διαλέγομαι,	Diſputo, Oro, Sermocinor, Diſſero.
Διαλελυμένος,	Diſſolutus.
Διάλεξις,	Diſputacio.
Διαλεχθῆναι,	Fandi.
Διαλείπω,	Intermitto.
Διάλειμμα,	Intermiſſio.
Διάλειψις,	Remiſſio.
Διαλεπίζω δένδρον,	Delibro.

Διαληρῶ,	Deliro.
Διαλλαγή,	Reconciliatio, Concilitas.
Διαλλαγὴ φιλίας,	Reconcilitas.
Διαλλάσσω,	Reconcilio.
Διάλογος,	hoc Digeſtum. Diſputacio.
Διαλογίζομαι,	Cogito.
Διαλογισμός,	Cogitatio.
Διὰ λόγων εὐνοῶ,	Faueo.
Διάλυσις,	Diſſolutus, Diſſolucio, Perſolucio, Tranſactio, Deciſio.
Διάλυσις γάμου	Diuortium, Diſcidium, Repudium.
Διαλύω,	Renodo, Diſſoluo, Deſoluo.
Διαλύω κοινωνίαν,	Diſſoluo.
Διαλύομαι,	Tranſigo.
Διαμαρτυρία,	Conteſtacio, Teſtificacio, Teſtacio.
Διαμαρτύρομαι,	Conteſtor, Obteſtor, Proteſtor, Teſtificor.
Διαμαστίζω,	Tranſuerbero, Diuerbero.
Διαμάχομαι,	Dimico.
Διαμάχεται,	Dimicacionem facit.
Διαμασῶμαι,	Mando.
Διαμαρτάνω,	Careo.
Διαμέλλω,	Procraſtino.
Διαμεμερισμένος,	Diuiduus.
Διαμεμερισμένως,	Diuidue.
Διαμένω,	Adſeuero, Perſeuero, Permaneo, Perduro.
Διαμερίζω,	Diſpartio, Partio, Dirimo, Diſcrepo.
Διαμερισμός,	Diſtribucio, Diuiſio.
Διαμεριστής,	Diuiſor.
Διαμέτρησις,	Dimenſio.
Διαμετρῶ,	Dimenſo, Dimecior.
Διὰ μίλτου ἐπιγραφή,	Rubrica.
Διαμονή,	Perennitas.
Διαναψύχω,	Perfrigeſco.
Διανέμησις,	Diuiſus, Diſtribucio, Diuiſio.
Διανεμητής,	Diſtributor, Expūctor.
Διανέμω,	Diſtribuo, Diuido.
Διανεύω,	Innuo.
Διανήχομαι,	Trano, Enato.
Διανομή,	Diuiſio, Diſtribucio.
Διανομὴ χρυσίου,	Sportula.
Διανομὴ ἀργύρου	Sportula.
Διανομὴ κρέως,	Viſceracio.
Διάνοια,	Animus, Senſus, Mens.

Διανοίγω, Interaperio,Diſcludo.
Διανοοῦμαι, Cogito.
Διανυκτέρευσις, Peruigilacio, Pernoctacio.
Διανυκτερεύω, Pernocto,Peruigilo.
Διὰ νυκτὸς, Per noctem.
Διανύω, Perago,Exigo,Conficio
Διαξύω, Rado,Erado.
Διαπαιγμὸς, Perluſio.
Διαπαίζω, Deludo,Eludo,Luditor.
Διὰ παντὸς, Sempiternũ, Per euum.
Διαπαρθενευτὴς, Deuirginator.
Διαπαρθενεύω, Deuirgino.
Διάπαρμα, Traiectus,Traiectio.
Διάπειρα, Experiencia.
Διαπεπαρμένος, Traiectus, Tranſfoſſus, Tranſfixus.
Διαπερῶ, Traicio,Trano.
Διαπείρω, Tranſuerbero,Tranſfigo,Tranſadigo.
Διαπειρῶμαι, Experior.
Διαπέμπω, Tramitto,Tranſmitto.
Διαπεφημισμένη Peruagata, Dimulgata.
Διαπηδῶ, Diſſulto,Reſulto.
Διαπιπράσκω, Diſtraho.
Διαπίπτει, Intercidit.
Διὰ πλατέων, Dilate.
Διαπλέω, Tranſnauigo.
Διαπληκτίζομαι,
Διαπνέω, Perſpiro.
Διὰ ποῖον πρᾶγμα, Quamobrem.
Διαπολεμῶ, Perbello.
Διαπόντιος, Tranſmarina,Tranſmarinus.
Διαπονῶ, Elaboro.
Διαπορεύομαι, Perambulo.
Διαπορία, Cunctacio,Heſitacio.
Διαπορήτης, Cunctator.
Διαπορῶ, Heſito.
Διαπορθμεύω, Tranſporto.
Διαπορθμήτης, Portitor.
Διάπρασις, Diſtractio.
Διαπράτης, Diſtractor.
Διαπράττομαι, Perago.
Διαπτύω, Nuſſito.
Διαπύλιον, Portorium.
Διάπυρος, Ardens.
Διαπωλῶ, Diſtraho.
Διαραίνω, Diſpargo.
Διαρέω, Diſtillo, Permano,Perfluo.
Διαρέμβομαι, Peruagor.
Διαρήσσω, Dirrumpo,Perrumpo, Corrumpo.
Διαρήγνυμαι, Diſſilio.
Διαρινήτης, Delimator.
Διαρίπτω, Diſſipo,Diſicio.
Διαρπαγὴ, Direptio.
Διάρροια, Diſtillacio.

Διασαλεύω, Concucio.
Διασαπὲν, Putrefactum.
Διασάφησις, Declaracio.
Διασαφῶ, Declaro, Explano, Deplano, Diſſero, Ediſſero.
Διὰ σὲ, Propter te.
Διασεισμὸς, Concuſſio.
Διασείω, Concucio,Diſcucio.
Διασημαίνω, Denoto.
Διασημότατος, Perfectiſſimus.
Διασημότατον, Perfectiſſimum.
Διασήπω, Putrefacio.
Διασκεδάζω, Diſſipo, Diſpargo.
Διασκέπτομαι, Delibero.
Διασκορπίζω, Diſicio,Diſpargo,Diſſipo.
Διασκορπισμὸς, Diſparſus.
Δίασμα, Orſum.
Διὰ σοῦ, Per te.
Διασπαράσσω, Dilanio,Lanio, Dilacero,Diſcrepo.
Διάσπασις, Vulſus.
Διασπασμὸς, Diſſipacio.
Διασπείρω, Diſſemino,Diſpargo.
Διασπορὰ, Diſparſio.
Διασπῶ, Diuello, Diſtraho, Diſicio.
Διαστάζω, Diſtillo.
Διασταθμίζω, Depondo.
Διάστασις, Diſtancia,Diuortium.
Διαστέλλω, Diſtingo, Diſpungo, Diſcerno.
Διαστήκω, Diſto,Perſto.
Διάστημα, Ambulacrũ, Spacium, Interuallum,Intercapcio.
Διάστημα χρόνου, Laxamentum.
Διαστίζω, Diſpungo,Diſtinguo.
Διαστίκτης, Diſtinctor.
Διάστιξις, Diſtinctio.
Διαστολεὺς, Diſtinctor.
Διαστολὴ, Diſtinctio.
Διαστρέφω, Peruerto,Diuerto.
Διαστροφὴ, Diuortium,Diſtortus, Peruerſio.
Διάστροφος, Peruerſus.
Διασυρμὸς, Cabillacio,Detractio, Obtractio.
Διασύρτης, Cabillator,Obtractor.
Διασύρω, Obtrecto,Detracto.
Διασφαγὴ, hic Amfractus.
Διασχίζω, Diſcindo,Diſcindo.
Διασχίζω ἱμάτιον, Diſſeco.
Διάταγμα, Edictum.
Διαταγὴ, ἢ διατύπωσις, Diſpoſicio.
Διάταξις, Conſtitucio.

διατακτής,	Diſpoſitor.
διαταγματικὸς,	Edictalis.
διατακτικῶς,	Ordinate.
διατακτῶ,	Conſtituo.
Διὰ ταῦτα,	Propterea.
Διαταράσσω,	Diſturbo, Perturbo.
Διατάσσω,	Ordino.
Διατάχους,	Quamcelerrime.
Διατεθρυλλημένος,	Diuulgatus.
Διατεταμένος,	Diſtentus.
Διατελῶ,	Perago.
Διατέμνω,	Intercido.
Διατείνω,	Diſtendo, Pertendo.
Διάτηξις,	Tabes.
διατήκομαι,	Liqueſco.
Διατίμησις,	Exiſtimacio, Taxacio.
Διατιμητὴς,	Eſtimator.
Διατιθέμενος,	Teſtator.
Διὰ τί,	Cur, Quare.
Διατίθημι, διατυπῶ,	Diſpono.
διατίθημι, διαθήκην ποιῶ,	Teſtamentum facio.
Διατινάσσω,	Percuſſo.
Διὰ τί οὕτως,	Quid ita.
Διατιτρῶ,	Perforo, Perfoſſo.
Διατιμῶμαι,	Taxo.
Διάτονος,	Intentiua.
Διὰ τοῦτο,	Ideo, Idcirco, Igitur.
Διατρέχω,	Diſcurro, Percurro.
Διατριβὴ,	Remoracio, Stacio.
διατρίβω,	Moror, Emoror, Immoror, Commoror.
Διατρυπῶ,	Perforo, Perfoſſo, Pertundo.
Διατυπῶ,	Conſtituo, Diſpono, Statuo.
διατύπωσις,	Diſpoſicio.
Διαυγάζει,	Perlucet, Luceſcit.
διαυγὲς,	Perſpicuum, Perlucidũ, Limpidũ, Liquidum.
διαυγὴς,	Limpidus, Lucidus.
διαυγῶς,	Liquido.
Διαφανὴς,	Limpidus, Lucidus, Specularis.
διαφαίνω,	Luceo, Perluceo, Luceſco, Interluceſco.
διαφανῆ,	Specularia.
διαφαίνει,	Luceſcit, Dilucet, Diluceſſit, Perlucet, Albeſcit.
Διαφέρει,	Intereſt, Refert, Difert.
διαφέρω,	Præſto, Difero.
διαφέρομαι,	Diſſideo, Diſſencio, Diſcordo.
Διαφεύγω,	Difugio.
Διαφημίζω,	Difamo, Deuulgo, Peruulgo.
Διαφθείρω,	Deprauo, Corrumpo, Praueſco.
διαφθορὰ,	Corrupcio, Interitus, Interrupcio.
διαφθορὰ, ἐπὶ ἀμβλώσεως,	Abortus.
διαφθορὰ, παιδὸς ἢ παρθένου,	Stuprum.
διαφθορεὺς,	Interruptor.
Διαφίημι,	Dimitto, Remitto.
Διαφιλονεικῶ,	Certamino, Contendo.
Διαφορὰ,	Controuerſia, Differencia, Diuerſitas, Diſcrimen, Diſcriminacio.
διάφορος,	Diuerſus, Præſtancior.
διαφόρως,	Differenter.
Διάφραγμα,	Interſeptum.
Διαφυγὴ,	Diffugium.
Διαφυλάττω,	Conſeruo, Obſeruo.
Διαφυσῶ,	Circumflo, Perflo.
Διαφωνῶ,	Diſcrepo, Abhorreo, Abhorreſco, Diſſencio, Diſſono.
Διαχαίνω,	Dehiſco.
Διαχάραξις,	Deſcripcio.
διαχαράσσω,	Deſcribo.
Διαχέω,	Diffundo, Perfundo.
Διαχειρίζω,	Digero.
Διάχρυσος,	Inauratus.
Διάχυσις,	Diffuſio.
Διαχωρισμὸς,	Separacio, Diſcrecio, Diſcidium.
διαχωριστὴς,	Separator.
διαχωριστικὸν,	Separatiuum.
διαχωρίζω,	Diſcrimino, Diſcerno, Secerno, Diſſocio, Separo, Dirimo, Segrego, Diſcrepo.
Δίβαθμον,	Bigradum.
Δίγλωσσος,	Bilinguis.
Διδαχὴ,	Doctrina, Doccio.
διδασκαλία,	Doctrina, Magiſterium.
διδασκαλία πράγματος,	Allegacio, Inſtruccio.
διδασκαλεῖον,	Doctrinum.
διδάσκαλος,	Doctor, Præceptor, Magiſter.
διδακτικὸς,	Docibilis.
διδάσκω,	Doceo.
Δίδραχμον,	Didrachmum.
Δίδυμος,	Geminus, Gemellus.
διδυμῶ,	Gemino.
Δι᾽ ἑαυτοῦ,	Per ſemedipſum.
Διεγείρω,	Excito, Surrecto, Suſcito.
διεγείρομαι,	Coorior.
Διελέγχω,	Redarguo, Refello.
Διελέχθη,	Adlocutus eſt.
Διῆλθε,	Pertranſi.
Διέλκω,	Diduco.

Διεξέρχομαι, Digredior.
Διέξοδος, Decurſus.
Διέπω, Modero, Rogo.
διέπων, Moderator, Rector.
Διερευνῶ, Perſcrutor, Rimor, Percunctor.
Διερρωγώς, Rimoſus.
διερρηγμένος, Rimoſus.
Διέρχομαι, Penetro, Pertranſeo, Tranſeo.
διέρχομαι, ἀναγινώσκω καὶ ἀπαγγέλλω, Pronuncio.
Διεσπαρμένος, Diſſeminatus.
Διεστραμμένος, Verſutus, Peruerſus.
Διέστηκα, Diſto.
διεστώς, Diſtans.
Διετία, Biennium.
διετής, Bimus, Bima.
Διαλύτωσις, Diſſolucio.
Διεφθαρμένος, Corruptus.
διεφθαρμένη, Deuirginata.
Δίεφθον, Decoctum.
Διεψοφηκός, Rimoſum.
Διήγημα, Narracio.
διήγησις, Narracio, Enarracio.
διηγηματικός, Enarrabilis.
διηγοῦμαι, Narro, Enarro.
Διημερεύω, Omnem diem exigo.
διήμερον, Biduum.
Δι' ἡμέρας, Interdiu.
Δι' ἣν αἰτίαν, Quã ob cauſam, Quam ob rem, Idcirco, Propterea.
Διηνεκής, Perennis, Perpetuus, Sẽpiternus, Diuturnus, Peremptorius.
διηνέκεια, Perennitas.
διηνεκῶς, Adſidue, Perpetuo, Semper.
Διῃρημένος, Diuiſus, Rimoſus.
διῃρημένος κατὰ χώραν τόπος, Pagus.
διῄρηται, Bipertita eſt.
Διηχῶ, Perſono.
Διηθῶ, Sacco, Percolo.
διηθημένον, Percolatum.
Διïπετὲς ὅπλον, ἀσπιδισκάριον, Ancile.
Δίïππον, Biga.
Διΐπταμαι, Peruolo.
Διïστῶ, Diſto, Spacio, Dirimo.
Διïσχυρίζομαι, Confirmo, Autumo.
Δικάζω, Iudico, Litigo.
δικαζόμενος, Litigator.
δικαιοδοσία, Iuriſdictio.
δικαιοδότης, Iuridicus.
δικαιολογία, Perſecucio, Allegacio, Diſſercio.
δικαιολογούμενος, Perſecutor.
δικαιοσύνη, Iuſticia, Equitas.
δίκαιον, Ius, Iuſtum, Fas.
δίκαιος, Iuſtus. AEquus, AEqualis, AEquabilis.
δικαιῶ, Iuſtifico, AEquum [illegible]nſeo.
δικαίωσις, Iuſtificacio.
δικαίως, AEque, AEqualiter, Iure Merito.
δικαστήριον, Iudicium, Examen.
δικαστικόν, Iudicatorium.
δικαστικός, Iudicarius, Iudicialis.
δικαστής, Iudex. Recuperator.
Δίκελλα, Raſter, Raſtrum, Vidẽs.
Δικέρατης, Bicornis.
Δικέφαλος, Biceps.
Δίκη, Contrauerſia, Examinacio, Iudicacio, Lis, Litigium, Cauſa.
δικολόγος, Cauſidicus, Patronus, Aduocatus.
δικολογία, Cauſidicatus, Cauſidicacio.
δικολογῶ, Cauſidicor.
δικορράφος, Sutelloſus.
Δίκρανος, δικέφαλος, Biceps.
δίκρανος, Furca.
δικρανοφόρος, Furcifer.
Δίκροτον,
Δίκταμνος, Dictamnus.
Δίκτυα, Caſſes. pluraliter tantũ declinatur.
δίκτυον, Retium.
δίκτυον κυνηγετικόν, Plagula, Retium.
δικτυοπλόκος, Retiarius.
δικτυοφόρος, Retiarius.
Δίκωπος, Biremis.
Δίλιτρος, Bilibris, Dupondius.
διλιτριαῖος, Bilibralis.
Διμερής, Bipertitus, Bipertita.
διμερῶς, Bipertito.
Διμέτωπος, Bifrons.
Διμηνιαῖος, Bimenſtruus.
διμηνιαῖον, Bimenſtruum.
Δίμιτος, Bilex.
Δίμοιρον, Beſſim.
Δίμορφος, Biformis.
Δίξεστον, Biſextum.
Διό, Propter quod, Proin, Quocirca.
Διογενής, Indigena.
Διογκοῦμαι, Turgeo, Turgeſco, Tumeſco.
Διοδεύω, Commeo.
Διὸ δή, Ideo quod, Propter quod, Quamobrem, Quapropter.
Διοδία, Bibium.
Διόδους, Bidens.

Διοίκησις,

Διοίκησις, Miniſteriũ, Adminiſtracio, Moderacio, Actus
διοικητικὸς, Gerulus, Adminiſtrator, Moderator, Rector, Miniſtrator.
διοικῶ, Adminiſtro, Miniſtro, Modero, Ordino.
Διολισθαίνω, Perlabor.
Δι᾽ ὀλίγων, Paucis.
Διόμνυμι, Deiuro.
Διόνυσος, Liber, Iacchus.
διονύσια, Liberalia, Bacchanalia. ſingularia non habet.
διονύσου μυστήρια, Orgia.
Διόπερ, Ideo, Idcirco, Proin, Proinde, Propter quod, Quare, Quocirca, Quoniam, Quod, Igitur.
Δι᾽ ὃ πρᾶγμα, Quamobrem, Quare.
Διόπτρα, ἡ τῶν μέ- Grumma.
Διορθωτὴς, (τρων, Corrector, Emendator.
διόρθωσις, Correctio, Emendacio.
διορθοῦμαι, Emendo, Corrigo.
Διορισμὸς, Diffinicio.
διορίζω, Diſtermino, Diffinio.
Διορυγὴ, Perfoſſura, Perfoſſio.
διορυγμὸς, Perfoſſio.
διορύκτης, Perfoſſor.
διορύσσω, Perforo, Perfoſſo.
Διότι, Quare.
Διούγκιον, Sextans.
Διπλασιασμὸς, Iteracio.
διπλασιάζω, Duplico, Itero, Gemino
διπλοῦς, Biplex, Duplex, Duplus.
διπλοῦς χρύσινος, ἤγουν ὀβολὸς, Dipundium.
διπλῶ, Duplico, Duplo.
δίπλωμα, Diploma.
διπλῶς, Bifariam.
Δίπους, Bipes. (habet.
Δίπωλα, hæ Bigæ. ſingulare non
Δισέκτακτον, Biſextum.
Δὶς ἑπτὰ, Bis ſeptem, Bis ſeptena.
Δισκεύω, Roto.
δίσκος, Diſcus, Lanx.
Δισσὰ, Bina.
δισσὸς, Bilinguis.
δισσῶς, Bifariam.
Διστασμὸς, Heſitacio, Varicacio.
διστάζω, Dubito, Heſito.
Δίσταθμος, Dipundius.
Διστακτικῶς, Dubitanter; Dubie.
Διστεγὲς οἴκημα, Superficium.
Δίστομος, Anticeps.
δίστομος πέλεκυς, Bipennis.
Διχῶς, Bipertito.
Δίσωμος, Bimembris.
Διττὸς, Geminus.
Δίυγρος, Liquidus, Madidus, Roſcidus, Humidus.

Διυλίζω, Defeco, Feco, Sacco, Percolo.
Διυπνίζω, Expergefacio, Suſcito.
διυπνίζομαι, Exomnio, Expergiſcor.
Διφασίως, Bifariam.
Διφθέρα, τὸ βιβλίον, Membranum, Codex.
διφθέρα πλοίου, Segeſtrum.
Δίφορος, Bifer.
Δίφραξ, Solar.
δίφρος, Sella.
διφροφόρος, Sellarius.
Διφυὴς, Geminus, Biceps.
Δίχα, Præter, Abſque.
Διχόνοια, Diſcordia, Diſſenſio.
διχονοῶ, Diſcordor.
διχόνους, Diſcors.
Διχοστασία, Diſſeſſio, Diſſenſio, Diſ-
διχοστατῶ, Diſſideo. (cordia,
Δίχρους, Δίχρω- Diſcolor.
Διχῶς, (μος, Bifariam, Bipertito.
Δίψα, Sitis.
διψῶ, Sicio.
διψώδης, Torridus.
Διώβολον, Dipundius.
Διωγμὸς, Δίωξις, Perſecucio.
διώκτης, Perſecutor.
διώκω, Sector, Secor.
Διωρία, Intercapedo, Spacium.
Δόγμα, Conſultũ, Scitum, Conſultacio. Secta.
δογματίζω, Cõſulto, Cenſeo, Decer-
δογματικὸς, Conſultus. (no.
Δοθίνη, Aurunculus, Forũculus.
Δοιὰς, Duitas.
Δόκησις, Eſtimacio, Viſio.
Δοκιμασία, Adprobacio, Examinacio, Probacio, Taxacio, Eſtimacio.
δοκιμασθείσης, Trutinata.
δοκιμάζω, Adprobo, Eſtimo, Examino, Probo, Perpẽdo
δοκιμαστὴς, Probator.
δόκιμον, Idoneum, Probabile.
δόκιμος, Probus, Probabilis.
Δοκὸς, Tignus, Tignũ, Trabes.
δοκοποιὸς, Tignarius.
δοκοτέκτων, Tignarius.
δοκῶ, Tigno.
δοκῶ, τὸ νομίζω, Credo, Videor.
δοκώδης, Trabalis.
δόκωσις, Tignacio.
Δόλιος, Doloſus, Aſtutus, Tergiuerſator, Pellax.
δόλος, Dolus, Fraus.
δολοφόνος, Interemptor.
δολῶ, Maculor.
Δόναξ, Harundo.
Δόξα, Gloria.

δόξα ἡ ἀπὸ τοῦ πολέμου, Adoria.
δοξάζω, νομίζω, Exiſtimo.
δοξάζω, Glorifico, Honorifico, Magnifico, Nobilito, Glorior.
Δορὰ, Tergus, Tergum, Pellis.
Δοριάλωτος, Manu captus.
Δορίκτητος, Haſta captus.
Δορκὰς, Dama, Capriola.
Δόρυ, Haſta, Pilum, Telum.
δορυφόρος, Stipator, Satelles, Satellis
δορυφορῶ, Stipo.
Δὸς, Da, Cedo. vt Terent. in Phorm. Tu mihi argentum cedo.
δόσις, Datum, Dacio.
δότης, Dator.
δοτικὴ, Datiuus.
Δουλαγωγῶ, In ſeruitutem redigo.
δουλάριον, Seruulus.
δουλεία, Seruitus, Seruitium, Seruitudo, Famulatus, Famulacio.
δουλεύω, Famulor, Seruio.
δούλη, Serua, Ancilla.
δουλικὸς, Seruilis.
δοῦλος, Seruus.
δοῦλος οἰκέτου, Vicarius.
δοῦλος ὑπηρέτης στρατιώτου, Calo.
Δοχὴ, Exceptio.
δοχεῖον, Capacitas, Receptaculũ.
Δράγμα, Manipulum, Manua, Dragma.
Δρακοντίλος βοτάνη, Fel terræ.
δράκων, Draco.
δράκων, ἰχθὺς, Draco.
δρακοντοφόρος, Draconarius.
Δρᾶμα, ἐπὶ ἀποτήματος, Facinus.
δραματουργὸς, Facineroſus.
δρᾶμα, ἐπὶ ποιήματος, hæc Fabula.
Δράμε, Curre.
Δρὰξ, ἡ τῆς χειρὸς, Pugnus.
Δραξάμενος, Nanctus.
Δραπετεύω, Fugio.
δραπέτης, Fugitiuus.
δραπετικὸς, Fugitiuarius.
δρασμὸς, Fuga.
Δράσσομαι, Prendo, Adprehẽdo, Cõprehendo, Nanciſcor.
δράκτης, Efficax.
δραστικὸς, Agens.
Δραυκίον, Monile.
Δραχμὴ, οἱ ἓξ ὀβολοὶ, Drachmum.

Δρέπανον, Falx.
δρεπανηφόρος, Falcifer.
δρέπομαι, Carpo, Decerpo.
δρεπτικῶς, Carptim.
Δρίλλος, Varus.
Δριμὺς, Acerbus, Acer, Acris.
δριμύτης, Acrimoniũ, Aceruitas.
Δρόμαξ, Currax.
δρομεὺς, Curſor.
δρομεὺς ἵππος, Currulus equus.
δρόμος, Curſus.
δρόμοι, Curricula.
Δροσερὸς, Roſcidus.
δροσίζω, Roro.
δρόσος, Ros.
δροσώδης, Roſcus.
Δρύϊνος, Quercinus.
δρυμὸς, Nemus, Saltus, Condenſum.
δρυμὼν, ὁ τόπος, Quercetum, Roboretũ.
δρυοκολάπτης, Picus.
δρῦς, Quercus.
δρυοτόμος,
Δρῶ, Actito, Ago.
Δρωπακίζω, Pilo.
δρωπακιστὴς, Dropaciſta, Colipilarius, Depilator.
Δυανδρικὸς, Duumuiralis.
δυὰς, Duitas.
δυϊκὸς, Dualis.
δυϊκῶς, Dualiter.
Δύναμις, Tenor, Vigor, Vis, Virilitas, Virtus, Potencia, Valencia, Potentatus.
δυναμικὸς, Virioſus.
δύναμαι, Poſſum, Queo.
δυναστεία, Potencia, Potentatus.
δυνάστης, Potens.
δυνατὸς, Validus, Potens, Potis, Poſſibilis.
Δύνω εἰς ὕδωρ, Mergo.
δύνει ὁ ἥλιος, Occidit.
Δύο ἀδελφῶν γυναῖκες, inanitrices.
Δυσανασχετῶν, Inpaciens.
Δυσαερία, Nuuilum.
Δυσάρεστος, Moroſus.
δυσαρεστία, Moroſitas.
Δύσβατος, Inacceſſus.
Δυσέκπλοκος, Inextricabilis.
Δυσεντερικὸς, Torminoſus.
Δύσερις, Pertinax.
Δυσέφικτος, Arduus.
Δυσκαταγώνιστος, Ineluctabilis.
Δυσκαταπάλαιστος, Ineluctabilis.
Δύσις, Occaſus.
Δύσκολος, Moroſus, Difficilis, Truculentus.

δυσκολία, Difficultas,Moroſitas.
δύσκολον, Difficile.
δυσκολαίνω, Difficulto.
δυσκόλως, Difficulter.
Δύσλυτος, Nodoſus.
Δυσμένεια, Infeſtacio,Infenſio.
δυσμενής, Inimicus,Infeſtus.
δυσμενῶς, Inclementer.
Δύσμορφος, Deformis.
δυσμορφία, Deformitas.
Δύσνοος, Obtuſus, Hebes, Hebetus.
Δυσόδευτος, Diuius.
Δυσοιώνιστος, Infauſtus.
Δυσόναρ, Infauſtus.
Δυσόρατος, Inperſpicuus.
Δύσοσμον, Fœtidum.
Δυσκερία, Subſtillum.
Δυσπερίληπτον, Incomprehenſibile, Incomplexiuum.
Δύσπιστος, Incredibilis.
Δύσπνοια, Suſpirium.
δυσπνοϊκός, Suſpirioſus.
Δύσριγος, Algidus.
Δύσις ἐν ὕδατι, Merſio.
Δυσσεβῶ, Violo.
Δύσοιστος, Inportabilis.
Δύστροπος, Male moratus.
Δυστυχής, Calamitoſus,Infelix.
δυστυχία, Calamitas, Erumna.
δυστυχῶς, Infeliciter.
Δυσφημία, Infamia,Inpietas.
δυσφημεῖ, Inpie loquitur, Infauſte loquitur.
Δυσφορῶ, Heſito.
Δυσχέρεια, Offenſio, Difficultas.
δυσχερής, Difficilis.
δυσχερῶς, Difficile, Difficulter.
Δυσχείμερος, Algidus.
Δυσχρηστία, Incommodum.
δύσχρηστος, Incommodus.
δυσχρηστῶ, Incommodo.
Δυσώδης, Olidus,Teter,Putidus.
δυσωδία, Putor,Fetor.
Δυσώπησις, Ambicio.
δυσωπῶ, Exoro.
Δύτης, Vrinator.
δύτης ὄρνις, Mergus.
δυτικός, Occaſibus.
Δώδεκα,δυόδεκα, Duodecim.
Δῶμα, Tectum.
Δωράκινον, Duracinum.
Δωρεά, Donacio,Liberalitas.
δωρεὰ θεία, Indulgencia.
δωρεὰ Καίσαρος, μέτρον οἴνου ἑξάξεστον, Congiarium.
δωρεὰν λαβών, Adeptus.
δωρεάν, Gratis.
δωρητικός, Donator.
δωρημαῖον, Gratuitum.
δωροδόκος, Ambicioſus.
δωροδοκῶ, Munero,Demunero.
δῶρον, Donũ, Munus, Munuſculũ.
δῶρον στρατιώταις, Donatum.
δωροῦμαι, Dono,Munero.

E

Ἔα, ἐπίρρημα, Heia.
Ἔα, ἔα, Heem.
Ἑάλω, Captus eſt.
Ἔαρ, Ver.
ἐαρινὴ τροπή, Verna.
ἐαρινός, Vernus.
Ἔασον, Demitte,Mitte.
Ἑαυτὸν παραδοὺς ἐν πολέμῳ, Dediticius.
Ἑαυτοῦ, Sibimet,Sibimetipſi.
Ἐγγαμίζω, Marito.
Ἐγγελῶ, Inrideo.
Ἔγγεον, Terreſtre.
Ἔγγιστος, Proximus, Propinquus.
ἔγγιστα, Proxime,Prope,Iuxta.
Ἐγγίζω, Adpropinquo, Propinquo.
Ἐγγλυκαίνω, Indulceo.
Ἐγγλύφω, Inſculpo.
Ἔγγονος, Nepos.
ἐγγόνου γαμετή, Pronurus.
ἐγγόνη, Neptis.
ἐγγόνης ἀνήρ, Progener.
Ἐγγραφή, Inſcriptio.
ἐγγραφεύς, Deſcriptor.
ἔγγραφος, Inſcriptus.
ἐγγράφω, Inſcribo.
Ἐγρήγορος, Solers.
Ἐγγύη, Vadimoniũ, Fideiuſſio.
ἐγγυητής, Fideiuſſor,Sponſor.
ἐγγυηταί, Vades.
Ἐγγύς, Iuxta,Propter,Prope.
ἐγγύτερος, Propior.
Ἐγγυῶ, Spondeo.
Ἐγείρομαι, Surgo.
ἔγερσις, Surrectio.
Ἐγκάθετος στρατιώτης, Sedulus.
Ἐγκαινίζω, Innouo.
Ἐγκαίω, Inuro.
Ἐγκαλύπτομαι, Velor,Operior.
Ἐγκαλῶ, Culpo,Incuſo.
Ἔγκατα, Inteſtina,Interanea,Exta.
Ἐγκαταλείπω, Relinquo.
ἐγκατάλειψις, Reliquacio.
Ἐγκαταλιμπάνω, Derelinquo.
Ἐγκατάλιμμα, Reſiduum.
Ἔγκαυστον, Recremandum.
Ἐγκείμενος, Inſitus.
Ἐγκεκαυμένος, Infectus,Inuſtus.
Ἐγκεκαλυμμένος, Velatus,Tectus.

Ἐγκεκλεισμένος, Incluſus.
Ἐγκεκεντρισμένος, Inſiticius.
ἐγκέντρισις, Inſitus, Inſercio.
ἐγκεντρίσιμος, Inſerticius.
ἐγκεντρισμὸς, ἐπὶ τοῦ παροξύνοντος, Incitacio, Inſtigacio.
ἐγκεντρίζω, παροξύνω, Inſtimulo, Inſtigo.
ἐγκεντριστὴς, Inſtimulator, Inſtigator
ἐγκεντρίζω δένδρον, Inſero.
ἐγκεντρῶ, Inpungo.
Ἐγκέφαλος, Cerebrum.
Ἔγκλημα, Crimen, Obiectamen.
ἐγκληματικὸς, Criminalis.
ἔγκλησις, Criminacio, Incuſacio.
Ἐγκλείω, Includo.
Ἔγκλισις, Inclinacio, Modus.
Ἐγκοιμητήριον, Dormitorium.
Ἐγκολπίζω, Inſinuo.
Ἐγκόπτω, Incido, Inpedio.
Ἔγκοτος, Infeſtus.
Ἐγκρατὴς, Continens, Tenax, Compos.
ἐγκράτεια, Continencia, Tenacitas.
Ἔγκυος, Grauis, Pregnans.
ἐγκύμων, Grauida, Grauis, Pregnans.
Ἐγκώμιον, Laudacio, Cõlaudacio.
ἐγκωμιάζω, Comiſſor. Laudo.
ἐγκωμιαστὴς, Laudator.
ἐγκώμια νεκρῶν, Neniæ. ſingulare non habet.
Ἔγνων, Cõperi, Cognoui, Sciui.
ἐγνωσμένος, Notus.
Ἐγχαράσσω, Inſigno, Inciſo.
Ἐγχείρημα, Inceptum, Conamen.
ἐγχείρησις, Conatus.
ἐγχειρίδιον, Manualium.
ἐγχειρίζω, Mando, Iniungo, Committo.
ἐγχείρισις, Mandatum.
ἐγχειριστὴς Mandator.
ἐγχειρῶ, Conor.
Ἔγχελυς, Anguilla.
Ἐγχέω, Infundo.
Ἔγχρισις, Inunctio.
Ἐγχρονίζω, Inmoror.
Ἐγχυματίζω, Infundo.
Ἐγχώριος, Gentilis.
Ἐγὼ αὐτὸς, Egomet, Egometipſe.
Ἐγὼ μὲν, ἐγὼ μὲν οὖν, Equidem.
Ἔδαφος, Humus, Humũ, Solum, Pauimentum.
Ἔδεσμα, Eſca, Cibus, Pulmentarium.
Ἕδνα, hæc Sponſalia. ſingulare non habet.
Ἕδος, Puluinarium, Sacrariũ.

Ἕδρα, ἡ καθέδρα, Sedilis, Sedes.
ἕδρα, ὁ δακτύλιος Anus.
Ἑδράζω, Cõloco, Sedo, Stabilio.
ἑδραῖος, Firmus, Stabilis.
ἑδραιῶ, Stabilito.
ἕδρασμα, Puluinarium.
Ἐζητήθη, Ventilata eſt.
Ἐζωσμένος, Cinctus.
Ἐθελοντὴς, Vltronius, Voluntarius.
Ἐθίζομαι, Adſuefio, Adſueſco.
ἐθίζω, Adſueſco, Inſueſco, Cõſuefacio.
ἔθιμον, Conſuetum, Solenne.
ἔθιμα, Solennia, hæc Sueta. ſingularia non habet.
ἐθίμως, Rite, Ritu.
Ἐθνικὸς, Gentilis.
ἔθνος, Gens, Nacio.
ἐθνοφύλαξ, Gentilicius.
Ἔθος, Cõſuetudo, Mos, Ritus.
ἔθος ἔχω, Soleo.
Εἰ, ἀντὶ τοῦ ἐὰν, An, Sin, Si.
εἶ, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις, Es.
Εἶα, Heia.
Εἰ δὲ, Si autem, Sin autem.
Εἴδεα, Genus, Species.
Εἰ δὲ μὴ, Si minus, Alioquin.
Εἰδέναι, Noſſe, Scire.
Εἰδημόνως, Scienter.
εἰδήμων, Gnarus, Scitus, Sciens.
εἴδησις, Pericia, Sciencia.
Εἶδος, Species, Vultus.
εἶδος, ἡ ποιότης, Qualitas.
εἶδος ἀκάνθης ἱματίῳ κολλώμενον, Lappa.
εἶδος ἀκοντίου, Geſa, Sparus, Sariſa.
εἶδος δέρματος Βαβυλωνικοῦ, Beneuentanum.
εἶδος νούμμου, Seſtertium.
Εἰδωλοθυσία, Inmolacio.
εἰδωλολάτρης, Simulacra colens.
εἴδωλον, Simulacrum, Larua.
Εἰδὼς, Conſcius, Sciens.
Εἶεν, Sit.
Εἴθε, Vtinam.
Εἰθισμένος, Conſuetus.
Εἰθύνω, Rego, Dirigo.
Εἰκάζω, Eſtimo, Conicio.
Εἰ καὶ, Licet, Tamẽ ſit, Sin etiã.
Εἰκαῖος, Nugax, Futilis, Vanus.
εἰκαιότης, Inanitas, Vanitas.
Εἰ καὶ μάλιστα, Licet, Maxime, Quamquã, Quanuis, Tamen (etſi.
Εἰκασία, Eſtimacio.
εἰκάσιμος, Eſtimabilis.
εἰκαστὴς, Eſtimator.
Εἰκῆ, Fruſtra, Inaniter, Sine cauſa, Superuacue.

Εἰκονίζω, Imaginor.
εἰκονογραφία, Imaginacio.
Εἰκὸς, Credibile, Veriſimile.
Εἴκοσι, Viginti.
εἰκοςὴ, Viceſima.
εἰκοςωτὴς, ὁ τῆς εἰκοςῆς ἀπαιτῶν, Viceſimarius.
Εἰκότα, Credibilia.
εἰκότως, Quippe, Sane, Merito.
Εἴκω, Cedo.
Εἰκὼν, Imago, Effigies.
Εἵλετο, Elegit, Optauit.
Εἴλη, Glouus, Acies, Ala, Cohors.
εἰληδὸν, Turmatim.
Εἰλήθια, Lucina.
Εἴλημα, Volumen.
Εἰλιγγιός, Vortigo.
εἰλιγγώδης, Vorticuloſus.
ἕλιξ, Vortex, Vertigo, Vortigo.
Εἰλικρινὴς, Sincerus, Integer, Sinceris.
εἰλικρινῶς, Sincere.
Εἰλόμην, Elegi.
Εἰλοῦμαι, Voluto.
Εἰλὺς, Limus.
Εἰλῶ, Plico, Voluo.
Εἱμαρμένη, Fatum.
εἱμαρμένον, Fatale.
Εἱμὰς, Lorus, Lorum.
Εἰ μὴ, Ni, Niſi, Si non, Quod ſi non.
εἰ μὴ θαυμαστὸν, Ni mirum.
εἰ μὴ κατὰ τύχην, Ni forte, Niſi forte.
εἰ μὴ σφάλλομαι, Ni fallor.
εἰ μή τι, Niſi ſi.
Εἱμείρομαι, Geſtio, Deſidero.
Εἵνεκα, Cauſa.
Εἶναι, Eſſe, Fore.
Εἰπὲ, Dic, Memora, Cedo.
Εἴποτε, Si quando.
Εἴπου, Sicubi, Si vſquam.
Εἴπω, Dico, Memoro.
Εἴπως, Si quomodo, Si vſquã.
Εἴπωσις, ἡ σφίγξις, Preſſus.
Εἰργασμένος, Factus.
Εἴργω, Veto, Prohibeo.
Εἰρεσία, Remigium.
Εἰρηνάρχης, Pacator, Irenarcha.
εἰρηνεύω, Paco.
εἰρήνη, Pax. pluraliter non declinatur.
εἰρήνην ἄγω, Pacifero.
εἰρηνικὸς, Pacatus.
εἰρηνοποιὸς, Pacificus.
εἰρηνοποιῶ, Pacifico, Paco.
Εἱρκτὴ, Septum.
Εἱρκτικὸς, κωλυτικὸς, Arciuus.
Εἱρμὸς, Connexio, Series.

Εἰρωνεύομαι, Pellico, Cauillor.
εἰρωνία, Pellicacio, Cauillacio.
εἰρωνίαι, Blandiciæ. ſingulare nõ habet.
Εἷς, ὄνομα, Vnus.
Εἰς, πρόθεσις, Erga, In.
Εἰσαγγελεὺς, Delator.
Εἰσάγω, Induco, Introduco.
εἰσαγωγεὺς, Lator, Inſtitutor.
εἰσαγωγὴ, Inductio, Introductio, Inſtitucio, Inſtitutũ.
Εἰς ἀκέραιον, In integrum.
Εἰσάκουσον, Exaudi.
εἰσακούω, Exaudio.
Εἰσακτὴς, Inductor.
Εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαθίστασθαι, Antico.
Εἰσαῦθις, In poſterum.
Εἰς αὔριον, In craſtinum.
εἰς αὔριον ἀναβάλλομαι, Recraſtino.
Εἰσβάλλω, Inmitto.
Εἰσδέχομαι, Admitto.
Εἰσδύνω, Penetro.
Εἰς ἔγκλημα δοθεὶς, Noxæ deditus.
Εἰσελαύνω, Ineo, Intro.
Εἰσενεχθὲν, Collatum. Rogatum.
Εἰσέρχομαι, Ineo, Introeo, Ingredior, Introgredior.
Εἰς ἔτος, Ad annum.
Εἰσήγησις, Expoſicio.
εἰσηγητὴς, Lator.
εἰσηγοῦμαι, Expono.
Εἰσηλύσιον, Introitum.
Εἰσηνέχθη, Latum eſt, Lata eſt.
Εἰσιτήριον, Per introitum.
Εἰσκεκλημένος, Inuitatus.
Εἰς κόλασιν δοθεὶς, Noxæ deditus.
Εἰσκομιδὴ, Inlacio.
εἰσκομίζω, Infero, Inporto.
εἰσκομισθὲν, Collatum.
Εἰς κόρακας, In malam rem.
Εἰς μάτην, Gratis, In vacuum.
Εἰσοδιάζω, Redigo.
εἰσοδιασμὸς, Radicacio.
εἴσοδος, ἐπὶ οἰκίας, Aditus, Introitus, Ingreſſus.
εἴσοδος, ἡ λῆψις, Acceptus, Obuencio.
Εἰς οὐδὲν δέον, Ne quiquam.
Εἰσπέμπω, Inmitto.
Εἰσπέμπτην, Die quinta.
Εἰσπηδῶ, Inſilio, Inuado, Inrũpo.
Εἰσποίησις, Adoptio.
εἰσποιητὸς, Adoptiuus.
εἰσποιοῦμαι, Adopto.
Εἰς ποῖον μέρος, Corſum.
Εἰσπορεύομαι, Introeo, Ingredior.
Εἴσπραξις, Exactio.

εἰσπράττω, Exigo.
Εἰσρέω, Influo.
Εἰς τὰ ἀριστερὰ, Siniſtrorſum.
εἰς τὰ δεξιὰ, Dextrorſum.
εἰς τέλος, Vſque finem.
εἰς τετάρτην, Die quarta.
εἰς τὴν αὔριον, In craſtinum.
εἰς τὴν πρὸ ταύτης ἡμέραν, In ante diem.
εἰς τὸ αὐτὸ, In vnum.
εἰς τὸ ἐνδότερον, Introrſum.
εἰς τὸ ἑξῆς, Deinceps.
εἰς τὸ ἐξώτερον, Extrorſum.
εἰς τὸ ἐπιὸν, In poſterum.
εἰς τὸ κατ' ἰδίαν, Seorſum.
εἰς τὸ μέλλον, In poſterum.
εἰς τὸ παρὸν, In præſens, In præſenti.
εἰς τοὐπίσω, Retro, Retrorſum, Retrouerſum.
εἰς τρίτην, Perendie.
εἰς ὑπάντην, Obuiam, Aduerſum.
εἰς ὕστερον, In poſterum.
Εἰσφέρω, Infero.
Εἰς φιλίαν διαλλάσσω, Reconcilio.
Εἰσφορὰ, Penſum, Tributum, Inlatum.
εἰσφορὰ νόμου, Rogacio legis.
Εἰς φυγὴν δίδωμι, Terga do.
Εἴσω, Intra, Intro.
Εἰς ὥρας, Ad annum.
Εἶτα, Deinde, Dehinc.
Εἴτε, Seu.
Εἴ τι, Siquid.
Εἴ τι αὖ, Εἴ τι δήποτε, Quidquid.
Εἴ τινι τρόπῳ, Siquo modo.
εἰ τυχὸν, Vt puta.
Εἰχὼρ, Sanies.
Εἴωθα, Soleo.
εἰώθασιν, Adſolent, Conſueuerũt.
εἰωθὼς, Solennis, Solens.
Ἐκ, De, Ex.
Ἕκαστος, Singulus, Quiſquis, Vnuſquiſque.
ἑκάστοτε, Adſidue.
Ἑκάτερος, Vterque.
ἑκατέρωθεν, Vtrinque.
ἑκατέρωσε, Vtroque, Vltro citroq;.
Ἑκατὸν, Centum.
ἑκατοντάκις, Centiens.
ἑκατόνταρχος, Centenarius, Centurio.
ἑκατοντάφυλλον, Centifolia.
ἑκατονταετὴς, Centenarius.
ἑκατοστὴ, Centeſima.
Ἐκ βάθρων, Funditus.
Ἐκβαίνω, Egredior.
Ἐκβακχεύω, Debacchor.
Ἐκβάλλω, Eicio, Expello, Deicio, Proicio.
Ἐκβαστάζω, Eueho, Exporto.
Ἔκβασις, Egreſſus, Exitus, Euentus, Exceſſus.
Ἐκβεβλημένος, Exploſus.
Ἐκβεβρωμένη, Exeſa.
Ἐκβιάζομαι, Extorqueo, Enitor.
Ἐκβιβαστὴς, Executor, Viator.
ἐκβιβασμὸς, Effectus, Execucio.
ἐκβιβάζω, Exequor, Efficio.
Ἐκβολὴ, Iactus.
Ἐκβοῶ, Exclamo.
Ἐκβρασθεὶς, ἐκριφεὶς, Expulſus.
ἐκβράσματα, Papulæ.
ἐκβράσσει τὸ σῶμα ἡ θάλασσα, Reſpuit corpus.
ἐκβράσσω, Euomo.
Ἐκβυρσῶ, Decorio.
Ἐκγλύφω, Excudo.
Ἔκγονος, Nepos.
ἐκγόνη, Neptis.
Ἐκγυμνάζω, Exerceo.
Ἐκδεδομένος, Dediticius.
Ἐκδέρω, Decorio, Deglubo.
Ἐκ δευτέρου, Iterum, Secundo.
Ἐκδέχομαι, Expecto, Præſtolor, Operior.
Ἔκδηλος, Clarus.
ἐκδήλως, Manifeſte.
Ἐκδημία, Peregrinacio, Profectio.
Ἔκδημος, Profector.
Ἐκ διαστήματος, Eminus.
Ἐκδιδάσκω, Edoceo.
Ἐκδίδωμι, Edo, Dedo.
ἐκδίδωμι εἰς κόλασιν, Dedo.
ἐκδίδωμι ἐπὶ μισθῷ, Conloco, Loco.
ἐκδίδωμι πρὸς γάμον, Conloco.
Ἐκδίκησις, Defenſio, Vendiciũ, Vlcio, Vindicia, Vindicacio.
ἐκδικία, Defenſio, Vindicta.
ἔκδικος, Defenſor, Vindictor.
ἔκδικος ἐλευθερίας, Adſertor.
ἔκδικος, τιμωρὸς, Vltor, Vltus. Terentius Phorm. -- & ſenis eſſem vltus iracundiam.
ἐκδικῶ, Vindico, Defendo, Vlciſcor.
Ἔκδιψος, Sitiquloſus.
Ἐκδόσιμον, Locaticium.
ἔκδοσις, Edicio, Locacio.
ἔκδοσις κολάσεως ἢ πολέμου, Dedicio.
ἔκδοτος εἰς κόλασιν, Diditicius.
ἔκδοτος, Editus.
Ἐκδοχεῖον, Exceptorium.

ἐκδρομὴ,	Curſio, Excurſio.
ἐκδύματα,	Exubiæ. ſingulare non habet.
ἐκδύομαι,	Exuo.
ἔκδυσις,	Spoliacio.
ἐκδύτης,	Deſpoliator.
ἐκδυτήριον,	Apodyterium, Spoliatorium.
ἐκδύω,	Deſpolio, Exſpolio, Spolio.
ἐκεῖ,	Ibi, Illic.
ἐκεῖθεν,	Deiri, Exinde, Inde, Illinc.
ἐκείνη, ὄνομα,	Illæc, Ea.
ἐκείνῃ, ἐπίρρημα,	Illac.
ἐκεῖνα,	Illæc.
ἐκεῖσε,	Ibi, Illic, Ollic: Illuc, Illac.
ἐκεχειρία,	Induciæ.
ἐκζεννύω,	Elixo.
ἐκζεστὸς,	Elixus.
ἐκζέω,	Ebullio, Excaturio, Efferueo.
ἐκζήτησις,	Exquiſicio.
ἐκζητητὴς,	Exquiſitor, Flagitator, Quæſtionarius.
ἐκζητῶ,	Perquiro, Inquiro, Indago, Exquiro, Eruo.
ἐκθαμβοῦμαι,	Obſtupeſco, Stupeſco.
ἐκθερμαίνω,	Decalefacio.
ἐκθερμαίνομαι,	Decaleſco.
ἔκθεσις,	Expoſicio.
ἐκθέσιμον,	Expoſiticium.
ἐκθέτης, ὁ ἐξώστης	Proiectus, Aggrunda.
ἐκθηλύνω,	Effemino.
ἐκθηρῶ,	Effero.
ἐκθλίβω,	Exprimo, Confligo, Elido.
ἐκθριαμβεύω,	Detriumpho.
ἐκκαθαίρω,	Expurgo.
ἐκκαίω,	Accēdo, Aduro, Exuro, Exardo.
ἐκκαίομαι,	Exardeo, Exuro.
ἐκκακῶ,	Deficio.
ἐκκαλοῦμαι,	Euoco, Appello.
ἐκκαλῶ,	Euoco, Excieo.
ἔκκαυσις,	Accenſus, Aduſtio.
ἐκκείμενος,	Expoſitus.
ἐκκενῶ,	Euacuo, Exinanio.
ἐκκενοῦμαι,	Euaneſco.
ἐκκένωσις,	Exinanitio.
ἐκκεντῶ,	Expungo.
ἐκκεχόλωμαι,	Exaceruatus ſum.
ἐκκεχυμένος,	Effuſus.
ἔκκληρος,	Exors.
ἐκκλησία,	Concilium, Concio.
ἐκκλησιάζω,	Concionor.
ἐκκλησιαστὴς,	Concionator.
ἔκκλητος,	Appellacio, Prouocacio.

ἐκκλητὴς, ὁ ἐκκαλούμενος,	Appellator.
ἐκκλίνω,	Declino, Deuito, Euito, Deflecto, Euado.
ἐκκλίνων,	Vitabundus.
ἐκκλίω,	Excludo.
ἐκκλύζω,	Eluo.
ἐκκοίτησις,	Excubitum.
ἐκκοιτῶ,	Emaneo.
ἐκκολάπτω,	Excudo.
ἐκκολυμβῶ,	Enato.
ἐκκομιδὴ πράγματος,	Euectio, Exportacio.
ἐκκομιδὴ νεκροῦ	Funus, Exequiæ.
ἐκκομίζω,	Exporto, Effero.
ἐκκοπὴ,	Exciſio, Excidium.
ἐκκόπτης,	Exciſor.
ἐκκόπτω,	Excido, Excudo.
ἐκκοσμῶ,	Exorno.
ἐκκρέμαμαι,	Inpendeo.
ἐκκρίνω, ἐπὶ συνουσίας,	Expatro.
ἐκκυλίω,	Euoluo.
ἐκκωφῶ,	Exſurdo.
ἐκλάλησις,	Eloquium.
ἐκλαλῶ,	Eloquor, Effor.
ἐκλαμβάνω,	Excipio.
ἔκλαμπρος,	Præclarus.
ἐκλάμπω,	Emico, Eniteo.
ἔκλαμψις,	Fulgor.
ἐκλέγω,	Eloquor.
ἐκλέγομαι,	Deligo.
ἐκλείπω,	Defuero, Deficio.
ἐκλελυμένος,	Solutus.
ἐκλεκτὸς,	Electus.
ἐκλεπίζω,	Decortico.
ἐκλεπτύνω,	Extenuo.
ἔκλευκον,	Aſprum.
ἐκλευκαίνω,	Dealbo.
ἐκλήπτωρ, (σις,	Conductor, Exceptor.
ἔκλημψις, μίσθω	Conductio.
ἔκληψις, ὑπαγορεύοντός τινος,	Excepcio.
ἐκλικνίζω,	Euanno.
ἔκλειψις,	Defectus.
ἔκλειψις ἡλίου ἢ σελήνης,	Deliquiū, Deminutus, Defectus, Defectio.
ἐκλογὴ,	Electio.
ἐκλογιστὴς,	Diſpunctor.
ἔκλυτος,	Diſſolutus.
ἐκλύω,	Reſoluo, Renodo.
ἐκμαγεῖον,	Tergorium.
ἐκμαγεὶς,	Terſus.
ἐκ μακροῦ,	Ex longinco.
ἐκμαλάσσω,	Emollio.
ἐκμανθάνω,	Ediſco.
ἐκμάσσω,	Extergo.
ἐκ μέρους,	Partim, Ex parte.
ἐκμετρῶ,	Menſuro.

Ἐκμισθῶ, Loco, Conloco.
ἐκμίσθωσις, Locacio.
Ἐκμυκτηρίζω, Subſanno, Aſperno.
Ἐκνευρίζω, Eneruo.
Ἔκνευσις ὁδοῦ, Deuerticulum.
ἐκνεύω, Deuerto, Euito.
Ἐκνήχομαι, Enato.
Ἐκνίκησις, Euictio. (co.
ἐκνικῶ, Cõuinco, Supero, Euin-
Ἐκνύσσω, Expungo.
Ἐκξύω, Erado.
Ἑκόντι, Sponte, Vltro.
ἑκουσίᾳ γνώμῃ, Sponte.
ἑκούσιος, Vltronius, Voluntarius, Promptuarius.
ἑκουσίως, Sponte, Voluntarie, Vltro.
Ἐκπαλαίω, Eluctor.
Ἐκ παντὸς τρόπου, Omnino.
Ἐκπειράζω, Pertempto, Experior.
Ἐκπέμπω, Emitto.
Ἐκ περισσοῦ, Ex abundancia.
ἐκ περιττοῦ, Inſuper, Amplius.
Ἐκπηδῶ, Exilio, Emico.
Ἐκπιέζω, Exprimo, Elido.
Ἐκπίνω, Ebibo.
Ἐκπίπτω, Excido, Decido.
Ἐκ πλαγίου, Ex tranſuerſo.
Ἐκπλέω, Enauigo.
Ἔκπληξις, Stupor, Stupefactus, Ob ſtupefactus.
Ἐκπληρῶ, Expleo, Oppleo.
Ἐκπλήσσω, Stupefacio.
ἐκπλήττομαι, Stupeo, Expaueſco, Obſtupeſio.
Ἐκπλοκή, Explicacio.
Ἐκπλύνω, Eluo.
Ἐκπνέω, Exanimo, Exſpiro.
Ἐκποίησις, Alienacio.
ἐκποιῶ, Abalieno, Alieno.
Ἐκπολεμῶ, Debello, Expugno.
Ἐκπολιόρκησις, Expugnacio, Deuaſtaci-
ἐκπολιορκῶ, Obſideo. (o.
Ἐκ πολλοῦ, Iam tum, Iam pridem, Iam diu. (or.
Ἐκπορεύομαι, Exeo, Procedo, Egredi-
Ἐκπόρθησις, Deuaſtacio, Expugnacio.
ἐκπορθῶ, Depopulo, Deuaſto, Di uaſto, Euaſto, Peruaſto.
Ἐκ προγόνων διγένεια, Proſapia.
Ἐκπτύω, Expuo.
Ἔκπωμα, Poculum.
ἐκπωμάτιον, Pocillum.
Ἐκρέω, Effluo, Defluo.
Ἐκρήσσω, Erumpo.
Ἐκριζῶ, Eradico, Extirpo.

Ἐκρίπτω, Proicio.
ἐκριφείς, Expulſus, Deiectus, Exploſus.
ἐκριψις, Iactus.
Ἐκσαρῶ, Euerro.
Ἔκστασις τοῦ λογισμοῦ, Pauor, Exceſſus.
ἔκστασις ὑπαρχόντων, Bonorum ceſſio.
Ἐκσπλαγχνίζω, Euiſcero.
Ἐκστροφή, Euerſio.
Ἐκταγή, Delegacio.
Ἐκταράσσω, Exturbo.
Ἔκτασις, Extenſio, Productus, Prorogacio.
ἔκτασις στόματος, hic Rictus.
Ἐκτάσσω, Delego.
Ἐκτείνεται, Producitur.
ἐκτείνω, Detendo, Extendo.
Ἐκτελῶ, Efficio, Perficio.
Ἐκτέμνω, Amputo, Excaſtro, Excindo.
ἐκτέμνω ἱστόν, Detexo.
Ἐκτενέστερον, Enixius.
ἐκτενῶς, Enixe.
Ἐκτενισμένος, Pexus.
Ἐκτεταμένος, Elatus, Porrectus, Productus, Protentus.
Ἐκτετμημένος, Exciſus, Execatus.
Ἐκτεθειμένον βρέφος, Expoſitum.
ἐκτίθημι, Expono.
ἐκτίθημι, τὸ λέγω, Diſſero, Ediſſero.
Ἐκτίλλω, Vellico, Euello.
Ἐκτιναγμός, Excuſſio.
ἐκτινάσσω, Excucio.
Ἐκτιννύω, Pendo, Soluo, Expẽdo.
ἔκτισις, Penſio, Luicio.
Ἐκτίνω, Porrigo, Extendo, Produco.
Ἐκτιτρώσκω, Abortum facio.
Ἐκτμήσις, Exciſio.
ἐκτομή, Excaſtracio, Exciſio.
Ἕκτον, Sextans.
ἕκτον οὐγκίας, Sexuncia.
Ἐκτοπίζω, Deloco, Eiicio, Deſolo, Amando de loco.
ἐκτόπισις, Deſolacio, Delocacio.
ἐκτόπως, Nimium.
Ἕκτος, Sextus.
Ἐκτός, Extra, Exterius, Extrinſecus, Citra.
ἐκτὸς τῆς τάξεως, Extra ordinem.
Ἔκτοτε, Exinde.
Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Indidem.
ἐκ τοῦ πρὸς ὀλίγον, Paulatim.
Ἐκτραχύνω, Exaſpero.
Ἐκτρέφω, Enutrio.
Ἐκτρέχω, Excurro.
Ἐκτρίβω, Detero.

ἐκ τρίτου, Ex tercio; Tercio.
ἐκτροπή, Deuerticulum.
ἐκτρώγω, Erodo, Exedo.
ἔκτρωμα, Abortiui, Abortus.
ἐκτρωματιαῖος, Aborticioſus.
ἔκτρωσις, Abortum.
ἐκτύπωσις, Effigies.
ἐκτυφλῶ, Exceco, Obceco, Eluſco
ἐκτύφλωσις, Excecacio.
ἐκ τύχης, Fortuito caſu.
ἐκυρός, Socer.
ἐκφαυλίζω, Deprauo.
ἐκφαίνω, Prodo. Eluceo.
ἐκφέρω, Effero.
ἐκφεύγω, Euado, Effugio.
ἐκφθέγγομαι, Effor, Exprimo.
ἐκφοβοῦμαι, Extimeo, Pertimeſco.
ἐκφοβῶ, Deterreo, Perterreo.
ἐκφορά, τὸ πένθος Funus.
ἐκφορῶ, Amoueo, Exporto.
ἐκφράζω, Exprimo.
ἔκφρασις, Exprimacio.
ἐκφράσσω,
ἔκφρων, Amens, Demēs, Inſipiēs
ἐκφυσῶ, Efflo, Proflo.
ἐκφωνῶ, Exclamo, Expreſſo, Exprimo.
ἐκφωτίζω, Inluſtro.
ἐκχαλκεύω, Fabrico.
ἐκ χειρὸς ἀπολύω, Emancipo.
ἐκχέω, Effundo, Profundo, Effuſo, Fundo.
ἐκχολοῦμαι, Exaceruor, Exaceruo.
ἔκχυσις, Effuſorium, Effuſio.
ἐκχυτήριον, Effuſorium.
ἐκχύτης, hoc Effuſorium.
ἐκχωρητικός, Ceſſorius.
ἐκχωρῶ, Excedo, Ecedo.
ἑκών, Sponte, Sponte ſua.
ἐλάα, ὁ καρπός, Oliua.
ἐλαία, τὸ φυτόν, Olea.
ἐλάϊνον, Oleaginum.
ἐλαιοκόνιον, Malta.
ἔλαιον, Oleum. pluralia non habet.
ἐλαιόγαρον, Oleum & liquamen.
ἐλαιοποιία, Oliuacio.
ἐλαιοπωλεῖον, Olearium.
ἐλαιοτριβεῖον, Trapetum.
ἐλαίου τρυγία, Amurga, Fraces, Feces.
ἐλαιοφόρον, Olearium.
ἐλαιοφόρος, Olibifer.
ἐλαίῳ βρέχω, Delibuo.
ἔλασις, Actus.
ἔλασμα χρυσοῦ ἢ ἄλλης ὕλης, Lamna.
ἐλάτη, δένδρον, Abies.
ἐλάτης ἵππων, Agitator.
ἐλάτης, χρυσοῦ ἢ ἄλλης ὕλης, Cuſor.

ἐλατόν, Ductile, Productum.
ἔλαττον, Minus, Parum.
ἐλάττονες, Pauciores.
ἐλαττῶ, Minuo, Derogo.
ἐλάττωμα, Vicium.
ἐλαττωμάτιον, Viciolum.
ἐλάττων, Deterior, Minor.
ἐλάττωσις, Deminutus, Deminucio.
ἐλαύνω, Agito. Adigo.
ἐλαύνω, ἐπὶ σιδήρου ἢ ἄλλης ὕλης, Extendo, Cudo.
ἔλαφος, Ceruus, Cerua.
ἐλάφειον, Ceruina.
ἔλαφος κράζει, Bardit, Rugit.
ἐλαφρός, Leuis.
ἐλαφρότης, Leuitas.
ἐλάχιστος, Exiguus, Minimus.
ἐλάχιστον, Minimum, Minutum, Exiguum, Argutum. Virg. Georg. lib. 3, Argutumque caput.
ἐλαχιστότης, Exiguitas.
ἐλαχιστότατος, Pauxillus.
ἐλαχιστοτάτη, Mentilla.
ἐλαών, Olibaria. hoc Olibetū.
ἐλέγχιον, Titulus.
ἔλεγχος, Indicium, Index, Probacio.
ἐλέγχω, Refuto, Arguo, Redarguo, Conuinco, Inſimulo. vt Cic. in Catelinaria, Nihil ex iis quæ Galli inſimulabant negauit.
ἐλεεινός, Miſer, Miſerabilis.
ἐλεεινῶς, Miſerabiliter.
ἐλεήμων, Miſericors.
ἐλεημοσύνη, Miſericordia.
ἐλέησόν με, Miſerere mei.
ἔλεος, Miſericordia, Miſeria.
ἐλεύθερος, Liber.
ἐλευθέριος, Liberalis.
ἐλευθερία, Libertas, Liberacio.
ἐλευθερία ἐπὶ ἄρχοντος δοθεῖσα, Vindicta.
ἐλευθερίας ἐκδικίαι, hæ Vindiciæ. ſingulare non habet.
ἐλευθέρια, ἑορτὴ Διονύσου, Liberalia.
ἐλεύθερος τῆς ὑπεξουσιότητος, Emancipatus.
ἐλευθερότης, Liberalitas.
ἐλευθέρως, Libere, Liberaliter.
ἐλευθερῶ, Libero, Manu mitto.
ἐλευθερωτής, Manumiſſor.
ἔλευσις, Aditus.
ἐλεύσομαι, Veniam.
ἐλέφας, Elefantus, Vocluca, Barrus.

ἐλέφας, τὸ ὀστοῦν hoc Ebur.
ἐλεφάντινον, Eboreum, Eburnum.
ἐλεφαντουργός, Eburarius.
ἐλεφαντιῶν, Vitiliginoſus.
ἐλεφαντίασις, Vitiligo.
ἐλεῶ, Miſeraſco, Miſeror.
ἕλιξ ἀμπέλου, Pampinus, Clauicula, Corimbi.
ἑλίουρος, Catta.
ἕλκος, Vlcus.
ἑλκοποιῶ, Adulcero, Vlcero.
ἕλκυσμα, Ductio, Tractum.
ἕλκυσις, Tractus, Tractio.
ἑλκυστός, Tractilis.
ἕλκω, Duco, Traho.
ἑλκῶ, Vlcero.
Ἑλλάς, Grecia.
ἐλλέβορος, hoc Veratrum.
ἐλλείπω, Defuero, Delinquo, Deficio, Derogo.
ἐλλείπει, Deeſt, Deerit, Derogat, Deſit.
ἕλλην, (αν, Grecus.
ἕλλην τῆ θρησκεί- Paganus.
ἑλληνισμός, hæc Grecacio.
ἑλληνίζω, Greciſco.
ἔλλιμμα, Reliqua, Reliquarium.
ἐλλιπής, Inperfectum.
ἐλλίπω, Defuero, Prætermitto.
ἐλλόγιμος, Diſertus, Facundus, Eloquens.
ἐλλύχνιον, Funalium.
ἕλμιγξ, Lumbricus.
ἐλογίσατο, Accepto tulit.
ἕλος, Palus.
ἐλπίζω, Spero.
ἐλπίς, Spes.
ἔλυμος, Panicum. pluralia non habet.
ἐλώδης, Paluſter. (pſum.
ἐμαυτόν, Memetipſum, Mei-
ἐμβάλλω, Inmitto, Inicio, Conici- (o.
ἐμβάπτω, Inficio.
ἐμβαπτίζω, Intinguo.
ἔμβασις, hoc Solium.
ἐμβαδίζω, Ingredior.
ἐμβιβάζω, Inbuo.
ἐμβιβασμός, Ingreſſus, Ingreſſio.
ἐμβολή, Captura.
ἐμβόλιμος, Intercalaris.
ἐμβριθής, Truculentus.
ἔμβολον, ἐπὶ νεώς hæc Roſtra. ſingularia non habet.
ἔμβολον, τὸ εἰς τὸν ἄξονα ἐμβαλλόμενον ξύλον, Axedo.
ἐμβούλουκλον, Inburuclum.
ἐμβρέχω, Vmecto.
ἐμβρόντητος, Attonitus.

ἐμβροχή, Vmectacio.
ἔμβρυον, Embrium.
ἐμβρυοτομῶ, Eſeco.
ἔμετος, Vomitus.
ἐμμανής, Furibundus.
ἐμμένω, Permaneo, Perſeuero.
ἐμμέριμνος, Solicitus.
ἔμμετρος, Modulatus.
ἔμμηνος γυνή, Menſtrua.
ἐμπαθής, Paſſibilis.
ἐμπαιγμός, Inluſio.
ἐμπαίζω, Inludo, Ludificor.
ἐμπαρασκευος, Præparatus, Inſtructus.
ἐμπαρουσιασμός, Repræſentacio.
ἐμπαῖξαι, Inſultare.
ἐμπειρία, Pericia, Sciencia, Experiencia.
ἔμπειρος, Expertus, Peritus, Solers
ἐμπεπηγώς, Infixus.
ἐμπηδῶ, Inſilio.
ἐμπήσσω, Infigo.
ἐμπίλιον, Vdo.
ἐμπιπλῶ, Sacio.
ἐμπιπρῶ, Incendo, Inflammo, Incendium facio.
ἐμπίπτω, Incido.
ἐμπίς, Muſca vinaria.
ἐμπιστεύω, Committo.
ἔμπλαστρος, Emplaſtrum.
ἐμπλέκτρια, Implicatrix, Ornatrix.
ἐμπλέκω, Implico, Innexo.
ἐμπλήκτης, Attonitus.
ἐμπνέω, Inſpiro.
ἔμπνοος, Paulum ſpirans.
ἐμπνευμάτωσις, Inſpiracio.
ἐμπόδιον, Interceſſio, Inpedimentum, Præpedicio, Obſtaculum.
ἐμποδίζω, Inpedio, Præpedio.
ἐμπολή, Captura.
ἐμπόριον, Emporium.
ἐμπορία, Mercatus, Nundinæ.
ἔμπορος, Mercator.
ἔμπρακτος, Agens.
ἐμπρήζω, Inflammo, Incendo, Incendium facio.
ἐμπρησμός, Incendium.
ἐμπρηστής, Incendiarius.
ἐμπρόθεσμος ἡμέρα, Fatalis dies, Finita dies.
ἔμπροσθεν, Ante, Antiſecus.
ἐμπρόσθια ἵππου, Antelina.
ἔμπυον, hoc Pus. indeclinabile.
ἐμπυρίζω, Inflammo, Incendo, Incendium facio.
ἔμπυρος, Igneus.
ἐμφανής, Apertus.
ἐμφανοποιῶ, Liquefacio.
ἐμφανίζω, Allego, Intimo.

ἐμφαίνεια, Intimacio.
ἐμφέρεται, Interuenit.
ἐμφορῶμαι, Sacio.
ἐμφράσσω, Obſtruo.
ἐμφύλιος πόλεμος, Ciuilis.
ἐμφύλιος, Inteſtinus, Internus.
ἐμφυσητὴς, Inflator.
ἔμφυτον, Inſitum, Ingenitum.
ἔμφυτος, Inſitus, Ingenita, Innata.
ἔμψυχος, Animoſa, Animalis.
ἔμψυχα, Animalia.
ἐμῶ, τὸ ἐξερῶ, Vomo.
ἓν, Vnum.
ἐν, In.
ἐναγὴς, Inquinatus, Sceleratus.
ἐναγίζω, Inmolo.
ἔναγχος, Nuper.
ἐνάγω, Pulſo, Exprimo.
ἐνάγομαι, Pulſor.
ἐνακοντίζω, Intorqueo.
ἐνακόσια, Nongenta.
ἐνάκρατον,
ἐναλείφω, Inungo.
ἐναλλαγὴ, Mutacio.
ἐναλλὰξ, Mutuo.
ἐναλλάσσω, Muto, Inmuto, Cõmuto, Cambio, campſi.
ἐν ἀλλήλοις, Inter ſe.
ἐναμείβω, Inmuto.
ἐγρήγορος, Solers.
ἐναντίον, Aduerſum, Contrariũ.
ἐναντίον, ἀντικρὺ Ante conſpectum.
ἐναντίος, Aduerſarius, Cõtrarius.
ἐναντιότης, Cõtrarietas, Refragacio.
ἐναντιοῦμαι, Aduerſor, Reſiſto, Obſiſto, Reluctor, Obuio, Occurſo.
ἐναντιοῦται, Reclamat, Refragatur.
ἐναούγκιον, Dodrans.
ἐναπόγραφος, Adſcripticius.
ἐναργέστερον, Præſentius.
ἐναργὴς, Liquidus, Euidens.
ἐναργῶς, Euidenter.
ἐναρδεύω, Inrigo.
ἐνάρετος, Eximius, Supereminẽs.
ἔναρθρος, Articulatus, Articulata.
ἐναρκτικὸν, Inchoatiuum.
ἐν ἀρχῇ, Inicio, Principio.
ἐνατενίζω, Intueor.
ἔνατος, Nonus.
ἔνατον, Nouies.
ἐναχθεὶς, Pulſus.
ἐγγλύφω, Inſculpo, Celo.
ἐνδαψιλεύομαι, Indulgeo, Largo.
ἐνδεὴς, Egeſtuoſus, Egens, Indigens, Indigus.
ἔνδεια, Inopia, Penuria, Egeſtas
ἐνδεῖ, Deeſt.

ἐνδεδεμένος, Innodatus, Innexus, Inligatus.
ἐνδεικνύω, Oſtendo, Demonſtro.
ἐνδείκτης, Oſtentator.
ἔνδειξις, Oſtentacio.
ἐνδεκαούγκιον, Deunx.
ἐνδελεχῶς, Frequenter.
ἔνδεμα, Alligamentum.
ἐνδέομαι, Egeo.
ἔνδεσμος, Volumen, Nodus, Ligatura.
ἐνδεσμῶ, Innexo, Innodo.
ἐνδεσμῶ ἐν παλαίστρᾳ, Inplico, Nexo.
ἐνδέχεται, Licet.
ἐνδιαιτῶμαι, ἐνδιατρίβω, Inmoror.
ἔνδοθεν, Intrinſecus, Intus.
ἐνδοιάζω, Dubito.
ἐνδομενίαι, hæc Laucia. ſingulare non habet.
ἐνδομενία, hæc Supellex. pluralia non habet.
ἐνδόμυχον, Penetralium, Penetrale, Latebroſum.
ἔνδον, Intus, Penitus, Intro.
ἔνδοξος, Glorioſus, Inclitus.
ἐνδότατος, Intimus.
ἐνδότερος, Interior.
ἐνδότερον, ἐνδοτέρω, Interius.
ἐνδρανὴς, Sollers.
ἐνδράνεια, Efficacitas, Efficacia.
ἔνδυμα, Veſtimentum, Veſtitus.
ἔνδυμα συγκλητικὸν, Prætexta.
ἐνδυναμοῦμαι, Præualeo.
ἐνδύω, Induo.
ἔνεδρα, Inſidiæ, Obſeſſio.
ἐνεδρευτικὸς, Inſidioſus.
ἐνεδρευτὴς, Deceptor, Inſidiator, Seductor.
ἐνεδρεύω, Inlecebro, Inſidior, Obſideo.
ἐνείλημα, Inuolumen.
ἐνειλῶ, Inplico, Inuoluo.
ἔνειμι, Inſum.
ἐνείρω, Inſuo.
ἕνεκα, Propter, Cauſa.
ἐνενήκοντα, Nonaginta.
ἐνεὸς, Mutus.
ἐν ἐπιτομῇ, Carptim.
ἐνέργεια, Efficacia, Efficacitas, Actus.
ἐνεργητικὸς, Efficax, Actiuus.
ἐνεργήτρια, Effectrix.
ἐνεστὼς, Inſtans, Præſens.
ἐν ἑτοίμῳ, In promptu.
ἐνεχθεῖσα, Inlata, Lata. Lata fuit ſentencia.
ἐνεχόμενος, Obligatus.

Ἐνέχυρον, Pignus.
ἐνεχυρασία, Pigneracio.
ἐνεχυρίασις, Subditas, Pigneracio.
ἐνεχυριασμός, Clarigacio, Subditacio, Pigneracio.
ἐνεχυριαστής, Pignerator.
ἐνεχυριάζω, Clarigo, Subdito, Pignero.
Ἐν ἧ ἄν, In quacunque.
Ἐνήλατα, Spondæ.
Ἐν ἡμέρᾳ, Interdiu.
Ἐν ἡμίσου μέρους, Seſcuplum.
Ἐνήρξατο, Inchoauit.
Ἐνηχῶ, Increpo.
Ἔνθα, Vbi.
ἔνθα ἄν, Vbiubi.
ἐνθάδε, Hic, Iſthic, Huc.
ἔνθα καὶ ἔνθα, Hic adque hic.
Ἐνθεάζομαι, Limphor.
Ἔνθεν, ἐνθένδε, Hinc, Iſthinc.
ἔνθεν καὶ ἔνθεν, Hinc adque hinc.
Ἔνθεος, Diuinus.
Ἔνθεσις, Interpoſicio.
ἔνθεσις ἀμπέλου, Inſercio.
Ἐνθλιβεῖσα, Inflixa, Inliſa.
Ἐνθουσιαζόμενος, Mente captus, Limphaticus.
ἐνθουσιασμός, Furia.
ἐνθουσιῶ, Limphor, Inſanio.
Ἐνθρέπτης, ἤγουν ἐνθρύπτης, Intricio.
ἐνθρύπτω, Intero.
Ἐνθύμησις, Cogitacio.
ἐνθυμοῦμαι, Cogito, Excogito, Animaduerto, Voluto.
Ἔνια, Quædam.
Ἐνιαυτός, Annus.
ἐνιαύσιος, Annuus, Anniuerſarius, Anniculus.
ἐνιαυσιαῖον, Annale.
ἐνιαυσιαῖος, Annotinus.
Ἔνικμον, Vmidum, Madidum.
Ἑνικός, Singularis.
Ἔνιοι, Nonnulli.
ἐνίοτε, Interdũ, Nonnunquam
Ἐνίσταμαι, Inſiſto, Inſto.
Ἐν καιρῷ, In tempore, Tempeſtiue
ἐν κεφαλαίῳ, Capitulatim, Summatim, In ſumma.
Ἐνλάμπω, Inſplendeſco.
Ἔνλευκος, Albatus.
Ἐν λιμένι τέλος, Portorium.
Ἐν μέρει, In parte, Partim.
Ἔννοια, Cogitacio.
ἐννοοῦμαι, Comminiſcor, Cogito.
Ἐνόδιον, Viaticum.
Ἐνοίκιον, Penſio, Obuencio.
ἔνοικος, Inquilinus, Habitator, Incola.
ἐνοικολόγος, Inſularius.

ἐνοικῶ, Incolo, Inhabito.
Ἔνοπλος, Armatus.
Ἐνορία, hoc Territorium.
Ἐνορῶ, Intueor, Tueor, Inſpicio
Ἐνόρχης,
Ἑνότης, Vnitas.
ἑνοῦμαι, Vnior.
Ἐνοχή, Obligatus, Obligacio.
Ἐνοχλῶ, Moleſto, Conuicior.
Ἐνοχοποιόν, Obligatorium.
Ἔνοχος, Obnoxius, Reus, Obligatus.
Ἐνπεπηγώς, ἐνπεπαρμένος, Infixus.
Ἐν προχείρῳ, Ad manum, Pro captu.
Ἐν πρώτοις, Adprime, In primis, Principio.
Ἐνράπτω, Inſuo.
Ἐνράσσω, Inlido.
Ἔνρηξις, Inliſio.
ἐνρήσσω, Inrumpo.
Ἐνσείω, Incutio.
Ἔνσπονδος, Fœderatus.
Ἔνστασις, Inſtancia.
Ἐν στρατείᾳ, Miliciæ.
Ἐνσχίζω, Infindo.
Ἐν τάξει, Vice.
ἐντάξιμος, Inſertus, Inſerticius.
Ἐνταῦθα, Huc, Iſtuc, Hic.
Ἐνταφιαστής, Pollictor.
ἐντάφιον, Libitina.
ἐνταφιοπώλης, Libitinarius.
ἐνταφιάζω, Funero.
Ἐν τάχει, In continente, Quam cito, Quam maturius.
Ἐντελές, Perfectum.
ἐντελέστερον, Plenius.
Ἐντέλλομαι, Mando.
ἐντελλόμενος, Mandator.
Ἐντέμνω, Incido.
Ἔντερα, Inteſtina.
ἐντεροκήλη, Ramis, Ramix.
ἐντεροκηλήτης, Ramicoſus.
Ἐντετυπωμένος, Informatus.
Ἐντεῦθεν, Hinc, Exin.
ἐντεῦθεν ἤδη, Iam inde, Iam nunc.
ἐντεῦθεν ἤδη λοιπόν, Iamiamque.
Ἐντευκτής, Interpellator.
ἔντευξις, Interpellacio, Adicio.
Ἐντεχνής, Adfaber.
Ἐντίθημι, Interpono, Inſero.
Ἔντιμος, Honorificus, Honeſtus, Præclarus.
Ἐντινάσσω, Incutio.
Ἔντοκον, δάνειον, Fenus.
Ἐντολή, Commiſſum, Mandatũ
ἐντολεύς, Procurator.
Ἔντομα, Inferiæ.
Ἐντόπιος,

Ἐντός,

Ἐντὸς,	Cis, Intra, Intro.
Ἐν τοσούτῳ,	In tanto, Tantiſper.
Ἐντρέπομαι,	Verecundor, Reuereor.
Ἐντρεχὴς,	Strenuus, Vegetus, Sollers, Nauus.
ἐντρέχεια,	Inſtancia, Sollercia, Strenuitas.
Ἐντροπὴ,	Reuerencia, Verecūdia.
Ἐντρυφῶ,	Inſulto, Luxorio.
Ἔντυβον,	Intiba.
Ἐντυγχάνω,	Interpello.
ἐντυχία,	Interpellacio.
Ἐν τῷ αὐτῷ,	Eodem, Inibi, Obiter.
ἐν τῷ μεταξὺ,	Interim.
Ἐν τῷ τυχόντι,	In quolibet.
Ἐνυάλιος,	Quirinus.
Ἔνυδρος,	Aquatilis.
Ἐν ὑπαίθρῳ,	Sub diuo.
ἐν ὑπερουσιότητι,	In ſacris.
Ἐνύπνιον,	Inſomnium, Somniū, Viſio, Viſus.
ἐνυπνιάζομαι,	Somnio.
Ἐνυφαίνω,	Contexo.
Ἐνυώ,	Bellona.
Ἐνχρίω,	Inungo.
Ἐνώπιον,	Coram, In conſpectu.
Ἐνωρότερον,	Temporius.
Ἕνωσις,	Vnitas, Coadunacio.
Ἐνώτιον,	Inauris.
Ἐξάγαγε,	Educ.
Ἐξαγγέλλω,	Enuncio, Pronuncio.
Ἐξαγιάζω,	Examino, Perpendo.
ἐξάγιον,	Penſacio.
Ἐξαγοράζω,	Redimo.
ἐξαγορασία, λυτρώσεως,	Redempcio.
Ἐξαγορεύω,	Enuncio.
Ἐξαγριῶ,	Effero, Exaſpero.
Ἐξάγω,	Educo, Traduco, Euagino.
ἐξαγωγὴ,	Traductio.
Ἐξαδάκτυλος,	Sexdigitus.
Ἐξάδελφος, ἀπὸ δύο ἀδελφῶν ἀρρένων,	Frater patruelis.
ἐξάδελφος, ἐκ δύο ἀδελφῶν θηλειῶν,	Conſobrinus. quaſi cōſororinus.
ἐξάδελφος,	Sobrinus.
Ἑξαετία,	Sexennium.
Ἔξαιμος,	Exanguis.
Ἑξάϊππον,	Seiuga.
Ἐξαίρεσις,	Exempcio.
Ἐξαίρετος,	Egregius, Eximius, Præcipuus.
ἐξαιρέτως,	Præcipue, Egregie, Præſertim, Adprime.
ἐξαιροῦμαι,	Eximo.
Ἐξαίρω, ὑψῶ,	Exalto.
Ἐξαίσιος,	Vaſtus, Inmanis.
ἐξαισίως,	Vaſte.

Ἐξαιτῶ,	Poſtulo, Expoſtulo.
Ἐξαίφνης,	Subito, Repente.
Ἑξακισχιλίων ἀνδρῶν τάγμα,	Legio.
Ἐξακονῶ,	Exacuo.
Ἑξακόσια,	Seſcenta.
Ἐξαλαπίζω,	Exclamo.
Ἐξαλείφω,	Oblittero, Deleo.
Ἐξάλλομαι,	Exſilio.
Ἑξαμηναῖος,	Semenſter.
ἑξαμηνίδιον,	Semenſtruum.
Ἐξανθίζω,	Enucleo.
ἐξανθῶ,	Pullulo.
Ἐξανίσταμαι,	Surgo, Exſurgo.
Ἐξανοίγω,	Patefacio, Expando.
Ἐξάντλησις,	Exhauſtus.
ἐξαντλῶ,	Exhaurio.
Ἐξανύω,	Efficio.
Ἑξάξεστν,	Congiarium.
Ἑξάογκιον,	Semis.
Ἐξαπατῶ,	Fallo, Decipio.
Ἐξαπίνης,	Repēte, Repētim, Subito.
Ἑξαπλοῦς,	Sextuplex.
ἑξαπλοῦν,	Sextuplum.
Ἐξαποστέλλω,	Emitto, Deſtino.
Ἐξ ἀποφάσεως,	Ex ſentencia.
Ἐξ ἀπροσδοκήτου,	De inprouiſo, Ex inprouiſo, Ex inopinato.
Ἐξάπτω,	Accendo.
Ἐξαργυρίζω,	Adero.
ἐξαργυρισμὸς,	Aderacio.
Ἐξαρίθμησις,	Denumeracio.
ἐξαριθμῶ,	Denumero, Enumero.
Ἐξαρκῶ,	Sufficio.
ἐξαρκούντως,	Sufficienter.
Ἔξαρνος,	Inficians, Inficiator.
Ἐξαροτριῶ,	Exaro.
Ἐξαρπάζω,	Proripio.
Ἐξ ἀρρενογονίας ἀγχιστεὺς,	Agnatus.
Ἐξάρτια παντὸς πράγματος,	hoc Inſtrumentum.
ἐξαρτίζω,	Inſtruo.
Ἐξαρτύω,	Condo.
Ἐξ ἀρχαίου,	Antiquitus.
ἐξ ἀρχῆς,	A principio.
Ἔξαρχοι,	Proceres, Principes.
Ἐξασθενῶ,	Elangueſco.
Ἐξασθμαίνω,	Exalo.
Ἐξατονῶ,	Deficio, Debilito.
Ἐξαυλῶ,	Ecanto.
Ἐξ αὐτῆς,	Actutum, E veſtigio.
Ἐξαφίημι,	Demitto.
Ἐξέβη,	Euaſit.
Ἐξεβλήθη,	Repulſus eſt.
Ἐξεγείρομαι,	Deſurgo, Exſurgo.
ἐξεγείρω,	Excito, Suſcito.
ἐξέγερσις,	Reſurrectio.
Ἐξεγκατίζω,	Euiſcero.

Ἐξεγκεφαλίζω, Excerebro.
Ἔξεδρα, Triclinus.
Ἐξ ἔθους, Ex more.
Ἐξειλεγμένος, Elegans.
ἐξειλεγμένως, Eleganter.
Ἐξεῖλεν, Exemit.
Ἐξεῖναι, Licere.
Ἐξειπεῖν, Expromere, Enunciare.
ἐξεῖπον, (σω, Effatus ſum.
ἐξειπῶ, ἐκλαλή- Eloquar.
Ἐξ(ε)ιπῶ, ἐκθλίβω, Exprimo, Elido, Cõfli-
Ἐξ ἐκείνου, Exinde. (go.
Ἐξελάλησα, Effatus ſum.
Ἐξέλασις, Abiectio, Abactio.
ἐξελαύνω, Exago.
Ἐξελέγχω, Coarguo.
Ἔξελθε, Exi, Egredere.
Ἐξέλκω, Euagino.
Ἐξελκῶ, Exulcero.
ἐξέλκωσις, Exulceracio.
Ἐξεμῶ, Euomo.
Ἐξ ἐναντίας, Contra, Obuiam.
Ἐξενεχθεῖσα, Lata. lata ſentencia.
Ἐξεντερίζω, Euiſcero.
Ἐξεπαίρω, Etollo.
Ἐξ ἐπιπέδου, De plano.
ἐξ ἐπιταγῆς, Ex inperato.
ἐξ ἐπιπολῆς, De plano.
ἐξεπίτηδες, Ex induſtria, De indu-
Ἐξεπλάγη, Obſtupuit. (ſtria.
Ἐξεργασία, Efficacia, Efficacitas.
Ἐξεργάζομαι, Exoperor, Efficio, Per-
ficio.
Ἐξερεύγομαι, Eructo.
Ἐξερευνῶ, Perſcruto.
Ἐξέρπω, Erepo.
Ἐξέρχομαι, Exeo, Egredior, Excedo.
Ἔξεστιν, Licet.
Ἐξετάζω, Exquiro, Interrogo.
ἐξέτασις, Diſcuſſio, Examinacio.
Ἐξετεμένισεν, Detexit.
Ἐξευμενισμὸς, Expiacio.
ἐξευμένισις, Placabilitas.
ἐξευμενίζομαι, Exoro, Expio, Placo.
ἐξευμενιστήριον, Piaculum.
ἐξευμενιστὸς, Orabilis.
Ἐξευτελίζω, Exuileſco, Extenuo.
Ἐξέφηνα, Effatus ſum.
Ἐξεφορτίσατο, Exonerauit.
Ἐξέχω, Excello, Emineo, An-
tecello.
ἐξέχων, Extans.
Ἐξήγησις, Enarracio, Expoſicio.
ἐξηγοῦμαι, Enarro, Narro.
Ἐξηλῶ, Refigo.
Ἐξῆν, Licuit.
Ἐξηνέχθη, Lata fuit.
Ἐξηνθισμένος, Carptus, Enucleatus.
Ἐξήρτημαι, Pendeo.
Ἐξηρτισμένος, Exſtructus, Inſtructus.
Ἑξῆς, ἐφεξῆς, εἰς Deinceps.
τὸ μέλλον,
Ἐξησκημένος, Politus.
Ἐξιδρῶ, Exſudo.
Ἐξιλασμὸς, Exoracio, Placacio.
ἐξιλάσκομαι, Expropicio, Pio, Expio.
ἐξιλεοῦμαι, Exoro, Expio, Placo.
ἐξιλέωσις, Placabilitas.
ἐξιλεωτὸς, Orabilis, Placabilis.
Ἐξίπταμαι, Euolo.
Ἕξις, Habitudo, Habitus.
Ἐξισοῦμαι, Equipero.
Ἐξίσταμαι, Bonorum cedo, Abſi-
ſto, Deſiſto.
ἐξίσταμαι, Paueſco.
Ἐξισῶ, Adæquo, AEquipero,
Coæquo, Exæquo.
ἐξίσωσις, Exequacio.
Ἐξιχνεύω, Exueſtigo, Indago, In-
ueſtigo.
Ἐξοδιάζω, Erogo, Expendo.
ἐξοδιασμὸς, Erogacio.
ἐξόδιον, Equies.
ἔξοδος, Exitus, Egreſſio, Euctus
ἔξοδος εἰς πόλε- Expedicio.
μον,
ἔξοδος, ἀνάλω- Erogacio, Expenſus.
μα,
Ἐξ οἴκου, Domo.
Ἐξοιμώζω, Exululo.
Ἐξολισθαίνω, Elabor.
Ἐξ ὁλοκλήρου, Ex integro.
ἐξ ὁλοκλήρου ἀνα Relego, Ex integro le-
γινώσκω, go.
Ἐξολολύζω, Exululo.
Ἐξολοθρεύω, Extermino, Deperdo,
Diſperdo.
Ἐξομαλίζω, Deplano, Exequo.
Ἐξόμνυμι, Eiuro.
Ἐξομολογοῦμαι, Confiteor.
Ἐξὸν, Licitum.
Ἐξονομάζω, Denomino.
ἐξονομαστὸς, Nomen.
Ἐξοξύνω, Exacuo.
Ἐξόπισθεν, A tergo.
Ἐξοπλίζω, Excaſtro.
ἐξοπλισία, Armatura.
Ἐξορία, hoc Exilium.
ἐξορισμὸς, ἐξο- Deportacio.
ρία ἐν νήσῳ,
ἐξόριστος, Extorris, Exul, Relega-
Ἐξορκίζω, Adiuro. (tus.
Ἐξορμῶ, Proficiſcor.
Ἐξόρυξις, Effoſſio.
ἐξορύττω, Effodio.
Ἐξοστίζω, Exoſſo.
Ἐξουδενῶ, Adnichilo, Spreno, Sper
no, Reſpuo.

ἐξουδένωσις,	Contemptus, Adnichilacio, Abiectio, Contemptus.
ἐξουθενισμὸς,	Spretus, Adnichilacio.
ἐξουθενῶ,	Sperno, Reſpuo, Adnichilo, Spreno, Aſperno
ἐξουδενημένος,	Contemptibilis.
ἐξουδενητὴς,	Adnichilator.
Ἐξουρῶ,	Demeio, Demingo.
Ἐξουσία,	Maieſtas, Dicio, Poteſtas.
ἐξουσιαστικώτερον	Licencius.
Ἐξοχὴ, ἡ ὑπεροχὴ,	Excellentia, Eximietas, Eminēcia.
ἐξοχὴ ὄρους,	hoc Cacumen.
Ἔξοχος,	Amplus, Celſus, Egregius, Eximius, Excelſus, Summus, Eminēs Præſtans.
ἐξοχώτατον,	Ampliſſimum.
ἐξόχως,	Excellenter.
Ἐξυπηρετοῦμαι,	Adminiſtro.
Ἐξυπνίζω,	Expergefacio, Suſcito.
ἐξυπνίζομαι,	Exſomnio, Expergiſco, Expergefio.
ἐξυπνισθεὶς,	Expergefactus.
Ἐξυψῶ,	Exalto.
Ἔξω,	Extra, Foris, Foras.
ἔξωθεν,	Foris, Extrinſecus.
Ἐξωθῶ,	Repello, Expello, Extrudo.
Ἐξώκοιτος,	Emanſor.
Ἐξώλεια,	Luxoria.
ἐξώλης,	Spurcus, Perditus, Extorris.
Ἐξωμοσία,	Eiuracio.
Ἐξώστης,	Menianum, Proiectio, Proiectus.
Ἐξώτερος,	Exterior.
ἐξωτικὸς,	Exter, Extraneus, Externus.
ἔξω τοῦ πράγματος,	Ab re, Extra rem.
ἐξωχείρειος,	Emancupatus.
ἐξωχειρειωτὴς,	Emancupator.
ἐξωχείρειον ποιῶ,	Emancupo.
Ἔοικα,	Similis ſum.
ἐοικὼς,	Similis, Adſimilis.
Ἑορτασμὸς,	Feſtiuitas, Celebracio.
ἑορτὴ,	Celebritas, Feſtus dies.
ἑορτάζω,	Celebro feſtum.
Ἐπαγγελία,	Promiſſum, Pollicitacio, Promiſſio, Repromiſſio.
ἐπαγγέλλομαι,	Promitto, Polliceor, Spondeo.
ἐπαγγελτὴς,	Promiſſor.
Ἐπάγρυπνος,	Peruigilans.
Ἐπάγω,	Infero, Superduco, Arrogo.
Ἐπάδω,	Incanto, Præcanto.
Ἔπαθλον,	Premium.
Ἐπαινέτης,	Laudator.
Ἐπαινετὸς,	Laudatus.
ἐπαίνου ἄξιος,	Laudidignus.
ἔπαινος,	Laus.
ἐπαινῶ,	Laudo.
Ἐπαίρω,	Tollo, Leuo, Extollo, Suſtollo.
Ἐπαίτης,	Mendicus.
ἐπαιτοσύνη,	Mendicitas.
ἐπαιτῶ,	Mendico.
Ἐπακμάζω,	Adoleſco.
ἔπακμος,	Pubis, Adultus.
ἔπακμος κόρη,	Viri potens, Virago, Adulta.
ἐπ' ἄκμονι ἐλαύνω,	Cudo.
Ἐπακολουθῶ,	Inſequor, Subſequor, Adſector, Sector, Proſequor, Perſequor, Conſequor.
ἐπακολούθησις,	Adſectacio, Sectio.
Ἐπακούω,	Abaudio, Exaudio.
Ἐπακροῶμαι,	Auſculto, Auſcultor.
ἐπακροατὴς,	Auſcultator.
Ἐπακτὸς,	Adhibitus.
Ἐπαλλήλως,	Identidem, Iterum adque iterum.
Ἔπαλξις,	Pinna, Propugnaculū.
Ἐπαμύνω,	Adminiculo.
Ἐπαμφότερον,	Inter vtrunque.
Ἐπαναγινώσκω,	Perlego.
Ἐπάναγκες,	Neceſſe.
ἐπαναγκαστὴς,	Inpulſor.
Ἐπαναλαμβάνω,	Repeto, Relego, Recupero.
ἐπαναληπτικὸν,	Iteratiuum.
Ἐπανάγω,	Reduco.
Ἐπαναβαίνω,	Aſcendo.
Ἐπαναπαύομαι,	Adquieſco.
Ἐπαναλωτὴς,	Sumptuarius.
Ἐπανάληψις,	Repeticio.
Ἐπανάστασις,	Inſurrectio, Superuentus.
Ἐπαναστρέφω,	Reuerto.
ἐπαναστραφεὶς,	Regreſſus.
Ἐπανέρχομαι,	Remeo, Redeo.
Ἐπανίσταμαι,	Inſurgo, Exſurgo.
Ἐπάνοδος,	Aduentus, Reditus.
ἐπάνοδος ἀπὸ πολέμου,	Poſtliminium.
Ἐπανοίγω,	Recludo, Adaperio.
Ἐπανόρθωσις,	Correctio, Emendacio.
ἐπανορθωτὴς,	Corrector, Emendator.
ἐπανορθῶ,	Corrigo, Emendo.
Ἐπάνω,	Inſuper, Super, Supra.
ἐπάνωθεν,	Deſuper.
Ἐπαπειλῶ,	Comminor.
Ἐπάρατος,	Execrabilis.
Ἐπαρθεὶς,	Elatus.
Ἐπαριστερὸς,	Peruerſus, Leuus.
Ἐπαρκῶ,	Sufficio.

Ἔπαρσις,	Leuacio.
Ἐπαρχία,	Prouincia.
ἐπαρχιώτης,	Prouincialis.
ἔπαρχος,	Præfectus.
ἐπαρχότης,	Præfectura.
Ἐπαρῶμαι,	Inſecro.
Ἔπαυλις,	Stabula,Ouile.
ἐπαύλιον,	Villula.
Ἐπαύξησις,	Incrementum.
ἐπαύξησις χρώματος,	Exaggeracio.
ἐπαύξω,	Increſco,Adaugeo.
Ἐπαυτοφώρῳ,	Manifeſto.
Ἐπαυχένιον,	Ceruicale.
Ἐπαφίημι,	Inmitto.
Ἐπαφρόδιτος,	Venuſtus.
ἐπαφροδίτως,	Venuſte.
Ἐπαχθὴς,	Moleſtus,Grauis.
Ἐπεγείρομαι,	Adſurgo.
Ἐπεγγελῶ,	Increpito,Increpo.
Ἐπειδὴ,Ἐπειδὰν,	Cum,Quando,Vbi.
ἐπείπερ,	Quando,Quoniã,Quia.
Ἐπεισέρχομαι,	Penetro.
ἐπεισέλευσις,	Inrupcio.
Ἔπειτα,	Alioqui, Deinceps, Dehinc,Porro, Dein, Denique,Demum,Exin, Proinde,Poſt,Tum.
Ἐπέκτασις,	Porrectio, Propagacio, Proſixitas.
ἐπεκτείνω,	Porrigo,Protendo,Propago,Prorogo.
Ἐπεμβόλιμος,	Intercalaris.
Ἐπενδύτης,	Inſtata,Superaria.
Ἐπενεχθεὶς,	Inlatus,Delatus.
ἐπενεχθεῖσα,	Inflicta.
Ἐπεξέλευσις,	Sectio,Perſecucio.
ἐπεξέρχομαι,	Proſequor, Perſequor, Exequor.
Ἐπεξιὼν,	Exequens.
Ἐπερείδομαι,	Nitor,Subnixo.
ἐπερείδεται,	Subnixus eſt,Innititur.
Ἐπερώτησις,	Interrogacio,Stipulacio.
ἐπερωτητὴς,	Interrogator.
ἐπερωτῶ,	Conſulto, Interrogo, Stipulo.
ἐπερωτῶμαι,	Promitto, Spondeo, Stipulor.
Ἐπεσύχασεν,	Inrepſit.
Ἐπέχω,	Conpeſco,Cohibeo,Reprehendo,Reprimo, Coerceo, Inhibeo, Preſſo.
Ἐπήκοος,	Exaudiẽs, Dicta audiẽs.
Ἔπηλυς,	Aduena,Aduenticius.
Ἐπηρεάζω,	Calumnior,Tempto.
ἐπήρεια,	Temptacio,Calumnia.
Ἐπηρμένος,	Elatus.
Ἐπηρτημένος,	Inpendens.
Ἐπησυχάζω,	Conquieſco,Proſilco.
Ἐπηχῶ,	Inſono,Increpo.
Ἐπὶ,	Ad,In,Super.
Ἐπιβάλλω,	Inicio,Inmitto.
Ἐπίβασις,	Inceſſus,Ingreſſus, Greſſus,Inceptum.
ἐπιβάτης,	Vector.
Ἐπιβαίνω,	Ingredior,Incedo.
Ἐπιβαρῶ,	Adgrauo, Ingrauo, Ingraueſco.
Ἐπιβεβαίωσις,	Perſeuerancia,Confirmacio.
Ἐπιβελτίωσις,	Melioracio.
Ἐπιβλαβὴς,	Noxius.
Ἐπιβλέπω,	Viſito,Reuiſo,Reſpicio.
Ἐπιβοηθῶ,	Adminiculo,Adiuuo.
Ἐπιβόλαιον,	Amictoriũ,Opertoriũ.
ἐπιβολὴ,	Inceptum,Incepcio,Superuentum.
ἐπιβολὴ, προσθήκη,	Adiectio.
Ἐπιβουλαὶ,	hæ Inſidiæ. ſingulare nõ habet.
ἐπίβουλος,	Inſidiator,Inſidioſus.
ἐπιβουλεύω,	Inſidior.
Ἐπιβοῶ,	Inclamo.
Ἐπιβριμῶμαι,	Infrendo.
Ἐπιβροντῶ,	Intono.
Ἐπιγαμβρεία,	Adfinitas.
Ἐπιγαμία,	Connubium.
ἐπίγαμος,	Nubilis,Viri potens.
Ἐπιγαυριῶ,	Inſulto.
ἐπιγαυριάσαι,	Inſultare.
Ἐπιγελῶ,	Inrideo.
Ἐπιγέννησις,	Adgnacio.
Ἐπίγειον,	Terreum.
ἐπίγειοι,	Terreſtres.
Ἐπιγινόμενος,	Superueniens,Futurus.
Ἐπιγινώσκω,	Adnoſco,Pernoſco,Cognoſco,Recognoſco, Reſciſco.
ἐπίγνωσις,	Cognicio,Adgnicio.
ἐπιγνώμων,	Intercellor,Interuẽtor.
Ἐπίγομαι,	Feſtino.
Ἐπιγονὴ,	Suboles.
Ἐπιγονατὶς,	
Ἐπιγραφὴ,	Inſcripcio,Titulus.
ἐπιγράφω,	Inſcribo,Superſcribo.
Ἐπίγω,	Vrgueo,Compello,Im-(pello.
Ἐπιδέξιος,	Dexter.
Ἐπίδειγμα,	Specimen.
ἐπιδεικνύω,	Demonſtro,Oſtendo.
ἐπίδειξις,	Oſtentacio.
Ἐπιδερματὶς,	Cutis.
Ἐπίδεσμος,	hæc Deligacio.
ἐπιδεσμῶ,	Deligo.
Ἐπιδέομαι,	Indigeo,Egeo.
Ἐπιδέχομαι,	Admitto,Recipio.
Ἐπιδημία,	Aduentus.

Ἐπιδίδωμι,	Porrigo.
Ἐπίδικον,	Litigioſum.
Ἐπιδιπλασιάζω,	Ingemino.
Ἐπιδιώκω,	Perſequor, Inſequor.
ἐπιδιώκτης,	Perſecutor.
Ἐπιδορατὶς,	Cuſpis, Mucro.
Ἐπίδος,	Porrige.
ἐπίδοσις,	Porrectio.
ἐπίδοσις φυτοῖς,	Propago.
Ἐπιδρομὴ,	Incurſio.
Ἐπιεικὴς,	Mitis, Modeſtus.
ἐπιείκεια,	Manſuetudo, Clemencia, Modeſtia.
ἐπιεικέστατος,	Mitiſſimus.
ἐπιεικῶς,	Clementer.
Ἐπιζευγνύω,	Iniungo.
Ἐπιζήμιος,	Damnoſus, Diſpendioſus.
Ἐπιζήσω,	Superuiuam.
Ἐπιζητῶ,	Inquiro, Exquiro, Deſidero, Conſidero.
ἐπιζητῶ, ὀρέγομαι,	Adpeto.
ἐπιζήτησις,	Inquiſicio, Requiſicio, Conſideracio.
Ἐπιθαλάμιος,	Nuptialis.
Ἐπίθεσις, ἡ χλεύη,	Inpoſtura, Stellionatus.
ἐπίθεσις, ἡ ἐπάνω θέσις,	Inpoſicio.
ἐπιθέτης,	Inpoſtor, Stellionator.
Ἐπιθεώρησις,	Inſpectio.
Ἐπιθυμία,	Concupiſcencia, Cupiditas, Cupido, Deſideriũ.
ἐπιθυμητὴς,	Ambicioſus, Concupiſcens.
ἐπιθυμητὴς ἀσελγείας,	Tentigo.
ἐπιθυμητικὸς,	Voluptarius.
ἐπιθυμητὸς,	Deſiderabilis.
ἐπιθυμῶ,	Concupiſco, Cupio, Geſtio, Deſidero.
ἐπιθυμῶ ὑπερβολικῶς,	Deſidero.
Ἐπιθύω,	Inmolo.
Ἐπικάθισμα,	hic Inſeſſus.
ἐπικάθημαι,	Superſedeo.
Ἐπικαλοῦμαι,	Inploro, Inuoco.
Ἐπικαλύπτω,	Cooperio, Tecto.
Ἐπικαμπὴς,	Circumflexus, Inflexus, Incuruus, Obuncus, Obunca.
ἐπικαμπὲς,	Circumflexũ, Obuncũ.
ἐπικάμπτω,	Adunco, Inflecto, Incuruo, Vergo.
Ἐπικαρπία,	Vſufructus.
Ἐπικατάρατος,	Maledictus.
Ἐπίκειμαι,	Incũbo, Inſto, Inmineo, Inſiſto.
Ἐπὶ κεφαλῆς,	Præceps.
Ἐπικερτομῶ,	Increpito.
Ἐπικήδιον,	hæc Nenia.
Ἐπικίνδυνος,	Periculoſus.
Ἐπικλάσαι,	Indicere.

ἐπικλασθεῖσα,	Indicta, Inflicta.
ἐπίκλασμα,	Infractio.
Ἐπίκλησις ὀνόματος,	Nuncupacio.
ἐπίκλησις θεοῦ,	Inuocacio.
Ἐπικλίνω,	Inclino, Vergo.
ἐπικλίνομαι,	Recubo.
ἐπίκλισις,	Inclinatus.
Ἐπικλύζω,	Inundo.
ἐπίκλυσις,	Inundacio.
Ἐπικλῶ,	Infrãgo, Infligo, Irrogo.
ἐπικλῶ, ἐπινέμω,	Indico.
Ἐπικομίζω,	Inueho.
Ἐπικοιμῶμαι,	Indormio.
Ἐπίκοινον,	Promiſcuũ, Epicœnũ.
Ἐπικοσμῶ,	Adorno.
Ἐπικουρία,	Adminiculũ, Auxilium.
ἐπίκουρος,	Auxiliarius, Auxiliator.
ἐπικουρῶ,	Opitulor, Suppetias venio.
Ἐπικουφίζω,	Releuo.
Ἐπικρατῶ,	Obtineo, Retineo.
Ἐπικρίνω,	Decerno.
Ἐπικρότησις,	Increpacio.
ἐπικροτῶ,	Increpo.
Ἐπικρύπτω,	Subcelo.
Ἐπικτηνίτης,	Iumentarius, Agáſo.
Ἐπίκτης,	Compulſor.
Ἐπικτυπῶ,	Increpo, Increpito.
Ἐπικυρῶ,	Sancio, Cõfirmo, Derogo.
ἐπικύρωσις,	Confirmacio.
Ἐπικωμασία,	Comiſacio.
ἐπικωμαστὴς,	Comiſator.
ἐπικωμαστικῶς,	Comiter.
Ἐπιλαθόμενος,	Oblitus.
Ἐπιλαμβάνομαι,	Arripio, Deprehendo, Reprehendo, Adprehendo.
Ἐπιλάμπω,	Inluceo.
Ἐπιλανθάνομαι,	Oblitero, Obliuiſcor.
Ἐπιλέγομαι,	Opto, Deligo, Eligo.
ἐπίλεκτος,	Electus, Lectus.
Ἐπιληπτικὸς,	Caducus.
ἐπιληψία, ἡ νόσος,	Accenſiuncula, Morbus comicialis.
ἐπιλήψιμος,	Comprehenſibilis, Reprehenſibilis, Reprehendendus.
Ἐπίληψις, ἁμαρτάνοντος ἐν λόγοις	Reprehenſio.
ἐπίληψις, ἐπίβασις,	Adgreſſio.
Ἐπιλογὴ,	Dilectio, Electio, Opcio.
ἐπιλογίζομαι,	Recogito.
ἐπίλογος,	Epilogus, Peroracio, Elogium.
Ἐπιμαρτύρομαι,	Adteſtor, Obteſtor, Deteſtor.
ἐπιμαρτυρητὴς,	Adteſtator.
Ἐπιμέλεια,	Cura, Diligẽcia. Cultus.
ἐπιμελὴς,	Diligens.
ἐπιμελητὴς,	Curator, Studioſus.

ἐπιμελητὴς κηδείας,	Funerarius.
ἐπιμελέστερον,	Studioſius. (rate.
ἐπιμελῶς,	Sedulo,Studioſe, Adcu-
ἐπιμελοῦμαι,	Adcuro,Curo.
ἐπιμένω,	Inmaneo,Perduro,Perſeuero.
ἐπίμεινον,	Perge.
ἐπιμερίζω,	Partior,Inpertio.
ἐπιμέρισις,	Inparticio.
ἐπιμεριστὴς,	Partitor.
ἐπιμήκης,	Longinquus,Prolixus.
ἐπιμιξία,	Commercium.
ἐπιμονὴ,	Perſeuerácia, Sedulitas, Remanſio.
ἐπίμονος,	Sedulus.
ἐπιμόνως,	Obſtinate.
ἐπιμύω,	Conhibeo.
ἐπινέμησις,	Indictio.
ἐπινέμω, ἐπιμερίζω,	Inpertio.
ἐπινέμω, ἐπὶ βοσκῆς,	Depaſco.
ἐπινέμομαι,	Depaſco.
ἐπινέμω, ἐπικλῶ,	Indico.
ἐπινεύω,	Adnuo,Innuo.
ἐπινέφελον,	Nubilum.
ἐπινήχομαι,	Innato.
ἐπινίκια ἄγω,	Triumpho.
ἐπινίκιος,	Victorialis.
ἐπίνηον,	
ἐπινοητὴς,	Excogitator.
ἐπίνοια,	Excogitacio,Cómentũ.
ἐπινοῶ,	Excogito.
ἐπὶ ξένης,	Peregre.
ἐπιξενοῦμαι,	Hoſpitor.
ἔπιξις,	Inſtancia,Conpulſio.
ἐπιορκία,	hoc Periurium.
ἐπίορκος,	Periurus.
ἐπιορκῶ,	Abiuro,Periuro.
ἐπίουρος,	Compages,Sudis.
ἐπιοῦσα,	Poſtera.
ἐπιπάσσω,	Diſpargo.
ἐπίπεδον,	Planum.
ἐπιπέμπω,	Inmitto.
ἐπιπήσσω,	Infigo.
ἐπιπηδῶ,	Proſilio.
ἐπιπίπτω,	Incumbo,Incubo.
ἐπὶ πλέον,	Super,Amplius,Diutius
ἐπιπλέω,	Supernauigo.
ἐπιπλήκτης,	Caſtigator.
ἐπίπληξις,	Adflictio,Obiurgacio.
ἐπιπλήττω,	Caſtigo, Increpo, Obſtrepo, Obiurgo.
ἔπιπλον,	hoc Omentum.
ἐπὶ πόδα,	Receſſim.
ἐπιποθῶ,	Deſidero.
ἐπιπολάζει,	Increuit.
ἐπιπολαίως,	Summatim.

ἐπὶ πολὺ,	Diu,Aliquandiu.
ἐπίπονος,	Laborioſus.
ἐπὶ πόσον,	In quantum,Quandiu.
ἐπὶ προσχήματι,	Sub ſpecie.
ἐπιρραίνω,	Inroro,Inſpargo.
ἐπιρρεπὴς,	Proclibus, Propenſus, Pronus.
ἐπιρρεπέστερος,	Pronior.
ἐπίρρημα,	Aduerbium.
ἐπιρρηματικῶς,	Aduerbialiter.
ἐπίρρινος,	Naſutus.
ἐπιρρίπτω,	Superuentum facio.
ἐπίρριψον,	Iacta.
ἐπίσαθρος,	Fragilis.
ἐπείσακτος,	Inducticius, Aduena, Aduenticius.
ἐπὶ σαυτῷ,	Commodo tuo.
ἐπισείω,	Incucio.
ἐπισέλλιον,	Subſellium,Dagus.
ἐπισημασία,	Nociuncula, Significatio.
ἐπισημασία ἐν πυρετῷ,	Acceſſio.
ἐπίσημος,	Inſignis,Nobilis.
ἐπίσημον,	Conſpicuũ,Notabile.
ἐπισημότης,	Nobilitas.
ἐπισήμως,	Inſigniter.
ἐπισιτισμὸς,	Frumentacio.
ἐπισκεπάζω,	Adoperio,Cooperio.
ἐπισκέπτομαι,	Reuiſo,Viſo,Inſpicio.
ἐπισκευάζω,	Reficio.
ἐπισκευὴ,	Fabrica,Subſtructio.
ἐπίσκεψαι,	Viſita.
ἐπισκιάζω,	Adumbro, Inumbro, Obumbro.
ἐπισκιασμὸς,	Obumbracio.
ἐπισκόπησις,	Circumſpectio.
ἐπίσκοπος,	Antiſtes.
ἐπισκοπῶ,	Inſpicio. (cio.
ἐπισκότησις,	Obſcuracio,Obumbra-
ἐπισκοτῶ,	Obſcuro,Obſto.
ἐπισκύνιον,	Supercilium.
ἐπίσταθμος, ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς,	Stacionarius, Manceps.
ἐπίσταθμος, ὁ τοῦ σταθμοῦ ἡγούμενος,	Manceps.
ἐπίσταμαι,	Noro,Scio.
ἐπιστάσιος,	Stator. in ædem Iouis ſtatoris.
ἐπιστάτης,	Magiſter.
ἐπιστέλλω,	
ἐπιστενάζω,	Ingemo,Ingemiſco.
ἐπιστεναγμὸς,	Ingemitus.
ἐπισκώπτω,	Increpo.
ἐπιστεφάνωμα,	Coronarium.
ἐπιστήμη,	Diſciplina,Pericia.
ἐπιστήμων,	Gnarus,Peritus.
ἐπιστηρίζω,	Confirmo.
ἐπιστολὴ,	Epiſtola.

ἐπιστόλιον,	Epiſtolium.
Ἐπὶ στόμα,	Pronus.
Ἐπιστρέφω, ἐπιστρωφῶμαι,	Conuerto, Aduerto.
ἐπιστροφὴ,	Animaduerſio.
Ἐπιστύλιον,	Columella.
Ἐπισυναγωγὴ,	Congregacio.
Ἐπισυνάπτω,	Iniungo.
Ἐπισυχνάζω,	Increbro.
Ἐπισφίγγω,	Adſtringo, Obſtringo.
Ἐπισφραγίζω,	Adſigno.
Ἐπίσχες,	Compeſſe, Comprime.
ἐπίσχεσις,	Preſſura.
ἐπισχεῖν,	Inhibere.
Ἐπισώρευσις,	Exaggeracio.
ἐπισωρεύω,	Coaggero, Cōgero, Cumulo, Ingero.
Ἐπίταγμα,	Tributum.
Ἐπίτασις,	Intencio.
ἐπιτατικὸς,	Attentus.
Ἐπιτάττω,	Impero.
Ἐπιτάφιος,	Epitaphium, Nenia, Laudacio.
Ἐπιταχύνω,	Adcelero, Maturo.
Ἐπιτεθεὶς,	Inpoſitus.
Ἐπιτείνω,	Intendo, Intento.
Ἐπιτειχίζω,	Conmunio.
ἐπιτειχισμὸς,	Municio.
Ἐπὶ τέλει,	Ad ſupremum.
Ἐπιτελῶ,	Celebro, Perago, Perficio, Agito.
ἐπιτελεῖσθαι,	Celebracio.
Ἐπιτερπὴς,	Amoenus.
Ἐπιτεταμένος,	Intentus, Attentus.
Ἐπίτευξις,	Impetracio.
Ἐπιτηδεία ἡμέρα,	Faſtus dies.
ἐπιτήδεια, τὰ ἀναγκαῖα,	hæ Copiæ. ſingularia non habet.
Ἐπιτήδειος,	Oportunus, Cōmodus, Aptus, Accōmodus.
ἐπιτηδειότης,	Oportunitas.
Ἐπίτηδες,	Conſulto, Data opera, Dedita opera, Ex induſtria.
ἐπιτήδευμα,	Inſtitutum, Inceptū, Studium, Profeſſio.
ἐπιτηδεύω,	Adfecto.
ἐπιτήδευσις,	Adfectacio.
Ἐπιτήρησις,	Præſtolacio, Obſeruacio.
ἐπιτηρῶ,	Obſeruo.
Ἐπιτίθημι,	Inpono.
Ἐπιτιμητὴς,	Obtrectator, Increpator
ἐπιτίμησις,	Increpacio, Interminacio.
ἐπιτίμιον,	Pena, Multa.
ἐπιτιμία,	Honorificentia.
ἐπίτιμος,	Honeſtus.
ἐπιτιμῶ,	Caſtigo, Obiurgo, Interminor, Increpo.

ἐπὶ τὸ αὐτὸ,	Ibidem, In idipſum, In vnū, In ſemetipſum.
Ἐπίτοκος,	Grauis, Prope partum.
Ἐπὶ τὸ κρεῖττον,	In melius.
Ἐπιτομὴ,	hoc Breuiarium.
ἐπίτομος,	Breuiarius.
Ἐπὶ τοσοῦτον,	Adeo, Aliquatenus, Tandiu, Tantiſper.
ἐπὶ τοῦ παρόντος,	In præſens, In præſentia, Ex præſenti.
ἐπὶ τούτοις,	Adhæc, Inſuper, Super hæc.
Ἐπιτρέπω,	Permitto, Suadeo.
Ἐπιτρέχω,	Incurro.
Ἐπιτρίβω,	Detero.
Ἐπιτροπεύω,	Procuro.
ἐπιτροπὴ, ἡ ἐντολὴ,	Commiſſum.
ἐπιτροπὴ πραγμάτων φροντὶς,	Procuracio.
ἐπιτροπὴ ὀρφανοῦ,	Tutela.
ἐπίτροπος,	Procurator, Tutor.
Ἐπιτυχὼν,	Adeptus, Inpetratus.
ἐπιτυχία,	Inpetracio.
ἐπιτυγχάνω,	Inpetro, Indipiſco, Adipiſco.
Ἐπὶ τοῦ ἐμαυτοῦ λυσιτελεῖ,	Commodo meo.
Ἐπιφανὴς,	Illuſtris, Nobilis.
ἐπιφανέστατος,	Nobiliſſimus.
ἐπιφάνεια δόξης,	Illuſtracio, Nobilitas.
ἐπιφάνεια, τὸ φαινόμενον,	Reuelacio.
ἐπιφανῆ ποιῶ,	Inluſtro.
ἐπίφανον,	Inluſtra.
ἐπιφανῶς,	Clare, Euidenter.
Ἐπιφέρω,	Infero, Inporto.
Ἐπιφημίζω,	Diffamo.
Ἐπίφθεγμα εἰς Διόνυσον,	Euoe.
Ἐπίφθονος,	Inuidus, Inuidioſus.
Ἐπίφοβος,	Formidauilis.
Ἐπιφοίτησις,	Apparicio.
Ἐπιφορὰ,	Inlacio.
Ἐπιφορτισμὸς,	Honeracio.
Ἐπιφυλλὶς,	Racemus.
Ἐπιφύομαι,	Adorior.
Ἐπιφώνημα,	Epifonema.
ἐπιφώνησις,	Exclamacio.
Ἐπιφώσκω,	Inluceſco.
ἐπιφωτίζω,	Inlumino.
Ἐπιχαίνω,	Inhiſco.
Ἐπίχαρσις,	Inſultacio.
ἐπιχαίρειν,	Inſultare.
Ἐπιχείρημα,	Incepcio.
ἐπιχείρησις,	Conatus, Adfectacio.
ἐπιχειρῶ,	Conor, Affecto.
Ἐπιχέω,	Suffundo, Superfundo.
Ἐπιχλευάζω,	Increpo, Increpito.

Ἐπιχορηγία,	Subminiſtracio.
ἐπιχορηγῶ,	Subminiſtro, Subpedito
Ἐπιχρίω,	Inlino.
Ἐπίχροος,	Coloratus.
Ἐπιχρυσῶ,	Inauro.
Ἐπίχυσις,	Infuſio.
Ἐπιχώριος,	Gentilis.
Ἐπίχωσις,	Exaggeracio.
Ἐπιψαύω,	Adtingo.
Ἐπιψηφίζομαι,	Decerno.
Ἐπιψιθυρίζω,	Inſuſurro.
Ἐπιψόφησις,	Increpacio.
ἐπιψοφῶ,	Increpo.
Ἐπιών, ὁ μέλλων χρόνος,	Poſterus.
Ἐπλημμέλησεν,	Admiſit.
Ἐποίκιον,	Villula.
Ἐποικοδόμημα,	Superficium.
ἐποικοδομῶ,	Superedifico.
Ἐπ' ὀλίγον,	Quantiſper, Aliquantiſper.
Ἐπόμνυμι,	Adiuro.
Ἐπονείδιστος,	Probroſus.
Ἐπονομάζω,	Cognomino.
Ἕπονται,	Accidunt.
Ἐποπτεύω,	Proſpicio.
ἐπόπτης,	Inſpector.
Ἐπορεύθη,	Abiit.
Ἔπος,	Carmen.
Ἐπόχησις,	Inuectio.
ἐποχῶ,	Inucho.
ἐποχοῦμαι,	Inueho, Inuecto, Euecto
Ἐποψία,	Inſpectio.
ἔποψ, ὄρνεον,	Epupa, Picus.
Ἑπτακόσια,	Septingenta.
ἑπτάλοφος,	Septimons.
ἑπταπλάσιον,	Septuplum.
ἑπταόριον,	Septimontium.
ἑπταούγκιον,	Septunx.
Ἐπτοημένος,	Pauidus.
Ἐπῳδή,	Præcantacio.
Ἐπωνυμία,	hoc Cognomen.
ἐπώνυμον,	Cognomen.
Ἐπωφελής,	Commodus.
ἐπωφελῶς,	Vtiliter, Commode.
Ἔρανος,	hæc Stipes ſodalium.
Ἐράσμιος,	Adamabilis.
Ἐραστής,	Amator.
Ἐργάζομαι,	Fabrico, Fabricor, Operor.
ἐργαλεῖον,	Ferramentum.
ἐργασία,	Operacio.
ἐργάσιμος,	Fabricabilis.
ἐργαστήριον,	Taberna, Officina.
ἐργαστηριάρχης,	Tabernarius, Inſtitor.
ἐργαστικός,	Operoſus.
ἐργάτης,	Operarius.
ἐργάτου φορά,	Laticia.
ἐργοδιώκτης,	Inſtitor, Opifex.
ἐργοδότης,	Aduentor.
ἐργολάβος,	Redemptor.
ἐργόμωκος,	Adulator, Ambicioſus.
ἐργομωκία,	Adulacio.
ἐργομωκεύω,	Ancillor, Adſecto, Adulor.
ἔργον,	Factum, Opus.
ἐργοποιΐα,	hoc Opificium.
ἐργίδιον,	Opuſculum.
Ἐρέβινθος,	hoc Cicer. pluralia non habet.
Ἐρεγμός,	Faua frenſa.
ἐρεγμοῦ λέπος,	Lumentum.
Ἐρέθιον,	Iritamentum.
ἐρεθισμός,	Inſtigacio, Inſtinctio.
ἐρεθιστής,	
	Diſtractor lanæ, Lanæ venditor.
ἐρεοφόρος,	Lanigerus.
Ἐρέτης,	Remix.
Ἐρεύγομαι,	Eructo, Ructo, Ruminor.
Ἔρευνα,	Serutinacio, Indagacio.
ἐρευνῶ,	Scruto, Rimor.
Ἐρημία,	Solitudo, Vaſtitas.
ἐρημοδίκιον,	Eremodicium.
ἔρημος,	Deſerta.
ἐρημοῦται,	Deſtituitur.
ἐρήμωσις,	Deſertus, Deſercio.
ἐρημῶ,	Deſero, Deſolo.
Ἐρίζω,	Certo, Altercor.
Ἐρινεός,	Caprificus.
Ἐρινύς,	Furia.
Ἔριον,	Lana.
ἔριον οἰσυπηρόν, ἄπλυτον,	Lana ſucida.
ἐριοπλύτης,	Lanitor.
ἐριουργός,	Lanarius.
ἐριουργὸς γυνή,	Lanifica.
ἐριουργία,	Lanificium.
ἐριούργιον,	Lanificium.
ἐριουργῶ,	Lanifico.
ἐριοφόρος,	Laniger.
Ἐρείπιον,	Semirutum, Semirutus.
Ἔρις,	Contencio, Certamen, Altercacio.
Ἔρισμα,	Suppuſtorium.
ἔρισμα πλοίου,	Sabura.
Ἐριστικός,	Peruicax, Contécioſus.
Ἔριφος,	Edus.
ἐρίφιον,	Edina.
Ἑρμηνεία,	Interpretacio.
ἑρμηνευτής,	Interpres.
ἑρμηνεύω,	Interpretor.
Ἑρμῆς,	Mercurius.
Ἔρνος,	Robor.
Ἑρπετόν,	hic Serpens.
ἕρπυλλος,	Serpyllum.
ἑρπύσιμος, ἑρπύζοντι ὅμοιος,	Reptabundus.
ἕρπω,	Repto, Serpo.
ἕρπω, ἐπὶ βρέφους,	Repo.
Ἔρριμμαι,	Proiectus ſum.

Ἔῤῥωμαι,	Valeo.
ἐῤῥωμένος,	Validus, Incolumis.
ἐῤῥωμενέστερον,	Validius.
Ἐρυγή,	Eructacio.
Ἐρυθραίνομαι,	Rubeo.
ἐρύθημα,	Rubor.
ἐρυθρῖνος, ἰχθύς,	Rubrus.
ἐρυθριάω,	Erubeſco.
ἐρυθρός,	Rutilus.
ἐρυθρόν,	Rubrum.
ἐρυθρὰ, ἰχθύς,	Rubra.
ἐρυσίβη,	Rubigo.
ἐρυσιπέλας,	Ignis ſacer.
Ἔρχομαι,	Venio.
Ἐρῶ, λέγω,	Dico.
ἐρῶ, φιλῶ,	Amo.
ἐρώμενος,	Amabilis.
ἔρως,	Amor, Cupido.
ἐρωτικός,	Amatorius.
Ἐρῴδιος,	Erodius, Fulica.
Ἔρως, ὁ θεός,	Cupido.
ἔρως, ἡ φιλία,	Amor.
Ἐρωτῶ,	Interrogo, Rogito, Conſulto.
ἐρωτηθείς,	Conſultus.
ἐρωτηματικόν,	Interrogatiuum.
ἐρώτησις,	Interrogacio, Conſultacio.
Ἐρωτικός,	Adamator.
Ἔσεσθαι,	Fore.
Ἐσθής,	Veſtis.
Ἐσθίειν,	Eſſe.
ἐσθίω,	Edo, Manduco.
Ἔσθ' ὅτε,	Aliquando, Interdum, Nonnunquam.
Ἑσμός,	Examen.
Ἔσο,	Eſto.
ἐσόμενον,	Futurum, Venturum.
Ἔσοπτρον,	Speculum.
Ἐσπάσατο ξίφος,	Strixit enſem.
Ἑσπέρα,	Sera, Veſpera, Crepuſculum.
ἑσπερινός,	Veſpertinus.
ἕσπερος,	Veſper.
ἑσπερίς,	Citrium.
Ἐσπιλωμένος,	Maculoſus.
Ἐς τὰ μάλιστα,	Multum, Maxime.
Ἐστεμμένος,	Redimitus.
Ἐστερημένος,	Carens.
Ἑστία,	Focus.
ἑστιοῦχος,	Veſtalis.
ἑστιῶ,	Alo, Paſco.
Ἐστολισμένη,	Stolata.
Ἐσφιγμένος,	Strictus.
ἐσφιγμένως,	Strictim.
Ἐσχάρα,	Graticula.
ἐσχάραι,	hi Foci. pluraliter tantũ declinatur.
Ἐσχάτη,	Extrema, Poſtrema, Suprema.
Ἐσχηματισμένως,	Figuraliter.
Ἔσω,	Intro, Intus.
ἔσωθεν,	Intus, Intrinſecus.
ἐσώτατος,	Intimus.
ἐσώτερος,	Interior.
ἐσώτερον,	Interius.
ἐσωτέρω,	Interius.
Ἑταῖρος,	Collega, Socius, Sodalis.
ἑταιρεία,	Sodalicium, Societas, Sodalitas.
ἑταίρα,	Proſtituta, Meretrix.
Ἑτέρα, ἄλλη,	Altera.
ἑτερογνώμων,	Diſenſor.
ἕτερος, ἄλλος,	Alter, Alius.
ἕτερός τις,	Aliquis.
ἑτερόχρωμος,	Verſicolor.
ἑτέρωθεν,	Altrinſecus.
Ἐτήσιος,	Annuus, Anniuerſarius.
Ἔτι,	Adhuc.
ἔτι γε μὴν,	Necnon.
ἔτι καὶ ἔτι,	Etiam adque etiam.
ἔτι μᾶλλον,	Etiam adque etiam.
ἔτι νῦν,	Etiam nunc.
ἔτι πλέον,	Etiam adque etiam.
ἔτι τότε,	Etiam tum.
Ἑτοιμασία,	Apparacio, Præparacio, Metacio.
ἑτοιμάζω,	Præparo, Paro, Comparo, Meto.
ἑτοιμαστής,	Metator.
ἕτοιμος,	Paratus, Præparatus.
ἑτοίμως,	Prompte.
Εὐάλωτος,	Expugnabilis.
Εὐαγγελίζομαι,	Bonum nuncio.
Εὐανάγνωστον,	Legibile.
Εὐαπόδεικτον,	Probabile.
Εὐαπολόγητος,	Excuſabilis.
Εὐάρεστος,	Placidus.
εὐαρέστως,	Complacuo.
Εὐάρμοστος,	Abilis, Aptus.
εὐαρμόστως,	Abile.
Εὐαρχισμός,	hæc Strena.
Εὐαφής,	Tractabilis.
Εὖγε,	Euax, Euge.
Εὐγένεια,	Generoſitas, Proſapia. ſingulariter tantum declinatur.
εὐγενής,	Generoſus, Ingenuus.
Εὐγλωττία,	Facunditas.
εὐγλωττίαι,	Faceciæ. ſingulare non habet.
εὔγλωττος,	Facundus, Facetus.
Εὐγνώμων,	Fidelis.
Εὐδαίμων,	Beatus, Fortunatus.
Εὔδηλος,	Manifeſtus.
εὐδήλως,	Manifeſte.
Εὐδία,	Serenitas, Serenum, hoc Sudum.
Εὐδιάβολος,	Facile criminoſus.
Εὐδιάγνωστον,	Facile diſcernendum.

Εὐδιάθετος,	Adfectuoſus.
Εὐδιαίρετος,	Diuiduus.
Εὐδιανέμητος,	Diuiduus.
Εὐδίδακτος,	Docilis.
Εὐδιοίκητος,	Tractabilis.
Εὔδιος,	Serenus.
εὐδιεινῶς,	Sereno.
Εὐδιόρθωτος,	Emendatus.
Εὐδοκία,	Bona voluntas.
εὐδόκιμος,	Probus.
εὐδόκιμος πάνυ,	Probatus.
εὐδοκιμία,	Probitas.
εὐδοξία,	Bona gloria.
Εὐειδής,	Pulcher, Scitus. Terent. in Andria, Scitus puer natus eſt.
Εὐεκτὸς, ὁ καλῶς ἠγμένος	
εὐεκτὸς, ὁ λιπαρὸς,	Nitidus.
εὐεξία σώματος,	Incolumitas, Sanitas.
Εὐεπίληπτος,	Reprehenſibilis.
Εὐεργὴς,	Facilis.
Εὐεργεσία,	Beneficium, Meritum.
εὐεργέτης,	Benemeritus, Benificus.
εὐεργετικὸς,	Beneficus.
Εὐετηρία,	Vbertas.
Εὔζωμον, λάχανον,	Eruca.
εὔζωνος,	Expeditus.
Εὐήθης, ὁ καλοήθης,	Habilis.
εὐήθης, ὁ μωρὸς,	Blax, Simplex.
εὐήθεια, μωρία,	Stulticia.
Εὐήλιος,	Apricus.
Εὐήνεμος,	Amœnus.
Εὐημερία,	Bona dies.
Εὐθαλὴς,	Optimus, Opulentus, Vber, Virectus.
εὐθαλέστερος,	Vberior.
Εὐθαρσὴς,	Alacer, Confidens.
Εὐθεῖα, ὁδὸς,	Itiner.
εὐθεῖα,	Recta.
Εὔθετος,	Habilis, Oportunus, Comptus, Aptus.
Εὐθέως,	Confeſtim, Continuo, Extẽplo, Illico, Mox, Protinus, Statim.
Εὐθηνία,	Copia, Vbertas, Annona, Abundãcia, Merges.
Εὔθικτον,	Tractabile.
Εὔθραυστον,	Fragile.
Εὐθυμία,	Æquanimitas.
εὔθυμος,	Æquanimus.
Εὐθύνω, ἀπαιτῶ,	Exigo.
εὐθὺς,	Statim.
εὐθύτης,	Directio.
Εὐιλασία,	Propiciacio.
Εὐκαιρία,	Oportunitas.
εὔκαιρος,	Oportunꝰ, Tempeſtiuꝰ.
εὐκαίρως,	Tempore, Oportune, Tempeſtiue.
εὐκαιρῶ,	Vaco.
εὔκαιρος, ἡ σχολάζουσα,	Vacua.
Εὔκαμπτος,	Flexibilis.
Εὐκάρδιος,	Cordatus.
Εὐκαρπία,	Fecunditas, Fertilitas.
εὔκαρπος,	Fructuoſa.
Εὐκατάγνωστος,	Reprehenſibilis.
Εὐκαταμάχητος,	Expugnabilis.
Εὐκαταπράϋντος,	Placabilis.
Εὐκατάστατος,	Placidus.
Εὐκατάφθορος,	Corruptibilis.
Εὐκαταφρόνητος,	Contemptibilis.
Εὐκατόρθωτος,	Emendatus.
Εὐκίνητος,	Agilis, Mouilis.
εὐκινησία,	Agilitas, Mouilitas.
Εὔκλαστος,	Fragilis.
Εὐκλεὴς,	Nobilis.
εὔκλεια,	Nobilitas.
Εὔκολος,	Facilis.
εὐκόλως,	Facile.
εὐκολώτερος,	Facilior.
εὐκολώτατος,	Faciliſſimus.
εὐκολώτατα,	Facilime.
Εὐκρασία,	Temperancia.
εὔκρατος,	Temperatus.
Εὐκταῖος,	Optatus, Votiuus.
εὐκταῖον,	Optabile.
εὐκταιότατος,	Exoptatus, Valde optatus.
εὐκτήριον,	Oratorium.
εὐκτικὸς,	Optatiuus.
Εὐκύλιστον,	Volubile.
Εὐλάβεια,	Reuerencia, Verecundia, Religio.
εὐλαβὴς,	Verecundus.
εὐλαβέστατος,	Reuerendiſſimus.
εὐλαβὴς, ὁ δειλὸς,	Pauidus.
εὐλαβοῦμαι,	Reuereor, Vereor, Formido.
Εὔλαλος,	Effabilis, Eloquens, Loquax, Loculentus.
Εὐλέγω,	Benedico.
εὐλογία,	Benedictio.
εὐλογῶ,	Benedico.
εὔλογος,	Racionabilis.
εὐλόγως,	Merito, Racionabiliter.
Εὔλυτος,	Expeditus.
εὐλυτῶ,	Expedio, Explico, Enodo.
εὐλύτωσις,	Explicacio.
Εὐμαθὴς,	Docilis.
Εὐμάρεια,	Facilitas.
εὐμαρὴς,	Facilis.
εὐμαρῶς,	Faciliter.
Εὐμελὴς,	Canorus.
Εὐμένεια,	Propicia.
εὐμενὴς,	Propicius.
Εὐμετάβλητος,	Mutabilis.
Εὐμετάθετος,	Mutabilis.

Εὐμετάλλακτος,	Mutabilis.
Εὐμεταχείριστος,	Tractabilis.
Εὐμήκης,	Procerus.
Εὐμίμητον,	Imitabile.
Εὐμνημόνευτος,	Commemorabilis.
Εὔμοιρος,	Bonifatus.
Εὔμορφος,	Formoſus.
Εὐμορφία,	Pulchritudo.
Εὔνοια,	Fauor,Beniuolencia.
Εὐνοῦχος ἀπὸ φύσεως,	Spado.
Εὐνοῦχος,ὁ ἐκτομίας,	Caſtratus.
Εὐνουχίζω,	Caſtro.
Εὐνουχιστής,	Caſtrator.
Εὔξυστον,	Raſile.
Εὐοιώνιστος,	Auſpicatus.
Εὐορκῶ,	Liquide iuro.
Εὔοσμος,	Odoriferus,Odoratus.
Εὐόφθαλμος,	Oculatus.
Εὔοφρυς,	Ciliatus.
Εὐόμιλος,	Bene loquax,Effabilis.
Εὔοσμον,	Beneolens.
Εὐπαθής,	Paſſibilis.
Εὐπαίδευτος,	Doctiſſimus.
Εὐπαράκλητος,	Placabilis.
Εὐπάρεχος,	Præſtans.
Εὐπάσχω,	Benepacior.
Εὐπατρίδης,	Patricius.
Εὐπειθής,	Credulus.
Εὐπέμπτον,	Miſſile.
Εὔπεπτος,	Digeſtus.
Εὐπερίβλεπτον,	Conſpicuū,Perſpicuū.
Εὐπερίστροφος,	Verſutus.
Εὔπιστος,	Credulus.
Εὐπιστία,	Credulitas.
Εὔπλοια,	Bona nauigacio.
Εὐπλόκαμος,	Crinitus,Crinita.
Εὔπνους,	Beneolens.
Εὐποιΐα,	Meritum,Beneficium.
Εὐποιῶ,	Benefacio.
Εὐπορία,	Copia,Opulencia.
εὔπορος,	Copioſus,Opulentus.
Εὐπορῶ,	Abundo, Opuleſco, Opio.
Εὐπορώτερος,	Opulencius.
Εὐπραγία,	Bona actio,Bonus actus
Εὐπρέπεια,	Pulcritudo, Decencia, Decor,Decus.
Εὐπρεπής,	Pulcer, Decens, Decoroſus.
Εὐπρεπέστερος,	Decencius.
Εὐπρόσδεκτος,	Acceptabilis,Acceptus.
Εὐπρόσδεκτον ἡγοῦμαι,	Acceptum habeo.
Εὐπροσήγορος,	Adfabilis.
Εὐπρόσιτος,	Acceſſibilis.
Εὐπρόσωπος,	Bonifacies.
Εὔραπτος,	Sutilis.
Εὕρεμα,	Inuentum.

Εὕρεσις,	Inuentus.
Εὑρετής,	Inuentor,Repertor.
εὑρίσκω,	Inuenio,Comperio,Reperio.
Εὔρμος,	Columbus.
Εὖρος,ἄνεμος,	Eurus.
Εὔρυθμος,	Normis.
Εὐρυχωρία,	Latum ſpacium.
Εὐρύχωρος,	Spacioſus,Capax.
Εὔρωστος,	Benevalens.
Εὐρωπιῶν, ὁ ῥυπαρός,	Carioſus.
Εὐσεβής,	Pius.
Εὐσέβεια,	Pietas.
Εὐσεβέστερος,	Magis pius.
Εὐσεβέστατος,	Piiſſimus.
Εὐσθενής,	Robuſtus.
Εὐσθένεια,	Firmitas.
Εὔσκιος,	Amenus,Vmbroſus.
εὔσκιον,	Amenum,Vmbratum, Opacum.
Εὔσκοπος,	Conſideratus.
Εὔσκυλτος,	Agilis,Mobilis.
Εὐσταθής,	Firmus,Conſtans.
Εὐστάθεια,	Conſtancia.
Εὔσταθμον,	Penſans.
Εὔστολος,	Habilis.
Εὔστομος,	Dicax.
Εὐστομία,	Dicacitas.
Εὔστοχος,	Contemplator.
Εὔστροφος,	Obtortus.
Εὐσχημοσύνη,	Modeſtia.
Εὐσχήμων,	Honeſtus.
Εὔσχιστος,	Fiſſilis.
Εὐσχολία,	Vacacio.
Εὐσχολῶ,	Vaco.
Εὔσωμος,	Corpulentus, Corporoſus.
Εὔτακτος,	Diſpoſitus.
Εὐταξία,	Temperancia.
Εὐτελής,	Vilis.
Εὐτέλεια,	Vilitas.
Εὐτελέστερος,	Vilior.
Εὐτελεστέρως,	Viliſſime.
Εὐτελίζω,	Adnichilo,Vilo.
Εὐτερπής,	Amenus.
Εὔτολμος,	Audens.
Εὔτονος,	Sufficiens,Lentus.
Εὐτονία,	Suffectio.
Εὐτονῶ,	Sufficio.
Εὐτράπελος,	Scurra,Scurrus.
Εὐτραπελία,	Scurrilitas.
Εὐτρεπής,	Paratus,Præparatus.
Εὐτρεπίζω,	Apparo,Paro,Cōparo.
Εὐτρεπίζων,	Parabundus.
Εὔτροπος,	Bene moratus.
Εὔτροφος,	Paſtus.
Εὐτυχής,	Fortunatus,Felix.
Εὐτυχῶς,	Feliciter.
Εὐτυχία,	Felicitas.

Εὐφημία,	Fauor.
εὐφημῶ,	Fauo,Faueo.
Εὔφορος,	Ferax,Fecundus,Fertilis.
εὐφορία,	Fertilitas,Abundancia, Vbertas.
Εὐφραίνω,	Letifico,Epulor.
εὐφραίνομαι,	Letor.
εὐφρασία,	Epulacio.
Εὐφροσύνη,	Leticia.
Εὐφυής,	Ingenioſus.
εὐφυΐα,	Ingenium,Indoles.
εὐφυῶς,	Facete,Ingenioſe.
Εὔφωνος,	Vocalis.
Εὔχαρις,	Gracioſus.
εὐχαριστία,	Gratificacio,Gratulacio, Graciarum actio.
εὐχάριστος,	Gratificus,Gratus.
εὐχαριστότατος,	Gratiſſimus.
εὐχαριστῶ,	Gracias ago,Gratulor.
εὐχαριστοῦμαι,	Ineo gratiam.
Εὐχερής,	Facilis.
εὐχέρεια,	Facilitas.
εὐχερέστερον,	Facilius.
εὐχερέστατα,	Facilime.
εὐχερῶς,	Facile,Faciliter.
εὐχερές,	Facile.
Εὐχή,	Votum,Oracio.
εὔχομαι,	Opto,Voueo.
Εὔχρηστος,	Commodus.
Εὔχροος,	Boni coloris.
εὔχρωμος,	Pudendus.
εὐχρώμων,	Colorarius.
Εὐψηλάφητος,	Tractabilis.
Εὔψυχος,	Equanimus,Animoſus.
εὐψυχία,	Animæquitas.
εὐψύχως,	Equo animo.
Εὐωδία,	Odor.
εὐώδης,	Suauis,Beneolens.
Εὐωνία,	Vilitas.
εὔωνος,	Vilis.
εὐώνως,	Vile.
Εὐώνυμος,	Leua,Siniſtra.
Εὐωχία,	Epulum, Epulacio.
εὐωχίαι,	hæ Dapes.ſingularia nō habet,niſi hæc daps.
εὐωχοῦμαι,	Epulor.
Ἐφάλλομαι,	Inſilio.
Ἐφάμιλλος,	Emulus,Emulator.
Ἐφάπτομαι,	Attingo.
Ἔφεδρος,	Terciarius.
Ἐφέλκομαι,	Reduco.
Ἐφεξῆς,	Deinceps.
Ἔφεσις,	Appellacio,Prouocacio.
Ἐφέστιον,	Domicilium.
Ἐφέτειος,	Annuus,Annotinus.
Ἐφ' ἔτος,	Hoc anno.
Ἔφηβος,	Pubertꝰ, Puberta,Pubis
ἐφήβαιον,	Puberale. (Pubeſcens.
ἐφηβότης,	Pubertas.

Ἐφημερίς,	Diuturnum.
ἐφημερινόν,	Hodiernum.
Ἐφθαρμένος,	Corruptus.
Ἑφθός,	Coctus.
Ἐφιάλτης,	Incubo.
Ἐφίεμαι,	Adpeto.
Ἐφιορκῶ,	Periuro.
Ἐφίππιον,	Scordiſcale.
ἔφιππος,	Eques.
Ἐφίσταμαι,	Inmineo,Inſiſto.
ἐφίστημι,	Inſiſto,Inmineo.
Ἐφόδιον,	Viaticum.
ἔφοδος,	Inuaſio,Inpetus.
ἐφοδιαστής,	Inuaſor.
ἐφοδιάζω,	Inpetum facio,Inruo.
Ἐφόπτης,	Inſpector.
ἐφοπτεύω,	Inſpicio.
Ἐφόρμησις,	Inuaſio.
ἐφορμῶ,	Inruo,Inuado.
Ἔφορος, δαίμων ὁ ἐφορῶν,	Genius.
ἐφορῶ,	Inſpecio, Reuiſo.
Ἐφ' ὅσον,	Quamdiu, Dum.
Ἐφοψία,	Inſpectio.
Ἐχάρην,	Gauiſus ſum.
Ἐχέτλη,	Stiba.
Ἐχεφροσύνη,	Sagacitas.
ἐχέφρων,	Sagax,Sollers.
Ἐχθές,	Heſterno die.
ἐχθεσινόν,	Heſternum.
Ἔχθιστος,	Infeſtus,Infenſus.
ἔχθραι,	Inimicitiæ, ſingulare non habet.
ἐχθραίνω,	Inimico.
ἐχθρός,	Inimicus, Infeſtus, Infenſus.
ἐχθρὸν ποιῶ,	Inimico.
Ἔχιδνα,	Vipera.
ἐχιδνοειδής,	Vipereus.
Ἐχῖνος,	Erinaceus,Echinus.
Ἐχρῆν,	Oportuerit.
Ἔχω,	Habeo.
Ἕψημα,	
ἕψησις,	Coctura.
ἑψητής,	Coctuarius.
ἕψω,	Coquo.
Ἐῶ,	Sino,Omitto.
Ἕωθεν,	Matutino,Ante lucem.
ἑωθινός,	Matutinꝰ,Procraſtinus.
ἑωθινὸς ἀστήρ,	Lucifer.
Ἑώρα,	Geſtacio.
ἑωρίζομαι,	Geſtor.
ἑωρισθῆναι,	Geſtandi.
Ἕως,	Donec,Dum, Vſque.
ἕως πότε,	Vſquequo,Quouſque.
ἕως τίνος,	Quamdiu.
ἕως ὅτου,	Dum,Aduc.
ἕως οὗ,	Quoadūſque,Quatenus.
ἕως τοσούτου,	Tamdiu.
Ἑωσφόρος ἀστήρ,	Lucifer.

Z

Ζάλη,	Eſtus.
Ζεστὸς,	Feruidus, Feruens.
ζεστὸν,	Calidum.
Ζευγηλάτης,	Bubulcus.
ζευγίζω,	Conbino.
ζευγίζω κατὰ τέσσαρα,	Conquaterno.
ζεύγλη,	Subiuga.
ζευγνύω,	Copulo, Iungo.
ζεῦγος,	Par. ſingulariter tantum declinatur.
ζευκτὴς,	Iunctor.
ζεῦξις,	Iunctura.
ζεῦξις κατὰ δύο,	Conbinacio.
ζεῦξις κατὰ τέσσαρα,	Conquaternacio.
Ζεὺς,	Iupiter.
Ζέφυρος,	Fauonius.
Ζέω,	Ferueo, Feruesco.
ζέει, ἐπὶ θερμοῦ,	Bullit, Scaturit.
ζέω, ἐπὶ ὀργῆς,	Excandeſco.
Ζηλεύω,	Pellico, Emulor.
ζήλη,	Pelix.
ζῆλος,	Pelicatus, Pelicacio; Emulacio, Zelus.
ζηλότυπος,	Pelicator, Pelix.
ζηλοτυπία,	Pelicatus, Pelicacio.
ζηλοτυπῶ,	Pelico, Emulo.
ζήλωσις,	Emulacio.
ζηλωτὴς,	Emulus, Emulator.
Ζημία,	Iactura, Multa, Diſpendium, Fraus, Detrimentum, Dampnū.
ζημιοῦμαι,	Damnum pacior, Detri mentum pacior.
ζημιῶ,	Damno, Multo.
Ζήτημα,	Queſtio.
ζητημάτιον,	Queſtioncula.
ζήτησις,	Cōtrouerſia, Scrutiniū, Queſtio.
ζητητὴς,	Queſtor.
ζητητικὸς,	Sagax.
ζητῶ,	Querito, Quero.
Ζιὰ,	Mola, Far, Ador. pluralia non habet.
Ζιβύνη,	Venabulum.
Ζιζάνιον,	Veriora, Lolium.
Ζμύρνα,	Murra.
Ζοφερὸν,	Nigrum.
ζόφος,	Caligo.
Ζύγη,	Iunctio, Par.
ζυγιατὴς,	Iumentarius.
ζυγὸν, ὁ ζυγὸς τῶν βοῶν,	Iugum.
ζυγὸς ὁ στατὴρ,	Libra, Examen, Statera, Trutina.
ζυγοστάσιον,	Librarium.
ζυγοστάτης,	Libripens.
ζυγοστατῶ,	Libro.
Ζύθιον,	Fermentum.
Ζύγωμα πλοίου,	Iugum ſtrantum.
Ζύμη,	Fermentum.
ζυμῶ,	Fermento.
Ζῶ,	Viuo.
ζωγραφία,	Pictura.
ζωγράφος,	Pictor.
ζωγραφῶ,	Pingo.
ζωγρεῖον,	Cauiola.
ζωγρεῖον ἰχθύων,	Viuarium.
ζώδιον,	Sigillum, Signum.
ζωδιακὸν,	Sigillatum.
ζωδιοφόρος,	Signifer.
ζωδιοποιὸς,	Signarius.
ζωὴ,	Vita.
Ζῶμα,	Cinctum.
ζωμάρυστρος,	Trulla.
Ζωμὸς,	Ius. pluraliter non declinatur.
Ζῶν,	Viuus.
Ζώνη,	Baltheum, Cingulum.
ζώνη ἡ ἐν τῷ οὐρανῷ,	Plaga.
ζωννύω,	Cingo.
Ζῶον,	Animalis.
ζωοποιῶ,	Viuifico.
ζῶσα,	Viuula.
Ζῶσις,	Cinctus.
ζωστὴρ,	Cingula, Baltheum, Cingulum.
ζωστήριον,	Cingulum.
ζώστης,	Cinctor.
Ζωτικὸς,	Vitalis.

H

Ἢ,	Aut, Vel, An.
ἢ ἄρα,	An ne.
Ἡ αὐτὴ,	Eadem.
Ἥβη,	Pubes.
ἡβήσῃ,	Adoluerit.
ἡβῶν,	Puber.
Ἡγεμονικὸς,	Præſidialis.
ἡγεμὼν,	Dux, Præſes, Princeps.
ἡγοῦμαι,	Opinor, Reor.
Ἠγριωμένος,	Efferatus.
Ἡδέως,	Libenter, Iucunde.
Ἤδη,	Iam.
ἤδη ἐκ πολλοῦ,	Iam diu.
ἤδη πάλαι,	Iam dudum, Pridem iam.
ἤδη πρότερον,	Iam pridem.

ἤδη πρῶτον,	Iam primum.
Ἥδιστα,	Libentiſſime.
ἡδίστη,	Iucunda.
ἥδομαι,	Libenter habeo, Delector.
ἡδόμενος,	Gaudens, Libens.
ἡδονὴ,	Libido, Voluptas, Suauitas.
ἡδὺ,	Iucundum.
ἡδὺ ἐστιν,	Libet.
Ἡδύοσμον,	Menta.
Ἡδυπαθὴς,	Libidinoſus.
ἡδυπάθεια,	Libido.
ἡδὺς,	Suauis, Iucundus.
ἡδύτερον,	Libentius.
ἡδύτατα,	Libentiſſime.
ἡδύτης,	Suauitas, Lepos. Saluſtius, Multuſque lepos inerat.
Ἡ εἰς ὁλόκληρον	In integrum reſtitucio, Reintegracio.
ἡ εἰς πόλεμον ἔξοδος,	Expedicio.
ἡ ἐκ προγόνων συγγένεια,	Proſapia.
ἡ ἐν τῷ οὐρανῷ ἅμαξα,	Septentrio.
Ἠθικὸς,	Moralis.
Ἠθισμένος,	Adſuetus, Cõſuetus, Cõſuefactus.
ἦθος,	Mos, Habitus animi.
Ἤθεος,	Puber.
Ἡ κατ᾽ ἐπιγαμίαν συγγένεια,	Adfinitas.
Ἥκιστα,	Minime.
Ἠκόντισεν,	Torſerat.
Ἠκρωτηριασμένος,	Mutilus.
Ἥκω,	Veni.
Ἠλακάτη,	Colum, Colus.
Ἦλθον,	Veni.
Ἡλιάζω,	Aprico.
ἡλιάζομαι,	Inſolor, Apricor.
ἡλιαζόμενος,	Apricus.
ἡλιαστήριον,	Solarium.
Ἠλίθιος,	Stolidus, Brutus.
Ἡλικία, τὸ μῆκος,	Statura.
ἡλικία ἡ ἀπὸ τοῦ χρόνου,	Euum, Etas.
ἡλικιώτης,	Coeuus.
ἡλίκος,	Quantus.
Ἥλιος,	Sol. plurale non habet.
ἡλιοστάσιον,	Solſticium.
ἡλίου ἀνατολὴ,	Iubar.
ἡλίου ἔκλειψις,	Deliquium, Defectio.
Ἡλκωμένος,	Vlceratus, Exulceratus.
Ἧλος,	Clauus. plurale non habet.
ἡλοκόπος,	Clauarius.
ἡλοκοπῶ,	Clauo.
Ἡμαγμένος,	Cruentus.
ἡμᾶς αὐτοὺς,	Noſmet, Noſmetipſos.
Ἤμβλω,	Eiecit.
Ἡμέρα,	Dies.
ἡμέρας καὶ νυκτὸς,	Die noctuque.
ἡμερήσιον,	Diurnum.
ἡμερίδιον,	Dieculum.
ἡμερινὴ,	Diurna.
ἡμερολόγιον,	Diurnium.
Ἥμερος,	Manſuetus, Clemens.
ἡμεροποιὸς,	Manſuetarius.
ἡμερότης,	Manſuetudo.
ἡμεροῦμαι,	Manſueto, Manſuefio.
ἡμερώτατος,	Manſuetiſſimus.
ἡμερῶ,	Manſuefacio.
Ἡμέτερος,	Noſter.
Ἤμην,	Eſſem.
Ἡμιαμφόριον,	Vrna.
Ἡμιάνθρωπος,	Semihomo.
Ἡμίβρωτος,	Semeſa.
Ἡμίεφθος,	Semicrudus, Semicoctus.
Ἡμιθαλὴς,	Semiuiridis.
Ἡμιθανὴς,	Seminex.
Ἡμίθεος,	Semideus, Indiges.
Ἡμίκαυστος,	Semuſtus.
Ἡμικέφαλον,	Sinciput.
Ἡμικλάδευτον,	Semiputatum.
Ἡμίκρανον,	Sinciput.
Ἡμικύκλιον,	Semiorbis.
Ἡμίλιτρον,	Semilibra.
Ἡμιμόδιον,	Semodium.
Ἡμίξεστον,	Hemina.
Ἡμίξηρος,	Siderata, Sideratus.
Ἡμιόλιον,	Secuplum.
Ἡμίονος δὲ ἵππου θηλείας καὶ ὄνου,	Mulus, Vurdo.
ἡμίονος δὲ ἵππου καὶ ὄνου θηλείας,	Hinnus, Hinnulus.
ἡμιόνατος,	Mulio.
Ἡμίοπλος,	Semiermis.
Ἡμιούγκιον,	Semiuncia.
Ἡμίπλινθοι,	Semilateres.
Ἡμίπνικτος,	Seminecis.
Ἡμίπνους,	Semianimis.
Ἡμίπους,	Semipes.
Ἡμιραγὴς,	Interruptus.
ἡμιραγῆ ποιῶ,	Interrumpo.
Ἥμισυ,	Dimidium, Semis.
Ἡμισφαγὴς,	Seminecis.
Ἡμιτελὴς,	Interruptus.
Ἡμίτομον χοίρου,	Tegus.
Ἡμίυπνος,	Semiſomnis.
Ἡμίφωνος,	Semiuocalis.
ἡμίφωνον γράμμα,	Semiuocale.

Ἡμίχοιρον, Tegus.
Ἡμίχλωρος, Semiuiridis.
Ἡμίχωστος, Semirutus.
Ἡμίψυχος, Semianimis.
Ἦν, Foret, Eſſet.
Ἢν βούλει, Quam vis.
Ἤνεγκα, Tuli.
Ἠνέσχετο, Paſſa eſt, Paſſus eſt.
Ἠνεῳγμένος, Patulus.
Ἡνία, Lorum, Habena, Retinaculum.
Ἡνίκα, Cum, Poſtea.
Ἡνίοχος, Auriga, Agitator.
Ἥντινα δήποτε, Quancunque.
Ἥνωμαι, Hereo.
ἡνωμένος, Continuatus, Herens.
Ἥξω, Veniam.
Ἧπαρ, Iecor.
ἡπατικός, Iecoralis.
ἡπατοσκόπος, Aruſpex.
Ἠπειρωτική, Chaonia.
Ἤπιος, Tranquillus, Manſuetus.
ἤπιον, Serenum.
ἠπιότης, Serenitas.
ἠπιώτατος, Clementiſſimus, Tranquilliſſimus.
Ἡπλωμένος, Patulus.
Ἡ πρὸ ἡλίου ὥρα, Diluculum.
Ἥρα, Iuno.
Ἡρακλῆς, Hercules, Alcides.
Ἠρέμα, Lente, Peditemptim, Ocio.
ἠρεμία, Ocium, Quietudo, Quies.
ἤρεμος, Ocioſus, Quietus, Letus.
Ἠρξάμην, Orſus ſum, Cœpi, Inchoaui.
ἤρξατο, Eſt orſus, Cœpit.
Ἦρξεν ἀρχήν, Geſſit magiſtratum.
Ἡρπαγμένως, Raptim.
Ἤρτημαι, Dependo, Pendo.
Ἥρωες, Lares. dicitur & hic lar.
Ἦσαν, Forent, Eſſent.
Ἧς ἄν, Quacunque.
ἧς δήποτε, Quacunque.
ἧστινος, Cuius.
ἧστινος ἄν, Cuiuscuius.
Ἡσυχάζω, Quieſco, Quieto.
ἡσυχία, Ocium, Quietudo, Silencium.
ἡσυχοπιός, Silenciarius.
ἥσυχος, Ocioſus, Quietus.
ἡσύχως, Ocio.
Ἦτι, Quidne.
Ἥτινι δήποτε, Cuicui.
ἥτις δήποτε, Quæcunque.
Ἤτοι, Vel, Ve, Siue, Seu.
Ἧττον, Vicium. Minus.
ἡττᾶμαι, Superor.
ἥττων, Minor.
Ἥφαιστος, Volcanus.
ἡφαιστία, Volcania. ſingulare nõ habet.
Ἠχητικός, Sonorus.
ἠχώ, Sonus.
ἦχος, ἐπὶ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, Tinnulus, Tinnitus.
ἠχῶ, Crepito, Sono, Strepo.
ἠχῶ, ἐπὶ χαλκοῦ, Tinnio, Tinnito.
ἠχώδης, Argutus, Fragoſus.
Ἥψατο, Tetigit, Attigit.
Ἠώς, Aurora.

Θ

Θάλαμος, Thalamus.
Θάλασσα, Mare. plurale non habet. Virgilius maria dixit.
θαλάσσιος, Marinus.
θαλασσοκράμβη, Holus marinum.
Θαλλός, Verbena.
θάλλω, Germino, Vigeo, Vireſco, Vireo.
θάλλων, Florens, Virens.
Θαλπήριον, Fomentum, Fomes.
θάλπω, Foueo.
Θαλύσια, Cerealia.
Θάλψις, Fomentum, Fomes.
Θάμβος, Stupor.
θαμβοῦμαι, Obſtupeo, Stupeo, Paueſco.
Θάμνοι, Vepres. ſingulare non habet.
θάμνος, Dumus, Carrecta.
Θανάσιμον, Letiferum, Mortiferũ.
θάνατος, Mors, Letum. pluralia non habent.
θανατηφόρος, Letifer, Mortifer.
θανατῶ, Mortifico.
Θαπτήριον, Sepultorium.
θάπτω, Humo, Sepelio, Tumulo.
Θαρρῶ, Audeo, Confido, Fido.
θαρρῶν, Fretus, Confidens.
θαρρούντως, Conſtanter.
θαρσαλέος, Confidens.
θαρσαλέως, Confidenter.
θάρσος, Confidencia, Fretus.
Θάτερος, Alteruter.
Θᾶττον, Ocius, Cicius, Maturius, Velocius.
Θαῦμα, Admiracio, Miracio.
θαυμάζω, Miro.
θαυμάζομαι, Miror.

θαυμάσιος, Admirandus, Mirādus, Mirabilis.
θαυμασίως, Admirabiliter, Mirabiliter.
θαυμαστός, Admirādus, Mirandus.
θαυμαστῶς, Admirabiliter, Mirabiliter.
θαυματοποιός, Mirificus.
θεά, Dea.
θέα, Viſum.
θέαμα, Spectaculum, Viſum.
θεατής, Spectator.
θεατός, Viſibilis.
θεαρικὰ χρήματα, Lucaria. ſingulariter Lucar.
θέατρον, Theatrum.
θεάφιον, Sulphurium.
θέαφος, Sulphur.
θεῖα, Sacra.
θεῖα δωρεά, Indulgencia.
θειάζω, Limphor.
θεῖα πρὸς πατρός, Amita.
θεῖα πρὸς μητρός Conſobrina.
θεῖος, ὁ ἐκ θεοῦ, Diuus.
θεῖος μάντις, Diuinus.
θεῖος τόπος, Sacrus, Sacer.
θεῖον, Sacrum, Numen.
θειότης, Diuinitas, Maieſtas.
θειόθεν, Diuinitus, Diuine.
θειότατος, Sacratiſſimus.
θειογενής, Diuigena.
θεῖος πρὸς πατρός, Patruus.
θεῖος πρὸς μητρός, Auunculus.
θεῖον ἄπυρον, Sulphur. plurale non habet.
θέλγω, Mulceo.
θελκτήρια, Oblectatoria.
θέλω, Volo.
θέμα, Poſicio, Caſus.
θέμα τὸ τοῦ ἀνθρώπου, Conſtellacio.
θεμελιόθεν, Funditus.
θεμέλιος, Fundamentum.
θεμελιῶ, Fundo.
θεμελιώτης, Fundator.
θέμις, Fas.
θεμιτός, Licitus.
θεμιτόν, Licitum, Fas, Fandum.
θέναρ χειρός, Vola, Ir. indeclinabile eſt.
θεογενής, Diuigena.
θεόληπτος, Correpticius, Numine captus.
θεολογία, Dei prouerbia.
θεοὶ κατοικίδιοι, hi Lares. hic Lar.
θεοὶ οὐράνιοι, Superi.
θεοὶ καταχθόνιοι, Manes.
θεός, Deus.
θεὸς κατοικίδιος, Lar.
θεὸς ἀποτρόπαιος Auruncus.

θεοσέβεια, Religio.
θεοφιλής, Religioſus.
θεοστυγής, Deo peroſus.
θεοχόλωτος, Deiratus.
θεράπαινα, Famula.
θεραπαινίδιον, Ancilla.
θεραπεία, Cura, Medella, Remedium, Medicina.
θεραπεία τῶν νοσούντων, Medicamentum.
θεραπεύομαι, Medicor.
θεραπεύω, Remedior, Medico, Medeor.
θεράπων, Famulus.
θεράπων ὑπηρέτης στρατιώτου, Calo.
θερίζω, Meſſo, Meto.
θεριστής, Meſſor.
θερισμός, Meſſis.
θερινός, Eſtibus.
θερινὴ τροπή, Solſticium.
θερμαίνομαι, Caleſco.
θερμαίνω, Calefacio.
θερμασία, Calefactio.
θέρμη, Calor, Feruor, Eſtus.
θερμόν, Calda, Calidum.
θερμός, Calidus.
θέρμοι, Lupini.
θερμοσποδιά, Calda cinis.
θερμοφόρος, Caldaria.
θέρος, Eſtas.
θές, Pone.
θέσις, Situs, Poſicio.
θεσμοθέτης, Legiſlator.
θεσμοφορία, ἑορτὴ Δήμητρος, Ceralia.
θεσμοφόρος, Legifer.
θεσπίζω, Promulgo, Statuo, Sancio, Cenſeo.
θέσπισμα, Oraculum, Scitum.
θεσπίσματα, Scita.
θετός, Adoptiuus.
θετικός, Poſitiuus.
θεῶμαι, Aſpicio.
θεώρεον, Spectaculum.
θεωρία, Spectacula, Ludi. pluraliter tantum declinatur, hi Ludi.
θεωρικόν, Lucar.
θεωρῶ, Aſpecto, Cerno, Reſpicio, Aſpicio, Conſpicio, Conſpicor, Diſpicio.
Θηβαΐα, Aonia, Dircæa.
θήκη, Theca.
θηλάζω, Lacto, Sugo.
θήλεια ἀλώπηξ, Volpicula.
θηλή, Mamma, Papilla, Ruma, Mamilla.

Θῆλυ, Femilla.
θηλυκὸν, Femininum.
Θημὼν, ὁ σωρὸς, Aceruus.
Θήρα, Captacio.
θηρατικὸς, Captator.
θηρευτὴς, Captator, Venator.
θηρεύω, Capto.
θηρίον, Beſtia, Fera.
θηράφιον, Fericula.
θηριομάχος, Beſtiarius.
θηριότης, Beſtiarius.
θηρὶς μασθὸς, Vber.
θηριώδης, Beluus, Efferus.
θηρῶ, Capto.
θηρῶμαι, Capio.
Θησαυρὸς, Theſaurus.
θησαυροφύλαξ, Theſaurarius, Theſauri cuſtos.
θησαυροφυλάκιον, AErarium.
Θήσω, Ponam.
Θιγγάνω, Tango.
θίγω, Adtingo.
θίξις, Tactus.
Θλάσμα, hic Famex.
Θλίβομαι, Conflictor, Adflictor.
θλίβω, Tribulo, Preſſo, Premo.
θλίψις, ἡ σφίξις Preſſura.
θλίψις, ἡ φροντίς, Tribulacio.
Θλῶ, Tundo.
Θνῆσις, Mortalitas.
θνήσκω, Morior, Oppeto.
θνητὸς, Mortalis.
Θοῖναι, Dapes. ſingulare nō habet, niſi hæc daps, o daps.
θοίνη, Epulum, Epulacio.
Θόλος, Teſtudo.
θολῶδες, Turbulentum, Turbatum, Limoſum.
Θόρυβος, Tumultus, Turba.
θορυβῶ, Turbo, Tumultuo.
θορυβώδης, Turbidus, Tumultuoſus, Turbulentus.
Θράσος, Audacia.
θρασὺς, Temerarius, Ferox.
θρασύτης, Ferocia, Ferocitas.
Θραῦσις, Confractio.
θραύω, Frango.
Θρέμμα, Pecus.
θρεμμάτων μάνδραι, Caulæ.
θρεπτὸς, Alumnus, Nutricius.
θρέπτειρα, Altrix.
Θρηνήσιμος, Flebilis.
θρηνητὴς, Lugubris, Lamentator.
θρηνοποιὸς, Luctificus.
θρῆνος, Lamentum, Luctus, Lamentacio.
θρηνῶ, Lugeo, Plango, Lamento.
Θρησκεία, Superſticium, Religio, Ritus.
θρησκεῖαι, Cerimoniæ. ſingulare non habet.
θρησκευομένη, Habita.
θρησκευτὴς, Religioſus.
θρησκεύω, Colo.
Θριαμβεύω, Triumpho.
θρίαμβος, Triumphus.
Θρίδαξ, Lactuca.
Θρὶξ κεφαλῆς, Capillus capitis.
θρὶξ οὔλη, Cicinnus capilli.
θρὶξ στόματος, hic Pilus.
θρὶξ ὑὸς, Seta.
Θρόνος, Sedis.
θρόνος βασιλικὸς, Solium.
θρόνος ἡγεμονικὸς, Curulus.
Θροῦς, Rumor.
θροοῦμαι, Expaueſco.
Θρυαλλὶς, Flumus.
Θρυλήτης, Rumigerulus.
θρύλος, Rumor.
θρυλῶ, Rumigero, Vulgo.
Θρύον, ἡ βοτάνη, Vlua.
Θρίναξ, δι' οὗ τὸ ἄχυρον χωρίζουσιν ἀπὸ τῶν καρπῶν, Vannus, Vannulus.
Θρύπτομαι,
Θυγάτηρ, Filia, Nata.
θυγάτηρ γνησία, Gnata, Nata.
θυγατρίδης, Neptis, Filiaſter.
Θύελλα, Turbo, Procella.
Θυΐα, Murtarium.
Θύϊνον,
Θύλακος, Follis.
θυλάκιον, Culliculum.
θυλάκιον ὀσπρίου, ἤγουν λοβὸς, Silica.
Θῦμα, Hoſtia, Victima.
θυμάτιον, Hoſtiola.
Θύμβρα, βοτάνη,
Θυμέλη, Scena.
θυμελικὸς, Scenicus, Hiſtrio.
Θυμηρὲς, Libitum.
Θυμίαμα, Incenſum.
θυματήριον, Turribulum, Acerra. Virgil. lib. 5. --farre pio & plena ſupplex veneratur acerra.
θυμιαίνω, Suffio, Adolo.
Θυμικὸς, Animoſus, Furibundus.
θυμὸς, ὀργὴ, Ira, Indignacio.
Θύμον, βοτάνη, Thumum.
Θυμοῦμαι, Animeſco, Iraſco.

Θύννος, ἰχθὺς, Sarda.
Θυοσκόπος, Aruſpex.
Θύρα, Oſtium.
θύραι ἱεροῦ, Fores. ſingulare non habet.
θύρας μοχλὸς, Sera.
Θυρεὸς, Parma, Clipeum, Scutũ.
Θυρεπανοίκτης, Effractor.
θυρίδιον, Oſtiolum.
θυρὶς, Feneſtra.
θυρωρὸς, Oſtiarius.
Θυσία, Hoſtia, Victima, Sacrificium, Inmolacio.
θυσιαστήριον, Altarium, Sacrarium.
θυσιάζω, Sacrifico.
θύσιμος, Inmolaticius.
θύτης, Inmolator, Popa.
θύω, Sacrifico, Inmolo, Macto.
Θωπεία, Blãdicies, Blandimentũ.
θωπεύω, Ambio, Adſecto, Blãdio
Θώραξ, τὸ στῆθος, Pectus.
θώραξ, Lorica.
θωρακίζω, Lorico.
θωρακοποιὸς, Loricarius.
θωρακοφόρος, Loricifer.
Θὼψ, Ambicioſus, Blandus.

I

Ἴαμα, Remedium, Sanitas.
ἴασαι, Sana.
ἰάσιμος, Sanabilis.
ἰατρικὴ, Medicina.
ἰατρικὸν, Medicinaculum.
ἰατρὸς, Medicus.
Ἰβηρία, Hiſpania.
Ἴγδις, Mortarium.
Ἰγνὺς, τὸ ὑπὸ τὸ γόνυ μέρος, Suffrages.
Ἰδεχθὴς, Fœdus.
Ἰδιάζω, Solito.
Ἰδικὸς, Peculiaris, Specialis.
ἰδικῶς, Specialiter.
Ἴδιος, Proprius, Suus.
ἰδιόκτητος, Peculiaris, Priuatus.
ἰδιοποιοῦμαι, Vſurpo.
ἰδιογνώμων, Morigerator.
ἰδιοπράγμων, Sui negocii, Suas res agens.
ἰδιότροπος, Morigerator.
ἰδιόχροον, Natiuum.
ἰδίως, Proprie.
ἰδιώτης, ὁ κοινὸς, Priuatus, Paganus, Plebeius.
ἰδιώτης, ὁ μὴ νοήμων, Ruſticus, Rudis.
Ἰδοὶ, hæ Idus. ſingulare non habet.
Ἰδιωτία, Ruſticitas.
Ἰδοὺ, En, Viden, Ecce.
ἰδοὺ ἐκεῖνον, Ellum.
Ἵδρυσμα, Delubrum.
ἵδρυσις, Locacio.
ἱδρύω, Loco, Conloco.
Ἱδρῶ, Sudo.
ἱδρὼς, Sudor.
ἱδρωτήριον, Sudatorium.
Ἱερὰ, Sacra.
ἱερὰ ἡμέρα, Feſtus dies.
ἱερὰ νόσος, Sacer morbus, Morbus ſonticus, Morbus comicialis.
Ἱέραξ, Accipiter.
Ἱερατία, Sacerdocium.
ἱερεὺς, Sacerdos.
ἱερεὺς καὶ σάλιος, Flaminicus, Salius, Flamen.
ἱερεὺς ἐπὶ σπονδῶν εἰρήνης, Fecialis.
ἱερέως εἶδος, Dialis, Salius.
ἱέρεια, Sacerdos.
ἱερεῖον, Victima, Sacrum.
ἱερόδουλος, Hierodolus.
ἱερόληπτος, Fanaticus.
ἱερομηνία, Sacrimenſis.
ἱερὸν, Sacrum, Templum.
ἱερὸν Πανὸς, Lupercal.
ἱερὸν τὸ ἐν ἄλσει, Fanum.
ἱερὸν ὀστοῦν, Coxendix, maſpina.
ἱερὸς, Sanctus, Sacer.
ἱερὸς τόπος περικεκλεισμένος, Puteale.
ἱεροσυλία, Sacrilegium.
ἱερόσυλος, Sacrilegus.
ἱεροσυλῶ, Sacrilego.
ἱερουργὸς, Inmolator.
ἱερουργῶ, Sacrifico.
ἱεροῦ φραγμὸς, Puteale.
ἱεροφύλαξ, Edituus.
ἱερῶ, Conſecro.
ἱερωσύνη, Sacerdocium.
ἱερώτατος, Sacratiſſimus.
Ἰθαγενὴς, Originalis, Indigena.
Ἰθμὸς, Colum.
Ἰθυντὴς, Rector.
ἰθυντήριον, Regimen.
ἰθύνω, Dirigo.
Ἱκανὸς, Sufficiens, Idoneus.
ἱκανὸν, Sat.
ἱκανόν ἐστι, Satis eſt.
ἱκανοδοσία, Satiſdacio.
ἱκανοδότης, Satiſdator.
ἱκανῶς, Abunde, Satis.
ἱκανώτερον, Sacius.
Ἱκεσία, Deprecacio, Oracio, Precacio, Prex.
ἱκεσίαν προσφέρω, Allego.
ἱκέτης, Precator, Supplex.
ἱκετηρία, Oracio, Precacio, Supplicium.

ἱκετεύω, Supplico,Precor.
ἱκετεύω μετὰ δακρύων, Inploro.
ἱκετευτικός, Precarius.
Ἰκμάς, Vmor.
ἰκμασία, Vligo,Vmor.
Ἴκριον, Tabulum.
ἰκρία, Pergula.
Ἰκτερικός, Auriginoſus.
ἴκτερος, Aurugo.
Ἴκτινος, Miluus.
Ἱλαρά, Leta.
ἱλαρία, Leticia.
ἱλαρός, Letus.
ἱλαροποιῶ, Letifico.
Ἱλάσκομαι, Propicior,Placor.
ἱλασμός, Placacio,Exoracio.
Ἵλεως, Propicius.
Ἰλύς, hic Limus. plurale non habet.
ἰλυώδης, Limoſus.
Ἱμαντόπους, Loripes.
ἱμάς, Habena, Lorus, Corrigia, hoc Lorum.
ἱμάντωμα, Loramentum.
Ἱμάτιον, Veſtimentum.
ἱματοποιΐα, Veſtificium.
ἱματοφύλαξ, Veſtiarius.
ἱματοφυλάκιον, Veſtiarium.
ἱματισμός, Veſtis.
ἱματίου σῆτα, Pernicula.
Ἵνα, Vt.
ἵνα γάρ, Vt enim.
ἵνα μή, Ne.
ἵνα μόνον, Dummodo.
ἵνα οὕτως, Ita vt.
ἵνα τί, Vt quid.
ἵνα ὥσπερ, Ita vti.
Ἰνίον, Occipicium.
Ἰξευτής, Aucupator, Auceps, Viſcarius.
ἰξευτήριον, Aucupium.
ἴξευμα, Aucupium.
ἰξεύω, Viſco,Aucupor.
ἰξός, Viſcum.ſingulariter tantum declinatur:& dicitur hic Viſcus.
Ἰξύς, Clunis.
Ἰοβόλος, Venenoſus.
Ἴον λευκόν, Liguſtrum.
ἴον μέλαν, Vaccinium.
ἴον ξανθόν, Luteolum.
ἴον,ἄνθος, Viola,Vaccinium.
Ἰὸς σιδήρου, Ferrugo.
ἰὸς χαλκοῦ, Erugo.
ἰὸς ἐχίδνης, Virus. plurale nō habet.
Ἰοὺ ἰού, Heu heu.
Ἰουδαῖος, Iudeus.
Ἴουλος,ὁ χνοῦς τῶν γενείων, Lanugo.

Ἰπνός, Furnus.
ἰπνοκαύστης, Furnarius.
Ἱππάζω, Equito.
ἱππασία, Equitacio.
ἱππεύς, Eques,Equeſter.
ἱππεύω, Equito.
ἱππικὸς τόπος, Circus circenſis.
ἱππικὸς ἄνθρωπος, Equinus,Equeſter.
ἱππικὴ τάξις, Turma,Ala.
ἱππικὴ ἀσπίς, Parma.
ἱππικὸν στράτευμα, Equitatus.
ἵππος, Equus.
ἵππος ἄγριος, Equifer.
ἱππόδρομος, Circus circenſis.
ἵππος θήλεια, Equa.
ἱππιατρός, Mulomedicus.
ἱπποβοσκός, Mango.
ἱπποκόμος, Agaſo,Equilio.
ἱπποκοσμία, Faleræ. ſingulare non habet.
ἱππονομεύς, Equarius,Equipaſtor.
ἵππος δρομεύς, Equus currulus.
ἱπποστάσιον, Stabulum,Equile.
ἵππουρος, ἰχθύς, Cliris.
ἱπποφορβός, Equarius,Equipaſtor.
ἱππών, Equile.
Ἵπταμαι, Volito,Volo.
Ἶρις,ἡ ἐν τῷ οὐρανῷ, Arcus.
ἶρις, βοτάνη,
Ἰσάζω, Equo.
ἰσημερία, Equa dies.
ἰσημερία ἐαρινή, Equinoctium vernale.
ἰσημερία φθινοπωρινή, Equinoctiū autumnale.
ἰσημερινός, Equidialis.
ἰσομοιρία, Exequacio.
ἰσονύκτιον, Equinoctium.
ἴσον ποιῶ, Coequo.
ἰσοπεδές, Planum.
ἰσόρροπος, Equilibris.
ἴσος, Equus,Equalis,Par.
ἰσότης, Equalitas, Equitas, Equamentum.
ἰσότιμος, Condignus.
ἰσόχρονος, Equeuus.
ἰσόψυχος, Vnanimus.
Ἵσταμαι, Siſto.
Ἱστών, Textrinum.
Ἵστημι, Sto.
ἵστημι,σταθμίζω, Expendo.
Ἱστίον, Velum.
ἱστιοπετής, Veliuolus.
ἱστιοπετές, Veliuolum.
Ἱστόποδες, Pedes telæ.
Ἱστορία, Iſtoria.
ἱστορίαι, Monimenta. ſingulare non habet.
Ἱστὸς γυναικεῖος, Tela.

ἱστὸς πλοίου,	Malum.
ἰσχάς,	Carica.
Ἰσχίον,	Doſſum, Lumba.
Ἰσχνός,	Macer, Gracilis.
ἰσχνότης,	Macies.
Ἰσχυρός,	Validus, Fortis, Robuſtus.
ἰσχυροποίησις,	Confirmacio, Conroboracio.
ἰσχυροποιῶ,	Confirmo, Obfirmo, Roboro, Conroboro.
ἰσχυροποιοῦμαι,	Confirmor.
ἰσχυρῶς,	Nauiter.
ἰσχύς,	Valencia, Virtus, Fortitudo, Strenuitas, Robor.
ἴσχυσα,	Præualui.
ἰσχύω,	Valeo, Præualeo.
Ἰσῶ,	Equo.
ἴσῳ ζυγῷ,	Equa lance.
ἴσως, ἐξ ἴσου,	Pariter, Eque, Equaliter.
ἴσως, τάχα,	Fortaſſe, Forſitan.
ἴσωσις,	Equacio.
Ἰταλός,	Italus.
Ἰταλικός,	Italicus.
Ἰταμός,	Peruicax, Procax.
Ἰτέα,	Salix.
ἰτεών,	Salictum.
Ἰτρίον,	Iterum, Iteratum.
Ἰτρὶς,	Virus.
Ἴυγξ,	Frutilla.
Ἰχθύς,	Piſcis.
ἰχθυοπώλιον,	Piſcatorium.
ἰχθύος φόλυξ,	Squama.
ἰχθυοτροφεῖον,	Piſcina.
ἰχθυώδης,	Piſcoſus, Piſcoſa.
ἰχθύων ζωγρεῖον,	Viuarium.
Ἰχνεύμων,	Ichneumo.
ἴχνευσις,	Veſtigacio.
ἰχνευτής,	Veſtigator, Sagax.
ἰχνεύω,	Veſtigo.
ἰχνηλατῶ,	Indago.
ἴχνος,	Veſtigium.
Ἰχώρ,	Tabes, Sanies. plurale non habent.
Ἰώδης,	Venenoſus.
Ἰὼ ἰώ,	Heus.
Ἰὼν ἰών,	Eho.
Ἰὼν ἰών,	Eho, heus.
Ἰῶμαι,	Sano, Medico, Medeor.

K

Καβιδάριος,	Cabidarius.
Κάβος,	Congiarium.
Κάγκελλος,	Cancellus.
Κάδος,	Situla, Situlus.
κάδιον,	Sitella, Sitellum.
Καθά,	Sicuti, Velut.
Καθαίρεσις οἰκοδομήσεως,	Deſtructio, Demolicio.
καθαιρῶ, καταστρέφω,	Deſtruo.
καθαίρω,	Purgo.
Καθάλλομαι,	Deſilio, Inſilio.
Καθάπαξ,	Omnino, Prorſus.
Καθάπερ,	Sicuti, Veluti, Vt, Ceu, Quaſi, Tanquam.
Καθαρά,	Pura, Mera.
Καθάρειος,	Subtilis.
καθαρειότης,	Subtilitas, Mundicia, Puritas.
καθαρτικός,	Luſtralis.
καθαρίζω,	Mundo.
καθαρισμός,	Purgacio, Purificacio.
κάθαρμα, ἐπὶ ὕβρεως,	Purgamentum.
καθαρμός	Purgacio, Luſtrum, Luſtracio, Purificacio.
καθαροποιῶ,	Purifico.
καθαρός,	Sincerus, Mundus, Purus, Merus.
καθαρότης,	Puritas.
κάθαρσις,	Repurgacio, Purgacio.
καθαρτής,	Purificus.
καθαρῶς,	Sincere, Sinceriter.
Καθ' ἑαυτὸν,	In ſe, Secum.
Καθέδρα,	Sella, Seſſio, Cathedra, Subſellium.
καθέδριον,	Sedile, Subſellium.
καθέζομαι,	Sedeo.
Καθ' ἕκαστον,	Singulatim.
καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν,	Quotannis.
Καθέτης,	Perpendiculum.
Καθεστώς,	Sanus.
Καθεύδω,	Dormio, Ineo ſomnū.
Καθηγητής,	Præceptor.
Καθῆκον,	Officium.
καθήκων,	Officioſus.
Καθηλῶ,	Configo.
καθήλωσις,	Fixio.
καθηλωτής,	Fictor.
Κάθημαι,	Sedeo.
Καθημερινός,	Cotidianus, Diurnus.
καθ' ἡμέραν,	Cottidie.
Καθήμενος,	Seſſilis.
καθήμενον,	Seſſile
Καθιδρύω,	Conloco.
καθίδρυμα,	Delubrum.
Καθιερῶ,	Sacro, Dedico, Voueo, Conſecro.
καθιερωμένος,	Sacroſanctus.
καθιέρωσις,	Sacracio.
Καθίημι,	Deicio, Demitto.
καθειμένος, ὁ στυγνός,	Deiectus, Summiſſus, Sedatus.
καθειμένος, ἐπὶ γενείου,	Promiſſus. promiſſáq; barba, Virg. in Bucol.

Καθιπλάμαι, Deuolo, Conuolo.
Κάθισμα, Sedile.
Καθίστημι, Diſpono, Ordino, Cōſtituo.
Καθοδηγός, Deductor.
Κάθοδος, Deſcenſus, Deſcenſio.
Καθολικός, Racionalis.
Καθόλου, Hautquaquā, Prorſus, Omnino, Penitus.
Καθ' ὁμάδα, Per vniuerſitatem.
Καθορῶ, Perſpicio, Aſpicio, Deſpicio.
Καθοσιῶ, Dedico, Deuoueo, Voueo.
Καθοσίωσις, Deuocio, Dicacio, Maieſtas.
Κάθυγρος, Humidus.
Καθ' ὑπερβολήν, Supra modum, Super modum.
Καθ' ὑπερβολὴν ἐπιθυμῶ, Geſtio.
Καθυφαίνω, Detexo.
Καθύφεσις, Præuaricacio.
Καθυφέτης, Præuaricator.
Καθυφίημι, Præuarico.
Καθώς, Prout, Velut, Sicut.
Καθωσιωμένος, Deuotus.
Καί, Ac, Atque, Etiā, Et, Que.
Καὶ ἄρα, Etiam num.
Καὶ γάρ, Etenim.
Καὶ δή, Atque etiam.
Καὶ δὴ ἄρα, Etiamnum.
Καὶ διὰ τοῦτο, Ideoque.
Καὶ εἰ, Etiamſi, Etſi.
Καὶ ἔτι δ' ἄν, Et quidquid.
Καὶ ἐπὶ τούτοις, Inſuper etiam.
Καὶ ἔτι, Atque.
Καὶ ἤδη, Iamque.
Καὶ μέντοι, Atque ideo.
Καὶ μήν, Atqui, Imo vero.
Καινίζω, Nouo.
Καινισμός, Innouacio, Nouacio.
Καινιστής, Innouator.
Καινός, Nouus.
Καινοποιός, Nouator.
Καινοποιῶ, Nouo.
Καινοτομῶ, Innouo.
Καινοτομία, Nouacio, Innouacio.
Καινότης, Nouitas.
Καινοφωνία, Vocum nouitas.
Καὶ ὁμοίως, Itémque.
Καίομαι, Ardeo, Conflagro, Recremo.
Καὶ οὐδέπω ἔτι, Neque adhuc.
Καὶ πρός, Adque.
Καίριον, Tempeſtiuum.
Καιρός, Tempus.
Καῖσαρ, (ἔτι, Cæſar.
Καὶ τότε, Καὶ τότε, Etiam tum.
Καὶ τηνικαῦτα, Etiam tum.

Καίω, Cremo, Flagro, Vro.
Κακεντρεχής, Maluginoſus.
Κακήγορος, Vituperator, Maledicus, Maleloquax.
Κακηγορία, Vituperacio.
Κακηγορῶ, Vitupero.
Κακία, Malignitas, Malicia.
Κάκιστος, Peſſimus.
Κακόβουλος, Malignus, Maliuoloſus.
Κακοβουλία, Mala cogitacio.
Κακοδαίμων, Calamitoſus.
Κακοδαιμονία, Calamitas.
Κακοεργής, Maleficus.
Κακοήθης, Malignus, Malicioſus.
Κακοήθεια, Maliuolencia, Malignitas.
Κακοηθεύομαι, Malignor.
Κακοθελής, Maliuolus, Malignus.
Κακοθελία, Maliuolencia.
Κακολόγος, Vituperator, Maleloquax, Maledicus.
Κακολογία, Maledictio, Vituperacio, Obtrectacio.
Κακολογῶ, Obtrecto.
Κακόμορφος, Deformis.
Κακομορφία, Deformitas.
Κακόνοια, Mala conſciencia.
Κακόνους, Maliuolus.
Κακοπάθεια, Vexacio, Labor.
Κακοπαθῶ, Vexor.
Κακοποιός, Malificus.
Κακοποιία, Malificencia, Malificiū.
Κακοπράγμων, Litigioſus, Calumniator.
Κακοπραγμοσύνη, Calumnia.
Κακός, Malus.
Κακοσμία, Elubies.
Κάκοσμος, Spurcus, Elluatus.
Κακοσύμβουλος, Maleſuada.
Κακοτεχνία, Mala ars.
Κακότεχνος, Mala arte.
Κακότης, Malicies. plurale nō habet.
Κακότροπος, Male moratus, Mali moris.
Κακοῦμαι, Adfecto.
Κακοῦργος, Maleficus, Stellionatus.
Κακουργῶ, Malefacio.
Κακόφημος, Famoſus.
Κακοφημία, Famoſitas.
Καγχάζω,
Κακῶς, Male.
Κακῶς διακείμενος, Male ſanus.
Κάκωσις, Adfectacio, Adflictacio.
Κάλαθος, Fiſcella, Qualus.
Καλάθωσις, Laquear, Lacunar.
Καλαμάριον, Atramentarium.
Καλάμη, Stipulū, Stipula, Culmꝰ.
Καλάμινθος, Nepeta.
Κάλαμος, Harundo.
Κάλαμος, δι' οὗ γράφομεν, Canna.

καλάμος, αὐλὸς ποιμενικός,	Cicuta.
καλάμιον,	hoc Arundinetum.
Καλανδαι,	Calendæ. ſingulare non habet.
Καλαύροψ, ποιμενικὴ ῥάβδος,	Pedum.
Καλιά,	hic Nidus.
καλιὸς, ἀγροίκου οἶκος,	Caſa, Tugurium.
καλιαποιῶ,	Nidifico.
Κάλιξ,	Caliga.
Καλλάϊνον,	Venetum.
καλλάϊνος,	Venetianus.
Καλλιγράφος,	Librarius.
καλλιερῶ,	Victimo.
κάλλιστος,	Optimus.
κάλλιστα,	Optime.
καλλίων,	Melior.
κάλλος,	Pulcritudo, Decor.
καλλωπίζω,	Decoro.
καλλωπισμός,	Lenocinium.
καλλωπιστής,	Lenocinator.
Καλοβάτης, σχοινοβάτης,	Funambulus.
Καλοβουλία,	Bona cogitacio.
Καλοθελής,	Beniuolus, Benignus.
καλοθελία,	Beniuolencia.
Κάλοι πλοίου,	Rudentes.
Καλοκαγαθία,	Benignitas.
Καλόπους,	Forma calcis, Norma.
Καλὸς,	Bonus.
Κάλος, ἡ σχοῖνος,	Funis, Rudens.
Καλότροπος,	Bonimoris.
Κάλπη,	Vrna.
Καλύβη,	Caſa, Tuguriū, Pergula.
καλύβια ἄφρενα,	Magalia. ſingularia non habet.
καλύβιον,	Caſula, Tugurium.
Κάλυμμα,	Velum, Velamen.
Κάλυξ,	Calix.
Καλυπτήρια,	Tegeſtas.
καλυπτήρ,	Imbrix.
καλυπτηριάζω,	Imbrico.
καλυπτήριον,	Tectamentum.
καλύπτω,	Velo, Tego, Operio.
Καλῶ,	Cito, Voco.
Καλῶς,	Bene.
Κάμαξ,	Rutica, Pertica.
Καμάρα,	Teſtudo, Fornix, Arcus.
Κάματος,	Labor.
Κάμηλος,	Camelus.
Κάμινος,	Caminus, Furnus, Furnax.
καμινοκαύστης,	Furnarius.
Καμμύω,	Conhibeo.
Κάμνω,	Laboro.
Καμπανὸς,	Stater.
Καμπὴ,	Flexus.
Κάμπη λαχάνου,	Eruca, Vruca.

Καμπτὸς,	Flexus. hæc Meta.
Κάμπτω,	Flecto.
Κάμπτρα,	Campſa.
καμπτροποιός,	Campſarius.
Καμπύλος,	Curuus, Vncus.
Κάμψις,	Flexus.
κάμψις ὁδοῦ,	Flexura, Amfractus.
Κἄν,	Saltem.
Κανάλης,	Cloaca.
καναλίσκος,	Cloax.
Κἂν γοῦν,	Saltem.
Κανδήλα,	Cicendela.
Κάνθαρος,	Scarabius, Scabro.
Κανθήλιον,	Clitella.
Κανθὸς τροχοῦ,	Vrus.
κανθὸς ὀφθαλμοῦ	Canthus, Angulus.
Κάνναβις,	Stuppa.
καναβάριος,	Stupparius.
Κανονίζω,	Regulor.
κανονικῶς,	Regulariter.
Κανοῦν,	Caniſtellum.
Κανών,	Regula, Norma.
Καπηλεῖον,	Popa, Popina, Taberna, Cauponium.
καπηλεύω,	Ganeo.
καπηλοδύτης,	Ganeo, Tabernarius.
κάπηλος,	Cauponarius, Copo.
Καπνίζω,	Fumo, Fumigo.
καπνοδοχεῖον,	Fumarium.
καπνὸς,	Fumus. plurale non habet.
καπνοῦχος,	Tubulus.
καπνώδης,	Fumoſus.
Καπριόλος, τὸ ἔρεισμα τῆς στέγης,	Furcilla.
Κάπρος,	Verris.
καπρῶ,	Prurio.
Κάπυρον,	Cruſtum.
καπυρίον,	Cruſtulum.
Κάπων,	Gallus caſtratus.
Κάραβος, ἰχθύς,	Lucuſta.
Καραδοκῶ,	Exſpecto.
Καρακάλλιον,	Cucullа.
Κάρδαμον,	Naſturcium.
Καρδία,	Cor.
καρδιακὸς,	Cardiacus.
Καρὶς	Scilla, Galbacus.
Καρκῖνος, ζῶον,	Cancer.
καρκῖνος χαλκέως,	Forfex.
καρκῖνος, ἡ νόσος,	Cancer.
Κάρος,	Sopor.
Καρουχάριος,	Mulociſiarius, Carucharius.
καρούχιον,	Reda.
Καροφόρος,	Soporiferus.
Καρπίας χρῆσις,	Vſufructus.
καρπιστικὸν,	Liberalem, Liberale iudicium.

καρπίζομαι ἐπὶ ἐλευθερίᾳ,	Adſeror.
καρπισμὸς,	Vindicta, Adſercio.
καρπιστὴς,	Adſertor, Vindex.
καρπιστία,	Adſercio.
καρπίσιαι,	Vindiciæ. ſingulare nõ habet.
Καρπόδεσμος,	Lemniſcus, Articularia faſciola.
καρποδέσμιος, περιειλημμένος	Lemniſcatus.
Καρπὸς,	Fructus.
καρποὶ,	hæ Fruges. & hanc frugem, & ab hac fruge dicimus.
καρπὸς χειρὸς,	Internodium.
καρποφόρος,	Frugifer.
καρποφορῶ,	Fructifico.
Κάῤῥον,	Reda.
Καρταλάμιον,	Cartalamia.
Κάρταλος,	Fiſcella.
Καρτερικὸς,	Tolerans.
καρτερικὸς ἐν πληγαῖς,	Triuerbero.
Κάρυον,	Nux.
Καρφίον,	Surculum, Surculus.
κάρφος,	Feſtuca, Surculus.
Καρῶ,	Soporo, Sopio.
κάρωσις,	Sopor.
Κασία,	Caſia.
Κασίγνητος,	Germanus.
Κασίτερος,	Stagnum, Caſſiterum. plurale non habent.
κασιτερουργὸς,	Stagnator.
Κάσσυμα,	Solum.
Κάστανον,	Lopimum, Caſtanum.
Κάστωρ ζῶον,	Fiber.
Κατὰ,	Di, Dis, Iuxta, Per, Secundum.
κατ' ἄγνοιαν,	Per ignoranciam.
κατ' ἀναλογίαν,	Pro porcione, Prõ rata porcione.
Κατάβασις,	Clibus, Procliuus, Deſcenſus, Decliuus, Deſcenſio.
καταβαίνω,	Deſcendo.
Καταβάλλω, δίδωμι,	Soluo, Dependo, Pendo.
καταβάλλω οἶκον,	Diruo.
καταβάλλω οἰκοδομὴν,	Demolior.
καταβάλλω πληγαῖς,	Elido.
καταβάλλω ἐν πολέμῳ,	Deicio.
καταβάλλω τὸ φρόνημα,	Deicio.
Καταβαρῶ,	Perpõdero, Depondero
καταβάρησις,	Oppreſſio.

Καταβιβάζω,	Regrado.
καταβιβασμὸς,	Regradacio.
Καταβόησις,	Conuicium.
Καταβολὴ, ἀπόδοσις,	Solucio, Penſio.
καταβολὴ οἰκοδομῆς,	Deſtructio.
καταβολεὺς,	Solutor.
Καταβόσκω,	Depaſco.
Καταβοῶ,	Conuicior.
Καταβραχὺ,	Paulatim, Parumper.
Κατάβρεξις,	Delibutus.
καταβρέχω,	Delibuo.
Καταβυθίζω,	Demergo, Peſſundo. Terentius Andria, -me aut herũ peſſun (dabunt.
καταβυθισμὸς,	Demerſio.
Καταγγέλλω,	Indico, Defero, Nũcio.
κατάγγελσις,	Indicacio.
καταγγέλτης,	Delator, Nunciator.
Καταγειος,	Terreſtris.
Καταγέλαστος,	Deridiculus, Deriſus.
καταγελῶ,	Derideo.
καταγέλως,	Ridiculus.
Κατὰ γένος,	Generatim.
Καταγινώσκω,	Culpo, Reprehendo.
καταγινώσκω σου	Vicium tibi duco.
Κατὰ γνώμην,	Ex ſentencia.
Κατάγνωσις,	Reprehenſio.
καταγνωστὸς,	Ignominioſus, Notatus.
Καταγογγύζω,	Obgannio, Obmurmuro.
Κατάγομαι,	Deducor.
Κατάγομος,	Onuſtus.
Καταγραφὴ,	Proſcripcio.
καταγράφω,	Proſcribo.
Καταγύναιος,	Salax.
Κατάγω,	Deduco.
καταγωγὴ, ἐπὶ τῶν καταπλεόντων,	Aduectio.
κατάγω, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ,	Aduecho.
καταγώγειον,	Deuerſorium, Deuerſiculum.
Καταγωνίζομαι,	Decerto.
καταγώνισις,	Decertacio.
Καταδαπανῶ,	Conſumo.
Καταδειλιῶ,	Extimeſco.
Κατάδεσμος,	Obligatura.
καταδεσμῶ,	Innodo, Vincio.
Καταδεέστερος,	Inferior.
Καταδέχομαι,	Percipio, Admitto.
Κατάδηλος,	Apertus.
Καταδίκη,	Multa, Condemnacio, Damnacio.
κατάδικος,	Damnatus.
κατάδικον,	Damnaticium.
καταδικάζω,	Multo, Condemno.

Καταδιώκω,	Inſequor,Perſequor.
Κατὰ δύναμιν,	Pro viribus.
Καταδρομὴ,	Decurſus,Excurſacio.
Κατὰ δύο ζευγνύω,	Conbino.
Κατάδυσις ἐπὶ ὕδατος,	Inmerſio.
κατάδυσις μελιστῶν,	Pumex.
Κατάδω,	Occano.
Κατάθες,	Depone.
κατάθεσις,	Profeſſio,Depoſicio.
Καταθλίβω,	Oppremo.
κατάθλιψις,	Oppreſſus.
Καταθλῶ,	Contundo.
Καταθορυβῶ,	Deturbo, Exturbo.
Καταθύμιον,	Libitum,Cordi eſt.
καταθύμιος,	Grata,Morigera.
Καταιγὶς,	Procella.
καταιγιζόμενος,	Procelloſus.
Καταίρω,	Aduehο.
Καταισχύνομαι,	Confundor.
καταισχύνω,	Dedecoro, Dehoneſto, Deturpo.
καταισχυνθήτωσαν,	Confundantur.
Κατακαίω,	Concremo,Oburo, Cõflagro, Cõburo, Exuro,Inflammo.
κατακαίομαι,	Conflagro.
Κατακάμπτω,	Incuruo.
Κατάκαρπος,	Fructiferus,Fructifera.
Κατακαλύπτω,	Obuelo.
Κατάκαυσις,	Conbuſtus,Obuſtus.
Κατακέραμα,	Strata,Tecta.
Κατακέχρημαι,	Abuto.
Κατακλαίω,	Obploro,Deploro.
κατάκλαυσις,	Deploracio.
Κατακλεὶς,	Iugulum,Iugulus.
Κατακλινὴς,	Cliuoſus.
κατακλίνω,	Declino,Inuergo.
Κατακλίω,	Concludo.
Κατακλύζω,	Diluo,Proluo,Inundo.
κατακλυσμὸς,	Dilubies,Dilubium,Inundacio.
Κατακλῶ,	Frango,Confringo, Infringo.
Κατακνίζω,	Lanio.
Κατακολουθῶ,	Conſequor.
Κατακομίζω,	Deueho, Deporto, Deduco.
Κατακόπωσις,	Delaſſacio.
Κατακοπὴ,	Deciſio.
κατακόπτω,	Concido,Decido.
Κατακόρως,	Saturatim,Adſatim.
Κατακοσμῶ,	Deorno.
Κατακουστὴς,	Auſcultator.
Κατακράζω,	Conclamo.
Κατακρημνιστὴς,	Præceps.
κατακρημνίζω,	Præcipito.
κατάκρημνος,	Præceps.
κατάκρημνοι,	Peſſundati.
Κατάκρισις,	Condemnacio,Damnacio.
κατάκριτος,	Condãnatus, Iudicatus.
κατάκριτον,	Damnaticiũ, Iudicatũ.
κατακρίνω,	Condemno.
Κατακροῶμαι,	Auſculto.
Κατακρύπτω,	Occulto.
Καταλακτίζω,	Inculco.
Καταλαλῶ,	Obganno, Obloquor.
Καταλαμβάνω,	Conſequor, Conprehẽdo, Occupo, Adprehendo, Deprehendo, Perſequor.
καταλαμβάνομαι,	Adprehendo.
Καταλάμπω,	Præfulgeo.
Καταλέγω,	Lego.
Καταλείβεται,	Liquitur.
Καταλελιμμένος,	Deſtitutus.
Κατὰ λεπτὸν,	Minuatim,Minutim.
καταλεπτύνω,	Deminuo.
Καταλήγω,	Deſino.
Κατάληψις,	Conprehenſio, Deprehenſio,Occupacio.
Καταλιθάζω,	Delapido.
Καταλιμπάνω,	Linquo, Relinquo,Deſero.
κατάλιψις,	Deſertus,Deſercio, Delinquacio.
Καταλλαγὴ φιλίας,	Reconciliacio.
καταλλάσσω, ἀμείβω,	Permuto.
καταλλάσσω, διαλλάσσω,	Concilio.
Καταλογάδην,	Proſã.
Κατάλογος,	Diſtribucio, Catalogus.
Καταλογίζομαι,	Inputo.
καταλογισμὸς,	Acceptilacio, Inputacio.
Κατάλυμα,	Deuorſorium.
κατάλυμα οἰκοδομῆς,	Deſtructio.
καταλύω, ἐπὶ οἰκοδομῆς,	Diruo.
καταλύω, κατάγομαι,	Deuertor.
Καταλύμανσις,	Depopulacio.
καταλυμαίνομαι,	Depopulor.
Καταμαγεὶς,	Terſus.
Καταμάθησις,	Conſideracio.
Καταμάκτης,	Terſor.
Καταμανθάνω,	Conſidero,Condiſco.
Καταμάσσω,	Tergo.
Καταμαστίζω,	Reuerbero.
Καταμασῶμαι,	Conmanduco.
Καταμάχησις,	Oppugnacio.
καταμάχομαι,	Inpugno,Oppugno.

Καταμματίζω,	Innodo.
Κατὰ μέλος,	Membratim.
Καταμέμφομαι,	Conqueror.
Καταμένω,	Commoror.
Καταμερίζω,	Deparcio.
Κατὰ μέρος,	Particulatim, Partim.
Καταμετρῶ,	Metior.
Καταμηνύω,	Indico.
Καταμιγνύω,	Permiſceo.
Κατὰ μικρὸν,	Paulatim, Pauliſper, Minutatim.
Καταμονὴ,	Stacio.
Καταμοσχεύω,	Propagino.
καταμόσχευσις,	Propagacio.
Καταναγκάζω,	Conpello, Inpello.
Καταναλίσκω,	Conſumo.
Κατ᾽ ἄνδρα,	Viritim.
Καταναρκῶ,	Obtorpeo.
Καταμενεμημένος,	Depaſtus.
Κατανόησις,	Contemplacio.
κατανοητικὸς,	Perſpicax.
κατανοῶ,	Conſidero, Animaduerto, Contemplo.
Κάταντες,	Decliuum.
κατάντης,	Decliuis.
καταντῶ,	Deuenio
Κατάνυξις,	Cōpunctio, Stimulacio.
κατανύσσω,	Conpungo.
Κατὰ νῶτον,	De tergo.
Καταξιοῦται,	Dignus iudicatur.
Καταξύλωσις,	Lignacio.
Καταξύω,	Derado.
Κατάπαις,	Pueralis, Pueralius.
Καταπαίζω,	Deludo.
Καταπαλαίω,	Eluctor.
Κατὰ παράκλησιν	Precario.
Καταπατῶ,	Inculco, Proculco, Conculco.
Καταπαύω,	Requio, Conpeſco.
Καταπέλτης,	Baliſtra.
Καταπέμπω,	Demitto.
Καταπεπαίνω,	Conmitigo.
Καταπεπηγὸς,	Præfixum.
Καταπεπονημένος,	Laſſatus, Cōfectus, Profligatus, Defatigatus, Defectus.
Καταπεπαρμένος,	Confixus.
Καταπηδῶ,	Inſilio, Deſilio.
Καταπήσσω,	Defigo.
Καταπίνω,	Deuoro, Voro.
καταπίνω ὕδωρ,	Inbibo.
Καταπίπτω,	Occubo, Occūbo, Procubo, Concido, Decido.
Καταπιέζω,	Deprimo.
Καταπιστεύω,	Confido, Conmitto.
Καταπλεῖ,	Deuehitur.
Καταπληκτικὸς,	Toruus.
καταπλήσσω,	Obſtupeo, Stupefacio.
καταπλήσσομαι,	Obſtupeſco, Stupeo, Stupeſco.
Καταπλύνω,	Deluo, Proluo.
Καταπολεμῶ,	Oppugno, Debello.
Καταπόνησις,	Delaſſacio, Defatigacio, Laſſitudo.
καταπονῶ,	Profligo, Fatigo, Adflicto, Confligo, Conficio.
καταπονοῦμαι,	Adflicto.
Καταποντίζω,	Demergo, Perundo, Peſundo.
Κατάποσις,	Vorago.
καταπότης,	Vorax, Deuorator, Elluo.
Καταπορνεύω,	Fornico.
Καταπραΰνω,	Mitigo, Manſuefacio, Mulceo, Lenio, Permulceo, Mollio.
καταπραΰνσις,	Mitigacio.
Κατὰ προκοπὴν,	Prouectio.
κατὰ πρόσβασιν,	Peditemptim.
κατὰ προχώρησιν,	Peditemptim.
Καταπτοῶ,	Proterreo, Perterreo, Deterreo.
Κατάπτυστος,	Contemptibilis.
Κατάρα,	Execracio.
κατάραι,	Diræ. ſingulare non habet.
Καταράκτης,	Cataracta, Obex.
Καταράπτω,	Conſuo.
Κατάρατος,	Execrabilis.
Καταρτῶ,	Intrico.
Κατάρδευτος,	Inriguus.
Καταρητορεύω,	Peroro.
Καταρρέω,	Defluo, Deſtillo.
Καταριθμῶ,	Denumero.
Καταρπαγὴ,	Derepcio.
Κατάρροος,	Catarrus, Deſtillacio.
κατάρυτος,	Inriguus.
Καταρτίζω,	Struo, Inſtruo, Cōſtruo, Perficio.
Κατάρτυσις,	Confectio.
Καταρχαὶ,	Inicio.
Καταρχὴ,	Incepcio.
κατάρχομαι,	Inchoo.
Καταρῶμαι,	Execror, Inſecror.
Κατὰ σαυτὸν,	Tecum.
Κατασβεννύω,	Extinguo.
Κατασκάπτω,	Confodio.
κατασκαφὴ,	Euerſio.
Κατασκευάζω,	Condo, Conloco, Struo, Conſtruo, Fabrico.
κατασκευάζω, ἐπιβουλεύω,	Concinno.
κατασκευάσαι,	Conflare.
κατασκευὴ,	Confectio.
κατασκευὴ οἰκοδομῆς,	Conſtructio.
κατασκευαστὴς,	Inſtructor.
κατασκευαστὴς, ὁ κακοπράγμων,	Concinnator, Calumniator.

Κατάσκιος,	Amenus, Vmbroſus, Opacus.
Κατασκοπὴ,	Speculacio.
κατάσκοπος,	Speculator, Explorator.
κατασκόπησις,	Exploracio.
κατασκοπῶ,	Exploro, Speculor, Contemplo.
Κατασπορὰ,	Seminacio.
Κατασπῶ,	Deduco, Detraho.
Καταςαγμὸς,	Deſtillacio.
καταςάζει,	Liquitur.
καταςάζω,	Deſtillo.
Κατάςασις,	hic Status.
Καταςέλλω,	Sedo.
Καταςέρησις,	Conſtellacio.
Κατάςημα,	hic Status.
Καταςίζω,	Depungo.
καταςίζω, ἐπὶ ὕβρεως,	Denoto.
Κατάςικτος,	Deſtinctus.
Καταςολὴ,	
Κατὰ ςοιχεῖον,	Per literas. (lior.
Καταςρέφω,	Diruo, Euerto, Demo-
καταςροφὴ,	Subuerſio, Excidium.
καταςροφεὺς,	Tergiuerſator.
Καταςρωννύω,	Sterno.
κατάςρωμα,	Forus.
κατάςρωσις,	Stratura.
Κατασύρω,	Detraho.
Κατασφαγὴ,	Interempcio.
κατασφαγεὶς,	Interemptus.
κατασφάζω,	Peremo, Interficio.
Κατασφραγίζω,	Obſigno, Deſigno, Cō-
Κατασχεθεὶς,	Tentus. (ſigno.
κατάσχεσις,	Deprehenſio.
Κατασχίζω,	Conſcindo, Deſcindo.
Κατὰ σχολὴν,	Per ocium.
Κατὰ τάξιν,	Ex ordine.
Κατατάττω,	Ordino.
κατατακτικῶς,	Ordinate.
Κατὰ τάχος,	Citatim.
Κατὰ τέσσαρα ζεῦξις,	Conquaternacio.
κατὰ τέσσαρα ζευγνύω,	Conquaterno.
Κατατήκω,	Adficio, Liquefacio.
κατατήκομαι,	Tabeſco.
Κατὰ τ̀ συνήθειαν,	Per conſuetudinem.
Κατατίθημι,	Profiteor, Depono.
Κατὰ τὸ ἔθος,	Ex more, Rite.
Κατατομὴ,	Conciſio, Deciſio.
Κατατρέχω,	Decurro.
Κατατρίβω,	Infrico, Detero.
Κατὰ τρόπον,	Per modum.
Κατατρυπῶ,	Penetro, Terebro.
Κατατρύχω,	Adfligo.
Κατὰ τύχην,	Fortuito, Forte.
Κατὰ τύχην τινὰ,	Caſu aliquo.
Κατατρώγω,	Comedo.

Καταφαγὰς,	Nepos, Comiſator, Vorax, Comeſor.
καταφάγεται,	Deuorauit.
Καταφανὴς,	Perſpicuus.
καταφανὲς,	Conſpicuum.
Καταφέρομαι,	Defero.
καταφέρω,	Deicio, Deduco.
Καταφεύγω,	Confugio.
Κατάφημος,	Famoſus.
Καταφιλῶ,	Baſio, Oſculor.
Καταφιμῶ,	Conticiſco.
Καταφλέγω,	Oburo, Exuro, Inflammo, Aduro, Cōflagro.
κατάφλεξις,	Combuſtio, Incenſio.
Καταφλυαρῶ,	Obgannio.
Καταφορὰ,	Inuectiua.
καταφορικὸς,	Inuectiuus.
Κατάφρακτος,	Catafracta.
καταφρονηθεὶς,	Spretus.
Καταφρόνησις,	Deſpectio, Contempcio Contemptus.
καταφρονητὴς,	Contēptor, Spernulis, Contumax.
καταφρονῶ,	Contemno, Sperno, Aſperno.
Καταφύγιον,	Perfugium, Confugiū, Refugium.
Καταφύτευσις,	Complantacio.
καταφυτεύω,	Complanto.
Καταχαράσσω,	Cancello.
Καταχέω,	Profundo. (bet.
Καταχθόνιοι,	Inferi. ſingulare non ha-
Κατάχρησις,	Abuſio, Vſurpacio.
Καταχρίω,	Oblito.
Καταχρῶμαι,	Abutor, Vſurpo.
Κατάχυμα,	Profuſio.
Καταχωννύω,	Obruo.
Καταψεύδομαι,	Commencior.
Καταψηφίζομαι,	Decerno.
Καταψήχω,	Mulceo, Permulceo, Demulceo, Frico.
Κατάψυξις,	Perfrictio.
καταψύχω,	Perfrigeo.
Κατέαγμα,	Fragmentum.
κατέαξις,	Confractio.
κατεάσσω,	Frango, Infringo.
Κατεγγυημένη,	Deſponſa, Sponſa.
κατεγγυῶ,	Spondeo.
κατεγγυῶ πρὸς γάμον,	Deſpondeo.
κατεγγυητικὰ,	Sponſalia.
κατεγγυῶμαι ἐν πράγματι,	Vador.
Κατεικονίζω,	Imaginor.
Κάτελθε,	Deſcende.
Κατ' ἐμοῦ,	Cōtra me, Aduerſus me
Κατ' ἐναντίον,	Aduerſus, Contra.
Κατενέγκω,	Defero.
κατενεχθεῖσα,	Delata.

κατενεχθὲν, πεσόν,	Deiectum.
Κατ' ἐξουσίαν,	Licencius.
Κατεπαγγελία,	Promiſſio.
Κατεπείγω,	Vrgeo, Compello.
Κατ' ἐπιθυμίαν,	Per deſiderium.
κατεπιθύμιος,	Deſiderabilis.
Κατερυπωμένον,	Semirutum.
Κατέρχομαι	Deſcendo.
Κατεσθίω,	Comedo, Exedo, Abligurio, Deuoro.
Κατεστρωμένος,	Proſtratus.
Κατεσχέθη,	Tentus eſt.
Κατ' ἔτος,	Quotannis.
κατ' εὐθὺ,	Directe.
κατευθύνω,	Dirigo.
Κατευόδωσις,	Proſperacio.
Κατευτελίζω,	Adnichilo.
Κατεύχομαι,	Inprecor.
κατευχὴ,	Inprecacio.
Κατ' εὐχὴν,	Ex voto.
κατ' εὐχὴν ἐπαγγέλλομαι,	Voueo.
Κατεχόμενος,	Tentus.
κατέχω,	Teneo, Detineo, Contineo, Obtineo.
Κατηγορία,	Accuſacio.
κατήγορος,	Accuſator.
κατηγορῶ,	Accuſo, Crimino, Defero nomen.
Κατημαξευμένη,	Peruolgata.
Κατίνα,	Catella.
Κατήνεγκεν,	Deprompſit.
Κατ' ἰδίαν,	Seorſum, Priuatim, Secretim.
Κατηρτισμένος,	Conſtructus, Inſtructus.
Κατηφὴς,	Obſtitus, Meſtus.
Κατιθύνω,	Derigo.
Κατισχύω,	Conualeſco.
Κατ' ἴχνος,	Eueſtigio.
Κατοδύρομαι,	Defleo.
Κατοίκησις,	Habitacio, Habitatus, Domicilium.
κατοικητήριον,	Habitaculum.
Κατοικίδιος θεὸς,	Lar.
Κάτοικος,	Habitator.
κατοικῶ,	Habito, Incolo.
Κατοιχόμενος,	Deceſſor.
Κατ' ὀλίγον,	Paulatim, Pauliſper, Parumper.
Κατολισθὼν,	Conlapſus.
Κατομβρία,	Dilubium.
Κατ' ὄναρ,	Per viſionem.
Κατόπισθεν,	Poſtſecus.
Κατοπτεύω,	Deſpicio, Speculor, Peruideo, Perſpicio.
κατόπτευσις,	Inſpectio.
Κάτοπτον, τὸ πολυέψητον,	Toſtatum.
Κάτοπτρον,	Speculum.
Κατορθῶ,	Corrigo.
κατόρθωσις,	Correctio, Inpetracio.
κατορθώματα,	Fortia facta, Res geſtæ.
Κατόρυξις,	Defoſſio.
κατορύσσω,	Confodio, Defoſſo.
Κατοχὴ, ἡ ἀπὸ νόμων,	Poſſeſſio.
κατοχὴ, ἡ διὰ χειρὸς,	Detencio, Retencio.
κάτοχος,	Mandalus.
Κατουρῶ,	Commaio, Vrinã facio.
Κάττα,	Catta.
Κατυλάσσω,	Oblatro.
Κατυφίημι,	Præuaricor.
Κάτω,	Infra, Imo, Deorſum.
Κατώρυξ,	Propago.
Κατώτερος,	Inferior.
κατωτέρω,	Inferius.
κατώτατος,	Imus, Imſimus.
κατωτάτω,	Imo.
Κατωφερὴς τόπος	Procliuus, Deſcenſus, Cliuoſus.
κατωφερὲς,	Decliuum, Procliuum, Depreſſum.
κατωφερὴς, ὁ ἄσωτος,	Salax, Libidinoſus.
Καῦκα,	Patera.
Καυλὸς,	Caulus.
Καῦμα,	Eſtus.
καυματηρὸς,	Eſtiuus.
καυματοῦμαι,	Eſtuo.
καυματώδης,	Eſtuoſus.
καῦσις,	Ardor.
καύσιμος,	Arſibilis, Cremabilis.
καῦσις νεκρῶν,	Buſtuarium, Vſterna.
καυστὴς νεκρῶν,	Buſtuarius.
καυσώδης,	Torrida.
καύσων,	Ardor.
καυτὴρ,	
καυτηριάζω,	Ex
Καύχημα,	Exultacio, Gloriacio.
καυχῶμαι,	Glorior.
Καχλάζω,	Scaturio.
καχλάζων,	Scatens.
καχλασμὸς,	Scaturigo.
Κέγχρος,	Milium.
κεγχρὶς, εἶδος ἱέρακος μικροῦ,	Titiunculus.
Κέδρος,	Cedrus.
Κείρω,	Tondeo.
Κεῖμαι,	Iaceo.
κειμήλιον,	Cimelium.
Κεκακωμένος,	Adflictus.
Κεκαρωμένος,	Sopitus.
Κεκμηκὼς,	Feſſus, Laſſus, Fatigatus.
Κεκοσμημένος,	Ornatus, Comptus, Decoratus.
Κεκραμένος,	Temperatus.
Κεκρυμμένον,	Obductum, Occultum, Celatum.

κεκρύφαλον, Reticulum.
Κέλευσις, Iuſſio,Iuſſus.
κελευστὴς, Iuſſor.
κελεύω, Iubeo.
Κελλάριος, Penuarius.
κελλάριον, Penum.
κελλαρικὸν, Penarium.
Κενόδοξος, Vanæ gloriæ.
κενοδοξία, Vana gloria.
κενολόγος, Vaniloquus.
κενολογία, Vaniloquium.
κενὸς, Vanus,Inanis,Caſſus.
κενὸν, Vanum,Vacuũ,Inane.
κενότης, Inanitas.
Κένταυρος, Centaurus.
κέντημα, hic Punctus.
κέντησις, Punctio.
κεντρίζω, Stimulo,Pungo.
κεντρισμὸς, Stimulacio.
κέντρον, Stimulum,Stimulus.
κέντρον, Acumen.
κέντρον κηφῆνος, Aculeus.
κέντρον ἐν πτέρνῃ ἱππέως, Calcar.
κεντῶ, Pungo.
Κενῶ, Vacuo, Euacuo,Euaneſco.
κενῶς, Vane.
κένωσις, Inanitus.
Κέπφος,ὄρνεον,
Κεραία, hic Apex.
Κεραμεὺς, Figulus,Tegularius.
κεραμὶς, Tegula.
κεραμεῖον, Figulina.
κεράμιον, Orcium,Amphora.
κέραμος φωταγωγὸς, Tranſenna.
κεραμοποιὸς, Figulus,Tegularius.
Κέρας ζώου, Cornu. pluraliter tantũ declinatur.
κέρας πλοίου, Antemna.
κέρας τοῦ πολέμου, Cuneus.
Κεράσιον,ὀπώρα,
Κέρασον, Miſce.
Κεραστὴς, Cornutus.
κεραταύλης, Cornicen.
κερατίζω, Cornu peto.
κεράτιον, Siliqua.
κερατίνη, Cornua.
κερατοποιὸς, Cornificus.
κεράτοπους, Cornipes.
Κεραυνὸς, hoc Fulmen.
κεραυνοβόλιον, Bidentale.
κεραυνοβόλιον ἡμερινὸν, Fulgurium.
κεραυνοβόλιον ἀπὸ πρωῒ νυκτερινὸν, Fulgur ſub manum.
κεραυνόβλητος, Attonitus.
κεραυνῶ, Fulmino.
κεραυνωθεὶς, Tactus. Virg. lib. Bucolicorũ, De celo tactas quercus.
Κερδαίνω, Lucrifacio,Lucror.
κερδητικὸς, Lucroſus.
κέρδος, Lucrum,Cõpendium.
κερδύφιον, Lucillum. diminutiue.
Κερκὶς θεάτρου, hic Cuneus.
κερκὶς ποδὸς, hic Radius.
κερκὶς σίτου, hic Radius.
κερκίδιον, hic Radiolus.
Κερκοπίθηκος, Cluria,Simia.
κέρκωψ,ζῶον, Haſder.
Κέρμα, Es.
Κεστὸς, Vertonica.
Κεφαλὴ, (ρία, hoc Caput.
κεφαλικὴ τιμωρία, Capitale.
κεφάλαιον, Capitulum,Summa.
κεφάλαιον, ἐπὶ δανείου, Sors,Summa.
κεφάλαιον,γραφεῖον, Capitulare.
κεφαλαλγία, Capitis dolor.
κεφαλῆς ἀποτομὴ, Decapitacio, Decollacio.
κεφαλικὸς, Capitalis.
κεφαλικὸν, Capitale.
κεφαλόδεσμος, Frontale,Capitale.
κέφαλος,ἰχθὺς, Capito.
Κεχαρακωμένος, Vallatus.
Κεχαρισμένον, Gratum,Gratuitum.
κεχαρισμένως, Gratuitu.
Κεχαριτωμένος, Facetus.
Κεχειριδωμένος, Manicatus.
Κεχολωμένος, Iratus,Infeſtus.
Κεχορηγημένος, Prebitus.
Κεχορτασμένος, Saturatus.
Κέχρημαι, Commodo.
Κεχρισμένος, Oblitus.
Κεχρωσμένος, Coloratus.
Κεχυμένος, Fuſus.
Κεχωρισμένος, Segregatus, Diuiſus, Secretus, Separatus.
κεχωρισμένως, Seorſum, Segregatim, Secrete, Separatim.
Κηδεία, hoc Funus.
κηδεῖαι, Exequiæ.
Κηδεμὼν, Curator.
κηδεμονία, Curacio.
κηδεστὴς, Socer.
κηδέστρια, Socrus.
κηδευτὴς νεκροῦ, Funerator.
κηδεύω, Funero.
Κηκὶς, Galla. plurale nõ habet.
Κήλη, Hirnia.
κηλήτης, Hirnioſus.
Κηλὶς,ὁ πηλὸς, Macula.
κηλιδωτὸς, Maculoſus.
Κηλὼν, ὁ ἐπιβαίνων ἵππος, Admiſſarius.

Κηλώνιον,	Ciconia,Tolleno.
Κῆπος,	Hortus.
κηπωρὸς,	Ortulanus.
Κῆρα, ἰχθὺς,	
Κῆρες, αἱ μοῖραι,	Parcæ.
Κηρελάτης,	Ceriforus.
κήρινος,	Cereus.
κηρολάριον,	Cerilarium.
κηρίον, τὸ κηρόμε-	Fauus.
κηρὸς, (λι,	hæc Cera.
κηροπώλης,	Cerarius.
Κήρυγμα,	hæc Prædicacio.
κηρύκιον, ὃ βαστάζουσιν οἱ πρέσβεις,	hic Caduceus.
κηρυκιοφόρος,	Caducifer.
κήρυξ ὁ ὑπὲρ εἰρήνης ἀποστελλόμενος, καὶ τὸ κηρύκιον φέρων,	Caductor.
κήρυξ,	Preco.
κήρυξ θαλάσσιος	Murex,Bucinus.
κήρυξις,	Preconium.
κηρύσσω,	Precono, Prædico.
Κηρῶ,	Cero.
κήρωμα,	Ceroma.
Κητὶς,	Piſtrix. de belua.
Κηφὴν,	Fucus.
Κιβωτὸς,	Ciſta,Arca.
κιβώτιον,	Arcula.
Κιθάρα,	Cithara.
κιθαρὶς,	Fidicen.
κιθαρίζω,	
Κιμωλία,	Creta,Sarda.
Κινάρα,	hic Carduus, Carix. -& carice paſtus acuta.
Κίνδυνος,,	hoc Periculum.
κινδυνεύω,	Periclitor.
Κίνησις,	Motus,Mocio.
κίνησις δικαστικὴ,	Conmocio.
κίνησις γῆς,	Terræ motus.
κινητὸν,	Mouile.
κινηθεῖσα, ῥιφθεῖσα	Incita. Virgil. (habet.
Κινάβαρις,	hoc Miniũ. plurale non
Κινάμωμον,	Cinamomum.
Κινούμενον,	Mouile.
κινῶ,	Cio,Moueo.
κινῶ, ἐνάγω,	Expacior.
Κιονὶς, ἐπιστήλιον,	Columella.
κιονὶς, ἡ τοῦ ἀνθρώπου,	Vua,Columella.
Κίρκος,	Falco.
Κιρνῶ,	Miſceo,Miſco.
Κιῤῥὸς,	Rubeus.
Κίρω,	Tondeo.
Κίσσα, ὄρνεον,	Pica.
Κισήριον, Κίσηρις,	Pumex.
κισηρίζω,	Pumico.
Κισσὸς,	Hedera.
Κισσῶ, ἐπιθυμῶ,	Geſtio.

Κίστη,	Arca,Ciſta.
Κίτριον,	Citrium.
Κίχλα,	hic Turdus.
Κιχρῶ,	Commodo.
κιχρῶμαι,	Commodor.
Κίων,	Columna.
Κλαγγὴ σάλπιγγος	Clangor.
Κλάδευσις,	Amputacio.
κλαδευτὴς,	Putator.
κλαδεύω,	Puto.
κλαδίον,	Ramulus.
κλάδος δάφνης,	Verbena.
κλάδος ἐλαίας,	Verbena.
κλάδος μυῤῥίνης,	Verbena.
κλάδος δένδρων περικεχυμένος,	Appendix.
κλαδοειδὴς,	Ramoſus.
κλαδευτὴς,	Frondator,Putator.
κλαδεύω ἀμπέλους,	Sarpo.
Κλαίω,	Ploro.
Κλαυίον, βραχιόλιον γυναικὸς,	hæc Viriola.
Κλάσμα,	Fragmen.
κλάσμα παγετοῦ	Cruſta.
κλάστης,	Fractor.
Κλαυθμὸς, (ου,	Comploracio,Fletus.
κλαυθμὸς παιδὸς	Vagitus infantis.
κλαυθμυρισμὸς,	Vagitus.
κλαύσιμος,	Flebilis.
Κλειδίον,	Clauis.
κλειδοποιὸς,	Cloſtrarius.
κλεῖθρον,	Clauſtrum,Cloſtrum.
κλεῖς,	Clauis.
κλείω,	Cludo,Obſero.
Κλεπτάριον,	Furunculus.
κλέπτης,	For,Inuolator.
κλέπτης χρημάτων δημοσίων,	Depeculator.
κλέπτρια,	Foronia.
κλέπτω,	Furo,Inuolo.
Κληδονίζομαι,	Ominor.
κληδὼν,	hoc Omen,Opinio.
Κλῆθρον, δένδρον,	Ornus,Alnus.
Κλῆμα ἀμπέλου,	hæc Vitis.
κλῆμα ξηρὸν,	Sarmentum.
κλῆμα τὸ βότρυς ἔχον,	Palmes.
Κληρονόμος,	Heres.
κληρονομία,	Hereditas.
κληρονομαῖας,	Hereditarius.
κληρονομῶ,	Heres fio.
κλῆρος,	hæc Sors.
κληροῦμαι,	Sorcior.
κληρουχία,	Sortitus.
κλήρωσις,	Sortitus.
κληρῶ,	Sorcio.
Κλῆσις,	Citacio, Inuitatus ; Vocatus, Vocacio.

κλητὸς,	Vocatus.
κλητικὴ,	Vocatiuus.
κλητικὸν,	Vocatorium.
κλήτωρ,	Inuitator.
Κλίβανος,	Clibanus.
Κλίμα,	Regio, Pagus, Tractus.
Κλίμαξ,	Scala.
κλιμακεὼν,	hoc Scalarium.
Κλινάριον,	Lectulus.
κλίνεται,	Inflectitur, Declinatur.
κλίνη,	hic Lectus.
κλινικὸς,	Clinicus.
κλινοποιὸς,	Lectarius.
κλίνω,	Declino, Inclino.
κλίσις,	Declinacio.
Κλοιὸς,	Boia, Eculeum.
κλοιὸν περιτίθημι	In boia
Κλοπὴ,	hoc Furtum.
κλοπὴ πολιτικῶν χρημάτων,	Peculatus.
κλοπιμαῖος,	Furtiuus.
κλοπιμαῖον,	Furtiuum.
κλοπιμαίως,	Furtim.
Κλύδων,	Eſtus, Gurges, Vnda.
κλύζω,	Luo.
κλυστὴρ,	Cluſtrum.
Κλυτὴ,	Alma.
κλυτὸς,	Inclitus.
Κλῶ,	Frango.
Κλωβὸς,	Cauea.
Κλώθω,	Torqueo.
Κλῶνες, τὰ ἄκρα τῶν δένδρων,	Verbenæ.
κλωνίον,	Ramulus.
κλῶνος,	Ramus.
Κλωστὸν,	Tortum.
κλωστὴρ,	
Κλὼψ,	Fur.
Κνάπτω,	Polio.
κνάφαλον,	Tomentum.
κναφεὺς,	Fullo.
κναφεῖον,	Follonium.
Κνέφας,	Crepuſculum.
Κνήθω,	Scalpo.
Κνήμη,	Sura, Tibia.
κνημὶς,	Ocrea.
Κνησμὸς,	Prurigo.
Κνὶς, κνιδὸς,	Vrtica.
Κνίσσα,	hic Nidor.
Κνίστριον,	Acucla, Scaplum.
Κόγχη,	Conſcapula.
κογχυλευτὴς,	Murilegulus.
κογχύλιον,	Murex.
Κόδρα,	Codra, Quadra.
Κοιλαίνω,	Curuo, Cauo.
κοιλὰς,	Cauerna, Conuallis.
κοίλη,	Curua, Caua.
Κοιλήπατα ὄρνιθος	Gequaria.
Κοιλία,	Venter.

κοιλία ἡ ἔσω,	Aluus.
κοιλία χοίρου,	Aqualicum.
κοιλίδιον ἐκζεστόν,	Aqualiculum.
κοιλιόδεσμος,	Ventralis.
Κοῖλος,	Cauus.
Κοιμῶμαι,	Dormio.
Κοινῇ, ἐπίρρημα,	Communiter.
κοινὴ, ὄνομα,	Communis.
κοινόβιος,	Conſors.
κοινοβιότης,	Conſorcium.
κοινολογοῦμαι,	Communico.
κοινὸς,	Communis.
κοινωνία,	Cõmunicacio, Societas.
κοινωνίαν διαλύω,	Diſſocio.
κοινωνὸς,	Socius.
κοινωνοποιῶ,	Socio.
κοινωνοποιεῖν,	Communicare.
κοινωνῶ,	Communico.
κοινωφελὴς,	
Κοίτη,	hoc Cubile.
κοιτὼν,	hoc Cubiculum.
κοιτωνίτης,	Cubicularius.
Κόκκινον,	Ruſeum.
κόκκος,	Bacca, hoc Granum.
κόκκος σίτου,	Granum.
κόκκος, βάμμα,	Vermicula, hoc Coccũ.
Κοκκύζει,	Cantat.
κοκκύμηλον,	Prunum.
κόκκυξ, ὄρνεον,	Cuculus.
κόκκυξ, ἰχθὺς,	
Κολάζομαι,	Plector.
κολάζω,	Crucio, Punio, Coherceo.
Κολακεύω,	Blãdio, Adulo, Adſector
κολάκευμα,	Blandicium.
κολακία,	Ambitus, Blandimentum, Adulacio, Delinimentũ, Decepcio.
κολακίαι,	Blandicia.
Κολάπτω,	Cudo.
Κόλασις,	Cruciatus, Supplicium, Animaduerſio.
κολαστὴς,	Punitor.
Κόλαξ,	Adulator, Blandus.
Κόλαφος,	Colafus.
κολαφίζομαι,	Colaficor.
Κολλάριον,	Collarium.
Κόλλα,	Glutum, Glutis.
κόλλημα,	Glutinamentum.
κόλλησις,	Concinnatura.
κολλητήριον,	Glutinatorium.
κολλητὴς,	Glutinator.
κολλητὸς,	Concinnus.
Κολλυβιστὴς,	Nummularius, Collybiſta.
Κολλύριον ἰατροῦ,	Collurium.
Κολλῶ,	Glutino.
κολλῶμαι,	Hereo.

κολόβιον,	Colobium,Subicula.
κολοβὸς, ὁ κονδὸς,	Curtus.
κολοβὸς, ὁ μέρος τοῦ σώματος ἀφῃρημένος.	Mutilus,Truncus.
κολοβῶ,	Verebio.
κολοιὸς,	Graculus.
κολοκασία,	Colocaſia.
κολόκυνθα,	Cucuruita.
κολοφωνία,	Reſina.
κόλπος,	Sinus.
κολυμβὰς ἐλαία,	Colymbas,Granea.
κολυμβήθρα,	Piſcina, Natatura.
κολυμβητὴς,	Natator.
κολυμβητὴς, ὁ δύτης,	Vrinator.
κολυμβῶ,	Nato.
κόμαι τῶν κροτάφων,	Anciæ. ſingulare nõ habet.
κόμαρος,	Arbutus.
κόμβος,	Nodus.
κομβῶ,	Nodo,Necto.
κόμη,	Coma,Cæſaries.
κόμη ἵππου,	Iuba.
κομιδῆ, πάνυ,	Perquam,Valde,Admodum.
κομίζω,	Porto,Veho,Fero.
κομίτης ἀστὴρ,	Capillatus.
κόμπος,	Strepitus.
κομπῶ,	Strepo,Strepito.
κομψὸς,	Scitus, Bellus, Facetus. mulier commoda & faceta eſt.
κομψότερος,	Magis bellus.
κομψότατος,	Belliſſimus.
κομῶ,	Como.
κόνδυλος,	Colafus.
κόνδυλος ποδὸς ἢ χειρὸς,	hoc Talatrum.
κονδὸς,	Curtus.
κονία ἄσβεστος,	Calx.
κονία, ἡ τέφρα,	Puluis.
κονίασις,	hoc Tectorium.
κονιατὴς,	Dealbator,Albinus,Tector.
κονίδες,	hi Lendes.
κονιορτὸς,	Puluer, Puluis. plurale non habet.
κονιορτώδης,	Puluerulentus.
κόνις,	Ciner,Cinis.
κονιῶ,	Decalco,Albo.
κοντὸς,	Pertica,Sudis,Camax.
κοπανιστήριον,	Battuarium.
κόπανον,	Bactulum.
κόπεον,	Fruſtum.
κοπετὸς,	Plangor,Planctus. --ad ſidera tollũt Plãctus.
κοπίδερμος,	Copidermus.
κοπὶς, ἡ μάχαιρα	Cultrum.
κοπιῶ,	Laboro.

κόπος,	Laſſitudo,Fatigatus.
κοπρία,	Stercus.
κοπρίζω,	Stercoro.
κόπρινος,	Stercoreus.
κοπρισμὸς,	hoc Stercidium.
κόπρος,	Fimus,Stercus.
κοπροθέσιον,	Sterculinium.
κόπτομαι,	Plango.
κόπτω, τέμνω,	Cedo, Præcido, Succido,Incido.
κόπτω, λύω,	Tundo.
κοπῶ,	Laſſo.
κόπωσις,	Laſſitudo.
κόραι ὀφθαλμοῦ,	Pupi.
κοράλλιον,	Margella.
κόραξ,	Coruus.
κόραξ σιδηροῦς θύρας,	Vncinus, Repagulum.
κορδύλη,	Tuber.
κορεννύω,	Saturo.
κόρη,	Puella.
κόρη ὀφθαλμοῦ,	Pupulla,Pupus.
κορίαννον,	Coriandrum.
κορίζω,	Cimico.
κόρις,	Cimex.
κορμὸς ξύλου,	Codex,Caudex.
κορμὸς ἀνθρώπου,	Truncus.
κόρος,	Satura,Sacietas,Sacies.
κορυδαλὸς,	Sculpicia,Bardalia.
κόρυζα,	Rauis.
κορύπτει,	Arietat,Cornu petit.
κορυστὸς μόδιος,	Cumulatus.
κορυφαῖος,	Auctor,Princeps.
κορυφὴ ἀνθρώπου,	Apex,vertex.
κορυφὴ ὄρους,	Cacumen.
κορώνη,	Cornix,Cornicula.
κόσκινον,	Cribrum.
κοσκινοποιὸς,	Cribrarius.
κόσμησις,	Ornatus, Ornamentũ.
κοσμητήριον,	Scoba.
κοσμήτης,	Ornamentarius, Ornator.
κοσμητικὸς,	Ornamentarius.
κοσμήτρια,	Ornatrix.
κόσμια γυναικὸς,	Ornamenta.
κοσμικὸς,	Secularis.
κόσμιος,	Decorus,Ornatus.
κόσμιον,	Ornatum,Ornamentũ.
κοσμιότης,	Decus.
κόσμος,	Decus,Ornatus.
κόσμος γυναικὸς	Ornamentum.
κόσμος ὁ τοῦ παντὸς,	Mundus,Orbis.
κοσμοκράτωρ,	Mundi rector.
κοσμῶ,	Condecoro,Orno,Decoro.
κόσσυφος,	Merulus.
κοττίζω,	Aleam ludo.
κοττιστὴς,	Aleator,Aleo.

κοτισμὸς,	Alor.
Κοτύλη ἀνθρώπου,	Coxa.
κοτύλη, μέτρον,	Cotula, Cyathus.
Κουβιὸς, ἰχθὺς,	Cubius.
Κουβούκλιον,	Cubicula, Conclaue.
Κούκκουμος,	hæc Cucuma.
Κούννιον, τὸ σύστημα,	Cuneum. - denſi cuneis ſe quiſq; coactis Agglomerant.
Κουρὰ,	Tonſura, hoc Tonſum.
κουρεὺς,	Tonſor.
Κουρῆτες, οἱ περὶ τὸν παιάνα,	Indigites, Corybantes.
Κουρεῖον,	Tonſtrina, Tonſtrinũ, Tonſorium.
Κουφίζω,	Leuo, Releuo.
κουφισθῆναι ποι	Leuifacio.
κούφισμα, (τὸ,	Leuamen.
κοῦφον, τὸ ἐλαφρὸν,	Leue.
κοῦφον, τὸ μηδὲν ἔχον,	Vanum.
κουφότης,	Leuitas, Vanitas.
Κόφινος,	Corbes, Corbula, Qualus, Corbis.
Κοχλάζει,	Scaturit.
Κόχλαξ, ὁ λίθος,	Glarea.
Κοχλιάριον,	Cochliarium, Ligula.
Κοχλίας,	Cochilia, Coclea.
κόχλος,	Concha.
Κραδαίνω,	Libro, Coruſco, Criſpo, Vibro.
Κράζω,	Clamo.
κρακτικὸς,	Clamoſus.
Κρᾶμα,	Temperatũ, Mixtum.
Κράμβη,	Braſſica.
Κρανέα, δένδρον,	Colurnum, Cornus.
Κράνειον,	hæc Calbaria.
Κρᾶσις,	Mixtum.
Κράσπεδον,	Fimbria, Lacinia.
Κρατὴρ,	Cratera.
κρατῆρος εἶδος,	Cantharus.
Κρατητικὸς,	Tenax.
Κράτιστοι,	Optimates. ſingulare nõ habet. dicitur & Opti(mas.
κράτος,	hoc Imperium.
κρατῶ,	Teneo.
Κραυγάζω,	Vocifero, Clamo.
κραύγασος,	Clamoſus.
κραυγὴ,	Clamor.
κραυγὴ ἀγροίκων	Eiulatus, Iubilatus.
Κρεάγρα,	Exemplum, Arpago.
κρεάδιον,	Carnicula.
κρέας,	Caro.
Κρεῖσσον,	Melius, Pocius.
κρείσσων,	Melior, Pocior, Præſtancior.
κρείττων εἰμὶ,	Præſto.
Κρέμαμαι,	Pendeo.
κρεμάμβυες,	Suſpenſus.
κρεμαστὸς,	Penſibilis.
κρεμασία,	Suſpendium.
κρεμάστρα,	hoc Carnalium.
κρεμαστὴρ κρεῶν,	Carnarius.
κρεμαστὴρ οἰκοδό-(μου,	Perpendiculum.
κρεμαστὸν,	Penſibile.
κρεμνῶ,	Suſpendo.
Κρεοκοπῶ,	Lanio.
κρεοπώλης,	Lanio.
κρεοπωλεῖον,	Laniatorium, Macellus.
Κρεπάλη,	Crapula.
Κρεὼν, ὁ τόπος,	Carnarium.
Κρήδεμνον,	Mitra.
Κρημνὸς,	Præceps rupes.
κρημνώδης,	Præceps.
Κρήνη, ἡ πηγὴ,	Laccus.
Κρηπὶς,	Crepido, Margo. Soccus
Κριθὴ,	Hordeum.
Κρίκελλος,	Circulus.
Κρίμα,	Iudicium.
Κρίνον, τὸ ἄνθος,	Lilium.
Κρῖνον, δίκασον,	Iudica.
κρίνω,	Cenſeo.
κρίνω, δικάζω,	Iudico.
Κριομαχῶ,	Arieto.
κριὸς,	Aries.
Κρίσις,	Iudicacio, Iudicium, Examen.
Κρίσσος,	Varex, Varica.
κρισσώδης,	Varicoſus.
Κριτὴς,	Iudex.
κριτήριον,	Iudicium, Examen.
Κρόκη,	Trama, Subtegmen.
Κρόκος,	hoc Crocum. plurale nó habet, & eſt neutrũ.
κροκοειδὴς,	Lutea.
κροκοειδὲς,	Croceum, Luteolum.
Κροκὶς,	hic Floccus.
Κρόμυον,	hæc Cepa.
Κρόνια,	Saturnalia. ſingulare non habent.
κρόνος,	Saturnus.
Κροταλισμὸς,	Plauſus.
κρόταλον,	Plauſtrum.
Κροταφιστὴς,	Percuſſor.
κρόταφοι,	hæc Tempora. ſingulare non habent.
Κρότος,	Plauſum, Plauſus.
κροτῶ,	Crepito, Plaudo.
Κρότων, φθεὶρ,	Ricinus.
Κρουνὸς,	Fluor, Tubus.
Κρούω,	Ferio, Percucio, Pulſo.
Κρύος,	Frigus.
Κρυπτὴ,	Occulta, Crypta.
κρυπτήριον,	Latibulum.
κρύπτομαι,	Occultor.
κρυπτὸς,	Occultus.
κρύπτω,	Celo, Occulto, Condo.

Κρύσταλλος, Cryſtallum,Glacies.
Κρύφα, Occulte.
κρυφιμαῖος, Latebroſus, Occultus.
κρυφαίως, Occulte.
Κτεὶς, Pectina.
κτεὶς κναφικὸς, Remaceus.
κτενίζω, Pectino.
κτένιον, Pectina, Pectis, Pecten.
κτενιστὴς, Pectinator.
Κτῆμα, Predium, Fundus, Poſſeſſio.
κτηματοφύλαξ, Saltuarius.
Κτῆνος, Iumentum.
κτηνοστάσιον, Iumentarium.
κτηνοτρόφος, Iumentarius.
Κτησάμενος, Adeptus,Indeptus.
κτῆσις, Poſſeſſio.
κτητικὸν, Poſſeſſiuum.
κτήτωρ, Poſſeſſor, Bonorũ poſſeſſor.
Κτίζω, Creo,Condo.
κτίσις, Creatura.
κτίστης, Conditor, Creator.
Κτύπος, Fragor,Strepitus.
κτυπῶ, Strepo,Strepito.
Κτῶμαι, Adipiſcor,Poſſideo.
Κύαθος, Cyathus,Cotula.
Κύαμος, Faba ſolida.
Κυανοῦν, Cerulum, Ferrugineũ, Claucum.
Κυβέρνησις, Gubernacio.
κυβερνήτης, Gubernator, Magiſter nauis.
κυβερνῶ, Guberno.
Κυβευτὴς, Aleator.
κυβεύω, Aleo, Aleam ludo.
κυβεία, Alea.
Κυδώνιον μῆλον, Cydonium malum.
Κύημα ἰχθύος, Ouum piſcis.
Κυκλάμινος,
κυκλὰς, ἡ περὶ τὴν χλανίαν πορφύρα κύκλῳ, Limbus.
κυκλεύω, Circumeo,Luſtro,Circuo,Ambio.
κύκλοθεν, Circuitu.
κύκλος, Circuitus, Orbis.
κυκλῶ, Circundo.
κύκλῳ, ἐπίρρημα, Circum.
Κύκνος, Olor.
Κύλινδρος, Volutarium.
Κύλιξ, ποτήριον, hic Calix.
Κυλίω, Roto,Voluo,Voluto.
κυλίομαι, Roto. Virg. - quà ſaxa rotancia late Intulerat torrens.
Κυλλὸς, Mancus.
κυλλοποδίων, Mulciber.
Κῦμα, Fluctus.
κυμαίνομαι, Fluctuo,Eſtuo.
κυματηρὸς, Fluctuoſus.
κυματοῦμαι, Fluctuor.
Κύμβαλον, Cymbalum.
Κύμινον, Cyminum.
Κυνάγχη, Angina.
κυνόμυια, Muſca canina.
κυνάνθρωπος, Verſipillo.
κυνηγεσία, Venatus.
κυνηγέσιον, hæc Venacio.
κυνηγέτης, Venator.
κυνηγετικὸν δίκτυον, Plagula,Retium.
κυνηγετῶ, Venor.
κυνόδους, Caninus.
κυνίσκος θαλάσσιος, Canicula.
κυνόροδον, Liguſtrum.
κυνὸς οὐρὰ, Canis cauda.
κυνὸς ἀνατολὴ, Sirius.
κυνὸς ἀπλὴ ὅτε ὑλακτεῖ, Hirric.
Κυπάρισσος, Cupreſſus.
κυπαρισσὼν, Cupreſſetum.
Κύπειρον, βοτάνη, Siler.
Κύπτω, Vergo,Ceuo,Inclino.
Κύριον, Proprium.
κυριολεξία, Proprietas.
κύριον, βέβαιον, Ratum.
κυριότης, Dominatus.
κυρίως, Proprie.
Κυρτὸς, Gibberoſus.
Κυρῶ, Decerno, Sancio.
κύρωσις,
Κύστος, Cunus.
Κύστις, ἡ φύσα, Veſica.
Κύτις, Ciſta.
κῦτος τῆς νεὼς, Alueum.
Κυφὸς, Cebulus.
Κυψέλη μελισσῶν, Fauus aluearium.
Κύων, Canis.
κύων θαλάσσιος, Canis marinus.
κύων ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, Sirius.
Κωβιὸς, ἰχθὺς, Cobius.
Κώδιον, Pellis.
Κώδων, Tintinabulum.
Κῶλον ἀνθρώπου, Artus,Internodium.
κῶλον ἀλόγου,
Κώλυμα, Prohibitum,Interdictũ.
κωλυτικοὶ, Prohibendi.
κωλυτικὸς, Arciuus.
κωλυτικὸν, Prohibitorium.
κωλύω, Veto, Prohibeo,Arceo.
Κωμάζει, Comiſatur.
Κώμη, Villa,Caſtellum,Vicus.
κωμηδὸν, Vicatim.
κωμήτης, Vicanus.
κωμικὴ χάρις, Facetia.
κωμόπολις, Opidũ, Conciliabulũ.
Κῶμος, Comiſatũ,Comiſacio.
Κωμύδριον, Villula.

Κωμῳδὸς,	Comœdus.
Κώνειον,	Cicuta.
Κῶνος,	Nucleus.
κωνοφόρος,	Cunifer.
Κώνωψ,	Culix.
κωνώπιον,	Culiculus.
Κώπη,	Remus,Tonſa.
κωπηλάτης,	Remigis,Remix.
κωπηλασία,	Remigium.
κωπηλατῶ,	Remigo.
Κωτιλία,	Ambitus,Adulacio.
κωτιλίαι,	Blandiciæ. ſingulare nō habet.
Κωφὸς,	Surdus.

Λ

Λάβε,	Accipe.
λαβὴ,	hoc Manubrium.
λαβὴ ξίφους,	hoc Capulum.
Λάβραξ,ἰχθὺς,	Lupus.
Λαγαρὸς,	Laxus.
Λαγεῖον κρέας,	Leporina.
Λαγνεία,	Luxoria.
Λάγνος,	Ganeo.
Λάγυνος,	Lacuna.
Λαγχαίνω,	Mico.
Λαγὼν,	Ile,Ileum.
Λαγωὸς,	Lepor.
λαγωτροφεῖον,	Leporarium.
Λάθρα,	Clam, Clanculo, Clandeſtino,Furto.
Λαθραῖον,	Furtiuum, Clandeſtinū.
Λάθυρος,	Cicercula.
Λαιά,	Scæua.
Λαίλαψ,	Procella.
Λαίμαργος,	Glutto.
λαιμὸς,	Gula,Guttur.
Λαιὸς,	Scæuus.
Λακκάριος,	Laccarius.
Λάκκος,	Laccuna, Laccus, Ciſterna.
λακκοποιὸς,	Lacunarius.
Λακτίζω,	Calcito.
λακτιστὴς,	Calcator,Calcitroſus.
Λακῶ,	Crepo.
Λάκων, ὁ θηρευτὴς	Vmber.
Λαλιά,	Loquela,Elocucio.
λάλος,	Loquax, Argutus, Verboſus.
λαλῶ,	For,Loquor.
Λαμβάνω,	Accipio, Sumo, Capio, Conſequor,Tollo.
Λάμια,	Lamia.
λάμνα,	Lamella.
λαμπάδιον,	hæc Facula.
λαμπὰς,	Candelebra,Fax.
λαμπηδὼν,	Fulgor,Splēdor, Ardor.
λαμπρὸς,	Clarus,Splendidus.
λαμπρότατος,	Clariſſimus, Splendidiſſimus.
λαμπρότης,	Claritas,Claritudo,Splēdor, Candor.
λαμπρύνω,	Clarifico.
λαμπρύνομαι,	Clareſco,Candifico.
λαμπρῶς,	Splendide.
λαμπτὴρ,	hæc Candela.
λάμπω,	Niteo,Splendeo, Rutilo
λάμπων,	Fulgens.
Λανθάνω,	Lateo,Deliteo.
λανθανόντως,	Latenter.
Λὰξ,	Calcia,Calx.
Λαξευτὴς,	Lapicidinarius.
Λαὸς, (νον,	Populus.
Λάπαθον,λάχα-	Rumex,Lapathium.
Λαπάρα,	hoc Abdumen.
λαπάρα ἀνθρώπου,	Ilia.
Λάπτω, ἐπὶ κυνὸς,	Lambo.
Λάρδος,	Laridus.
Λάρναξ,	Arca,Riſcus.
Λάρος,	Larus,Fulica,Gauia.
Λάρυγξ,	Gula,Guttur, Gurgulio.
Λατομίον,	Lapidicina.
λατομίαι,	hæc Latomia. ſingulare non habet.
λατόμος,	Lapidiceſor.
Λατρεύω,	Seruio.
Λάφυρα,	Exubiæ,Spolia, Preda. Exubiæ pluraliter tātum declinantur.
λαφυραγωγὸς,	Predator.
Λάχανον,	Holus.
λαχανάριον,	Holerarium.
λαχανοπώλης,	Holerator.
λαχανοπωλεῖον	Holitorium.
λαχάνων κάμπη	Vruca.
Λαχμὸς,	Micacio.
Λέαινα,	Leæna.
Λεαίνω,	Deleo.
Λέβης,	Cacabus,Pollumbrū.
Λέγε,	Dicito,Dic.
λέγω,	Dico, For, Memoro, Aio,Sero.
Λεηλασία,	Predacio.
Λεικνίζω,	Vanno,Vannuo.
λεικνάριον,	Vannulus.
λεῖκνον,	Vannus.
Λειμὼν,	Prata.
Λείπει,	Deeſt.
λείπομαι,	Vincor.
λειποτακτῶ,	Deſero.
λειποψυχῶ,	Deficio.
Λεκάνη,	Peluis.
Λέκτης,	Dicentarius.
λεκτικὸς,	Dicax.

λεληθότως, Clam, Furtim.
λελογισμένος, Racionabilis.
λελυμένος, Solutus.
λελυμένη ταῖς πλοκάμοις, Paſſa crines.
λέμβος, Alueum, Alueus.
λέξις, Gloſſula.
λεπίζω, Squameo.
λεπὶς, ὄφεως ἢ ἰχθύος, Squama.
λεπὶς, σιδήρου ἢ χαλκοῦ, Lamna.
λέπος ὀσπρίου, Siliqua.
λέπος δένδρου, Cortex.
λέπρα, Lepra, Depetigo.
λεπρὸς, Leproſus, Depetigioſus.
λεπτὰ ἔντερα, hæ Lactes. ſingulare nō (habet.
λεπτερέβινθος, Cicer.
λεπτὴ, Tenuis, Subtilis.
λεπτὴ δοκὸς, Aſſer.
λεπτοκάρυον, Auellanum, Corilum.
λεπτοκαρύϊνον, ἢ κεράνινον, Colurnum.
λεπτομερὴς, Minutus.
λεπτομέριμνος, Scrupuloſus.
λεπτὸς, Exilis, Gracilis, Macer, Tenuis.
λεπτότης, ἐπὶ σώματος, Tenuitas, Macies.
λεπτότης, ἐπὶ πράγματος, Subtilitas.
λεπτοῦ δήμου ψήφισμα, Plebiſcitum.
λεπτουργὸς, Faber tignarius.
λεπτύνω, Tenuo, Macero, Minuo Extenuo.
λευκανθίζω, Albeſco, Albeo.
λευκαίνω, Albo, Albeſco, Albeo.
λευκαίνομαι, Candeo.
λευκαντὴς, Dealbator.
λεύκη, τὸ δένδρον, Populus.
λευκίτης ἱπποδρομίας, Creta.
λευκόγραφος, Creta, Cretifodina.
λευκοθέα, Albunea mater, Matuta.
λευκομέτωπος, Cenedus.
λευκόϊον, Calta, Viola.
λευκόροδον, Liguſtrum.
λευκὸς, Albus, Candidus.
λευκότης, Albor, Candor.
λευκόχρους, Albianus.
λεύκωμα, Album.
λευχείμων, Candidatus.
λεχὼ, Puerpera.
λέων, Leo.
λεωφόρος, Strata, Itiner.
ληγατεύω, Lego.
λήγω, Decreſco, Deſino.
λήθαργος, Obliuioſus.

λήθη, Obliuiū, Obliteratio.
λήθη δίδωμι, Oblitero.
λήϊον, Seges.
λήκυθος, τὸ βήσιον, Ampulla.
ληκυθοποιὸς, Ampullarius.
λῆμα, τὸ φρόνημα,
λήμη, Glama.
λῆμμα, Acceptum.
ληπτὴς, Acceptor.
λῆψις, Accepcio, Perſecucio.
λημψόμενος, Laturus.
ληνοβάτης, Calcator, Torculator.
ληνὸς, Torcularium, Torcular.
λῆξις, Terminacio.
λῆρος, Delirus.
λήσταρχος,
ληστεύω, Latrocinor, Predor.
ληστὴς, Latro.
ληστήριον, Latrociniū, Latrūculus.
ληστεία, Latrociniū, Graſſatura.
ληστοδιώκτης, Latroniculator.
λήστρων, Latrina.
λητὼ, Latona.
λία, τὰ λάφυρα, Preda.
λία, τῇ ἀφῇ, Leuis.
λιαίνω, Deleo.
λίαν, Per, Admodū, Perquā, Valde.
λίβανος, hoc Tus.
λιβάνινος, Turinus.
λιβανωτὸς, Tureus.
λιβανωτὶς, Acerra, Turibulum.
λιβὰς, Liquor, Vligo.
λίβυς, Africanus.
λίβυρνον, εἶδος πλοίου, Liburnum.
λιθάζω, Lapido.
λιθάργυρος, Spuma argentea.
λιθαρίδιον, Lapillus, Gemma.
λιθαστὴς, Lapidarius.
λιθίασις, Calculoſitas.
λίθινος, Lapideus.
λιθιῶν, Calculoſus.
λιθοβόλος, Lapidator.
λιθοβολῶ, Lapido.
λιθογλύφος, Sculptor marmorarius.
λίθοι οἱ τοῦ ὄρου, Grumi.
λιθοξόος, Lapidicinarius.
λιθοξοεῖον, Lapidicina.
λιθοξόου κανὼν, Amuſſis.
λιθοπριστὴς, Serrarius Lapidarius.
λίθος, Lapis.
λίθος μυλίτης, Lapis molarius.
λίθος πυρώδης, Silex.
λιθοτομεῖον, Lapidicina.
λιθουργὸς, Lapidarius.
λιθώδης, Lapidoſa, Glarea, Scrupeus.
λικμητήριον, Ventilamentū, Ventilabrum.
λικμῶ, Ventilo.

λικνάριον,	Vannulus.
λικνίζω,	Vanno, Vannio.
λίκνον,	Vannus.
λίκνον βαβαλιστήριον,	Cunabulum.
λίκτης,	Linctor.
λίμβος,	Ligurius.
λιμενάρχης,	Portitor.
λιμὴν,	Portus.
λιμητὸν,	Luuies.
λίμνη,	Stagnum, Lacus, Palus, Lacunarium.
λιμνώδης,	Paluſtris.
λιμόξηρος,	Famelicus. (bet.
λιμὸς,	Fames. plurale non ha-
λιμὼν, (νη,	Prata, Pratum.
λινοζώστης, βοτά-	
λίνον κυνηγετικὸν,	Retium.
λινοπλόκος,	Linarius.
λινοποιὸς,	Linarius.
λινόσπερμον,	Liniſemen.
λινοῦν,	Linteum.
λινουργὸς,	Linio.
λινοῦφος,	Linteator, Linitextor.
λινοῦχος,	Retiarius.
λίος,	Leuis.
λιότης,	Leuitas.
λίον ποιῶ,	Polio.
λιπαρὸς,	Pinguis.
λιπογάλακτος,	Lacticularius, Lacticuloſus.
λίπος,	Seuũ, Pinguamẽ, Adeps.
λιποτάκτης,	Deſertor.
λιποτακτῶ,	Deſero.
λιποψυχῶ,	Deficio.
λιτανεύω,	Lito, Depreco.
λιτὴ, ἡ λιτανεία,	Litacio, Precacio.
λιτουργία,	Munificẽcia, Munium, Functio, Munus.
λιτουργὸς,	Munifex.
λίτρα,	Libra.
λιτριαῖος,	Libralis.
λιχὴν,	Impetigo.
λιχηνωτὸς,	Impetigoſus.
λιχμῶμαι,	Lamuo.
λιχνεύομαι,	Ligurio.
λίχνος,	Guloſus, Ligurius, Catil-
λίχω,	Lingo. (lo.
λὶψ,	Africus.
λίψανα,	Reliquiæ. ſingularia nõ
λόβια,	Faſiolia. (habet.
λοβὸς ὀσπρίου,	Siliqua.
λοβὸς ὠτίου,	Lamna.
λοβὸς ἥπατος,	Fibra, Fiber.
λοβοὶ τῶν σπλάγχνων,	hæ Lactes. ſingulare nõ habet.
λογάδες,	Electi.
λογάριον,	Ratiuncula.
λογίζεσθαι,	Accepto ferri,

λογίζομαι, ἐνθυμοῦμαι,	Cogito, Ineo conſilium, Animaduerto, Reor.
λογίζομαι, ὑπολαμβάνω,	Opinor, Arbitror.
λογίζομαι, ἐπὶ λογοθεσίου,	Imputo.
λόγιον,	Eloquium.
λόγιον, ὁ χρησμὸς	Oraculum.
λόγιον, τὸ τοῦ θεά-	Pulpitum.
λόγιος, (τρου,	Diſertus, Facundus.
λογιότης,	Eloquencia. ſingulariter
(ας,	tantum declinatur.
λογισμὸς διανοί-	Cogitacio, Racio.
λογισμὸν ἔχων,	Racionabilis.
λογισμὸς λογοθεσίου,	Raciocinium.
λογιστὴς,	Curator.
λογίως,	Diſerte, Eloquenter, Eleganter.
λογογράφος,	Tabularius.
λογοθέσιον,	Raciocinium.
λογοθέτης,	Raciocinator, Diſcuſſor Diſputator.
λογοθετῶ,	Raciocinor.
λογοποιὸς,	Tabularius.
λογοποιῶ,	Dictito.
λόγος, ἡ ὁμιλία,	Dictum, Sermo, Racio, Verbum, Oracio.
λόγος ῥητορικὸς,	Oracio.
λόγος τοῦ ἀναλώματος,	Racio.
λόγου ἄξιον,	Operæprecium.
λόγχη,	Lancia.
λογχοφόρος,	Lanciarius.
λοιγὸς,	Vimen.
λοιδορία,	Maledictio.
λοίδορος,	Maledicus.
λοιμὸς,	Peſtilencia, Peſtis, Lues.
λοιμοφάγος,	Peſtilifer.
λοιμώδης,	Peſtilens.
λοιπαδάριον,	Reliquarium.
λοιπάζω,	Reliquo.
λοιπὰ,	Reliqua, Reliquarum.
λοιπὴ,	Reliqua, Cetera.
λοιπογραφία,	Reliquacio.
λοιπογραφῶ,	Reliquo.
λοιπὸν, ὄνομα,	Ceterum, Reliquum.
λοιπὸν, ἐπίρρημα,	Poſtſecus, Iam.
λοιπὸς,	Ceterus, Reliquus.
λοξίας,	Obliloquis.
λοξὸς,	Limus, Obliquus, Tranſuerſus.
λοξῶς,	Lime.
λοπὰς,	Patella, Patena.
λόπιμα,	Caſtana.
λουδοτρόφος,	Laniſta.
λουθρὸς,	Eluuies.
λούομαι,	Elauor.
λουσάμενος,	Lutus.

λοῦσις,	Lauacio.
λουτήρ,	Labrum.
λουτηρίσκος,	Labellum.
λουτρὸν,	Lauacrum,Lauacio.
λούω,	Lauo.
Λοῦφος,	hæc ıma,hæc Criſta.
Λόφος, ὑψηλὸς τόπος,	Tumulus,Collis.
λόφος, περικεφαλαία,	Criſta.
Λοχαγὸς,	
Λοχία,	Puerperium.
Λόχος, παράταξις,	Turma.
λόχος, ἔνεδρα,	Inſidia.
Λύδιος,	Laticus.
Λυγὸς,	Vimen.
λυγοπλόκος,	
Λὺξ, θηρίον,	Lingus.
Λυγμὸς,	Singultus.
λὺγξ, ὁ λυγμὸς,	Singultus.
Λυδία,	Mæonia.
Λύζω.	Singulto.
Λύθρος,	Cruor, Sanies. Cruor plurale non habet.
Λύκος,	Lupus.
Λυκοφὰς,	Crepuſculum,Dilucu- (lum.
Λυμαίνομαι,	Deuaſto.
λυμαιὼν,	Violator.
λύματα, καθάρσια,	Inluuies.
λύμη,	Lues.
Λύπη,	Triſticia, Meror, Meſticia.
λυπηρὸς,	Meſtus,Anxius.
λυποῦμαι,	Mero.
λυπῶ,	Contriſto,Offendo.
Λυρίζω,	Fidicino.
λυριστὴς,	Fidicinarius.
Λυσίζωνος,	Diſcinctus.
λυσίκομος,	Paſſis crinibus.
λύσις,	Solucio.
λύσις γάμου ἢ μνηστείας,	Repudium.
λυσιτελὴς,	Cõmodus,Expediens, Vtilis.
λυσιτέλεια,	Commõditas,Vtilitas.
λυσιτελεῖ,	Expedit.
Λύσσα,	Rabia, Rabies. plurale non habet.
λυσσῶ,	Rauio,Furio.
λυσσώδης,	Rauioſus,Rabidus.
Λυτὸς,	Solubilis,Solutus.
λύτρα,	Redimiæ. ſingulare nõ habet.
λυτροῦμαι,	Redimo.
λυτρωτὴς,	Redemptor.
Λυχνία,	Candelabrum.
Λυχναψία,	Lucernarum accenſio.
λύχνος,	Lucerna.
λυχνὶς, βοτάνη,	Roſa Græca.
Λύω,	Soluo.
λύω κηρὸν ἢ ἄλλην ὕλην,	Liquefacto.
Λῶμα,	Filum.
Λωποδυσία,	Graſſacio,Graſſatura.
λωποδύτης,	Graſſator.
Λῶρος,	Hauena.
Λωτὸς,	Lotus.
λωτὸς, ὁ χόρτος,	Trifolium.
Λωφῆσαι,	Requieſcere.

M

Μάγγανον,	Manganum.
Μαγειρεύω,	Lanio.
μάγειρος,	Cocus.
μαγειρεῖον,	Cucina,Carnificina.
Μαγεύω,	Circulo.
μάγος,	Magus.
Μαδίζω,	Pilo.
Μάζα,	Offa.
μάζα, ἡ βῶλος,	Maſſa.
Μαζὸς ὁ τοῦ ἄρρενος,	Vber.
Μάθημα,	Mathema, Documentum,Studium.
μαθηματικὸς,	Mathematicus.
μάθησις,	Doctrina.
μαθητὴς,	Diſcipulus.
Μαῖα,	Obſtetrix.
Μαίνομαι,	Inſanio,Furo.
μαινόμενος,	Furens,Lymphatus,Inſanus.
Μακάριος,	Beatus.
μακαρίζω,	Beo.
μακαρισμὸς,	Beatitudo.
Μάκελλος,	Macellus.
μακελλάριος,	Laniator,Lanio.
μακελλεῖον,	Laniatorium.
Μακρὰ,	Longa.
μακρὰν,	Longe,Porro,Procul.
μακρὰν ὤν,	Longinquus.
μακρόβιος,	Longeuus.
μακροβιότης,	Viuacitas.
μακρόθεν,	Longe.
μακροθυμία,	Longanimitas.
μακρόθυμος,	Longanimus.
μακροθυμῶ,	Duro.
μακροκέφαλος,	Cilo.
μακρολογία,	Ambago.
μακρὸς,	Longus.
μακρὸς πλοῦς,	Longa nauigacio.
μακρότατα,	Longiſſime.
μακρότης,	Longitudo, Longinquitas.
μακρότερον,	Longius.

μακροχρόνιος,	Longeuus.
μακροχρονιότης,	Longeuitas.
μακρύνω,	Elongo.
Μάκρα,	Magis.
Μαλακία,	Mollicia.
μαλακὸς, ὁ ἁπαλὸς,	Mollis.
μαλάσσω,	Subigo,Mollio.
μαλάχη,	Malua.
μαλάχη ἀγρία,	Hibiſcum.
Μάλη ἀνθρώπου,	Subraco,Subala.
Μαλθακὸς, ὁ βραδὺς,	Lentus.
Μάλιστα,	Maxime, Potiſſimum, Præſertim.
μᾶλλον,	Magis,Potius.
μᾶλλον βούλομαι	Mallo.
μᾶλλον δὲ,	Imo magis,Imo vero.
Μαλλὸς,	Cirra,Villus.
μαλλὸς παιδὸς ἢ ἀθλητοῦ,	Cirrus.
μαλλωτὸς,	Villoſus.
Μάμη,	Auia.
Μάνδαλος,	Peſſulus.
Μάνδρα,	hic Septus.
μάνδραι θρεμμάτων,	Caulæ. ſingulare non habet.
μάνδρα αἰγῶν,	Caprile.
Μανθάνω,	Diſco,Sciſcito.
Μανία,	Furia,Inſania,Furor.
Μανίαξ,	Tortile, Circulus,Tortus.
Μανιώδης,	Veſanus, Furioſus, Inſanus.
Μαντεύομαι,	Diuino, Diuinor,Vaticinor,Hariolor.
μαντεία,	Diuinacio,Vaticinacio.
μάντις,	Vates Vatis,Ariolus.
μάντις ὀρνεοσκόπος,	Hariolus.
Μάραθρον,	Feniculum.
Μαραίνω,	Macero.
μαραίνομαι,	Maceror, Marceſco,Flaceſco.
Μαργαρίτης,	Margarita.
μαργαρῖται μεγάλοι,	Margaritæ,Elenchi.
Μάρμαρον,	Marmor.
μαρμάρεος,	Marmorarius.
μαρμάρωσις,	Incruſtacio.
Μαρτυρία,	Teſtatus, Teſtacio, Teſtamentum.
μαρτυροποίημα,	Conteſtacio , Teſtificacio.
μαρτυρῶ,	Teſtimonium perhibeo
μαρτύρομαι,	Teſtor.
μάρτυς,	Teſtis.
Μαρυκᾶται,	Ruminat.
Μαθὸς,	Mamma.

μαθὸς ἀλόγου ζώου,	Vbera.
Μάστιγες,	Flagra,Verbera. ſingulare non habet.
μαστιγίας,	Verberoſus , Flagellaticius.
μαστιγῶ,	Flagello,Verbero.
μαστίγωσις,	Verberacio.
μαστίζομαι,	Plector.
μάστιξ,	Flagellum.
Μαστίχη,	Maſtix.
Μαστροπὸς,	Leno.
Μασχάλη,	Ala.
Μάσσω ἄλευρα ἢ πηλὸν,	Subigo.
Μασῶμαι,	Mando.
Μάταιος,	Inanis , Caſſus , Vanus, Nebulo. Terent. Eunucho, Sane quod tibi nunc vir videatur eſſe, hic nebulo magnus eſt.
ματαιότης,	Fruſtracio,Vanitas.
ματαιολογία,	Fruſtracio, Vaniloquium.
ματαιολόγος,	Vaniloquus.
μάταιον,	Superuacuum,Inane.
ματαιοβαστάκλης,	Nugigerulus.
ματαίως,	Nequicquam, Vane.
ματαιοῦμαι,	Euaneſco,Vanqr.
ματαιῶ,	Fruſtror,Caſſor.
μάτην,	Fruſtra, Nequicquam, Caſſum.
Μάχαιρα, τὸ παραμήριον,	Sica.
μαχαίριον,	Cultellum.
μαχαίρια κουρέως,	Cultra.
μαχαίρας λαβὴ,	Capulum.
μαχαιροποιὸς,	Cultellarius.
μαχαιροφόρος,	Sicarius.
Μάχη ἡ διὰ χειρῶν,	Rixa.
μάχη, ἡ διὰ λόγων,	Litigacio,Iurgium.
μάχη, ἡ ἐν πολέμῳ,	Prelium,Pugna.
μαχητὴς,	Pugnator.
μάχομαι,	Iurgo.
Μέγα,	Magnum,Grande.
μεγαλαυχῶ,	Magnifico,Glorior.
μεγάλη,	Magna,Grandis.
μεγαλειότης,	Maieſtas,Magnitudo.
μεγαλόδωρος,	Munificus.
μεγαλοεργὴς,	Magnificus.
μεγαλοεργία ,	Magnificium.
μεγαλοεργῶς,	Magno opere.
μεγαλόλαλος,	Magniloquax.

μεγαλόνοις,	Magnanimus.
μεγαλόνοια,	Magnanimitas.
μεγαλοποιῶ,	Magnifico, Amplifico.
μεγαλοπρέπεια,	Magnificencia.
μεγαλοπρεπής,	Magnificus.
μεγαλοπρεπῶς,	Magno opere.
μεγαλορρημοσύνη,	Magniloquencia.
μεγαλορρήμων,	Magniloquax.
μεγαλοφροσύνη,	Magnanimitas.
μεγαλόφρον,	Magnanimus.
μεγαλοφυής,	Magnificus.
μεγαλοφυῶς,	Laute.
μεγαλοψυχία,	Magnanimitas.
μεγαλόψυχος,	Magnanimus.
μεγαλύνω,	Amplio, Amplifico, Magnifico.
μεγάλως,	Magimaſte.
μέγας,	Magnus, Amplus, Grandis.
μέγεθος,	Magnitudo, Moles, Amplitudo, Culmē.
μέγιστος,	Maximus, Ampliſſimus, Summus.
Μεθ' ἑαυτοῦ,	Secum.
Μέθη,	Trementura, Ebrietas.
Μεθό,	Poſtquam.
Μεθοδεία,	Conuencio.
μεθοδεύω,	Conuenio.
μέθοδος,	Methodus.
Μεθορία,	Interfines.
μεθορίζω,	Determino.
Μέθυσος,	Temulentus, Ebrius.
μεθύσκομαι,	Ebrio.
μεθύω,	Ebrio.
μεθυστής,	Ebrioſus, Temulentus.
Μεθ' ὑμῶν,	Vobiſcum.
Μειδίαμα,	Riſus.
Μείζων,	Maior.
Μειράκιον,	Pubes, Aduleſcentulus.
Μελαγχολία,	Felles.
μελαγχολικός,	Felleus.
μελάγχροις,	Fuſcus, Cerulus.
μελαινῶ,	Infuſco, Nigro.
μέλαν,	Nigrum, Atrum, Tetrū.
μελανδοχεῖον,	Atramentarium.
μέλαν ἐν ᾧ γράφομεν,	Atramentum.
μελανή,	Atra, Nigra.
μελάνθριξ,	
μελανία,	Atritudo, Nigredo.
μελάνη πορφυρά,	Ferrugo.
μελάνδρυς,	Robur.
μελάνθιον,	hoc Git. indeclinabile eſt.
μελανείμων,	Atratus.
μελανουρός, ἰχθύς	
μέλας,	Ater, Niger.
Μελέτη,	Meditacio.
μελέτη ῥήτορος,	Declamacio.

μελετικός,	Meditatiuus.
μελετῶ,	Meditor.
Μέλη τοῦ ἀνθρώπου,	Membra.
μέλη τῶν ᾀσμάτων,	Modula.
μεληδόν,	Membratim, Minutatim.
Μέλι,	Mel. plurale non habet, ſed Virgilius mella dixit.
μελίτια,	Mella.
Μελία,	Fraxinus.
Μελίζω,	Modulor.
Μελικηρίς,	Fauus.
μελίκρατον,	Mulſum.
Μέλισσαι,	Apes.
μελισσόφυλλον,	
Μελιστής,	Modulator.
Μελιτηρός,	Liba.
μέλιττα,	Apis.
μελίχροις,	Fuſcus.
Μέλλαξ,	Adultus, Aduleſcens.
Μέλλησις,	Procraſtinacio, Recraſtinacio, Cunctacio.
Μέλλουσα,	Poſtera.
μέλλον,	Venturum, Futurum.
μέλλω,	Poſtero.
μέλλων χρόνος,	Poſteritas, Futurum.
Μελοποιός,	Modulator.
μέλος, τὸ ᾆσμα,	Modulus.
μέλος, τὸ σῶμα,	Membrum, Artus.
μελῳδία,	Modulacio.
μελῳδός,	Modulator.
Μεμαρασμένος,	Marcidus.
Μεμεστωμένος,	Fartus, Confertus.
Μεμετρημένος,	Moderatus.
Μεμηνώς,	Furioſus, Veſanus.
Μεμιασμένος,	Maculoſus, Pollutus.
Μεμιγμένος,	Promiſcuus, Mixtus.
Μεμισημένος,	Exoſus, Odioſus, Inuiſus.
Μέμνημαι,	Memini, Memor ſum.
μεμνημένος,	Memor.
Μεμολυσμένος,	Pollutus, Maculoſus.
Μεμονωμένος,	Solitarius, Deſtitutus.
Μεμυημένος,	Inbutus.
μεμύηται,	Iniciata eſt.
Μεμυρισμένος,	Vnguentatus.
Μέμφομαι,	Queror, Incuſo.
μέμψις,	Querimonia, Querella, Queſtus, Incuſacio, Queſtio.
μεμψίμοιρος,	Querulus.
Μέν,	Quidem.
Μενίς, ἰχθύδιον,	
Μενοῦν,	Imo quidem.
μενοῦνγε,	Imo quidem, Imo quoniam.

μέντοιγε, Quoque.
Μένω, Manſito, Maneo.
Μερίδιον, Particula.
μερίζω, Partior.
μερικὸς, Particularis.
μερικῶς, Partim.
Μέριμνα, Sollicitudo, Cura, Scrupulum.
μεριμνητικὸς, Sollicitus.
μεριμνοποιῶ, Sollicito. (go.
μεριμνῶ, Cogito, Sollicito, Sata-
Μερὶς, Portio.
μερισμὸς, Particio.
μεριστὴς, Partitor.
μέρος, Pars, Portio.
μέρους μετοχὴ, Participacio.
Μέσαυλον, Atrium, Conpluuium.
Μεσέγγυος, Sequeſter.
μεσεγγυῶ, Sequeſtro.
μεσεγγύη, Sequeſtracio.
Μεσῆλιξ, Mediæ ætatis.
Μεσημβρία, Meridies, Media dies.
μεσημβρίζω, Meridio.
μεσημβρία, τὸ κλίμα,
μεσημβρινὸν, Meridianum.
Μεσιτεύω, Sequeſtro, Interuenio.
μεσίτης, Sequeſter, Arbitrator, Mediator.
μεσιτεία, Arbitriũ, Sequeſtracio, Arbitratus.
Μεσόγειος, Meditullius, Mediterraneus.
μεσόγειον, Meditullium, Mediterraneum.
μεσομήριον, Interfemus.
μέσον ἡμέρας, Interdia.
μεσονύκτιον, Media nox, Intempeſta
μεσοπόλιος, (nox.
μεσόρινον,
μέσος, Medius.
μεσοσέλινον, Interlunium.
μεσόστηλον, Intercolumnium.
μεσότης, Medietas.
μεσότοιχος, Medius paries.
μεσοφαράγγιον, Conuallis.
μεσόφρυον, Intercilium.
μεσόχωρος, Mediterraneus.
Μεστὸν, Comulatum.
μεστὸς, Onuſtus.
μεστότης, Plenitas.
μεστῶ, Impleo.
Μετὰ, Poſt.
Μετάβασις, Tranſlacio.
μεταβάτης, Diſſultor.
μεταβαίνω, Migro, Demigro.
Μεταβάλλω, Transfero, Tranſmitto.
μεταβάλλω χώραν, Paſtino, Verto.
Μετὰ βίας ἀφαιρῶ, Extorqueo.
Μεταβολὴ, Tranſlacio. (cio.
μεταβολὴ γῆς, Repaſtinacio, Paſtina-
μετάβολος, μεταπράτης ἀνδραπόδων, Mango, Venaliciarius.
μετάβολος, Dardanarius, Cociator, Arillator.
Μετὰ βραχὺ, Paulo poſt.
Μεταγενέστερος, Poſterior.
μεταγενέστεροι, Minores. ſingulare non habet.
Μεταγράφω, Tranſcribo.
Μετάγω, Redigo.
μεταγωγὴ, Euectio, Tranſuectio
μεταγωγὴ, ἐπὶ ξένης, Tranſductio.
Μετὰ δακρύων ἱκετεύω, Imploro.
Μεταδιώκω, Peto, Perſequo, Appeto.
μετάδιωξις, Peticio, Perſecucio.
Μεταδίδωμι, Impertio, Protendo, Tribuo.
μεταδίδωμι μέρους, Participo.
Μετάθεσις, Tranſlacio.
Μετακενῶ, Defundo, Transfundo.
Μετακαλοῦμαι, Accerſo, Accito, Arceſſo
μετάκλησις, Accitus, Accerſio.
μετακλητέος, Acciendus.
Μετακινῶ, Demoueo.
Μετακομίζω, Tranſueho.
μετακομιδὴ, Euectio, Tranſuectio.
Μεταλαμβάνω, Percipio.
μετάληψις, Percepcio.
Μεταλλάσσω, Tranſmuto.
μεταλλαγὴ, Tranſmutacio.
Μέταλλον, Metallum.
Μεταμέλεια, Penitudo, Penitencia,
Μεταμελεῖ, Penitet.
μεταμέλομαι, Penitet me.
Μετὰ μικρὸν, Paulo poſt, Paulopoſtquam.
Μεταμορφῶ, Deformo, Reformo, Transformo.
μεταμόρφωσις, Transfiguracio, Reformacio.
Μεταμόσχησις, Propago.
Μεταναστεύω, Demigro.
μετανάστης, Transfuga, Migrator.
μετανίσταμαι, Transfugio.
Μετάνοια, Penitencia, Penitudo.
μετανοῶ, Penitet me.
Μεταξὺ, Inter.
Μεταπείθω, Induco, Traduco.
Μεταπέμπομαι, Accerſo, Accito, Accio.
μεταπομπὴ, Accitus, Accerſicio.
Μεταπηδῶ, Tranſilio.

Μεταπίπτω,	Recido.
Μεταπλάττω,	Defingo.
Μεταπράτης,	Cocio.
μεταπράτης ἀνδραπόδων,	Mango, Venaliciarius.
μετάπρασις,	Cocinatura.
Μεταπωλῶ,	Reuendo.
Μετὰ τὸ ἄριστον,	Poſt prandium.
Μετάρσιος,	Celſus.
Μετὰ σέ,	Poſt te.
μετὰ σοῦ,	Tecum.
Μεταστρέφω,	Retorqueo, Conuerto.
μεταστροφή,	Conuerſio.
μεταστρέφομαι,	Tranſuertor.
μεταστρέφω χώραν,	Paſtino, Repaſtino.
Μετασχηματίζω,	Transfiguro.
Μετὰ ταῦτα,	Poſthac, Poſtea, Denuo
Μετατίθημι,	Tranſpono.
Μετὰ τό,	Poſtquam.
Μετατυπῶ,	Deformo, Reformo.
Μεταφέρω,	Transfero, Redigo.
μεταφορά, μετακομιδή,	Tranſlacio.
μεταφορὰ λέξεως,	Deriuacio.
Μετάφρενον,	Interſcapulum.
Μεταφυτεύω δένδρον,	Tranſplanto.
μεταφυτεύω χώραν,	Paſtino, Repaſtino.
Μεταχέω,	Transfundo.
Μεταχειρίζομαι,	Tracto.
Μετ' ἐμοῦ,	Mecum.
Μεταψύχωσις,	Tranſanimacio.
Μετενεχθείς,	Tranſlatus.
μετενηνοχέναι,	Tranſtuliſſe.
Μετέπειτα,	Poſtmodum.
Μετέρχομαι, ἐπὶ τόπου,	Transferor, Migro.
μετέρχομαι, μεταδιώκω,	Inſequor, Peto.
Μετέχειν,	Participare.
Μετεωρίζω,	Suſpendo.
μετεωρισμός,	Diſſimilacio.
μετέωρος, ὁ μὴ σταθερὸς τὸν νοῦν,	Iactans, Vacuus.
μετέωρος, ὁ κρεμάμενος,	Suſpenſus.
μετέωρος, ὑψηλός,	Sublimis, Excelſus.
Μετήνεγκα,	Tranſtuli.
Μετοίκησις,	Migracio.
μέτοικος,	Aduena.
μετοικῶ,	Migro, Cōmigro, Trāſmigro.
Μετ' ὀλίγον,	Paulo poſt, Paulo poſtquam.
Μετονομάζω,	Tranſnomino.
Μετοχή,	hoc Participium.
μέτοχος,	Particeps.
Μετοχετεύω,	Deriuo.
Μετριάζω,	Mediocris ſum.
μέτριος,	Mediocris, Modicus.
μετριότης,	Moderacio, Mediocritas.
μετρίως,	Mediocriter, Modice.
μετριοπαθῶ,	Moderor.
Μέτρον οἴνου ἑξάξεστον,	Congiarium, Congius.
μετρῶ,	Metior.
Μέτωπον,	Frons.
Μέχρι,	Adhuc, Tenus, Vſque, Donec, Dum.
μέχρι νῦν,	Vſque aduc.
μέχρι παντός,	
μέχρι πολλοῦ,	Iam diu.
μέχρι πότε,	Quouſque.
μέχρι σήμερον,	Vſque hodie.
μέχρις οὗ,	Quoaduſque, Donec, Vſquequo, Quatenus.
μέχρι τινός,	Vſque adeo, Vſquequo.
μέχρι τοσούτου,	Eatenus, Vſqueadeo.
μέχρι τοῦ παρόντος,	Hactenus.
μέχρι τούτου,	Vſque eo.
Μή,	Non, Ne.
μὴ ἄρα,	Ne forte.
μηδέ,	Nec.
Μηδεία,	Anguicia.
Μηδέν,	Nichil.
μηδείς,	Nemo.
μηδεμία,	Nulla.
Μηδικὴ χόρτος,	Medica.
Μηδ' ὅλως,	Omnino.
Μηκᾶται, ἐπὶ αἰγός,	Mugit, Valat.
Μὴ καὶ τύχῃ,	Ne forte.
μηκέτι,	Nunquam.
Μῆκος τοῦ ἀνθρώπου,	Statura, Longitudo.
μῆκος, τόπου διάστημα,	Spacium.
μῆκος χρόνου,	Prolixitas.
μηκύνω,	Longo.
Μήκων,	Papauer.
Μηλέα,	Malus.
μῆλον,	Malum.
Μηλωτρίς,	Auriſcalpia.
Μηλωτή,	Pellis.
Μήν,	Menſis.
μηνιαῖος,	Menſtruus.
Μῆνις,	Iracundia.
μηνίω,	Succenſeo.
Μήνυθρον,	Indicium.
μήνυσις,	Indicacio Notardicium.
μηνυτικός,	Indicatiuus.
μηνυτής,	Index.

μηνύω,	Indico.
Μὴ οὐχὶ,	Nempe, Ne non.
μήποτε,	Nequando, Ne forte, Ne vnquam.
μήποτε οὖν,	Nonquid ergo.
μήπως,	Ne.
Μήρινθος,	Filum.
Μηρὸς,	Femus.
Μήρυμα,	Tractum.
Μήτε,	Neu, Neue, Neque.
Μήτηρ,	Mater.
Μήτι,	Nequid, Non.
μήτι ἄρα,	Numnã, Nonquidnã.
μήτις,	Nequis, Nequa.
Μήτρα,	Volua.
μητροκτόνος,	Matricida.
μητρόπολις,	Metropolis.
μητρὸς ἀδελφὴ,	Matertera.
μητρυιά,	Nouerca.
μητρῷος,	Maternus.
Μηχανικὸς,	Mechanicus.
μηχανὴ,	Machina.
μηχάνημα,	Molicio.
μηχανῶμαι,	Machinor, Molior.
Μία,	Vna.
μία ἥμισυ οὐγκία	Seſcuncia.
Μιαιφόνος,	Homicida.
μιαίνω,	Attamino, Cõtamino, Inquino, Polluo, Inceſto.
μιαντὸς,	Inquinatus.
μιαρὸς,	Dirus.
μίασμα,	Contagium, Inquinamentum.
Μιγνύω,	Miſceo.
Μικρὸς,	Modicus, Minor, Puſillus, Paruus, Minuſculus.
μικρολογία,	Parſimonia.
μικρολόγος,	Sordidus.
μικρότατον,	Paululum.
μικρότης,	Paruitas, Puſillitas.
μικροῦ, ἐπίρρημα,	Paulo, Pauco, Prope.
μικροῦ δεῖν,	Paulo minus.
μικροφυὴς,	Puſillus.
μικροψυχία,	Puſillanimitas, Puſillitas
μικρῷ ἀνωτέρω,	Paulo ſuperius.
μικρῷ πρότερον,	Paulo ante.
Μικτὸς,	Mixtus.
Μίλη, ἡ τοῦ ἰατροῦ,	Specillum.
Μιλιάριον,	Miliarium.
Μίλτος,	Rubrica.
Μίμησις,	Imitacio.
μῖμος,	Mimus.
μιμοῦμαι,	Imitor.
Μινυρισμὸς,	Murmuracio, Suſurracio.
Μῖξις χρωμάτων ἢ ἄλλης ὕλης,	Mixtura.

μῖξις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς,	Coitus, Coicio.
μῖξις ἀλόγων ζώων,	Concubitus.
μιξοπόλιος,	Canaſter.
μίσγω,	Miſceo.
Μισητὸς,	Inuiſus, Odioſus.
Μισθαποδοσία,	Mercis retribucio.
μίσθιος,	Mercenarius.
μισθὸς,	Merces.
μισθὸς θεατρικὸς	Lucar.
μισθὸς εἰς δοῦλον,	Auctoramentum.
μισθὸς εἰς στρατιώτην,	Stipendium.
μισθὸς χειρῶν,	Manuprecium.
μισθοφόρος,	Mernarius.
μισθοφορῶ πρὸς σίδηρον,	Auctoro.
μισθῶ,	Loco, Conduco.
μίσθωσις,	Conductio.
μισθωσιμαῖος,	Cõducticius, Locatorius
μισθωτὴς,	Conductor.
μισθωτὸς,	Mernarius.
Μισοπόνηρος,	Seuerus.
μισοκακῶ,	Mala odio.
μῖσος,	Odium, Tedium.
μισῶ,	Odio.
Μίτος,	Licia, Licium, Filum.
Μίωσις,	Deminucio.
Μνᾶ,	Mina.
Μνῆμα,	Sepulcrum.
μνήμη,	Memoria, Mencio.
μνημεῖον,	Monumentum.
μνημονεύω,	Memoro.
μνημονικὸς,	Memoroſus, Memorabilis.
μνημόσυνον,	Memorabile.
μνημόσυνα,	Monumenta. ſingulare non habet.
μνήμων,	Memor.
μνήσθητι,	Memor eſto, Recordare, Memorare.
μνησίκακος,	Succenſus.
μνησικακῶ,	Succenſeo.
Μνηστεύομαι,	Spondeo.
μνηστὴ,	Sponſa.
μνηστὴρ,	Procus, Sponſus.
μνῆστρα,	Sponſalia. ſingulare nõ habet.
Μνούδιον,	Pluma.
Μοσχαῖος,	Vitulus.
Μόγις,	Vix.
Μόδιος,	Modius.
Μοῖρα,	Fatum.
Μοῖραι,	Parcæ.
Μοιρίδιος,	Fatalis.
Μοιριδίως,	Fataliter.
Μοιρολόγος,	Fatidicus.

Μοιχὰς,	Adultera.
μοιχεία,	Adulterium.
μοιχὸς,	Adulter.
Μόλιϐδος,	Plumbum.
μολίϐδινος,	Plumbeus.
μολύϐδωσις,	Plumbatura.
μολιϐδουργὸς,	Plumbarius.
Μόλις,	Tandem, Vix.
μόλις δὴ,	Vix dum.
μόλις ποτὲ,	Tandem aliquando, Vix tandem.
Μολύνω,	Attamino, Contamino, Inquino, Polluo, Inceſto.
μολυσμὸς,	Contagiũ, Inquinamen
Μοναρχία,	Dictatura. (tum.
μόναρχος,	Dictator.
μοναρχικὸν,	Dictatorium.
μοναχὸς,	Solitarius, Singularis, Monachus.
μονὰς,	Singularis. Vnio.
Μονὴ, ἡ καταμονὴ,	Manſio.
Μόνη,	Sola.
μονήρης,	Solitarius.
μονογενὴς,	Vnicus, Singularis. vt Cicero.
μονόκερως,	Vnicornus.
μονόπους,	Vnipes.
μονόρχις,	Vniteſtis, Vnicoleus.
Μονόμιτον,	
μονόκοκκα,	Vniones.
μονομάχος,	Gladiator, Percuſſor.
μονομαχῶ,	Depugno.
μόνον,	Solum, Tantum, Tantummodo, Duntaxat.
μονόξυλον,	Lintris.
μόνος,	Solus.
μονότομον,	
μονότονος,	Peruicax, Pertinax, Deſtinus.
μονοτονία,	Peruicacitas, Pertinacia.
μονότροπος,	Vnius ſenſus.
μονόφθαλμος,	Luſcus.
μονόφθαλμον ποιῶ	Eluſco.
μονοχειρία,	Mamillares.
μονόχειρ,	Vnimanus.
μονόχωρος ἐν πό-	Adunatus.
μόνωσις, (βλη,	Solitudo.
Μόρα,	Mora.
Μόρια τὰ αἰδοῖα,	Genitalia.
Μορμυρίζω,	Murmuro.
Μορφὴ,	Forma.
Μόσχευμα,	Propago.
Μόσχιον,	Vitulina.
μόσχος,	Vitulus, Iuuencus.
μοσχὰς,	Bucula, Vitula, Iuuenca, Vacca.
Μοῦ,	Mei.
Μουλάριον,	Muſcella.

Μοῦσα,	Camena.
μουσικὸς,	Muſicus.
Μοῦσχος,	Muſchus.
Μοχθηρὸς,	Erumnoſus, Laboroſus.
μόχθος,	Laſſitudo.
Μοχλὸς θύρας,	Sera.
μοχλὸς βάδης,	Prelum.
μοχλὸς λιθουργοῦ	Vectis.
μοχλοῦ ὄκνινος,	Repagulum.
Μυάγρα,	Muſcipulum.
Μύδρος, κύκλος παχὺς ἄξυστος,	
Μυάκιον,	Ligula.
Μυελὸς,	Medulla.
μυελόθεν,	Medullitus.
Μυζῶ,	Sugo.
Μύησις, ἐπὶ μυστηρίων,	Initiacio.
Μῦθος,	Fabula.
μυθολόγος,	Fabulator, Gerro.
μυθολογῶ,	Fabulor.
Μῦα, (κῶς,	Muſca.
Μῦα ὑποκορισ-	Muſcula.
μυιοσόϐιον,	Muſcarium.
Μυκηθμὸς,	Mugitus.
Μύκης,	Fungus. & putres concreſcere fungos.
Μυκτῆρες,	hæ Nares. ſingulare non habet.
μυκτηριστὴς,	Sannator. (cio.
μυκτηρισμὸς,	Deſannacio, Subſanna-
μυκτηρίζω,	Sannor, Deſanno.
Μυκῶμαι,	Mugio.
Μυλίτης λίθος,	Silex.
μύλος,	Mola.
μύλος ἐλαιῶν,	Trapetum.
μυλοκόπος,	Moliarius.
μυλουργὸς,	Silicarius.
μυλώνιον,	Molarium.
Μύξα,	Mucca.
μύξων,	Muccoſus.
Μυοθήρας,	Muſcipulum.
μυόξος, ὁ εἰς τὰ δένδρα μῦς,	Glis, gliris.
μυόξος, ὁ ὑπὸ τὴν γῆν τυφλὸς.	Talpa.
Μύραινα, ἰχθὺς,	Murena.
Μυρεψὸς,	Vnguentarius.
Μύρια,	Decem milia.
Μυρίκη,	Viburna, Myrica, Geniſta.
Μυρμηκιὰ,	Verruca, Verrucula.
μύρμηξ,	Formica.
μύρμηξ πυκτῶν,	Ceſtus.
Μύρον,	Vnguentum, Murra.
μυροπώλης,	Pigmentarius, Vnguentarius.
Μυρρίνη,	Myrta, Myrtus.
μυρσίνη,	Myrtus.

μυρτεών, Murtetum.
Μῦς, Mus.
μῦς, ὁ ἐν τῷ σώματι τοῦ ἀνθρώπου, Muſculus.
μῦς ἀγροικικὸς, Bufo.
μῦς ἀρουραῖος, Sorex.
Μυσαρὸς, Sceleſtus, Sceleratus.
Μῦς βραχίονος ἤτοι χειρὸς, Lacertus, Torus.
Μῦσος, Scelus.
Μυσταγωγὸς, Iniciator.
Μύσταξ, Rictus.
Μυστήριον, Arcanũ, Iniciamentum.
μυστηριάζω, Inicio.
μυστηριασμὸς, Iniciacio.
μυστήρια Διονύσου, Orgia. ſingulare non habet.
μύστης, Pater ſacratus.
μυστικὴ, Arcana.
μυστρίον, Ligula.
Μυχὸς, ὁ ἐσώτερος, Penetralis.
μυχοὶ, (τόπος, Latebræ. ſingulare non habet.
μυχώδης, Latebroſus.
Μυῶ, Initio, Inbuo.
μύω, Conhibeo.
Μύωψ, Tabanus, Veſpa, Aſilio.
Μῶκος, hæc Sanna.
Μῶλος, Moles.
Μῶλυ, Secta.
Μῶμος, Momus.
Μωραίνω, Fatuor.
μωρία, Stulticia, Fatuitas, Vecordia.
μωρίαι, Ineptiæ. ſingulare non habet.
μωρολογία, Stultiloquium.
μωρολογῶ, Scurror.
μωρὸς, Fatuus, Stultus, Ineptus.
μωρῶς, Inepte.

N

Ναὶ, Eciam.
Ναΐσκάριον, Edicula, Sacellum.
Ναστὸν, τὸ πεπιλωμένον, Denſum, Preſſum.
Νᾶμα, Latex.
Νανὸς, Humilio.
Ναὸς, Templum, AEdis.
ναοφύλαξ, Edicus.
Νάπη, Saltus, Conuallis.
Νάρθηξ, Ferula.
Νάρκα, ἰχθὺς, Torpedo.
νάρκη, ἀσθένειά τις, Torpor.
Νάρκισσος, ἄνθος, Narciſſus.
Ναρκῶ, Torpeſco, Torpeo.
Νάσσω, Farcio.

Ναυαγὸς, Naufragus.
ναυάγιον, Naufragium.
ναύαρχος, Nauicularius.
ναύκληρος, Nauicularius.
ναῦλον, Nauis vectura, Naulũ.
ναυμαχία, Nauale bellum.
ναυπηγὸς, Faber naualis.
ναῦς, Nauis.
ναυσιῶ, Nauſio.
ναύσταθμον, Nauaculum.
ναύτης, Nauita.
ναυτίλλομαι, Nauigo.
ναυτικὸς, Naualis.
Νεάζω, Iuueneſco.
νεανίας, Iuuenis, Adoleſcens.
νεανίσκος, Iuuenis, Adoleſcens.
νεαρὸς, Recens.
νεαροφόρος, Recentaria.
νέασις, Noualis, Noualis terra.
νεάσιμον, Nouale.
νέατος, Noualis.
Νεβρὸς, Dama, Innuleus.
Νέηλυς, Nouicius.
Νεκροθάπτης, Viſpillo, Libitinarius.
νεκροκαύστης, Rogarius, Buſtuarius.
νεκρὸς, Mortuus.
νεκροῦμαι, Mortiferor.
νέκρωσις, Mortificacio.
νεκυομαντεία, Inferorum conſultacio.
Νέμεσις, Vltrix.
Νέμομαι, Poſſideo.
νέμω, βόσκω, Paſco.
νέμω προστασίαν, Tribuo.
Νενησμένος, Netus.
Νεόγαμος, Noua nupta.
νεολαία, Iuuentas.
νεόλεκτος, Tiro.
Νεολκῶ πλοῖον, Nauem ſubduco.
Νεομηνία, Noua luna.
νέος ἄνθρωπος, Iuuenis.
νέος οἶκος ἢ ἕτερόν (τι), Nouus, Nouellus.
νεοσσιὰ, Nidus.
νεοσσὸς, Nidus, Pullus.
νεότης, Adoleſcencia, Iuuentas, Iuuentus.
νεοτόκος, Puerpera.
νεόφυτον, Nouellum.
νεοφυτεῖον, Nouelletum.
νεόφυτος, Nouellus, Nouella.
νεοφυτεία, Paſtina.
νεοχάρακτος, Rudis.
Νεῦμα, Nutus.
Νευροκοπῶ, Subneruo.
νεῦρον, (μυς, Neruus.
νεῦρα, αἱ δυνάμεις, Vires. ſingulare non habet.
νεῦρα, τὰ τῆς κιθάρας, Fides.
νευρόσπαστος, Neruoſus.
Νεύω, Nuto, Nuo.

Νεφέλη,	Nubes, Nebula.
νεφέλιον,	Nubicula.
Νεφριτικὸς,	Renoſus.
νεφρὸς	Ren, renis.
Νεογνὸν,	Recens partu.
Νεωκόρος,	Edituus.
Νέων ἑορτὴ,	Iuuenalia.
Νεώνητος,	Nouicius.
Νεῶν ῥάμφη, ἤγουν ἔμβολοι,	Roſtra. ſingulare non habet.
Νεώριον,	Naualium.
Νεωστὶ,	Nouiſſime, Nuper, Recens.
νεώτερος,	Iunior.
νεωτερικὸς,	Iuuenalis.
νεωτερίζω,	Iuuenor.
Νεωφύλαξ,	Edituus.
Νηδὺς ποταμοῦ,	Aluus.
Νήθω,	Neo.
νῆμα,	Netum.
Νήνεμος,	Serenus.
νήπιος,	Paruulus, Infans.
νηπιώτατος,	Paruulus.
νηπιότης,	Infancia.
Νηρηΐδες,	Nereides.
Νησιώτης,	Inſulanus.
νῆσος,	Inſula.
Νῆσσα,	Anas.
Νηστεύω,	Ieiuno.
νηστεία,	Ieiunium.
Νὴ τὸν, ἐπὶ ὅρκου,	Per.
Νηφάλεος,	Sobrius.
νηφαλεότης,	Sobrietas.
νηφάλαιος, ὁ ἀπέχων οἴνου,	Abſtenis, Sobrius.
νήφω,	Sobrio.
νήχομαι,	Nato.
Νίκη,	Victoria.
νικητὴς,	Victor.
νικηφόρος,	Victorioſus.
νικῶμαι,	Superor.
νικῶ,	Vinco, Supero.
Νίπτω,	Lauo.
Νίτρον,	Nitrum.
Νιφετὸς,	Nimbus.
νίφει,	Ninguit.
Νοερὸς,	Intelligens.
νοήμων,	Intelligens.
νόημα,	Intellectus, Intellectio.
νόησις,	Intellectio.
Νοθεύω,	Sollicito.
νόθος,	Spurius.
Νομεὺς,	Paſtor.
νομὴ θρεμμάτων,	Pabulum.
νομὴ, ἡ βοσκὴ,	Paſtus, Paſtio, Paſcua.
νομὴ, κατοχὴ,	Poſſeſſio.
νομὴ χρονία,	Vſurpacio.
νομία θεὰ,	Pales.
Νομίζω,	Puto, Opinor.

Νομικὸς, ὁ νόμους εἰδὼς,	Iuriſperitus, Legiſperitus.
νόμιμα,	Iuſta.
νόμιμος,	Legitimus.
νόμιμον πολιτικὸν,	Ius ciuile.
νομίμως,	Legitime.
νόμισμα,	Solidus.
νομοδιδάσκαλος,	Legiſdoctor.
νομοθέτης,	Legiſlator, Promulgator.
νομοθεσία,	Iuriſdictio, Legiſlacio, Promulgacio, Sãctio.
νομοθετῶ,	Promulgo, Sancio legẽ, Conſtituo.
νόμος,	Lex.
νόμος πολλὰ περιέχων,	Lex per ſaturam.
νόμου χάριν,	Legis cauſa.
νόμων ἔμπειρος,	Iuriſperit⁹, Legiſperitus.
Νοσερὸς,	Morboſus, Languidus.
νοσηλευόμενος,	Eger.
νόσος,	Morbus, Languor, Aduerſa valetudo, Egritudo.
Νοσσιὰ,	Nidus.
Νόστος, γεῦσις,	Sapor.
Νοσφίζομαι,	Peculor, Vſurpo.
νοσφισμὸς,	Vſurpacio.
νοσφισμὸς δημοσίων χρημάτων,	Depeculacio.
νοσῶ,	Langueo, Egroto.
Νοτία,	Vligo, Vmor.
νοτινὸς,	Auſtralis.
νότος,	Auſter.
Νουθεσία,	Admonicio, Documentacio.
νουθεσία μετ' ἐπιπλήξεως,	Caſtigacio.
νουθετῶ,	Moneo.
νουθετῶ ἐπιπληκτικῶς,	Caſtigo.
Νουμηνία,	Noua luna, Initiũ menſis.
Νουνεχὴς,	Cordatus, Senſatus, Intelligens.
νοῦς,	Mens, Senſus.
νοῶ,	Intelligo.
Νυγμὴ,	Punctum, Punctio.
νυγμὸς,	Punctio.
Νυκτερὶς,	Veſpertilio.
νυκτερινὸς,	Nocturnus.
νυκτικόραξ,	Alicus, Bubo.
νυκτοδρόμος,	Noctuago.
νυκτομαχία,	
νυκτὸς,	Noctu, Nocte.
νυκτοφύλαξ,	Noctianus, Nocte cuſtos, Vigilis.
νυκτοφυλακίαι,	Excubiæ. ſingulare non habet.
Νυμφαγωγὸς,	Pronuba.
νύμφη,	Nurus.

νυμφίος,	Nurus, Sponſus.
Νῦν,	Nunc.
Νὺξ,	Nox.
Νυὸς,	Nurus.
Νύσσω,	Pungo.
Νυστάζω,	Dormito.
Νωθρὰ,	Maleſana.
νωθρὸς,	Egrotus, Infirmus.
νωθρότερος,	Languidior.
νωθρεύομαι,	Languo.
Νῶτον, οὐδέτερος,	Tergum.
νῶτος,	Tergus, Dorſum.
νωτοστροφῶ,	Tergiuerſor.
Νωχελὴς,	Segnis.
νωχελία,	Segnicia, Secordia, Tarditas.

Ξ

Ξαίνω, ἐπὶ ἐρίου,	Carmino.
Ξανθὸς,	Flauus, Rubrus, Rubeus.
Ξάνσις,	Carptus.
ξάντρια,	Pucatrix.
Ξενία,	
ξένιον, τὸ δῶρον τὸ πεμπόμενον ξένῳ,	Hoſpitale.
ξένιος,	Hoſpitalis.
ξενίζομαι,	Diuerſor, Hoſpitor.
ξενιτεύω,	Peregrino, Peregrinor.
ξενοδοχεῖον,	Hoſpitalium.
ξενοδόχος,	Hoſpita.
ξενοκτόνος,	Hoſpiticida.
ξένος,	Peregrinus, Hoſpes, Alienus.
Ξέστης, τὸ μέτρον,	Sextarius.
ξέστης,	Horciolus.
Ξηρασία,	Siccitas.
ξηραίνω,	Sicco, Torreo, Arefacio.
ξηραίνομαι,	Areo, Areſco, Arefio.
ξηροπόταμος,	Torrens.
ξηρὸς,	Aridus, Siccus, Torridus
ξηροφθαλμία,	
Ξιφηφόρος,	Sicarius, Enſifer.
ξιφήρης,	Gladiator.
ξιφίας, ἰχθὺς,	
ξιφίδιον,	Gladiolum.
ξιφοθήκη,	Vagina.
ξιφοποιὸς,	Gladiarius.
ξίφος,	Gladium, Enſis.
Ξόανον,	Delubrum.
ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς	Palladium.
Ξύλα ἐργάσιμα,	Ligna fabricaria.
ξυλικὴ ὕλη,	Silua.
ξυλία,	Lignacio.
ξυλικὸν,	Lignarium.
ξυλόβολον, ἤγουν ξυλοθήκη,	Cella lignaria, Lignariũ
ξυλοκανθήλια,	hæ Clitellæ. ſingulare non habet.
ξυλοκόπος, ὁ τύπτων ξύλῳ,	Fuſtiarius.
ξυλοκόπος, ὁ κόπτων ξύλα,	Lignarius.
ξυλοκοπῶ, τὸ τύπτω ξύλῳ,	Defuſto, Fuſtigo.
ξυλοπώλης,	Lignarius.
ξύλον,	Lignum, hic Fuſtis.
ξύλον, ὁ στέλεχος,	Robur.
ξύλον, ἐν ᾧ τύπτομεν,	Fuſtis.
ξύλων δέσμη,	Faſcicula.
Ξυράφιον,	Nouaculum.
ξυρὸν,	Nouacula.
ξυρὸν κουρέως,	Trauer.
Ξύσμα,	Raſura.
ξυστὴρ,	Ralla, Rallum, Rallus, Raſorium.
ξυστὸς,	Raſus.
ξύστρα,	Strigila, Strigilis.
ξυστροποιὸς,	Strigilarius.
ξύω,	Rado, Stricto.

O

Ὁ αὐτὸς,	Idem.
Ὀβελίσκος,	Veru. ſingulare non habet.
ὀβελὸς ἐν ᾧ ὀπτῶμεν,	Subula, Veru.
Ὀβολὸς,	Nummum, Nummus, Aſſis, hoc Duopõdiũ.
Ὀγδόη ἡμέρα,	Nudius octauus.
Ὀγκηθμὸς,	hoc Ruditum.
Ὄγκινος,	Vncinus, Reticulus.
Ὀγκοποιῶ,	Tumefacio.
ὄγκος,	Tumor.
ὀγκοῦμαι,	Turgeo.
ὀγκώλης,	Tumidus.
Ὀγκῶμαι,	Rudo.
Ὀδὰξ, ἐπίρρημα,	Mordicus.
Ὁ δὲ,	At ille.
Ὁ δεῖνα,	Ille.
Ὁδευτὴς,	Ambulator.
ὁδεύω,	Ambulo.
ὁδηγὸς,	Ductor, Dux itineris.
ὁδηγῶ,	Duco, Dirigo, Deduco.
Ὁ διατιθέμενος,	Teſtator.
Ὁδοιπόρος,	Viator.
ὁδοιπορία,	Itiner.
ὁδοιπορικὸν,	Viaticum.
ὁδοιπορῶ,	Iter facio, Meo.
ὁδοποιῶ,	Iter facio.
Ὀδόντος οὖλον,	Gingiua.
ὀδοντιῶ,	Dentio.
ὀδοντάγρα,	Forfex dentaria.
ὀδοντωμένον,	Dentale.
ὀδοντότριμμα,	Dentifricium.
Ὁδὸς,	Iter, Via.

ὁδὸς εὐθεῖα, Itiner.
ὁδὸς στενὴ, Trames, Semita, Calles.
Ὀδοὺς, Dens.
Ὀδύνη, Anxietas, Anxietudo, Dolos.
ὀδυνῶ, Ango.
Ὀδυρμὸς, Fletus, Lamentum, Que (ſtus.
ὀδύρομαι, Fleo.
Ὁ ἑαυτοῦ, Suus.
ὁ ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ τείχους κῆπος, Pomerium.
ὁ ἐπὶ πόδας γεννηθεὶς, Arippa.
ὁ ἐπὶ τῆς δημοσίας τραπέζης, Arcarius.
ὁ ἐπὶ τοῦ περιστύλου, Atrienſis.
ὁ ἐσώτερος φίλος Intimus.
Ὄζει, Olet.
ὀζόμενος, Putidus.
Ὄζος, Nodus.
Ὀζόστομος, Oriputidus.
ὀζόχρωτος, Hircoſus.
ὄζω, Olido.
ὄζω καλὸν, Oleo.
ὄζω σαπρὸν, Feteo, Puteo.
Ὅθεν δήποτε, Vndecunque.
Ὀθόνη, Linteamen.
ὀθόνη πλοίου, Carbaſus.
ὀθονιακὸς, Lentiarius.
ὀθόνιον, Lintiamen.
ὀθονιοπώλης, Lentiarius.
Οἴαξ, Clauus, Gubernaculũ. ſingulariter tantum declinatur.
Οἱοσδήποτε, Quicunque, Quilibet.
Οἶδα, Scio, Noro, Noſco.
Οἰδαλέος, Tumidus, Turgidus.
οἴδημα, Tumor, Turgor.
οἰδοποιῶ, Tumefacio.
οἰδαίνω, Tumeſco, Turgeſco, Tumido.
Οἴησις, Putacio, Opinacio, Opi- (nio.
Ὁ ἴδιος, Suus.
Οἰκεῖον, Peculiare.
οἰκεῖος, Domeſtic⁹, Familiaris.
οἰκεῖος, ὁ συγγενὴς Neceſſarius.
οἰκειότης, Familiaritas, Familia.
οἰκείως, Familiariter.
οἰκέτης, Seruus.
οἰκέτης ὑπηρέτης στρατιώτου, Grauius.
οἰκετία, Familia.
οἴκημα, Cella.
οἰκημάτιον, Cellula.
οἴκησις, Habitacio, Habitatus, Habitaculum.
οἰκητήριον, Domicilium.
οἰκία, Domus, Inſula.
οἰκία βασιλέως, Palacium.
οἰκία βασιλικὴ, Aula regalis.
οἰκίαι, Lares, Edes, ſingulare non habent.
οἰκίδιον, hæc Domuncula.
οἰκιστὴς, Habitator.
οἰκογενὴς, Verna, Vernus, Vernaculus, Dominatus.
οἰκογενὴς ὑποκοριστικῶς, Vernula.
οἰκοδεσπότης, Paterfamilias. (na.
οἰκοδέσποινα, Materfamilias, Matro-
οἰκοδομὴ, Edificium, Edificacio.
οἰκοδομῶ καθαιρῶ, Deſtruo.
οἰκοδομῶ, Edifico, Struo.
οἰκοδόμος, Edificator.
οἴκοθεν, Domo.
οἴκοι, Domi.
οἰκονομία, Diſpenſacio, Adminiſtracio.
οἰκονόμος, Diſpenſator, Oeconomus.
οἰκονόμος ὁ ἐπὶ τῆς κώμης, Vilicus.
οἰκονομῶ, Vilico.
οἶκος, Domus.
οἶκος βασιλικὸς, Aula.
οἰκοσκευὴ, Supellex.
οἶκος ὑπὸ μίαν κλεῖδα, Conclauis.
οἰκοτραφὴς, Verna, Vernus.
οἰκουμένη, Orbis, Orbis terrarum.
οἰκοφθόρος, Domicorruptor.
Οἰκτιρμὸς, Miſericordia, Miſeracio
οἰκτίρω, Miſeror.
οἰκτρὸς, Miſerabilis, Miſer.
οἰκτρῶς, Miſerabiliter.
Οἰκῶ, Habito.
Οἴμοι, Ei mihi.
Οἰμωγὴ, Vlulatus.
οἰμώζω, Vlulo.
Οἰνάνθη, τὸ ἄνθος τῆς ἀμπέλου,
οἰνάνθιον, Pampineum.
οἰνεὼν, Cella vinaria.
οἰνοβαρὴς, Temulẽtus, Vinulentus.
οἰνόμελι, Mulſum.
οἰνοπότης, Vinarius.
οἰνοπώλης, Vinarius.
οἶνος, hoc Vinum. plurale nõ habet. ſed Virgilius Vina dixit.
οἶνος παλαιὸς, hoc Temetum.
οἰνοφορεῖον, Vinarium.
οἰνοφόρος γῆ, Vinifera terra.
οἰνοχόος, Pocillator.
οἰνώδης, Temulentus.
οἰνωμένος, Temulentus, Vinulẽtus
οἰνὼν, ὁ τόπος, Vinaria.

οἴομαι,	Opinor, Puto, Arbiror, Reor, Autumo.
οἷον,	Vtpote, Vtputa.
οἷόν τε,	Poſſibile.
οἱ περὶ τῶν παρεμβολῶν τόποι,	hæc Procaſtria. ſingulare non habet.
οἰστέος,	Ferendus.
οἷστισιν ἂν,	Quibuſcunque, Quibuſquibus.
οἰστὸν,	Ferendum.
οἶστρος, ὁ παροξυσμὸς,	Inſtinctus.
οἶστρος, ὁ μύωψ,	Tabanus, Aſilio.
οἴσω,	Feram, Fero, Perfero.
οἵτινες ἂν,	Quiqui.
οἵτινες δήποτε,	Quicunque.
οἶτνον,	Tuber.
οἰωνὸς,	hoc Omen.
οἰωνοσκοπία,	Augurium, Auſpicium.
οἰωνοσκοπικὸς,	Auguralis, Auſpicalis.
οἰωνοσκόπος,	Auſpex, Augur.
οἰωνοσκοπῶ,	Auguror.
οἰωνίζω,	Omino.
οἰωνίζομαι,	Ominor, Auſpicor.
ὁ καταγγέλλων,	Delator.
ὀκλάζω,	Deficio, Laſſo.
ὀκνηρὸς,	Iners, Piger.
ὀκνηρία,	Pigricia.
ὄκνος,	Pigricia.
ὀκνῶ,	Piget me, Pigro, Pigror.
ὀκταπλοῦν,	Octoplum.
ὀκτακόσια,	Octingenta.
ὀκτάπους,	Multipes.
ὀκταούγκιον,	Beſſem.
ὄλβιος,	Diues, Locuples.
ὄλεθρος,	Exicium, Pernicies, Interitus.
ὀλέθριος,	Pernicioſus, Exicialis, Exiciauilis.
ὀλιγανδρία,	Paucitas.
ὀλιγαρχία,	Paucorum principatus, Paucorum dominacio, Paucorum impe rium.
ὀλίγος,	Paulus, Paucus.
ὀλίγον,	Paulum, Parum, Modi- (cum.
ὀλίγιστος,	Paululus.
ὀλίγιστον,	Paululum.
ὀλίγιστον, ἐπίρρημα,	Paulo, Pauco, Paruo.
ὀλίγου δεῖν,	Pæne.
ὀλιγοφάγος,	Inedax.
ὀλιγοψυχία,	Puſillanimitas.
ὀλίγῳ ἧττον,	Paulo minus.
ὀλίγῳ πρόσθεν,	Paulo antequam.
ὀλίγῳ πλέον,	Paulo plus.
ὀλίγῳ ὕστερον,	Paulo quam.
ὀλιγοχρόνιος,	Temporalis.
ὀλίγῳ χρόνῳ,	Breui tempore.
ὀλιγόψυχος,	Puſillanimis.
ὀλιγωρία,	Puſillanimitas, Segnicia.
ὀλίγωρος,	Puſillanimis.
ὀλιγωρῶ,	Deficio.
ὀλιγωρῶ, ῥαθυμῶ,	Superſedeo.
ὄλισθος,	Lapſus, Labes. plurale non habet, & eſt femininum.
ὀλισθηρὰ,	Lubrica.
ὀλισθηρὸς,	Lapſiuoſus, Lubricus.
ὀλισθαίνω,	Labefio, Labor.
ὀλισθοποιῶ,	Labefacio.
ὁλκὰς,	Nauis oneraria.
ὁλκὴ,	hoc Pondus.
ὁλκὸς,	Aquæ ductus.
ὅλμος,	Pila, Pilum.
ὁλόκαυστον,	Adolitum.
ὁλοκαύτωσις,	Flagrancia, Holocauſtoma.
ὁλόκληρον,	Integrum, Solidum.
ὁλόκληρον ποιῶ,	Integro.
ὀλολυγὴ,	Vlula.
ὀλολυγμὸς,	Vlulatus, Heiulatus.
ὀλολυγὼν,	Vlula.
ὀλολύζω,	Vlulo.
ὀλολυγμὸς ἀγροίκων,	Iubilatus.
ὀλολύζω, ἐπὶ ἀγροίκων,	Heiulo.
ὅλος,	Totus.
ὁλόσφυρος,	Solidus.
ὀλοφυρμὸς,	Comploracio.
ὀλοφύρομαι,	Comploro.
ὄλυνθος,	Bolunda, hoc Gruſum.
ὄλυρα,	Far, Ador.
ὅλως,	Toto, Omnino.
ὅλως τι,	Quidquam, Quidpiam, Quodquam.
ὅμαιμος,	Conſanguineus.
ὁμαιμότης,	Conſanguinitas.
ὁ μακρὰν ὢν,	Longinquus.
ὁμαλὸς,	Planus.
ὁμαλότης,	Equalitas, Planicies.
ὁμαλίζω,	Plano.
ὁμὰς,	Summa, Vniuerſitas.
ὄμβρος,	Imber.
ὁμιλία,	Loquella, Sermo, Locucio.
ὁμιλητικὸς,	Tractator.
ὁμιλῶ,	Sermocinor, Fauello.
ὁ μέλλων χρόνος,	Poſteritas.
ὁ μετὰ πατρὸς θάνατον ἢ διαθήκην γινόμενος	Poſtumus.
ὁμῆλιξ,	Equalis, Coequalis, Coetaneus, Coeuus.
ὅμηρος, τὸ αὐτέχυρον,	Obſes.

ὁ μὴ ὁμοι.

ὁ μὴ ὁμονοῶν,	Diſcrepans.
ὁ μὴ πεποιθὼς,	Diffidens.
ὁμίχλη,	Nebula, Caligo.
ὁμιχλώδης,	Caliginoſus.
ὄμματα,	Lumina.
ὄμνυμι,	Iuro.
ὁμόβιος,	Conuiuax.
ὁμογάλακτος,	Collactaneus.
ὁμογενὴς,	Gentilis, Cõſanguineus.
ὁμοδίαιτος,	Conuerſator, Contubernalis.
ὁμόεθνος,	Congentilis.
ὁμόζυγος,	Coniux, Iugalis.
ὁμοήθης,	Similis, Conſuetus, Solitus.
ὁμοθυμαδὸν,	Vniuerſi, Vna, Pariter, Gregatim, Simul.
ὁμοιότης, ἡ ἰσότης,	Parilitas, Equalitas.
ὁμοιότης ὄψεως,	Similitudo.
ὅμοιος,	Similis.
ὁμοίωμα,	Inſtar.
ὁμοίως,	Pariter, Item, Itidem, Similiter, AEq;, Quoq;.
ὁμοίωσις,	Similitudo.
ὁμολογία,	Confeſſio, Profeſſio.
ὁμολογία ἡ ἀπὸ ἐρωτήσεως,	Sponſio, Stipulacio.
ὁμολογίαν ποιῶ,	Caueo.
ὁμολογουμένως,	Sane, Vero, Confeſſo.
ὁμολογῶ,	Fateor, Confiteor, Profiteor.
ὁμομήτριος,	Vterinus.
ὁμόνοια,	Concordia, Conſenſus, Conſpiracio.
ὁμόνοις,	Concors, Concordis.
ὁμονοῶ,	Concordo.
ὅμορος,	Finitimus, Cõfinis, Cõfinalis, Adfinis, Amiterminus.
ὁμορῶ,	Confinio.
ὄμοσον,	Iura.
ὁμόσπονδος,	Federatus.
ὁμότεχνος,	Eiuſdem artis.
ὀμοτὴς,	Iurator, Iuratus.
ὁμότιμος,	Collega.
ὁμοῦ,	Pariter, Simul, Vna.
ὁμοφροσύνη,	Conſenſio, Vnanimitas
ὁμοφρονῶ,	Conſencio.
ὁμόφρον,	Conſenſus, Vnanimus.
ὁμόφυλος,	Tribulis, Cõgrex, Gẽtilis.
ὁμόχροος,	Concolor.
ὁμοψυχία,	Vnanimitas.
ὁμόψυχος,	Vnanimus, Vnanimis.
ὀμφαλὸς αἰθερίου,	Vmmilicus.
ὀμφαλὸς ἀσπίδος,	Vmmo.
ὄμφαξ βότρυς,	Acerua vua, Vua immatura.

ὁμώνυμος,	Cognominatus.
ὅμως,	Tamen.
ὄναγρος,	Onager.
ὄναρ,	Viſio.
ὀνάριον,	Aſellum.
ὀνειδίζω,	Exprobro, Obprobro, Probro.
ὀνειδισμὸς,	Proborium, Exprobracio, Properium.
ὄνειδος,	Probrum, Obprobriũ.
ὄνειον κρέας,	Aſinina caro.
ὀνειροκρίτης,	Coniector, Somniſolutor, Somniorũ interpres.
ὀνειροπόλος,	Somniortator.
ὄνειρος,	hoc Viſum, Somnium.
ὀνειρώττω,	Somnio.
ὀνηλάτης,	Aſinarius.
ὄνησις,	Iuuamẽ, Emolumentũ.
ὄνθος, ἡ κόπρος,	Fimus.
ὀνίσκος, ἰχθὺς,	Aſellus.
ὄνος θήλεια,	Aſina.
ὀνοκέρταλον,	Trica.
ὄνομα,	Nomen, Vocabulum.
ὀνομάζω,	Nuncupo, Nomino.
ὄνομα θεᾶς,	Iuturna.
ὀνομασία,	Nominacio, Nuncupacio.
ὀνομαστικὴ,	Nominatiuus.
ὀνομαστὸς,	Nominatus.
ὀνοματοθεσία,	Nominalium, Nuncupacio.
ὀνοματοκλήτωρ,	Nomenculator.
ὄνος,	Aſinus.
ὅντινα,	Quem.
ὅντινα ἂν,	Quenquam.
ὅντινα δήποτε,	Quenquã, Quẽcunque.
ὃν τρόπον,	Quemadmodum.
ὄντως,	Sane, Plane, Profecto, Certo.
ὄνυξ,	Vnx, Vnguis.
ὄνυχες χοίρειοι,	Vngulæ.
ὄνυχες οἱ εἰς τὰ βασανιστήρια,	Fidiculæ.
ὀνυχίζομαι,	Vngues demo.
ὀνυχίζω,	Vngues facio.
ὀνύχιον τὸ ἐσθιόμενον,	Vngula, Vnguella.
ὀνυχιστήριον,	Vnguicularium.
ὀξέα, δένδρον,	Ornus.
ὀξέως,	Cito, Raptim, Velociter
ὀξίζω,	Aceto.
ὀξίζει,	Aceſcit, Acetat.
ὄξος,	Acetum.
ὀξύβαφον,	Acetabulum.
ὀξύγγιον,	Arbina, Vnguẽ, Vnguina.
ὀξύγαρον,	Acetarium.
ὀξύγλυκυ,	Dulcacidum.
ὀξυδορκία,	Acies oculorum.
ὀξυδορκῶ,	Acutum cerno.
ὀξύθυμος,	Iracundus.
ὀξύκρατον,	Poſca.

ὀξύνω,	Acuo,Cudo,Produco.
ὀξύπικρος,	Acidus.
ὀξυποδία,	Acupediũ, Addenſacio.
ὀξυποδῶ,	Addenſo,Denſo.
ὀξύς,	Acutus.
ὀξύς, ὁ νουνεχής,	Catus.
ὀξύς, ὁ ταχύς,	Pernix,Velox.
ὀξύσχοινος,	Hibiſcum,Iuncus.
ὀξύτατος,	Ociſſimus.
ὀξύτατα,	Quam ociſſime.
ὀξύτερον,	Ocius.
ὀξύτης,	Acumen.
ὀξύτης σιδήρου,	Acies ferri.
ὀξύτης φρενῶν,	Acies animi.
ὀξύχολος,	Viliosus.
ὀξῶδες,	Acinaticium.
ὅπερ,	Quod.
ὅπερ ἂν,	Quodquod.
ὅπερ δήποτε,	Quodcunque.
ὁπηνίκα,	Vbi,Cum,Poſtquam.
ὀπήτιον,	Subula,Subucula.
ὄπιθεν, ὀπίσω,	Tergo,Pone.
ὄπιθεν, μετὰ ταῦτα	Poſtſecus.
ὀπισθάγκωνα,	Poſt tergum.
ὀπίσθια,	Poſtellena.
ὀπίσθιον,	Poſtergum.
ὀπισθοκέφαλον,	Occiput.
ὀπισθότονος,	Retrorſus.
ὀπίσω,	Retro, Retrorſum, Po-
ὅπλα,	Arma. (ne.
ὁπλή,	Vngula,Cippus.
ὁπλίζω,	Armo.
ὁπλισμός,	Armamentum, Armẽtarium.
ὁπλιστής,	Armator.
ὁπλοδιδάσκαλος,	Armiductor.
ὁπλοθήκη,	Armamentarium.
ὅπλον,	Telum,Scutum.
ὁπλοπάροχος,	Inſignarius,Armiger.
ὁπλοφόρος,	Armiger.
ὁπλοφύλαξ,	Armicuſtos.
ὅπλων κάθαρσις,	Armiluſtrum.
ὁποῖος,	Qualis.
ὁποῖος ἂν,	Qualisqualis.
ὁποῖος δήποτε,	Qualiſcunque.
ὁποίως,	Qualiter.
ὀποπάλσαμον,	Aſamo opopalſamum.
ὀπός,	Laſer.
ὁπόταν,	Cum,Quando.
ὁπότε,	Cum.
ὁπότε μάλιστα,	Cum præſertim.
ὁπότε μὲν οὖν,	Quando quidem.
ὁποτέρωθι,	Vtrubi.
ὁποτέρως,	Vtro.
ὁπότερος,	Vter,Alteruter.
ὅπου,	Vbi,Quo.
ὅπου ἂν,	Vbiubi,Vbicunque.
ὅπου δήποτε,	Vbiubi, Vbicunque, Quocunque.

ὁ πρὸς σίδηρον πραθεὶς, ὅ ἐστιν ὁ μονομάχος,	Auctoratus.
ὁ πρὸ τῆς παρεμβολῆς τόπος,	Procaſtrium.
ὁ πρὸ τῶν πυλῶν πόλεμος,	Autarium bellum.
ὀπτανάριος,	Aſſator,Coctarius.
ὀπτασία,	Viſio.
ὄπτησις,	Toſtacio.
ὄπτησον,	Aſſa.
ὀπτὸν,	Toſtum,Aſſum.
ὀπώρα,	Pomum.
ὀπωροπώλης,	Pomarius.
ὀπωροφόρος,	Pomifer.
ὀπωροφύλαξ,	Pomorum cuſtos.
ὅπως,	Vt,Qualiter,Quatenus, Quam.
ὅραμα,	Viſus, Viſio.
ὅρασις,	Viſus.
ὁρατὸς,	Aſpicialis,Viſibilis.
ὀργανάριος,	Organarius,Fiſtularius.
ὄργανον,	Fiſtula,Organum.
ὄργανον μουσικὸν,	Sambuca.
ὄργανον βασανιστή	Fidicula.
ὀργὴ, (ριον,	Ira,Iracundia.
ὀργίζομαι,	Iraſcor , Infeſtus ſum, Cenſeo.
ὀργίλος,	Infeſtus,Iracundus.
ὀργιλώτερος,	Iracior.
ὀργυιά,	Vlna.
ὀργῶ,	Subo.
ὀρέγομαι,	Adpeto.
ὀρέγω,	Porrigo.
ὄρη,	Montes.
ὄρη Γαλλίων,	Alpes. ſingulare nõ ha-
ὀρθοπλὴξ,	Senax. (bent.
ὀρθὸς,	Rectus.
ὀρθοστάτης,	Stauarius.
ὀρθότατος,	Rectiſſimus.
ὀρθοτομῶ,	Rectifacio,Recte tracto
ὀρθοτριχιῶ,	Horripilo.
ὀρθρινὸς,	Matutinus,Creſpulus.
ὀρθρινὸν,	Matutinum.
ὀρθρίζω,	Luce vigilo.
ὄρθρισον,	Matutina.
ὄρθρος,	Matutinus, Ante lucẽ, Diluculus.
ὀρθῶ,	Arrigo,Erigo.
ὀρθῶς,	Recte,Rite.
ὀρθώσιος,	Stator.
ὀρίγανον,	
ὁριαῖος λίθος,	Terminalis lapis.
ὁρίζω, ἐν πράγματι,	Conſtituo,Statuo,Inſtituo, Cenſeo.
ὁρίζω, ἐν τόπῳ,	Finio,Termino,Limito
ὀρεινή,	Montana,Montuoſa.
ὁρισθεῖσα ἡμέρα,	Statuta dies.
ὁρισμὸς,	Sponſio,Definicio.

ὁριστικὸς,	Finitiuuſ, Indicatiuus.
ὅρκος,	Iuſiurandum, Iuramentum, Sacramentum, Religio.
ὅρκος στρατιωτικὸς,	Sacramentum.
ὁρκῶ,	Adiuro.
ὁρκωμοσία,	Iuracio.
ὁρμὴ,	Impetus.
ὁρμιὰ ἢ τοῦ ἀγκίστρου,	Linum, Hamus.
ὅρμος, λιμὴν,	Naualia.
ὅρμος, τὸ περιδέραιον,	Monile.
ὁρμῶ, ἐπέρχομαι,	Impetū facio, Ruo, Peto
ὁρμῶ, ἐπὶ λιμένος,	Stacionem habeo.
ὀρνεοσκοπία,	hoc Augurium.
ὀρνεοπώλης,	Auiarius.
ὀρνεοσκόπος,	Auguralis, Auſpicalis, Aruſpex, Augur.
ὀρνεοσκοπῶ,	Auſpicor, Auguror.
ὄρνις,	Auis, Ales.
ὄρνις ἡ κατ' οἶκον,	Gallina.
ὄροβος,	Heruum, Heruus.
ὁροθέσιον,	Terminus, Limes, Terminacio.
ὁροθέτης,	Terminator.
ὅρος,	Modus.
ὅρος, ἐπὶ χώρας,	Terminus, Finis, Limitum, hoc Terminatū.
ὅρος ἐν δίκῃ πράγματος,	Diffinicio, Sponſio, Terminacio, Lex.
ὄρος,	Mons.
ὀρὸς γάλακτος,	Serū. indeclinabile eſt.
ὀροφὴ,	Lacunar, Laqueariū, Faſtigium, Culmen.
ὀρόφωσις,	Lacunariū, Laqueariū.
ὡρεῖον,	Horreum.
ὀρρωδῶ, τὸ φοβοῦμαι,	Horreſco.
ὄρτυξ,	Coturnix.
ὄρυζα,	Oryza. plurale nō habet
ὀρύκτης,	Foſſor.
ὀρυγμαδὸς,	Conglouacio.
ὄρυξ,	Sarculum, Ligo, Dolabra.
ὀρύσσω,	Fodio.
ὠρύομαι,	Rugio, Fremo, Gannio.
ὀρφανία,	Orbitas.
ὀρφανὸς,	Orbus, Pupillus.
ὄρχατοι, στίχοι ἀμπέλων,	Antes. ſingulare non habet.
ὀρχηθμὸς,	Saltacio.
ὄρχησις,	Saltacio.
ὀρχηστὴς,	Pantomimus, Saltator.
ὀρχήστρια,	Saltatrix.
ὄρχις,	Teſtis, Teſticulus, Coleus.
ὄρχοι, οἱ στίχοι ἀμπέλων,	Antes. ſingulare non habet.
ὀρχοῦμαι,	Salto.
ὁρῶ,	Aſpicio, Cerno, Viſo, Aſpecto, Video.
ὅρων διάκρισις,	Terminalia. ſingulare non habet.
ὅρων λίθοι,	Grumi. ſingulare non habet.
ὅς,	Qui.
ὁσάκις,	Quotiens.
ὁσάκις ἂν,	Quotienſcunque.
ὅς ἂν,	Quiſquis.
ὅσα πάλαι,	Quamdudum.
ὁ σέβων τὸν οὐρανὸν,	Celicola.
ὁσημέραι,	Cottidie.
ὅσιος,	Sanctus, Iuſtus.
ὁσιότης,	Sanctitas, Sanctimonia, Iuſticia.
ὀσμὴ καλὴ,	Odor, Fragrancia.
ὀσμὴ σαπρὰ,	Putor, Fetor, Pedor.
ὅσοι,	Quot.
ὅσοι ἂν,	Quotquot, Quotcunq;.
ὅσον δήποτε,	Quantuncunque, Quātulumcunque.
ὄσπριον,	Legumen.
ὀσπριοπώλης,	Leguminarius.
ὅστις,	Qui.
ὅστις ἂν,	Quiſquis.
ὅστις δήποτε,	Quiſquis, Quicunque, Quilibet.
ὀστοκλάστης,	Oſſifragor.
ὀστολόγιον,	Oſſilegium.
ὀστοῦν,	Oſſum.
ὀστράκινος,	Fictilis.
ὄστρακον,	Teſtu. dicitur & hæc Teſta.
ὀστρακοποιὸς,	Fictiliarius.
ὄστρεον,	Oſtreum.
ὀστρύγιον, ἢ ἐπιφυλλὶς,	Racemus.
ὀσφραίνομαι,	Odoro, Olfacio, Olfio.
ὄσφρησις,	Odoratus, Odoracio, Olfactio.
ὀσφύς,	Lumbus, Coxa.
ὁ τάγματος ἡγούμενος,	Factionarius.
ὅταν,	Cum.
ὅταν οἱ στρατιῶται μεθ' ὅπλων γυμνάζωνται,	hæc Palaria. ſingulare non habet.
ὅταν κύων ἀπλῶς ὑλακτῇ,	Hirrit.
ὅτε,	Cum, Quando.
ὅτε ἂν,	Quandocunque.
ὅτε δήποτε,	Quandocunque.
ὁ τῆς στρατιωτικῆς ἀννώνης ἀπαιτητής,	Opinator.
ὅτι,	Quod, Quia.

ὅ,τι ἄν, Quodquod.
ὁ τυχών, Quilibet.
οὐ βούλομαι, Nolo.
οὐγκία, Vncia.
οὐγκίας ἥμισυ, Semuncia.
οὐγκίας τέταρτον, Sicilium.
οὐδαμινός, Nichilo, Nugatorius, Gerra. Nichilo indeclinabile eſt.
οὐδαμοῦ, Nuſquam, Nequaquã.
οὐδαμῶς, Nequaquã, Nullatenus.
οὐδέ, Nec.
οὐδὲ εἷς, Nullus.
οὐδείς, Nemo.
οὐδέν, Nil, Nichil.
οὐδὲν ἄλλο, Nichil aliud.
οὐδὲν ἕτερον, Nichil aliud.
οὐδὲν ἧττον, Nichilo minus.
οὐδὲν μᾶλλον, Nichil magis.
οὐδὲν πλέον, Nichilo plus, Nichil amplius.
οὐδενὶ τρόπῳ, Nequaquã, Nullatenus.
οὐδ' ὅλως, Nequaquam.
οὐδ' ὁπότερον, Neutrum.
οὐδ' ὁποτέρω, Neutrubi.
οὐδέποτε, Nunquam.
οὐδέπω, Necdum, Nondum, Nondum etiam.
οὐδεπώποτε, Necdũ etiã, Nequaquã.
οὐδετέρως, Neutre.
οὐ διαλείπει, Non ceſſat, Nõ deeſt.
οὐ διὰ τοῦτο ἧττον, Nõ eo minus, Nõ idcirco.
οὐδ' ὁποτέρωθι, Neuterubi.
οὐδός, Limes, hoc Limen.
οὐ δύναμαι, Nequeo.
οὖθαρ, Vber.
οὐθέν, Nil, Nichil.
οὐθ' ἕτερον, Neutrum.
οὐκ ἄλλως, Haut ſecus, Non ſecus, Non aliter.
οὐκ εἰς μακράν, Propediem.
οὐκ ἐλλείπει, Non deeſt.
οὐκ ἐπίσταμαι, Neſcio.
οὐκ οἶδα, Neſcio.
οὐκ ὀλίγοι, Nonnulli.
οὐκοῦν, Ergo.
οὖλα τῶν ὀδόντων, Gingulæ, Gingiuæ. ſingularia non habent.
οὐλή, Cicatricula, Cicatrix.
οὐλὴ φυσική, Næuus.
οὖλος, Criſpus.
οὐ μᾶλλον, Non magis.
οὐ μὴν ἀλλά, Necnon.
οὐ μόνον, Non modo, Nõ ſolum.
οὖν, Ergo.
οὐ πάλαι, Non pridem.
οὐ πείθομαι, Inobedio, Non credo.
οὐ προσδοκῶ, Non opinor.
οὔπω, Nondum.
οὐ πώποτε, Non vnquam.
οὐρά, Cauda.
οὐρανός, Celum.
οὐράνιος, Celeſtis.
οὐρανίσκος, Palatum.
οὐρανόθεν, Celitus.
οὐρανοκάτοικος, Celicola.
οὐρανοφόρος, Celifer.
οὐρήθρας ὀπή, Fiſtula.
οὔρησις, hoc Mictum.
οὐρητιῶ, Micturio.
οὐρία, ἐπὶ πλοῦ, Proſperitas venti.
οὖρον ἀνθρώπου, Lotium.
οὖρον κτήνους, Vrina.
οὖρος, ὁ αἴσιος ἄνεμος, Proſper ventus.
οὐρῶ, Meio, Mingo.
οὖς, τὸ ὠτίον, Auris.
οὐσία, Patrimonium, Subſtancia, Res familiaris.
οὐσία ὑπεξουσίου, Peculium.
οὐσίας διαιρετέας, Familiæ hirciſcundæ.
οὕστινας, Quos.
οὕστινας ἄν, Quoſque.
οὕστινας δήποτε, Quoſcunque, Quoſque.
οὔτε, Nec, Neque.
οὗτοι, Hi, Iſti, Ei.
οὕτως, Ita, Sic, Tam, Taliter, Perinde, Proinde.
οὕτως ἄρα, Itane, Sicine.
οὕτω μέντοι, Ita tamen.
οὗ χάριν, Cuius gracia.
οὐχ αἱροῦμαι, Nolo.
οὐχ ἑτέρως, Haut ſecus, Non ſecus, Non aliter.
οὐχί, Haut, Non.
οὐχὶ ἄρα, Nonne, Nempe.
οὐχ ὑγιής, Maleſanus.
ὀφειλή, Debitum.
ὀφείλω, Debito.
ὀφέλλιον, Ofella.
ὄφελον, Vtinam.
ὄφεως γῆρας, Superficies.
ὀφθαλμοί, Lumina. pluraliter declinabitur. ſed Virgilius ſingulariter dixit Luminis.
ὀφθαλμός, Oculus.
ὀφθαλμικός, Ocularius.
ὀφθαλμὸς ἀμπέλου, Gemma.
ὀφθαλμοῦ κόρη, Pupula.
ὀφθαλμοῦ κανθός, Angulus.
ὀφθαλμία, Lippitudo.
ὀφθαλμιῶ, Lippeo, Oculos doleo.
ὀφιοδιώκτης, Marſia
ὀφθείς, Viſus.
ὄφις, Anguis.
ὄφις χέρσυδρος, Coluber, Choliorius.

ὀφλημα,	Debitum.
ὀφλητής,	Debitor.
ὀφρύς,	Supercilium.
ὀχεία,	Admiſſura, Admiſſum.
ὀχετός,	Riuus Canalium, Clabata.
ὀχευτής,	Admiſſarius.
ὄχημα,	Vehiculum, Currus.
ὀχημάτιον,	Reda.
ὄχησις,	Vectus.
ὄχθη,	Ripa Limitum.
ὀχλαγώγιον,	Comicium.
ὀχλαγωγός,	Circulator.
ὀχλαγωγῶ,	Comicium facio, Circulor.
ὀχληρός,	Moleſtus.
ὄχλησις,	Moleſtia, Inquietudo, Interpellacio.
ὀχλῶ,	Inquieto, Moleſto.
ὀχοῦμαι,	Veho.
ὀχυρῶ,	Munio, Fulcio.
ὀχύρωμα,	Munimentum.
ὀχυρωμένος,	Fultus, Stipatus, Munitus.
ὀχύρωσις,	Municio.
ὀχυρώτατος,	Munitiſſimus.
ὀψάριον,	ciculum.
ὀψάριον τεταριχευμένον,	Allec, Allex.
ὀψὲ,	Sero, Veſperi.
ὀψιγονία,	Poſteritas.
ὀψίζω,	Veſperaſco.
ὀψιμαθής,	Cunctator.
ὀψίμως,	Sero.
ὀψινός,	Serotinus.
ὀψινὴ ὥρα ἡ μετ' ἡλίου δυσμάς,	Crepuſculum.
ὄψις, ἡ θέα,	Viſum, Viſus.
ὄψις ἀνθρώπου,	Facies.
ὄψις, ἡ πρόσοψις	Aſpectus, Species.
ὄψις πόλεως,	Conciliabulum.
ὄψον,	Pulpamentum.
ὀψοπωλεῖον,	Popina.
ὀψοφάγος,	Guloſus.
ὀψωνάτωρ,	Stipendiarius.
ὀψώνιον,	Opſonium, Diarium.

Π

Παγετός,	Congelacio, Glacies, Pruina, Gelu.
παγετοῦ κλάσμα	Cruſta.
Παγιδεύω,	Laqueo.
παγίς, ἤτοι βρόχος	Laqueum.
παγίς, ἐπὶ ἀγρίων ζώων,	Indago.
παγίς, ἐπὶ ζώου,	Pedicla.
παγίς, ἐπὶ μυῶν	Muſcipulum.
Παγκρατιαστής,	Pugil, Pugilator.
Παθητικόν,	Paſſiuum.
πάθος, ἐπὶ νόσου,	Paſſio, Vicium.
πάθος,	Paciencia.
πάθω,	Pacior, Paſſo.
παθών,	Perpeſſus.
Παιανίζω,	Ouo, Canto.
Παίγνια,	Ludibria.
παίγνιον,	Luſorium, Ludibrium, Ludimentum, hic Ludus, hic Luſus.
παιγνιώδες,	Ludibrium.
παιγνιώδης,	Luſorius.
Παιδαγωγός,	Pædagogus, Pediſequus
παιδάριον,	hic Puellus, hic Pupus.
παιδαρίδιον,	Puerculus.
παιδαριώδης,	Puerilis.
παιδεία,	Diſciplina, Eruditus, Erudicio.
παιδεραστής,	Pullarius.
παιδέρως, ἄνθος,	Flos alium.
παίδευσις,	Doctus, Eruditus, Erudicio.
παιδευτής,	Doctor, Eruditor.
παιδεύω,	Erudio.
παιδιά, τὸ παίγνιον	Luſus, Ludimentum.
παιδικῶς,	Pueriliter.
παιδιόθεν,	A puericia.
παιδίον,	Puellus.
παιδιότης,	Puericia.
παιδισκάριον,	Puellula, Pupus.
παιδίσκη,	Puera.
παιδίσκη, ἡ θεράπαινα,	Ancilla.
παιδικός,	Pueroſus.
παιδίον νήπιον,	Infans.
παιδογονία,	
παιδοκτόνος,	
Παίζω,	Ludo.
παίκτης,	Luſor.
Παῖς,	Puer, Puerus.
παῖς, ὁ υἱός,	Filius.
Παίω,	Percucio, Ferio.
Πάλαι,	Dudum, Olim, Iamdiu.
Παλαίμων,	Portunus.
Παλαιός,	Vetus, Vetuſtus, Priſcus.
παλαιὸς ὑποκοριστικῶς,	Vetulus.
παλαιορράφιον,	Sutriballum.
παλαιορράφος,	Veteramentarius, Veteriuallus.
παλαιὸς στρατιώτης,	Veteranus.
παλαιομώλωψ,	Veterator.
παλαιότης,	Vetuſtas.
πάλαι ποτέ,	Olim, Iamdudum.
Παλαιστὴ χειρός,	Palmus, Palma.
παλαιστής, ὁ παλαίων,	Luctator.
παλαιστῶν ἀφή,	Argula.

παλαίω, Luctor.
Παλαιῶ, Vetro, Inuetro, Inuetreſco.
Παλάμη, Palma.
Παλάτιον, Palacium.
Παλη, Luctacio.
Παλιγγενεσία, Regeneracio, Recreacio, Renacio.
παλιγκάπηλος, Dardanarius.
παλίγκοτος, Rediuiuus.
παλίμψηστον, Deleticia.
πάλιν, Rurſus, Iterum, Porro.
πάλιν αὔξω, Recreſco.
πάλιν καὶ πάλιν, Etiam atque etiam.
παλίνδρομος, Reciprocus.
παλινδρομῶ, Recurro.
παλίνζωος, Rediuiuus.
παλινκάπηλος, Dardanarius.
πάλιν ὁρατός, Iterum viſus.
πάλιν παῖς γίνομαι, Repuereſco.
Παλίουρος, ἡ ἄκανθα, Rubus.
Παλλακὴ, Cõcubina, Succuba, Pel(lex.
παλλάκιον, Concubinatus.
Πάλληξ, Pupa, Pupula, Catuleſter.
Παλλίον, Pallium.
Πάλλω, Palpito.
πάλλω, κραδαίνω, Vibro.
παλμὸς, Salcio.
Πάλος, Palus.
Παμμεγέθης, Immanis, Vaſtus.
παμπληθεῖς, Complures.
Πᾶν, Omne.
Πὰν, ὁ δαίμων, Incubus, Siluanus.
Πανδοχεῖον, Cauponium, Deuorſorium.
πανδοχεὺς, Diuorſoriarius, Stabularius, Caupo.
πανήγυρις, Mercatum, Mercatus.
πανηγύρεις, Nundinæ. ſingulare nõ habet.
πανηγυριστὴς, Nundinator.
πανηγυρίζω, Nundino.
πάνθεον, Omnium deum.
πανθήριον, Lynx.
Πανίον, Lupercal.
Παννυχὶς, hoc Excubitum, Peruigilium.
παννυχίδες, Excubiæ.
παννυχίζω, Lucubro, Pernocto, Peruigilo.
παννυχισμὸς, Peruigilium, Pernoctacio.
παννυχιστὴς, Excubitor.
πανοπλία, Armatura.
πανόπτης, Panopta.

Πανοῦκλα, Panicula.
Πανουργία, Aſtucia, Calliditas.
πανοῦργος, Callidus, Aſtutus, Verſutus.
πανσέληνος, Luna plena.
παντάπασιν, Penitus, Omnino, Prorſus.
πανταχόθεν, Vndique.
πανταχοῦ, Vbique, Vſquequaque, Paſſim.
παντελῶς, Penitus, Omnino, Prorſus.
πάντη, Vbique.
παντὶ λόγῳ, Omni racione.
παντὶ τρόπῳ, Omni modo.
παντοδαπὴς, Varius.
παντοδυνάστης, Omnipotens.
παντοῖος, Omnigeneris.
παντοκράτωρ, Omnipotens.
παντοπώλης, Seplaſiarius, Salgamarius.
παντοπωλεῖον, Seplaſium.
παντοτρόφος, Omniparens.
πάντοτε, Semper, Perpetue.
πάντως, Vtique.
πάνυ, Admodum, Valde.
πάνυ ἀνόητος, Præſtultus.
πάνυ βάσκανος, Præfaſcinius.
πάνυ βαρῶ, Prægrauo.
πάνυ διὰ βραχέων, Breuiſſime.
πάνυ σπεύδων, Præfeſtinus.
πάνυ ταχέως, Præmature.
Παπαὶ, Papæ, Attat.
Πάππος, Auus.
παππῷος, Auitus.
Πάπυρον, Papirum, Scirpus.
Παρὰ, Aput, Penes, Ab, Abſq;.
Παράβασις, Præuaricacio.
παραβάτης, Præuaricator.
παραβαίνω, Præuarico.
Παραβλέπω, Aliter video.
Παραβοηθῶ, Adminiculo.
Παραβολὴ, Similitudo, Parabola.
Παρὰ βραχὺ, Paulum minus, Paulo breuius.
Παράβραχος,
Παραγγελία, Denunciacio, Cõdictio, Interdictum. Condicere eſt Denunciare, priſce. nunc vero Condictionem omnẽ in perſonam actionem dicimus.
παραγγέλλω, Denuncio, Edico, Præcipio.
παραγγελεὺς, Denunciator.
παράγγελμα, Præceptum.
Παραγίνομαι, Superuenero.

Παραγήραμα, Delerus, Silicernium, Cadauer.
Παραγίνομαι, Aduenio, Peruenio, Aduento.
παραγινομένη, ἤτοι ἡ διδομένη παρὰ ἐξωτικοῦ προῖξ, Aduenticia dos.
Παραγκιστρόω,
Παραγραφή, Excepcio, Perſcripcio.
παραγράφω, Præſcribo.
Παράγω, Diduco, Trãſgredi facio
παραγωγή, Diductio, Traductio.
παραγωγόν, Denominatum, Deriuatum.
Παραδειγματίζω Triumpho.
Παραδέχομαι, Recipio.
παραδέχομαι, ἐπὶ δαπάνης, Acceptum facio.
Παράδεισος, Pometum, Pomarium.
Παραδίδωμι, Trado.
Παράδοξος, Mirus, Excellens.
παράδοξον, Mirabile.
παραδόξως, Mirabiliter.
Παράδοσις, Mancipacio, Tradicio.
Παραζώνιος μάχαιρα, hæc Sicca.
Παραζῶ, Animo.
Παραθαλασσία, Maritima. (torium.
Παράθεμα, Depoſitorium, Repoſi-
παράθεσις, Adpoſicio.
παραθέτης, Structor, Infertor.
παραθήκη, hoc Depoſitum.
Παραθύρα, hoc Poſticum.
Παραίνεσις, Monitus, Monicio.
παραινέτης, Admonitor.
παραινῶ, Admoneo, Moneo.
Παραίτησις, Excuſacio.
παραίτιος, Obnoxius.
παραιτοῦμαι, Excuſo, Recuſo, Euito.
Παρακάθημαι, Præſideo, Adſideo.
Παρακαίρως, Intempeſtiue.
Παρακάλυμμα, Prætextum.
παρακαλύπτω, Prætexto.
Παρακαλῶ, Oro, Obſecro, Rogo, Queſo.
Παρακαταθήκη, Commendacio.
παρακατατίθημι, Demando, Cõmando.
Παράκειμαι, Subiaceo.
παρακείμενος, Perfectum.
Παρακελεύομαι, Impero.
παρακελευστής, Hortator.
Παρακεντητής, Percuſſor.
παρακεντῶ, Perpungo.
Παρακέχρημαι, Abuto.
Παρακινῶ, Demoueo, Remoueo.
Παράκλησις, Obſecracio, Prex, Exortacio, Queſtio, Poſtulacio.

Παράκλητος, Aduocatus.
Παρακλίνω, Declino.
Παρακμάζω, Exoleo.
Παρακοίμησις, Excubitum.
παρακοιμητής, Excubitor.
παρακοιμῶμαι, Excubo.
Παρακολουθῶ, Subſequor.
παρακολούθημα, Appendix.
Παρακομιδή, Tranſuectio.
Παρακύπτω, Deſpicio.
Παραλαμβάνω, Suſcipio.
παραλαμβάνομαι, Adhibeo.
παραλαμβάνω, προσλαμβάνω Adſumo, Adhiueo.
Παραλέγομαι, Delego.
Παραλελυμένος, Debilis.
Παραλήρημα, Delerus, Silicerniun
παραληρῶ, Deliro.
Παραλιμπάνω, Prætermitto, Omitto.
παραλίπω, Prætereo, Prætermitto, Omitto.
παραλιφθείς, Præteritus.
Παράλληλον, Alternum.
Παραλογίζομαι, Circunſcribo, Obrepo, Subrepo.
Παραλυτικός, Paralyticus, Victus, Debilis.
παραλύω, Diſſuo, Diſſoluo, Debilito.
Παραμένω, Permaneo, Perſeuero.
Παραμυθία, Solaciũ, Conſolacio, Solamen.
παραμυθοῦμαι, Conſolor, Solor.
Παραναγινώσκω, Adlego.
παρανάγνωσις, Adlectio.
Παράνοια, Amencia, Demencia.
Παρανοίγω, Adaperio.
Παράνομος, Contraiuris, Cõtralegis.
Παράνυμφος, Pronuba.
Παραξύω, Derado, Deſtringo.
Παραπαίω,
Παραπάσσω,
Παραπείθω, Sollicito.
Παραπέμπω, Omitto, Prætermitto, Tranſmitto: Proſequor.
Παραπέτασμα, Velum.
Παραπικραίνω, Exacerbo, Ad iram prouoco.
Παραπλέω, Præteruecho, Præternauigo.
Παραπλέκω,
Παραπλήξ,
παραπληξία,
Παραπληρωματικός, Suppletiuus.
Παραπλήσιος, Similis, Adſimilis.
παραπλησίως, Perinde, Similiter.

Παραποίησις, hoc Falſum.
παραπωλῶ, Permuto.
Παραπόλλυται, Deperit.
Παραπομπὴ, Proſecucio.
παράπομπος, Proſecutor.
Παραπροσποίησις, Diſſimilacio, Similacio.
παραπροσποιοῦμαι, Diſſimilo. Conhibeo.
Παράπτωμα, Delictum.
Παραπύλιον, Portella.
Παραῤῥέω, Deſtillo.
Παραῤῥίπτω, Abicio.
Παρασαλεύω, Demoueo.
Παρασημειοῦμαι, Adſigno.
παρασημείωσις, Adnotacio.
Παράσιτος, Adſecula, Paraſitus.
Παρασιωπῶ, Conticeo.
Παρασκευὴ, Paracio, Præparacio, Apparatus, Apparacio, Inſtructio, Inſtrumētum.
παρασκευάζω, Præparo, Inſtruo, Apparo, Comparo.
Παρασταθμίζω, Perpendo. Interado.
Παράστασις, Præſentacio, Exhibicio.
παραστὰς θύρας, Poſtis.
Παραστροφὴ, Redimentum.
παραστρέφω, Rebio.
Παρασύρω, Protraho.
Παρασφάζω, Præcedo.
Παρασφραγίζω, Præſigno.
Παρασχεθήσεται, Accommodabitur.
παρασχεῖν, Impertire, Præſtare.
Παράταξις, παρασκευὴ, Obſtinatus.
παράταξις ἐν πολέμω, Falanx, Acies, Legio.
Παρὰ τὰς ἀρχὰς, In primis.
Παρατατικὸς, Inperfectum.
Παρατάττομαι, Obſto, Obſiſto.
Παρατείνω, Protendo, Prætendo.
Παρατελευταῖος, Penultima.
Παρατέμνω, Præcido.
Παρατήρησις, Obſeruacio. (ſtolor.
παρατηρῶ, Obſeruo, Præſtolo, Præ
Παρατίθημι, Adpono, Depono.
παρατίθημι τὸ φυλαχθησόμενον, Commendo, Mando, Adſigno, Depono.
Παρατίλλω, Depilo.
παρατιλτρία, Tricula.
Παρατρίβω, tero.
Παρατυγχάνω, Interuenio, Interſum.
Παραυτίκα, Continuò, Confeſtim.
Παραφαίνω, uceo.
Παραφίημι, Omitto.
Παραφρονῶ, Deſipio.
Παραφυὰς, Pullulus, Propago.
Παραφυλακὴ, Obſeruacio, Obſeruancia.
παραφύλαξ, Cuſtos.
παραφυλάττω, Obſeruo, Cuſtodio.
Παραφυλλὶς, Virgultum.
Παραχάραγμα, Adulteracio.
παραχαράκτης, Adulter.
Παραχειμάζω, Hiberno.
παραχειμασία, Hiemacio, Hibernium.
Παραχέω, Præfundo.
Παραχρῆμα, Extemplo, Continuo, Ilico, Cōfeſtim, Statim.
Παράχρησις, hic Vſus.
παραχρῶ, Deb
παραχρῶμαι,
Παραχύτης, Meſtrinus, Præfuſor.
Παραχωρῶ, Deſino, Cōcedo, Cedo, Remitto, Omitto.
Παραψηφίζω,
Πάρδαλις, Panthera.
Παρεγγύη, Allegacio, Inſinuacio.
παρεγγυῶ, Intimo.
Παρεδέξατο, Accepto tulit.
Παρεδρεύω, Præſtolor.
πάρεδρος, Adſeſſor. (bet.
Παρειαὶ, Genæ. ſingulare non ha
Πάρειμι, Præſto ſum, Adſum.
παρεῖναι, Adeſſe, Præſto fuiſſe, Intereſſe.
Παρεισάγω, Introduco.
παρείσακτος, Obinductus.
Παρέξ, Subinde, Identidem.
Παρέκβασις, Exceſſus, Tranſcurſus.
Παρεκκλίνω, Euito.
Παρέκτροπος, Deuius.
Παρεκτὸς, Præter, Præterea, Præterquam.
Παρεληλυθὼς, Præteritus.
Παρελκύτης, Remorator.
παρελκύστρα, Remoratrix.
παρέλκω, Moro, Remoro, Protraho, Detrecto.
Παρεμβάλλω, Immitto.
παρεμβολὴ, Falanx, Caſtrum.
παρεμβολικὸς, Caſtrienſis.
Παρ᾽ ἐμοὶ, Penes me.
Παρένθεσις, Interuentus, Interceſſio, Interpoſicio.
παρένθεσις, ἐπὶ φυτοῦ, Inſertus.
Παρενοχλῶ,
Παρέντευξις,
Παρεντίθημι, Inſero, Interpono, Inter
Παρεντυχία, Interuentum. (cedo.
Παρέπομαι, Subſequo.
παρέπεται, Accidit.
Πάρεργον,
Παρέρχομαι, Prætereo, Tranſeo, Trāſ
Παρέστηκα, Adſtiti. (gredio.
Πάρεστι, Adeſt.
παρέσομαι, Interero.
Παρετοιμασία, Parat

Παρέχω, Adhibeo, Tribuo, Exhibeo, Præſto.
Παρηγμένον, Traductum.
Παρηγορία, Delectacio, Oblectamē tum, Solacium, Oblectacio.
παρηγορῶ, Delecto, Conſolor.
παρήγορος,
Παρῆλθεν, Exceſſit, Tranſiit.
Παρῆν, Adfuit.
Παρθενεύω, Vigrino.
παρθενεῶν, Vigrinē
παρθενία, Vigrinitas, Vigrinium.
παρθενικὸς, Vigrineus, Vigrinalis.
παρθενισκάριον, Vigrinula.
παρθένος, Puſa.
Παρειαὶ, Genæ. ſingulare non habet.
Παρίημι, Omitto, Prætermitto.
Πάρειμι, Adſum.
Παρειμένος, Debilitatus.
Παρίσθμια, Tonſillæ.
Πάρισος, Equalis.
Παρίσταμαι, Adſiſto, Adſto.
Παρίστημι, Adprobo.
παριστῶ, Præſento, Exhibeo.
Παροδεύω, Tranſito.
παροδικὸς, Tranſitorius.
παροδίτης, Profector.
πάροδος, Trāſitus, Tranſgreſſus, Tranſicio, Tranſgreſſio.
Παροικία, Inhabitacio.
πάροικος, Accola, Incola, Colonus.
παροικῶ σοι, Iuxta te habito.
Παροιμία, Prouerbium, Adagio.
Παροινία, Ebrietas.
πάροινος, Vinulentus.
Παρ' ὀλίγον, Pene.
Παρολκὴ, Mora, Remora, Dilacio
Παρόμοιος, Adſimilis.
Παρονυχία, Redubia.
Παροξυντὴς, Concitator, Stimulator, Inritator.
παροξυντικὸς, Incitabilis.
παροξύνω, Acerbo, Inrito, Incito, Stimulo, Cōcito, Exacuo, Aduoco.
παροξυσμὸς, Inritacio, Stimulacio, Concitacio, Incitamentum.
Παροπλίζω,
Παροργίζω, In iram perduco.
Παρόρμησις, Incitacio, Incitamentū.
παρορμῶ, Incito.
Παρορῶ, Omitto, Vito, Negligo.
Παροξύνω, Acerbo, Concito, Incito, Stimulo.

Παρουσία, Adſtancia, Præſencia, hic Aduentus.
Παροχὴ, Præbicio, Præſtacio.
Παρρησία, Licencia, Fiducia, Confidencia.
παρρησιάζομαι, Fiducialiter ago.
παρρησιαστικὸς, Licencioſus.
παρρησιαστικῶς, Licenter.
Παρυφὴ, Præclaua, Prætexta, hoc Præclauium.
Παρ' ᾧ, Penes quem.
Παρὸν, Præſens, Inſtans.
Παρώνυμον, Adnomen, Prænomen.
Παρωτὶς, Gingla.
Παρωχηκὸς, Præteritum.
Πᾶς, Omnis, Vniuerſus.
Πάσσαλος, Palus.
Πάσσω, Contingo, Spargo.
παστὸν, Salſum.
παστὸς, ἐπὶ νύμφης, Obtentus; Coronacio; Thalamus.
Πάσχω, Pacior.
Πάσωλος, Piſa.
Πατάσσω, Percucio, Percuſſo.
Πατέλλα, Patina.
Πατητήριον, Torcular.
πατητὴς, Calcator.
πάτος, Pauimentum.
Πατράδελφος, Patruus.
πατραλοίας, Parricida.
πατρικὸς, Paternus.
πατρικότης, Paternitas.
πατρὶς, Patria.
πατροκτονία, Parricidium.
πατροκτόνος, Parricida.
πατρὸς ἀδελφὸς, Patruus.
πατρὸς ἀδελφὴ, Amita.
πατρῴζω, Patriſſo.
πάτρων, Patronus.
πατρωνεύω, Patrocinor.
πατρώνισσα, Patrona.
πατρῷοι θεοὶ, Penates. ſingulare non habet.
πατρῷος, Paternus.
πατρωὸς, Vitricus.
Πάτταλος, Palus.
Πατῶ, Calco.
Παύομαι, Deſino, Ceſſo.
Παχεῖα, Graſſa.
Πάχνη, Pruina, Gelu, Glacies, Stiria.
παχνώδης, Glacialis.
Πάχος, Graſſitudo.
παχυκάρδιος, Brutus, Stolidus.
παχύνοις, Graſſibus.
παχύνω, Graſſo.
παχὺς, Baſſus, Groſſus, Craſſus
παχὺς ὑποκοριστικῶς, Baſſulus.

παχύτατος, Pinguiſſimus.
παχύτης, Baſſilitas.
Πεδεινὸς, Campeſtris.
Πέδη, ὁ δεσμὸς, Compes.
πεδίζω, Compedo.
Πεδίον, hic Campus.
Πέζα, ἡ κυκλὰς, Limbus.
πεζεύω, (κὸν, Pedito.
πεζίδιον βασιλι- Diadema.
πεζίδιον γυναι- (ſtris.
πεζὸς, (κὸς, Pedes, Pedeſter, Pede-
πεζὸς λόγος, Pedeſtris oracio, Proſa oracio.
Πειθανολογία, Subtilitas verborũ, Verborum ſuauitas.
πιθανὸς, Lepidus, Veriſimilis.
πειθαρχία, Obtemperancia, Obediencia.
πιθαρχῶ, Obtempero, Pareo, Obedio, Obſequor.
πιθήνιος, Obtemperans, Obſequens, Morigerus.
πείθομαι, Pareo, Obaudio.
πείθω, ῥῆμα, Perſuadeo.
πειθὼ, ὄνομα, Suadella, Obtẽperãcia.
Πεινῶ, Eſurio.
Πεῖρα, Experimentum.
πειράζω, Tempto, Manculor.
πεῖραν μανθάνω, Compertum habeo.
πειρασμὸς, Temptacio, Temptamẽ (tum.
πειρατεύω, Predo.
πειρατὴς, Predo.
πειρῶμαι, Conor.
Πεκούλιον, ἡ οὐσία ὑπεξουσίου ἢ δού- Peculium.
Πέλαγος, (λου, Equor, Pelagus. ſingulariter tantũ Pelagus declinabitur.
Πελαργὸς, Ciconia.
Πελεκάνος, θαλάσσιον ὄρνεον, Fulica.
Πελέκημα, Fomis, Fomes.
πελεκητὴς, Dolator.
πελέκιον, Securicula.
πέλεκυς, Secura, hoc Securum.
πέλεκυς δίστομος, Bipennis.
πελεκῶ, Dolo, Fomeo.
Πελιδνὸν, Libidum, Libens.
Πέλμα, Calcanium, Solum.
Πελταστὴς, Manipulus.
Πέμπτης ἡμέρας, Nudiusquintus.
Πέμπω, Mitto.
Πένης, Pauper.
Πενθερὸς, Socrus, Socer.
πενθερά, Socrus.
Πένθιμον, Lugubre, Flebile.
πένθος, Luctus, Funus.
πενθῶ, Lugeo, Funeſco.
Πενία, Pauperia, Pauperies.

Πενόλης, Penula.
Πένομαι, Indigito.
Πενταετηρὶς, Quinquenniũ, Luſtrũ.
πενταετηρικὸς, Luſtralis, Quinquẽnalis
πενταέτης, Quinquennalis.
πένταθλος, Quinquertius.
πεντάκις, Quinquiens.
πεντακόσια, Quingenta.
πενταούγκιον, Quincunx.
πεντάπους, τὸ ὄρυγμα, Carrecta.
πενταπλοῦς, Quinqueplex.
πενταπλῆ, Quinqueplex.
πεντὰς, Quinio.
πέντε, Quinque, Quina.
πεντεκαιδεκαετηρὶς, Quindecennium.
πεντήκοντα, Quinquaginta.
πεντήρης, πεντάκωπος, Quinqueremis.
Πεπαιδευμένος, Solers, Doctꝰ, Eruditus.
Πέπανος, Maturus, Mitis, Paſſus.
πεπανή, Matura, Mitis.
Πεπεδημένος, Cõpeditus, Præpeditus.
Πεπειραμένος, Expertus.
Πέπειρος, Maturus, Mitis.
πέπειρος πανουργίας, Inueteratus.
Πέπερι, (τος, Peper.
Πεπηγὸς, ἐπὶ ὕδατος Gelidum.
πεπηγὸς, ἐπὶ ξύλου καὶ ἄλλης ὕλης, Fixum.
Πεπηρωμένος, Cæcatus.
Πεπισσωμένος, Picatus.
Πεπλασμένος, Fictus, Falſus.
Πεπλημμέληται, Admiſſum eſt.
Πεπληρωμένος, Plenus, Confertus.
πεπληρωμένως, Plene, Abunde.
Πέπλος, Indumentum.
Πεπλυμένον, Lutum.
Πεποθημένος, Exoptatus.
Πεποίθησις, Confidencia, Fiducia, Fretus. (do.
πέποιθα, Confido, Fretus ſum, Fi
πεποιθὼς, Confiſus, Fretus, Fidẽs.
Πεπολιορκημένος, Obſeſſus.
Πεπολιωμένος, Canus.
Πεπορθημένος, Populatus.
Πεπρωμένη, Parca.
πεπρωμένον, Parcatum.
Πέπτω, Digero, Verto.
Πεπυργωμένος, Turritus.
Πέπων, Pepo.
Πεπωρωμένος, Profligatus.
Περαίνω πρᾶγμα, Perago.
περαιτέρω, Amplius, Vltra, Vlteriꝰ.
περαιῶ, Termino.
πέραμα, Tranſicio.

πέραν,	Trans, Vltra.
πέρας,	Terminus, Finis, Effectum, Solumen.
περάσιμος,	Penetralis.
Πέρδιξ,	Perdix, Gallina ruſtica.
Πέρδομαι,	Pedo, Pepedo.
Περὶ,	Circum, Circa, Circiter, Am, De, Erga, Per.
Περιαιρῶ,	Amputo.
Περιάγω,	Circumago, Circũduco
Περιάπτω,	Obdo.
Περιβάλλω ἱματίῳ,	Amicio, Cooperio.
περιβάλλομαι ἱμάτιον,	Amicior.
περιβάλλω πράγματι ἢ τιμωρίᾳ,	Adficio.
περιβεβλημένος,	Opertus, Obſitus, Circumamictus, Circũſeſſus.
Περιβεβρωμένος,	Ambeſus, Exeſus.
Περιβλέπομαι,	Circumuideo, Circumſpicio.
περίβλεπτος,	Spectabilis, Luſtrabilis.
περιβλεπτότης,	Spectabilitas.
Περίβλημα,	Palla.
Περιβοθρῶ,	Circumfoſſo.
Περιβόλαιον,	Amictorium, Amictus, Opertorium.
περιβολὴ,	Amictus.
περίβολος,	Territorium.
περίβολοι,	Menia. ſingulare non habet.
Περιβόητος,	Peruulgatus.
Περιγραφὴ,	Circumſcripcio, Fraus, Circumuencio.
περιγραφὴ, οἰκοδομῆς, ἤ τινος ἔργου ἢ εἴδους,	Liniamentum.
περιγράφω,	Circumſcribo.
Περιδεδεμένος,	Circumligatus.
Περιδεὴς,	Timidus.
Περιδέξιος,	Equemanus.
Περιδέραιον,	Monile.
Περιδίδωμι,	Circundo.
Περιδρομοῦς,	Ambicioſus.
περιδρομὴ,	Ambitus.
Περίειμι,	Superſum.
Περιελαύνω,	Circumago.
Περιέλευσις,	Circumuencio.
Περιέλκω,	Circumduco.
Περιέπω,	
Περιεργάζομαι,	Sciſcitor, Ocioſe ago.
περίεργος,	Surioſus.
Περιέρχομαι,	Circumeo, Circumuenio, Luſtro, Ambio, Obeo, Obambulo, Peragro.

Περιέστηκα,	Circumſiſto.
Περικυκλῶ,	Contineo, Circundo.
Περίζωμα,	Cinctum, Lombare, Ventrale.
περίζωσις χιτῶνος	Præcinctus.
περιζωννύω,	Accingo, Circumcingo, Præcingo.
Περιηχοῦμαι,	Trepido.
περιηχῶ,	Obſtrepo, Circumſono
Περίθεσις,	Circumpoſicio.
Περιθρυλλῶ,	Deuulgo.
Περιϊππάζω,	Obequito.
Περιΐσταμαι,	Circunſiſto.
Περικάθαρμα,	Purgamentum, Luſtramentum.
Περικάθημαι,	Circumſedeo, Circumſeſſo, Obſideo.
περικάθισις, ἡ πολιορκία,	Obſidio.
Περικαίω,	Amburo.
Περικαλύπτω,	Cooperio.
Περικατεάσσω,	Fringo, Infringo.
Περικάμπτης,	Tergiuerſator.
περικάμπτω,	Circumflecto, Deflecto, Tergiuerſor.
Περικεκαυμένος,	Aduſtus, Ambuſtus.
Περικεφαλαία,	Galea.
περικεφαλαίας λόφος,	Criſta.
Περικεχρυσωμένος,	Inauratus.
Περικλείω,	Circumcludo.
Περικλῶ,	Fringo, Infringo.
Περικοπὴ,	Amputacio.
περικόπτω,	Amputo, Circumcido.
Περικρατῶ,	Detineo.
Περικυκλεύω,	Circumeo, Circumdo.
Περιλαμβάνω,	tercipio.
περιλαμβάνω, ἐπὶ ἀνθρώπου,	Amplector, Complector.
Περιλάμπω,	Conluceo.
Περιλείπεται,	Reſtat, Supereſt, Reſidet.
Περίληψις,	Amplexus.
Περιλιμπάνεται,	Reſidet.
περιλιμπάνομαι,	Superſum.
περιλιμπανόμενος,	Superſtes.
Περιμένω,	Præſtolor, Opperior, Exſpecto.
Περιμήρια,	Feminalia.
Περινοστῶ,	Circito, Peragro, Luſtro
Πέριξ,	Circum.
Περιξύω,	Rado, Derado, Stringo, Deſtringo.
Περιοδία,	Circuitus, Circitura.
περιοδεύσιμος τόπος,	Amfragoſus, Amfractus, Ambago.
περιοδεύω,	Obambulo, Circumeo.

περίοδος,	Amfractus, Circuitus,
	Ambago.
περιοδευτὴς,	Circitor,Luſtrator.
Περίοικοι,	Circumhabitatores.
Περὶ ὅλου,	De toto.
Περιβόητος,	Perſpicuus,Inluſtris,Li-
	quidus.
Περιορίζω,	Limito.
περιορισμὸς,	Terminacio,Diffinicio.
Περιορῶ,	Deſpicio.
Περιουσία,	Copia, Abundancia.
περιουσιώτερος,	Abundancior.
Περιοχὴ βιβλίου,	Argumentum.
περιοχὴ πόλεως	Periocha,Circuitus.
ἢ τόπου,	
Περίπατος,	Ambulacio.
περιπατητὴς,	Ambulator.
Περιπεφραγμένος	Circunſeptus.
Περιπείρω,	Adfigo,Adfixo.
Περιπήσσω,	Circumfigo.
Περιπίπτω,	Incido,Inruo.
Περιπλέκω,	Amplexo , Complexo,
	Circumplecto.
περιπλέκομαι,	Amplector, Cōplector.
περιπλοκὴ,	Complexus.
Περιπλύνω,	Circumlauo.
Περιπνέω,	Perflo.
Περιπόθητος,	bilis.
Περιποίησις,	Inſicio,Adiectio.
περιποιῶ,	Adicio.
Περιπόρφυρος συγ	Prætexta toga.
κλητικὴ,	
Περιπλύσσομαι,	Plector,Complector.
Περίπυστος,	Ligatus.
Περιρραίνω,	Conſpargo.
περιρραντὴρ,	Spargine
Περιρράπτω,	Suo,Cuſio.
Περιρρέω,	duo
περίρρυτος,	duens.
Περισκάπτω,	Fodio.
Περισκέπω,	Detego,Deoperio.
Περισκοπῶ,	Circumſpicio,Exploro.
Περισμήχω,	Detergo.
Περισπασμὸς,	Diſtractio.
Περισπούδαστον,	Operæprecium,Studio-
Περισπῶ, (νος,	Circumflecto. (ſum.
περισπῶ ἀπὸ ἰ-	Deſtringo,Auello.
Περίσσευσις,	Abundancia.
περισσεύω,	Abundo,Superfluo,Su-
	perſum.
περισσῶς,	Abunde,Abundanter.
περισσὸς,	Superfluus, Superuacu-
περισσότερος,	Abundancior. (us.
Περίστασις,	Circumuencio.
Περιστερὰ,	Columua.
περιστερεὼν,	Columuarium.
Περιστίζω,	Circumpungo.
Περιστίλβω,	Radio.
Περιστιχίζω,	Circumeo, Circũuenio.
Περιστόμιον, (τος,	Rictus.
περιστόμιον φρέα-	teale.
Περιστρέφω,	Intorqueo.
Περίστρωμα,	
Περίστυλον,	Mancio.
περιτετμημένος,	Circumciſus.
Περιτέμνω,	mputo,Circumcido.
Περιτίθημι,	Circumpono.
Περιτομὴ,	Circumciſio.
Περὶ τὸ τεῖχος,	Pomerium.
Περιτραχήλιον,	Monile, hic Falarus,
	Collare.
Περιτρέπομαι,	Titubo.
Περιτρέχω,	ſcurro, Circũcurro.
Περιτρώγω,	Circumedo,Ambedo.
Περίττευμα,	Abundancia.
περιττεύω,	Superfluo, Superſum,
	Abundo.
περιττὸς,	Superfluus, Superuacu-
	us, Superuacaneus.
περιττὴ,	Superflua, Superuacua,
	Superſticioſa.
Περιφανὴς,	Inluſtris,Nobilis.
Περιφερὴς,	Conuexus,Deuexus,
	Teres.
περιφέρεια,	Circulus,Conuexitas.
περιφερὴς σάλ-	Claſſica.
πιγξ,	
περιφέρω,	Circumfero.
Περιφεύγω,	Defugio.
Περιφλέγω,	Vro,Amburo.
Περίφοβος,	Trepidus.
Περιφορεάριος,	Regula.
Περίφραγμα,	nſeptum.
περιφράγματα,	Sepes.
περίφρακτος,	Confractus. (ptus.
περίφραξις,	Obiectus,Obiex, Cōſe-
περιφράσσω,	Circumſepio,Interſepio
Περίφρασις,	Circumlocucio.
Περιχαρακῶ,	Vallo,Circumuallo.
Περιχάραξις,	Circumductio,Vrbacio
Περιχαρὴς,	bundus.
Περιχείριον, τὸ ψέ	
Περιχρίω, (λιον,	
Περίχρυσον,	
Περιχύτης,	Perfuſor.
Περίχωρος,	ritorium.
Περιψύχω,	
Περιψίλωσις,	
Περιψοφῶ,	repo,Circunſono.
Περίψυξις,	Refrixio.
Περιὼν,	Superſtes.
Περκάζω,	arior.
περκάζει,	riat.
Πέρκα, ἰχθὺς,	rca.
Περόνη,	Fibula.
Περπερεύομαι,	Perperam ago.
Περσεφόνη,	Proſerpina.
Περσικὸν,	Perſicum.

Πέρυσι,	Anno præterito.
περυσινὸν,	Annotinum.
Περῶ,	Traicio, Trano.
Πέταλον,	Blatteum, Lamina.
πεταλουργὸς,	Blattearius.
Πέτασος,	Faſtigium.
Πετεινὸς,	Volucris, Volucer.
Πέτρα,	Saxum, Cautes, Silex.
πέτρος,	Luſtrum, Oleſtrum.
πετρώδης,	Saxoſus.
Πέτω,	ito.
Πεύκη,	Larix, Pinus, Teda.
Πεῦσις,	Interrogamentũ, Rogamentũ, Interrogacio.
Πεφροντισμένος,	Accuratus.
Πεφρυγμένος,	Torridus.
πεφρυγμένη κριθὴ,	Mola.
Πεφυκὼς,	Natus.
Πεφυλαγμένως,	Caute.
Πεφυσημένος,	Tumidus.
Πεφυτευμένος,	Plantatus.
Πήγανον,	Ruta.
Πηγὴ,	Fons.
πηγημαῖον,	Fontanum.
Πῆγμα,	Confixum.
πήγνυμαι,	Hereo, Figor.
πήγνυμι,	Figo, Gelo.
Πηδάλιον,	Gubernaculum, Clauũ, Serraculum.
Πήδημα,	Saltus.
πηδητὴς,	Pedicio, Saltuoſus.
πηδῶ,	Salio.
Πηκτὸς,	Fixus, Gelatus.
Πηλαμὺς, ἰχθὺς,	Pelamys, Sarda.
Πηλίκος,	Quantus.
πηλίκος δήποτε,	Quantuſcunque.
Πήλινος,	Luteus.
Πήλιον,	Pilleum.
Πηλὸς,	Argilla, Lutum.
πηλώδης,	Lutoſus, Lutulentus.
Πηνίον,	Penus, hæc Penucula.
πηνισήριον,	Panuculum.
Πήρωσις σώματος,	Mutilacio.
Πῆξις,	Fixus, Fixio.
Πήρα,	Mantica, Follis.
Πηρὸς,	Cæcus, Orbus.
πηρῶ,	Cæco.
πήρωσις, ἡ στέρησις,	Orbacio, Orbitudo.
Πήσσω,	Figo, Gelo.
Πῆχυς,	Vlna, Cubitum.
πῆχυς εἰς ἥμισυ,	Secubitum.
Πιγκέρνης,	Pocillator.
Πιέζω,	Prendo, Preſſo.
πίεσις,	Preſſus.
πιέσιμον,	Preſſiuum.
πιεστὴρ,	Prelum.
πιεστήριον,	Preſſorium.
Πιθάκνη,	ſoria.

πιθεὼν,	Torcular, Cella vinaria.
Πίθηκος,	Simia, Simius.
Πίθος,	Dolium.
Πικρία,	Amaricia, Amaritudo, Acrimonium.
πικρὸν,	Acerbum.
πικρὸς,	Amarus, Acer.
Πίλησις, ἡ σφίγξις,	Preſſio.
πῖλος,	Pilleum.
πιλωτὸν,	Coactile.
πιλωτοποιὸς,	Coactiliarius.
Πιμελὴ,	Adeps.
Πίμπλαμαι,	Plenus ſum.
Πινακὶς,	Tabella.
πινακίδες,	Pugillares. ſingulare nõ habet.
πινάκιον,	Catina.
πινακὶς βασιλικὴ,	Codicillus.
Πίναλμος,	Famelicus.
Πίναξ,	Catinus.
Πινερὸν ἔριον, ἄπλυτον,	Lana ſucida.
Πίνινον,	Marinum.
Πίνω,	Poto, Bibo.
Πιπράσκομαι,	Veneo: Vendo.
πιπράσκω,	Vẽdo, Vẽdito, Venũdo.
πιπράσκω καθ᾽ ὑπερθεματισμὸν,	Aucturo.
πιπράσκω εἰς μονομαχεῖον,	Auctur
Πίπτω,	Cado, Ruo.
Πισὸς,	Piſus.
Πίσσα,	Pix.
πισσῶ,	Pico.
πισσώδης,	Piceus.
Πιστάκιον,	
Πιστοκελευτὴς,	Fideiuſſor.
Πιστεύω,	Credo, Fido.
πίστεως ἄξιος,	Credibilis, Fideus.
πιστότερος,	Magis fidus.
πιστότατος,	Fidiſſimus.
πιστῶς,	Fideliter.
Πιττάκιον,	Pittacium, Breuis.
Πίτυρα,	Furfures. ſingularia non habet.
πίτυρον, ἡ ἐν τῇ κεφαλῇ ῥυπαρία,	Porrigium.
Πίτυς,	Pinus.
Πλαγία,	Tranſuerſa.
πλαγιάζω,	Obliquo, Subigo.
Πλαγιάριος,	Plagiarius, Fragana.
Πλάγιος,	Obliquus, Limus, Cernulus, Tranſuerſus.
πλαγιότης,	Obliquitas.
Πλάζομαι,	Erro.
Πλακοῦς,	Placenta.
πλακουντάριος,	Placẽtarius, Dulciarius.
πλακῶ,	Incruſto.

πλάκωσις,	Cruſtacio.
πλακωθεῖσα οἰκία,	Incruſtata domus.
Πλάνη,	Error, Vagacio.
πλανῆται,	Erratici.
πλανήτης,	Errans, Vagus.
πλάνος,	Erroneus, Erraticus, Seductor.
πλανῶ,	Erro.
πλανῶμαι,	Error.
Πλὰξ,	Cruſta.
Πλάσις,	Fictio.
πλάσμα,	Figmentum.
πλάσσω,	Fingo.
Πλάστιγξ,	Lanx, Planx, Lancula.
Πλάστης,	Fictor.
πλαστογράφος,	Falſarius.
πλαστολάλος,	Fandi fictor.
πλαστολόγος,	Falſidicus.
πλαστὸς,	Falſus, Fictus.
πλαστοκατήγορος	Præuaricator.
πλαστῶς,	Fallaciter.
Πλάτανος,	Platanus.
πλατανὼν,	Platanetum.
Πλατεῖα,	Platea.
πλατέως,	Late.
πλάτη, ἐν ᾗ διαπλέομεν,	Palmula, Ratis.
πλάτος,	Latitudo.
Πλάττομαι,	Fingo, Diſſimilo, Simi-lo.
πλάττω,	Fingo.
Πλατύκερως,	Gammus.
πλατυλόγος,	Latiloquens.
πλατύνω,	Dilato, Latifico, Prolato
πλατὺς,	Latus.
πλατύσημον,	Laticlauium.
πλατύτης,	Latitudo.
Πλέγματα ἐκ ῥάβδων,	hæc Crates. ſingulare nō habet.
Πλέθρα,	Iugera.
Πλειάδες,	Vergiliæ.
Πλείονα,	Pluriora, Plurima.
πλείονες,	Plures, Cōplures, Plerique.
πλεῖστα,	Plurima.
πλεῖστοι,	Plerique, Plures, Complures.
πλεῖστον,	Plurimum.
πλεῖστον ὅσον,	Sæpe aliquantum.
πλειστολόγως,	Plurifariam.
πλείων,	Plus, Plurimus.
Πλεκτὰ, τὰ προσφερόμενα μηχανήματα τοῖς τείχεσι,	hæc erre. ſingulare nō habet.
πλεκτὴ,	Sira.
πλέκω,	Plico, Necto, Nexo.
Πλέον,	Plus, Amplius.
πλεονάζω,	Exundo, Abundo, Exubero.
πλεονάκις,	Sæpius, Sæpenumero.
πλεονασμὸς,	Cumulacio, Abūdacio, Amplitudo.
πλεονεξία,	Auaricia.
πλέον ἰσχύει,	Præualet.
Πλευρὸν,	Laterum, Latus.
Πλευστικὸς,	Nabalis.
πλέω,	Nauigo.
Πληγαὶ,	Verbera. ſingulare non habet, nec ablatiuum.
πληγὴ,	Plaga.
πληγὴ ἀπὸ σιδή	hic Ictus.
Πλῆθος, (ευ,	Globus, Vulgus, Multitudo. Volgus ſingulariter tantū declinatur.
πληθυντικὸς,	Pluralis.
πληθύνω,	Multiplico, Amplifico.
Πλήκτης,	Percuſſor.
πληκτικῶς,	Ceſim.
πλῆκτρον,	Pecten, Pectenis.
Πλημμελεῖται,	Committitur.
πλημμεληθὲν,	Admiſſum, Cōmiſſum.
πλημμέλημα,	Peccatum, Delictum, Reatum, Cōmiſſum.
πλημμελῶ,	Delinquo, Pecco, Admitto.
Πλημμύρα,	Inundacio.
πλημμυρεῖ,	Inundat, Torret, Exuberat.
Πλήμνη,	Modiolus, Radia.
Πλὴν,	Verū, Præterquā, Præter.
Πληρεστάτη,	Pleniſſima.
πλήρης,	Plenus.
πληροσέληνον,	Luna plena.
πληροφόρημα,	Plenitudo, Satisfactio.
πληροφορῶ,	Morigero, Satisfacio.
πληρῶ,	Impleo, Compleo.
πληρωθῆ,	Sarciatur.
πλήρωμα,	Plenitudo.
πληρωτικὸς,	Explebilis.
Πλησιάζων,	Adpropinquans, Proximans.
πλησιάζω,	Adpropinquo, Propinquo.
πλησιάζει,	In proximo eſt, Propinquat.
πλησίον,	Proximum, Inſtar, Propius.
πλησιόχωρος,	Confinis, Finitimus.
Πλησμονὴ,	Abundancia, Saturas, Sacietas, Saturitas.
Πλήσσω,	Multo, Percucio.
Πληστηριασμὸς, ὁ ὑπερθεματισμὸς	Licitacio.
Πλήττω,	Percucio, Ferio.
Πλινθίον,	Lateratum.
πλίνθον,	Laterem. nominatiuū non habet.
πλινθουργὸς,	Laterarius.
Πλοῖον,	Nauis.
Πλόκαμος,	Crinis.

πλοκή,	Nexus.
Πλουμάκιον,	Plumacium.
πλουμίον,	
Πλοῦς,	Nauigacio, Nauigium.
Πλούσιος,	Diues, Locuples, Opulẽtus.
πλουσίως,	Opulente.
πλουσιώτερος,	Opulencior, Dicior.
πλουσιώτατος,	Ditiſſimus, Opulentiſſimus.
πλοῦτος,	hæ Diuiciæ. ſingulare non habet.
πλουτῶ,	Diteſco, Locupleto.
Πλούτων,	Ditis.
Πλύνω,	Luo, Luto, Labo.
πλύσιμον,	Labatorium.
πλύσις,	Lotus, Lotura.
πλυτήρ,	Lutus.
πλύτης,	Lutor, Lauator.
Πλωτός,	Nauigabilis.
Πνεῦμα ἀνθρώπου	Spiritum, Spiritus.
πνεῦμα ἀνέμου,	Flatus, Spiritus.
πνευματικός,	Spiritalis.
πνεύμων,	Pulmo.
πνευσιῶ,	Anhelo.
πνέω, ζῶ,	Spiro, Anhelo.
πνέω, ἐπὶ ὀσμῆς καλῆς,	Odo, Oleo.
Πνίγω,	Suffoco, Ango, Neco.
πνίξις,	Nix.
Πνοή,	ra
πνοὴ ἀνέμου,	tus
Πόα,	Pabulum.
Ποδάγρα,	Pedica.
ποδεκμάγιον,	Pedale.
πόδες χοίρειοι,	Vngulæ.
ποδήρης χιτών,	Talaris tunica.
ποδίζω,	Pauicio, Pauiclo.
ποδισμός,	Pedatura.
ποδόκοιλον,	Aqualegelle.
ποδονίπτης,	Pelluuium.
ποδόψελον,	Pediculum.
ποδοψόφιον,	Crepitaculum.
ποδοψόφοι,	Podari.
πόδωμα,	Pulpitum.
Ποθεινός,	Deſideratus, Amabilis.
ποθεινότατος,	Deſideratiſſimus.
Πόθεν,	Vnde, Alicunde.
Πόθος,	Deſiderium, Cupido.
ποθῶ,	Amo, Deſidero.
Ποῖ,	Quorſum.
Ποῖα,	Quæ, Qua, Quænam.
ποίᾳ συνθήκῃ,	Quo pactu, Quo federe
Ποίημα, τὸ κατασκεύασμα,	Figmentum, Factum, Inſtructum.
ποίημα,	Poema, Commentum.
ποίησις,	Poeſis.
ποίησις, ἡ κατασκευή,	Factura, Inſtruccio.
ποίησον,	Fac, Effice.
ποιητής,	Poeta.

ποιητής, ὁ κατασκευαστής,	Factor.
ποιητός,	Facticius.
Ποικιλία,	Varietas.
ποικίλον,	Dædalum, Varium.
ποικίλλω,	Vario.
ποικιλτής,	Variator.
ποικιλόχρωμος,	Diſcolor.
Ποιμενικός,	Paſtor.
ποιμενικὴ θεά,	Pales.
ποιμαίνω,	Pecora paſco.
ποιμαίνω, ἐπὶ ἀνθρώπων,	Rego.
ποιμὴν τῶν ζώων,	Opilio, Paſtor.
ποίμνη,	Ouilium.
Ποῖον,	Quem, Quod.
ποῖον γοῦν,	Quemnam, Quodnam.
ποιότης,	Qualitas.
Ποιῶ,	Facuo, Facio.
ποίῳ προσώπῳ,	Qua perſona, Qua fronte.
ποίῳ λόγῳ,	Qua racione.
ποίῳ συμφώνῳ,	Quo pacto.
ποίῳ τρόπῳ,	Quomodo, Quo pacto.
Πόκος,	Vellus, Vellera.
Πολεμάρχης,	Belligerator.
πολεμικός,	Bellicoſus, Belliger.
πολεμική,	Pugnatrix, Bellatrix.
πολεμικὴ τάξις	Cuneum, Cuneus.
πολέμιος,	Hoſtis, Hoſtilis.
πολεμιστής,	Bellator.
πόλεμος,	Bellum, Prælium, Rebellum.
πόλεμος ἐμφύλιος,	Bellum inteſtiuum.
πόλεμος ἐξωτικός,	Bellum extraneum.
πόλεμος πολιτικός,	Bellum internum.
πόλεμος θαλάσσιος,	Nauale bellum.
πολεμῶ,	Bello, Pugno, Expugno Ineo bellum.
Πολιά,	Cana. hic Canus.
Πολιορκία,	Obſeſſio, Obſidio, Obſeſſus, hoc Obſidium, Obpugnacio. Vaſtitas.
πολιορκῶ,	Obſideo.
Πολιός,	Canus, Canutus.
πολιότης,	Canicies.
πολιοῦμαι,	Caneo.
Πόλις,	Ciuitas, Vrbis.
πολῖται Ῥωμαίων,	Quirites. ſingulare non habet.
πολιτεία,	Ciuile imperiũ, Reſpublica, Ciuilitas.
πολιτεύομαι,	Vrbanor.
πολίτης,	Ciuis.
πολίτης ὁ ἀπὸ πολίχνης,	Municeps.
πολιτικός,	Ciuilis, Vrbanus.
πολιτικὸς στέφανος	Ciuica corona.

πολιτικὸς ὁ ἀπὸ πολιχνίου, Municipalis.
πολιτικῶς, Ciuiliter.
πολίχνη, Opidum.
πολίχνιον, Municipium, Opidum.
Πολλὰ, Multa.
πολλάκις, Sepe, Aliquotiens, Sepius, Sepiſſime.
πολλαπλάσιον, Multiplex.
πολλαχῶς, Multifariam.
πολλῷ πλέον, Multo plus.
πολλῷ λόγῳ, Plurifariam.
Πολτὸς, Farres, Pultes.
Πολὺ, ὄνομα, Multum.
πολὺ, ἐπίρρημα, Diu.
Πολυάνδριον, Strages.
πολυάριθμος, Multiplex.
πολυάσχολος, Occupatus.
πολύγονος, Fecundus.
πολυγονία, Fecunditas.
πολυγώνιος, Anguloſus.
πολυδάπανος, Sumptuoſus.
Πολυδεύκης, Pollux.
Πολύδριον, Municipium, Opidum.
Πολυετὴς, Longeuus, Annoſus.
πολύζωος, Viuax.
πολύκαρπος, Fructuoſus.
πολύλαλος, Multiloquax, Verboſus
πολυλογία, Multiloquium, Verboſitas.
πολυμαθία, Sollercia, Multa ſciẽcia.
πολυμαθὴς, Peritus, Doctus, Sagax.
πολὺ μᾶλλον, Multum magis.
πολυμερὴς, Multiplex.
πολυμερῶς, Plurifariam.
πολυμήχανος, Dædalus, Facticioſus.
πολύμορφος, Multiformis.
πολυοχλία, Celebritas, Populoſitas.
πολυοχλοῦσα, Celeberrima, Populoſa
πολυπειρία, Sagacitas, Solercia.
πολύπειρος, Sagax.
πολυπλασιασμὸς, Multiplicacio.
πολυπληθία, Multitudo, Caterua, Manuſio.
πολύπλοκος, Multiplex.
πολυπλόκως, Multipliciter.
πολύπους, ὁ ὀκτάπους, Pulypus, Multipes.
πολυπραγμονῶ, Sciſcito, Percontor, Terent.
πολυπράγμων, Scrutator, Sciſcitator.
πολυρήμων, Verboſus.
πολὺς, Multus.
πολυειδῶς, Multifariam.
πολυτελὴς, Lauta, Lautus, Precioſus
πολυτέλεια, Lautitas.
πολυτελῶς, Laute, Abunde.
πολυτίμητος, Precioſus.
πολύτιμος, Precioſus.
πολύτοκος, Fæcunda, Fertilis.

πολύτροπος, Verſutus.
πολυτρόπως, Plurifariã, Omnifariã.
πολύϋλος, Materioſus.
πολυφάγος, Edax.
πολύφορος, Fertilis.
πολύχαλκος, Eroſus, Ereus.
πολυχρήματος, Pecunioſus.
πολυχρόνιον, Diuturnum.
πολυχρόνιος, Viuax, Multannus, Longeuus.
πολύχρυσος, Opimus, Auroſus.
Πόμα, Potus, Pocio.
πόμα ἀπὸ ζύμης, Fermentum.
Πομπεύω, Triumpho.
πομπὴ, Pompa.
Πομφόλυξ, Bulla, Scatebra.
Πονηρία, Malignitas, Prauitas, Malicia.
πονηροκάρδιος, Malicordis.
πονηρὸς, Malus, Malignus, Malicioſus, Dirus.
πονηρόψυχος, Malicordis.
Πόνος, Dolor.
πονοψυχία, Animi dolor.
πονῶ, Doleo.
Ποντίλιον, Pontem.
Πόντος, Pontus.
Πόπανα, Liba. ſingulare non habet.
Ποππύζει,
Πορδὴ, Peditus, Peditum.
Πορεία, Itus, Meatus.
πορεύομαι, Vado, Eo, Meo.
πορεύου, Vade.
Πόρθησις, Excidium, Vaſtitas, Vaſtacio.
πορθητὴς, Vaſtator.
πορθητικὴ μηχανὴ, Sambuca.
Πορθμεὺς, Portitor.
πορθμὸς, hoc Fretum.
Πορθῶ, Populo, Vaſto.
Πορεία, Itus, Meatus.
Πορίζω, Adquiro.
πορισμὸς, Adquiſicio.
ποριστικὴ, Quæſtuaria.
ποριστικὸς, Queſtuoſus.
Πορνεύω, Fornicor, Scortor.
πόρνη, Lupanaria, Scorta, Meretrix, Fornix.
πορνεία, Fornicacio.
πορνίδιον, Meretricula.
πορνεῖον, Fornix, Ganeũ, Lupanariũ.
πορνοβοσκὸς, Leno, Lenocinator.
πορνοβοσκεῖον, Lenocinium.
πορνογενὴς, Spurius.
πορνοδύτης, Ganeo.
πορνοκόπος, Lenocinator, Fornicarius.
πόρνος, Scortus.
Πόρος, Queſtus.
Πόρπη, Fibula.

πόρπη, ὑποκοριστικῶς,	Fibulatorium.
Πόῤῥω,	Procul.
πόῤῥωθεν,	Longincus, Eminus, Procul.
πορρώτερος,	Vlterior.
Πορφύρα,	Purpura.
πορφύρα μέλαινα,	Ferrugo.
πορφύρα ὑφασμένη,	Clauus. plurale non habet.
πορφυρίων,	Purpurio.
πορφυροβάφος,	Purpurarius.
πορφυροῦς,	Purpureus.
πορφυροπώλης,	Purpurarius.
Πόσα,	Quanta.
ποσάκις,	Quotiens.
Ποσειδῶν,	Neptunus.
ποσειδώνια,	hæc Neptunalia. ſingulare non habet.
Πόσις,	Poſca, Potus, Pocio.
Ποσὸν,	Quantum, Quotum.
ποσότης,	Quantitas, Summa.
ποστὴ,	Quanta, Aliquanta.
ποστημόριον,	hæc Portiuncula.
ποστὸν δήποτε,	Quantuncunque.
ποστὸς,	Quotus, Aliquantus.
πόσως,	Aliquantiſper, Aliquanto, Aliquatenus.
Ποτάμιος,	Flumineus, Fluuialis.
ποταμὸς,	Fluuius, Flumē, Amnis.
ποταμοῦ νηδὺς,	Alueum, Alueus.
Ποταπὸς,	Qualis.
ποταπῶς,	Qualiter.
Πότε,	Quando.
ποτὲ,	Aliquando, Olim.
Πότερος,	Vter.
Ποτήριον,	Puculum, Calix.
ποτήριον φιαλοειδὲς,	hæc Vatiola.
ποτηρίδιον,	Pocillum.
ποτηροθήκη,	hoc Caliclarium.
ποτηροπλύτης,	Gratera.
πότης,	Bibax, Potax.
ποτίζω,	Poto.
ποτίζω κτήνος,	Adaquo.
ποτίζω, ἀρδεύω,	Inrigo.
πότιμον,	Bibibile.
ποτιστήριον,	Popina.
ποτὸς,	Pocio.
Ποῦ,	Vbi.
ποῦ ἄρα,	Vbinam, Corſum.
Πούλπιτον,	Pulpitum, Pauimentū.
Πούποτε,	Alicubi, Vſquā, Vſpiā.
Πρᾶγμα,	hæc Res.
πραγματεία,	Negociacio, Nundinacio.
πραγματευτὴς,	Negociator.
πραγματεύομαι,	Negocior.
πραγματικὸς,	Negocioſus, Forenſis, Rerum peritus.
πραγματοράφος,	Sutelloſus.
Πραιτώριον,	Prætorium,
πραιτώριον δίκαιε νέχυρον,	Honorarium ius vel Pignum.
Πρακτὴρ,	Actor, Exactor.
πράκτης,	Actor, Coactor, Exactor.
πρακτικὴ,	Queſtoria.
πρακτικὸς,	Actuarius, Efficax, Agilis.
πρᾶξις,	Actum, Actus, Actio.
Πρᾶος,	Lenis, Mitis, Manſuetus
πραότης,	Lenitas, Manſuetudo, Lenimentum.
Πρᾶσις,	Venundacio.
πρᾶσις κατ' ὑπερθεματισμὸν,	Auctio, Aſta.
πράσιμος,	Venalicius, Venalis.
Πράσον,	Porrus, Porrum.
Πράτης,	Venditor, Auctor.
Πράττω,	Ago, Actito, Gero.
Πραΰνω,	Leuo, Lenio, Mitigo.
πραΰνομαι,	Miteſco.
Πρέμνον,	Codex.
Πρέπει,	Decet.
πρέπον,	Decus, Decens.
πρεπωδέστερον,	Magis decorum.
Πρεσβεία,	Legacio.
πρεσβεῖον,	Legatum.
πρεσβευτὴς,	Legatus.
πρεσβεύω,	Legacione fungor.
Πρεσβύτης,	Senex, Senior, Lōgeuus Grandeuus.
Πρηνὴς,	Pronus.
Πρηστὴρ,	Fulgor.
Πρίζω,	Serro.
Πρὶν ἂν, πρινὴ,	Antequā, Priuſquā, Antea.
Πρῖνος,	Ilex.
πρινόκοκκα,	Aubanciæ mora.
πρινὼν,	hoc Iletum.
Πρίσις,	Serr
Πρίσμα,	Secn
πρίστης,	Sector.
πρίων,	hæc Serra.
Πρὸ,	Ante, Præ.
Πρόαγε,	Præi.
Προάγγελος,	Prænunciator.
προαγγέλλω,	Prænuncio.
Προαγόρευσις,	Præfacio.
προαγορεύω,	Prædico, Præfor.
Προαγοραστὴς,	Præemptor.
Προάγω, προφέρω	Produco.
προάγω, προλαμβάνω,	Præcedo, Antecello, Antecedo, Antefero.
προαγωγὴ,	Productio.
προαγωγὸς,	Productor.
προαγωγὸς, πορνοβοσκὸς,	Lenocinator.
Προάδω,	Præcino.
Προαίρεσις,	Voluntas, Propoſitum.

Προαισθάνομαι,	Præcognoſco.
Προακμάζω,	
Προαμαρτάνω,	Antepecco.
Προαναλίσκω,	Præſumo.
Προαποθνήσκω,	Præmorior.
Προαποστέλλω,	Prædeſtino.
Προάρξας,	Anteceſſor, Prædeceſſor
Προαρπάζω,	Præripio.
Προασπιστής,	Protector.
Προάστιον,	Suburbanũ, Proceſſio.
Προασφαλίζομαι	Protuto.
Προβάλλω,	Promitto.
Προαχθεὶς,	Promotus, Productus.
Προβαίνω,	Incedo, Progredior.
προβαίνω, αὔξω	Gliſco.
Προβάτειον κρέας,	hæc Verbecina.
προβάτιον, ἀρνίον,	Verbella, Ouis, Verbix.
προβάτων βληχηθμὸς,	Balatum.
	hic Ouifer.
Προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν,	
Προβιβάζω,	Promoueo, Proueho.
προβίβασις,	Promotus.
προβιβασμὸς,	Promocio.
Προβλέπω,	Prouideo, Proſpicio.
Πρόβλημα,	Queſtio, Propoſicio.
προβληματιον,	Queſtiuncula.
προβολὴ,	Obiectus, Obtentus.
Προβούλευμα,	Conſultum.
Πρὸ βραχέος,	Nuper.
Προγάστωρ,	Ventroſus.
Προγενέστερος,	Anterior.
Προγεννηθεὶς,	Prægnatus.
προγεννάω,	Progigno.
Προγευστὴς,	Præguſtator.
Προγινώσκω,	Antecognoſco, Præſcio, Præſago.
Πρόγλωσσος,	Volubilis linguæ.
Πρόγνωσις,	Præſenſio.
προγνωστικὸς,	Præſcius.
Προγόνη,	Priuigna.
πρόγονος,	Priuignus.
πρόγονος, ὁ προπάτωρ,	Atauus.
πρόγονοι,	Maiores. ſingulare non habet.
Πρόγραμμα,	Proſcriptum.
προγραφὴ,	Proſcripcio.
Προδανείζομαι,	Promutuor.
Προδαπανάω,	Proimpendo.
Προδεσμάω,	Præligo.
Πρόδηλος,	Manifeſtus, Perſpicuus.
προδήλως,	Euidenter.
Προδιαλέγομαι,	Præfor.
προδιάλεξις,	Præfacio.
Πρὸ διαφαύματος,	Ante lucem.
Προδίδωμι,	Prodo, Præuarico.
προδίδωμι δίκην,	Præuarico.
Προδιέρχομαι,	Proeo.
Προδικαστής,	Præiudex.
Προδοσία,	Prodicio, Præuaricacio.
προδότης,	Proditor, Præuaricator.
Πρόδρομος,	Antecurſor, Præcurſor.
Προέγγονος,	Pronepos.
προεγγόνη,	Proneptis.
Προεδρία,	Principatus.
πρόεδροι,	Primores. pluraliter tantum declinatur.
πρόεδρος,	Pręſes.
Προειδὼς,	Præſcius.
Προείληφεν,	Præſumpſit.
Πρόειμι,	Prodeo, Procedo, Incedo.
Προεῖπον,	Edixi, Antedixi.
Προελθεῖν,	Prodire.
προέλευσις,	Anteceſſus, Progreſſus.
προέλθωμεν,	Procedamus.
Προέμβολοι νεῶν,	Roſtra. ſingulare non habet.
Προενεχθεὶς,	Prolatus, Antelatus.
Προενοήθη,	Conſultum eſt.
Προεξέρχεται,	Progreditur, Antegreditur.
Προέρχομαι,	Procedo, Prodeo.
Προέστηκα,	Proſto.
προέστηκεν ἀρχῆς ἤτοι ἀξίας,	Præductus eſt.
προεστηκυῖα,	Proſtituta.
προεστὼς,	Præpoſitus, Præditus.
Προετιμήθησαν,	Prælati ſunt.
Προετοιμάζω,	Præparo.
Προευτρεπίζω,	Præparo.
Προέχω,	Promineo.
προέχων,	Excellens.
Προζωννύω,	Procingo.
Προηγησάμενος,	Anteceſſor, Deceſſor, Præceſſor.
Προήγορος,	Prædicator.
Προηγοῦμαι,	Antecedo, Præeo.
προηγουμένως,	Principio.
Προημέραν,	
Προημερινὸς,	Pridianus.
Πρόθες,	Propone.
πρόθεσις, προαίρεσις,	Propoſitum, Voluntas.
πρόθεσις, τὸ μέρος τοῦ λόγου,	Præpoſicio.
προθεσμία,	Spacium, Dies finitus.
Προθεσπίζω,	Præſago.
Προθεωρία,	Proſpexio.
Προθήκη,	Præpoſicio.
Προθυμία,	Alacritas.
πρόθυμος,	Alacer, Alacris, Sedulus.
προθύμως,	Sedulo, Alacriter.
Πρόθυρον,	Veſtibulum.

Προΐημι,	Omitto, Prætereo, Prætermitto.
Προικίζω,	Doto.
προικιμαῖος,	Dotalis.
προικοφόρος,	Dotata.
Προίξ,	Dos.
Προΐπταμαι,	Anteuolo.
Προΐσταμαι, βοηθῶ,	Suffrago, Patrocinor.
προΐσταμαι, ἐπὶ πόρνης,	Proſto.
προΐσταμαι ἀρχῆς,	Præero.
προϊστάμενος,	Præpoſitus.
Προκαίρως,	Præmature.
Προκαλῶ,	Prouoco.
προκαλεῖται,	Elicit.
προκαλοῦμαι,	Laceſſo, Prouoco.
Προκάλυμμα,	Protectio, Prætextum, Præſtigiũ, Velamentum.
Προκαταγγέλλω,	
	Antecapio, Præoccupo, Occupo.
Προκάταρξις, ἐπὶ δίκης,	Conteſtacio.
προκατάρχομαι,	Conteſtor.
Προκαταστρέφω,	verto
Προκατέχω,	Antecapio.
Προκειμένη,	Prodita, Propoſita.
Προκέφαλος,	Capito.
Προκήρυξις,	Prædicacio.
προκηρύσσω,	Prædico.
Προκιχρῶ,	Præcommodo.
Πρόκλησις,	Prouocacio.
Προκοίλιος,	Ventroſus.
Προκόλπιον,	Præſinum.
Προκομιδή,	Prolacio.
Προκομίζω,	Expromo, Promo, Antefero, Profero.
Προκοπή,	Promotus, Proceſſus, Prærogatiua, Proceſſio, Prouentus.
προκόπτω,	Promoueo, Proficio, Procedo.
Πρόκριμα,	Præiudicium, Prærogatiua.
προκριματίζω,	Prærogo.
προκρίνομαι,	Præfero.
προκρίνω,	Præiudico, Prælato, Præpono, Præfero, Antefero, Antepono.
προκριτέος,	Præferendus.
Προκυλινδούμενος	Prouolutus.
Προκύπτω,	Proemineo.
Προλαλῶ,	Proloquo.
Προλαμβάνω,	Præcapio, Antecapio, Præſumo, Præcedo, Antecedo.
προλαμβάνει,	Præuenit.

Προλάμπει,	Præfulget.
Προλέγω,	Prædico, Edico. Præfor, Antedico.
προλέγων,	Prædicens.
Πρόληψις,	Anticipacio, Occupacio, Præſumpcio, Prædicacio.
πρόληψις καλοῦ ἢ κακοῦ βίου,	Prærogatiua.
προλήψομαι,	Occupabo.
πρόλογος,	Præfacio, Prologus.
Προμαλάσσω,	Præmollio.
Προμάμμη,	Proauia.
Προμανθάνω,	Prædiſco.
Πρόμαντις,	Præſaga.
προμαντεύομαι,	Præſago.
Προμαρτύρομαι,	Anteſtor.
Προμαχεών,	Propugnaculum.
πρόμαχοι,	Propugnaculi.
Προμετωπίδιον,	Frontale.
Προμηθεύς,	
Προμηνύω,	Præmonſtro, Præſago.
Πρὸ μιᾶς,	Pridie.
Πρὸ μικροῦ,	Paulo ante, Nuper, Ante paulo.
Προμνήστρια,	Pronuba.
Πρόμοιρος,	Emoritus.
Προμοσχεύω ἄμπελον,	Propago.
Προμυκτήριον,	Promunctorium.
Πρόναον,	Ante templum.
Προναύκληρος,	Magiſter nauis.
Προνόησον,	Prouide.
προνοητής,	Prouidus.
προνοητικός,	Prouidus.
προνοητικώτατος,	Prouidentiſſimus.
πρόνοια,	Prouidencia, Conſultũ, Prouiſio, Conſultacio.
Προνόμιον,	Priuilegium, Prærogatiua.
Προνοῶ,	Conſulto, Cõſulo, Prouideo, Proſpicio.
Προξένησις,	Conciliacio.
προξενητής,	Conciliator, Proxeneta
πρόξενος,	
Προόδια,	Præuia.
πρόοδος,	Proceſſus, Proceſſio.
Προοίμιον,	Prouerbium. Exordiũ, Præfacio, Primordiũ.
Προοίσων,	Prolaturus.
Πρὸ ὀλίγου,	Paulo ante, Paulo antequam.
Προορίζω,	Prædeſtino, Præfinio.
Προορῶμαι,	Præcaueo.
προορῶ,	Proſpicio, Prouideo.
Πρὸ πάντων,	Ante omnia.
Πρόπαππος,	Proauus.

Προπαραγγέλλω, Prædico.
Προπαραινῶ, Præmoneo.
Προπαρασκευάζω Præparo.
Προπαρατέλευτος Antepenultima.
Προπειράζω, Protempto.
Προπέμπω, Promitto, Proſequor.
Προπέρυσιν, Anno tercio.
Προπέτεια, Proteruia, Procacitas, Proteruitas, Petulancia, Temeritas.
προπετὴς, Perperus, Proteruus, Temerarius, Procax, Petulans.
προπετῶς, Perperam, Proterue.
Προπηδῶ, Proſilio.
Προπηλακίζω, Inpulſo.
προπηλακισμὸς Iniuria.
Προπίνω, Propino, Probibo.
Προπολεμῶ, Antebello.
Προπομπὴ, Proſecutus.
Προπορεύομαι, Præeo, Anteeo.
Πρόποσις, Propotacio.
Προπάτωρ, Secundus auctor.
Προπύλαιον, Veſtibulum.
Προρραγὲν, Præruptum.
Προρρέει, Profluit.
Πρόρρησις, Prædicacio.
Πρὸς, Ad, Aput, Pro.
Προσαγγελία, Delacio.
προσαγγέλλω, Interpello.
προσαγγελτὴς, Interpellator.
Προσαγελάζω, Adgrego.
Προσαγορεύω, Appello, Saluto.
Προσάγω, Adhibeo, Adduco, Adtulero, Adpello.
προσαγωγὴ, Acceſſus, Oblacio, Obuencio.
Προσάδω, Adcano.
Προσαθροίζω, Adgrego, Adaggero.
Προσαίτης, Mendicus.
Προσανακλίνομαι, Accubo.
Προσαναπαύομαι, Adquieſco.
Προσάντης, Adcliuis, Arduus.
Προσάπτομαι, Adtingo.
προσάπτω, Adiungo, Applico, Adnecto.
Προσαρμόζω, Accommodo.
Προσαύξω, Adaugeo.
Προσβάλλω γυναικὶ, Subigito.
προσβάλλω, πρὸς ἵημι, Adicio.
Προσβάρησις, Adpreſſus.
Πρόσβασις, Adgreſſio.
Προσβοῶ, Adclamo.
Πρὸς γὰρ τῆς ἀληθείας, Enimuero.
Προσγελῶ, Adrideo.
Προσεγένετο, Aduenit, Peruenit.
Προσγράφω, Adſcribo.
Πρόσδεσις, Alligacio.
προσδεσμῶ, Alligo.
Προσδέχομαι, Admitto.
Προσδιαλέγομαι, Adloquor, Adfor.
Προσδίδωμι, Addo.
Προσδοκία, Exſpectacio.
προσδόκιμος, Opinatus, Exſpectatus.
προσδοκῶ, Spero, Exſpecto.
προσδοκίμως, Opinato.
Προσδουλεύω, Adſeruio.
Προσεγγίζω, Adpropinquo.
Προσεδρεύω, Præſtolo.
προσεδρία, Sedulitas.
Προσεθίζω, Adſueſco, Adſuefacio.
προσεθισμὸς, Adſuetus.
Πρόσειμι, Adeo.
Προσεῖναι, Adeſſe.
Προσειπῶ, θλίβω, Adpremo.
Προσείπω, Adloquor, Adpello, Cōpello.
προσειπὼν, Adfatus.
Προσέλευσις, Acceſſus, Aditus.
πρόσελθε, Accede.
Πρὸς ἐμαυτὸν, Penes me.
Προσεπαγγέλλομαι Adpromitto.
Προσεπαίρω, Adtollo.
Προσεπέχω, Adpremo.
Προσεπιδέομαι, Indigito.
Προσεπιδεσμῶ, Adalligo.
Προσεπιζευγνύω, Adiungo.
Προσεπισυνάπτω, Adiungo.
Προσεπισωρεύω, Adaggero.
Πρὸς ἐπὶ τούτοις, Inſuper, Præterea, Vltra Adeo.
Προσεπόμνυμι, Adiuro.
Προσέρχομαι, Interpello, Adgredior, Accedo, Adeo.
Προσετέθη, Additum eſt, Addita eſt.
Προσέτι, Inſuper.
Προσευχὴ, Obſecracio, Oracio.
Προσεύχομαι, Obſecro, Adoro.
Προσεχέστερον, Attentius.
προσεχὴς, Attentus.
προσέχω, Attendo, Intendo, Animaduerto, Aduerto.
Προσζευγνύω, Adiungo.
Προσζωννύω, Procingo.
Πρόσηβος, Proximus pubertati.
Προσηγορία, ὁ ἀσπασμὸς, Appellacio, Salutacio.
προσηγορία, ἡ ὀνομασία, hoc Vocabulum, Appellacio.
προσηγορικὸν, Appellatiuum.
προσηγορικῶς, Appellatiue, Vocabulariter.
Προσηκάμην, Admiſi.
Προσήκει, Conuenit.
προσήκοντες, Pertinentes.
προσηκόντως, Congruenter.
προσήκω, Pertineo, Attineo.
Προσηλῶ, Adfigo.
προσήλωσις, Adfigacio.

Προσηνέστερον,	Gratius.
Προσηνέχθη,	Oblata eſt, Allatum fuerit.
Προσηνὴς,	Gratus, Lenis.
Προσηνωμένος,	Adnexus.
Πρόσθεν,	Ante.
Πρόσθεσις,	Additamentum.
προσθετὸς,	Acceſſiuus.
προσθήκη,	Incrementum, Cremẽtum, Auctus, Auctio, Acceſſio, Adiectio, Augmentum, Additamentum.
προσθήκη ποταμοῦ,	Allubio.
Προσθλίβω,	Adpremo.
πρόσθλιψις,	Adpreſſio.
Προσίεμαι,	Admitto.
Προσκαίω,	Aduro.
Προσκαλοῦμαι,	Accieo, Adcito, Aduoco
προσκαλῶ,	Accito.
Προσκεφάλαιον,	Puluinus.
Προσκιχρῶ,	Accommodo.
Προσκληθεὶς,	Adcitus.
πρόσκλησις,	Aduocacio.
Προσκλίνω,	Acclino.
Προσκλίω,	Adcludo.
Προσκλύζω,	Adluo.
πρόσκλυσις ποταμοῦ,	Allubio.
Προσκόλλησις,	Adglutinacio.
προσκολλῶ,	Adglutino, Applico.
προσκολλῶμαι,	Adhereo.
Προσκομιδὴ,	Oblacio.
Προσκομίζω,	Offero.
Πρόσκομμα,	Offendiculum.
προσκόπτω,	Offendo.
Προσκρίνω,	Adiudico.
Πρόσκρουσις,	Offenſa, Offenſio.
προσκρούω,	Offendo, Adplodo.
Προσκτῶμαι,	Adipiſcor.
Προσκύνησις,	Adoracio, Adueneracio
προσκύνημα,	Veneracio.
προσκυνητὸς,	Venerandus.
προσκυνῶ,	Adoro, Venero.
Προσκυρῶ,	Addico, Adfingo.
προσκύρωσις,	Addictio, Accũa.
Προσλαμβάνω,	Adſumo, Adhibeo, Adpeto.
προσλαμβάνομαι,	Adhibeo.
Προσλεπτύνω,	Extenuo.
Προσμανθάνω,	Addiſco.
Προσνέμω,	Adtribuo.
Προσνεύω,	Adnuo.
Προσνήχομαι,	Adnato.
Προσοδεύομαι,	Redito.
πρόσοδος,	Reditus.
πρόσοδος, ἢ προσέλευσις,	Interpellacio, Aditus.
Προσόζω,	Computeo.

Προσοικειοῦμαι,	Adſocio.
Πρόσοικος,	Accola.
προσοικῶ,	Adhabito, Accolo.
Προσοίσω,	Adferam.
Πρὸς ὀλίγον,	Paulum, Parumper.
Προσομιλία,	Adlocucio.
προσομιλῶ,	Adloquor, Adfor.
Πρὸς ὄρθρον,	Ante lucem.
Προσορίζω,	Præfinio.
Προσορμῶ εἰς λιμένα,	Applico, Appulo.
Προσοχὴ,	Attencio, Intentus.
Πρόσοψις,	Aſpectus, Conſpectus, Species.
Προσπαλαίω,	Adlucto.
Προσπαρακείμενος	Adiacens.
Προσπειράζω,	Adtempto.
Προσπέλασις,	Applicacio.
προσπελάζω,	Applico, Appello, Aduerto, Accedo, Appulo.
Προσπέμπω,	Admitto.
Προσπεποιημένως,	Diſſimulanter.
Προσπεριβάλλω,	Adoperio.
Προσπήσσω,	Adfigo.
Προσπιέζω,	Adpremo.
Προσπίπτω,	Interpello, Vmilor.
Προσπλέκω,	Applico.
Πρόσπνευσις,	Adſpiracio.
προσπνέω,	Adſpiro.
Προσποίησις,	Diſſimilacio.
προσποιοῦμαι,	Diſſimilo, Similo, Inſimilo, Adſimilo.
Προσπορίζω,	Adquiro.
Προσρέω,	Adfluo.
Πρόσρηξις,	Inliſio.
Πρόσρησις,	Appellacio.
Προσρήσσω,	Inlido, Adplodo, Adlido, Adfligo.
Προσσημειοῦμαι,	Adnoto.
Πρὸς σίδηρον πιπράσκω,	Aucturo.
Προσσωρεύω,	Adcumulo, Adaggero.
Πρὸς τὰ ἄνω,	Suſum verſum.
Πρόσταγμα,	Præceptum, Præcepcio, Imperium. Terent.
Πρὸς τὰ κάτω,	Ad infra.
Προστακτικὸς,	Imperioſus, Imperatiuꝰ.
πρόσταξις,	Præceptum, Præcepcio.
Προστᾶσα ἐπὶ πορνεία,	Proſtituta.
Προστάττω,	Præcipio, Impero.
Προστασία,	Patrocinium.
προστάτης,	Patronus, Præpoſitus.
Πρὸς τῶν θεῶν,	Pro deum.
Προστίθημι,	Addo, Adicio, Auctionor, Adaugeo, Applico.
Πρόστιμον,	Multa, Pena.
Πρὸς τὸ ἄκρον,	Ad ſummum.

πρὸς τοῖς ἄλλοις,	Super aliis.
πρὸς τοῖς λοιποῖς,	Super ceteris.
πρὸς τούτοις,	Præterea.
Προστρέχω,	Accurro, Occurro.
Προσυποβάλλω,	Adſubicio.
Προσυπομιμνήσκω	Admoneo.
Προσυψῶ,	Adtollo.
Προσφάγιον,	Pulmentum.
Πρόσφατος,	Recens.
προσφάτως,	Nuper.
Προσφέρομαι,	Adpulſus ſum.
προσφέρω,	Offero, Adfero.
Προσφθέγγομαι,	Appello, Compello, Adloquor.
πρόσφθεγμα,	Appellacio.
προσφθεγξάμε-	Adfatus.
Προσφιλής, (νος,	Gratus, Amās, Amabilis
προσφιλέστατος,	Amantiſſimus, Gratiſſi-
Προσφορά,	Oblacio. (mus.
Προσφυγή,	Cliencia.
πρόσφυξ,	Cliens.
Προσφυσῶ,	Adflo.
Προσφώνησις,	Appellacio.
προσφώνησις βαρβαρική,	Bargina.
προσφωνῶ,	Aduoco, Appello, Compello, Adloquor.
Προσχαρίζομαι,	Gratificor, Adrogo.
Προσχαίρω,	
Πρόσχες,	Aduerte, Intende.
πρόσχεσις,	hic Obtentus.
πρόσχημα, τὸ προκάλυμμα,	Prætextus, Obtentus.
πρόσχημα, τὸ σχῆ	Specimen, Obtentus.
Προσχίζω, (μα,	Proſcindo.
Προσχύτης,	Perfuſor.
Πρόσχωρος,	Adiacens.
προσχωρῶ,	Accedo.
Πρόσχωσις,	Exaggeracio.
Προσψαύω,	Attingo.
Προσῳδία,	Accentus, Sonus.
Προσωνυμία,	Cognomentum.
Προσωπεῖον,	Oſcilla.
προσωποποιΐα,	Materiola
πρόσωπον,	Perſona, Os, Vultus.
Προτακτικόν,	Præpoſitiuum.
προτακτικός,	Primitiuus.
προτάσσω,	Antelato, Præficio.
Προτείνω,	Porrigo, Prætendo.
Προτειχίζω,	Præmunio.
Προτέρημα,	Priuilegium.
πρότερον,	Ante, Antea, Prius.
πρότερος,	Prior, Superior.
Προτίθημι,	Antelato, Propono, Antepono.
Προτίκτω,	Progigno.
Προτιμᾶσθαι,	Anteferri, Præferri.
προτίμησις,	Prærogatiua.
προτιμητέος,	Præferendus.
προτιμῶ,	Præfero, Præpono.
προτιμῶμαι,	Præferor.
Προτομή, εἰκὼν βασιλέως,	Effigies.
Πρότονος,	Capriolus.
πρότονοι, τὰ ἀπόγεια σχοινία,	Rudentes.
Πρὸ τοῦ,	Ante, Antequam.
πρὸ τούτου,	Antehac.
Προτρέπομαι,	Hortor, Adhortor, Exhortor, Inuito.
προτρεπτικός,	Hortatorius.
προτρέπω,	Inuito, Cohorto.
Προτρέχω,	Antecurro, Præcurro.
Προτροπή,	Hortatus, Hortacio.
Προμιμνήσκω,	Præmoneo.
Πρόυπτος,	Promptus.
Προύχω,	Antecello.
Προφανής,	Propatulus, Proſpicuus.
προφανῶς,	Patule.
Προφασίζομαι,	Cauſor.
πρόφασις,	Occaſio, Materia, Cauſa
Προφερέστερος,	Præſtancior.
προφέρω,	Depromo, Expromo, Promo, Profero.
Προφήτης,	Profeta.
Προφθάνω,	Præoccupo, Anticipo, Antecedo, Præuenio, Antecello, Præuertor.
πρόφθασον,	Præueni.
Προφορικός,	Eloquens, Facundus.
Προφυλάσσομαι,	Præcaueo.
Πρὸ φωτός,	Ante lucem.
Πρόχειλος,	Labroſus.
Προχειρίζω,	Depromo, Expromo.
πρόχειρος,	Promptus.
Προχέω,	Profundo.
Προχρῆσαι,	Procommodare.
Προχυτήριον,	Fuſorium.
Προχώρησις,	Proceſſio.
προχωρῶ,	Procedo.
Πρόψαλμα,	
Πρόωρος,	Præcox.
Πρύμνα,	Puppis.
πρυμνήσια,	Retinacula.
Πρυτανεῖον,	
Πρῴην,	Nuper, Olim.
Πρωθύστερον,	Præpoſterum.
Πρωΐ,	Mane, Matutinum.
Πρωκτός,	Culus.
Πρῷρα,	Prora.
πρωρεύς,	Proreta.
Πρωτεύω,	
πρωτεύων,	Principalis.
πρωτεῖον,	Primitiū, Primatus.
πρώτιστον,	Primarium.
πρωτόγονος,	Primitiuus.
πρῶτοι,	Primores, Primates.
πρῶτον, ὄνομα,	Primum.

πρῶτον, ἐπίρρημα,	Primo.
πρωτοπολῖται,	Proceres. ſingulare non habet.
πρῶτον δόρυ,	Primipilum.
πρωτόπλεως,	
πρωτόπλοιον,	Primum nauigium.
πρωτοραβδοῦχος	Primiuirgius.
πρῶτος, (τι,	Primus.
πρῶτος ἐν δόρα	Primipilarius.
πρωτόκτιστος,	Primitiuus.
πρῶτος καρπὸς	Primitia.
πρωτοστάτης,	Princeps.
πρωτοστασία,	Principatus.
πρωτότοκος,	Primigenus, Primitiuus
πρωτοτόκος,	Primigena.
πρωτότυπος,	Primitiuus, Principalis.
πρωτοτύπως,	Principio.
πρωτόχρονος,	Primeuus.
πρώτως,	Primo.
Πταῖσμα,	Culpa, Noxa.
πταίω,	Pecco.
Πταρμὸς,	Sternomentum, Sternumen, Sternotum.
Πτελέα,	Vlmus.
πτελεὼν, ὁ τόπος,	Vlmetum.
Πτερὶς, βοτάνη,	Filix.
Πτέρνα,	Calx, Planta.
πτερνίζω,	Supplanto.
Πτέρομαι,	Sternuto.
Πτερὸν,	Pinna, Pluma, Ala.
πτερόπους,	Alipes.
πτεροφόρος,	Aliger.
πτέρυξ,	Ala.
πτερύσσεται,	Frontinet.
πτερῶ,	Alipimo.
πτερωτὸς,	Alatus.
πτηνὸν,	Ales, hæc Volucris.
πτηνὸς,	Volucer.
πτηνῶν εἶδος,	Meropes.
πτῆσις,	Volatus.
Πτίλος,	Lippus.
Πτισάνη,	Ptiſana.
Πτόησις,	Territus, Trepidacio, Pauor.
πτοοῦμαι,	Trepido, Paueo, Paueſco, Expaueſco.
πτοῶ,	Terro, Territo.
Πτύξ,	Tabella.
Πτύον,	Ventilabrũ, Dolabrũ.
Πτύρομαι,	Trepido, Terreſio.
πτύρω,	Terro, Terreo.
Πτύσμα,	Sputum.
Πτύσσω,	Plico.
Πτύω,	Spuo.
Πτῶμα, ἐπὶ πύλης,	
πτῶμα ἐπὶ νεκροῦ,	Cadauer.
πτώσιμον,	Caducum.

πτῶσις, ἐπὶ οἰκοδομῆς,	Ruina, Rues.
πτῶσις,	hic Caſus.
πτῶσις σώματος	Strues.
πτῶσις σωμάτων,	Strages.
Πτωχεία,	Inopia, Pauperia, Egeſtas, Mendicitas.
πτωχὸς,	Mendicus, Pauper, Egenus.
πτωχότατος,	Pauperculus.
Πυγὴ,	Natica.
Πυγμὴ,	Dimicacio, Pugna.
Πύελος,	Alueus.
Πυθμὴν,	Fundus.
Πυκνάζω,	Frequento.
πυκνὴ,	Denſa, Spiſſa, Adſidua.
πυκνὸν,	Denſum, Frequentatũ, Spiſſum.
πυκνὸς,	Denſus, Greuer, Spiſſus.
πυκνῶς,	Crebro, Adſidue.
Πυκτεύω,	Pugilo.
πυκτεύω, μάχομαι,	Pugno.
πύκτης,	Pugil.
Πύλη,	Porta.
πυλουρὸς,	Ianitor.
πυλὼν,	Ianua.
Πυνθάνεσθαι,	Percuntari.
πυνθάνομαι,	Conſulto, Rogito.
Πυξεὼν,	Buxetum.
πύξος,	Buxus, Buxetum.
Πύον,	Pus.
Πῦρ,	Ignis.
πυρὰ,	Pyra, Rogus.
πυράγρα,	Forceps.
Πυραμὴ,	Vacillum.
πυραμὶς,	
Πυργισκάριον,	Turricula, Armarium.
πυργίσκος,	Turricula, Armarium.
πυργίτης, ὁ στρουθὸς	Paſſer muralis.
πύργος,	Turris, Bugus.
πυργοφόρος,	Turrifer.
Πυρέκβολον,	Fomes.
πυρέσσω,	Febrio.
πυρετὸς,	Febris.
πυρετίον,	Febricula.
Πυρὴν,	Bacca, Nucleus oliuæ.
Πυρίασις,	Fomentum.
πυριάζω,	Foueo.
πυρίβολα,	Malleolos.
πυρίεφθον,	Coluſtra.
πυρίκαυτος,	Rogo conſumptus.
πυρκαϊὰ,	Rogum, Rogus.
Πυρὸς, ὁ σῖτος,	Triticum.
πυρὸς, ὁ σῖτος,	Frumentũ. pluralia non habet: ſed Vergil. Frumenta dixit.
Πυροῦμαι,	Caleſco.

πυρφόρος,
πυρίβιος,
πυραλαβίς, Forfex.
πυῤῥός, Ruſeus, Rubricus, Rufus.
πυρσοδυνάστης, Ignipotens.
πυρσὸς, Ignis.
πυρφόρος, Flammiger.
πυρώδης, Igneus.
πυρώδης λίθος, Silex.
πυρῶ, Caleo, Vro.
Πυτία, Coagulum.
Πώγων, Barba. plurale non habet.
πωγωνιαῖος, Barbatus.
πωγωνοκουρεῖα, Barbatoria.
Πῶλος, Equuleus, Pullus.
πωλοτρόφος,
Πωλοῦμαι, Veneo.
πωλῶ, Vendo, Veno, Vendito.
Πῶμα, Operimentũ, Cooperculum.
πωμάτιον, Operculum, Cooperculum.
Πώποτε, Vnquam.
Πώρωσις, Perduracio.
πῶρος, ὁ λίθος, Tofus, Tofum.
Πῶς, Quatenus, Quomodo, Quam.
πῶς ἄν, Quemadmodum.

P

ῥαβδίον, Virgultum.
ῥάβδος, Virga, Vimen.
ῥάβδος ἐν ᾗ τύπτομεν, Fuſtis.
ῥάβδος στρατιωτική, Faſces. ſingulare non habet.
ῥάβδος βασιλική, Sceptrum.
ῥάβδος σφενδαμνίνη, Adionica.
ῥαβδοῦχος, Lictor, Virgarius.
ῥαβδωτὸς, Virgeus.
ῥάβδων δέσμη, Faſcicula.
ῥαγάς, Rima.
ῥαγώδης, Rimoſus.
ῥᾴδιον, Facilius.
ῥᾳδιουργία, Falſum.
ῥᾳδιουργός, Falſarius.
ῥαθυμία, Segnicia, Segnicies, Deſidia.
ῥάθυμος, Deſidioſus, Deſes.
ῥαθυμῶ, Deſideo, Diſſimilo, Superſedeo.
ῥαίδιον, Reda.
ῥαίνω, Spargo.
ῥάκος, Pannum.
ῥάμμα, Acia.
ῥάμνος, Spina alba.
ῥάμφη νεῶν, Roſtra. ſingulare nõ habet.
ῥάμφος ὄρνεου, Roſtrum.
ῥανίς, Gutta.
ῥᾶνον, Sparge.
ῥᾷον, Facilius.
ῥαπίζω, Expalmo, Alapo.
ῥάπτης, Sarcinator.
ῥαπτὸς, Sutilis.
ῥάπτω, Sarcio, Inſuo, Obſuo, Sutello.
ῥάπτω δέρματα, Suto.
ῥαφανίς, Radix.
ῥαφιδοθήκη, Aciarium.
ῥαφὶς, Acus.
ῥάχις, Spina.
ῥάων, ὁ ὑγιαίνων, Sanus.
ῥέα, Ops.
ῥέγχω, Sterto.
ῥέμβος, Vagus, Vag
ῥέμβομαι, Vagor, Erro.
ῥερυπωμένος, Carioſus.
ῥεῦμα, Aquæ curſus.
ῥεῦμα ποταμοῦ, Flumentum, Fluor.
ῥεῦμα, ἐπὶ τῶν δένδρας, Libor.
ῥευματικὸς,
ῥεῦσις, Fluor.
ῥέφανος, Radix.
ῥέω, Mano, Stillo, Fluo.
ῥῆγμα, Volſura.
ῥῆμα, Verbum.
ῥῆσις, Dictio.
ῥήσσω, Rumpo.
ῥητή, Certa.
ῥητίνα, Retina.
ῥητινολόγος,
ῥητὸν, Dictum, Fandum.
ῥητορεύω, Oro.
ῥητὸς, Certus.
ῥήτωρ, Orator.
ῥητῶς, Aperte.
ῥῖγος, Frigus, Algor.
ῥιγῶ, Algeo.
ῥίζα, Radix, Stirps.
ῥιζόθεν, Radicitus, Stirpitus.
ῥιζοτόμος,
ῥίζωσις, Radicatus.
ῥίθρον, Riuum, Riuus, Alueum, Flumen.
ῥιθρώδης, Riuoſus.
ῥὶν, Nar, Naſus.
ῥίνημα, Scobis.
ῥινητήριον, Lima.
ῥινητής, Limator.
ῥινίον, Lima.
ῥιπίζω, Flabello.
ῥιπιστήριον, Flabellum,
ῥιπτάζομαι, Iactor.
ῥιπτασμός, Iactio.
ῥίπτω, ἀπορίπτω, Deicio.

ῥίπτω, ἐπὶ ἀκοντίου,	Iacio,Iaculor,Proicio.
ῥίς,	Nar,Naſus.
ῥίψις,	Iactus,Iaculacio.
ῥιψοκίνδυνος,	Periculoſus.
ῥίψον,	Iacta.
ῥογχάζω,	Runcino.
ῥοδάκανθα,	Roſetum.
ῥοδάνη,	Trama,Subtemen, Tramen.
ῥοδανίζω,	Torqueo.
ῥοδών,	Roſetum.
ῥόδινον,	Roſeum.
ῥοδισμός,	Ros alia.
ῥοδοδάφνη,	Taxus,Lauria,Andrũ, Viburna.
ῥοδοειδής,	Roſea.
ῥόδον,	Roſum.
ῥοδόχροις,	Roſeo colore.
ῥοιά,	Malagranatum.
ῥοακώδης,	Riuoſus.
ῥοῖζος,	Impetus.
ῥόμβος,	Tornus.
ῥομφαία,	Framia,Gladium.
ῥόπαλον,	Claua.
ῥοπὴ, ἐπὶ ὥρας,	Momentum.
ῥοπὴ, ἐπὶ ζυγοῦ,	Incrementum.
ῥούσιον φάρος,	Vexillum.
ῥόφημα,	Sorbicina,Sorbicio.
ῥοφητόν,	Sorbile.
ῥοφῶ,	Soruillo,Voro, Sorueo.
ῥύαξ,	Riuus.
ῥύγχαινα,	Naſuta.
ῥύγχος,	Roſtrum.
ῥυθμίζω,	Modulo,Formo.
ῥυθμός,	Modulus.
ῥυκάνη,	Tribula,Roncina.
ῥυκανίζω,	Runcio.
ῥύμη,	Vicus.
ῥυμὸς ἁμάξης,	Temo,Plerum, Armamentum.
ῥύομαι,	Eruo, Libero, Elibero, Eripio.
ῥυπαίνω,	Sordido.
ῥυπαίνομαι,	Obſoleſco.
ῥυπαρία,	Sordidicia,Pedor,Squalor.
ῥυπαρός,	Sordidus,Pedidus.
ῥύπος,	Squalor.
ῥύπος,	Sordes.ſingulare nõ habet.
ῥυποῦμαι,	Obſoleo.
ῥυπῶ,	Squaleo.
ῥῦσαι,	Erue, Elibera,Eripe.
ῥύσις,	Licor, Fluor.
ῥύστης,	Liberator.
ῥυτίς,	Ruga,Rogus.
ῥωγίον,	
ῥώθων,	Naſus,Nar.
ῥωμαΐζω,	Latino.
ῥωμαῖος,	Latinus.
ῥωμαλέος,	Robuſtus,Validus.
ῥώμη, ἡ πόλις,	Roma.
ῥώμη, ἡ δύναμις,	Valencia,Virtus.
ῥωμύλος,	Quirinus.
ῥώννυμαι,	Valeſco.
ῥώξ,	Acinus,Acina.
ῥῶπος, ὁ παντοῖος φόρτος,	
ῥωποπωλεῖον,	Rementarium.
ῥῶσις,	Incolumitas, Sanitas.

Σ

σάββατον,	Sabata.
σάβανον,	Sabanum,Lencium.
Σαβίνη,	Sabella.
σαγήνη,	Verriculum.
σαγηνεύω,	Irretio.
σάγιον,	Lodix.
σάγμα,	Sagina.
σαγματοποιός,	Saginarius.
σάγος,	Sagus.
σαθρός,	Quaſſatus, Fragilis.
σαθρύνομαι,	Caſſo.
σαθρότης,	Fragilitas.
σαθρῶ,	Quaſſo.
σαίνω,	Adulor,Blandio.
σάκκος,	Saccia,Saccus.
σακκοπλόκος,	Saccarius.
σαλάχιον, ἰχθύς,	
σαλεύω,	Moueo, Commoueo, Agito.
σαλιβάριον,	Lupa.
σαλπίζω,	Tubo,Tubicino,Lituo.
σάλπιγξ,	Tuba,Litua,Bucinium.
σάλπιγξ περιφερής,	Claſſica.
σαλπικτής,	Tubicinator, Tubicen, Liticen.
σάμψυχον,	Caſia,Sambuchum.
σανδάλιον,	Gallicula.
σανίς,	Tabula.
σανιδωτόν,	Tabulatum.
σαπρός,	Nugatorius, Nugax, Fœdus.
σάπων,	Sapo.
σάπιξ,	Tinea.
σάραπις,	Sarapice.
σαργός, ἰχθύς,	Sargulus.
σάρδιον, τὸ ψηφίον,	Murra.
σαρδόνυξ,	
σάρκες,	Pulpæ.
σαρκικῶς,	Carnine.
σάρκινος,	Carnalis.
σαρκοφάγος,	
σαρκοφαγῶ,	Excarnifico.

σάρκωμα, Pulpamentum.
σάρξ, Pulpa, Caro.
Σαρὸν, Scopæ. ſingulare nõ habet.
σαρῶ, Verro.
Σὰ, Tua.
Σατράπης, Satrapa.
Σάτυρος, Satyrus.
σατυριστὴς, ὁ σκηνικὸς, Ludio.
Σαῦρος, ἑρπετὸν, Lacertus.
σαῦρος, ἰχθὺς,
Σαυρωτὴρ, Cuſpis.
Σαυτὸν, Teipſum.
Σαφὲς, Planum.
σαφέστερον, Certius.
σαφήνεια, Manifeſtio.
σαφηνίζω, Explano, Plano, Exprimo.
σαφὴς, Manifeſtus, Planus.
σαφῶς, Euidenter, Plane, Aperte, Palam, Certo.
Σβεννύω, Stingo.
σβέσις, Extinctus, Extinctio.
Σὲ, Te.
σεαυτὸν, Temet, Temetipſum.
Σέβας,
σεβάσμιος, Colendus, Venerabilis.
σεβασμιότης, Sanctimonia.
σεβασμίως, Venerabiliter.
σεβασμιώτατος, Præcolendus.
σεβαστὸς, Auguſtus.
σέβομαι, Color.
σέβω, Colo.
Σεισμὸς, Terræmotus, Terræmotum.
σείω, Moueo, Libro, Viuro.
Σέλας, Fulgor.
σέλας ἡλίου, Iubar. plurale nõ habet.
σελήνη, Luna.
σεληνιακὸς, Lunaticus.
Σέλινον, Apium.
Σέλλα, Sella.
σελλίστρωσις, Selliſternium.
Σέλμα, τὸ ἐν τῷ πλοίῳ ζυγὸν, Tranſtrum, Iugum.
Σεμέλη, Libera.
Σεμίδαλις, Similago.
Σεμνὴ, Pudica, Caſta.
σεμνὸς, Venerauilis, Caſtus.
σεμνότης, Pudicicia.
σεμνύνομαι, Glorior.
σεμνῶς, Pudice.
Σεσαγμένος, Saginatus.
Σεσαθρωμένος, Quaſſatus.
Σεσηπὼς, Putidus.
Σεσηρὼς,
Σεσινωμένος, Viciatus.
Σεῦτλον, Veta.
Σὴ, Tua.

Σηκοὶ πλοίων, Fori. ſingulare nõ habet
σηκὸς, τὸ ἱερὸν, Templum.
σηκὸς πετραπόδων, Septus.
Σημαίνω, Nuncio, Enuncio, Significo.
σημαντὴρ, Monator.
σημασία, Significatum, Significacio, Significatus.
σημεῖον, Nota.
σημεῖον, ὁ σκοπὸς, Signum.
σημεῖον, τὸ τέρας, Monſtrum.
σημειογράφος, Notarius.
σημεῖον τάγματος στρατιωτικοῦ, Vexillum.
σημειοῦμαι, Noto, Signo.
σημειοφόρος, Signifer.
σημείωσις, Notacio, Sigillum.
Σημερινὸς, Hodiernus.
σήμερον, Hodie.
Σηπεδὼν, Tabo.
Σηπία, Sepia.
Σήπω, Tauo, Putro.
Σὴς, ἡ σῆψις, hæc Tinea, Robigo.
Σήσαμος, Seſamus.
Σητόκοπον, Tiniatum.
Σῆψις, Tauus.
Σθεναρὸς, Validus.
σθένος, Valencia, Robor, Virtus. Robor ſingulariter tantum declinabitur.
Σιαγὼν, Maxilla, Mala.
Σιαίνομαι, Tedo.
Σίαλος, Saliba.
Σιαντία, Faſtidia.
σιαντὸς, Teter.
Σιβύνη, Venabulum.
Σιγὴ, Silencium, Reticencia, Taciturnitas.
σιγηρὸς, Tacitus.
Σιγνοφόρος, Manipularius.
Σιγῶ, Sileo, Taceo, Conticeo, Obticeo.
Σιδηρᾶ ἐργαλεῖα, Ferramenta.
σίδηρος, Ferrũ. plurale nõ habet.
σιδηροῦς, Ferreus.
σιδήρου ἕνωσις ἐκτὸς μολίβδου, Ferruminacio. quod Plumbatura dicitur.
σιδηρουργὸς, Ferrarius.
Σίελος, Saliua.
Σικύα, Cucurbita.
σικυάζω, Cucurbito.
σικύδιον, Cucumis.
Σικχασία, Tedium, Teditudo, Faſtidia.

σικχαίνομαι, Tedeo, Tedeſco.
σικχαίνω, Faſtidio.
σικχαντὸς, Tedioſus, Teter.
Σιληνὸς, Silenus.
Σιλίγνιον, Siligo.
Σίλφη, Blatta.
σίλφιον, Blatta.
Σίμβλον, Aluearium.
Σιμίδαλις, Simidala.
Σιμὸς, Simus, Cilico.
Σινδὼν, Tunica lintea.
Σίνηπι, Sinape. plurale non habet.
Σινίασμα, ἡ ῥυπαρεία τοῦ σίτου, Detrimentum.
σῖνος, Vicium.
Σινωπὶς, Miltum.
Σειρὰ, Ciuiſa.
σειρὰ γύοις, Linea.
σειρὰ ἱματίου, Prenicula.
Σιρικὰ, Zizypha.
Σίριος ἀστὴρ, Sirius.
Σιρῶ, ἐπὶ ἱματίου, Orno.
σιρωτὴς οἴνου ἢ ἄλλου τινὸς ὑγροῦ, Simiſſator.
σιρώτρια, Ornatrix.
Σεισμὸς, Terræmotus.
σισοπυγὶς, Moticella, Motacella.
Σίσυμβρον, εἶδος λαχάνου, Cunila.
Σιτευτὴς, Fartor.
σιτευτὴς βοῶν, Saginator.
σιτεύω, Farcio, Sagino, Farſi.
σιτηγὸς, Frumentarius.
σιτηγῶ, Frumentor.
σιτηρέσιον, Frumentacio, Frumentum.
σιτία, ἡ σίτευσις, Sagina, Coccio.
σιτικὴ, Frumentaria.
σιτίον, Cibus.
σιτιστὴς, Fartor.
σιτοβόλιον, Granarium.
σιτοκάπηλος, Dardanarius.
σιτόμετρον, Cibarium, Diarium.
σιτοπώλης, Frumentarius.
σῖτος, hoc Triticum, hoc Frumentū. pluralia non habet, ſed Virgil. Frumenta dixit.
σιτοφόρος γῆ,
σιτῶ, Cibo.
Σιφὼν, ἡ καλάμη τοῦ ἀγρίου καλάμου, Auena, Cicuta.
σιφὼν μεθ᾽ οὗ τὸν οἶνον ἀντλοῦσι,
Σείω, Moueo, Libro, Vibro.

Σιωπὴ, Silencium, Silencia.
σιωπηρὸς, Tacitus.
σιωπῶ, Taceo, Obticeo, Sileo, Conticeo.
Σκάζω, Titubo, Bacillo.
Σκαιὸς, Scæuus, Oportunus.
Σκαλιδεύω, Scalpo.
σκαλὶς, Sarcula, Sarculum.
Σκαλμὸς, ἔνθα ἡ κώπη δεσμεῖται, Scalmus, Strurus.
Σκαλοβάτης, Funambulus.
Σκαμβὸς, Scaurus, Valgus.
σκαμβὸς, Curuus.
Σκάμμα, Foſſum.
Σκάνδαλον, Scandalum.
Σκαπάνη, Raſtrum.
σκάπτω, Fodio, Fodico.
Σκαρδαμύττω, Nicto, Conhibeo.
σκαρδαμύττομαι, Nictor.
Σκαρίζω, Palpito.
σκάρος, ἰχθὺς, Scarus.
Σκαφετὸς, hæc Foſſura, Occacio, Bidentacio.
σκαφεὺς, Foſſor.
σκάφη, τὸ πλοιάριον, Alueum, Alueus, Cumba.
σκάφη, Scafa, Lintreum, Alueū.
σκαφηφόρος, Aluearius.
σκάφη, τὸ ὄρυγμα, Foſſura.
σκαφίδιον, Faſelus.
σκάφιον, ἤτοι ὄρυξ κηπουρικὴ, Aciſculum.
σκαφιστήριον, Scafiſterium.
σκάφος, τὸ πλοιάριον, Lembus.
Σκεδαννύω, Diſſipo.
Σκελετὸς, Larua, Sceletus.
σκελιαγὲς ἤγουν σκελοκοπία, Crurifrangium.
σκελίζω, Varico.
σκελόδεσμος, Crurarium.
σκελοκοπία, hoc Crurifragium.
Σκελλὸς, Pandus.
Σκέλος, Crus, cruris.
σκέλος χοίρειον, Perna.
Σκέμμα, Conſilium.
Σκεπάζω, Tego, Protego, Operio.
Σκέπαρνον, Aſcia.
Σκέπασμα, τὸ περιβόλαιον, Amictorium, Coopertorium, Velamentum.
σκέπασμα στέγης, Tegmentum, Intectamentum.
σκεπαστὴς, Tector.
σκέπη, Tegmen, Protectio.
Σκεπτικὸς, Conſultus, Meditatiuus.
σκέπτομαι, Alterno, Cogito, Conſulto.
Σκέπω, Velo, Tego, Operio.

Σκευάρια εὐτελῆ πάνυ,	Friuola.
σκευάριον,	Vaſcelium.
σκευή,	Vaſa.
σκευὴ στρατιωτικά,	Sarcinæ. ſingulare non habet.
σκευοθήκη,	Vaſarium.
σκευοπώλης,	Vaſcularius.
σκεῦος,	Vaſus, Vaſum, Vaſa.
σκευοφόρος,	Vaſifer, Sarcinator.
Σκέψις,	Conſultum, Conſultacio, Conſilium.
Σκηνή,	Tentorium, Tabernaculum.
σκηνὴ ἀγροίκων,	Caſa, Tugorium.
σκηνὴ μίμων,	Scena.
σκηνικός,	Scenicus.
σκηνοπήγια στρατιωτικά,	Tentoria.
σκήνωμα,	Tabernaculum.
Σκῆπτρον,	Sceptrum.
Σκῆψις,	Similacio.
Σκιά,	Vmbra.
σκιάδιον,	Vmbraculum.
σκιάζω,	Vmbro.
Σκίλλα,	Scilla.
Σκίμβρον, λάχανον,	
Σκινδάλαμος,	Scrupulum, Scrupulus. ſingulariter tantum declinabitur.
Σκιὸς, ἰχθύς,	
σκιοφόρον,	Vmbriferum.
Σκιρτῶ,	Exulto.
Σκληρία,	Duricia.
Σκληρόπους,	Duripes.
σκληρός,	Durus, Rigidus.
σκληρόστομος,	Oridorius.
σκληρότης,	Duricia, Rigor, Duritas
σκληρύνομαι,	Rigeſco.
σκληρύνω,	Duro, Præduro.
Σκνὶψ, ἡ μύρμηξ, ἀκρὶς ἢ κώνωψ,	Curculo.
Σκολιόν,	Difficile.
Σκολιός,	Perplexus.
σκολιῶς,	Perplexe.
Σκολόπενδρα,	Contifes, Centipes.
Σκόλοψ,	Sudis.
Σκοπὸς ἔνθα βάλλουσι,	Scopulus.
σκοπὸς, ἡ προαίρεσις,	Voluntas.
σκοπῶ,	Conſidero.
Σκόρδον,	Alium, Neccar.
Σκορπίζω,	Diſſipo, Diſpergo, Spargo.
Σκορπίος,	Scorpius, Nepa.
Σκοτία,	Tenebra.
σκοτίζω,	Obſcuro.

σκοτεινός,	Tenebroſus, Obſcurus.
σκοτεινότης,	Obſcuritas.
σκοτοδινία,	Cecia.
σκότος,	Erebum, Tenebræ.
σκοτοῦμαι,	Verticinor.
Σκουτάριον,	Citra.
Σκοῦτλα,	
σκούτελλον,	Scutella.
Σκύβαλον,	Stercus, Retrimentum.
Σκύζα,	Canit.
Σκυθρωπός,	Meſtus, Triſtis, Contriſtis.
σκυθρωπότης,	Meſticia, Triſticia.
Σκῦλα,	Spolia, Manubiæ. ſingulare non habet.
Σκυλάκιον,	Catulinum.
σκύλαξ,	Catulus.
Σκυλευθεὶς,	Iactus, Vexatus.
σκυλευτής,	Spoliator.
σκυλεύω,	Spolio, Predo.
Σκύλλομαι,	Iactor.
σκύλλω,	Fatigo, Vexo.
σκυλμός,	Vexacio, Fatigacio.
Σκύμνος,	Canulus.
Σκυτάλη,	Scutula.
Σκυτεῖον,	Sutrina.
σκύτινον,	Sutrinum.
σκύτινος,	Scorteus.
σκυτεύς,	Sutor.
Σκυφάριον,	Piſtella.
σκύφος,	Scifus.
Σκωληκίασις,	Verminatum.
σκωλήκιον,	Vermiculum.
σκωληκιῶ,	Vermico.
σκωληκόβρωτον,	Vermiculatum.
σκώληξ,	Vermis, Vermex, Lumbrix.
Σκῶμμα,	Cauillacio.
σκώπτω,	Cauillor.
Σμάραγδος,	Smaragdus.
Σμήνιον μελίσσιον,	Examen.
Σμῆγμα,	Lomentum.
σμηγματοπώλης	Lomentarius.
σμήκτης,	Pumicator.
Σμῆνος,	Aluus.
Σμήχω,	Lomento.
Σμικρότης,	Puſillitas.
Σμίλα,	Scalprum.
σμιλίον,	Scalpellum.
Σμύρνα,	Murra.
σμυρνίον λάχανον	Oleaſtrum.
Σοβαρός,	Seuerus, Tetricus.
σοβή,	Cauda.
σοβῶ,	Abigo.
Σόλια,	Soli.
Σομφὸς, ὁ χαῦνος καὶ παχύς,	Fungidus, Fungoſus.
Σὸν,	Tuum.

Σορὸς, Arca funebris.
Σουβλίον, Subula.
Σουβρίκιον, Subricula.
Σοφία, Sapiencia, Prudencia.
σοφίζομαι, Cauillor, Commiiniſco, Commentor.
σοφίζω, Sapienciam præſto.
σόφισμα, Commentum.
σοφιστὴς, Diſertor, Sophiſta.
σοφὸς, Prudens.
Σπάδων, Spado.
Σπάθη, τὸ ξίφος, Spathula.
σπάθη ἡ τοῦ ἀνθρώπου, Coſta.
σπαθοποιὸς, Gladiarius.
Σπαίρω, σκαρίζω Palpito.
σπαίρω, ἐμπνέω Spiro.
Σπάνη, Hibera.
Σπανία, Hiſpania.
Σπάνιος, Rarus.
σπάνις, Penuria.
σπανίως, Raro.
σπανοπώγων, Malibarbis.
Σπάραξις, Carptus.
σπαράσσω, Lacero, Lanio.
Σπάργανα, Cunabulum. ſingulare non habet.
Σπαρεὶς, Satus.
Σπάρος, ἰχθὺς, Cammarus, Sparus.
Σπάρτος, Reſtis, Reſticula.
Σπαρτοπόλιος, Incanus.
Σπάρτος, Linia.
Σπάσμα, Ruptum.
σπάσασθαι ξίφος, Euaginare.
σπᾶται ξίφος, Euaginat; Stringit.
Σπατάλη, Laſciuia, Deliciæ. ſingulare non habet.
σπάταλος, Delicatus.
σπαταλῶ, Delicias ago.
Σπεῖρα, τάξις στρατιωτικὴ, Cohors.
Σπείρω, Semino, Satio, Sero.
Σπέκλον, Speculum.
σπεκλοποιὸς, Specularius.
Σπένδω, Deliuo, Liuo.
Σπέρμα, Seminarium, Semen.
σπέρμα ῥόδου, Calta.
Σπεύδω, Feſtino, Propero.
Σπήλαιον, Spelunca, Antrum.
Σπιθαμὴ, Palma.
Σπιλὰς, Procella.
Σπίλος, Macula, Vitiligo, Nota.
σπιλωτὸς, Maculatus.
Σπινθὴρ, Scintilla.
Σπῖνος, ὁ στρουθὸς, Frincillus, Fringillus.
Σπλάγχνα, Viſcera, Exta. ſingulare non habet.
σπλαγχνοσκόπος, Ariolus.
Σπλὴν, Lien.
σπληνικὸς, Lienoſus.
Σπόγγος, Spongia.
Σποδὸς, Cinis.
Σπονδὴ, Libamentũ, Delibatus, Libamina, Fœdus.
σπονδὴ ἡ πρὸς πολεμίους, Fœdus.
σπονδοφόροι, Fetiales.
Σπονδύλον, Verticulum.
Σποράδην, Paſſim.
σπορεὺς, Sator.
σπόριμον, Sementium.
σπορίμη γῆ, Aruum, Satiua terra.
σπόρος, Sementa, Sacio, Seminacio, Semen.
Σπουδάζω, Feſtino, Propero, Studeo, Operam do.
σπουδάζω λόγοις Faueo.
σπουδαῖον, Serium, Induſtrium.
σπουδαῖος, Sedulus, Studioſus, Efficax, Fauorabilis.
σπουδαιότερον, Feſtinancius, Properancius.
σπουδαιότατα, Accuratiſſime.
σπουδαίως, Sedulo, Propere, Tanto opere, Enixe, Magno opere.
σπουδαστέον, Fauendum.
σπουδαστὴς, Fautor.
σπουδὴ, Efficacia, Opera, Studiũ Feſtinacio.
Σπυρὶς, Sporta, Fiſcella, Fiſcina.
σπυρίδιον, Sportella.
Σπῶμαι, Rumpo.
σπῶμαι ξίφος, Euagino.
Στάγμα,
σταγὼν, Stilla, Gutta, Stillicidiũ.
Στάδιον, Stadium, Curriculum.
Στάζω, Stillo, Liquor.
Σταθερὸς, Stabilis, Conſtans.
σταθερότης, Conſtancia, Stabilitas.
Σταθμὰ τὰ διδόμενα τῇ γυναιξὶ, Penſum, Penſa.
στάθμη τεκτονικὴ, Linea tectoria.
σταθμίζω, Perpendo, Libro, Penſito, Trutino, Põdero, Pendo, Appendo.
σταθμιστὴς, Ponderator.
σταθμὸς, Ponderatura, Pondus, Penſacio, Penſum.
σταθμὸς, ἔνθα οἱ βόες ἵστανται, Stabulum.
σταθμοῦχος, ὁ τὰ ἐνοίκια τῆς οἰκίας συνάγων Cenacularius.
σταθμοῦχος γυνὴ ἡ τὸν σταθμὸν παρέχουσα τῇ ἄλλαις, Lanipendens.

Σταῖς,	Adeps.
Στακτή,	Gutta.
σταλαγμός,	Stilla, Stillicidiū, Stalpa.
Στάλικες, τῶν δι-κτύων αἱ στάσεις,	Plagæ. ſingulare nō habet.
Σταμνίον,	Matella.
σταμνίσκος,	Orciolus.
στάμνος,	Matella, Vrceus, Vrna.
Στασιάζω,	Sedicionor.
στασιαστής,	Sediciоſus, Facciоſus.
στάσιμος,	Statiuus.
στάσις, ὁ θόρυβος,	Sedicio.
στάσις, ἡ καταμο-(νή,	Stacio.
στατίων,	Stacio.
Σταυρός,	Patibulum, Crux.
σταυροφόρος,	Crucifer.
σταυρῶ,	Crucificio.
σταυρώσιμος,	Furcifer, Crucifer.
Σταφὶς,	Paſſa.
σταφιδίτης οἶνος,	Sapa.
σταφυλὴ,	Vua.
σταφυλὴ ἀνθρώ-(που,	Columella, Vua.
σταφυλῖνος,	Paſtinax.
σταφυλίνου εἶδος,	Siſer.
Στάχυς,	Spica, Ariſta, Culmus.
Στέαρ,	Spaſſum, Adeps, Pingue
Στέγασις,	Tignacio.
στέγη,	hoc Tectum.
Στεῖρα,	Sterilis.
Στέλεχος,	Stirps, Codex, Robor.
Στέλιον,	Manubrium.
Στέμμα,	Infula, Offula, Mitra.
στέμματα,	Serta. ſingulare non habet.
Στέμφυλον,	Vinacium, Vinacia, Briſa.
στεμφυλίτης,	Vinacium.
Στεναγμός,	Gemitus.
στενάζω,	Gemo, Gemeſco.
Στενὴ ὁδὸς,	Semita, Stiuus, Tramis, Trames.
στενὸν,	Strictum.
στενὸς,	Anguſtus, Strictus.
στενόσημον,	Anguſticlauum.
στενότης,	Anguſtia.
στενοχωρία,	Artacio.
στενοχωρίαι,	Anguſtiæ. ſingulare nō habet.
στενοχωρῶ,	Anguſto.
Στενῶ,	Anguſto.
Στένω, στενάζω,	Gemo, Gemeſco.
Στενωπὸς,	Anguſtiportum, Angiportus, Angulus.
Στέργω,	Diligo.
Στερεοποιῶ,	Conſolido, Conualido.
στερεὸς,	Validus, Solidus, Firmꝰ.
Στέρεσθαι,	Priuari.
Στερέωμα,	Statumē, Firmamētum
Στερηθεὶς,	Priuatus.
στέρησις,	Orbitudo, Orbitas.

στερητικὸς,	Fraudulentus.
στερίσκω,	Depriuo, Priuo, Fraudo
Στέρνιον,	Sterile.
Στέρομαι,	Careo, Careſco, Priuor.
Στερροποιῶ,	Corroboro, Confirmo.
στερρὸς,	Robuſtus, Grauis, Stabilis.
στερρότατος,	Grauiſſimus, Stabiliſſimus.
στερρότης,	Grauitas, Stabilitas.
Στερῶ,	Caſſo, Priuo.
Στέφανος,	Corona, Serta, Sertum.
στεφανῶ,	Corono.
στεφάνωμα,	Stema.
στεφανοπλόκος,	Coronarius.
στεφανηφόρος,	Coronatus.
στέφομαι,	Redimior.
στέφω,	Corono.
Στῆθι,	Siſte.
Στηθιαῖος,	Pectoroſus.
στηθιστὴρ,	Antellina.
στηθόδεσμον,	Pectorale.
στῆθος,	Pectus.
Στήλη,	Cippus, Titulus.
στηλογραφία,	Titulus, Scripcio.
Στήμων,	Stamen.
Στήριγμα,	Firmamentum.
στηρίζω,	Firmo, Confirmo, Obſtineo, Fulcio, Stabilio.
στῆσον,	Siſte.
Στιβαρὸν,	Graue, Grande.
Στιβὰς,	Stramentum.
στιβευτής,	Veſtigator.
στιβεύω,	Veſtigo, Indago.
Στίγμα,	Nota.
στιγμὴ,	Punctum.
στίζω,	Stingo, Punge.
Στιλβὸς,	Splendidus.
στίλβω,	Niteo, Splēdeo, Rutilo.
στῖρα,	Sterilis.
Στίφος,	Caterua.
Στιχάριον,	Tunica.
στιχίδιον,	Verſiculum.
στίχοι ἀμπέλων,	Antes.
στιχοποιῶ,	Verſifico.
στίχος,	Verſus.
Στοὰ,	Porticus.
Στοιβάζω,	Stiuo.
στοιβάσιμος,	Stipabilis.
στοιβαστής,	Stipator.
στοιβὴ,	Stipacio, Stramentum.
Στοιχεῖον,	Elementum.
στοιχειῶ,	Littero.
Στολὴ,	Stola.
στόλος,	Claſſis.
Στόμα,	Os.
στόματος ἔκτασις,	Rictus.
στομαργὸς,	Rabula.
στόμιον,	Orificium, Hoſtium.
στομοκοπῶ,	Maxillo.

στομῶ, Ferrumino.
στόμωμα, Ferramen.
στομωτής, Indurator.
Στοργή, Adfectio.
Στοχάζομαι, Coniector, Cõtemplor, Conicio.
στοχασμός, Coniectura, Contemplacio.
στοχαστικός, Contemplatorius, Coniecturalis.
Στραβός, Strabus, Luſcus.
Στραγγαλίζω, Strangulo.
στραγγαλισμός, Strangulatus.
στραγγουρία, Culbicio, Subſtillacio.
στραγγουρῶ, Culbo, Subſtillo.
στράγξ, Stillicidium.
Στρατεία, Milicia, Sacramentum.
στρατείας χρόνος, Stipendium.
στράτευμα, Exercitum.
στρατεύομαι, Milito, Emereor.
στρατηγία, Magiſtratus, Duumviratus.
στρατηγία ῥώμης, Prætura.
στρατηγὸς ῥώμης, Prætor.
στρατηγός, Magiſtratus, Duumvir.
στρατηλάτης, Magiſter militum.
στρατιώτης, Miles.
στρατιωτικός, Militaris.
στρατιωτικὸς μισθός, Stipendium.
στρατιωτικὸς ὅρκος, Sacramentum.
στρατολογία, Allectus, Dilectus.
στρατόπεδον, Exercitum.
στρατός, Exercitus.
Στρεβλόν, ἐπὶ ξύλου, Curuum, Vncum.
στρεβλός, ὁ μὴ ὀρθὸς ἄνθρωπος, Verſutus, Peruerſus.
στρεβλῶ, Prauo.
στρέμμα, Luxum, Luxacio.
στρεπτός, Torquis, Torques, Tortus.
στρέφω, Torqueo, Verſor, Verto
Στρηνιῶ, Gerrio, Geſtio.
Στρικτός, Strigoſus.
στριφνός, Strigoſus.
Στροβίλινον, Pineum.
στροβιλεών, Pinetum.
στρόβιλος, δένδρον, Pinus.
στρόβιλος, ὁ καρπός, Nucleus.
Στρογγύλος, Globoſus, Rotundus, Teres.
στρογγυλίζω, Conrotundo, Rotundo
στρογγυλότης, Rotunditas.
Στρόμβος, Turbo.
Στρουθίον, Struthio.
στρουθός, Paſſer.

Στρόφιγξ, Cardo.
στρόφος, Tortus, Tortũ, Tormentum, Vertigo, Torſio.
στροφοποιός, reſſor.
στροφοῦμαι, Verticinor.
Στρῶμα, Stragulũ, Stramentum.
στρωματεύς, Puluinar.
στρωμνή, Torus, Sternũ, Toral, Stratus.
στρωννύω, Sterno.
στρῶσις, Stramen, Stratura.
στρῶσις νεκρῶν ἐν πολέμῳ, Strages.
στρωτή, Strata.
στρωτήρ, ἡ λεπτὴ δοκός, Aſſerculus.
στρωτῆρες, Aſſeres.
στρωτής, Strator.
Στυγερός, Inuiſus, Odioſus.
στυγνοποιῶ, Contriſto.
Στῦλος, Columna.
Στύπος, Stips.
στυπίον, Stuppa.
στυπτηρία, Alumen, Aluta.
στυπτηριακὸν δέρμα, Aluta.
στύμμα,
στυφή,
στυφὸς οἶνος, Inſcidus.
Στύραξ,
Στωμυλίαι, Arguciæ. ſingulare non habet.
στωμύλος, Facundus, Lepidus, Dicax.
Συάγριον, Aprinum.
σύαγρος, Aper.
Σὺ αὐτός, Tuipſe, Tumetipſe.
Συβώτης, Subulcus.
Συγγάλακτος, Conlactaneus.
Σύγγαμβρος, Congener.
Συγγομφωμένος, Condentalis.
Συγγελῶ, Conrideo.
Συγγενής, Propinquꝰ, Propinqua.
συγγενὴς ὁ ἐξ ἀρρενογονίας ἀνήρ, Adgnatus.
συγγενὴς γυνὴ ἐξ ἀρρενογονίας, Adgnata.
συγγενὴς ἀνὴρ ἐκ θηλεογονίας, Cognatus.
συγγένεια ἐξ ἀρρενογονίας, Adgnacio.
συγγένεια ἐκ θηλεογονίας, Cognacio.
συγγένεια, καθολικῶς, Propinquitas.
συγγένημα, Nepus.
Συγγιγνώσκω, συνοίδα, Conſcio.
συγγιγνώσκω, συγγνωμονῶ, Ignoſco.

Σύγγονος, Nepus.
Συγγραφεύς, Conſcriptor.
συγγραφὴ, Cõſcripcio, Syngrafum.
Συγκάθεδρος, Adſeſſor.
συγκαθέζομαι, Adſideo, Conſideo.
Συγκαίω, Conflagro.
Συγκαλῶ, Connoco, Concieo.
Συγκαλύπτω, Obnubo.
Συγκάμπτω, Concuruo.
Συγκατάθεσις, Adſenſio, Cõſenſio, Cõſenſus.
Συγκαττύω, Concinno.
Συγκειμένη, Concepta.
συγκείμενος, Comptus, Compoſitus, Compos.
συγκείμενος τὴν διάνοιαν, ὁ μὴ μεμηνώς, Compos mentẽ, Compos mentis. mentis eum compotẽ fuiſſe.
συγκειμένως, Contexte.
Συγκεκόλλημαι, Cohereo.
Συγκεκραμένως, Temperatiſſime, Adtẽperate.
συγκέρασον, Tempera.
συγκεραστὸν, Caldacia, Calda aqua.
Συγκέχρημαι, Coutor.
Συγκεχυμένος, Confuſus.
Συγκινῶ, Concieo, Commoueo, Concito.
Συγκιρνῶ, Tempero, Commiſceo.
Συγκληρονόμος, Coheres.
σύγκληρος, Conſors.
συγκληρώσις, Conſorcium.
Συγκλητικὸς, Senatorius, Senator.
συγκλητικὸς ἀνὴρ ὁ ἔχων πορφύραν, Penulatus.
συγκλητικὸν φόρημα ὁλοπόρφυρον, Prætexta.
συγκλητικὸν φόρημα, Toga.
σύγκλητος, Senatus.
Συγκλείω, Concludo.
Σύγκλειδες,
Συγκλῶ, Confrango.
Συγκόλλησις, Conglutinacio.
συγκολλῶ, Conglutino.
Σύγκοιτος, Concuuina.
Συγκομιδὴ, Collectus.
Συγκοπὴ, Colliſio.
συγκόπτω, Decido, Contũdo, Tundo, Concido.
Σύγκρασις, Temperamentũ, Temperancia.
Συγκρίνω, Comparo, Confero.
σύγκρισις, Comparacio, Collacio.
συγκριτικὸν, Comparatiuum.
Συγκροτῶ, Contineo, Suſtento.
συγκρότησις, Suſtentacio.
Σύγκρουσις, Confligacio.

συγκρούω, Confligo, Concito.
Σύγκτησις, Saltus.
συγκτήτωρ, Compoſſeſſor.
Σύγγνωθι, Ignoſce.
συγγνώμη, Venia.
Συγχαίρω, Congaudeo, Gratulor.
Συγχέω, Confundo.
Συγχρονίζω, Commoror.
σύγχρονος, Coeuus.
Συγχρῶμαι, Coutor.
Σύγχυσις, Confuſio.
Συγχωνεύω, Conflo.
Συγχώρησις, Concedẽcia, Conceſſio, Indulgẽcia, Remiſſio, Inducia.
συγχωρῶ, Cõcedo, Sino, Indulgeo, Remitto.
Συκαλλὶς, Ficecula, Ficedula.
συκάμινος, Morus.
συκάμινα, Mora.
συκῆ, Ficus.
σύκινον ξύλον, Ficulnum.
συκινόφυλλον, Folium ficulneum.
σῦκον, Ficus.
συκοφάντης, Calumniator, Sycofanta.
συκοφαντία, Calumnia.
συκοφορεῖον, Ficarium, Fiſcella.
συκὼν, ὁ τόπος, Ficetum.
συκωτὸν, Ficatum.
Σύλησις, Compilacio.
συλητὴς, Compilator.
Συλλαβαὶ, Apices.
συλλαβὴ, Syllaba.
Συλλαλία, Conloquium.
συλλαλῶ, Conloquor.
Συλλαμβάνω, ἐπὶ γυναικὸς, Concipio.
συλλαμβάνω, βοηθῶ, Suffrago.
συλλαμβάνομαι, συνέχω, Conprendo.
Συλλέγω, Collecto, Cõfero, Colligo.
συλλεκτὸς, Collecticius.
Συλλήβδην, Summatim.
σύλληψις, Concepcio.
σύλληψις, σύνοχεσις, Conprehenſio, Deprehenſio.
σύλληψις, βοήθεια Opitulacio.
Συλλογὴ, Collectio.
συλλογισμὸς, Computacio, Penſacio.
συλλογιστικὸς, Racionalis.
σύλλογος, Cõlocucio, Conloquiũ.
Συλῶ, Compilo, Diſpilo, Expilo.
Συμβαίνει, Euenit, Accidit, Contingit.
συμβαίνω, Accido, Contingo.
Συμβάλλεται, Expedit.
συμβάλλομαι, Expedio, Proficio.
συμβαλλομάχος, Commiſſor pugnæ.

συμβάλλω, Conuenio, Congero, Cõmitto, Congredior, Confligo.
συμβάλλω ἐν πολέμῳ, Confligo, Conſero.
Σύμβασις, Accidencia.
Συμβαστάζω, Conueho.
Συμβεβηκέναι, Obtigiſſe.
συμβῆ, Eueniat, Contingat.
σύμβιος, Coniunx.
συμβιῶ, Conuiuo.
συμβίωσις, Coniugium, Conuiuiũ, Conuictus.
συμβιωτὴς, Conuiua.
Συμβιβάζω, Coago, Confero.
Συμβόλαιον, Inſtrumentum.
συμβολὴ, Commiſſura, Commiſſum, Commiſſio.
συμβολὴ συναρμογῆς, Iunctura.
συμβολὴ, ἐπὶ μάχης, Prœlium, Congreſſio, Confligacio.
σύμβολον, Symbolum, Indicium.
Συμβουλευτικὴ, Suaſoria.
συμβουλευτικὸς, Conſultus.
συμβουλεύω, Conſilio, Suadeo, Autor ſum.
συμβουλὴ, Conſultum, Suaſorium Conſultacio, Suaſio.
συμβούλιον, Conſilium.
σύμβουλος, Conſiliarius, Conſultor Conſiliator, Suaſor.
Συμμαθητὴς, Condiſcipulus.
συμμανθάνω, Condiſco.
Συμμαχία, Auxilium.
σύμμαχος, Auxiliarius.
Συμμεμιγμένον, Commixtum.
Συμμερίζομαι, Compercior.
Συμμετρία, Moderacio, Moderamẽ
σύμμετρος, Modicus.
συμμετρῶ, Modico.
συμμέτρως, Moderate.
Συμμιαίνω, Coinquino.
Συμμιγνύω, Cõmiſceo, Permiſceo.
σύμμικτος, Commixtus.
Συμμολύνω, Coinquino.
Συμμορία, Contubernium, Factio, Collegium.
Συμμύστης, Conſacraneus.
Συμπάθεια, Adfectio, Animi dolor, Miſeracio.
συμπαθὴς, Adfectuoſus.
συμπαθῶ, Miſero.
Συμπαίγνια, Conluſio, Conludio.
συμπαίζω, Conludo.
Συμπαλαίω, Conluctor.
Σύμπαν, Vniuerſitas, Vniuerſum
Συμπαρακαλῶ, Conrogo.
Σύμπας, Cunctus, Vniuerſus.

Συμπάσχω, Compacior.
Συμπατῶ, Concalco.
Συμπείθεται, Obſequitur.
συμπείθω, Perſuadeo.
Συμπεπηγὼς, Confixum.
Συμπεπτωκὼς, Lapſum, Dilapſum, Cõlapſum.
Συμπέρασμα, Terminacio.
Συμπεριέρχομαι, Conluſtro.
Συμπερινοστῶ, Conluſtro.
Συμπεφωνημένον Pactum, Conuentum.
Συμπηγνύω, Configo.
Συμπήσσω, Conlego, Configo.
συμπήσσω πυτί- Coagulo.
Συμπιέζω, (αν, Conpremo.
Συμπίνω, Combibo.
Συμπίπτω, Concado, Cõruo, Con-
Σύμπλασις, Confictio. (cido.
Συμπλεκτικὸς, Coniunctiuus, Copulatiuus.
συμπλέκω, Complecto, Connecto.
Συμπληρῶ, Compleo, Conficio, Conſummo.
συμπλήρωμα, Complementum, Confectio, Cõſummacio.
συμπλήρωσις, Perfectio, Conſummacio.
Συμπλοκὴ, Amplexus, Complexus
Σύμπνευσις, Conſpiracio.
συμπνέω, Conſpiro.
σύμπνοια, Conſpiracio.
Συμποδίζω, Cupplanto.
Συμπολίτης, Compatriota, Cõciuis
Συμπονῶ, Condoleo.
Συμπόσιον, Cõuiuium, Comiſſatũ.
συμπότης, Conuiua, Conpotor.
συμπότρια, Conpotrix.
Συμπράττω,
Σύμπτωσις, ἐπὶ σωμάτων, Strages.
σύμπτωσις, ἐπὶ οἰκοδομῆς, Ruina.
Συμφέρει, Expedit.
συμφέρον, Commodum.
συμφερόντως, Vtiliter.
Συμφοίτησις, Condiſcipulatus.
Συμφορὰ, Caſus, Calamitas, Cla-
Συμφύγιον, Confugium. (des.
Σύμφυτον, τὸ πολύφυτον, Amenum, Opacum.
σύμφυτον, βοτάνη τις,
Συμφυσῶ, Conflo.
Συμφωνία, Adſenſus, Conſonácia, Conſenſus, Conuenientia, Concentus.
σύμφωνον, συνθήκη, Pactum, Compactum, Conuentũ, Conuenticulum, Pactio.

σύμφωνον, ἐπὶ γραμμάτων, Conſonans.
σύμφωνος, Cõcinnus, Compactus.
συμφώνως, Conuenienter.
συμφωνῶ, Cõſono, Pacto, Pepigero, Paciſco, Cõuenio.
Συμψηφίζω, Computo.
συμψηφιστὴς, Computator.
σύμψηφος, Computator.
Σὺν, Con
Συνάγαγε, Confer, Coge.
Συναγελασμὸς, Congregacio, Adgregacio.
Συναγοράζω, Coemo.
Συνάγχη, Angina.
Συνάγω, Coago, Cõgero, Recolligo, Confero, Cõgrego, Colligo, Adgrego, Redigo.
συναγωγὴ, Collegium, Collectus, Cõuentus, Conciliũ.
Συναγωνίζομαι, Opitulor, Concerto.
Συνάδω, Concino.
Συναθροίζω, Glomero, Congero, Cõglomero, Conglobo, Colligo, Adgrego, Cõgrego.
συνάθροισις, Cõglomeracio, Cœtus, Congregacio, Adgregacio, Agmen.
Σύναιμος, Conſanguineus.
Συναίνεσις, Conſenſio, Adſenſus, Conſenſus.
συναινῶ, Adſentio, Conſentio.
Συνακμάζω, Inoleſco.
Συνακολουθῶ, Conſequor.
Συναλήθω, Commolo.
Σύναλος, Conſalineus.
Συναλγῶ, Condoleo.
Συναλλαγὴ, Contractus.
συνάλλαγμα, Commercium.
συναλλάσσω, Contraho, Cambio.
Συναναβαίνω, Conſcendo.
Συναναγκάζω, Concogo.
Συνανακλίνομαι, Concubo.
Συναναπίπτω, Concubo.
Συναναστρέφομαι, Conuerſor.
συναναστρέφω, Conuerto.
συναναστροφὴ, Conuerſio.
Συναντῶ, Obuio.
Σύναξις, Collectum.
Συναπελεύθερος, Conlibertus.
Συναποθνήσκω, Commorior.
Συναπτικὸς, Copulatiuus, Cõiugalis
συναπτὸς, Continuus, Connexus.
συνάπτω, Adnecto, Copulo, Iungo, Coniungo, Coaduno, Coeo.
Συναριθμῶ, Adnumero, Connumero.
Συναρμόζω, Compagino.
συναρμολογῶ, Compagino.
συνάρμοσις, Compaginatus.
Συναρπαγὴ, Obrepcio.
συναρπάζω, Conripio, Obripio, Obrepo.
Συναρχία, Collegium.
συνάρχων, Collega.
Συναύξησις, Coauctio.
συναύξομαι, Inoleſco.
συναύξω, Coaugeo.
Συναφὴ, Series, Coniunctio, Cõiugium, Copulatus.
συναφθὲν, Vnitum.
συναφία, Contextus, Cõiunctio, Continuacio, Conſorcium, Copulacio.
Συναχθὲν, Adunatum.
Συνάχθομαι, Condoleſco.
Συμβαστάζω, Conueho.
Συμβίωσις, Conuictus.
Συνδακρύω, Conlacrymo.
Σύνδειπνος, Conuiua, Concena.
Σύνδενδρος, Arbuſculoſus, Ramoſus Virgil. in Bucolicis.
Συνδέσμιος, Conuinctus.
σύνδεσμος, Coniunctũ, Colligacio.
σύνδεσμος, τὸ μέρος τοῦ λόγου, Coniunctio.
συνδεσμῶ, Colligo, Adnecto.
Συνδιαιτῶμαι, Cõmoror, Conuerſor.
Συνδιαλέγομαι, Conloquor.
Συνδιατρίβω, Cõmoror, Conuerſor.
Σύνδικος, Defenſor.
συνδικῶ, Defendo.
Συνδυασμὸς, Conluſio.
Συνδοκεῖ, Conſentit.
Σύνδουλος, Conſeruus.
Συνδρομὴ, Concurſus.
Συνέβη, Contigit, Accidit.
Συνεγγίζω, Adpropinquo.
σύνεγγυς, Conminus, Continuũ.
Συνεγείρομαι, Conſurgo.
Συνεγκωμιάζω, Conlaudo.
Συνέδριον, Conſeſſus, Concilium.
συνεδρεύω, Concilio.
σύνεδρος, Conciliarius, Adſeſſor.
Συνεζευγμένος, Adnexus.
Συνεθέμην, Pepigi.
Συνεθίζω, Conſueſco, Adſueſco.
συνειθισμένος, Conſuetus.
Συνείδησις, Conſciencia.
συνειδυῖα, Conſcia.
συνειδὼς, Conſcius.
Σύνειμι, Conuerſo.
Συνειπῶ, Compremo.
Συνείρω, Conſero.
Συνεισφέρω, Collacionẽ facio, Confero.

συνεισφορά, Collacio.
Συνέκδημος, Comis.
συνεκδημία, Comitatus.
συνεκδημῶ, Comitor.
Συνέλαβεν, ἐπὶ γυναικός, Concepit.
Συνέλασις, Compulſio.
συνελαύνω, Compulſo, Adigo.
Συνελέγχω, Coarguo, Confuto.
Συνέλευσις, Conuencio.
Συνέλκω, Contraho.
Συνέμπορος, Commercator.
Συνεορτάζω, Concelebro.
Συνεπαινῶ, Conlaudo.
Συνεπαίρω, Contollo.
Συνεπερείδομαι, Connitor.
Συνεπισχύω, Adiuuo.
Συνεργάζομαι, Cooperor.
συνεργεῖον, Officina.
συνεργός, Confector.
συνεργῶ, Subpedito.
Συνέρπω, Conrepo.
Συνέστηκα, Conſiſto, Adſiſto.
συνεστηκώς, Conſtans.
Συνεστίασις, Conuiuium.
συνέστιος, Conuiua.
συνεστιῶμαι, Conuiuor.
Συνεστραμμένη ὁμιλία, Tortiloquium. (tis.
Συνεστώς, Compos, Compos mé-
Συνεσφιγμένος, Conſtrictus, Obſtrictus
Συνεταξάμην, Conſtitui.
Συνετός, Prudens.
συνετῶς, Prudenter, Sapienter.
Σύνευνος, Coniunx.
Συνδέχομαι, Coopto.
Συνεφώνησα, Pepegi.
Συνεχές, Frequentatum.
συνεχέστερον, Sepius, Continencius.
συνεχέστατα, Sepiſſime.
συνεχής, Continuus, Frequentatꝰ, Adſiduus, Frequẽs.
συνεχὴς ἀπόθεσις, Adloncinacio, Continuacio.
συνέχεια, Frequẽcia, Continuacio
συνεχείας δηλωτικόν, Frequentatiuum.
συνέχομαι, Oppremor.
συνέχω, Tento, Conhibeo, Preſſo, Conprendo, Coarto, Opprimo, Comprimo.
συνέχων, Continens.
συνεχῶς, Adſidue, Continuatim, Frequenter.
Συνέψω, Concoco.
Συνζευγνύω, Coniungo.
συνζευκτικός, Coniunctiuus, Subiunctiuus, Copulatiuus.

Συζήτησις, Conqueſtio.
συζητητής, Conquiſitor.
συζητῶ, Conquiſito.
Συζυγία, Coniunctio.
σύζυγος, Coniunx.
Συζῶ, Conuiuo.
Συνήγορος, Aduocatus, Rogatus, Patronus.
συνηγορία, Aduocacio.
συνηγορῶ, Patrocinor.
Συνήδομαι, Gratulor.
Συνήθεια, Conſuetudo.
συνήθες, Conſuetum, Solenne.
συνήθης, Conſuetus, Adſuetus.
Συνηθροισμένος, Concretus, Conglomeratus, Congregatus.
Συνήθως, Sollenniter.
Συνῆκα, ἐνόησα, Intellexi.
Συνηλῶ, Conclauo.
συνήλωσις, Conclauacio.
Συνημμένον, Connexum.
Συνηνωμένος, Coherens, Continuatus
Συνηρεφής, Amenus.
Συνηρμοσμένος, Conpactus.
Συνηυξημένος, Concretus.
Συνηχῶ, Conſono, Concrepo.
Σύνθεμα, Sigillum, Euectio.
σύνθεσις, Conpoſicio, Confixio.
σύνθετος, Conpoſitus.
Συνθεωρῶ, Concerno.
Συνθήκη, Conpactio, Pactio, Conceptum, Sponſio, Pactum, Fedus.
συνθηκοφύλαξ, Sculua.
Σύνθημα, Inſigne.
Συνθλίβω, Comprendo, Compri-
Συνθλῶ, Contundo. (mo.
Συνθραύω, Confrango.
Σύνθρονος, Adſeſſor.
Συνειδώς, Conſcius.
Συνιέναι, Conuenire, Coire.
Συνίημι, Intelligo.
Συνιππία, ἀγέλη ἵππων, Equicium.
Συνίσταμαι, Conſto, Adſiſto.
συνίστημι, Conſiſto.
συνιστῶ, Adſiſto.
συνιστῶ, παρατίθημι, Commendo.
Συνίστωρ, Conſcius.
Συγκληρονόμος, Coheres.
Συνλαλῶ, Conloquor.
συλλαμβάνομαι, βοηθῶ, Opitulor, Suffrago.
συλλαμβάνομαι, συνέχω, Opprimo, Conprehendo. (do.
συλλαμβάνω, Concipio, Conprehen-
Σύλλογος, Conlocucio, Conloqui-
Συννέμω, Compaſco. (um.

Συννεφὲς,	Nubilum.
Συννομεὺς,	Compaſtor.
Σύννους,	Cogitabundus.
Σύννυμφος,	Conſponſus, Ianitrix.
Συνξύω,	Conrado.
Συνοδεύω,	Comitor.
συνοδία,	Comitatus.
συνοδοιπόρος,	Comes.
σύνοδος, ὁ συνοδεύων,	Comes.
σύνοδος, ἀνθρώπων συνέλευσις,	Conuentus, Cœtus.
σύνοδος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν,	Concubitum.
Συνόδους, ὁ ἰχθὺς,	Dentis, Dentex.
Σύνοιδα,	Conſcio.
Συνοικέσιον πόλεως	Contubernium.
συνοικέσιον ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς,	Coniugium, Matrimonium.
συνοικία,	Conclauum, Conclauia, Inſula.
σύνοικος, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς,	Coniunx.
σύνοικος, ὁ ἅμα οἰκῶν,	Cohabitator.
συνοικῶ,	Cõmaneo, Conhabito.
Συνοίσειν,	Conferre, Expedire.
Συνομιλῶ,	Conloquor.
Συνόμνυμι,	Coniuro.
Συνομολογῶ,	Confiteor.
Συνορία,	Confinium.
Συνορῶ,	Conſpicio.
Συνουλῶ,	Cicatricem facio.
Συνουσία,	Coicio, Conuencio.
συνουσία κοίτης,	Concubitus, Cœtus.
συνουσιάζω,	Coeo, Cubito.
Συνοχεὺς, ὁ συνέχων,	
συνοχὴ,	Preſſus, Compreſſus.
Συνοχοῦμαι,	Conueho.
Σύνοψις,	Taxacio.
Συμπολίτης,	Conciuis.
Συνράπτω,	Suto, Conſuo.
συνρεραμμένον,	Sutum, Conſutũ, Conſertum.
Συνρήσσω,	Confligo.
Σύνροια,	Conplubium.
σύνρους,	Conplubium.
Σύνσιτος,	Concibus.
Συνσείω,	Concucio.
Συνσκέπω,	Cooperio.
Συνσκευάζομαι,	Concinno.
συνσκευαστὴς,	Facionarius.
συνσκευὴ,	Concinnacio.
Συνσκηνία,	Contubernium.
σύνσκηνος,	Collega, Cõtubernalis.
Συνσκιάζω,	Opaco, Obumbro.
συνσκίασις,	Obumbracio.
σύνσκιον,	Amenum, Opacum.
Συνσπείρω,	Conſero.
Σύνσχες,	Comprime.
Συνσταδὴν,	Comminus.
συστατικὴ,	Commendaticia.
σύστασις,	Commendacio.
συνστάτης,	Capriolus.
Συνστέλλω,	Conripio.
Σύστηθι,	Conſiſte.
σύστημα,	Globus, Cõtubernium, Caterua, Factio, Collegium.
Συνστρατεύομαι,	Conmilito.
συνστρατιώτης,	Conmiles.
Συνστοιβάζω,	Conſtipo.
Συνστρέφω,	Conglomero, Conuerto, Colligo.
συνστροφὴ,	Globus, Caterua.
συνστροφὴ ἀνέμου,	Procella.
Συνσφίγγω,	Coarto, Cõſtringo, Depreſſo.
Συνσφραγίζω,	Conſigno.
Συνσχηματίζω,	Conformo.
Συνσχίζω,	Conſcindo.
Συνσωρεύω,	Confoſſo, Coaceruo.
Συνταγὴ,	Conſtitucio.
συνταγὴ μετὰ παραγγελίας,	Condictio.
σύνταγμα, ἐπὶ βιβλίου,	Conſtitutum.
σύνταξις, ἐπὶ βιβλίου,	Series, Conſtitutum.
σύνταξις, σύνθεσις δύο ἰνῶν,	Compactio.
Συνταράσσω,	Conturbo, Concito.
Συντάττομαι,	Conſtituo.
Συντεθειμένον,	Compactũ, Cõmiſſum.
Συντεθλιμμένος ἤγουν συνεπτυσμένος ἄργυρος,	Conliſum argentum.
Συντείνω,	Contendo.
Συντελεσθὲν,	Confectum.
συντελεστὴς,	Tributarius.
συντέλεια, τὸ ἐπίταγμα,	Tributum.
συντέλεια, τὸ συμπλήρωμα,	Conſummacio.
συντελῶ τέλος τι,	Adtribuo.
συντελῶ, τὸ πληρῶ,	Conficio, Conſummo.
Συντέμνω,	Concido, Compendio.
Συντεταγμένος,	Præparatus.
Συντετιμημένος,	Eſtimatus.
Συντετριμμένος,	Confectus, Attritus, Tribulatus.
Συντεχνίτης,	Eiuſdẽ artis confector.

Συντηρῶ,

Συντηρῶ,	Conſeruo.
Συντίθημι, συναινῶ,	Pacto, Paciſcor, Pago, Cōpago, Conſencio.
συντίθημι, ἐπὶ συνθέσεως,	Compono.
Συντιμῶμαι,	Eſtimo.
Συντινάσσω,	Concucio.
Συντομία,	Compendium.
συντομίδα,	hæc Teſſera. ſingulariter non dicitur.
σύντομος,	Compendioſus.
σύντομος ὁδὸς,	Compendiaria.
συντόμως,	Breuiter.
Συντρέχω,	Concurro, Succurro.
Συντριβή,	Contricio.
συντρίβω,	Cōflicto, Cōcucio, Cōtribulo, Obtrito, Adtero, Cōtero, Cōtundo.
Σύντροφος, (ξις,	Cōcibus, Cōlactaneus.
Συντυχία, ἡ ἔντευξις,	Conuentus.
συντυχία, ἡ κατὰ τύχην ἔκβασις	Caſus.
Συνυμνῶ,	Concano.
Συνυφαίνω,	Contexo.
συνύφασμα,	Contextus.
Σύμψαλμα,	Concentus.
Συμψηφιστής,	Computator.
σύμψηφος,	Computator.
Συνῳδία,	Concentus.
Συνώθησις,	Compulſio.
συνωθῶ,	Contrudo, Compulſo.
Συνωμία,	Scapula.
Συνωμοσία,	Coniuracio.
Συνωνή,	Cōparacio, Cōmerciū.
συνωνητής,	Comparator, Commerciarius.
συνωνοῦμαι,	Coemo.
Συνωρίδες,	Bigæ. ſingulare non habet.
Συοβοσκός,	Subulcus.
συοφορβός,	Subulcus, Porcinus.
Συρίγγιον, τὸ ἕλκος,	
συριγμός,	Sibilus.
συρίζω,	Sibilo.
σύριγξ, ὁ αὐλός,	Fiſtula.
σύριγξ κρήθρας,	Fiſtula.
συριστής,	Fiſtulator.
Σύρσις,	Tractus, Tractio.
Συρφετός,	Turba.
Σύρω,	Traho.
Σῦς,	Sus.
συφεός,	Suile, Hara. ſingulariter tantum declinabitur, & eſt femininū, hæc Hara.
Συχνός,	Spiſſus.
συχνῶς,	Crebro, Aſſidue.
Σφαγεύς,	Occiſor.
σφαγή,	Occiſio, Cedes, Iugulus, hoc Iugulum.
σφαγιάζω,	Macto.
σφαγίς,	Cultrum.
σφάζω,	Iugulo, Interimo, Cedo, Occido, Neco.
Σφαῖρα,	Pila, Globus.
σφαιριστής,	Pilarius.
σφαιροειδής,	Globoſus, Pilarius.
σφαιροπαίκτης,	
σφαίρωμα,	Lumbus.
Σφαλερός,	Titubans.
σφάλλομαι,	Titubo.
σφάλλω,	Decipio.
σφάλμα,	Vicium.
Σφᾶς αὐτούς,	Semetipſos.
Σφενδάμνινος,	Acernus.
σφένδαμνος,	Acer.
Σφενδόνη,	Funda.
σφενδονήτης,	Fundator.
Σφετερίζομαι,	Peculor.
σφετερισμός,	Vſurpacio.
σφετερισμὸς δημοσίων χρημάτων,	Peculatus.
Σφήκωμα,	Nodus.
Σφήν,	Cuneum, Cuneus.
Σφήξ,	Grabro, Crabro, Veſpa.
Σφίγγω,	Stringo, Preſſo.
σφιγκτήρ,	Strictorium.
σφιγκτός,	Strictoſus.
σφίγξις,	Strictura.
Σφίσιν αὐτοῖς,	Sibimet.
Σφόδρα,	Vehementer, Valide.
σφοδρός,	Acer, Vehemens, Retorrens, Acerbus, Alacris
σφοδρότης,	Aceruitas, Vehemencia, Acrimonium, Alacritas, Aceruacio.
σφοδρῶς,	Vehementer.
Σφόνδυλος,	Verticillum.
Σφραγὶς διὰ γλυφίδος,	Sigillum.
σφραγίζω,	Signo, Obſigno, Conſigno.
σφραγίς,	Signum, Obſignacio, Sigillum.
σφραγιστήριον,	Signaculum, Signatoriū
Σφυγμός,	Turges.
σφύζει,	Palpitat.
Σφῦρα,	Malleum, Malleus.
σφύραινα, ἰχθύς,	Sudis.
σφυρίον,	Malleus.
σφυροκόπος,	Malleator.
Σφυρὸν ποδός,	Planta.
Σχεδία,	Ratis.
σχεδιάζω, χειρονομῶ,	
σχεδιάζω, παρὰ χρῆμα λέγω,	Ex tempore dico.

σχέδιον, Ex tempore dictum.
σχεδὸν, Fere, Ferme, Pene, Propemodum.
Σχέσις, Habitus, Habitudo.
Σχετλιάζω,
σχετλιασμὸς, Interiectio.
σχέτλιος, Inportunus, Reportunus.
σχετλίως, Egre.
Σχῆμα, Figura, Cultus, Habitus.
σχηματίζω, Figuro.
Σχίζα,
σχίζω γῆν, Hiulco, Scindo.
σχίζω ἱμάτιον, Scindo.
σχίζω ξύλον, Findo.
Σχῖνος, Lentiſcum, Lentiſcus.
Σχίσμα, Sciſſura, Sciſſus.
Σχοινᾶς, Reſor, Reſticularis.
σχοινίον, Funis, Reſtis, Rudeſcolū
σχοινοβάτης, Funambulus.
σχοινοπλόκος, Reſticularis, Reſtio.
σχοινοπώλης, Spartarius.
σχοῖνος, Funis.
Σχολάζουσα, Vacua.
σχολάζω, Vaco.
σχολάζων, Vacuus.
σχολάζων τόπος, Area.
σχολαῖος, Ocioſus, Vacuus.
σχολαίως, Ocioſe.
σχολὴ, Vacancia, Ocium.
Σώζω, Saluo.
Σωλὴν, Fiſtula, Tubus, Imbrix.
Σῶμα, Corpus.
σῶμα γεροντικὸν Vietum.
σωμασκία, Corporatura.
σωματέμπορος, Venaliciarius, Mango.
σωμάτιον, Membrana.
σωματικὴ νομὴ, ἡ παράδοσις, Incorporacio.
σωματικὸς, Corporalis.
σωματοφθόρος,
σωματοφύλαξ, Satellis, Stipator.
Σῶος, Incolumis, Soſpes, Saluus.
Σώρευσις, Cumulacio.
σωρεύω, Aceruo, Aggero, Congero.
σωρηδὸν, Aceruatim, Cōceruatim
σωρίτης, Cauillacio.
σωρὸς, Cumulus.
σωρὸς γῆς, Rudus, Agger.
Σῶσόν με, Saluum me fac.
σωτὴρ, Saluator, Conſeruator.
σωτηρία, Saluificacio, Incolumitas, Salus.
σωτήριος, Salutaris, Salubris.
σωτηριώδης, Saluberrimus.
σωτηριωδῶς, Salubriter, Salutariter.
Σωφρονίζω, Conpeſco.
σωφρονισμὸς, Conpeſcacio.

σωφρονισμὸς, ἐπὶ ἡμαρτίαις, Coercicio.
σωφρόνως, Sobrie, Caſte.
σωφροσύνη, Modeſtia, Pudicicia.
σώφρων ἀνὴρ, Pudicus, Caſtus.
σώφρων γυνὴ, Pudica, Caſta.

T

Τὰ αὐτὰ, Eadem.
Τάβλα, Tabula.
ταβλίζω,
ταβλιστὴς,
ταβλοπάροχος,
ταβουλάριος, Tabularius.
Ταγγὸν, Rancum.
Ταγηνίζω, Frigo.
τάγηνον, Sartago. (Factio.
Τάγμα, Legio, Agmen, Globus,
ταγματικὸς, Legionarius.
τάγματος στρατιωτικοῦ ἡγούμενος, Legionarius.
τάγμα, τὸ στρατιωτικὸν σημεῖον, Vexillum.
Τὰ δημόσια, Reſpublica.
τὰ ἑαυτοῦ, Sua.
τὰ ἴδια, Sua, Suametipſa.
τὰ κοινὰ, Res communes.
Τακτικὸς, Ordinarius, Diſpoſitus.
τακτικῶς, Ordinate.
Ταλαιπωρία, Miſeria, Erumna.
ταλαίπωρος, Miſer.
Τάλαντον, Talantum.
Τάλαρος, Calathus, Fiſcella.
Τάλας, Miſer.
Ταμιακὸς, Fiſcalis.
ταμίας, Queſtor.
ταμιεῖον τὸ δημόσιον, Fiſcus, Erarium.
ταμιεῖον τὸ ἰδιωτικὸν, Cellariū, Cella Proma, Penuarium, Penum, Promptuarium.
ταμίευσις, Fiſcacio, Proſcripcio.
ταμιεύω, Fiſco, Proſcribo.
ταμιοῦχος, Penarius, Confiſcator, Cellarius.
Ταξίαρχος, Ordinarius, Manipularius.
τάξις, δύναμις, Vicem.
τάξις ἄρχοντος, Officium, Apparacio.
τάξις, Ordo.
τάξις πράγματος ἢ λόγου, Series.
ταξιώτης, Apparitor, Officialis.
τάξις στρατιωτικὴ, Collegium, Legio, Chorus.
τάξις πολεμικὴ, Cuneum, Tagma, Cuneus Exercitus.
Ταὼς, Pauo.
Ταπεινὸς, Humilis.

ταπεινότης,	Humilitas.
ταπεινοφρονῶ,	Humiliter ſapio.
ταπεινοφροσύνη,	Humilitas, Humiliacio.
ταπεινόφρων,	Humiliter ſapiens.
ταπεινῶ,	Humilio.
ταπείνωσις,	Humilitudo, Humiliacio.
τάπης,	Tapetum.
ταρακτικὸς,	Turbidus.
ταράσσω,	Turbo.
ταραχὴ,	Turba, Turbacio, Tumultus.
ταραχώδης,	Aſper, Turbatus.
ταριχεύω,	Salſo.
ταριχεύω νεκρὸν	Polingo.
ταρίχευσις,	Salſacio.
ταριχηρὸν,	Perſalſum.
ταρίχιον,	Salſamen.
τάριχος,	Salſamentum, Salſus.
ταριχοπώλης,	Salſamentarius.
ταρσὸς τοῦ ποδὸς,	Planta.
τάσις,	Tencio.
τὰ σφέτερα,	Suamet, Suametipſa.
τὰ τελευταῖα,	Poſteriora.
ταύρειος ἀσκὸς,	hoc Culleum.
ταῦρος,	Taurus.
ταῦτα,	Ea, Hæc.
ταύτῃ,	Hac, Iſta.
ταύτῃ κἀκεῖσε,	Hac illac.
ταυτολογία,	Stummia.
ταφὴ,	Sepultura, Humacio.
τάφος,	Sepulchrum, Sepultus, Tumulus, Buſtũ, Fouens humus.
ταφροβολῶ,	Foſſam duco.
τάφρος,	Foſſa, Sepes, Foſſatum.
τάφρωσις,	Vallatus.
τάχα,	Fortaſſe.
ταχέως,	Cito, Mature, Velociter, Celeriter.
ταχέως πάνυ,	Præmature.
τάχιον,	Citius.
ταχυδρόμος,	Curſor.
ταχύνω,	Celero, Maturo.
ταχύπους,	Alipes.
ταχὺς,	Celer, Citus, Velox.
ταχύτερον,	Ocius, Cicius, Celerius, Velocius, Maturius.
ταχύτατα,	Celeriſſime, Celerrime.
ταχύτατος,	Velociſſimus.
ταχύτης,	Celeritas, Velocitas.
τε,	Que, Atque.
τεθαμμένος,	Sepultus.
τεθλιμμένος,	Preſſus.
τεθνηξόμενος,	Moribundus.
τέθριππον,	Quadriga.
τεθρυλλημένος,	Volgatus.
τείνω,	Tendo, Tento.
τείχη,	hæc Menia. ſingulare non habet.

τειχίζω,	Communio, Munio.
τεῖχος,	Murus. non declinabitur.
τέκῃ,	Suſtulerit.
τεκμαίρομαι,	Argumentor, Conicio.
τεκμήριον,	Coniectura, Argumentum, Exemplum.
τέκνα,	Liberi. pluraliter tãtum declinatur.
τεκνογονία,	Creacio filiorũ.
τέκνον,	Gnatum, Gnatus: Natum, Natus.
τεκνοκτονία,	Gnaticidium.
τεκνῶ,	Gnato, Creo.
τεκταίνω,	Fabrico.
τεκτονεῖον,	Fabrica.
τέκτων,	Faber, Faber tignarius, Faber lignarius.
τέλειον,	Perfectum, Finitum.
τέλειος,	Perfectus, Integer.
τελειότερον,	Perfectius.
τελειῶ,	Perficio, Finio, Cõficio, Conſummo.
τελείωσις,	Perfectio.
τελειοῦμαι,	Perficior.
τελεσιουργία,	Perfectio.
τέλεσμα μικρὸν,	Collibum.
τελεσφόρος,	
τελετὴ,	Conſecracio.
τελευταία βούλη-(σις,	Elogium.
τελευταῖος,	Extremus, Nouiſſimus, Poſtremus, Suprem⁹.
τελευτὴ,	Deceſſus, Obitus, Defunctio.
τελευτήσας,	Defunctus, Rebus humanis exemptus.
τελευτῶ,	Decedo, Defungor, Obeo.
τέλος,	Penſio, Penſum. Terminus.
τέλος δημόσιον,	Vectigal, Tributum.
τέλος ἐν λιμένι,	Portorium.
τέλος πύλης,	Portarium.
τέλος, πέρας,	Terminus, Finis, Limes
τελώνης,	Publicanus, Vectigaliũ conductor.
τελώνιον,	Vectigalium, Telonatũ, Mancipatum.
τέμαχος,	Copadium, Fruſtum.
τέμε,	Incide.
τέμενος,	Tempulum, Fanum.
τέμνω,	Seco, Incido, Præcido, Dicido, Reſeco.
τέναγος,	Vadum.
τεναγώδης,	Vadoſus.
τενία, φασκία,	Faſcia.
τένων,	Ceruix.
τέρας,	Monſtrum, Portẽtum, Prodigium, Frumẽ, Oſtentum.

τερατολόγος,	Prodigioſus, Portentuoſus.
τερατολογῶ,	Portendo.
τερατοσκόπος,	Hariola.
τερατώδης,	Monſtruoſus, Portẽtuoſus, Prodigioſus.
Τέρετρον,	Foraculum, Perforaculum.
τερηδὼν, εἶδος φλυκταίνης,	
Τερπνὸς,	Iocundus, Amandus, Delectator, Delectabilis.
τερπνότατος,	Iocundiſſimus.
τερπνῶς,	Iocunde.
τέρπομαι,	Delector.
τέρπω,	Delecto.
τέρψις,	Delectacio, Oblectacio.
Τέσσαρες,	Quatuor.
Τεταγμένος,	Ordinatus.
τεταγμένως,	Ex ordine.
τέταγμαι,	Ordinatus ſum.
Τεταμένος,	Tentus.
Τεταπεινωμένος,	Summiſſus.
Τεταραγμένος,	Turbatus, Turbulentus.
Τεταριχευμένος,	Salſatus.
Τεταρταῖος,	Quartana.
τεταρτημόριον,	Quadrans.
τετάρτης ἡμέρας,	Nudiusquartus.
τέταρτον, ἐπὶ ἀριθμοῦ,	Quartum.
τέταρτον, ἐπὶ σταθμοῦ,	Quadrans.
τέταρτον οὐγκίας,	Sicilicium.
Τετηγμένος,	Liquefactus.
τετηκὼς,	Vietus, Marcidus, Marcens.
Τετιμημένος,	Honorem adeptus, Honoratus.
Τετμημένος,	Sectus.
Τετορνευμένος,	Celatus.
Τετράγωνος,	Quadrus, Quadra, Quadratus, Quadrata.
τετράγωνον,	Quadrum, Quadratum.
τετραγώνως,	Quadratim.
τετραγωνίζω,	Quadro.
τετράδιον,	Quaternio.
τετράδραχμον,	Tetradrachmum.
τετραετία,	Quadriennium.
τετραετὴς,	Quadrinus.
τετραήμερον,	Quadriduum.
τετραμερῶς,	Quadripertito, Quadrifariam.
τετράκις,	Quater.
τετρακόσια,	Quadringenta.
τετράλινον,	
τετραμηνιαῖος,	Quadrimenſtruus.
τετράμορφος,	Quadriformis.
τετραοδία,	Quadriuium.

τετράοδον,	Quadriuium.
τετραούγκιον,	Triens.
τετραπλῆ,	Quadruplex.
τετραπλοῦν,	Quadruplum.
τετραπλῶς,	Quadrifariam.
τετράποδον,	Quadrupes.
τετραποδίζω,	Quadrupedo.
τετράπυλον,	Quadriuium.
τετραπωλία,	Quadrigæ. ſingulare nõ habet.
τετράρυθμον,	Completus.
τετρὰς,	Quaternio.
τέτραστον,	Atrium.
τετράσχιστος,	Quadrifidus.
Τετραυματισμένος,	Vulneratus, Exulceratus.
Τετραχῶς,	Quadrifariam, Quadripertito.
Τετρημένος,	Perfoſſus.
Τετριμμένος,	Tritus.
Τετριχωμένος,	Setoſus.
Τετρυγημένος,	Vindemiatus.
Τετρυπημένος,	Perfoſſus.
Τετρωμένος,	Saucius, Cruentus.
Τερέβινθος,	Terebinthus.
Τέττιξ,	Cicada.
Τετυλωμένος,	Calloſus.
τετύλωμαι,	Calleo.
Τετυπωμένος,	Formatus.
Τευθὶς,	Lolligina.
Τεῦχος,	Volumen.
Τέφρα,	Cinus, Cinis.
Τεχθεὶς,	Natus, Creatus, Genitus, Progenitus, Editus.
Τεχνάζομαι,	Commentor.
τέχνασμα,	Commentum.
τέχνη,	Ars, Artificium.
τεχνικὸς,	Artificialis.
τεχνικῶς,	Artificialiter, Fabre.
τέχνιον,	Artificium.
τεχνίτης,	Artifex, Faber.
Τέως,	Duntaxat, Interim.
Τῇ ἄνω,	Suſum verſum.
Τήβεννος,	Toga, Trabea.
τηβεννοφόρος,	Togatus.
Τηγανίζω,	Frigo.
τηγανιστὸν,	Frictum.
τήγανον,	Sartago.
Τῇδε κἀκεῖσε,	Huc & huc.
Τῇ ἐν ὀφθαλμοῖς πίστει,	Oculata fide.
τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ,	Poſtero die.
τῇ ἰδίᾳ προαιρέσει,	Vltro, Sponte.
τῇ ἰδίᾳ δυνάμει,	Sua arte.
Τηκεδὼν,	Tabes. plurale non habet.
τήκομαι,	Marceo, Marceſco, Liquor, Tabeſco.

τήκω,	Tabo, Marceo.
τήκω, ἐπὶ κηροῦ,	Liquefacio.
Τηλαυγὴς,	Lucidus, Præfulgens.
Τηλικοῦτος,	Tantus.
Τῆλις,	Fœnugræcum.
Τημελῶ,	Colo.
Τηνικαῦτα,	Tum, Tunc.
Τὴν ταχίστην,	Actutum, Quamprimũ Quamocius, Quam celeriſſime, Propediẽ
Τῆξις,	Tabida.
Τῇ παρελθούσῃ ἡμέρᾳ,	Præterito die.
τῇ πίστει ἐγχειρίζω,	Fidei committo.
Τηρητὴς,	Seruator.
τηρῶ,	Seruo.
Τῇ σήμερον ἡμέρᾳ	Hodierno die.
τῇ τυχούσῃ,	Cuipiam.
τῇ ὑστέρᾳ ἡμέρᾳ,	Poſtero die.
τῇ χθὲς ἡμέρᾳ,	Heſterno die.
Τί,	Quid, Aliquid: Quod, Quoddam.
Τίγρις,	Tigris.
Τιθασὸς,	Cicur.
τιθασεύω,	
Τίθημι,	Loco, Pono.
Τίκτεται,	Editur.
Τίκτομαι,	Enaſcor.
Τίκτονται,	Progenerantur.
Τίκτω,	Pario, Gigno, Creo, Procreo.
Τίκτω, ἐπὶ ἄρρενος,	Suſcipio.
Τίλλω,	Vello, Opilo.
Τίλμα,	Volſura.
Τιλμὸς ὀστρίων,	Enuleſtiniũ, Enuleſtio
Τιμὴ, ἐπὶ ἀξίας,	Honor, Honeſtas, Honos.
Τιμὴ ἀγορᾶς,	Precium.
Τιμὴ, τὸ ἐπὶ συνηγορίᾳ διδόμενον,	Honorarium.
Τίμημα,	Cenſus.
Τιμητὴς παρὰ Ῥωμαίοις ἀρχὴ φροντίσματος	Cenſor.
Τιμητικὸς,	Honorificus, Honorarius.
Τίμιον,	Carum, Precioſum, Honorificum.
Τιμιότης,	Caritas, Honorificẽcia.
Τίμιος ἄνθρωπος,	Carus, Honeſtus.
Τίμιος λίθος,	Precioſus lapis, Precioſa gemma.
Τιμιώτατος,	Cariſſimus, Honeſtiſſimus, Honorificentiſſimus.
Τιμωρηθεῖσα,	Multata, Punita.
Τιμωρία,	Supplicium, Pena, Tormentum, Vltus, Vlcio, Coẽrcicio.
Τιμωρὸς,	Penus, Vltor, Vltrix.
Τιμωροῦμαι,	Punio, Vlciſcor, Cohērceo.
Τιμῶ,	Honoro, Honorifico.
Τινὰ,	Quem, Quendam.
Τινὰ δήποτε,	Quemquem.
Τιναγμὸς,	Excuſſio.
Τινὰ δήποτε,	Quemquam, Quemcunque, Quempiam.
Τινάσσω,	Concucio, Quaſſo, Percuſſo, Excucio.
Τινὲς,	Qui, Aliqui, Quipiam, Quidam, Nonnulli.
Τινές ποτε,	Quiquam.
Τίς ποτε,	Aliquis, Quiſquã, Quiſpiam.
Τισάνη,	Tiſana.
Τιτθίζω,	Sugo, Subrumo.
Τιτθὸς,	
Τίτλος,	Titulus.
Τιτρώσκω,	Saucio, Vulnero.
Τὸ αὐτὸ,	Idem.
τὸ ἑαυτοῦ,	Suum.
τὸ ἐμὸν,	Meum.
τὸ ἡμέτερον,	Noſtrum.
Τοίνυν,	Igitur.
Τοιοῦτος,	Talis.
Τοιουτότροπα,	Viuſmodi.
Τοιουτοτρόπως,	Viuſmodis.
Τοῖχος,	Paries.
Τοιχωρύχος,	Perfoſſor.
Τοκαρύδιον,	Vſurula.
Τοκὰς,	Parturia.
Τοκετὸς,	Partus.
Τοκίζω,	Fenero.
τόκος,	Vſura.
Τόλμα,	Audacia, Præſumpcio, Audentia. Cicero in Piſonem.
Τολμηρὸς,	Audax.
Τολμηρῶς,	Temere, Audaciter.
Τολμῶ,	Audeo.
Τομὴ πράγματος,	Deciſio.
Τομὴ σώματος,	Sectio, Adſectio.
Τομίας χοῖρος,	Maialis.
Τονίζω,	Accento.
τόνος,	Tonus, Accentus.
Τοξεύω,	Sagitto.
τόξον,	Arcum, Arcus.
Τοξότης,	Sagittarius.
Τοξοφόρος,	Arcifer.
Τὸ ὄν,	Quod eſt.
Τοπαρχία,	Pagus.
Τοπικὸς,	Localis, Situs.
Τοποθεσία,	Loci poſicio.
τόπος,	Locus.

τόπος, τὸ χαραγεῖον,	Moneta.
τόπος ἐν ᾧ οἱ δεσμῶται ἐργάζονται,	Ergaſtulum.
τόπος ἐν ᾧ ὀλίγον ὕδωρ συνίσταται,	Lacus, Stagnum.
τόπος ἱερὸς περικεκλεισμένος,	Puteale, Puluinar.
τόπος κατωφερὴς	Cliuoſus.
τόπος ἐκκλησιαστικὸς,	Roſtra.
τοποτηρητὴς,	Vicarius.
Τόρευμα,	Toreuma.
τορευτὴς,	Celator.
τορεύω,	Celo, Torno.
Τορύνη,	Tudicula.
τορυνῶ,	Tudiculo, Inſculpo.
Τοσοῦτι,	Tanti, Tot.
τοσοῦτον,	Totidem, Tantundem.
τοσούτῳ πλέον,	Tãto plus, Tãto magis.
Τότε,	Tunc, Tum, Deinde.
Τὸ τελευταῖον,	Denique, Poſtremum, Tunc demum, Ad ſummum.
τοῦ ἑαυτοῦ,	Suimet.
τοῦ ἰδίου,	Sui, Suimet.
τοῦ λοιποῦ,	Porro.
τὸ ὑποκάτω τοῦ τραχήλου τοῦ βοὸς κρεμάμενον δέρμα,	Palearium.
τοῦ σφετέρου,	Suimet ipſius.
Τοῦτο,	Id, Hoc, Iſtud.
τοῦτο αὐτὸ,	Id ipſum.
τοῦτο ἄρα,	Idne.
τοῦτον ἄρα,	Huncne.
τούτου τοῦ τρόπου,	Huiuſmodi, Huiuſcemodi.
τούτων οὕτως ἐχόντων,	Hæc cum ita ſint.
Τὸ ὑπὲρ τὴν ὀφρὺν δέρμα,	Supercilium.
Τραγανὸν,	Calloſum.
Τραγήματα,	Bellaria.
Τράγειον κρέας,	Hircina.
τράγος,	Hircus.
τράγος εὐνοῦχος,	Veruex.
Τραγώνισα περιστερὰ,	Pipio.
Τρανῶς,	Expreſſe.
Τράπεζα,	Menſa.
τραπέζιον,	Menſula.
τραπεζίτης,	Nummularius.
τραπεζόφορον,	Caliclare.
Τραυλὴ,	Balua, Rauca.
τραυλίζω,	Baluucio, Rauco.
τραυλὸς,	Valuus, Raucus, Bleſſus.
Τραῦμα,	Vulnus.

τραυματίας,	Saucius, Vulneratus.
τραυματίζω,	Vulnero, Saucio, Exulcero.
τραυματοποιὸς,	Vulniferus.
Τραχεῖα,	Aſpera.
Τράχηλος,	Collum.
τραχηλοκοπῶ,	Decollo.
τραχηλοκοπία,	Decollacio.
Τραχὺ,	Aſperum.
τραχὺς,	Aſper, Acer, Acerbus.
τραχὺς, ὁ ἄγριος,	Scrupoſus, Ferox.
τραχύνω,	Aſpero.
τραχύτατον,	Aſperrimum.
τραχύτης,	Aſperitas.
τράχωμα, τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ ἄγριον,	Aſpretudo.
τραχὼν, ὁ πετρώδης τόπος,	Sentes, Cautes.
Τρέμω,	Tremulo.
Τρέπω,	
Τρέφομαι,	Ciuo, Alo, Veſcor.
τρέφω,	Nutrio, Alo, Veſco.
Τρέχω,	Curro.
Τριάκοντα,	Triginta.
τριακόσια,	Tricenta.
τριὰς,	Trinitas.
τρίαινα,	Triens, Fuſcina.
Τρίβακος,	Pannoſus.
τριβὰς,	Tritorium, Murarium.
τριβὴ,	Vſus.
τριβεὺς,	Piſtillum.
Τρίβολος,	Tribula, Triher.
τρίβολος, ἄκανθα,	Tribulus, Sentes, Spina.
Τρίβομαι,	Tritor.
τρίβος, ἡ ὁδὸς,	Semita, Trames.
Τριβοῦνος,	Tribunus.
Τρίβραχυς,	
Τρίβω,	Trito, Frico, Attero, Tero.
τριβώνιον,	Velum.
Τρίγλη,	Mulus.
Τριγχὸς,	Maceria.
τρίγχωσις,	Maceriacio.
Τρίγωνος,	Triangulus, Trigonus.
τρίδυμος,	Tergeminus, Trigeminus.
τριετία,	Triennium, Trinna.
τριετὴς,	Trinnius.
τριετηρικὸς,	Triennalis.
Τρίζω,	Strido, Strideo.
Τριήμερος,	Triduus.
τριήμερος ὑπέρθεσις,	Comperendinacio.
τριήραρχος,	Ductor nauis.
τριήρης,	Triremis.
Τριθημερινὸς,	Nudiuſtertianus.
τρίθυρον,	
τρίιππον,	Triga.
τρικάνη,	Tribula.

τρικέφαλος,	Tricapitinus, Triceps.
τρίκλινος,	Triclinum, Cenacio.
τρίλινον, κόσμος γυναικὸς,	Trifilum gemmarium.
τριμερὴς,	Triceps, Tripartita.
τριμερῶς,	Tripertito, Trifariam.
τριμηνιαῖος,	Trimenſtruus.
τρίμιτος,	Trilex.
τρίμμα, τρίμμα προσφαγίου,	uttum, Infuſura.
τρίμορφος,	Trimorma, Trimormꝰ Triformis.
τρίμορφος, ἡ Ἑκάτη,	Triuia.
τρίνυκτον,	Trinoctium.
τρίξελλας,	Grillus.
τρίξεστον,	Semicongium.
τριόδια,	Triuia.
τρίοδος,	Triuia.
τριόδους,	Fuſcina, Tridens.
τριούγκιον,	Quatrans.
τρίπαππος,	Tritauus.
τρίπλοκος,	Triplex.
τριπλοῦς,	Triplex.
τριπλοῦν,	Triplum.
τριπλῶς,	Trifariam.
τριποδίζω,	Tripedo.
τριπόδιον,	Tripodium.
τρίπους,	Cortina.
τριπηλεία,	Tribula.
τριπτὸν,	Tritum.
τρίπωλα,	Trigæ.
τρισμὸς,	Stridor.
τρισσὸς,	Triplex.
τρίχιστον,	Triſulcum.
τρίσωμος,	Tricorpus.
τριταῖος,	Tercianus.
τριτημόριον,	Triens.
τρίτης ἡμέρας,	Tertio die, Nudiuſterci(us.
τρίτον,	Triens.
τριγωνὸς,	Trinepos.
τριφυὴς,	Triceps, Tricapitinus.
τρίχες,	Capili.
τρίχες αἱ μεταξὺ τῶν κεράτων τῶν βοῶν,	Anciæ. (ſella.
τριχολαβὶς,	Forficula, Tonſilla, Vul-
τριχοφόρος,	Setigerus, Setoſus.
τριχοφυῶ,	Opilaſco.
τριχώδης,	Villoſus, Piloſus.
τρίχωμα,	Capillamentum.
τρίχωσις,	Piloſitas.
τριχῶς,	Trifariam.
τρίψον,	Frica.
τρία, ἡ κρόκη,	Subtemen.
τρομητὸν,	Tremibundum.
τρομικὸς,	Tremibundus.
τρομοποιῶ,	Tremefacio.

τρόμος,	Tremor, Timor.
τρόπαιον,	Tropæum.
τροπὴ,	Conſternacio.
τροπὴ χειμερινὴ,	Bruma, Brumalis.
τροπὴ θερινὴ,	Solſticialis, Solſticium.
τρόπις,	Carina.
τρόπος,	Secta, Mos.
τρόποι,	Mores.
τρούλλα,	Trulla.
τροφεὺς,	Nutritor, Educator, Altor, Nutricius.
τροφὴ,	Alimonium, Eſca, Victũ, Cibus, Aletudo.
τρόφιμος, ὁ τραφεὶς,	Alumnus, Nutricius.
τροφεῖον, (φὴς,	Alimoniũ, Alimentum, Nutrimentum.
τροφὸς,	Nutrix, Nutricula.
τροχαλὸς,	Velox, Loquax.
τροχαλῶς, ἐπὶ δρόμου,	Curſim.
τροχὰς,	Gallicula.
τροχηλατῶ,	Roto.
τροχηλάτης ἵππος,	Curilis equus.
τροχιάζω,	Roto, Rotor.
τροχιλία,	Torquilla.
τροχὸς,	Rota.
τρυβλίον,	Paropſida.
τρυγὴ,	Vintemiæ.
τρυγητὴς,	Vintemiator.
τρυγητικὸς,	Vintemialis.
τρυγητὸς,	Vintemia.
τρυγητήριον,	Torcular, Torculare.
τρυγία οἴνου,	Fex.
τρυγία χάρου,	Frax.
τρυγία ἐλαίου,	Amurga.
τρυγῶ,	Vintemio.
τρυγώδης,	Feculentus.
τρυγὼν, ὄρνεον, τρυγὼν, ἰχθὺς,	Turtur.
τρυμαλιὰ,	Foramen.
τρύπανον,	Terebra, Perforaculũ.
τρύπημα,	Foramen.
τρύπησον,	Terebra.
τρυπητὴς,	Terebrator.
τρυπῶ,	Perforo, Pertundo.
τρυτάνη, (ζω,	Trutina.
τρυτανίζω, σταθμίζω,	Expendo.
τρικάνη, ἡ τὸν σῖτον ἀλοῶσα,	Tribula.
τρυφερὸς,	Tener, Mollis, Delicatus.
τρυφερὸς γίνομαι,	Emolleſco. (tus.
τρυφὴ,	Deliciæ.
τρυφῶ,	Luxorior, Abundo.
τρύχω,	Adflicto.
τρωγαλιά,	Cicer frictum.
τρώγλη,	Foramen, Cauernum.
τρώγω,	Manduco.
τρωθεὶς,	Sauciatus.
τρωξαλλὶς,	Grellus.

Τρώξιμα, λάχανον,
Τυγχάνω, Conſequor.
Τύλη, Culcita.
Τύλος, Callum.
Τυλοπροσκεφάλαιον, Capitale, Pilentum.
Τύμβος, Buſtus, Tumulus, Sepulchrum.
Τυμβωρύχος, Sepulchri violator, Viſpiliator.
Τύμπανον, Tumix.
Τύπος, Formula, Forma, Norma.
τύπτομαι, Vapulo.
τύπτω, Cedo, Percutio, Ferio.
τυπῶ, Formo.
Τυραννὶς, Duellium.
τύραννος, Tyrannus, Rebellis.
Τυρὸς, Caſeus.
Τυρχὴ, Furca.
Τυφλογενὴς, Cecigena.
τυφλὸς, Cecus.
τυφλῶ, Ceco.
Τύφομαι,
τύφων, δαίμων, Typho.
Τύχεον, Genium, Genitaliũ. caret plurali.
τυχεῖν, Conſequi.
τύχη, Genium.
τύχη ἑκάστου ἀνθρώπου, Genius.
τυχηρῶς, Fortaſſe, Caſu, Forte, Fortuito.
τυχὸν, Fors, Fortaſſe, Forſitan, Forſan.
Τῷ λέγεσθαι, Dictu.
τῷ λόγῳ, Dicto.
τῷ ὄντι, Sane.
τῷ τυχόντι, Cuipiam.

Y

Ὕαινα, ζῶον, Bellua.
Ὑάδες, Plubiæ.
Ὑάκινθος, Yacinthus.
ὑάκινθος, ἄνθος, Vaccinium.
Ὕαλος, Vitrum, Vitreus.
ὑάλινον, Vitreum.
ὑάλινον χρῶμα, Ferrugineum.
ὑαλουργεῖον, Vitrarium.
ὑαλουργὸς, Vitrarius.
Ὑὰς ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Felles oculi.
ὑὰς ἡ τοῦ ὀμφαλοῦ, Felles vmbilici.
ὑὰς ἡ ἐν τοῖς ἄστρα-(γοις, Hyas, Plubia.
Ὑβρίζω, Iniurio, Iniuriam facio.
ὕβρις, Iniuria, Contumelia.
ὑβριστὴς, Iniurioſus, Contumelioſus.

Ὑγεία, Salus, Incolumitas, Sanitas.
ὑγιάζω, Sano.
ὑγιαίνω, Valeo.
ὑγιαστήριον, Valetudinarium.
ὑγιεινὸς, Saluber, Salubris.
ὑγιεινότατος, Saluberrimus.
ὑγιεινῶς, Sane, Salubriter.
ὑγιὴς, Sanus, Valens, Incolumis, Soſpes.
Ὑγρὰ, Vmida, Madida.
ὑγραίνομαι, Liqueſco.
ὑγραίνω, Liquefacio, Mado, Vmeſco.
ὑγρασία, Vmectacio, Mador, Liquor, Vdor, Vmor.
ὑγρὸς, Vmidus, Liquidus, Madidus.
ὑγρότης, Vligo.
Ὑδαρὲς, Aquatum.
ὑδαρὴς, Aquatus, Vappa.
ὑδατὶς, Veſicula.
ὑδατώδης, Aquoſus, Pluuialis.
Ὕδνα, Tribe.
Ὕδρα, Excetra.
ὑδραγωγεῖον, Aquiductium, Aquarium, Aquagium.
ὑδραγωγὸς, Aqueductor.
ὑδραλέτης, Aquemolus.
ὑδράλμη, Aqua ſalſa.
ὑδραύλης, Organarius.
ὑδραυλὶς, Organum.
ὑδρεύομαι, Haurio, Aquor, Aqueo.
ὑδρευτὴς, Aquator.
ὑδροχόος, Aquarius, Canalis.
ὑδρία, Cadus, Vrna. Aquacio.
ὑδρίον, Lacum, Silanum.
ὑδρόμελι, Aqua mulſa.
ὑδρομύλη, Apuamulina.
ὑδροπότης, Aquæ potor, Abſtenus.
ὕδρος, ὄφις, Aquatilis.
ὑδροστάσιον, Stagnum, Lacum.
ὑδρόφοβος, Lymphata.
ὑδροφόρος, Aquarius, Aquæ portator.
ὑδρωπικὸς, Veternoſus, Vuidus.
ὕδρωψ, Intercus, Aqualis, Veternum.
ὕδωρ, Aqua.
ὕδωρ τὸ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς σπενδόμενον, Adferial.
Ὕει, Pluit.
ὑετὸς, Pluuia.
ὑετώδης, Pluuialis.
Υἱάφιον, ὑποκοριστικῶς, Filiolus.
υἱοθεσία, Adopcio.
υἱοποιητὸς, Adoptiuus.
υἱοποιοῦμαι, Adopto.
υἱὸς, Filius, Gnatus, Natus.

υἱὸς βασιλέως, Regullus.
υἱοῦ γαμετή, Nurus.
υἱωνός, ὁ ἀπὸ τοῦ Nepos.
υἱοῦ ἔγγονος,
Ὑλαγμός, Latracio, Latratus.
Ὑλαία, Silueſtris.
ὑλαῖος, Silueſter.
ὑλαῖος θεός, Siluanus.
Ὑλακτῶ, Latro, Hirrio.
Ὕλη ξύλων ἢ ἑτέρων, Materia.
ὕλη ἐν τοῖς ὄρεσι, Silua, Nemus.
ὕλη λόγων, Materies.
ὑλίζω, Liquo.
ὑλισκος, Silueſter.
ὑλιστήρ, Saccus.
ὑλογενής, Silua natus.
ὑλοκάτοικος, Siluicola.
ὑλώδης, Silueſter.
ὑλώδης τόπος, Saltus.
Ὑμᾶς αὐτούς, Voſmet ipſos.
ὑμέτερος, Veſter.
Ὑμήν, Membranũ, Membranium.
ὑμὴν ῥοιᾶς, Hecta, Hicta.
Ὑμνητής, Cantator.
ὕμνοι ἐπὶ τῶν νεκρῶν, Veniæ.
ὕμνος, Canor.
ὑμνῶ, Laudifico, Cano.
Ὕνις, Vomer.
Ὑοσκύαμος, Hurcularis turba.
ὑοβοσκός, Subulcus.
Υἱοθεσία, Adrogacio, Adopcio.
υἱοποιητός, Adoptiuus.
Ὑοφορβεῖον, Porcinarium.
Ὑπαγκώνιον, Ceruical.
Ὑπαγόρευσις, Dictatura, Dictatum, Dictatus, Dictacio.
ὑπαγορεύω, Dicto.
ὑπαγορεύων, Dictator.
Ὑπάγω, ὑποτάττω Redigo.
ὑπάγω, πορεύομαι, Vado.
ὑπάγω, Subduco.
Ὕπαιθρον, Area.
ὕπαιθρος, Subdiuus.
Ὑπαίτιος, Cauſarius.
Ὑπακοή, Obaudicio, Obtemperancia, Obſequium.
ὑπακούω, Obaudio, Obtempero.
Ὑπαλλαγή, Submutacio.
Ὑπαλείφω, Subungo.
Ὑπαναγινώσκω, Subrecito, Sublego.
Ὑπανακλίνομαι, Subcumbo.
ὑπανακλίνω, Subcumbo.
Ὑπαναχωρῶ, Recedo.
Ὕπανδρος, Maritata.
Ὑπαντή, Obuia.
ὑπάντησις, Obuiacio, Occurſus.
ὑπαντῶ, Occurro, Obuio.

Ὑπαργυρεύω, Obero.
ὑπαργυρεύομαι, Oberor.
ὑπαργύρευσις, Oberatus, Oberacio.
Ὕπαρξις, Subſtancia, Opes.
ὑπάρχοντα, Bona, Fortunæ.
ὑπαρχόντων διακατοχή, Bonorum poſſeſſio.
ὑπαρχόντων ἀγοραστής, Bonorum emptor.
ὕπαρχος, Præfectus.
Ὑπασπιστής, Protector, Armiger.
Ὑπατεία, Conſulatus.
ὑπατεύω, Conſulatum gero.
ὑπατική, Conſularis.
ὑπατικὴ ῥάβδος, Faſces.
ὑπατικός, Conſularis.
ὕπατος, Conſul.
Ὑπαυχένιον, Ceruical.
Ὑπαχθείς, Inductus.
Ὑπεζωσμένος, Præcinctus, Subcinctus.
Ὕπειμι, Subſum.
Ὑπεισελθών, Subiens.
ὑπεισέρχομαι, Subeo, Ineo, Penetro, Obeo, Intereo, Intercedo.
ὑπεισέρχομαι βιαίως, Inuado.
Ὑπέκκαυμα, Subuſtus.
Ὑπελαύνω, Subago, Subagito.
Ὑπεναντίον, Aduerſum, Contra.
Ὑπενεγκών, Perpeſſus.
Ὑπεξέρχομαι, Euado.
Ὑπεξούσιος, Filius familias.
Ὑπέρ, Præ, Pro, Super, Vltra, Supra.
Ὑπεραίρομαι, Superuio.
Ὑπέρακμος, Exoletus.
Ὑπεράλλομαι, Tranſilio.
Ὑπεράνω, Supra.
Ὑπεραπόλωλα, Diſpereo.
Ὑπερασπίζω, Protego, Protelo.
ὑπερασπιστής, Protector.
Ὑπεραυθεντῶ, Exaucturo, Aucturo.
Ὑπεραύξω, Supercreſco.
Ὑπερβαίνω, Tranſcendo, Supergredior, Tranſgredior, Euado.
Ὑπερβάλλω, Excello, Præcello.
ὑπερβάλλων, Nimius.
ὑπερβαλλόντως Excellenter.
Ὑπερβατόν, Præpoſterum.
Ὑπερβολή, Superlacio, Eminencia.
ὑπερβολικός, Superlatiuus.
Ὑπεργεγηρακώς,
Ὑπὲρ δύναμιν, Supra vires.
Ὑπερέκτισις, Depenſio, Dipenſus, Dipenſio.
Ὑπερεύχομαι, Peto.
Ὑπερέχω, Exto, Emineo, Excello, Præcello, Exupero.

ὑπερέχων, Exſtans, Excellens.
Ὑπερημερία,
ὑπερήμερος,
Ὑπερηφανία, Superbia, Faſtidia, Faſtidium, Faſtus, Adrogancia.
ὑπερήφανος, Superbus, Faſtidioſus, Adrogans.
ὑπερηφανῶ, Faſtidio, Superbio.
Ὑπερθαυμάζω, Admiror.
Ὑπερθεματίζω, Licitor, Liceor.
ὑπερθεματιστὴς, Licitator.
ὑπερθεματισμὸς Licitacio, Adiectio.
Ὕπερθεν, Super, Deſuper, Superne.
Ὑπέρθεσις, Dilacio, Procraſtinacio, Craſtinacio, Fruſtracio, Mora, Immora, Cunctacio.
ὑπερθετικὸς, Superlatiuus, Fruſtrator, Differens.
ὑπερθοῦ, Profer.
Ὑπέρλαμπρος, Præclarus, Inluſtris.
Ὑπερμάχομαι, Propugno.
Ὑπερμεγέθης, Amplus.
Ὑπὲρ μέτρον, Vltra modum.
Ὑπερνικῶ, Exupero.
Ὑπέρογκος, ὑπερήφανος, Superbus, Superuacundus.
ὑπέρογκος, ὁ πα-(χύς, Inflatus.
Ὕπερον, Piſtaculum, Pilum.
Ὑπεροπτικὸς, Superſpecioſus, Superbus, Faſtidioſus.
Ὑπερορῶ, Præſpicio, Deſpicio, Spreno.
Ὑπεροχὴ, Eminécia, Excellencia, Exuperácia, Faſtidia.
Ὑπεροψία, Superbia.
Ὑπερπλεονάζω, Exubero, Exabundo, Superabundo.
ὑπερπλεονάζων, Abundans.
Ὑπερπερισσεύω, Superabundo.
Ὑπερπηδῶ, Tranſilio.
Ὑπερεμπίμπλαμαι, Superimpleo.
Ὑπερπλημμυρεῖ, Superinundat.
Ὑπερπληρῶ, Superimpleo.
Ὑπερσυντελικὸς, Pluſquamperfectum.
Ὑπέρτερος, Superior.
Ὑπερτίθημι, Differo, Procraſtino, Cunctor, Percúctor, Prolato, Diſtulero.
Ὑπερυψῶ, Superalto, Exalto.
Ὑπερφυὴς, Ingenioſus, Amplus.
Ὑπερφρονῶ, Amplius ſapio, Sperno.
Ὑπερχέω, Superfluo, Perfundo.
ὑπερχέων, Refundens.
Ὑπερῷον, Imperficium, Superficies, Cenaculum.
Ὑπεστηριγμένος, Suffultus.

Ὑπέταξας, Domuiſti.
Ὑπεύθυνος, Obnoxius, Reus, Sons, Nocens.
ὑπεύθυνον ποιῶ, Obligo.
Ὑπέχω, ὑπομένω, Suſtento, Suſtineo.
Ὑπηγορία, Dictatura, Dictatum, Dictatus, Dictacio.
Ὑπήκοος, Subiectus, Obaudiens.
Ὑπηρεσία, Miniſterium, Officium Obſequium.
Ὑπηρέτης, Miniſter.
ὑπηρετικὸς, Miniſteriarius.
ὑπηρέτης μυστηρίων, Arcanus.
ὑπηρέτης μύθων, Arcanum.
ὑπηρετῶ, Miniſtro, Obſequor.
Ὑπῆρξεν, Prouenit, Licuit.
Ὑπισχνοῦμαι, Polliceor, Promitto.
Ὕπνος, Somnus, Somnum.
Ὑπὸ, Sub, Suptus, Supter.
Ὑποβάλλω, Subicio, Suggero, Submitto, Subdo, Subiugo, Subrogo.
Ὑποβαστάζω, Subuaiulo, Subeo, Suſtẽto.
Ὑποβεβαμμένος, Subfectus.
Ὑποβεβλημένος, Subiectus.
Ὑποβλέπομαι, Suſpicor, Subuideo, Suſpicio.
Ὑπόβλητος μάρτυς Subornatus teſtis.
ὑποβολεὺς, Subiector, Submiſſor.
ὑποβολὴ, ἡ ἀναφορὰ πρὸς βασιλέα ἢ ἄρχοντα, Suggeſtio.
ὑποβολὴ, Submiſſio.
ὑποβολιμαῖος, Suppoſiticius, Subditicius.
Ὑποβρύχιος, Submerſus.
Ὑποβυθίζω, Submergo.
Ὑπογάστριον, Sumen.
Ὑπογελῶ, Subrideo.
Ὑπογλώσσιον, Sublingua.
Ὑπογογγύζω, Submiſſo.
ὑπογογγυστὴς, Muſſitator.
Ὑπογραφὴ, Subſcripcio.
ὑπογραμμὸς, Perſcriptum.
ὑπογράφω, Subſcribo, Subſigno.
Ὑπόγυον, Nuper.
Ὑποδεὴς, Subnixus.
Ὑπόδειγμα, Exemplum, Exemplar.
ὑποδείκνυμι, Demonſtro.
ὑποδείκτης, Monſtrator.
Ὑποδεκτὴς, Suſceptor.
ὑποδεκτήριον Receptaculum.
Ὑποδεσμῶ, Calcio.
Ὑποδέχομαι, Suſcipio, Excipio.
Ὑπόδημα, Caliga, Calciamentum, Calcius.
ὑποδήματα, Talaria.
ὑποδηματάριος Calciamentarius, Caligarius.

ὑποδηματορράφος,	Sutor.
ὑπόδησον,	Calcia.
ὑποδιαίρεσις,	Subdiuiſio.
ὑποδιαστολή,	Separacio.
ὑπόδικος,	Reus.
ὑποδιπλῶ,	Duplico.
ὑποδοχή,	Suſcepcio.
ὑποδρομή,	Subcurſio.
ὑποδύομαι, ὑπεισέρχομαι,	Subeo.
ὑπόδυσις,	Submerſio.
ὑποζυγόω,	Subiungo.
ὑποζύγιον,	Iumentum, Subiugium
ὑπόζωμα,	Subcinctum.
ὑποζώνιον,	Præcinctorium.
ὑποζωννύω,	Subcingo.
ὑπόθεμα,	Subpoſitorium.
ὑπόθεσις,	Argumentum, Cauſa.
ὑποθήκη,	Ypotheca, Obligatus, Obligacio, Fiducia.
ὑποθηκιμαῖος,	Fiduciarius.
ὑποίσω,	Perfero.
ὑποκάθημαι,	Subſideo.
ὑποκαθίστημι,	Subſtituo.
ὑποκαίω,	Succendo, Suburo.
ὑποκαπνίζω,	Subfumo.
ὑποκατάστασις,	Subſtitucio.
ὑποκαταστάτης,	Subſtitutus, Subrogatus iudex.
ὑποκάτω,	Infra, Supter.
ὑπόκαυσις,	Subuſtio, Calefactio.
ὑποκαῦστρα,	Fornax.
ὑποκείμενος,	Subpoſitus.
ὑποκεντῶ,	Pungo, Puſingo.
ὑπόκλυσις,	Subluuies.
ὑποκοίλιον,	Submen, Subuentrile.
ὑποκοίλιον προβάτου,	Subuellamen.
ὑποκορισμός,	Deminucio.
ὑποκοριστικῶς,	Deminutiue.
ὑποκουφίζω,	Subleuo.
ὑπόκουφος,	Subleuis.
ὑποκρίνομαι,	Diſſimulo.
ὑπόκρισις,	Diſſimulacio.
ὑποκριτής,	Ypocrita, Diſſimulator, Simulator.
ὑπόκωφος,	Subſurdus.
ὑπολαμβάνω,	Exiſtimo, Reor, Arbitror, Opinor, Autumo.
ὑπολείπομαι,	
ὑπόλευκος,	Subalbus.
ὑπολήνιον,	Vinarius, Torcularium.
ὑπόληψις,	Opinio, Exiſtimacio.
ὑπολογίζομαι,	Reputo.
ὑπόλοιπον,	Reliquum, Reſiduum.
ὑπολύομαι,	Diſcalcior, Excalcior.
ὑπόλυσον,	Excalcia.
ὑπολύω,	Decalcio.

ὑπομάσχαλον,	Lateralium.
ὑπόμαυρος,	Obſcurus, Subluculus.
ὑπομειδιῶ,	Subrideo.
ὑπομενητικός,	Perpeſſicius, Tollerans, Paciens.
ὑπομένω,	Tollero, Fero, Paſſo, Suſtineo, Pacior, Perpeſſo, Perfero.
ὑπομιμνήσκω,	Admoneo, Moneo, Cõminiſco, Reminiſco.
ὑπόμνημα,	Commentarium, Actũ, Commentum.
ὑπομνηματίζω,	Admonefacio, Commẽtor.
ὑπομνηματιστής,	Commentarius, Commentator.
ὑπομνηματογράφος,	Actuarius, Memoralius.
ὑπόμνησις,	Admonitus, Admonicio: Monitus, Monicio.
ὑπομνηστικόν,	Commonitorium.
ὑπόμνησον,	Cõmemora, Memora.
ὑπομονή,	Paciencia, Tolerancia.
ὑπόμυξις, τὸ μέσον τῶν μυκτήρων,	Cartilago.
ὑπονέφελον,	Nubilum.
ὑπονοητής,	Suſpicioſus.
ὑπονόθευσις,	Solicitacio.
ὑπονοθευτής,	Seductor, Solicitator.
ὑπονοθεύω,	Solicito, Seduco, Inlicio.
ὑπόνοια,	Suſpicio, Opinio.
ὑπόνομος,	Amara, Cloaca, Cubiculus.
ὑπονόστησις,	Receſſus.
ὑπονοῶ,	Suſpicor, Conicio.
ὑπόξανθος,	Rubeus.
ὑποξύω,	Subrado.
ὑποπάτριος,	Filius familias.
ὑποπίπτω,	Subcumbo.
ὑποπόδιον,	Scabellum, Subſellium, Scamillũ, Subpoſitorium.
ὑποπτεύω,	Suſpicor.
ὑπόπτιλλος,	Sublippus.
ὕποπτος,	Suſpectus, Suſpicioſus.
ὑπόπυρρος,	Rufus.
ὑποράπτω,	Subſarcio.
ὑποράπτω οἰκοδομήν,	Subſtruo, Reſarcio.
ὑποραφή,	Plicatura, Reſarcinacio.
ὑπορέον,	Deſtillans, Subſtillum.
ὑπορθῶ,	Erigo, Subrigo, Fulcio.
ὑπόρθωμα,	Fulcimentum, Pedamẽtum.
ὑπορρέω,	Subfluo.
ὑπορύσσω,	Effodio, Subruo.
ὑποσημειοῦμαι,	Adumbro, Deſigno.
ὑποσημείωσις,	Subnotacio.
ὑπόσιμος,	Subſimus.
ὑποσκελίζω,	Subplanto.
ὑποσκευή,	Subſtructio.
ὑποσκότεινος,	Obſcurus, Subluculus.

Ὑπόσπονδος, Federatus.
Ὑποσπῶ, Subuello.
Ὑποστάζω, Subſtillo.
Ὑπόστασις, Subſtancia,Facultas.
ὑπόστασις ἐλαίου, Fraces,Feces.
Ὑπόστεγον, Grunda,Suggrunda.
Ὑποστέλλομαι, λανθάνω, Deliteſco.
Ὑποστήριγμα, Fulctrum.
ὑποστηρίζω, Fulcio,Subfulcio.
Ὑποστιγμή, Subſtinctio.
Ὑπόστραβος, Lippus,Strabus.
Ὑποστρέφω, Redeo,Reuertor.
ὑποστροφή, Reditus,Regreſſus.
Ὑπόστρωμα, Fulcimentum.
ὑποστρωννύω, Subſterno,Proſterno.
Ὑποσύρω, Subtraho.
Ὑποσφίγγω, Subſtringo.
Ὑποσφραγίζω, Subſigno.
Ὑπόσχεσις, Promiſſio.
Ὑποταγή, Suppoſicio,Subiectio.
Subditus.
ὑποτακτικόν, Subiunctiuum.
ὑποτάσσομαι, Subdor,Subiaceo.
ὑποτάσσω, Subicio,Subdo.
Ὑποτελής, Tributarius.
Ὑποτεταγμένος, Subiectus.
Ὑποτέμνω, Succido.
Ὑπὸ τὴν κλίνην, Subtus lectum.
ὑπὸ τὴν θάλασσαν, Supter mare.
Ὑποτίθημι, ἐπὶ ἐνεχύρου, Obligo.
ὑποτίθημι, Subpono.
Ὑποτρέφω, Subalo.
Ὑποτρέχω, Subcurro.
Ὑπότριμμα, Moretum.
Ὑποτύπωσις, Diſpoſicio,Deformacio
Ὑπόϋγρον, Subhumidum.
Ὕπουλος, Subdolus.
Ὑπουργός, Miniſter.
ὑπουργῶ, Miniſtro,Subſeruio, Suppeditor.
Ὑποφέρω, Perfero,Subfero.
Ὑποφθείρω, Corrumpo.
ὑποφθορεύς, Corruptor.
Ὑπόφορος, Tributarius.
Ὑποχάρτωσις, Tectoria.
Ὑποχείριος, Subiectus.
Ὑπόχλωρος Luteus.
Ὑποχόνδρια, hæc Præcordia. ſingularia non habet.
Ὑποχορηγῶ, Subminiſtro.
Ὑπόχυσις, Subfuſio.
Ὑποχώρησις, Seceſſus,Receſſio.
ὑποχωρῶ, Recedo,Cedo.
Ὑποψηφιστής, Subputator.
ὑποψήφισις, Subputacio,Calculacio.
Ὑποψία, Suſpicio,Opinio.
Ὑπτιάζω, Supino,Reſupino.

Ὕπτιος, Supinus,Reſupinus.
Ὑπώπιον, Suggella.
ὑπωπιασμός, Suggellacio.
Ὗς, Sus.
Ὑσίον, Vimen.
ὑσιοπλόκος, Vietor.
Ὑσσός, τὸ ἀκόντιον, Pilum.
Ὕστατος, Nouiſſimꝰ, Poſtremus.
Ὕστερος, Poſterior.
ὑστερογονία, Poſteritas.
ὑστερῶ, um.
Ὕτνον, Tuber.
Ὑφαίνω, Texo.
Ὑφαιροῦμαι, Demo, Detraho, Aufero,Intercipio.
ὑφαίρεσις, Detractio,Dempcio.
Ὕφαλος πέτρα, Latens ſaxum.
Ὑφαντής, Contextus,Textor.
ὑφαντόν, Textum.
ὑφάντρια, Textrix.
Ὑφάπτω, Subcendo.
Ὑφαρπάζω, Subripio, Vſurpo.
Ὕφασμα, Textura.
ὑφάσματα ἀράχνης, Caſes huates iares. pluraliter tantum declinabitur.
ὑφασμένον, Textum.
Ὑφ᾽ ἑκάστου, A quoque,A ſingulo.
Ὕφελε, Deme.
Ὑφελκυσμός, Subtractio.
ὑφέλκω, Subtraho.
Ὑφέν, Vna,Adunitas.
Ὑφέξει δίκην, Luet penam.
Ὑφέρπω, Subrepo.
Ὑφή, Textura.
Ὑφίσταμαι, Subſiſto.
Ὕφος, Textura.
Ὕφυγρος, Subumidus.
Ὑψηλός, Amplus,Celſus,Altus, Arduus,Summus.
ὑψηλότατον, Amplificum.
ὑψηλότατος, Præcelſus,Altiſſimus.
ὑψηλότης, Excelſitas.
ὑψηλοπετής, Præpes.
ὕψιστος, Excelſus,Amplus,Arduus,Celſus, Summus, Supremus,Altiſſimus.
ὕψος, Altitudo,Amplitudo.
ὑψῶ, Alto,Amplo,Exalto.
ὕψωσις, Exaltacio.
Ὕω, Pluo.

Φ

Φαγεῖν, Comedere, Eſſe, Manducare.
Φάγος, Edax.
Φάγρος, ἰχθύς, Dentatus.

φαιδρὸς, Letus,Fauſtus,Feſtus.
φαιδρότης, Feſtiuitas.
φαίνεσθαι, Videri.
φαινόλης, τὸ φελόνιον, Penula.
φαίνομαι, Appareo.
φαίνω, Luceo,Adluceo.
φαιὸν, Pulla.
φαιὸς, Aquilus.
φακὴ, Lens,Lenticula.
φακὸς, Lentis.
φάκοψις, Lentiginoſus, Sparſo ore.
φάλαγξ, Legio,Acies.
φαλάκρα, Caluaria.
φαλακρὸς, Caluus.
φαλακροῦμαι, Decaluo.
φαλὸς, Habus.
φανερὸς, Apertus,Certus, Manifeſtus,Euidens.
φανεροποίησις, Declaracio, Manifeſtacio.
φανεροποιῆσαι, Cerciorare.
φανεροῦμαι, Clareſco, Manifeſtor, Pateſio.
φανερῶ, Manifeſto,Inluſtro,Declaro.
φανερῶς, Aperte, Palam, Euidenter.
φανέρωσις, Declaracio, Manifeſtacio,Ventilacio.
φανὸς, Laterna.
φαντάζομαι, Imaginor.
φαντασία, Vana viſio,Imago: Vanitas,Viſio.
φάντασμα, Larua, Viſio vana, Oſtentum.
φάραγξ, Vallis,Aucria,Cōuallis.
φαρμακεία, Veneficium.
φάρμακον θανάσιμον, Venenum mortiferum.
φάρμακον, θεραπεία, Medicamentum.
φαρμακὸς, Maleficus,Veneficus.
φαρμακοπώλης, Aconitarius.
φαρμάσσω, Veneno.
φαροσφόρος, Signifer,Vexillarius.
φάρυγξ, Faucis.
φάρυγγες, Fauces.
φάσηλος, ὄσπριον, Faſilus.
φάσις, Nuncius,Reſponſio.
φασκία, παρὰ τοῖς παλαιοῖς ταινία, Faſcia.
φάσκω, Aio.
φάσμα, Moſtellum.
φάσσα, Palumbus,Palumbes.
φάτνη, Preſepe,Preſepium.
φαῦλος, Prauus.
φειδωλία, Parſio.

φειδωλὸς, Parcus, Tenax, Abſtinens.
φειδωλότατος, Perparcus, Parciſſimus, Tenaciſſimus.
φειδωλῶς, Parce.
φεῖσαι, Parce.
φελλὸς, Cortex,Suber.
φενακίζω, Fallo.
φέρε, Adfer.
φέρνη, Dos.
φέρομαι, Feror.
φέρω, κομίζω, Porto.
φέρω, ὑπομένω, Fero,Perfero.
φεῦ, Eu,Va,Ha.
φεύγω, Fugio.
φευκτὸς, Fugitiuoſus.
φηγὸς, Fagus,Eſculus.
φήμη, Fama,Opinio,Rumor.
φημὶ, Aio,Inquo.
φημίζω, Vulgo, Adrumo, Conrumo.
φθάνω,καταλαμβάνω, Præuenio,Occupo,Adtingo.
φθάνω,παραγίνομαι, Peruenio.
φθαρὲν, Corruptum.
φθαρτὸς, Corruptus.
φθέγγομαι, Loquor,Exprimo.
φθινόπωρον, Autumnū, Agriponuū. pluralia non habent.
φθινοπωρινὴ, Autumnalis.
φθείνω, Tabeo,Tabeſco.
φθεὶρ, Peduculus.
φθειράφιος, Peduculoſus.
φθειρίασις, Peduculacio.
φθεὶρ σίτου, Curculio.
φθεὶρ, ἤγουν κρότων, Ricinus.
φθειρόλος, ἐπὶ ἀλόγου ζώου, Ricinoſus.
φθειρίζω, Pediculo.
φθείρω, Corrumpo.
φθείρω παρθένον, Stupro,Vicio.
φθίσις, Tabes,Lues.
φθόγγος, Vocis ſonus.
φθόη, Libor,Libus.
φθονερὸς, Inuidioſus.
φθόνος, Inuidia.
φθονῶ, Inuideo,Faſcino.
φθορὰ, Peſtis,Lues,Corrupcio, Corruptela,Calamitas.
φθορὰ παρθένου καὶ ἄρρενος καὶ χήρας, Stuprum.
φθορεὺς, Corruptor.
φθορεὺς παρθένου, Viciator.
φιάλη, Patera,Fiala.
φίβλα, Fibula.
φιλάγαθος, Benignus.
φιλάδελφος, Carus fratri.

φιλαίτιος,	Querulus.
φιλάνθρωπος,	Humanus, Clemens.
φιλανθρωπία,	Humanitas, Clemencia, Indulgencia.
φιλάργυρος,	Auarus, Cupidus.
φιλαργυρία,	Auaricia, Auiditas.
φίλαρχος,	Ambicioſus.
φίλη,	Amica.
φιλήκοος,	
φίλημα,	Oſculum, Baſium.
φίλημα ἐρωτικόν,	Baſium.
φιλητής,	Baſiator, Amator.
φιλητός,	Amabilis.
φιλία,	Amicicia.
φιλικός,	Amicabilis.
φιλόδουλος,	Amator ſeruorum.
φίλοινος,	Vinoſus.
φιλόκαλος,	Mundus, Politus.
φιλοκαλῶ,	Polio, Mundo, Verro.
φιλολόγος,	Amator verborũ, Studioſus.
φιλόνικος,	Contécioſus, Altercator.
φιλονικία,	Iurgium, Certamẽ, Cõtencio, Certacio.
φιλονικηδόν,	Certatim.
φιλονίκως,	Certatim.
φιλονικῶ,	Certo, Certamino, Contendo, Altercor.
φιλόξενος,	Hoſpitalis.
φιλοξενία,	Hoſpitalitas.
φιλόπαις,	Puerarius.
φιλοπεύστης,	Sciſcitator.
φιλοποιΐα,	Concilium.
φιλοποίησις,	Cõciliacio, Recõciliacio
φιλοποιοῦμαι,	Concilio.
φιλοπονία,	Studium, Induſtria.
φιλόπονος,	Studioſus.
φιλοπονῶ,	Studeo.
φιλοπροσήγορος,	Salutator.
φίλος,	Amicus.
φιλοσοφία,	Filoſofia, Secta.
φιλοσυνήθης,	Conſuetudinarius.
φιλοτέχνης,	Artificioſus.
φιλότιμος,	Ambicioſus, Munerarius, Liberalis.
φιλοτιμία,	Munificencia, Liberalitas, Munus.
φιλοτιμοῦμαι,	Indulgeo, Largior.
φιλοφρονοῦμαι,	Concilio.
φίλτατος,	Amantiſſimus, Sodes.
φίλτρον,	Amatorium.
φίλυρα,	Tilia.
φιλῶ,	Amo, Adamo.
φιλῶ ἐρωτικῶς,	Suauio.
φιλῶ τῷ στόματι,	Baſio.
φιμοῦμαι,	Obmuteo, Commuteo, Commuteſco, Conpeſco.
φιμῶ,	Conpeſco.
φίσκος, ὁ συνήγορος,	Fiſcia.
φλεβοτομῶ,	Sanguino.
φλεβοτομοῦμαι,	Sanguinor.
φλέγμα,	Pituita.
φλεγμαίνω,	Suppuro.
φλεγμονή,	Tumor, Suppuracio.
φλέγομαι,	Ardeo.
φλεγόμενος,	Ardens.
φλέγω,	Flammo.
φλέξις,	Flammatus.
φλέψ,	Vena.
φλόγινον,	Flammeum.
φλοιός,	Cortex, Librum, Suber.
φλοκτίς,	Papulla, Puſilla, Peſulla.
φλοκτὶς δέπου,	Ecta.
φλόξ,	Flamma.
φλυαρία,	Garrulitas, Verboſitas.
φλυαρίαι,	Arguciæ.
φλύαρος,	Argutus, Garrulus, Verboſus.
φλυαρῶ,	Arguto, Garrio, Blatto, Effuctio.
φλύκταινα,	Papula.
φοβερός,	Terrificus, Terribilis.
φοβερώτατος,	Metuendus.
φόβος,	Timor, Metus, Formido.
φοβοῦμαι,	Timeo, Formido, Paueo, Pertimeſce, Metuo, Expaueſco.
φοβούμενος,	Timens, Trepidus.
φοβῶ,	Terreo.
φοινίκιον,	Palmularium.
φοινικόπτερος,	Fœnicopterus.
φοίνιξ,	Palma.
φοινικών,	Palmetum.
φολίς,	Scama.
φονεύς,	Homicida, Iugulator, Necator, Ceſor, Sicarius.
φονεύω,	Neco.
φόνος,	Homicidium, Cedes.
φορὰ ἐργάτου,	Latura.
φορβάς, ἡ θήλεια ἵππος,	Equa.
φορβεία,	Capiſtrum.
φόρετρον,	Vectura.
φόρημα,	Indumentum.
φορητός,	Tollerandus, Tollerabilis, Ferendus.
φορεῖον,	Lectica, Feretrum.
φορειοφόρος,	Lecticarius.
φορολόγος,	Saltuarius.
φόρος, τὸ ἐπίταγμα,	Tributum.
φορτικός,	Oneroſus.
φορτίον,	Onus, Faſcis, Merces, Merx, Sarcina.

φραγμός, Sepes, Carrecta, Carrectum.
φράζω, Diſſerto, Diſſero.
φράσις, Loquella.
φράσον, Memora.
φράσσω, Sepio, Obſtruo.
φρατρία, Contubernium.
φρέαρ, Puteum, Puteus.
φρενητικός, Freneticus.
φρενήρης, Sapiens.
φρενοβλαβής, Mente captus.
φρίκη, Horror.
φρικτός, Horridus, Horrendus, Horribilis.
φρίττω, Horreo, Horreſco.
φρόνησις, Prudencia, Sapiencia.
φρόνιμος, Sapiens, Prudens.
φροντίζω, Accuro, Curo.
φροντίς, Sollicitudo, Cura.
φροντιστής, Curator, Procurator.
φρονῶ, Sapio.
φρονῶν, Sapiens, Prudens.
φρουρά, Cuſtodia, Vigilia.
φρούριον, Caſtellus, Caſtellum.
φρουρός, Præſidiarius.
φρουρούμενος, Obſeſſus.
φρουρῶ, Cuſtodio, Munio.
φρυάσσω, Fremo.
φρύγανον, Fomes.
φρυγανίων χαῖ) Quelle.
φρυγίον, Frictorium.
φρύγω, Torreo, Frigo, Arefacio, Torrefacio.
φρυκτόν, Toſtum.
φρυκτός, Torridus.
φρῦνος, Rubeta, Rana rubra.
φυγαδεύω, Exulo, Fugio.
φυγάδευσις, Fugitacio.
φυγάς, Fugitiuus, Exulaticius, Fugitiuoſus.
φυγή, Fuga, Fugacitas.
φυγοδικία, Tergiuerſacio.
φυγοδικῶ, Tergiuerſor.
φυκὶς, ἰχθύς, Saxtila.
φῦκος, Alga, Fucus.
φυκῶ, Fuco.
φυλακή, Cuſtodia, Carcer, Tutela.
φυλακίτης, Carcerarius.
φυλακτήριον, Seruatoriũ, Amolimentum, Amoletũ, Præuia.
φυλακτικός, Cautus.
φύλαξ, Cuſtos, Seruator.
φύλαξον, Cuſtodi.
φυλάττω, Seruo, Tuto, Tueor, Cuſtodio, Adſtruo, Conſeruo.
φυλέτης, Tribulis.
φυλή, Tribus.
φῦλον, Gens.
φυλλάζει, Frondeſcit.
φυλλάς, Frondis.
φυλλολογῶ, Pampino.
φύλλον, Folium.
φυλλώδης, Frondeus.
φῦμα, Vomica.
φύομαι, Orior, Adorior, Naſcor.
φύραμα, μάγμα, Maſſa.
φῦσα, Veſica.
φῦσα χαλκέως, Follis.
φύσημα, Flatus, Flamen, Flabrũ.
φύσησις, Inflacio.
φυσητής, Inflator.
φυσικός, Naturalis.
φυσιολογῶ, De natura loquor.
φύσις, Sexus, Natura, Ingenium.
φυσῶμαι, Turgo, Turgeo.
φυσῶ, Flo, Sufflo.
φυτεία, Plantacio.
φυτευτής, Paſtinator.
φυτεύω, Planto, Complãto, Nouello.
φυτόν, Planta, Germen, Virgultum.
φώκη, Vitulus marinus.
φωλεός, Luſtrum, Latebra, Latibulum.
φωνασκητής, Vociferarius.
φωνασκός, Vocalis.
φωνή, Vox, Vocula.
φωνῆεν, Vocalis, Vocale.
φωνῶ, Voco.
φῶς, Lumen, Lux.
φωσφόρος ἀστήρ, Lucifer.
φωσφόρος, ἡ Ἥρα Lucina.
φωταγωγός, Luminarium.
φωτεινός, Luculentus, Lucinoſus, Lucidus, Lucinus.
φωτίζω, Lumino, Inlumino, Inluſtro.
φωτισμός, Inluminacio, Eluminacio.

X

χαίνω, Hiſco, Hio.
χαῖρε, Aue, Salue, Gaude.
χαίρειν λέγω, Salutem dico.
χαίρω, Gaudeo, Duo, Letor.
χαίτη, Seta, Iuba.
χάλαζα, Grando.
χαλαζοκοπῶ,
χαλαζῶ, Grandino.
χάλασον, Laxa.

χαλβαίη,	Chalba.
χαλεπαίνω,	Acerbo.
χαλεπὸς,	Seuus, Seuerus, Acerbꝰ, Durus, Atrox.
χαλεπότης,	Atrocitas.
χαλεπῶς,	Seue.
χαλεπῶς, δυσχερῶς,	Difficile.
χαλικώματα,	Cementa.
χαλινὸς,	Frenum, Frena.
χαλινοὶ,	Freni.
χαλινῶ,	Freno.
χαλιναγωγῶ,	Refreno.
χάλιξ,	Silex, Cementum.
χάλκανθος,	AEris flos.
χαλκεῖον,	Olla, AEneū, Miliariū.
χαλκεῖον, ὁ τόπος	AEris officina.
χαλκεὺς,	Faber ferrarius.
χαλκευτικὸς,	Fabrilis.
χαλκευτὴς,	AErarius.
χαλκευτήριον,	Fabrile.
χαλκεύω,	Fabrico.
χαλκὶς, ὄρνεον,	Pica maritima.
χαλκοκόλλητος,	Ferruminatus.
χαλκολόγος,	Nummularius, AEſculator.
χαλκολογῶ,	AEſculor.
χαλκόπους,	AEripes.
χαλκὸς,	AEs.
χαλκοῦν,	AEneum.
χαλκουργὸς,	AErarius.
χαλκοῦς,	AEreus.
χαλκοτύπος,	AErarius, Faber ærarius AErifex.
χαλκῶ,	AEro.
χάλκωμα,	AEramentum.
χαλῶ σχοῖνον,	Laxo, Demitto.
χαμαὶ,	Humus.
χαμαιδάφνη,	Fraga.
λάχανον,	
χαμαιδικαστὴς,	Pedaneus iudex, Arbiter
χαμαιδιδάσκαλος,	Ludimagiſter.
χαμαίζηλον,	Viburnum, Geniſta.
χαμαιλέων, ζῶον	Vertipillo, Verſipillo.
χαμαιλέων, βοτάνη,	Cardus.
χαμαιπίτυς,	Confica.
χαμουλκὸς,	Trahe
χάος,	Tenebræ.
χαρὰ,	Gaudium.
χαραγμὴ,	Ductus.
χαράδρα,	Foſſa, Vallis.
χαρακτὴρ,	Vultus, Titulus, Figura, Luminamentum.
χαρακτηρίζω,	Noto, Perſono.
χαρακῶ,	Vallo, Sepio, Redico.
χαράκωμα,	Septus, Vallatus, Vallacio.
χάραξ,	Sudis, Redica.
χάραξις,	Orbita.
χάραξον,	Induce.
χαράσσω,	Induco, Cancello.
χάριεν,	Gratum.
χαριέστατος,	Gratiſſimus.
χαριέστερον,	Gracius.
χαρίζομαι,	Munero, Dono, Indulgeo, Gratifico.
χαρίζομαι ἐμαυτῷ,	Adrogo michi.
χαριζόμενος,	Indulgens.
χαρίεις,	Graciosus, Letus, Lepidus.
χάρις,	Gracia.
χαρίσματα,	Munera.
χαριστικὸς,	Munificꝰ, Munerarius.
χαριστήριον,	Donatum, Donum.
χάρις ἡ ἐν πράγματι,	Grates.
χάρις ἡ ἐν γραφῇ,	Graciæ.
χαριστήριον,	Amatorium.
χαροποιῶ,	Gaudifico, Gratifico.
χάρτης,	Charta.
χαρτογράφος,	Chartularius.
χαρτόπηρον,	Chartarium, Literaliū.
χαρτοπώλης,	Chartuarius.
χαρτοφύλαξ,	Chartularius.
χαρτοφυλάκιον,	Scrinium.
χάρυβδις,	Vorago.
χάρων,	Orcus.
χαροπὸς,	Ceſius, Laruus.
χάσκω,	Hiſco.
χάσμα,	Hiatus, Vorago, Terræfragor.
χάσμησις,	Oſtentudo.
χασμῶμαι,	Oſcitor, Hieto.
χαῦνος,	Laxus.
χαυνῶ,	Laxo, Relaxo.
χαύνωσις,	Laxacio.
χέζω,	Caco.
χειλάριον,	Labellum.
χεῖλος,	Labrum, Labrium.
χείμαρρος ποταμὸς	Torrens.
χειμάζομαι,	Hiemo.
χειμάζω,	Hiemo.
χείμεθλον,	Pernium.
χειμερινὴ τροπὴ,	Bruma.
χειμερινὸς,	Hibernus, Hiemalis.
χειμὼν,	Hiemps.
χειμὼν γνοφώδης καὶ μέγας,	Tempeſtas.
χεὶρ,	Manus.
χειρεκμαγεῖον,	Mantela, Mappa.
χειρίδιον,	Manicillium.
χειριδωτὸς,	Manicatus.
χειρίζω,	Gero, Tracto.
χειρὶς,	Manicium, Manuela.
χειριστὴς,	Gerulus, Geſtor.
χειράλυσις,	Copula.

χειροβαλίστρα,	Falariça.
χειρόδεσμος,	Manica, Copula.
χειροθεσία,	Geſtus.
χειρόμακτρον,	Mantela.
χειρόμυλον,	Mola manualis.
χεῖρον,	Peius, Deterius.
χειρονομίας,	
χειροπληθής,	Corpuletus.
χειροπληθές,	Manupletium.
χειροποιητός,	Manufactus.
χειρὸς ἄφεσις, ἡ αὐτεξουσιότης,	Emancipacio.
χειροσκόπος,	Manuinſpex.
χειροτέχνης,	Opifex.
χειροτονητής,	Creator.
χειροτονία,	Creacio, Procreacio, Creatura.
χειρουργός,	Opifex.
χειρουργῶ,	Opifico, Suſpino.
χείρων,	Deterior, Peior.
χειρῶν μισθός,	Manuprecium.
χελιδών,	Herundo.
χελώνη,	Teſtudo.
χέρνιβον,	Trulleum.
χερσόνησος,	Peninſula.
χερσαῖος,	Terrenus.
χέρσος τόπος,	Inculta terra.
χέρσυδρος,	Coluber.
χεῦμα,	Vnda.
χεύματα,	Fluenta.
χέω,	Fundo.
χηλή,	Diſtula.
χήν,	Auca, Anſer.
χήνιον,	Anſerina.
χήρα,	Vidua, Orua.
χηρεία γυναικός,	Viduitas.
χηρεία ἀνδρός,	Celibatus.
χηρῶ,	Orbo.
χήρωσις,	Viduitas, Celibatus.
χθαμαλός,	Humilis.
χθές,	Heri.
χθεσινόν,	Heſternum.
χθόνιος,	Terrenus.
χθόνιοι θεοί,	Inferi di.
χθών,	Tellus.
χία μαστίχη,	Maſtix.
χιά, ἡ τοῦ ὄφεως κατάδυσις,	Latebra.
χίλια,	Mile.
χιλιάκις,	Miliens.
χιλίαρχος,	Tribunus, Tribunicius.
χίμαιρα, ἡ αἴξ,	Capra.
χίμαρος,	Caper.
χίμετλον,	Pernium, Pernio.
χιονίζομαι,	Niuitor.
χιονώδης,	Niuea.
χιτών,	Tunica.
χιῶ, χαράσσω,	Induco, Cancello.
χιών,	Nix.

χλαμύς,	Chlamys.
χλανίς,	Lena. (deo.
χλευάζω,	Seduco, Increpo, Deri-
χλεύη,	Inluſorium, Ludibrium
χλιαίνομαι,	Tepeo, Tepeſco, Tepefi-
χλιαίνω,	Tepido, Tepefacio. (o.
χλιαρόν,	Tepidum.
χλιαροψύχιον,	Tepidarium.
χλοάζω,	Virido.
χλοερόν	Viride, Glaucum, Vires.
χλόη,	Viriditas, Gramen, Muſcus, Erba.
χλοώδης,	Muſcus, Gramineus.
χλωρός,	Viridis, Pallidus.
χλωρὸς στρουθός,	Chlorus.
χλωρότης,	Palliditas.
χνοῦς,	Lanugo.
χοαί, αἱ ἐπὶ τῶν νεκρῶν σπονδαί,	Inferiæ.
χοὰς ποιῶ,	Parento.
χοινικὶς ἡ τοῦ τροχοῦ,	Radia, Modiolus.
χοῖνιξ, μέτρον,	Semimodium.
χοιράς,	Struma.
χοιρὰς ἵππου,	Grandula.
χοίρειον,	Porcinum.
χοιροβοσκός,	Subulcus.
χοιρογρύλλιος, ἤγουν ἐχῖνος χερσαῖος,	Erinacius.
χοῖρος,	Porcus.
χοῖρος θήλεια,	Porca.
χοιροσφαγεῖον,	Confectorium.
χολάδες, τὰ ἔντερα	Vbalbalia.
χολή,	Fel, Bilis.
χολικός,	Iracundus, Bilioſus.
χολιός,	Iratus.
χόλος,	Iracundia.
χολῶ,	Iraſco, Vilior.
χολῶδες φλέγμα	Pituita.
χονδρίτης,	cinarius.
χόνδρος,	Alica.
χορδαὶ λύρας,	Fides.
χορδή, τὸ ἔντερον,	Chorda.
χορδή, ἡ νευρά,	Fides, Chorda.
χορεύω,	Tripudio.
χορηγία,	Prebicio, Prebitus.
χορηγῶ,	Prebeo, Expendo, Porri
χορεῖον γυναικός,	Folliculum. (go.
χορεῖος, ὁ ποὺς τοῦ μέτρου,	Norma.
χορός,	Chorus.
χορτάζω,	Saturo, Sacio.
χορτασία,	Saturatus, Sacietas, Satu
χορτοβόλον,	Fenilium. (ritas.
χορτοκόπιον,	Fenile, Feniſecium.
χορτόπλινθον,	Ceſpes.
χόρτος,	Fenum.
χοῦς, ἡ γῆ,	Rudis.
χοῦς, ὁ κονιορτός,	Puluer, Puluis.
χοῦς, μέτρον,	Congium.

χραίνω, Vicio,Temero,Fedo.
χραντὸν, Violatum.
χρεῖαι ἐν αἷς ἀποπατοῦμεν, Latrinæ.
χρεία, Opus.
χρειώδης, Neceſſarius.
χρεμετισμὸς, Hinnitus.
χρεμετίζει, Hinnitat,Adhinnit.
χρέμπτομαι, Excreo.
χρεοκοπία, Deciſio.
χρεοκόπος, Decoctor.
χρεοκοπῶ, Decoco.
χρέος, Debitum,Es alienum.
χρεώστης, Debitor.
χρὴ, Oportet,Conuenit.
χρήζω, Egeo,Indigeo.
χρῆμα, Peculium.
χρήματα, Pecuniæ,Diuiciæ.
χρηματιστὴς, Pecuniarius.
χρηματίζω, Adquiro,Pecuniam colligo.
χρηματικὴ, Pecuniaria, Nummaria Ciuilis cauſa.
χρημάτων δημοσίων κλέπτης, Depeculator.
χρήσιμον, Commodum,Vtile.
χρήσιμος, Vtilis, Accõmoda ,Frugalis.
χρησιμότης, Commoditas.
χρησίμως, Vtiliter.
χρησιμώτερος, Frugalior.
χρῆσις, Vſus.
χρησμοδότης, Sortilegus.
χρησμολόγος, Sortilegus.
χρησμοὶ, Sortes.
χρησμὸς, Oraculum.
χρησμῳδὸς, Sortilegus,Hariola.
χρῆσον, Commoda.
χρηστήριον, Oraculum.
χρηστὸς, Frugalis, Suauis, Vtilis, Iocundus.
χρηστῶς, Vtiliter.
χρίσις, Liniatura,Oblitus.
χρίστης, ὁ κονιατὴς, Tector.
χρίω, Lino,Oblito.
χρόα, Color.
χροῖσις, Coloratus.
χροισμὸς, Coloratura.
χρονίζω, Moror,Tardo.
χρόνιος, Diutinus,Diuturnus.
χρόνος, Tempus.
χρόνος στρατείας, Stipendium.
χρυσαλλὶς, Blatta.
χρύσαμμος, Baluca.
χρυσάττικον, Chryſatticum.
χρύσινος, Solidus.
χρυσίον, Aurum.
χρυσίου γήδιον ἀκαθάριστον, Valuca.

χρυσόκομος, Auricomus.
χρυσολάχανον, Atriplex.
χρυσόφαλδρος, Salpa.
χρυσορύκτης, Aurifodina,Aurilegulus.
χρυσὸς, Aurum.
χρυσόσημον, Auriclauum.
χρυσοῦν νόμισμα Aurum ſignatum.
χρυσοῦς, Aureus.
χρύσοφρυς, ἰχθὺς, Aurata.
χρυσοχοεῖον, Aurificina.
χρυσοχόος, Aurifex.
χρυσυποδέκτης, Suſceptor aurarius.
χρυσωτὴς Aurator.
χρῶ, Vtere.
χρῶμα, Color.
χρῶμαι, Vtor,Vſito,Vſurpo.
χρωματίζω, Coloro.
χρὼς, Colos.
χυδαῖος ἄρτος, Ceparius.
χυδαῖος ἄνθρωπος, Gregarius.
χύδην, Paſſim.
χυθεὶς, Fuſus.
χυλὸς, Sucus.
χύμα, Confuſio,Cõmixtio.
χύννω, Fundo.
χύσις, Fuſio,Fuſus.
χυτὴρ, Fuſorium.
χύτης, Fuſor.
χυτὸν, Fuſile.
χύτρα, Fictile,Olla.
χύτρα πετρημένη Olla animatoria.
χωλεύω, Claudico,Claudio.
χωλὸς, Claudus,Cludus.
χῶμα, Agger,Rudus,Tumulus.
χωνευτήριον, Fornax,Conflatorium.
χωνευτὴς, Conflator.
χωνεύω, Conflo.
χώνη, Infundibulum.
χωννύω, Obruo.
χώρα, Aruum,Regio.
χώρημα, Alueum.
χωρῆσαι, Capere.
χώρησις, Capacitas.
χωρητικὸς, Capax.
χωρίζω, Segrego,Seiungo,Secerno,Separo.
χωρικὸς, Ruſticus.
χωρίον, Rus,Poſſeſſio,Villa, Fundus.
χωρὶς, Separatim ,Extra, Abſque, Sine,Seorſum.
χωρισθὲν, Diſcretum.
χωρισμὸς, Separacio,Diſceſſus, Diſcidium.
χωριστὴς, Separator.
χωρομετρῶ, Metor.
χωροφύλαξ, Saltuarius.
χωρῶ, Capio,Capeſco.
χῶσις, Obrutus.

Ψ

ψαθυρόν, Fragile, Putre, Putrum.
ψακάς, Gutta.
ψαλίζω, Forfico.
ψαλὶς, ἡ τοῦ ῥάπτου, Forfex, Forficula.
ψαλὶς, ἡ ἀψὶς, Arcus.
ψάλλω, Nablizo, Pſalmizo.
ψαλμός, Pſalmus.
ψαλτήριον, Sambucum.
ψάλτης, Nablio, Pſalta.
ψάλτρια, ἡ κιθαρίστρια, Fidicina.
ψάμμος, Harena.
ψαμμώδης, Harenoſus.
ψὰρ, τὸ ὄρνεον, Strunuus, Strunus.
ψαύω, Tango.
ψαφαρός, Putris.
ψέγω, Vitupero, Culpo.
ψέλιον, Viriola, Armilla.
ψέλιον ἀνδρὸς, Brachionarium.
ψελλίζω, Valbio, Valbucio.
ψελλιστής, Vambal.
ψελλὸς, Valbus.
ψευδάδελφος, Falſus frater.
ψευδὴς, Falſus, Mendax.
ψευδογράφος, Falſarius.
ψευδολογία, Mendaciloquium.
ψευδολόγος, Falſidicus, Mendax.
ψευδομάρτυς, Falſiteſtis.
ψεύδομαι, Mencior.
ψεῦδος, Mendacium.
ψευδῶς, Falſo.
ψεύστης, Mendax, Medoſus.
ψηκτὸς μόδιος, Raſus.
ψήκτρα, Strigilis.
ψηλάφησις, Tactus, Tractatus.
ψηλαφῶ, Tracto, Contracto, Obtracto, Palpo.
ψὴρ, τὸ ὄρνεον, Strunus.
ψῆσσα, ἰχθὺς, Ordacia.
ψηφίζομαι, Decerno.
ψηφίζω, Computo.
ψηφίον, τὸ λιθαρίδιον, Gemma.
ψηφὶς, Glarea.
ψήφισμα, Conſultũ, Decretum, Scitum, Cõſultacio, Rogacio.
ψηφιστὴς, Calculator.
ψηφιστὴς, ὁ ἀριθμῶν, Computator, Nummarius, Racionator.
ψηφοθέτης, Teſſellarius, Teſſellator.
ψηφολογία, Teſſellatus, Pauimentũ.
ψηφολογῶ, Teſſello.
ψηφοπαίκτης, Preſtigiator.
ψηφοπαικτῶ, Preſtigior.
ψηφοπαιξία, Preſtigiæ.
ψῆφος, Calculus, Suffragium, Computacio.
ψῆφος, ὁ ἀριθμὸς, Numerus.
ψῆφος, ὁ λίθος, Gemma.
ψηφοφορία, Suffragium.
ψηφοφόρος, Suffragator.
ψηφωτὴ, Glarea.
ψήφωσις, Pauimentum.
ψήχω, Frico.
ψίαθος, Teges, Terratoria, Matta.
ψιθυρίζω, Suſurro.
ψιθυρισμὸς, Suſurracio.
ψιθυριστὴς, Suſurrioſus, Suſurrator.
ψιλὴ χώρα, ἡ σχολάζουσα, Vacua.
ψιλὴ, Exilis.
ψιλὴ, ἐπὶ τῆς προσῳδίας, Pſila.
ψιλοκέραμον, Suggrunda.
ψιλόκουρος, Adtonſus.
ψιλὸν, Tenue Babylonicum.
ψιλὸς, ὁ λεῖος, Glaber, Leuis.
ψιλὸς τόπος, Vacuus.
ψιλῶ, Deglabro.
ψίλωθρον, Miredila.
ψιμύθιον, Cimuſſa.
ψιμυθιστὴς, Cimuſſator.
ψὶξ, Mica.
ψιχολογῶ, Micas lego.
ψιττακὸς, Pſittacus.
ψόγος, Vituperacio, Culpa.
ψοφεῖ, Sonat, Crepat.
ψοφώδης, Sonoroſus.
ψόφος, ὁ ἦχος, Crepitus, Strepitus, Fragor, Sonitus.
ψοφῶ, κτυπῶ, Crepito, Strepo.
ψύα, Lumbus.
ψυγεὺς, Fricarium.
ψυγμὸς, Perfrictio, Perfrigio.
ψύχω, ξηραίνω, Sicco.
ψύχω, ψυχραίνω, Frigeo.
ψυδράκιον, Papula.
ψύλλα, Pulex, Trinua.
ψυλλίζω, Pulico.
ψυχαγωγῶ, Animo.
ψυχάριον, Animolus.
ψυχὴ, Anima.
ψυχίζομαι, Algeo, Frigeſco.
ψυχικὸς, Animalis.
ψυχομαχία, Iurgium.
ψυχορραγῶ, Exanimo.
ψῦχος, Frigus, Algor.
ψυχραινόμενος, Frigens.
ψυχρίζομαι, Frigeſco.
ψυχρὸς, Algidus, Frigidus.
ψυχροφόρον, Frigidarium.
ψύχω, Frigeo.
ψυχῶ, Animo.
ψώκτης, Quadratarius.

Ψωλὴ,	Mencla.
Ψωμίζω,	Focio, Adeſco.
ψωμίον,	Bucellum.
ψωμὸς,	Fruſtum.
Ψώρα,	Scabia, Scabies.
ψωριῶ,	Scabio.
ψωρὸς, ψωράριος,	Scabioſus, Scaber.

Ω

Ὠδάριον,	Cantilena.
Ὧδε,	Huc, Hic.
ὧδε καὶ κεῖσε,	Huc atque illuc.
Ὠδὴ,	Cantus, Canticum.
Ὠδίνω,	Parturio.
Ὢη,	Heu.
Ὠήθην,	Credidi.
Ὠθῶ, (νον,	Pulſo, Pello, Trudo.
Ὤκιμον, τὸ λάχα-	Ocimum.
Ὤκνησα,	Pigritatus ſum.
Ὠκύπους,	Celeripes.
ὠκὺς,	Velox.
ὠκύτατος,	Velociſſimus.
ὠκύτερον,	Velocius.
Ὠλένη,	
Ὠμοβύρσινος ἀσπὶς	
ὠμογέρων,	
Ὤμοι, σχετλιαστι-κὸν,	Ve michi.
Ὠμόλινον, (που,	Crudarium.
ὠμὸς, ἐπὶ ἀνθρώ-	Crudus, Acerbus, Crudelis.
ὠμὸς, ἐπὶ καρποῦ	Inmaturus.
Ὠμοπλάτη,	Armus, Scapula.
Ὦμος,	Vmerum.
Ὠμὸς, ἀνηλεὴς,	Crudelis, Crudus.
ὠμότης,	Crudelitas.
Ὠνὴ,	Empcio, Mercacio.
ὠνητὸς,	Empticius.
ὠνοῦμαι,	Comparo, Emo.
Ὧντινων,	Quorum.
ὧντινων ἂν,	Quorumquorum.
ὧντινων δήποτε,	Quorumcumque.
Ὠὸν,	Ouum.
ὠοῦ λέπος,	Putamen,
Ὢ πόποι,	Attat.
Ὥρα,	Hora.
ὡραῖα,	Alma, Candida.
ὡραῖον,	Pulcrum.
ὡραῖος,	Decorus, Pulcer.
ὡραιότης,	Pulcritudo.
ὥριμον,	Maturum.
Ὡρισμένον,	Finitum, Certum.
Ὡρίων,	Orio.
Ὠρυγμένος,	Defoſſus.
Ὠρύομαι,	Rugio.
Ὡς,	Cum, Sicut, Tanquã, Vt
ὡς ἀληθῶς,	Vero.
ὡς ἂν,	Tanquam.
ὡσανεὶ,	Veluti, Acſi, Vtpote, Prout.
ὡσαύτως,	Itidem.
ὡς δυνατὸν,	Quam poteſt.
ὡσεὶ,	Acſi.
ὡς εἰκὸς,	Quammaxime.
ὡς οἷόν τε,	Quampoteſt.
ὥσπερ,	Sicut, Ita, Quam, Veluti.
ὥσπερ γὰρ,	Vt enim.
ὡς πορρωτάτω,	Quam longiſſime.
Ὦτα,	Aures.
ὠτακουστὴς,	Auricularius.
ὠταρὸς,	Auriculoſus.
Ὠτειλὴ,	Cicatrix.
Ὠτίον,	Auricula, Auris.
ὠτίον σκεύους,	Anſa.
ὠτὶς, τὸ ὄρνεον,	Auis tarda.
ὠτογλυφὶς,	Auriſcalpium.
ὠτοκοπῶ,	Obtundo.
Ὤφελον,	Debui.
Ὠφελεῖ,	Prodeſt, Iuuat.
ὠφέλεια,	Commoditas, Iuuamẽ, Vtilitas, Emolumen-(tum.
Ὤφελον, εὐκτικὸν	Velim.
Ὠφέλιμον,	Commodũ, Profuturũ.
ὠφελίμως,	Commode, Merenter, Vtiliter.
ὠφελῶ,	Iuuo, Commodo, Proficio, Proſum.
ὠφελῶ σε,	Præſidium tibi ſum, Proſum tibi.
Ὤφθη,	Viſa eſt.
Ὠχρίασις,	Pallor.
ὠχριῶ,	Palleo.
ὠχρὸς,	Pallidus.
ὠχρότης,	Palliditas.
Ὠχυρωμένος,	Vallatus.

DE ATTICAE LINguæ ſeu dialecti idiomatis,

COMMENT. HENR. STEPHANI.

NOBILISSIMO ET VIRTVTE pariter ac doctrina præſtantiſsimo viro, D. THOMAE REDINGERO, HENR. STEPHANVS S. D.

MITTO ad te, vir præſtantiſsime, vnà cum Gloſſariis, & quidem in vno eodémque volumine, meum etiam de Attica lingua ſeu dialecto commentarium: quem, ſicut & illa, non parũ vtilitatis ad Græcæ linguæ cognitionem allaturum eſſe: ac quantum illa, explicando veras quarũdam vocum ſignificationes, tantum ferè hunc, docendo verum quorundam loquendi generũ vſum, profuturum ſpero. Tam latè enim Atticæ dialecti fines extenduntur, vt ſiquis ea teneat quæ ad illam pertinent, is omnes propemodũ libros à Græcis oratione ſoluta ſcriptos ita peruagari poſsit vt nuſquã hærere cogatur. Quinetiam in poetis comicis & tragicis pauca quæ ipſum remorẽtur inueniet. Nec immeritò certè hanc linguam ſeu dialectum penè omnes delegerunt qui aliqua ſuæ doctrinæ monumẽta ſiue in oratorio ſiue in hiſtorico ſiue in philoſophico dicendi genere poſteritati relinquere voluerũt: vtpote quæ tantum inter cæteras dialectos Græcas excellat quantum Græcus ſermo cæteris antecellit. Quod tamen ſiquis fateri mihi recuſet, id ſaltẽ quod Fabius dicere auſus eſt, negare nolit, Atticis conceſſam venerem ne Græcos quidem in alio genere linguæ obtinuiſſe. Hîc enim linguam pro dialecto dicit: ſicut & quum ſcribit, At Græcis non verborum modò, ſed linguarum etiam inter ſe differentium copia eſt. Quòd ſi ne illud quidem concedere nobis velint, at certè hoc concedant neceſſe eſt, Atticum *μυκτῆρα* paſsim celebrari, Ionici, Dorici, vel AEolici nullam vſquam mentionẽ fieri. Habet alioqui dialectus Ionica ſuam concinnitatem & elegantiam, ac natiuam quandam dulcedinem & velut mollitiem. Quod niſi faterer, negarem quod ipſemet olim hoc epigrammate præfixo (vnà cum aliis) meæ editioni Herodoti, teſtatus ſum,

Ἔστι μὲν ἔστιν Ἰὰς λιγυρὴ διάλεκτος ἁπασῶν
Ἔξοχα, καὶ μαλακοῖς ἐξαφίεισα θρόοις·
Ἀλλὰ γὰρ ὅσσον Ἰὰς πασῶν προφερεστάτη ἐστὶ,
Τόσσον ἰαζόντων Ἡρόδοτος προφέρει.

Sed nihil Attico *μυκτῆρι* ſimile in ea, multo etiam minus in reliquis duabus reperiemus. Equidẽ à Dorica fuiſſe valde alienũ (idémque de AEolica ob magnã affinitatẽ cogitandũ nobis eſt) vel hic locus abũdè docet, quantum ſit diſcriminis inter hanc & Atticam, oſtendens: *πλατέα λαλοῦσι γὰρ πάντα οἱ Δωριεῖς. διόπερ οὐδὲ ἐκωμώδουν δωρίζοντες, ἀλλὰ πικρῶς ἠττίκιζον. ἡ γὰρ Ἀττικὴ γλῶσσα συνεστραμμένον τι ἔχει καὶ δημοτικόν, καὶ ταῖς*

τοιαύταις εὐτραπελίαις πρέπον. Eſt autem hic locus ex eo περὶ ἑρμηνείας libro ſumptus qui ſub Demetrii Phalerei nomine editus eſt. vbi quod περὶ τῆς Δωρικῆς πλατύτητος dicitur, optimè cum illis Theocriti verbis conuenit, aduerſus Syracuſanas quaſdam mulieres,

Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι, πλατυάσδοισαι ἅπαντα.

vel potius πλατειάσδοισαι. Ad quæ reſpondẽt inter alia indignabundæ,

Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

Nec mirũ eſt profectò ſi μυκτῆρα tribui Atticis potius quàm aliis Græcis videmus: quum itidem teretes & religioſas aures potius quàm cæteros habuiſſe, ex Cicerone etiam intelligamus. Athenienſium (inquit in ſuo Oratore) ſemper fuit prudens ſincerúmque iudicium, nihil vt poſſent niſi incorruptum audire & elegãs. Eorum religioni quum ſeruiret orator, nullum verbum inſolẽs, nullũ odioſum ponere audebat. Nec multo pòſt Atticorũ aures duobus illis quæ dixi epithetis ornat. Ex eodem magnum Athenarum præconiũ audimus, De oratore lib. 1, Atque, vt omittam Græciam, quæ ſemper eloquentiæ princeps eſſe voluit, atque illas omnium doctrinarum inuentrices Athenas, in quibus ſumma dicendi vis & inuenta eſt & perfecta. Et in Bruto, Qua in vrbe primùm ſe orator extulit, primúmque etiam monumentis & literis oratio eſt cœpta mandari. Ibidem de laude dicendi loquens, Hoc autẽ ſtudium non erat cõmune Græciæ, ſed proprium Athenarũ. Cæterùm quod ad illud attinet ſincerum Athenienſiũ iudiciũ, auréſq; teretes & religioſas, hanc laudem aliquatenus cũ ipſo etiam vulgo communicari poſſe arbitror. Siquidẽ vel illa anicula quæ Theophraſtum, hominẽ alioqui diſertiſſimum, ex vnius verbi affectatione hoſpitem eſſe deprehendit, eúmque nimium Atticè loqui dixit, argumento nobis eſſe poteſt quàm ſagaci iudicio hac in re ipſum quoque vulgus veteretur. Inde etiam hoc coniicere multo magis poſſumus, quòd ne in accentu quidem commiſſum errorem ferre vllo modo poſſet. Nimirum in tanta tam eloquentium hominum multitudine, ipſius etiam plebis (magna ſaltem ex parte) aures ita aſſueuerant iis quæ Atticorum germana erant, vt ſtatim adulterina internoſcere poſſent. Atque vt iſtum de illa plebe ſermonem paulo longius producam, peculiari quodam infimæ etiã ſortis homines nõ Athenis tãtùm ſed in tota Attica fuiſſe ingenio præditos, & illi hominum vulgo aliquid nõ vulgare (vt ita dicam) à natura inſitum fuiſſe, cùm aliũde colligere poſſumus, tum verò ex iis quæ Plutarchus de Attico ſeruo ſcribit: eum, inter fodiendum, domino ſuo pacis conditiones narrare. Neque enim hoc de vno quopiam intelligendũ eſt: ſed, quanuis τὸν Ἀττικὸν οἰκέτην dicat, perinde eſt acſi τοὺς Ἀττικοὺς οἰκέτας dixiſſet. Iam verò & quod apud Lucam in Apoſt. actis legimus de Athenienſibus dicendi aut audiendi ſemper aliquid noui cupidis, de ipſo quoque vulgo intelligi debere exiſtimo: eodémq; modo aliquot Demoſthenis locos (qui cum illo Lucæ conueniunt) vbi conqueritur de iis qui ſubinde ad forum ventitantes interrogabant ecquid noui audiretur. Extat autem apud me Artemidori geographiæ fragmentum, vbi Atticos περιέργους ταῖς λαλιαῖς fuiſſe tra-

dit:non idem tamen de Athenienſibus ſcribens. Horum enim mores ab illorum moribus longo interuallo ſeparat. Eius verba ſunt hæc, τῶν δ' ἐνοικούντων, οἱ μὲν, Ἀττικοὶ, οἱ δὲ, Ἀθηναῖοι. οἱ μὲν Ἀττικοὶ, περίεργοι ταῖς λαλιαῖς, ὕπουλοι, συκοφαντώδεις, παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, μεγαλόψυχοι, ἁπλοῖ τοῖς τρόποις, φιλίας γνήσιοι φύλακες. Aliquanto pòſt hos Lyſippi verſus affert,

Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ·
Εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι δ', ὄνος·
Εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιον.

Atque hæc ἐν παρόδῳ de ipſis quoque moribus Athenienſium & Atticorum dicta ſint. Non eſt autem ſilentio prætermittendum, Ciceronē pro Atheniēſibus (vel potius Atticis) & Ionibus, duntaxat Atheniēſes dixiſſe: quippe qui tria tantùm Græcorū genera cōſtituat, in hoc loco orationis pro L. Flacco, Quāquam quis ignorat, qui modò vnquā mediocriter res iſtas ſcire curauit, quin tria Græcorum genera ſint verè? quorum vni, ſunt Athenienſes (quæ gens, Ionū habebatur) AEoles, alteri: Dores, tertii nominabantur. Hoc quidē certè cōſtat, Atticæ dialecto, præſertim veteri, maiorem cum Ionica quàm cum cæteris affinitatem eſſe. Verùm hac de re tum dicendi locus erit quū de iis quæ ad Ionicam dialectum pertinent, ſicut & de iis quæ ſunt Doricæ, quæ item AEolicæ, tractabo. Interim verò nequis iſtarum etiam cognitionem aſpernetur, ex earum, ſicut & Atticæ, ignoratione multos errores oriri dico. Vt tamen primùm in hac exemplis quod dixi confirmem, ſcio me illum præpoſitionis εἰς cum genitiuo vſum, per ellipſin accuſatiui, aliquot locis mutatum inueniſſe. Loci autem quorū nunc recordor, ſunt duo Baſilii. apud eū enim genitiuus Atticus διδασκάλου, in accuſatiuū deprauatus fuit: εἰς διδασκάλους φοιτῶσι, pro εἰς διδασκάλου. Apud eūdē legimus, ἀλλ' ἀναμνησθέντας τοῦ παραινέσαντος ὅτι δέοι βίον μὲν ἄριστον αὐτῶν ἕκαστον προαιρεῖσθαι, ἡδὺν δὲ προσδοκᾶν τῇ συνηθείᾳ γενήσεσθαι. Nēpe quū ille ſcripſiſſet Attico more αὐτὸν ἕκαστον, aliquis huius atticiſmi ignarus ita ſuſpectū hunc accuſatiuū ante ἕκαστον habuit, vt mutare in αὐτῶν minimè dubitarit. In reliquis dialectis magis etiam periculoſam eſſe earum inſcitiam (vtpote quæ magis quàm Attica, à communis linguæ vſu recedant) experientia docuit. Ac profectò quod ad Ionicam attinet, vel ii ſoli errores in quos illa ignoratio Laurentiū Vallam impulit apud Herodotum, ſatis ſupérque id teſtari poſſunt. Is enim quum neſciret aut certè nō recordaretur, Iones appellare ἱστίη quod cæteri Græci ἑστία vocabāt, pro genitiuo ἱστιέων ſcribit Iſtiæorū. Et (quod magis mirum eſt) eodem errore autor breuiū in Homerum ſcholiorum, ἐπίστιον, quod eſt ab eodem nomine Ionico ἱστίη, deducit ab ἱστίον. Idem Valla ἱρὸν, dictum itidem Ionicè pro ἱερὸν, id eſt ſacrum, vult eſſe montem nomine Hirum. Ex ἁλέες quoque, quod Ionicè ſonat Vniuerſi, vel Simul omnes, facit nomen gentis, & quidem populoſiſsimæ. Doricæ itidem dialecti (cum qua multa communia habet AEolica) ignorationem, multorum errorum anſam præbuiſſe, vel vnus Theocritus abundè teſtari poteſt: vt videre eſt in annotatiūculis meis eius editioni adiectis.

Sed noua quotidie menda naſci hinc videmus: & quidem in particulis quoque, vt in γα, κω, κως. Sic in quodam Democriti loco apud Clementem Alex. οὐδεὶς κῶμε pro οὐδείς κω με. Atque adeò quæ alioqui inter illius dialecti idiomata, maximè vulgaria & veluti triuialia ſunt, aut ignorata, aut non animaduerſa in maximos errores impellere poſſunt. vt quidã ex hoc Alcæi verſu, Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλω, (quẽ Horatius interpretatus eſt, Nullã Vare ſacra vite prius ſeueris arborẽ) annotauit, πρότερον datiuũ loco genitiui habere per ἀντίπτωσιν: nõ animaduertẽs ἀμπέλω Doricè dictũ eſſe pro ἀμπέλου. Iã verò vt ex huiuſmodi idiomatũ ignoratione vel obliuione in pleriſque locis homines alioqui doctos allucinari aut multùm ſe torquere videmus, ita viciſsim qui in illis exercitatus eſt, multis ex locis facilè ſe expediet, vbi alius impeditus hærebit. Cuius rei exempla nobis ſuppeditant Plutarchi vitæ. In Lycurgo enim Demaratus à quodam improbo homine interrogatus quis eſſet Spartiatarum optimus, reſpondet, ὅτι ἀνομοιότατος, vt in editionibus mea prioribus legitur, quanuis nullo ſenſu: quum legẽdum ſit, ὁ τὶν ἀνομοιότατος (vt nunc in mea ſcriptum eſt) ſenſu manifeſtiſsimo & conuenientiſſimo: quum reſpondeat Demaratus, Qui tibi eſt diſſimillimus. Aliud exemplum habemus in Pyrrho, & quidem in loco cuius deprauatio magis etiam occulta erat, & qui ideo multo plus faceſſere negotii poterat. Quũ enim in editionibus quæ meam præceſſerunt, ita ſcriptum eſſet, αἱ μὲν ἐσσὶ τύ γε θεός, οὐδὲν μὴ πάθωμεν (οὐ γὰρ ἀδικεῦμεν) αἱ δὲ ἄνθρωπος, ἔσεαι καὶ πευκαρπῶν ἄλλος, pro his verbis, quæ ita corrupta erant vt OEdipo indigerent, reſtitutum à me fuit, veſtigia Doricarũ vocũ agnoſcẽte, ἔσεται καὶ τεῦ κάρρων ἄλλος: ita vt iam & apertum & argutũ reſponſum habeamus. Neque tamen meã illam coniecturam prius in contextum recepi quàm veterum codicum cõprobari autoritate comperi. Recordor hîc & cuiuſdam loci Sapphûs, qui ob ignoratam præpoſitionẽ πέδα pro μετά, apud Plut. fœdatus fuit. quum enim illa ſcripſiſſet, οὐ γὰρ πεδέχῃς ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίας, quidam non intelligentes πεδέχῃς dictum eſſe pro μετέχῃς (ſicut πεδαμεῖψαι legitur apud Pindarum pro μεταμεῖψαι, & πεδέρχεσθαι pro μετέρχεσθαι apud Theocritũ) deprauarãt in παῖδ' ἔχῃς. Sic in quodam verſu Theocriti, vno videlicet ex iis quindecim qui deſunt idyllio cuius initium eſt, Οἶνος ὦ φίλε παῖ λέγεται καὶ ἀλάθεια, ſcriptum eſt παῖδα pro πέδα, diuerſum etiam vſum habente, Νῦν μὲν δὴ κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἕνεκεν σέθεν Βαίην καὶ φύλακον νεκύων παῖδα Κέρβερον. At in quodam Alcæi loco πεδ' Ἀχιλλέα detortũ fuit in ποδ' Ἀχιλλέα. Sed de his latius in meo de mẽdorũ origine opere, cuius ſpecimen aliquod iampridẽ exhibui. Equidẽ vel ex his, quàm periculoſa ſit dialectorũ ignoratio, nemo eſt qui perſpicere nõ poſſit. Ac ſtatueram certè, quod in Attica præſtiti, in cæteris vno eodémq; volumine præſtare: ſed quũ vererer ne ob ſuſceptam Ariſtotelis & aliorum quorundam librorum editionem intermittendum diutius id opus eſſet, & dialectũ hanc, præcipuã ac præcipuè vtilem eſſe conſiderarem, hunc de ea cõmentarium Gloſſariis adiiciendum, ac tibi, cui iam, vt ſcis, ea dicarã, iſtum quoque (tanquam ſecundum mei in te amoris teſtimonium) dicandum exiſtimaui. Vale.

HENR. STEPHANVS LECTORI S. D.

Dvm meum Theſaurum linguæ Græcæ excuderem, recordatus libellorũ qui ſub farraginis nomine calci vulgarium lexicorum adnecti ſolebant, eos in manus ſumpſi, & attentius quàm vnquam antea, priuſquam prelo deſponderem, legere cœpi. Sed qui mihi antea parum placuerant, minus etiam placere cœperunt. Primùm enim illud farraginis nomen, omen aliquod habuiſſe comperi: quum infinitam errorum farraginẽ in illis coaceruaſſent ii à quibus excuſi antea fuerant. Neq; verò vulgarium duntaxat mendorum omni genere contaminatos, ſed quoſdam in ipſis etiam titulis mutilatos comperi. Ex eorum numero eſt hic, Συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν λέξεων. His enim ex verbis nihilo magis ſenſum aliquis quàm aquam è pumice elicere queat. Vt autem ſuæ integritati reſtitui, Συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων, primo aſpectu patet ſenſus. Deinde præter illos errores typographicos (niſi fortè aliqui libris ſcriptis imputandi erant) multos etiam multo periculoſiores inueni, admiſſos nimirum ab ipſis autoribus in iis quæ tradebant: magnam quoque, in eo quòd pleraque omittebant, incuriam. Exemplum certè & incuriæ & inſcitiæ habemus in eo etiã qui περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων ſcripſit: ſiue Ammonius (vt vulgò creditur) ſiue Philoponus, ſiue alius quiſpiã eius autor ſit. Quũ enim titulus promittat tractatũ de vocibus quæ quum ſignificationem eandem habere videantur, diuerſam habent, ita vt in iis falli quiſpiam poſſit: multas contrà ibi affert quas nemo eſt qui inter ſe differre non nouerit, atque adeò quibus aut nulla aut perexigua inter ſe eſt affinitas. Deinde cur (exẽpli gratia) diſcrimen eſſe inter φρονεῖν & καταφρονεῖν, non item φρονεῖν à περιφρονεῖν, vel παραφρονεῖν, vel ὑπερφρονεῖν differre admonet? At ſi de ſingulis à φρονεῖν compoſitis admonere voluiſſet, nónne idem & in aliorum verborum compoſitis facere eum decebat? Nónne tradendum itidem fuiſſet quod eſt inter ſimplex γινώσκω & compoſitum καταγινώσκω diſcrimen? nónne idem & in cæteris inde compoſitis præſtare eum oportuiſſet? Adde quòd multorum differẽtiæ ineptè ab eo explicantur. Verùm (quod omnium peſſimum eſt) falſa ſunt interdum quæ tradit: veluti quæ de ἀνοκωχὴ & ἀκωχή, de ἀρρωδεῖν & ὀρρωδεῖν ſcribit. Quòd ſiquis roget cur hunc quoq; librum, quum eiuſmodi ſit, appẽdicem Theſauri eſſe voluerim: reſpondebo, primùm, quòd deſit qui melius hoc argumentum tractauerit: deinde, quòd non ita ſit malus quin aliquid boni ex eo percipi queat: præterquã quòd aliquos veterum locos affert qui vix alibi fortaſſe reperiri queant. Poſtremò, quòd typographi cõſuetudini (quæ cõſuetudo peſſima eſt) aliquid tribuere coguntur. Ne eum quidem librum quem Cyrillo vulgus adſcribit (illam videlicet συναγωγὴν cuius antea mẽtionem feci) prætermittendum cenſui, quanuis pleraque illum omiſiſſe viderem. Poſſet autem & alia συναγωγὴ fieri τῶν ὁμοίως γραφομένων καὶ τονουμένων λέξεων, licet ἐν διαφόρῳ σημασίᾳ: & quidem eorũ dũtaxat quæ præ cæteris fallacia ſunt, & impellere nos in errorẽ poſſunt. vt Epigr. lib. 3, titulo εἰς μεθύσους, anus vinolẽta Minoi dicit apud inferos, — Φέρε κάλπιν ἐλαφρήν· Οἴσω κυάνεον τοῦ Ἀχέροντος ὕδωρ: & hanc rationem addit, Καὶ τὴν παρθενίην γὰρ ἀπώλεσα, virum cui nupſit dum eſſet παρθένος, appellans παρθενίην, à nominatiuo Ionico παρθενίης, pro παρθενίας: (quod nomen in hac ſignificatione eodem reſpicit quo κουριδίης, quum dicitur κουριδίη ἄλοχος) & quemadmodum ſcelus idem admiſit quod Danaides (has enim omnes, ſuos παρθενίας prima nocte interfeciſſe, vna excepta, Hypermneſtra, ſatis notum eſt) ita ſibi eandem pœnam irrogari poſtulans. Brodæus tamen & alii qui locum illum expoſuerunt, dum non cogitant παρθενίην eſſe accuſatiuum ancipitem, vt ita loquar, dántque ei interpretationem quæ primo aſpectu ſe offert, vt videlicet pro virginitate accipiatur: faciunt vt anus illa rationem afferat quæ ratione carere dici meritò poteſt. Eiuſmodi ergo liber qualem dixi, cautũ aduerſus tales errores reddere lectorem poſſet: ideóque eius autor tam bene de Græcæ linguæ ſtudioſis mereretur fortaſſe quàm is qui illum ſcripſit, quicunque ſit. Melius certè meritus de illis fuiſſet, ſi nihil addendum aut ſaltem valde pauca reliquiſſet. Ac de hoc quoque ſatis multa. Vt autem & de reiectis libellis aliquid dicam (de iis loquor qui illa farragine comprehẽdebantur) ſic habeto: in aliis bona ſic eſſe malis permixta, vt non ſine aliquo damno illis te cariturum viderem: ideóque locum iis dediſſe: at in libellis quos reieci, adeò multa mala pauciſſimis bonis eſſe permixta, vt horum paucitas illorum multitudine velut obruatur. Vnum ex iis in exemplum proferam, in quo ſignificationes particulæ Ὡς cõmemorãtur. Eas quicunque collegit (magnam enim Tryphoni faciunt iniuriã qui talia illi adſcribunt) quàm omni iudicio caruerit, ex collatione cum iis quæ in Theſauro de illa particula ſcripſi, facilè cuiuis patebit. Tribus certè potiſſimùm modis ab eo peccatum

eſt, atque adeò vnoquoq; grauiſſimé. Primùm, quòd huic voculæ ὡς ſignificationes ab ea prorſus alienas tribuerit: deinde, quòd ab iis quæ alioqui certæ & indubitatæ ſunt, abhorrentia omnino exempla protulerit: poſtremò, quòd ex vno ſignificato plura fecerit: aut ſaltem inter ſe affinia & eodem pertinentia, tanquã planè diuerſa, ſeparauerit. Quiſquis tamen ſit qui tam fœdè in his peccauit, eundem eſſe non puto qui hac particula aurem quoque declarari annotauit, atq; adeò triginta ſignificationibus hanc adiunxit: ſed alium quempiam, aſininarum Midæ auricularum hæredem, lepidi huius de aure commenti autorem eſſe arbitror.

Verùm de cæteris quidem libellis latiùs alibi diſſerendum erit: ad eos autem quod attinet qui ſub Ioannis Grãmatici, ſeu Philoponi, & ſub Corinthi ſeu Coryti nomine editi erant de Græcorum dialectis, vt cæteris vtiliores cenſeri poterant, ita etiã deprauatiores erant. Quòd ſi addidero, eorum autores fuiſſe etiã autoribus reliquorũ negligẽtiores, minúſq; in tractando argumento quod ſuſceperant officio ſuo ſatiſfeciſſe, nihil dicam quod innumeri huius mei operis loci teſtaturi nõ ſint. Sed quid dico negligẽtiores? Imò verò nemo eſt qui eos paſſim craſſæ ignorantiæ crimine (ſi ignorantia crimen eſt) liberare poſſit. Vt enim taceam, eos non plenè quæ ad dialectos pertinẽt tradidiſſe, ſed magnam eorum partem prætermiſiſſe: vt item taceam, non eum quem decebat ordinẽ tenuiſſe: nonnulla eſſe ſciendum eſt quæ vix idoneo teſtimonio probari poſſe exiſtimẽ: aliqua etiam quæ quum vera eſſe negare nemo poſſit, exemplis ſuſpecta redduntur potius quàm cõfirmantur. Eiuſmodi enim exempla illa ſunt vt in iis verũ eſſe quod propoſitum eſt non comperiatur. Sed horũ ſingula quæ in vtroque deſidero, latiùs explicare ſtatui in iis quæ meis in Corinthum notis præfigam. Ideóq; nunc de autoribus pauca præfatus, ab ipſo titulo, tanquam ἀφ' Ἑστίας, meæ ſcriptionis initium ſumam: ſi prius hoc tibi ingenuè faſſus fuero, me, quum illas cœpi conſcribere, nec tam longis animaduerſionibus nec tam longa appendice opus fore exiſtimaſſe: ac præter expectationem ita excreuiſſe vt nomine commentarii de Attica lingua ſeu dialecto dignæ viderentur.

Nunc igitur vt aliquid de autoribus dicam, prioris quidẽ lucubratiunculæ fertur eſſe autor Ioannes Grãmaticus, qui & Ioannes Philoponus dictus fuiſſe perhibetur. Ac fuit certè tempus quũ vix mihi perſuadere poſſem, tale ſcriptũ ab hoc ſiue Grãmatico ſiue Philopono prodiiſſe: ac vererer ne malè de eo mererẽtur qui talẽ tractatum ei adſcriberent: ſed poſteaquã Corinthũ teſtari vidi, Ioannem Philoponũ (qui Philoponus Ioannes ibi vocatur) de dialectis ſcripſiſſe, incertior quàm antea fui. Ac ne nunc quidẽ aliud habeo quod dicã, quàm vel illa Corinthi verba, falſæ inſcriptioni anſam præbuiſſe: aut Philoponũ, ſi eius autor habẽdus ſit, ſibi in hac ſcriptione defuiſſe, nihílq; minus quàm opus illo ſuo cògnomine dignum edidiſſe. Poſterioris lucubratiunculæ autor eſſe creditur quidam Corinthus: ac certè vni meorum exemplarium præfixus eſt hic titulus, literis oculos penè fugiẽtibus ſcriptus, Τοῦ μακαριωτάτου ἐπισκόπου Κορίνθου περὶ τῶν ἰδιωμάτων τῶν διαλέκτων. De quo quum diſſeruerim in iis quæ meis in ipſum animaduerſionibus præfixa ſunt, vnum hîc addere contentus ero, nimirũ me Κορύτου alicubi ſcriptum inueniſſe, hoc modo, Τοῦ μακαριωτάτου Κορύτου περὶ διαλέκτων. Addo etiã, me in eodem exemplari, initio præfatiunculæ, non νέων μοι πάντων φιλολογώτατε, ſed σεβαστῶν πάντων φιλολογώτατε legiſſe.

ANIMADVERSIONES HENR. Stephani in lib. Ioannis Grammatici de dialectis.

De ſingulis quæ Atticæ dialecto propria ſunt.

GRAECVS titulus in ſuperioribus editionibus eſt hic, Περὶ τῶν κατὰ μέρος Ἀτθίδων διαλέκτων. quæ non id ſonant quod Latinus ille titulus habet, ſed, De particularibus Atticis dialectis. (pro qua interpretatione editiones illæ iſtam habent, De Atticis dialectis per partes) Verùm ſcripturam illam tueri nos poſſe, nemo, vt opinor, dixerit: dum autem melior quæpiam reperiatur, hanc in eius locũ reponendam eſſe cenſuerim, Περὶ τῆς κατὰ μέρος Ἀτθίδος διαλέκτου. Equidem abſimile vero mihi non videtur, imperitum quempiã, quum putaret articulum τῶν ad vltima duo verba pertinere, ex Ἀτθίδος διαλέκτου feciſſe Ἀτθίδων διαλέκτων. Sed hoc addo, genitiuo Ἀτθίδος exiſtimare me, præfixum fuiſſe articulum τῆς: commodè ſaltem & cum aliqua etiam elegantia præfigi potuiſſe conſtat.

Pag. 13. Attica dialectus

Attica dialectus mutat σ modò in τ, modò in ξ.

ARTICVLO ſeu TMEMATIO I.

THucydides, quem primas inter Atticæ linguæ veteris ſcriptores tenere dixi, vnum ex his obſeruat, alterum minimé. nam θάλασσαν vbique ſcribit, non θάλατταν: itidémque τέσσαρες & τεσσαράκοντα, & φυλάσσειν; (vt alia huiuſmodi omittam) nō τέτταρες & τετταράκοντα, & φυλάττειν. at ξυμφορὰν, non συμφοράν. Sic pag. 159, meæ editionis, καὶ τῇ θαλάσσῃ χρωμένους. Paulo pòſt, καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Ibidem habes Ξυνέθεντο, & Ξυμμάχους, & Ξυμμαχίαν & Ξυγχωροῦσι. Súntq; hæc omnia verba (quod etiā autoritaté huic ſcripturę addit) ex cuiuſdam fœderis formula petita. In ea auté pagina quæ illam proximè præcedit, habes etiam, Ξυγγνώμην, Ξυμβῆναι, Ξυναλλαγῆναι. Apud eundem ſæpe obuium eſt Ξυνθήκη: (ſicut paulo antè habuiſti Ξυνέθεντο) quò pertinet quod apud Lucianum dicit litera Σ in accuſatione literæ T. nimirum ſe alioqui eſſe ἀνεξίκακον γράμμα: quippe quod nunquam ἐνεκάλεσε τῷ Ξῦ, πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. (quam alluſionem non videtur animaduertiſſe interpres: vtpote qui eam, ſicut alias, non annotauerit) Quinetiam præpoſitio ipſa Σὺν extra compoſitionem apud eundem cum ξ ſcripta extat Ξύν. Et ita quidem apud Thucydidem. Contrà verò apud Xenophontem & Demoſthenem prior illa mutatio, non hæc poſterior, paſſim inuenitur. Illorum enim eſt θάλαττα potius quàm θάλασσα: at συμφορὰ, & σύμμαχοι, &c. non ξυμφορὰ, & ξύμμαχοι, &c. ſic tamen vt aliquam eſſe fatear exemplarium quibuſdam in locis inconſtantiam, præſertim apud Xenophontem: quùm vt non ſolùm συμφορὰν ſed ξυμφορὰν quoque apud eum legamus: quinetiam θάλασσαν, bene memini. At de Platone, (nam de cæteris verba facere, nequaquam in præſentia vacat) quem, ſicut & Thucydidem, veteri dialecto Attica vſum eſſe Dionyſius Halicarnaſſeus teſtatur, quidnam dicendum fuerit? Aut in infideliores librarios eius opera incidiſſe, aut illam Thucydideam ſcripturam minimè ſequutum fuiſſe.

Cæterùm de mutatione literæ σ in ξ, non tam generaliter loqui debuit: ſed addere, id eſſe intelligendum de iis vocibus quæ ex præpoſitione σὺν per compoſitionem ſunt factę. Quod verò attinet ad mutationem τοῦ σ in τ, multa de ea lepidè dicuntur à Luciano in oratiuncula cui titulus eſt δίκη φωνηέντων: (cuius & ſuprà mentionem feci) vnde cùm alia diſcimus, tum verò, non æquè in quibuſlibet vocabulis fuiſſe receptam. Ibi enim litera Σ literam T accuſans, cùm alia multa vocabula, ex quibus ſunt Τεσσαράκοντα, Κασσίτερος, Πίσσα, tum verò Κίσσαν & Νήσσας & Κοσσύφους, & quidem prohibente Ariſtarcho, ſibi eam abſtuliſſe queritur: quòd nimirum audax illa & iniurioſa litera T, hęc in Τετταράκοντα & Καττίτερον & Πίτταν & Κίτταν & Νήττας & Κοττύφους velut refinxerit. His ſubiunguntur Θεσσαλία & Θάλασσα quæ eandem iniuriam paſſa ſint. Quinetiam vox illa Σεῦτλον quæ hîc in exemplum affertur, ibi habetur. dicit enim, οὐδὲ τὸ ἐν κήποις φεισάμενον σεύτλων. Quibus verbis proxima ſunt iſta, ὡς (τὸ δὴ λεγόμενον) μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν. vbi feſtiuiſſimè prouerbium iſtud ſermoni ſuo accommodat, vel potius ipſum lepidiſſimè detorquet. Neque enim hîc per πάσσαλον rem quæ hac voce ſignificatur intelligere debemus, vt in prouerbio: ſed hoc ipſum vocabulum πάσσαλον talem mutationem qualem & cætera paſſum eſſe, literarum σσ in ττ. Quædam porro fuiſſe quæ valdè dura auribus viderentur, apparet ex nomine Βασίλιττα pro Βασίλισσα. ſcribit enim, εἶτα ἀπερυθριάσαν, καὶ Βασίλιτταν ὀνομάζειν [ἐτόλμησε.] Atque adeo pleraque ne vllo quidem modo hanc mutationem admittere potuiſſe, (præſertim ſimplicis σ in τ, initio vocabuli) coniicio ex eo quod ſtatim ſequitur, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκα τὶς ὀνομάσῃ.

Atticum exiſtimatur eſſe, id eſt Atticam illam mutationem paſſum, μεταίχμιον quoque. dici enim μεταίχμιον quaſi μεσαίχμιον.

Semper in εις plurales nominatiuos à maſculinis in ευς factos, per η profert.

ARTIC. ſeu TMEM. II.

ADdere debuit ſubſcribi ἰῶτα huic η, in quod mutatur ει. Debuerat præterea mutationem iſtam latius extendere, vt docebunt ea quæ ex Euſtathio proferam, quæ illum ex diuite veterum grammaticorum penu, ſicut alia plurima paſſim, deprompſiſſe credibile eſt. Mos eſt Atticis (inquit) ſæpenumero diphthongum ει per η & ι efferre. nec ſolùm in ἱερῆς, & βασιλῆς, & ἱππῆς: verumetiam in verbis: veluti in ᾔκαζον, in ᾔειν. ſicut enim ᾔκαζον ab εἰκάζω, ſic ᾔειν ab εἴω deducitur. Eodem modo ᾔδειν, quod ſignificat ἠπιστάμην, factum ex εἴδω quod eſt ἐπίσταμαι, nihilominus & ipſum in penultima, iuxta veterem linguā Atticā, habere η cum ι, tradit. Apud Thucydidem extare huius ſcripturæ exempla in nominibus, Πλαταιῆς, Θεσπιῆς, ἱππῆς, docebo in annotatione in articulum XLII Corinthi. Apud Ariſtophanem autem quùm eam cōtextus aliquot in locis habeat, tamē titulus vnius ex comœdiis eſt ἱππεῖς, non ἱππῆς: quum alioqui earundem vna Ἀχαρνῆς inſcripta ſit, non Ἀχαρνεῖς.

In αος deſinentia maſculina, antepenultima vel vltima acuta, per εως profert.

ARTIC. ſeu TMEM. III.

ATticæ linguæ, & quidem veteris, eſſe hanc ſyllabæ αος ſimúlque declinationis mutationem, inter omnes conſtat: qua tamen non lubẽter eſſe vſum Homerum, ex quibuſdam eius locis probari poteſt: præſertimque ex iſtis, Odyſſ. λ, Καὶ Λήδην εἶδον τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν, Ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε. Itidémque ex hoc verſu, eiuſdem operis libro τ, Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηῒς ἀηδών. Sed quidam codices hanc ſcripturam dubiam reddiderunt: qui verò in illo priore loco Τυνδάρεῳ habent, præcedente tamen genitiuo Τυνδαρέου, duas dialectos commiſcent. Πηνελέοιο certè, quod apud eundem poetam legitur, miniméque eſt eiuſmodi quod corrumpi itidem potuerit, pro illa communis linguæ ſcriptura apertè facit. Inuenitur tamen apud eundem poetam Πηνέλεως, initio Bœotiæ: ſed ita vt nihil prohibeat quin Πηνέλεος legi etiam poſſit: quam fortaſſe lectionem nonnulla vetera exemplaria habent. Verùm & accuſ. Πηνέλεων in alio eiuſdem poetæ loco legimus.

Dictionibus addit ἰῶτα.

ARTIC. ſeu TMEM. IIII.

FAlſum eſſe ſuſpicor quod de πρωὶ tradit. nam quòd apud Ariſtotelem & Galenum (fortaſſe & apud alium quempiam) legitur illud πρωὶ, librariorum errori adſcribo, qui πρωὶ ex πρωινὴ per incuriam fecerint. Alter certè qui de dialectis ſcribit, nullam huius vocabuli mentionem facit: ſed nec Euſtathius, qui hanc literæ ι adiectionem, in οὑτοσὶ & νυνὶ, ἐπέκτασιν appellat, eámque itidem in νυνμενὶ & νυνγαρὶ fieri tradit. (Interiicit autẽ inter illa duo vocabula, & hæc, alia duo, in quibus quomodo ι poſſit itidem dici poni per ἐπέκτασιν, aliis quibus & iſtarũ quæſtionum tractatio magis placebit, & plus otii erit, iudicãdum relinquo. Ea ſunt, ἐνταυθὶ & ὀψὶ, vel potius ὀψί: vnde ὀψιμαθής) Ibidem ἐπέκτασιν & per η fieri oſtendit, in ἐπειή, ἱνη, vel potius ἱνή, paritérque ὀπή. Sed hoc quidem in loco Attica eſſe iſta non addit: in alio autem, poſtquam dixit veteres apud Homerum ſcripſiſſe ἐπειῆ circunflexè, & tamen ἱνη apud eundem: ſubiungit, οἱ δὲ Ἀττικοὶ ὀξυτόνως λέγουσι ἱνὴ καὶ ὀπή. Admonet deinde, literam η in talibus eſſe ἐπέκτασιν ἵνα, (id eſt, poni per ἐπέκτασιν) ſed diuerſam ab ea quæ ſit in νυνὶ, & ſimilibus. Verùm vt ad οὑτοσὶ redeam, ſciat lector epectaſin iſtam quæ fit per literam ι, in tota declinatione obſeruari: niſi fortè pluralis nominatiuus & vocatiuus excipiantur.

Inuenitur ι præfixum habens δ, per ἐπέκτασιν itidem poſitum, ſi Euſtathio credimus: vt in ὁδὶ, & νυνδὶ, & ἐνθαδί. Sed hæc diſtinguere debuiſſe mihi videtur, & de νυνδὶ quidem (quod nihil aliud eſt quàm νῦν) dicere potuiſſe, ſyllabam δὶ eſſe ex epectaſi: at de ὁδὶ & ἐνθαδὶ, nó item. Quum enim extẽt ὅδε & ἐνθάδε, cur potius in ὁδὶ & ἐνθαδὶ ſyllabam iſtam δὶ eſſe adiectitiam, quàm mutatione factam dicemus? Sic equidem de ἐνταυθὶ & ὀψὶ paulo antè dubitare me dicebam: quibus autem hanc dubitationem ſoluendam reliqui, iiſdem & illam relinquam. Cæterùm quædam partim ad hanc partim ad proximè præcedentem annotationem pertinentia ſcribentur à me in articulum aut certè poſt articulum LXI Corinthi.

Ablationes literæ ἰῶτα, Atticorum ſunt propriæ, & Dorum, & Ionum.

ARTIC. ſeu TMEM. VII.

ABlationes literæ ἰῶτα quaſlibet eſſe Atticorum nequaquam conceſſerim: præſertímque in iſto nomine ἑταῖρος, huius elementi ablationem nihil cum Attica lingua commune habere dixerim: donec ex aliquo eorum ſcriptorum qui Attici habiti ſunt, exemplum illius ἕταρος afferatur. quod fieri non poſſe, perſuaſum mihi eſt. Non ignoro alioqui, alterum quoque qui de dialectis ſcripſit, huius vocabuli nominatim mentionem facere, quum de Attica ablatione literæ ἰῶτα agit. Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ἰῶτα (inquit) τῶν Ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι. ἑτάρων γάρ φασιν ἀντὶ τοῦ ἑταίρων. Sed addit, tanquam per parentheſin, ſe inueniſſe, eas Dorum quoque & AEolum eſſe. Sic autem loqui debuit & Io. Grammaticus (aut quicunque eſt alterius de dialectis tractatus autor) potius quàm vt loquutus eſt. hæc enim ſunt eius verba, Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι, Ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι, καὶ Δωριέων, καὶ Αἰολέων. quæ enim trium ſunt, quomodo ſingulorum propria dici poſſunt? Leue tamen eſt hoc, miniméque periculoſum, ſicut quod de ἕταρος ſcribunt, Atticum eſſe videlicet. Hoc enim credens aliquis, loqui ſe Atticè putaret, dicentẽ ἕταρος. Vt autẽ iſta hîc partim falſa ſunt, partim confuſè traduntur, ita viciſſim ea ὑπὸ τῶν τεχνικῶν & verè & diſtinctè tradita extant apud Euſtath. Comm. in Iliad. α. Scribũt enim hi τεχνικοὶ, (vt ille refert) dialectos quaſdam abiicere ι ex αι diphthõgo. Atticos, quũ κλάειν pro κλαίειν, & κάει pro καίει, & ἀεὶ pro αἰεί, & ἀετὸς pro αἰετὸς, dicũt: AEoles, quũ pro παλαιὸς & ἀχαιὸς & ἑταῖρος, dicũt πάλαος, & ἄχαος, & ἕταρος. Iones verò vnà cum Atticis, pro χρύσειος & ἀργύρειος & χάλκειος, dicere χρύσεος & ἀργύρεος & χάλκεος. Hęc illi. Cæterùm quod attinet ad κλάω & κάω, ſi Attica eſſe cenſeamus. i. ι in iis abiectũ eſſe Attico idiomate, minimè ipſum ſubſcribere oportebit τῷ α. Id .n. nihil aliud fuerit quàm literã cõſultò exẽptam velle reponere. Sciẽdũ eſt autẽ, quãuis κλάειν

apud Ariſtoph. paſſim legatur ſine ι, inueniri tamen alicubi & κλαίειν apud eundem. vt in Veſpis, Κλαίειν ἡμᾶς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ.

Sumere nominatiuos pro vocatiuis, Atticorum eſt proprium.

ARTIC. ſeu TMEM. VIII.

FAlſum & hoc eſſe arbitror, Atticorum eſſe talem vſum vocatiuorum pro nominatiuis. ſcilicet enim apud Thucydidem aut alium ex Atticis eum vſum reperiemus. Quorum igitur hic σχηματισμὸς eſt? AEolum: quibus & Bœotos, ſi libeat, adiūgere poſſis. Veteres enim grammatici (ſi Euſtathio credimus) Βοιωτῶν καὶ Αἰολέων eſſe dixerunt τὸν τοιοῦτον τύπον τοῦ σχηματισμοῦ. Ideóque, inquit, horum nōnulla προπαροξύνονται. vt μητίετα ex μητίετης factum: & ἀκάκητα, ex ἀκακήτης. Sed quid hoc ad AEoles? Subiungit, προπαροξυντικοὶ enim ſunt AEoles in pleriſque vocabulis: vt oſtendit inter alia infinita δύνατος, quod ab illis προπαροξύνεται. Dixerat autem antea idem ſcholiaſtes, nouum quendam eſſe metaplaſmum, qui contingit in nominatiuis deſinentium in ης maſculinorum nominum, quum pro ης accipiunt α: vt in τοξότα pro τοξότης: & ἱππότα pro ἱππότης: & αἰχμητὰ pro αἰχμητής. itidémque in κυανοχαῖτα pro κυανοχαίτης, & ἠπύτα pro ἠπύτης. quæ Homerum voluentibus obuia fient.

Semper paſſiuis verbis pro actiuis vtitur.

ARTIC. ſeu TMEM. XI.

SI hoc verum eſſet, nullum vox actiua apud Atticos vſum haberet. Id tamen (nimirū Atticos ſemper paſſiuis verbis pro actiuis vti) Græca eius verba ſonāt: (ne fortè quis ſuſpectam hîc interpretis fidem habeat) Ἀεὶ παθητικοῖς ῥήμασιν ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῆται. Dicendū igitur fuit non ſemper, ſed plerūque, ſiue pleriſque paſſiuis vti. Homerus certè in hoc paſſiuorū vſu Atticus fuit, vel potius pluſquàm Atticus: id eſt, plus ſibi permittens quàm ipſi Attici permittere ſibi ſoleant. Apud eum enim cum alia, tum ἀκούετο pro ἤκουε, & ὁρᾶτο pro ἑώρα, & ἕλκετο pro εἷλκε, item ἑρίζεται pro ἐρίζει, legimus. At eos qui ſoluta oratione ſcribunt, nequaquam omnium paſſiuorum vſum ſine diſcrimine ſibi cōcedere videmus: verùm in pleriſque verbis futuro paſſiuo at non præſenti itidem vtuntur, vel aliis temporibus. Exemplo erit futurū ἀκούσομαι. Id enim (ſicut alia pleraque) Atticis ſcriptoribus vſitatum eſſe conſtat, pro ἀκούσω: qui tamen non itidem ἀκούομαι pro ἀκούω, vel ἠκουόμην pro ἤκουον, vel aliud ex reliquis temporibus pro actiuo vſurpaſſe comperiuntur: ſicut Homerus ἀκούετο pro ἤκουε dicere non dubitauit. Vtitúrque hic poeta huiuſmodi futuris & ipſe: vt quum μελήσεται pro μελήσει, & καταδύσομαι pro καταδύσω dicit. Quemadmodum autem quum ἀκούσομαι pro ἀκούσω in ſoluta oratione more Attico dicatur, non tamen ἀκούομαι itidem pro ἀκούω: ſic certè apud Latinos quanuis Pranſus ſum, Cœnatus ſum, conceſſa ſint, non tamen Prandeor itidem & Cœnor concedi, nemo eſt qui ignoret.

Item Atticorum eſt ποιείσθων & νοείσθων dicere pro ποιείτωσαν & νοείτωσαν.

ARTIC. ſeu TMEM. XII.

SI legeretur ποιούντων & νοούντων, meritò diceremus exempla eſſe Attici vſus participiorū pro imperatiuis. Qui certè vſus minimè ſilentio prætereundus fuit: quum puris putiſque Atticiſmis annumerari queat. Ne tamen reponendā hanc ſcripturā eſſe, verùm potius iungi hæc proximè præcedentibus debere putē, vt ſub vno eodémque articulo contineātur: faciunt hæc quæ apud alterū qui de dialectis ſcripſit, leguntur: Τοῖς παθητικοῖς ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῶνται, ἀντὶ τοῦ γράφω, γράφομαι λέγοντες καὶ ποιοῦμαι ἀντὶ τοῦ ποιῶ καὶ ποιείσθων καὶ νοείσθων, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ νοείτωσαν. Siquidem ne hîc itidem ſuſpicemur ſcribendum eſſe ποιούντων & νοούντων, vt ſint exempla Attici illius vſus participiorū pro imperatiuis, obſtant quæ ibi proximè ſequuntur, vbi alia eius exempla afferuntur. Cæterùm ſi verba iſta proximè præcedentibus iungerentur, vti dixi, non autem articulum per ſe efficerēt, (vt certè non poſſe efficere videntur) ſequens articulus, qui alioqui eſt XIII, deberet eſſe duntaxat XII, eadémque numerorum ſeries in ſequentibus continuari.

In ως deſinentia aduerbia qualitatis in ον terminat.

ARTIC. ſeu TMEM. XIII.

VEreor vt hoc ſatis verum comperiatur, nimirum δέον & πρέπον eſſe qualitatis aduerbia pro δεόντως & πρεπόντως. Et tamen alter, à quo idem argumentum hîc tractatū habemus, eadem iiſdē ac totidē pene verbis dicit. Huius enim (quem Grāmaticum vocāt) verba ſunt hæc, Τὰ εἰς ως ἐπιρρήματα τῆς μεσότητος, εἰς ον περατοῖ. ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιρρημάτων χρῆται. οἷον, πρέπον, δέον, ἀντὶ τοῦ δεόντως, πρεπόντως. Alterius autem verba ſunt iſta, Τὰ εἰς ως ἐπιρρήματα τῆς μεσότητος εἰς ον περατοῦσι, δέον λέγοντες, καὶ πρέπον, ἀντὶ τοῦ δεόντως καὶ πρεπόντως. Sūt autē mihi duo huius poſterioris libelli exēplaria, in quorum vno eadē planè lectio habetur, in altero (quod eſt antiquius, vel potius minus recens) habetur & tertiū exemplum: nimirū προσῆκον pro προσηκόντως:

Quinetiam exẽplis ſubiuncta ſunt hæc,(quæ & apud Grãmaticũ extant) ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ τῶν ῥημάτων χρῶνται. Alter autem habet χρῆται, quòd præcedat πρακτοῖς non πρακτικοῖς. Denique ſuſpecta hîc nullo modo eſſe poteſt typographicarum editionum fides. Quid igitur in mentem illis veniſſe dicemus vt hæc ſcriberent? Equidem quid in errorem eos impulerit,(ſi erraſſe hîc exiſtimandi ſunt, donec idoneo exemplo confirmatum id fuerit) ſuſpicari nequeo. Vix enim credere poſſim, vnum ex illis alicubi δέον vel πρέπον, pro κατὰ τὸ δέον ſeu κατὰ τὸ πρέπον, legiſſe. credibilius eſſet, lapſum memoria, legere ſibi viſum eſſe. Nam quòd vulgò Atticus eſſe dicitur is participiorum iſtorum vſus,(quæ neſcio cur ab illis nomina vocentur) quem cum participiis ἐξὸν & ἐνὸν, atque aliis, communem habent: hoc tam longè abeſt ab eo quod hîc à noſtris traditur, vt illinc ſumptam eſſe erroris occaſionem, mihi veriſimile fieri nequaquam poſſit. Cæterùm ideo paulo antè dixi, vnum ex illis, non autem illorum vtrunque, vel legiſſe vel legere ſibi viſum eſſe: quòd vnum ex altero ſumpſiſſe manifeſtum ſit. Sic autem ſumpſiſſe puto vt fidem penes eum eſſe voluerit.

Synalœphis immodicè vtitur.

ARTIC. ſeu TMEM. XV.

VOx Græca quæ hîc reddita fuit Immodicè, eſt κατακόρως: quæ ſonat Ad ſatietatem vſque. Vnde alicubi reddi etiam poteſt, Ad tædium vſque. Verba eius ſunt hæc, Ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κατακόρως χρῆται. Itidémque apud alterum (quem Corinthum poſthac vocemus) legitur, ταῖς συναλοιφαῖς κατακόρως χρῶνται. Sed fieri poteſt vt κατακόρως acceperint ſimpliciter pro Frequẽter. Cæterùm inuenitur etiã ſcriptum θοἱμάτιον, cum ſpiritu aſpero, pro τὸ ἱμάτιον. Poſſunt verô & alia ſynalœphes exempla afferri : (cuiuſmodi habes paulo pòſt, in articulo XVI: quum potius hîc collocari debuiſſent) vt τοὖπος pro τὸ ἔπος. ita enim potius ſcribendum, quàm τοῦπος, ſine tenui. Idémq; ſynalœphes genus,(ſiue ſynaliphes, vt Euſtathio ſcribere placet) vtpote in iiſdem literis contingens, habent multa paſſim verba, aoriſti præſertim temporis, modi indicatiui: vt προὔγραψε, pro προέγραψε : προὔθηκε pro προέθηκε: προὔβαλε & προὔβαλεν pro προέβαλε & προέβαλεν. Quibus ſimile eſt apud Homerum Iliad. ν, προὔτυψαν pro προέτυψαν. v. 136, Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες. Quinetiam in aliis & temporibus & modis inuenitur. nam & προὔχοντο & προὔχειν legimus : necnon participium προὔχων, itidémque in plurali προὔχοντες. Apud Thucydidem frequens eſt, ſed non perpetuus, huius ſynalœphes vſus. Vt enim apud eum legimus προὐθυμεῖτο, (ſicut προὐσκέπτετο & προὔπεμπο, atque alia) ita προεθυμεῖτο quoque illi non diſplicuiſſe, oſtendit προεθυμήθησαν, pag. 267.

Verùm quod ad ſcripturam attinet, dubitet aliquis non immeritò fortaſſis an tenuis ſpiritus accentui præfigi debeat. nam τοὖπος quidem meritò ſcribas, quòd in τὸ ἔπος ſit tenuis vnà cum accentu: at quum in προέγραψε, in προέθηκε, aliiſque ſimilibus, non addas tenuem, cur in προὔγραψε, in προὔθηκε, aliiſque huiuſmodi eum addes? Atque adeò memini me in quædam vetera exemplaria aliquando incidiſſe quæ in huiuſmodi verbis ſynalœphen paſſis eum minimè adderent. Quòd ſi quis nihilominus eam ſcripturam retinere velit, προὔγραψε, neceſſe erit προὐγράψατο ſcribat: & προὐθήκατο vt προὔθηκε: ſic προὐβάλετο vt προὔβαλε.

Σ pro ρ vtitur.

ARTIC. ſeu TMEM. XVI.

PLanè contrarium eſt quod ab aliis ſcribitur, & nominatim ab Euſtathio, nimirum Atticos ρ pro σ vſurpare, & quidem in illis ipſis vocibus. Ille enim ſcholiaſtes in hunc verſum Homeri, Iliad. μ, Ὡς δ᾽ ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς, annotat, Homeri poſteros nolle ἄρσενα ſcribere, ſed ἄῤῥενα : dicentes σ ſubiunctum τῷ ρ, ab Atticis verti in ρ. vt ἄῤῥεν ex ἄρσεν, & θαῤῥεῖν ex θαρσεῖν. ſic πόῤῥω ex πόρσω, necnon μυῤῥίνη ex μυρσίνη, & κόῤῥη ex κόρση: item ταῤῥὸς ex ταρσός. Equidem quod hîc ſcribitur à Philopono de ἄρσεν pro ἄῤῥεν, ex Ariſtophane facilè refelli poteſt: vtpote cuius Nubes habeant paſſim ἄῤῥενα non ἄρσενα : itidémque μυῤῥίνη non μυρσίνη apud eum legitur. Quod autem ad nomen θάρσος & alia inde deriuata attinet, ſciendum eſt apud Thucydidem legi θάρσος non θάῤῥος, cum alibi tum libro 2, τοὺς δ᾽ Ἀθηναίους ἰδόντας ταῦτα γιγνόμενα, θάρσος τε ἔλαβε. Eidémq; frequẽs eſſe videmus θαρσεῖν, vt pag. 39, meæ edit. itẽ p. 73, in fine: necnõ p. 249, & 270. Itidémq; παραθαρσύναντες habemus apud eũ, p. 287, nõ παραθαῤῥύναντες. Eodẽ modo θαρσαλέος, nõ θαῤῥαλέος, apud eum extat, lib. 2, & 3. Sic certè apud Eurip. θάρσος & θαρσεῖν legitur. vt in Hecuba, οὔτ᾽ ἐλπίδος γὰρ οὔτε του δόξης ὁρῶ θάρσος πρὸς ἡμῖν. In eadem tragœdia nõ multo antè, Θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία. Scriptũ verò eſt θάρσος & apud Xenophõtem, vt Pæd. 4, ὥστε πᾶσι φρίκην μὲν πρὸς τὸ θεῖον ἐγγίγνεσθαι, θάρσος δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους. Eiuſdem operis lib. 5, θάρσος δὲ ἐμφύεται. Sic & Hellenicῶn lib. 7, τοιγαροῦν ἐκ τούτων πάντων οὕτω πολὺ μένος καὶ θάρσος τοῖς στρατιώταις φασὶν ἐμπεσεῖν. Legimus tamen apud eundem ſcriptorem pleriſque locis θαῤῥεῖν, (ſicut & θαῤῥύνειν) eandémque ſcripturam habet Plato, habet paſſim Demoſthenes: habet denique & Ariſtophanes. Quid igitur hîc

nobis dicendum eſt? vtra ſcriptura cenſeri Attica debet? Hoc nobis conſiderandum eſt, Atticæ dialecto adſcribi nõnulla, quæ tamen vetuſtiſſimorũ Atticorum autoritate confirmari non poſſunt. Horum in numero ſcriptura iſta ponenda, meo quidem iudicio, fuerit: vt θάρσος quidem ac θαρσεῖν antiquam ſcripturam eſſe, (quod vel ex Homero ſatis liquet, ea vtente) at θάῤῥος itidémque θαῤῥεῖν, eſſe recentiorem dicamus, ab Atticis ſcriptoribus introductam: licet qui inter eos antiquiſſimi ſunt, antiquam illam retinere maluerint: ſicut vnum ex eorum poſteris, Xenophontem, in nomine eam retinuiſſe videmus, (niſi potius exemplarium fides in omnibus huiuſmodi locis illius ſuſpecta eſſe debeat) at in verbo mutauiſſe. Atque ita verum potius fuerit quod ab Euſtathio ſcribitur, Atticos literam ρ pro litera σ vſurpaſſe: quàm quod Philoponus noſter hîc annotat, omnino illi contrarium, nimirum Atticos litera σ loco literæ ρ vſos fuiſſe. Vide quàm parum huiuſmodi grammaticulis nobis fidendum ſit.

ΟΥ pro οε vſurpat.

ARTIC. ſeu TMEM. XVII.

PErtinent hæc ad ea quæ de ſynalœphe (ſeu ſynaliphe, ſequendo illam Euſt. ſcripturã) paulo antè dicta fuerunt. ſunt enim hæc verba, τοὔνδυμα, & τοὔγκλημα, & τοὖπος, pro τὸ ἔνδυμα, & τὸ ἔγκλημα, & τὸ ἔπος, ſynalœphes itidem exempla. Sic autem & alia pleraque ab hoc ſcriptore ſeparantur (id eſt, ſeparatim traduntur) quæ coniungi, vtpote eôdem pertinentia, deberent. Cæterùm de aliis vocibus, quarum quædam ſimile, quædam diuerſum ſynalœphes aut etiam ſynæreſεως ſeu craſεως genus paſſæ ſunt, apud Corinthum diſſeram: id eſt, vbi ad eum tractatus Corinthi articulum venero in quo is de Attica ſynalœphe itidem agit.

Nominatiuis pro vocatiuis ſæpe vtitur.

ARTIC. ſeu TMEM. XVIII.

QVum Atticos nominatiuo ſimilem vocatiuum facere conſtet, videtur dicendum potius id fuiſſe, quàm in φίλος pro φίλε eſſe nominatiui vſum pro vocatiuo. Si enim verum eſt illud, (vt certè Corinthus quoque credidit) fuerit habenda vox φίλος pro vocatiuo, terminationem nominatiui retinente, more Attico. Tale eſt autem apud Homerum ἠέλιος pro ἠέλιε, id eſt ὦ ἤλιε: Iliad. γ, Ζεῦ πάτερ, ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε, Ἠέλιός θ᾽ ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷς καὶ πάντ᾽ ἐπακούεις. Cui ſimile eſt τέκος pro τέκνε, ſeu ὦ τέκνε, hoc in verſu, Τέκος γλύκιον ἄρα πονθήσῃς σύ γε.

Nam dualibus videmus vti & comicos poetas & Atticos ſcriptores.

ARTIC. ſeu TMEM. XXI.

MIrum mihi eſt, aliíſque itidem mirum viſum iri ſcio, cur hoc à noſtro grammatico annotetur. Quorſum enim id dicit quod nemo neſcit, & de quo nullus dubitat? Eſt nouum ſcilicet, Atticos quoque ſcriptores dualibus vti. At hoc potius annotandum erat, Atticos in duali numero plerunque articulos maſculinos fœmininis nominibus iungere: dicentes τὼ χεῖρε, & τὼ γυναῖκε. Qua de re diſſeram infrà, quum de iis quæ ab vtroque iſtorum prætermiſſa ſunt, agam. Hoc quoque non mirum ſolùm ſed abſurdum etiam meritò videatur, quòd comicos ab Atticis ſcriptoribus diſtinguit: quum dicit & comicos poetas & Atticos ſcriptores, ſeu hiſtoricos, (ſcimus enim συγγραφέων appellatione interdum peculiariter hiſtoricos intelligi) dualibus vti. Imò verò nullum eſt poëſis genus omnium ſiue Atticæ ſiue alius dialecti ἰδιωμάτων æquè capax ac comœdia: quum in ea idiotiſmi etiam, & quidem vel ex ipſa vulgi fæce petiti, locum habere poſſint. Cuius rei locupletiſſimus teſtis eſt Ariſtophanicus ſermo.

Quæcunque in ος deſinentia habent α in penultima, ea per ω & ε efferunt.

ARTIC. ſeu TMEM. XXII.

DEbuerunt iungi iſta cum iis quæ articulo tertio continentur. Sed & iſtis addi multa poſſint, ex quibus, quàm latè hęc Attica mutatio pateat, melius cognoſcamus. Iis tamen, vel potius eorum nonnullis, contentus ero, quæ ex Attica lingua in communem propemodum transſierunt: non ita vt Attica eſſe deſierint, ſed ita vt iis qui lingua illa vtuntur facta ſint cum Atticis communia. Ex iis eſt πλέως, pro πλέος: cum ſuis compoſitis, ἔμπλεως, & ἔκπλεως, & ἀνάπλεως, & ſiqua ſunt alia. Sic λαγὼς, pro λαγός: & ταὼς, pro ταὸς, quod aut nunquam aut raró inuenitur: adeo illius ταὼς vſus inualuit. Verùm (nequis fallatur) animaduertendum eſt hæc exempla egredi præſcriptos à noſtro Philopono fines: quippe qui vtrobique hanc mutationem in iis fieri dicat quę in αος deſinunt, nullam aliorum mẽtionem faciens. Eſſe tamen Attica hæc quoque quæ protuli, aliáq; id genus, quanuis ſolã literæ ο in ω mutationẽ habentia, ſiquis mihi non credit, at Euſtathio credat, vocanti ἐκτασιν Atticam. Nam de πλέος differés, ſcribit, ὁ ἐκταθεὶν ἀττικῶς, ποιεῖ τὸ ἔμπλεως καὶ ἀνάπλεως, καὶ τὰ τοιαῦτα. Sed quid hoc teſtimonio opus eſt, quum ipſam illorum in ως nominum declinationem Atticam eſſe conſtet?

Optatiuos ſumunt pro ſubiunctiuis.

ARTIC. ſeu TMEM. XXVI.

HVius vſus optatiui exemplum ex idoneo quopiam autore deſidero, adiecto etiam fide dignorum exemplarium conſenſu. Alioqui eſſe quendam modi optatiui peculiarem Atticis vſum, haud nego, quem indicabo antequam de dialecto Attica dicendi finem faciam.

Auferunt autem ſæpius & ι.

ARTIC. ſeu TMEM. XXVII.

AVfertur itidem in nomine υἱὸς litera ι, ab Atticis, ſi Euſtathio, vel potius τοῖς τεχνικοῖς, (quorũ ille teſtimonio nititur) fidẽ adhibendã cenſeamus. Περὶ δὲ τοῦ υἱὸς (inquit) φασὶν οἱ τεχνικοὶ ὡς οἱ Ἀττικοὶ δίχα τοῦ ι ἐν μόνῳ τῷ υ γράφουσιν αὐτό. Additque, cõmunem dialectum fortaſſis illud ι voluiſſe ſimul proferre, vt ſtatueret diſcrimen inter ὑὸς genitiuũ nominis ὗς. natura enim per ſolum υ debere ſcribi, ſiue à φύω, ſiue ab ὕω deriuatum. Sed quum ita loquitur Euſtath. non videtur hoc tribuere Atticæ conſuetudini, qua & in aliis vocabulis vtantur, auferendi videlicet ab illis ι. Ad ποῶ tamen quod attinet, ſcimus apud Ariſtophanem eſſe frequens: ſed ita vt & altera ſcriptura apud eundem extet. Qua de re lege quæ dixi in meo Theſauro, Tomi 3, col. 432.

Proprium autem ipſorum eſt, & in α deſinentes ſingulares accuſatiuos maſcul. per η proferre.

ARTIC. ſeu TMEM. XXIX.

NEquaquam hoc faterentur οἱ τεχνικοὶ, nimirum Τυδῆ ex Τυδέα per contractionem oriri, itidémque in cæteris. exiſtimarũt enim ex Τυδῆα eſſe per apocopen. Vtitur autem Hom. Ιλ. δ, Ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί. Vbi Euſtath. τὸ δὲ Τυδῆ (inquit) οὐκ ἀπὸ τοῦ Τυδέα συνῄρηται, ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ Τυδῆα, καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ καὶ τὸν Ὀδυσσῆα Ὀδυσσῆ ἔστιν εἰπεῖν, καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια. Atticam autem eſſe hanc apocopen, non addit.

Interdum verò actiua ponunt pro paſſiuis.

ARTIC. ſeu TMEM. XXXI.

ALiud potius exemplum videtur afferre debuiſſe quàm verbi γράφειν pro γράφεσθαι. Quum enim antea inter exempla paſſiuorum pro actiuis numeratum fuerit γράφομαι pro γράφω, & meritó: quomodo nunc rationi conſentaneum eſt vt eoſdem non paſſiua voce γράφομαι, ſed eius loco actiua vti dicamus? Alioqui certè paucis dicendum eſſet, eos in hoc verbo actiuæ & paſſiuæ vocis vſum permutare: quod nequaquam in hoc verbo ac vix etiam in vllo alio verum comperietur. Extant porro actiuorum verborum pro paſſiuis vſurpatorum exempla cum apud eos qui ſoluta oratione ſcripſerunt, tum apud poetas. Nam Homerus βουλεύειν pro βουλεύεσθαι non vno in loco dicit, itidémque Thucydides. Sed ita tamen vt & à paſſiua voce βουλεύεσθαι interdum non abſtineat, ſicut nec ipſe Homerus nonnunquam ea abſtinet. (Quinetiam ex horum poſteris nonnulli ita interdum vſi eſſe voce βουλεύειν comperiuntur: quum alioqui iis ſignificet peculiariter Senatorem eſſe, Senatorii ordinis eſſe) itidémque τῷ συμβουλεύειν pro συμβουλεύεσθαι vſi ſunt veteres quidam oratores. Annotantur verò & hæc, tanquam antiquum actiuæ vocis pro paſſiua vſum habentia, σέβειν, & μεταχειρίζειν, & τρέπειν. quorum poſteriora duo apud Herodotum extant: illud σέβειν, apud Sophoclem, necnõ Euripidem, cum alibi, tum in Hecuba.

Delectantur etiam plerunque ſyncopa.

ARTIC. ſeu TMEM. XXXIIII.

TRia hîc ſyncopes genera ponuntur, quorum duo poſteriora Atticis in vſu eſſe, notum eſt: at de primo non ſatis conſtat. Habet certè poſtremum aliquid commune cum iis quæ articulo decimoquarto de μείζους, & χείρους, & καλλίους, pro μείζονες, & χείρονες, & καλλίονες, dicta fuerunt. Illi autem exemplo ſecundi generis, (in quo ſyncopen manifeſtè cum apocope confundit) videlicet Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, (cui ſimile eſt apud Ariſtophanem plerisque locis Ποσειδῶ pro Ποσειδῶνα) addi poſſunt, ἱδρῶ pro ἱδρῶτα, & κυκεῶ pro κυκεῶνα. licet in appellatiuis minus quàm in propriis receptam, in proſa præſertim apocopen illam exiſtimem. At verò primum illud ſyncopes genus, ſiue itidem Atticum ſit, ſiue potius ad aliam dialectum pertineat, ex εἰ non in ι, ſed in η, cui ι ſubſcriptũ ſit, fieri exiſtimo: ideóque pro Νηρεΐδας reponendum Νηρῇδας cenſuerim. Sic certè Νηρῇδος apud Euſt. legimus, cui ſimile eſſe docet κλῇδος.

Mutant præterea tonos & ſonos & tempora.

ARTIC. ſeu TMEM. XXXV.

TRia hîc proponit, ex quibus primum aliis, id eſt alius generis exemplis, indigebat, vt ſuo loco docebo. Secundum quod Atticis adſcribit, an illis tribui debeat, controuerſum eſt: ſed co-

φίδα & ἀσταφίδα ſcribendum eſſe, controuerſia carere arbitror. Ad tertium quod attinet, memini certè me illud α productum apud Sophoclem legere: ſed quæ adduntur, ἱμᾶντα & ἀνδριᾶντα, quid commune cum duobus illis præcedentibus accuſatiuis habeant, perſpicere nō poſſum: niſi hoc referamus ad id quod Herodianus apud Euſtath. ſcribit. nimirum ἱμὰς & ἀνδριὰς poſteriorem ſyllabam productā habere, imitando participia ἱστὰς, ἱστάντος, & βιβὰς, βιβάντος. Eundem grammaticum ἀλλᾶντα apud Ariſtophanem ſcripſiſſe cum circúflexo annotat. Sed quam ille huius ſcripturæ rationem ſequutus eſt, eam quis in illis accuſatiuis ἱμᾶντα & ἀνδριᾶντα, valere itidem dicet? Vult enim ἀλλᾶς fieri per craſin ex ἀλλάεις. eodémque modo fuerit genitiuus ἀλλᾶντος ex ἀλλάεντος, datiuus ἀλλᾶντι ex ἀλλάεντι, accuſatiuus ἀλλᾶντα ex ἀλλάεντα.

Et ρ pro λ vtuntur.

ARTIC. ſeu TMEM. XXXVII.

ALiud potius exemplum afferre debuit: quum ſequendo etymologiam, ex κρίβανος factum eſſe κλίβανος, poſito λ pro ρ, potius dicendum ſit, quàm contrá. Afferuntur alioqui huius mutationis literæ λ in ρ, alia exempla: nimirum ποδαργία pro ποδαλγία, & ἀργαλέον pro ἀλγαλέον: ſed & hæc controuerſia non carent.

ANIMADVERSIONES HENR. STEphani in Corinthi librum de dialectis: & primùm in ea quæ de Attica dialecto ſcripſit.

TITVLI Græci verba hæc ſunt in quibuſdam vulgatis editionibus, Περὶ διαλέκτων τῶν παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεισῶν. In aliis quæ poſt illas prodiere, habetur datiuus Κορίνθῳ pro genitiuo Κορίνθου, ſequente participio illo παρεκβληθεισῶν. Sed & in iis quæ habēt παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεισῶν, titulus ſingulis paginis ſuperpoſitus habet datiuum, verùm abſque participio: hoc modo, περὶ τῶν παρὰ Κορίνθῳ διαλέκτων. Verùm non dubito, vel potius nemini dubiū eſſe debet, quin germana lectio ſit Κορίνθου. quum alioqui participio παρεκβληθεισῶν nulla cōueniens huic loco ſignificatio dari poſſe videatur. At legendo παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεισῶν quandam habebit hoc participium ſignificationem: quam poſtremo Græcæ linguæ ſeculo (quo nimirum iam inclinabat) admodum placuiſſe arbitror. Hoc certè ex eo etiam colligo quòd Euſtathium voce παρεκβολὴ itidem vti videam. Suos enim in Homerum commentarios παρεκβολὰς appellat: itidémque eos quos in Dionyſii de ſitu orbis poëmation ſcripſit. Adeóque ſingulari παρεκβολὴ ipſe vſus eſt in illo opere, pag. 70, editionis patris mei, circa finem, ἡ γὰρ παρεκβολὴ ἐρεῖ περὶ ἑκάστου τούτων ὅσα ἐνδέχεται. In præfatione autem quæ commentariis in Homerum præfixa eſt, legimus etiam τὸ παρεκβολικόν. Atque adeo ipſum verbum παρεκβάλλειν ibidem extat: vbi ſcribit, καὶ ἐκεῖ γὰρ ὁμοίως τὸ ἔργον μεθώδευται, παρεκβαλοῦσι τὰ δεήσοντα ὡς ἐν ἐκλογῇ κατὰ ἀκολουθίαν δὲ σύνθετον. In eadem epiſtola, nō multo ante hunc locum, habemus paſſiuum præteritum παρεκβέβληται: vbi ſcribit, οὐκ ἄγνωστον ἔσται τὸ χωρίον ὃ παρεκβέβληται. Quibus ex locis ſatis apparet παρεκβάλλειν eſſe excerpere. Itidem igitur διάλεκτοι παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεῖσαι erunt dialecti à Corintho excerptæ. Sed non diſſimulabo, durè hoc dictum mihi videri, Περὶ διαλέκτων τῶν παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεισῶν: quum non ipſæ dialecti à Corintho excerptæ, ſed hæc de dialectis ab eo excerpta fuerint: adeò vt potius dicendum fuerit, meo quidem iudicio, Τὰ περὶ τῶν διαλέκτων παρὰ Κορίνθου παρεκβληθέντα, vel Περὶ διαλέκτων τὰ παρὰ Κορίνθου παρεκβληθέντα, Quæ de dialectis à Corintho ſunt excerpta. Hoc ſaltem cōſtat, non Κορίνθῳ legendum ibi eſſe, (vt poſteriores editiones habent) ſed Κορίνθου. quanuis in prioribus in quibus legitur Κορίνθου, titulus hic ſingulis paginis ſuperpoſitus ſit, Περὶ τῶν παρὰ Κορίνθῳ διαλέκτων, vti dixi. Qui titulus non dubium eſt quin poſterioribus editionibus admittendi hunc errorem, (id eſt, mutandi Κορίνθου in Κορίνθῳ ante participium παρεκβληθεισῶν) occaſionem præbuerit.

Sed dubitationem aliquam mouet hic titulus qui in vno meorum exemplarium habetur, literis penè iam oculos fugientibus ſcriptus, Τοῦ μακαριωτάτου ἐπισκόπου Κορίνθου περὶ τῶν ἰδιωμάτων τῶν διαλέκτων. Poſſit enim aliquis hinc ſuſpicari, Corinthum non huius ſcriptoris, ſed illius celeberrimæ vrbis nomen eſſe: & malè Corinthum, quem Corinthi epiſcopum vocare oportebat, appellari. Viciſſim tamen obiicere poſſit quiſpiam, parum veriſimile fieri, nomen ipſius prætermiſſum fuiſſe potius quàm nomen vrbis cuius epiſcopatum obtineret. Deinde quempiam Corinthum nominari, minimè nouum eſſe: quum etiam prouerbio celebratus quidam Corinthus fuerit. Hoc enim inter alia extare ſcimus, ὁ Διὸς Κόρινθος. Verùm non tam quis

ſit hic ſcriptor,quàm quæ & qualia ſint eius ſcripta inquirendum eſt. Hæc igitur,qualiacunque ſunt,magna ſaltem ex parte è variis in varios ſcriptores ſcholiis collecta eſſe non ſolùm credo, ſed affirmare propemodum audeo:quòd aliquot in locis id factum eſſe,certò compererim,ex verborum huius videlicet cum ſcholiaſtarum verbis collatione. Quos locos quum tibi in meis animaduerſionibus indicauerim,ad eas te remittam. Hoc conſtat,vndecunque ſumpta hæc ſint, pleraque eiuſmodi eſſe vt non ſolùm diligentia ſed iudicium etiam atque adeò fidelitas in iis deſideretur. Atque vt quoſdã errores ab illis vnde hæc ſumpſit,manaſſe nõ negauerim:ita quoſdam inde ortos eſſe quòd mẽtem eorum non aſſequutus ſit,crediderim. Vt autem ea præſtem quæ tibi pollicitus ſum in iis quæ libello Io. Grammatici præfatus ſum,de ſingulis quæ in vtroque deſidero,vna eadémque opera agam:& quidem propoſitum illic ordinem ſequendo. Sed ex multis exemplis pauca duntaxat proferam. quibus ſiquis contentus non ſit, multo plura per meas animaduerſiones ſparſa eſſe ſciat.

Primum eorum ob quæ ſcripta vtriuſque negabam mihi ſatiſfacere,erat,quòd non minimam eorum partem quæ ad ſuum argumentum pertinent,prætermiſiſſent. Id verum eſſe appendix quam ipſius Corinthi lucubrationi ſubiungam,abundè probabit.

Secundum de quo querebar,erat, quòd eum quem decebat ordinem minimè tenuiſſent. Cuius rei paſſim obuia exempla ſunt. quũ enim ea quæ dialectus Attica circa verborum coniugationes mutat,vno eodémque in loco omnia ponẽda eſſent,in vno viciſſim quæ circa nominũ declinationes ſibi peculiaria habet:itidémq; ea quę circa ſingulas orationis partes innouat, ſigillatim enumeranda, vnóque & ipſa in loco ponẽda forent,& cuncta denique in certas veluti claſſes redigenda:de ſingulis contrà ſparſim tractari, & quæ eòdem pertinent, nonnulla etiam in quibus de vna eadémque re agitur,longis interuallis ſeparari videmus. vt quum Philoponus de ſynalœphe articulo ſeu tmematio ſexto primùm,deinde & articulo decimoquinto diſſerit. Quinetiam quum ea quę habet articulus decimuſſeptimus,pars ſint eorum de quibus tractat ille decimusquintus,interrumpitur tamen illa tractatio articulo decimoſexto qui nihil cum illis cõmune habet. Sic articulus tertius & viceſimusſecũdus idem tradunt,quanuis vnus ab altero longè ſit remotus. Idem vel potius eadẽ Corinthũ quoq; peccaſſe videmus,veluti in iis quæ artic. L I, & L X X I I, & L X X X I I I, tradit. Ea enim omnia,vtpote eòdẽ pertinẽtia, vno eodémq; cõprehendi artic. debuerãt. Et quod articulo L X X V I habetur, Atticos nõ μυῤῥίνας ſed μυρσίνας dicere, iis exẽplis quæ artic. L X X X I I I I afferuntur,debuerat adiungi; videlicet θαρσαλέον pro θαῤῥαλέον, & ἄρσεν pro ἄῤῥεν. (Quibus tamen exemplis quàm parum fidei adhibendum ſit,ex iis quæ in Philoponi articulum X V I annotaui,ſatis patet) Eum autem non in certas claſſes ſuum tractatum diſtribuiſſe,nec de verbis,de nominibus,de præpoſitionibus, (id eſt,de iis quæ Attici circa hæc innouarunt) de phraſibus,de vocabulis quę ſibi peculiaria habent,vno eodémque in loco agere,ſed de vnoquoque horum ſparſim tractare,aperto libro conſpici ſtatim à quolibet poteſt. Præterquàm verò quòd exempla eorum de quibus admonui, continuò in oculos lectoris incurrent,is etiam ordo quem ipſe in iis quæ de dialectis adiungam,obſeruare inſtitui, perturbationem illam patefacturus & velut ante oculos vnicuique poſiturus eſt.

Venio ad tertium,quod multo præcedentibus peius ac pericvloſius eſt,multóque magis reprehenſionem meretur. Nonnulla eſſe dicebam quæ vix idoneo teſtimonio probari poſſe exiſtimem: aliqua etiam quæ quum alioqui vera eſſe negare nemo poſſit,exemplis quæ illi afferunt,ſuſpecta redduntur potius quàm confirmantur: quòd eiuſmodi exempla illa ſint,vt in iis verum eſſe quod propoſitum eſt,non comperiatur. Quod dixi nonnulla eſſe quæ vix idoneo teſtimonio probari poſſe arbitror,duabus rationibus nititur. In quibuſdã enim locis ideò minimè idoneum cenſeri teſtimonium poteſt,quòd non ex aliquo ſcriptore afferantur quem in Atticorum numero ponere debeamus. In nonnullis autem,exẽplum quod affertur,eſt quidem ex ſcriptore verè Attico ſumptum,nimirum Thucydide: ſed vel vtente eo ſermone qui non tam Atticæ linguæ in genere quàm veterum Atticorum linguæ peculiariter adſcribendus ſit:aut etiam qui ipſimet(Thucydidi dico)peculiaris cenſeri debeat. Hoc poſterius probari fortaſſe poteſt iis quæ articulo X L I à Corintho tradũtur: nimirum Atticos vſos nomine fœminino,ſolere nomen neutrum ei accommodare. id eſt, vti nomine neutro quod tamen ad fœmininum illud referatur. Exemplum ex Thucydide affert(de Homerico taceo,quum Atticæ linguæ regulam ex Homero minimè petendam eſſe ſatis notum ſit) in quo mutationem huiuſmodi apertè conſpici fateor:(quum enim dixiſſet, ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, ſubiunxit, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι:quum orationis ἀκολουθία poſtularet λεγομένη,non λεγόμενον:quod neutrum perinde ſubiunxit ac ſi præceſſiſſet νόσημα,non νόσος)ſed quum Thucydidem multa ſibi in ſermone peculiaria habere, eiúſque nouitatem magna cum libertate vel potius licentia conſectari & veteres grammatici rhetoréſq; tradiderint,& ipſimet huius rei oculati teſtes ſimus,quidni hoc illis annumerandum dicamus quæ ſibi pecu-

liaria Thucydides habet, & in quibus ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷ, vtpote ad poeticam vſque licentiam perrumpens? Equidem etiamſi & apud alium Atticum ſcriptorem talem orationis ſtructuram inuenirem, non ideo Atticam appellare auderem, ſed potius ex imitatione Thucydidis eam manaſſe dicerem. At verò illud prius, nimirum quædam Attica eſſe tradi, & exemplo Thucydidis confirmari, quũ alioqui non tam Atticæ linguæ generaliter quàm veterum Atticorum linguæ peculiariter adſcribi debeant, probari à me poſſit fortaſſis articulo XVI: vbi tradit Corinthus Atticos πρέσβευσιν appellare quod alii πρεσβείαν, & καταβόησιν quod alii καταβοήν. Horum enim vtrunque apud Thucydidem extat, (ſi eius ſcholiaſtæ credimus) ac, ſi Dionyſio Halicarnaſſeo fidem adhibere volumus, vtrunque poeticum eſſe exiſtimãdum eſt. Apud eum enim in opuſculo quod ad Ammæum περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων ſcripſit, pro καταβολὴ potius καταβόησις quàm καταβοὴ reponendum eſſe arbitror: ſi Thucydidem illo quoque vſum eſſe verum ſit. Siquidem καταβολὴ apertè mendoſum eſt, quippe quod tale ſit vt poeticum potius quàm oratorium vocari non queat. Et tamen apud ipſum etiam Corinthum editiones typographicæ priores ſcripturam illam retinuerunt. habent enim, τὴν πρεσβείαν, πρέσβευσιν· καὶ τὴν καταβολὴν, καταβόησιν. At poſteriores errorem auxerunt quum pro vna voce mendoſa duas mendoſas nobis dederũt, ſcribentes, καὶ τὴν καταβολὴν, καταβόλησιν. Quam lectionem valde ſuſpectam mihi fuiſſe fateor: quum tamen & properandum eſſet, & loci Thucydidis nõ recordarer, eam & ipſe in mea editione ſequutus ſum. Porro quum vtrunque apud Thucydidem extare dicatur, nimirum & καταβόησις & καταβοὴ, vt tamen Plutarchum καταβόησις potius quàm καταβοὴ ſcripſiſſe exiſtimem, eo impellor quòd καταβοὴ analogiã ſequatur potius quàm καταβόησις. quippe quum à ſimplici βοῶ habeamus βοὴ, non βόησις, Plutarchũ nihilominus in libello De defectu orac. καταβόησις quàm καταβοὴ maluiſſe dicere fateor. Sed quocũque modo ſe res habeat, quod ad lectionẽ illam attinet, ſciendum eſt ſcholiaſtem ipſius Thucydidis mihi aſſentiri. quippe qui non linguæ Atticæ hæc vocabula adſcribat, (vt à Corintho adſcribuntur) πρέσβευσις, & καταβόησις, ac καταβοὴ, ſed Thucydidi peculiaria eſſe dicat. ἡ πρέσβευσις, (inquit, pag. 24, meæ editionis) ἡ καταβόησις, καὶ τὸ καταβοὴ, παρὰ Θουκυδίδῃ ἰδίως. Poſſit verò hoc ipſum quod à me propoſitum eſt de iis quæ Thucydidi potius peculiaria quàm illi cum reliquis ſcriptoribus Atticis communia eſſe cenſeri debent, aliis quoque exemplis confirmari, quæ tibi in meis animaduerſionibus quærenda relinquo.

Λῆρον ληρεῖς, Attica loquutio & figura.

ARTIC. ſeu TMEM. I.

HVius loquutionis apud Homerũ quoque exempla extant, ſiue Attica ſit, ſiue ad aliam dialectum referenda ſit. Sed Euſtathius (non dubito quin veterum grammaticorum autoritate fretus) ex iis eſt qui Atticam eſſe pronuntiant. nam in hunc poetæ verſum, Iliad. β, Οἱ δ᾽ ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι, annotat, hoc ἀγορὰς ἀγόρευον eſſe Atticum: ſicut βουλὴν βουλεύει, & λόγον λέγει: ac generaliter, τὸ παραλθέναι τοῖς ῥήμασι τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα. vocarique παρονομασίαν hoc ſchema. Sed Euſtathius (quod eius pace dictum ſit) aliter potius loqui debuit, vt ſatis generaliter loqueretur. Nam vt omittam ea nomina quæ dubium eſt priora verbis an poſteriora ſint, quis idem fieri negauerit in multis nominibus quæ priora verbis eſſe conſtat? Exempli gratia, ſiquis hæc loquendi genera, βουλὴν βουλεύειν, & νόσον νοσεῖν, illis Atticis annumerari poſſe dicat quorum mentionem facit Euſtathius, quaſi & βουλὴν & νόσον orta eſſe dicendum ſit ex verbis quæ illis adiunguntur: (quum tamen planè contrarium ſentiam) at in αἰχμὰς αἰχμάσουσι, hærere cogetur, aut certè iſtam Atticiſmi regulam (ſi ita vocare oportet) reformare. Quis enim abſurdum eſſe non fateatur, αἰχμὰς ex αἰχμάζω velle deducere? Leguntur autem apud eundem poetã illa verba, αἰχμὰς αἰχμάσουσι, Il. δ, Αἰχμὰς δ᾽ αἰχμάσουσι νεώτεροι. Idem dici poteſt & de δαίνυ δαῖτα, quod apud eundem poetam habemus.

Et rurſus ipſis imperatiuis pro indicatiuis vtuntur.

ARTIC. ſeu TMEM. II.

IAmpridem ſuſpecta mihi eſſe cœperunt quæ hîc de vſu imperatiuorum pro indicatiuis (id eſt pro indicatiuorum futuris) traduntur: nunc autem, poſtquam tandem locum illum Euripidis adire libuit, ex quo exemplum affertur, non ſolùm ſuſpecta habeo, ſed fidem illis propemodum derogo. Ille enim locus Euripidis (in Hecuba, quam hic Polydori tragœdiam, id eſt de Polydoro, appellat) non habet δρᾶσον ſed δράσεις. Neque verò typographicarum editionum duntaxat teſtimonio comprobatam lectionem iſtam habeo, ſed & cuiuſdam mei veteris codicis ἀκριβεστάτα ſcripti. Cur autem à lectione & diuerſorum exemplarium conſenſu confirmata, & loquendi genus vſitatum habente diſcedentes, aliam quærendam nobis cenſebimus? Non ignoro interim, alteram illam lectionem ab enarratore agnoſci: vel potius eadem omnino iiſdémque verbis ab illo tradi: ſiue hic Corinthus ab illo, ſiue ille à Corintho

(multa enim recens commentariis illis inſerta eſſe conſtat)mutuatus fuerit. Quod verò ad poſterius exemplum attinet, Menandro adſcriptum, ex quodam Sophoclis loco eum mendi conuincere poſſe mihi videor. Legimus enim apud hunc tragicum, in OEdipo tyranno, pag. 175, meæ editionis, οἶδ' ὡς ποιήσων; Quam lectionem agnoſcens ſcholiaſtes, annotat eſſe Atticiſmum, ποιήσων pro ποιήσεις. Quæ quum ita ſint, quidni locum illum Menandri mendi conuinci & pro ποίησιν reponi debere ποιήσων dicemus.

Ταῦτ' ἄρα *Attica loquutio eſt.*

ARTIC. ſeu TMEM. VIII.

HVius accuſatiui ταῦτα poſiti pro διὰ ταῦτα exẽplum extat apud Theocritum, (aliud enim nũc memoria mihi non ſuggerit) in idyllio quod Κυνίσκας ἔρως ſeu Θυώνιχος inſcriptũ eſt. Tertio enim in verſu dicenti AEſchini, Περάσομες οὐχ ὡς λῷστα Θυώνιχε, reſpondet Thyonichus, ταῦτ' ἄρα λεπτὸς, χὼ μύσταξ πολὺς οὗτος, ἀρ' αὐαλέοι δὲ κίκιννοι. At in loco Homerico non eſt quòd ſubaudiamus ſeu dicamus relictã eſſe ſubaudiendã præpoſitionẽ κατὰ, potius quàm aduerbium ſimilitudinis ὡς: quod & alibi manifeſtè relinqui ſubaudiendum, in meo Theſauro docui. De hoc quidem certè loco mihi aſſentitur Euſtathius, in quendam locum Iliad. τ. Alioqui plurimis in locis particulam κατὰ omitti conſtat, ex quibus aliquem potius addere illi Ariſtophanico noſter hic ſcriptor debuit. Eam certè omiſſionem Latini, præſertímque poetæ, in quibuſdam accuſatiuis imitantur. veluti quum dicit Virgilius, Cætera Graius. (qualia nonnulla apud Liuium quoque obſeruare me memini) τὰ λοιπὰ Ἕλλην, pro κατὰ τὰ λοιπά. Tale eſt τὰ λοιπὰ ὅμοιος, cætera ſimilis. & πάντα ὅμοιος, pro κατὰ πάντα. ſic & in aliis accuſatiuis.

At verò ad Thucydidis locum quod attinet, non video quomodo quiſquam longè in eo falli Corinthum, negare poſſit. Extat is locus initio libri tertii, vbi ſcholiaſtes quoque idem tradit, nimirum deeſſe præpoſitionem διά. ſed quum illorum verborum hunc eſſe ſenſum conſtet, Et militum leuis armaturæ multitudinem, quæ plurima erat, prohibebãt ne ante grauem armaturam excurrentes, vicina vrbi loca vaſtarent: quum, inquam, hunc eſſe ſenſum, minimè controuerſum ſit, quem hîc locum præpoſitio διὰ habere poteſt? Ea enim addita, hic eſſet ſenſus, Prohibebant propterea quòd non vaſtarent. Fieri tamen poteſt vt huic præpoſitioni in iſto loco aliam ſignificationẽ dare voluerint: id eſt, (ne quid diſſimulem) præpoſitione hac pro alia abuſi ſint: accipientes διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν, pro πρὸς τὸ μὴ κακουργεῖν. Sed quũ verba ἀπαγορευτικὰ, itidémque ea quæ aliquam ἀπαγορεύσεως ſignificationem incluſam habent, infinitiuo itidẽ iuncta, præcedente hac particula μὴ, inueniantur, multo ſimplicius erat dicere articulum τὸ vacare. ſicut & in iſto Ariſtidis loco, (in quo Thucydidẽ imitatus videri poſſit) οὔτε θάλαττα διεῖργε τὸ μὴ εἶναι πόλιν. Scimus autem & hanc ipſam voculam μὴ in huiuſmodi locis vacare, quemadmodum poſt ἀπαγορεύω & ἀπαυδῶ & κωλύω ſeu διακωλύω. atque adeo apud eundem ſcriptorem idem verbum cum ſolo infinitiuo habemus, neutra illarum particularũ præfixa: lib. 1, ὅπως εἴργωσι τοὺς ἐκεῖθεν ἐπιβοηθεῖν.

Vt καθ' ἑκάστην, *deeſt* ἡμέραν.] In vno ex meis codicibus, eo videlicet qui antiquior eſt, poſt ἡμέραν additur, ἢ ὥραν, ἤ τι τοιοῦτον. idque rectè. quanuis enim quũ dicitur καθ' ἑκάστην ſubaudiri paſſim ſoleat accuſ. ἡμέραν, minimè tamen dubium eſt quin aliquis occurrere locus poſſit qui alterum illũ accuſatiuum, aut aliũ huiuſmodi requirat: id videlicet oſtendẽtibus iis quę præcedunt, vel ſequuntur: aut etiam vtriſque. Legitur ergo ibi hic locus ita, ἁπλῶς δὲ καὶ αἱ ἐλλείψεις Ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι. οἷον, καθ' ἑκάστην. λείπει γὰρ ἡμέραν, ἢ ὥραν, ἤ τι τοιοῦτον. Vbi obſerua obiter & vocem ἴδιαι, quæ in vulg. edit. non habetur.

Εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι] Hoc exemplum pertinet potius ad articulum XV, ſi quidem ſit ἐλλείψεως σχῆμα. qua de re ambigi, docebo quum eò peruenero.

Et apud Ariſtophanem, Πόθεν βροτοῦ με, *&c.*] Aliud in præſentia non habeo quod dicam de iis quæ hîc traduntur quàm ſuſpecta mihi eſſe, & de iis velle ἐπέχειν donec in illum Ariſtophanis locum inciderim.

Atticorum autem eſt & nominatiuum pro genitiuo accipere.

ARTIC. ſeu TMEM. IX.

MIror quid in mentẽ huic venerit vt εἰρημένον in loco Ariſtophanico, & κυρωθὲν in Thucydideo, nominatiuos eſſe diceret: quum accuſatiuos eſſe, vel ii qui mediocrem in literarum Græcarum cognitione progreſſum fecerunt, ignorare non debeant. Falſum eſt igitur quod hîc tradit, Atticorum eſſe nominatiuum pro genitiuo accipere: dicendúmque fuit, accuſatiuum pro genitiuo. Verùm intellige de eo genitiuo qui fungitur vice ablatiui quem abſolutũ nuncupamus. nec quẽlibet accuſatiuum ita vſurpari, ſed participii accuſatiuo peculiarem hunc vſum eſſe exiſtima. Quum autẽ poſſint plurima huius vſus accuſatiui ex variis ſcriptoribus antiquis exempla proferri, paucis contentus ero, ex quibus ſimul noſtri Corinthi error patefiet. Nam etiamſi in aliis locis dubitare fas eſſet, nominandi an accuſandi ſint caſus, at

in illis, quũ ſint non neutrius ſed fœminini & maſculini generis participia, ne dubitare quidem quiſquam poſſit. Vnus illorum, Platonis eſt, De rep. lib. 6, circa finem, διάνοιαν δὲ καλεῖν μοι δοκεῖς τὴν τῶν γεωμετρικῶν τε καὶ τὴν τῶν τοιούτων ἕξιν, ἀλλ᾽ οὐ νοῦν, ὡς μεταξύ τι δόξης τε καὶ νοῦ τὴν διάνοιαν οὖσαν. nimirum pro ὡς οὔσης τῆς διανοίας. Fœmininum itidẽ participium accuſatiui caſus pro genitiuo poſiti legimus in iſto AEſch. in Timarchũ loco, ἀπὸ σωφροσύνης πρῶτον ἤρξατο, ὡς ὅπου πλείστη εὐκοσμία ἐστὶ, ταύτην ἄριστα τὴν πόλιν οἰκησομένην. Vbi obiter obſerua & futuri temporis participium vſum iſtũ habere. Inuenitur verò & aoriſti temp. partic. accuſat. caſus ita vſurpatum apud Ariſtotelem adiecta particula ἄν. vt Metaphyſ. lib. 4, ὡς οἱ ποιηταὶ τὸν Ἄτλαντα ποιοῦσι τὸν οὐρανὸν ἔχειν· ὡς συμπεσόντ᾽ ἂν ἐπὶ τὴν γῆν, ὡς φυσιολόγων τινές φασιν, Tanquam alioqui collapſuro cælo: niſi videlicet ab Atlante ſuſtineretur.

Βλήχωνα per β, non per γ, proferunt Attici.

ARTIC. ſeu TMEM. X.

SCribendum potius, Non per γ, γλήχωνα, ſequendo vnius ex meis vet. cod. lectionem: licet alioqui, vel abſque illius autoritate, id eſſe vel addendum vel ſubaudiendum animaduertere non difficile ſit. Cæterùm quoniã quædam de herba iſta ab autore adiecta, tanquã nihil ad id quod tractatur argumentum pertinentia, prætermiſſa fuerunt, nequis interim queri poſſit integrũ Corinthi ſcriptum ſibi non exhiberi, ea ex illo eodẽ exemplari non ſine aliqua etiã acceſſione afferam. In eo igitur, verbis illis, Οὐ διὰ τοῦ γ, γλήχωνα, ἀλλὰ διὰ τοῦ β, βλήχωνα, προφέρουσιν Ἀττικοί: ſubiũgitur, ἔχει δὲ δύναμιν αὕτη τοιαύτη. ἰᾶται τοὺς ἀπό τινος ὀπώρας βαρυνομένους. εἰ γὰρ εἰς ὕδωρ βλήχωνα βρέξαντες πίνοιεν, τοὺς πόνους τῶν καρδιῶν θεραπεύουσι. καὶ γὰρ τὸ πολὺ τῆς ὀπώρας τῷ στομάχῳ προσίσταται. ἵν᾽ οὖν ἡ δριμύτης τῆς ὀπώρας ἀποσυφθῇ, ὀπὸν ἐλάμβανον βλήχωνος.

Et puto hîc defici præpoſitiones nominum.

ARTIC. ſeu TMEM. XIIII.

MAlè reddita hæc fuerunt, Defici præpoſitiones nominum, ſiue deeſſe, vt alii interpretati ſunt. nam ἐλλειπεῖς (ita enim, non ἐλλιπεῖς ſcriptum eſt) εἶναι τὰς προθέσεις τῶν ὀνομάτων, nihil aliud eſt quàm ἐλλείπειν τὰ ὀνόματα ταῖς προθέσεσι, id eſt, deeſſe nomina præpoſitionibus. ſiue, præpoſitiones defici nominibus quæ ipſis iungenda eſſent. Sed quæ ſint illa ὀνόματα, in meo duntaxat antiquiore exemplari legitur: nimirum τῷ τόπῳ cum ᾅδου, & τὴν οἰκίαν cum διδασκάλου. Pro quo genitiuo ibi legitur μυσταγωγοῦ.

Atticorum eſt non reſpondere antecedentibus.

ARTIC. ſeu TMEM. XV.

GRæca verba ſunt, Ἀττικῶν ἐστι καὶ τὸ ἀνανταπόδοτον. vbi vox ἀνανταπόδοτον eiuſmodi eſt quæ vno quidem verbo reddi itidem non poſſit, ſed aliam tamen potius quàm hanc interpretationem poſtulet. Sonat enim ἀνανταπόδοτον quaſi quis dicat irredditum, id eſt, Non redditum, Redditione carens. Eſt autem ſchema quo fit vt non reddantur fini prioris membri verba illi debita, & quæ ab auditore expectantur, ſed iis velut fraudetur: ea videlicet illi ſubaudienda relinquendo. Bud. liberius vertit orationem vno membro defectam. Poteſt autem ac debet etiam ἐλλείψεως exemplis hoc ſchema connumerari: atq; adeò Euſtath. ſchema ἐλλειπτικὸν appellat: qui conſtructionem in eo claudicare, dicit, & manere ἐκκρεμῆ καὶ οὐκ ἀπηρτισμένην. Commodius igitur illis quæ περὶ ἐλλείψεως dicta fuerunt ſuprà, adiectum & hoc fuiſſet. vtrobique enim eſt ἔλλειψις, ſed maior hîc, illic minor. Affert autem hæc ipſa ἀνανταποδότου exempla ſcholiaſtes Ariſtophanis: ſimilem eius vſum eſſe docens in iſto Ariſtophanici Pluti loco, -- κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην Ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ Ὑμῖν, δι᾽ ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μή, Ποιεῖτον ἤδη τοῦθ᾽ ὅ, τι γ᾽ ἂν ὑμῖν δοκῇ. dicendùm enim fuiſſe, vt plena eſſet oratio, κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην ἐμὲ ἀγαθῶν οὖσαν αἰτίαν, ἐάσατε. Euſtath. quoque in illum Homeri verſum, Ἀλλ᾽ εἰ μὲν δώσουσι, &c. eum Ariſtoph. locum affert. Cui hunc Menandri ſubiungit, εἰ μὲν δή τινα πόρον ἔχεις· εἰ δὲ μή, νενόηκ᾽ ἐγώ. Huic iſtum Platonis comici, εἰ μέν σοι τὴν θάλασσαν ἀποδώσει ἑκών· εἰ δὲ μή, ταῦτα πάντα συντριαινῶν ἀπολέσω. Quibus & iſtum Sophoclis adiicit, εἰ μὲν τις οὖν ἔξεισιν· εἰ δὲ μή, λέγε. Illi porro Homeri loco ſimilem alium eſſe dicit in fine eiuſdem libri: de quo dicam in fine huius περὶ ἐλλείψεως ſermonis. Nunc libet exemplis iſtis quæ ex locis quos adire non poſſumus petita ſunt, alia addere ex Thucydide pariter & Xenophonte, & librum & paginam indicando. Legimus ergo apud Thucydidẽ lib. 4, pag. 126, meæ editionis, initio, ἢν μὲν ἀντεκπλεῖν ἐθέλωσι σφίσιν ἐς τὴν εὐρυχωρίαν· εἰ δὲ μή, ὡς αὐτοὶ ἐπεσπλευσούμενοι. Apud Xenoph. verò, Pæd. 8, pag. 140, meæ itidem editionis, in Cyri oratione quam morti proximus habuit, εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω οἵους χρὴ πρὸς ἀλλήλους εἶναι· εἰ δὲ μή, καὶ παρὰ τῶν προγεγενημένων μανθάνετε. (At paulo antè fuerat quædam periodus ab iiſdem particulis incipiens, ſed redditionem priori membro adiectam habens: ſequente itidem εἰ δὲ μή,

in poſteriore) Legimus apud eundem ſcriptorem, lib. ἀναβάσεως 7, pag. 246, ἐλθόντων δὲ εἶπε Χαρμῖνος, εἰ μὲν δὴ σὺ ἔχεις ὦ Μηδόσαδες πρὸς ἡμᾶς λέγειν· εἰ δὲ μή, ἡμεῖς πρός σε ἔχομεν. Faciunt autem tot loci vt magis etiam quàm antea ſuſpectum habeam iſtum eiuſdem autoris locum, Pæd. lib. 7, in principio pag. 116, νῦν μὲν οὖν, εἰ μὲν ἔστι πῃ ὅπως οἱ πλείστου ἄξιοι γεγενημένοι πλεῖστον σου μέρος μεθέξομεν, δὲ ἔχει· εἰ δὲ μή, πάλιν αὖ ἐγὼ ἐθέλω παρὰ σοῦ ἐξαγγέλλειν &c. Quod enim de hoc loco dixi olim in annotationibus quas calci editionis meæ ſubiunxi, idem nunc etiam dico, verba illa, quæ in quibuſdam duntaxat exemplaribus legũtur, ex ſcholio irrepſiſſe mihi videri, quo quis ea quæ ſubaudienda relinqui putabat, addere voluerat. Quod porro ibidem dixi, huiuſmodi ἔλλειψιν, eſſe σιώπησιν vel παρασιώπησιν, non ita eſt accipiendum quaſi hæc ἔλλειψις eadem ſit cum ſchemate cui peculiariter nomen illud tribuitur, ſed vt in eo ſchemate quædam verba σιωπᾶται ſeu παρασιωπᾶται, ſic in iſto elleiptico ſchemate, quod ἀνανταπόδοτον dicitur. Nec verò primus ita loquutus ſum. legitur enim apud Euſtathium, εἶδος δὲ πάντως σιωπῆς ἐστὶ καὶ ἡ ἔλλειψις. διὸ καὶ παρασιώπησις λέγεται.

Ex his facilius perſpici poterit referri huc debeat nécne iſte Homeri verſus, à Corintho allatus ſuprà, vbi περὶ τῆς ἐλλείψεως agit: ex Iliad. α, Εἰ δ᾽ ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε. Equidem ſi ἔλλειψιν in eo eſſe concedamus, ad hoc ſchema ἀνανταπόδοτον appellatum meritò referetur, aliam tamen quàm in præcedẽtibus locis formam habens. Sed ἔλλειψις verſui illi ſubeſſe dicenda ſit nécne, etiam ante Euſtathium dubitaſſe quoſdam videmus. Quidam (inquit) ſchema ἐλλείψεως hîc eſſe intelligunt: vt plena oratio ſit, εἰ δὲ βούλει. alii, hoc quoque ſchema eſſe ἐκ παραλλήλου. vt εἰ ſit adhortandi aduerbium, pro εἶα. perinde acſi dixiſſet, εἶα δὴ ἄγε πείρησαι. ſcribitúrque pro hac ſignificatione apud eum εἶ. Quancunque certè his verbis εἰ δ᾽ ἄγε expoſitionem dare oporteat, ex aliis ipſius poetæ locis ſatis ſupérque conſtat nullam hunc verſum ἔλλειψιν habere: licet & ipſe breuium ſcholiorum autor eam illi tribuat, exponens, εἰ γε μὴν βούλει. Quínam autem ſunt illi verſus? in quibus poeta eadem illa verba εἰ δ᾽ ἄγε vſurpat, & ita quidem vt talem verbi illius aliúſve ſubauditionem minimè admittant. Ex iis locis eſt hic, Iliad. π, vbi Iupiter ſuam ad Apollinem orationem ita orditur, Εἰ δ᾽ ἄγε νῦν φίλε Φοῖβε κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον Ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα. Non ignoro alioqui Budæum quoque in ea opinione eſſe vt εἰ δ᾽ ἄγε Atticè dicatur κατ᾽ ἔλλειψιν. ſed iis quos affert locis vel hic vnus opponi poteſt, vtpote cui nullam ſubeſſe ἔλλειψιν manifeſtiſſimum ſit. Quinetiã in illo Theocriti verſu in Pharmaceutria, Εἰ δ᾽ ἄγε Θεστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος, idem perſpicuũ eſt. Sed libet, antequam huic ſermoni finem imponam, illum eiuſdem Homeri locum proferre de quo mihi cum Euſtathio non cõuenire dixi, quod ad ἔλλειψιν attinet. Is extat Il. α, non procul à fine, vbi dicit Vulcanus, Εἴπερ γάρ κ᾽ ἐθέλῃσιν ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς, Ἐξ ἑδέων στυφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν. Mihi enim magis placet ea quam reiicere videtur opinio, eorum qui στυφελίξαι optatiuum eſſe volunt: quàm eorum qui infinitiuum, vt nimirum aliquid ſubaudiendum relinqui dicatur.

Eſt hoc quoque nouum generaliter & Atticum. vt apud Demoſthenem, ὑμεῖς δ᾽ ὁ δῆμος καθῆσθε ἐκνενευρισμένοι.

ARTIC. ſeu TMEM. XVII.

AN hoc ſit linguæ Atticæ proprium, dubitari poſſit. Vtuntur certè & Latini eodem modo nominibus quæ grammatici collectiua vocant: cuiuſmodi ſunt, Populus, Gens, Ciuitas, Turba. Quidam Græci grammatici in locis huiuſmodi dicunt hoc eſſe τὸ ἀποδιδόναι πρὸς τὸ σημαινόμενον, οὐ πρὸς τὴν φωνήν: ſiue, μὴ ἀποδιδόναι τὴν φωνὴν πρὸς τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. Quod tamen & alio modo fieri poteſt, atque adeo fit: vt docebo annotatione in artic. ſeu tmemation XLI.

Nouum & hoc dicatur tibi, dicere optatiuos pro indicatiuis.

ARTIC. ſeu TMEM. XIX.

VOx καινοπρεπὴς redditur hîc Nouum: quum ſonet potius καινοπρεπὴς quaſi quis dicat Quod nouitati conuenit, Quod nouitatis ſtudioſos ſeu cupidos decet. Sic tamen vt & aliam interpretationẽ admittat, quã in meo Theſauro inuenies. Idẽ vocabulũ habes & paulo antè. Cæterùm in vno ex meis codicibus exẽplo illi quod ex Thucydide ſumptum eſt, additur iſtud ex metaphraſte, (quicunque is ſit) ἐπεὶ δὲ ταῦτα πύθοιτο Μαξιμῖνος, pro ἤκουσε. Ad hunc Atticum optatiui vſum refert Euſtath. λωβήσαιο, quod legitur Il. α, Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, pro ἐλωβήσω ἄν. Item ἀπόλοιτο, quod extat eiuſdem operis lib. ε, Καί νύ κεν ἔνθ᾽ ἀπόλοιτο Ἄρης ἆτος πολέμοιο, Εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴς Ἠερίβοια Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν. eſſe enim pro ἀπώλετο ἄν. Dicítque vtrobique Atticorum eſſe optatiuis vti pro præteritis. vt ἐπεὶ ἔλθοι ὁ δεῖνα pro ἦλθε, & δράμοι pro ἔδραμε. Sic ὡς δὲ λαλήσοι pro ἐλάλησε.

Et vti

Et vti τῷ οὐδὲν μᾶλλον pro οὐ.

ARTIC. *ſeu* TMEM. XX.

LOcus hic quem affert, habetur pag. 70, meæ editionis, circa finem. in quo ſi orationis ſtructuram ita mutemus vt actiuum reſoluamus in paſſiuum, ſuam ſignificationem ſeruaturæ mihi videntur iſtæ particulæ οὐδὲν μᾶλλον. ſi videlicet cenſeamus αἱ ἐσβολαὶ οὐδὲν μᾶλλον ἀπανίστασιν τοὺς Ἀθηναίους, perinde eſſe acſi dictum eſſet, διὰ τὰς ἐσβολὰς οὐδὲν μᾶλλον ἀπανίσταντο οἱ Ἀθηναῖοι. Neque tamen hanc Corinthi noſtri expoſitionem reiiciendam omnino cenſuerim. Sed hoc addo, ſcholiaſtem ipſius Thucydidis in alio eius loco οὐδὲν μᾶλλον exponere οὐδόλως, ſiue οὐδ᾽ ὅλως. Is eſt lib. 3, initio pag. 109, ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐπέπλεον. Cæterùm videndum eſt ne hic vſus iſtarum particularum ſit potius Thucydidi peculiaris (vt multa eum habere ſibi peculiaria conſtat) quàm ei cum cæteris Atticis communis. niſi fortè aliqui ex eo illum quoque mutuati fuerint.

Item δένδρος dicitur apud ipſos.

ARTIC. *ſeu* TMEM. XXI.

IMò verò dicitur δένδρεσι à Thucydide, non à nominatiuo ſingulari δένδρος, ſed potius tanquam à nominatiuo illo δένδρος. Ita enim potius loquēdū fuerit, ne lector fallatur: aut certè dicendum, à nominatiuo inuſitato δένδρος. Sed vereor ne ipſemet Corinthus falſus fuerit, id eſt, ne hunc nominatiuum vſitatum eſſe putauerit: quum obliqui duntaxat caſus genit. δένδρους, & dat. δένδρει: in plur. δένδρη, & datiuus ille δένδρεσι, afferantur. In contrariū autem errorem incidit quum δενδρέῳ ex δένδρει factum eſſe contendit per metaplaſmum, quaſi inuſitatus eſſet nominatiuus δένδρεον. Atqui legimus apud Homerum δένδρεον ὑψιπέτηλον. Pluralis quidem certè δένδρεα vel à δένδρεον vel à δένδρος deduci poteſt. ita enim dicetur δένδρεα & δένδρη, vt βέλεα & βέλη. Quanuis autem ſcripſerim nominatiuū δένδρος eſſe ἄχρηστον, non ignoro quoſdam ex Xenoph. annotaſſe: ſed tanquam illi peculiarem ab illis annotatum fuiſſe ſciendum eſt. vt omittam, de ea lectione exemplaria inter ſe minimè conſentire. Cæterùm talem nominis iſtius inflexionem dubium eſt an alii quoque Atticæ dialecto adſcribant: an potius Corinthus, quòd δένδρεσι apud Thucydidem legiſſet, ideo Atticam illam eſſe dixerit. Quaſi verò quæcunque apud eum extant, Attica, id eſt Atticæ linguæ propria ſeu peculiaria, exiſtimanda forent.

Et pro fœmininis, maſculinorum nominum vtuntur dictionibus.

ARTIC. *ſeu* TMEM. XXII.

PRo λέξεσι reponendum eſt in Græco contextu καταλήξεσι. ita enim ſcribendum, (ſequendo vnius ex meis codicibus autoritatem) καὶ ἀντὶ τῶν θηλυκῶν, ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται καταλήξεσι. In interpretatione itidem reponēdus fuerit datiuus Terminationibus pro Dictionibus. In eodem codice, illi Euripidis loco quem & hîc habemus, ſubiunguntur hi verſus, (præfixis duabus iſtis voculis, καὶ τὸ) -- Τίς οὕτω στέῤῥος ἀνθρώπου φύσις, Ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων Κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ; Cæterùm quod attinet ad ea quæ hîc à Corintho traduntur, ſciendum eſt Atticos ſcriptores in ſua oratione ſoluta non ſine diſcrimine quoduis maſculinum pro fœminino vſurpare: nec tam latè patere hanc vnius generis pro altero vſurpationem quàm verba Corinthi oſtendunt. Quum autem declarare lectori vellem quomodo hæc reſtringenda mihi viderentur, commodùm in mentem venit quidam Commētariorum Budæi locus, in quo quum hanc rem fuſiſſimè pariter & doctiſſimè perſequatur, eò illum remittam: id eſt ad pag. 1065 & 1066, editionis patris mei.

Verùm & hoc ſciendum eſt, hos ipſos Atticos, vt in plerisque nominibus dant terminationem in ος fœminino etiam generi, ita viciſſim dare quibuſdam terminationem in η, vbi alii dant in ος. Horum è numero eſt nomen μεθύση. quod vt Atticum eſſe exiſtimandum ſit, facit Ariſtophanes, qui eo non ſemel vtitur. Legimus enim in Nubibus, Προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσην τοῦ κόρδακος εἵνεκα. Sic in Veſpis, Θρασεῖα καί με μεθύση τὶς ὑλάκτει κύων. Apud Lucianum autem reprehenditur quidam qui hunc vocis iſtius vſum ignorans, μεθύσης maſculino genere vſurpabat, tanquam nimirum habens genitiuum μεθύσου. Nam quum quidam dixiſſet, ὁ δεῖνά ἐστι μεθύσης, Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου (vt ipſe Lucianus in Solœciſta refert) excepit, μητρός; ἢ πῶς λέγεις; vbi honeſta reprehenſione vſus eſt: perinde acſi dixiſſet, Credo te ſubaudiendum relinquere ſubſtantiuum μητρός. neque enim te linguæ Græcæ tam rudem exiſtimo vt μεθύσης pro μέθυσος vſurpare velis. Ex eorum numero ſunt etiam ἐρήμη pro ἔρημος, & χρησίμη pro χρήσιμος. quo χρησίμη & Ariſtot. vtitur. Apud Thucydidem & χρησίμη & χρήσιμος inueniuntur. Alia exempla (ſi contentus iſtis non es) in Atticorum libris, præſertim veterum, quærenda tibi relinquo, ac nominatim in Sophoclis & Euripidis tragœdiis.

Genitiuorum in ἕος, *qui à rectis in* ευς *fiunt, ο producunt Attici.*

ARTIC. ſeu TMEM. XXVI.

VOx illa Productum perperam poſita eſt pro ἐκφερόμενον. quod ſonat Quod effertur, ſeu Quod pronũtiatur. Sed in vno ex vet. cod. poſt ἐκφερόμενον adiectum eſt καὶ γραφόμενον: hoc modo, διὰ τοῦ ὀμικροῦ (quæ etiam verba in vulg. edit. non habentur) παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐκφερόμενον καὶ γραφόμενον, τῆς κοινῆς ἐστι διαλέκτου.

Pro ἀνύειν ἀνύτειν *dicunt.*

ARTIC. ſeu TMEM. XXVII.

HEraclides grammaticus multo generalius de huius literæ inſertione loquitur, quam Atticis communem cum Cypriis eſſe tradit. eos enim πτόλιν pro πόλιν, itidémque πτόλεμον pro πόλεμον dicere: idémque & in ἄνακτος ac νυκτός, idem in verbis ἀνύτω & ἀρύτω facere. eſſe enim pro ἀνύω & ἀρύω. Sed illa, πτόλιν & πτόλεμον, Atticorum non eſſe conſtat: in ἄνακτος autem & νυκτός, literæ τ inſertionem iis qui lingua communi vtuntur, cum illis eſſe communem. Cæterùm in vno ex meis vet. exempl. additur quidam articulus inter hunc & proximè ſequentem: hic videlicet, ἔθος αὐτοῖς μὴ ἀποδιδόναι τὴν φωνὴν πρὸς τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. Θουκυδίδης ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς, Τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐπέπλεον, καίπερ ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας. De quibus verbis dicam quum ad articulum XLI peruenero.

Verbum εἶναι *abundare apud eos cognouimus.*

ARTIC. ſeu TMEM. XXIX.

DEbuit huius infinitiui εἶναι etiam cum participio ἑκὼν pleonaſmum annotare. Conſtat enim ἑκὼν εἶναι pro ἑκὼν planè Atticum eſſe: itidémque in plurali ἑκόντες εἶναι pro ἑκόντες, vt in Theſauro meo videbis. Sed & cum quibuſdam aduerbiis vacat: vt cum σήμερον, ſed præcedẽte τό. vt in hoc loco, χρηστὴν ἡμῖν τὸ σήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρεσε νῦν. Eodémq; modo præfixo articulo τὸ dicitur τὸ νῦν εἶναι, pro νῦν. Quinetiam in iſto Ariſtot. loco vacare cenſetur, Pol. 8, νῦν ἢ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι περὶ ὁδοῦ γέγονεν, ὅτι καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων ἔχομεν τινὰ μαρτυρίαν ἐκ τῶν καταβεβλημένων παιδευμάτων. Cæterùm quod ad locũ illũ Thuc. attinet, ſciendũ eſt, in vno ex meis vet. cod. nõ legi ſimpliciter, ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ, ἐν τῇ ὀγδόῃ: ſed ita, ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ, πανταχοῦ μὲν, μάλιστα ἢ ἐν τῇ ὀγδόῃ. οἷόν ἐστι κἀκεῖνο, καὶ τὸ μὲν ἐπ᾽ ἐκείνοις εἶναι, &c.

Ablationes τοῦ ι. *Atticorum ſunt propriæ.*

ARTIC. ſeu TMEM. XXX.

HOrum verborum facta fuit à me mentio, quum tractarem ſeptimum Grammatici de Attica dialecto articulum. Sed iis quæ ibi dicta ſunt, addendum eſt, poſt hæc verba, εὗρον δ᾽ ἐγὼ ὅτι καὶ Δωριέων καὶ Αἰολέων εἰσὶν, in altero meorum codicum non legi quæ hîc habes, καὶ ἀντὶ τοῦ κλαίειν, &c. ſed iſta, ἀλλὰ καὶ τὸ χρᾶσθαι τῷ ἢ ἀντὶ τοῦ δὴ, κοινόν ἐστιν Ἀττικῶν καὶ Δωριέων καὶ Αἰολέων. Sed hæc ibi ita diſiuncta ſunt à proximè præcedentibus quaſi diuerſum articulum efficiant: quum tamẽ paulo pòſt de eodẽ particulæ ἢ vſu, allatis etiam exẽplis, agatur. In altero autem exemplari, poſt verba illa, εὗρον δ᾽ ἐγὼ ὅτι καὶ Δωριέων καὶ Αἰολέων εἰσὶν, neque adiecta ſunt illa verba de particula ἢ, neque item quæ de verbis κλαίειν & ſequentibus hîc leguntur. Pertinet porro ad hanc τοῦ ι ablationem, ſeu potius exemptionem, (vt ἐξαίρεσις ſit exemptio, ſicut ἐξαιρεῖν eximere) quod mox de ἐς dicitur pro εἰς.

Ὡς *etiam ſuperabundare apud eos ſolitum eſt.*

ARTIC. ſeu TMEM. XXXI.

HOc ex Thuc. pleonaſmi particulæ ὡς exemplũ (quod habes pag. 290, meæ editionis) non tam certũ eſt quàm ea quæ in Theſauro meo annotaui. Exiſtimatúrq; Homerus huius pleonaſmi exemplum præbuiſſe, Iliad. β, Εἰκ᾽ ἔτι σ᾽ ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὡς νύ περ ὧδε. vacare enim & hîc illam particulam. Putat tamen Euſtathius poſſe & pro λίαν accipi. Atque adeo Valla in illo itidem loco Thucydidis ὡς interpretatur Admodum. Forſitan autem ſuſpicetur quiſpiam καὶ ὡς ab eo ſcriptum hîc, vt & alibi, fuiſſe.

Εἰς *præpoſitionem* ἐς *dicunt.*

ARTIC. ſeu TMEM. XXXII.

QVum hæc ad ἐξαίρεσιν literæ ι pertineant, (vt modò dicebam) articulo trigeſimo adiungi debuerant. Quæ autẽ ſequuntur de ὡς, proximè præcedenti addere oportebat: quũ de eadem particula vtrobique agatur: licet alioqui in illo Thucydidis loco præpoſitio non ſit, vt eſt quum præſtat vſum præpoſitionis πρός. Verùm in neutro meorum codicum leguntur iſta de ὡς præpoſitione: in altero autem ne illa quidem quibus ἐς pro εἰς ab Atticis

vſurpari traditur. Neque tamen vera eſſe vtraque ignoro: ſed hinc (ſicut & ex iis quæ paulo antè annotaui) colligi poſſe dico, aliena quædam iis quæ ab autore ſcripta ſunt, immixta eſſe.

Particula δὲ pro δὴ ſæpius vtuntur.

ARTIC. ſeu TMEM. XXXIII.

ITidem ſcholiaſtes Thucydidis particulam δὲ pro δὴ poſitam hîc eſſe cenſet: atque adeo non dubito quin & hoc ex eo ſumptum fuerit. Præſertim quum vnum ex meis exemplaribus id teſtetur: ſicut paulo pòſt docebo. Sed aliud potius exemplum afferendum cenſuiſſem. neque enim video quid obſtet quominus particulam δὲ conſuetam & hîc ſignificationem habere cenſeatur. vt videlicet perinde ſit acſi ita loquutus fuiſſet Thucydides, κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν καὶ ἄλλα μὲν ἵνα, μάλιστα δὲ, ὡς ἐξείη, &c. Ceterùm in vno quidem ex meis exemplaribus ita legitur iſte locus vt hîc, præterquam quòd παρειλῆφθαι ibi eſt. at in altero, quod vetuſtius eſt, inter κεφαλαιοῦντες & μάλιστα δὲ habetur ἐκ πολλῶν, ſicut & apud ipſum Thucydidem: ſed pro βασιλέα τε, habet βασιλέα γε. In eodem legitur illa particula δὲ poſt Πελοποννησίων; quæ apud Thucydidem non extat, in vulgatis quidem certè editionibus. Quo etiam in loco vſurpatam eſſe pro δὴ exiſtimat Corinthus: quum alioqui ſcholiaſtes Thucydidis eum vſum huic particulæ in priore duntaxat loco tribuat. In illo tamen vetuſtiori codice vtriuſque loci expoſitio teſtimonio eius comprobatur. Ita enim ibi ſcriptum eſt, ἐνταῦθα γὰρ τὸ μάλιστα δὲ, καὶ τὸ Πελοποννησίων δὲ, ἀντὶ τοῦ δὴ παρελήφθησαν, ὡς ἐν σχολίοις τοῖς εἰς Θουκυδίδην Μαρκέλλου εἰρήκαμεν. Vbi obiter & hoc obſeruandum eſt, Marcellum illorum in Thucydidem ſcholiorum autorem cenſeri.

In eodem exemplari præcedunt verba quædam in quibus hic particulæ δὲ pro δὴ vſus Atticis cum Doribus & AEolibus communis eſſe traditur. Ea protuli ſuprà, in articulum XXX.

Hi etiam & accuſatiuo & recto vtuntur pro obliqua conſtructione.

ARTIC. ſeu TMEM. XXXIIII.

FAlſò (mea quidem ſentẽtia) in illo Thucydidis libri tertii loco, nominatiuum pro genitiuo vſurpatum eſſe tradit, ſcholiaſtem ipſius Thucydidis autorem ſequens. At verò in iis qui ex libro eiuſdem octauo & ex Homero afferuntur locis, (nam de locis Philoſtrati ſeorſum diſſeram) quanuis tam nominatiuus quàm accuſatiuus pro genitiuo ponantur, longè tamen diuerſus eſt illorum vſus. Nam apud Thucydidem libro octauo, accuſatiuus pro eo genitiuo ponitur qui vulgò abſolutus appellatur: at verò apud Homerum, οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, quis nominatiuum, οἱ δὲ δύο σκόπελοι, pro eo genitiuo poſitum eſſe putet qui abſolutus vocatur? Eum dico qui ablatiuo Latinorum abſoluto reſpondet, aut ſaltem eodem officio fungitur. Sed de his Homericis poſtea: nũc de illo Thucyd. libri tertii loco dicendum eſt. Ibi equidem alia eſt orationis forma, quum nominatiuus Ἀθηναῖοι ſuum verbum habeat. neque enim negare quiſquam poſſit, illud ἑώρων cum Ἀθηναῖοι iungi. Atque adeo nihil in hac ſtructura orationis innouari, fatebitur qui duntaxat particulæ ὡς ſedem mutabit: hoc modo, καὶ ὡς οἱ Ἀθηναῖοι οὐ πολλῷ ὕστερον καταπλεύσαντες ἑώρων. Quidni verò, iſta vocula ſuam ſedem retinẽte, eadem orationis forma eſſe cenſebitur? Contrà autem genitiui vſus quàm incommodus hîc eſſet conſideremus: καὶ τῶν Ἀθηναίων οὐ πολλῷ ὕστερον καταπλευσάντων, ὡς ἑώρων, ἀπήγγειλαν μὲν οἱ στρατηγοὶ, &c. Certè ſi ita loquutus fuiſſet, poſt genitiuum Ἀθηναίων, fuiſſet rurſus idem nomen ſubaudiendum in nominandi caſu: hoc pacto, καὶ τῶν Ἀθηναίων οὐ πολλῷ ὕστερον καταπλευσάντων, ὡς ἑώρων οἱ Ἀθηναῖοι, (niſi malis, ὡς ἑώρων αὐτοὶ) ἀπήγγειλαν μὲν οἱ στρατηγοὶ, &c. Neque verò dici poteſt verbum ἑώρων ad ſequentem nominatiuum potius quàm ad præcedentem ferri. Præterquam enim quòd dicendum potius fuiſſet, ἀπήγγειλαν μὲν οἱ στρατηγοὶ τὰ ἐπεσταλμένα, ὡς ἑώρων, vel ἀπήγγειλαν μὲν τὰ ἐπεσταλμένα οἱ στρατηγοὶ, ὡς ἑώρων vel ita potius, (ne verbum ἑώρων nimis remotum eſſet) ὡς ἑώρων οἱ στρατηγοὶ, ἀπήγγειλαν μὲν τὰ ἐπεσταλμένα: præterquam quòd tali verborum collocatione vtendum potius fuiſſet, cúrnam, obſecro, de ducibus potius quàm generaliter de Athenienſibus illud ἑώρων diceretur? Qualem verò ſedem particula ὡς habet hîc, eò referendo quò dixi, talem & paulo pòſt habet: vbi ſcriptum eſt, οἱ δ᾽ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν πρέσβεις ὡς οὐδὲν ἦλθον πράξαντες, ἐς πόλεμον καθίσταντο οἱ Μιτυληναῖοι. non autem, ὡς δὲ οἱ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν πρέσβεις οὐδὲν ἦλθον πράξαντες.

Homeri autem locus, omnium conſenſu, nominatiuum pro genitiuo habet: ſed non eum genitiuum qui (vti dixi) abſolutus vocatur: imò eum quem diſtributiuum appellare fortaſſe liceat, quòd diſtributioni adhibeatur.

Ad Philoſtrati locos venio: ac de priore prius verba faciens, orationem quidem ἀκολουθίαν ſuam non ſeruare fateor: ſed quominus nominatiuum vertere in genitiuum poſſi-

mus(vt in illo Homeri loco)obſtare dico genitiuum αὐτοῦ. quum enim ita ſcriptus ſit locus, ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος, τὸ θαῦμα τὸ Ἑλληνικόν· πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί: ſi hunc nominatiuum, vel potius hos nominatiuos in genitiuos commutare velis, tollere pronomen relatiuum αὐτοῦ neceſſe erit. Alioqui enim ita loquendũ eſſet, Τοῦ Πρωτέως τοῦ Φαρίου, τοῦ θαύματος, τοῦ Ἑλληνικοῦ, πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί. quam orationis formam cuius aures pati poſſent? At verò ille pronominis αὐτοῦ vſus talis eſt vt quum oratio ſit ἀνακόλουθος ſiue ἀκατάλληλος, hanc eius ſtructuram alioqui duram quodammodo molliat atque leniat illius adiectio: perinde videlicet acſi ita ſcripſiſſet, ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος, τὸ Ἑλληνικὸν θαῦμά ἐστι· πολλαὶ μὲν αὐτοῦ &c. In poſteriore autẽ loco talem genitiuũ non habemus, qui illi nominatiui in genitiuum commutationi obſtet. ſed tamẽ ne hic quidem locus Homerico planè ſimilis eſt, quum non ſequatur itidem diſtributio. Hæc enim ſunt illius loci verba apud ipſum Philoſtratum in εἰκόνων libro, vbi de Memnone agit, αἱ δὲ μετέωροι δαίμονες, Ἠὼς ἐπὶ τῷ παιδὶ πενθοῦσα, κατηφῆ ποιεῖ τὸν Ἥλιον, καὶ δεῖται τῆς Νυκτός. &c. Denique illa orationis forma nominatiuos pro genitiuis habentis, videtur in hanc poſſe commutari ab eo qui Latinè reddere velit, Quod autem ad dæmones attinet. At Homeri loco talẽ interpretationem minimè conuenire manifeſtum eſt.

Et pro participiis Attici verbis vtuntur, & pro verbis viciſſim participijs.

ARTIC. ſeu TMEM. XXXV.

MInimè veriſimilis eſt iſta expoſitio, ὁ δὲ χρηματίσας τ' ἀφεὶς, pro ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος. Atque adeò ſi locus hic eſt is qui libro 8, legitur, (ſed paulo aliter ſcriptus) apertè falſa eſt. Ibi enim habemus, p. 290, meæ editionis, οἱ δὲ [ſub. εἰκάζουσιν] ἵνα τοὺς Φοίνικας προσαγαγὼν ἐς τὴν Ἄσπενδον, ἐκχρηματίσαιτ' ἀφείς. Hîc enim nullo modo ἐκχρηματίσαιτ' ἀφεὶς accipi poſſe pro ἀφῆκε ἐκχρηματισάμενος, quum præcedat particula ἵνα, euidentius eſt quàm vt dubium cuiquam eſſe queat. Neque tamen exiſtimo alium locum quàm hunc afferre Corinthum voluiſſe: ſed lapſum memoria, ita ſcripſiſſe. Nam etiamſi demus illi permutatum hîc eſſe participii & verbi vſum, non tamen dici poterit ἀφεὶς eſſe pro ἀφῆκε, ſed pro ἀφείη.

Et ἢ abundat apud Atticos.

ARTIC. ſeu TMEM. XXXVI.

HÎc quoque multos à ſe diſſentiẽtes habebit Corinthus de pleonaſmo particulæ ἤ. licet ſcholiaſtes itidem annotet περιαιρετέον τὸν ἢ σύνδεσμον. Neque enim, vt opinor, eum nos è contextu eximere iubet, ſed locum ita exponere acſi exempta eſſet. ideóque παρέλκειν dixit Corinthus. Sed in vno meorum exemplarium nõ ſimpliciter habetur παρέλκει, ſed παρέλκει πολλάκις. Debuit certè, ſi hoc verum ſit, voculam iſtam ſæpe abundare apud Atticos, (legendum enim παρὰ Ἀττικοῖς ſiue παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς: non ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, vt habent vulgatæ editiones) ex multis locis vnum ſaltem in quo euidens hic pleonaſmus eſſet, proferre. Habebimus quidem infrà, nimirum articulo LXIX, aliud exemplum ex Ariſtophane, ſed nihilo aptius eo quod ex Thucydide allatum eſt. At ego duo manifeſta huius pleonaſmi exempla, ſed poſt nomen comparatiui gradus, ex illo ipſo ſumpta, lectori exhibebo. Vnus eſt lib. 7, vbi ſcribit, ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν. Neque enim quis dixerit δεινότερα ἐκεῖνά ἐστιν ἢ τοιῶνδε, ſed δεινότερα ἐκεῖνά ἐστι τοιῶνδε. vel δεινότερα ἐκεῖνά ἐστιν ἢ τοιάδε. Alter autẽ locus huic ſimilis, id eſt pleonaſmum ſimilem habens, eſt iſte, καὶ πολὺ μᾶλλον, ὡς εἰπεῖν, κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν αὐτοῦ οἱ ξύμμαχοι ὑπήκουον ἢ τῶν ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμονίων. Hîc enim (loquendo more conſueto) dicendum erat πολὺ μᾶλλον τῶν ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμονίων, ſine ἤ. aut certè, πολὺ μᾶλλον ἢ οἱ ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμόνιοι. Quod quidẽ non animaduerſum, in magnum errorẽ impellere lectorem poſſit: quippe qui exiſtimaturus ſit hunc eſſe ſenſum, (qui certè prima fronte ſe offert) πολὺ μᾶλλον ὑπήκουον αὐτοῦ ἢ ὑπήκουον τῶν ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμονίων. Tanti eſt tales particularum vſus à ſermonis conſuetudine recedentes, cognitos habere.

Ἀλλὰ coniunctionem pro hortatiua ſæpe ponunt.

ARTIC. ſeu TMEM. XXXVII.

IDem exemplum à ſcholiaſte Thucydidis affertur: quinetiam vult eundem eſſe huius particulæ ἀλλὰ vſum & in quodã illius hiſtorici loco, l. 8, in fronte pag. 291, meæ edit. vbi tamen non video quomodo ſignificatio illa ei conuenire potius quàm vulgaris poſſit. Scribit autem apud Homerum, ἀλλ' ἄγε, non ἀλλά γε. ac ſequendam & ego lectionem illam potius cenſeo, quum & in Homericis exẽplaribus extet, Odyſſ. ν. Sed in aliis potius Homeri locis quàm in iſto, & nonnullis iſti ſimilibus, vim hanc particulæ ἀλλὰ ineſſe, docui in meo Theſauro, tomi 1, col. ſeu ſemipagina 335.

Et accipere accuſatiuos caſus pro genitiuis.

ARTIC. *ſeu* TMEM. XXXVIII.

IDem eiuſdem rei exemplum habuiſti ſuprà apud Ioannem Grammaticum: ſed τούτου ſimpliciter, non ἀπὸ τούτου, ibi ſcriptum eſt. Ac mihi lectio illa magis quàm hæc placet: quum dicatur potius ἀφείλετό μου τοῦτο, quàm ἀφείλετο ἀπ' ἐμοῦ τοῦτο. Adde quòd non dicitur hìc, Atticos accipere accuſatiuos caſus pro genitiuis, cum præpoſitione: ſed ſimpliciter, pro genitiuis.

Et proferre vocatiuos pro nominatiuis.

ARTIC. *ſeu* TMEM. XXXIX.

IN vno meorum exemplarium adduntur & alia tria exempla, videlicet, ἱππότα Νέστωρ pro ἱππότης: & εὐρύοπα Ζεὺς ac μητίετα, pro εὐρυόπης & μητιέτης. Quæ omnia exempla, præter quartum, habuiſti & ſuprà apud Ioannem Grammaticum, articulo ſeu tmematio VIII. vbi aliorum potius quàm Atticorum eſſe hunc vocatiuorum vſum oſtendi. Erroris autem occaſionem præbuiſſe videtur quod paſſim à grammaticis, & ab hoc quoque, traditur, Atticos vocatiuum nominatiuo parem facere: quaſi nimirum ex eo conſequatur & hos vocatiuos qui viciſſim nominatiuorum locum obtinent, Atticæ linguæ conſuetudini eſſe adſcribendos.

Sumere duas negationes pro affirmatione vna, Atticorum eſt.

ARTIC. *ſeu* TMEM. XL.

GRæca Corinthi verba ſunt hæc, Τὸ λαμβάνειν τὰς δύο ἀποφάσεις ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως, Ἀττικῶν ἐστι. quę ad verbũ ſonãt quod ille huius articuli titulus habet: videlicet, *Sumere duas negationes pro affirmatione vna, Atticorum eſt.* Quare miror vnde profecta ſit hæc interpretatio, *Repugnantium alterutrum, cum negatione contrarium, Atticè pro affirmatione ponitur.* Habetur autem hæc in ea opuſculi huius editione quæ nouiſſimæ vulgarium lexicorum editioni ſubiuncta eſt. Sed præterquam quòd verbis ipſius autoris minimè inſiſtat ea interpretatio, eiuſmodi certè eſt vt OEdipo indigere videatur. Eo autem magis hunc interpretem, quicunque eſt, à verbis Corinthi diſceſſiſſe miror, quòd ipſemet ſuam mentem ſtatim explicans, nullam de illis dubitationem lectori relinquit. Ego tamen aliter potius de huiuſmodi phraſi loquendum eſſe cenſuiſſem. Satius enim videtur referre hoc genus loquendi ad figuram quæ λιτότης appellatur: cuius aptiſſimum exemplum habetur in illis Homeri verbis, οὐκ ἀφαυρότατος. vbi Euſtathius nos προσεπεννοεῖν iubet, ἀλλ' ὁ ἀνδρειότατος, idémque & in aliis huiuſmodi generibus loquẽdi faciendũ ait: atque id vel ex ipſo Homero perſpici, qui ἐντελῶς loquens, dixerit, οὐ κάκιστος, ἀλλ' ὥριστος: Odyſſ. ρ, -- οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν Ἔμμεναι, ἀλλ' ὥριστος. Eſt autem illi οὐκ ἀφαυρότατος pro ὁ ἀνδρειότατος, ſimile οὐκ ἀλαπαδνός, apud eundem poetam. vt Iliad. δ, Πὰρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ Ἕστασαν. id eſt ἀνδρειόταται. Simile eſt apud Sophoclem οὐ τῆς πρώτης μοίρας pro τῆς ἐσχάτης: vbi dicit de OEdipo, οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης. Simile apud Herodotum, ὁμιλήσαντα Ἑλλήνων οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρᾳ. pro σοφωτάτῳ. oportet enim ταῖς τοιαύταις ἄρσεσι (vt Euſtathius loquitur) συνυπακούειν καὶ θέσιν. Alibi verò dicit pro eodem, τῇ ἀποφάσει συνεισάγειν τὸ ἐναντίον. Sed non video cur Atticis potius quàm aliis hoc loquẽdi genus adſcribatur: quod Latinæ etiam linguæ vſitatiſſimum eſt. vt quum Non vltimus ſeu Non poſtremus dicitur pro Primus. Naſo, Ille meos quondam non vltimus inter amicos. Maro, Nec tibi cura canum fuerit poſtrema. Apud eundem, Et gens illa quidem ſumptis non tarda pharetris: pro ſtrenua, vel valde ſtrenua. Alibi, Non æquæ Palladis: pro iniquæ. Alibi, Non innoxia verba: pro Noxia, vel Valde noxia. Idémque fit & in verbis. vt apud eundem, Nec mihi diſpliceat: pro Placeat, vel Valde placeat. Sed craſſo errore figura hæc liptote vocata fuit, (qui error & in quibuſdam Seruii locis extat) quum litotes vocari debeat, ex Græco λιτότης. Quidam vocarunt etiam μείωσιν: quod tamen aliud potius ſignificat. Cæterùm illi Homeri loco adduntur in vno ex meis codicibus hæc verba, καὶ ὁ θεολόγος, Ἔστι δὲ οὐκ ἄδηλον τοῦτο, ὅπη τὸ πνεῦμα τετάξεται. Hîc enim οὐκ ἄδηλον cenſetur itidem ſumi (vt certè ſumitur) pro δῆλον.

Quod autem ad Thucydidis locum attinet, non ſatis aptè affertur: quum in eo particula negatiua nomini ſubſtantiuo non iungatur, ſicut in exemplis quæ attuli iungitur adiectiuis. Neque verò debuit dicere ſumi pro ἐλευθερίᾳ, quum hęc vox ab ipſomet autore addatur. (Sed noſtra exemplaria habent ἐλευθερώσει, quod longè commodius eſt: quum καταδούλωσις & ἐλευθέρωσις ſint eiuſdem omnino formæ verbalia) Locus extat libro tertio, pagina octuageſimaſexta, meæ editionis, ξύμμαχοι μέντοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει

τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐπ' ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦ Μήδου τοῖς Ἕλλησι. Atqui extant apud Thucydidem valde apta exempla, quæ potius afferenda erant: exempla inquam eiuſdem vſus particulæ οὐ cum ſubſtātiuis, quem in locis allatis habet cum adiectiuis. Euſtath. poſtquam ex Epicuro vnum attulit exemplum, videlicet οὐ παραγένησις pro ἀποδημία, addit vnicum Thucydidis, nimirum διὰ τὴν οὐ περιτείχισιν, pro διὰ τὸ ἀπείχιστον. Sed huic adiici aliqua poſſunt: ex quibus eſt οὐκ ἐξουσία, lib. 5, pag. 182, καὶ ἀνακηρυχθέντος Βοιωτῶν δημοσίου κατὰ τὴν οὐκ ἐξουσίαν ἀγωνίσεως. Nonnullos alioqui apud eundem ſcriptorem locos eſſe fateor quibus ſimplicior expoſitio ſufficere videatur: veluti quum dicit τὴν τῶν γεφυρῶν οὐ διάλυσιν, item τὴν τῶν χωρίων οὐκ ἀπόδοσιν. Quibus locis & ille ab Euſtathio allatus annumerari poſſe videtur.

Verùm & cum verbis locū habere hunc particulæ οὐ vſum ſciendum eſt: vbi non tam commodè perſpici negatio poteſt, quàm in illis adiectiuis quæ in exemplis allatis habentur: veluti in ἀφανρὸς & ἀλαπαδνός. Tale eſt Iliad. α, οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς, Nō gauiſus eſt, ſeu Non lætatus eſt: pro Cōtriſtatus eſt, Mœrore affectus eſt: aut etiam Valde contriſtatus eſt, Magno mœrore affectus eſt. Sic Gallicè dicimus, *Il n'en a pas eſté ioyeux*, pro *Il en a eſté bien faſché*. Tale eſt (in contraria alioqui ſententia) οὐκ ἐχολώσατο Ζεύς, apud eūdem poetam, Non ſuccenſuit, pro Gauiſus eſt, Gaudio affectus eſt. Sic certè & apud Thucydidem legimus lib. 5, pag. 184, τὰ δὲ οὐ καλῶς εἶχε, pro ἐστασίαζε. Non deerunt verò & in ſermone Latino exempla huius vſus particulæ negatiuæ, ſiquis ea quærere voluerit.

At verò de altero duarum negationum vſu diſſeram quum ad artic. XLIII peruenero.

In fœminino genere aliquid dicere conſueuere, inde inferre neutrum.

ARTIC. ſeu TMEM. XLI.

SVprà ex vno meorum exemplarium quædam attuli quæ huic loco melius conueniſſent. Legūtur enim inter articulum XXVII & XXVIII, iſta verba, (quæ & ipſa articulum per ſe efficiunt) ἔθος αὐτοῖς μὴ ἀποδιδόναι τὴν φωνὴν πρὸς τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. Affertúrque huius rei iſtud exemplum ex lib. 3 Thucydidis, (pag. 109, meæ editionis, non procul ab initio) Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐπέπλεον, καίπερ ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας. In eo enim couueniunt iſti loci, alioqui diuerſi, quòd in vtroque non habetur ratio τῆς φωνῆς, id eſt vocis, ſed τοῦ σημαινομένου, ideſt, eius quod ea ſignificatur. Talis certè nominis collectiui vſus qualis in ea quā attuli oratione, nō Græcis tantùm ſed Latinis quoq; non infrequens eſt. Conueniτq; prorſus illud exemplū cū iis quæ artic. ſeu tmematio 17 allata fuerūt: ex Homero, ὡς φάσαν ἡ πληθύς: ex Demoſthene, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι.

Quod autem ad mutationē illam attinet quæ in loco Thucydidis extat, mutationem inquam generis ex fœminino in neutrum, (quum enim præceſſiſſet, ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, ſubiunxit, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι: quum orationis contextus ſuam, vt ita dicam, ἀκολουθίαν ſeruans poſceret fœmininum participium λεγομένη, non neutrum λεγόμενον. quod perinde ſubiunxit acſi neutro νόσημα, non fœminino νόσος, vſus fuiſſet) quod, inquam, ad mutationem illam attinet, quid de ea iudicem, declaraui in iis quæ ante has in Corinthum animaduerſiones præfatus ſum. Siquidem & nunc in ea opinione ſum vt Thucydideam potius quàm Atticam appellandam cenſeam.

A rectis in εὺς plurales in ῆς, per ῆς ſcribunt.

ARTIC. ſeu TMEM. XLII.

ADditur & tertium, Πλαταιῆς, in vno ex meis manuſcriptis codicibus: quæ vox apud Thucydidem ita ſcripta legitur, cum alibi, tum pag. 50, & 100, & 103, meæ editionis. Cui ſimilis eſt Θεσπιῆς apud eundem, pag. 152. Sic ἱππῆς, pag. 161, & pag. 152. Accuſatiuū tamen ἱππέας, nō ἱππῆς, apud eum legis in fine p. proximè præcedentis, quæ eſt 151: necnon p. 285, atq; aliis pleriſque locis. Iam verò & κλῃστὸν apud eundē extat, quod cum κλῇδα conuenit. vt enim κλῇδα eſt pro κλεῖδα, ita κλῃστὸν pro κλειστόν. At in voce Ποσειδάον magis nouum hoc ſcripturæ genus videri queat. Quinetiam de illo κλῃστὸν dubitare quis poſſit, quod habetur pag. 54, meæ editionis, ne fortè κλῃστὸν potius ſcribendum ſit: vt pag. 123, κλῄσειν ſcriptum eſt, cum η habente ι ſubſcriptum. Cæterùm omittenda hîc non eſt lectio quæ in vno ex meis exemplaribus habetur: iſta videlicet, καὶ τρέπουσι δὲ ἐν πολλοῖς τὸ ι εἰς η. καὶ τὸ ι ἔστιν ὅτε προσγράφουσιν, ἔστι δ' ὅτε οὔ. οἷον, κλεῖδα, κλείδα, κλῇδα· ποσείδεον, ποσείδειον, ποσειδήιον· φοινικοπάρῃος, μιλτοπάρῃος.

Et οὐ negationem ſuperuacuam ſæpe accipiunt.

ARTIC. ſeu TMEM. XLIII.

LOcus Thucydidis parum aptè in exemplum affertur, ſi eum ita legamus vt hîc habetur. Sciendum eſt enim in vulgatis editionibus ſecus legi, nimirum cum aduerbio μᾶλλον ante

ἢ οὐ: hoc modo, (extat autem pag. 93, meæ editionis, in fine) καὶ τῇ ὑστεραίᾳ μετάνοιά τις εὐθὺς ἦν αὐτοῖς καὶ ἀναλογισμὸς, ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους. Quæ lectio μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους etiam in quodam meo codice manuſcripto extat. Fateor tamen vnam ex his tribus particulis poſſe videri abundare, & legi debere ἢ οὐ τοὺς αἰτίους, ſine μᾶλλον, (quam lectionem ambo mea exemplaria huius opuſculi Corinthi confirmant) vel μᾶλλον ἢ ſine οὐ. Sed alius extat apud Thucydidem locus qui illam vulgatarum editionum lectionem comprobat, & credere quod dixi de particula μᾶλλον, vetat. Is eſt libro 2, pag. 67, οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον ἢ οὐ κήπιον καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου πρὸς ταύτην νομίσαντας ὀλιγωρῆσαι. Eandem enim vtriuſque loci rationem eſſe & eandem expoſitionem poſcere conſtat. Quod tamen non animaduertit ſcholiaſtes: quippe qui in illo quidem priore particulam ἢ eſſe pro ἤπερ, & vacare negationem tradit: at in hoc poſteriore ἢ οὐ κήπιον exponit ἀλλὰ κήπιον. Vtram verò expoſitionem ſequemur? Mihi quidem certè quin priorem illam ſequi debeamus minimè dubium eſt: quippe quæ aduerbio μᾶλλον ſuum locum relinquat. Quod de poſteriore dici non poteſt. eam enim ſequendo, planè otioſum eſſet aduerbium μᾶλλον. Adde quòd nimium audax eſt talis expoſitio, ἢ οὐ pro ἀλλά. At Corinthū miror, qui non animaduerterit, legendo πόλιν ὅλην διαφθεῖραι ἢ οὐ τοὺς αἰτίους, abſque μᾶλλον, nihilo magis poſſe dici vacare οὐ, quàm ἢ. Imò verò ſi alterutrum tollendum eſſet, minore cum damno tolleretur ἢ quàm οὐ: tantum abeſt vt vacare dici poſſit, ſi ita legatur. Sumpſiſſe tamen Corinthum iſta omnia ex illo Thucydidis ſcholiaſte, collatio verborum vnius cum verbis alterius ſtatim docebit. Sed quum ſcholiaſtes exponat ἤπερ τοὺς αἰτίους, Corinthus exponit παρὰ τοὺς αἰτίους: ſi tamen eum ita ſcripſiſſe credendum ſit, & conſultò hîc ab illo enarratore diſceſſiſſe, cuius alioqui, tanquam doctiſſimi præceptoris, veſtigiis inſiſtere diligenter ſolet. Eſt certè & hoc in illa præpoſitione παρὰ incommodum, quòd non cohæreat oratio, ſi dicas μᾶλλον παρὰ τοὺς αἰτίους: vt cohæret quum dicitur μᾶλλον ἤπερ τοὺς αἰτίους.

Et Μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον.

Dum Corinthus non contentus iis quæ à ſuo magiſtro tradita erant (ſunt autem hæc, quæ ille ſcholiaſtes in illa Thucydidis verba ἢ οὐ τοὺς αἰτίους, annotat, ἡ οὐ ἀπόφασις περιττή. ὁ γὰρ ἢ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ἤπερ κεῖται. κἂν τῇ συνηθείᾳ δὲ πολλάκις παρελκούσαις ἀποφάσεσι χρώμεθα· Οὐ μὰ τὸν Δία, Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα. ὡς καὶ τὸ, Ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν) de ſuo aliquid addere vult, ſuam imperitiam aut certè imprudentiam & incogitantiam prodit: quippe qui hunc verſum Homeri Μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον, in exemplum afferat eius quod dixerat, negationem οὐ ſæpe vacare: quum nihil minus quàm iſtud hoc in loco verum comperiatur. Tollatur enim hinc particula οὐ, ſenſus erit omnino contrarius: nam ſignificabitur Ne tibi proſit: quum ſignificare velit, Ne tibi non proſit. Eſt enim hîc non illud μὴ quod eundem quem & οὐ locum obtinet, ſed illud quod reddi ſolet particula Ne, ſiue Vt ne, aut Ne fortè.

Sic & nos conſueuimus ſæpe negationibus vti.

Corinthi verba ſunt, κἂν τῇ συνηθείᾳ πολλάκις ἀποφάσεσι χρώμεθα. Vbi συνήθειαν vocare videtur ſermonem vulgò receptum, ſeu vulgarem. Talē enim huius vocabuli vſum apud pleroſque ex recentioribus obſeruaſſe mihi videor. Sonabunt igitur illa verba, *In vulgari etiam ſermone ſæpe negationibus vtimur*. Sed quorſum hoc? quis ignorat negationes ſeu negatiuas particulas in vulgari quoque ſermone locum habere? Addendum igitur ex illo ſcholiaſte παρελκούσαις, id eſt ſuperuacaneis, ſeu quæ vacant, aut abundant. Quod autem attinet ad exemplum quod ſubiungit, ſciendum eſt in eo duas negationes haberi, quòd verbo ἀπαγορεύω vna incluſa ſit. Idémque de aliis pleriſque verbis huiuſmodi dicendum eſt, quibus itidem ſubiungitur illa negatiua particula, quum tamen nihil ea opus ſit. Ac ne illius quidem verbi ἀπαγορεύω ita vſurpati exemplum ἐκ τῆς συνηθείας petere debuit, quum ex claſſicis ſcriptoribus afferri poſſet. AEſchines, ἑτέρου δὲ ἀπαγορεύει νόμος ἀρχὴν ὑπεύθυνον μὴ στεφανοῦν. Idem, τούτους ὁ νόμος ἐξείργει τοῦ βήματος, τούτους ἀπαγορεύει μὴ δημηγορεῖν. Sunt etiam alia pleraque verba quæ in hoc numero cenſeri debent, quibus ſubiungitur negatiua particula, vt κωλύω. Demoſth. κωλῦσαι τοὺς ὀνηλάτας μὴ ἐξάγειν τὴν ὕλην ἐκ τῆς ἐσχατιᾶς. Itidémque verbale κώλυμα inuenitur hunc vſum habens. vt κώλυμα τοῦ μὴ γίνεσθαι, apud Thucydidem, ſi bene memini. His autem duobus ἀπαγορεύω & κωλύω, addi poteſt ἀπιστῶ ex eodem ſcriptore: ſed & ἀρνοῦμαι aliáque ex aliis adiungi poſſunt.

Geminationis autem ipſarum particularum quæ negant, exempla non attulit, quæ tamen non minus in promptu ſunt. Heſiod. in Erg. οὐκ ἀργύρῳ οὐδὲν ὁμοῖον. Sic apud Demoſth. καὶ οὐ περιοψόμεθα πεσόντας οὐδὲν ἀνάξιον οὔθ' ἡμῶν, οὔτε τοῦ πατρός. vbi quemadmodum οὐδὲν ἀνάξιον ponitur pro ἀνάξιόν τι, præcedente particula οὐ, ſic τοιοῦτον οὐδὲν pro τοιοῦτόν τι habes in iſto eiuſdem loco, præcedente particula οὐδέ: eadem illa in Midiam oratione, νῦν δὲ τοῦτο μὲν οὐκ ἐποίησεν, ἐν ᾧ τὸν δῆμον ἐτίμησεν ἄν, οὐδ' ἐναντιοῦσθαι τοιοῦτον οὐδέν. Ab eodem poſt οὐ μὰ Δία additur οὔ, ſiue οὐχί, quod idem valet: eadem oratione in Midiam, ὡς εἴπερ ἀληθῶς ἐπεπόνθειν

ταῦτα ἃ λέγω, δίκας ἰδίας μοὶ προσήκειν αὐτῷ λαχεῖν, οὐ μὰ Δί' οὐχὶ δημοσίᾳ κρίνειν αὐτόν. Sed iſtius vſus particulæ negatiuæ, itidémque eius qui in proximè præcedente exemplo habetur, paſſim obuia ſunt exempla: at nō item huius, qui extat apud Ariſtophanem, in Pluto, ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν δ' ἀσπίδα οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἡ μιαρωτάτη; Quemadmodum verò hic vſus geminationis particulæ οὐ minus aliis frequens, ſic particulæ οὐδὲ apud Syneſium quædam geminatio extat quæ rara eſt: διδοὺς μὲν οὐδέν, (οὐδὲ γὰρ οὐδ' ὅμοιον ἦν ἔχοντι) δείξας δέ. Idem in libro De inſomniis, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἀπαθῶς διακείμεθα περὶ τὰ θεάματα. Sic autem hanc particulam iterans Syneſius Homerum imitari videtur: apud quem legimus Iliados μ, ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικε δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν. Vbi annotat Euſtath. duplicis negationis eam vim eſſe vt indicet τὴν τελείαν ἀποτροπὴν τοῦ χρῆναι τὸν δημότην ἀντιλέγειν τῷ κρατοῦντι. Vtitur verò & aliquot aliis locis hac particula οὐδὲ ita geminata: ex quibus eſt hic, Iliad. ε, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν. Vbi idem ſcholiaſtes affert alium eiuſdem poetæ locum, nimirum iſtum, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, &c. addítque, cum his in locis tum in aliis eiuſmodi, ſuperuacaneam eſſe vnam ex iſtis negationibus: ſed tamē vnam eſſe τοῦ ῥηματικοῦ πράγματος, (id eſt, vt opinor, rei quæ exprimitur verbo quod adiunctum eſt) alteram, perſonæ. vt dicat, inquit, ὅτι οὐδὲ ὑπεξέφυγεν ἄν, οὐδὲ αὐτός. Addítque, hanc illarum geminationem declarare τὴν παντελῆ ἄρνησιν τοῦ πράγματος.

Hoc quoque addendum eſt iis quæ dicta ſunt, non duas negationes duntaxat, ſed tres interdum pro vna poni. Siquidem poſt verba illa, ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνοῦμαι, atque alia huiuſmodi, quorum vnumquodque incluſam negationem habere dixi, interdum duæ negatiuæ particulæ adduntur, μὴ οὐ, ſiue μὴ οὐχί. Luc. νῦν μὲν ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. Hîc enim ἔξαρνον γίνεσθαι locum verbi ἀρνεῖσθαι obtinet. Itidémque ἐξομόσασθαι, cui eodē modo hæ duæ particulæ negatiuæ ſubiunguntur, non eſt aliud quàm ἀρνεῖσθαι, ſed addito etiam iureiurando: apud Demoſthenem, καὶ ταῦτα οὐκ ἂν ἐξομόσαιτο Εὐκλείδης μὴ οὐκ εἰδέναι. Sic etiam poſt ἀντιλέγειν ſeu ἀντειπεῖν. vt apud eundem ſcriptorem, in Timocratē, ὧν οὐδεὶς πώποτε μὴ οὐ καλῶς ἔχειν ἀντεῖπεν αὐτούς. Et apud Xenophontem in Sympoſio, ἀλλ' οὐδείς σοι, ἔφη, ἀντιλέγει τὸ μὴ οὐ λέξειν ὅ,τι ἕκαστος ἡγεῖται πλείστου ἄξιον ἐπίστασθαι. Neq; enim dubium eſt quin his verbis negandi vis itidem includatur. Obſeruandum eſt autem τὸ in illo Xenophontis loco ante μή, quod & alibi itidem illi præfixum reperitur. Cæterùm in hac negationum geminatione lingua Latina planè à Græca diſſidet: contrà verò Gallicæ cum Græca in hac re, vt & in aliis plurimis, optimè conuenit.

Neque verò hoc prætermittendum eſt, antequàm de particulis negatiuis dicendi finem faciam, etiam atque etiam videndum eſſe ne in harum vſu fallamur. Interdum enim geminatæ non maiorem negationem ſed potius affirmationem efficiunt. Verùm quoniā iis in locis in quibus hoc contingit, non ad idem verbum ambæ ſed ad diuerſa feruntur, (niſi fortè vna ad verbum, altera ad participium feratur) aut geminatio non eſt, aut certè aliud geminationis genus quàm in præcedentibus exemplis eſſe dicendum eſt. Talis eſt hic locus apud Xenoph. Pæd. lib. 2, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἐπιθήσεται. Sic apud Ariſtoph. κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα. Talis eſt & hic locus, καὶ τοῖς μὲν οὐκ ἔστιν ὅτου μὴ τῶν καλῶν μέτεστι. Inueniuntur autem & vnicum verbum habentes hæ negationes: vt in iſto Demoſthenis loco, καί τι καὶ νεανιευσαμένου τοιοῦτον, ὡς οὐδὲν ὅ,τι οὐ ποιήσει, &c. ſed hîc minimè dubium eſt quin ſubaudiri debeat atque adeo ſubaudiendum relinquatur verbum ἐστὶ cum οὐδέν.

Etiam πρὸς abundare his ſolet: vt Thucydides, καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο.

ARTIC. ſeu TMEM. XLIIII.

NOn credo quod hîc dicit Corinthus, nec credendum eſſe puto, nimirum præpoſitionem πρὸς Atticis ſuperuacaneam eſſe ſolere. Nam de loco quem affert, (qui nondum à me inuentus fuit) iudicare poſſe mihi videor ex alio eiuſdem ſcriptoris loco, qui illi, ni fallor, planè eſt ſimilis: id eſt, vbi πρὸς eundem quem & illic vſum habet. Legitur autem lib. 8, pag. 274, meæ editionis, ἐδόκουν ὅμως τοῖς Πελοποννησίοις αἱ πρῶται ξυνθῆκαι, αἱ πρὸς Χαλκιδέα γενόμεναι, ἐνδεεῖς εἶναι, καὶ οὐ πρὸς σφῶν μᾶλλον. Quis in Græcorum ſcriptorum lectione non inexercitatus particulam πρὸς hîc abundare, ac non potius πρὸς σφῶν ſonare In ſuum commodum, dicat? Subauditur autem εἶναι poſt πρὸς σφῶν: qui infinitiuus ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repeti debet. Poſſumus porro variis loquendi generibus interpretari iſtud, τοῦτο πρὸς ἐμοῦ ἐστι: variis, inquam, ſed eundem ſenſum habentibus. Cuiuſmodi ſunt iſta, Hoc in meum commodum eſt, Hoc à me eſt, Hoc à me facit, vel pro me, Hoc à meis ſtat partibus, Hoc mihi fauet. Quòd ſi quis illo exemplo contentus non ſit, afferam & aliud, ex eodem autore ſumptum, nimirum ex lib. 4, p. 151, πιστεύσαντας δὲ τῷ θεῷ, πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι. Interdum verò πρὸς cum genitiuo alium vſum habet. nam τοῦτο πρὸς ἐμοῦ ἐστι ſonat, Hoc mihi conuenit, Hoc me decet, Hoc me dignum eſt, Hoc officii mei eſt. cuius etiam vſus exempla in meo Græcæ linguæ Theſauro afferre me memini. At

πρὸς vacantis cum genitiuo, ſequente verbo ἐςὶ, vel γίνεται, nullum vſquam extare exemplum exiſtimo.

Et Aphthonius, τοιαῦται γὰρ λέγεται πρὸς βίαν ἔχουσι κλώμεναι, pro βίαν ἔχουσι.

Ita quidem legitur apud Aphthonium hic locus, ἐν τῇ κατασκευῇ ὅτι εἰκότα τὰ κατὰ Δάφνην. Sed ego præpoſitionem πρὸς Aphthonii eſſe nequaquam crediderim, niſi inter hanc & accuſatiuum βίαν aliquid interieciſſe dicatur. Eccui enim credibile eſſe queat illum πρὸς βίαν ἔχουσι pro βίαν ἔχουσι vſurpare voluiſſe? Accipere autē πρὸς βίαν, pro Per vim, ſeu Inuitè, (vt apud veteres interdum ſumitur) locus minimè patitur.

Superuacua & καὶ coniunctio apud eos.

ARTIC. ſeu TMEM. XLV.

VAcare apud Atticos ſæpenumero coniunctionem καὶ fateor, ſed commodum huius vſus exemplum hîc à Corintho afferri nego. Extat id lib. 3, pag. 108, οἱ δὲ, πολλῷ θορύβῳ καὶ πεφοβημένοι τά τ' ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν ἐπίπλουν, παρεσκεύαζόν τε ἅμα ἑξήκοντα ναῦς, καὶ τὰς ἀεὶ πληρουμένας ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς ἐναντίους. Quis non videt tantum abeſſe vt particula καὶ vel prior vel poſterior vacare dici queat, vt alterutra ſublata orationis ſtructura ſtare non poſſit? Additur autem in vno ex meis exemplaribus aliud ex eiuſdem Thucydidis libro ſexto ſumptum exēplum: οἵτινες αὐτερέται κωμισθέντες καὶ ὁπλιτεύουσιν εὐθύς. Sed quanuis paulo aptius hoc exemplum ſit quàm proximè præcedens, illius vſus particulæ καὶ, de quo nunc agit: non tamen tale eſt quod ad eum probandum ſatis eſſe queat, quum ibi illa particula accipi pro Etiam poſſit. Mirum eſt verò Corinthū noſtrum tam pauperem exemplorū in tanta eorum copia fuiſſe. Quam copiam ne fruſtrà iactare videar, ex ei⁹ penu hîc depromenda exempla cenſui. Incipiam autem ab eo ipſo autore ex quo allata à Corintho exempla reiicienda cenſui, (ſed illud præſertim cui priorem locum dedit) & in eorum locum alia non totidem ſed multo plura ſubſtituam. Ex quibus tamē prima erunt illa quæ ipſius etiam ſcholiaſtæ teſtimonio nituntur. Legimus igitur lib. 8, pag. 267, meæ editionis, in principio, ὡς δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ διεκόμισαν εὐθὺς μίαν καὶ εἴκοσι ναῦς. Eſt hîc περιττὸς ὁ καὶ, inquit ille. Lib. 4, item, pag. 123, circa finem, ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς ταῦτα, καὶ διεβίβαζον ἐς τὴν νῆσον τοὺς ὁπλίτας, ἀποκληρώσαντες ἀπὸ πάντων τῶν λόχων. καὶ διέβησαν μὲν καὶ ἄλλοι πρότερον κατὰ διαδοχήν, οἱ δὲ τελευταῖοι καὶ ἐγκαταληφθέντες, εἴκοσι καὶ τετρακόσιοι ἦσαν, καὶ εἵλωτες οἱ περὶ αὐτούς. Hîc quoque ſcholiaſtes vult particulam καὶ præfixam participio ἐγκαταληφθέντες eſſe otioſam. Sed non minus rectè, ac fortaſſe rectius id de illa pronuntiaſſet quæ præcedit verbum διεβίβαζον. Vacat hæc particula (ſi eidem ſcholiaſtæ fidem adhibendam cenſemus) & in iſto loco lib. 7, pag. 259, μετὰ δὲ τοῦτο ἐπειδὴ ἐδόκει τῷ Νικίᾳ καὶ τῷ Δημοσθένει ἱκανῶς παρεσκευάσθαι, καὶ ἡ ἀνάστασις ἤδη τοῦ στρατεύματος τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς ναυμαχίας ἐγίγνετο. Facit autem pro me quod hîc ille dicit. talis enim eſt locus in exemplo proximè allato, quem dicebā habere καὶ ſuperuacaneū, qualis hic in quo ipſe vacare cenſet. Vt enim illic habetur, ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς ταῦτα, καὶ διεβίβαζον: ita hîc, ἐπειδὴ ἐδόκει, &c. καὶ ἡ ἀνάστασις ἤδη ἐγίγνετο. Sed & ille locus quem ex pag. 267, attuli, ὡς δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ διεκόμισαν, meam itidem ſententiam confirmat: quum idem quod & in aliis duobus verbum præcedat. Libro tertio item, pag. 106, in fine, αἱ δὲ τεσσαράκοντα νῆες τῶν Πελοποννησίων, αἱ Λεσβίοις βοηθοὶ ἐλθοῦσαι, ὡς τότε φεύγουσαι διὰ τοῦ πελάγους, ἔκ τε τῶν Ἀθηνῶν ἐπιδιωχθεῖσαι καὶ πρὸς τῇ Κρήτῃ χειμασθεῖσαι, καὶ ἀπ' αὐτῆς σποράδες πρὸς τὴν Πελοπόννησον κατηνέχθησαν, καταλαμβάνουσιν ἐν τῇ Κυλλήνῃ, &c. cenſet particulam καὶ ſubiunctam participio χειμασθεῖσαι eſſe ſuperuacaneam. Quoniam verò nonnulli ſunt loci in quibus ipſe ab eo de huius particulæ vſu diſſentio, eos ſuperioribus adiungam, vt lectori perpendendos proponam. Legimus igitur & libro 4, pag. 127, οἷς δὲ πλεῖσται μεταβολαὶ ἐπ' ἀμφότερα ξυμβεβήκασι, δίκαιοι εἰσὶ καὶ ἀπιστότατοι εἶναι ταῖς εὐπραγίαις. hîc quoque abundare particulam καὶ exiſtimat: quod mihi non videtur. Quinetiam in hoc loco lib. 5, pag. 168, circa finem, οἱ δὲ αὐτοῦ ξυστραφέντες ὁπλῖται ἐπὶ τὸν λόφον, τόν τε Κλεαρίδαν ἠμύνοντο καὶ δὶς ἢ τρὶς προσβαλόντα, καὶ οὐ πρότερον ἐνέδοσαν πρὶν ἥ τε Μυρκινία καὶ ἡ Χαλκιδικὴ ἵππος καὶ οἱ πελτασταὶ περιστάντες καὶ ἐσακοντίζοντες αὐτοὺς ἔτρεψαν. hîc quoque, ſi ſcholiaſtæ credendum eſt, habemus particulam καὶ ſuperuacaneam, nimirum eam quæ proximè ſequitur participium προσβαλόντα. Sed ego fidem illi ab omnibus derogandam eſſe dico, quum particula καὶ quam hîc habemus, ea ſit quæ fertur ad τε: hoc modo, τόν τε Κλεαρίδαν ἠμύνοντο, καὶ οὐ πρότερον ἐνέδοσαν. Idem ſcholiaſtes in quendam libri 4 locum, de hac coniūctione ſcribit, eam non eſſe περιττήν, (id eſt ſuperuacaneam) ſed contrà ἀναγκαίως κεῖσθαι. Quod quum dicit, facit vt ſuſpicer fuiſſe qui eam illic quoque otioſam eſſe exiſtimarent. Non dubito certè quin ſicut ipſe, (vt vel ex iis quæ attuli exemplis patet) ita & alii plerique in multis locis eam vacare iudicauerint vbi contrà omnino neceſſaria eſſet. Cæterùm locus in quem ille hoc annotat, extat pag. 128: quem ibi conſiderandum tibi relinquo.

Ad me quidem quod attinet, illi aſſentior de eo quod ſcribit particulam eam minimè eſſe ſuperuacaneam: ſed de vſu quem illi tribuit, planè ab illo diſſentio.

Verùm huius pleonaſmi particulæ καὶ aptiora etiam illis exempla, ſed à ſcholiaſte fortaſſe non animaduerſa, extare ſciendum eſt. multos enim locos apud illum ipſum ſcriptorem obſeruaſſe me recordor, in quibus πλεονάζει hæc copula, vbi tamen ſcholiaſtes πλεονασμοῦ non admonet: quum alioqui diligenter in iis quos attuli, id faciat. Sed quoniam multiplex eſt hic πλεονασμὸς, id eſt, multæ ſunt eius formæ, de vnaquaque ſigillatim agam, exempla non ex illo tantùm ſcriptore ſed ex aliis quoque depromens: & ita quidem vt morem in Theſauro meo obſeruatum retinens, ab Homero initium ſumam. Legimus igitur apud eum Iliad. α, Τὴν δ᾽ ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργεϊ τηλόθι πάτρης Ἱστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. Hîc καὶ ante γῆρας ſuperuacaneum eſſe cenſetur. Sic & in iſto verſu, Iliad. β, Παῖ δ᾽ ἄρ(ε)ος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν. (Sed non ita certus eſt tamen hic pleonaſmus vt in præcedente loco. poteſt enim iungi καὶ cum ἔδωκεν, poteſt & cum τόξον. ſi dicas, ᾧ καὶ ἔδωκε τόξον, tunc meritò vacare copula iudicabitur: ſin dicas, ᾧ ἔδωκε καὶ τόξον, non item. Intelligetur enim, Arcum quoque, præter alia) Eſt verò & quidam pleonaſmus illi peculiaris, vel potius illi cum ſolis poetis communis: quum videlicet ad particulam ἠδὲ adiungit καί. vt Il. α, Χαίρετε κήρυκες Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν. Libro autem qui proximè hunc ſequitur non nomina ſed verba copulantur his particulis, & quidem interiecto aduerbio ἔτι: vbi canit, Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, Ἠδ᾽ ἔτι καὶ λύσει. Taceo de καὶ habente præfixam voculam τε, quæ itidem copulatiua eſt: veluti quum dicitur, γυνὴ καλή τε καὶ σώφρων, pro γυνὴ καλὴ καὶ σώφρων. huius enim vſus exempla paſſim apud vtroſque ſcriptores ſunt obuia. Atque his ferè modis apud poetas hæc particula πλεονάζει.

At in ſoluta oratione plures quàm in carmine ſunt huius πλεονασμοῦ modi, vt exemplis docebo. (iis tantùm omiſſis, vtpote nimis vulgaribus, in quibus ita geminatur hæc particula. vt in hoc Xenoph. loco, φανερὸς ἦν καὶ ποιῶν καὶ λέγων. hîc enim abundare priorem particulam, ſatis notum eſt) Sed ex Thucydide quum iam allata fuerint aliquot, nullum quod eiuſdem generis ſit ex eodem afferam. Tantùm lectorem monebo vt caueat ne idem ipſi quod & illius ſcriptoris ſcholiaſtæ accidat, nimirum ne hanc particulam in iis etiam locis πλεονάζειν cenſeat vbi contrà omnino neceſſaria eſt, aut ſaltem vſum aliquẽ habet. Sunt enim & aliqui eius loci vbi quum vacare videri poſſit, ego potius καινοπρεπῶς traiectam eſſe cenſuerim. cuiuſmodi eſt hic, initio libri 8, ὡς ἤν τις καὶ μὴ παρακαλῇ σφᾶς, οὐκ ἀποστατέον ἔτι τοῦ πολέμου εἴη, ἀλλ᾽ ἐθελοντὶ ἰτέον ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους. Hîc enim nequaquam vacare voculam καὶ, ſed potius ex ſua ſede in alienam migraſſe dixerim. eſſe enim ἤν τις καὶ μὴ παρακαλῇ, pro ἢν καί τις μὴ παρακαλῇ. Hoc eſt de quo lectorem monere operæpretium eſſe exiſtimaui: præſertim quum doctiſſimum virum Budæum in ſimili Syneſii loco id minimè animaduertiſſe cognouerim. Ita enim Syneſius, καὶ γὰρ εἴ τι καὶ λέγοιεν ἀληθὲς, ἀλλὰ τοιοῦτοι ἦσαν οἷοι τὰ πλείω ψεύδεσθαι. Hîc enim abundare particulá illam exiſtimauit ante λέγοιεν, quum potius ad particulam εἰ pertineat: pro καὶ γὰρ εἰ καί τι λέγοιεν ἀληθές. vt εἰ καὶ ſit Etiamſi. Nunc ad aliorum exempla venio, id eſt ad eos illorum locos in quibus ſimilis pleonaſmus iis qui ex ipſo Thucydide allati fuerunt, conſpicitur. Plato Polit. lib. 1, καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι. διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτόν. Hîc καὶ ante ἑωράκειν eſſe ſuperuacaneum, nemo, vt opinor, negare vel velit, vel poſſit. Huic autem exemplo ex Platone ſumpto, ſubiungam aliud ex eius condiſcipulo Xenophonte depromptum: Pæd. lib. 7, ἔμοιγε μέντοι ἄξουσι τὰ χρήματα οἵπερ καὶ ἔχειν αὐτὰ ἄξιοι εἰσίν· ὥστ᾽ ἤν τι καὶ κλέψωσι, τὰ ἑαυτῶν κλέψονται. hîc itidem ante κλέψωσι vacare particulam καὶ, nemo, vt opinor, inficiabitur. Sic apud Iſocratem in Panathenaico legimus, ἅπερ αὐτοῖς καὶ συνέβαινεν, abundante vocula καὶ, pro ἅπερ αὐτοῖς συνέβαινεν. Sed vt iudicium de hoc quoque pleonaſmo ferri poſſit, totum locum proferam, (præſertim quum ibi & particulæ δὲ pleonaſmum, obſeruatu non minus dignum, habeamus) νομίζοντες τοὺς ἐπὶ τοῦ βήματος βουλευομένους, καὶ δυναμένους τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν, τούτους δὲ καὶ καθ᾽ ἑαυτοὺς γινομένους, ἐν πᾶσι τοῖς τόποις καὶ περὶ ἁπάσας τὰς πράξεις τὴν αὐτὴν γνώμην ἕξειν. ἅπερ αὐτοῖς καὶ συνέβαινεν. Sed alia ſunt pleonaſmorum genera (pleonaſmorum inquam particulæ καὶ) multo his vſitatiora. Sępe enim poſt vocẽ τις, ſiue τι, abundat hæc vocula. vt apud Thucyd. lib. 4, pag. 148, ἅμα δέ τι καὶ εἰρήκεσαν τοιοῦτον. Ibidem, καὶ γάρ τι καὶ Ἀρριβαῖος ἐπεκηρυκεύετο. vbi particula καὶ præfixa nomini Ἀρριβαῖος, potius tamen ad verbũ ἐπεκηρυκεύετο fertur: ſicut paulo pòſt dicit καὶ εἰρήκεσαν. Sic poſt τινὰ, præcedentibus illis particulis καὶ γὰρ, habes otioſam illam copulam, lib. 6, pag. 232, καὶ γάρ τινα καὶ ὑποψίαν ὑπὸ τῶν παρόντων κακῶν ἐς ἀλλήλους εἶχον. Verùm & præcedente duntaxat eadem vocula, ſine γὰρ, talis pleonaſmi apud hũc ſcriptorẽ exẽpla extant nõ pauca. vt lib. 2, καί τις καὶ ἄνεμος αὐτοὺς λέγεται κωλῦσαι. Sic lib. 8, pag. 287, καί τις καὶ ναυμαχία βραχεῖα γίγνεται περὶ τοῦ Βυζαντίου. Idem alibi, ἔτυχον δὲ δύο φυλαὶ ἐν ταῖς Μυλαῖς τῶν Μεσσηνίων φρουροῦσαι, καί τινα καὶ ἐνέδραν πεποιημέναι. Hoc autem pleonaſmo alios quoque poſteriores Thucydide ſcriptores delectatos fuiſſe videmus. Demo-

ſthenes, De malè obita legatione, κελεύσαντός δ' ἐκείνου λέγειν, καί τι καὶ νεανιευσαμένου τοιοῦτον, ὡς, &c. In eadem oratione, non multo pòſt, ὡς δὲ περιῆν τὸ πρᾶγμα καὶ διεφθαρμένοι ἦσαν, κατακλινέντες καί τι καὶ ᾄδειν ἐκέλευον. Pauſ. in Laconicis, καὶ οὐ παρίησιν ὁ θεός. καί τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες. Apud Athenæum autem poſt εἴ τινα diuerſæ aliquantum formæ pleonaſmus habetur: hoc in loco, ex Phylarcho, Πτολεμαῖον φησὶ τὸν δεύτερον Αἰγύπτου βασιλεύσαντα, πάντων σεμνότατον γενόμενον τῶν δυναστῶν, καὶ παιδείας, εἴ τινα καὶ ἄλλον, καὶ αὐτὸν ἐπιμεληθέντα, &c. Nec ſolùm poſt τις vel τι, ſed etiam poſt ὅ, τι inuenitur particulæ καί pleonaſmus. Synesius, ἵν' εἰδῶμεν ὅ, τι καὶ λέγει. Greg. ἢ οὐκ οἶδ' ὅ, τι καὶ εἰπεῖν εὐπρεπὲς χρή. Idem, ὅς ἂν πλεῖον ἐν ἑαυτῷ συναγάγῃ τὸ τῆς ἀληθείας ἴνδαλμα, ἢ ἀποσκίασμα, ἢ ὅ, τι καὶ ὀνομάζομεν. Iam verò & cum τίς vel τί interrogatiuo ſpectatur pleriſque locis hic pleonaſmus. Luc. τίς δὲ καὶ ὢν τυγχάνεις; Idem, τί γὰρ καὶ δέῃ σε πιεῖν; Ariſtoph. τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν; Nec raro ſequente χρὴ cum infinitiuo. vt apud Gregorium, περὶ δὲ τῶν ἄλλων τί χρὴ καὶ λέγειν; Idem, ὅτι μὲν φανερῶς οὗτος ὁ λόγος ἐκβάλλει τὸν υἱὸν τῆς θεότητος, τί χρὴ καὶ λέγειν; Sic apud Xenoph. cum infinitiuo καλέσαι, & verbo χρὴ in fine orationis poſito: Hell. l. 2, ὅστις δὲ μηδετέροις ἀρέσκει, τί ποτε καὶ καλέσαι χρή; Sed & cum ὁποῖος interrogatiuè itidem poſito inuenitur hic pleonaſmus, apud Platonem in Minoe, ὁποῖον καὶ ἐρωτᾷς τὸν νόμον; Cæterùm quum de iis quoque pleonaſmis diſſeruerim qui poſt τι vel ὅ, τι, aut etiam poſt τί interrogatiuum inueniuntur, proximum eſt vt de eo diſſeram qui fit geminatione huius particulæ, quum videlicet ita geminatur vt poſterior aut prior ſuperuacanea ſit, non tamen interiecta vocula τις, vel τι, vt in præcedentibus exemplis. Thucydides lib. 6, pag. 202, ἐπειδὴ ἄνευ Ἀθηναίων καὶ ξυνῆψαν πρὸς Σελινουντίους τὸν πρῶτον πόλεμον, μετὰ σφῶν αὐτῶν καὶ κατελύσαντο.

Vltimum autem genus pleonaſmi particulæ καὶ (ita vocare mihi liceat id cui vltimum locum deſtinaui) multum à cæteris differt, atque adeo tale eſt vt prima fronte non appareat. Neque verò quiſquam adhuc (quod ſciam) ei orationi cuius exemplum afferam, pleonaſmũ ineſſe tradidit, ſed nec animaduertit fortaſſe. Thucyd. lib. 3, pag. 109, καὶ ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ κατὰ στάσιν ταῖς πόλεσι, γιγνόμενα μὲν καὶ ἀεὶ ἐσόμενα, &c. Hîc quoq; (ſi mihi creditur) vocula καὶ inter πολλὰ & χαλεπὰ πλεονάζειν dicenda eſt. Ratio autem qua nitor, hæc eſt, quòd ſublata illa oratio & integra ſit & eandem ſententiam efficiat. Quid enim obſtet quominus πολλὰ χαλεπὰ eodem ſenſu dicamus? Non ſine exemplo quidem certè loquemur, ſiue πολλὰ χαλεπὰ, ſiue πολλὰ δυσχερῆ dicamus, abſque illa particula. At ſcholiaſtes hunc pleonaſmum non animaduertens, cum πολλὰ vel potius cum vtroque adiectiuo ſubſtantiuum κακὰ ſubaudire nos iubet. Nam poſt πολλὰ addit κακὰ δηλονότι. Sed ſiquis hanc eius expoſitionem tueri velit, is mihi pro eo reſpondeat, quum dicetur πολλὰ καὶ καλὰ πράττειν, quódnam ſubſtantiuum ſubaudiẽdum erit. Reſpondebit fortaſſis, ἔργα. Quid? quum dicetur, πολλὰ καὶ καλὰ λέγειν, quid nos ſubaudire oportebit? an ῥήματα? Pulchra ſcilicet hæc ſubauditio fuerit, & veterum ſcriptorum exemplis confirmari poterit. Denique nihil video quod me de hac mea ſententia deducere poſſit, in quam tamen vt alios pertraham, minimè laboro: ſed ſuum cuique iudicium liberum relinquo. Eſt porro & aliud loquendi genus, vbi an conſtituere pleonaſmum oporteat, nõdum mihi ſatis perſpectum atque exploratum eſt. Dubito enim an quum paſſim dicunt Græci πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, ſiue πολλὰ κἀγαθὰ, copula καὶ abundare exiſtimanda ſit. Hinc nanq; conſidero, vſitatum etiam eſſe πολλὰ ἀγαθὰ ſine illa copulatiua particula: illinc verò ſcrupulum mihi mouet adiectiui in ſubſtantiuum mutatio. Quum enim dicitur πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, non dubium eſt quin ἀγαθὰ adiectiuum ſit, at in πολλὰ ἀγαθὰ, nemo contrà non dixerit (vt opinor) pro ſubſtantiuo habendum eſſe ἀγαθά. Potius tamen, propter præcedentia exempla, eò mea inclinat ſententia, vt pleonaſmus & hîc conſtituatur: quoniam nihil prohiberet (opinor) quin vt πολλὰ χαλεπὰ & πολλὰ καλὰ interdum dicitur, vſurpando duo adiectiua ſine copula, ita etiam πολλὰ ἀγαθὰ diceretur, vt ambo adiectiua eſſent, ſi deeſſet ſubſtantiui ἀγαθὰ commoditas. Sed quoniam vſitatiſſimum eſt hoc ſubſtantiuum, quum πολλὰ cum ἀγαθὰ audimus, ſubſtantiuũ cum adiectiuo, (ſecus ac in πολλὰ καλὰ & πολλὰ χαλεπὰ) quum πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, duo adiectiua audire nobis videmur. Quum autẽ aliud quod de hac quæſtione dicam, non habeam, exempla vtriuſque loquendi generis addere contentus ero. Demoſthenes in Midiam, ἐγὼ γὰρ οἶδ' ὅτι πολλοὶ πολλὰ κἀγαθὰ ὑμᾶς εἰσιν εἰργασμένοι. Alexis comicus apud Athenæum lib. 13, circa finem, Πόλλ' ἀγαθὰ δοῖεν οἱ θεοὶ Δημητρίῳ, Καὶ τοῖς νομοθέταις, διότι &c.

Atticorum eſt & poſſeſſiua accipere pro primitiuis: vt παρθενικὴ pro ἡ παρθένος.

ARTIC. ſeu TMEM. XLVI.

QVorum obſecro Atticorum hoc eſt, παρθενικὴ pro παρθένος vſurpare? Atticorum certè, qui non ſolùm Athenis ſed in toto Attico agro exibilitati exploſique fuiſſent. Sed ita ſolet Corinthus, quodlibet ſermonis genus à linguæ communis conſuetudine remotum, quod apud Homerum obſeruauit, etiamſi nullum eius exemplum aliunde ſuppetat, linguæ Atticæ

adſcribere.Nos autem,niſi plus ſapere quàm veteres grammatici velimus, de hoc παρθενικῇ aliud dicere non poſſumus quàm eſſe nomen poſſeſſiuum, id eſt poſſeſſiui formam habens, pro primitiuo poſitum:(κτητικὸν ἀντὶ πρωτοτύπου, vt illi loquuntur) ac ſolis poetis hunc vſum eſſe conceſſum.Heſiodus in Erg. Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς. Hom.Odyſſ.λ, Παρθενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι.Inuenitur etiam παρθενικὴ adiunctum habẽs nomen κόρῃ:vt in hoc verſu,(qui ſumptus eſt ex quodam Euripideo epigrãmate,quod apud Athenæum extat,lib.2) Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην, δισσούς τε συναίμους. Eodem autem modo dicitur ὀρφανικὸς pro ὀρφανὸς, quo παρθενικὴ pro παρθένος. Hom.Il.ζ, Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναῖκα.

Et ipſa primitiua pro poſſeſſiuis.

Quod in priore huius articuli parte tradit Corinthus, planè falſum mihi videri declaraui: hoc autem ex parte duntaxat falſum eſſe dico. Si enim generalem hunc vſum eſſe velimus, ita vt quæuis primitiua pro quibuſuis poſſeſſiuis vſurpari dicamus,falſum hoc comperietur: ſin in nonnullis duntaxat nominibus hunc vſum conſtituamus,verum.In eo certè ipſo exẽplo quod affert Corinthus, falſum id eſſe conſtat. Neque enim credibile eſt quenquam ex Atticis ſcriptoribus ſibi fuiſſe permiſſurum quod & in carmine durum cenſetur:nimirum γυναῖκα μαζὸν pro γυναικεῖον. Adeo quidem durum,vt quidam ſecus Homerum intellexiſſe putauerint quàm γυναῖκα μαζὸν pro γυναικεῖον. Locus extat Iliad.ω, Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Vbi Euſtath.(qui non θήσατο ſed θήλατο legiſſe videtur:quanuis ſcriptura illa non hæc in vtroque meorum exemplarium habeatur) ſibi non perſuadentes poetam γυναῖκα pro γυναικεῖον dixiſſe, duas alias expoſitiones attuliſſe. nimirum γυναῖκα μαζὸν pro γυναικὸς μαζὸν, vel γυναῖκα μαζὸν pro γυναῖκα κατὰ τὸν μαζόν. Quarum expoſitionum ſi eligenda mihi altera eſſet, poſteriorem priori longè anteferrem. Sed quocunque modo ſe res habeat, hinc ſaltem valde hunc primitiui γυναῖκα pro poſſeſſiuo γυναικεῖον vſum nõnullis diſplicuiſſe cognoſcimus, ac valde durum in carmine etiam exiſtimatum fuiſſe: tantùm abeſt vt in ſoluta oratione,& quidem Attica,admitti illum potuiſſe credendum ſit.Quibus igitur primitiuis vice poſſeſſiuorum vſi ſunt Attici?Ex eorum numero ſunt, Ἑλλὰς διάλεκτος ſeu γλῶττα, aut φωνὴ, pro Ἑλληνική:itidémque Ἕλλην ςρατὸς pro Ἑλληνικός. & δοῦλον γένος pro δουλικόν. Quum autem hic πρωτοτύπων ſeu κυριωτέρων aut ἁπλῶν vocabulorum vſus vice κτητικῶν, Doribus cum Atticis communis eſſe tradatur,dicẽdum (meo quidem iudicio) fuerit,ea quæ duriora noſtris auribus ſunt, Dorum:at quæ molliora, Atticorum eſſe. Quæ tamen Euſtath.confundẽs, hæc ſcribit, Ἀττικοὶ γὰρ καὶ Δωριεῖς τοῖς κυριωτέροις χρῶνται ἀντὶ κτητικῶν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί· οἷον Ἕλληνα στρατὸν, τὸν Ἑλληνικόν· ἄνθρωπον ἦθος, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπινον· Ἑλλάδα διάλεκτον· δοῦλον γένος· Σκύθην οἶμον. Quod poſtremum ex Æſchylo ſumptum eſt, initio Promethei vincti, Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν. At verò illud ἄνθρωπον ἦθος pro ἀνθρώπινον, ex quocunque allatum ſit, haud minus durum quàm γυναῖκα μαζὸν pro γυναικεῖον, videri queat. Plerunque autem hic primitiui ſeu ſimplicis pro poſſeſſiuo vſus ſpectatur in nominibus quæ ἐθνικὰ vocantur:vt Γαλάτης ῥόος in Dionyſii Alexandrini poematio, pro Γαλατικός, pag.20, editionis patris mei: & Λοκρὸς ζέφυρος pro Λοκρικός, pag.15. Cuius generis ſunt & illa, Σκύθην οἶμον, Ἕλλην ςρατὸς, Ἑλλὰς γλῶττα. Talia autem loco poſſeſſiuorum vſurpata, quoniam minus dura eſſe videntur quàm reliqua, eorum potius vſum Attici, veteres præſertim, ſibi permiſerunt, ac nominatim illorum, Ἕλλην pro Ἑλληνικός, & Ἑλλὰς pro Ἑλληνική. Cæterùm quod ad poeticum horum primitiuorum vſum attinet, etiamſi illud quod dixi non admittatur, nimirum quæ duriora noſtris auribus videri poſſunt, Dorum: quæ molliora, Atticorum eſſe: at fatendum hoc fuerit, poetas ſuam licentiam vſurpãtes, quod in certis quibuſdam nominibus duntaxat alii ſcriptores ſibi conceſſerint, in multo pluribus (ne dicam in omnibus) poſſe ſibi permittere.

Accuſatiuos etiam accipere pro genitiuis. vt Heſiodus, ὄν τε διὰ, pro δι' οὗ.

ARTIC. ſeu TMEM. XLVII.

NOn debuit ita loqui Corinthus. non enim, ſi δι' ὃν dicunt Græci pro δι' οὗ, accuſatiuum tribuentes huic præpoſitioni vbi alii genitiuum tribuunt, ideo dicere debuit accuſatiuos pro genitiuis ab Atticis ſcriptoribus accipi, perinde acſi hic vſus locum vbique ſine vllo diſcrimine haberet. Equidem, ſi hoc credidit, (quod vereor, quum magnam eius ignorãtiam quæ in aliis locis cernitur, mecum reputo) multum falſus eſt: ſi verò non credidit, valde inconſideratè loquutus eſt.

In hoc præterea reprehendi meritò poteſt, quòd de Atticiſmo loquens, ex Heſiodo (vt alibi ex Homero) exemplum petit. Sed hîc præſertim ſumptum ex carmine exemplum afferre non debuit, quòd poetæ multo frequẽtius hac præpoſitione διὰ cum illo ipſo caſu (nimirum accuſatiuo) in alia quadã ſignificatione vtantur, quæ nullũ in ſoluta oratione locũ habet. Quoniã autẽ horũ omniũ exẽpla tibi abundè ſuppeditare Theſaurus meus poteſt, ad eũ te remitto.

Conſueuerunt præterea augmentis & alia augmenta ſuperinducere.
ARTIC. ſeu TMEM. XLVIII.

VErum quidem eſt quod de Atticis hîc tradit, nimirum eos non contentos incrementis verborum quæ lingua communis eis tribuit, alia eis addere: ſed multa huc pertinentia omittit, & caput hoc quod alioqui vnum ex præcipuis eſt, planè imperfectum relinquit. Præſertim verò iſtud prætermittere nequaquam debuit, Atticos literã ε pro increméto præfigere pleriſq; verbis quorum nonnulla thema habẽt à diphthongo οι, quædã ab ο, quædam ab ω, nonnulla ab α incipiens. à themate in ο, vt ἑώρων, & ἑώρακα: à themate in οι, vt ἀνέῳγα: à themate in ω, vt ἐώνημαι, & ἔωσα: à themate in α, vt ἑάνδανον. Eſt Atticum (inquit Euſtath.) verbum ἐῳνοχόει, ſicut ἑώρακε, & ἐωνημένος. Idem alibi tradit τοὺς ἀττικίζοντας qui Homero poſteriores fuerũt, non ſimplici incremento ſed reduplicato in multis præteritis vti conſueuiſſe. affértque in exemplum, ἠνέῳξε & ἠνώχλησε, item ὠνοματοπεποίηται, & ἐκδεδιῄτημένος. Plura autem huiuſmodi in quodam alio affert loco, non tamen τοῖς ἀττικίζουσι ſed ſimpliciter τοῖς μεθ' ὅμηρον, id eſt ſcriptoribus Homero poſterioribus, ea adſcribens. ἐπίστατο (inquit) rectè ab Homero dicitur: at Homeri poſteri innouantes dicunt ἠπίστατο, ſicut ἠδύνατο & ἤμελλε, & διηκόνησε, ac ſimilia. Quibus addit, eos aliis etiam modis augmenta innouare: interdum quidem exterius augentes, non interius, vt in δεδιοίκηται: interdũ vtrobique, vt in δεδιῴκηται, à διοικῶ, & ἐκδεδιῃτημένος, ab ἐκδιαιτῶ, item μεμεθωδευμένος, & πεπαρῳνηκώς, & μεμελοπεποιημένος, & ἠνώχλησε, & ἠνέῳξε. Cæterùm his omnibus hoc addendũ eſt, quædam eſſe ex his augmentis quæ lingua cõmunis ab Attica mutuata ſit: vt videre eſt in ἑώρων & ἑώρακα.

Et comparatiua pro ſimplicibus accipiunt.
ARTIC. ſeu TMEM. XLIX.

THucydidis ſcholiaſtem ſequitur in huius loci expoſitione Corinthus. vult enim ille χείρους ibi accipi pro κακούς. Locus eſt lib. 3, pag. 85, vnde repone hîc πολέμοις pro πολεμίοις, & ἀπολείποντας pro ἀπολιπόντας. Quod autẽ ad expoſitionem illã attinet, non video cur χείρους pro κακοὺς accipere neceſſe ſit. nihil enim obſtat (meo quidẽ iudicio) quin cõparatiuus ille vim ſuã hîc quoq; obtineat. vt videlicet intelligamus, Peiores eos exiſtimant, quàm exiſtimabãt: vel quàm exiſtimaturi fuiſſent. ſeu Peiorem de iis opinionẽ concipiunt quàm cõcepturi fuiſſent. Fateor alioqui legiſſe me alicubi, οὐ χεῖρον ἦν, vel οὐδὲν ἦν χεῖρον, ſequente infinitiuo, pro οὐ κακόν ἐστι. vt ſi Gall. dicas, *Ce ne ſera pas mal faict de faire telle choſe.* vel, *Il n'y aura point de mal de, &c.*

Et Homerus, Ζεῦ πάτερ, οὔ τοι σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος.

Multo etiam minus hoc exemplo quàm proximè præcedente probare poſſe videtur quod propoſuit, nimirum comparatiuũ pro ſimplici (quem vulgo poſitiuũ vocant) vſurpari. Vnde enim genitiuus σεῖο regeretur? Scilicet ὀλοὸς σεῖο pro ὀλοώτερος σεῖο dici poſſet. Sed tamẽ non iã cum ſolo Corintho verùm etiam cum Euſtathio mihi de hoc loco diſceptatio ſuſcipiẽda eſt. Sciendũ eſt (inquit ille) ὀλοώτερος θεῶν eſſe pro ὀλοὸς ἐν θεοῖς. hîc enim comparatiuus pro ſimplici intelligitur, ſicut & alibi. Hæc ille. Itidémq; in vno ex meis codicibus (in altero autẽ exemplum iſtud prætermiſſum eſt) Homerico verſui ſubiungitur hæc expoſitio, ὀλοὸς ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν οὐκ ἔστι. Sed in eo pro οὔ τοι ſcriptũ eſt οὔτις, necnõ ἄλλων pro ἄλλος: quũ apud ipſum Homerum οὔτις quidẽ, ſed ἄλλος legatur. Equidẽ ſiue οὔ τοι ſiue οὔτις, ſiue ἄλλος ſiue ἄλλων, ſcribamus, eadẽ omnino loci Homerici ſentẽtia eadémq; inter nos cõtrouerſia manet. Ad illã autẽ poſtremã vocẽ quod attinet, qua nimirũ verſus clauditur, ſiue eã eſſe velimus ἄλλων, ſiue ἄλλος, ſuperuacaneã eſſe fatendũ eſt. Sed ἄλλος multo magis mihi placet: quòd itidẽ poſt οὔτις vacare animaduerterim cũ alibi, tũ in hoc Bionis verſu, in poematio quod Megara inſcribitur, Τοῦ δ' οὔτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος ζωόντων. Sed poſſunt ex ipſomet Homero huius pleonaſmi alia etiã exẽpla afferri: ex quibus eſt hoc, Il. ο, Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν, Οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι. Verùm quum eandẽ vtraq; lectio ſententiã efficiat, vti dixi, non eſt quòd accuratius earũ diuerſitatẽ examinemus. Illud quærendũ eſt (ſicut & paulo antè quærebã) vnde genitiuus σεῖο regetur, ſi cõparatiuus ille ita accipiatur. Poſtquã enim dixeris, οὔτις ὀλοὸς θεῶν eſſe pro οὔτις ὀλοὸς ἐν θεοῖς, ſiue οὔτις ὀλοὸς ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν, quò genitiuũ illum σεῖο ferri dices? Soliuagus certè reddetur: niſi fortè comitẽ ei alterũ genitiuum θεῶν dare velimus. Sed hoc tã abſurdũ mihi videtur, vt vix in mentẽ cuiquã veniſſe ſuſpicari poſſim. Cõtrà verò quid habet altera ſentẽtia quod nõ ſit rationi maximè conſentaneũ? Sententia, inquã, quæ elicitur ex cõparatiuo ὀλοώτερος ſignificationẽ ſuã retinente: vt iratus Menelaus in hæc verba erũpat, Iupiter pater, nullus ex diis nocẽtior eſt quàm tu, vel pernicioſior, aut malignior. Ita enim malo ὀλοώτερος interpretari quàm Magis nefarius, ſiue Magis ſceleſtus. Sed hæc quæſtio agitata ſit hactenus. Vnũ addo, Euſtathiũ alicubi non ὀλοώτερος legere ſed ὀλοώτατος. exponẽs enim verſum iſtum Il. α, Ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι διοτρεφέων βασιλήων, ſcribit ἔχθιστος hîc non propriè eſſe ſuperlatiuum, ſed poni ſimpliciter pro ἐχθρός. Et quibuſdam interiectis, ſubiungit, Multos autem ſuperlatiuos, ſicut & multos cõparatiuos, pro ſimplicibus accipi, infinitis in locis patebit.

ex quibus eſt θεῶν ὀλοώτατος pro ὀλοὸς ἐν θεοῖς: & σαώτερος ὥς κε νέηαι, pro σῶος ὅπως ἀπέλθῃς. Sed vereor ne memoria lapſus Euſt. ſuperlatiuum ὀλοώτατος pro comparatiuo ὀλοώτερος ſcripſerit: præſertim quum eo in loco Homeri vbi habetur hic verſus, hanc lectionem non illã ipſe quoque agnoſcat. Poſſit alioqui hoc ſuperlatiuũ ex alio quopiã loco ſumptum exiſtimari.

Nunc verò quum exempla quæ Corinthus attulerat comparatiui pro poſitiuo vſurpati, minimè idonea mihi videri oſtenderim, (nam quod ex Gregorio addit, quem theologum appellat, non tanti eſt vt in eo examinando immorari velim) ſupereſt vt alia in eorum locum ſubſtituam. Incipiam autem ab illo σαώτερος cuius modò facta mentio fuit. Extat Iliad. α, Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε· σαώτερος ὥς κε νέηαι, pro σῶος: vt incolumis reuertaris. Sic apud eundem eiuſdem poematis lib. δ, -- μελάντερον ἠΰτε πίσσα φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, cenſetur poſitum eſſe μελάντερον pro μέλαν. Sic apud Theocritum, idyllio quod Βουκολιασταὶ inſcribitur, βόες αὐότεραι pro αὖαι. in hoc pẽtametro, Χὼ ταῖς βῶς βόσκων χ' αἱ βόες αὐότεραι: ſicut præceſſerat, Χὼ ποιμὰν ξηρὸς τηνῶθι χ' αἱ βοτάναι. Itidem apud Heſiodum legimus κουρότερος pro κοῦρος, in hoc verſu Ergων, Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπλοίηται. Heſiodum autem imitatus Apollonius dixit κουρότεροι pro κοῦροι, Argonauticῶn lib. 2, Αἶψα δὲ κουρότεροι πεπνυμένα δαῖτα γέροντι. Vbi annotat ſcholiaſtes eſſe κουρότεροι pro κοῦροι, videlicet συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ ἀπολελυμένου. (vbi obiter obſerua nomen ἀπολελυμένον vocari quod aliâs ἁπλοῦν vel θετικὸν vocatur. reſponderéq; omnino illud ἀπολελυμένον ei quod quidam grammatici abſolutum dicunt: ſicut θετικὸν ei quod à nonnullis eorum poſitiuum dicitur, vna eadémque ſignificatione. Sed ἀπολελυμένον Fabius quoque abſolutum vocauit. Eſt autem in his aliiſque nonnullis manifeſtus comparatiui pro poſitiuo vſus, quum ipſum poſitiuum ſuppetat. Ideóque hæc in exemplum afferre malui quàm quæ vulgò afferuntur, ὁπλότερος, & ἀγρότερος, & δεξιτερός, quòd hæc comparatiuorum potius formam habeant quàm comparatiua ſint: quum aut nullum aut non regulare poſitiuum habeant: aut certè regulariter à poſitiuo non formentur, adeo vt formationem cõtrouerſam eſſe neceſſe ſit. Nam ad primum quod attinet, ὁπλότερος (quo ſignificatur iuuenis) cõparatiui quidẽ ſpeciem pre ſe fert, ſicut ὁπλότατος ſuperlatiui, (& ὁπλότατος quidẽ ſuperlatiui ſignif. ſemper, at ὁπλότερος interdũ poſitiui, interdũ cõparatiui ſignificationem habet) ſed poſitiuum nullum eſſe conſtat: quum ſint à ſubſtantiuo ὅπλον. Secundũ δεξιτερός, (quanuis & Apollonii ſchol. de κουρότεροι loquens poſito pro κοῦροι, in exemplum talis vſus comparatiui pro poſitiuo, illud afferat) ſi verum eſt quod ab Euſtathio ſcribitur, factum eſſe ad imitationem τοῦ ἀριστερός, per pleonaſmum literæ τ, nequaquam dici poterit eſſe pro δεξιώτερος. quod alioqui etiam parum veriſimile mihi videtur. Nec certè minus vero abſimile eſt, ἀγρότερος dictum eſſe pro ἀγριώτερος. vt omittam, ne veteres quidem huic ſyncopæ acquieuiſſe: quippe qui aliam deductionem excogitauerint, vt nimirum ἀγρότερος quaſi ἀγηρότερος dictum eſſet. Conſultò igitur hæc tria nomina in exemplum non attuli, quæ poſitiuis carere (quod de primo conſtat) & ſubſtantiua poſitiuorum loco habere dicerem: ὁπλότερον, ſubſtantiuum ὅπλον: δεξιτερός, ſubſtantiuum δεξιά: ἀγρότερος, ſubſtantiuum ἀγρός. Sic tamen vt ſiquis δεξιτερός ad δεξιός quàm ad δεξιά referre malit, non repugnaturus ſim.

Sed de ſoluta oratione quid dicemus? ſi ſolis poetis hic comparatiuorũ vſus conceditur, quomodo Atticus cenſeri poterit? Equidem Atticum eſſe, affirmare non audeo, ſed aliquod eius exemplum ex autore quem nemo Atticum eſſe negauerit, afferre queo. Is eſt Demoſthenes, apud quem legimus duobus in locis νεώτερον pro νέον, id eſt καινόν, de re videlicet dictum. Scribit enim in oratione qua reſpondet ad Philippi epiſtolam, πυνθανόμενοι κατὰ τὴν ἀγορὰν εἴ τι λέγεται νεώτερον. Itidémque initio Philippicæ 4, καὶ τοσοῦτον χρόνον σπουδάζετε ὅσον ἂν καθῆσθε ἀκούοντες ἢ προσαγγελθῇ τι νεώτερον. Alibi autem dicit καινόν, de re eadem loquens, Philippica 1, ἢ βούλεσθε (εἰπέ μοι) περιιόντες αὐτῶν πυνθάνεσθαι κατὰ τὴν ἀγορὰν, λέγεταί τι καινόν; Sed pro hoc poſitiuo καινὸν vſurpatur itidem comparatiuum καινότερον nonnunquam. vt apud Plutarchum De Socratis dæmonio, κἀμοῦ, μή τι καινότερον ὦ Φυλλίδα προσπέπτωκεν, εἰπόντος, ἐμοὶ μὲν οὐδὲν, ἔφη, καινὸν, ὦ Καφεισία. Vbi obſerua etiam καινὸν in reſponſione ad interrogationem quæ habebat καινότερον. Eleganter verò & Lucas καινότερον vſurpauit pro καινὸν, de illa ipſa Athenienſium curioſitate loquens quam à Demoſthene aliquot locis reprehendi videmus. (cuius meminit & quidam hiſtoricus Græcus, qui nõdum in lucem editus eſt) Scribit enim ille, Act. cap. 17, Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον. Verùm vt ad vocem νεώτερον reuertar, ſciendum eſt adeo hunc eius vſum inualuiſſe vt νεώτερα πράγματα itidem dixerint Græci ſcriptores pro νέα: (ſequendo Thucyd. apud quem non ſolùm legimus νεώτερα πράγματα, ſed etiam νεώτερόν τι, habente hoc comparatiuo talem ſignificationem qualem cum illo ſubſtantiuo habet: vt lib. 1, ἠξίωσαν νεώτερόν τι ποιεῖν εἰς αὐτόν. Ibidem, μηδὲν νεώτερον ποιεῖν περὶ τῶν ἀνδρῶν) & ita quidem vt hoc poſitiuo cum ſubſtantiuo illo vel nunquam vel raro vſi ſint. Vnde etiam factum eſt vt inde compoſuerint nomen νεωτεροποιός, ex quo verbum νεωτεροποιεῖν: itidémque verbum νεωτερίζειν inde deduxerint.

Sciendum eſt porro & de perſona vſurpatum hoc nomen, in comparatiuo gradu poſitiui ſignificationem habere, & quidem apud Homerum quoque, ex quo cæteri huius vſus exemplum petiiſſe videri queant. vt Odyſſ.η, -- αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσι. AEſchines in Cteſiphontem, οὐ γὰρ ἴστε ὅτι οὐχ αἱ παλαῖστραι οὐδὲ τὰ διδασκαλεῖα οὐδ᾽ ἡ μουσικὴ μόνον παιδεύει τοὺς νεωτέρους, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τὰ δημόσια κηρύγματα. Hinc fit vt νεώτεροι & γέροντες inter ſe opponantur. vt videre eſt in his Xenarchi comici iambis apud Athenæum, Τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπικαλούμεναι Πατρίδια, τοὺς δ᾽ ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους. (Extat autem hic comparatiuus pro poſitiuo in alio eiuſdem verſu qui initio illius loci affertur, -- δεινὰ κοὐκ ἀνασχετὰ Ἐν τῇ πόλει πράττουσιν οἱ νεώτεροι) Alioqui ſicut νεώτεροι pro νέοι, ita viciſſim γεραίτεροι pro γέροντες ſiue πρεσβύτεροι pro πρεσβύται ſæpe vſurpatur. Euripides, -- ἔργα μὲν νεωτέρων, Βουλαὶ δ᾽ ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος. Sic Xenophon in Lacedæmoniorum politia, παιδεύεσθαι τὰ πολλὰ τοὺς νεωτέρους ὑπὸ τῆς τῶν γεραιτέρων ἐμπειρίας. At νεώτεροι & πρεσβύτεροι ſibi oppoſita habes cum alibi, tum in hoc Athenæi loco, διακονεῖν τοὺς νεωτέρους τοῖς πρεσβυτέροις. Et in iſto Plutarchi, in libro De fraterna charitate, οἵ τε πρεσβύτεροι τῶν νεωτέρων ἄρχειν ἀξιοῦντες ἀεί, &c. Sed & vbi contrarium illud non additur, ita vſurpari ſolere πρεσβύτερος in poſitiui ſignificatione, infiniti propemodum loci teſtantur. Ac, ne longè abeamus, idem ille ſcriptor Plutarchus in cuiuſdam libelli ſui inſcriptione hunc comparatiuum ita vſurpauit, poſitiuo præferens: εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον.

Latini quoque (nam & à Latini ſermonis amatoribus gratiam obiter inire volo) hunc comparatiuorum pro ſuperlatiuis vſum in quibuſdam vocibus imitati ſunt: ſed in iis potiſſimùm quæ ſignificationem Græcarũ habent de quibus poſtremò diſſerui, nimirum νεώτερος, & πρεσβύτερος, ſeu γεραίτερος. Itidem enim Iunior & Senior pro Iuuenis & Senex dixerunt. Magis tamen hoc quàm illud vſurparunt: plura ſaltem eius exempla in iis qui ad nos peruenerunt libris extant. Virgil. AEneid. 2, de Priamo, Arma diu ſenior deſueta trementibus æuo Circundat nequicquam humeris. Eodem libro, de Anchiſe, Vix ea fatus erat ſenior. Alibi, ſenioris Aceſtæ. Seruius tamen in hunc eiuſdem poetæ locum, AEneidos libro ſexto, de Charonte, Iam ſenior: ſed cruda deo viridiſque ſenectus, annotat, Aut pro poſitiuo poſuit: aut, vt diximus, Senior, eſt virens ſenex: vt iunior intra iuuenem eſt. Quam rem à Varrone tractatam confirmat etiam Plinius. Hæc Seruius: qui eadem paulo fuſius tractat, in quendam locum libri quinti AEneidis, (quem intelligit, vt opinor, quum de hoc vocabulo ſe iam dixiſſe ſcribit) Secundum Varronem (inquit) Iuuenior & Senior comparatiui ſunt per diminutionem. Hinc eſt, Iam ſenior: ſed cruda deo viridiſque ſenectus. Additum enim hoc eſt ad exprimendum quid ſit ſenior. Item Ouidius, Inter iuuenémque ſenémque. Et re vera non conuenit hunc ſatis ſenem accipi, qui & vincere poteſt & vno ictu tantùm necare. Hæc idem. Sed vel ille Virgilii locus (vt alios omittam) quem primum attuli, de Priamo, talem huius comparatiui expoſitionem refutat. Quomodo enim ſenior poterit intelligi dici de virente ſene, & qui intra iuuenem ſenémque eſt, quum in eo ipſo verſu tremere æuo eius humeri dicantur? Quinetiam Fabius, (ſi verum eſſet quod tradit Seruius) erraſſe dicendus eſſet, qui de Iſocrate ſcripſit, libro 3, capite 1, Eóque iam ſeniore, (octauum enim & nonageſimum impleuit annum) pomeridianis ſcholis Ariſtoteles præcipere artem oratoriam cœpit. Alia autem comparatiua, quæ ſine vlla controuerſia pro ſuis abſolutis vſurpantur, ſunt, Superior, Poſterior, & Plures, quum dicitur pro Multi. Intellige autem Superior, quum dicitur de præcedente, etiamſi proximè præceſſerit: itidémque Poſterior, pro ſequente, etiamſi proximè ſequatur. Durior quoque pro Durus apertè ponitur quum dicitur Durior oris equus pro Durus oris equus. Sed minus autoritatis huic vſui comparatiui inerit fortaſſe, tanquam peculiari Ouidio. Quinetiam aduerbium Ocyus addere his poſſumus, quod ſub comparatiui terminatione, poſitiui Ocyter (ſed inuſitati) ſignificationẽ habere conſtat. Quum tamen ita terminetur, mirum videri queat in eo non ι comparatiui ὤκιον, ſed υ poſitiui ὠκὺ eſſe ſeruatum. Ipſe certè olim miratus ſum, & perperam inualuiſſe hanc ſcripturam ſum ſuſpicatus: ac ne nunc quidem ſuſpecta mihi eſſe deſiit.

Alioqui, ſicut apud Latinos, ita etiam apud Græcos comparatiua (quid enim vetat quin eadem opera quæ de rariore earum ſignificatione dicenda ſuperſunt, dicamus?) plerunque quandam minuendi vim habent. Theodorus Grammatices libro 4, ἀνάπαλιν δ᾽ ἐνίοτε τοῖς συγκριτικοῖς ἀντὶ ἁπλῶν θετικῶν ἐστι χρήσασθαι· καί τι καὶ τοῦ θετικοῦ μετριώτερον βούλεσθαι ὁ λέγων δοκεῖ. Sed comparatiuo præfixa etiam præpoſitio ὑπὸ inuenitur apud Herodotum, ſic tamen vt illud hunc eundem vſum habeat, nihílque aliud ſignificet quàm per ſe & abſque illa ſignificaret. Comparatiuum illud eſt ὑπομαργότερος, in Thalia, pag. 136, meæ editionis, Μαιανδρίῳ δὲ τῷ τυράννῳ ἦν ἀδελφεὸς ὑπομαργότερος. Eſt certè obſeruatu digniſſimus iſte comparatiui cum illa præpoſitione vſus, quum vel hæc abundare dici poſſit, vel comparatiuo ſuam vim

tollere. Neque enim aliud ſignificare poteſt ὑπομαργότερος quàm ὑπόμαργος: hoc autem non aliud declarare queat quàm declararet μαργότερος. Sed præpoſitio iſta præfixa, veluti index imminutionis quæ illi voci includitur, cenſeri debet, aut etiam duplex imminutio illi includi. Ideóque minimè mihi dubium eſt quin planè reiicienda ſit lectio quæ apud Suidam extat, ὑπερμαργότερος. planè enim contrariam vim habent præpoſitiones ὑπὸ & ὑπὲρ. Quomodo autem rationi conſentaneum eſſe poſſet vt vnum idémque vocabulum & imminutionem & augmentum ſignificationis haberet? Quod certè in hoc ὑπερμαργότερος vſuueniret, præpoſitione ὑπὲρ ſignificationem augente, at comparatiuo eam minuente. Omnino igitur vox illa repudianda eſt, quam alioqui ex illo ipſo Herodoti loco depromptam eſſe meritò ſuſpicemur. Neque verò librario potius quàm ipſimet autori Suidæ lectio hæc adſcribenda eſt, tum quòd in ordine vocum ab ὑπὲρ incipientium ponatur, tum quòd veteris exemplaris autoritate confirmetur. Quod autem ad Latinam interpretationem attinet, poſſumus vel comparatiuo itidem vti, ſed minimè præfixa præpoſitione: aut poſitiuo præfixam præpoſitionem habente: vel nomine diminutiuo. Poſſumus enim ὑπομαργότερος reddere Vecordior, vel Subuecors, vel Vecordiuſculus. Ex quibus tamen malim Subuecors: quòd illud diminutiuum Vecordiuſculus aliquantum aſperum eſſe videatur. Alioqui quum comparatiuum σκληρότερος illam imminutionis ſignificationem obtinet, commodè reddi poterit Duriuſculus, quòd valde receptum ſit hoc diminutiuum, & longo vſu velut mollitum. Sed & θρασύτερος ita poſitum interpretari itidem poſſimus Audaculus. In quibuſdam verò huiuſmodi comparatiuis interpretandis, comparatiuis Latinis potius quàm nominibus diminutiuis vtendum eſſe, habita ſignificationis ratione, cenſuerim. vt ἀσθενέστερος, Infirmior. Quanuis enim ſcribat Fabius, Vtimur vulgò comparatiuis pro abſolutis: vt quum ſe quis infirmiorem eſſe dixerit: non dubito tamen quin Infirmior ita vſurpari poſſit, imminuendo ſignificationem: non ſecus ac Triſtior pro ſubtriſtis à Virgilio dictum eſt, ſiue Ex parte triſtis, vt Priſcianus exponit: ſcribens, Eſt quando pro poſitiuo comparatiuus poſitus minus eo ſignificat, & nulli comparatur. vt Virgilius AEneidos lib. 1, Triſtior, atque oculos lacrymis ſuffuſa nitentes. Triſtior enim hîc ex parte triſtis ſignificat. Scio aliter ſentire Vallam, qui illud Triſtior planè pro triſtis accipi exiſtimat, non pro Ex parte triſtis: itidémque Infirmior, planè eſſe pro Infirmus: illo Fabii loco nitens. Sed pro me facit Linacer, cuius acerrimum in huiuſmodi rebus iudicium agnoſcunt & mirantur omnes. Omnino (inquit) diuerſum aliquid ſignificare videtur qui ſe infirmiorem dicit quàm qui ſe infirmum. Alioqui cur potius illo quàm hoc vtitur? Accedit quòd comparatiua ſic poſita ſecundam tranſitionem, id eſt ablatiuum menſuræ, recipere poſſunt: quales ſunt, Aliquanto, Multo, Paulo. vt Terentius, Si qua eſt habitior paulo, pugilem eſſe aiunt. Quod planè poſitiuum non facit. quo minus eiuſmodi comparatiuum pro ipſo prorſus poſitiuo accipi videtur, ſed in ſua ipſius vi mitigata per aliquam ſubauditionem ſubſiſtere. vt qui ſe infirmiorem dicit, quàm iuſta valetudo poſtulet, ſubaudiat: &, Si qua eſt habitior paulo, quàm mediocris ſtatus exigit, intelligat. Hæc ille. Sciendum eſt autem, quod hîc de comparatiuis nominibus dicitur, idem & in aduerbiis locum habere. vt quum canit Naſo, Durius incedit? fac vt ambulet. Et de his quidem hactenus. Libuit certè & de Latinis comparatiuis hæc diſſerere, tum vt quænam interpretatio Græcis illis conueniret cognoſceremus, tum etiam vt linguæ vnius cum altera collatio lectoribus & adiumento & oblectamento eſſet.

Sed quum ad proximè ſequentem articulum tranſire vellem, recordatus ſum cuiuſdam vſus comparatiuorum à Corintho prætermiſſi: eius nimirum quo ſuperlatiuorum ſignificationem obtinent. at non itidē à me ſilentio prætereūdum eſſe duxi, præſertim quū non minus Atticus quàm is cuius facta fuit à Corintho mentio, cenſeatur. Exempla autem ex Budæo afferam. Synesius, μακρῷ πάντων βαρύτερος, pro βαρύτατος, Longè omnium grauiſſimus. Chion Platonicus Matridi ſcribens, ἥρμοσται δὲ καὶ τὰς ἄλλας παῖδας ἤδη τοῖς χαριεστάτοις Ἀθηναίων. ἀλλ' οἱ μὲν, πλουτοῦσι, Σπεύσιππος δὲ, χαριέστερος ὢν, πένεται. pro χαριέστατος πάντων. Hæc ſunt quæ ab illo afferuntur exempla: quibus tamen magis idonea (vt verum fatear) deſiderarem, vel potius minus controuerſa: id eſt, in quibus ille comparatiui pro ſuperlatiuo vſus minus controuerſus eſſe poſſet. At verò in Latino ſermone hunc comparatiui vſum apud vllum ex claſſicis ſcriptoribus vix inueniri puto: & ſicubi apud eorum quempiam inueniatur, non immeritò ſuſpecta librarii fides fuerit. Sic quod affertur ex Curtio, (qui tamen eo in numero ponendus non eſt) Duo maiora omnium nauigia ſubmerſa ſunt, mendi ſuſpectum eſt. Cum Quique autem & Quæque duo huius vſus afferuntur exempla, non itidem fortaſſe ſuſpecta, ſed paruæ autoritatis, quum vnum Vegetii, alterum Lactantii ſit. Ita enim Lactantius, in libro De opificio Dei, Nam etſi ita eſſet, placidiora quæque animalia vel

nihil fellis omnino vel minus haberent quàm feræ. pro Placidiſſima quæque animalia. Sic Vegetius, Honeſtiores quique milites pro Honeſtiſſimi quique.

Vtuntur & ſuperlatiuo pro comparatiuo ſæpe.

ARTIC. ſeu TMEM. L.

HOc quoque magis idoneo exemplo confirmandum fuit, ſi vnico contentus eſſe volebat: neque autoris nomen prætermittere oportebat. Ego autem hîc labore & diligentia doctiſſimi Budæi vti non verebor, ex eius commentariis exempla depromens: de quibus quid ſentiam, poſtea dicam. Atticorum autem eſt (inquit) τοῖς ὑπερθετικοῖς ἀντὶ τῶν συγκριτικῶν χρῆσθαι. Ariſtot. De gener. lib. 4, αἴτιον δ᾽ ὅτι ἐν τοῖς ἀνθρώποις πολὺ διαφέρει τὸ ἄρρεν τοῦ θήλεος τῇ θερμότητι τῆς φύσεως. διὸ κινητικώτατά ἐστι κυούμενα τὰ ἄρρενα τῶν θηλειῶν, longè magis mouentur in vtero. Xenoph. in Sympoſio, τί οὖν; ἔφη ὁ Σωκράτης. ὡς γὰρ καὶ ἐμοῦ καλλίων ὢν ταῦτα κομπάζεις. Νὴ Δί᾽, ἔφη ὁ Κριτόβουλος. ἢ πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς σατυρικοῖς αἴσχιστος ἂν εἴην, aut alioqui longè turpior eſſem. Demoſth. πρὸς τὰς Θηραμένους βλασφημίας, Οὐκοῦν ἀφ᾽ ὧν ἐγὼ συνεβούλευσα, τῶν μὲν ἀντιστάντων ἄριστα πράττειν τῇ πόλει συμβέβηκε, τῶν δὲ συνηγωνισμένων ἐνδοξοτέραν εἶναι πρόσεστι. Hîc ἄριστα τῶν ἀντιστάντων dixit pro πολλῷ κρεῖττον τῶν ἀντιπάλων καὶ ἐναντίων. Ruſum Ariſtot. in Probl. ſectione 10, διὰ τί ἄνθρωπος γίνεται ἐκ γενετῆς χωλὸς μάλιστα τῶν ἄλλων ζώων. id eſt, πολλῷ μᾶλλον τῶν ἄλλων ζώων. Idẽ alibi, Attici etiam ſuperlatiuo interdum pro comparatiuo vtuntur: cuius apud Latinos exemplum non inuenitur. Ariſtot. De gener. anim. lib. 4, ὅσα οὖν τῶν ζώων πλεῖστον προΐεται σπέρμα ἢ εἰς ἑνὸς ζώου ἀρχήν, οὐκ ἐνδέχεται ἐκ ταύτης ἓν γίνεσθαι πάσης. id eſt πολλῷ πλεῖον. Idem, διὸ καὶ κινητικώτατά ἐστι κυούμενα τὰ ἄρρενα τῶν θηλειῶν. id eſt κινητικώτερα. Plato De rep. lib. 9, οὐκοῦν αὖ ὁ τὰ δίκαια ποιεῖν λέγων λυσιτελεῖν, φαίη ἂν δεῖν ταῦτα πράττειν καὶ ταῦτα λέγειν ὅθεν τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος ἔσται ἐγκρατέστατος. id eſt longè potentior: vt illud κινητικώτατα, longè mobiliora. Supereſt vt quid de his exemplis ſentiam, quemadmodum pollicitus ſum, dicam. Ex iis equidem nonnulla mendi ſuſpecta habeo, ea præſertim in quibus facilis lapſus fuit. vt in illo Ariſtotelis loco πλεῖστον προΐεται σπέρμα, procliuem ex πλεῖον in πλεῖστον fuiſſe lapſum nemo non videt. In illo autem κινητικώτατα, vnde naſci mendum potuerit, intelligent ii qui compendii veteribus librariis vſitati recordabuntur. Solebant enim in huiuſmodi comparatiuis literæ ω literam τ ſuperponere, cui affixa eſſet ρ cum accentu: ſed ita depicta vt nonniſi ab exercitatis cognoſci poſſet. Hoc autem ſcripturæ compendio vel τερος, vel τερον, vel τερα, aut etiam τεραι, prout poſtulabat locus, ſignificabatur. At in ſuperlatiuis alio compendio vtebantur, geminum τ illi ω ſuperponentes. Hoc autem quum ita ſit, quis non videt ex κινητικώτερα in κινητικώτατα non ſatis in his compendiis exercitato aut etiam nimis properanti librario facilem lapſum fuiſſe? Idem verò & de ἐγκρατέστατος pro ἐγκρατέστερος dici poſſe videtur. Hoc præterea ſciendum eſt, quod ad illum Xenophontis locum (& ſiqui ſunt ei ſimiles) attinet, ἢ πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς σατυρικοῖς αἴσχιστος ἂν εἴην, ſi quidem ea eſſet ſuperlatiui apud Græcos natura quæ apud Latinos, dicendum fuiſſe αἰσχίων non αἴσχιστος, (& ita eſſe ſuperlatiuum pro comparatiuo) quoniam qui apud Latinos dicit, Silenorum omnium eſſem fœdiſſimus, ita loquitur quaſi è Silenorum ſit numero: ſed in ſuperlatiuo Græco hoc ita intelligere minimè neceſſe puto.

Quæri autem poſſet num in iis etiam locis vbi ſuperlatiuus cum genitiuo ἑαυτοῦ ponitur, pro comparatiuo ſuperlatiuus ille poni exiſtimandus ſit: quòd alioqui genitiuo illi iunctus hic etiam comparatiuus gradus inueniatur. Sed ſtatuendum eſſe inter hæc diſcrimen ſciendum eſt: vt autem id cognoſci poſſit, de vtroque ſeorſum diſſeram. Theodorus Grammatices libro 4, poſtquam dixit ὑπερθετικὸν eſſe τὸ κατ᾽ ἐπίτασιν πρὸς πλείω ἀεί, vt Σωκράτης Ἑλλήνων σοφώτατος, ſubiungit, τὸ δ᾽ ἄριστα ἑαυτοῦ διαλεχθῆναι τινά, λέγεται μέν, οὐ πρὸς τὸ πρόσωπον δὲ οὐ ἡ γενική, ἡ παράθεσις, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἄλλας αὐτοῦ διαλέξεις. ὅλως οὖν ἀλλ᾽ ἄττα ἀεὶ τῶν περὶ τὸ πρόσωπον θεωρητέον. ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις τὸ ὑπερθετικόν· ὡς ἂν εἰ λέγοι τις, ἄριστα τῶν ἄλλων ἑαυτοῦ διαλέξεων. Hæc ille. Afferens autem hoc ipſum exemplum Budæus, ſed abſque autoris nomine & ipſe, ſcribit, Illud autem Latini imitari eadem loquendi forma non poſſunt, ἄριστα ἑαυτοῦ τότε διελέχθη. Cuiuſmodi eſt illud Demoſthenis pro Cteſiphonte, οὐ γὰρ λίθοις ἐτείχισα τὴν πόλιν οὐδὲ πλίνθοις ἐγώ, οὐδ᾽ ἐπὶ τούτοις μέγιστον τῶν ἐμαυτοῦ φρονῶ, Neque ex hoc maximè cenſeri me velim inter ea quæ ego in publicum contuli. Vel, Neque hoc nomine maximè cenſeri me de republica meritum volo, vt quidem ſunt reliquæ meæ actiones: neque eo nomine imprimis mihi placeo. Baſilius de ſolſtitio loquens, ὅτε καὶ φλογωδέστατός ἐστιν ἑαυτοῦ ὁ ἥλιος. Plutarchus, αὐτὸς αὑτοῦ κράτιστος ἐν τῷ μονομαχεῖν, Seipſum vincens in ſingulari certamine. Id eſt, In eo genere maximè pollens, In ea pugna ſeipſo longè melior. Hæc Budæus: qui poſtrema hac interpretatione occaſionem

alicui præbere poſſit ſuſpicandi quod paulo antè dixi,nimirum ſuperlatiuum pro comparatiuo in hoc loquendi genere vſurpari:quippe qui vertat,Seipſo longè melior:perinde acſi ſuperlatiuum illud nomen κράτιστος pro comparatiuo κρείττων poſitum eſſet. Sed præcedentes eius interpretationes,id eſt quas præcedentibus locis tribuit,apertè docent eum non eò reſpexiſſe, ſed duntaxat aliquam à ſermonis Latini conſuetudine non nimium abhorrentem interpretationem quæſiuiſſe. Hoc enim de iſto loquendi genere fatendum eſt,vnum eſſe ex iis quorũ Latina interpretatio plurimum negotii faceſſere poteſt. Sic certè & apud Philoſtratum, ἑαυτοῦ ἄριστα λέγων redditur per comparatiuum,Melius quàm vnquam aliâs diſſerens. Verùm ſi Latini ſermonis in huiuſmodi locis inopia ſuperlatiuum Græcum exprimere per cõparatiuum Latinum aliquos interpretes coegit,non ideò confundi ibi à Græcis iſtos gradus exiſtimandũ eſt. Alioqui comparatiuum πλουσιώτεροι pro ſuperlatiuo πλουσιώτατοι poni dicendum eſſet,in iſto Thucydidis loco, lib. 1, καὶ τινες καὶ τείχη περιεβάλλοντο, ὡς πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι. Itidémque in iſto Xenophõtis in lib. De venatione, ὅταν μὲν γάρ τις ὀρθῶται ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, ἅπας ἑαυτοῦ ἐστὶ βελτίων, comparatiuum βελτίων pro ſuperlatiuo βέλτιστος habendum eſſet. At ego pro Græco quidem comparatiuo, Latino itidem comparatiuo vtendum in interpretatione cenſeo,cum aliqua adiectione: veluti in illo Thucydidis loco, πλουσιώτεροι ἑαυτῶν, Ditiores quàm antea, vel Ditiores ſolito. Vbi autem ſuperlatiuum Græcus ſermo habet, ſuperlatiuo,ſi fieri poſſit, vtendum exiſtimo. vt certè vſus eſt vir de vtraque lingua optimè meritus Adrianus Turnebus, in interpretando iſto Plutarchi loco, ὥστε κατὰ κράτος ἐξελέγχεσθαι τὸν Πυθαγόραν, εἰπόντα, βελτίστους ἑαυτῶν γίνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσιν. Ita enim reddit, Vt manifeſtò conuictus Pythagoras teneatur, qui tum denique longe optimos homines fieri dicebat quum ad deos accederent. Denique vt in vno exemplo meam de iſtis loquendi generibus ſententiã aperiam: quũ dicitur αὐτὸς ἑαυτοῦ βελτίων ἐγένετο,(quod ſonat, Seipſo melior extitit) minus ſignificari puto quàm quũ dicitur ἑαυτοῦ βέλτιστος ἐγένετο. hîc enim nõ ſolùm dicimus eum,de quo loquimur,ſeipſo meliorem fuiſſe,id eſt,meliorem quàm antea:ſed fuiſſe optimum,ita quidem vt nunquam melior eſſe poſſit. Ideóque ſi ἄριστα ἑαυτοῦ διελέχθη, vertamus, Ita diſſeruit vt quum optimè, minus ſignificabimus quàm quod Græcis verbis includitur.

Superlatiuum pro ſimplici quoque ſeu poſitiuo poni exiſtimat Euſtathius, (addere enim & hunc ſuperlatiui vſum libet, etiamſi Atticus minimè cenſendus ſit) in aliquot Homeri locis.ſed ego de illis minimè ei aſſentior. Eorum ex numero eſt hic, Iliad. λ, in fine, ὃν Χείρων ἐδίδαξε δικαιότατος Κενταύρων. Hoc (inquit ille) non dictum eſt ὑπερθετικῶς, id eſt ſuperlatiuè,(intellige autem, ſuperlatiui ſignificatione) perinde acſi reliqui Centauri ſimpliciter δίκαιοι eſſent,ipſe autem Chiron, δικαιότατος: ſed ἀπολύτως, οὕτως ὡς ἐν ἁπλῷ σχήματι : veluti, δίκαιος ἐν Κενταύροις. quemadmodũ Iupiter dicitur θεῶν ὀλοώτατος, pro ὀλοὸς ἐν θεοῖς. Sed ſi Euſtathiũ interrogem quid vetet quominus ſuperlatiuo ſuam ſignificationem relinquamus, quid illum habiturum quod reſpondeat, putandum eſt? Quid enim vetat,obſecro, quin intèr iuſtos aliquem iuſtitia excellere dicamus? Ex eorundẽ locorum numero eſt hic, Iliad. α, ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι διοτρεφέων βασιλήων. Nam hîc itidem vult ἔχθιστος accipi pro ἐχθρὸς, ſuperlatiuum pro poſitiuo. ne (inquit) cogatur aliquis intelligere, omnes illi fuiſſe inuiſos,ſed Achillẽ potiſſimum. Sed quid abſurdum in hac ſententia eſſet? Affert autem hîc quoque in exemplum, θεῶν ὀλοώτατος pro ὀλοὸς ἐν θεοῖς: ſed tamen apud Homerum legi ὀλοώτερος non ὀλοώτατος, docui ſuprà quum de vſu cõparatiui pro poſitiuo diſſererem. Verùm ſiue ὀλοώτερος ſiue ὀλοώτατος (quod tamen vix admitti poſſe videtur) legerimus, non poſſe pro poſitiuo accipi, manifeſtum fore puto ex iis quæ ibi à me dicta ſunt. Nihilo autẽ magis mihi probatur hoc exemplum huius vſus ſuperlatiui pro poſitiuo, Iliad. β, Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν. Nam hîc eodem modo κάλλιστον pro καλὸν dici ait:& quidem ex veterum autoritate. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ (inquit) τὸ κάλλιστον ἐνταῦθα νοεῖν ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καλόν. ἄλλως γάρ πως (ſed repono ἄλλως γὰρ πῶς) κάλλιστος ὁ θολερὸς, ὡς δεδήλωται. Sed quid ſi Homerus eum aliquando fluere θολερὸν, id eſt lutulentum, ignorauit? Quid ſi etiam inſignire illum hoc epitheto voluit, quanuis eo indignum eſſe optimè noſſet? Quid ſi denique aliæ eum rationes, quas ignorarint poſteri, eum mouerunt? Habeantur itaque hæ expoſitiones in earum numero quæ plus ſubtilitatis quàm veritatis habent: ſi tamen hæc quoque digna ſunt quæ ſubtilia appellentur.

Rectos & vocatiuos eodem modo efferunt.

ARTIC. ſeu TMEM. LII.

IN vno ex meis codicibus ſcriptis præfixa ſunt verſui Sophoclis duo exempla: videlicet ὦ οὗτος & ὦ φίλος. Ita enim ibi legitur, Τὰς εὐθείας καὶ τὰς κλητικὰς ἐπίσης ἐκφέρουσιν. οἷον, ὦ οὗτος, ὦ φίλος. ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε. ὡς καὶ Σοφοκλῆς, &c. Rectius autem hîc loquitur quàm alter, nimirum Ioannes Grammaticus: quippe qui Atticos nominatiuis loco vocatiuorum vti dicat.

Rectius(inquam) loquitur, ſi grammaticos ſequamur, qui eundem Atticis nominatiuum & vocatiuum eſſe tradunt. Verùm ſi hoc perpetuum apud illos eſt, vnde eſſe eum vocatiuum dicemus quo & ipſi differente à nominatiuo vtuntur? Vnde Ariſtophanem(cuius exemplis in præſentia,& quidē nominum propriorum duntaxat, contenti eſſe poſſumus) vocatiuum Σώκρατες, vocatiuum Ἑρμῆ, vocatiuum Ξανθία, aliόſque infinitos, habere cenſebimus? Deberent, meo quidem iudicio, minus generaliter loqui grammatici: alioqui non tantùm pauperiores cæteris dicendi erunt Attici, ſed valde etiam imprudentes: quippe qui vocatiuo ſe priuarint quem deinde ab aliis mutuari cogantur.

Atticorum eſt, dicere, ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει, pro ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν, extrinſecus accepta ὑπὲρ præpoſitione.

ARTIC. ſeu TMEM. LIII.

IN altero meorum codicum manu ſcriptorum, pro his verbis, ἔξωθεν λαμβανομένης τῆς ὑπὲρ προθέσεως, (quæ hîc reddita ſunt, *Extrinſecus accepta* ὑπὲρ *præpoſitione*) legitur, εἴρηται γὰρ ὅτι παρ' αὐτοῖς αἱ προθέσεις ἔξωθεν λαμβάνονται. id eſt, *Dictum eſt enim præpoſitiones apud eos extrinſecus accipi.* Hoc autē generalius eſt quàm alterum: vel potius, hoc generale eſt & ad varia exempla accommodari poteſt: at illud iis peculiare quibus ſubauditio præpoſitionis ὑπὲρ cōuenire poſſet. Cæterùm non vſus eſt illis ipſis verbis antea. non enim dixit, αἱ προθέσεις ἔξωθεν λαμβάνονται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ſed λείπουσιν αἱ προθέσεις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Verùm hoc per illud explicari poteſt. ita enim deficiunt apud eos præpoſitiones in oratione, vt tamen ſubaudiri & extrinſecus aſſumi debeant. Cæterùm ſi verū ſit Atticorum eſſe hunc genitiui vſum, omiſſa præpoſitione, eius exemplum Homerus illis præbuiſſe videri poteſt: quippe qui paſſim verbis κοτέειν, χολοῦσθαι, χώεσθαι, (quæ poetica ſunt illi ὀργίζεσθαι ſynonyma) eo modo vtitur. vt Il. δ, Τῆς δ' ἀπάτης κοτέων. Odyſſ. α, Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰὲν Κύκλωπος κεχόλωται. Itidémque Iliad. π, --κεχόλωτο δὲ κῆρ ἑταίροιο. Et ſequente genitiuo participii: vt Il. ν, Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη. Sic in eodem libro legitur ἐχολώθη cum genitiuo participii, πεσόντος. Rurſum cum κταμένοιο: Iliad. σ, -- σέθεν κταμένοιο χολωθείς. Sic denique & libro φ, eiuſdem poematis, κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν (vel potius δαϊ κταμένων diſiunctim, vt habet meum vetus exemplar. nam & de hoc lectorem obiter monendum cenſui) Tertii autem verbi χώεσθαι eandem conſtructionem habentis, (id eſt, genitiuo itidem iuncti, ſubaudita extrinſecus præpoſitione) exemplum habes cum alibi, tum Iliad. β, Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο. Et lib. α, Χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνοιο γυναικός. De hac autem præpoſitionis ſubauditione non cogitās quiſpiam, accuſatiuum θυμὸν cum genitiuo γυναικὸς iungere conaretur, (vt ſuprà κῆρ cum genitiuo ἑταίροιο, & rurſum θυμὸν cum ἀποκταμένοιο) ſed fruſtrá. Eadē porro eſt conſtructio & in iis nominibus quæ eiuſdem generis ſignificationem habent. vt Iliad. π, Πατρόκλῳ δὲ ὑπὸ ἄχος γένετο φθιμένου ἑταίροιο. Paulo pòſt autem idem dicit de eodem his verbis, κεχόλωτο δὲ κῆρ ἑταίροιο. (vel κεχόλωσο, vt in aliis exemplaribus legitur: vt cōueniat non cum ſequentibus, ſed cum præcedentibus) Cæterùm non ſolùm præpoſitio ὑπὲρ ſubaudiri in huiuſmodi locis poteſt, ſed etiam aduerbium ἕνεκα ſeu ἕνεκεν: atque adeo hoc quàm illud ſubaudire malim. Sic & apud Thucydid. lib. 2, pag. 67, οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον, ἢ οὐ κηπίον καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου πρὸς ταύτην νομίσαντας ὀλιγωρῆσαι, non dubito quin ἕνεκα cum αὐτῶν ſubaudiri debeat.

Iam verò & cum aliis verbis interdum ita vſurpari genitiuum ſciendum eſt, vt ſubaudienda relinquatur illa præpoſitio ὑπὲρ, vel potius aduerbium ἕνεκα. Huius generis ſunt ἄγαμαι & θαυμάζω & ἐπαινῶ. dicitur enim ἄγαμαί σε τῆς ἀρετῆς, itidémque θαυμάζω σε τῆς ἀρετῆς, pro ἕνεκα τῆς ἀρετῆς. Huius autem conſtructionis exempla non afferam, quòd ea tibi exhibiturus ſit meus Theſaurus linguæ Græcæ, (cui cōiunctum & velut annexum eſt hoc opus) verbi ἄγαμαι, Tomi primi col. ſeu ſemipag. 8, lit. E. verbi θαυμάζω, eiuſdem Tomi col. ſeu ſemipag. 1513, lit. F. verbi ἐπαινῶ, ſemipag. 168, lit. D. Talis eſt ſubauditio & cum ἀποδέχομαι, necnon ζηλῶ, εὐδαιμονίζω, μακαρίζω. Verùm & cum aliis verbis, id eſt, aliud ſignificationis genus habentibus, ſubauditur ὑπὲρ ſiue ἕνεκα. vt & apud Homerum, quum dicit ὕσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος, ſubaudiri putatur. De qua tamen ſubauditione hîc dubitari poſſit.

Atticè proferuntur per ει diphthongum paſſiuorum ſecundæ perſonæ.

ARTIC. ſeu TMEM. LIIII.

DEbuit præſentis quoque exemplum afferre, vt βούλει, τύπτει. Perpetuus autem apud Ariſtophanem eſt huius ſcripturæ vſus, quum aliæ nonnullæ quæ tamen Atticæ itidem cenſentur, non perpetuò (ſi quidem fide dignos hac in parte codices noſtros cenſemus) ab eo vſurpentur. Quoniam autem contingit in pleriſque verbis vt eodem modo ſcribatur ab Atticis ſecunda perſona paſſiua præſentis temporis quo tertia actiua, (vt τύπτει pro τύπτῃ, à τύπτομαι, &

πτῃς à τύπτω: ſic φέρει pro φέρῃ, à φέρομαι, & φέρει à φέρω. quorum vtrũque apud comicum illum habes, circa Ranarum initium, οὐκοῦν τὸ βάρος τοῦθ' ὃ σὺ φέρεις, οὗτος φέρει; & interiecto vnico verſu, Πῶς γὰρ φέρεις, ὅς γ' αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φέρει;) fuerunt quos hæc ſcripturæ communio quibuſdam locis in errorem impulerit: quod vulgarium lexicorum conſarcinatoribus præſertim accidiſſe, in meo Theſauro docui.

Atticum eſt & λαϐὲ pro λάϐε.

Non ſatis commodè hæc articulo iſti ſubiunguntur, vtpote ad accentus differentiam pertinentia, quum ea quæ priora hic articulus habet, aliò pertineant. Cæterùm huic exemplo verbi λαϐὲ adiungi poteſt ac debet ἰδέ. voluerunt enim Attici eundem & his accentum tribuere quem habent cum alii imperatiui (nam imperatiuo duntaxat modo illam duorum verborum ſcripturam dari, nemini non notum eſſe poteſt) tum verò iſti, εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ.

Atticorum eſt & ᾔδειν pro ᾔδει, & ἐτετύφειν pro ἐτετύφει.

ARTIC. ſeu TMEM. LV.

DVo hîc tradenda erant, quorum vnum Ionum, alterum Atticorum eſſe cenſetur: ſed ipſe vnum horum prætermittit, alterum autem, quod alii Ionibus adſcribunt, Atticis adſcribit. Pro εἰρήκειν Iones dicentes εἰρήκη (inquit Euſtathius) tanquam ab εἰρήκεα, itidémque εἱστήκειν pro εἱστήκη, tanquam ab εἱστήκεα, horum tamen tertias perſonas nouè cum litera ν proferebant, εἰρήκεεν & εἱστήκεεν. quale eſt ᾔσκειν ἔρια καλά, ex illo ᾔσκεεν. Atque hinc factum eſt vt ᾔειν comicus pro ἦλθε dixerit. Eſt autem illud ᾔσκειν ſumptum ex lib. γ. Iliadis, Εἰροκόμῳ, ἥ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ ᾔσκειν εἴρια καλά. vbi idem annotat, veteres ita ſcribere ᾔσκειν cum ν, etiam poſt contractionem ex ᾔσκεε. videri autem hanc ſcripturam eſſe Ionicam.

Alterum autem quod à Corintho eſſe prætermiſſum dico, (quum tamen Atticum potius eſſe cenſeatur quàm illud cuius meminit) eſt hoc: Atticos pro ᾔδειν in prima perſona dicere ᾔδη, itidémq; in tertia. De qua formatione hæc ab eodẽ ſcholiaſte ſcribuntur, Non ſimpliciter ᾔδειν & ἐνενοήκειν & ἐπεποιήκειν diſſoluunt in ᾔδεα & ἐνενοήκεα & ἐπεποιήκεα, ſed etiã Attica quæ ex ipſis fiunt, habentia η. Tradit enim Heraclides, Atticos præterita huiuſmodi pluſquamperfecta ſolo η terminare, dicentes ᾔδη & ἐνενοήκη & ἐπεποιήκη: atque ita apud Platonem ſcripta hæc eſſe teſtatur Panætius. Quinetiam Thucydides hac Attica conſuetudine vſus eſt. Et factas ex his τμήσεις (id eſt διαλύσεις) conuenienter ſuæ dialecto (ita enim interpretandum eſſe puto οἰκείως) proferunt Iones: dicentes ᾔδεα per reſolutionem literæ η in ε & α, pro ᾔδη, quod eſt ἠπιστάμην. vt in hoc verſu, Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδε' ἐνὶ φρεσί. Sic Callimachus, ᾔδεα μᾶλλον ἐγὼ κτλ. Sic autem & ἐνενοήκη, ἐνενοήκεα, ſimili Ionica tmeſi, id eſt dialyſi: item ἐπεποιήκη, ἐπεποιήκεα. Sed multi (addit idem Heraclides) hanc Ionicam pluſquamperfectorum ſcripturam quæ habet η, proferunt cum ν, dicentes ᾔδην & ἐνενοήκην & ἐπεποιήκην. Poſſíntque ex his quoque eſſe tmeſes, ᾔδεα & ἐνενοήκεα & ἐπεποιήκεα: ſicut Ἀστυάγην, Ἀστυάγεα, apud Herodotum: vt ἦν τῃ, ἔα τῃ: & ἦν, ἔα. Quæ ſi ſequamur, non ᾔδη ex ᾔδεα per craſin factum eſſe dicendum erit, ſed ex ᾔδη prima perſona factum eſſe ᾔδεα per analyſin. Scribit denique alibi eadem de re idem ſcholiaſtes, Hæc quoque (quæ cum præcedentibus conferri poterunt) Ionica conſuetudo inualuit vt actiua pluſquamperfecta per ε & α proferrent in vltima primæ perſonæ ſingularis. nam ἐπεποιήκην dicunt πεποιήκεα Iones, & τετύφεα pro ἐτετύφειν, & ἦια pro ᾔειν. vt ἦια πολλὰ γουνούμενος. ſic & reliqua. Itidem verò ᾔδειν diſſoluentes dicunt ᾔδεα: vt εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδεα. Hoc autem craſin paſſo, fit ᾔδη in prima perſona, quod ſignificat ἠπιστάμην. vt ᾔδη ἐγώ, id eſt ἐγίνωσκον. Vtuntúrque hoc cum alii tum Sophocles. At poſtquam prima perſona ε & α in η commiſcuit per craſin, exiſtit & tertia eodem modo terminata: ideóque ſcripturam eandem habet. Obſerua autem rectius hîc ſcribi πεποιήκεα ſine augmento, quàm paulo antè ἐπεποιήκεα. Atque vt hîc πεποιήκεα & τετύφεα habemus, ſic etiam νενοήκεα ſuprà ſcribi debere, vt ſcriptura ſit omnino Ionica.

Vtuntur enim in pluſquamperfecto primis perſonis pro tertiis.

Atqui ex iis quæ modò dixi, ſatis liquet non primas perſonas locum tertiarũ ſubire, ſed peculiarem quandam illarum primarum formationem eſſe: quum terminatio illa quam habent eandem cum terminatione primarum, ex craſi proueniat, poſt quam & ν aſſumitur. vt ᾔσκεε, ᾔσκει, deinde ᾔσκειν, aſſumpto ν.

Pro accuſatiuo genitiuum accipiunt. vt Ariſtoph. ἕως σου ἐπέξεν τῆς κεφαλῆς, pro τὴν κεφαλήν.

ARTIC. ſeu TMEM. LVI.

HIc Attici genitiui vſus multo latius patet quàm vt hoc exẽplo declarari poſſit. Vt igitur cognoſci queat, aliud exemplorũ genus afferam: ſi prius locum quendã Luciani illi *Ariſtophanis* omnino ſimilẽ adiũxero. Is eſt in Timone, ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν. Inter alia autem (id eſt alius generis) exempla non poſtre-

mum locum obtinere debẽt verba πιεῖν & φαγεῖν, & quæ verbo φαγεῖν ſynonyma ſunt: vt leo βεβρωκὼς βοὸς apud Homerum. Apud eundem Odyſſeæ χ, in principio, ὄφρα πίοι οἴνοιο. Vbi & Euſtathius tradit πίοι οἴνοιο dictum eſſe Atticè, quum alioqui πίνειν accuſatiuo iungatur. Ac fortaſſe (inquit) non totum vinum ebibiturus erat, ſed eius partem duntaxat, vt ſolent οἱ προπίνοντες facere. Talia autem cum genitiuo conſtruuntur, quum videlicet non totum abſumitur, ſed eius pars tantummodo. vt λέων βοὸς βεβρωκὼς, & ὄφις μυρμήκων φαγὼν, & quæ ſunt huiuſmodi. Eſt autem (vti dixi) ipſius Homeri illud λέων βοὸς βεβρωκὼς. Apud eundem legimus Odyſſeæ ι, τυρῶν αἰνυμένους: vbi itidem annotat Euſtathius conſtructionem eſſe Atticam, pro ἐκ τῶν τυρῶν λαβόντας. neque enim (inquit) πάντας ἤθελον ἄρασθαι τοὺς τυρούς. Idem alibi loci huius mentionem faciens, ſcribit, οὐ γὰρ πάντας ἐκεῖ τοὺς τυροὺς ἦν αἴνυσθαι, ἀλλὰ μέρος αὐτῶν. Et ita vel ſubſtantiuum hoc μέρος, vel præpoſitionem ἐκ ſubaudire hîc poſſumus. Eodem certè modo in ſoluta oratione hæc conſtructio in vſu eſt, & quidem frequentiſſimo. Plato Pol. 2, ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου. Tale eſt ἀπορροφεῖν ὕδατος, apud Syneſiũ. Atq; vt φαγεῖν ἄρτου vel κρέατος dicitur, vel cum alio genitiuo, ſic ἐδηδοκότα ἀλλήλων legimus in hoc Ariſtotelis loco, De hiſt. anim. lib. 8, πάντων δὲ χαλεπώτερά ἐστι τὰ δήγματα τῶν ἰοβόλων, ἐὰν τύχῃ ἀλλήλων ἐδηδοκότα· οἷον σκορπίου ἔχις. Apud eundem lib. 9, ῥίπτουσι γὰρ τῶν ὀρνίθων. Xen. Pæd. 2, τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ. Plutarch. in Antonio, de Cleopatra loquens, καὶ τῷ προσώπῳ τοῦ αἵματος ἀναματτομένη. Quibus in locis ſubaudiri cum genitiuo poteſt accuſatiuus μέρος. vt in hoc quoque Thucydidis loco, lib. 3, pag. 113, καὶ τοῦ τε φρουρίου τῶν Ἀθηναίων παρεῖλε. nam & ipſe ſcholiaſtes ſubaudiri μέρος ſcribit. (Apud eundem tamen lib. 4, pag. 124, ἄνδρες οἱ ξυναράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου, dicit genitiuos τοῦδε τοῦ κινδύνου eſſe pro accuſatiuis τόνδε τὸν κίνδυνον: tacens de illo ſubſtantiuo μέρος) Verùm quoſdam locos eſſe ſciendum eſt in quibus non ſatis commodè hoc vocabulum μέρος ſubaudiri poſſit, atque adeo particula τὶ potius ſubaudienda videatur. vt apud Lyſiam, μὴ ἔχειν τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων. pro μὴ ἔχειν τὶ, vel μὴ ἔχειν οὐδέν. Et apud Syneſium, τί οὖν πολυτελῶς καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς τῶν δακρύων ἐγχεῖς; Sed incommodius etiam in aliis quibuſdam locis accuſatiuum μέρος ſubaudire poſſimus quàm in his. Veluti quum dicit Dioſcorides, ἐμφαῖνον μᾶλλον τῆς σμύρνης ἢ τῆς χαλβάνης. Idem, μαλακὸν τῇ ὀσμῇ, καὶ παρεμφαῖνον σμύρνης.

At genitiui materialis (vt ita loquar) exempla perperam cum exemplis diſtributiui genitiui (vt in exemplis quæ allata modò fuerunt) confunduntur. Materialem genitiuum appello qualis eſt in iſto Xenophontis loco, in lib. De venatione, χρὴ δὲ εἶναι ποδοστράβας σμίλακος πεπλεγμένας. Sic in iſto Pauſaniæ, ἐνταῦθα εἰκόνες Ἀδριανοῦ, δύο μὲν εἰσι λίθου λευκοῦ, δύο δὲ Αἰγυπτίου. Nihil autem aptius hîc ſubaudiri poſſe videtur quàm præpoſitio ἐκ, quam & Latinæ interpretationi adhibere ſolemus.

Et pro ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πεσεῖν, dicunt Attici κατακάρα, non diuiſim, ſed ſub vno accentu.

ARTIC. ſeu TMEM. LVII.

NOn κατακάρα ſed κατωκάρα in vno meorum codicum legitur: at in altero non κατακάρα coniunctim, ſed κατὰ κάρα diuiſim. quum tamen addat ipſe Corinthus, οὐ διῃρημένως, ἀλλ' ὑφ' ἕν. pro quo ὑφ' ἓν in illo altero ſcriptum eſt ἐφ' ἕν. Apud Heſychium legitur κατωκάρα coniunctim, vt in illo exemplari: exponitúrque, κάτω κεφαλὴν ἔχοντα. Atque ita apud Ariſtophanem in Acharnenſibus ſcriptum eſt, εἴπερ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιτό γε. Sic apud eundem in Pace, Κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται. Vbi ſcholiaſtes annotat quæ & hîc habentur, (adeo vt ex illo ſumpſiſſe ea Corinthum perſuaſum habeam: ſed accuſatiuo vtentem, quum ille genitiuo vtatur) ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πεσεῖν κατωκάρα λέγεται ἀττικῶς ὑφ' ἕν. At Euſtathius vtranque ſcripturam affert, nimirum & eam quæ voces illas ſeparat, & eam quæ duas in vnam coniungit: ſed in hac aliam accentui ſedem tribuit, ſcribẽs κατώκαρα, non κατωκάρα. Siquidem in hunc verſum Hom. Od. ω, Ἤτοι ὁ μὲν κάτ' ἔχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε, annotat, τὸ δὲ κάτω ἔχων κεφαλὴν, οὐ ταὐτόν ἐστι τῷ ὕστερον παρ' Ἀττικοῖς κάτω κάρα, ἢ συνθέτως κατώκαρα. ἐκεῖνο γὰρ ἐπὶ τῶν κατὰ κεφαλὴν κρεμαμένων ἢ βυθιζομένων λέγεται. In eo autem quod dicit ἐπὶ τῶν κατὰ κεφαλὴν κρεμαμένων, ad illum Ariſtophanis locum in Acharnenſ. reſpexiſſe videri poteſt. Cæterùm quod ad ſcripturã illam attinet κατώκαρα proparoxytonè, quanuis ſolus Euſtathius ex iis quos conſului eam habeat, (nam & Suidas ſcribit κατωκάρα paroxytonè) tamen reiiciendam non cenſeo: quoniam in pleriſque compoſitis, ſiue quæ ὑφ' ἓν ſcribuntur, talem accentus ὑπερβιβασμὸν obſeruaui.

Atticorum autem & pluralia ſingulariter pronuntiare, quemadmodum pro τοὺς Λακεδαιμονίους dicere τὸν Λακεδαιμόνιον.

ARTIC. ſeu TMEM. LVIII.

THucydidem tamen reprehendit Dionyſius Halicarnaſſeus quòd ſingulari pro plurali vtes, τὸν Συρακούσιον pro τοὺς Συρακουσίους dixerit. Huius verba ſunt, παρὰ δὲ τὰς τῶν ἑνικῶν τε καὶ πληθυντικῶν διαφορὰς, ὅταν ἐναλλάττῃ τὴν ἑκατέρου τούτων τάξιν, ἑνικὰ μὲν ἀντὶ πληθυντικῶν οὕτως ἐκφέρει, Καὶ οὕτω δὴ ἄρα παρέστηκε, τὸν μὲν Συρακούσιον, αὐτὸν δὲ οὐ πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ. Vult enim Thucydides (inquit) ſignificare Syracuſanos & Athenieſes: vtroq; tamen nomine in ſingulari numero vtitur. Sciendum eſt autem legi hîc apud Dionyſium τῶν Ἀθηναίων: ſed τῷ Ἀθηναίῳ ex ipſomet repoſui, id eſt, ex iis quæ ſubiungit: necnon ex ipſo Thucydidis contextu: vnde & pro οὕτως ſubſtitui οὕτω, necnon αὐτὴν pro αὐτόν. Ita enim apud Thucydidem ſcriptum eſt, lib. 6, pag. 222, Καὶ οὕτω δὴ ἄρα παρέστηκε, τὸν μὲν Συρακούσιον, ἑαυτὴν δὲ οὐ πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ, καὶ δεινὸν ἡγεῖται ὑπέρ γε τῆς ἐμῆς κινδυνεύειν &c. Illi autem Thucydidis exemplo iſtud quoque ſubiungit: in quo itidem nomen ſingulare pro plurali vſurpatur, ſed appellatiuum, non ἐθνικὸν vt in altero: καὶ τὸν πολέμιον δεινότερον ἕξομεν, μὴ ῥαδίας αὐτῷ πάλιν οὔσης τῆς ἀναχωρήσεως. Nam (inquit) τοὺς πολεμίους ἐσχημάτικεν ἑνικῶς, οὐχὶ πληθυντικῶς. At ego (quod Dionyſii pace dixerim) non video quid reprehenſione dignum ſit in hoc ſingularis vſu pro plurali: præſertímque vbi nomen proprium, vel potius ἐθνικὸν, non appellatiuum, ita vſurpatur. Niſi & ipſum Demoſthenem reprehendere velimus, ex quo exemplum hîc habemus, τὸν Παίονα pro τοὺς Παίονας. ſed in vno ex meis codicibus additur καὶ τὸν Ἰλλυριόν. Quinetiam poſt ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοὺς Λακεδαιμονίους, τὸν Λακεδαιμόνιον, habetur ibidem, καὶ τοὺς Ἀργείους, τὸν Ἀργεῖον.

Eſt autem obſeruatus à me & alius nominis ἐθνικοῦ vſus apud veteres Græcæ linguæ ſcriptores: de quo alibi dicam: ſimúlque de eo vſu cuius hîc meminit Corinthus, (quem & apud Latinos ſcriptores, præſertímque poetas & hiſtoricos, non infrequentem eſſe ſciunt quicunque in illorum lectione verſati ſunt) diſſeram.

Atticorum etiam, dicere βαδιστέα & ἀνυστέα pro βαδιστέον & ἀνυστέον.

ARTIC. ſeu TMEM. LIX.

LAtius extenditur talis vſus pluralis pro ſingulari, vt oſtendit vel adiectiuum ἀδύνατα pro ἀδύνατον. Quod ἀδύνατα an Atticum itidem ſit, dubitare nos non ſinit Thucydides: cum alibi, tum lib. 1, pag. 20, meæ editionis, in principio, νομίσαντες δὲ οἱ στρατηγοὶ ἀδύνατα εἶναι πρὸς τὴν Περδίκκαν πολεμεῖν τῇ παρούσῃ δυνάμει. Sic & in alio eiuſdem libri loco, qui eſt pag. 40, δεδογμένον δὲ αὐτοῖς, εὐθὺς μὲν ἀδύνατα ἦν ἐπιχειρεῖν ἀπαρασκεύοις οὖσιν. Sic certè apud Homerum Iliad. α, Euſtath. φίλα poſitum cenſet pro φίλον, in hoc verſu, Αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι. Exponit enim, ἀεί σοι φίλα ἐστὶ τὰ κακὰ μαντεύεσθαι. additque φίλα eſſe Atticè poſitum pro ſingulari φίλον. Ibidē affert ex Sophocle exemplum ſimile illi quod à Corintho affertur, Οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις, pro ἀμυντέον. Sed ſubiūgit & nominis adiectiui exemplum, (ex eodem Sophocle vt opinor) σχέτλια γὰρ ἐμέ γε τάδε πάσχειν, pro σχέτλιόν ἐστι. Ex Herodoto autem participium νομιζόμενα vſurpatum itidem pro νομιζόμενον affert. Quibus omnibus adiicit ex comico, (id eſt Ariſtophane) συνεκποτέα ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, quod exemplum conuenit cum illo Sophoclis in quo eſt ἀμυντέα. Proponit tamen & aliam nominis illius φίλα expoſitionem, ſecundum quam non pro φίλον poneretur, ſed ſuam pluralis ſignificationem retineret. Ea eſt huiuſmodi, ἀεί σοι τὰ κακὰ φίλα ἐστὶν, οὐχ ὥστε καὶ ποιεῖν αὐτὰ (οὐδὲ γὰρ δύνασαι) ἀλλ' ὥστε μαντεύεσθαι. Sed longè petita videtur eſſe hæc expoſitio.

Apud eos præterea deficiunt imperatiua.

ARTIC. ſeu TMEM. LX.

FAlſum eſt omnino & quod hîc à Corintho ſcribitur, nimirum Atticos imperatiuis carere. Nihilo certè magis carere imperatiuis dicendi ſunt, quòd infinitiuis loco illorum nonnunquam vtantur, quàm carere vocatiuis quòd pro illis nominatiuos interdum vſurpent. In eo præterea peccat, quòd exēplum affert ab eo quod probare vult alienum: vtpote in quo infinitiuus potius pro optatiuo quàm imperatiuo poſitus ſit. Ego igitur alia vtriuſque vſus exempla ſeorſum proferam. Sed hoc prius lectorē ſcire velim, vſitatiorē eſſe illum infinitiui pro imperatiuo quàm pro optatiuo vſum: eſſéque hunc apud vetuſtiſſimos poetas Homerum & Heſiodum frequentem, itidémque apud alios poetas, nominatímque Nicandrum. Verùm ab Atticis manaſſe illam vſurpandi infinitiui pro imperatiuo aut optatiuo conſuetudinem, non ſatis idoneo teſtimonio cōfirmari poſſe videtur: qua de re tamen dicam & infrá. Venio ad exēpla. Hom. Od. κ, Ἀλλ' ὁπόταν δὴ νηὶ δι' ὠκεανοῖο περήσῃς, (Ἔνθ' ἀκτή τε) &c. Νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' ὠκεανῷ βαθυδίνῃ. hîc enim infinitiuus κέλσαι eſt pro imperatiuo κέλσον,

Sic autem & in verſibus qui ſequuntur ſunt verba infinitiui modi qui imperatiui vicem præſtat: Αὐτὸς δ᾽ εἰς ἀΐδεω ἰέναι δόμον ἀργῶντα. Et verſibus tribus interiectis, Ἔνθα δ᾽ ἔπειθ᾽ ἥρως χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω, Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Deinde verò & alia infinitiua habentur. Idem poeta Iliad. α, Ἔρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος Χειρὸς ἑλόντ᾽ ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρῃον. Vbi annotat Euſtath. apud Homerũ, ſicut & Heſiodum, atque alios, ἀντὶ προστακτικῶν λαμβάνεσθαι ἀπαρέμφατα, id eſt pro imperatiuis ſumi infinitiua. vt hîc, χειρὸς ἑλόντε ἀγέμεν Βρισηΐδα, id eſt ἄγετε. Videtur autẽ (inquit) hoc ſchema fieri per elleipſin, deficiente videlicet aliquo verbo quod ſit προαιρετικόν. perinde acſi diceretur, θελήσατε ἀγέμεν, vel σπεύσατε, vel aliquo eiuſmodi. Eiuſdem poematis lib. κ, Αὖθι μένειν· μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν Ἐρχομένω. Hîc (inquit idem ſcholiaſtes) habemus infinitiuum pro imperatiuo: vbi apertè declaratur, infinitiua verba quæ pro imperatiuis ſumuntur, ita per elleipſin vſurpari. Quum enim præceſſerit verbum ἐπιτέλλεσθαι, necnon verbum κελεύειν: vbi dicitur, -- πῶς γάρ μοι ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις Αὖθι μένω, &c. reſpondet qui interrogatus fuit, αὖθι μένειν. Quod licet pro μένε ponatur, ſic tamen intelligitur, (explendo quod deeſt) ἐπιτέλλομαι καὶ κελεύω σοι αὖθι μένειν. Hanc autem elleipſin Heſiodus apertiſſimè oſtendit. Hæc ille: qui quoniam non addit quónam modo Heſiodus elleipſin hanc oſtendat, ſuſpicandum relinquit (vt mihi quidem videtur) tale quid in quopiam Heſiodi loco præcedere infinitiuum pro imperatiuo poſitum quale id eſt quod apud Homerum præcedit, & de quo nos ipſe ibi admonuit. Eſſe quidem certè frequentem huius infinitiui vſum apud Heſiodum eo in poematio quo ſua de agricultura præcepta tradit, ſcire poſſunt quicunque illud legerunt. Ex multis autem pauca proferre contentus ero. Ita igitur ſuum ἔργων librum ſecundum orditur, Πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων Ἄρχεσθ᾽ ἀμητοῦ, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων. Vbi quis huius vſus infinitiui neſcius falli poſſit, legens ἄρχεσθ᾽ ἀμητοῦ, tanquam pro ἄρχεσθε perſona ſecunda plurali modi imperatiui, non pro ἄρχεσθαι infinitiuo. Sed vel ille magnus infinitiuorum numerus, qui paulo pòſt atque adeo per totum librum habetur, lectorem admonere poſſe videtur. Habetur enim paulo pòſt, -- γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ᾽ ἀμάασθαι. Legitur autem aliquot verſibus interiectis, ἀλλά σ᾽ ἄνωγα Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ᾽ ἀλεωρήν. Qui locus ex eorum fortaſſe numero eſt in quibus vult Euſtathius ab Heſiodo apertè elleipſin illam προαιρετικοῦ ῥήματος declarari. Neque enim dubito quin ἄνωγα, ſicut θέλω, verbum προαιρετικὸν appellari poſſit: id eſt, quo προαίρεσιν noſtram indicamus. præſertim quum illum verba etiam ἐπιτέλλομαι & κελεύω annumerare τοῖς προαιρετικοῖς manifeſtum ſit. Quanuis autem talia verba ſubaudiri, nequaquam mihi diſpliceat, poſſe tamen & aliud verborum genus ſubaudiri dico: cuiuſmodi eſt μέμνησο. ſicut & Latini poetæ in ſuis præceptis interdum imperatiuo Memento cum infinitiuo vſi eſſe comperiuntur. Naſo, Sed quanto minus ire voles, magis ire memento. Idem, Denique ſecurus famæ liber ire meméto. Cæterùm mirari quis poſſit, Ioannem Tzetzem in quibuſdam huius poetæ locis tradere tales infinitiuos eſſe pro imperatiuis, alicubi autem dubium relinquere exiſtimandine ſint imperatiuorum officio fungi, an potius verbum θέλε cum illis ſubaudiri putãdum ſit. Nam in hunc eiuſdem poematii locum, Μῆνα δὲ ληναιῶνα, κάκ᾽ ἤματα, βουδόρα πάντα, Τοῦτον ἀλεύασθαι, annotat, infinitiuum ἀλεύασθαι eſſe pro imperatiuo, & ſignificare ἔκφυγε. Itidémque in hunc, Δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας, annotat χορτάζειν eſſe pro χόρταζε, infinitiuum pro imperatiuo: (addítque ἀττικῶς: quod obſeruatu dignum eſt) at verò in explicatione illius verſus quem primum ex eo opuſculo protuli, ἄρχεσθ᾽ ἀμητοῦ, tradit, vel hoc ἄρχεσθαι alióſque omnes infinitiuos pro imperatiuis ab hoc poeta vſurpari, vel in omnibus ſubaudiri θέλε: vt dicamus, θέλε ἐργάζεσθαι, & θέλε σπείρειν, & θέλε βοωτεῖν. At ego Tzetzi minimè hîc aſſentior: ſed quanuis hæc elleipſis admittatur, infinitiuum pro imperatiuo poni dicendum exiſtimo: infinitiuũ quidẽ certè ellepticon. Licebit enim fortaſſis ita vocare infinitiuum, cui ἐλλείπει (id eſt deficit) verbum quod cum eo iungi deberet. Exempla autem ex Nicãdro afferre quum minimè neceſſe ſit, hoc vnum de eius ſcholiaſte dicam: illum, vbi infinitiuum pro imperatiuo poſitum eſſe annotat, non addere, Atticam eſſe hanc conſuetudinem. At Euſt. in hunc verſum Iliad. α, Ἀλλὰ σὺ τόν γ᾽ ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν, annotans eſſe καθάπτεσθαι pro καθάπτου, infinitiuum pro imperatiuo, ait eſſe ſchema ellepticon Ionicum, vel Atticum. Cæterùm quum nulla ex ſoluta oratione exempla mihi ſuppetant, Budæi ſaltem de quodam Platonis loco dubitationem proferam. in eo enim vel infinitiuum pro imperatiuo poſitum eſſe, vel verbum imperatiui modi è ſuperioribus repetendum eſſe ait. Hic autem eſt Platonis locus, De leg. lib. 11, ἐὰν ἐπισκήψῃ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, (ἐπισκήπτεσθαι δὲ τῶν ἀντιδίκων ἑκάτερον ὅλῃ τῇ μαρτυρίᾳ ἢ μέρει, ἐὰν τὰ ψευδῆ τινα φῇ μεμαρτυρηκέναι, πρὶν τὴν δίκην διακεκρίσθαι) τὰς δ᾽ ἐπισκήψεις τὰς ἀρχὰς φυλάττειν κατασεσημασμένας ὑπ᾽ ἀμφοῖν, καὶ παρέχειν τὴν τῶν ψευδομαρτυριῶν διάκρισιν. Quæ verba ita ille interpretatur, Si quis teſtem inſimulet falſi teſtimonii, (inſimulare autem & actori & reo licet aut in totum te-

ſtimonium, aut in parte, duntaxat ante ſententiã) inſimulationes ipſas magiſtratus oportet aſſeruare ab vtroque obſignatas, ac tum demum iudices falſi mittere in conſilium. Huic autem interpretationi hæc ſubiũgit, In quibus verbis ὡς nomen ſupplendum eſt, niſi fallor, (vt ſæpe apud Ariſtotelem) & verbum ἐξέςω è ſuperioribus. Vel eſt ἀπαρέμφατον αὐτὶ προςακτικοῦ: quod vſitatum eſt Græcis, præſertim Ionibus, quorum lingua Plato aliquando vtitur, vt δίκαιον αὐτὶ τοῦ δίκαιος. Quanquam Atticorum eſt τὰ προςακτικὰ ſupplenda relinquere. Hæc ille: vbi quis diuerſa exiſtimare hæc duo poſſit, infinitiuum pro imperatiuo accipi, & imperatiuum ſupplendum relinquere. Sed de vna eadémque re à Budæo dicta exiſtimo: qui intellexerit, vbi verbum infinitiui modi pro verbo imperatiui modi ponitur, ibi cum infinitiuo ſupplendum imperatiuum relinqui, quòd infinitiuus ille ſit ἐλλειπτικὸς, vt eum paulo antè appellaui.

Verùm quum in omnibus quæ allata ſunt exemplis & omnibus propemodum quæ afferri poſſint, infinitiuus pro imperatiui ſecunda perſona vſurpetur: ſciendũ eſt & pro tertia alicubi vſurpari. vt in iſto Homeri loco, Il. ζ, ἡ ᾗ ξυνάγουσα γεραιὰς Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ, Οἴξασα κληῗδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο, Πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος Εἶναι ἐνὶ μεγάροις, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ, Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο, Καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ Ἤνις, ἠκέστας ἱερευσέμεν. Hîc enim infinitiui θεῖναι & ὑποσχέσθαι non ſunt pro ſecũda imperatiuorum perſona θὲς & ὑπόσχου: ſed pro tertia θέτω (vel potius θέσθω) & ὑποσχέσθω. Intelligendũ enim, θέσθω ἡ Ἑκάβη πέπλον, καὶ οἱ ὑποσχέσθω θυσίαν. Eſt porro & quiddam aliud de vſu infinitiui pro imperatiuo ſciendum, quod in iis quæ allata ſunt exemplis nõ ſpectatur: atque adeo rariſſimum eſt: quo magis Euſtathium nullam eius mentionem feciſſe miror. Quum enim infinitiuus qui pro imperatiuo ponitur, vel præſentis temporis vel aoriſti eſſe ſoleat, leguntur apud Homerum aliquot infinitiui futuri temporis, qui tamen eundem vſum habent: & quidem illo ipſo in loco vnde quædam exempla & præſentis & aoriſti infinitiui attuli: nimirum ex Odyſſ. κ. quum enim ibi præceſſerit κέλσαι & ἰέναι & ὀρύξαι & παλύνειν, (vt reliqua omittam) pro κέλσον & ἴθι & ὄρυξον & πάλυνε: ſequũtur infinitiui futuri temporis: Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη, Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρήν τ᾽ ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν. ſic etiam ἱερευσέμεν in verſu proximè ſequenti. Equidem de his non aliud habeo quod dicam, quàm obſeruatione digniſſimum eſſe hunc vſum futuri in infinitiuo qui imperatiui loco poſitus ſit: & ne ſuſpecta nobis exemplariũ hîc ſit fides, obſtare futurum ἐμπλησέμεν. Nam pro ῥέξειν quidem & pro ἱερευσέμεν facile eſſet reponere ῥέζειν & ἱερεύεμεν, at pro ἐμπλησέμεν quid reponi poſſet?

Venio ad alterum illum imperatiui vſum, quem Corinthus cum præcedente confundit. Affert enim locum in quo infinitiuum pro imperatiuo poſitum eſſe cenſet, quum potius optatiui fungatur officio. Is eſt in Ariſtoph. Acharnenſibus, vbi itidem ſcholiaſtes imperatiuum illum ſubaudiendum eſſe tradit. Sed imperatiui ſubauditio minimè prohibet quin optatiuum eſſe dicamus: ſic tamen vt quum infinitiuus pro optatiuo ponitur, aliud verborum genus ſubaudiendum ſit quàm quum pro optatiuo vſurpatur. Tale autem eſt δός. vt Il. η, Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν, ἢ Τυδέος υἱὸν, Ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης. hîc enim aptiſſimè ſubauditur δός. Itidémque in hoc voto Agamemnonis, Iliad. β, Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων, Μὴ πρὶν ἐπ᾽ ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον, Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα. Nam & hîc commodiſſimè ſubauditur verbum δός. Ideo autem hoc lubentius quàm aliud ſubaudio, quòd ipſemet Homerus, vbi eius ſermo eſt ἐντελὴς, illud adhibere orationi optatiuæ ſoleat. vt Iliad. κ, Δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐϋκλείας ἀφικέσθαι, Ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὅ κεν Τρώεσσι μελήσῃ. Sic certè & Iliad. γ, legimus, Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, Ἡμῖν δ᾽ αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι. Sic Callimachus initio hymni Dianæ, Δός μοι παρθενίην αἰώνιον ἄππα φυλάσσειν, Καὶ πολυωνυμίην. Attuli verò & ex ſoluta oratione exempla huius vſus imperatiui δὸς in meo Græcæ linguæ Theſauro. Sed hoc quoque obiter addo, Latinos, poetas præſertim, itidem verbo Da eſſe vſos. vt Naſo, ſimile Daphnes votum commemorans, (& ita quidem vt illum Callimachi verſum interpretari velle videatur) ita cecinit, Da mihi perpetua genitor chariſſime, dixit, Virginitate frui. Quibus ſubiungitur, --dedit hoc pater antè Dianæ. Sic apud Maronem, AEn. 6, túque ô ſanctiſſima vates, Præſcia venturi, da (non indebita poſco Regna meis fatis) Latio conſidere Teucros. Itidémque apud Flaccum Epiſt. l. 1, -- pulchra Lauerna, Da mihi fallere, da iuſtum ſanctúmque videri. Non dubium eſt autem quin libenter ita vſi ſint poetæ iſto verbo, vt Græcum illud δὸς imitarentur, vel potius exprimerent. In huiuſmodi ergo poetarum Græcorum locis verbum hoc potius quàm aliud vllum ſubaudiendum eſſe, vel potius nullum aliud quæri debere exiſtimo. Non ignoro alioqui Euſtathium in illo libri 2, loco, cum his verbis, Μὴ πρὶν ἐπ᾽ ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, alia etiam verba quæ ſubaudiri queant, afferre. dicit enim λείπει vel δὸς, vel ποίησον, vel εὔχομαι. Quod ποίησον illud ipſum

eſt quod

eſt quodà ſcholiaſte Ariſtoph. ſubaudiri eo in loco dixi quem Corinthus affert, qui ſcholiaſtē illum (vti dixi) ſequitur. Sed talē imperatiui ποίησον vſum cum infinitiuo, nō memini me vſquam obſeruare. Cęterùm Euſt. quum alibi illū infinitiuū qui imperatiui vice fungitur, vel Ionicum vel Atticum eſſe ſcribat, in dubio id relinquens: hunc tamen alterum, qui ponitur pro optatiuo, (quum enim εὐχῇ, id eſt voto, adhibeatur, quidni pro optatiuo poni dicemus?) Atticum eſſe tradit: non addens itidem vel Ionicum. τὸ δὲ σχήματι τῆς εὐχῆς (inquit in illum libri β, Iliadis locum) Ἀττικὸν κατὰ ἔλλειψιν. Eſt tamē hoc ſchemate vſus primarius linguæ Ionicæ ſcriptor Herodotus: ſi quidem ſcholiaſtæ illi credimus, ita ſcribenti, σημείωσαι δὲ ὅτι ἐστὶ καὶ παρὰ Ἡροδότῳ σχῆμά τι ὅμοιον εὐχῆς, ἐν ἱστορίᾳ ταυτῇ. Δαρεῖος εὔξατο ἀνθρώπῳ εἰς οὐρανὸν ἀφεὶς οἰστὸν, καὶ τὸν ἀέρα βαλὼν, ὦ Ζεῦ γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Extat autem hic locus pag. 207, meæ editionis. Sed alia lectio illic habetur, (ſicut & in omnibus vulgatis editionibus, necnon in quibuſdam vet. codicibus quibuſcum illæ partim à me partim ab aliis collatæ fuerunt) quam ſequendo, ſchema illud in eo loco non habebimus. Ibi enim eſt imperatiui modi verbum, hoc modo, ὦ Ζεῦ ἐκγενέσθω μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Dubitari tamen poteſt an memoria lapſus Euſtathius hunc locum ita ſcripſerit, an in eo quo vſus eſt exemplari ita ſcriptum inuenerit. Sed pro ἀνθρώπῳ non dubium eſt quin ἄνω apud eum reponendum ſit. Hoc quoque iis quæ dicta ſunt, addi debet: quoſdam eſſe locos vbi oratio initium habens per infinitiuum poſitum pro optatiuo, ſecus finitur, nimirum per optatiuum. vt Iliados β, Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων, Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι, Χαλκῷ ῥωγαλέον. Hic enim iſtis infinitiuis locum optatiuorum obtinentibus ſubiungitur λαζοίατο, quod imperatiui eſt modi: πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν.

Sciendum eſt præterea quoſdam etiam eſſe locos habentes hunc imperatiui pro optatiuo vſum, in quibus aliud quàm in præcedentibus ſubaudire verbum neceſſe ſit. vt Odyſſ. η, Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον, Τοῖος ἐὼν οἷός ἐσσι, τά τε φρονέων ἅ τ' ἐγώ περ, Παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, Αὖθι μένων. Hîc enim neque δὸς, neque ποίησον, neque εὔχομαι ſubaudiri cum infinitiuo poteſt, ſed aut ἐθέλοις aut aliud huiuſmodi verbum optatiui modi ſubaudiendum eſt.

Βόλιτον Attici dicunt ſine β, quod nos Βόλβιτον dicimus: videlicet κόπρον.

ARTIC. ſeu TMEM. LXI.

HAEC ex ſcholiaſte Ariſtophanis ſumit Corinthus. In hūc enim huius comici locum in Equitibus, Κἄγωγ' ὅτι δὴ 'γνων τοῖς βολίτοις ἠτιμημένος, Διηκοσίοισι βουσὶν ὑπερηκόντισα, (repoſui autē δὴ 'γνων pro δ' ἤγνων in priore verſu: de qua emendatione dicam vbi de ſynalœpha diſſeram) annotat, βολίτοις ſignificare τοῖς ἀπελέθοις. eſſe enim βολίτους τοὺς ἀπελέθους τῶν βοῶν. Et paucis verbis interiectis, Attici autem (inquit) ita dicunt abſque β, quod nos βόλβιτον dicimus. Affert etiam prouerbium, βολίτου δίκην: quod iactatum ait πρὸς τοὺς ἐπὶ μικροῖς δίκας ὑπέχοντας. quoniam Solonis lex puniebat καὶ τοὺς βόλιτον ὑφελομένους. Habetur verò nomen illud & in Acharnenſ. eiuſdem comici, Καὶ ταῦτα μέντοι νὴ Δί' ὥσπερ μ' ἐτρεφέτην Ἐν πᾶσι βολίτοις. Vbi itidem ſcribit ſcholiaſtes, Atticos appellaſſe βόλιτον quod tunc temporis vocabant βόλβιτον. Vult autem ibi ἐν πᾶσι βολίτοις dictum eſſe pro ἐν πάσῃ τρυφῇ, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς: atque ita eſſe loquutum παρ' ὑπόνοιαν. Heſychius quoque βολίτοις exponit per βολβίτοις, tanquam notius. Euſtathius tamen habet βόλιτον & βόβλιτον, non βόλβιτον. Sed eum quoque βόλβιτον ſcripſiſſe, & literis errore permutatis factum eſſe à librario βόβλιτον, credibile eſt. quum ipſe à βάλλω & nomine βολὴ (dixiſſem autē ego, à βολὴ verbali nomine τοῦ βάλλω) vocabulum βολεὼν deducat: quod Atticum itidem eſſe tradit: exponens κοπρὼν, ἤτοι κοπροβολεῖον: item, οὗ κόπρος δηλαδὴ ζώων βάλλεται, ἤγουν ῥίπτεται. Quibus ſubiungit, τοῖς βολεῶσι eſſe ἀκόλουθον καὶ τὸ βόλιτον ἢ βόβλιτον, ἐπὶ κόπρου νοούμενον. Veriſimile ex his eſſe puto vel potius conſtare quod dixi, eum videlicet non βόβλιτον ſed βόλβιτον ſcripſiſſe, vt apud cæteros legi videmus. Nec verò dubito quin βόλιτον & ipſe pro vocabulo Attico, at βόλβιτον pro recentiori habuerit: quāuis id nō addat: contentus dicere, βόλιτον eſſe ἀκόλουθον τοῖς βολεῶσι, pro ſignificationem illorum ſequi, ſeu ſignificatione cum illis conuenire. Hoc quoque obiter annotabo, illud κοπροβολεῖον quo exponit vocem κοπρὼν, ad linguam tunc vulgarem referendum videri.

Καὶ τὸ λέγειν ταυταγὶ ἀντὶ τοῦ ταῦτα. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει, ὄμνυμ' ἐπὶ τούτῳ πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς, Καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν ἔσται ταυταγί. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ, Ἄκουε λεὼ τοὺς ὁπλίτας νυνμενί.

Hæc in vno ex meis exemplaribus inter proximè præcedentem articulum LXI & ſequentem LXII, interiecta ſunt, tanquam ipſa per ſe articulum efficientia. Súntque ſcripta non alia manu, ſed eadē qua cætera. Atque adeo illa ipſa ſunt ad quæ lectorē remiſi quum articulū IIII,

Io.Grammatici tractarem. Sed antequam ad voces illas quarum exempla hîc afferuntur, veniam, de οὑτοσὶ aliquid dicam, de quo tum quum illa ſcriberem, ambigebam. Annotaui enim illic, epectaſin quæ fit in οὑτοσὶ, in tota declinatione (id eſt in omnibus caſibus) ſeruari: niſi fortè pluralis nominatiuus (qui & vocatiuus) exciperetur. At nunc minimè excipiendũ hunc nominatiuum eſſe affirmo: quòd apud Ariſtophanem eum inuenerim, cum alibi, tum in Acharnenſibus, Οὑτοιί σοι χαμαί· καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος. Quod autem de nominatiuo dicitur, idem & de vocatiuo intelligi debet. Sciendum eſt porro, ſicut οὑτοσὶ pro οὗτος, ſic etiam ἐκεινοσὶ pro ἐκεῖνος dici: eiúſque apud Lucianum quoque exempla extare, atque adeo genitiui fœminini ἐκεινησί. Quod verò ad ὁδὶ attinet, cuius inter alia mentio à me facta fuit in illo Io.Grammatici articulo, eius vſum habemus apud eundem illum comicum in Equitibus, ὁτιὴ τριήρης ἐστὶ χὠ κύων ταχύ. Et paulo pòſt, ὁτιὴ βότρυς τρύγωσιν ἐν τοῖς χωρίοις. Apud eundem habetur & ἐνθαδὶ in Acharn. ὅτ' ἐνθαδὶ Θέογνις ἠγωνίζετο. Et hæc quidem obiter: nunc ad illos Ariſtophanis locos venio in quibus ταυταγὶ & νυνμενὶ habemus. Extant certè loci illi in Auibus, eodem modo ſcripti, niſi quòd pro ἐπὶ τούτῳ ibi habetur ἐπὶ τούτοις. Sed & hoc animaduertendum eſt, verba illa, ἴσως ταυταγὶ, non ab eodem pronuntiari, ſed ab alio. In altero autem loco qui ſtatim ſequitur, (interiecto duntaxat vno verſu) non ἄκουε ſed ἀκούετε ſcriptum eſt. Et (quod magis pertinet ad id de quo nunc agitur) nõ νυνμενὶ vnico vocabulo ſed νῦν μενὶ duobus ſcriptum ibi habemus. Sed noſtri exemplaris ſcriptura autoritate Euſtathii niti poteſt, vtpote afferentis eodem modo νυνμενὶ vna voce: necnon νυνγαρὶ, vna itidem voce. quod etiam vocabulum ad confirmandam alterius ſcripturam adiumento nobis eſſe poteſt.

Atticum eſt etiam θέλει pro δύναται. vt Plato, τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν.

ARTIC. ſeu TMEM. LXII.

HVius vſus verbi θέλω ſeu ἐθέλω pro δύναμαι, exẽpla apud Hom. præſertim extant: vnde etiam vnum deprompſi in meo Theſauro linguæ Græcæ, Tomi 1, col. ſeu ſemipag. 1094, lit. E. Dubitari autem poſſet an Atticus hic etiã verbi ἐθέλω eſſet vſus, niſi apud Thucydidem quoque extaret, (cuius locum ibidem attuli) necnõ apud Platonem, ſi quidem Corintho credimus. nam Euſtathius illa ipſa verba afferens in exemplum, autoris nomen tacet. τὸ δὲ οὐκ ἔθελε τρέφειν (inquit) δηλοῖ μὲν τὸ οὐκ ἠδύνατο· καὶ ἔστι καὶ αὐτὸ γλυκύτητος, ὁμοίως τῷ, τὰ δὲ δένδρα οὐδέν με θέλει διδάσκειν. (Vbi etiam animaduerte hunc vſum exiſtimari habere γλυκύτητα) Verùm vt demus hæc eſſe Platonis, ſicut locum à me allatũ in Theſauro conſtat eſſe Thucydidis, alia non immeritò forſan aliquis exempla deſideret, antequam Atticum eſſe vſum illum fateri velit: quoniam nonnulli Attici ſcriptores aliqua ex Homero vel aliunde ſumpta, ſibi peculiaria habere potuerunt. Cæterùm pro hac verbi ἐθέλειν ſignificatione qua ponitur pro δύνασθαι, facere dicerem quod apud Gregorium legitur, nimirum τὸ ἀβούλητον eſſe numerandum inter ſpecies τοῦ ἀδυνάτου, niſi hoc reſtringendum eſſet. Iam verò quemadmodum οὐκ ἐθέλειν pro οὐ δύνασθαι vſurpatur, ita viciſſim οὐ δύνασθαι pro οὐκ ἐθέλειν poni ſciendum eſt. Cuius tamen ſignificationis exemplum ex ſolo Marco habere me fateor: cap. 5, καὶ οὐκ ἠδύνατο ἐκεῖ οὐδεμίαν δύναμιν ποιῆσαι. Hîc enim οὐκ ἠδύνατο eſt pro οὐκ ἤθελε, vel οὐκ ἐβούλετο: Non poterat pro Nolebat. Sed quod ita de Chriſto conuenienter & rectè dicitur, non itidem de eo qui ſimpliciter homo ſit, dici queat. Atque hæc pauca obiter.

Et pro recto accuſatiuum aſſumere.

ARTIC. ſeu TMEM. LXIII.

ACcuſatiui pro nominatiuo poſiti (id eſt, accuſatiui à parte anteriore poſiti pro nominatiuo à parte poſteriori) exempla magis frequentia & familiaria quàm hoc debuit afferre Corinthus: aut certè huic extremum locum dare: vt iis quæ præceſſiſſent veluti ſtrata lectori ad iſtud via eſſet. Multi enim in aliis exemplis atticiſmum vel prima fronte agnoſcere poſſent, qui fortaſſe in illo Ariſtophanis loco quem affert Corinthus, vix eum agnoſcerent. Sed vnde factum ſit vt Corinthus hoc exemplum potius quàm aliud attulerit, docebo vbi de hoc articulo dicendi finem faciam. Cæterùm quoniam huius Attici ſchematis exempla in Budæi commentariis extant, afferam primùm quæcunque ille de eo tradit, (ne quid alienum vendicare mihi velle videar) deinde iis multa quæ præterea de eodem dicenda videntur, adiungam. Poſtquam igitur attulit ex Ariſtotelis Φυσικῆς ἀκροάσεως libro 4, ὥστε τὸ λέγειν εἶναι τὰ γιγνόμενα τῶν πραγμάτων κύκλον, τὸ λέγειν ἐστὶ τοῦ χρόνου εἶναι τινὰ κύκλον: pro, λέγειν ἐστὶ τὸ εἶναι τινὰ τοῦ χρόνου κύκλον: ſubiungit, Interdum in huiuſmodi ſermonis ſtructura non tam dici poteſt perplexa conſtructio quàm variata, quum nomen à ſuo verbo ad aliud transfertur. vt Demoſthenes, ἑώρων γὰρ ἡμᾶς οἷα ἐσυκοφαντούμεθα ὑπὸ τούτων. id eſt, ἑώρων οἷα ἡμεῖς ἐσυκοφαντούμεθα. Et rurſus, καὶ αἰσθήσεσθε τούτους, ὅτι εἰσὶ βίαιοι καὶ ἀσελγεῖς ἄνθρωποι.

Plato De rep.lib.5, *γνώσεται τὸν Ἡσίοδον ὅτι τῷ ὄντι ἦν σοφὸς, λέγων πλέον εἶναί πως ἥμισυ παντός.* id eſt, *γνώσεται ὅτι Ἡσίοδος* &c. Idem Plato in Gorgia, *ποίους τούτους λέγεις λόγους ὦ Γοργία; ἆρα οἳ δηλοῦσι τοὺς κάμνοντας ὡς ἂν διαιτώμενοι ὑγιαίνοιεν;* vtrum eos dicis qui docent quánam victus ratione ægroti conualeſcere poſſint? Hunc etiam loquendi modum imitati ſunt Latini. Cæſar, Non hoſtem vereri, ſed rem frumentariam, vt commodè ſupportari poſſet, timere dicebant: *οὐ τοὺς πολεμίους φοβεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ τῆς σιτοπομπείας, μὴ οὐ συγκομίζεσθαι δυνηθῇ, δεδιέναι ἔφασαν.* Terentius in Eunucho, Virginem quam amabat, eam confeci vt potiretur ſine moleſtia. Idem ibidem, Scin' me in quibus ſim gaudiis? ſcis Pamphilam meam inuentam ciuem? Vtitur & Plautus ſæpius: à quo non multum abeſt illud Ciceronis pro Milone, Plebem & infimam multitudinem, quæ Publio Clodio duce fortunis veſtris imminebat, eam, quo tutior eſſet veſtra vita, ſe feciſſe commemorat vt non modò virtute flecteret, ſed etiam tribus ſuis patrimoniis deliniret. Sed illud pro Planco omnino ſimile, Neque verò quò te liberent aliqua culpa, quam tu vereris ne à te ſuſcepta videatur: ſed vt te ad curſum iſtũ tenendum quem à prima ætate ſuſcepiſti, cohortentur. Hæc ſunt quæ ab illo ſcribuntur.

Ego autem hoc primùm dico, quanuis cum multis verbis hic atticiſmus locum habeat, potiſſimum tamen cum tribus frequentẽ eſſe: nimirum cum *οἶδα* & cum *ὁρῶ* & cum *φοβοῦμαι*, (intelligens itidem cum iis quæ ſynonyma ſunt) ideóque ab his exemplis potius incipiendum eſſe cenſuiſſem. Et ad illud quidẽ primum quod attinet, quum ſæpe apud Ariſtoph. occurrat, aliquod eius exemplum à Corintho prætermittendum non fuit. Tale eſt certè apud Iſocratem in principio Encomii Helenes, *νῦν δὲ τίς οὕτως ὀψιμαθής ἐστιν ὅστις οὐκ οἶδε Πρωταγόραν καὶ τοὺς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον γενομένους σοφιστὰς, ὅτι καὶ τοιαῦτα καὶ πολὺ τούτων ἔτι πραγματωδέστερα συγγράμματα κατέλιπον ἡμῖν;* Hîc enim manifeſtum eſt dictum eſſe *τίς οὐκ οἶδε Πρωταγόραν καὶ τοὺς σοφιστὰς ὅτι κατέλιπον*, pro *τίς οὐκ οἶδεν ὅτι Πρωταγόρας καὶ οἱ σοφισταὶ κατέλιπον.* Adeóque cum hoc verbo recepta eſt iſta orationis ſtructura, vt eam & in Teſtamenti noui ſcriptis habeamus. vt Marci cap.1, itidémque Lucæ 4, *οἶδά σε τίς εἶ*, pro *οἶδα τίς σὺ εἶ.* Itidem Ioannis cap.5, *ἀλλ' ἔγνωκα ὑμᾶς ὅτι τὴν ἀγάπην τοῦ θεοῦ οὐκ ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς*, pro *ἔγνωκα ὅτι ὑμεῖς οὐκ ἔχετε.* Eodémque modo & Paulus, ad Cor.epiſt. 1, cap.vltimo, *οἴδατε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας;* pro *οἴδατε ὅτι ἡ οἰκία Στεφανᾶ ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας.* Secundum autem verbũ quocum frequentem hanc orationis ſtructuram eſſe dico, eſt *ὁρῶ*: cuius exemplum habuiſti iam ex Demoſthene. Ei autem addere potes iſtud ex Xenophonte, *ἀναβ.* lib. 4, pag.199, meæ editionis, *ὡς ὁρᾷ τὸν Καλλίμαχον ἃ ἐποίει.* Tertium autem eſt *φοβοῦμαι*, ſeu *δέδια*, & quæ ſynonyma ſunt. (ſicut etiam Latini ſtructuram hãc cum iis præſertim verbis quæ ſignificationem illam habent imitantur) Huius verò exempla vel vnus Thucydides ſuppeditare multa poteſt: è quibus duo duntaxat proferam. Vnũ eſt lib.2, pag. 70, meæ editionis, in principio, *δείσαντες οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Ἀριστέα, μὴ αὖθις σφᾶς ἔτι πλέω κακουργῇ διαφυγών.* Hîc enim iungitur accuſatiuus *Ἀριστέα* participio *δείσαντες*: cui' accuſatiui loco, vtẽdo ſermone qui hoc Atticũ ſchema nõ haberet, deberet eſſe nominatiuus præcedẽte particula *μή*: hoc modo, *δείσαντες οἱ Ἀθηναῖοι μὴ ὁ Ἀριστεὺς σφᾶς ἔτι πλέω κακουργῇ διαφυγών.* Alterũ autẽ, vbi *φοβούμενοι* (quod illi *δείσαντες* eſt ſynonymũ) in eadem ſermonis forma vſurpauit, extat circa finem l. octaui, *φοβούμενοι οὖν αὐτὸν διὰ τοῦτο τὸ ἔργον μή ποτε καὶ περὶ σφᾶς τι παρανομήσῃ.* Itidem enim hîc manifeſtũ eſt dictũ eſſe *φοβούμενοι αὐτὸν, μή ποτε παρανομήσῃ*, pro *φοβούμενοι μή ποτε αὐτὸς παρανομήσῃ.* Interpres tamen hunc locũ ita vertit vt atticiſmũ hunc non animaduertiſſe videri poſſit: quem tamen ab eo ignoratũ non fuiſſe loci alterius interpretatio teſtatur.

Ad exempla autem Latinorum ſcriptorum quod attinet, (id eſt, exempla huius atticiſmi à Latinis Græcos imitantibus vſurpati) in iis quæ paulo antè allata fuerunt verum eſſe comperitur quod dixi: nimirum eos tali orationis ſtructura cum iis præſertim verbis vti quæ ſignificationem verbi *φοβοῦμαι* habent. Ita enim Cæſar, Non hoſtem vereri, ſed rem frumentariam, vt commodè ſupportari poſſet, timere dicebant. Quum alioqui dicendum fuiſſet, Sed ne res frumentaria commodè ſupportari non poſſet, timere dicebant. (Eſtque interim obſeruandus hic vſus verbi Timere, qui alioqui verbo Vereri dari potius ſolet: quum videlicet dicitur, Vereor vt hoc fieri poſſit, pro Vereor ne hoc fieri poſſit. Eodem enim modo hîc Timere vſurpatum eſt. Nam verbum Vereri quod præcedit, cum accuſatiuo hoſtem iungitur) Idem & in illo Ciceronis loco ſpectandum nobis proponitur, Quam tu vereris ne à te ſuſcepta videatur: pro, Quæ ne à te ſuſcepta videatur, vereris. In quo tamen loquendi genere per relatiuum, minus hic atticiſmus quàm in illo Cæſaris loco aliiſque ei ſimilibus ſentitur. At in quodam eiuſdem Ciceronis loco multo euidentius conſpicitur, vbi dicit, Noſſe aliquem quis ſit, pro Noſſe quis ſit aliquis: ſicut Græcos frequentiſſimè vti verbo *εἰδέναι*, paulo antè docui. At locus hic Terẽtii à Bud. allatus, Virginẽ quã amabat, eam cõfeci vt potiretur ſine moleſtia, non video quid cum illo atticiſmo cõmune habeat. Contrà autẽ apertè expreſſus eſt in iſto eiuſdẽ comici loco, in Andria, Obſerues filium quid agat. (quod exemplum cum illo Xeno-

phontis conuenit, ὡς ὁρᾷ τὸν Καλλίμαχον ἃ ἐποίει) Nec dubito quin plura ex comicis Latinis & huius atticiſmi & aliorum ſiue atticiſmorum, ſiue (vt generalius loquar) helleniſmorum exempla quàm ex aliis ſcriptoribus colligere quis poſſit. Quinetiam eos eſſe exiſtimo qui primi (vtpote Græca Latinè reddentes) illa orationis ſchemata imitari auſi fuerint.

Ne autem interim loci illius Ariſtophanici quem Corinthus affert, oblitus eſſe videar, aliquid de eo quoque dicendum eſt. Ac primùm ſciendum eſt abundare hîc duas primas voces, deeſſe autem articulũ τοὺς ante βροτούς: ſi quidem vulgatarũ Ariſtoph. editionũ lectionẽ ſequamur. (quum alioqui ille articulus τοὺς abeſſe poſſe videatur) ita enim ibi leguntur hi verſus, Δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς Οἰχόμενον εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν. Sed quod ad voces illas attinet ſuperuacaneas, ὡς τὸ, puto fuiſſe à Corintho poſitas nõ vt verbis ipſius Ariſtophanis præfigerentur, tanquam ex eorum numero eſſent: ſed perinde acſi diceret, Quale eſt iſtud. Ita enim grammatici plerunque vſurpant voces iſtas, ὡς τὸ, quum locum quempiam in exemplum eius quod dixerunt, afferre volunt. Quum tamen præceſſerit, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν ὄρνισιν, ne hoc quidem modo vllum vſum habere voces illæ exiſtimandæ ſunt. Cæterùm à ſcholiaſte eo in loco, huius atticiſmi (quem ille ἀττικὸν σχῆμα vocat) admonemur. Ideo autem ibi potius quàm aliis pleriſque locis admonet, quòd alioqui non ita facilè vt alibi deprehendi poſſit. At Corinthus locum in quem primum incidit habentem hoc ſchema à ſcholiaſte annotatum, eum arripuit: vt non amplius mirari debeamus hunc potius quàm alios infinitos ab eo allatum fuiſſe.

Iam verò vt in tali ſtructura orationis qualem præcedentes loci habent, accuſatiuus ab anteriori parte ponitur pro nominatiuo qui à parte poſteriori poni deberet, ita obſeruaui quoſdam in quibus viciſſim pro accuſatiuo qui præcedere deberet, nominatiuus ſequitur. Xenophon ἀναβάσεως lib. I, pag. 148 & 149, meæ editionis, ὥστε ὥρα λέγειν ὅ,τι τίς γινώσκει ἄριστον εἶναι. Equidem quicunque diligenter locum illum conſiderauerit, (vt mihi diligenter expendẽdus erat dum illud Xenophontis opus prælegerem) fatebitur dictum eſſe ὥρα λέγειν ὅ,τι τίς γινώσκει, pro ὥρα λέγειν τινὰ ὅ,τι γινώσκει: & quidem accipiendo τινὰ pro ἕκαστον, vt alibi. quod & ipſum obſeruatione digniſſimum eſt. Talis eſt orationis ſtructura in hoc eiuſdem loco in Sympoſio, ἀλλ' οὐδείς σοι, ἔφη, ἀντιλέγει, τὸ μὴ οὐ λέξειν ὅ,τι ἕκαστος ἡγεῖται πλείστου ἄξιον ἐπίστασθαι. Itidem enim hîc dictum eſt τὸ μὴ οὐ λέξειν ὅ,τι ἕκαστος ἡγεῖται, pro τὸ μὴ οὐ λέξειν ἕκαστον ὅ,τι ἡγεῖται.

Pro κεράμβην, κοράμβην dicunt, atque hoc meritó: quia dicunt ab hac τὰς κόρας ἀμβλύνεσθαι.

ARTIC. ſeu TMEM. LXIIII.

VEreor ne Corinthus mentem eius ex quo hæc ſumpſit, (quicunque is ſit) non aſſequutus fuerit. tantum enim abeſt vt κοράμβη, ſeu κοράμβλη, (de qua ſcriptura paulo pòſt dicam) Atticum eſſe vocabulum credam, vt Græcum eſſe nihilo magis putem quàm alia permulta quæ paſſim apud eos qui etymologias tradunt, inueniuntur. Quemadmodum enim quum legimus, μεταίχμιον dictum eſſe quaſi μεσαίχμιον, & μεσόδμη quaſi μεσοδόμη, & ἄσταχυς quaſi σίταχυς: quum legimus apud Platonem εὐφροσύνη dictum quaſi εὐφεροσύνη, (vt alia pleraque omittam) neque μεσαίχμιον, neque μεσοδόμη, neque σίταχυς, neque εὐφεροσύνη in Græcorum vocabulorum numero ponimus, ſed ad declarandam etymologiam ficta eſſe fatemur: ita illud κοράμβη, vel potius κοράμβλη, (nam hoc pro illo repono) minimè Atticum ac ne Græcum quidem vllo pacto eſſe arbitror: ſed aliquem huius etymum patefacere nobis volentem, ſcripſiſſe κεράμβη dictum fuiſſe quaſi κοράμβλη: quoniam τὰς κόρας ἀμβλύνει.

Atticorum etiam, dicere τοῦ θράσους, & τῆς ἀναιδείας, pro ὢ τοῦ θράσους, & ὢ τῆς ἀναιδείας.

ARTIC. ſeu TMEM. LXV.

EXemplum quod ex Ariſtophanè affert, (in quo addendum eſt βασιλεῦ poſt Ζεῦ, ex ipſo comico) nullo modo conuenit cum eo quod tradit: quum in eo minimè relinquatur ſubaudiendum aduerbium, ſed præfigatur cum vocatiuo. Sic tamen vt diuerſum ſit ab eo quod cum illis genitiuis ſubaudiri ait. illic enim ὢ ſcribitur: at hîc, nimirũ ante vocatiuum Ζεῦ, non ὢ ſed ὦ: & quidẽ rectè vtrobique. In iis tamen editionibus huius opuſculi quæ vulgaribus lexicis Græcolatinis adiunctæ ſunt, differentia iſta minimè obſeruata fuit: ſed vtrobique ὦ ſcriptum eſt: nimirum ante genitiuum τοῦ θράσους, ſicut & ante vocatiuum Ζεῦ. At verò ante genitiuum τῆς ἀναιδείας poſitum eſt φεῦ. Ita enim ibi ſcriptum eſt, Atticorum etiam dicere, τοῦ θράσους, & τῆς ἀναιδείας, pro ὦ τοῦ θράσους, & φεῦ τῆς ἀναιδείας. Cæterùm huius ἐλλείψεως exẽpla rara ſunt: ideóque addere aliquod Corinthus debuit. Ego vnum ex Xenophonte habeo: Pæd. lib. 2, ἐνταῦθα δὴ ἐκεῖνος πάνυ ἀνιαθεὶς δῆλος ἐγένετ'· καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτὸν, τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν

κληθέντα δεῦρο τυχεῖν. Imitans autem Gregorius hoc ſchema ellepticon (quod an Atticum ſit nondum mihi ſatis liquet) dixit in libro qui περὶ θεολογίας inſcribitur, τῆς παχύτητος, pro ὦ τῆς παχύτητος, & τῆς ἀναιδείας pro ὦ τῆς ἀναιδείας.

At verò genitiui præfixum habentes aduerbium ὦ, cum tali vocatiuo qualis eſt ille Ζεῦ, frequenter occurrunt, non apud illum comicum duntaxat, vel alium eiuſmodi ſcriptorem, ſed & apud eos qui ſoluta oratione vſi ſunt: præſertimque eos qui dialogos ſcripſerunt. Sic Lucianus dixit, ὦ Ζεῦ τῆς ἐναντιότητος. Tale eſt apud Platonem De republica lib. 6, (omiſſo aduerbio ὦ) Ἄπολλον, δαιμονίας ὑπερβολῆς. Iocoſè autem Ariſtophanes in Acharnenſibus hoc ſchemate vſus eſt, dicens ὦ 'κβάτανα τοῦ σχήματος. Ita enim ibi legi debet, non ὦ 'Βάτανα.

Et vti participiis pro nominibus.

ARTIC. ſeu TMEM. LXVI.

IN eo ipſo Ariſtophanis loco vnde exemplum hoc deprompſit Corinthus, extat aliud non minus vel potius magis idoneum. Eſt enim ille verſus quem affert, primus comœdiæ quæ ranarum nomine inſcripta eſt, Εἴπω τι τῶν εἰωθότων ὦ δέσποτα. Secundus verò eſt hic, Ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι. Ideo autem hoc exemplum magis idoneum quàm illud eſſe dico: quoniam minus commodè vti nomine potuiſſet poeta loco participii εἰωθότων quàm loco participii θεώμενοι. Nam pro θεώμενοι quidem in promptu erat θεαταί, (ſi verſus admiſiſſet) quo alibi ſæpe vtitur: at pro εἰωθότων non facilè fortaſſis æquè commodum nomen vſurpare potuiſſet. Neque certè minus receptum eſt (non dico apud Atticos ſcriptores duntaxat, ſed & apud alios quoſlibet) dicere εἰωθότα vel εἰθισμένα, (ſicut & Latini dicunt Conſueta vel Solita, participio vtentes) quàm συνήθη. Nam illud nomen quod Corinthus affert, nimirum ἔθιμα pro εἰωθότα ſeu εἰθισμένα, planè eſt ἀσυνήθες. Ideóque ſcholiaſtes Ariſtophanis, vnde hic illud excerpſit, non dicit εἰωθότων eſſe pro ἐθίμων, ſed pro εἰθισμένων: quum tamen alioqui ſubiungat eſſe μετοχὴν ἀντὶ ὀνόματος: id eſt, participium vice nominis. Sed quum ipſemet participium participio exponeret, miror eum non in alia voce potius quàm hac iſtum participii vſum annotaſſe. Sunt alioqui pleraque alia participia quæ huius vſus exemplum confirmare poſſint: è quibus eſt οἱ παιδεύοντες pro οἱ παιδευταί. Sed nonnulla etiam participia eſſe ſciendum eſt quæ loco nominum vſurpare cogimur, vtpote quibus (ab eadem quidem origine deriuatis) deſtituti ſumus. Cuiuſmodi eſt ἐρώμενος, item ἐρωμένη. & apud poetas οὐλόμενος.

Et Homerus, Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.

Paſſiuum hoc participium in eorum numero poni fortaſſe queat quæ nomina participialia quidam Latini grammatici appellarunt: quæ videlicet quum participiorum formam habeant, atque adeo participia ſint, nominum tamen officio potius quàm participiorum funguntur. Cuiuſmodi ſunt in Latino ſermone Circunſpectus & Conſideratus: ex quibus prius illud reſpondet omnino Græco περιεσκεμμένος. Ab huiuſmodi autem participiis talem vſum habentibus fiunt & aduerbia: vt περιεσκεμμένως, Circunſpectè. Sed & à nonnullis quæ alioqui non itidem illum vſum præſtant: vt πεφυλαγμένως pro Cautè, & ἐπισταμένως pro Scitè: quum alioqui vix πεφυλαγμένος pro Cautus & ἐπιστάμενος pro Scitus inueniri poſſint.

Atticorum etiam πλεῖν pro πλέον: & κᾆτα, & πώμαλα, ac ἦ δ' ὅς.

ARTIC. ſeu TMEM. LXVIII.

AD πλεῖν quod attinet, frequentem eius apud Ariſtophanem vſum eſſe conſtat. Legimus enim initio Auium, Ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια. vbi ſcholiaſtes craſin hanc vocis πλέον in πλεῖν Atticam eſſe tradit. Apud eundem comicum in Ranis, πλεῖν ἢ μύρια. Ibidem, Ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω, Πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι. Sciendum eſt autem & in voce δεῖν huiuſmodi craſin inueniri, (ſi ita nominanda ſit, ex illo ſcholiaſtæ loco) pro δέον. Cuius hoc ex Iſocrate exemplum affertur, in Panathenaico, ἀλλὰ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως τυγχάνω φερόμενος, δεῖν προςτιθέναι τὸν τῶν προειρημένων ἐχόμενον, παντάπασι πόῤῥω γεγονότα τῆς ὑποθέσεως. Sed quanuis idem craſεως genus ſit, huc tamen minimè pertinere putet quiſpiam: ſed potius in eadem claſſe ponendum eſſe in qua & δοκεῖν, quod pro δοκοῦν itidem ponitur, quum tamen non itidem craſis illa in eo fiat.

Κᾆτα autem nihilo magis eſt Atticum quàm κᾄπειτα. Vt enim κᾆτα pro καὶ εἶτα, ſic κᾄπειτα pro καὶ ἔπειτα dici manifeſtum eſt. Non fuit igitur potius illius vocabuli quàm huius facienda mentio: ſed nec horum amborum potius quàm aliorum quorundam, quæ ſcriptores Atticos verſantibus occurrere ſolent.

Πώμαλα aduerbium eſt negandi vim habens, pro οὐδαμῶς. ſed apud comicos potius quàm alios ſcriptores vſitatum eſſe arbitror. Apud Ariſtophanem quidem certè non paucis in locis legi conſtat: pro quo Latini comici dicebant Minimè gentium.

Ἤδη ὅς verò, particulæ ſunt iis præſertim qui dialogos ſcribunt vſitatæ: vt Platoni frequentes eas eſſe videmus.

Et ponere ἢ ſuperuacuum.

ARTIC. ſeu TMEM. LXIX.

QVid Corintho in mẽtem venerit vt diceret Atticorum eſſe vti particula ἢ ſuperuacanea, & quidem huic Ariſtophanis loco illum pleonaſmum ineſſe putaret, ne ſuſpicari quidem poſſum. Hoc certè ex ipſo Ariſtophanis ſcholiaſte non habet, ſicut pleraque alia, in quibus huius comici teſtimonio (id eſt, exemplo ex aliqua eius comœdia petito) vtitur. Quòd ſi in verſibus quos affert vacare particula iſta dicenda foret, non minus certè de aliis qui ibi præcedunt & eandem habent, ſentiendum eſſet. Præcedit enim, Ἢ ςάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει, μηδ᾽ εὔκολός ἐστι πολίταις. Et verſu vno interiecto, Ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται, Ἢ προδίδωσι φρούριον ἢ ναῦς, ἢ τἀπόρρητ᾽ ἀποπέμπει Ἐξ Αἰγίνης: & duobus verſibus interiectis ſequuntur illi verſus in quibus particulam ἢ abundare tradit. Loquutus autem & ſuprà fuerat de huius particulæ pleonaſmo, articulo XXXVI, ſed in loco Thucydidis quem ibi affert, aliquam pleonaſmi vmbram vidiſſe dici fortaſſe poterat, at hîc ne vmbram quidem vidiſſe dici poteſt.

Item ληρεῖς ἔχων & παίζεις ἔχων, Atticum.

ARTIC. ſeu TMEM. LXX.

IN vno ex meis vet. exemplaribus, multa hîc adiunguntur. Totus enim hic articulus ita ibi ſcriptus eſt, Καὶ τὸ ληρεῖς ἔχων καὶ τὸ παίζεις ἔχων, Ἀττικόν. Σοφοκλῆς, Καὶ μὲν ὡς κυρεῖς ἔχων· ἢ τοῦ ἔχων παρέλκοντος, ἢ τοῦ ῥήματος ἀντὶ μετοχῆς καὶ τῆς μετοχῆς ἀντὶ ῥήματος λαμβανομένων· ὡς ἀνωτέρω εἰρήκαμεν. ἀντὶ τοῦ ἔχεις καὶ ὑπάρχεις ληρῶν. ὃ καὶ αὐτὸ Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ληρεῖς ἐστι. Dicit autem ὡς ἀνωτέρω εἰρήκαμεν, id eſt, vt ſuperius diximus: quum tamen nullum hac de re verbum in præcedentibus habeamus. Equidem quod hîc de duplici expoſitione iſtius atticiſmi dicit, planè nouum mihi eſt. neq; enim alii (quod ſciã) de illo aliud tradunt, quàm habere participium ἔχων ſuperuacaneũ. Sed videamus tamẽ an linguæ Græcæ cõſuetudo vllo modo quod à Corintho dicitur admittere poſſit: vt nimirum in hoc loquendi genere poſſit etiam verbum pro participio, & viciſſim participium pro verbo poſitum intelligi. Equidem ſi dicamus ληρεῖς ἔχων eſſe pro ἔχεις ληρῶν, & ἔχεις exponamus ὑπάρχεις, (vt ille exponendum cenſet, quum dicit, ἀντὶ τοῦ ἔχεις καὶ ὑπάρχεις ληρῶν) huius vſus verbi ἔχειν exemplum me deſiderare dicam, neque huic expoſitioni prius quàm allatum aliquod fuerit, acquieſcam. Satius verò fuerit interim (vix enim vſquam inuentum iri puto) cum aliis omnibus grammaticis participium illud ſuperuacaneum eſſe fateri: vt certè in τὸ νῦν ἔχον vel ipſe Corinthus hoc fateatur neceſſe eſt. quum altera illa expoſitio, etiamſi in locis illis præcedentibus locum haberet, aliiſque eiuſmodi quibus adhibetur ἔχων, at hîc minimè recipi poſſet. Cæterùm quanuis habeamus hîc duntaxat ληρεῖς ἔχων & παίζεις ἔχων, & κυρεῖς ἔχων, iungi tamen & aliis verbis hoc participium ſciendum eſt. Dicitur enim itidem φλυαρεῖς ἔχων, quod illi ληρεῖς ἔχων ſimile eſt. Sed & κυπτάζεις ἔχων inuenitur. Illud quidem ληρεῖς ἔχων in Ariſtophanis Ranis habetur: at φλυαρεῖς ἔχων (quo ſignificant itidem Nugaris) dixerunt cum alii tum Plato. Sed alicubi cum accuſatiuo iungitur hoc verbum, in iſto etiam pleonaſmo. vt apud illum in Gorgia, ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων; vbi non diſplicet iſta interpretatio, Quos (malum) calceos deblateras? Quum verò dicunt παίζεις ἔχων, ſignificant, Irrides, Illudis: éſtque hoc Atticiſmo in ſuo etiam Dorico ſermone vſus Theocritus, (quod obſeruatione dignum eſt) ſed παίσδεις Doricè dicens pro παίζεις: idyllio quod Κυνίσκας ἔρως inſcribitur, Παίσδεις ὤγαθ᾽ ἔχων· ἐμὲ δ᾽ ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα Ὑβρίσδει. vel ἐκμαίνει, vt ſcholiaſtes legiſſe videtur. Poteſt tamen hîc παίζεις ἔχων exponi etiam Iocaris. At in illa irridendi ſeu illudendi ſignificatione apertè accipitur in iſto Luciani loco, in Icaromenippo, Περὶ δὲ ἐμοῦ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; Τίνα, ἔφην, δέσποτα, εἰ μὴ τὴν εὐσεβεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; Παίζεις ἔχων, ἔφη. hîc enim accipitur pro Irrides, Illudis. At κυπτάζεις ἔχων apud eundem illum comicum legitur in Nubibus, Χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

Eodem autem modo quo ἔχων hîc vacat per pleonaſmum Atticum, ita etiam nomen ἔνη vacare interdum apud Atticos, ſcribit Ariſtophanis ſcholiaſtes, in quendam Acharnenſium locum: ſed nihil tamen commune hic nominis pleonaſmus cum illo participii pleonaſmo habere videtur.

Pro πνεύμονα, πλεύμονα dicunt: & pro νίτρον, λίτρον: & pro ἀπογγίαν, ἀπογγιαί.

ARTIC. ſeu TMEM. LXXI.

QVod hîc de mutatione literæ ν in λ ſcribit Corinthus, alii quoque nobis teſtantur: at quod de accẽtu ſedem ſuam mutante in nomine ἀπογγία ab eo ſcribitur, (quod certè illis quę

ad mutationem literæ pertinent, minimè intermiſcendum erat) neſcio quonã alio teſte confirmari poterit. De illa quidem certè mutatione literæ ν in λ, ita Euſtathius: Si, inquit, pro μεζαμάνια ſcribatur μεζαμάλια, fuerit χηματισμὸς Atticus. Attici enim pro ν interdum ponunt λ. vt quum pro νίτρον & πνεύμων dicunt λίτρον & πλεύμων. vt oſtendit comicus quoque, vbi dicit ψεῦδολίτρου κονίας, item πλεύμονων αὐτῆς ψεται. His autem ſimile eſt νεογιλόν. nam & hîc λ pro ν poſitum eſt: quum νεογιλὸν vocetur τὸ νεωστὶ γινόμενον, & quod magis vſitatè dicitur νεογνόν. Quinetiam γάλα (inquit) dicitur quaſi γανα, διὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ γανοῦσθαι.

Ad illum autem vocem ϖογγία quod attinet, tãtum abeſt vt aliquo teſtimonio id quod de accentu dicit, confirmare poſſim, nimirum Atticos ſcribere ϖογγιαν quum alii ſcribant ϖογγίαν: vt contrà apud Ariſtophanem vtranque ſcripturam, apud alios autem illam potius quam Atticis tribuit inueniam.

Item defectiuè iurare: vt μὰ τὸν, non addendo θεὸν, Atticum eſt.

ARTIC. ſeu TMEM. LXXIIII.

HOc, vt pleraque alia, ex Ariſtophanis ſcholiaſte mutuatur: qui in hunc illius comici locum ex Ranis, Μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ᾽ ἂν εἴ τις ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων, ἐπεθύμησα, annotat quæ ſequuntur: ἐλλειπτικῶς ὀμνύει. additque, hunc morem priſcis fuiſſe vt interdum nomen dei per quem iurarent non adderent: idque reuerentiæ cauſa: atque hoc iuriſiurandi genere vti ſolitos quum vellent ἐπευφημίζεσθαι. ſolitúmque eſſe Platonem ita iurare. Extat hæc iurandi forma in Anthologia Græcorum epigrammatum, aliquot locis. vt lib. 3, pag. 206, meæ editionis, Οὐ μὰ τὸν, οὐδὲ Λύκωνα παρήσομεν. quod epigramma illic ἄδηλον (id eſt incerti autoris) eſſe traditur, quum ſit Diogenis Laertii.

Et accipere extrinſecus verbum ἐστί.

ARTIC. ſeu TMEM. LXXV.

AN ſit Attica hæc verbi ſubſtantiui ſubauditio, dubitari poteſt: ſubaudiri quidem certè manifeſtum eſt. Sic autem & Odyſſ. δ legimus, Εἴπου ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. Vix certè ex aliquo ſolutæ orationis ſcriptore Attico talis ſubauditionis exemplum afferri poſſe exiſtimo.

Pro μυῤῥίνας, μυρσίνας dicunt: & pro συρίζειν, συρίττειν.

ARTIC. ſeu TMEM. LXXVI.

FAlſum videri quod de literæ ρ in σ mutatione traditur, oſtendi iam ſuprà. Sed iis quæ dicta fuerunt, addi & hoc poſſit: ex quibuſdã vocabulis quæ Attica eſſe cõſtat, patere, tantum abeſſe vt Attici literam ρ ex quibuſdam vocibus expulerint, vt potius ei locum in quibuſdam primi dederint. E quibus eſt (vt omittam ea quorum mentio facta fuit ſuprà) nomen κόῤῥη. hoc enim nemo Atticum eſſe pro κόρση, vel neſcit, vel negat. præſertim quum etiam peculiarem quandam ſignificationem vnà cum peculiari ſcriptura Attici ei tribuerint. καὶ τὸ κατὰ κόῤῥης δὲ τύψαι λινά, (inquit Euſtath.) τὸ κατὰ κόρσης, ἤτοι κροτάφου, ἐστὶ παρ᾽ Ἀττικοῖς δὲ κόῤῥη ἡ γνάθος. Ex eodem numero eſt etiam θαῤῥὸς pro θαρσὸς: quod θαῤῥὸς apud comicum aliquot locis extat. οἱ δὲ παλαιοὶ (inquit idem ſcholiaſtes) τὸν τοιοῦτον θαρσὸν, καὶ θαῤῥὸν λέγουσιν, οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον δηλαδὴ· ἐν οἷς καὶ ὁ κωμικός. Reſpondeat igitur Corinthus vel aliquis pro eo, quinam illi Attici ſint qui μυρσίνας quàm μυῤῥίνας dicere maluerint, quũ alioqui θαῤῥὸς nõ θαρσὸς habeamus apud comicum omnium ἀττικώτατον, Ariſtophanem: κόῤῥη autem non ſolùm apud Ariſtophanem, ſed apud Demoſthenem quoque atque alios legamus. Denique tantum abeſt vt literam ρ vitaſſe dicantur Attici, vt in iis etiam locis vbi vnicum erat, alterum aſciuerint. vt in ἔῤῥεξε & κατέῤῥεξε pro ἔρεξε & κατέρεξε, ſi eidem ſcholiaſtæ credimus. Sciendum eſt autem, in meo veteri codice, (id eſt, in vno ex meis vet. codicibus) multo plura exempla afferri Atticæ mutationis literæ σ in ρ. ita enim ibi ſcriptum eſt, Τῷ σ ἀντὶ τοῦ ρ χρῶνται, τὸ θαῤῥαλέον, θαρσαλέον λέγοντες· καὶ τὸ ἄῤῥεν, ἄρσεν· καὶ τὸ Τυῤῥηνός, Τυρσηνός· καὶ τὸ θαῤῥὸς, θαρσὸς· καὶ τὸ μυῤῥίνας, μυρσίνας. Atqui hoc vocabulum θαῤῥὸς, illud ipſum eſt quod Atticum eſſe modò probaui. De ἄῤῥεν autem & ἄρσεν, & θαῤῥαλέον ac θαρσαλέον, necnon de μυῤῥίνη & μυρσίνη, dictum fuit à me ſuprà, quum quẽdam Ioannis Grammatici articulum eadem de re ſcriptum examinarem. Sed iis quæ ibi ſcripſi, hoc adiicio: quum conſtet primam & antiquiſſimam vocum illarum ſcripturam eſſe per ρ & σ, (vt vel ex Homero patet, in iis quidem certè quarum vſus apud eum extat) etiamſi cunctæ apud cunctos ſcriptores Atticos inuenirentur literis illis ρ & σ ſcriptæ, non tamen dicendũ eſſet eos ſcripturam priſtinam mutaſſe ex ρρ in ρ & σ, ſed potius illam retinuiſſe.

Et pro συρίζειν, συρίττειν.

Συρίττειν, non συρίζειν, legitur quidem apud Demoſthenem & AEſchinem, alióſque quos in Atticorum ſcriptorum numero ponendos eſſe conſtat: ſed & apud alios qui lingua communi vſi ſunt, inuenitur.

Et pro ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν.

In illo veteri codice ſcriptum eſt, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦσι λέγεσθαι. Fateor quidem, in quibuſdam vocibus huius mutationis literæ δ in τ, exemplum ſpectari: ſed mutationem hanc eſſe Atticam, & his vocabulis illud eſſe annumerandum, non facilè mihi Corinthus perſuaſerit. Equidem, vt poſſet quis affirmare Atticos in illo vocabulo literam vnam in aliam mutaſſe, primùm hoc certò ſciẽdum eſſet quæ prima & vera ſit eius ſcriptura: quum verò hoc niſi ex eius origine cognoſci nequeat, de hac autem grammatici certent, & adhuc ſub iudice lis ſit, quid nobis de illo ſtatuendum vel quid affirmandum putamus?

Et κολόκυντα pro κολοκύνθη.

Exemplum ex Ariſtophane in eodem illo exemplari adiectum eſt, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις. Eſt autem ex Nubibus huius comici depromptum: cuius integer verſus eſt hic, Νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις.

Pro κναφεῖον, γναφεῖον dicunt.

ARTIC. ſeu TMEM. LXXVII.

DIcere nequimus γναφεῖον eſſe Atticorum, non κναφεῖον: quin dicamus itidem γναφεὺς Atticum eſſe, non κναφεύς. Hoc verò γναφεὺς Atticæ linguæ potius quàm κναφεὺς adſcribere non poſſumus, quin itidem γνάπτω potius quàm κνάπτω adſcribendum illi eſſe dicamus. Quòd ſi altius aſcendere libeat, ad κνάω perueniemus, ex quo κνάπτω factum videtur. Quum autem non iam γνάω quoque per γ, ſed tantùm κνάω dicatur, primam & deriuationi conſentaneam ſcripturam eſſe dicendum eſt κνάπτω. An autem poſtea Attici potius quàm alii γνάπτω pro κνάπτω, & γναφεὺς pro κναφεύς, itidémque γναφεῖον pro κναφεῖον dixerint, vix certò ſciri poteſt, quum hæc per γ ſcriptura non minus apud eos qui lingua communi vſi ſunt, inueniatur. Quid verò quòd Ariſtoph. ſcholiaſtes planè contrarium ſentit, nimirum literam κ hîc Atticæ, at γ communis linguæ eſſe?

Et pro κεφαλαλγίαν, κεφαλαργίαν.

Contrarium habent ambo mea vet. exemplaria: videlicet κεφαλαλγίαν pro κεφαλαργίαν. ſed huic lectioni altera præferenda eſt: vel potius illam non hanc, omnino ſequi neceſſe eſt. Quomodo enim Corinthus κεφαλαλγίαν Atticum eſſe diceret, non κεφαλαργίαν, quum contrà paſſim apud eos qui communi lingua vtuntur, non κεφαλαργίαν ſed κεφαλαλγίαν reperiamus? Hoc certè conſtat, ſi Attici κεφαλαλγίαν dicerent, nulla literæ mutatione hôc in vocabulo vterentur, ſed eodem ipſum modo ſcriberent quo cæteri: ideóque minimè Atticis vocibus annumerari hæc debuiſſet. Verùm ſi κεφαλαργία pro κεφαλαλγία dicebant Attici, non dubium eſt quin itidem κεφαλαργὴς pro κεφαλαλγής, & κεφαλαργικὸς pro κεφαλαλγικὸς, & κεφαλαργῶ pro κεφαλαλγῶ dixerint. Apud Xenophontem tamen inuenio κεφαλαλγὲς, non κεφαλαργές: lib. 2, ἀναβ. pag. 165, meæ editionis, circa finem, καὶ ἦν καὶ παρὰ ποτὶ, ἡδὺ μὲν, κεφαλαλγὲς δέ. Et paulo pòſt iterum, ἦν γὰρ σφόδρα καὶ τοῦτο κεφαλαλγές. (At in Flor. editione non ſine fœdo & graui errore legitur vtrobique καὶ φάλαγγες pro κεφαλαλγές: quia φάλαγγος paulo antè facta fuerat mentio. cuius errorem editiones Germanicæ quæ meam præceſſerunt, ſequutæ ſunt) Neque verò eſt quòd de hac ſcriptura dubitemus, quum Athen. lib. 14, locum illum afferens, eodem pacto ſcribat. Sed quoniam ſi κεφαλαργία dicendum eſt ei qui Atticè loqui velit, itidem ποδαργία & γλωσσαργία dicendum fuerit, de his quoque nominibus diſſeram. Dicuntur ergo ποδαργία quoq; & γλωσσαργία Attica eſſe: ſed nullũ tamen huius ſcripturæ ſatis idoneum teſtimonium reperi: huius ſcripturæ inquam, tanquam quæ Attica ſit. Fateor tamen γλωσσαργία pluribus in locis extare quàm ποδαργία. Legimus enim illud γλωσσαργία apud Athenæum, necnon apud ſcholiaſtem Sophoclis. Quin & Luciani Lexiphanes, qui curioſiſſimè Atticas ſcripturas ſeu pronuntiationes conſectatur, γλωσσαργίαν dicit. Habemúſque itidem γλώσσαργον ἦθος apud Etymologum & Suidam. At ποδαργία non memini me alibi legere quàm apud quempiam exemplum mutationis literæ λ in ρ afferentem. Quòd ſi apud eos quos Attica dialecto vſos eſſe conſtat, certa & conſtans ſcriptura illa eſſet nominis γλωσσαργία, eandem in altera illa voce ideo non ſeruatam fuiſſe putarem, nequis ad adiectiuum πόδαργος ſeu ποδάργης ſubſtãtiuum illud referret, (quum alioqui ποδαργία ſignificare deberet pedum pernicitatem, ſequendo illorum adiectiuorum ſignificationem: non autem pedum dolorem) Sed nihil minus quàm conſtans ſcriptura illa reperitur. Ecce enim, apud ipſum Euripidem (quem quis Atticum eſſe negabit?) non γλωσσαργίαν ſed γλωσσαλγίαν legimus, cum alibi, tum in hoc Medeæ loco, Ἀλλ' ὥστε νηὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον Ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν Τὴν σὴν στόμαργον ὦ γύναι γλωσσαλγίαν. Vnum eſt profectò quod hanc ſcripturam valde ſuſpectam mihi reddit: neque immeritò. Quum enim rationi conſentaneum eſſe videatur vt in illis vocibus mutationem literæ λ in literam ρ factam fuiſſe dicamus, non cõtrá: (quis enim has voces à nomine ἄλγος accipere literam il-

lam λ negauerit?) & ita ſchol. Ariſtophanis de ἀργαλέος loquens, (de quo abundè in Theſauro meo diſſerui) velit dictum eſſe pro ἀλγαλέος: ſicut ποδαργία pro ποδαλγία: Euſtathius tamen contrà vult literam ρ in λ eſſe mutatam. (quod cum altera illa lectione conuenit quam in vtroque meorum exemplariũ haberi teſtatus ſum) Tradens enim κρίβανος eſſe dictum quaſi κρῆς βαῦνος, paucis interiectis addit, ὃν καὶ κλίβανον διὰ τοῦ λ φασὶν, ὁμοίως τῷ κεφαλαργία, κεφαλαλγία. (At Ioannes Grammaticus in illo quoque nomine literam λ in ρ, non ρ in λ, mutatam eſſe ſcribit, in vltimo ſui opuſculi articulo: de illa quidem certè deriuatione minimè cogitans, vel illam fide dignam non exiſtimans) Neque verò hîc tantùm ſed & aliis aliquot locis hoc tradit Euſtathius: in quorum vno affert & aliud quod literam ρ in literam λ commutauerit, videlicet ἀμέλγω. Sed quàm rationi conſentaneum eſt ἀμέργω dictum prius fuiſſe quàm ἀμέλγω, tã rationi repugnat, κεφαλαργία & ποδαργία priora eſſe quàm κεφαλαλγία & ποδαλγία. (vt apparet ex iis quæ modò dixi. rationi enim repugnare dico quod etymologiæ ſuæ repugnat) ideóque minimè debuit, vel potius non potuit Euſtathius mutationem quæ fit in illo verbo, mutatione horum nominum confirmare. Quid igitur hac de re tandem dicendum eſt? Equidem de mutatione iſta nihil certi afferri poſſe, apertè ex iis quæ dicta ſunt, oſtendiſſe mihi videor: ſed hoc multo etiam minus certum eſſe dico, Atticæ dialecto illam acceptam ferri debere. Atque adeo qũum ſciamus quoſdam vbique eo linguæ vitio laborare vt has literas permutent, (potius tamen ρ in λ mutantes quàm cõtrà) cur talem mutationem Atticis peculiarem eſſe dicemus? Alioqui etiam quòd & φύτλη & φύτρη dictum ſit, quòd vnus idémq; imperator ab aliis Μέσθλης, ab aliis Μέσρης appellatus fuerit, Atticæ illi mutationi adſcribendum itidem foret. Atqui hoc dicere, quid aliud quàm nugari, quid aliud quàm ineptire eſſet?

Atticum etiam, pro obliquis, nominatiuis vti.

ARTIC. ſeu TMEM. LXXVIII.

DIxerim potius in hoc Ariſtophanis loco velut interruptum eſſe orationis curſum, vt interdum contingit nos vel properantes vel aliud cogitantes orationi noſtræ finem principio conſentaneum non dare. (Quæ autem in familiari ſermone vſuueniunt, ea & in comico itidem locum habere ſcimus) Credibile eſt enim hũc poſt πτερώσας aliquid voluiſſe addere: perinde acſi diceret, Siquis πτερώσας Cleocritum, hoc faciat: ſed imperfectum id relinquentem, ſubiunxiſſe, Αἴροιεν αὖραι &c. Velim alioqui id mihi à Corintho aliis exemplis confirmari, nimirum Atticum eſſe nominatiuis pro obliquis ita vti. Neque tamen, ſi non admitteretur quod dixi, εἴ τις πτερώσας dicendum eſſet accipi pro τινὸς πτερώσαντος, potius quàm pro εἴ τις πτερώσαι.

In ως aduerbia qualitatis, in ον finiunt.

ARTIC. ſeu TMEM. LXXIX.

ADditur duobus illis quæ hîc habentur, & tertium, προσῆκον, in vno ex meis vet. exempl. quod itidem pro προσηκόντως poni ibi annotatur. Quinetiam illis exemplis additur aliquid generale, nimirum eos nominibus aduerbiorum loco vti. Claudıtur enim ille articulus his verbis, ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιρρημάτων χρῶνται. Fidem autem à me derogari ei quod hîc traditur, docui quum articulum XIII Io. Grammatici examinarem.

Proprium ipſorum & in α purum deſinenses accuſatiuos maſculinos, à rectis in ευς factos, per η proferre: vt pro Εὐρυσθέα, Εὐρυσθῆ: Τυδέα, Τυδῆ.

ARTIC. ſeu TMEM. LXXX.

LEgimus tamen accuſatiuum Εὐρυσθέα apud eos etiam qui alioqui ſermone Attico vſi exiſtimantur, itidémque Τυδέα. Dici autem Τυδῆ (quod & de Εὐρυσθῆ intelligendum eſt) non per contractionem ex Τυδέα, ſed per apocopen ex Τυδῆα factam, docui ex autoritate τῶν τεχνικῶν, in articulo XXIX Io. Grammatici.

Atticorum & pro τὸ φυῆ, ὑγιῆ, τὸ φυᾶ & ὑγιᾶ dicere: & pro Εὐβοέα, Πειραιέα, Εὐβοᾶ & Πειραιᾶ dicere.

ARTIC. ſeu TMEM. LXXXI.

ACcuſatiui huius Εὐβοᾶ exemplum aliquod deſidero, quod minimè ſuſpectum eſſe poſſit. Nam Πειραιᾶ quidem dici fateor pro Πειραιέα, itidémque Πλαταιᾶ pro Πλαταιέα, (quinetiã accuſatiuus pluralis affertur ab Euſtathio & Πλαταιέας & Πλαταιᾶς) ſed neſcio quid durius ſentire ſibi videntur aures in accuſatiuo illo Εὐβοᾶ quàm in his Πειραιᾶ & Πλαταιᾶ. Atque adeo minimè in exemplum ab aliis affertur accuſatiuus ille, quod ſciam. Hinc fit vt de eo velim ἐπέχειν tantiſperdum idoneo teſtimonio confirmatum videro.

Contractionibus copioſè vtuntur.

ARTIC. ſeu TMEM. LXXXIII.

GRæcus datiuus ſynalœphis debuit retineri, aut certè alio quàm illo vocabulo reddi: quum tamen ſatis aptum vix inueniri poſſe fatear. Aduerbium quoque quod redditum eſt aduerbio copioſè, aliter potius interpretatus fuiſſem. ſonat enim propriè, Ad ſatietatem vſque: vt dictum eſt in articulo xv Ioannis Grammatici. Vt autem illic habetur aduerbium ἀεὶ (quod eſt Semper) ante aduerbium κατακόρως, ita etiam hîc legitur in vno meorum exemplarium. Cæterùm quoniam ſynalœphes vſus, qui reuera frequentiſſimè occurrit, (aut ſynaliphes, vt ſcribendum cenſet Euſtathius) multiplex atque varius eſt: de quo tamen loquuti ſunt ſparſim Ioannes Grammaticus & Corinthus, vt multo plura dicenda reliquerint, illis quidem certè qui eum plenè perſequi velint: hoc ego ſi non præſtare omnino, at plurima ſaltem iis quæ ambo tradiderunt, adiicere, operæpretium eſſe exiſtimaui. Huius enim varii vſus ſynalœphes cognitio & iis qui Græcè ſcribere volent, magno adiumento futura eſt, & iis qui Græcos ſcriptores verſabunt, valde profutura. Siquidem & quaſdam voces, ſub ſynalœphe alioqui velut abſconditas, facilius indagabunt, & eas in quibus per ſynalœphen commiſcendis librarius errauerit, emendabunt. Quoniam autem Ioannes Grammaticus & Corinthus non vno in loco de hoc ſchemate, ſed ſparſim (vt modò dixi) egerunt, vtriuſque verba in vnum locum collecta, iis quæ dicturus ſum, præfigenda eſſe cenſui. Quanuis enim non vbique ad ſynalœphen pertinere dicant eas ſeu craſes ſeu ſynæreſes quarum exempla afferunt, ad eam tamen omnes poſſe referri ne illi quidem negarent. Hæc ſunt igitur eorum verba.

IOANN. GRAM. qui & PHILOPONVS.

ARTIC. VI. *Synalœphæ Atticorum ſunt propriæ: vt* τῷ ᾽μῷ, *pro* τῷ ἐμῷ: *ſic* ἔρχομ᾽ ἔχων *pro* ἔρχομαι ἔχων.

ARTIC. XV, *Synalœphis ad ſatietatem vſque vtitur. nam pro* τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον: *&* *pro* τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον *dicit.*

ARTIC. XVII, ου *pro* οε *vſurpat, quum dicit* τοὔνδυμα *&* τοὔγκλημα *&* τοὔπος, *pro* τὸ ἔνδυμα, *&* τὸ ἔγκλημα, *&* τὸ ἔπος.

CORINTHVS.

ARTIC. LI, ου *pro* οε *vtuntur: velut quum dicunt* τοὔνδυμα, *&* τοὔγκλημα, *&* τοὔμπαλιν, *pro* τὸ ἔνδυμα, *&* τὸ ἔγκλημα, *&* τὸ ἔμπαλιν.

ARTIC. LXXII, *Atticum etiam eſt elidere, ſimúlque vti craſi. vt* οὐ γὰρ μοὔστιν, *pro* οὐ γάρ μοι ἐστιν. *Eliditur enim* ι, *& per craſin coaleſcunt* ο *&* ε *in* ου *diphthongum. vt quum pro* ἐχχεύσοες, ἐχχεύσους, *& pro* τοῦ ἐστι, τοὖστι *dicunt, elidentes* ε.

ARTIC. LXXXIII, *Synalœphis ad ſatietatem vſque vtuntur. nam pro* τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον *dicunt, &* ὦναξ *pro* ὦ ἄναξ, *&* ὤνθρωπος *pro* ὦ ἄνθρωπος.

Hæc ſunt quæ illi de hoc ſchemate tradiderunt: niſi quòd apud Corinthum in vltimo articulo alterum meorum exemplarium tribus illis exemplis θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, & ὦναξ pro ὦ ἄναξ, & ὤνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος, hæc addit, ὥριστος pro ὁ ἄριστος, & τὠμῷ pro τῷ ἐμῷ, & ἡμή pro ἡ ἐμή, & ἔρχομ᾽ ἔχων pro ἔρχομαι ἔχων. Antequam autem ad ea veniam quæ his adiecturum me ſum pollicitus, duo de hoc ſchemate præfari volo: vnum, de vera eius appellatione, alterum de variis eius generibus. Vera eius appellatio (ſi Euſtathio credimus) eſt συναλιφή, pro συναλοιφή: adeo vt ſynaliphe nobis non ſynalœphe vocanda ſit. Eius verba ſunt, in quendam locum libri ζ Iliadis, Τὸ δὲ ἀλείφω, παρὰ τὸ ἀλέω, καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀλέαν, ὅ ἐστι θερμασίαν, ἐπενθέσει τοῦ ι. ὅπερ ἐστὶν ὅτε μονάζει, ἐκδραμόντος ἐν ταῖς ἐκ τοῦ ἀλείφω παραγωγαῖς τοῦ φυσικοῦ ε. γίνεται δὲ αὐτὸ οὐ μόνον ἐν τῇ συναλιφῇ τῇ δηλούσῃ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων. Quibus ſubiungit, Ea enim quæ ex verbo ἀλείφω fiunt nomina, ſi quidē habeant π τ, retinent diphthongum: vt ἀλειπτὸν, ἀνήλειπτον, ἀναπάλειπτον: at ſi habeant φ, ſolo ι ſcribuntur: vt ἀνηλιφὴς ναῦς, non ἀλιφεῖσα πίσσῃ: & πισσαλιφὴς, ἡ πεπισσωμένη. Quoniam autem ἄλειφαρ, ſiue ἄλειφα, abſque ρ, minimè compoſitum eſt vt hæc, & vt illud συναλιφὴ, ideo thematis diphthongum retinet. Fieri alioqui ἀλοιφὴ & ἀλοιμὸς ex verbo ἀλείφω, alibi declaratū fuit. Hæc illa ſunt quæ de huius ſchematis appellatione, ſeu de vera huius vocabuli ſcriptura doctiſſimus ille ſcholiaſtes tradit: cuius tamen loci nonnulli συναλοιφὴ etiam habent, præſertímque in prima commentariorum parte: id eſt, in ea quæ in primos verſus 4, libri 1, ſcripta eſt. vt pagina 19, vbi de iſtis Homeri verbis Iliadis diſſerit, -- αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι. Hoc, inquit, ſi ita legatur κατὰ συναλοιφὴν, (quibus verbis κατὰ συναλοιφὴν opponit ἀσυναλείπτως. quod grammaticū verbum obiter notandum eſt) productam habet primam nominis ἑλώρια ſyllabam. Legimus apud eundem pag. 302, in principio, ἡ δὲ Μαντίνεια, Μαντινέη μὲν παρ᾽ Ὁμήρῳ, ἰωνικῶς εἴρηται· δὲ (φασὶ) καὶ Μαντίνη κατὰ συναλοιφὴν, ὡς Ζέλεια Ζέλη. Fieri igitur poteſt vt ipſemet Euſtathius

nondum deprehenſo vulgari in ſcribendo illo nomine errore, ita ſcripſerit: quum alioqui Romana commentariorum eius editio, ac præſertim eorum qui in quinque libros ſeorſum & ante reliquos editi fuerunt, ſatis fideliter exemplaris ſeu exemplarium ſcripturas exhibere nobis videatur. Quinetiam quòd video eandem ſcripturam habere eius in Dionyſium commentarios, (in quorum tamen editione exemplarium multorum collatione adiutus fuit pater meus) & eos prius ſcriptos fuiſſe conſtat quàm illos in Homerum, facit vt non facilè de ſententia illa dimoueri poſſim. Afferam autem vnum ex illis Dionyſii commentariis exemplum, quòd alium etiam vſum præſtare nobis poterit, vt poſtea docebo. Id extat initio pag. 144, illius edit. patris mei, ὅτι ἐν τῷ, Ἀλλ᾽ ὁπότ᾽ Ἀρμενίων ὀρέων προπάροιθεν ὁδεύσῃς, νοοῦμεν ἐκ τῆς συναλοιφῆς, ἤγουν ἐκ τοῦ κουφισμοῦ, ψιλοῦσθαι τῆς Ἀρμενίας τὴν ἄρχουσαν. Verùm ſiue librariis accepta ferēda ſit hæc vulgarem errorem ſequens ſcriptura, ſiue (quod potius credo) ipſiuſmet Euſtathii eſſe putanda ſit, illum nondum animaduertentis, hoc conſtat, non συναλιφὴν ſed συναλοιφὴν apud alios omnes inueniri. Omnes autem intelligo qui in manus meas peruenerunt: ſiue lexicographi ſint, ſiue ſcholiaſtæ, ſiue aliam grammaticæ partem tractauerint. Ideóque ſi prouerbialis illa regula vſquam locum habere poſſet, communem errorem ius facere, hîc certè haberet. Verùm hac de re dictum ſit hactenus. Poſſunt autem qui ex Euſtathio allati fuerunt loci non ſolùm ad oſtendendam duplicem huius vocabuli ſcripturam nobis prodeſſe, ſed ſimul etiam duorum eius generum exempla ſuppeditare, vt aliquāto pòſt declarabo. Quinetiam quid hac voce ſignificetur, ex iiſdem locis cognoſcere poſſumus. Eſt enim obſeruandum in illo quem primum ex hoc ſcholiaſte attuli loco, eum dicere voce hac συναλιφὴ craſin & ſynæreſin indicari: in eo autem quem ex commentariis in Dionyſium addidi, συναλιφὴν ab eo alio nomine κουφισμὸν appellari. Sed quoniam Tryphonem grammaticum de ſynaliphes (ſeu ſynalœphes, vt ille vocat) variis generibus fuſius quàm alium quenquā eorū qui extant diſſeruiſſe exiſtimo, ea etiam quæ ab illo traduntur, proferam, Συναλοιφὴ (inquit) ἐστὶ δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος (ſed repono μετὰ φωνήεντος) ἕνωσις, καταβολῇ τόνων. Id eſt, Synalœphe eſt duarum ſyllabarum cum conſonante vnio, ſeu coaleſcentia, deiectione tonorum. Fit autem (ſubiungit ille) ſeptem modis, quorum tres quidem ſunt ſimplices, per θλίψιν, per craſin, per ſynęreſin: quatuor autem compoſiti, per thlipſin & craſin, per thlipſin & ſynæreſin, per craſin & ſynæreſin, per thlipſin & craſin & ſynæreſin. Per thlipſin, vt ἐπ᾽ ἐμὲ, pro ἐπὶ ἐμέ: Per craſin, vt τἀμὰ, pro τὰ ἐμά: Per ſynæreſin, vt Νηρῆδες, pro Νηρηΐδες: Per thlipſin & craſin, vt κἀγὼ, pro καὶ ἐγώ: Per thlipſin & ſynæreſin, vt ἐμουποδύνει pro ἐμοὶ ὑποδύνει: Per craſin & ſynæreſin, vt ὡπόλος pro ὁ αἰπόλος: Per thlipſin & craſin & ſynæreſin, vt ἐν τᾀθιοπίᾳ, pro ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ. Ex his Tryphonis verbis quum ſynaliphen multis modis fieri appareat, in iis latius declarandis eundem quem ille ordinem ſequar: & ſiqua exempla ſint quę ad nullum illorum generum referri poſſe videantur, extremum iis locum dabo.

PRIMVM genus ſynaliphes ſeu ſynalœphes ab eo allatū, quod per θλίψιν fieri tradit, omniū longè frequentiſſimū & apud quoſlibet ſcriptores eſt vſitatiſſimū. Eſt nāq; hæc θλίψις ea quæ fit per notulam quàm grāmatici ἀπόστροφον appellant, & quidam inter προσῳδίας numerant: ſed haud ſcio quàm rectè. Propriè enim (non inutilis autem hæc diſquiſitio fuerit) tres duntaxat προσῳδίας habent Græci, (Latini accentus appellarunt) ὀξεῖαν, βαρεῖαν, περισπωμένην. Neque certè vllum ex veteribus grammaticis latius appellationem illam extendiſſe arbitror. At recentiores ea comprehendere voluerunt & quæ peculiaribus nominibus, πνεύματα, χρόνους, πάθη vocauerunt. ambos enim ſpiritus, tenuem & aſperum, ambas lineas χρόνων indices (quas ideo χρόνους nuncuparunt) longam & breuem, quinetiam apoſtrophum, & τὸ ὑφ᾽ ἓν (pro quo perperam ſcribunt ὑφέν: non intelligentes ἐλλειπτικῶς dici ὑφ᾽ ἓν, pro ὑφ᾽ ἓν μέρος τοῦ λόγου) necnon hypodiaſtolem illa complexi fuerunt: quæ tria poſtrema quidam peculiari nomine πάθη appellarunt. Moſchopulus autē in ſua grāmatica (non illa cuius editiones typographicæ extāt, ſed alia quæ olim ex bibliotheca regis in manus meas venit) ſibi plus aliis videtur ſapere quòd ſeptē tātùm προσῳδίας enumeret tāquam quæ κυρίως ſint προσῳδίαι, id eſt propriè. nam τὴν ἀπόστροφον & τὴν ὑφὲν (ita enim & ibi ſcriptum eſt, pro ὑφ᾽ ἓν) necnon τὴν ὑποδιαστολὴν, non propriè ſed per catachreſin eo nomine vocari tradit. Deinde ſibi valde in ſuis nugis placens, hanc rationem affert cur tres illæ προσῳδίαι hoc nomine appellari aliter non poſſint quàm καταχρηστικῶς. Quoniam (inquit) aliæ quidem προσῳδίαι ex literis fiunt. Siquidem litera Λ in duas partes ſecta, ποιεῖ ὀξεῖαν καὶ βαρεῖαν: litera Θ in tres partes ſecta facit μακρὰν, βραχεῖαν, & περισπωμένην: litera Η in duas partes ſecta, facit δασεῖαν καὶ ψιλήν. In ea autem grammatica quæ edita eſt, decem προσῳδίαι ſtatuuntur. Verùm vt ad apoſtrophum redeam, frequentiſſima omnium & apud quoſlibet ſcriptores vſitatiſſima eſt illa ſynalœphe quæ θλίψιν habet per illam apoſtrophi notam. dicitur enim ἀπόστροφος eſſe ſignum ſeu nota ἐκθλίψεως φωνήεντος ſeu φωνηέντων, id eſt eliſionis vocalis ſeu vocalium. Alii ſignum ſeu notam reiectæ vocalis appellant. Eſt autem nota hæc, pars circuli dextera, quæ ad

caput conſonantis ponitur, non ſupra illam, ſed e regione: vt quum ſcribo φέρ' αὐτὸν pro φέρε αὐτόν. Quum autem quæ vocales & quæ diphthongi per apoſtrophum elidi ſoleant, ex grammaticis diſcere vnuſquiſque poſſit, ad eos lectorem remittam. Tantùm de hoc admonebo, (quoniam eorum nonnulli prætermiſerunt) vbi ſequẽs vocabulum à vocali aſpirata initium habet, pro tenui ſcribi aſpiratam, vel potius tenuem in aſpiratam quæ ei reſpondet, mutari. vt ὑφ' ἡμῶν, pro ὑπὸ ἡμῶν. Idq; fieri nonnunquam & vbi inter voces illas hypodiaſtole opus eſt: quòd apoſtrophus inter duas voculas ponatur, quarum vna ad vnum verbum, altera ad alterum fertur. vt, ἴστε γὰρ δή που τοῦθ', ὅτι τῶν τριηράρχων οὐδεὶς ἔστ' ἀτελής, Demoſth. in orat. πρὸς Λεπτίνην. Sic aliquanto pòſt, ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι πλείστῳ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων ἡμεῖς ἐπεισάκτῳ σίτῳ χρώμεθα. Et (quod magis mirandum eſt) fit eliſio nonnunquam & ante vocem quæ per parentheſin ponitur: quum tamen ſublata voce illa nullum eliſio locum habere queat. Exemplum habes in iſto Xenophontis loco, Pæd. lib. 1, pag. 5, in fine, γενόμενος δ', ἔφη, καὶ σὺ γνώσῃ ὅτι ἡδέα ταῦτά ἐστιν. Mirum enim non immeritò alicui fuerit, ſcribi δ' ἔφη cum eliſione, non autem integrè δὲ ἔφη, quum verbum hoc ἔφη ſit velut παρείσακτον, vtpote per parentheſin (quam vocant grammatici) poſitum: ideóque non eius ſed potius particulæ καὶ quam præcedit, ratio habenda fuiſſe videatur. Sed contrà ita ſcribitur vt dempto verbo illo, mutanda ſimul ſcriptura ſit: & non iam δ' eliſione facta per ſynaliphen, ſed ἀσυναλείπτως ſcribi δὲ neceſſe ſit: hoc modo, γενόμενος δὲ καὶ σὺ γνώσῃ, &c. Hoc autem in cauſa eſt & hîc & pleriſque in locis huiuſmodi cur parentheſεως notam meæ editiones non habeant: quam alioqui ad leuandum labore lectorem diligenter aliis locis adſcripſi. Apud comicos & tragicos interdum perſona vna ſermonem ſuum voce eliſionem paſſa finit, ſequente ſermone alterius. vt apud Ariſtoph. in Ranis, Ποῦ ποῦ 'στ'. Ξ. ὅποθεν. Cæterùm aliquando duæ eliſiones, contiguæ, id eſt in contiguis vocabulis, inueniuntur, non tantùm vbi tenues retinentur, ſed etiam vbi (ſicut modò dictum fuit) in aſpiratas tranſeunt: vt διαφορηθῆναί θ' ὑφ' ἡμῶν apud Ariſtophanem. Quum autem vocabulum in quo contingit hanc tenuis mutationem in aſpiratam fieri, duas tenues habet, vtraque mutatur. vt νύχθ' ὅλην, pro νύκτα ὅλην. Interdum verò & bina ſynalœphe ſeu ſynaliphe in vno eodémque fit vocabulo: vt in hoc verſu, Epigramm. lib. 4, Ὤνθρωφ' ἱλάσκου πλατίον ἑζόμενος. ſed de illo genere ſynaliphes quod in fronte huius vocabuli fit, dicendum poſtea erit. Hoc addo, ſcripturam illam ex ſynaliphe profectam, in compoſitione etiam retineri. vt καθ' ἅπαξ, & in compoſitione καθάπαξ: ſic καθ' ἅπερ, itidémque in cõpoſitione καθάπερ, cum θ. Quinetiam in verbis mutatio hæc ſeruatur. vt καθορῶ compoſito ex κατὰ & ὁρῶ: ſic καθοπλίζω, ex κατὰ & ὁπλίζω. eodémque modo in iis quæ cum ἀπὸ vel ὑπὸ vel ἐπὶ vel κατὰ vel μετὰ per compoſitionem iuncta ſunt.

Hoc præterea ſciendum eſt, (quod omittere non debuerunt grammatici) retrahi accentum propter hanc vocalis eliſionem, quæ fit per ſynalœphen, ſeu per apoſtrophum, vt alii loquuntur. (Quia enim huic eliſioni apoſtrophus interuenit, ideò ſunt & qui factam per apoſtrophũ eliſionem appellent: quum alioqui per ſynalœphen facta dicatur, generalius loquendo) Exempla autem huius retractionis accentus in encliticis vocabulis frequentia ſunt. vt in verbo ἐστί: hoc in loco Demoſthenis, oratione quæ πρὸς Λεπτίνην inſcribitur, ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι τῶν τριηράρχων οὐδείς ἔστ' ἀτελής. Si enim verbum illud ſubſtantiuum ſynalœphen ſeu ſynaliphen paſſum nõ foret, ſcribendum eſſet οὐδείς ἐστιν ἀτελής. Itidémque pro ἐμὲ interdum ἔμ' inuenies, accentu eandẽ ob cauſam retracto. Sic γαλήν' pro γαλῆνα videbis in quodam Euripidis verſu quem afferam pag. proximè ſequẽte. At in præpoſitionibus diſyllabis non retrahitur accentus niſi quum ponuntur per anaſtrophen: ſed etiamſi integrè ſcribantur, non minus eam fieri ſciendum eſt: (præſertim tamẽ in παρὰ) ſcimus enim dici ἐμοῦ πάρα, pro παρ' ἐμοῦ: necnon ἐμοῦ μέτα, pro μετ' ἐμοῦ. ſic ἐμοῦ ὕπερ pro ὑπὲρ ἐμοῦ. Atque adeò vtuntur hac accentus retractione tum potius quum præpoſitio eſt integra quàm quum eliſionem paſſa eſt. veluti ἐμοῦ πάρ' ἐδέξατο. inuenitur enim in quibuſdam libris παρ' in huiuſmodi locis abſque accentu ſcriptum. quod & de aliis diſyllabis præpoſitionibus intelligendum eſt. Verùm ex his vna potiſſimùm excipitur, nimirum διά. ideo enim non retrahi accentus exiſtimatur, quòd cùm accuſatiuo Δία coincideret. Fuerunt tamen qui & apud Heſiodum initio ἔργων ſcripſerint, ἔννεπ' δί', accentu ita retracto. Quam ſcripturam quanuis parum probem, (vt etiam paucorum exemplarium autoritate niti exiſtimo) hoc tamen dico, ſi ob eam tantùm rationem reiiceretur quòd cum accuſatiuo Δία poſſet coincidere, (vtor enim lubẽter hoc grammaticorum verbo, vt ſi Græcè dicatur συνεμπίπτειν) itidem πάρα pro παρὰ reiici poſſit & μέτα pro μετὰ, quòd etiam pro πάρεστι & μέτεστι duo illa πάρα & μέτα accipi cõſtet. Idémque & de ἔπι pro ἔπεστι dicendũ eſt.

Neque hoc prætereundum eſt, eliſionem per apoſtrophum, præcedente vocali, eſſe in carmine potius quàm in ſoluta oratione receptam. vt ἔγχε' ἔχοντες, pro ἔγχεα ἔχοντες, in iſto Homeri verſu, Il. ε, Οἳ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες. Sic in iſto, qui extat eodem libro, Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Vbi obſerua etiã duas ſynaliphas in duobus contiguis

tiguis vocabulis, quarũ & antea memini. Sunt certè in carmine quàm in proſa frequentiores.

De hoc quoque monendus eſt mihi lector, de quo eum à grammaticis nõ admoneri ſcio: nimirum ex iſtis ſynalœphis quę per apoſtrophum fiunt, quaſdam raras eſſe; ac præſertim eas vbi diphthongi αι vel οι eliduntur. Ac ne ſimplices quidem vocales ſemper elidi putandum eſt: nam eas modò elidi, modò integras manere, in locis alioqui ſimilibus, videmus. Exempla ex multis vel potius infinitis pauca proferam. Legimus apud Thucydidem, lib.1, pag.112, meæ editionis, οἰκοῦσι δ' ἐν μιᾷ τῶν νήσων οὐ μεγάλῃ· καλεῖται δὲ Λιπάρα. vbi habes ſynaliphen: at nõ item in his verbis proximè ſequentibus, τὰς δὲ ἄλλας ἐκ ταύτης ὁρμώμενοι γεωργοῦσι. Sic ſtatim pòſt, νομίζουσι δὲ οἱ ἐκείνῃ ἄνθρωποι: & paucis verbis interiectis, κεῖνται δὲ αἱ νῆσοι αὗται. Quum alioqui ſtatim pòſt habeamus, ξύμμαχοι δ' ἦσαν Συρακουσίων. &, τεμόντες δ' οἱ Ἀθηναῖοι τὴν γῆν. In pagina autem quæ illam cõſequitur, habes itidem ἀσυναλείπτως, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξύμμαχοι: & aliquanto pòſt, ἑξήκοντα δὲ ἐς Μῆλον καὶ δισχιλίους ὁπλίτας. Quibus verbis hæc ſubiungun tur, ἐστρατήγει δὲ αὐτῶν Νικίας ὁ Νικηράτου. Et ſtatim pòſt, οὐδὲ ἐς τὸ αὐτῶν ξυμμαχικὸν ἰέναι. Afferam & ex aliis exempla aliquot: nequis Thucydidi peculiare id eſſe putet. Demoſth. orat. quæ πρὸς Λεπτίνην inſcribitur, μετὰ ταῦτα δὲ οὐδὲν ἔλαττον ἕκαστος αὐτῶν ἀναλώσει. τότε δ' ἂν μικρᾶς συντελείας, &c. Aliquanto pòſt, πρὸς μὲν ταῦτα οὐδέν, ἀλλὰ δὲ τοιαδί. In eadem oratione, ἐὰν οὖν εἴπῃ πρὸς ταῦτα ἐκεῖνος. Apud eundem & γένοιτ' ἂν & γένοιτο ἂν legimus. Xenophon Pæd.1, pag.5, meæ editionis, circa finem, τὸν δὲ Κῦρον πρὸς ταῦτα ἀποκρίνασθαι λέγεται. Aliquanto pòſt, γνώσῃ ὅτι ἡδέα ταῦτά ἐστιν. Et circa medium paginæ, ἀντασπαζόμενος δὲ αὐτὸν ὁ Ἀστυάγης, &c. Initio eiuſdem, καὶ νῦν δὲ ἔτι ἐμμένει μαρτυρία. Apud Iſocratem autem, (qui alioqui exiſtimari poſſet pauciora relinquere ἀσυναλείπτως ſcripta quàm alii) initio Panegyrici, ἑνὸς δὲ ἀνδρὸς εὖ φρονήσαντος. In eadem oratione, τοῖς δὲ ἀσφαλεστάτην καταφυγήν. Statim pòſt, τὰ δ' ὁπόθεν εἰσαγαγέσθαι. Aliquanto pòſt, τὰ δὲ ἀμφοτέροις τούτοις διαφέροντα. Et paulo pòſt, ἔτι δὲ ἀγῶνας ἰδεῖν. Non multo pòſt, ἡ δὲ ἡμετέρα πόλις. Ad præpoſitiones autẽ quod attinet, ἐπὶ potius quàm alia vtranque ſcripturam recipit. Legimus enim apud Thucydidem in quodam fœdere ἐπὶ Ἀθηναίους, & ἐπὶ Ἀργείους. Apud eundem habemus ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ: ſcribentẽ, δίκῃ δὲ ὡς κατὰ τὰς συνθήκας ἑτοίμοι εἶναι διαλύεσθαι περὶ τῶν ἐγκλημάτων ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ. Sic apud Demoſthenem pleriſque locis, ἐπὶ ἄρχοντος. At verò ἀπὸ & μετὰ & κατὰ & παρὰ raro ἀσυναλείπτως ſcribuntur, præſertímque tres illæ priores. contrà verò περὶ ſemper ἀσυναλείπτως ſcribi, ſatis notum eſſe poteſt. Quòd autem ſimilia aut etiam eadem cum ſynaliphe nonnunquam, interdum contrà ἀσυναλείπτως ſcribunt, in eo quenque aurium ſuarum iudicio vſum eſſe exiſtimo. quum hiatum, qui alioqui vitari ſolet, certis quibuſdam locis non indecorum eſſe ſciamus. Huc autem pertinet quidam Fabii locus lib.9, cap.4, Nam & coeũtes literæ (quæ συναλοιφὴ dicitur) etiam leniorem faciunt orationem quàm ſi omnia verba ſuo fine claudantur: & nonnunquam hiulca etiam decent, faciúntque ampliora quædam: vt, Pulchra oratione acta omnino iactare.

Iſtud quoque iis quæ dicta ſunt addendum eſt: ita inualuiſſe in quibuſdam voculis hanc per apoſtrophum ſynalœphen, vt etiam huius nota (apoſtrophi inquam) omittatur. veluti quum pro ὅτ' ἂν ſcribitur ὅταν, & pro ὁπότ' ἂν itidem ὁπόταν.

Ne hoc quidem ſilentio prætereundum eſt: ex ſynalœphes generibus, aut etiam ex vocabulis ſynalœphen paſſis, nonnulla quæ vulgò Atticæ linguæ adſcribuntur, à quibuſdam alii dialecto adſcribi. Tale eſt μὴ 'στι, ſiue μῆστι, pro μή ἐστι. Illud enim quum Atticum eſſe multi cenſeant, Doricæ dialecto à Corintho adſcribitur. Sic ὤνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος aliáque huiuſmodi inter Atticas ſynalœphas quidam recenſent, quum alii Ionicam eſſe tradant.

Poſtremò & hoc de apoſtropho, ſeu eliſione quæ fit per apoſtrophum, ſciendum eſt, quod pauci fortaſſis cogitant: veteres ea eſſe pronuntiatione vſos in qua eliſionem aures omnium ſentire poſſent: non autem (vt nunc fit) vno eodémque modo & vocem quæ eliſionem illam paſſa foret, & eam quæ integra eſſet, eaſdem alioqui literas habens, pronuntiaſſe. Id autẽ nobis liquet ex eo quod ab Ariſtoph. & Eurip. ſcholiaſtis in iſtũ huius verſum annotatur, in Oreſte, Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ. Scribit enim irriſum à comicis fuiſſe hunc verſum, propter Hegelochum hiſtrionem, qui ſynalœphen pronuntiatione ſua non declarauerit. vnde factum ſit vt auditores γαλήν' ita intellexerint acſi γαλῆν dixiſſet. οὐ γὰρ φθάσαντα (inquit ſcholiaſtes Euripidis) διελεῖν τὴν συναλοιφὴν, ἐπιλείψαντος τοῦ πνεύματος, τοῖς ἀκροωμένοις τὴν γαλῆν δόξαι λέγειν τὸ ζῷον, ἀλλ' οὐχὶ τὰ γαληνά. Ariſtophanes in Ranis, Ἔξεστι δ' ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν, Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.

Enimuero quũ omnia quæ hactenus à me dicta fuerunt de ſynaliphe cui interuenit apoſtrophus, ad eam pertineant per quam eliditur vocalis in fine vocabuli, ſed tamen in eorũ etiã principio reperiatur (apud comicos præſertim & tragicos) vocalium eliſio, eam quoque hîc attingam: ſi prius exempla eius aliquot ex Ariſtophane attulero. Legimus ergo apud eum in Pluto, -- μεγάλων· γάρ μου 'στὶν ἀγαθῶν αἴτιος. Apud eundem in Ranis, -- ποῦ 'στι; φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω. Et in verſu qui hunc proximè ſequitur, Ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων. Quinetiam,

eliſio duplex in hac voce habetur ibidem, nimirum & prioris & poſterioris vocalis: in hoc verſu, qui illos paruo interuallo præcedit, Ποῦ ποῦ 'ςι. ΞΑΝ. ὀπιϑεν. ΑΙ. ἐξόπιϑε νῦν ἰϑι. In eadem autem pagina extant & aliæ voces quarum prima itidem vocalis eliſa eſt. vt ἡ 'μηνυσα, pro ἡ ἐμήνυσα. necnon ὦ 'ναξ pro ὦ ἄναξ: item ὦ 'νϑρωπε pro ὦ ἄνϑρωπε. alibi cum mutatione tenuis in aſpiratam: vt ὦ 'νϑρωφ' ἱκετεύω. pro ὦ ἄνϑρωπε ἱκετεύω. In aliis autem eius locis legimus etiam οἱ 'πιχώριοι pro οἱ ἐπιχώριοι. Sic 'κάλεσας pro ἐκάλεσας, in Nubibus, ὅτι ἡ 'κάλεσας ἐνηϑικῶς τὴν κάρδοπον. Paucis verſibus interiectis, Τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κελεύσον ἃ 'λαβεν. Vnico verſu interiecto, Τὰ ποῖα ταῦτα χρήματ'; ΔΑ. ἃ 'δανείσατο. iterúmque pagina ſequente, τὰ χρήματ' ἃ 'δανείσατο. Alicubi autem perperam nonnulla verba huiuſmodi ſcripta abſque notula ea inueniuntur: quod errore eorum contigiſſe crediderim qui incrementa verborum à comicis negligi putarent: necnon à tragicis: apud quos itidem talia extare norunt qui in eorum lectione verſati ſunt. (Quòd ſi quis tamen pertinacius tueri illam ſententiam vellet, iis verbis in quibus ε non itidem ex incremento eſt, refelleretur, veluti quum 'πίκουσον apud Sophoclem legimus pro ἐπάκουσον.) Hinc autem & errores quidam nati ſunt: id eſt, ex huiuſmodi forma ſynalœphes non bene animaduerſa. vt videmus apud Ariſtophanem ſcriptum eſſe δ' ἤγνων pro δὴ 'γνων, quod eſt δὴ ἔγνων: in Equitibus, Κἄγωγ' ὅτι δὴ 'γνων τοῖς βολίτοις ἠτημένος. Nemo eſt certè qui in illa lectione δ' ἤγνων non hæſiſſet: idque meritò. at nunc tot quæ protuli exempla emendationem illam ante oculos ponũt: quum δὴ 'γνων manifeſtum ſit pro δὴ ἔγνων eodem modo eſſe dictum quo ἃ 'λαβεν pro ἃ ἔλαβεν. & ἃ 'δανείσατο pro ἃ ἐδανείσατο. Cæterùm de iſta eliſione quam hæ voces aliæque variæ in principio patiuntur, hoc ſciendum eſt, eam in pleriſque vocabulis dici poſſe conuenire cum illa quæ fit per apoſtrophum, in eo quòd itidem notula vocalis eliſæ index apponatur, & vocabulum hanc eliſionem paſſum ſeorſum ſcribatur: ſed neque notulam hanc vocari itidem apoſtrophum, neq; eliſionem eſſe ſimplicem, (id eſt, quæ mutationem nullam afferat) & illa ipſa quæ à quibuſdam ſeparatim ſcribantur, præfixa illa notula, ab aliis cum præcedentibus iungi, docebo in iis quæ proximè ſequuntur.

SECVNDVM ſynaliphes ſeu ſynalœphes genus eſſe cenſet Trypho quod fit per craſin, vt τἀμὰ pro τὰ ἐμά. Quoniam autem quaſdam ſynalœphas per craſin, quaſdam per ſynæreſin, nonnullas (vt de cæteris in præſentia taceam) per vtranque fieri tradit: atque adeo ſynalœphes appellatione ſignificari craſin & ſynæreſin teſtatur Euſtathius: antequam vlterius pergam, de craſi & ſynæreſi agere decreui. Eſt igitur κρᾶσις (vt quidam grammatici volunt) duarum vocalium in vnam vocalem ſeu diphthongum commiſtio: ita vt vel vnam illarum vocalium vel vtranque mutari contingat. vnam, vt Δημοσϑένεος, Δημοσϑένους: vtranque, vt Δημοσϑένεα, Δημοσϑένη. At συναίρεσις (vulgò dicta contractio) eſſe exiſtimatur propriè quædam cohærentia ſeu coaleſcentia duarum vocalium in diphthongum, abſque vlla vocalium mutatione: vt Δημοσϑένεϊ, Δημοσϑένει: & Λητόϊ, Λητοῖ. Sed diſcrimina hæc minimè ſeruari ſciendum eſt, de quibus tamen magnam inter grammaticos controuerſiam eſſe conſtat. Obtinuit ſaltem vſus vt vna declinationum pars vnáque item coniugationum à ſynæreſi non à craſi nomen habeant. Quædam enim declinationes, ſicut & coniugationes, συνῃρημέναι dicuntur, id eſt ſynæreſin paſſæ: niſi & nos poſito pudore ſynæreſiatas appellare audeamus. Multi verò cõtractas appellant, quòd συναίρεσις reddi ſoleat contractio, vt antea docui. Vidimus autem antea Corinthum vocare craſin coaleſcentiam illam literarum ο & ε quæ fit in diphthongum ου, quum ἐχρύσους pro ἐχρύσοες, & τοῦ'στι, aut τοῦστι, (ſeu etiam τοῦ 'στι, vt alii ſcribunt) pro τοῦ ἐστι dicimus. Equidem nihil obſtare puto quominus in vna eadémque voce & ſynæreſin & craſin cõſtituamus: craſin quidem, quatenus confunduntur commiſcentúrque duæ ſyllabæ in vnam: ſynæreſin autẽ, quatenus vocabulum in quo id fit, amiſſa vna ſyllaba, contrahitur, id eſt breuius redditur. Interim tamen nihil prohibet quin συναιρεῖν hîc intelligamus non ſimpliciter Contrahere, ſed Contrahere per duorum alioqui ſeparatorum coadunationem, (ſi & mihi verbo iſto vti licet) ſeu complectendo ſimul duo quæ diuiſa erant. (ſequendo ſignificationem quam Fabius dat nomini Complexio, vt mox docebo) Euſtathius tamen ſimplicius συναίρεσιν eſſe ait per quam vocabula ἐκ πλατυτέρων καὶ ἀναπεπταμένων συνάγονται εἰς βραχύτερον. Idem συναλείφεσθαι & συναιρεῖσθαι eadem de re vſurpauit, quum πλόον dixit συναιρεῖσθαι in πλοῦν, vt Σαπφόος in Σαπφοῦς, aliáque infinita itidem, ad vitandam παραλληλίαν vocalium: ſubiunxítq; pro eodem, συναλείφεσθαι εἰς ου diphthongũ. Atque vt hîc Euſtathio συναιρεῖσθαι & συναλείφεσθαι idem ſignificant, ſic Quintiliano συναίρεσις & συναλοιφὴ eandem ſignificationem habent, (quum alioqui propriè συναλοιφὴ tanquam genus, at συναίρεσις tãquam ſpecies conſideretur) lib. 1, cap. 5, vbi etiam vocari Latinè complexionem ſcribit. Idem alioqui coeuntes literas vocat συναλοιφὴν, libro 9, cap. 4, Nam & coeuntes literæ (quæ συναλοιφὴ dicitur) etiam leniorem faciunt orationem, quàm ſi omnia verba ſuo fine claudantur. Verùm ad Euſtathium reuertens, aliqua συναιρέσεως exempla, aliqua item κράσεως ex eo afferam: vt quid συναίρεσιν, quid κρᾶσιν appellet, manifeſtius etiam perſpici poſſit. Et iam quidem

dictum eſt, in πλοῦς ex πλόος, in Σαπφοῦς ex Σαπφόος, aliiſque huiuſmodi, ſynæreſin ab eo ſtatui. Idem alibi in κλῆδος & Νηρῆδος ex κληΐδος & Νηρηΐδος ſynæreſin eſſe cenſet. Sic alibi genitiuos iſtos, Ἐρετριῶς, Στειριῶς, Πειραιῶς, χοῶς, factos ex Ἐρετριέως, Στειριέως, Πειραιέως, χοέως, paſſos eſſe ſynæreſin tradit. Eandem paſſi ſunt & iſti accuſatiui, αἰγλῶντα & τιμῶντα, vt idem alibi teſtatur: facti nimirum ex αἰγλήεντα & τιμήεντα. Alicubi verò ſynæreſin eſſe ait & in Δημάδης, facto ex Δημεάδης. Idem συναίρεσιν & συνίζησιν alicubi Herodianum de re eadem vſurpaſſe videri ſcribit. At verò τῶν κραθέντων, id eſt craſin paſſorum, exempla ſunt hæc apud illum, συκῆ, γαλῆ, μυγαλῆ, ἀμυγδαλῆ, & alia eiuſmodi: itidémque adiectiua, vt χρυσῆ, χαλκῆ. facta enim ſunt hæc ex συκέα, γαλέα, μυγαλέα, ἀμυγδαλέα, χρυσέα, χαλκέα. Eadem craſεως forma alibi ſtatuitur ab eo in Ἑρμῆς facto ex Ἑρμέας: & in Σωσῆς ac Ποδῆς factis ex Σωσέας & Ποδέας. Sic alibi γῆ pro γέα per craſin dici ait. Alio autem in loco θουδὴς ex θεοειδὴς fieri tradit per craſin vocaliũ ε & ο in ου, & abiectionẽ literæ ι. Alibi meminit cuiuſdã craſεως duplicis ι in ι longũ: quæ fit in μῆτι & θέτι, ex μήτιι & θέτιι. qualis craſis eſt etiã in δῖος, ex δίιος. Alicubi idẽ ſchol. πρῶραι à verbo προορᾶν deducit, per craſin duorũ οο in ω. Exẽpla craſεως vocaliũ ο & η in ω, affert idẽ alibi: ὀγδώκοντα ex ὀγδοήκοντα, & ἐπιβώσομαι ex ἐπιβοήσομαι, (cui ſimile eſt αἰβώσε apud Herodotum pro αἰεβόησε, item βωθήσαντες pro βοηθήσαντες, necnon ἐννώσαντα pro ἐννοήσαντα, apud eundem) & τὤμισυ apud Heſiodum ex τὸ ἥμισυ. Teſtatur idem alio in loco, craſin quæ eſt in Φοινικοῦς facto ex Φοινίκεος, itidémque in σιδηροῦς ex σιδήρεος, ab Herodiano grammatico appellari συνίζησιν. Exemplum denique craſεως & συναιρέσεως in vno eodémque vocabulo extat apud eum: vbi ᾄδειν & ᾠδὴ ex ἀείδειν & ἀοιδὴ facta, craſin & ſynæreſin paſſa eſſe ſcribit. Ex his, quomodo craſin, quomodo item ſynæreſin fieri Euſtathius putauerit, intelligi poſſe arbitror. An autem Trypho vbi ſynalœphæ vel craſin peculiariter vel ſynæreſin tribuit, eundem vtrique harum vſum aſſignet quem ipſe Euſtathius, aliíve grammatici, lectori iudicandum relinquam: de iis quæ ad hoc ſecundum ſynalœphes genus referri poſſe videntur, differere contentus.

Dico igitur videndum eſſe an vocabulum quod à Tryphone affertur in exemplum huius ſecundi generis ſynalœphes, illis annumerari poſſit quæ antea dicebam eliſionem in principio pati, cum ea eliſione quæ fit per apoſtrophum commune aliquid habentem: in eo videlicet quòd itidem notula vocalis eliſæ teſtis apponatur, & vocabulum hanc eliſionem paſſum ſeorſum ſcribatur, aut certè ſeorſum ſcribi queat. Talia autem erant iſta, ὦ 'νθρωπε pro ὦ ἄνθρωπε, & ὦ 'ναξ pro ὦ ἄναξ, & οἱ 'πιχώριοι pro οἱ ἐπιχώριοι, & ὅπη 'κάλεσας pro ὅπη ἐκάλεσας, & ἃ 'λαβεν pro ἃ ἔλαβεν, & ἃ 'δανείσατο pro ἃ ἐδανείσατο: necnon δὴ 'γνων pro δὴ ἔγνων. Videndum inquam eſſe dico an itidem τὰ 'μὰ ſcribi poſſit pro τὰ ἐμά: ſic τοῦ 'μοῦ pro τοῦ ἐμοῦ, & τῷ 'μῷ pro τῷ ἐμῷ. Multo certè rariorem illa hanc ſcripturam eſſe conſtat: ſi tamen in hac quoque craſis nobis repræſentaretur, minus fortaſſis hoc in vocabulo quàm in quibuſdam reprehendenda eſſet. Et quod de hoc dico, idem & de aliis pleriſque dictum intelligi volo: è quibus eſt αἱ 'γαθαὶ apud Euripidem in Ione, Κἂν ταῖς κακαῖσιν αἱ 'γαθαὶ μεμιγμέναι. Sic pro τἠγαθῇ apud Ariſtophanem in Nubibus, itidem τῇ 'γαθῇ poſſe ſcribi meritò quiſpiam dixerit. Talia ſunt ἡ 'ρετὴ & ἡ 'λήθεια pro ἡ ἀρετὴ & ἡ ἀλήθεια. vt in iſto hemiſtichio, ὀρθὸν ἡ 'λήθει' ἀεί. Sed huius eliſionis quæ fit poſt η, & præſertim poſt μὴ, exempla habes in iis quæ meis in Sophoclem & Euripidem annotationibus præfixi. Quibus adde ex Ariſtophane, initio Ranarum, σκεῦο μένον ὅπως μὴ 'ρεῖς, pro μὴ ἐρεῖς. Et in Equitibus eiuſdem, ἵν' μὴ 'κπίω, pro μὴ ἐκπίω. Sic verò & poſt particulam ἢ apud eundem poetam in eadem comœdia, ἢ 'ς Κερβερίους, ἢ 'ς κόρακας, ἢ 'πὶ Ταίναρον. eſt enim ἢ 'ς pro ἢ ἐς, & ἢ 'πὶ pro ἢ ἐπί. quod ἢ 'πὶ itidẽ apud Anacreontem (in odario cuius primus verſus eſt Σὺ μὲν φίλη χελιδών) legimus, ἢ Νεῖλον, ἢ 'πὶ Μέμφιν. Exemplis autem quibus primum locum dedi, addi multa poſſunt. Illis enim duobus ὦ 'νθρωπε & ὦ 'ναξ pro ὦ ἄνθρωπε & ὦ ἄναξ ſimile eſt ὦ 'δελφὲ apud Ariſtophanem in Ranis pro ὦ ἀδελφέ: & in Nubibus ὦ 'φήμερε pro ὦ ἐφήμερε: necnon ὦ 'γαθ' pro ὦ ἀγαθέ. At illi 'κάλεσας pro ἐκάλεσας, & duobus quæ ipſum proximè ſequuntur, ſimile eſt 'σκευασμένα pro ἐσκευασμένα, apud eundem comicum. Quibus adde ex eodem loco, 'δόκει pro ἐδόκει, ex iſto hemiſtichio, καί μοι 'δόκει ἡ θεὸς αὐτὴ, &c. His adiici poteſt & 'γὼ pro ἐγώ: vt in iſto Equitum verſu, -- πάντως δ' αὐτὸν θρέψω 'γὼ καὶ θεραπεύσω. Sic in Nubibus, Ἀκήκοας μυριάκις ἃ 'γὼ βούλομαι. Et cum articulo, τὰ 'ντερα pro τὰ ἔντερα: & τὰ 'ν pro τὰ ἐν, in hiſce duobus Equitum verſibus, qui contigui ſunt: ΚΛ. Ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τὰ 'ντερα. ΑΛ. Ἀπονυχιῶ σου τὰ 'ν πρυτανείῳ σιτία. Verùm vt tandem meam de duplici in huiuſmodi vocabulis ſcriptura ſententiam declarẽ, rationẽ hîc quãtitatis ſyllabicę habendã eſſe dico. Nam vt detur, ſcripturã illã quæ ita voces ſeparat, (cui tamẽ haud ſcio an aſtipulẽtur veteres codices, vel potius qui nã inter illos fide potiſſimũ ſunt digni) poſſe recipi vbi ſine vllo quãtitatis ſyllabicę incõmodo id fieri poteſt: (vt certè paſſim ante ſyllabas lõgas hoc experimur) at vbi ſyllaba præcedẽs, breuis alioqui, productione opus habet, nõ video quomodo illa ſeparatio quæ craſin non præ ſe fert, admitti queat.

Sic certè in ἇλλαβεν & in ἀ'δανείσαι apud Ariſtoph.quum metrum poſtulet vt ἃ producatur, alia ſcriptura quæ craſin repræſentet, quæréda videtur. Sed quæ ſcriptura ſatis huic rei apta inueniri poterit? in illo quidem priore loco rectius fortaſſe ſcribatur ἄλλαβεν, accentu coaleſcentiã indicante: at in poſteriore, ante δανείσαι idẽ fieri non poteſt. Eodémq; modo hærebimus in ἃ quod cum particula ἂν iungitur, & quãuis ſequẽte vocali producitur. Sic & in ἃ producto, ſequente verbo ἔχω. Euſtathius ἅχω apud Soph. ſcribit, quum ibi alia ſcriptura ſit. Oritur autem hæc dubitatio & in aliis, ac præſertim iis quæ articulo τὰ per ſynalœphen iuncta ſunt. Sed hac de re quum antea diſſeruerim in iis quæ meis in Sophoclem & Euripidem annotationibus præfixi, eò te remittam. ſed illam etiam notulã quæ eliſionem in principio indicat, (vt in μή 'ςι pro μή ἐςι) neſcio an, vt ibi, apoſtrophum vocare debeam. iis quidem certè locis vbi eliſio longam ſyllabam præcedit, aut eam quæ productione opus non habet, (quam efficit craſis, vt modò docui) commodè apponi exiſtimo.

TERTII generis quod fit per ſynæreſin, exemplum affert Trypho Νηρῆδες pro Νηρηΐδες. Sic autem & Euſtathius Νηρῆδος ex Νηρηΐδος per ſynæreſin fieri cenſet: vt κλῇδος ex κληΐδος.

Ad QVARTVM quod fit per θλίψιν & κρᾶσιν, (alii autem ἔκθλιψιν potius appellant) pertinere ait κἀγὼ, pro καὶ ἐγώ. Cui ſimilia ſunt κἄςι pro καὶ ἔςι, & κἄπι pro καὶ ἔπι: item κᾆτα pro καὶ εἶτα. Sed quidam voci κἀγὼ non debere ſubſcribi ι tradunt, ex Etymologo: quòd α & ε in α longũ per craſin coaluerint, ſubtracta litera ι. qua interiecta fieri craſin non poſſe. Quòd ſi voci κἀγὼ ſubſcribi non deberet ι, idem & de tribus illis aliiſque eiuſmodi dicendum eſſet.

QVINTVM per θλίψιν & συναίρεσιν fieri ait: vt in ἐμουποδύνει pro ἐμοὶ ὑποδύνει. ſed in hiſce literis rara eſt talis ſynalœphe, cui tamen ſimilem apud Ariſtoph. vidiſſe mihi videor.

SEXTVM eſſe ait cui craſis & ſynæreſis interueniunt, vt ᾡπόλος pro ὁ αἰπόλος. ſed de hac ſynalœphe aliiſque ſimilibus partim in Dorica partim in Ionica dialecto diſſeram: id eſt, in meis in illas dialectos animaduerſionibus. Siquidem Dorum proprium eſſe exiſtimatur dicere ᾡπόλος pro ὁ αἰπόλος: Ionum autẽ ὤνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος, itidémq; ὤριςος pro ὁ ἄριςος. Potes verò de his aliiſq; talem ſynalœphen paſſis & de eorum ſcriptura illas quoq; in Soph. & Eurip. meas annotat. vel potius quæ illis de orthographia quarundã vocũ præfixi, conſulere.

SEPTIMVM & vltimum ſynalœphes genus habere dicit thlipſin & craſin & ſynæreſin: vt ἐν ταἰθιοπίᾳ pro ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ: cuius idoneum teſtimoniũ deſidero. Mirum certè eſt hunc grammaticum quarundam ſynalœpharum quæ præ cæteris vſitatæ Atticis ſcriptoribus fuiſſe videntur, exempla non attuliſſe: quǽnam autem illæ ſint, docebo vbi de illa agam quæ Ionum eſſe exiſtimatur.

Σ pro ρ vtuntur: vt θαρσαλέον pro θαρραλέον: & pro ἄρρεν, ἄρσεν.

ARTIC. ſeu TMEM. LXXXIIII.

COnueniunt hæc (vt dixi in iis quæ meis in hũc librum animaduerſionibus præfatus ſum) cum eo quod antea dixit, articulo LXXVI, Atticos μυρσίνας dicere pro μυῤῥίνας. Quàm parum autem & hoc & illa veriſimilia videantur, vel potius quàm longè à vero abſint, docui tum in iis quæ in Ioannis Grammatici articulum XVI, (qui eadem tradit) tum in iis quæ in illum ipſum LXXVI huius Corinthi articulum annotaui: ad quæ te remitto.

Paſſiuis pro actiuis vtuntur.

ARTIC. ſeu TMEM. LXXXV.

PRudentius hic & verius loquitur quàm Ioannes Grammaticus: qui non contentus dicere Atticos vti paſſiuis pro actiuis, addit aduerbium Semper. Cæterùm in vno meorum codicum exemplis iis quæ hîc proponuntur, adiectum eſt ex Sophocle, Θανόντος ἤδη τἀμ' ἀφαιρείσθων ὅπλα. Sed hoc verbum ἀφαιροῦμαι in actiua ſignificatione linguæ communi cum Attica commune eſſe puto. Quod autem attinet ad illa verba quæ in exemplum afferuntur, ποιοῦμαι, νοοῦμαι, γράφομαι, non æquè omnia in ſignificatione paſſiua eſſe vſitata putandum eſt. Nam ποιοῦμαι quidem, & præſertim eius infinitiuus, valde frequenter apud quoſuis ſcriptores cum variis ſubſtantiuis occurrit, & quidem ſimpliciter pro ποιῶ: at νοοῦμαι pro νοῶ vix idoneo teſtimonio cõfirmari poſſe exiſtimo. Ad γράφομαι autẽ quod attinet, quum actiuã ſignificationem habet, in ſoluta oratione vtplurimum non pro Scribo ſed pro Accuſo ponitur. vt γράφομαί σε παρανόμων, vel προδοσίας. At γράφομαι pro γράφω ſignificante Scribo, poetarum eſt potius, ac præſertim tragicorum: atque adeò exemplum iſtud quod ab Euſtathio affertur, ex verſu iambico, --γράφου δὲ φρενῶν ἔσω, ex aliquo illorum ſumptum eſſe ſuſpicor. Conuenit quidem certè cum eo quod apud AEſchylum legitur in Prometheo, pag. 48, meæ editionis, Ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. Ad quod loquendi genus pertinet & quod apud Pindarum habemus, Olymp. ode 10, in principio, Τὸν ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι Ἀρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται. Imitatíque ſunt hanc metaphoram Latini, dicentes & ipſi, In animo ſcribere, vt in meo Theſauro docui.

Nec verò ex vno Demoſthenis loco, habente γέγραμμαι actiua ſignificatione,(præterquã quòd mendi ſuſpectus eſſe queat) receptum apud Atticos fuiſſe paſſiuæ vocis hoc in verbo vſum probari poteſt. Futurum autem γράψομαι ſicubi reperiatur etiam pro γράψω,(nimirum in ſcribendi ſignificatione. nam illam alteram habere non nego) nequaquam & γράφομαι ac γράφεσθαι pro γράφω & γράφειν itidem vſurpari exiſtimandum eſt. Siquidem, vt alibi dixi, multorum verborum futura paſſiua in actiuorum ſignificatione vſurpant Attici, quorum præſentia nullo modo vſurparent. Exempli gratia: vſurpat Ariſtoph. κλαύσομαι pro κλαύσω,(vt in Nubibus, is cui dicitur δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλάῃς, reſpõdet, διὰ τί δὴ κλαύσομαι;) quis κλαίομαι itidem pro κλαίω vſurpare illum potuiſſe exiſtimat? Sic οἰμώξομαι dicit ille pro οἰμώξω, vtitur & Xenophon, vtuntur & alii: ecquis οἰμώζομαι itidem pro οἰμώζω licuiſſe illis vſurpare credat? Sic βαδιοῦμαι dicunt pro βαδιῶ: at βαδίζομαι pro βαδίζω quis non videt ferri non potuiſſe? Sic quamuis ἐπαινέσομαι dicatur pro ἐπαινέσω, præſens tamen ἐπαινοῦμαι ſignificationem ſuam retinere conſtat. Idem de πλεύσομαι, idem de aliis pleriſque ſentiendum eſt. Inter alia verò non eſt omittendum ἀκούσομαι, quod Atticis vſitatiſſimum fuiſſe conſtat, pro ἀκούσω, quum idem de ἀκούομαι nullo modo credibile futurũ ſit. (Nam & quod apud Euſt. lego de Homerico ἠκούετο, pro ἤκουε, Atticũ pariter & Ionicũ eſſe, miror potius quàm credo. niſi neſcio quã linguã Atticã nobis fingamus, quæ multo ante tẽpora eorũ qui primarii linguę Atticæ ſcriptores habẽtur, obſoleuiſſet) Neq; verò Attici ſcriptores duntaxat, ſed alii quoque qui alioqui linguæ communis ſermone vſi ſunt, futura paſſiua multorum verborum pro actiuis vſurpaſſe comperiuntur. Atque adeò ventum tandem eò eſt vt in pleriſque verbis futurum paſſiuum duntaxat receptum fuerit. vt μαθήσομαι, non μαθήσω, & ab Atticis & ab aliis quoque dici ſcimus: λήψομαι, non λήψω: ſic φεύξομαι & πέξομαι potius quàm φεύξω & πέξω: (vt alia plurima omittam) at μανθάνομαι pro μανθάνω, & λαμβάνομαι pro λαμβάνω, & φεύγομαι pro φεύγω, & ἵκτομαι pro ἵκτω, talia ſunt vt de iis ne cogitare quidem auſit qui in Græcis ſcriptoribus vel mediocriter verſatus eſt. Vereor autem ne Ioannes Grammaticus pariter & Corinthus illud quod de Attico futurorum paſſiuorum (quæ tamen media potius appellanda cenſent nonnulli grammatici) vſu dixi, minimè conſiderantes, (ne dicam ignorantes, vt in aliis pleriſque inſcitiam ſuam produnt) adeò generaliter de Attico paſſiuorum pro actiuis vſu loquuti ſint.

Neque verò interim negare velim nonnulla etiam eſſe verba quorum præſentia paſſiua in actiua ſignificatione Attici vſurpauerint: ſed poetas, & quidẽ nominatim Homerũ, in multo pluribus ſibi eum vſum permiſiſſe dico quàm Attici eius poſteri ſibi permiſerint. quum apud eum ſit nõ ſolùm ὁρᾶσθαι pro ὁρᾶν, & ἀκούεσθαι pro ἀκούειν, ſed etiam ἕλκεσθαι pro ἕλκειν, atque alia à quibus in ſoluta oratione nemo non abhorreret. Sed & tragicos poetas nonnullis quæ ibi valde dura viderentur, vſos eſſe conſtat: præſertímque in participio. Eorum enim ſunt σώζεσθαι pro σώζω: (nam Sophoclẽ ita vſum eſſe ſcimus) eorum eſt ποθουμένῃ φρενὶ pro ποθούσῃ: & ποικίλως αὐδωμένου pro αὐδῶντος. Quinetiam illius verbi ὁρᾶσθαι participium ita vſurpatum reperitur à quodã eorum, hoc in loco, -- δέδοικα τάσδ' ὁρωμένη. Sed enim quum Euſtathius illud ἠκούετο Atticum & Ionicum eſſe tradat, illam Atticæ linguæ libertatem Ionicæ libertate auctam eſſe ſuſpicari quiſpiam poſſit. Hoc denique ſciendum eſt, quod ad Atticum paſſiuorum pro actiuis vſum attinet, Atticos non ita paſſiua pro actiuis vſurpare vt interim actiua omnino refugiant. Exempli gratia, multa ex Πέμπω facta per compoſitionem voce paſſiua vſurpant, ſignificatione actiua, Ἀποπέμπομαι, Διαπέμπομαι, Ἀναπέμπομαι, Προπέμπομαι: verùm & actiuorum Ἀποπέμπω, Διαπέμπω, Ἀναπέμπω, Προπέμπω, vſum aliquem eſſe putãdum eſt. Sic σκοποῦμαι ſæpe actiua ſignif. dicunt, ſed & σκοπῶ interdum: ſic λοιδοροῦμαι frequenter, ſed & λοιδορῶ. idémque de aliis plurimis ſentiendum eſt.

In vno meorum exemplarium cæteris articulis vnus additur, quo πατρῷος pro πατρικὸς aliáque huiuſmodi Attica eſſe dicuntur. Ita enim ibi ſcriptum eſt, Οὐ διαιρετικῶς τινὰς τῶν λέξεων προφέρουσιν· οἷον πατρῷος ἀντὶ τοῦ πατρικός.

APPENDIX HENR. STEPHANI ad ea quæ Ioannes Grammaticus & Corinthus de Attica dialecto ſcripſerunt.

HACTENVS, lector, meas animaduerſiones in ea quæ Ioannes Grammaticus & Corinthus de Attica dialecto ſcripſerunt, habuiſti: nunc verò appendicem ad illa ipſa habebis: id eſt, eorum quæ prætermiſerũt adiectionem. Separanda enim ab alienis mea potius quàm illis immiſcenda cẽſui. Neque verò laborẽ hunc ſuſcepturus eram niſi eum propè neceſſarium eſſe perſpexiſſem: quòd nimirũ ambo pleraque ſilentio præterierint, multo quibuſdam eorum quæ annotarunt, potiora atque vtiliora: aut eiuſmodi ſaltem de quibus gratiam te habiturum mihi ſpero. Sed & in illis meis animaduerſionibus non pauca huc pertinẽtia inuenies. Habent enim meæ in nõnullos articulos animaduerſiones nõ paruam ad ea quæ illi tradiderunt acceſſionẽ. (quãuis alioqui hæc illius operis velut παρέμβλημα exiſtimanda potius ſit) Ad ea igitur quæ illic addidi, te remittam: ne eorundem repetitio mihi moleſta ſcribẽti, tibi legẽti moleſtior ſit. Ad ordinem verò quod attinet, de eo te mihi aſſenſurum, conſiliúmque meum probaturum eſſe cõfido. Quum enim ab illis prætermiſſa, addenda mihi forent, ſiqua eòdem pertinere videbantur quò & ea quæ illi annotarũt, primum iis locũ dedi: cætera quo ordine ex memoria mea vel aliunde depromam, eodem tibi legenda proponam.

DE QVIBVSDAM VOCVLIS QVAE APVD Atticos vacant: & primùm de iis quæ geminantur.

SIcut particula ἂν geminata in vno eodémque orationis membro reperitur, (perperam autem Corinthus non geminata dixit, ſed ſæpius aſſumpta) ita & pronomen με geminatum apud Ariſtophanem inuenio, in Acharnenſibus, Νῦν οὖν με πρῶτον πρὶν λέγειν ἐάσατε ἐνσκευάσασθαί μ᾽, οἷον ἀθλιώτατον. Agnoſcitur autem & in poſteriore loco pronomen iſtud à ſcholiaſte: vbi exponit hæc verba, ἐνσκευάσασθαί με. Videor porro mihi & ἔφη geminatum legiſſe in periodō longiuſcula, apud quempiam eorum qui dialogos ſcripſerunt, aut certè ἔφη & εἶπε poſita ἐκ τοῦ παραλλήλου: eodem modo quo infinitiuos εἰπεῖν & φάναι à Xenophonte poni ἐκ τοῦ παραλλήλου videmus, in iſto loco Pæd. lib. 1, pag. 6, meæ editionis, circa principium, καὶ τὸν Ἀστυάγην σκώψαντα εἰπεῖν, Οὐχ ὁρᾷς (φάναι) ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχημόνως. Inuenitúrque idem pleonaſmus aliis quoque libri eiuſdem locis: vt pag. 6, circa principium, καὶ τὸν Κῦρον, ἐπεὶ ἑώρα πολλὰ τὰ κρέα, εἰπεῖν, ἦ καὶ δίδως (φάναι) μοι, ὦ πάππε, &c. In fine eiuſdē pag. τὸν δὲ Κῦρον εἰπεῖν, Ὅτι νὴ Δία (φάναι) μισῶ αὐτόν. Verùm tantum abeſt vt hi loci fidē illi primo faciant, vt contrà ſuſpectum reddant. Quoniā enim in ambobus iſtis quædam meorū exemplariū non habebant φάναι, in illo itidem quædam ipſum non habuiſſe ſuſpicari poſſumus. Eſt & aliud pleonaſmi genus in hac voce, in quo maiorem exemplarium conſenſum habemus, & quem minus mirari debemus. Exemplum eius extat pag. 6, καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Κῦρον ἐκγελάσαντα ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάππον, καὶ φιλοῦντα ἅμα εἰπεῖν, ὦ Σάκα ἀπόλωλας. ἐκβαλῶ σε τῆς τιμῆς. τά τε γὰρ ἄλλα, φάναι, σοῦ κάλλιον οἰνοχοήσω, &c. Nam hîc apertè abundat infinitiuus φάναι. tantum enim abeſt vt aliquem orationi vſum præſtet, vt potius eam interrumpat. Quoniam tamen non ita vicini & propè cōtigui ſunt iſti duo infinitiui, & ad duo orationis membra feruntur, non perinde mirum pleonaſmum efficiunt. Sic certè alibi ἔφη inuenitur, præcedente φάναι, in duobus orationis membris, quæ alioqui ſub illo φάναι cōtinuari poſſent. vnde ἔφη potius quàm φάναι dicere debemus πλεονάζειν: vt paulo pòſt docebo.

Non ignoro autem illum infinitiuum φάναι aliis etiam in locis exiſtimari à Budæo ſuperuacaneum, in quibus tamen haud itidem ἐκ τοῦ παραλλήλου poſitus dici poteſt: quum ſolus ponatur, id eſt, abſque alio qui eandem ſignificationem habeat. Sed exempla quæ ille affert, eiuſmodi ſunt quæ nec mihi ſatiſfaciant, nec alii propius locos illos intuenti ſatiſfacere (vt opinor) poſſint. Vnum eſt hoc ex Xenoph. Pæd. lib. 1, pag. 5, meæ editionis, in fine, καὶ τὸν Ἀστυάγην ἐπερέσθαι, Καὶ τίνι δὴ σὺ τεκμαιρόμενος, ὦ παῖ, λέγεις; Ὅτι σε, φάναι, ὁρῶ, ὅταν μὲν ἄρτου ἅψῃ, εἰς οὐδὲν τὴν χεῖρα ἀποψώμενον. Hîc enim non video quomodo quis cum Budæo dicere poſſit vacare infinitiuum φάναι. quum enim in priori orationis parte præceſſerit ἐπερέσθαι, id eſt interrogaſſe: quis non in poſteriori vel ἀποκρίνασθαι, vel φάναι, vel εἰπεῖν expectet? Scribit tamen Budæus aut vacare ibi infinitiuū φάναι, aut poni pro ἔφη: vt Latinè Dicere pro Dicere cœpit. Miror profectò hominē & diligētiſſimum & ſummo iudicio præditum non animaduertiſſe hunc infinitiuum referri ad verbum λέγεται, aut certè ἔφασαν, quo vtitur Xenophon vbi iocum illum narrare incipit: τὸν δὲ Κῦρον ἔφασαν λέγειν, Ὦ πάππε, ὅσα πράγματα ἔχεις ἐν τῷ δείπνῳ &c. Et paucis verbis interiectis, Τί δέ; φάναι τὸν Ἀστυάγην, οὐ γὰρ &c. Statim pòſt, τὸν δὲ Κῦρον πρὸς ταῦτα ἀποκρίνασθαι λέγεται, Οὐχὶ ὦ πάππε, ἀλλὰ &c. Poſt quatuor autem vel quinque verſus habentur illa verba quæ Budæus affert, καὶ τὸν Ἀστυάγην ἐπερέσθαι &c. Item, Ὅτι σε (φάναι) ὁρῶ, ὅταν μὲν ἄρτου ἅψῃ, &c. Quis hæc cum præcedentibus illis conferens, mihi non aſſentiatur, & cum infinitiuo φάναι, vel ἔφασαν, vel potius λέγεται ſubaudiat? Malo autem λέγεται, quoniam quum duo ſunt verba quorum vtrumlibet è ſuperioribus repetere nobis licet, quod eſt vicinius repetendum potius eſt. Sed & hoc mirari quis poſſit, cur Budæus ibi φάναι pro ἔφη potius quàm ἐπερέσθαι pro ἐπήρετο poſitum eſſe cenſuerit: quum hæc velut correlatiua ſint, & φάναι ibi aliud non ſit quàm ἀποκρίνασθαι: ſicut paulo antè Xenoph. dixerat, τὸν δὲ Κῦρον πρὸς ταῦτα ἀποκρίνασθαι λέγεται. Mouerit Budæum fortaſſe (quid enim aliud cogitare quis poſſit?) verbum ἔφη, quod ab eodem ſcriptore infinitiuis illis intermiſcetur: Ἀλλ᾽ ὦ παῖ (φάναι τὸν Ἀστυάγην) οὐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα· γευόμενος δέ, ἔφη, καὶ σὺ γνώσῃ ὅτι ἡδέα ταῦτά ἐστιν. Quibus ſubiungitur, Ἀλλὰ καί σε, (φάναι τὸν Κῦρον) ὦ πάππε, μυσαττόμενον ταῦτα τὰ βρώματα ὁρῶ. His autem proxima ſunt ea in quibus illi infinitiui ἐπερέσθαι & φάναι habentur: καὶ τὸν Ἀστυάγην ἐπερέσθαι &c. Verùm ἔφη potius quàm φάναι (vt & paulo antè dixi, quum de pleonaſmo huius infinitiui agerem) ſuperuacaneum hîc eſſe dicendum foret: quum Aſtyagis verba ſub illo φάναι continuari poſſint: hoc modo, Ἀλλ᾽ ὦ παῖ (φάναι τὸν Ἀστυάγην) οὐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα. γευόμενος δὲ καὶ σὺ γνώσῃ ὅτι ἡδέα ταῦτά ἐστιν. Verùm etiāſi non negem alios inueniri eiuſdem ſcriptoris locos vbi modò infinitiuis φάναι vel εἰπεῖν, modò indicatiuis ἔφη vel εἶπε vtitur: non ideo tamen infinitiuos illos pro his indicatiuis accipi concedam: ſed cum φάναι quidem vel εἰπεῖν, ſubaudiam verbum illud λέγεται, aut ἔφασαν: at cum ἔφη vel εἶπε, non illud ſimpliciter, ſed cum particula ὡς ſubaudiendum eſſe dicam: hoc modo, ἔφη, ὡς λέγεται,

vel ὡς ἔφασαν. Iam verò ſi, quod de infinitiuo illo ſcribit Budæus, verum ibi foret, in aliis certè quamplurimis eiuſdem autoris locis verum itidem eſſet. Paſſim enim occurrit eundem illum vſum in narratione habens infinitiuus φάναι, vel εἰπεῖν. vt pag. 6, κέλευσον δή, φάναι, ὦ πάππε &c. Et initio pag. ſeptimæ, (vt alios illius paginæ ſextæ locos omittam) καὶ τὸν Ἀστυάγην εἰπεῖν, Καὶ πῶς δὴ ἂν δέξαις αὐτοῦ; Καὶ τὸν Κῦρον φάναι, Στὰς ἄν, ὥσπερ οὗτος, ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, &c. Ibidem, τὴν δὲ μητέρα εἰπεῖν, Τὴν δὲ δικαιοσύνην, ὦ παῖ, πῶς μαθήσῃ ἐνθάδε, ἐκεῖ ὄντων σοι τῶν διδασκάλων; Καὶ τὸν Κῦρον φάναι, Ἀλλ', ὦ μῆτερ, ἀκριβῶς ταύτην γε οἶδα. Sic & in iis quæ proximè ſequuntur, Πῶς σὺ οἶσθα; εἰπεῖν τὴν Μανδάνην, Ὅτι (φάναι) ὁ διδάσκαλος &c. Sed in hac ipſa pagina, aliquanto ante hos locos, legimus illud verbũ λέγεται, (cuius & antea mentionem feci) vnde pendere infinitiuos iſtos dicendum eſt. Quinetiã pag. 12, circa finem illud habemus, εἰ δὲ δεῖ καὶ παιδικοῦ λόγου μνησθῆναι, λέγεται, ὅτι Κῦρος ἀπιὼν, καὶ ἀπαλλάττοντο ἀπ' ἀλλήλων, τοὺς συγγενεῖς φιλοῦντας τὸν Κῦρον τῷ στόματι, ἀποπέμπεσθαι αὐτὸν νόμῳ Περσικῷ. Pagina autem ſequente infinitiuos illos εἰπεῖν & φάναι eodẽ modo inculcari videmus. Cæterùm verbum λέγεται, ad quod infinitiuos illos referendos eſſe aio, illud ipſum eſſe ſciendum eſt quo ibidem vtitur de Cyro Xenophon, vbi factorum dictorúmque eius hiſtoriam orditur, φῦναι δὲ ὁ Κῦρος λέγεται καὶ ᾄδεται ἔτι καὶ νῦν ὑπὸ τῶν βαρβάρων εἶδος μὲν κάλλιστος, &c. Iam verò nõ hæc verba ſolùm εἰπεῖν & φάναι, quæ ad illud λέγεται referri dico, ſed reliqua itidem quæ in eodem ſermone habentur, in infinitiuo poſita eſſe videmus. Sic paulo poſt eum locum quem primum attuli, quum φάναι ſolitum vſum retinere vellem oſtendere, legimus, πρὸς ταῦτα δὴ τὸν Ἀστυάγην εἰπεῖν. Et paucis interiectis, ἅμα δὲ ταῦτα λέγοντα, πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν καὶ θήρεια καὶ τῶν ἡμέρων. Nec multo pòſt, (interiectis infinitiuis φάναι & εἰπεῖν) ἐνταῦθα δὴ τὸν Κῦρον λαβόντα τῶν κρεῶν, διαδιδόναι τοῖς ἀμφὶ τὸν πάππον θεραπευταῖς &c. Sic in fine pag. 12, & principio 13, multos infinitiuos habes, præcedente verbo λέγεται: nimirum ἀποπέμπεσθαι, & ἐκπεπλῆχθαι, & ὑπολειφθῆναι, & προσελθεῖν: tandémque εἰπεῖν & φάναι. Quòd ſi hîc εἰπεῖν & φάναι pro εἶπε & ἔφη poni dicenda eſſent, (nam alteram illam de eorum pleonaſmo ſententiam plus ſatis eſſe iam refutatam arbitror) hoc equidem eadem opera dicendum eſſet, illos infinitiuos, ἀποπέμπεσθαι & ἐκπεπλῆχθαι, & ὑπολειφθῆναι, & προσελθεῖν, reſoluendos itidem eſſe in ἀπεπέμψατο, in ἐξεπλήχθη, in ὑπελείφθη, in προσῆλθε. Quod autem de hoc loco à me dicitur, idem de illo altero intelligi debet. Eſſet enim ibi itidem παραφέρειν reſoluendum in παρήνεγκε, παρέφερε. item λαβόντα διαδιδόναι, in λαβὼν διέδωκε: vel certè in παρέφερε & λαβὼν διεδίδου. Fateor interim miram quandam orationis ſtructuram in tali quodam Xenophontis loco inueniri: vtpote in quo infinitiuus non ſuum accuſatiuum ſed nominatiuum habeat. Is extat pag. 6, meæ editionis, circa principium, καὶ τὸν Κῦρον ἐπερέσθαι προπετῶς, ὡς ἂν παῖς μηδέπω ὑποπτήσσων, Διὰ τί, ὦ πάππε, τοῦτον οὕτω τιμᾷς; Καὶ τὸν Ἀστυάγην σκώψαντα εἰπεῖν. Hoc enim nemo non videt, ita fuiſſe loquẽdum, (vtẽdo ea orationis ſtructura quæ & apud alios & apud illum ipſum alibi vſitata eſt) καὶ τὸν Κῦρον ἐπερέσθαι προπετῶς, ὡς ἂν παῖδα μηδέπω ὑποπτήσσοντα. Aut certè ita, καὶ ὁ Κῦρος ἐπήρετο προπετῶς, ὡς ἂν παῖς μηδέπω ὑποπτήσσων. Vnde ergo nouam illam & inſolentem conſtructionem eſſe dicemus? Eum arbitror, vt infinitiuis illis εἰπεῖν & φάναι inſerit interdum indicatiuos ἔφη vel εἶπε, ita, quum dixiſſet, τὸν Κῦρον ἐπερέσθαι προπετῶς, ſubiunxiſſe, ὡς ἂν παῖς, perinde acſi indicatiuo, non infinitiuo vtens, dixiſſet, καὶ ὁ Κῦρος ἐπήρετο. Atque ita annumerandus fuerit hic locus iis in quibus talis eſt orationis ſtructura vt in ea potius ſententiæ quàm præcedentium verborum habitam fuiſſe rationem videamus.

Venio ad alterum huius infinitiui φάναι vſum, in quo Budæus illum ſuperuacaneum itidem eſſe cenſet: ſed ex iis quæ affert exẽplis hoc minimè poſſe probari, nihilóque magis in iis quàm in præcedentibus infinitiuum illum abundare, apertè me declaraturum ſpero. Primus igitur locus quem in exemplum affert, eſt hic Xenophontis in OEconomico, συνέταξε δὲ (ἔφη φάναι) καὶ ὁ νόμος αὐτά, συζευγνὺς ἄνδρα καὶ γυναῖκα. Qui locus habetur partim in fine pag. 488, partim in principio pag. 489, meæ editionis. (ſed ταῦτα ibi legitur, non αὐτά) Subiungit autẽ illi loco & iſtũ, ex eodẽ lib. qui in eadẽ illa pag. 488, legitur, τῇ δὲ γυναικὶ ἧσσον τὸ σῶμα δυνατὸν πρὸς ταῦτα φύσας, τὰ ἔνδον ἔργα αὐτῇ (φάναι ἔφη) προστάξαι μοι δοκεῖ ὁ θεός. Quibus locis addam & tertium qui hos in eadem illa pagina præcedit, ἐμοὶ γάρ τοι (ἔφη φάναι) καὶ οἱ θεοί, ὦ γύναι, δοκοῦσι πολὺ διεσκεμμένως μάλιστα τὸ ζεῦγος τοῦτο συντεθηκέναι ὃ καλεῖται θῆλυ καὶ ἄρρεν. Duobus autem illis Xenophontis locis (quibus tertium adieci) adiungit hunc Platonis in Sympoſio, ἀλλ' οὕτω χρὴ ποιεῖν, εἴ σοι δοκεῖ ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα. Ex eodem, οὐκοῦν καλεῖ αὐτόν, καὶ μὴ ἀφῇς. Καὶ ὃς ἔφη εἰπεῖν, Μηδαμῶς· ἀλλ' ἐᾶτε αὐτόν. ἔθος γάρ τι τοῦτ' ἔχει. Hæc ſunt exempla quæ ille affert huius pleonaſmi infinitiui φάναι poſt ἔφη: addens tamen, ἔφη εἰπεῖν perinde eſſe acſi quis Latinè ita loqueretur, Infit dicere. Ego verò planè aliter de hoc loquẽdi genere iudico. ac minimè ſuperuacaneũ eſſe infinitiuũ φάναι, ſeu εἰπεῖν, ex illo ipſo Platonis loco patere dico, in quo adiicitur accuſatiuus, ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα. quis enim ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα pro ἔφη ὁ Ἀγάθων, poſitum eſſe ſibi perſuadeat? Quòd ſi etiam ita accipi poſſet, tamen ita acci-

pi non debere, ex ipſo Platone manifeſtum eſſet. Is enim qui ita loquitur, ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα, eſt Apollodorus, qui ſermones ab Agathone habitos, deinde ſibi ab Ariſtodemo & quibuſdam aliis relatos, amicis commemorat: adeò vt in his verbis nominatiuus verbi ἔφη ſit Ἀριστόδημος. Eſt enim Apollodorus qui ſermones eos commemorans, teſtem illum Ariſtodemum ſubinde nominat, & tanquam ex eius ore loquitur. Hæc enim ſunt ipſius Apollodori verba circa Platonici Sympoſii principiũ, μᾶλλον δ' ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν, ὡς ἐκεῖνος διηγεῖτο, καὶ ἐγὼ πειράσομαι διηγήσασθαι. ἔφη γάρ οἱ Σωκράτη ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον. Et paulo pòſt, καὶ τὸν εἰπεῖν. Pagina autem ſecunda habemus, Οὐ σκέψῃ, ἔφη, παῖ, φάναι τὸν Ἀγάθωνα, καὶ εἰσάξεις Σωκράτη; (vbi etiam notãda eſt orationis ſtructura implicita, pro οὐ σκέψῃ παῖ, ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα. qua de re dicam in alio articulo ſeorſum) At paulo pòſt ſine accuſatiuo, καὶ ὃς ἔφη εἰπεῖν, Μηδαμῶς. id eſt, Ipſe Ariſtodemus dicebat ſe dixiſſe, ſeu reſpondiſſe. (vt antea dictum fuerat, ταῦτ' ἀκούσας εἰπεῖν ἔφη. quum paulo antè prima perſona vtens eadem in re dixiſſet, κἀγώ, ἔφη, εἶπον) Nec multo pòſt repetuntur verba illa, ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα. quæ & in aliis pleriſque illius dialogi leguntur locis. Alicubi autem accuſatiuus non ſequitur, ſed præcedit: vt hîc, τὸν οὖν Ἀγάθωνα, (τυγχάνειν γὰρ ἔσχατον κατακείμενον μόνον) Δεῦρ', ἔφη φάναι, Σώκρατες παρ' ἐμὲ κατάκεισο. Nec verò hic accuſatiuus tantùm ſed & alii plerique ita ibi ponuntur cum φάναι vel εἰπεῖν. vt, τὸν οὖν Ἀριστοφάνη εἰπεῖν. Et ſtatim pòſt, ἀκούσαντα οὖν αὐτῶν ἔφη Ἐρυξίμαχον τὸν Ἀκουμένου, ἦ καλῶς, φάναι, λέγετε. Et aliquanto pòſt, Ἀλλὰ μὴν, ἔφη φάναι ὑπολαβόντα Φαῖδρον τὸν Μυρρινούσιον. Rurſum, ἐπειδὴ τοίνυν, φάναι τὸν Ἐρυξίμαχον, &c. quo in loco ſubauditur ἔφη quod iungatur cum illo infinitiuo φάναι. Quod verbũ aliis etiam pleriſque locis ſubaudiendum relinquitur: vt paulo pòſt, φάναι δὴ πάντας καὶ βούλεσθαι καὶ κελεύειν αὐτὸν εἰσηγεῖσθαι. Sic in verbis quæ proximè ſequuntur, εἰπεῖν οὖν τὸν Ἐρυξίμαχον. Sed de hac re hactenus. iam enim luce clarius eſſe arbitror, nihilo magis infinitiuum illum vacare dici poſſe, qui additur verbo ἔφη, vel verbo εἶπε, in huiuſmodi locis, quàm dici poſſet (quod longè abſurdiſſimum foret) alios infinitiuos qui per totum eum librum illi iunguntur, abundare. vt τοιαῦτ' ἄττα σφᾶς ἔφη διαλεχθέντας ἰέναι. & ſtatim pòſt, προσιέσθαι, & κελεύειν, & καταλαμβάνειν, & παθεῖν, & ἄγειν. hi enim omnes infinitiui ita cum illo ἔφη iuncti ſunt vt alibi ei iungitur infinitiuus φάναι vel εἰπεῖν. Neque verò mouere quenquam debet quòd alicubi dicit, ἔφη ὁ Ἀγάθων. Quemadmodum enim antea docui, Xenophontem, quum vtens infinitiuo dicit, φάναι τὸν Κῦρον, vel εἰπεῖν, ſubaudire λέγεται, vel ἔφασαν, aut tale quid: at quum indicatiuo vtitur, dicens, ἔφη ὁ Κῦρος, vel καὶ ὁ Κῦρος ἔφη, ſubaudire ὡς λέγεται, vel ὡς ἔφασαν: ita quum legimus apud Platonem, ἔφη, φάναι τὸν Ἀγάθωνα, nominatiuus verbi ἔφη eſt Ἀριστόδημος: perinde acſi ita ſcriptum eſſet, Ἀριστόδημος ἔφη, vel διηγεῖτο Ἀγάθωνα φάναι: at quum dicitur ἔφη ὁ Ἀγάθων, intelligendum eſt, ὡς ἔφη vel ὡς διηγεῖτο ὁ Ἀριστόδημος.

De illis autem Xenophontis locis quid dicendum eſt, in quibus accuſatiuus non additur? Idem ſanè quod de duobus iis qui ſuprà ex Platone allati fuerunt, καὶ ὃς ἔφη εἰπεῖν, Μηδαμῶς. item, ταῦτ' ἀκούσας εἰπεῖν ἔφη, id eſt, Ipſe Ariſtodemus dicebat ſe dixiſſe: (non autem Agathonem, aut alium quenquam eorum quorum alioqui ſermones varios referebat) Ita enim apud Xenophontem, συνεπαινεῖ γὰρ (ἔφη φάναι) καὶ ὁ νόμος ταῦτα. Hîc enim ἔφη φάναι, ſignificat, Aiebat Iſchomachus ſe dixiſſe vxori ſuæ. (ibi enim Socrates Critobulo ſermonẽ eum narrat quem Iſchomachus cum ſua ipſius vxore habuiſſe ſe dixerat) idémque & de reliquis duobus locis ſentiendum eſt. Cæterùm quæ de his dicta ſunt, loci cuiuſdam (qui in eodem libro habetur, pag. 494, circa principium) emendationem velut ante oculos nobis ponunt. malè enim ibi inter εἰπεῖν & ἔφη (quæ illud ipſum loquendi genus efficiunt, cuius tria iam exempla allata fuerũt) interpunctio habetur in quibuſdã exemplaribus quæ editio mea ſequuta eſt.

ATTICIS frequentes ſunt & alii plerique pleonaſmi, de quibus eadem opera dicendũ eſſe cenſeo: & quum antea de εἰπεῖν & φάναι poſitis ἐκ παραλλήλου diſſeruerim, (nam ibi duntaxat agnoſcendum eſſe pleonaſmum, non autem & in illis quos Budæus affert locis, apertè oſtendiſſe mihi videor) primùm de aliis quibuſdam vocibus quæ itidem ἐκ παραλλήλου poſitæ ſunt, diſſerendum eſſe viſum eſt. Sed ante omnia ſciendum eſt, vocari σχῆμα ἐκ παραλλήλου, quum duæ voces ſimul ponuntur παράλληλοι, quæ non ſignificatione ſed προφορᾷ duntaxat differunt: vt ſcribit Euſtathius, afferens in exemplum θάνατόν τε μόρον τε, necnon αὐτὴν τε πόλεμόν τε. Quibus vnum exemplum interiicit, non duorum nominum ita poſitorum ἐκ παραλλήλου, ſed duorum verborum, βάσκ' ἴθι, exponẽs πρόσιθι, ἄπελθε. Extant autem apud Homerum verba illa, Il. β, Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Aliqua tamen fuit apud antiquos hoc de loco cõtrouerſia: vt ibi diſcimus etiã ex Euſtathio, qui poſtquam dixit verbis hiſce βάσκ' ἴθι ineſſe ταυτολογίαν, vtendo ſchemate quod vocatur ἐκ παραλλήλου, (eſſe enim ἰσοδυνάμους voces ἴθι & βάσκε) ſubiungit, poſſe & aliter hæc verba intelligi: accipiendo nimirum βάσκε pro πρόσιθι, at ἴθι pro aduerbio hortandi: vt vſurpatur à Sophocle in iſto verſu, ἴθ' ἐκκάλυψον· ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν. Ex eodem diſcimus fuiſſe qui ſcriberent coniunctim βά-

σκιῶθι:ſed eos ἀνατρέπεσθαι ὑπὸ τῶν παλαιῶν tradit:id eſt,eorum ſententiam euerti,vel (loquẽdo magis propriè) refutari. Eodẽ autẽ modo quo hîc βάσκ' ἴθι, dicetur (inquit) in ſequentibus, δεῦρ' ἴθι,ſed ἐπὶ προσκλήσεως. Verùm non video quomodo ſimilia eſſe hæc poſſint δεῦρ' ἴθι & βάσκ' ἴθι: quum ἴθι illic aduerbio,hîc verbo iũgatur. Meminit autem horum verborum & Gell.lib.13,cap.24,dicens,βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε,& βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, non eſſe ἐκ παραλλήλου,vt quidam putant : ſed hortamentum eſſe acre imperatǽque celeritatis. Hæc ille : qui tamen non addit an vtrunque pro verbo habeat,an ἴθι aduerbium eſſe cenſeat.Ego certè potius ambo illum pro verbis habuiſſe credo : quòd maior celeritas imperari verborum geminatione videatur, quàm ſi verbo aduerbium adiungatur. (vt ſi dicam, I,fuge: vel Loquere, dic) Verùm ſi ἴθι aduerbium eſſe dicamus ex eorum numero quæ hortandi vim habent, aptiſſimè reddetur Latino imperatiuo age: qui imperatiuus in aduerbii vſum itidem tranſit,verbis imperatiui modi ſubiunctum : vt Fare age,apud Maronem AEneid.6, Fare age quid venias, iam iſtinc & comprime greſſum. Sic & lib.3,leguntur hæc verba,Fare age. vbi & Seruius celeritatis ſignificationem illis ineſſe exiſtimat. perinde enim eſſe putat acſi dictum eſſet, Dic celeriter. Itidem Dic age apud Naſonem habemus. Apud eundem, -- patrias age deſere ſedes. Item , Surge age:in hoc pentametro,Clamarunt ſatyri, Surge age , ſurge pater. Sed & cum verbo Vade(quod ſignificatione conuenit cum βάσκε) legitur apud Maronem aliquot locis, vt AEn.3,Vade age,& ingentem factis fer ad æthera Troiam. Sic & lib. 5, Vade age,& Aſcanio,&c. Alicubi autem imperatiuo ſequenti non adhibita eſt copulatiua : vt lib.4,Vade age nate : voca Zephyros,& labere pennis. Vbi obſeruanda eſt etiam particulæ copulatiuæ ellepſis, ante imperatiuum Voca:quòd & hæc celeritatem imperari oſtendat. Apud Homerum quoque poſt βάσκ' ἴθι habentur imperatiui non præcedẽte illa copula : ſed longius ab illis duobus verbis remoti. Neque verò Euſtathius illum ἀσυνδετον ſermonem celeritatis itidem indicem eſſe cenſet,ſed ἀρχοντικὸν, id eſt ἄρχοντι πρέποντα. Quod tamen tanquam ex aliorum potius quàm ex ſua ſententia tradit : ſcribens,καὶ ἔστι,φασὶν,ὁ λόγος ἀρχοντικός. Et de hoc quidem loco hactenus:quoniam autem is quoque Homero tribuitur honos vt illi omnia propemodum σχήματα accepta ferantur,& ex eius libris tanquam ex fonte manaſſe exiſtimentur: antequam ad Atticos pleonaſmos veniam,id eſt qui Atticis ſcriptoribus ſunt vſitati, fuſius de Homericis diſſerere libet. Et quoniam Gellius,cuius & antea memini, in eodem illo loco alia horum exempla affert , ſuúmque de iis iudicium addit , verba eius altius repetita primùm afferre libet. Sed ante omnes(inquit)apud Homerum eiuſdem rei atque ſententiæ luculenta exaggeratio eſt, Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. Item alio in verſu, ὑσμῖναί τε μάχαι τε, φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε. Nam quum omnia iſta vtrobique multa & continua nomina nihil plus demonſtrent quàm prælium,huius tamen rei facies delectabiliter ac decorè multis variiſque verbis depicta eſt. Neque non illa quoque,apud eundem poetam, vna in duobus verbis ſententia cum egregia ratione repetita eſt. Idæus enim quum inter Aiacem & Hectorem decertantes armis intercederet,his ad eos verbis vſus eſt, Μηκέτι παῖδε φίλω πολεμίζετε , μηδὲ μάχεσθον. In quo verſu non oportet alterum videri verbum,idem quod ſuperius ſignificans, ſupplendi numeri cauſa extrinſecus additum & conſarcinatum . eſt enim hoc inane admodum & futile. Sed quum in iuuenibus gloriæ ſtudio flagrantibus peruicaciam ferociámque & cupidinem pugnæ,leniter tamen ac placidè,obiurgaret : atrocitatem rei & culpam perſeuerandi,bis idem dicendo,alio atque alio verbo auxit , inculcauítque : duplexque eadem compellatio admonitionem facit inſtantiorem. Nec illa quidem eiuſdem ſignificationis repetitio ignaua & frigida videri debet, Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε ἤρτυον: quòd bis idem dixerit θάνατον καὶ μόρον. Indignitas enim moliendæ tam acerbæ támque iniuſtæ necis miranda mortis iteratione defleta eſt. Cæterùm quis tam obtuſo ingenio eſt, qui non intelligat, πολεμίζετε καὶ μάχεσθον, verba idem duo ſignificantia non fruſtrà poſita eſſe? vt illa quoque, Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε,καὶ Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα. neque ἐκ παραλλήλου,vt quidam putant : ſed hortamentum eſſe acre imperatǽque celeritatis. Hæc ille: à quo nonnulla itidem ex ſcriptoribus Latinis afferuntur talis exaggerationis exempla. Quod autem de vocum idem ſignificantium geminatione dicit, tanquam minimè ταυτολογίαν ſeu πλεονασμὸν habente, etiamſi in illis quos affert locis admitteretur, at non itidem in aliis omnibus eiuſdem poetæ locis admitti poſſet. Neque eſt certè cur aut miremur aut excuſare hunc pleonaſmum conemur magis quàm alterum qui ei familiaris eſt : veluti quum dicit,ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, & ἐκαλέσατο φωνῇ. Quòd ſi & hunc excuſare velimus,(vt quidam ſcholiaſtę conati ſunt) itidẽ certè apud Maronem ablatiuos iſtos,Voce,Ore, Auribus,excuſare & oportebit & licebit.Neque enim minus vacare puto apud Homerum datiuum φωνῇ, in hoc verſu, Iliad.γ, Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσατο φωνῇ,quàm ablatiuum Voce,apud Maronem, AEneid.1, Talia voce refert. Item -- ſic ore loquuta eſt,eodem libro. Fateor alioqui nonnullos eſſe datiuos qui,pro loco cui adhibentur,non omnino vacare iudi-

cari poſſint. cuiuſmodi eſt ille ὀφθαλμοῖς. Alicubi enim emphaſis ei incluſa videri queat: vt incluſam eſſe conſtat ablatiuo Oculis, apud Terentium, vbi dicit, His oculis egomet vidi. itidémque incluſam eſſe ablatiuo auribus apud Maronem, vbi dicit, -- vocémque his auribus hauſi. (licet Fabius affirmationem huic loquendi generi interdum ſubeſſe putet, & quidem hæc ipſa verba in exemplum afferens, vt aliquanto pòſt docebo) Sed vt loci quidam inueniri poterunt in quibus emphaticè poni iudicetur ille datiuus ὀφθαλμοῖς, ſic & aliis adhibitus inuenietur, vt opinor, qui emphaſin minimè poſcere videntur, aut (ſi mauis) quibus emphaſis minimè conuenire videtur. Sed vt ad illa reuertar quæ ἐκ παραλλήλου ab Homero dicta exiſtimantur, aut certè exiſtimari debent, alia eorum exempla proferam, rursúmque de illis iudicium addam. Ac primùm cum illis verbis πτολεμίζειν & μάχεσθαι conueniunt πόλεμοι & μάχαι apud eundem poetam. id eſt, quemadmodum poſiti ἐκ παραλλήλου infinitiui illi cenſentur: ita hæc nomina, cum alibi, tum in iſto loco, Iliad. α, Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε. Ac quemadmodum hîc πόλεμοι & μάχαι copulátur, ſic ὑσμῖναι & μάχαι in illo verſu qui antè allatus fuit, Ὑσμῖναί τε μάχαι τε, φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε. hîc enim ſunt duo vocabulorum ἐκ παραλλήλου poſitorum velut paria: quum ὑσμῖναι & μάχαι, ſicut φόνοι & ἀνδροκτασίαι, ex illius ſchematis conſuetudine copulentur. Neque enim dubium eſt quin vt ὑσμῖναι & μάχαι, ita φόνοι & ἀνδροκτασίαι eandem omnino ſignificationem habeant. Haud enim aſſentior Gellio dicenti omnia iſta nomina (ſicut & ea quæ habentur in iſtis duobus verſibus, Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ) nihil plus demonſtrare quàm prælium. Contrà enim quum poſt ὑσμῖναι & μάχαι additur hîc φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε, creſcere orationem dico. quũ enim pugnæ incruentæ ſeu prælia incruenta eſſe poſſint, quis poſt pugnas audiens etiam cædes & homicidia, aliquid plus demonſtrari ſeu ſignificari non fateatur? Illis autem accuſatiuis quos idem Gellius in exemplum attulit, θάνατόν τε μόρον τε, ſimiles ſunt apud eundem poetam θάνατον καὶ πότμον, id eſt ſimiliter ἐκ παραλλήλου poſiti: cum alibi, tum in iſto verſu Il. β, Ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ. Quibus addere poſſumus etiam θάνατον καὶ κῆρα, ſeu κῆρας, ex eodem poeta. vt Iliad. ρ, θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν. & Odyſſ. τ, Οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει. (At quum legimus apud eundem θάνατον καὶ μῶλον Ἄρηος, item θάνατον καὶ νήδυμον ὕπνον, hæc ita eſſe accipienda ſuſpicor acſi dictum eſſet, τὸν ἐν τῷ Ἄρηος μώλῳ θάνατον, vel τὸν διὰ τοῦ μώλου Ἄρηος θάνατον: item, τὸν ἐν τῷ θανάτῳ νήδυμον ὕπνον, vel τὸν τοῦ θανάτου νήδυμον ὕπνον. vt hoc quidem in loco accuſatiuum θάνατον in alium caſum reſoluamus, in illo autem ipſum intactum relinquamus, ſed in adiuncto ei accuſatiuo reſolutione illa vtamur. Quod tamẽ ad poſteriorem locum attinet, is in Iliad. π, talem reſolutionem fortaſſe non admitteret) Qualis autem pleonaſmus eſt in illis θάνατος & μόρος, ſeu θάνατος & πότμος, talis eſt viciſſim in ψυχὴ & αἰών. vt Iliad. π, Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών. Sic Odyſſ. ι, genitiui ψυχῆς & αἰῶνος copulantur: vbi canit, Αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην Εὖνιν ποιήσας, πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω. (Poſſit tamen fortaſſis huius geminationis aliqua ratio reddi) Eodem modo adiectiua ὄψιμον & ὀψιτέλεστον hanc παραλληλίαν habere cenſentur, Iliados β, Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς, Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται. Quinetiam duo iſta ſubſtantiua κοίρανος & βασιλεὺς poni itidem ἐκ παραλλήλου exiſtimantur, in eodem libro, Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς. Iam verò & in verbis idem pleonaſmi genus apud hunc poetam cernitur, vt Iliad. σ, circa principium, Ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπε. Cui ſimilis pleonaſmus ſubeſſe putatur his verbis apud iſtum poetam frequenter obuiis, -- ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε. Legimus apud eundem copulata ἀλεγίζειν & ὄθεσθαι, item μεταςρέπεσθαι & ἀλεγίζειν: vbi idem pleonaſmi genus eſſe videri poteſt. Sed exemplis his contẽtus, meum de illis (vt ſum pollicitus) iudicium ſubiungam. Dico igitur in πόλεμοι & μάχαι mihi non placere quod ab Euſtathio affertur, de differentia quæ ſit inter πολέμους & μάχας. Scribit enim πολέμους & μάχας hoc loco vel idem ſignificare ἐκ τοῦ παραλλήλου: aut differentiam aliquam hiſce vocabulis ſubeſſe, quoniam aliquis λόγοις quoque μάχεται, id eſt, verbis pugnat: (vnde eſſe vocem λογομαχία: atque adeo poetam ipſum poſtea dicere, μαχεσσαμένω ἐπέεσσι) at πολεμεῖν λόγοις, non dici. Verùm ſi eò Homerus reſpexiſſet, cur poſt nomen πόλεμοι ſignificationẽ minimè ambiguam habens, id cuius ſignificatio ambigua eſt (vt quidem vult ille ſchol.) ſubiunxiſſet? Contrà certè πόλεμοι, de quo ambigi non poterat, poſt μάχαι ponẽdum fuiſſet, de cuius ſignificatione erat cur ambigeretur: vt videlicet illud πόλεμοι dubitationem quam illud afferre poſſet, tolleret. Paulo plus coloris habet altera ratio quam illi adiicit: ſcribens, καὶ ἄλλως δὲ, μάχη μὲν, αὐτὴ ἡ τῶν ἀνδρῶν συνεισβολὴ, παρὰ τὸ αἷμα χέειν· ὁ δὲ πόλεμος καὶ ἐπὶ παρατάξεων καὶ μαχίμου καιροῦ λέγεται. Sed multo vt ſimplicius ita etiam ſatius eſt dicere poni hæc ἐκ παραλλήλου: ſicut apud Lucretium legimus prælia & pugnas. Maro autem dixit etiam Prælia belli: itidémque Naſo, Quúmque Gigantei memorantur prælia belli. Verùm hæc ad aliud

pleonaſmi genus pertinēt, de quo alibi dicendū erit. Sic etiā quod attinet ad illa φόνοι & ἀνδροκτασίαι, non dubito quin Latini ἐκ παραλλήλου dixerint itidem Cædes & homicidia. Quæ copulata cur magis miremur quàm apud Ciceronem cædem & occiſionem? Imò verò iuſtius apud Tibullum miraremur Cædes & vulnera, vtpote oratione in his verbis non creſcente, (vt creſcere ſemper debet) ſed potius decreſcente. Qui enim poſtquam dixit cædes, addit vulnera, non dubium eſt quin minus dicat quàm dixerit. Extant autem iſta duo apud illum poetam lib. I, eleg. 3, Nunc Ioue ſub domino cædes & vulnera ſemper: Nunc mare, nunc lethi mille repentè viæ. Faciunt certè hæc vt geminationes Græcas illas vocabulorum idem ſignificantiū minus mirari debeamus, ideóq; quam Euſtath. affert geminationis vocū πόλεμοι & μάχαι rationē, reiicere debeamus. Contrà verò in loco illo vbi canit Homerus, -- εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς, poſſimus fortaſſis dicere non idem duobus vocabulis ſignificari ἐκ παραλλήλου, vt ille ſcribit: ſed κοίρανος quidem pro domino, at βασιλεύς pro rege debere accipi, vt creſcat oratio. De illo autem loquendi genere ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν quid ſentirem, dixi iam antea. Nec me mouet quòd Fabius in vniuerſum, & ſine vllo diſcrimine, inter pleonaſmos illud recenſet. Eſt (inquit) & πλεονασμὸς vitium, quum ſuperuacuis verbis oneratur oratio, Ego meis oculis vidi. Satis eſt enim, Vidi. Quibus hæc ſubiungit, Emendauit hoc non inurbanè in Hirtio Cicero, qui quum in Panſam declamans, filium à matre decem menſibus in vtero latum eſſe dixiſſet, Quid? aliæ (inquit) in penula ſolent ferre? Nonnunquam tamen illud genus cuius exemplum priore loco poſui, affirmationis gratia adhibetur: -- vocémque his auribus hauſi. At vitium erit quoties otioſum fuerit & ſupererit, non quum adiicietur. Hæc Fabius: quem de hoc exemplo potius quàm de illo iudicium iſtud tuliſſe miror. Nam ſiue ἐμφάσεως gratia, ſiue amplificationis, ſiue (vt ipſe vult) affirmationis, ita loquutum poetam eſſe dicamus, quidni idem in altero illo agnoſcamus, & vt aures ita etiam oculos affirmationis cauſa adiici in ſermone dicamus? In noſtrate lingua frequens eſt vtraq; adiectio, cui multū vehementiæ ineſſe, addíq; ad vehementiorē affirmationē, (quam quis fortaſſe amplificationis appellatione cōprehendi velit) negare nemo poſſit. Quæ tamen obiter à me dicūtur, iudiciū aliis relinquendo. Ac de Homericis horū pleonaſmorū exemplis (à quib[9] cur ſumendū initiū putauerim, antea docui) dictū ſit hactenus. Poſſent alioqui exempla quorundam aliorū, id eſt alius generis, pleonaſmorum afferri: ſed ii quum in pluribus vocabulis ſint, ad ταυτολογίαν vel potius περισσολογίαν referri debent. Quanuis enim in quouis pleonaſmo ταυτολογία & περισσολογία inſit, (ſicut illa verba βάσκ' ἴθι Euſtath. ταυτολογίαν habere tradit) vſus tamen obtinuit vt de plurium verborum aut etiam integri membri orationis pleonaſmo hæc dicerentur, ac præſertim illud poſterius. Huius certè apud nullum plura vel potius tam multa extare exēpla quàm apud Hom. arbitror. Inueniūtur enim & apud Heſiod. ſed multum abeſt quin totidem in totidem huius verſibus inueniri poſſint. Quoniam autem quum Herodotum lego, apud eum quoque περισσολογίαν variis in locis offendo, hoc quicquid eſt vitii non tam his ſcriptoribus quàm eorum ſeculo imputandum eſſe cenſeo. quod hodiéque in noſtrate lingua de iis ſcriptoribus quos appellamus *vieulx Romans*, dici poteſt. Vt autem ad illud pleonaſmorum genus reuertar de quo diſſerere cœpi, & cuius exempla ex Homero attuli: aliis quoque poetis aliquem eius vſum eſſe ſciendum eſt: nominatímque Heſiodo, apud quem ſcholiaſtes Tzetzes aliter etiam quàm σχῆμα ἐκ παραλλήλου appellari ipſum tradit. In hunc enim Heſiodi locum in Ergois, vbi duo aduerbia νόσφιν & ἄτερ idem ſignificātia legimus: Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο, annotat, hoc ſchema poeticè quidem ἐκ παραλλήλου, rhetoricè autem περιγραφὴν appellari. Sed alio teſte id mihi probari velim. Interim lectorem monebo, Heſiodi editiones quæ meam præceſſerunt, habuiſſe, νόσφιν ἄτερ κακῶν pro νόσφιν, ἄτερ τε κακῶν. Quum autem lectio illa apertè mendoſa eſſe videatur pro νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, valde miror apud Euſtathium quoque extare, vbi μάλα πάγχυ ab Homero ita dictum eſſe ait Atticè, vt ab Heſiodo νόσφιν ἄτερ κακῶν.

Orationi autem ſolutæ & quidem Atticæ vſitati pleonaſmi vocum ἐκ παραλλήλου poſitarum, in aduerbiis potiſſimùm locum habent: (poſsítque & horum exemplum præbuiſſe videri Homer[9], vt aliquāto pòſt docebo) veluti λίαν πάνυ, & πάνυ σφόδρα, item μάλα σφόδρα: ſic τυχὸν ἴσως, & τάχα ἴσως. Eodē in numero τάχα που, & ἴσως που, ponūtur. Quib[9] addi poteſt σχεδὸν ἀμφί. Sed & πάλιν αὖθις ſeu πάλιν αὖ necnō αὖθις αὖ illis annumerare debem[9]. Apud Ariſtoph. in Pluto dicit Cariō ſeru[9] Chremylo domino, Εὔνους γὰρ ὤν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα. Inueniuntur iuncta duo hæc aduerbia & apud Plat. in Apol. Πάντες ἄρα (ὡς ἔοικεν) Ἀθηναῖοι καλοὺς κἀγαθοὺς ποιοῦσι, πλὴν ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ μόνος διαφθείρω. οὕτω λέγεις; Πάνυ σφόδρα ταῦτα λέγω. Itidémque paulo pòſt, Οὐ ταῦτα λέγεις ὅτι διδάσκων διαφθείρω; Πάνυ μὲν οὖν σφόδρα ταῦτα λέγω. Alium tamen vſum his in locis habent iſta aduerbia quàm in illo Ariſtophanico. In his enim reſponſioni affirmatiuæ adhibentur: ſicut vtrunque illorum ſeorſum eum vſum

ſæpe præſtare ſcimus: itidémque Latinis Admodum. At in illo Ariſtophanis verſu poſitiuo
iunguntur, vímque eius augent. Verùm quum ſatis eſſe poſſet εὔνους πάνυ pro εὐνούστατος,
additur ex abundanti σφόδρα. Poſſit tamen non omnino ſuperuacanea videri hæc poſteri-
oris aduerbii adiectio, ſed perinde eſſe acſi quis Latinè diceret, Ego tibi ſum pluſquam ami-
ciſſimus. Equidē apud ſchol. quoque leguntur quæ pro me faciant. Nam primò quidē hæc
ab eo ſcribuntur, ὅτι συνήθες Ἀττικοῖς παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα· δηλοῦται δὲ ἐν τῇ ἐξ ἀμ-
φοτέρων. οὕτως ἔχει καὶ τὸ τυχὸν ἴσως. poſtea autem hæc de iiſdē tradūtur, (interiecto aduerbio
ἄλλως, quo ſcholiaſtę vti ſolēt quū diuerſam à præcedēte ſententiā afferunt) εἶπεν ἀμφότερα,
καὶ τὸ πάνυ καὶ τὸ σφόδρα, δηλῶν τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐνοίας. At verò de τυχὸν ἴσως & reliquis nulla
eiuſmodi dubitatio oriri poteſt: ſed abſq; cōtrouerſia eorum alterū vacat. ideóq; grāmatici
quū exēplū eorū quæ ἐκ παραλλήλου poſita ſunt, afferre volūt, hoc tāquā certiſſimū afferūt.
Ex quibus eſt Euſt. & ille ipſe Ariſtophanis ſchol. in eo quem paulo antè protuli loco. Ideo
autē τάχα που etiā & ἴσως που hoc in numero ponūtur, quòd που per ſe pro ἴσως ſeu τάχα in-
terdū accipi exiſtimetur. Τάχα που & ἴσως που (inquit Bud.) ἐκ παραλλήλου dicta ſunt: quia που
per ſe Fortaſſe ſignificat. Sed hoc ex quopiā Græco grāmatico ſumpſit, ſcribente, τάχα που καὶ
ἴσως που, ἐκ παραλλήλου. πού γὰρ ἀντὶ τοῦ ἴσως. Verùm huius rei penes eum fidem eſſe velim. ſi-
quidem pro ἴσως, id eſt fortaſſe, legere me illud non memini, ſed tātùm pro Fermè, ſeu Cir-
citer, ſeu Feré. vt in hoc Strabonis loco, μυρίων που καὶ πεντακισχιλίων ταλάντων. Idem, κατὰ νέαν
που Καρχηδόνα, fermè è regione eius ſitum. Galenus ad Glauconem lib. 1, ἀλλ' ἢ μόνον ἐν τῇ δευ-
τέρᾳ τῶν ἡμερῶν, ὥρᾳ που τρίτῃ, βραχεῖαι νοτίδες ἐγίγνοντο. Fieri autē poteſt vt ſignificationis vi-
cinitas eum à quō Bud. id accepit, deceperit. Sunt tamen ita vicinæ ſignificationis vt non
ideo vnum aduerbium alterius locum occupet. Fateor præterea & eum vſum videri
habere hanc particulam poſt εἰ, ſeu ἐὰν, vel ἢν, quam Latinè habet Fortè poſt Si. (vt apud
Thucydidem lib. 1, καὶ Παυσανίᾳ μὴ ἐπιτρέπειν ἢν που βιάζηται) Verùm inde minimè probari
queat licere nobis ita loqui, οὗτός που βιάσεται, pro ἴσως vel τάχα οὗτος βιάσεται. Hic fortaſſe
vim adhibebit, ſeu vim inferet. Sed & illud conſiderandum fuit, particulam που, vt πα-
ραπληρωματικὴν, multis aduerbiis paſſim iungi, (de quo vſu dicendum poſtea erit vbi de
particulis quæ vocātur παραπληρωματικαὶ, agetur) nihil autem obſtare quominus itidē poſt
τάχα talis eſſe cenſeatur. Vtrocunq; tamen modo ſe res habeat, ſciendū eſt non τάχα που
tantùm ſed & καί που τάχα apud Luc. legi. Ille autem pleonaſmus σχεδὸν ἀμφὶ apud Xen.
extat Pæd. l. 2, λέγεις σὺ (ἔφη ὁ Κῦρος) ἱππέας μὲν ἡμῖν εἶναι μεῖον ἢ τρίτον μέρος τοῦ τῶν πολεμίων
ἱππικοῦ, πεζοὺς δὲ σχεδὸν ἀμφὶ τοὺς ἡμίσεις. Sed aliqui loci huiuſmodi ſuſpecti eſſe poſſunt, ne
fortè ex ſcholio ad explicationē adſcripto alterutrū vocabulū irrepſerit. vt certè hîc σχεδὸν ir-
repſiſſe videri queat: atque adeò ſuſpicionē meam vnius exēplaris autoritas auget, vel potius
cōfirmat, in quo σχεδὸν non habetur. Venio ad pleonaſmū cui locum vltimū dedi: quum
tamen primo nō indignus videri queat: quippe qui apud Hom. extet: ex quo eius poſteri nō
ipſum duntaxat, ſed aliorū fortaſſis exēplum ſumpſerunt. Sed apud Homer. Ionica ſcriptu-
ra αὖτις habetur potius quàm αὖθις: ſic tamen vt hæc quoque in nōnullis eius exemplari-
bus reperiatur. Il. β, Οὔ θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδίοις ἐπέ-
εσσι. Sic apud eundē, Od. ξ, τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον. Ariſtoph. τὸν ἐσόμενον τυφλὸν πάλιν αὖ-
θις. Inuenitur etiam πάλιν αὖ. vt apud Demoſth. Pro cor. σκοπεῖτε ἐν τούτοις πάλιν αὖ. Itē, εἰ
μή τις τέχνη πάλιν αὖ γενήσεται. Interdū & inuerſo ordine αὖ πάλιν dicitur. Quinetiam αὖθις
αὖ alicubi legitur. vt apud eūdem oratorem περὶ τῆς παραπρεσβείας, pag. 3, καὶ τούτων ἔτι περ αὖ-
θις αὖ πεπραχότων. Sic apud Eurip. Oreſte, Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ. Addam autē
illi exemplo Homerico pleonaſmi aduerbiorum, & aliud, ex eodem poeta Il. ρ, Νῦν μὲν δὴ
μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει. hîc enim μάλα πάγχυ perinde eſt acſi diceretur Omni-
no prorſus. ēſtque obſeruandum Euſtathium ibi τὸ ἐκ παραλλήλου σχῆμα Atticis adſcri-
bere. Sed de his Græcis pleonaſmis per ſchema quod vocatur ἐκ παραλλήλου, dicendi finē
hîc faciam. Tantùm addā, Latinos quoque, præſertim comicos, tales pleonaſmos interdū
habere. Ille quidem certè cuius modò exēpla protuli, in iiſdem verbis, id eſt quæ idem cum
illis Græcis ſignificatum habēt, apud Plautū extat. Nam vt Græci πάλιν αὖθις, ita ipſe Rur-
ſus denuo dixit: in Pœnulo, Reuertor rurſus denuo Carthaginem. At quod affertur ex Te-
rentio exēplum, in quodā Adelph. loco, vbi Prorſus & Omnino ſimul ponuntur, non ſatis
idoneum mihi videtur: quoniam non ad idem ſed ad duo pertinere videntur. Eſt enim hic
ille ex fine Adelphorum locus, Nunc adeò ſi ob eam rem vobis vita mea inuiſa eſt AEſchi-
ne, Quia non iuſta iniuſta prorſus omnia omnino obſequor. Hîc enim nemo (vt opinor)
negauerit poſſe Prorſus quidem cum nomine omnia, at Omnino cum verbo obſequor
iungi. At Penitus & Prorſum ad vnum idémque verbum pertinentia coniunguntur à Lu-
cretio, in hoc verſu, Nam penitus prorſum latet hæc natura ſubēſtque. Quæ duo aduerbia

melius cum illis Homericis μάλα πάγχυ conueniunt: niſi alius reperiatur locus vbi Omnino & Prorſus vni eidémque verbo itidem iungantur.

Inueniuntur autem alicubi geminata eadem aduerbia: vt ſuprà ex Euripide & Demoſthene habuiſti αὖθις αὖ. apud Ariſtophanem πάνυ πάνυ, item πάλαι πάλαι. ſed huiuſmodi geminatio inter pleonaſmos numerari vix queat: quum aptiſſimè ad figuram quæ anadiploſis vocatur, referri poſſit. Quinetiam extant quædam apud Græcos vocabula geminata, ſed ita vt per compoſitionem in vnicam vocem ſint cõflata: ex quibus eſt πάμπαν. perinde enim eſt acſi diceremus πᾶν πᾶν.

Habent Attici alios (id eſt aliarum vocum) pleonaſmos, non ita poſitarum ἐκ παραλλήλου, vt λίαν πάνυ & πάνυ σφόδρα, neque ita geminatarum vt πάνυ πάνυ, (demus enim & hîc eſſe pleonaſmum) ſed vocibus quæ planè aliam ſignificationem habent adiunctarum. Et quoniam in hoc numero eſt aduerbium πάνυ, quod iam in exemplum præcedentium pleonaſmorum attuli, nunc quoque exemplo mihi erit, & quidem primum. Ariſtophanes in Nubibus, οὐδ' ἐγὼ εἶναι πάνυ φημὶ δίκην. Plato Polit. lib. 1, Ἄρα καὶ τοῖς μὴ πολεμοῦσιν ὁ δίκαιος ἀχρηστος; Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ τοῦτο. Interdum autem dicitur πάνυ τι. vt à Xenophonte Pæd. lib. 1, pag. 19, οὔτε ζημίαις πάνυ τι θέλουσιν εἴκειν, οὔτε δώροις ἐπαίρεσθαι. Sic verò & initio eiuſdem libri multa exemplaria habent, καὶ ὅμως οὐδὲ ὀλίγοις τούτοις πάνυ τι δυναμένους χρῆσθαι πειθομένοις: quum alioqui vulgatæ editiones ſcribant πάντη. Pro πάνυ τι autem inuenitur ſcriptum & πάνυ τι: vt etiam in illo quem ex pag. 19 modò protuli loco: ſed illa lectio huic præferenda mihi videtur. Apud eundem certè legitur & μηδέν τι πάνυ, in Hellen. lib. 5, ἔφυγον μηδέν τι πάνυ διωκόμενοι. ſiue οὐδέν τι, vt in aliis exempl. legitur. Cæterùm quod attinet ad huius aduerbii ita vſurpati interpretationem, ſi id omnino vacare iudicemus, non eſt quòd de eo interpretando ſoliciti ſimus: quoniam tamèn apud Latinòs itidem aduerbia quædam hanc ſignificationem habẽtia vacare videri poſſunt, eorũ pariter mentio facienda eſt: v vocabulum Græcũ ſuperuacaneũ Latino ſuperuacaneo, ſi videatur, interpretari quis poſſit. Dico igitur, Admodum, Magnopere, & Prorſus talem vſũm nonnũquam habere. Cicero in Bruto, Curio literarum admodũ nihil ſciebat. Ibidem, Nam planè quidem perfectum, & cui nihil admodum deſit, Demoſthenẽ facilè dixeris. Ab eodem talis vſus & aduerbio Magnopere tribui videtur. vt Verrina 6, Genus ipſum prius cógnoſcite, iudices, deinde fortaſſe non magnopere quæretis quo nomine appellandum putetis. Idem pro Roſcio Amerino, Tametſi ita res ſe habet vt mihi in communem cauſam ſectorum dicendum nihil magnopere videatur. Idem Pro Rôſcio Comœdo, Et quorſum recidat reſponſum tuum, non magnopere laboro. (quemadmodum quum quis dicit Non multum de eo laboro, vel ſum ſolicitus, aut Parum de eo laboro, ſignificare volẽs ſe omnino non eſſe ſolicitum, ſeu nihil curare) Sed aduerbium Prorſus magis etiam conuenire cum hoc πάνυ videtur: præſertim cum eo huius vſu quem nõnullis in locis habet. vt enim in illo Ariſtoph. qui allatus antè fuit, legimus, οὐδ' ἐγὼ εἶναι πάνυ φημὶ τὴν δίκην, Non dico prorſus, id eſt, Nullo modo dico, (pro Nego prorſus) ſic apud Terent. Enimuerò prorſus iam tacere non queo. Eiuſdem ſunt hæc quoque, Quid ita? nempe huic prorſus illam nõ dat. Quinetiam vt apud Ariſtoph. habemus in Nubibus, Ἔχεις τι; Μὰ Δί', οὐδὲν ἔγωγ'. Οὐδὲν πάνυ; ſic apud eundem illum comicum, Nihílne? Hem. Nihil prorſus. Magis inquã hoc aduerbium Prorſus interpretationi illius πάνυ conuenire videtur quod talẽ vſum habet. Fateor. n. alicubi non omnino ſuperuacaneum cenſeri poſſe πάνυ, ideóque tunc aduerbio Magnopere vel Admodum reddi debere dico. Quanuis enim plerunque qui dicit Non magnopere laboro, Non magnopere curo, vel Non admodum curo, ſignificare vult Prorſus nõ curo, vel Nullo modo prorſus curo, (vt Cicero poſt Plautum hos duos ablatiuos aduerbio iſti præfixit) non ſecus acſi diceretur Parum curo vel Parum laboro, pro Ne parum quidem curo, vel Prorſus non curo: (ſicut apud Homerum Il. ε, Ἦ ῥ' ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς, accipi cẽſetur ὀλίγον pro οὐδ' ὀλίγον, vel οὐδὲν, ſeu οὐδόλως: ſicut apud Sophoclẽ, βαιὸν ἐντρέπεσθαι, pro οὐδόλως: & ſicut μείων λόγος inuenitur dictum pro οὐδεὶς λόγος) quanuis, inquam, talem vſum aduerbia illa pleriſque locis habeant, in nonnullis tamen id verum non comperietur, opinor, vt qui dicit ſe non magnopere vel non admodum laborare, aut curare, ſignificet ſe nullo modo prorſus laborare, aut curare. Cæterùm qualis eſt aduerbii πάνυ pleonaſmus, talem & aduerbii μάλα nonnullis in locis eſſe ſciendum eſt. Ita enim dicitur interdum οὐ μάλα ſicut οὐ πάνυ pro Non magnopere, vel Non admodum, Non valde, aut etiam Non prorſus, Nullo modo prorſus, ſequendo ea quæ modò dicta fuerunt. Præſertim verò quum reſponſioni negatiuæ adhibetur, præcedente particula οὐ, πλεονάζειν dici poteſt.

Vt autem aduerbiorum πλεοναζόντων exẽpla protuli, ſic pleonaſmorum qui in aliis partibus orationis ſpectantur, exẽpla proferenda ſunt: exceptis tamẽ iis de quibus iam à Grãmatico vel à Corintho dictũ fuit: aut de quibꝰ ipſe meis in illorũ ſcripta animaduerſionibꝰ diſſerui.

Alicubi enim verum quidem eſt quod de quibuſdam vocibus tradunt, eas πλεονάζειν apud Atticos: ſed nihil minus quàm idonea pleonaſmi earum exempla addunt, vt aliquot locis apertè oſtendiſſe mihi videor. Grauius tamen in eo peccarunt quòd in vocũ πλεοναζουσῶν numero quaſdã ponant quæ nullo modo πλεονάζειν dici poſſunt. Verùm de his omnibus quũ ibi dictũ à me fuerit, eò te remitto, & ad pleonaſmos reliquos, vel potius quos reliquos mihi fecit memoria, pergo. Particula ὅτι (ſiue coniunctionibus ſiue aduerbiis & ipſa annumerari debeat, in ea ſignif. qua ponitur pro Gallico *Que*. vt quũ ita loquimur, *Ie di que ie feray cela*, quæ verba ſonant, Dico quòd hoc faciã, pro Dico me hoc facturũ) non raro πλεονάζει & quidẽ apud antiquiores etiã & primarios Græcæ linguæ ſcriptores, cõperitur. Thuc. lib. 5, p. 169, meæ edit. λέγει τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅτι οἱ ἄνδρες ἡμᾶς οὐ μένουσι. Eodem lib. p. 175, εἰρῆσθαι δὲ ὅτι τὴν μὴ θεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ᾖ. Sic apud eundẽ hiſtoricũ, lib. 4, p. 134, γνοὺς γὰρ ὁ Κλέων καὶ ὁ Δημοσθένης ὅτι εἰ καὶ ὁποσονοῦν μᾶλλον ἐνδώσουσι, διαφθαρησομένους αὐτοὺς ὑπὸ τῆς σφετέρας στρατιᾶς. Sic & apud Xen. ac Plat. necnon Demoſth. inuenitur πλεονάζουσα hæc particula ὅτι: ſed in ea potius orationis forma qualẽ primus ille Thuc. locus habet. Xen. Pæd. 7, τῶν οὖν ὑπηρετῶν τις ἀπεκρίνατο ὅτι ὦ δέσποτα οὐ ζῇ, ἀλλ' ἐν τῇ μάχῃ ἀπέθανεν. Plato in Apol. Socratis, ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν δίκαιον λόγον ἀντείποιμι, ὅτι οὐ καλῶς λέγεις ὦ ἄνθρωπε, εἰ οἴει, &c. Demoſth. in or. De perperã obita legatione, ἀκούων δὲ καὶ τῶν Εὐβοέων ἔφη πεπραγμένων, καὶ λεγόντων, ὅτι οὐ λελήθατε ἡμᾶς ἄνδρες πρέσβεις, ἐφ' οἷς πεποίησθε τὴν εἰρήνην πρὸς Φίλιππον. Idem alibi, οὐδὲ γὰρ εἶχε καλῶς εἰπεῖν ὅτι, ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα. Legimus apud eundẽ oratorẽ, ἔλεγε τοίνυν τότε πρὸς τοὺς δικαστὰς ὅτι ἀπολογήσεται δὲ Δημοσθένης ὑπὲρ αὑτοῦ, καὶ κατηγορήσει τῶν ἐμοὶ πεπραγμένων. Quòd ſi his exemplis quæ ex primariis (vt antea vocaui) linguæ Græcæ & quidẽ Atticæ ſcriptoribus deprõpta ſunt, addere aliqua ex recentioribus ſumpta libeat, ſuppeditabit nobis Plutarchus: præſertímq; in ſuis Apophthegmatis. vt inter Alexandri apophthegmata, & quidẽ in eo cui primũ locum tribuit, τῶν δὲ παίδων λεγόντων ὅτι πάντα σοι κτᾶται· Τί δὲ ὄφελος (εἶπεν) ἐὰν ἔχω μὲν πολλά, πράξω δὲ οὐδέν; Sic in vno apophthegmatũ Agathoclis, πολιορκοῦντος δὲ πόλιν αὐτοῦ, τῶν ἀπὸ τοῦ τείχους τινὲς ἐλοιδοροῦντο, λέγοντες, ὅτι ὦ κεραμεῦ τὸν μισθὸν πόθεν ἀποδώσεις τοῖς στρατιώταις; Sed pleonaſmus particulæ ὅτι talis eſt in his omnibus Xenophontis, Demoſthenis, Plut. locis qualis in illo Thucydideo quem primum attuli: addam autẽ & exemplum alterius pleonaſmi. i. talis qualẽ in tertio Thucydidis loco cernimus: (de ſecundo autẽ taceo, qui cum primo conuenire potius videtur) ſi prius ex Teſtamenti noui ſcriptis huius Attici pleonaſmi aliquot exempla protulero. Ideo enim tot veterũ ſcriptorum accumulare exempla libuit, vt tanto plus autoritatis in illis hoc loquendi genus haberet: id eſt, vt tanto magis teſtatum redderem, non ineptum & prorſus à linguæ Græcæ conſuetudine alienum (vt multi putarũt) eſſe ibi hunc pleonaſmum, ſed contrà ex ipſius Atticæ linguæ velut penetralibus petitum. Sunt verò in iiſdem illis Teſtamenti noui ſcriptis alia pleraque (de ſermone loquor) de quibus vulgus perperam ſentit ac iudicat: vt alibi apertè probaturum me ſpero. Nunc ad illa exempla accedens, incipiam ab iſto Marci loco, cap. 1, καὶ γονυπετῶν αὐτὸν, καὶ λέγων αὐτῷ, ὅτι, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι. Apud eundem cap. 6, ἔλεγε γὰρ ὁ Ἰωάννης τῷ Ἡρώδῃ ὅτι, οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου. Capite autẽ 10, relinquitur ſubaudiendum participium λέγων ante hanc particulam: ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν, ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα. pro λέγων, ὅτι ἰδοὺ, &c. Matthæi cap. 9, ταῦτα αὐτοῦ λαλοῦντος αὐτοῖς, ἰδοὺ, ἄρχων ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ, λέγων ὅτι, ἡ θυγάτηρ μου ἄρτι ἐτελεύτησεν. Eiuſdem cap. 20, λέγοντες ὅτι, οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν. Sic & apud Lucam, cap. 19, λέγων ὅτι, εἰ ἔγνως καὶ σὺ, &c. Actorum autem cap. 15, in principio, ſubauditur λέγοντες ante particulam ὅτι. Ita enim ibi ſcriptum eſt, ἐδίδασκον τοὺς ἀδελφοὺς, ὅτι ἐὰν μὴ περιτέμνησθε, &c. Poſſunt quidem multo plura his exempla pleonaſmi iſtius afferri, ſed ei qui his contentus non erit, plura ſibi inde depromere facilè fuerit. Ex horum autem locorum cum illis veterum ſcriptorum locis collatione iam patebit omnibus quàm non ſolùm Græcum ſit, ſed etiam quàm elegans id loquendi genus, quod contrà non ſolùm inelegans atque illepidum eſſe, verumetiam à Græci ſermonis conſuetudine abhorrere (vt paulo antè dixi) exiſtimabatur. Mirum eſt autem veterem interpretem in quibuſdam ſuæ interpretationis locis hanc particulam retinuiſſe, in quibuſdam contrà eam omiſiſſe. Si enim ſuperuacaneam eſſe illam cognoſcebat, (vt certè id cognouiſſe illum oſtendunt loci in quibus eam prætermiſit) cur non vbique eam omittebat? Sed magis etiam miretur quiſpiã (nõ immeritò) eũ in locis vicinis à ſeipſo ita diſſenſiſſe. vt Marci 6, καὶ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης, καὶ ἔλεγεν ὅτι Ἰωάννης ὁ βαπτίζων ἐκ νεκρῶν ἠγέρθη, καὶ διὰ τοῦτο, &c. vertit ille (particulam ὅτι retinens) Et audiuit rex Herodes, & dicebat, Quia Ioannes Baptiſta reſurrexit à mortuis, &c. At paucis interiectis eandem particulam omittit: quum iſta, ἀκούσας δὲ ὁ Ἡρώδης εἶπεν ὅτι, ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην, οὗτός ἐστιν, ita interpr. Quo audito Herodes ait, Quem ego de-

collaui Ioannẽ,hic à mortuis reſurrexit.Parui tamen in illo priore loco refert,aliíſq; huiuſmodi,particulã hanc non prætermiſiſſe,quòd nullã ambiguitatẽ pariat:at nonnulli ſunt loci de quibus idem nequaquã dici poteſt. vt Apocalypſεως, cap.3, ὅτι λέγεις ὅτι πλούσιός εἰμι. vertit enim,Quia dicis quòd diues ſum.Atqui ſenſus eſt,Quia dicis te diuitẽ eſſe: qui autem Græcæ linguæ eſt imperitus,aut certè iſtum pleonaſmũ non nouit, exiſtimabit idem valere illa verba acſi diceretur,Quia me diuitẽ eſſe dicis. Hoc quoq; ſciendũ eſt,nõnulles eſſe locos qui ſuperiorib⁹ ſimiles videri poſſint,vbi tamẽ quidã particulã hãc, minimè prætermittendã in interpretatione cẽſuerint,verùm affirmatiua quapiã particula reddẽdã.vt Marci 7, ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς ὅτι καλῶς προεφήτευσεν Ἡσαΐας περὶ ὑμῶν τῶν ὑποκριτῶν.Audiui enim quendam virũ doctum qui hoc in loco ὅτι reddendum exiſtimaret,Sanè,vel Equidem. At is qui nouiſſimæ & eruditiſſimæ interpr.eſt autor, vertit Enimuero. Illum autem locum Lucæ cap.19,λέγων ὅτι εἰ ἔγνως καὶ σὺ,&c. vertit Nẽpe ſi vel tu noſſes. Bud. verò putat poſſe reddi per Quód:hoc modo, Quòd ſi cognouiſſes & tu. At ego non ſecus iſto in loco quàm in aliis huius generis,particulã iſtam πλεονάζειν arbitror: multóſq; alios eſſe dico in quibus prætermittitur,vbi tamen nihilo magis omitti deberet,ſi in duobus iſtis prætermitti nõ debere cõſtaret. Fateor alioqui particulã iſtã varios in Teſtamenti noui ſcriptis vſus,& fortaſſis illis peculiares,vel potius cum iis quos habemus veterũ ſcriptis non cõmunes habere. vt Matth.7,ὅτι στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωήν. vbi vet.interpr.reddit, Quàm anguſta porta & arcta via eſt quæ ducit ad vitã! (Non ignoro interim eſſe & aliã lectionẽ,τί στενὴ,&c.ſed nõ minus fortaſſe particulã τί admiratiuè poſitã, quàm ὅτι mirari debeamus) Eſt & vbi reddi debeat per Vt, cõueniens cum Gallico *Que*.vt Matth.8,οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν,λέγοντες,Ποταπός ἐστιν οὗτος ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ; Qualis eſt iſte vt ipſi etiã venti ac mare ei morigerẽtur? Itidẽ Lucæ cap. 8, τίς ἄρα οὗτός ἐστιν, ὅτι καὶ τοῖς ἀνέμοις ἐπιτάσσει καὶ τῷ ὕδατι, καὶ ὑπακούουσιν αὐτῷ; Verùm ne hi quidẽ loci facere poſſunt vt in illis de quibus modò diſſerebã, nouã ſignif. huic particulæ tribuendã eſſe cenſeã: quin potius quũ ſimiles ſint illi aliis plurimis & propè infinitis in quibus vacat,(eodẽ modo quo in Thucydideis, Xenophõteis,Platonicis, Demoſthenicis,quos protuli) itidem prætermittendam in Latina interpretatione cenſuerim. Sunt tamen aliqui loci vbi hac de re dubitari poſſit: nimirum vacétne illa particula, an ſignificationem ſuam retineat: ſed duo tantùm ſunt(ſi bene memini) in quibus illud noſſe referat.

Enimuero quod ad ſcripturam horũ locorũ attinet,de illa me & antea dubitaſſe & nũnc quoq; dubitare fateor, vtrũ videlicet ante ὅτι an poſt,interpunctionis notã collocare oporteat.vtrinq; énim rationes afferri poſſe vidétur. Exẽplum vtriuſq; ſcripturæ afferã in duobus locis,vno Xenophõtis,altero Demoſth.Habuimus enim ex Xen.Pæd.7, τῶν οὖν ὑπηρετῶν τις ἀπεκρίνατο ὅτι ὦ δέσποτα οὐ ζῇ. Et ex Demoſth. καὶ λεγόντων ὅτι οὐ λελήθατε ἡμᾶς,&c. Quid enim hîc dicemus? an poſt ἀπεκρίνατο & λεγόντων,an poſt ὅτι interpunctionis notã poni debere? Si enim ita ſcribamus,ἀπεκρίνατο ὅτι,Ὦ δέσποτα οὐ ζῇ: itidémq;,λεγόντων ὅτι,Οὐ λελήθατε ἡμᾶς,obiiciet quiſpiã,quũ ſuperuacanea ſit hîc particula ὅτι,verbo iũgi nõ debere vt ei iũgenda eſſet ſi ſuperuacanea non foret.i.ſi alia forma orationis eſſet,veluti quum aliquid tãquam διηγηματικῶς dicitur: vt ſi ita loquar, ἀπεκρίνατο ὅτι οὐ ζάη.Sin verò hoc modo ſcribamus apud Xen.ἀπεκρίνατο,ὅτι ὦ δέσποτα οὐ ζῇ: itidémq; apud Demoſth.λεγόντων,ὅτι οὐ λελήθατε ἡμᾶς, meritò queretur quiſpiã locũ huic particulæ ὅτι tribui qui nullo pacto cõuenire ei poteſt. Ego igitur (tanquã è duobus malis minus eligens) in eã ſententiã magis inclino vt particulã iſtã verbo cõiungamus,ſicut ei,quum ſignif.ſuã retinet,coniungi ſolet: perinde acſi is qui ita loquitur,λεγόντων ὅτι οὐ λελήθατε,volens ſubiũgere huic particulæ οὐ,λελήθοιεν, & ita ſignif.ſuam & verũ vſum ei relinquere,ſuæ orationis curſum ipſemet velut interrumperet,dicens,λεγόντων ὅτι οὐ λελήθατε. Idémque & de locis illis ſentiendũ eſt in quibus verbũ à particula ὅτι aliquãtum remotũ eſt: vt in eo qui primus ex Thuc.allatus fuit,λέγει τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις ὅτι οἱ ἄνδρες ἡμᾶς οὐ μένουσι.Itidẽ enim hîc poſt ὅτι (ſi quidẽ illa ſententia aliis quoq; magis placeat)interpungendũ fuerit,hoc modo,λέγει τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις ὅτι,Οἱ ἄνδρες ἡμᾶς οὐ μένουσι. Sciendũ eſt porrò aliquos eſſe locos in quibus fortaſſis itidem ſuperuacaneã eſſe particulã ὅτι quiſpiã iudicaturus ſit,ſubiunctã videlicet alicui eorũ verborũ quæ in præcedentibus exẽplis habemus: quũ ego cõtrà ibi pleonaſmũ minimè agnoſcam,ac minimè agnoſci debere exiſtimẽ.Talis eſt hic Xen.in Hell.pag.363,ἐκ δὲ τούτου ἐρωτώμενος ὑπὸ βασιλέως ὁ Πελοπίδας τί βούλοιτο ἑαυτῷ γραφῆναι,εἶπεν ὅτι Μεσσήνην τε αὐτόνομον εἶναι ἀπὸ Λακεδαιμονίων, καὶ Ἀθηναίους ἀνέλκειν τὰς ναῦς. Hîc enim non dubito quin plerique particulam ὅτι vacare itidem exiſtimaturi ſint: at ego nihil minus quàm vacare dico,quòd cum βούλοιτο iungi poſſit ac debeat,ex proximè præcedentibus repetito. Neque tamen hac de re valde pertinaciter contendere velim.

Sed quum omnium exemplorum quæ ex Xenophonte, Demoſthene, Plutarcho, & ex Teſtamenti noui ſcriptis attuli, nullum ſit quod cum illo Thucydideo conueniat, cui tertia ſedes à me data fuit: atque adeò aliam quàm in cæteris omnibus pleonaſmi formam ibi habeat particula ὅτι, nequis eam Thucydidi peculiarem eſſe exiſtimet, eius quoque exemplum è Xenophonte proferam. Legimus enim apud eum, Pæd. lib. 5, ἐνόμιζεν ὅτι εἴ τι οὕτως πάθοι, αὐτὸς ἂν λαβεῖν παρὰ τοῦ Ἀσσυρίου πάντα τὰ Γαδάτα. Quemadmodum enim in illo Thucydidis loco, γνοὺς δὲ ὁ Κλέων καὶ ὁ Δημοσθένης ὅτι εἰ καὶ [illegible]σουσιν μᾶλλον ἐνδώσουσι, διαφθαρησομένους αὐτοὺς ὑπὸ τῆς σφετέρας στρατιᾶς, vacat ὅτι ante διαφθαρησομένους, quum alioqui dicendum fuiſſet ὅτι διαφθαρήσονται αὐτοὶ &c. ita in hoc Xenophontis vacat ὅτι ante λαβεῖν: quum alioqui dicendum fuiſſet ὅτι λήψεται vel λήψοιτο. Fateor tamen in quibuſdam exemplaribus illam particulam ὅτι non extare: ſed ſublatam ab aliquo qui iſtum eius pleonaſmum cognitum non haberet, non immeritò fortaſſe ſuſpicabimur. Quin etiam aliis pleriſque locis idem contigiſſe credibile eſt. Eſt verò & tertius quidam particulæ ὅτι pleonaſmus poſt εὖ οἶδα. vt in hoc loco Demoſthenis, initio Philippicæ 3, καὶ πάντων εὖ οἶδ' ὅτι φησάντων γ' ἄν, εἰ καὶ μὴ ποιοῦσι τοῦτο, καὶ λέγειν δεῖν καὶ πράττειν ἅπασι προσήκειν. Hîc enim ſatis fuiſſet εὖ οἶδα interiectum per parentheſin, (vt etiam εὖ οἶδ' ὅτι interiici exiſtimandum eſt) ideóque πλεονάζειν hîc quoque particulam ὅτι meritò dixerimus. At Budæus non ὅτι duntaxat ſed totum hoc loquendi genus vult eſſe τῶν παρελκόντων in iſto eiuſdem oratoris loco περὶ παραπρ. Πολλὰ δὲ καὶ δεινὰ κατηγορεῖν ἔχων ἔτι πρὸς τούτοις ἕτερα, βούλομαι πρὸ πάντων ὧν μέλλω λέγειν, μνημονεύοντας εὖ οἶδ' ὅτι τοὺς πολλοὺς ὑπομνῆσαι. Itidémque in iſto qui apud eundem legitur, ἐκεῖνοι τοίνυν, ὡς ἅπαντες εὖ οἶδ' ὅτι τὸν λόγον τοῦτον ἀκηκόατε, Καλλίαν τὸν Ἱππονίκου μικροῦ δεῖν ἀπέκτειναν. Equidem quid ſibi voluerit Budæus, dicens verba iſta εὖ οἶδ' ὅτι eſſe ſuperuacanea, cogitare non poſſum, vel potius ſatis mirari nequeo quid cogitans hoc ſcripſerit: quum minimè ſuperuacanea eſſe hæc εὖ οἶδα, ſed tantùm particulam ὅτι quæ illis ſubiungitur vacare, vel vernaculus ſermo docere quemlibet poſſit, vtpote in quo iſtam ſignificationem habentia verba itidem interiiciuntur. Atque adeò apud Latinos interdum verbum Scio ita interiectum reperitur: ſicut & Memini apud Ouidium pleriſque locis. Ne tamen hoc Budæum aliter ſcripſiſſe putemus, facit quod ſubiungit, Alibi videtur locum ſuum tenere, τὸ μὲν ἐκ τούτων λαμβάνειν δῶρα ἐξ ὧν ἡ πόλις βλάπτεται, πάντες εὖ οἶδ' ὅτι φήσαιτ' ἂν εἶναι δεινόν. Vbi etiam mirum eſt eum, tanquam affirmare non audentem, dixiſſe duntaxat, videri locum ſuum tenere. Imo verò dicendum erat, εὖ οἶδα quidem vtrobique locum ſuum tenere, & illic vbi per parentheſin, & hîc vbi citra parentheſin ponitur: ſed particulam ὅτι hîc quidem locum ſuum tenere, (eſt enim πάντες εὖ οἶδ' ὅτι φήσαιτ' ἄν, pro εὖ οἶδ' ὅτι πάντες φήσαιτ' ἄν) at illic non item. Habemus autem εὖ οἶδα ſine ὅτι parentheticè itidem poſitum, id eſt per parentheſin, apud Xenophontem Pæd. 2, pag. 1, in fine, ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲν ἄξειν οὐ μεῖον δισμυρίων, ἅρματα δ' εὖ οἶδ' οὐ πλείω διακοσίων, πεζοὺς δὲ οἶμαι παμπόλλους. Hîc, inquam, habemus εὖ οἶδα ſine illa particula ὅτι: quæ duo verba eſſe hîc quoque per parentheſin interiecta non autem vacare dici poſſunt: nihilo magis quàm οἶμαι, quod in fine eiuſdem ſententiæ ponitur. Sed de οἶμαι tamen vt id in eo loco dici non poſſit, at in nonnullis poſſe dici videtur. Libet autem quendam Platonis in Apologia locum præcedentibus addere, in quo εὖ οἶδ' ὅτι non itidem per parentheſin poſitum eſt, ſed aliter tamen quàm in eo Demoſthenis loco qui poſtremò allatus fuit. In illo enim Platonico ita ſcriptum eſt, ἀντὶ τούτου ἕλωμαί τι ὧν εὖ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων; Sed ratio huius ſtructuræ orationis hæc eſſe videtur, quòd ante ὧν ſubaudiatur ἐκείνων: atque adeò ponatur articulus poſtpoſitiuus, ſeu pronomen relatiuum, (loquendo more Latino) in genitiuo, vt conueniat cum ἐκείνων ſubaudito. vt quum dico χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, ideo datiuo οἷς vtor quòd ſubaudiatur ἐκείνοις: perinde acſi diceretur χρῶμαι ἐκείνοις βιβλίοις οἷς ἔχω. Cæterùm vt ὅτι vidimus πλεονάζειν cum apud alios tum apud Demoſthenem, præcedentibus verbis, λέγειν, vel εἰπεῖν, vel ἀποκρίνασθαι, ita etiam ὡς cum λογοποιεῖν (quod tamen non itidem præponitur, ſed poſtponitur) idem pleonaſmi genus efficere ſciendum eſt: oratione in Midiam, ἐμοὶ μὲν νὴ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Ἀθηνᾶν (εἰρήσεται γάρ, εἴτ' ἄμεινον, εἴτε μὴ) ὅθ' οὗτος ὡς ἀπήλλαγμαι, περιιὼν ἐλογοποίει, ἔνδηλοί τινες ἦσαν ἀχθόμενοι τῶν πάνυ τούτων λαλούντων ἡδέως. (vel potius τούτῳ, vt in vet. exempl. legitur) Eſt enim Midias qui inducitur hîc dicens ἀπήλλαγμαι: éſtque ita accipiendus hic locus acſi talis verborum ordo eſſet, ὅτε οὗτος περιιὼν ἐλογοποίει ὡς ἀπήλλαγμαι: pro eo quod dicendum fuiſſet ἐλογοποίει ἑαυτὸν ἀπηλλάχθαι.

Attici, vt ſunt φιλομέτοχοι, etiam μετοχὰς habent ſæpenumero πλεοναζούσας. neque enim vacare duntaxat participium ἔχων exiſtimandum eſt, (de quo pleonaſmo apud Corinthum diſſerui, articulo L X X) ſed alia pleraque. Inter illa autem locum non poſtremum obti-

net φέρων. AEſchines in Cteſiphontem, καὶ ἐς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, ὥστ' εἰ μὲν μὴ πέμποι Φίλιππος πρέσβεις, καταφρονεῖν αὐτὸν ἔφη τῆς πόλεως. Syneſius, ἐπέδωκέ μοι φέρων ἐπιστολὴν τὸ σὸν ἐπιγεγραμμένην ὄνομα. Interdum autē cum pronomine reciproco: vt apud Luc. σεαυτὸν αὐτῇ φιλοσοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας. Sic Greg. dixit, τῷ μέν γε κλήρῳ φέροντες ἑαυτοὺς ἐγκατέλεξαν. Eſt interdū φέρων (inquit Bud.) pars orationis ornatus magis cauſa quàm ſignificationis poſita. Greg τῷ μέν γε κλήρῳ φέροντες ἑαυτοὺς ἐγκατέλεξαν, Nomina inter clericos dare cœperunt. Hinc ſi tollas verbum φέροντες, eadem erit ſententia. Idem, & τούτοις φέροντες τὴν τοῦ θεοῦ δόξαν προσέθηκαν. Quibus addit & Luciani locum quem modò protuli, σεαυτὸν αὐτῇ φιλοσοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας: quem ita interpretatur, Teipſum cum ipſa philoſophia venumdediſti. Hoc item modo, magis ad verbum, Teipſum addictū iuiſti cum ipſa philoſophia. Subiungit & illum AEſchinis locum: cui ferè ſimile ait eſſe iſtud Saluſtianum, Bonorum præmia ereptum eunt, pro Eripiunt. Et rurſus, Fuere tamen ciues qui ſeſe rémque publicā obſtinatis animis perditum irent. Item apud Terentium in Heautont. Hoc vide, in mea vita tu tibi laudem is quæſitum ſcelus. His autem & alia id genus exempla ex Latinis autoribus adiicit, quæ tibi apud eum vidēda relinquo, ſi quidē hoc loquendi genus cum Græco cōuenire videbitur. Mihi quidem certè parua inter hæc affinitas eſſe videtur: qui Linacrum contrà multo aptiora huius pleonaſmi attuliſſe ex Latinis exempla exiſtimo: quæ tamen tanquam dubitabundus affert. Græci ſunt (inquit) & illi pleonaſmi: Virgilius, OEſtron Graii vertēre vocantes. Idem Georg. lib. 3, Sæpe volutabris pulſos ſylueſtribus apros Latratu turbabis agens. Et in AEneide, -- & diuûm amplexæ ſimulacra tenebant. Et rurſus, -- clypeóque ſiniſtram Inſertabam aptans. In quibus vel redundant participia illa, Vocantes, Agens, Amplexæ, Aptans: vel ſubaudiendum eſt pronomen pro loco, Illum, Illos, vel Illa, vt ſit ellepſis. Græcis nanque hæc ratio familiariſſima. Ariſtoph. Ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι; Idem, φέρε νῦν (νόμος γάρ ἐστι) τῷ καταχύσματι ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα. Idem, οὐκοῦν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνισμόν τινα; Hæc ille: qui quum dicit Græcis hanc rationem eſſe familiariſſimam, id de pleonaſmo potius quàm de ellepſi intelligit. neque enim itidem pronomen commodè ſubaudiri poſſet. Debuit tamen pleonaſmi Græci alia potius exempla quàm hæc (quæ ex Ariſtophanis Pluto ſumpta ſunt) afferre: aut certè vnico, cui ſecundum locum dedit, contentus eſſe. In eo enim verſu participium λαβοῦσα per pleonaſmum adiici dicere poſſumus: at de λαχοῦσα & de ἀνύσασα nihil tale dici poteſt. Nam ad λαχοῦσα quidem quod attinet, ei ſubiungitur παρ' ὑπόνοιαν verbum ἔπινες pro ἐδίκαζες, quod expectabatur poſt illud participium, quo cōſuetudo iudices ſorte conſtituendi declaratur: tantum abeſt vt ſuperuacaneum cenſeri queat. At verò ἀνύσασα participium eſt aduerbii vim habens. Dicunt enim Græci, præſertímque Attici, ἀνύσας τοῦτο ποίει, Properè hoc facito. Cuius ſignificationis exemplum ex illa ipſa huius poetæ cōmœdia afferam. Legimus enim ibi, -- λέγ' ἀνύσας ὅ,τι φῂς ποτε. Aliud in eiuſdem Nubibus habes, non minus idoneum, Ἄνοιγ' ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον, Aperi aperi properè: vel, ſine vlla cunctatione. (nam ipſemet μέλλειν, quod eſt cunctari, opponit huic ἀνύειν: in Pluto, ἀλλ' οὐ μέλλειν χρή σ', ἀλλ' ἀνύειν) Sic apud eundem legimus, πέραινε τοίνυν ἀνύσας. (Alicubi autem & particulam τι adiicit: vt in Veſpis, circa principium, λέγε νῦν, ἀνύσας τι, τὸν τρόπον τοῦ πράγματος. Sic alibi, ἀνύσας τι κατάθου) Qua igitur ſignificatione hîc λέγ' ἀνύσας dicitur, eadem illic ἐρεῖς ἀνύσασα. Vnde fit vt aliena ab eo quod probare voluit exempla protulerit, quod ad hæc duo attinet. Quale autem in tertio illo eſt λαβοῦσα, tale eſt λαβὼν in iſto Bionis verſu, Μέλπειν μοι φίλε βοῦτα λαβὼν τὸν ἔρωτα δίδασκε. Sedenim iniuriam Homerō facere mihi videor, quòd non more meo exemplis ex eo ſumptis primum locum dederim. Eo quidem certè digniſſimus eſſe cenſendus eſt, vel hoc nomine quòd (vt antea dixi) ex eius fontibus omnis propemodum ſermonis Græci lepos deriuatus ſit. Verùm hîc ſaltem exempla illa collocabo, antequam longius progrediar. In iis eſt participium φέρων, (à quo initium huius ſermonis ſumpſi) necnon participium ἄγων, vtrunque apertè πλεονάζον. Habes igitur φέρων (vt de illo prius agam) cum verbo διδόναι: vt Odyſſ. ρ, Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων. Et lib. ι, eiuſdē poematis, Τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων. Cum verbo θεῖναι: vt Iliad. ψ, circa finem, Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος Κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον βοὸς ἄξιον ἀνθεμόεντα Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων. Item eiuſdem poematis libro υ, cum compoſito ἐνθεῖναι: vbi canit, -- ἐν δὲ βοείην θῆκε θύραζε φέρων. Cum verbo στῆσαι, Odyſſ. α, Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν, Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου. Cum hoc autem ipſo verbo iunctum habemus participium ἄγων, apud eundem poetam, in Bœotia, Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας, Στῆσε δ' ἄγων ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες. (vbi obſerua etiam præcedere ἄγεν in altero verſu) Sic & Iliad. χ, Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα Στήσωσ' ἐνθάδ'

ἄγοντες, ὑπόχωνται ϑ' ἄλλα. At cum verbo ϑεῖναι, Iliad. ψ, Ἤ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγάϑυμου Νέστορος υἱὸς ἐν χείρεσσι τίϑει Μενελάου. Ex his (inquam) locis aliiſque huiuſmodi non dubium eſt quin Homeri poſteri huius pleonaſmi exemplum ſumpſerint, quod tamen in participio φέρων potiſſimum imitati ſunt.

Apud eundem poetam legiſſe mihi videor participium ἰὼν itidem πλεονάζον. In ſoluta autem oratione frequentiſſimus eſt participii ἀπιὼν vſus cum οἴχεται, vel potius ᾤχετο. Xen. Hellen. 4, ᾤχοντο ἀπιόντες εἰς Σάρδεις πρὸς Ἀριαῖον. Demoſth. Pro corona, καὶ γὰρ, εἰ μὲν ὡς ἐκράτησε Φίλιππος, ᾤχετ' εὐθὺς ἀπιὼν, καὶ μετὰ ταῦτ' ἦγεν ἡσυχίαν, &c. Plato in Phædone, τὸ δὲ ἀϑάνατον, σῶν καὶ ἀδιάφϑορον οἴχεται ἀπιόν. Cum hoc autem pleonaſmo affinitatem habere exiſtimatur iſte Ariſtophanicus, in Ranis, καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς ϑύρας ἤδη βαδίζων εἰμὶ τῆσδε.

Nonnulla præterea eſſe participia ſciendum eſt quæ an inter πλεονάζοντα numerari debeant, dubium eſſe poſſit. Tale eſt καϑίσας, (quoniam aliud exemplum mihi non ſuggerit nunc memoria) Lucæ 16, δέξαι σου τὸ γράμμα, καὶ καϑίσας ταχέως γράψον πεντήκοντα. Sic & capite 14, καϑίσας ψηφίζει, item καϑίσας βουλεύεται.

Verba quoque nonnulla πλεονάζουσιν apud Atticos, vel potius πλεονάζειν videntur: quæ per parentheſin poni ſolent. Ex eorum numero eſt οἶμαι. quod tamen Bud. dicens παρέλκειν apud Demoſthenem, hoc in loco, καὶ τὰ τοιαῦτα ζηλωτά ἐστιν, οἶμαι, καὶ λαμπρά, ſimul dicit accipi pro Vtique vel Nimirum. Sic οἴει apud Platonem inueniri ἀργὸν ait. vt De republ. lib. 6, ἀνόητα δὲ ποιῶν, οὐκ οἴει ἀναγκασϑήσεται πλουτῶν αὐτόν τε μισεῖν καὶ τὴν τοιαύτην πρᾶξιν; Nónne cogetur? Annon tandem cogetur? Et lib. 7, οὐκ ἄτοπον οἴει ἡγήσεται τὸν νομίζοντα γίνεσϑαί τε ταῦτα ἀεὶ ὡσαύτως καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλλάττειν; Hæc ille: ſed ego dixerim potius οὐκ οἴει ἀναγκασϑήσεται accipi pro οὐκ οἴει ὅτι ἀναγκασϑήσεται. Nónne putas fore vt cogatur? Itidémque in altero loco pro οἴει ὅτι ἡγήσεται. Commodè autem parentheſeως notis includetur hoc οἴει.

Nomina etiam nonnulla ſunt illis πλεονάζοντα, ſeu παρέλκοντα. E quibus frequentiſſimum eſt τὶς, non ſolùm cum ποῖος, & ſimilibus, ſed & cum aliis adiectiuis, id eſt, alius generis ſignif. habẽtibus. Sed afferam primùm exẽpla eius quod nomini ποῖος adnectitur. Quod nomen non ſolùm poſt ſe ſed & ante ſe particulam πλεονάζουσαν habere poteſt. nam vt ποῖόν τινα dicunt Attici pro ποῖον, ita etiam τὸν ποῖον: vacante hîc articulo τὸν, vt illic nomine τινά. Et (quod magis mirari quis póſſit) interdum geminum pleonaſmum nomen illud recipit: veluti quum dicitur τὰ ποῖα ἄττα. Sed hac de re poſtea: nunc ad exẽpla venio nominis ποῖος adiunctũ habẽtis τὶς. quod ita vacat vt Nam apud Latinos quũ pro Qualis dicũt Qualiſnã. Iſocr. ad Philip. ποίους τινὰς χρὴ προσδοκᾶν τοὺς ἐπαίνους ἔσεσϑαι τοὺς περὶ σοῦ ῥηϑησομένους; Itẽ in interrogatione nõ directa, Dem. βουλομένων ὑμῶν οὐ περὶ τοῦ εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινά. Ariſtot. Ethic. lib. 2, cap. 6, δεῖ δὲ μὴ μόνον οὕτως εἰπεῖν, ὅτι ἕξις, ἀλλὰ καὶ ποία τις. (Vbi tamen ſcriptum eſt ποῖά τις, ſicut in loco proximè præcedente ποίαν τινα: ſed hæc ſcriptura controuerſia non caret) Legimus apud eundem, Polit. 7, περὶ μὲν οὖν τῶν πολιτευομένων, πόσους τε ὑπάρχειν δεῖ καὶ ποίους τινὰς τὴν φύσιν, ἔτι δὲ τὴν χώραν πόσην τέ τινα καὶ ποίαν τινὰ, διώρισται σχεδόν. Et particula δὲ interiecta, apud Lucianum, ποῖος δέ τις ἐστί; Nonnunquam verò non δὲ, ſed δὴ interiicitur: vt ποῖον δή τι, apud Platonem.

Itidem verò cum ὁποῖος iungitur, & cum οἷος: item cum ποιός, quod oxytonè ſcribitur: necnon cum τοιοῦτος, ſeu τοιόσδε. Exemplum τοῦ ὁποῖός τις habes apud Xenophontem Pæd. 3, ἐγὼ δὲ ὑμῖν παραινῶν ὁποίους τινὰς χρὴ εἶναι ἐν τῷ τοιῷδε, αἰσχυνοίμην ἄν. Item apud Demoſth. χρὴ δὲ, ὅταν τιϑῆσϑε τοὺς νόμους, ὁποῖοί τινες εἰσὶ, σκοπεῖν. Sic in iſto eiuſdem loco, οὐ γὰρ ὅστις ὁ πάσχων, ὥστε δεῖν σκοπεῖν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ὁποῖόν τι τὸ γινόμενον. At οἷός τις non ita receptum eſt vt ποῖός τις vel ὁποῖός τις. Exemplum illius ex Galeno habemus, ad Glauconem, lib. 1, ἐν οἷς μάλιστα μὲν, εἰ οἷόν τε, κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν διαγνωστέον οἷός τις ἐστὶν ὁ πυρετός. At ποιὸς oxytonè ſcriptum ſequente τὶς, frequentiſſimè apud Ariſtotelem occurrit. vt Ethic. lib. 1, c. 9, αὕτη δὲ πλείστην ἐπιμέλειαν ποιεῖται τοῦ ποιούς τινας καὶ ἀγαϑοὺς τοὺς πολίτας ποιῆσαι. Idem Polit. lib. 6, ὅτι μὲν οὖν αὕτη τῶν δημοκρατιῶν βελτίστη, φανερὸν, καὶ διὰ τίν' αἰτίαν· ὅτι διὰ τὸ ποιόν τινα εἶναι τὸν δῆμον. Apud eundem De gener. anim. lib. 4, interiecta particula γὰρ inter ποιὰ & τὶς, (vt antea inter ποῖος & τὶς interiici vidiſti δὲ & δὴ) ποιὰ γάρ τις γίνεται μάλιστα ἡ τροφὴ, καὶ ἡ τοῦ σώματος διάϑεσις, διά τε τὴν κρᾶσιν τοῦ περιεστῶτος ἀέρος καὶ τῶν εἰσιόντων. Legimus itidem apud Theophraſt. De cauſis pl. lib. 6, δεῖ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ὕλην ποιάν τινα προϋπάρχειν. Dixi iungi τὶς & cum τοιοῦτος ſiue τοιόσδε. Cuius adiectionis exemplum habes apud Polybium, ἐγένετο δὲ ἡ διακομιδὴ τῶν ϑηρίων τοιαύτη τις. Apud eundem, εἰσὶ δὲ συνϑῆκαι τοιαίδε τινες. (At verò apud Thucydidem ordine permutato & interiecta particula καὶ, legimus, lib. 8, ἦν δέ τι καὶ τοιοῦτον ἀπὸ τῶν κατηγορίαν ἐχόντων. Sic etiam libro 4, ἅμα δέ τι καὶ εἰρήκεσαν τοιοῦτον. Sed in hiſce duobus Thucydidis locis, aliiſque eiuſmodi, nequaquam vacare itidem hanc particu-

Iam dixerim: ac ne dici quidẽ vllo modo poteſt, quum τοιοῦτον ei hîc iungatur tanquam ſuo ſubſtantiuo) Iungi autem τις & cum ὃς, notius eſt quàm vt à me doceri neceſſe ſit. Paſſim enim occurrit ὅστις, ἥτις, & οἵτινες, αἵτινες, pro ὃς, ἣ, & οἳ, αἳ. Atque adeo ita hæc apud quoſlibet ſcriptores trita ſunt, vt non magis Atticæ linguæ quàm communi adſcribenda videri queant.

Vt autem πλεονάζει particula τις cum nominibus qualitatem ſignificantibus, ita etiam cum illis quibus quantitas declaratur. Cuiuſmodi ſunt πόσος & ποσὸς, item πολὺς & ὀλίγος, necnon μακρὸς, μέγας, μικρός. Cum πόσος iunctum habuiſti in quodam Ariſtot. loco quem paulo antè protuli ex Polit. lib. 7, quum de ποῖός τις agerem. vt autem ibi habes τις cum πόσῃ, ſic τινὲς cum πόσαι vel πόσοι iungi ſciendum eſt. Cum πολὺς autem, præſertímque cum plurali πολλοὶ, apud Thucydidem obſeruaui nomen illud iunctum frequentius quàm apud quenquam alium. Cum ſingulari: vt initio libri 6, καὶ ὅτι οὐ πολλῷ τινὶ ὑποδεέστερον πόλεμον ἀνῃροῦντο ἢ τὸν πρὸς Πελοποννησίους. At τινὲς cum plurali πολλοὶ, non itidem præcedente, ſed ſequente, lib. eodem, pag. 229, καὶ τῶν Συρακουσίων περιτυχόντες τισὶν οὐ πολλοῖς. Sic lib. 4, pag. 145, καὶ ἄλλους τινὰς οὐ πολλούς. (obſeruáque obiter & οὐ πολλοὺς pro ὀλίγους, vt initio pag. 236 dicit viciſſim μὴ ὀλίγους pro πολλούς) Idem verò & de cæteris ſentiendum eſt: niſi quòd frequentius cum πολὺ & ὀλίγον ſiue πολλοὶ & ὀλίγοι quàm cum illis iungitur. Verùm & numeralibus nominibus adnectitur plerunq; τινὲς apud Thucydidem. Vt lib. 7, pag. 263, καὶ ἡμέρας μὲν ἑβδομήκοντα τινὰς οὕτω διηττήθησαν ἀθρόοι. Sic pag. 269, διακοσίους μέν τινας τοὺς πάντας τῶν δυνατῶν ἀπέκτεινε. Eſt autem rationi conſentaneum vt quemadmodum dicitur πολλοί τινες & ὀλίγοι τινὲς, ita etiam ἑβδομήκοντά τινὲς dicatur, itidémque præfixo alio numero: quoniam vt πολλοὶ & ὀλίγοι ad quantitatem, quam vulgò diſcretam vocant, pertinet, eodem modo & numeralia nomina ad eam pertinere dicenda ſunt. Sed lectorẽ hîc celare nolim quod mihi aliquando in mentem venit illos Thucydidis locos legenti: nimirum non vacare fortaſſis τινὲς numeralibus illis nominibus præfixum, ſed eum potius vſum habere quem apud nos *quelques*, quod ſignificat τινές. Quum enim dicimus, *Il a demouré là quelques vint iours*, ad verbum, Commoratus ibi eſt aliquos viginti dies, perinde eſt acſi diceremus Commoratus ibi eſt circiter viginti dies. Sed Latini quidẽ ſermonis cõſuetudo nõ patitur vt adiectiuũ illud aliquos ea in ſignif. vſurpemus: contrà verò ſuſpicor nos Thucydidis exẽplo poſſe Græco adiectiuo τινὰς ita vti: & verbum verbo reddẽtes dicere, διέτριψεν ἐκεῖ εἴκοσι τινὰς ἡμέρας. Sic etiam, *Ils eſtoyent en tout quelques trente perſonnes*, τριάκοντα τινὲς ἦσαν οἱ πάντες.

Pleonaſmus particulæ τις cum πᾶς etiam reperitur, & ἕκαστος, necnon αὐτός. Thucydides libro 7, pag. 262, ἐσπίπτουσιν οὐδενὶ κόσμῳ ἔτι, ἀλλὰ πᾶς τέ τις διαβῆναι πρῶτος βουλόμενος. Idem lib. 2, καὶ τῶν λειπομένων πάντα τινὰ εἰκὸς ἐθέλειν ὑπὲρ αὐτῆς κάμνειν. Idem alibi, ᾧ τις ἕκαστος προσετάχθη. (vbi obſerua τις præcedere) Idem, ὡς ἑκάστη τις κατέχεται ὑπ' αἰηκέστου τινὸς κρείττονος. Idem lib. 1, οἷς προείπομεν τοὺς σφετέρους ξυμμάχους αὐτόν τινα κολάζειν. Et libro 6, οἰόμεθα, τοῦ ἄπωθεν ξυνοίκου προαπολλυμένου, οὐκ ἐς αὐτόν τινα ἥξειν τὸ δεινόν. Significatur autẽ his tribus, πᾶς τις, ἕκαστός τις, αὐτός τις, vnuſquiſque. Eſtque ſciendum hunc ſcriptorem in vno eodémque orationis membro tria hæc vſurpaſſe, ſed addendo particulam τις vni tantùm illorum, nimirum πᾶς: quod primum ibi collocatur. Locus eſt lib. 7, pag. 257, πᾶς τέ τις, ἐν ᾧ προσετέτακτο, αὐτὸς ἕκαστος ἠπείγετο πρῶτος φαίνεσθαι.

Quinetiam cum adiectiuis aliud ſignificationis genus habentibus quàm præcedentia, nõ rarò πλεονάζουσα hæc particula τις inuenitur. Sic πένης τις καὶ ἀπράγμων, apud Demoſthenem, in Midiam, ἄνθρωπος πένης μέν τις καὶ ἀπράγμων. Sic iungitur cum δυσμαθὴς, ſed præcedens, non ſequens: apud Platonem Polit. 2, ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσμαθής. Sic etiam παχύς τις & λυπηρός τις & περιττός τις dicuntur. Greg. ὡς λίαν ὄντως παχύς τις εἶ, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος, εἰ τοῦτο ἀπορεῖς. Apud eundem, τοῦ μὴ δοκεῖν εἶναι περιττοί τινες, μηδὲ φιλοτιμότεροι τοῦ δέοντος. Illud autem λυπηρός τις apud Baſilium legitur, ἐγὼ μὲν ᾤμην, ἀγαπητοί, σφοδρότερον ἑκάστῳ τοῦ λόγου τὸ κέντρον προσάγων, λυπηρός τις εἶναι δόξειν ὑμῖν. Inuenitur autem hic pleonaſmus & præcedente ipſa particula τις apud Theocrit. (ſicut in loco Platonis quem modò attuli) in Thalyſiis, Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα, κἠμὲ λέγοντι Παίντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής. Pro quibus habet hæc Virgilius, -- & me fecere poetam Pierides: ſunt & mihi carmina: me quoque dicunt Vatem paſtores: ſed non ego credulus illis. Quæ poſtrema verba planè reſpondent illis, ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής. In alio eiuſdem Theocriti loco, -- ἐγὼ δέ τις ἦν αἰπόλος. Participio quoque adhærens extat apud Xenophõtem Pæd. 8, μαινόμενος γάρ τις ἐστὶν, ὡς ἔοικεν. Vbi obiter obſerua etiam ὡς ἔοικεν, ſic additũ vt in illo Plat. loco. Quanuis autem hic iunctum ſit adiectiuis quæ in reprehenſionem potius quàm in laudem dicuntur, interdum tamen his, non illis, iungi ſciendum eſt: dicique καλός τις, & σοφός τις, itidémque aliis huiuſmodi adiectiuis adnecti. Sic apud Homerum Odyſſeæ σ.

Καί τοι τὶς δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κρατιός. Hoc tamen ſciendum eſt: vt apud Latinos Neſcio quis (niſi potius ſcribendum eſt coniunctim Neſcioquis) contemptum quendam indicat, ita & hoc nomine nonnunquam indicari. adeò quidem vt etiam cum adiectiuo quod alioqui per ſe contemptus ſignificationem habet, iunctum inueniatur. Tale eſt ἁπλεῖς δέ τινες apud Diogenem Laertium: quoniam aliunde exemplum in præſentia mihi non ſuppetit.

At verò τὶ aduerbialiter poſitum, interdum cum aduerbio, aliquando cum coniunctione, nonnunquam cum participio, aliquando cum verbo, interdum cum pronomine πλεονάζει. Cum aduerbio vacantis particulæ τὶ exemplum habes apud Arrianum lib. 5, καὶ οὗτοι Ἰνδοὶ ποταμοὶ ὄντες τῶν μὲν ἄλλων Ἀσιανῶν ποταμῶν πολύ τι κατὰ μέγεθος ὑπερφέρουσι. In alio eiuſdem libri loco, καὶ τὰ πολέμια πολύ τι γενναιοτάτους τῶν γε δὴ τότε ἐποίκων τῆς Ἀσίας. His enim in locis aliiſque huiuſmodi πολὺ pro aduerbio habendum eſt, vtpote locum eius obtinens. Iungitur alioqui & aliis aduerbiis, quæ non itidem ex nominibus in aduerbia tranſierunt: veluti quum dicitur πάνυ τι, & σχεδόν τι, & ἐγγύς τι, & ὁμοῦ τι. Xenoph. Pæd. 1, οὔτε ζημίαις πάνυ τι θέλουσιν εἴκειν, οὔτε δώροις ἐπαίρεσθαι. Magis enim aſſentior exemplaribus (licet paucioribus) quæ πάνυ τι, quàm iis quæ πάνυ τοι habent: præſertim quum μηδέν τι πάνυ ſeu οὐδέν τι πάνυ apud eundem legatur, vt docui initio annotationum quas calci Xenophontis mei (id eſt à me editi) ſubiunxi. Inuenitur tamen & σχεδόν τοι ſcriptum quibuſdam in locis, non σχεδόν τι: verùm idem de hoc quoque cæteriſque (quod ad particulæ illius ſcripturam attinet) dicendum eſſe videtur. licet alioqui & τοι particulam παραπληρωματικὴν quamplurimis in locis eſſe ſatis notum ſit. Sophoclem quidem certè σχεδόν τι non σχεδόν τοι ſcripſiſſe, vel ipſa metri lex indicat, in Electra, pag. 109, meæ editionis, Εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις, Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν. Vbi quidam verba ſcholiaſtæ in alium ſenſum acceperunt quàm ab eo ſcripta ſint. Nam poſt σχεδόν τι ſcribit ἴσως, & addit, καὶ ἀντὶ τοῦ πλησίον. Quæ illi ita intellexerunt, vt dicat σχεδόν τι hîc fortaſſe poni etiam ἀντὶ τοῦ πλησίον. quum ille dicere velit, hoc quidem in loco poni pro ἴσως, id eſt Fortaſſe: ſed inueniri vſurpatum etiam ἀντὶ τοῦ πλησίον. (niſi potius πλησίον ſcribendum eſt) Erroris autem occaſionem illis præbuit interpunctionis omiſſio poſt ἴσως. Altera verò illa ſcriptura σχεδόν τοι perperam in σχεδὸν τοῦ mutata fuit in vulgaribus lexicis Græcolat. in hoc Platonis loco, initio epiſtolæ 7, ὅτε γὰρ κατ' ἀρχὰς εἰς Συρακούσας ἐγὼ ἀφικόμην, σχεδὸν ἔτη τετταράκοντα γεγονώς, &c. Illa enim ibi ſcribunt σχεδὸν τοῦ ἔτη, locum illum, vt infinitos alios, apertè deprauantia. Ac ne illi errori comes deeſſet, etiam proximè ſequentem vocẽ ἔτη, in ἔτι non minus mendoſè verterunt. Significat autẽ σχεδὸν hîc, vel σχεδόν τοι, aut potius σχεδόν τι, non Fortaſſe, ſed Circiter. Illud autem ἐγγύς τι apud Platonem extat, De republica libro ſecundo, αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τοῦ σώματος. At ὁμοῦ τι vſurpant & ii ſcriptores qui communi lingua vtuntur: potiſſimúmque Plutarchus. Quinetiam cum particula δὴ inuenitur iuncta vocula τι, apud Lucianum πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην. Sed ego quum dixerim, πάνυ τι apud Xenophontem legendum potius mihi videri quàm πάνυ τοι, dico hîc contrà, δή τοι potius quàm δή τι meo iudicio ſcribi debere. Coniunctioni autem adnexæ particulæ τι exemplum extat apud Heſiodum in Ergois, -- οὐδέ τι δειλὸν Γῆρας ἐπῆν. At verò apud Homerum Odyſſ. ξ, Μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε, potius vtrunque τι cum vtroque verbo quàm cum μήτε iungi, minimèq; ſuperuacaneũ eſſe videtur. Sciendũ eſt deniq; ita iungi nõnullis aduerbiis hanc particulã vt eis adhæreſcat. vt in νεωστὶ, μεγαλωστὶ videre eſt. Participio autẽ additæ particulæ τι, & quidem πλεοναζόντως, exemplum habemus in iſto Thucyd. loco lib. 4, pag. 131, ὁρῶν αὐτοὺς καὶ ὡρμημένους τι πλέον τῇ γνώμῃ στρατεύειν. Sic cum ἀνύσας apud Ariſtoph. ἀνύσας τι καθεῦδου. Apud eundem, ἀκολουθήσῃς ἐμοὶ ἀνύσας τι δεῦρ' εἰς θύτλον. Sed hoc participium eſt eiuſmodi quod in aduerbium reſolui poſſit. Denique verbo iunctæ huius particulæ exemplum peti poſſe exiſtimo ex eo verſu Homeri quem paulo antè protuli: Odyſſ. ξ, Μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε. Cui ex eodem addi & iſtud poterit, Iliad. β, -- οὐδέ τι ἴδμεν Οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν. Neque enim dubito quin & hîc & illic particula iſta cum verbo potius quàm cum οὐδὲ vel μήτε iuncta exiſtimari debeat. Itidem apud Demoſthenem in Midiam, ἀλλ' ἃ μὲν αὖ τις ἄφνω τὸν λογισμὸν φθάσας ἐξαχθῇ τι πρᾶξαι, κἂν ὑβριστικῶς τοῦτο ποιῇ, δι' ὀργήν γ' ἔνι φῆσαι πεποιηκέναι. Sic apud Lucianum in Hermotimo, circa initium, εἰ γάρ τι μέμνημαι, videri poſſit abundare τι. Talem autem locum obtinere aliquando videtur particula Quid apud Latinos: veluti quum ita loquor, Siquid eorum memini: ſic tamen vt aliquid minus ſignificari videatur quàm ſi dicam, Si eorum memini. At Budæus annotans τὶ interdum ex ſuperuacuo addi apud Atticos, & in exemplum afferens cum alia, tum σχεδόν τι & πάνυ τι: ſubiungit, Teren-

tium hoc Græcorum imitatione ita dixiſſe, Subtriſtis viſus eſt eſſe aliquid. Sed iſtud exemplum ex Priſciano ſumpſit, lib.18 : vbi poſtquam dixit Atticos ex ſuperuacuo adiicere τὶ, locum quendam Platonis affert (ſed qui in vulgatis editionibus deeſt) cui illum Terentianum ſubiungit. Verùm iſtud Aliquid potius pro Aliquantum poſitum eſſe videtur: quod tamen & ipſum vacare neceſſe ſit, quum non triſtis ſed ſubtriſtis dictum ſit. Supereſt vt exemplũ pleonaſmi particulæ τὶ cũ pronomine afferã. Id mihi ſuppeditabit(vt opinor) Hom.Odyſſ. ι, Τοῦτό τι μοι κάλλιϛον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι. Præterquam enim quòd traiectio eſſet Homero fortaſſe minimè vſitata ſi ad ſuperlatiuum κάλλιϛον ferri illud vellemus, oratoriè etiam potius quàm poeticè(vt opinor)ita loqueretur.

De τὶ autem adiectiuo neutrius generis nihil dixi, neque dicendum putaui, quòd eadem ſit pleonaſmi eius quæ & pleonaſmi τὶς ratio. Sed apud Theocritum inueniri huius τὶ pleonaſmum, ſequente etiam articulo, ſciendum eſt: initio primi idyllii, Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα.

Ἄττα quoque apud Atticos πλεονάζει, & quidem iunctũ nonnullis eorum nominum quibus iunctam particulam τὶς πλεονάζειν dictum eſt. Sicut enim dicitur ποῖοι τινὲς & πόσοι τινὲς pro ποῖοι & πόσοι: ita ποῖα ἄττα & πόσα ἄττα(vel potius ποῖ' ἄττα & πόσ' ἄττα)pro ποῖα & πόσα dici ſciendum eſt. Apud Ariſtophanem in Ranis interroganti, Ἄνθρωπε βούλει σκευάρι' εἰς ᾅδου φέρειν; reſpondetur, Πόσ' ἄττα; Apud Ariſtotelem cum ποῖα & cum πόσα iunctum habemus, in hoc loco libri 3, De cælo, τούτου γὰρ δειχθέντος, φανερὸν ἔσται καὶ πόσα ἄττα καὶ ποῖ' ἄττα ἐστίν. Legitur autem apud Xenophontem ποῖα habens vtrinque particulam πλεονάζουσαν, à parte quidem anteriori articulum τὰ, à poſteriori autem nomen iſtud ἄττα: Pæd.lib.3, pag.146, meæ editionis, πάντως δὴ ἀναμιμνησκώμεθα τὰ ποῖα ἄττα ἔργα τούτων τῶν ἀγαθῶν ἐστιν αἴτια. Eodémque modo cum τοιαῦτα iungunt. vt legimus apud Plat. Polit.3, τὰ μὲν δὴ περὶ θεοὺς τοιαῦτ' ἄττα, ὡς ἔοικεν, ἀκουστέον εὐθὺς ἐκ παίδων. Sic apud Lucianum in Lexiphane, τοιαῦτα ἄττα διεξιόντες ἅπαντες οἱ παρόντες ἀπῄειμεν.

Quinetiam cum πολλὰ & ὀλίγα (ſicut τινὲς cum πολλοὶ & ὀλίγοι) necnon cum ἄλλα ſiue ἕτερα iungitur. Ariſtoteles, τὰ δὲ πόλλ' ἄττα ὁμοειδῆ εἶναι. Thucyd. καὶ εἷλον Ἀταλάντην καὶ ἄλλ' ἄττα. Sic apud Platonem, τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' ἄττα δεῖ ζητεῖν τὰ αἴτια, ἀλλ' οὐ τὸν θεόν. At ἕτερ' ἄττα, quod idem valet, apud Ariſtotelem extat, ὥστ' εἰ μή ἐστι παρὰ τὰ αἰσθητὰ καὶ τὰ μαθηματικὰ ἕτερ' ἄττα οἷα λέγουσι τὰ εἴδη τινὲς, οὐκ ἔσται μία ἀριθμῷ καὶ εἴδει οὐσία. Inuenitur etiam σμίκρ' ἄττα apud Platonem in Philebo, σμίκρ' ἄττα τοίνυν ἔμπροσθεν ἔτι διομολογησώμεθα. Eſt verò & aliud ἄττα quod πλεονάζει itidem apud Ariſtophanem. Aliud ἄττα voco quod aliam omnino ſignificationem habet, atque adeò alia pars eſt orationis, aduerbium videlicet, non nomen: & ponitur pro πότε. vt apud Ariſtoph. Πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται. Euſtath. enim poſtquam ex veterum grammaticorũ autoritate tradidit ἄττα ſignificare τινὰ, & tunc tenuari: itẽ ἅτινα, & tunc aſpirari: (ab Ionibus autem dici ἄσσα) addit, καὶ τρίτον, τὸ πότε, τὸ ἰσοδυναμοῦν τούτῳ. affértque illa Ariſtophanis verba, Πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται: Sed ab illo diſſentit ipſius Ariſtophanis ſcholiaſtes in loco planè ſimili, id eſt, itidem illa duo verba copulata habente: in Auibus, ΠΡ. Ἀπώλεσεν ὁ Ζεύς. ΠΕΙ. Πηνίκ' ἄττ' ἀπώλεσε; Ibi enim ſcholiaſtes Atticum eſſe negat, πηνίκ' ἄττ' ἀπώλεσε: quinetiam addit, οὐδὲ ἀρχαϊκὸν, οὐδὲ ἀκριβῶν. eſſe autem pro πότε δῆτα. vacare enim ἄττα, & poſitum eſſe ἀλόγως: quoniam neque τινὰ neque ἅτινα ſignificat: quum neutrũ horum aduerbio πηνίκα quadret.

Inter nomina quæ πλεονάζουσιν apud Atticos, dandus eſſe & nominibus ὅσος & ἡλίκος locus videtur. Sed quum variis adiectiuis addantur, non cum omnibus πλεονάζειν dici poſſe ſciendum eſt, licet pleonaſmi ſpeciem præ ſe ferant. Primùm igitur de iis quibus adiuncta abundant, deinde de cæteris dicendum eſt. Legimus apud Lucianum, καὶ ἑνὸς ἀνδρὸς πλέον ἡ ἰσχὺς ἀμήχανον ὅσην ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὰ βρέφη. Idem dixit μυρία ὅσα: itidémque apud Syneſium habemus μυρίων ὅσων τῶν σῶν ἐραστῶν. Legimus etiã ὀλίγον ὅσον, & μικρὸν ὅσον. His in locis ὅσον & ὅσην & ὅσα vacare exiſtimo, quoniã adiectiua quibus hæc iunguntur, per ſe ſtare poſſunt, vt ita dicam: id eſt, ſignificationem eandẽ, illis etiam ſublatis, obtinere. Quidni enim ἀμήχανον ἔχει τὴν ὑπεροχὴν, eodem ſenſu manente, & ſalua orationis ſtructura, dicere poſſimus? Idémque & de ſequentibus, meo quidem iudicio, dicendum eſt (niſi quòd ὀλίγον ὅσον & μικρὸν ὅσον aliquid minus quàm ὅσον & μικρὸν, ſignificare videri poſſunt. præſertim quum interdum μικρὸν ὅσον dicatur, tanquam imminutione vna ad alteram accedente) At verò de θαυμαστὸν ὅσον & θαυμαστὸν ἡλίκον, ſeu θαυμάσιον ὅσον & θαυμάσιον ἡλίκον, (vel in plurali θαυμαστὰ ὅσα, ſeu ἡλίκα, & θαυμάσια ὅσα, ſeu ἡλίκα) & de ὑπερφυὲς ὅσον, & ἀμήχανον ὅσον, aliíſque huiuſmodi, nequaquam dici idem queat, vt opinor: quoniam ex his adiectiuis vnum ab altero nõ itidem abeſſe poteſt. Exempli gratia, quum Demoſth. in oratione περὶ παραπρεσβείας dicit, ταῦτα δὲ θαυμάσια ἡλίκα καὶ συμφέροντ' ἐδόκει πεπρᾶχθαι τῇ πόλει: quum dicit in eadem oratione, ὡς θαυμάσια ἡλίκα πεισόμενοι διὰ τούτους ἀγα-

θὰ: ſi his ex locis vel θαυμάσια vel ἡλίκα tollas, aut aliud quàm quod ſignificare autor voluit exhibebis, aut orationem imperfectam relinques. Si enim ἡλίκα tollas, non iam ſolo adiectiuo θαυμάσια id ſignificabitur quod duobus illis θαυμάσια ἡλίκα ſignificabatur: ſin θαυμάσια detrahas, imperfecta manebit oratio. Idem & de Mirum quantum (quo loquendi genere Latini Græcum illud repræſentare voluerunt) ſentiendum eſt. Vbi enim dicit Liuius, Mirum quantum illi viro hæc nuntianti fides fuerit, quomodo ex duabus illis primis vocibus alterutram tollere poſſis? Multo etiam minꝰ profectò quàm in Græco ſermone. At verò alterum illum horũ nominum vſum, quo iunguntur iis vocabulis à quibus ſine vllo orationis incõmodo abeſſe poſſunt, non itidem imitati ſunt Latini, quod ſciam.

Articulus quoque πλεονάζει Atticis, (dicam enim hîc de articulo, quòd in proximè præcedentibus de eius pleonaſmo mentio inciderit) éſtque ſic vſus eo & Homerus: ita vt huius quoq; pleonaſmi poſteris exẽplum præbuiſſe exiſtimari queat. Sed duo ſunt huius pleonaſmi apud eum genera, quorũ vnum, quo frequẽter vtitur, illi vſurparunt potius quàm alterum. Vtruſque autem exemplum proferam. Priorem habet illud hemiſtichium in eius poematis valde tritum, -- ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; eſt enim pro ποῖον μῦθον. (vt aliis pleriſque locis ſine articulo dicit, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; item ποῖον ἔειπες) Sic autem apud Platonem Polit. 4, τὰ ποῖα ταῦτα; Et apud Ariſtophanem, τὰ ποῖα ταῦτα χρήματα; Itidémque citra interrogationem, vel potius in interrogatione non directa, apud Demoſthenem Pro corona, ἡδέως ἂν ἐροίμην τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν. Eodem modo πλεονάζει articulus in quodam Xenophontis loco quem paulo antè protuli, quum de pleonaſmo particulæ ἄττα diſſererem: Pæd. 3, πάντως δὴ ἀναμιμνησκώμεθα τὰ ποῖα ἄττα ἔργα τούτων τῶν ἀγαθῶν ἐστιν αἴτια. Sed hîc animaduertere debemus (vt antea quoque admonui) vtrinque πλεονάζουσαν vocem habere nomen ποῖα.

Alterum verò genus pleonaſmi articuli habemus in hoc verſu Od. ρ, -- τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἔστο. Dictum eſt enim pro λυγρὰ δὲ περὶ χροῒ εἵματα ἔστο. Verùm hoc ſciendum eſt, poſſe aliquãdo ita vſurpari hîc articulum vt non abundet. veluti ſi de quopiam loquar qui duo veſtimẽtorum genera habeat, vnum pretioſorũ, alterum vilium, aut etiam tritorum: & aliquando illa, aliquando hæc geſtare ſoleat: tunc certè quum hæc geſtabit, dici poterit, τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἔστο. neque abundare dicendus erit articulus, vtpote diſcrimen indicans. Ac Gallicè tunc quidem diceres, *les meſchans* vel *ſes meſchans habits*: at ſi vel nullus vel ſuperuacaneus eſſet articulus, (vt in illo Homeri loco) dicendum tibi eſſet, *des meſchans habits*.

Eſt & alius articuli pleonaſmus qui à ſecundo illo ſeparandus eſſe videtur: vbi nimirum ſubiunctiuo articulo ſeu poſtpoſitiuo additur præpoſitiuus. vt apud Sophoclem in Antigone, pag. 230, meæ editionis, Ταύτην γ' ἰδὸν θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας. ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω; Vbi ſcholiaſtes annotat, hunc veterum fuiſſe morem vt vtrunque articulum vni eidémque nomini apponerent. ſubiungítque ex Cratino exemplum, ὅνπερ Φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν. Scribit autem & Euſtathius vacare articulum videri in illo loco: (nam hæc quæ affert verba ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας, non dubium eſt quin ab eo ſumpta inde fuerint) ego tamen (vt verum fatear) dubito ſítne dicendus vacare an potius ſua ſede motus eſſe articulus præpoſitiuus vnà cum nomine cui adiungitur: vt dictum ſit ταύτην γ' ἰδὸν θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας, pro ταύτην γ' ἰδὸν θάπτουσαν τὸν νεκρὸν ὃν σὺ ἀπεῖπας. Itidémque in illo Cratini verſu, ὅνπερ Φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν, pro τὸν λόγον ὅνπερ Φιλοκλέης διέφθορεν.

Quod autem Ariſtophanis enarrator initio ſuorum in Plutum ſcholiorum tradit, vacare τὰ in hoc tertio illius comœdiæ verſu, Ἢν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ, itidémque abundare τὸν, in hoc quinto, Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν: quod, inquam, de horum articulorum pleonaſmo tradit, nullo modo mihi probatur: qui potius, ſi his locis adhibiti non eſſent articuli, ἔλλειψιν eorum eſſe dicerem. Quinetiam miror cur ante κακῶν potius quàm ante θεράποντα vacare articulum cenſuerit. Eius tamen verba (ſiquis ipſum audire vult) ſunt hæc, εἰώθασι δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἄρθρα πλεονάζειν. ὥσπερ οὖν ἐν τῷ τὰ βέλτιστα, περισσὸν ἦν Ἀττικῶς τὸ ἄρθρον, οὕτω κἀνταῦθα τὸ τῶν. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ τό· ὡς ἐν τῷ, τὸ ποῖον. Obiter autem hîc obſerua & verbum πλεονάζειν actiuè vſurpatum: εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἄρθρα πλεονάζειν, pro Vti ſolent articulorum pleonaſmo, Adhibere ſolẽt articulos ſuperuacaneos, Vti ſolent articulis ſuperuacuis.

Pronomen quoque πλεονάζει nonnunquam apud Atticos, ſi ſcholiaſtæ Sophoclis credimus. Is enim exponens hos verſus, (qui in Electra extant, pag. 95, meæ editionis) Ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν, Τὸν αὐτοφόντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς Ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, ſcribit ἡμῖν hîc παρέλκειν Ἀττικῶς. Sed fortaſſe illud ἡμῖν (pro quo ibi ſcriptum eſt ἡμὶν, quòd corri-

piatur poſterior, vt alibi ſæpe) cum πατρὸς iungi debet: vt perinde ſit acſi dictum eſſet ἡμετέρου πατρός. Habet autem & alios vſus varios pronomen, (de quibus diſſerui in quodam libello Gallico qui inſcriptus eſt, *De la conformité du langage François auec le Grec*) quos ſi quis non animaduertat, vacare ipſum falſò credat.

Quum verò dicunt Attici σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, & ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖς, pleonaſmum hîc agnoſcamus neceſſe eſt. niſi quis σχῆμα τὸ ἐκ παραλλήλου (cuius multa exempla in ſuperioribus attuli) pleonaſmo annumerare nolit. Qui tamen Atticos pronominibus compoſitis carere dixerunt, longè falſi ſunt: & ita quidem vt eos refellere ex quolibet Attico ſcriptore promptum ſit. De Homero quidem certè, eum pronomina compoſita ignoraſſe, aut certè eorum vſum neglexiſſe, ex veterũ grammaticorum autoritate dici poſſit. In illũ enim verſum Il. α, Καί μαχόμην κατ' ἐμαυτὸν ἐγὼ, Euſtath. annotat, ſcripſiſſe Homerum, κατ' ἔμ' αὐτὸν, non κατ' ἐμαυτόν: addens, οὐ θέλουσι γὰρ οἱ παλαιοὶ συνθέτως γράψαι κατ' ἐμαυτόν. Dixerat autem antea non extare apud hũc poetam compoſitum pronomen, ſed eius loco duo eiuſdem ſignificationis pronomina ab eo vſurpari. veluti quum pro ἑαυτὸν dicit ἓ δ' αὐτὸν, aut αὐτόν μιν. Extãt autem loci in quibus his vtitur poeta, vnus quidem, Odyſſ. δ, Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας, &c. alter, Iliad. υ, vbi tamen non ἓ δ' αὐτὸν, ſed ἑὲ δ' αὐτὸν ſcriptum eſt: & ita quidem vt verſus alioqui ſtare non poſſit. Locus eſt hic in comparatione à leone ſumpta, Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται, ἑὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι. Agnoſcitque hãc lectionem ibi & Euſtathius: qui annotat poetam loqui ἀρχαϊκώτερον, dicentem ἑὲ αὐτὸν pro ἓ αὐτόν. eſſe enim ἑὲ per pleonaſmum pro ἕ: ſicut ἕεις apud Heſiod. pro εἷς. itidémque dici ἕης pro ἧς: vt ἕης ἕρχαθε pro ἧς ἕρχαθε. Ex illo autem ἓ αὐτὸν factum poſtea fuiſſe ἑαυτὸν per compoſitionem: ſicut ἐμαυτὸν ex ἔμ' αὐτόν. In altero autem loco qui ex Odyſſ. δ, ſumptus eſt, pro αὐτὸν tenuato pleraque exemplaria habent αὑτὸν aſpiratum. quæ ſanè lectio Euſtathio minimè placuiſſe videtur. nam vt hîc αὐτόν μιν habet, ita etiam ibi in ſuis commentariis: quanuis alioqui textus illis inſertus αὑτὸν aſpiratum habeat. Quòd ſi probata illi hæc ſcriptura fuiſſet, etiã mentionẽ eius feciſſet. Equidem ipſe quoque parum mihi eam placere fateor. ſcimus enim αὑτὸν non minus eſſe compoſitum quàm ἑαυτὸν, atque adeò illud pro hoc (à quo aſpiratio proficiſcitur) vſurpari. Quòd ſi αὑτὸν idẽ valeret quod ἑαυτὸν, quid opus fuiſſet μιν adiungere? Neque enim veriſimile eſt tria compoſita ſimul poſiturum fuiſſe Homerum, ἓ videlicet, αὑτὸν, & μιν. Ad illam autem ſcripturam quod attinet, ἔμ' αὐτὸν, aliquam certè mihi de illa dubitationem relinqui fateor: quòd in meo veteri exemplari non ἔμ' αὐτὸν ſed ἐμαυτὸν ſcriptum ſit. Neque verò illius autoritate niti vellem, niſi multas ſcripturas quas Euſtathius in iis duntaxat exemplaribus quæ ἀκριβέστερα ſunt, extare tradit, in eo inueniſſem. Hoc tamen (vt alia pleraque quæ veteres ſcholiaſtæ & grammatici de quorundam vocabulorum ſcriptura tradunt) tale eſt vt eius penes antiqua exemplaria fidem eſſe neceſſe ſit. Nec verò hi accuſatiui diſiuncti ἔμ' αὐτὸν ſatis confirmari poſſe videntur datiuis itidem diſiunctis ἐμοὶ αὐτῷ, qui habentur Iliad. ν, Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι Μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. Reſpondebit enim aliquis, ideo dictum eſſe ἐμοὶ αὐτῷ, quòd ἐμαυτῷ verſum ingredi non poſſet.

Inuenitur etiã pronominis relatiui pleonaſmus quidam, ſed qui minimè in ſoluta oratione locum habeat. Poetis autem cum aliis tum Homero præſertim, non eſt infrequens: atque hunc imitans pleonaſmum Maro, pronomine Ille aliquoties ita vtitur vt ſuperuacaneum eſſe negari non poſſit. Exempla igitur huius apud vtrunque poetam pleonaſmi proferam vbi finem huic capiti imponam. Ibi enim de vocabulis quæ Latini quoque πλεονάζοντα habent, diſſeram.

Præpoſitionum quoq; πλεοναζουσῶν exempla ſuppetunt, ſed in compoſitione. Quòd ſi Corintho fidem adhibere velimus, præpoſitionem πρὸς extra compoſitionem quoque πλεονάζειν in quodam Thucydidis loco dicemus, vbi legitur, καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο. Sed hoc nec verum nec veriſimile eſſe, docui in iis quæ in articulum XLIIII, vbi hac de re agitur, annotaui. Quinetiam apud poetas vix extra compoſitionem πλεοναζούσας inueniri arbitror. Duas quidem ἐκ παραλλήλου poſitas in aliquot Homeri locis cernimus, ἀμφὶ & περί. vt Iliad. β, Ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς Ἕρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας. Itidémque in fine libri ρ Iliadis legimus, Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον φευγόντων Δαναῶν. Vbi tamen Euſtathius aliquid afferre conatur quo poetam non fruſtrà duplici præpoſitione vſum eſſe oſtendat. Poſtquam enim dixit hæc verba περί τ' ἀμφί τε τάφρον indicare affinitatem quæ eſt inter haſce duas præpoſitiones: ſubiungit, ἢ μᾶλλον, τὸ μὲν περὶ τάφρον, σημαίνοι ἂν τὸ κατ' αὐτὴν τὴν τάφρον: τὸ δὲ ἀμφὶ τάφρον, εἴη ἀντὶ τοῦ ἀμφὶς πανταχοῦ τῆς τάφρου. Quinetiam in altero illo loco ἀμφὶ περὶ κρήνην, vult duabus

hiſce

hiſce præpoſitionibus declarari τὴν περὶ τὴν αὐτὴν τόπον συναγωγὴν ὁμοῦ παντὸς τοῦ στρατοῦ. Apud Apollonium autem cēſet ſcholiaſtes geminationem præpoſitionis περὶ eſſe ἐμφαντικήν. At verò in compoſitione plerunque apud eos reperiuntur apertè & ſine vlla controuerſia ſuperuacaneæ præpoſitiones: in compoſitione inquam, interdum cum nominibus, nonnunquam cum verbis vel eorum participiis, aliquando cum aduerbiis. Ac de earum quidem cum verbis aut participiis compoſitarum pleonaſmo mox dicam, vbi ex ſoluta quoque oratione eius exempla proferam: hîc autem quem habeant cum nominibus & cum aduerbiis pleonaſmum oſtendam. Extat igitur cum nominibus, vt in μετάγγελος, & ἐπίουρος, & ἐπιβουκόλος. ſunt enim hæc pro ἄγγελος & οὖρος & βουκόλος. Quinetiam καταθνητῶν apud Homerum legitur pro θνητῶν, cum genitiuo ἀνθρώπων. Aduerbio autem præfixa præpoſitio ἀπὸ, interdum cum eo cohæret, interdum contrà ſeorſum ſcribitur. Nam aduerbio αὐτόθεν ita præfigitur hæc præpoſitio vt ei adhæreat. ſcribi enim ſolet ἀπάνευθεν cū apud Hom. tum apud alios. at verò aduerbio νόσφιν idē alioqui ſignificāti quod αὐτόθεν, ita præfigitur vt ſeorſim ſcribatur ἀπὸ νόσφιν. Idémque in ἀπ' οὐρανόθεν videre eſt.

At præpoſitionum in compoſitione pleonaſmus quum Atticus eſſe cenſeatur, de illo fuſius diſſerendum mihi fuerit. Legimus apud Ariſtoph. in Auibus, ἐν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα, Hoc vnum illos rogemus. Vbi ſcholiaſtes ſuperuacaneam præpoſitionem eſſe tradit: quum παραιτησώμεθα poſitum ſit pro παρακαλέσωμεν. Quibus addit, Atticos πλεονάζειν & ἐλλείπειν præpoſitionibus. Magnum autem fuiſſe apud veteres (præſertim Herodotum & Thucydidem) hunc verbi παραιτεῖσθαι vſum, vacante præpoſitione, diſces ex meo Theſauro, tomi 1, columna ſeu ſemipagina 245. Sic apud Thucydidem libro 7, pag. 245, meæ editionis, compoſitum ἐνεῖδον ſcholiaſtes exponit ſimplici εἶδον. Itidémque apud Sophoclem in Philoctete, pag. 414, cōpoſitum ἐξιδοῦ ab enarratore pro ſimplici poni dicitur. Eodémque modo in Antigone, pag. 229, in ἀμφινοῶ ſuperuacaneam eſſe præpoſitionem tradit. Sed in alterum illum Philoctetæ locum, duo affert pleonaſmi præpoſitionum exempla quæ parum idonea eſſe videntur. nimirum ἀντεπίστασο pro ἐπίστασο (ſed pro ἀντεπίστασο reponendum cenſeo ἐξεπίστασο) & ἐνδίδαξον pro δίδαξον. Parum autem idonea eſſe dico, non quòd in illis præpoſitiones abundare negem, ſed quoniam magis vſitata compoſita in exemplum ſuppetebant. vt Ἐξαπατῶ, Ἐξαμαρτάνω, Ἐξαναγκάζω, Ἐξαφανίζω, vt alia propè infinita omittam. Itidémque in exemplum eorum quæ aliam præpoſitionem πλεονάζουσαν habent, afferri ab eo alia poterant. Nam vt Ἐξαναγκάζω, verbi gratia, dicitur pro ἀναγκάζω, vacante præpoſitione ἐξ, ita Καταναγκάζω, vacante præpoſitione κατὰ: necnon Ἐπαναγκάζω, abundante itidem præpoſitione ἐπὶ. Sic & Εἰσαναγκάζω, vacante εἰς. Quinetiam (quod magis mirum eſt) præpoſitio πρὸς in hoc ipſo verbo παρέλκουσα inuenitur. Siquidem προσαναγκάζω pro ἀναγκάζω apud Plat. extat. Sed meus Theſaurus alia innumera ſuppeditare exempla poterit: vtpote in quo de præpoſitionibus quæ verbis iunctæ ſuperuacaneæ eſſent, lectorem diligēter admonui. Vacare item, plerunque & præpoſitionem alii præpoſitioni præfixā (in verbis quæ in Theſauro bicompoſita vocaui) ex variis ſcriptorum locis cognoſcĭ poteſt. Poetis verò non minus quàm proſæ ſcriptoribus, frequentem eſſe præpoſitionum in compoſitione pleonaſmum ſciendum eſt. vt vel hæc apud Hom. oſtendunt, Ἐξαλαοῦν, Ἐξαπάφειν, Ἐξαλαπάζειν, (niſi fortè in hoc verbo malit quiſpiam præpoſitionem ἐξ eſſe ἐπιτατικὴν, ſicut in ἐξαπολέσθαι, aliiſque nonnullis verbis, quæ diligenter animaduertenda ſunt) item Διειπεῖν, Διαείδεται: vt cætera lectori obſeruanda relinquam. Vt autem cum his verbis, ita cum eorum participiis vacare ſciendum eſt. Sed apud Homerum participia κατατεθνειῶς & ἀποτεθνειῶς peculiarem ſibi pleonaſmum habent.

Itidem verò in nominibus compoſitis hunc præpoſitionū pleonaſmum habemus: vt oſtendunt κατάδηλος & διάδηλος & ἐπίδηλος, pro δῆλος. ſic πρόσομοιος & παρόμοιος pro ὅμοιος: item & προσεμφερής, παρεμφερής pro ἐμφερής. Scio tamen παρεμφερής & παρόμοιος alicubi diminutionem ſignificare exiſtimari, & illa compoſita ex δῆλος à præpoſitione præfixa aliquam ſignificationis ἐπίτασιν alicubi accipere: ſed hoc ſaltem fatendum fuerit, in multo pluribus locis pro ſimplicibus vſurpari. Cæterùm tam in verbis quàm in nominibus ita vacare præpoſitiones ſciendum eſt, vt interim ornatum aliquem addant, nonnunquam verò & orationis numeros adiuuent: id eſt, eam numeroſiorem efficiant.

Pleonaſmos etiam quoſdam duplices eſſe ſciendum eſt, id eſt, quædam eſſe loquendi genera in quibus duæ voces ſint πλεονάζουσαι. veluti quum dicitur οὐ γὰρ ἀλλὰ pro καὶ γάρ. vt apud Ariſtophanem in Nubibus, -- οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος. Nam & ſcholiaſtes οὐ γὰρ ἀλλὰ ibi pro καὶ γὰρ Atticè dictum eſſe tradit. affertque ex Callimacho eundem illarum particularum vſum, ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω. Apud eundem comicum in Ranis, Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ 'δελφ'. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. pro ἔχω γὰρ

κακῶς, ſiue κακῶς γὰρ ἔχω. Sic etiam in iſto Platonis loco abundare videntur illæ duæ particulæ in Euthydemo, ἐγὼ δὲ θαυμάσας τὸν λόγον, Πῶς, ἔφην, ὦ Διονυσόδωρε λέγεις; οὐ γάρ τοι ἀλλὰ τοῦτόν γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις ἀκηκοὼς, ἀεὶ θαυμάζω. pro τοῦτον γὰρ τὸν λόγον &c. At verò quum dicitur οὐ μὴν ἀλλὰ, non itidem vtranque particulam, ſed alteram duntaxat, nimirum negatiuam, vacare putandum eſt: quum οὐ μὴν ἀλλὰ ponatur pro ἀλλὰ μήν. Vnde etiam οὐ μὴν οὐδὲ eadem ſignificatione qua ἀλλὰ μὴν οὐδὲ dici videmus. Facit autem hic particulæ οὐδὲ pleonaſmus vt duo loquendi genera quæ alioqui contrariam ſignificationem habere videntur, idem prorſus ſignificent: nimirum οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, & οὐδ᾽ ὀλίγου δεῖ. quoniam in οὐδὲ πολλοῦ δεῖ particula οὐδὲ abundat, at in οὐδ᾽ ὀλίγου δεῖ, ſuam ſignificationem retinet. Quum autem οὐδὲ πολλοῦ δεῖ nihil aliud ſit quàm πολλοῦ δεῖ, (vtpote abundante negatiua particula, ſicut dictum fuit) non mirum eſt ſi idem quod οὐδ᾽ ὀλίγου δεῖ valere dicatur.

Sed nec particulæ quæ παραπληρωματικαὶ dicuntur, inter pleonaſmos prætermittendæ ſunt, ſic tamen vt fatendum ſit, pleonaſmum quem illæ afferunt, talem eſſe vt vix ſentiatur, atque adeò vix pro pleonaſmo habeatur. vnde etiam factum eſt vt παραπληρωματικαὶ potius quàm πλεοναστικαὶ appellatæ ſint. In earum autem numero ſunt που & τοι & γε, necnon δή. An autem μὴν & αὖ illis annumerandæ ſint, dubito. Interdum quidem & πως παραπληρωματικὸν ſeu πλεοναστικὸν vocari poteſt. Quinetiam τι cum πάνυ aliiſque vocabulis quorum antea mentionem feci, non minus fortaſſe dici queat παραπληρωματικὸν eſſe quàm πλεονάζειν. Cæterùm quod ad illam particulam πως attinet, non in ſoluta oratione tantùm, ſed in carmine quoque, inter παραπληρωματικὰ μόρια pleriſque locis cenſetur. Sed vidẽdum etiam atque etiam eſt ne παραπληρωματικὴν eſſe exiſtimemus vbi accipi pro Quodam modo aut Neſcio quo modo vel Certo quodam modo, aut Aliquantum, aut aliam etiam quampiam ſignificationem habere poteſt. Apud Demoſthenem vacat poſt aduerbium ἀκριβῶς: apud Xenophontem verò poſt aduerbium προχειρότερον, in OEconomico, pagina 500, meæ editionis, circa principium, ταῦτά μοι δοκῶ μὲν (ἔφην ἐγὼ) προχειρότερόν πως ἀποδεδραμηκέναι τῷ λόγῳ. Apud Homerum verò habemus hanc particulam vacantem itidem poſt aduerbium μάλα, Iliad. ξ, Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ. Vbi Euſtathius quoque παραπληρωματικὸν σύνδεσμον appellat: ſed ſcriptura quam reiicit, in meo fide alioqui digniſſimo exemplari extat. ibi enim πῶς circunflexum legitur. At ille, ἐν τῷ μάλα πώς με, inquit, οὐκ ἂν ἀλόγως περισπάσῃ τις τὸν πως παραπληρωματικὸν σύνδεσμον. (vbi obiter & hoc obſerua, particulam hanc inter συνδέσμους, id eſt coniunctiones, ab eo numerari) ἀλλ᾽ ἐξ ὀξείας κοιμηθείσης εἰς βαρεῖαν ἐξέγερσις εἰς ὀξεῖαν αὖθις γενήσεται ἐγκλιτικῶς. Idémque ait in πώποτε quoque & in πώμαλα accidere. Cæterùm quanuis in hoc eiuſdem poetæ loco, Iliad. μ, Ἕκτορ, ἀεὶ μέν πως μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν Ἐσθλὰ φραζομένῳ, videatur non minus παραπληρωματικὸς eſſe hic σύνδεσμος, (ſi modò σύνδεσμον cum Euſtathio appellare licet) exiſtimatur tamen & aliter poſſe accipi, nimirum θαυμαστικῶς: ſed ita vt circunflecti debeat. Imò verò idem ille ſcholiaſtes nullam omnino hîc παραπληρώσεως, ſicut illic, mentionem facit: ſed annotat, ſi quidem πως ἐγκλίνεται, id eſt, ſi encliticè ſcribatur, dictum eſſe ἐπιεικῶς: ſin verò circunflectatur, θαυμαστικῶς ἔχειν, id eſt, admirationis formam habere, ſeu admirationis ſpeciem præ ſe ferre: vel potius, admirandi vim ſeu ſignificationem habere. Ideo autem in examinando huius particulæ vſu diutius immoror, vt hinc lector de iis quoque quæ παραπληρωματικαὶ vulgò cenſentur, non temere ferendum eſſe iudicium diſcat.

Illud idem certè in vocula που vſuuenire poteſt, nimirum vt alicubi eam παραπληρωματικὴν cenſeamus, vbi tamen minimè ſuperuacanea ſit. Quinetiam accidere alicubi videmus vt ſuperuacanea ſit nécne dubitare propemodum cogamur. vt in hoc Theophraſti loco, in libello De odoribus, εἶναι δέ φασι καὶ τόπον τινὰ παρ᾽ αὐτοῖς οὐ λίαν μικρὸν, ἀλλ᾽ ὡς ἂν εἴκοσί που σταδίων. Hîc enim ſi που pro Fermè ſeu Circiter accipiamus, vacare ὡς neceſſe fuerit: ideóque aut ἐκ παραλλήλου poni ὡς & που, vel ὡς illam ſignificationem habere, at που vacare (ſicut aliis pleriſque locis) dici poteſt.

Cæterùm vt πως encliticum, eſſe παραπληρωματικὸν dicebam, ita πῶς περισπώμενον, viciſſim vocabulum aliquod παραπληρωματικὸν interdum adiunctum habere ſciendum eſt. veluti quum dicitur πῶς ποτε pro ποτέ: qui pleonaſmus frequens eſt apud Plutarchum in Quæſtionibus Platonicis. Adiungitur alioqui ποτὲ & aliis quibuſdam vocabulis: ac præcipuè nomini τίς. vt τίσι ποτὲ apud Xenophontem initio ſuorum ἀπομνημονευμάτων legimus, Πολλάκις ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις Ἀθηναίους ἔπεισαν, &c. Talis autem eſt omnino huius aduerbii ποτὲ adiectio qualem in Latino ſermone habemus adiectionem particulæ Nam, quum dicitur, Vbinam, Quiſnam. Ita enim hîc diceretur, Sæpenumero

miratus ſum quibúſnam rationibus perſuaſerint. Sed vereor ne parum grammaticè loquar, aduerbium *ποτὲ* appellans *παραπληρωματικὸν*: quum *μόρια* quæ *παραπληρωματικὰ* vocant, ſint ferè monoſyllaba: (cuiuſmodi ſunt apud poetas itidem, *πε, νυ, ῥα, δὲ*) Vocetur ergo potius *πλεοναστικὸν*, & aliis aduerbiis ſuperuacaneis, quorum facta mentio eſt, addatur.

Venio ad aliud quoddam pleonaſmi genus quod in verbis compoſitis cernitur. In illis autem cerni ſciendum eſt quæ ex nomine & verbo compoſita ſunt, cuiuſmodi eſt *οἰκοδομεῖν*, cuiuſmodi etiam eſt *ξενοκτονεῖν*. ſcimus enim *οἰκοδομεῖν* factum eſſe ex *οἶκον* & *δομεῖν*, itidémque *ξενοκτονεῖν* ex *ξένον* & *κτείνειν*: atque his compoſitis vt nomen & verbum, ita etiam vtriuſque ſignificationem includi. Nihilominus tamen & *οἰκοδομεῖν δόμον* & *ξενοκτονεῖν ξένον* aliquando dicitur. Quibus addi poteſt & *νομοθετήσας τὸν νόμον*, ex Demoſthene, atque aliis. Illi autem *ξενοκτονεῖν ξένον* ſimile fuerit *τυραννοκτονεῖν τύραννον*: ſed talia minus vſitata ſunt quàm *νομοθετεῖν νόμον*. Vbi autem illis *ξενοκτονεῖν* & *τυραννοκτονεῖν* alii accuſatiui adduntur, nequaquam pleonaſmum orationi ineſſe crediderim. Quum enim legimus in quadam epiſtola earum quæ ſub Phalaridis nomine vulgatæ ſunt, *οὐ γὰρ ἐκ γυναικείας χειρὸς τυραννοκτονηθήσεται Φάλαρις*; nequaquam *τυραννοκτονηθήσεται* pro ſimplici *κτενεῖται* (pro quo dicitur potius *ἀποκτενεῖται*) poſitum eſſe dixerim: ſed perinde eſſe accipiendum illud acſi dictum eſſet *ἀποκτενεῖται Φάλαρις ὁ τύραννος*. (aut certè, *ἀποκτενεῖται Φάλαρις, ὡς τύραννος*; ſiue etiam *ὡς τύραννον εἰκὸς*, ſubaudiendo *ἀποκτείνεσθαι*: non repetendo tamen illa verba, *ἐκ γυναικείας χειρός*) Sic verò apud Athenæum libro 12. *Ὀμφάλης δὲ πάντας τοὺς συγκατακλιθέντας αὐτῇ ξενοκτονούσης*, perinde eſſe aio acſi dictum eſſet *πάντας τοὺς συγκατακλιθέντας αὐτῇ ξένους κτεινούσης*.

Inuenitur autem illud pleonaſmi genus & in nominibus. vt apud Ariſtotelem Hiſtoriæ animalium libro 8, *πλὴν οὐκ ἀλληλοφάγοι τοῦ γένους τοῦ οἰκείου, ὥσπερ οἱ ἰχθύες*. Quum enim dicẽdum foret *φάγοι*, (niſi potius ad id ſignificandum alio vtendum nomine fuiſſet) vſus eſt compoſito *ἀλληλοφάγοι*. perinde acſi nomini *φάγοι* duos genitiuos dediſſet, *ἀλλήλων* videlicet & *γένους*.

Iam verò & quod apud comicos legimus *αὐτότατος* pro *αὐτὸς*, ad pleonaſmum pertinere quiſpiam fortaſſe cenſuerit. vt apud Ariſtophanem in Pluto, interroganti Chremylo; *ἐκεῖνος αὐτός*; reſpondet ipſe Plutus, *αὐτότατος*. quod ſonat Ipſiſſimus: cuius ſuperlatiui vſum Latini comici ſibi itidem permiſerunt. Verùm vtrum ad pleonaſmum an aliò talis ſuperlatiuus referri debeat, aliorum eſto iudicium. Hoc quidem certè conſtat, quod de illis loquendi generibus dicetur quorum ſuprà facta mentio fuit, His oculis vidi, & His auribus audiui, idem & de iſto ſuperlatiuo dici poſſe, ſi quidem aliud quàm pleonaſmum in illis agnoſcendum eſſe putemus. nimirum in hoc *αὐτότατος* itidem vel emphaſis vel affirmationis vel amplificationis ſeu vehementiæ gratia ex poſitiuo ſuperlatiuum fieri. perinde acſi quis ita loqueretur, Non ſolùm eſt ipſe, ſed etiam ipſiſſimus. Verùm etiamſi talem quampiam vim in hoc ſuperlatiuo *αὐτότατος* conſtituamus, non ex linguæ Atticæ conſuetudine magis quàm ex iocoſæ comœdiæ licentia profectam eſſe hanc *ἐπίτασιν*, id eſt ſuperlationem, fatendum fuerit. Neque enim dubium eſt quin pronomen ex iis ſit quæ quidam grammatici *ἀνεπίτατα* vocauerunt, id eſt *ἐπίτασιν οὐ δεχόμενα*, ſuperlationem non admittentia, ſiue ſuperlatiuum gradum. Eôdem referendum videtur & *μονώτατος*, quo idem comicus ibidem vtitur. Dicit enim Chremylus ipſi Pluto, *Τὰ δὲ πράγματ᾽ οὐχὶ διὰ σὲ πάντα πράττεται; Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος Καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ᾽ ὅτι*. Hîc enim *μονώτατος* eſt pro *μόνος*, vt ſi Soliſſimus dicas pro Solus. Tolerabilior tamen in nomine *μονώτατος*, (vtpote quod adiectiui vſum præſtet, atque adeò adiectiuum cenſeri poſſit) quàm in pronomine *αὐτότατος* ſuperlatio. Vnde etiam *αὐτότατος* in ſoluta oratione non reperiri exiſtimatur: (niſi vſurpatum à quopiam qui iocari itidem voluerit) at *μονώτατος* ex Lycurgi in Leocratem oratione affertur, *τοιγαροῦν μονώτατοι ἐπώνυμοι τῆς χώρας εἰσί*.

At verò de comparatiuo præfixam habente vocem *μᾶλλον*, quid ſentiendum erit? an itidem ad pleonaſmum referri hunc comparatiui pro poſitiuo vſum dicere oportebit, an potius in voce *μᾶλλον* non in comparatiuo pleonaſmus conſtituendus erit? Ego exempla proferre contentus, ſuum vnicuique iudicium liberum relinquam. Dixit igitur Ariſtophanes, *μᾶλλον ὀλβιώτερον*: Demoſthenes, *μᾶλλον φοβερώτερον*: Iſocrates, *κρεῖττον μᾶλλον*: Andocides, *ἐπιτηδειότερον μᾶλλον*. itidémque alii cum aliis comparatiuis hoc modo ſunt vſi. Quinetiam præfixa voce *πολὺ* vel *πολλῷ* ipſi aduerbio *μᾶλλον*, talis vſus reperitur: vt *πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον*, apud Iſæum: & *πολλῷ μᾶλλον ζηλωτότεροι*, apud Iſocratem. Præfixum autẽ hoc vocabulum aduerbio *μᾶλλον*, haud ſcio an pro iis facere videri

poſſit qui comparatiuum pro poſitiuo eſſe poſitum quàm abundare μᾶλλον dicere mallent. Quinetiam ſuperlatiuus itidem præfixam habens vocem πλεῖστα, illorum ſententiam confirmare, non immeritò fortaſſe dicetur. vt apud Xenophontem Pædiæ libro octauo, pagina 125, meæ editionis, ἐγὼ δ' τοὺς πλεῖστα ἔχοντας καὶ φυλάττοντας, πλεῖστα εὐδαιμονεστάτους ἡγοῦμαι. Sed vereor ne hic ſuperlatiui vſus non tam Atticus quàm Xenophonteus habendus ſit. Adde quòd non minus ante πλεῖστα quàm poſt, interpunctio collocari poteſt. Si autem poſt πλεῖστα interpungatur, tunc φυλάττοντας πλεῖστα, non πλεῖστα εὐδαιμονεστάτους dicemus. Budæus quidem certè πλεῖστα cum εὐδαιμονεστάτους iungi exiſtimauit: ego verò in illa mea editione Xenophontis, ea cautione ibi qua & alibi ſum vſus, vt quum incertum eſſet vtra in parte collocari interpunctio deberet, ipſi lectori interpungendus locus relinqueretur. Itidem verò apud Homerum Iliad. β, in hoc verſu, de Therſite, ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν, ἠδ' Ὀδυσῆϊ, dubitari poſſit fortaſſis an μάλιστα cum ἔχθιστος iungi poſſit, an potius cum datiuis iungi debeat, accipiendo pro Potiſſimum. Sed ne ἔχθιστος cum ſuperlatiuo μάλιστα prorſus admitti poſſe negemus, facit quod apud Euripidem legitur μέγιστον ἔχθιστος.

Cæterùm quæ de illo comparatiui vſu, eadem & de nomine diminutiuo præfixum habente nomen μικρὸν, dubitatio eſſe poteſt, in vtro nimirum pleonaſmus conſtitui debeat. vt apud Ariſtoph. Pluto, σμικρὸν ἀργυρίδιον. Cui ſimile eſt apud Iſocratem, μικρὰ πολίχνια & νησύδρια: apud Athenæum, μικρὸν πινακίσκιον. Apud Xenoph. verò præcedente etiam aduerbio μάλα, legimus, Pæd. 8, αὐτὸς σκάπτων καὶ σπείρων μάλα μικρὸν γήδιον. Talis autem pleonaſmus & in Latino ſermone frequenter occurrit: vt Paruum munuſculum, & Paruum opuſculum, apud Ciceronem: item Minutæ interrogatiunculæ, apud eundem.

Poſtremò pleonaſmos etiam quoſdam fuiſſe ſciẽdum eſt qui vt vitio non carebant, ita etiam reprehenſione non caruiſſe exiſtimandi ſunt. Talis eſt is qui in iſtis verbis cernitur, ἥκω καὶ κατέρχομαι, in iſto AEſchyli verſu, Ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι. Qui pleonaſmus ab Ariſtophane in theatro traductus fuit: quum perinde eſſe ait acſi quis à vicino peteret μάκτραν, & adderet, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον. Verùm ſi ſummo iure in examinandis talibus quarundam vocum ad eandem ſignificationem pertinentium geminationibus cum primariis etiam ſcriptoribus ageretur, ne illi quidem fortaſſe vitioſis pleonaſmis carere comperirentur: præſertim quum in ipſo etiam Demoſthene geminationem nominum ὅμοιος & παραπλήσιος (ſicut etiam aduerbia ὁμοίως & παραπλησίως apud eum coniunguntur, Olynth. 3) critici quidam auſi fuerint reprehendere. Sed quid igitur illi critici de Xenophonte dixiſſent participia λαβόντας & δεξαμένους coniungente? Legimus enim Pædiæ lib. 1, pag. 12, meæ editionis, circa finem, τοὺς μέντοι λαβόντας καὶ δεξαμένους τὰ δῶρα λέγεται Ἀστυάγης ἀπενεγκεῖν. Quid, inquam, de hoc alioqui tam eleganti ſcriptore dixiſſent, iſta duo copulante? an illum magis quàm Demoſthenem poſſe excuſari? Imò verò tolerabilior eſt, meo iudicio, vocum ὅμοιος & παραπλήσιος quàm participiorum λαβόντας & δεξαμένους geminatio.

Hæc de pleonaſmis Atticis nunc habui quæ ad illa quæ Ioannes Grammaticus & Corinthus de iis tradiderunt, adiicerem. Vt autem pauca eſſe iudicabuntur fortaſſe præ illis quæ dici de iis poſſent, ita certè pluſquam multa videri poterunt præ iis quæ ambo de illis ſcripſerunt. Cur autem in eorum ſcriptis triceſima aut quadrageſima pars eorum quæ dicenda erant, boni conſuletur: mihi, ſi viceſimam tantùm aut triceſimam partem omiſero, non ignoſcetur? præſertim quum tumultuarius & infinitis typographicis occupationibus (ſed aut eidem aut alii lectori itidem profuturis) intermixtus ſit huius ſcriptionis labor: & quum me (quod peius eſt) quotidiano chartarum aliquot penſo (vt typographicæ artis ratio poſtulat) addictum eſſe oporteat. Quod autem hîc de pleonaſmis dico, idem de aliis quoque huius appendicis capitibus, & præſertim περὶ τῶν ἐλλείψεων, dictum intelligi volo.

Antequam autem à pleonaſmis ad ellipſes tranſeam, hoc de illis dicam, eorum nonnullos in Latina quoque lingua reperiri: ſed ita tamen vt multo plures (ni fallor) ſibi peculiares habeat. Et iam quidem in ſuperioribus, aliquorum, in quibus vni linguæ cum altera conuenit, mentio facta fuit: iis autem addere poſſumus Nihil quicquam: quod tale omnino eſt quale οὐδὲν τι, cum apud alios tum apud Xenophontem extans. Poſſumus item adiicere pronominum geminationem, Nos ipſi. hæc enim ſonant ad verbum ἡμεῖς αὐτοί. (quòd ſi emphaſin illic, etiam hîc eſſe dicendum erit) Adiungi poterit & aduerbium Vbi, cum genitiuo gentium. Conuenit enim Vbi gentium cum eo quod Græci dicunt ποῦ γῆς. Fateor tamen, quanuis eadem forma dicantur ambo, pleonaſmum illum in Latino ſermone frequentiorem eſſe (addere potes fortaſſis & certiorem) quàm in Græco: præſertímque apud comicos, quòd illi quærere ſoleant vbi gentium ſit ali-

quis,quem alioqui paucorum paſſuum interuallo à ſe abeſſe nouerint. Omnium autem maximè obſeruatione dignus eſt pronominis Ille pleonaſmus apud Maronem cum Homerico pronominis ὅγε ſiue ὅδε pleonaſmo conueniens. Afferam autem primùm ex Marone exempla. Legimus apud eum, AEneid.lib.11, Qualis vbi abruptis fugit præſepia vinclis Tandem liber equus, campóque potitus aperto Aut ille in paſtus armentáque tendit equarum, Aut aſſuetus aquæ perfundi flumine noto, Emicat: arrectíſque fremit ceruicibus altè, Laxurians: ludúntque iubæ per colla, per armos. Quæ comparatio ex Homero ſumpta eſt, in qua ipſe pronomine ſuperuacaneo itidem vſus eſt: Iliad. ζ, Ὡς δ᾽ ὅτε τὶς στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων, Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο, Κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται Ὤμοις ἀΐσσονται· ὁ δ᾽ ἀγλαΐηφι πεποιθὼς, Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ᾽ ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων. Sed alii eiuſdem poetæ afferri poſſunt loci in quibus pleonaſmus pronominis Virgiliano illi magis ſimilis eſt: quòd hîc velut interrumpatur oratio, poſſitque non minus commodè ὁ δ᾽ diſiunctim ſcribi: quam lectionem mea editio habet. Alia igitur & quidem aptiora huius pleonaſmi ex iſto poeta exempla proferam, ſi prius alios Maronis verſus attulero in quibus eundem pronominis Latini pleonaſmum vſurpat. Legimus igitur apud illum, AEneid. 5, Præcipitémque Daren ardens agit æquore toto, Nunc dextra ingeminans ictus, nunc ille ſiniſtra. Sic etiã Illa πλεοναζόντως, Georg.lib.3, Vndáque iam tergo ferratos ſuſtinet orbes, Puppibus illa prius, patulis nunc hoſpita plauſtris. Necnon Illæ, eiuſdem operis lib.2, Quid maiora ſequar? ſalices, humiléſque geniſtæ Aut illæ pecori frondem aut paſtoribus vmbram Sufficiunt. At pronomen Ille quod initio AEneidos habetur, in hoc verſu, -- multum ille & terris iactatus & alto, ex hoc numero excipi poſſe videtur: quòd dici queat tanquam ἀπ᾽ ἄλλης ἀρχῆς, Multum ille & terris iactatus & alto: ſubaudiendo verbum Eſt, ſeu Fuit. Sic igitur apud Homerum dico ὅγε non rarò πλεονάζειν, itidémque fœmininum ἥγε, necnon plurali numero τοίγε. vt Iliad. γ, Ἀλλ᾽ αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, καί ἑ φύλασσε, Εἰσόκε σ᾽ ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην. Quis enim ὅγε abundare hîc neget? Comparationi etiam adhibitum, (vt pronomen Ille à Virgilio) nonnunquam itidem vacat. Sic ἥγε in comparatione, Iliad. ζ, -- γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ, Πασάων δ᾽ ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα. Sic certè τοίγε in comparatione quæ habetur initio libri γ Iliadis, Αἵτ᾽ ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον, Κλαγγῇ τοίγε πέτονται ἐπ᾽ ὠκεανοῖο ῥοάων, Ἀνδράσι πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι. Hi ſunt loci (cæteros tibi obſeruandos relinquo) vbi pronominis Ille talem vſum eſſe dico qualem in illis Maronis locis vidimus. Caue enim lector (nam de hoc mihi monẽdus es) ne cum hoc pronominis Ille vſu eum confundas qui aliquot locis apud Maronem extat, vbi de leone vel alia fera loquitur. vt initio libri 12 AEneidos, --Pœnorum qualis in aruis Saucius ille graui venantum vulnere pectus Tum demum mouet arma leo. Sic lib. 11, Ac velut ille, prius quàm tela inimica ſequantur, Continuò in montes ſeſe auius abdidit altos Occiſo paſtore lupus. Denique & in comparatione ab apro ſumpta, lib.10, Ac velut ille canum morſu de montibus altis Actus aper, &c. Quem verò vſum habere dicemus pronomen Ille his in locis? Exiſtimaui olim ſic vſurpari vt quum aliquis ita loquitur, Ego (vt dicebat ille) mihi cano & Muſis. Neque certè de hac ſententia deduci potero donec aliquid melius ab alio excogitatum comperero. Nam quod Seruius in primum illum locum annotat, pronomine Ille indicari ἐξοχὴν: perinde ac ſi diceretur, Leo princeps ferarum: aliis quæ addidi exemplis refellitur. Niſi fortè & Ille lupus, dictum eſſe velimus tanquam de ferarum principe. Sed quoniam ad hãc vſque quęſtionem ſermo de pleonaſmo pronominis inſtitutus me deduxit, ſimul etiam, in gratiam eorum qui Calliopes Virgilianæ ſtudioſi ſunt, aliam pulcherrimam ſanè & vtiliſſimam proponam, de loco quem vltimum attuli: in quo comparationis initium eſt hoc, Ac velut ille canum morſu de montibus altis Actus aper, &c. Nam aliquot verſibus interiectis, ſequuntur hi, Sed iaculis tutíſque procul clamoribus inſtant. Haud aliter, iuſtæ quibus eſt Mezentius iræ, Non vlli eſt animus ſtricto cõcurrere ferro: Miſſilibus longè & vaſto clamore laceſſunt. Ille autem impauidus partes cunctatur in omnes, Dentibus infrendens, & tergo decutit haſtas. Venerat antiquis, &c. Quæ illa eſt quæſtio? Annon duo iſti verſus Ille autem impauidus partes cũctatur in omnes, Dentibus infrendens, &c. ſede ſua moti ſint, & ante illam redditionem comparationis reponi debeant, Haud aliter iuſtæ, &c. Quídni verò tam longum hunc de pleonaſmis tractatum quæſtio aliqua πλεονάζουσα claudat, quæ mihi lectoríque pariter tædium eorum leuare poſſit?

DE VOCIBVS QVAE IN ATTICO SERMONE ἐλλείπουσι, id eſt deficiunt, ſeu per ἔλλειψιν ſupprimuntur.

CAPVT II.

QVVM de vocabulis quæ in Attico ſermone abundant diſſeruerim, proximum eſſe arbitror vt viciſſim de iis quæ deficiunt, diſſeram. Sicut autem illa, πλεονασμοῦ, ita hæc ἐλλείψεως appellatione comprehendi, aut (ſi mauis) quemadmodum ad πλεονασμὸν illa, ita hæc ad ἔλλειψιν referri ſciendum eſt. atque adeò nonnulla eſſe vocabula quorum modò πλεονασμὸς, modò ἔλλειψις in Græco ſermone inueniatur: vt exemplis ſub capitis huius finem declarabo. Sed quum multa pleonaſmi exempla paſſim apud Atticos ſcriptores extent, multo etiam plura ἐλλείψεως extare arbitror. Ioannes Grammaticus tamen & Corinthus vt pauca pleonaſmi, ita etiam ἐλλείψεως exẽpla non multa protulerunt. Imò verò Ioannes quidem Grammaticus (qui alio nomine Philoponus vocatur) non pauca, ſed vnicum attulit. At Corinthus non adeò quidem illorum parcus fuit, ſed in iis quædam ſunt ἐλλείψεις quas ipſi fortaſſis Attici pro ſuis minimè agnoſcerẽt: vt ſuo loco declaraturus ſum. Cæterùm quãto nobis breuitas ſermonis redundantia gratior eſſe debet, tanto magis horum quàm illorũ exemplorum ſtudioſos eſſe oportet. Enimuero libet antequam ad ἐλλείψεως exempla veniam, lectorem monere ne cum Latinis grammaticis in huius ſchematis appellatione fallatur: & quod ellipſis nominari debet, eclipſis illorum more nominet. Cur autem hoc, non illo, nomine vtendum eſſe cenſeam, in extremo hoc capite docebo.

Præpoſitiones apud Atticos deficiunt (inquit Corinthus, articulo VIII) ſicut & apud Homerum, ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, pro κατὰ πῦρ ἐμάχοντο. ἤγουν ὡς πῦρ ἐπενέμοντο ἅπαντα. Equidem in magna exemplorum abundantia, eorum ſe pauperrimum fuiſſe oſtendit Corinthus, qui vnicum & quidem parum aptum attulerit. Cur enim, obſecro, cum δέμας præpoſitionem κατὰ potius quàm aduerbium ὡς ſubaudiamus, aut ſubaudiendum eſſe dicamus? præſertim quum talem præpoſitioni κατὰ ſignificationem hic poeta tribuere non ſoleat? Imò verò exẽplum ἐλλείψεως alius præpoſitionis potiùs quàm huius afferre debuit, (licet in Ariſtoph. loco quem ſubiũgit, eiuſdem præpoſitionis ἔλλειψις cernatur) aut certè eiuſmodi exemplum de quo controuerſia oriri nulla poſſet. cuiuſmodi habemus Il. ν, Αἰνείας ἢ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος. Eodem modo Il. δ, Ἀλλ᾽ ἄγ᾽ (vel potius ἀλλ᾽ ἄγ᾽, vt in meo veteri codice) ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο. Sic in illo lib. ν, paulo ante verſum qui modò inde allatus fuit, -- πιτυσκομένων καθ᾽ ὅμιλον ἀλλήλων. His enim in locis apertè præpoſitio κατὰ ante illos genitiuos deficit. Sed nonnullæ ſunt præpoſitiones quarũ defectus extant apud hunc ipſum poetam nõ minus frequentes. Et quoniam de pleonaſmo agere incipiens, ab eo initium ſumpſi, & ſumendum eſſe docui, idem nunc ob eam ipſam rationem quam ibi reddidi, (præterquam quòd ipſe Corinthus primum illud exemplum ex eo attulit) faciendum eſſe dico. Vt igitur in verſu quem modò protuli, deficit, id eſt ſubaudienda relinquitur, præpoſitio κατὰ, ſic deficit διὰ in iſto Iliad. β, Ἔρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστυ. Eadem cum eodem genitiuo ἔλλειψις extat lib. γ, -- μάλα δ᾽ ὦκα διέπρησσον πεδίοιο. Eodem modo dictum eſt Iliad. ζ, θείῃ πεδίοιο κροαίνων, in comparatione ab equo ſumpta. Atque vt his in locis deeſſe putatur & ſubaudienda relinqui præpoſitio διὰ, ita etiam Odyſſ. σ, Μή σε γέρων περ ἐὼν στῆθος καὶ χείλεα φύρσω αἵματος, eſſe dictum αἵματος pro δι᾽ αἵματος. Sed ego ſicut illis in locis ſubauditionem præpoſitionis διὰ, vt optimè conuenientem admitto, ita in hoc, vt alienam reiicio. Quis enim vnquam φύρειν δι᾽ αἵματος pro φύρειν αἵματι dixit? Potius certè genitiuum pro datiuo per antiptoſin eſſe poſitum, vel φύρσω αἵματος accipiendum eſſe pro φύρων ἐμπλήσω dicerem. At de ſubauditione accuſatiui ante hanc ipſam præpoſitionem διὰ dicetur vbi eiuſdem ἐλλείψεως exempla ex ſolutæ orationis ſcriptoribus afferam.

Περὶ præpoſitio ante genitiuos itidem ſubaudienda interdũ relinquitur. vt Odyſſ. λ, Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον, Ἢ παρ᾽ ἐκείνοις ἐστὶν ἐμὸν γέρας &c. pro περὶ πατρὸς &c. (Cui loco ſimilis hic Soph. pag. 281, meæ editionis, -- κλύων σοῦ δεῦρ᾽ ἀφίξεται ταχύς. ita enim hîc κλύων σοῦ pro περὶ σοῦ, vt illic εἰπὲ πατρὸς pro περὶ πατρός) Sic etiam Iliad. ν, ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι Νηῶν ὠκυπόρων, ſubauditur vel περὶ, vel ὑπέρ: magis tamẽ proprium præpoſitio ὑπὲρ locum hîc habet. Sed περὶ ante accuſatiuum quoque ſubaudiri exiſtimat Euſtathius Iliad ε, Ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὅν οἱ Χάριτες κάμον αὐταὶ Πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος. Sed mihi nequaquam placet quicquam ſubaudiri, quum verbũ κάμνειν itidem cum accuſatiuo valde vſitatum eſſe ſciamus: ſicut & alia pleraque verba ἐξ ἀμεταβάτων facta eſſe μεταβατικὰ videmus.

Ὑπὸ quoque præpoſitione nonnunquam deſtituitur oratio apud poetas. vt Iliad. β, οὓς

τίκεν Ἀστυόχη δόμῳ Ἄκτορος Ἀζείδαο, Παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα Ἄρηϊ κρατερῷ. Sequendo enim alios eiuſdem poetæ locos dicendum eſt Ἄρηϊ eſſe pro ὑπ' Ἄρηϊ. vt alibi, ὃν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκεν Ἀφροδίτη. Sic de Polypœto, τὸν ὑπὸ Πειρίθῳ τέκεν Ἱπποδάμεια. quos locos affert Euſtathius vt ἔλλειψιν illã probet. ac certè alios quamplurimos eiuſmodi poſſe afferri fateor qui hanc præpoſitionem ὑπὸ habeant. Sed certè non cum τέκεν ſed cum εἰσαναβᾶσα iungendus videri poſſit datiuus Ἄρηϊ. Quòd ſi etiam datiuus hic ad verbum τέκεν ferri dicatur, non videtur incommodè ſequi datiuus verbum τέκεν: vt dicitur mulier alicui liberos parere. Atque adeò non ſolus eſt hic locus vbi præpoſitio illa omittitur. Legimus enim in eadem Bœotia, ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ. Ὑπὸ autem in ea ſignificatione qua ponitur pro Præ, ἐλλείπειν dici poteſt in iſto Theogoniæ Heſiodi loco, Τρέσσε δ' ἀΐδης, (niſi potius legendum eſt, Τρέσσ' ἀΐδης. quam lectionem reponendam cenſeo) ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων, Ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος. Hîc enim ſi præpoſitionem aliquam ſubaudire neceſſe ſit, nulla commodius ſubaudiri poſſe videtur quàm ὑπὸ, in ea ſignificatione qua ponitur pro Præ: vt dicitur aliquis tremere præ metu, ſeu præ frigore. Non ignoro interim ἕνεκα poſſe etiam ſubaudiri.

Ἐπὶ autem ἐλλείπει ante genitiuum, Iliad. ε, --λελουμένος ὠκεανοῖο. Sic Il. ζ, Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο, dixerim ſubaudiri hanc præpoſitionem debere: potius quàm datiuum ὕδατι, cum autore breuium ſcholiorum. Quòd ſi etiam ποταμὸν accipiamus ἀντὶ τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ, (vt ille addit) non video cur minus ἔλλειψις hîc eſſe dici poterit.

Ὑπὲρ etiam ex iis eſt quæ ſubaudiendæ interdum relinquuntur. vt Iliad. θ, Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο, pro ὑπὲρ ἡνιόχοιο. Sic ſtatim pòſt, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου, pro ὑπὲρ ἑταίρου. Sed dubium eſt nonnullis in locis an hæc præpoſitio ὑπὲρ an περὶ ſubaudiri debeat. vt in iſto Homerico, Iliad. ν, -- ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι Νηῶν ὠκυπόρων, vel περὶ vel ὑπὲρ ſubaudiri poſſe exiſtimatur. At in illis duobus locis quos ex Iliad. libro θ, protuli, aliiſque eiuſmodi, non minus fortaſſe ſubaudiri poteſt ἕνεκα ſeu ἕνεκεν, quàm ὑπέρ. Quum autem huius ſubauditionis exempla meæ in Corinthum animaduerſiones habeãt, inde, ſi videbitur, petere illa poteris.

Ἀντὶ etiam ſubauditur in iſto Homeri verſu, Odyſſ. λ, de Eriphyle, Ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα. pro ἀντὶ φίλου ἀνδρός. Eſt autem valde à poetis celebrata hiſtoria (vel potius fabula, quandoquidem de poetis loquor) quam ibi attingit Homerus. Legimus enim apud Naſonẽ initio libri 3, De arte, Si ſcelere Oeclides Talaonię Eriphyles Viuus & in viuis ad ſtyga venit equis. Sic Propert. lib. 3, Tu quoque vt auratos gereres Eriphyla lacertos, Diſcerptis nuſquam eſt Amphiaraus equis. Quoniã igitur monile quod accepit Eriphyle, amittendi viri cauſa illi fuit, dicit Homerus illam δέξασθαι χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς, accepiſſe aurum pro marito: id eſt loco mariti. Euſtath. putat ſubaudiri etiam poſſe κατά: exponens, ἐδωροδοκήθη κατὰ τοῦ ἀνδρός. Vidimus autem & antea ἔλλειψιν huius præpoſitionis cum genitiuis: altera tamen ſubauditio magis placet.

Πρὸ item ſubauditam alicubi obſeruaſſe mihi videor. Non dubium eſt certè quin eo in verſu quem modò protuli, de Eriphyle, Ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα, ſubaudiri poſſit πρὸ, non minus commodè quàm ἀντὶ, ſi quidem ſententia loci ſpectetur: alioqui fateor δέχομαι ἐκεῖνο ἀντὶ τούτου frequentius eſſe quàm δέχομαι ἐκεῖνο πρὸ τούτου.

Σὺν ex iis eſt quæ frequenter omittuntur: poteſtque eius ἔλλειψις verè Attica cenſeri, vt docebo quum ex ſolutæ orationis ſcriptoribus exempla proferam. Homerus Iliad. θ, non procul ab initio, Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι, Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ' αὐτῇ τε θαλάσσῃ. pro σὺν αὐτῇ γαίῃ καὶ σὺν αὐτῇ θαλάσσῃ. Apud eundem poetam legimus, Od. φ, -- ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον, Αὐτῷ γωρυτῷ, itidem pro σὺν αὐτῷ γωρυτῷ.

Nunc autem de ellipſi præpoſitionum quæ in ſoluta itidem oratione inuenitur, dicendum eſt. Vt autem hîc quoque à præpoſitione κατὰ incipiam, Corinthum aliud eius ἐλλείψεως exemplum potius afferre debuiſſe aio, (ſi quidem vnicum afferre volebat) nimirum eius quæ omnium eſt frequentiſſima, & ita quidem vt ſolutæ orationi cum carmine ſit communis. Ea eſt qua dicitur aliquis eſſe καλὸς τὸ σῶμα vel αἰσχρὸς, eſſe μέγας τὸ σῶμα vel μικρὸς, eſſe ταχὺς πόδας vel βραδύς: qua denique accuſatiuo paſſim talem conſtructionẽ dari videmus. Homerus Il. ε, Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Apud eundem nemo neſcit extare paſſim, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Legitur apud eundem Iliad. α, -- ἐπεὶ οὔ ἑθέν ἐστι χερείων Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτέ τι ἔργα. Eſt enim μικρὸς δέμας pro κατὰ τὸ δέμας, & πόδας ὠκὺς pro κατὰ τοὺς πόδας: itidémque in cæteris accuſatiuis. Theocritus initio idyllii quod ἐραστὴς ſeu δύσερως inſcriptum eſt, Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβου, Ταν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκέθ' ὁμοίω. Sic in ſoluta oratione dicitur quiſpiam eſſe καλὸς τὸ σῶμα, & ἀγαθὸς τὴν ψυχήν: vt apud Xenophontem legimus, τοὺς καλοὺς τὰ σώ-

ματα & τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχάς. Iſocrates, ὅπως τὰ τῶν τρόπων ἤδη σπουδαῖοι πεφυκέναι δόξωσι. Sic καλὸς τὴν ὄψιν, vel αἰσχρός: eodémq; modo alia infinita adiectiua aliis infinitis ſubſtantiuorum accuſatiuis iuncta reperiuntur. Eſtque hæc ἔλλειψις apud quoſlibet ſolutæ orationis ſcriptores ita vſitata, vt κτήσασθαι μὲν, Atticæ linguæ, χρήσασθαι δὲ, non minus linguæ communis cenſeri poſſit. Atq; adeò hanc ἔλλειψιν, vel potius accuſatiuũ hunc ἐλλειπτικὸν, Latini quoque imitati ſunt, quum Cætera dixerunt pro In cæteris: vt τὰ λοιπὰ pro κατὰ τὰ λοιπὰ, ſeu ἐν τοῖς λοιποῖς: ſiue τἆλλα pro κατὰ τἆλλα. Virg. AEneid.3, -- at cætera Graius. Itidémque apud Liuium legimus, Dec.1, lib.1, Et quia proximum regnum, cætera egregium, ab vna parte haud ſatis proſperum fuerat. Eodem libro, Ergo virum cætera egregium ſequuta quam in petendo habuerat, etiam regnantem ambitio eſt. Vſus eſt & Plinius, ſcribens, Traduntin Myſia, feram quæ bonaſus vocetur, equina iuba, cætera tauro ſimilem. Itidémque vt dicũt Græci πάντα ὅμοιος, ita dixit Maro, Omnia Mercurio ſimilis. item, Os humeróſque deo ſimilis. Tale eſt & Nuda genu, apud eundem. Quinetiam accuſatiui nonnulli verbis iuncti eòdem referuntur: vt in iſtis eiuſdem poetæ locis, Expleri mentem nequit: &, Faciem mutatus & ora. Sed & in locis qui à ſuperioribus diuerſi ſunt, huius præpoſitionis ἔλλειψις inuenitur. vt quum τὴν αὐτὴν ὥραν pro κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν dicit Theophraſtus, De cauſ. plant. lib.5. Sed & ellipſin quam habemus in accuſ. illis γνώμην ἐμὴν, poſitis pro κατὰ γνώμην ἐμὴν, quanuis ſuperioribus multo minus vſitatam, Atticam eſſe nemo negare poſſit, quum Ariſtophanem ea vſum eſſe conſtet. In Pace, ἀλλ' εἶμι· καὶ γὰρ ἐξιέναι γνώμην ἐμὴν μέλλει. Neque enim dubium eſt quin dictum ſit pro κατὰ γνώμην ἐμήν. Scio alioqui Platonem non γνώμην ἐμὴν, pro κατὰ γνώμην ἐμὴν, ſed κατὰ τὴν ἐμὴν dixiſſe, relinquentem ſubaudiendum ſubſtantiuum, non autem præpoſitionem. De quo ἐλλείψεως genere ſuo loco dicetur.

Cum verbis quoque ſubaudiri κατὰ ſciendum eſt, veluti quum dicitur, ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, vel δάκνομαι τὴν ψυχὴν, ſeu τὴν καρδίαν. Cui ſimile eſt apud Homerum χωόμενος κῆρ. Tale autem eſt illud ſuprà, Expleri mentem.

Διὰ quoque in ſoluta oratione, & quidem Attica, ἐλλείπει nonnunquam: ſed exemplum quod Corinthus ex Thucydide affert huius ἐλλείψεως, planè alienum eſt, vti docui in iis quæ in octauum eius articulum annotaui. Contrà in ταῦτ' ἄρα non malè ſubaudiri exiſtimandũ eſt διὰ cum ταῦτα. Planè autẽ ſimilis vel potius eadem ellipſis (vtpote cum eodem pronomine) extat apud Sophoclem, τοῦτο videlicet pro διὰ τοῦτο. Verùm pluralis ταῦτα ſubauditam habens præpoſitionem multo eſt apud primarios ſcriptores vſitatior. Xenoph. ἀναβασ. lib.4, p.188, meæ editionis, ταῦτ' ἐγὼ ἐσπεύδον, καὶ διὰ τοῦτό σε οὐχ ὑπέμενον, ὅπως δυναίμην φθάσαι πρὶν καταληφθῆναι τὴν ὑπερβολήν. (Vbi etiam obſerua, poſt ταῦτα, quod præpoſitione διὰ deſtituitur, ſtatim ſequi διὰ τοῦτο) Sed frequenter poſt ταῦτα ita poſitum ἐλλειπτικῶς additur particula quæpiam, nimirum δὴ, vel τοι, aut δὲ, vel ἄρα. Plato in Sympoſio, ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ἴω. At ταῦτά τοι apud Hermogenem legitur, necnon apud alios eo antiquiores ſcriptores legi putandum eſt. ταῦτα δὲ autem extat in iſto Ariſtotelis loco, probl. ſectione 20, ταῦτα δὲ καὶ οἱ πολὺν χρόνον καθεύδοντες ἀργούστεροί εἰσι τῶν μέτριον χρόνον καθευδόντων. At verò ταῦτ' ἄρα magis Atticis in vſu fuiſſe videtur: quum Ariſtophanes etiam locis aliquot eo vtatur: ex quibus eſt hic, ταῦτ' ἄρα ἀκούσασα ἡ ψυχή μου τὸ φθέγμ' αὐτῶν, πεπότηται. Et hic in Nubibus, Ταῦτ' ἄρα καὶ τὤνόματ' ἀλλήλων, βροντὴ καὶ πορδὴ, ὁμοίω. Sic autẽ & Theocritus hoc pronomine vſus eſt, ſequente particula ἄρα, initio idyllii quod Thyonichus inſcribitur, -- ταῦτ' ἄρα λεπτὸς, Χὤ μύσταξ πολὺς οὗτος ἄρ', αὐαλέοι δὲ κικῖνοι. Sic autem & alii recentiores ταῦτ' ἄρα tanquam magis Atticum vſurparunt. Sciendum eſt autem ante alios Homerum ταῦτα pro διὰ ταῦτα dixiſſe, & quidem abſque vllius particulæ adiectione. Iliad. lib.λ, Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες, Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. Id eſt, διὰ τοῦτο ὑπερφρονοῦντες, vt ipſe quoq; Euſtathius exponit. Non dubito autem quin ex iſto poeta huius quoque ἐλλείψεως exemplum Attici ſumpſerint.

Subauditur διὰ & cum aliis accuſatiuis: veluti quum dicitur σὴν χάριν, pro διὰ τὴν σὴν χάριν. Et quoniam hoc loquendi genus ἐλλειπτικὸν frequentiſſimum eſt, Apollonii ſcholiaſtes Ζηνὸς χόλον apud illum exponens διὰ Ζηνὸς χόλον, (in iſto loco Arg.l.2, ἐπεὶ Φρίξοιο θυηλὰς Στέλλομαι ἀμπλήσων Ζηνὸς χόλον Αἰολίδῃσιν) tale eſſe dicit iſtud loquendi genus. Exempla autem huius phraſis σὴν χάριν, itidémque ἐμὴν χάριν, ab Apollonio dictum, habes Theſauri mei tomo 4, col. ſeu ſemipagina 348.

Περὶ eodem planè modo ἐλλείπει apud Ariſtophanem quo apud Sophoclem, in eo quem ex eius OEdipo Coloneo protuli verſu, pag.181, meæ editionis. Vt enim ibi κλύων σοῦ eſt pro κλύων περὶ σοῦ, ita legimus apud Ariſtophanem in Pluto, τοῦ πράγματος ἀκήκοέν τι, pro περὶ

τοῦ πράγματος. (neque enim particulam ἐν cum genitiuo πράγματος iungi putandum eſt) Eodémque pacto & apud Thucydidem legitur, pag. 123, ὡς ἐπύθοντο τῆς Πύλου κατειλημμένης, pro περὶ τῆς Πύλου κατειλημμένης. Eſſe enim eiuſdem ſignificationis, his in locis, iſta κλύειν, ἀκούειν, πυνθάνεσθαι, ſatis notum eſt. Ex Homero autem exemplum eiuſdem ἐλλείψεως cum verbo cuius ſignificatio eòdem pertinet, habuiſti antea ex Homero, εἰπὲ πατρὸς pro περὶ πατρός.

Παρὰ deficit apud Thucydidem, lib. 2, pag. 63, meæ editionis, ἆθλα γὰρ οἷς κεῖται ἀρετῆς μέγιστα, τοῖσδε καὶ ἄνδρες ἄριστοι πολιτεύουσι. Quum tamen deficere hîc præpoſitionem παρὰ dico, ex ſcholiaſtæ ſententia loquor. Ad me enim quod attinet, vtrunque dici poſſe exiſtimo: & ita quidẽ vt ſi abſit præpoſitio παρὰ, ſermo minimè habendus ſit ἐλλειπτικός. Nam οἷς κεῖται ἆθλα ita reſolui poteſt, οἳ ἔχουσιν ἆθλα κείμενα: aut etiam ſine participio, οἳ ἔχουσιν ἆθλα. vt dicere poſſis, οἷς κεῖνται νόμοι ἄριστοι, pro οἳ ἔχουσι νόμους ἀρίστους.

Ὑπὲρ in ſoluta etiam oratione deficere aliquando exiſtimatur. Thucyd. lib. 1, pag. 32, in principio, πρόσχημα γὰρ ἦν ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον. Vbi ſcholiaſtes ait λείπειν præpoſitionem ὑπέρ. vt ſit pro ὑπὲρ ὧν ἔπαθον. Apud eundem hiſtoricum, lib. 2, pag. 79, ἔστησαν δὲ καὶ οἱ Πελοποννήσιοι τροπαῖον, ὡς νενικηκότες, τῆς τροπῆς ἃς πρὸς τῇ γῇ ναῦς διέφθειραν. Vbi idem ſcholiaſtes τῆς τροπῆς pro ὑπὲρ τῆς τροπῆς poſitum eſſe tradit: itidémque ante ἃς vult eſſe ellipſin præpoſitionis διά. ait enim eſſe dictum pro διὰ τὰς ναῦς. Ego autem ante genitiuũ τροπῆς ſubaudiendum quidem aliquid eſſe fateor: ſed ἕνεκα non minus quàm ὑπὲρ ſubaudiri poſſe dico. Nec verò ante accuſatiuum ἃς ſubaudiri διὰ neceſſe exiſtimo, ſed potius dictum eſſe τῆς τροπῆς ἃς πρὸς τῇ γῇ ναῦς διέφθειραν, pro τῆς τροπῆς τῶν νεῶν ἃς πρὸς τῇ γῇ διέφθειραν. Quod tamen ſtructuræ orationis genus valde καινοπρεπὲς eſſe haud inficior: ſed quo eſt καινοπρεπέστερον, eo magis Thucydideum videri fortaſſe debeat. Ad alterũ autem locum quod attinet, ſi inter ἀμύνεσθαι & ὧν ſubaudiri debere dicamus præpoſitionem ὑπὲρ, dicendum idem fuerit paſſim vbi verbum iſtud ἀμύνεσθαι legetur: nimirum genitiuum quem habet, non ex vi verbi ſed ex vi præpoſitionis eſſe. Apud Sophoclem (habent autem & tragici non pauca ſchemata cum ſoluta oratione communia) putat ſcholiaſtes ante infinitiuum μολεῖν ſubaudiri debere ὑπὲρ τοῦ, in iſto Electræ loco, pag. 120, meæ editionis, Ὑφ' ἡδονῆς τοι φιλτάτη διώκομαι, Τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν. Verùm (vt antea dixi de vno ex locis Thucydidis) non minus commodè ſubaudiri hîc poteſt ἕνεκα. Sed & ὥστε (quod ſæpe ante infinitiuos ἐλλείπει) hîc quoque locum habere poſſe videtur: aut etiã ἐφ' ᾧ. At vbi infinitiuo pręfixus eſt articulus τοῦ, non item ὥστε vel ἐφ' ᾧ, ſed ἕνεκα duntaxat aut ὑπὲρ ſubaudire licet. vt apud Xenophontem, τοῦ δὴ, εἰ φάρμακα ἐγχέοιεν, μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς. Sed de hac ellipſi iterũ in aduerbiis ἕνεκα & ὥστε dicendum fuerit.

Ὑπὲρ in ea etiam ſignificatione qua pro Super ſeu Supra ponitur, ſubaudiẽdum exiſtimat Callimachi ſcholiaſtes, (hoc enim omiſi quum de poetica huius præpoſitionis ellipſi diſſererem) hymno in Iouem, Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἐόντος, Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα. Dicit enim λείπειν præpoſitionem ὑπέρ: & hanc expoſitionem ſubiungit, πολλὰ δ' ὑπὲρ τοῦ Καρίωνος ἑρπετὰ τοὺς φωλεοὺς ἐποίησαν. Verùm ego (quod eius pace dictum ſit) minimè nobis ſubaudiendum eſſe ὑπὲρ, quum ἄνω locum eius obtineat, exiſtimo. Plus certè coloris habuiſſet ſubauditio iſta præpoſitionis ὑπὲρ, ſi ἄνω pro ὑπεράνω poſitum eſſe dixiſſet: ſed huic etiam expoſitioni parata obiectio fuiſſet, quanuis ὑπεράνω dici ſoleat potius quàm ἄνω, tamen potius in ὑπεράνω præpoſitionem ὑπὲρ πλεονάζειν, quàm λείπειν in ἄνω.

Πρὸς ante accuſatiuum deficit, in iſto Thucydidis loco, lib. 2, pag. 64, meæ editionis, ἐπεὶ δὲ τὰς ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων πλεονάζοντες καὶ οἱ οἰκεῖοι ἐξέκαμνον. Eſſe enim dictum τὰς ὀλοφύρσεις pro πρὸς τὰς ὀλοφύρσεις, annotat enarrator: à quo ſi hîc diſcedere quis velit, quid accuſatiuo illo faciendum eſſe dicet? Nam poſſe cum ἐξέκαμνον iungi, nemo, vt opinor, dicere audebit.

Sed aliud exemplum ἐλλείψεως præpoſitionis πρὸς inueniſſe mihi videor, de quo viros doctos aſſenſuros mihi ſpero. Exiſtimo enim, quum dicitur τὴν χάριν, commodius ſubaudiri πρὸς, quàm διὰ, vt vulgò creditur: licet & ipſum Apollonii ſcholiaſtem (in quo alioqui multa ſunt quæ reconditiorem linguæ Græcæ cognitionem teſtantur) in ea ſententia eſſe, antea oſtenderim, quum de ellipſi præpoſitionis διὰ agerem. Neque verò mirum tibi, lector, videri debet quòd ibi nullam huius ſubauditionis præpoſitionis πρὸς mentionem fecerim. magis enim, dum illa ſcriberem, vrgebar, quàm vt aliorum ſententiam diligenter examinare vacaret. Vt autem πρὸς malim quàm διὰ ſubaudire ante τὴν χάριν, moueor iis loquendi generibus quæ præfixam illam, non hanc, præpoſitionem habent, quum alioqui aut eidem aut ſimili accuſatiuo iungatur. Quis enim πρὸς χάριν, quis πρὸς ἡδονὴν dici neſcit? Siquis tamen exemplis opus ſibi eſſe dicet, ea pro me meus Theſaurus ſuppeditabit: &

vnum etiam in quo πρὸς ἡδονὴν & πρὸς χάριν copulantur. Quærendum autem ibi fuerit Χάρις in verbo Χαίρω, & Ἡδονὴ in Ἡδύς. Neque tamen hæc à me ita dicuntur quaſi omnino aliena præpoſitionis διὰ ſit ſubauditio: ſed quòd præpoſitionis πρὸς ſubauditio ei loquendi generi quod eſt vſitatiſſimum, ſit conſentanea. Fateor enim alioqui & διὰ χάριν non prorſus inuſitatum eſſe: quum in illo etiam meo Theſauro eius ex Ariſtotele exemplum afferatur: Ethic.lib. 10, μάλιστα δ᾽ εἶναι ἀγαθὸν ὃ μὴ δι᾽ ἑτέρου χάριν αἱρούμεθα. Fateor præterea poſſe inter hæc duo loquendi genera interdum diſcrimen conſtitui. Nam τοῦτο πρὸς χάριν σοῦ αἱροῦμαι, alio etiam ſenſu (ni fallor) dici poteſt quàm τοῦτο διὰ χάριν σοῦ αἱροῦμαι. Nam tunc πρὸς χάριν σοῦ αἱροῦμαι quum electionem in tuo arbitrio pono, & prout tibi libuerit vel hoc vel illud eligo: at διὰ χάριν σοῦ αἱροῦμαι, quum in gratiam tuám, eóque animo vt tibi cõmodem, hoc potius quàm illud eligo, etiamſi alioqui in eligendo, vtrum à me eligi malis neſciam, aut tuæ voluntatis minimè neſcius, ei morem non geram. Sed hæc fortaſſe quàm par ſit ſubtiliora: ſic tamen vt illis qui eum Ariſtotelis librũ non à ſe lectum tantùm ſed planè intellectum dicere volunt, multa loquendi genera non minus ſubtiliter examinanda ſint.

Πρὸς alio etiam modo ἐλλείπειν arbitror: nimirum verbis quibuſdam præfixam. veluti ſi ita loquar, τί δ᾽ σὺ χρήσῃ βιβλίοις, οὐ δυνάμενος αὐτὰ ἀναγινώσκειν; id eſt, (interpretãdo verbũ verbo) Quid verò tu vtêre libris, quum eos legere non poſſis? Hîc certè vt Quid eſt pro Ad quid, id eſt Quam ad rem: ita etiam τί dici pro πρὸς τί exiſtimo. vt in iſto Ariſtophanis verſu in Nubibus, circa principium, Τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; τί ἐχρησάμην; ὅτ᾽ ἐπριάμην τὸν Κοππατίαν. Subauditur enim hîc datiuus cum τί ἐχρησάμην, videlicet δώδεκα μναῖς. Id eſt, (reddendo verbum verbo) Quid illis decem minis vſus ſum? pro Ad quid vſus ſum? Ad quam rem vſus ſum? Quem in vſum decem illas minas conuerti? Gallicè, *Qu'ay-ie faict de ceſt argent?* id eſt, ad verbum, Quid illo argento feci? ſeu illa pecunia. Atque vt hîc τί idem valet quod πρὸς τί, ita certè in iſto eiuſdem comici loco, Τοῖς δ᾽ ἐμβαδίοις τί χρήσεταί τις, εἰπέ μοι. Mihi enim nullo modo ſubaudire hîc κατὰ placet, quum πρὸς τί χρήσεται multo aptius dicatur quàm κατὰ τί χρήσεται. Quòd ſiquis ad verbum reddere ſibi permittat, Quid vtetur, minimè abſque exemplo ita loquetur. Hoc ſaltem conſtat, cum quibuſdam verbis vſurpari Quid itidem ἐλλειπτικῶς, ſiue eadem quæ & hîc, ſiue alia præpoſitio deficiat. Cæterùm vt in illo Ariſtophanis loco aliíſque huiuſmodi ſubaudiri præpoſitionem πρὸς aio, ita etiam vbi χρῆσθαι datiuo perſonæ iungitur, cum τί vel ὅ, τι. veluti quum dicitur, τί χρησόμεθα τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ, vel ἀνδρί; ad verbum, Quid homine iſto vtemur? Demoſth. τί δ᾽ χρησόμεθα τούτῳ; Idem, ἐμοὶ μὲν χρήσασθε ὅ, τι βούλεσθε. Thucyd. lib. 7, καὶ ἑαυτῷ μὲν χρῆσθαι ἐκέλευεν ἐκεῖνόν τε καὶ Λακεδαιμονίους ὅ, τι βούλονται. Idem lib. 2, ξυνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ τὰ ὅπλα, χρήσασθαι ὅ, τι ἂν βούλωνται. In Latino quidem ſermone multo minus huiuſmodi locis conuenit verbum Vti quàm ſuperioribus, vbi datiuus rei non perſonæ erat. Nam illud prius, Quid vſus ſum, vel quid vtar illa pecunia? item, Quid vtetur calceis? non tam malè ſonare videntur quàm hoc, Quid vtar iſto homine? Vel, Vtere me quicquid voles. (In illo tamen Thucydidis loco vbi datiuus rei datiuo perſonæ adiunctus eſt, hæc ad verbum interpretatio tolerabilior eſſet. nam vbi dicit σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ τὰ ὅπλα, χρήσασθαι ὅ, τι ἂν βούλωνται, neminem ignorare puto intelligendum eſſe, χρήσασθαι σφίσι καὶ τοῖς ὅπλοις ὅ, τι ἂν βούλωνται. & propter adiunctum rei datiuum, minus durum poſſe videri verbum Vti dico: hoc modo, Vt ipſis ipſorúmque armis ad quicquid liberet, vterentur) At in Gallico ſermone his atque illis locis perinde verbum *faire* conuenit, ſicut in Græco verbum χρῆσθαι. Vt enim pro ἐχρησάμην τοῖς χρήμασι, dicemus *Qu'ay-ie faict de ceſt argent?* vel, τί χρήσομαι τοῖς χρήμασι; *Que feray-ie de ceſt argent?* eodem planè modo illa Demoſthenis verba, ἐμοὶ μὲν χρήσασθε ὅ, τι βούλεσθε, reddemus, *Faites de moy à voſtre plaiſir.* Sic in illo Thucydidis loco, χρήσασθαι ὅ, τι ἂν βούλωνται, videlicet σφίσι καὶ τοῖς ὅπλοις, *Qu'ils fiſſent à leur plaiſir d'eux & de leurs armes, Qu'ils en fiſſent tout ce que bon leur ſembleroit.* At quomodo genus hoc loquendi reddi Latinè debeat, (id eſt Latini ſermonis conſuetudinem ſeruando) in Theſauro meo declaraui. Sed ideo Gallicam interpretationem affero, vt quoniam in hoc ſermone idem vtrobique verbum vſurpari, ſicut in Græco, oſtendo, nobis ſubauditio itidem vtrobique eadem (nimirum præpoſitionis πρὸς) mira non videatur. Fortaſſis autem præpoſitionem εἰς non minus commodè ſubaudiri poſſe dicet quiſpiam: cui non magnopere refragabor, præſertim quum Thucydidem ita vſurpaſſe illam præpoſitionem ſciam. cuius vſus exemplum quoque ex illo ſumptum proferam vbi de præpoſitione εἰς agam. Vno enim eodémque in loco verbo χρῆσθαι, cum accuſatiuo primùm, ſine hac præpoſitione, deinde ea præfixa, vtitur.

Εἰς quoque interdum deeſſe & ſubaudiendam relinqui ſciendum eſt. vt apud Thuc. l. 2, p. 61,

ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν. vbi Marcellus, aut quicunque eſt Græcarum explicationum Thucydidi adiectarum autor, deeſſe dicit præpoſitionem εἰς. Sed vtro in loco præpoſitionem deeſſe cēſuit? Non ante τὴν, vt opinor: ſed ante ἃ. vt enim dicitur ἐπαινῶ αὐτὸν εἰς ταῦτα, ita non dubito quin ille dictū eſſe cenſuerit, ἃ τὴν πόλιν ὕμνησα pro εἰς ἃ τὴν πόλιν ὕμνησα.

Ellipſεως præpoſitionis εἰς exemplum aliud apud eundem ſcriptorem habemus, & quidem multo etiam præcedente certius: quum ipſemet Thucydides, veluti nos illius admonens, eam verbo præfigat cui non præfixerat in loco qui proximè præcedit, ſed ſubaudiendam reliquerat. Quum enim dixiſſet (lib. 2, pag. 54) καὶ τῇ κρήνῃ τῇ νῦν μὲν, τῶν τυράννων οὕτω κελευσάντων, Ἐννεακρούνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ πάλαι, φανερῶν τῶν πηγῶν οὐσῶν, Καλλιρόῃ ὠνομασμένῃ, ἐκείνῃ τε ἐγγὺς οὔσῃ, τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο: ſubiungit, καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου πρό τε γαμικῶν καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι. His inquam poſterioribus verbis ἐς ἄλλα τῷ ὕδατι χρῆσθαι, ipſemet Thucydides ellipſεως lectorem admonere videri poteſt, qua vſus erat quum diceret, τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο. Quum enim ipſemet verbo χρῆσθαι ita vtatur cum præpoſitione illa εἰς, non dubium eſt quin eam ſubaudiri, non aliam vllam, putandum ſit. Alioqui cum χρῆσθαι ſubaudiri etiam poſſet præpoſitio πρὸς, ſequendo ea quæ dicta paulo antè fuerunt.

Ellipſin autem præpoſitionis εἰς iunctæ articulo τὸ, putat eſſe enarrator Euripidis ante infinitiuum κεκτῆσθαι, in hoc eius verſu, in Oreſte, Μυρίων κρείσσων ὁμαιμόνων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος. Ita enim exponit, μυρίων ἀδελφῶν κρείσσων ὁ φίλος ἐστὶν ἀνθρώπων, εἰς τὸ κεκτῆσθαι αὐτόν. (vbi ſuperuacaneus eſſe videtur genitiuus ἀνθρώπων: & potius ab illo ſcriptum fuiſſe ἄνθρωπος ſuſpicor) Et addit, eodem modo eſſe dictum κρείσσων κεκτῆσθαι, quo dicitur ἡδὺς ὁ πότιμος πιεῖν.

Habet porrò & apud Homerum alióſque poetas ſuam ellipſin præpoſitio εἰς: ex quo tamen exempla nulla protuli ſuprá: ideóque hîc ea proferenda cenſeo. Eſt autem ea ante accuſatiuos potiſſimum: vt Iliad. α, Ἐρχέσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, pro εἰς κλισίην. pro quo & κλισίηνδε alicubi dicit. Sic libro γ, eiuſdem poematis, Μηδέτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας ὄλυμπον, pro εἰς ὄλυμπον. pro quo itidem ὀλυμπόνδε alicubi apud eum extat, vel potius οὐλυμπόνδε, metri cauſa. Quinetiam inuenitur τόδ' ἱκάνεις, cum hac præpoſitionis εἰς ellipſi. vt Iliad. ξ, verſu 298, Ἥρη, ποῖ μεμαυῖα κατ' οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις; Vbi etiam duplex ellipſis obſeruanda eſt, & à parte anteriori & à poſteriori. Dicitur enim τόδε pro εἰς τόδε τὸ χωρίον, vel δῶμα. Verùm magis rara & mira etiam eſt ellipſis huius præpoſitionis in iſto eiuſdem poetæ loco, Iliad. δ, Πειρᾶν θ' ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς ἄρξωσι πρότεροι ὑπερόρκια δηλήσασθαι. hîc enim Euſtathius vult Ἀχαιοὺς ἄρξωσι eſſe pro εἰς Ἀχαιούς. & eſſe hunc ſenſum, ἀρχὴν ποιήσωσιν εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς τοῦ παραβαθῆναι τοὺς ὅρκους. Sed durior mihi ſubauditio iſta videtur quàm vt Euſtathio aſſentiri de ea poſſim. In meo autem veteri exemplari (in quo non ὑπερόρκια coniunctim, ſed ὑπὲρ ὅρκια diſiunctim, vt in mea editione, legitur) ita verſus ille explicatur, προκατάρξωνται πρότεροι ὑπὲρ τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὅρκους βλάψαι καὶ παραβῆναι. Verùm & hoc durum mihi videri fateor vt illa præpoſitio ὑπὲρ ad pręcedentem verſum retrocedens, cum accuſatiuo Ἀχαιοὺς iungatur: vt omittam ei non ſatis conuenientem vſum fortaſſe datum iri. At hæc incommoda vitabimus, nec à ſenſu poetæ aberrabimus, vt opinor, ſi lectionem illam ὑπὲρ ὅρκια ſequentes, dicamus ἄρξωσι πρότεροι δηλήσασθαι Ἀχαιοὺς ὑπὲρ ὅρκια. Alioqui enim mirandum etiàm videtur quem præpoſitionis vſum Euſtathius eſſe putaret, δηλήσασθαι ὅρκια exponens ἐπιορκῆσαι, nulla illius facta mentione. Hæc tamen tanquam obiter & ζητηματικῶς ſeu διαπορητικῶς, iſto de loco dicta, accipi velim.

Ἐν etiam (quæ eadem cum præcedente eſt præpoſitio apud Latinos) interdum ἐλλείπει: præſertímque iis in locis in quibus & apud Latinos prætermitti ſolet: quum videlicet teſtimonia afferuntur ex libris, quorum nomina adduntur. vt videmus paſſim apud Athenæum autores propemodum infinitos citantem, hanc præpoſitionem nominibus librorum, præſertímque comœdiarum & tragœdiarum, pleriſque non præfigi. vt Εὔπολις Αἰξίν, (alicubi etiã ἐν Αἰξίν) & Κρατῖνος Μαλθακοῖς, & Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι. Itidem Αἰσχύλος Νεανίσκοις, & Εὐριπίδης Φαέθοντι, ibidem. Itidẽ certè apud veteres grãmaticos Latinos, Plautus Amphitryone, Terentius Phormione, legimus. Verùm & apud poetas ſubaudiendam relinqui interdum hanc particulam ſciendum eſt: veluti cum δόμῳ & δόμοις pro ἐν δόμῳ & ἐν δόμοις dicunt.

Ἐκ in earum eſt numero quæ aliquãdo omittuntur: ſed potiſſimum cum genitiuis qui materiæ alicuius ſignificationem habent. vt in iſto Pauſaniæ loco, ἐνταῦθα εἰκόνες Ἀδριανοῦ, δύο μέν εἰσι λίθου λευκοῦ, δύο δὲ Αἰγυπτίου. Apud eundem, ἄγαλμα λευκοῦ λίθου. Sic autem Latini nonnunquam Lapide ablatiuum materiæ pro E lapide ſeu Ex lapide, dixerunt: vt Lapide

Pario, pro È lapide Pario.

Σὺν verò vna eſt ex præpoſitionibus quarum frequentiſſima eſt ellipſis: vel potius, nulla eſt cuius frequentior magíſque vſitata (in certo quodam loquendi genere) ſit ellipſis. Neq; verò dubium eſſe poteſt quin hic illius vſus, quo ſubaudienda relinquitur, (ſi tamen id vocari vſus poteſt) merè ſit Atticus: quũ plurima ex plurimis, vel potius omnibus, Atticis ſcriptoribus teſtimonia ſuppetant. Vſum autẽ hac ellipſi Homerum ante illos fuiſſe, docui antea: nunc ex ſolutæ orationis ſcriptoribus exẽpla proferre volẽs, à Thuc. initium ſumam. Legimus lib. eius 4, p.147, προσδεόμενος ἑπτακοσίοις καὶ χιλίοις ὁπλίταις ἐς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης. Eodem lib. p.146, δέκα ναυσὶν ἐς τὸν Πόντον ἐσεπεπλεύκει. Apud eundẽ, lib. 8, p.273, ἐπὶ τὴν Χίον πλέοντες τῇ στρατιᾷ, pro σὺν τῇ στρατιᾷ. Sic lib. 4, ἀπεχώρησαν τῷ στρατῷ, pro σὺν τῷ στρατῷ. Eodem libro, ἐκαθέζετο τῷ στρατῷ. quod itidem expon. Sic & lib.1, κατὰ τάχος τῷ πλέονι τοῦ στρατοῦ ἀνεχώρησε, pro σὺν τῷ πλέονι τοῦ στρατοῦ. Idem lib.3, ὁ δὲ, τῶν Μεσσηνίων χάριτι πεισθεὶς, καὶ μάλιστα νομίσας ἄνευ τῆς τῶν Ἀθηναίων δυνάμεως τοῖς Ἠπειρώταις ξυμμάχοις μετὰ τῶν Αἰτωλῶν δύνασθαι κατὰ γῆν ἐλθεῖν, &c. Dicam autem aliquid de his locis poſtquam alios aliorum ſcriptorum attulero. Xenoph. ἀναβ. lib.2, καὶ ᾧ Κῦρος ἀνέβη ξενικῷ, pro σὺν ᾧ. In exemplis autem quæ his adiiciam, animaduerte præpoſitioni iſti ſubiungi pronomen αὐτῷ vel αὐτοῖς. vt in iſto Xenophontis, καὶ ἀναδησάμενοι τὰς ναῦς ἦγον αὐτοῖς ἀνδράσι. Adeóque in hoc loquendi genere vſitata hiſtoricis fuerunt hæc duo verba αὐτοῖς ἀνδράσι, vt ellipſis hæc occaſionem fingendi nominis compoſiti αὔτανδρος præbuerit. Nam αὐτάνδρους ναῦς λαβεῖν vel καταδῦσαι & λαβεῖν ναῦς ſeu καταδῦσαι αὐτοῖς ἀνδράσι, pro vno eodémque dicunt. Sic autem & cum aliis pleriſque ſubſtantiuis, præcedente iſto pronomine, ſubaudienda hæc præpoſitio relinquitur. Legimus enim apud eundẽ ſcriptorem, Pæd.3, ἧκεν εἰς τὰς τάξεις αὐτοῖς στεφάνοις: legimus apud Demoſth. in orat. De malè obita legatione, πεντακοσίους δ' ἱππέας προδοθέντας ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων αὐτοῖς ὅπλοις ἔλαβεν ὁ Φίλιππος. Vt autẽ ad illos Thucydidis locos reuertar quos primos in exẽplum attuli, ſciendum eſt ſcholiaſtem in quibuſdã non præpoſitionem σὺν ſubaudire ſimpliciter, ſed in illo loco libri 4, ἀνεχώρησαν τῷ στρατῷ, ſubaudire παντὶ cum σύν. Nam in hunc datiuũ στρατῷ, annotat, σὺν παντὶ δηλονότι. Idẽ in illũ locũ lib.3, καὶ μάλιστα νομίσας ἄνευ τῆς τῶν Ἀθηναίων δυνάμεως, τοῖς Ἠπειρώταις ξυμμάχοις μετὰ τῶν Αἰτωλῶν, &c. cum σὺν ſubaudit etiam μόνοις. Scribit enim, σὺν μόνοις δηλονότι τοῖς Ἠπειρώταις συμμάχοις καὶ Αἰτωλοῖς. Sed eum minimè exiſtimandum eſt ita hæc ſubaudire quaſi cum ipſa præpoſitione ſubaudiri debeant: id eſt, quaſi eum ellipſi præpoſitionis horum datiuorum ellipſis coniuncta ſit: quum ipſemet alibi ſolam præpoſitionem addat. vt in eadem illa pag. libri 4, in qua legitur ἀνεχώρησαν τῷ στρατῷ, quod exponit σὺν παντί: circa finem habemus, Λυκόφρων δὲ τοῖς ἄλλοις ξυνέβαλε: quod ille exponit ſimpliciter σὺν τοῖς ἄλλοις. Quinetiam aduerbium δηλονότι quod ille addit, quum dicit, σὺν παντὶ δηλονότι, ſatis oſtendit hoc ad explicationem addi, non tanquam ſub ipſa ellipſi lateat.

Verùm & hoc ſciendum eſt, quanuis hæc præpoſitionis σὺν ellipſis ita ſit apud ſcriptores Atticos frequens vt nulla frequẽtior eſſe poſſit, adeò vt quin Attica ſit, dubium nemini eſſe debeat: inueniri tamen apud Ariſtophanem (quem alioqui eſſe ἀττικώτατον fatendum eſt) illum ipſum pronominis datiuũ ſine hac ellipſi, vtpote cui præpoſitio σὺν præfixa ſit: in Ranis, -- οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν τάλαν, ὅνπερ σὺν αὐτοῖσι ταλάροις κατήσθιε. Sic ex Thucydide habuimus paulo antè in locis omnino vicinis χρῆσθαι & ἐλλειπτικῶς poſitum & cum ſua præpoſitione. Sunt profectò huiuſmodi loci obſeruatione digniſſimi, ex quibus cognoſcimus Atticos non ita fuiſſe ſuis illis loquendi generibus addictos vt ab illis nunquam diſcedere auderent. Apud ſcholiaſtem tamen, vbi verba textus ſcholiis eius inſeruntur, habemus αὐτοῖς τοῖς ταλάροις ſine præpoſitione. Sed etiamſi ipſe ſcholiaſtes ita ſcripſiſſet, (quod non credo) eam ſcripturam lex metri refellit.

Habent porro & Latini ſuas quarundam præpoſitionum ellipſes: ex quibus eſt Cum, quæ huius σὺν ſignificationem habet. Sed maior eſt etiam apud eos quàm apud Græcos huius ellipſeως vſus. Cum variis enim ablatiuis, id eſt varias ſignificationes habentibus, & in loquendi generibus valde inter ſe diuerſis, hanc ellipſin cernimus. Virgilius AEneid. lib.9, Tum demum præceps ſaltu ſeſe omnibus armis In fluuiũ dedit. Apud eundem eiuſdem poematis libro 3, At ſubitæ horrifico lapſu de montibus adſunt Harpyiæ, & magnis quatiunt clangoribus alas. Sunt verò & alii aliquot loci apud eundem poetam vbi ellipſis huius præpoſitionis cernitur: ſic tamen vt in quibuſdam eorum de hac ſubauditione ſit controuerſia. Quorum è numero eſt iſte, libro 8, Diſceſſu mugire boues, atque omne querelis Impleri nemus, & colles clamore relinqui. Quidam enim Clamore expoſuerunt Cum clamore, alii aliter exponere maluerunt. Sic autem & in ſoluta oratione: vt paſſim legimus, Quod commodo tuo fiat, Quod commodo reipubl. fieri poſſit. Sic apud Cæſarem, Si reipublicæ

commodo facere poſſet. Manifeſtum eſt enim hîc Cómodo tuo & Commodo reip. dici pro Cum tuo commodo, & Cum reip. commodo. Itidémque ablatiuus Bono cum hac ellipſi vſurpatur nonnunquam. Sic etiam Bono publico dixit Liuius, prò Cum bono publico. Apud Plinium autem, præcedente etiam ablatiuo Vtilitate, vbi ſcribit, Magna mortalium vtilitate, & publico bono. Neque verò cum ablatiuis duntaxat hoc ſignificationis genus habentibus, ſed & cum aliis. vt apud eundem legimus, Oculorum etiam periculo: pro Cum oculorum etiam periculo. Et apud Cic. Ne dici quidē poteſt quanta diminutione ciuium, pro Quãta cum diminutione. His autem addi debet ellipſis cum ablatiuo Copiis. (cui primus potius locus dari debuerat, quòd cũ Thucydidis locis qui primi allati fuerunt, optimè conueniat) apud Liu. Omnibus copiis profectus eſt, pro Cum omnibus copiis.

Et quemadmodum τοῦτο pro διὰ τοῦτο (ſicut ταῦτα pro διὰ ταῦτα) habuimus ſuprà, ſic Id pro Propter id eſſe poſitum Donatus quoque cenſet, in iſto Terentii loco in Andria, act. 1, ſcena 1, Quem ego credo manibus pedibúſque obnixè omnia facturum, Magis id adeò mihi vt incommodet Quàm vt obſequatur gnato. Id enim hîc ille exponit Propter id. Poteſt tamen (meo iudicio) dici etiam abundare. (vt abũdat quum dicitur Id quod, pro Quod) Sic & in iſto eiuſdem comici loco, Nunc id prodeo vt conueniam Parmenonem, vbi eandem præpoſitionem ſubaudit, πλεονάζειν fortaſſe dicere quis poſſit: quum abſque hac particula oratio ſit integra, Nunc prodeo vt conueniam Parmenonem.

Quinetiam vt habuiſti ex Theophraſto ſuprà τὴν ὥραν dictum ἐλλειπτικῶς pro κατὰ τὴν ὥραν, ſic Latini Id temporis dicunt, ſubaudiendam præpoſitionē quampiam relinquentes. Nullã autem aptius ſubaudiri poſſe arbitror quàm Per: vt ſit Id temporis pro Per id temporis. i. Per id tēpus. Nam & Id temporis & Per id tempus apud Ciceronem ac Cæſarem idem ſignificant. At quum dicitur Id ætatis vel Iſtuc ætatis, haud ſcio an ſubauditio hæc ab omnibus admittetur. Sunt qui temporis accuſatiuos eſſe velint: exiſtimantes (vt opinor) quum dicit Terent. Ego iſtuc ætatis amori operã non dabã, perinde eſſe ac ſiquis diceret, Annum vnum vel mēſem vnũ amori operã dabam. Verùm & hîc dici poteſt ſubaudiri præpoſitio.

Ad per ellipſin ſubaudienda ab vtriſque ſcriptoribus relinquitur ante accuſatiuum quo vrbs aliqua nominatur. vt venit Athenas, Iuit Romam. Itidémque ante accuſatiuum Domum: vt Venit domũ, Iuit domum. Videntur enim Latini, quum non poſſent ex nomine quo οἶκος ſignificabatur, aduerbium facere: vt Græci ex illo οἶκος fecerant οἴκαδε: hoc ſaltem iuris illi accuſatiuo Domum tribuiſſe, vt præpoſitione præfixa minimè opus haberet, ſed ipſe per ſe aduerbii ad locum vicem præſtaret. Adeò certè hic illius accuſatiui vſus obtinuit, vt ipſi etiam poetæ in eum ſibi vel nunquam vel rarò quicquam permiſerint: ibi quidem certè vbi ſolus accuſatiuus ponitur. Iidem alioqui illis accuſatiuis quibus nomina vrbium declarantur, præpoſitionem præfigere nonnunquam ſibi permiſerunt. vt legimus apud Propertium, Magnum iter ad doctas proficiſci cogor Athenas. Imò verò non poetæ duntaxat, ſed & proſæ ſcriptores eam præpoſitionem aliquando præfigere illis nominibus non dubitarunt: éſtque ex illis non Liuius tantùm, ſed Cicero quoque. veluti quum ſcribit, Ea die Verres ad Meſſanam venit. Sic tamen vt quidam Ad Meſſanam venit, aliud quàm Meſſanam venit, ſignificare putauerint. Cæterùm quæ de ellipſi præpoſitionis ad ante illos accuſatiuos, idem & de ellipſi præpoſitionis ab ſiue à ante eorundem nominum ablatiuos ſentiendum eſt: vt in proximè ſequente tmematio docebo.

Ab vel à præpoſitio ſic ante ablatiuum quo vrbs aliqua nominatur, necnon ante ablatiuũ Domo, ſolet omitti, vt ante accuſatiuos illorũ nominũ præpoſitionē ad prætermitti modò dicebam. Nam vt pro aduerbio οἴκαδε dixerunt Latini Domũ, eo accuſ. ſine præpoſitione vtentes, ita pro οἴκοθεν ablatiuo Domo vſi ſunt, tanquam aduerbio è loco: non ſecus videlicet huius nominis accuſatiuo & ablatiuo, ac illorum accuſatiuis ablatiuíſque, vtentes. Sed quemadmodum inuenitur etiam Ad domum & Ad Meſſanam, (licet aliqui aliud ſignificari putarint quum præfigitur his præpoſitio quàm quum omittitur) ita etiam E domo, E Meſſana, vel A Meſſana, nō ſine exemplo, dici poteſt. Nam Ab Lauinio dicit Liuius, itidémque aliis pleriſque vrbium nominibus hanc præpoſitionem præfigit. Sic Ab Roma apud Saluſtium legitur. Ex Cicerone autem, De Brunduſio & De Venutio, annotantur in epiſtolæ calce poſita. quum alioqui Brunduſio & Venutio, abſque præpoſitione, ſequendo magis receptam Latini ſermonis conſuetudinem, dicendum eſſet. Quum autem contrà receptum ſit vt regionum nominibus præpoſitiones præfigantur, poetæ viciſſim illic eas omittere auſi ſunt. Sic Maro, Italiã fato profugus Lauináq; venit Littora, pro In Italiam.

Interdum verò apud poetas alia etiam ellipſis huius præpoſitionis ad ſiue à, extat: & quidem propter metrum. Naſo Faſt. lib. 1, Iuppiter arce ſua totum quum ſpectet in orbem, pro Ab arce ſua. Sic apud Maronem, cum eiuſdē ſignificationis verbo, AEneid. lib. 1, quum

Iuppiter æthere ſummo Deſpiciens mare veliuolum.

At ellipſεως præpoſitionis è allatum à me exemplum antea fuit: Lapide Pario, pro E lapide Pario. Verùm & aliud genus ellipſεως hanc præpoſitionem admittere ſciendum eſt, veluti in Virg. loco, Proiice tela manu. Quinetiam quum dicitur Natus Ioue, vel Satus Ioue, ſubaudienda hæc præpoſitio cenſetur. Sic apud Iuuenalem, Satyra 6, -- qui rupto robore nati (vel, duro, vt in quibuſdam codicibus legitur) pro, nati è robore. Itidémque vbi dicit Virgilius, Quo ſanguine cretus. Neque verò poetarum duntaxat, ſed & proſæ ſcriptorum hanc cum participio Natus ellipſin eſſe putandum eſt. Eam enim cum apud alios, tum apud ipſum etiam Ciceronem habemus. Deeſſe autem cum ablatiuis qui huic participio Natus iunguntur, præpoſitionem è vel ex, ii oſtendunt loci in quibus præfixa inuenitur. vt apud Ciceronem De finibus, lib. 5, Vt ipſi ex ſe nati eſſe videantur. Sic apud Terentium in Heautont. Ita mihi atque huic ſis ſuperſtes vt ex me atque hoc natus es. Sic autem & Plautus ante illos loquutus erat, ſcribens, Natus Argus ex Argo patre. Item, Quæ ex te nata ſit. Quinetiam præpoſitio à præfixa huic participio inuenitur: quod mirum videri queat. Neque tamen apud ſcriptorem cuius parua ſit autoritas, ſed apud Ciceronem talis vſus exemplum extat, in oratione ad Quirites poſt reditum, A parētibus (id quod neceſſe erat) paruus ſum procreatus, à vobis natus ſum conſularis. Equidē ſi hoc duntaxat in loco præpoſitio à iſtum vſum haberet, liberius illa vſus eſſe videri poſſet Cicero, vt vtrique verbo vnam eandémque præpoſitionem accommodaret: quòd hoc modo venuſtiorem reddi orationem iudicaret: ſed quin alibi quoq; ita poſita reperiatur non dubito. Vtrocunque tamen modo ſe res habeat, hoc conſtat, vt præpoſitio à proprium locum habet cum illo participio Procreatus, ſic & cum ſimplici Creatus habere. ideóq; quum legimus apud Naſonem, -- dubio genitore creatus, intelligendum eſſe Creatus genitore pro Creatus à genitore. At cum participio Genitus, id eſt, cum ablatiuo qui participio Genitus adiunctus eſt, vtralibet præpoſitio ſubaudiri poſſe videtur. Licere enim præpoſitionem è ſiue ex ſubaudire, ſicut in Natus, Satus, Cretus, vel inde colligi poteſt quòd cum iiſdem ablatiuis iungitur. Vt enim Satus ſanguine, vel cretus, vel natus, ita etiam Genitus ſanguine inuenitur. An verò itidem Creatus ſanguine dixerint poetæ, aliis quærendum relinquo. Hoc tantùm addo, quum vſurpatur Creatus adiecto ablatiuo materiali, id eſt materiæ ſignificationem habente, (veluti quum dicitur Creatus terra) tunc nobis è, non à, ſubaudiendū omnino eſſe. Sunt autem hæ ellipſεις ex earum numero quæ vix animaduertuntur, aut (ſi ita loqui licet) ſentiuntur, quòd nimirum in his loquendi generibus frequētius ἐλλιπῶς quàm ἐντελῶς loqui ſoleamus. Ac ſunt hodie multi profectò qui huiuſmodi obſeruationes grāmaticas non ſolùm pro re leui paruíq; momēti, ſed ferè pro nugis habeāt: ſed de his nugis (ſi quos hæc ita vocare nō pudet) ſciant poſſe dici quod de aliis nugis Horat. dixit, -- hæ nugæ ſeria ducent In mala. Multi enim quotidie tali ignoratione quarundam nugarum grāmaticarum ſeriò labūtur.

Sed nullam præpoſitionem eſſe puto cuius vſitatior vtrobique ſit ellipſis quàm eſt præpoſitionis In. Quum autem vtrobique dico, in carmine & in proſa intelligo. Naſo Faſt. lib. 1, Pars cadit arce Iouis, pro In arce. (vt ſuprà ex eodem habuiſti eodem in libro, Arce ſua, pro Ab arce ſua) Maro AEneid. 12, Saxum antiquum ingens, campo quod fortè iacebat, Limes agro poſitus. Vel, -- qui fortè iacebat, vt alii codices habent. Apud eundem lib. 6, Sedibus vt tandem placidis in morte quieſcam. In ſoluta autem oratione, Regione, pro In regione: Vrbe, pro In vrbe: (veluti quū dicitur Tota vrbe) & Domo, pro In domo. Item Bello, pro In bello. Eadem deeſſe cēſetur & in iſto Plinii loco, Vt dubiū ſit togáne an bello præſtantior fuerit. (ſed eam ellipſin hìc cōſtituere non neceſſe videtur) Sic autem & quum nominantur libri ſcriptorum ex quibus teſtimonia petuntur, omitti plerunque hanc præpoſitionem à veteribus grāmaticis videmus, & dici, Plautus Amphitryone, vel Perſa, ſicut à Græcis Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, vel Πέρσαις, vt antea docui.

In ante accuſatiuum quoque omiſſa reperitur apud poetas. vt apud Maronem legimus, Italiam fato profugus Lauináque venit Littora, pro In Italiam.

Antequam autem à Græcarum præpoſitionum ellipſi ad ellipſin aduerbiorum tranſeam, de iis etiam præpoſitionibus quæ in verbis omittuntur, diſſerendum eſt. Nam vt antea pleonaſmos præpoſitionum in quibuſdam compoſitis verbis extare docui, ita viciſſim ellipſes in nonnullis ſimplicibus extare ſciēdum eſt. Sed eas apud poetas potius quàm apud ſolutæ orationis ſcriptores inueniri puto. Mihi quidē certè in præſentia earum exempla ex Hom. ſolo ſuppetūt. Legimus igitur apud eum Iliad. α, v. 32, Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε· σαώτερος ὥς κε νέηαι. Vbi ἴθι, id eſt I, ponitur pro ἄπιθι, Abi. Sic verò apud eundem poetam, eiuſdem poematis lib. γ, v. 221, Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει, poſitum cenſetur ἵει pro ἀφίει. Dicitur enim ἀφιέναι φωνὴν (cui ſynonymus eſt accuſatiuus ὄπα) potius quàm ἱέναι. Sic

idem poeta Iliad.α, Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, pro ἀπήλασαν ſeu ἐξήλασαν vſurpat. Itidémque Iliad.ε, ἐλάσῃ μώνυχας ἵππους pro ἀπελάσῃ poſitum eſt.

ADVERBIORVM etiam quorundam ἔλλειψις apud Atticos ſcriptores in vſu eſt. Extant autem eius quoque exempla apud Hom. ſed ex iis quædam illis cum Atticis eſſe communia puto, quædam non item. Nam quòd ὡς aduerbium ſimilitudinis omittit, id ei cum Atticis nequaquam cómune eſſe exiſtimo: quòd verò ὥστε aut quòd ἕνεκα ſeu ἕνεκεν prætermittit, hoc non magis eius aliorúmve poetarum quàm Atticorum eſſe arbitror. Idémque de aliis nonnullis ſentiendum eſſe dico.

Ab illo igitur aduerbio ὡς initium dicendi de hoc ellipſεως genere ſumam. Hom. Il. λ, Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. Incipio autem ab hoc loco, quòd is ſit qui à grammaticis alibi in exemplum huius ellipſεως, tanquam & notiſſimum & minimè controuerſum, affertur. Nam Euſtath. exponens hos verſus Iliad.ε, Δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ, Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα Λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος ὠκεανοῖο, annotat, ex iis quæ ſequũtur apud Homerum, cognoſci poſſe, nos hîc ſubaudire ὡς aduerbium παραβολικόν. vt dicatur ἀκάματον πῦρ pro ὡς ἀκάματον πῦρ, eodem modo quo δέμας πυρός. Neque enim πῦρ ἐμάχοντο, ſed ὡς πῦρ. (Verùm apud Euſtathiũ mendoſè legitur, λεχθησόμενον καὶ τὸ ἐμάχοντο δέμας πυρὸς, pro κατὰ τὸ, ἐμάχοντο &c.) At Corinthus articulo 8, non ὡς hîc ſubaudiẽdum eſſe ait, ſed κατά: vt antea dictum eſt. Poſtquam enim ſcripſit præpoſitiones apud Atticos deficere, in exemplum affert illum verſum: exponens, κατὰ πῦρ ἐμάχοντο. Vbi quis in Corintho non miretur tam magnam exemplorum penuriam, in tanta præſertim eorũ abundantia? Quũ enim exẽplis ellipſεως præpoſitionis κατὰ veterum autorum ſcripta referta ſint, vnicum, & quidem minimè aptũ, protulit. Vt omittã, ex poeta eſſe ſumptum, qui quanuis plurima cum Atticis communia habeat, in quibus videlicet Attici imitati illum videri poſſunt, (niſi dicamus ex vetuſtiſſimis Atticis illum ea ſumpſiſſe, qui autẽ illum ſequuti ſunt Attici, ex eo viciſſim mutuatos eſſe) non tamen is eſt ex quo Atticæ linguæ regula peti poſſit: adeò vt ex illo ſolo allatum exemplum parum aut etiam nihil autoritatis ad quidpiam dialecto Atticæ aſſerendum habere poſſit. Quod certè vel hanc ipſam aduerbii ὡς ellipſin teſtari poſſe arbitror. Neque enim illam inter Atticas quiſquam vnquam agnouit, quod ſciam: quum alioqui manifeſtum eius ex Homero exemplum hîc habeamus. Quanuis autem illam ellipſin mihi minimè Atticam videri dicam, non ignoro tamen apud Thucydidem libro 1, τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρῶνται, hîc ἀλλοτριωτάτοις pro ὡς ἀλλοτριωτάτοις poſitum exiſtimari. Sed vt dem ita exponi debere, non tamen ex Atticæ linguæ conſuetudine petitam eſſe hanc ellipſin concedam. Neque enim (vt alibi monui) quicquid Thucydideum eſt, protinus Atticum etiam haberi debet. quum eũ (vt fuit καινοπρεπείας in ſermone affectator) multa ſibi peculiaria habere conſtet. Qum autem dicitur οἶμαι pro ὡς οἶμαι, non eſt itidem παραβολικόν.

At ὥστε ſubauditum Homero cum Atticis commune eſſe meritò dicemus, quum multa vt ex illo ita etiam ex hoc exempla huius ſuppetant. Homerus initio Iliadis, Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; dictum enim cenſetur hîc μάχεσθαι pro ὥστε μάχεσθαι. Itidémque libro β, huius poematis, -- τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι. pro ὥστε μάχεσθαι. In illo tamen priore loco Euſtathius alias etiam expoſitiones affert. Exiſtimat enim poſſe etiam dici articulum deeſſe, vt ſit ἔριδι μάχεσθαι pro ἔριδι τῇ τοῦ μάχεσθαι. Nec tamen duos articulos ſed vnum deeſſe intelligit, videlicet τοῦ. Sed & tertiam addens, ἢ καὶ ἑτέρως (inquit) καθ' ἑρμηνείαν, ἔριδι, ἤγουν αὐτόχρημα μάχῃ. vt poeta oſtendere volens quomodo intelligendũ ſit hoc διαστῆναι dicat eos διαστῆναι κατὰ ἔριν μάχιμον. Sed hæc tertia expoſitio præterquã quòd nodum nullo modo ſoluit, nimium longè petita & Homericæ phraſi ſeu Homerico ſtylo parum conſentanea eſt. Vtrobique igitur ὥστε ſubaudiendum eſſe arbitror. Sic etiam Iliad.α, Τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι; fortaſſe pro ὥστε μυθήσασθαι. Aliter tamen hunc infinitiuum exponi, docebo paulo póſt.

Sæpe autem & in ſoluta oratione deficit hoc aduerbiũ ὥστε. AEſchines in Cteſiphontem, ὁ δὲ ἀναπηδήσας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, διώμνυτο τὴν Ἀθηνᾶν (ἣν, ὡς ἔοικε, Φειδίας ἐνεργολαβεῖν εἰργάσατο καὶ ἐνεπιορκεῖν Δημοσθένει) ἦ μὴν εἴ τις ἐρεῖ ὡς χρὴ πρὸς Φίλιππον εἰρήνην ποιήσασθαι, ἀπάξειν ἐς τὸ δεσμωτήριον, ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν. Hîc ἐνεργολαβεῖν eſt pro ὥστε ἐργολαβεῖν ἐν αὐτῇ, vt inquit Budæus: qui locum illum ita vertit, Iſte autem in concionem proſiliens, Mineruam deierauit (quam credo ipſam Phidias ideo fecit, vt in ipſa Demoſthenes quæſtuoſas calumnias cum periuriis factitaret) ſiquis extitiſſet qui pacem cum Philippo faciendam cenſeret, haud dubiè illum ſe capillo comprehenſum in carcerem coniecturum. Vel (vt Latini loquebantur) Obtorto collo tracturum in carcerem. Vt autem de hoc loco Budæo aſſentior, (niſi quòd ἐπὶ τῷ vel πρὸς τὸ non minus quàm ὥστε ſubaudiri poſſe

arbitror) ita de Xenophōteo, quem ibidem in exemplum affert, diſſentio. Hæc enim verba huius loci qui in illius OEconomico extat, οὐκοῦν ἡ γυνή σοι συνέθυε καὶ συνηύχετο, Καὶ μάλιστά γε, (ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος) πολλὰ ὑπισχομένη μὲν πρὸς τοὺς θεοὺς γενέσθαι οἵαν δεῖ, ita interpretatur, Et quidem vota pro ſe faciens vt proba euaderet. Id eſt (inquit) ὥστε εἶναι οἵαν δεῖ. A Budæo inquam, hîc diſſentiens, neque illam neque aliam particulam ſubaudiri debere exiſtimo: ſed ὑπισχομένη pro Pollicita accipio: πρὸς τοὺς θεοὺς autem pro Apud deos, Coram diis, Teſtibus diis. Simúlque pro μὲν repono μοι. de qua emendatione in meis etiam Annotationibus (calci meæ editionis Xenophontis adiectis) lectorem admonui. Eſſe enim μὲν pro μοι poſitum, vel hoc oſtendit quòd nec δὲ nec alia particula illi μὲν reſpondet. præterquam quòd in alio eiuſdem ſcriptoris loco particula hæc locum illius pronominis occupare manifeſtò deprehenditur. Senſus igitur fuerit, Multum mihi coram diis ſe qualem deceret futuram eſſe pollicita. At quum Bud. ita vertit, Et quidē vota pro ſe faciēs vt proba euaderet, primùm nec voculam μὲν admittit, nec datiuū pro illa reponit: deinde, accipit ὑπισχομένη πρὸς τοὺς θεοὺς, pro ὑπισχομένη τοῖς θεοῖς. Atqui præterquam quòd hæc cōſtructio, ὑπισχομένη πρὸς τοὺς θεοὺς pro ὑπισχομένη τοῖς θεοῖς, haud ſcio an idoneo confirmari exemplo poſſit, datiuus μοι (neque enim dubiū eſt quin pro μὲν reponi debeat) eam omnino excludit. At verò in ὑπισχομένη πρὸς τοὺς θεοὺς pro Apud deos ſeu Corā diis, nō ignoro præpoſitionē πρὸς eum cum accuſatiuo habituram vſum eſſe quem apud Homerum cum genitiuo habet. Il. α, -- τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος. Sed autorem breuium ſcholiorum hunc genitiuum per accuſatiuū exponere ſciendum eſt. Atque adeò ipſe Xen. quanuis ἀναβ. lib. 2, itidē dicat πρὸς θεῶν ἀσεβὴς, accuſatiuum tamen alibi eadem in re aut ſimili, præpoſitioni iſti tribuit. Atque adeò quum Homerus dicat ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος, ipſe ἐπιορκίαν πρὸς τοὺς θεοὺς dicit, ἀναβ. l. 2, p. 170, meæ edit. Hæc ſunt quæ me vt à doctiſſimi illius viri interpretatione diſcedam, impellunt. Sed quoniam illum locum aliter ſcriptum affert quàm in ipſo Xenophontis opere legatur, de hoc quoque dicendum aliquid fuerit. Poſt συνηύχετο ibi legitur αὐτῷ ταῦτα. quæ duo verba ille omiſit, ideo, vt opinor, quòd illud αὐτῷ mendoſè legi exiſtimaret. Qua in re profectò minimè fallebatur. quomodo enim datiuus hic ſtare poſſit? Sed pro αὐτῷ reponēdum cenſeo αὐτά: vt αὐτὰ ταῦτα eodem modo dicatur quo αὐτὸ τοῦτο ſæpe dici videmus. Præterea pro μάλα ſcribit μάλιστα: quod diſcrimen parui momēti eſt. At de μὲν quod ex ipſo Xenoph. poſui poſt ὑπισχομένη, licet ab ipſo Bud. prætermiſſum, dixi iam antea. Libuit autem hunc locum accuratius examinare, vt hinc lector quanta ſibi in legendis ſcriptoribus Græcis cautione opus eſſet, diſceret: quòd hæ ellipſes non ſolùm vbi animaduertendæ eſſent, non animaduerterentur, ſed viciſſim etiam nonnunquam vbi minimè conſtitui deberent, conſtituerentur. Illi porrò Xenophōtis loco hunc Ariſtotelis, tanquam ſimilem, ſubiungit: ἡ μὲν οὖν μυρμήκων ἐργασία πᾶσίν ἐστιν ἐπιπολῆς ἰδεῖν. Cui hunc Platonis attexit, σχεδὸν γὰρ δέκα ἔτεσι πρὸ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφίκετο Δᾶτις Περσικὸν ἄγων στόλον, πέμψαντος Δαρείου διαῤῥήδην ἐπί τε Ἀθηναίους καὶ Ἐρετριέας, ἐξανδραποδισάμενον ἀγαγεῖν· θάνατον αὐτῷ προειπὼν μὴ πράξαντι ταῦτα. Quæ ita vertit, Mittente ad hoc eū Dario, verbíſq; conceptis mandata dante, vt Eretrienſes cum Athenienſibus in ſeruitutē redactos ad ſe duceret: mortis illi neceſſitate indicta ni mandata perficeret. Plenus autē ſermo erat, (inquit) ἐφ' ᾧ ἐξανδραποδισάμενος ἄξει, vel ἐφ' ᾧ ἀγαγεῖν. Hæc ille. Quod autē ad ὥστε attinet, ſciendū eſt, ſæpe ſubaudiri poſſe ante infinitiuū εἰπεῖν: vt συλλαβόντα εἰπεῖν, vel συνελόντα εἰπεῖν, item τὸ σύμπαν εἰπεῖν, & ἑνὶ τῷ λόγῳ εἰπεῖν. His enim aliíſq; huiuſmodi in locis ſubaudiri ὥστε dicere poſſumus, aut certè ὡς ſignificationem τοῦ ὥστε habens: quippe quod plerunque præfixum inueniatur. Paſſim enim occurrit ὡς εἰπεῖν, vbi ὡς pro ὥστε accipi, nemo, vt opinor, negauerit. Sic apud Greg. ὅτι πᾶσαν ἐν ἑαυτῷ συλλαβὼν εἶχε τὴν ἀρετὴν, ἢ, τό γε ἀληθέστερον, ἔχει. Poteſt autem aliis exemplis addi & hoc ex Sophocle allatum ſuprà, p. 93, quum de ellipſi præpoſitionis ὑπὲρ agerem, τῆς ἡδονῆς τοι φιλτάτη διώκομαι, Τὸ κόσμιον μεθεῖσα, σὺν τάχει μολεῖν. Interim verò lectorem admonitū volo multos occurrere locos in quibus quum ſubaudiendū videri queat ὥστε, aliud tamen vocabulum potius aut alia vocabula ſubaudiri debeant. Interdum verò vel ὥστε vel aliud etiam ſubaudiri poteſt. vt antea quoque in Demoſthenis loco non minus ἐπὶ τῷ vel πρὸς τὸ quàm ὥστε poſſe ſubaudiri dixi: in Platonico autē vel ὥστε vel ἐφ ᾧ. (pro quo potius ſcribendum ἐφ' ᾧ cenſeo) Itidem certè apud Ariſtotelem Probl. ſectione 5, διὰ τί τὰ ἐπίπεδα κοπιαρώτερα. ἐγκατακεῖσθαι τῶν κοίλων ἐστί: ſubaudiri quidem poteſt ὥστε ante infinitiuum ἐγκατακεῖσθαι: ſed ita vt non minus commodè ſubaudire poſſimus ἐφ' ᾧ. Quinetiam πρὸς τὸ cum illo infinit. iungere fortaſſe liceat. Thuc. lib. 8, p. 294, meæ editionis, ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ μόνῳ Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις πάντων δὴ ξυμφορώτατοι προσπολεμῆσαι ἐγένοντο. Hîc quoque prima fronte ſubaudiendum quis putet ὥστε: ſed aptius forſitan πρὸς τὸ vel

εἰς τὸ ante προσπολεμῆσαι ſubaudiamus. Sic ſuprà vbi de ellipſi præpoſitionis εἰς loquebar, oſtendi, apud Euripidem in hoc verſu, Μυρίων κρείσσων ὁμαιμόνων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος, ſubaudiri à ſcholiaſte εἰς τὸ ante infinitiuum κεκτῆσθαι. Et addi, tale illud eſſe quale hoc, ἡδὺς ὁ ποταμὸς πιεῖν. Vnde colligimus, eum hîc itidem εἰς τὸ ante πιεῖν ſubaudiri exiſtimaſſe. Interdum verò κατὰ extrinſecus aſſumi poſſe videtur. vt θαυμαστὸς ὁρᾶν vel θαυμαστὸς ἀκοῦσαι. Sic in Epigr. βαιὸς ἰδεῖν. Sed & cum paſſiuo infinitiuo: vt θαυμαστὸς ὁρᾶσθαι. Sic θαῦμα ἰδέσθαι apud Homerum & Heſiodum: quanuis & hîc ὥστε quidam ſubaudiant. Nonnunquam verò articulum ſubaudiendum eſſe dixerim: vt in Iliados α, verſu 259, Οἳ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Hîc enim περίεστε μάχεσθαι nihil aliud eſſe puto quàm περίεστε τῷ μάχεσθαι. id eſt τῇ μάχῃ. (Alioqui & κατὰ τὸ ante illum infinitiuum ſubaudiri poſſet, eodem ſenſu) Sed in hoc eiuſdẽ libri verſu 292, Τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι; durè ſubaudiri videtur genitiuus τοῦ ante μυθήσασθαι: quod tamen ſubaudiendum putat Euſtathius: exponens, αἱ ὕβρεις αὐτῷ τοῦ λέγειν προτρέχουσι; vt ſenſus ſit, προτρέχουσι τοῦ ἁπλῶς λόγου οἱ κατὰ τὸ ὄνειδος. προτρέχουσιν αἱ ὕβρεις τοῦ εἰπεῖν, ἤτοι τοῦ λόγου. Sed præterquam quòd durum videtur (vti dixi) hunc articuli genitiuum extrinſecus aſſumere, non valde commoda ex tali ſubauditione ſententia effici videtur. Ideóque non dubitem, vt aliis pleriſque locis, ὥστε ſubaudiens, dicere, προθέουσιν ὀνείδεα, ὥστε μυθήσασθαι αὐτά. Niſi quis malit πρὸς τὸ μυθήσασθαι. Libet autem in iſto Homeri loco pluſculum immorari, vt vel ex eo quilibet intelligat quàm malè de hoc poeta meriti ſint interpretationum ad verbum autores. Προθέουσι, quod vel pueri norunt ſignificare Præcurrunt, reddunt illi Permittunt. Totum enim iſtum Homeri locum (nam proximè præcedẽs verſus afferendus eſt, vt de ſententia facilius & certius iudicari poſſit, Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες, Τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι;) ita interpretati ſunt, Si autem ipſum bellicoſum fecerunt dii ſemper exiſtentes, propterea ipſi permittunt contumelias loqui? Itidémque interpretatio ſoluta oratione ſcripta, ſed liberior, quæ Vallæ adſcribitur, illam huic loco ſententiam tribuit. Ita enim ibi verſus illi redduntur, Nam ſi ei dii dederunt vt omnibus in bello præſtaret, num ideò vt omnibus probra ingerere poſſet, dederunt? Non fuit equidem huiuſmodi interpretibus in verbo μυθήσασθαι laborandum, ſicut à nobis hoc tempore in eo laboratur. Homeri enim ſententiã peruertendo, laborem illum effugerunt. Bellum ſanè tales interpr. & ſuo ingenio dignum effugium commenti ſunt: ex verbo neutro actiuum facere, verbo ſignificanti Præcurrere ſignificationem dare verbi Permittere, verbo habenti nominatiuum ὀνείδεα, quod proximè ſequitur, ex præcedente verſu nominatiuum accerſere. Sic autem plerique in interpretandis aliorum quoque ſcriptorum locis difficilibus, & in quibus hærent, non aliud effugium habere ſe putant quàm vt pro autoris ſententia quampiam ipſi quæ aliquid minimè abſurdum complectatur, afferant. Adeò miſerè præſtantiſſimi ſcriptores à quibuſdam interpretibus, hoc etiam ſeculo, quo Græcæ linguæ ſtudia florent, tractantur. Sed nullius hac in re adeò iniquam atq; Homeri conditionem eſſe puto, nullum eſſe cuius æquè vicem dolere debeamus, arbitror: quippe qui quum poetarum omnium quotquot fuerunt, & princeps & velut parens habitus ſit, & nunc quoque ab illis qui eum ſua lingua loquentem intelligere poſſunt, habeatur: contrà ex illis interpretationibus nihil minus quàm poetæ nomine dignus iudicatur. Eſſe autem tam iniurioſè tractatum ab interpretibus Homerum (quid enim hoc ſi non iniuria eſt?) tum primùm cognoui quum illum vnà cum aliis veteribus poetis eodem carminis genere vſis edidi. Quum enim tunc temporis omnia quæ in manus meas venerant ad Homerum pertinentia excuterem, incidi fortè in quendam vulgatæ interpretationis locum quæ ἴδιον, quod Sudaui ſignificat, vertit Proprié. Afferam autem & hîc eum locum, nequid illi interpreti ſiue illis interpretibus affingere videar. Legimus igitur Odyſſ. υ, v. 204, Ἴδιον, ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε Μνησαμένῳ Ὀδυσῆος. Quum enim hîc ἴδιον verbum ſit, & ſignificet, Sudaui, vel Sudare cœpi, Sudor me corripuit: (vt apud Maronem, Tum gelidus toto manabat corpore ſudor) illic ἴδιον non pro verbo ſed pro aduerbio habetur, ſignificante Proprié. Vtri verò minus ſenſus eſſe dicemus? an loco qui ita redditur, an ei qui illum ita reddit? Maxima autem hoc quoque reprehenſione dignum eſt, quòd ne poſt meam quidem de loco illo admonitionem, emendatus in illis quæ prodierunt editionibus fuerit. Sed hoc conſultò factum fuiſſe ſuſpicor: vt nimirum omnia ſibi ſimilia in illa interpretatione manerent. Verùm vt de his dicendi finem faciens, ad ellipſin reuertar quæ eſt in illo Homerico verſu ante infinitiuum μυθήσασθαι, de ea Euſtathio aſſentiri nequeo: ſed (vt dicere cœperam) exponendo ὥστε μυθήσασθαι, vel πρὸς τὸ μυθήσασθαι, aptiorem ex hoc loco ſententiam elici poſſe arbitror. vt προθέειν (quod miror à quodam viro docto redditum hîc eſſe Suppetere) dicantur ὀνείδεα quæ prima in buccã veniunt (vt dicunt Latini, Quicquid in buccam venerit,

loqui)mentem ipſam præcurrentia. Hoc enim aptiſſimè de iis dici poteſt qui temerè & inconſideratè conuitia in quempiam iaciunt. Quòd ſi etiam eum ſenſum eſſe velimus quem affert Euſtathius, προτρέχουσι τοῦ ἁπλῶς λόγου οἱ κατὰ τὸ ὄνειδος, non video quid obſtet quominus ante infinitiuum μυθήσασθαι vel quæ dixi vel aliquid illis ſimile ſubaudiamus, non autem dicamus προθέουσι μυθήσασθαι eſſe pro προθέουσι τοῦ μυθήσασθαι: perinde acſi quis diſſoluendo verbum compoſitum ita loqueretur, θέουσι πρὸ τοῦ μυθήσασθαι. Poterit enim προθέουσι per ſe ſignificare Præcurrunt in os, Prima in buccam veniunt. vt dicamus Agamemnonem conqueri quòd Achilles eum compellans à verbis contumelioſis ſermonem ſuum ordiri ſoleat. Sed de his Φιλόμηροι iudicent.

Quoniam autem de ellipſi quæ ante infinitiuum reperitur, dictum modò fuit, & aduerbium ἕνεκα cum aliis pleriſque locis tum in illis quoque interdum ἐλλείπειν ſolet, de eo nunc verba faciam. Sed hoc prius ſciendum eſt, ἕνεκα ab Euſtathio non ἐπίρρημα, id eſt aduerbium, ſed σύνδεσμον, id eſt coniunctionem, appellari. Nam in quendam locum libri α Iliadis, annotat, in hoc ſermone, ἐκ τῶνδε τάδε γενήσεται, præpoſitionem ἐκ æquipollere συνδέσμῳ τῷ ἕνεκεν. Alibi autẽ addit etiam αἰτιολογικόν. (Nec tantùm in hoc vocabulo ſed in aliis quoque nonnullis grammaticos hac in re non ſequitur. veluti quum πως encliticè ſcriptum, eſſe παραπληρωματικὸν σύνδεσμον ſcribit: in hunc verſum, Iliad. ξ, Ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ ἀργαλέῃ) Verùm ſiue ἐπίρρημα vocari debeat ἕνεκα, ſiue σύνδεσμος, quod ad eius ellipſin attinet, nihil intereſſe puto. De qua quum dicẽdum hîc ſit, & cum alibi tum ante infinitiuum reperiatur, (vti dixi) de hoc eius loco primùm agendum eſt. quoniam in proximè præcedente tmemate de aliarum particularum ellipſi quæ itidem ante infinitiuum eſt, diſſerui. Dico igitur ἕνεκα commodè ſubaudiri ante illos infinitiuos quibus articulus τοῦ præfixus eſt. vt apud Xenophontem, Pædiæ lib. 1, οἱ γὰρ τῶν βασιλέων οἰνοχόοι, ἐπειδὰν ἐνδιδῶσι τὴν φιάλην, ἀρύσαντες ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ, εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγχεάμενοι, καταρροφοῦσι· τοῦ δή, εἰ φάρμακα ἐγχέοιεν, μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς. Hîc enim ante τοῦ μὴ λυσιτελεῖν aduerbium ἕνεκα aptiſſimè ſubaudiri poteſt. Sic apud Greg. τοῦ μὴ δοκεῖν παντάπασι τῶν τοιούτων ἀπείρως ἔχειν. Itidémque, τοῦ μὴ δοκεῖν εἶναι περιττοί τινες. Apud Ariſtoph. cum τοῦ interrogatiuè poſito pro τίνος, in principio Nubium, Τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; pro Τίνος ἕνεκα δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; ſubaudi ὀφείλω. (nam & hoc ſubaudiri debet, ex præcedente verſu repetitum) Scholiaſtes tamen huic ſubauditioni refragatur. vetat enim ne cum τοῦ iungamus ἕνεκα, extrinſecus aſſumptum: ſequendo quorundam ſententiam. Ferri enim hunc genitiuum ad μνᾶς. Sed quid ſibi vellet, apertius declarare debuit. quicquid tamen ſit, illum potius quàm eos qui ἕνεκα ſubaudiri dixerunt, falli exiſtimo. Sciendum eſt porrò, in vno eodémq; loco vel aduerbii ἕνεκα vel præpoſitionis ὑπὲρ ellipſin poſſe conſtitui: vt etiam ſuprà docui, quum de præpoſitione ὑπὲρ agerem, pag. 93.

Ἕνεκα non ſolùm cum genitiuo articuli quem infinitiuus conſequitur, ſed & cum aliis quibuſlibet ſæpe ſubaudiendum relinquitur: ſic tamen vt ibi quoque ὑπὲρ ſubaudiri poſſit: quemadmodũ docui ſuprà, in iis quæ in Corinthi articulum L I I I, annotaui, pag. 43. Ibidem multa etiam huiuſmodi ſubauditionis exempla habes: id eſt, multos genitiuos ante quos vel ἕνεκα vel ὑπὲρ ſubaudiri debet: & quidem ex Homero: vt τῆς δ' ἀπάτης κοτέων, & Κύκλωπος κεχόλωται. Item, κεχόλωτο δὲ κῆρ ἑτάροιο: &, Χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνοιο γυναικός. Cæteros Homeri locos, & hos ipſos quoque magis, integros, (id eſt, plenius ex eo deſcriptos) ibi videndos tibi relinquo. Adiectus autem illis eſt hic Thucydidis, lib. 2, pag. 67, οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον. vbi itidem ἕνεκα ſubaudiendum mihi videri dixi. Cui Thucydidis loco hic Lyſiæ poterit adiici, νῦν δ' οὕτως ἡ πόλις διάκειται, ὥστε οὐκ ἔτι ὧν οὗτοι κλέπτουσιν ὀργίζεσθε. Idem in oratione aduerſus Philonem, τῶν αὐτῶν ἀδικημάτων μάλιστα ὀργίζεσθαι τοῖς μάλιστα δυναμένοις μὴ ἀδικεῖν. Itidem apud Iſæum, ὀργισθεὶς γὰρ τούτων Κλεώνυμος. Sic apud Iſocratem cum verbo συνάχθεσθαι genitiuum τῶν ἀπολωλότων legimus, ἵν' αὐτῷ μὴ τῶν ἀπολωλότων συνήχθεσθε. His ſimile eſt, ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει. Cernitúrque eadem ellipſis & ante genitiuos iunctos aliis pleriſque verbis: è quibus ſunt τιμωρεῖσθαι & ἀμύνεσθαι. (ſicut apud Homerum τίσασθαι: quod cum his ſignificatione conuenit) Dixit enim Lyſias, τιμωρούμενος τῶν γεγενημένων ἀσεβημάτων. Et apud Thucydidem, ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον. Sic etiam poſt accuſatiuum χάριν genitiui hanc ellipſin habentes inueniuntur. vt apud Demoſth. in oratione quæ περὶ τῶν Μεγαλοπολιτῶν inſcribitur, προσήκει δήπου πλείω χάριν αὐτοὺς ἔχειν ὧν ἐσώθησαν ὑφ' ἡμῶν, εἰς τοὺς ἐσχάτους ἐλθόντες κινδύνους, ἢ ὧν ἀδικεῖν κωλύονται νῦν ὀργίζεσθαι. Neque enim minus cum ὧν ἐσώθησαν quàm cum ὧν κωλύονται, ellipſin eſſe cenſeo. ſicut & quum dicitur χάριν ἔχω τούτου, ante τούτου ellipſin eſſe manifeſtum eſt: ſed talem quæ vix animaduertatur. (Latinos quidem certè eidem generi loquendi genitiuum itidem adhibere ſcimus: ſed quin ante illum elli

pſin itidem conſtituamus, nihil, vt opinor, vetat. vt nimirum quum dicitur, Huius rei gratiam habeo, ſubaudiamus ablatiuum Cauſa, qui aduerbialiter ponitur. atque perinde ſit acſi diceremus, Huius rei cauſa gratiam habeo) Budæus tamen locum illum Demoſthenis afferens, ellipſin ante poſteriorem duntaxat genitiuum conſtituit, & quidem præpoſitionis ἀντὶ. ait enim ὧν κωλύονται dictũ eſſe pro ἀνθ' ὧν κωλύονται. Idem alioqui eundem genitiuum accuſatiuo illi χάριν ſubiunctum eandem ellipſin habere cenſet, in iſto loco Thucydidis, ἃ ἡμῖν ἄνομα παθοῦσιν ἀνταπόδοτε χάριν δικαίαν ὧν πρόθυμοι γεγενήμεθα. Neque tamen video cur potius hic genitiuus ellipſin habere, quàm ille qui apud Demoſthenem poſt eundem accuſatiuum legitur, dicendus ſit.

Cæterùm ex locis qui hactenus allati fuerunt, nullum eſſe puto vbi ἕνεκα ante genitiuũ, non minus quàm ὑπὲρ aut ἀντὶ, ſubaudiri nequeat. At verò vbi dicitur à Xenophõte, μηδὲν αὐτῶν καταθείς, multo aptiorem præpoſitionis ὑπὲρ quàm aduerbii ἕνεκα ſubauditionem mihi videri fateor. Legitur autem illud apud Xenophontem in iſto 3 Pædiæ loco, καὶ σὺ ὦ Ἀρμένιε ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθείς. Quinetiam Demoſthenes eodem genitiuo cum eodem verbo locis aliquot vſus eſt: vt in oratione aduerſus Neæram, καταθεῖναι αὐτῆς. Item, κατατίθησιν αὐτῆς τὰς εἴκοσι μνᾶς τῷ τε Εὐκράτει καὶ τῷ Τιμανορίδῃ ἐπ' ἐλευθερίᾳ. Neque tamen ἕνεκα his quoque in locis ſubaudiri poſſe negauerim, ſed tantùm aptiorem præpoſitionis ὑπὲρ ſubauditionem eſſe crediderim.

Inuenitur ἕνεκα ſubauditum ante genitiuum rei in ea etiam oratione quæ perſonæ quoque genitiuum & cum vtroque accuſatiuum habet. vt apud Iſocratem, πολλῶν γὰρ οἱ πατέρες ἡμῶν μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσαν. pro πολλῶν κατέγνωσαν θάνατον ἕνεκα μηδισμοῦ.

Quinetiam omitti ante genitiuos qui certis quibuſdam verbis ſubiunguntur, antea dictum fuit. veluti quum dicitur, θαυμάζω σε τῆς ἀρετῆς, vel ἄγαμαι, vel ζηλῶ, vel ἐπαινῶ, vel ἀποδέχομαι. Quibus addendum eſt etiam μακαρίζω, & εὐδαιμονίζω, quod idem ſignificat. Demoſthenes, πολλὰ μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππον εὐδαιμονίσας τῆς τύχης, εἰκότως τοῦτο μάλιστα εὐδαιμονίσειεν ἁπάντων. In qua oratione non vnam ellipſin ſed duas animaduertere debemus. Nam vt ante τῆς τύχης aduerbium ἕνεκα, ſic ante πολλὰ & τοῦτο præpoſitionẽ κατὰ ſubaudire debemus. (de cuius præpoſitionis ſubauditione dictum antea fuit) Sic porrò apud Andocidem τύχης ἐλεηθείην, pro ἕνεκα τῆς τύχης, legitur.

Ante eundem caſum, nimirum genitiuum, aduerbium φεῦ ſiue ὢ itidem omiſſum reperitur. vt apud Xenophontem Pæd. lib. 2, ἐνταῦθα δὴ ἐκεῖνος πάνυ ἀνιαθεὶς δῆλος ἐγένετο, καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν, Τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν. Sunt autem hæc aduerbia ex eorum numero quæ Latini interiectiones appellarunt.

Μᾶλλον quoque eſt è numero aduerbiorum quæ interdum ſubaudienda à veteribus relinquuntur. Fortaſſe autem Homericus hic verſus, Iliados α, (licet & in aliis eadem ellipſis reperiatur, vt mox docebo) Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, exemplum iſtius ellipſeως præbuerit. Quanuis enim variæ huius verſus expoſitiones afferantur, fide tamen dignior quàm cæteræ videtur eſſe quæ inter βούλομαι & ἢ aduerbium μᾶλλον ſubaudit: quoniam apud eundem poetam eiuſdem ellipſεως, id eſt cum eodem verbo, exempla extant. Sicut enim ibi legimus βούλομαι λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, pro βούλομαι μᾶλλον ἢ, &c. (ſi quidem illam expoſitionem cui primum locum dedi, ſequamur) ita Od. μ, Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ. Et Odyſſ. λ, Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ, Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Apud eundem Iliados ρ, habemus, Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι Νίκην. Dicet igitur Agamemnon, (hos etiam locos ſequendo, id eſt, eum verbi βούλομαι vſum quem & in his locis habere videmus) Volo populum meum ſaluum eſſe [potius] quàm perire. id eſt, Salutem populi priuatæ ſaluti antepono. Alii tamen ita intellexerunt, (non cõſtituentes iſtam huius aduerbii ellipſin) Volo ego populum meum ſaluum eſſe, aut [ipſemet] perire. Quidam verò & ſic, Volo populũ ſaluum eſſe & perire [ipſe,] accipiendo nimirum ἢ pro καὶ. vt dicat Agamemnon ſe interitu ſuo exercitus ſalutem paratum eſſe redimere. Voluerunt autem quidam ἢ σύνδεσμον (id eſt coniunctionem) in illa quidem ſignificatione qua ponitur pro Aut, eſſe διασαφητικόν: ſi autem pro καὶ accipiatur, vocari παραδιαζευκτικόν, teſte Euſtathio. Cur tamen in illo priore loco διασαφητικὸν potius quàm διαζευκτικὸν appellandum cenſuerint, non video. Equidem quod illi de ἢ dicebant, Thucydidis ſcholiaſtes de μᾶλλον dicit, in hoc illius loco, lib. 7, p. 254, καὶ ταῦτα τοῖς ὁπλίταις οὐχ ἧσσον τῶν ναυτῶν παρακελεύομαι, ὅσῳ τῶν ἄνωθεν μᾶλλον τὸ ἔργον τοῦτο. hîc enim μᾶλλον ait eſſe non συγκριτικὸν, ſed διασαφητικόν. Verùm vt potius de his expoſitionibus dicam ſemel quod ſentio, ſi mihi à prima illa diſcedendum ſit, ſecundam huic tertiæ longè prætulerim, vtpote nimis violentæ: quum etiam ἢ pro καὶ accipere in ea

neceſſe ſit. Sed cur ab illa prima diſcedere quiſquam velit, quum alii eiuſdē poetæ loci eum verbi *βούλομαι* vſum cum particula *ἢ* confirment? Perinde autem eſt (meo iudicio) acſi diceret Agamemnon, Quis enim dubitat quin populum ſaluum eſſe quàm perire malim? Alioqui certè hic rex fruſtrà hæc verba iactare videri poſſet: vtpote id de quo non interrogabatur, & de quo nemo ambigebat, teſtari volens.

Talis aduerbii *μᾶλλον* ellipſis in hoc vulgari & prouerbiali ſenario extat, *Θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον*. In promptu mihi eſt & Ariſtotelis locus, in quo ellipſis huius aduerbii habetur poſt *δυσκατάφοροι*. Sed quum ea poſt illud ipſum verbum *θέλω* apud Paulum apoſtolum extet, locum eius prius proferendum cenſeo. Is eſt epiſt. 1, ad Corinth. c. 14, ver. 19, *ἀλλ' ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ*. Ariſtotelis autem locus cuius modò mentionem feci, extat Ethicῶn lib. 2, cap. penultimo, *αὐτοὶ γὰρ μᾶλλον πεφύκαμεν πρὸς τὰς ἡδονάς. διὸ δυσκατάφοροι ἐσμὲν πρὸς ἀκολασίαν ἢ πρὸς κοσμιότητα*. Hîc enim nemo non videt *δυσκατάφοροι* pro *μᾶλλον δυσκατάφοροι* eſſe poſitum. Et video quidem in proximè præcedente orationis membro legi hoc aduerbium: ſed ex iis non eſſe conſtat quæ *ἀπὸ κοινοῦ* repeti ſolent. ideóque nihilo magis ex præcedentibus quàm ex ſequentibus (vbi etiam habetur) ſcriptorem reliquiſſe ſubaudiendum crediderim: ſed ita loquuturum fuiſſe etiamſi neque præcedentia neque ſequentia illud habuiſſent. Vt verò poſt poſitiuum hîc omittitur *μᾶλλον*, ſic in iſto Matthæi loco, cap. 18, *καλόν σοι ἐστὶν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν χωλὸν ἢ κυλλόν, ἢ δύο χεῖρας ἢ δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον*. Vt enim in illo Ariſtotelis loco vel cum *δυσκατάφοροι* ſubaudiamus *μᾶλλον* neceſſe eſt, aut pro comparatiuo *δυσκαταφορώτεροι* poſitum eſſe dicamus: ita hîc cum *καλὸν* ſubaudire nos *μᾶλλον* oportet: niſi *καλὸν* pro *κάλλιον* accipiendum dicere malimus. Inuenitur autem & apud Lucam hæc ellipſis cum participio, cap. 18, ver. 14, *λέγω ὑμῖν· κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος*. Itidem enim hîc *δεδικαιωμένος* pro *δεδικαιωμένος μᾶλλον* poſitum eſſe conſtat. Scio autem me in pleriſque veterum ſcriptorum locis hanc ellipſin obſeruaſſe, ſed eos mihi in præſentia memoria non ſuggerit. Interim nō parui apud nos pōderis illa ex Teſtamenti noui ſcriptis petita quarundā etiā *φράσεων* teſtimonia eſſe debere, eóſque lōgè falli qui incultum neſcio quem & horridū eum ſermonem eſſe arbitrantur, ex iis quæ antea dixi, patere exiſtimo. Euſtathius quidem certè adeò receptam hanc ellipſin eſſe cenſuit vt ipſemet ea vti non dubitarit. quum ſcribit pag. 445, *ᾧ καὶ πιστευτέον, (ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ) ἤπερ τοῖς ἐπιμερισμοῖς*. Nam & hîc *ἤπερ τοῖς ἐπιμερισμοῖς* pro *μᾶλλον ἤπερ τοῖς ἐπιμερισμοῖς* dici manifeſtiſſimū eſt. Ideóq; minimè mirandū eſt eum in illo Homeri verſu *Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι*, huius ellipſeως mentionem nullam facere. Notiorem videlicet eſſe putabat quàm vt de ea dicendum quicquam foret. Imò etiam (quod potius miremur) ita de *μᾶλλον* ibi loquitur quaſi *εἰς ἐπίτασιν* aſſumatur, quum alioqui eo carere ſermo poſſit.

Μᾶλλον ſubauditum cum *πολὺ* habuimus quidem antea in illo Homerico verſu, ex Il. ρ, *Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι νίκην*: ſed dico, quanuis non itidem ſequente particula *ἤ*, ſic accipiendum mihi videri in iſto loco Il. α, -- *ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν*. vt nimirum dicam' eſſe pro *πολὺ μᾶλλον βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν*. Multo magis, inquam, eam domi habere velim, *ἢ δέξασθαι ἄποινα ὑπὲρ αὐτῆς*. quę ex proximè præcedente verſu repeto. At Euſtath. *πολὺ* exponit *καταπολύ*: à quo planè diſſentio. nec certè eum ita expoſiturū fuiſſe arbitror, ſi verſus illius, ex Iliad. ρ, aut alius ei ſimilis, recordatus fuiſſet. Sciendum eſt autem afferri etiam *πολὺ* pro *πλέον* ex Sophocle: quæ expoſitio vtrique loco Homerico conuenire poteſt. Quoniam autem de hac expoſitione dictum à me in Theſauro fuit, Tomi 3, col. ſeu ſemipag. 481, in fine, eò lectorem remittam.

Μόνον aduerbium in eorum numero cenſeri debet quæ interdum *ἐλλείπουσι*. Xenoph. *ἀναβασ.* lib. 3, pag. 178, meæ editionis, *οὐδένα γὰρ ἄνθρωπον δεσπότην, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνοῦμεν*: pro *ἀλλὰ τοὺς θεοὺς μόνον*, vel *ἀλλὰ μόνους τοὺς θεούς*. Apud Thucydidem quoque commodè ſubaudietur in hoc loco libri 3, pag. 96, *ἄκοντες μὲν γὰρ οὐκ ἔβλαψαν, εἰδότες δὲ ἐπεβούλευσαν. ξύγγνωμον δ' ἐστὶ τὸ ἀκούσιον*. pro *μόνον τὸ ἀκούσιον*. Alioqui poſt *ξύγγνωμον δ' ἐστὶ τὸ ἀκούσιον*, ſubaudiēdum eſſet, *οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ἑκούσιον*. Sic apud Luc. *τρεῖς οὖσαι* pro *τρεῖς οὖσαι μόνον*, legim', in fine dial. qui *Ζεὺς ἐλεγχόμενος* inſcribitur, *ἐδεόμην μὲν κἂν ἔτι τοῦτο ἐρέσθαι, ποῦ αἱ μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον· καὶ ταῦτα, τρεῖς οὖσαι*. id eſt, Præſertim quum tres ſint pro Pręſertim quū tres ſint duntaxat. Apertiſſima equidē hoc in loco aduerbii *μόνον* eſt ellipſis: quū alioqui poſſit *τρεῖς οὖσαι* & *τρεῖς ὄντες* ad contrarium ſenſum pertinere, adeò vt nihil minus quàm *μόνον* ſubaudiri queat. Veluti ſi ita loquar, Miror quomodo facere id non poſſint, *καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντες*: id eſt, præſertim quum tres ſint. Obſeruaui autem apud hunc ſcriptorem huius particulæ *μόνον* defectū in aliis omnino ſimi-

libus proximè præcedenti locis. vt in dialogo qui *Χάρων* ſeu *ἐπισκοποῦντες* inſcribitur, *καὶ δυνησόμεθα ὦ Ἑρμῆ δύ' ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὄσσαν*; Nam hîc pariter *δύ' ὄντες* pro *δύ' ὄντες μόνον*, dictum eſſe manifeſtiſſimum eſt. Quinetiam in aliis locis qui ab his diuerſi ſunt, eandem ellipſin idem ſcriptor habet. vt in dialogo cui titulus eſt, *δὶς κατηγορούμενος*, legimus, pag. 285 Aldina, circa principium, *εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῷ τιμήσαντες τῷ κρότῳ*. Hîc enim *μάρτυρα* pro *μάρτυρα μόνον* intelligere oportet. Quòd ſi qui hîc quoque aduerbii *μόνον* ellipſin eſſe negēt, teſtem aduerſus eos ipſummet Lucianum producam, qui in alio planè ſimili loco, id eſt, poſt illum ipſum accuſatiuum *μάρτυρα*, eam adiicit. Legimus enim in libello quo miſeram τ *ἐπὶ τῷ μισθῷ συνόντων* conditionem deſcribit ac deplorat, pag. 100, editionis Aldinæ, *καὶ οὕτως εἰς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεὶς κατάκεισαι, μάρτυς μόνον τ παραφερομένων τὰ ὀστᾶ, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων*. Vſus autem eſt huius aduerbii ellipſi & Paulus apoſtolus, ad Rom. cap. 4, v. 9, *ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος, ἐπὶ τὴν περιτομὴν, ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν*; Neque enim dubium eſt quin poſt *περιτομὴν* ſubaudire oporteat particulā *μόνον*: atque adeò eam extrinſecus aſſumptam vetus interpres ſuæ interpretationi inſerere non dubitauit.

Quoniam autem quum *πλεοναζόντων* aduerbiorum mentionem facerem, huius aduerbii *μόνον* pleonaſmum prætermiſi, ellipſεως eius exemplis pleonaſmi exempla ex variis ſcriptoribus ſumpta libēt ſubiungere. Xenophon Pæd. lib. 8, pag. penultima, de Perſis, *ἐκείνοις γὰρ πρῶτον μὲν τὰς εὐνὰς οὐ μόνον ἀρκεῖ μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι, ἀλλ' ἤδη καὶ τ κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ ταπίδων τιθέασιν, ὅπως μὴ*, &c. Aliquanto pòſt, de iiſdem hæc ſcribit, *ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ χειμῶνι οὐ μόνον κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας ἀρκεῖ αὐτοῖς ἐσκεπάσθαι, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρίδας δασείας καὶ δακτυλήθρας ἔχουσιν*. Nemo enim (vt opinor) vtrobique aduerbii *μόνον* poſt *ἀρκεῖ* pleonaſmum non agnoſcit. Quòd ſiquis de fide exemplarium hîc dubitat, (quanuis alioqui ne veriſimile quidem ſit librarios aduerbium iſtud de ſuo, & quidem duobus in locis, addidiſſe) Athenæi teſtimonio locum vtrunque afferentis lib. 12, lectionem illam comprobari ſciat. Iam verò & qui cum ſimili verbo reperitur pleonaſmus huius aduerbii, nimirum cum *ἀπέχρησε*, ne valde locos illos miremur, facit. Obſeruaui enim apud AEſchinem & Lucianum cum *ἀπέχρησε* itidem vocabulum illud adiectum eſſe: ſic tamen vt apud AEſchinem quidem ſit aduerbii, apud Lucianum autem ſit nominis pleonaſmus. AEſchinis locus eſt in oratione aduerſus Cteſiphontem, pag. 66 Aldina, *καὶ οὐκ ἀπέχρησεν αὐτοῖς τοῦτον μόνον τὸν ὅρκον ὀμόσαι, ἀλλὰ καὶ προστροπὴν καὶ ἀρὰν ἰσχυρὰν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο*. Vbi *μόνον* aduerbium quàm nomen eſſe malo, non ideo tantùm quòd *ἀπέχρησε μόνον* pro *ἀπέχρησε*, ſine adiectione, eodem dicatur modo quo *ἀρκεῖ μόνον*, ſed etiam quia ſi *μόνον* eſſet nomen, ita vt cum accuſatiuo *ὅρκον* iungeretur, alius *ὅρκου* mentionem lector expectaret, idque fruſtrá. At in eo Luciani loco qui mihi nunc in promptu eſt, legitur ablatiuus *μόνα*: in Prometheo, ſeu Caucaſo, *οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων*. Talis eſt & hic (vtpote poſt tale verbum) pleonaſmus, apud eundem ſcriptorem, in Toxaride, circa principium, *καὶ μὴ ἀγαπῆσαι εἰ διαφυλάξονται μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως*. Talem eſſe hîc pleonaſmum, vtpote cum *ἀγαπῆσαι*, quòd id ſimile ſit verbo præcedenti, dico. nam *ἀπόχρη μοι τοῦτο*, & *ἀγαπῶ τοῦτο*, affinē ſignificationem habent. Itidem verò cum nomine *ἱκανὰ*, idem ſignificante quod *ἀποχρῶντα*, legimus apud eundem hoc aduerbium itidem *πλεονάζον*: in Pſeudologiſte, pag. 343, circa finem, *οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν*.

At *μόνον* cum *τοσοῦτον* apud Thucydidem, éſtne itidem abundare dicendum? an potius, quum *τοσοῦτον* dicitur (vt ſæpe dici conſtat) pro Hoc ſolùm, Hoc dūtaxat, Non aliud quàm hoc: itidémque *τοσαῦτα* pro Hæc ſolùm, Non plura: ibi ellipſin aduerbii *μόνον* eſſe putādum eſt? Sed duos Thucydidis locos in quibus adiectum illi nomini hoc aduerbiū reperio, proponam, deinde meam hac de re ſententiam proferam. Vnus eſt hic, lib. 3, pag. 101, circa principium, *ἠρώτων δὲ αὐτοὺς ἐπικαλεσάμενοι, τοσοῦτον μόνον, εἴ τι Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμάχους ἐν τῷ πολέμῳ τῷ καθεστῶτι ἀγαθόν τι εἰργασμένοι εἰσίν*. Alter locus extat lib. 4, pag. 157, circa principium itidem, *ἐσκομίζουσι παρ' αὐτοὺς ἐγχειρίδια ἔχοντας ἄνδρας ψιλοὺς ἑπτά. τοσοῦτοι γὰρ μόνον ἀνδρῶν εἴκοσι τῶν πρώτων ταχθέντων οὐ κατέδεισαν εἰσελθεῖν*. Nunc, vt ad illam quæſtionem redeam, quāuis quum dicimus *τοσοῦτον* pro Hoc ſolùm, Hoc duntaxat, Non aliud quàm hoc: itidémq; quum dicimus *τοσαῦτα* (q.d. Tot) pro Hæc ſolùm, Hæc duntaxat, Non plura: ita loquamur acſi adderemus *μόνον*: quoniam tamen vſus obtinuit vt hoc vocabulum non addatur, eius adiectio pro pleonaſmo haberi poſſe videtur.

Ὅτι, ſicut & *μόνον* proximè præcedēs, ex iis eſt vocabulis quæ quū ſæpenumero vacare comperiantur, interdum contrà deſiderantur. Quanuis enim à me de aduerbiorum pleonaſmo inſtitutus nunc ſit ſermo, de *ὅτι* ſimul dicam: ſiue inter aduerbia, ſiue (vt plures grammatici

volunt)inter coniunctiones numerari debeat. Homer.Iliad.σ, Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἔλπομ᾽ ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ. Non ſine ellipſi dicitur (inquit Euſtathius) ἔλπομαι ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ. deeſt enim ὅτι. vt dicat, οἶμαι ὡς τοῖς πρώτοις ὁμιλεῖ. ἤγουν προμάχεται. Quibus addit, verbum ἔλπομαι interiectum eſſe ἀσυνδέτως, idque ἐκ περιττοῦ, χάριν ἀκριβείας. Eius hæc verba ſunt, καὶ ἄλλως δὲ ἐκ περιττοῦ χάριν ἀκριβείας ἀσυνδέτως ἐπεμβέβληται τὸ ἔλπομαι. ἵνα λέγῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς οὗτος προμάχεται, οἶμαι, ἤγουν ὡς νομίζω. Vbi obſeruã ὅτι pro coniunctione ab illo haberi: quippe qui dicat ἀσυνδέτως, ſignificãs abſque coniunctione ὅτι. Quod autem ad huius particulæ ellipſin attinet, ſciendum eſt, ſi ἔλπομαι tanquam per parentheſin interiectum legamus, (ſubaudiendo ὡς, vt ſit pro ὡς ἔλπομαι, vt ſæpe οἶμαι dici videmus pro ὡς οἶμαι, itidémque οἴω poeticè pro ὡς οἴω) ellipſi illa locum eſſe cariturum.

ὅτι apud Thucydidem deeſſe comperi, id eſt ſubaudiendum relinqui. ſed in alia ſignificatione quàm habeat in præcedẽti loco: in ea nimirum qua ponitur pro Quoniam. Locus extat lib.5, in fine pag.185, καὶ προσκαθεζόμενοι τὸν Ὀρχομενὸν πάντες ἐπολιόρκουν, καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο, βουλόμενοι ἄλλως τε προσγενέσθαι σφίσι, καὶ ὅμηροι ἐκ τῆς Ἀρκαδίας ἦσαν αὐτόθι ὑπὸ Λακεδαιμονίων κείμενοι. Nemo enim qui attentè locum hunc cõſiderauerit, ellipſin huius particulæ ei ante verbum ἦσαν ineſſe negabit. Et aliis de cauſis (inquit) & ibi erant obſides: pro, Et quòd ibi erant obſides.

Ἄλλως quoque relinqui ſubaudiendum videtur alicubi, aut certè aliud quidpiam eius loco. Ariſtot. ὡς οἱ ποιηταὶ τὸν Ἄτλαντα ποιοῦσι τὸν οὐρανὸν ἔχειν ὡς συμπεσόντ᾽ ἂν ἐπὶ τὴν γῆν, pro ὡς συμπεσόντ᾽ ἂν ἄλλως, tanquam alioqui ruiturum. Vel poſt ὡς ſubaudiendum eſt, εἰ μὴ ἦν τοῦτο, vt inquit Bud. hoc modo, ὡς, εἰ μὴ ἦν τοῦτο, συμπεσόντ᾽ ἄν. Idem Ariſtoteles, τοῦτον δὲ τὸν τρόπον καὶ τὸ συνέχον λέγεται ἃ συνέχει ἔχειν, ὡς διαχωρισθέντ᾽ ἂν κατὰ τὴν αὐτοῦ ὁρμὴν ἕκαστον. Vbi vel ἄλλως vel illa verba ſubaudire itidem debemus.

Ὀλίγον quoque præcedentibus aduerbiis annumerandum videtur: quæ videlicet in oratione ſubaudienda nonnunquam relinquuntur. Satiſque idoneum huius ellipſεως exemplum extare puto in iſto Ariſtotelis loco, De hiſtoria animalium, lib.7, cap.4, αἱ δὲ πλησιάζουσαι πρὸ τῶν τόκων τοῖς ἀνδράσι, θᾶττον τίκτουσι. Hîc enim rationi cõſentaneum eſt vt ſubaudiamus ὀλίγον ſiue ὀλίγῳ ante πρὸ τῶν τόκων. Ideóque Gaza rectè vertit, Paulo ante partum. Subaudio autem vel ὀλίγον vel ὀλίγῳ ante præpoſitionem πρὸ, ſicut ὀλίγον ὕστερον & ὀλίγῳ ὕστερον dicitur. Et quamuis aduerbialiter poni vtrunque cenſeatur, (ac præſertim ὀλίγον) ſubaudiri tamen cum illis nomen poteſt, ac fortaſſis etiam neceſſe eſt: nimirum χρόνον cum ὀλίγον, & χρόνῳ cum ὀλίγῳ.

Ὀλίγον autem ſiue aduerbialiter poſitum, ſiue nominis vſum retinens, ſubaudiendum exiſtimo in iſto Luciani loco, in dialogo qui δὶς κατηγορούμενος inſcribitur, εἰσὶ δ᾽ οἳ καὶ μόνον ψαύσαντες ἐκεῖθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι ὀλίγον τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἴονται καὶ οὗτοι μεταβεβάφθαι. Eſt alioqui hic genitiuus ex eorum genere quorum mẽtio à me facta fuit antea: nimirum in iis quæ in Corinthi articulum LVI, annotaui. Súntque adeò nonnulli genitiui in locis ibi allatis, cum quibus non minus aptè, fortaſſe verò aptius, hoc vocabulum ὀλίγον, quàm μέρος, vel τι, vel μέρος τι (nam & coniungi hæc duo poſſunt) ſubaudiretur.

NOMINIS autem ellipſis varia eſt ac multiplex, támque latè patet quàm quæ in vlla ex ceteris partibus orationis ſpectatur. niſi fortè latius etiã patere dicenda ſit. Ego ſi non omnia, præcipua ſaltem eius genera declaraturus, à ſubſtantiuis quæ ἐλλείπουσιν, initium ſumam: & quidem prima ex Homero, more meo, exempla petens.

Frequens eſt igitur apud eum, ποῖον ἔειπες; vel οἷον ἔειπες; pro ποῖον μῦθον. Apud eundem κερτομίοις pro κερτομίοις ἔπεσι legimus. Atque vt μῦθον vel ἔπος his in locis ac ſimilibus ſubaudire debemus: ſic ἔργον, vbi dicit ποῖον ἔρεξας; Exempla autem ſunt hæc. Iliad.ν, Αἶαν ἁμαρτοεπὲς βουγάϊε ποῖον ἔειπες; vel οἷον ἔειπες; vt in quibuſdam exemplaribus legitur. Sic Odyſſ.β, Μέντορ ἀταρτηρέ, φρένας ἠλεέ, ποῖον ἔειπες; vel οἷον ἔειπες; (ſed Euſtath. qui ibi οἷον habet in verbis textus quæ ſuis commentariis inſerit, hîc contrà ποῖον) Non dubium eſt certè quin vtrobique, itidémque in aliis huiuſmodi locis, extrinſecus vel μῦθον vel ἔπος aſſumere oporteat. Atque vtrumlibet aſſumpſerimus, Homerum ſequuti erimus: apud quem alibi ποῖον μῦθον & ποῖον ἔπος legimus. vt Iliad.α, Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Odyſſ.φ, & aliis pleriſque locis, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Itidem verò apud hunc poetam κερτομίοις pro κερτομίοις ἔπεσι legimus Iliad.α. Αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα. Sic Odyſſ.υ, Αὐτὸς δ᾽ αὖτ᾽ Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισι. Alibi autem ἐντελῶς loquẽs, non autem ἐλλειπτικῶς, (nam hæc duo aduerbia opponuntur) dicit κερτομίοις ἐπέεσσι. vt Iliad.ε, Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον. Et Odyſſ.ω, Πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι. Eodémq; modo cum pronomine ἐμὸν, vel nomen ἔπος vel aliud huiuſmodi ſubaudiendum exiſtimatur apud eũdem

poetam, Iliad. α, -- οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀτελεύτητον γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Atque vt ἔπος vel μῦθον, ſic etiam ἔργον nonnunquam omittit: vt illa cum εἴπῃς, ita hoc cum ἔρξας. vt Il. ψ, Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας; Sic verò & cum ἐτέλεσας ſubaudiendum cenſet Euſtathius, in hoc verſu Iliad. α, Ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος, οὐδ' ἐτέλεσας. Hîc (inquit) λείπει κατὰ τὴν ἐοικυῖαν ἔννοιαν τὸ ἔργον. vt dicat, οὔτε ἔπος εἶπας, οὔτε ἔργον ἐτέλεσας. Sed breuium ſcholiorum autor vtrunque verbum ad idem nomen referre videtur, non aliud extrinſecus aſſumendo.

Exemplum datiui ἀμφοτέρῃσι cum quo deſideratur ſubſtātiuum χερσὶ, ex eodem poeta ſumptum eſt. Hæc enim verba quæ Ioannes Grammaticus articulo IX, & Corinthus articulo VIII, afferunt, κόπτων ἀμφοτέρῃσι, ſunt Homeri Odyſſ. σ, -- ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην, Κόπτων ἀμφοτέρῃσι. Poterant autem & alia eiuſdem ellipſεως ex eodem poeta exempla afferri. è quibus eſt hoc, ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο. Quinetiam in proſa idem ſubſtantiuum cum eodem adiectiuo ſubaudiendum nonnunquam relinquitur.

Apud eundem poetam cum adiectiuo ἰθεῖα ſubaudiendum eſt ſubſtantiuum δίκη. Il. ψ, Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω· καί μ' οὔτινα φημὶ Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν. ἰθεῖα γὰρ ἔσται. pro ἰθεῖα δίκη. Sed hæc ellipſis excuſanda cenſetur, tanquam hoc ſubſtantiuum ἀπὸ κοινοῦ ex verbo δικάσαι ſumi poſſit. Neq; enim ἀπὸ κοινοῦ ſumi vocāt veteres grāmatici tum dūtaxat quum idem verbū ex ſuperioribus repetitur, ſed etiā quum ex vi præcedētis verbi nomen ad eandem ſignificationem pertinens ſubauditur. Quanuis enim ἐν τοῖς ῥηματικοῖς præſertim talis ſubauditio locum habeat, inuenitur tamen & in iis nominibus quæ ῥηματικὰ non ſunt, id eſt verbalia: ſed ipſis potius verbis originem dederunt. Exemplum huius rei manifeſtum extat Odyſſ. ξ, Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων· Τὴν μὲν ἴαν νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ Μαιάδος υἱεῖ Θῆκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἑκάστοις. Hîc enim ex vi præcedentis verbi διεμοιρᾶτο, ſubaudimus μοῖραν cum ἴαν, itidémque μοίρας cum ἄλλας. quum alioqui ex μοῖρα fit διαμοιρᾶσθαι, vel potius μοιρᾶσθαι, (ex quo per compoſitionem διαμοιρᾶσθαι factum eſt) non contrà μοιρᾶσθαι ex μοῖρα.

Τόδε in eiuſdem poematis pro τόδε τὸ χωρίον vel δῶμα legimus. vel potius pro εἰς τόδε τὸ χωρίον, ſeu δῶμα. (eſt enim duplex ellipſis) veluti Iliad. ξ, Ἥρη ποῖ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις; Sic ὑμέτερόνδε dicit Iliad. ψ, ſubaudiens οἶκον, vel δῶμα, aut δόμον. Sed hæc duo poſteriora, vtpote poetica, ſubaudire ſatius eſt. Locus eſt hic, Εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος Ἤγαγεν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὕπο λυγρῆς. Sed vult Euſtath. ἀπὸ κοινοῦ etiam ſubaudiri ſubſtantiuum δόμον, quòd in proximè præcedente verſu eſſet δόμοισι. Verùm ad illam ἀπὸ κοινοῦ repetitionem confugere nihil neceſſe eſt, quum tot aliis in locis hanc ellipſin cernamus in quibus illa minimè locum habere poteſt. Idem addit τὴν κοινὴν γλῶσσαν dicere itidem τὰ ἡμέτερα pro τὰ ἡμέτερα δώματα, ſiue οἰκία.

Itidémque cum præpoſitione ἐν, vel εἰς. vt Iliad. ζ, Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος. pro ἐν δώμασι πατρός. Apud eundem frequenter legimus εἰς ἀΐδαο vel εἰς ἄϊδος, pro εἰς ἀΐδαο δώματα, aut potius δόμους. Iliad. θ, Εὖτέ μιν εἰς ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν. Sic lib. φ, eiuſdem poematis, ὅς μιν ἔμελλε Πέμψειν εἰς ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι. Itidémque Odyſſ. μ, Δύσμεναι εἰς ἀΐδαο. Cum altero autem genitiuo ἄϊδος, qui idem ſignificat, habemus eandem ellipſin, cum alibi, tum Iliad. ν, Εἰς ἄϊδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο. Sic aliquot locis ἄϊδός δε. Vbi autem ἐν ἀΐδαο reperietur, itidem ablatiuus δώμασι vel δόμοις ſubaudiendus fuerit. Quanuis enim in hac ellipſi, ſicut & in aliis quibuſdam, non vnum ſubſtantiuum ſed ex variis aliquod ſubaudire poſſimus, videndum tamen eſt quod potiſſimum ſubaudiri debeat: & annon quodpiam ex ipſomet ſcriptore accipere poſſimus. Exempli gratia, cum ἀΐδαο vel ἄϊδος nolim hîc (vt quidam voluerunt) ſubaudire χωρίον, vel τόπον: quòd ipſe Homerus in aliis pleriſque locis vbi ἁπλῶς loquitur, illis genitiuis nō χωρίον, vel τόπον, vel aliquid tale, ſed δῶμα, ſiue δῶ, per apocopē, aut δόμον, vel in plurali δώματα ſiue δόμους adiungere ſoleat. vt Iliad. ο, -- νέκυας καὶ δῶμ' ἀΐδαο. Eiuſdem poematis libro ψ, Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ. Præfixus autem habetur accuſatiuus δόμον in iſto hemiſtichio, quod pleriſque locis repetitur, -- δόμον ἄϊδος εἴσω. Denique pluralem accuſatiuum δόμους apud eundem legimus, Odyſſ. κ, -- καὶ ἱκέσθαι Εἰς ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης. Itidémque ablatiuus pluralis δόμοισι cum præpoſitione ἐν apud eundem iunctus reperitur illi genitiuo ἀΐδαο: vt Iliad. ψ, Χαῖρέ μοι ὦ Πάτροκλε καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. Sic Odyſſ. δ, Ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. Quum igitur Homerum videamus ex his locis non ſolùm ellipſin quæ in aliis eſt, ſed etiam cuius vocabuli ea ſit ellipſis, declarare, cur aliud quærendum nobis eſſe dicamus? Euſtathius tamen in hunc verſum Odyſſ. κ, Εἰς ἄϊδος δ' οὔπω τις ἀφίκετο νηῒ μελαίνῃ, annotat ſubaudiri poſſe δόμον, vel τόπον, vel tale quidpiam. ἔχει δὲ καὶ τὸ εἰς ἄϊδος (inquit) ἔλλειψιν ἀττικὴν τοῦ δόμον, ἢ τόπον, ἢ τοιούτου τινός.

Neque tamen in hoc loco tanti refert quod ſubſtantiuum ſubaudiamus, quàm in aliis quibuſdam: qui etiam fecerunt vt lectorem huius rei admonendum putauerim. Cæterùm quum his in locis cum εἰς ἀΐδαο ſubaudiamus δῶμα ſiue δόμον, aut δώματα ſiue δόμους, & cum ἐν ἀΐδαο itidem δώματι ſeu δόμῳ, vel δώμασι ſeu δόμοισι, (atq; hoc poſtremum potius quàm aliud) dubitari non immeritò poſſit annon cum ἐξ ἀΐδαο quoque genitiuum vnius illorum nominum ſubaudire oporteat. vt Odyſſ. μ, -- οὐδ' ἄρα Κίρκην ἐξ ἀΐδεω ἐλθόντες ἐλήθομεν. eſt enim ἀΐδαο idem quod ἀΐδεω. Sic autem & vbi dicit idem poeta ἄϊδος εἴσω, quæri poſſit annon δόμον ſubaudire cum ἄϊδος debeamus: quoniam ipſemet poeta δόμον ἄϊδος εἴσω alicubi dicit. Sed ad illud quidem ἀΐδεω quod attinet, præpoſitioni ἐξ iunctum, non video quam ob cauſam ellipſin ante illum cõſtituere debeamus: at verò in ἄϊδος εἴσω, ſi quidem εἴσω genitiuo iungi non poſſit, ſubaudire & hîc accuſatiuum illum vel alium huiuſmodi neceſſe fuerit: ſin cum genitiuo non minus quàm cum accuſatiuo conſtrui alibi comperiamus, ne hîc quidem ellipſis illa locum habebit. Sed εἴσω cum genitiuo etiam iungi, ex ſoluta quoque oratione petita exempla oſtendere poſſunt. Euſtathius tamẽ εἴσω, quum genitiuo iungitur, vult hanc conſtructionem habere, imitando Atticam præpoſitionis εἰς conſtructionem. Veteres (inquit) ω etiam cum alibi tum in εἴσω (veluti quum dicitur Ἴλιον εἴσω) tradunt eſſe epectaſin: intelligentes εἴσω non aliud valere quàm ipſam præpoſitionem εἰς. Hoc autem nouum videri non debet: etiamſi quis pro aduerbio intelligat, cuius duplex ſit cõſtructio. Quemadmodum enim à præpoſitione ἐξ, quę ſemper genitiuo iungitur, fit aduerbium ἔξω, quod itidem genitiuo iungi perpetuò ſolet: ita minimè mirum eſt ſi εἴσω quod ex præpoſitione εἰς ortum eſt, (quæ & ipſa duplicem conſtructionem habet) dupliciter conſtruitur: ac quoniam præpoſitio εἰς & accuſatiuo iungitur κοινῶς, (id eſt, ex conſuetudine linguæ communis) necnon genitiuo ἀττικῶς: ideo εἴσω quoq; iungetur interdum cum accuſatiuo, (vt Ἴλιον εἴσω) interdũ cum genitiuo: vt εἴσω οἴκου. Idem ſcholiaſtes alioqui in hunc verſum Iliad. ζ, Εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' ἄϊδος εἴσω, annotat ἄϊδος εἴσω eſſe dictum ἁπλῶς, & non ſicut hoc in loco, ἀΐδος δὲ κατῆλθε. ac cum genitiuo eſſe iunctum εἴσω, pro εἰς ᾅδου: quanuis vbi dicitur δόμον εἴσω, pro εἰς δόμον accipiatur. Quod autẽ dixi, pro loco rationem habendam eſſe eius ſubſtantiui quod ſubauditur, ex hoc etiã Theocriti loco apparet, in idyllio quod Συρακούσιαι ſeu Ἀδωνιάζουσαι inſcribitur, Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω, θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν. Hîc enim ſchol. ſubaudit τὰ βασίλεια. Neque tamen erraret qui & hîc δόμον ſubaudiret: ſed quoniam qui τὰ βασίλεια dicit, δόμον quidem dicit, verùm non quemlibet, ſed τὸν βασίλειον, ideo huius ſubſtantiui ſubauditio, quatenus huic loco peculiariter aliíſque huiuſmodi conuenit, aptior altera cenſeri debet. Quod tamen ſubauditionis diſcrimen non magni momẽti eſſe hîc fateor: at in quibuſdam maximi fortaſſe momenti eſſe poteſt. Obſerua autem in hoc ſubauditionis genere, vt δόμος minus generale eſt quàm τόπος, ita δόμος βασίλειος minus generaliter dici quàm δόμος: vel potius, addito hoc ſubſtantiuo, à genere ad ſpeciem tranſiri.

Εἰς μίαν βουλεύσομεν apud eundem Homerũ pro εἰς μίαν βουλὴν dictum cenſetur, Il. α, Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν. Sed hic accuſatiuus ex iis eſt qui ἀπὸ κοινοῦ accipi poſſunt, ex verbo βουλεύσομεν nimirum: ſequendo ea quæ antea dicta fuerunt de accuſatiuo δίκην qui ex verbo δικάσαι, & accuſatiuo μοῖραν qui ex verbo διαμοιρᾶσθαι itidem ἀπὸ κοινοῦ ſumendus eſſe cenſetur.

Venio nunc ad exempla ellipſeωn nominum ſubſtãtiuorum ex ſoluta oratione petita. Ac primùm quod attinet ad datiuum illum Homericũ ἀμφοτέραις pro ἀμφοτέραις χερσὶ, in proſa quoque locum habere dico: vt apparet ex quodam quem in Theſauro protuli loco. Sed & in prouerbio ἀμφοτέραις ἀντλεῖν eãdem ellipſin habemus. Interdum verò & ἀμφοῖν, itidem ſubaudiendo χεροῖν, vſurpatur. vt in prouerbio ἀμφοῖν δωρούμενος. Sic apud Platonem in Sophiſta, καὶ τὸ λεγόμενον, οὐ τῇ ἑτέρᾳ ληπτέον· ἀλλ' οὖν ἀμφοῖν χρή. Vbi obſerua ſimul in ἑτέρᾳ eandem, id eſt eiuſdem ſubſtantiui, ellipſin. nam vt χεροῖν cum ἀμφοῖν, & χερσὶ cũm ἀμφοτέραις, ſic χειρὶ cum ἑκατέρᾳ ſubaudiri conſtat. Vt autem ἀμφοτέραις pro ἀμφοτέραις χερσὶ, ſic Ambabus pro Ambabus manibus poſitum inuenitur. Quinetiam In vtranque dormire pro In vtranque aurem, quidam ex veteribus dixiſſe fertur. Scimus quidem certè ellipſes in prouerbiis pleriſque locum habere.

Ἀμφοτέρων verò genitiuum, cum quo genitiuus ποδῶν ſubaudiendus eſt, apud Theocritum habemus in fine idyllii XIIII, quod Θυώνιχος ſiue Κυνίσκας ἔρως inſcribitur, -- ἐπ' ἀμφοτέρων ᾗ βεβακὼς Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν. Hîc enim ἐπ' ἀμφοτέρων pro ἐπ' ἀμφοτέρων ποδῶν ponitur. De qua tamen ellipſi tacuit ſcholiaſtes: ideo, vt opinor, quòd ſatis manifeſtam eſſe putaret.

Potiſſimùm verò ellipſis qualis eſt in εἰς ἀΐδαο, ſiue εἰς ᾅδου, ab Atticis poſtea vſurpata fuit.

Atque adeò illa eſt de qua grammatici quoque nonnulli potius quàm de alia meminerunt: in exemplum afferentes ἔρχομαι εἰς διδασκάλου, pro εἰς διδασκάλου οἶκον. Cuiuſmodi eſt apud Plut. in lib. De inſtit. puerorum, πέμποντας εἰς παιδοτρίβου τοὺς παῖδας. Sic dixeris πέμπειν ἐς παιδαγωγοῦ vel μυσταγωγοῦ, & cum alio genitiuo, ſed eo præſertim qui ſignificationē huius generis habeat. Ariſtoph. tamē dixit & εἰς ὀρχηστρίδος, eadē forma, in Nubib. μηδ᾽ εἰς ὀρχηστρίδος εἰσιέναι. Euſtathius in librum Θ Iliad. Εἰς ἀΐδαο, inquit, ſicut ἄϊδός δε, ἀττικῶς ἐσχημάτισται quale eſt ἐς μυσταγωγῶν, & ἐν κλωπιδῶν, & talia. Sunt autem hæc verba ἐν κλωπιδῶν ex Ariſtoph. Equitibus ſumpta, Τὼ χεῖρ᾽ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ νοῦς δ᾽ ἐν κλωπιδῶν. quem verſum alicubi ſchol. idem exponit: admonens per παραγραμματισμὸν dictū eſſe κλωπιδῶν pro κρωπιδῶν, nimirum ἀπὸ δήμου ἢ τόπου. Vt porrò εἰς διδασκάλου, vel παιδοτρίβου ἔρχεσθαι, vel πέμπειν, aut εἰς μυσταγωγοῦ, ſiue εἰς φιλοσόφου, ita εἰς Σωκράτους dicitur, reſpiciendo ad hoc quòd Socrates, aut alius qui nominatur, ſit φιλόσοφος aut διδάσκαλος. Verùm & generalius interdū cum aliis quibuſlibet nominibus (id eſt, eorum qui non eandem ſed aliam quamlibet perſonam gerunt) vſurpata hæc inuenitur ἔλλειψις accuſatiui cum εἰς vel datiui cū ἐν. quod enim de vna præpoſitione dicitur, idem & de altera dictū exiſtimari debet. Sed quod attinet ad delectum accuſatiui ſeu datiui ſubaudiendi, meminiſſe oportet eius de quo & paulo ante lectorem admonui, in illum Theocriti verſum, Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν. quanuis enim pleriſque in locis nomen aliquod ſubaudiri poſſit cuius latè pateat ſignificatio, melius, id eſt commodius, ſubauditur quod minus generale ſit, & magis peculiariter loco cōueniat. Sic in iſto Athenæi loco, (qui eſt è numero τῶν ἐσχηματισμένων ἀττικῶς) ἡσθεὶς οὖν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῇ τῆς ἐννοίας ταύτης εὑρέσει καὶ καινότητι, τὴν ἐν μουσῶν αὐτοῦ σίτησιν ἔχειν ἐχαρίσατο) vult Euſtathius dictum eſſe ἐν μουσῶν, quaſi ἐν Πρυτανείῳ μουσῶν. Nō dubium eſt autem quin hunc datiuum potius quàm alium elegerit, atque adeò eligere debuerit, vt nobis illum Athenienſium morem (Socratis etiam dicto celebrem, τιμῶμαι ἐμαυτὸν τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως) in memoriam reuocaret, ſi fortè obliti eius eſſemus.

Magnus fuit huius ellipſεως apud Atticos vſus, & omnium fortaſſe maximus, ante genitiuum qui eſſet alicuius dei nomen: eúmque Latini imitati fuerunt. Dixerūt enim Græci εἰς Ἀπόλλωνος, εἰς Ἀσκληπιοῦ, (itidémq; in aliis nominib⁹) pro εἰς ναὸν vel ἱερὸν Ἀπόλλωνος: itidémque ἐν Ἀπόλλωνος, ἐν Ἀσκληπιοῦ, ſubaudiendo ναῷ. Exempla cùm alii ſuppeditare poterunt, tū verò Ariſtophanes. Eodē ellipſεως genere vtebantur & quum dicebant τὰ ἐν Ἄγρας, loquētes περὶ τῶν μικρῶν τῆς Δήμητρος μυστηρίων. Quantum autē ad Latina attinet, (nam Latinos in hac ellipſi Græcos imitari dixi) & in carmine & in ſoluta oratione extāt. Horat. Sat. 9, lib. 1, Ventum erat ad Veſtæ, quarta iam parte diei Præterita. pro Ad Veſtæ ædem. Terentius, Vbi ad Dianæ veneris, ito ad dextram. Sic Ad Opis & Ad Iuturnæ Cic. dixit pro Ad ædem ſeu templum Opis, Ad ædem Iuturnæ.

Cæterùm quod dixi, eam potiſſimum ellipſin qualis eſt in his loquendi generibus εἰς ἀΐδαο vel εἰς ἄϊδος, Atticis poſtea frequenti in vſu fuiſſe, accipi ita id nolim quaſi non illam ipſam quoque vſurpauerint, id eſt cum eodem vocabulo. Itidē enim εἰς ᾅδου ſoluta oratio dicere audet, accuſatiuū ſubaudiendum relinquens: & ſicut poetæ ἐν vel εἰν ἀΐδαο ſiue ἄϊδος, (quod enim de vna præpoſ. illic à me dictum fuit, de altera quoque dictum intelligi oportet) ita hæc ἐν ᾅδου, datiuo ſuppreſſo. Exempla in meo Theſauro vide.

Subſtantiui χώρα vel γῆ vel πατρίς, vel alius huiuſmodi ellipſis præcedentibus non incommodè ſubiungi poſſe videtur. Talia ſunt apud hiſtoricos ἐν φιλίᾳ & ἐν πολεμίᾳ, pro ἐν γῇ φιλίᾳ ſeu χώρᾳ, & ἐν γῇ πολεμίᾳ. Sed in illo φιλίᾳ non animaduerſa hæc ellipſis in errorem impulit non ſolùm vulgarium lexicorum conſarcinatores, ſed & nonnullos interpretes, accipiētes φιλίᾳ pro ſubſtantiuo, non adiectiuo. Habéntque huius erroris exemplum aliquod meæ in Xenophontem annotationes, ſi bene memini. Apud eundem legimus Hellen. 1, ὡς ὄντων πολλῶν ἐν τῇ βασιλέως, ſubaudiendo itidem γῇ, vel χώρᾳ. Sic ἡ βάρβαρος pro ἡ βάρβαρος γῆ. Apud Thucydidem, ἡ ξυμμαχίς, ſub. γῆ vel χώρα. Quinetiam quum dicitur ἡ Ἀττική, ſubaudiendum cenſetur γῆ. eadémque & in aliis huiuſmodi nominibus ἐθνικοῖς ratio fuerit. Vt porrò in illo Xenophontis loco τῇ βασιλέως dicitur, ſubaudiendo γῇ vel χώρᾳ, ſic εἰς τὴν ἐμαυτοῦ ἐπανῆλθον, vel εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐπανῆλθε, ſiue εἰς τὴν ἑαυτῶν ἐπανῆλθον dicitur, pro εἰς τὴν ἑαυτοῦ vel ἑαυτῶν γῆν vel χώραν. Verùm quum huius ellipſεως mentionē fecerit Budæus, ad eū te remittam. Sed (quod ille prætermiſit) addendum eſt, quemadmodum χώρα, ita etiam χωρίον interdum ſubaudiendum relinqui. vt apud Lucianum, ἐν καλῷ τῆς πόλεως, pro ἐν καλῷ χωρίῳ. itidémque ἐν ἐπικαίρῳ. Sed maioris etiam autoritatis exempla Thucydides miniſtrabit non pauca: quorum vnum eſt τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, pro τὰ ἐπὶ Θρᾴκης χωρία.

Subſtantiuo ὁδὸς non poſtremus dandus fuerit locus, quum & ipſum frequentiſſimè ellipticῶs omiſſum inueniatur. Xen. Pæd. 7, παριὼν δὲ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος: ſubaudi ὁδόν. Præſertim

verò cum verbo ἄγειν videmus ἐλλείπειν hunc accuſatiuum: veluti quum dicitur ἄγειν vel ἀπάγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Neque tamen quum addimus ὁδὸν, vacuum illum locum (id eſt quē ἔλλειψις vacuum relinquit) omnino explemus: ſed participium ἄγουσαν vel φέρουσαν addere neceſſe fuerit (Obiterque notandum eſt, duo hæc participia interdum huius ipſius ſubſtãtiui ſubauditione viciſſim opus habere: cuius rei exemplum in hac ipſa pagina habebis, in ἰέναι τὴν ἐπὶ θάνατον) At verò quū ſcribit Lucianus in Scytha, κἀγὼ ἐπὶ τιμόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ſimpliciter ὁδὸν ſubaudire oportet. Sic quum τὴν ταχίστην dicunt, eiuſdē ſubſtantiui ſubauditio ſatis eſſe poteſt, ſi modò id eſt quod in eo loquendi genere ſubaudiri debet. Ad me quidem certè quod attinet, minimè dubito quin illud ſubaudiri velint: perinde ac ſi dicerent τὴν συντομωτάτην. maximè enim compendiaria via, eadem & celerrimè conficitur. ideóque τὴν ταχίστην illis ſignificat Celerrimè, Quamprimum, Primo quoque tempore. Alia autem huius ſubauditionis exempla magis vulgaria, videnda tibi apud Budæum relinquo.

Huic ſubiungam ea ſubſtantiua quorum ellipſεως eodem in loco ille meminit, & quidem ordinem eundem ferè ſequens: (alioqui quempiam alium potius ſequuturus) & ſiqua eôdem pertinentia diſperſa ſunt, in vnum colligens. Cum νέας igitur genitiuo ſubaudiendum ait ſubſtantiuum ἡλικίας, quum dicitur ἐκ νέας. vt apud Syneſium, ἀρετὴν ἐκ νέας ἀσκεῖ. Interiecta autem vna pagina, & amplius, cum τὴν πρώτην, ſicut πόσιν apud Galenum, ſic ἡλικίαν apud Ariſtot. ſubaudire videtur. vertit enim Prima ætate, vt illic Prima potione.

Cum ὀρθὴ ſeu εὐθεῖα, ſubaudiri tradit γραμμὴ, interdum verò γωνία.

Cum ἡμίσεα vel ἡμιολία apud Plat. extrinſecus aſſumi debet ſubſtantiuum μοῖρα, vt idem annotat. Sed addere debuit, ſubaudiendum hoc ſubſtantiuum & cum aliis adiectiuis: veluti in hoc dicendi genere, quod frequēter apud veteres ſcriptores occurrit, ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ. Hîc enim ſubaudiendum nobis eſt μοίρᾳ: vt & apud Homerum ἴσης pro ἴσης μοίρας aliquoties legimus: item ἴσαν pro ἴσαν μοῖραν. Fateor tamē apud Thucyd. pro loco, modò hoc, modò aliud ſubſtantiuum extrinſecus aſſumendum videri cum ἴσῃ. Iam verò vt μοῖρα, ſic etiam μέρος ſynonymum omittitur ἐλλειπτικῶς, & quidē magis variis modis, de quibus, antequam huic tmemati finem imponam, verba ſum facturus.

Apud Syneſium ἁπάσαις αἱρήσω pro ἁπάσαις τ(αῖς) ψήφοις, omnibus te ſententiis cōdemnabo. Vt apud Plat. ἐὰν δὲ ἴσαι ἴσαι γίγνωνται, pro ἴσαι ψῆφοι. Poterat autē his & alia exēpla adiicere: ex quibus ſunt inſignia ἡ ἀναιροῦσα & ἡ σῴζουσα, quum ponuntur ἐλλειπτικῶς prō ἡ ἀναιροῦσα ψῆφος & ἡ σῴζουσα ψῆφος.

Ibidem locum affert in quo δίκην ſubaudiri manifeſtum eſt: hunc videlicet Athenæi, κρινομένη δὲ τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἀπέφυγε. Nam ſubiungit quidem hunc locum cuidã Galeni in quo ἰέναι τὴν ἐπὶ θάνατον eſſe dictū ait pro τὴν ἐπὶ θάνατον ἄγουσαν ὁδὸν, vel φέρουσαν: ſed nō poſſe itidem in illo Athenæi ſubauditionem hanc recipi manifeſtum eſt: contrà autem ſubſtantiuum δίκην aptiſſimè ſubaudiri cōſtat. Non eſſe autem nouã huius quoque ſubauditioné, alii plerique autorū loci declarãt: præſertímque cū verbo φεύγειν, ſequēte genitiuo. vt φεύγειν φόνου, & φεύγειν ὕβρεως, vel ἀσεβείας, pro φεύγειν δίκην φόνου. Quibus tamē in locis & ἔγκλημα interdū vſurpatur. Sed & apud Homerū ſubaudiri hoc ſubſtantiuū, docui in præcedētibus.

Genitiuum τραπέζης extrinſecus aſſumendū eſſe docet in hoc Syneſii loco, οὔτε ἐμβαλοῦμεν δεξιὰν, οὔτε ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτησόμεθα.

Accuſatiuum κίνδυνον, vel δρόμον, ſubaudit vbi dicitur τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς ſeu ὑπὲρ ψυχῆς: aut θέειν. Cuius generis loquendi exempla meus etiam Theſaurus ſuppeditare poterit.

Accuſatiuum ἀγωγὴν ſubaudiri putat apud Syneſium, in epiſt. ad Pylæmenem, ᾧ τὴν διὰ λόγων τραφέντι καὶ αὐξηθέντι τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον. Fuerit autem hæc ellipſis affinis ei in qua ὁδὸν ſubaudiri dictum eſt.

Genitiuum χρόνου extrinſecus addit, vbi dicitur ἐκ παλαιοῦ à Syneſio, ἑταῖροι ἐκ παλαιοῦ γεγονότες. & à Pauſan. in Corinth. ἐκ παλαιοτάτου. Sic in διὰ μακροῦ & διὰ πολλοῦ idem ſubaudiri cenſet: reddens, Lōgo interuallo: apud Arrianum, καὶ τοὺς Μακεδόνας ἡδέως τὸν κισσὸν ἰδόντας, οἷα διὰ μακροῦ ὀφθέντα: & apud Lucianum, δόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν. Sed perperam his locis admiſcet hunc Thucydidis, οἰκεῖ δὲ τὸ ἔθνος κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ: quū hîc διὰ πολλοῦ non de temporis itidem ſed de loci interuallo dicatur: ideóque χρόνου ſubaudiri eodem modo non poſſit, ſed διαστήματος, aut aliquid huiuſmodi. Quinetiam inter illa exēpla ἐκ παλαιοῦ & διὰ πολλοῦ, ſiue διὰ μακροῦ, interiicit διὰ πλειόνων & διὰ βραχέων: quod loquendi genus planè aliam ſubauditionem requirit. Integra enim oratio eſſet, διὰ πλειόνων λόγων ſeu ῥημάτων, itidémque διὰ βραχέων λόγων ſeu ῥημάτων. Verùm ad illam genitiui χρόνου ellipſin quod attinet, poterant & alia non infrequentia eius exempla proferri: & quidem in quibus etiam imitantur Græcos Latini. Præcipuè verò ἐκ πολλοῦ commemorandum fuit, non minus quàm διὰ πολλοῦ. Quibus, quod ad ellipſin attinet, ſimile eſt ἐξ οὗ,

vel ἐξ ὅτου, pro ἐξ οὗ χρόνου: vt Latinè Ex quo pro Ex quo tempore (quod ἐξ οὗ dictum itidem elliptice, legitur & apud Homerum initio Iliadis: quibuſdam tamen αἰτίου ſubaudire malentibus, ſed aliis pleriſque locis huic ſubauditioni refragrantibus.) Dicitur & ἀφ' οὗ pro ἀφ' οὗ χρόνου, eadem ſignificatione. Eodem modo datiuus χρόνῳ ſubauditur apud Thucydidem cũ ὅσῳ. dicit enim ἐν ὅσῳ pro ἐν ὅσῳ χρόνῳ. Itidémque cum ἐν τούτῳ frequenter hæc ſubauditio apud alios etiam occurrit: ſicut nimirum nos in eodẽ loquendi genere ſubaudimus *Temps*, id eſt χρόνῳ, tempore: quũ dicimus *Ce pendant* pro *Ce temps pendant*. Qua de re monuiſſe me arbitror in libello quem de affinitate noſtræ linguę cum Græca ante aliquot annos ſcripſi. His addi poſſunt ἄχρις οὗ & μέχρις οὗ, item μέχρι τινὸς vel τίνος: necnon μέχρι παντὸς & διὰ παντός. Adiici poſſunt & μέχρι τοῦ νῦν, ἀπὸ τοῦ νῦν, ἐν τῷ νῦν, & alia quædam huiuſmodi.

Accuſatiuum ὥραν cum adiectiuo ἑωθινὴν ſubaudiendum putat apud Polybium, duobus in locis, vbi dicit, ὑπὸ τὴν ἑωθινήν. Subaudiri autem & cum aliis quibuſdam adiectiuis hoc ſubſtantiuum, non ignorandũ eſt. Cæterùm vt cum ἑωθινὴ ſubaudit ὥρα, ſic alibi (nimirum vbi de ellipſi nominis χώρα agit) cum ἑῴα ſubaudiendum eſſe χώρα oſtendit, interpretans orientis regionem. Sed locus Greg. quem affert, emendandus eſt, vt in eo inueniri exemplum poſſit. ita enim ſcriptus eſt in vulg. Comment. editionibus, καταστρέφεται μὲν Αἴγυπτον, λῄζεται δὲ Συρίαν τῷ κράτει τῆς ἀσεβείας, ἐπιλαμβάνεται δὲ καὶ τῆς Συρίας ὅσον ἐδύνατο. At pro Συρίας reponi debet ἑῴας.

Genitiuum τρόπου cum ἐκ παντὸς ſubaudiri tradit, in iſto Dionyſii Halic. loco, de Iſocrate, ὁ γὰρ ἀνὴρ οὗτος ἐκ παντὸς διώκει τὴν εὐέπειαν. Item, καὶ τὸ διώκειν ἐκ παντὸς τὴν εὐρυθμίαν. Interpretatur autem non ſolùm Omni pacto, ſed etiam Omni ope. Addítque, interdum abſque ellipſi dici, ἐκ παντὸς τρόπου, pro Omni ratione: ex Iſocrate & Xenophonte id probans.

Cum adiectiuo autem ἀξίαν, vel τιμὴν vel τιμωρίαν vel ἀμοιβὴν pro loco ſubaudiri poſſe exiſtimat. quarum ellipſεων exempla ex eo petas malo, & quæ hac ipſa de re in Theſauro diſſerui, iis adiungas. In primis verò ſciẽdum hoc eſt, in Luciani loco quem ille profert, non videri poſſe vel τιμὴν vel τιμωρίαν ſubaudiri, ſed τιμωρίαν duntaxat ei conuenire. Alioqui ſi cũ ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν nõ minus τιμὴν quàm τιμωρίαν ſubaudiri poſſe dicamus, quãuis ibidem verbũ κολάζεσθαι habeamus: certè & cum ὑπέχειν τὴν ἀξίαν (quæ phraſis apud eundẽ reperitur) locum habere vtrunque illorum dicendũ fuerit: quod tamẽ apertè abſurdum erit.

Genitiui ἡμέρας ellipſin eſſe cenſet apud Gal. vbi διὰ τρίτης dicit. reddit enim Tertio die. & rectè. Interiectis autem aliarum ellipſεων exemplis, ex AEſchine in Timarchum affert, εἰς τὴν νῦν οὐ διέλιπον, interpretans itidem In hodiernum diem: eodem videlicet modo ἡμέραν ſubaudiendum eſſe cenſens. Sed huius ellipſεως & plura & inſigniora proferri exempla poſſunt: ex quibus ſunt ἡ σήμερον & ἡ αὔριον, pro ἡ σήμερον ἡμέρα & ἡ αὔριον ἡμέρα: itidémque in cæteris caſibus: vt τῆς σήμερον, pro τῆς σήμερον ἡμέρας. Sic καθ' ἑκάστην pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν vſitatiſſimum eſt. Quum autem hunc accuſatiuum ſubaudiri certum ſit, nõ video quomodo altera ſcriptura, καθεκάστην vna voce, tolerari poſſit: quam tamẽ & vulgarium lexicorum conſarcinatores admiſerunt. Quod verò ad illa exempla attinet quæ ab eo producũtur, ſciendum eſt, ſicut διὰ τρίτης dicitur pro διὰ τρίτης ἡμέρας, ſic διὰ τετάρτης & διὰ πέμπτης, itidémque deinceps dici. Neque verò cum hac præpoſitione tantùm, ſed & cum aliis interdũ hæc ellipſis ſpectatur. vt εἰς τὴν τρίτην vel τετάρτην, pro εἰς τὴν τρίτην ἡμέραν vel τετάρτην. Sic quoque non ſolùm εἰς τὴν νῦν (quod ei ſecundum eſt exemplum) ſed etiam ἀπὸ τῆς νῦν & μέχρι τῆς νῦν vel ἕως τῆς νῦν, dici, necnon aliis vel præpoſitionibus vel aduerbiis poſſe iungi, eandem ellipſin ſeruando, ſciendum lectoribus eſt.

Τὴν πρώτην apud Gal. vertit, Prima potione: ſecundum quam interpretationẽ fuerit ſubaudiendus accuſatiuus πόσιν.

Accuſatiuum δόξαν ſubaudiri annotat apud Platonem in Politico, vbi dicit κατά γε τὴν ἐμήν, ſignificans Mea opinione, Mea ſententia: & in Philebo, κατά γε τὴν ἐμήν. Alibi enim dicere, κατ' ἐμὴν δόξαν. Poſſet alioqui non minus commodè ſubaudiri accuſatiuus γνώμην. dicitur enim itidẽ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην. Sciẽdum eſt autẽ duo ellipſεως genera vni eidémque formulæ loquendi contingere. neque enim legitur duntaxat κατὰ τὴν ἐμὴν pro κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην vel δόξαν: ſed etiã ἐμὴν γνώμην, cũ ellipſi præpoſitionis κατά. de qua ellipſi dictũ antea fuit.

Sequitur ellipſis ſubſtãtiui μέρος vel πρᾶγμα, vbi dicitur τὸ ἐμόν: cuius exempla ex Platone & Syneſio affert. Videtur autem, in eo quẽ illis ſubiungit ex Euripide loco, -- ὅταν δὲ τἀμὰ ἐνθυμήσαντ' ἴδῃς, ſubaudire itidem voluiſſe πράγματα cũ τἀμά, id eſt τὰ ἐμά. ſicut & apud Syneſium, ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει τἀμά. Addit & τὸ ἐμὸν ac τὸ σὸν, pro τὸ συμφέρον ἐμοὶ & σοί. quę cum aliis ibi vide. At de ellipſi nominis μέρος, fuſius quàm ille, diſſeram aliquanto póſt.

De ellipſi nominis χώρα, quæ præcedẽti proxima eſt ibi, dictũ & à me iam fuit: poterúntque illa cũ iis quæ ab eo traduntur, cõferri. Sed quãuis nominis χώρα mentionẽ dũtaxat fa-

ciat, non minus ei placuiſſe nominis γῆ ſubauditionem, vel ex eius interpretatione apparet. Attulerat autem aliquanto antè ἐν τῇ ἑαυτοῦ pro In patria ſua. quam interpretationem ſequẽdo, (quæ certè recta eſt) ſubaudiri poſſit & πατρίδι.

Non paucis autem interiectis, ad ellipſεως exempla reuertens, πληγὰς ſubaudiri docet, in iſto Plutarchi loco, in Apoph. Lacon. παῖς δὲ ὑπό τινος κολασθεὶς, εἰ τῷ πατρὶ ἐξήγγειλεν, αἰσχρὸν ἦν τῷ πατρὶ μὴ προσεντεῖναι ἀκούσαντα πάλιν ἑτέρας. Poſſit autem hæc ſubauditio inſignioribus teſtimoniis confirmari: quale eſt hoc Ariſtophanis, ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς. Cui ſimile eſt omnino apud Lucam euangeliſtã, δαρήσεται πολλὰς & δαρήσεται ὀλίγας. Sed & ſingulare πληγὴ ſubaudiri alicubi ſciendum eſt: veluti quum aliquem καιρίαν λαβεῖν vel καιρίαν πληγῆναι legimus. pro quo καιρίαν quidam comicus apud Athenæum καιρίμην dicit: ſi modò locus mendo caret. Eſt præterea obſeruatione non indignum, adiectiuum hoc eſſe ex iis cum quibus diuerſæ ellipſes fiunt. nam vt cum καιρία interdum ἐλλείπει ſubſtantiuum πληγὴ, ſic cum καίριον videmus ἐλλείπειν ſubſtantiuum μέρος apud Homerum, Iliad. δ, Οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος. id eſt (inquit ſchol.) ἐν ἐπιτηδείῳ μέρει. vt oſtẽdit qui ſcribit aliquem πληγῆναι τὰ ἐπιτήδεια. Vbi ſimiliter obſerua cum ἐπιτήδεια ſubaudiri μέρη.

Sunt apud eundem & alia quædam aliarum ellipſεων exempla, ſed earum ferè de quibus ipſe ſuprà diſſerui: ſi eas quæ ſunt verborum, excipias, de quibus alibi agere decreui. Vnum tantùm ellipſεως exemplum inter præcedentia omiſi, ſed cõſultò: hoc videlicet, ex Ariſtoph. in Pace, πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ', ὦναξ Ἡράκλεις. Quanuis enim merè Attica cenſeatur & hæc ellipſis, qua deſiderari exiſtimatur vel αἴσθησις, vel ὀσμὴ, tamen quòd maiorem cæteris audaciã præ ſe ferat, & vix in ſoluta oratione recipiendam, (vt omittam, de eo quod ſubaudiendum eſt, non ſatis conſtare) cæteris admiſcere nolui. Alioqui & Corinthum eius meminiſſe non ignoro, ſubaudientem vel φωνὴ vel ὀσμή.

Venio nunc ad alia vocabula quæ per ellipſin omiſſa inueniuntur: quorum tamẽ nullã (quod ſciã) mentionẽ ille facit, ſicut nec multorũ de quibus antea lectorem monui. Eſt igitur (vt ei voci quæ prima in mentẽ mihi venit, primum inter illas quas additurus ſum, locũ tribuã) vſitatiſſima ellipſis nominis δορᾶ, quo pellis ſignificatur. Manauítque iã inde ab Homero iſtud ellipſεως genus. Legimus enim apud eũ παρδαλέη pro παρδαλέῃ δορᾷ, ſeu παρδάλεως δορᾷ: Iliad. γ, de Alexãdro, Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα. Legimus apud eundẽ & κυνέη: eique magis etiam peculiarẽ ſignificationẽ tribui videmus. Eadẽ verò forma dicitur λυκέη, & λεοντέη, & τραγέη, & in ſoluta oratione, λυκῆ, & λεοντῆ, & τραγῆ, ſignificãdo λύκου δορὰν, & λέοντος & τράγου. Sic etiã ἀλωπεκῆ ex ἀλωπεκέη, vulpina pellis. vt in celebri illo prouerbio, ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον, vel potius πρόσραψον. id eſt, Si leonina pellis pertingere nõ poſſit, vulpinã aſſue. At Eraſmus vertit, Si leonis exuuiũ non ſufficit, adde vulpinũ: legens πρόσαψον, & propriã verbi ἐξίκηται ſignificationẽ non intelligẽs. Siquidem his verbis, ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, ſignificatur, Si leonina pellis breuior ſit quàm vt pertingere poſſit eò quò illam pertingere vis. (niſi quis verbo Peruenire vti malit) Eſſe autem ſumpta metaphora videtur à veſtimentis quæ ex pellibus conficiuntur. Et hæc quidem de vera prouerbii huius interpretatione dicta ſint, quæ à me prætermiſſa fuiſſe in iis quas edidi animaduerſionibus in Eraſmicas quorundam prouerbiorum expoſitiones, nemo eorum mirabitur qui temporis in eas inſumpti breuitatẽ nouerit. Sed vt ad δορᾶ redeam, cum aliis etiã quibuſlibet adiectiuis huius generis ſubaudiendum relinquitur: adeò vt etiam ἀνθρωπέη ita dictum ſit ab Herodoto de pelle hominis.

Illi autem ellipſi planè affinis ea eſt qua ſubſtantiuum κρέας ſubaudiendum relinquitur. quum videlicet dicitur βόειον pro βόειον κρέας, bouilla caro. Sed Latini magis etiam quàm Græci ellipſi hîc vtuntur, bouillã itidẽ dicentes vel vitulinam pro bouilla vel vitulina carne. Οἶνος etiam necnon ὕδωρ ex iis ſubſtantiuis ſunt quæ ſubaudienda nonnunquam relinquuntur. dicunt enim ἄκρατον ſine adiectione, οἶνον ἄκρατον declarare volentes: & ψυχρὸν itidem, quum ὕδωρ ψυχρὸν intelligi volunt. Et quod ad ἄκρατον quidem attinet, in promptu exempla ſunt: ſed & cum cognomine quod vnumquodque vini genus à nomine loci accipit, ſubſtantiuum ipſum ſubaudiendum relinquere conſueuerunt. Exempla cùm alibi tum apud Athenæum inueniri poſſunt. Si autem ex carmine aliquod petere hîc fas eſt, (quum potius ellipſes ſolutæ orationis mei ſint argumenti) ex Theocrito locũ proferã vnde vtrunque eorum quæ dixi exemplo confirmari poterit. Is eſt in idyllio quod Κυνίσκας ἔρως inſcribitur, -- δύο μὲν κατέκοψα νεοσσὼς, Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ βύβλινον αὐτοῖς Εὐώδη, τεσσάρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ. Hîc iam habes βύβλινον pro οἶνον βύβλινον. Vno autem interiecto verſu, Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον Ὧτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὧτινος εἰπεῖν. Hîc itidem ἄκρατον legis pro οἶνον ἄκρατον. Sic autem Latinos merum ſeu meracum pro mero vino dicere notiſſimum eſt: & quemadmodum in illo

proximè præcedente loco βύβλινον pro βύβλινον οἶνον dixerat,ſic ex Latinæ linguæ conſuetudine eſſe,dicere Falernum,abſolutè pro Falerno vino, Cæcubum,pro cæcubo vino,(vt alia cognomina omittam) ii duntaxat ignorare poſſunt quibus cum poetis Latinis nulla vnquam familiaritas interceſſit. Quod autem magis mirum videri poſſit, quanuis adiectiua ſint hæc nomina,Falernum,Cæcubum,cum quibus ſubſtantiuum ſubaudiri neceſſe eſt,iis tamen (ac præſertim illi priori)epitheta adiungere,tanquam ſubſtantiuis, minimè dubitarunt.Tanti videlicet hæc vocabula, quòd vini & quidem generoſiſſimi eſſent cognomina, facienda eſſe putarunt, vt iis prærogatiuam illam indulgere fas eſſe cenſuerint. Hinc igitur ſunt illa, Falernum forte, Falernum indomitum,Falernum ſeuerum,Falernum acre,Falernum nectareum,atque alia. Sed quum hæc ita ſint, quid de eo Tibulli loco iudicabimus in quō fumoſos Falernos,non fumoſa Falerna dicit? lib.2,eleg.1,

Nunc mihi fumoſos veteris proferte Falernos
Conſulis,& Chio ſoluite vincla cado.

Quidam annotant,mirè hoc eſſe dictū,quaſi Latinis vinum non neutrius ſed maſculini generis eſſet.Is autem qui poetam illum enarrauit,ex hoc vno loco (tanta eius fuit credulitas) ſibi perſuaſit,vinum in ſingulari quidem numero neutrius eſſe generis,at pluralem maſculini terminationem interdum accipere. Vide obſecro, lector, vide in quàm magnum errorem interdum paruæ rei ignoratio impellat. Paruam rem ſeu leuem appello, figuram de qua nunc agimus:quòd ex humili(vt ita dicam) grammaticorum arte cognitio eius, ſicut & aliarum,petenda ſit.Sed ea hîc non animaduerſa fecit vt locus alioqui facilis multum negotii faceſſeret. Ita igitur ſtatuendum eſt,Tibullum cogente quidem verſu, ſed audacter tamen, Falernos fumoſos dixiſſe, quum Latini ſermonis conſuetudo exigeret vt Falerna fumoſa diceret.ſed in hac tamen ſermonis καινοπρεπείᾳ cautione vſum fuiſſe:quòd nimirum figura iſta quæ ellipſis appellatur,tueri illam poſſet.Quod igitur vocabulum per ellipſin ſubaudiendum eſſe dicemus?Libenter ex eo ipſo loco illud peterem:vt nimirum quemadmodum Chio cado poſtea dicit,ita Falernos cados intelligamus: ſed ſiquem hæc ſubauditio offendit propter verbum Proferte,(quòd non hîc videatur ſignificare Proferte in medium, è vinariæ cellæ tenebris eductos, ſed potius In menſam afferte) non defuerit aliud ſubſtantiuum quod commodè locum vacuum expleat.Poſſumus enim, ſi non aliud, calices ſaltem ſubaudire.Quidni enim,vt calicem Falerni,ſeu calices Falerni,in genitiuo,legimus,ita & calices Falernos dicere voluiſſe ſuſpicemur? Adde quòd Græcorū exemplo & hæc ipſa ellipſis confirmari poteſt:dicentium μεγάλαις προπίνειν pro μεγάλαις κύλιξι, vt infrà docebo. Atque hæc obiter in eorum gratiam qui Tibulliana Muſa delectantur, dicta ſint. Vt autem ad Græcam ſubſtātiui οἶνος ellipſin reuertar,ſciendum eſt, nec ἄκρατον pro ἄκρατον οἶνον, nec βύβλινον pro βύβλινον οἶνον ,adeò obſeruatione digna eſſe vt πολὺν pro πολὺν οἶνον, apud eundem poetam: in hoc verſu, Ἦρα πολύν ἦν᾽ ἔπινες ὅτ᾽ εἰς δῖναν κατέβαλλε. Minimè enim dubium eſſe poteſt quin cum πολὺν addi extrinſecus debeat accuſatiuus οἶνον. Verùm enimuero ne vt Homerus laudibus vini à Flacco vinoſus arguebatur, ita ego tam prolixa de ellipſi nominis vinum ſignificantis diſſertatione vinoſus itidem arguar, ad aquam tranſeo:ſi prius lectorem monuero,tradidiſſe quoſdam, τὸν γλυκὺν à medicis itidem dici τὸν γλυκὺν οἶνον.Sed vereor ne qui hoc annotarunt, γλυκὺ cum γλυκὺς confuderint. Latius autem patere τοῦ γλυκέος οἴνου ſignificationem quàm eius quod γλυκὺ neutro genere appellāt, meus Theſaurus docebit. Fateor alioqui Ariſtotelem vno eodémque loco γλυκὺν & ἄκρατον eadem ellipſi dixiſſe, in Problem. Διὰ τί ὁ γλυκὺς καὶ ὁ ἄκρατος καὶ ὁ κυκεὼν μεταξὺ πινόμενοι ἐν τοῖς πότοις, νήφειν ποιοῦσι.

Commodè autem,quum à vino ad aquam tranſire vellem,id eſt ab ellipſi nominis οἶνος, ad ellipſin nominis ὕδωρ, in medicorum mentionem incidi: quòd hanc ab illis manaſſe veriſimile ſit. Sed vt hoc in dubio relinquamus, vſitatiſſimam eſſe,& Latinos hanc quoque imitari conſtat. Exempla autem nominis ψυχρὸν poſiti pro ὕδωρ ψυχρὸν idē Theſaurus ſuppeditabit. Latinos porrò eodem modo frigidam pro aqua frigida dicere,notius eſſe puto quàm vt teſtimonio vllo confirmare neceſſe habeam. Sed caldam itidem ellipticè dici ſciendum eſt:& hac ellipſi Martialem præſertim fuiſſe delectatum: apud quem legimus,lib.1,

Iam defeciſſet portantes calda miniſtros,
Si non potares Sextiliane merum.

Inuenitur autem vtrunque adiectiuum ellipticè vſurpatum in vno eodémque verſu,

Frigida non deerit,non deerit calda petenti.

Nequis autem ellipſin ſubſtantiui huius nouam eſſe putet, id eſt à recentioribus duntaxat ſcriptoribus conſuetam,apud Plautum quoque extare ſciat.

Vt autem ad vinum ex aqua reuertar, (id eſt, ad ea quæ ad vinum pertinent) exemplum ellipſεως nominis κύλικες, id eſt calices, quod me exhibiturum pollicitus ſum, iam nunc repræſentabo. In illo igitur quem ex Ariſtot. Probl. attuli loco, poſt illa verba, διὰ τί ὁ γλυκὺς καὶ ὁ ἄκρατος καὶ ὁ κυκεὼν μεταξὺ πινόμενοι ἐν τοῖς πότοις, νήφειν ποιοῦσι, ſequitur, καὶ διὰ τί ἧττον μεθύσκονται οἱ ταῖς μεγάλαις κωθωνιζόμενοι. Sic autem & μεγάλαις προπίνειν aut etiam πίνειν dicitur. Eodémque modo apud Cic. in Verrem, orat. 3, hoc ellipſεως genus habemus, quędã ſequendo exemplaria. nam in hoc loco, Diſcũbitur: fit ſermo inter eos, & inuitatio, vt Græco more biberetur: hoſpes hortatur: poſcunt maioribus poculis: celebratur omnium ſermone lætitiáque conuiuium: in hoc, inquam, loco nonnulli codices habent duntaxat Poſcunt maioribus: abſque ſubſtantiuo illo poculis. Cæterùm vt in illis locis videmus ἐλλείπειν ſubſtantiuum illud, ita & in alia ſermonis forma eius ellipſin habemus. veluti quum dicitur προπίνειν φιλοτησίας à Luciano pro προπίνειν φιλοτησίας κύλικα, vel τὴν φιλοτησίας κύλικα. Atque hactenus de iſta quoque ellipſi dictum ſit, quæ vino peculiaris eſſe videtur, id eſt κύλικι quæ vino plena eſt: quanuis alioqui aqua itidem infundi ei poſſit. Sed qualis φιλοτησίας κύλιξ eſſe poſſit aqua plena? Ideo hanc ellipſin ad vinum, non item ad aquam pertinere dixi.

Sed vt ad aliud ellipſεων genus magis etiam frequentium veniam, de nominis ἱμάτιον, nominis ἔθος, nominis γλῶσσα ſubauditione diſſeram. Quum autem γλῶσσα dico, eum huius vocabuli vſum intelligo quo ponitur pro ſermone. ideóque non minus φωνὴ (ſicui videatur) ſubaudiri poſſit, vt infrà docebo. Sic pro ἱμάτιον aliud eiuſdem ſignificationis aſſumi extrinſecus queat. Exemplum habemus in iſto Timonis Lucianici loco, προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδὺς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. Hîc enim ſubaudiri ἱμάτια longè manifeſtiſſimum eſt. Sed nõ minus ἐνδύματα ſubaudire liceat, præſertim quum hîc ſit participium ἐνδύς. alioqui ἱμάτια vſitatius eſſe quàm ἐνδύματα, nemo inficiari poſſit. Ita cum verbo φορεῖν adiectiua quædã eandem ellipſin habent. veluti quum dicitur λευκὰ vel μέλανα φορεῖν, aut ἀνθινὰ φορεῖν. vt Phylarchus apud Athenæũ ſcribit, lege cautũ fuiſſe apud Syracuſios, mulieres μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ᾽ ἀνθινὰ φορεῖν. Sic Martialis ianthina & coccina dixit, ſubaudiẽs indumẽta, ſeu veſtimẽta, id eſt ἱμάτια: lib. 2, Coccina formoſæ donas & ianthina mœchæ. Illud autẽ μέλανα φορεῖν adeò vſitatũ fuit pro μέλανα ἱμάτια φορεῖν, vt etiã nomen & verbũ ex duabus illis orationis partibus cõpoſuerint, eadẽ ellipſi ſeruata. Extat enim μελανοφορεῖν pro μέλαν ἱμάτιον φορεῖν, vel μέλανα ἱμάτια: extat item μελανοφόρος. Dicũt porrò eodẽ modo & πένθιμα pro ἱμάτια πένθιμα. Nec dubiũ eſt quin apud Plut. οἱ ἐν πενθίμοις ὄντες dicãtur qui lugubria veſtimẽta geſtant, ſiue qui veſte lugubri ſunt veſtiti, vt loquitur Terẽtius. Nã in illo genere loquendi, præter ellipſin, obſeruatione digniſſimus eſt præpoſitionis ἐν vſus: qui ſimilis eſt vel potius idẽ eſt cum eo quẽ In apud Latinos habet, quum dicunt In tunica, de eo qui eſt tunicatus: In crepidis, de eo qui eſt crepidatus. Locos autem in quibus præpoſitio ἐν hoc ſignificat, Theſaurus meus tibi exhibebit. quibus cùm alii addi poſſunt permulti, tum verò ex illo ipſo ſcriptore, nimirum Plutarcho, ὁ ἐν περιπορφύρῳ: vt ſi Latinè dicas Qui eſt in purpura, de eo qui purpura eſt amictus. At vulg. lexicorum conſarcinatores quum neque ellipſin illam, neque illum præpoſitionis ἐν vſum intelligerent, verterunt verba illa οἱ ἐν πενθίμοις, Qui in luctuoſis & lugubribus verſantur. Iam verò & nomen ἐσθὴς quod ſynonymum eſt, eodem modo pleriſque locis ἐλλείπει. veluti quum dicitur ἡ περιπόρφυρος ſine adiectione: vt apud Plutarchum illud ὁ ἐν περιπορφύρῳ. ſub. ἐσθῆτι, Purpura amictus, Purpuratus.

Illa autem nominis ἔθος ſubauditio locum habet, vbi dicitur τὸ Ἑλληνικὸν pro τὸ Ἑλληνικὸν ἔθος: & τὸ βαρβαρικὸν pro τὸ βαρβαρικὸν ἔθος. Sic κατὰ τὸ νησιωτικὸν apud eundem eadem ſubauditione. Eadémque forma dicitur τὸ ἀρχαῖον ſine adiectione. Lucianus, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. Itidem apud Plautum & Terentium legimus, Antiquum obtinere, elliptice dictum, ſubaudiendo vel morem vel ingenium, aut aliquid tale. Sed alicubi cum τὸ Ἑλληνικὸν & τὸ βαρβαρικὸν aliiſque huiuſmodi ſubaudiri ἔθνος exiſtimandum eſt.

Præſertim verò nominis γλῶσσα vel φωνὴ valde familiaris eſt. Sic ἡ Ἑλληνικὴ vel ἡ Ῥωμαϊκὴ &c. pro ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ſeu φωνὴ dicitur, & pro Ῥωμαϊκὴ γλῶσσα ſeu φωνή. Aut etiam ἡ τῶν Ἑλλήνων, & ἡ τῶν Ῥωμαίων. Lucianus in Ioue tragœdo, Οὐχ ἅπαντες ὦ Ζεῦ τῶν Ἑλλήνων συνιᾶσιν. Tale eſt autem ἡ Ἀτθὶς pro ἡ Ἀτθὶς γλῶσσα. quod nonnunquam & adiectiuum adiunctum habet: vt quum grammatici τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα pro τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα γλῶσσαν dicunt. Vt porrò γλῶσσα ſeu φωνὴ in his aliiſque huiuſmodi ſubauditur locis, ſic vbi idem ille ſcriptor Lucianus dicit, μικρὸν φθέγγονται καὶ ἰσχνὸν καὶ γυναικῶδες, tunc verbale quod ab illo ipſo verbo φθέγγεσθαι deductum eſt, cõmodè ſubauditur: nimirum φθέγμα. Obſeruandúmque eſt plerunque hoc vſuuenire, vt verbale illius verbi quo vtitur ſcriptor, ſubaudiri debeat.

Διάστημα quoque ex eorum eſt numero quæ per ellipſin ſupprimuntur. Cuius ellipſεως Thucydidis præſertim ſcholiaſtes fidem facit, aliquot locis hoc ſubſtantiuum apud eũ ſubaudiẽs. ex quibus ſunt hi: Pag. 114, meæ editionis, οἰκοῦν ἢ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ, καὶ σκευῇ ψιλῇ χρώμενον. Pag. 201, τῶν δ᾽ εἰ καὶ κρατήσαιμεν, διὰ πολλοῦ γε καὶ πολλῶν ὄντων, χαλεπῶς ἂν ἄρχειν δυναίμεθα. Eodem modo, ἐκ πολλοῦ pro ἐκ πολλοῦ διαστήματος, item ἐν πολλῷ pro ἐν πολλῷ διαστήματι, apud eundem ſcriptorem. vt pag. 78, μὴ ἔχων τὴν πρόσοψιν τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ. Sic pag. 133, καὶ οἱ ἀπορώτατοι τοξεύμασι καὶ ἀκοντίοις καὶ λίθοις καὶ σφενδόναις ἐκ πολλοῦ ἔχοντες ἀλκήν. Exemplum autem datiui πολλῷ pro πολλῷ διαστήματι, præcedẽte præpoſitione ἐν, habes cùm alibi, tum pag. 245, καὶ τὴν ἐν τῷ μεγάλῳ λιμένι ναυμαχίαν οὐκ ἐν πολλῷ πολλαῖς ναυσὶν οὔσαις. Denique & ἐπὶ πολὺ pro ἐπὶ πολὺ διάστημα apud eundem legitur. Siquis tamen aliud quodpiam ſubſtantiuum afferret quod ſignificationem talem haberet, ac non minus commodum eſſet, eum nequaquam ad illius ſubſtantiui διάστημα ſubauditionem adſtringendum putarẽ. Verùm quod attinet ad genitiuum πολλοῦ, præcedẽte præpoſitione ἐκ vel διὰ, ſciendum eſt aliã potius ſubauditionem nonnunquam illi conuenire, nimirum genitiui χρόνου. Atque adeò vt cũ ἐκ πολλοῦ ſæpe quidem χρόνου, nonnunquã verò & διαστήματος ſubaudiendum relinquitur: ita viciſſim cum διὰ πολλοῦ ſæpe quidem διαστήματος (vt apud Thucydidem) interdum verò & illud χρόνου ſubaudire oportet. Ideóque perperam Budæus cum his loquendi formulis ἐκ παλαιοῦ & διὰ μακροῦ, in quibus eſt ellipſis genitiui χρόνου, miſcet locum illum Thucydidis, οἰκοῦν ἢ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ. Et quoniam duo iſta διὰ πολλοῦ & ἐκ πολλοῦ interdum cõfundi poſſunt, ſæpe verò diſtinguenda ſunt, de hoc quoque aliquid lectori profuturum dicam. Loquor autem de διὰ πολλοῦ & ἐκ πολλοῦ, vbi ad temporis, non loci, ſpatium ſiue interuallum referuntur: & dico, alicubi quidem ἐκ πολλοῦ dici poſſe non minus quàm διὰ πολλοῦ, aut vice verſa: alicubi verò διὰ πολλοῦ dici, vbi ἐκ πολλοῦ locum habere nullo modo poſſit. Vt autem eos qui allati fuerunt locos, in exemplum ſumamus, ſiquis genitiuo πολλοῦ, non μακροῦ, vti vellet, apud Arrianum poſſet non minus ἐκ πολλοῦ quàm διὰ πολλοῦ dicere, eodem ſenſu: at in Luciani loco pro δόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν, itidem dici non poſſet δόξαν μοι ἐκ πολλοῦ προσειπεῖν. Cæterùm hoc quoque ſciendum eſt, ſcholiaſtem Thucydidis illo vocabulo διάστημα vti alicubi etiam vbi de tempore agitur, ſed addentem illi genitiuum χρόνου. nam ἐπὶ πολὺ poni ait pro ἐπὶ πολὺ διάστημα χρόνου: in iſto Thucydidis loco, pag. 145, meæ editionis, καὶ ἐγένετο ἱππομαχία ἐπὶ πολὺ, ἐν ᾗ ἀξιοῦσιν ἑκάτεροι οὐχ ἥσσους γενέσθαι. hîc enim poſt ἐπὶ πολὺ addit, διάστημα χρόνου δηλονότι. Verùm in iis quæ ſubaudiuntur, ratio habenda eſt & conſuetudinis linguæ, & peculiariter etiam (ſi fieri poteſt) ſermonis ſcriptori in quo verſamur conſueti. Vt porrò cum ἐν ὀλίγῳ ſubaudit alicubi διαστήματι, ita quodam in loco ſubaudiri ab eo videmus τόπῳ.

Μέτρον quoque ſubaudiendum cenſetur ab eodem ſcholiaſte in hoc eiuſdem hiſtorici loco, pagina 78, οἱ δ᾽ ἐκ πολλῷ ὑποδεέστεροι, καὶ ἅμα οὐκ ἀναγκαζόμενοι, μέγα τι τῆς διανοίας τὸ βέβαιον ἔχοντες ἀντιτολμῶσιν. Hic enim πολλῷ pro πολλῷ τῷ μέτρῳ dictum eſſe cenſet. Verùm hæc ſubauditio meritò cenſeri περίεργος poſſit, meo quidem iudicio. Quod autem de hoc loco dicetur, idem & de iſto dicendum videtur: pag. 63, οὐχ ὅμοιοι ἀλλ᾽ ὀλίγῳ χείρους κρατηθείητε.

Ad μέρος autem quod attinet, de quo me verba facturum ſum pollicitus, antequam dicendi de ellipſi ſubſtãtiuorum finem facerem: primùm quæ de illius vocabuli ſubauditione ſcribit Budæus, referre, deinde iis quæ addenda videbuntur, adiungere decreui. Primùm igitur ſciendum eſt eum cum τὸ ἐμὸν ſubaudire μέρος, in iſto Platonis loco, in Timæo, καὶ τὸ μὲν ἐμὸν οὐδὲν θαυμαστὸν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν δόξαν εἴληφα περὶ τῶν πάλαι γεγονότων καὶ τῶν νῦν ὄντων ποιητῶν. id eſt, τὸ ἐμὸν μέρος, inquit. Sic autem interpretatur, Et quidem, quod ad me pertinet, nihil mirum eſt, hoc me efficere nõ poſſe. Affert & ex Syneſio, κἀγὼ τό γ᾽ ἐμὸν εἴασ᾽ ἂν χαίρειν αὐτόν. Sed Platonem in Hippia maiore, τὸ ἐμὸν πρᾶγμα pro eodem dixiſſe (id eſt, eadem ſignificatione qua τὸ ἐμὸν μέρος) annotat: ſcribentem ita, Σωκρ. Ῥᾳδίως ἄρα μαθήσομαι· καὶ οὐδείς με ἐξελέγξει ἔτι. Ἱπ. Οὐδεὶς μέντοι. φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν πρᾶγμα καὶ ἰδιωτικόν. Exponit autẽ, Quippe ineptus eſſem, ſimiliſque idiotæ, ſi perdocere te non poſſem. Verùm (quod pace tanti viri dictum ſit) aliquid inter hæc diſcriminis eſſe arbitror, nimirum inter τὸ ἐμὸν μέρος & τὸ ἐμὸν πρᾶγμα: & τὸ ἐμὸν μέρος eſſe omnino quod dicimus, *De ma part*: vbi verbũ verbo reſpondet. At verò τὸ ἐμὸν πρᾶγμα potius exprimi poſſe per vocabulum *faict*. veluti quum dicimus, *Ce ne ſeroit pas le faict d'vn homme de bien.* Et hoc quidem obiter dictum ſit. In alio porrò ſuorum Cõment. loco, de defectuoſis ſermonis modis loquens, affert ex Lyſia, καὶ τό γε ἐπ᾽ ἐκείνῳ εἶναι ἐσώθης: interpretans, Et quantum in eo fuit, ſeruatus es. Id eſt (inquit) καὶ τό γε κατ᾽ αὐτὸν, vel καὶ τό γε ἐς αὐτὸν ἧκον μέρος. Vt Syneſius, τό γε ἐφ᾽ ἡμῖν, quantum quidem in nobis fuit. Ariſtot. De gen. anim. lib. 1, διὸ καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἔοικε λέγειν ὁμολο-

γούμενα τούτῳ τῷ λόγῳ, τό γε τοσοῦτον, Hac quidem certè in parte, Duntaxat in hoc loco. Sed quanuis vocabulum partem interpretationi loci huius adhibeat, non poſſe tamen μέρος hîc itidem ſubaudiri, aut certè non poſſe illi eũ quem in illis prioribus locis habet, vſum tribui, longè manifeſtiſſimum eſt. Siquidem ibi vti poſſumus Latino genere loquendi in quo itidẽ vox ea qua μέρος ſignificant, ſubauditur interdum quum videlicet dicunt, Pro mea virili, Pro tua virili. Nihil enim obſtat quominus & in illo loco, καὶ τό γε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι ἐσώθης, reſoluens orationem, dicas, Is te pro ſua virili ſeruauit: aut etiam, ſuam orationi formam relinquendo, Pro eius virili ſeruatus es. Atque adeò ipſemet Budæus alibi hoc interpretationis genus agnoſcit. Τὸ σὸν μέρος quum dicunt, (inquit) ſignificant, Quantum in te fuit, Pro parte virili. Et τὸ μέρος, vt Demoſthenes περὶ παραπρεσβ. Οὕτω γὰρ διέθηκας αὐτοὺς (οἶμαι) τὸ μέρος σὸν, ὥστε μὴ τοῖς φίλοις βοηθεῖν, μήτε τοὺς ἐχθροὺς ἀμύνασθαι δύνασθαι. Sic Iſæus, τὸ κατὰ σαυτοῦ μέρος dixit: & κατ' ἐμαυτοῦ μέρος. quod & τὸ ἐπ' ἐμοὶ & τὸ κατ' ἐμὲ dicitur. Sic Dinarch. in Philoclẽ, καθ' αὐτοῦ μέρος, Quantum in ſe fuit. Hæc ille. Sed non dubium eſt quin ſcribendum ſit in illo Iſæi loco, κατὰ τὸ σαυτοῦ μέρος. Atque vt dicendi de hac ellipſi finem faciam, ſciendum eſt τὸ ἐμὸν (ſicut & τὸ ἐμὸν μέρος, integrè dictum) duo ſignificare: interdum quidem Quantum in me fuit, Pro mea parte virili: interdum verò Quantum ad me attinet. Itidem certè & noſtrate lingua illo genere loquendi, ad verbum reſpondente, *De ma part*, modò hoc, modò illud ſignificamus. Quinetiã quod attinet ad illud genus loquẽdi, τὸ ἐμὸν μέρος, τὸ σὸν μέρος, &c. meritò & ipſum ellipticum eſſe pronũtiabimus: ſed quum in promptu ſit præpoſitionis κατὰ ſubauditio, vt τὸ ἐμὸν μέρος dici pro κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος dicamus: alia præterea mihi in mentem venit meũ Græcæ linguæ Theſaurum ſcribenti: vt nimirũ τὸ μέρος (ſiquidem & τὸ μέρος dici videmus pro τὸ ἐμὸν μέρος) primò dictũ ſit pro ὅσον δύναμαι συμβάλλεσθαι μέρος, (ſicut legimus apud Platonẽ μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται) deinde addi cœperit ἐμὸν vel σὸν, vel aliud pro loco. Si tamen ſubauditionem illam priorem aliquis tutiorẽ eſſe dicat, ei minimè repugnabo: ſed interim & alteram illam in medium attuliſſe nihil nocuerit.

Nunc ad μέρος venio in prima ſua & propria ſignificatione poſitum. Eius ſubauditionem iam inde ab ipſo Homero manaſſe videmus, apud quem non ſolùm ſingul. μέρος, ſed & plur. μέρη ſubaudiendum relinquitur. Omnium verò frequentiſſima ellipſis eſt in ἥμισυ. neque enim dubium eſt quin vt ἡμίσεια pro ἡμίσεια μοῖρα, ſic ἥμισυ pro ἥμισυ μέρος dicatur. Sic cum τὸ πλέον & τὸ πλεῖστον non rarò ſubaudiri μέρος comperiemus. Plerunque verò cum genitiuo locum hæc ſubauditio habet. Thucyd. pag. 53, ἔστι δὲ αὐτοῦ ὃ καὶ ἀφύλακτον ἦν. Sic apud eundem τὰ πολλὰ τῆς γῆς, pro τὰ πολλὰ μέρη. Lucianus in dialogo qui πλοῖον vel εὐχαὶ inſcribitur, τὴν κόμην ἐπ' ἀμφότερα τοῦ μετώπου ἀπηγμένην, pro ἐπ' ἀμφότερα μέρη. Obſeruatione autem digniſſima eſt huius pluralis ellipſis, & in Lapithis, vbi dicit, διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο. Alia non pauca adiungere exempla poſſẽ: ſed iſtis contẽtus, ad μέρος quod partem corporis, id eſt membrum, ſignificat, venire malo. Legimus itaque apud eundem illum hiſtoricum, Thucydidem, τὰ γυμνὰ pro τὰ γυμνὰ μέρη: lib. 3, pag. 90, καὶ ἐπόξυλόν τι καὶ ἐσηκόντιζον ἐς τὰ γυμνά. Sic certè & apud cæteros ſcriptores, præſertimque hiſtoricos, γυμνὰ cum hac ellipſi habemus. Itidem apud Xenophontem ſubaudiemus μέρη cum τυφλὰ & ἄοπλα, & ἄχειρα, in hoc pulcherrimo, id eſt pulcherrimam ſententiam habente, loco: Pæd. lib. 3, μωρὸν γὰρ τὸ κρατεῖν βουλομένους, τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχειρα ταῦτα ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας. Vbi obſeruare etiam debemus addi genitiuum σώματος: qui certè & cum illo μέρη in locis præcedentibus aliiſque eiuſmodi, ſubaudiri à nobis debet: ſi quidem exactam, vt ita dicam, ſubauditionem eſſe velimus. Quum enim dicitur μέρος pro parte corporis, non dubium eſt quin ſubintelligamus σώματος: ſed hæc ellipſis ex earum eſt numero quæ ita ſunt familiares vt non ſentiantur. Hic porrò genitiuus σώματος, cuius latentem quodammodo ellipſin cum μέρη eſſe dico, (vt viciſſim ſubſtantiui μέρη cum σώματος ellipſin in illo Xenophontis loco habemus) in memoriam mihi reuocat Marci locum in quo γυμνοῦ genitiui eiuſdem ſubauditionem poſcit: capite 14, καὶ εἷς τις νεανίσκος ἠκολούθει αὐτῷ, περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ. Obſerua igitur hîc quidem σώματος ſubaudiri cum γυμνοῦ, non autem μέρους: at in loco Thucydidis quem paulo antè attuli, ἐλλείπειν μέρη vel potius μέρη τοῦ σώματος, loquendo exactius, vti dixi.

Nomina quoque γένος & ἔθνος per ellipſin ſupplenda relinquũtur. Ac de nominis quidẽ ἔθνος ſubauditione dictum à me paulo antè fuit: obiter tamen. Quod verò ad γένος attinet, ſciendum eſt poſſe & ibi ſubaudiri, videlicet cum Ἑλληνικὸν & βαρβαρικόν: ſed commodiorem eſſe nominis ἔθνος ſubauditionem: quod itidem cum Χαλκιδικὸν in alio loco λείπειν exiſtimat ſcholiaſtes. Vbi autem ſcribit Pauſanias, ἐλείπετο γὰρ τῆς Εὐρυσθένους οἰκίας τὸ πρὸς ἀνδρῶν Λεωνίδας ὁ Κλεωνύμου, non aliud quàm γένος ſubaudiri poſſe conſtat. idémque de aliis eiuſmo-

di locis ſentiendum eſt.

Sunt verò & quædã ellipſes quæ plus negotii exhibere poſſunt: vbi videlicet aliquid ſubaudiri manifeſtum eſt, ſed quidnam ſit illud, non item. Veluti quum dicitur τρισχιλίων ὠνεῖσθαι, quis, prima fronte, nõ dubitet quid cum τρισχιλίων ſubaudire debeat? Verùm in ellipſibus huiuſmodi patrium morem ex aliorum locorum collatione inquirere oportet. Verbi gratia, hîc, cum τρισχιλίων ſubaudiri genitiuum δραχμῶν potius quàm alium, dicẽdum videtur, ex iis quæ Budæus de computatione per drachmas ſe obſeruaſſe teſtatur. At quum dicitur ὠνεῖσθαι πολλοῦ aut ὀλίγου, minimè dubium eſt quin ἀργυρίου ſubaudiri debeat.

Sunt denique & quædã latentes (vt ita dicam) ellipſes, & quæ minimè ſentiuntur: vt modò dicebã de genitiuo σώματος, ſubaudiendum eſſe cum nomine μέρος quando de mẽbro dicitur. Adeóque illud loquendi genus, ὠνεῖσθαι τρισχιλίων δραχμῶν, facit vt reminiſcar eius quod ab Euſtathio ſcribitur, nimirum in ὠνεῖσθαι χρυσοῦ eſſe ellipſin. quis enim hîc quicquã ἐλλείπειν ſuſpicetur? Sed & quum dicitur ἥμισυ, quis imperfectum ſermonem eſſe cogitat? Idẽ dici poteſt & de πατρίς: idem & de δηρὸν, quod poeticum eſt. Nam cum πατρὶς ſubaudiẽdum relinquitur γῆ: cum δηρὸν autem accuſ. χρόνον, Euſtathio etiam teſte. Fortaſſe tamen aduerbialiter poni, non minus rectè dici queat. Sed & hoc noſſe oportet quod à Budæo annotatur, interdum nihil ſubaudiri, (vbi nimirum aliquid ſubaudiendum videri poſſit) ſed eſſe ſermonis mutationem, ornatus cauſa. vt apud Ariſtotelem, ἡ δὲ καὶ τὸ τῶν ὀνύχων μεμηχάνηται, Natura etiam commodè vngues machinata eſt. Greg. τὰ δὲ τῶν ἐλπίδων φροῦδα, Iam ſpes euanuerat. Idem, αἰσχρὰ μὲν τὰ τῆς ἐκστρατείας. id eſt, ἡ ἐκστρατεία, ipſa expeditio turpis & ignominioſa. Hæc illius eſt ſententia, ſed cui fortaſſe non omnes aſſentiantur, in his quidem certè locis.

DE nominis ſubſtantiui ellipſi ſatis multa dixiſſe mihi videor: pro meo quidem certè inſtituto, (alioqui ſi ſingula eius exempla perſequi vellem vel vnius artis grammaticæ libri magnum mihi numerum adieciſſent) de adiectiuo itaque ſermo nunc erit & quidem breuis: quum pauca ſubauditionis eius exempla reperiantur, vel potius pauciſſima præ iis quæ in ſubſtantiuo habemus.

Quũ dicitur διὰ χρόνου, tunc (vbi quidẽ de longo tẽporis ſpatio agitur) adiectiuũ πολλοῦ meritò nos ſubaudituros eſſe puto: quoniã alicubi ipſi ſcriptores addunt. Atque adeò cõuertitur (vt ita dicã) ellipſis in hoc loquẽdi genere. ſicut enim nõnunquã διὰ πολλοῦ, ſubaudiẽdo ſubſtantiuũ χρόνου, dicitur: ita viciſſim διὰ χρόνου, ſubaudiẽdo adiectiuũ πολλοῦ. Nonnunquã verò nõ alterum tãtùm, ſed vtrũque ponitur. Quæ exẽplis cõfirmabo. Lucian. δόξαι μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν. Plato De rep. lib. I, διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτόν. Ariſtoph. Pluto, ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ᾽ ἑωρακέναι. Quod autem excepi, vbi de longo temporis ſpatio agitur, ideo feci quòd διὰ χρόνου interdum dicatur etiam ſimpliciter de interiecto aliquo tẽporis interuallo, vt in meo theſauro docui. Quod qui nouerit, melius illum iocum qui apud Xenophontem ſubeſt his verbis διὰ χρόνου, intelliget. Nam Pæd. lib. I, pag. 13, meæ editionis, quum dixiſſet Cyrus Medo τοὺς συγγενεῖς apud Perſas oſculari ſe mutuò, ὅταν ἴδωσιν ἀλλήλους διὰ χρόνου: Medus quum à Cyro digreſſus eſſet, & iam ſe itineri dediſſet, mox redit, & ſe διὰ χρόνου ἥκειν dicit. Ad quæ reſpondet Cyrus, νὴ Δία, δι᾽ ὀλίγου γε. Qui iocus intellectus faciet vt non miretur lector hîc ὀλίγου cum διὰ χρόνου iungi, quum contrà πολλοῦ ſubaudiri cum illis verbis ſolere dictum ſit. Et de hoc loquendi genere hactenus. Magis autẽ mira videri poſſit huius adiectiui ſubauditio in plurali quam huic Thucydidis loco ſcholiaſtes aſſignat: pag. 57, καὶ ἐς Μεθώνην τῆς Λακωνικῆς ἀποβάντες, τῷ τείχει προσέβαλον ὄντι ἀσθενεῖ, καὶ ἀνθρώπων οὐκ ἐνόντων. Hîc enim enarrator λείπειν dicit πολλῶν. Sed cõtrouerſa certè ſubauditio iſta eſſe poſſit. ſiquidem etiamſi fateamur Thucydidem non intellexiſſe nullos omnino intus fuiſſe homines, ſed fuiſſe paucos, non neceſſaria ſubauditio illa dicetur: quòd ea ſit in aliis quoque linguis ſermonis cõſuetudo, vt hyperbolicè loquentes, nullos eſſe dicamus vbi ſint valde pauci.

Cum βίου videtur exiſtimaſſe Bud. deeſſe adiectiuum ὅλου, quũ dicitur διὰ βίου pro Per totam vitam. Sed dicet quiſpiam fortaſſis, ex vi præpoſitionis potius hoc loquendi genus ſignificationem iſtam accipere. Sic certè apud Athenæum διὰ νυκτὸς pro δι᾽ ὅλης νυκτὸς ab Ariſtophane dici quidam teſtatur. Eodémq; modo δι᾽ ἡμέρας interdum ſignificat δι᾽ ὅλης ἡμέρας. Obiicere tamen poſſit quiſpiam, διὰ νυκτὸς & δι᾽ ἡμέρας interdum videri ſignificare ſimpliciter Die & nocte, Interdiu & noctu: verùm ſi hoc detur, reſpondere fortaſſe licebit præpoſitionem διὰ poſſe cum vno eodémque vocabulo diuerſam vim pro loco habere. Hæc autẽ à me ita dicuntur, vt nihilominus illam ſubauditionem admitti poſſe fatear.

Cum ὀνύχων adiectiuũ ἁπαλῶν extrinſecus aſſumere neceſſe eſt, vbi dicitur ἐξ ὀνύχων pro eo quod Latini A teneris vnguiculis dicunt. Sed tam frequens eſt ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, (quibus verbis Latini interpretationem illam dederunt) tam rarum contrà illud ἐξ ὀνύχων ſine illo

adiectiuo, vt eius omiſſio alicui ſuſpecta eſſe queat.

Τὶς quoque iis adiectiuis annumerandum fuerit quæ ſcriptores lectori ſubaudienda interdum relinquunt, ſi Budæo credimus. is enim τὶς in quodam Platonis loco ſupplendum ſibi videri tradens, addit, ſæpe & apud Ariſtotelem ſuppleri. Ego autem pleonaſmi nominis huius exempla mihi abundè ſuppetere dico (quorum etiam quædam ſuprà protuli) contrà verò ellipſεως à me plura deſiderari fateor. Siquidem & in illo Heſiodi verſu, -- τὴν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας (vnde primum & præcipuum illius ellipſεως exemplum aliquis ſumendum putauerit) pro κεν legiſſe τὶς in quodam veteri codice, aut certè apud aliquem qui illa verba citaret, vocabulum hoc non illud inueniſſe mihi videor.

Tria nunc ſunt quæ lectorem de his ellipſibus ſcire volo. Primum eſt, harum quaſdã eſſe peculiariter Atticas, quaſdam generaliter Græcas. Secũdum, eas ab ipſis ſcriptoribus velut digito nobis monſtrari, ſi locos inter ſe conferamus. cuius rei exemplum attuli ſuprà, pag. 95, quum de ellipſi præpoſitionis εἰς diſſererem. Tertium eſt, eas etiam ellipſes quæ Atticæ ſunt, non ita eſſe Atticas vt qui eas non vſurpabit, Attico ſermone vti negetur. Alioqui enim ipſum Ariſtophanem omnium ἀττικώτατον nihil minus quàm ἀττικίζειν diceremus, vbi σὺν αὐτοῖσι πελάργοις dicit: quoniam vt ille ἀττικώτατος, ita hæc ellipſis cenſetur ἀττικωτάτη. Locus extat in Ranis, -- οὐδὲ τὸν πυρρόν γε τὸν χλωρὸν πέλαν, ὅνπερ σὺν αὐτοῖσι πελάργοις κατήσθιε. Sic ἐκ παντὸς dicitur interdum ellipticè, ſed tamen & ἐκ παντὸς τρόπου, abſque ellipſi. Quibus exẽplis alia ipſe admonitus addere poteris. Iam verò & aliud in mentẽ venit, cuius admonere non inutile fuerit: nimirũ tot exempla ellipſεων à me nõ temerè afferri, quãuis non omnes Atticas eſſe exiſtimẽ: ſed quòd earũ quæ generaliter Ἑλληνικαὶ ſunt, non minus quàm earum quæ peculiariter Ἀττικαί, cognitionem lectori neceſſariam eſſe cenſeam. Spero autem fore vt hæ ab illo animaduerſæ ad aliarum multarum cognitionem viam patefaciant: aliarum, inquam, ſiue quas ſcriptores quilibet inter ſe communes, ſiue etiam quas illi qui artem quampiam tradunt, ſibi peculiares habẽt. Nam ſuas grammaticos, ſuas mathematicos, ſuas medicos habere ellipſes videmus.

His quæ de nominum apud Græcos ellipſibus dicta ſunt, libet aliqua ſimilium apud Latinos ellipſεων exempla ſubiungere, vel potius ea quæ ſparſim iam attuli recolligere, & alia illis adiicere.

Quemadmodum igitur apud Græcos μῦθον ſeu ἔπος per ellipſin omitti dictum eſt, ſic vocem verbum, quæ eandem cum illis ſignificationem habet, aut eius pluralem verba itidem ellipticè ſubaudiendum relinqui ſciendum eſt. veluti in his loquendi generibus, Paucis complecti, Paucis proponere, Paucis docere, Reſponſum paucis reddere: quæ duo poſteriora Virgiliana ſunt. Sic, Quid multa? Et rurſum per ablatiuum, Quid multis opus eſt? Quid multis moror? Omitto illa comica loquendi genera quæ huius nominis ellipſi adiunctam aliam habent: vt apud Terentium in Andria, Paucis te volo. Neque enim duntaxat ablatiuus verbis, ſed infinitiuus quoque Alloqui, aut alius eiuſmodi, ſubaudiendus eſt. Sic vbi idem comicus dicit, Licétne pauca? duplicem eſſe ellipſin videmus. Itidémque apud Plautum ablatiuus Paucis aliquoties legitur ita vſurpatus vt vnica ſubauditio ſermonem explere non poſſit. Quod verò ad Terẽtianum illud attinet, Auſculta paucis, Donatus in Andria quidem, alterius lectionis admonet, Auſculta pauca: at in Adelphis, nullam eius mentionem facit. Atque vt à comicis ad Virgilium, & à duplici ellipſi ad ſimplicẽ reuertar, apud eum legimus itidem, Talibus accenſi firmantur, pro Talibus verbis. Sic Talibus incuſat, pro Talibus verbis: & Talibus orabat: item Talibus infit, necnon Talibus affata AEneam. Quinetiam cum duplici ellipſi, id eſt & nominis & verbi, dicitur ab eodem, -- quærenti talibus ille Suſpirans, imóque trahens à pectore vocem. Hîc enim Talibus dictũ eſt pro Talibus verbis reſpondit.

Sicut ἀμφοτέραις vel ἀμφοτέρῃσι, ſubaudiendo χερσὶ, ſic Ambabus pro Ambabus manibus dictum inuenitur.

Atque vt eſt genitiuus ἐλλειπτικὸς cùm alibi tum vbi dicunt εἰς Ἀπόλλωνος, ſubaudientes ναὸν, ſiue ἱερόν: ſic Latinos Ad Veſtæ, Ad Dianæ, aliáque itidem dicere, ſubaudiẽtes AEdem, vel Templum, docui ſuprà.

Nec aliter quàm ἐν πολεμίᾳ dicunt Græci hiſtorici cum ellipſi, Latinos hiſtoricos In hoſtico ἐλλειπτικῶς dicere videmus, præſertímque Liuium. Cui πολεμία vt illi φιλίαν, ſic hi pacatum hoſtico opponunt.

Ὁδὸς Græci in pleriſque loquendi generibus ſupprimunt: ſic nomẽ Via aut Iter à Latinis ſupprimi, vel mediocriter in eorum ſermone verſatis notum eſſe poteſt. Hinc ſunt illa, Recta venire, Recta pergere. Item, Qua ibo? Hac ibo. Ablatiuus autem nominis iter ſupprimitur, quum dicitur, Bidui, aut Tridui, pro Bidui itinere aut tridui. vt in hoc Ciceronis loco, Nos in caſtra properabamus, quæ aberant bidui.

Tempus quoq; in ſermone Latino deficit nonnunquã, vt in Græco χρόνος. velut Ab antiquo, pro A tẽpore antiquo. ſicut ἐκ παλαιοῦ pro ἐκ παλαιοῦ χρόνου habuiſti ex Syneſio: itidémque ἐκ παλαιοτάτου ex Pauſania, pro ἐκ παλαιοτάτου χρόνου. Sic apud Virgiliũ Ante expectatum, pro Ante expectatum tempus, Georg. lib. 3. --& hoſti Ante expectatum poſitus ſtat in agmine caſtris: vel in ordine, vt alii codices habent. Non ignoro tamen Seruium velle Ante expectatum eſſe vnam orationis partem, aduerbium videlicet: quod ſignificet Dicto citius, Antequam eius expectetur aduentus. Atque ita ſcribenda eſſent illa duo vocabula per ὑφὲν, ſiue ὑφ᾽ ἕν. Sed ſimplicius eſt quod de ſubauditione dixi: præſertim quum multa ellipſεως non minus huius exempla paſſim extẽt. Præcipuus autem eius eſt vſus vbi dicitur Ex quo, vel Ex eo, ſeu Ex illo. Nemo enim non videat ſubaudiri ablatiuum Tempore in huiuſmodi locis. Itidémque apud Græcos cum ἐξ οὗ, ἐξ ἐκείνου, ἐκ τούτου, frequẽtior eſt quàm alibi ellipſis genitiui χρόνου.

Eſt & nomen Dies ex iis quæ per ellipſin tacentur, ſicut à Græcis ἡμέρα. Eodémque modo quo hi τὴν αὔριον pro τὴν αὔριον ἡμέραν dicunt, ita illi Craſtinũ, quum Craſtinum diem ſignificare volunt. Itidem Meus natalis, pro Meus natalis dies, apud Maronem. Sic Prima & nouiſſima, pro Prima dies & nouiſſima apud Naſonem: Bruma noui prima eſt veteríſque nouiſſima ſolis. Cõmodè autem ellipſin nominis Tempus conſequitur ellipſis nominis Dies: quam excipere debet ellipſis nominis Hora. vt enim Tempus eſt generis appellatio, ita Dies & Hora ſunt ſpecierũ appellationes: quãuis alioqui dies pro temporis etiã ſignificatione alicubi ponatur. Sed quod ad nominis Hora ellipſin attinet, quũ apud Græcos nõ ſolùm cũ adiectiuis numeralibus ſubaudiatur, ſed & cũ aliis quibuſdam, apud Latinos eius ellipſis cum adiectiuis illis potius vſurpatur. Hæc porrò nominis Hora cum numeralibus ellipſis aliam quandam mihi in memoriam reuocat, quæ itidem cum numeralibus in vtraque lingua vſurpatur, ſed quæ non eiuſdem ſunt generis. A Græcis enim ὁ τριταῖος, ὁ τεταρταῖος, &c. pro ὁ τριταῖος πυρετός, ὁ τεταρταῖος πυρετός: itidémque à Latinis Tertiana, Quartana, pro Tertiana febris, Quartana febris, dici ſolet. Has ellipſes nominum Tempus, Dies, Hora, aptiſſimè conſequetur ellipſis nominis Annus: ſed ſingularis ellipſin nullo exemplo probare in præſentia poſſum, at ellipſεως pluralis anni exemplum ſuggerit illud vſitatiſſimum loquendi genus A teneris. nam pro A teneris annis dici, pro confeſſo habetur.

Præterea vt Græci μέρος per ellipſin ſupprimunt, ita Latini nomen quod ſignificationi illi μέρος reſpondet, ſupprimentes, dicunt Pro virili, quum tamen intelligant Pro virili parte: & quidem illud ipſum ſignificantes quod Græci per τὸ ἐμὸν nonnunquã ſignificant, ſubaudientes illud μέρος. Quinetiam huius ipſius nominis pluralem numerum in alio genere loquendi longè vſitatiſſimo ſubaudiri ab illis ſcimus: quum videlicet dicunt, Primas alicui deferre vel ſecũdas, Primas obtinere vel ſecundas. Extátque & apud Ciceronem hæc ellipſis, dicentem Primas dare alicui, vel deferre: dicentem quoque, aliquem primas ferre. Sic apud Terentium, ellipticè, Non poſteriores feram.

Quod verò ad nominis δορὰ ellipſin attinet, an huic quoque reſpondentem ellipſin ſermo Latinus habeat, nondum mihi compertum eſt. Nam me vulpinam pro vulpina pelle legiſſe (ſicut Græci ἀλωπεκῆν dicunt, ἀλωπεκῆν δορὰν ſignificantes, itidémque λεοντῆν pro λεοντῆν δορὰν, &c.) affirmare non auſim: quum incertam hac de re meam memoriam eſſe ſentiam. At verò pluralem numerum Pelles quidam ſubaudiendum cenſent apud Maronem, vbi dicit, --hîc ſæuus tendebat Achilles. Itidémque apud Cæſarem Tendere legimus in hac ſignificatione, ſine adiectione poſitum: necnon apud Liuium. Verùm non minus nomen tentoria quàm illud pelles ſubaudire poſſumus. Fortaſſe verò & tertium aliquod inueniri queat, cuius item ſubauditio huic verbo non minus ſit accommodata.

At eam ellipſin cui proximum à præcedente locum dedi, valde familiarem Latini habẽt. vt enim Græci κρέας cũ τὸ βόειον, vel τὸ μόσχειον, vel τὸ ὕειον, & cum aliis huius generis adiectiuis ſubaudiendum relinquũt, ſic Latinos Bubula, Vitulina, Suilla, pro bubula, vitulina, ſuilla carne dicere, ex variis ſcriptorum locis notum eſſe debet. Atque adeò (quãtum meminiſſe poſſum) frequentius etiam vtuntur ellipſi cum his adiectiuis Latini quàm Græci cum illis. Eodem certè modo & ferinam pro carne ferina dicunt. nec dubitauit Maro huic vocabulo, tanquam ſubſtantiui locum obtinenti, adiectiuum adiungere: AEneid. 1, Implẽtur veteris Bacchi, pinguíſque ferinæ.

An autem & θήρειον Græci itidem pro θήρειον κρέας dicant, nondum mihi compertum eſſe fateor. Cæterùm in illo Maronis loco meminiſſe oportet eius quod annotatum à me antea fuit de adiectiuo Falernum. ſiquidem cùm aliis vocabulis, quæ vini veluti ſunt cognomina, tum verò huic vel maximè epitheta non ſecus ac ſubſtantiuo, tribui docui.

Vini appellationem ex iis eſſe quas Latini per ellipſin plerunque ſuppriniant, idoneis exẽ

plis demonſtraui, vbi de Græca voce οἶνος verba feci: atque vt eadem ellipſi in voce ὕδωρ vtuntur hi, ſic eandem illos in voce Aqua vſurpare, ſimul oſtendi.

Vt ſubſtantiuum ἱμάτιον vel ἱμάτια Græcus plerunque ſermo prætermittit, adiectiuo cui adiungi deberet contentus, ſic in Latino Veſtimenta vel Indumenta interdum omitti, docui. Sed exemplis quæ attuli, adiici hoc poteſt ex Naſone, Metamorph. lib. 11,

Surge age, da lacrymas, lugubriáque indue: nec me
Indeploratum ſub inania Tartara mitte.

Hîc enim Lugubria eſſe Veſtimenta lugubria, vt πένθιμα ſunt πένθιμα ἱμάτια, manifeſtiſſimum eſt. Itidem verò legimus apud Propertium elegia vltima,

Et bene habet: nunquam mater lugubria ſumpſi:
Venit in exequias tota caterua meas.

Sic denique & apud Senecam legimus Amicta coniux lugubribus.

Eodem modo quo Græcis nomen ἔθος nonnunquam ἐλλείπει, apud Latinos Morem interdum videri ἐλλείπειν (niſi quid aptius aſſumatur) planum in ſuperioribus feci.

Non ſecus etiam ac φωνὴ omittitur à Græcis ſcriptoribus in quibuſdam locis, vocabulũ Sermonem Latinos in nonnullis prætermittere ſciendum tibi eſt: veluti quum dicunt In Græcum vertere, vel in Latinum. Fab. lib. 10, cap. 5, Vertere Græca in Latinum, veteres noſtri oratores optimum iudicabant.

Quemadmodum Græci interdũ generale vocabulum ἀργύριον, id eſt generalem ſignificationem habens, ſubaudiendum relinquunt, interdum & genitiuum δραχμῶν, cuius particularis eſt ſignificatio: ita Latinos non ſolùm genitiuum Pecuniarum ſubaudire, quum dicunt Repetundarum poſtulauit: itémque vocem Nummi: ſed interdum etiam Seſtertii ſubaudiendum relinquere, quidam grammatici annotarunt.

Denique vt τόπος apud Græcos nonnunquam ἐλλείπειν videmus, ſic quoque apud Pliniũ ſæpe legimus In petroſis, In glareoſis, In arenoſis, pro In petroſis locis, In glareoſis locis, In arenoſis locis.

Ne adiectiuorum quidem apud Latinos quoque ἐλλειπόντων exempla deſunt: ſed ego ad alia feſtinans, vnum dũtaxat afferam, ſimúlque eiuſdem generis ellipſin inter Græcas à me paulo antè prætermiſſam, ei adiungam. Dico igitur adiectiuũ Alius ex iis eſſe quæ Latini nónunquam per ellipſin ſupprimunt. Affertur autem in exemplum hic Plinii locus, lib. 36, capite 9, Omnibus quæ vnquam in mari viſæ ſunt, mirabiliorem. Hîc enim non dubium eſt quin Omnibus dictum ſit pro Omnibus aliis. Itidémque hic Plinii iunioris, Quòd deforme arbitrabar, cui aſſurgere, cui loco cedere omnes oportet, hunc omnibus ſedẽtibus ſtare. Exẽplum autem ellipſεως eiuſdem generis in ſermone Græco, quod me adiuncturum ſum pollicitus, eſt hoc apud Thucydidem, lib. 4, pag. 144, meæ editionis, τάφρον τε καὶ τείχη διελομένη ἡ στρατιὰ, ἔκ τε τοῦ προαστείου λίθοις καὶ πλίνθοις χρώμενοι, καὶ κόπτοντες τὰ δένδρα καὶ ὕλην, ἀπεσταύρουν εἴ πῃ δέοιτό τι. Hîc enim ipſe etiam ſcholiaſtes ἄλλην cum ὕλην ſubaudiendum eſſe iudicat: poſt hæc verba, δένδρα καὶ ὕλην, ſcribens, ἄλλην δηλονότι. Obſeruãdum eſt autem, hoc vocabulum ex eorum numero eſſe quæ alicubi per ellipſin omittuntur, alicubi contrà per pleonaſmum ex abundanti adduntur. nam pleonaſmi huius ipſius nominis aliquot exempla in præcedentibus attuli.

Vnum iam ſupereſt quod te, lector, celare nolim, antequam dicendi de ellipſi finem faciam: nimirum, ſi magnam exemplorum eius copiam comparare velis, ea tibi in Gallica lingua ſi eius peritiam conſequutus es, potius quàm in alia vlla quærenda eſſe. Ibi enim non tales tantùm ellipſes inuenies quales & Latinus habet ſermo, cum Græcis conuenientes: ſed alias pleraſque quas ille nullo pacto imitatus eſt. Magnum autem Gallico ſermoni adiumentum ad phraſes Græcas aſſequendas præbet articulus, quem cum Græco cómunem habet. Nec mirum eſt ſi Latini qui hoc adminiculo deſtituũtur, multa Græcorum loquendi genera non æquè feliciter ac Galli exprimere poſſint. Sed nonnullis cùm alibi, tũ vel maximè vbi elliptic⁹ ſermo eſt, exprimẽdis, quãta ſit articuli noſtri cómoditas, apparet. De iis loquor quæ articulũ in Græco ſermone habent. Exempli gratia ſæpe dicimus, *C'eſt le plus court par ci, C'eſt le plus court par la*: eodem modo ſubaudientes vocem *chemin*, quo Græci ὁδὸς ſubaudiunt. At ſi tollas articulum *le*, ellipſin ineptam reddis: non aliter quàm ſi pro ἡ ἐπιτομωτέρα dicas ſimpliciter ἐπιτομωτέρα. Aliud exemplum proponam, ex quo magis etiam patere poterit quod dixi: *A l'antique, A la Françoiſe*: pro *A la façon antique*, vel *A la mode antique, A la façon Françoiſe*. At ablato articulo *la*, dic *A Françoiſe*, nulla iã eſt ellipſis, ſed aliud omnino dicis. nam *A la Françoiſe* ſonat More Francico: at verò *à Françoiſe* ſine articulo, ſignificat Franciſcæ, Mulieri quæ Franciſca vocatur. Sic in Græco ſermone ſubaudiendo ἔθος (quod reſpondet noſtro illi vocabulo *mode* vel *façon*) non dixeris ἐς ἀρχαῖον ſi

declarare

declarare velis *à l'antique*, ſed ἐς τὸ ἀρχαῖον: itidémque non ἐς Κελτικὸν ſed ἐς τὸ Κελτικόν, ſi ſignificare velis *à la Françoiſe*. Et hæc quidem obiter à me dicta ſint, quæ aliquem tibi velut guſtum felicitatis noſtri ſermonis præbeant: de qua ſi mihi non vis credere, at meo crede libello quem de Gallici ſermonis cum Græco affinitate ſeu cognatione ſcripſi. Poſſe tamen ei libello addi multa ellipſεων quoque quas Galli cum Græcis communes habent, exempla, neſcium te eſſe nolo. Sed qualiſcunq; eſt, (mihi enim inchoatum atque rudē excidiſſe teſtari quamplurimi poſſunt) nō aliter quàm Horatianus grex auium, corniculam ſuarum plumarum furem eſt nactus: imò verò non ab vna ſed à duabus iam id paſſus eſt. Verùm caueant illæ corniculæ, ne à meipſo tandem mea repetente, nudatæ furtiuis coloribus, riſum, eiuſdem Horatianæ corniculæ exemplo, moueant.

Quāuis porrò & aliarum orationis partium ellipſes in Græco ſermone & eo quidem Attico reperiantur, hîc tamen finem de illis dicendi facere decreui: quòd vel ea vna pars quæ verbum vocatur, tot habeat támque multiplices ellipſes, vt poſtquam multa de illis dixero, multo tamen plura dicenda ſuperfutura ſint: niſi ab exemplis quæ afferre neceſſe erit, paratior fuero: & ad hoc conſequendum, eorum memoriam & longa & diligenti lectione mihi renouauero. Sed quum harum ellipſεων pauciſſimas obſeruatas eſſe à Budæo videam, multas quamplurimis incognitas eſſe ſciam, & tamē cognitionem earum & iucundiſſimam & vtiliſſimam fore intelligam, non diu illarum tractationem differre, ſed in aliquem huius ipſius operis locum coniicere ſtatui. Cæterùm vbique ellipſin, (nam & de hoc admonēdum te duxi) non eclipſin, vſurpaui, quòd eos falli exiſtimem qui eclipſin hac in ſignificatione dicunt: quanuis & apud Fabium hanc ſcripturam extare ſciam. Quare autem iſta locum hîc non habeat, alibi docebo.

DE IIS QVAE ATTICI IN CONSTRVCTIONE VERborum & præpoſitionum peculiaria habent. Cap. III.

VEnio ad conſtructionem verborum & præpoſitionum quæ Atticis peculiaris eſt, aut (ſi mauis) ad ea quæ Attici in conſtructione verborum & præpoſitionum ſibi peculiaria habent: ſed ita vt ſpecimen huius differentiæ (præſertímque eius quæ eſt circa verba) aliquot exemplis propoſiturum me potius quàm ſingula recenſurum profitear. Ad verborum igitur conſtructionem quod attinet, exemplum mutationis illius affert Corinthus, ἀρέσκει σε pro ἀρέσκει σοι, apud Thucydidem. Sed ille nimium generaliter loquens, Atticos pro datiuo accuſatiuum amare dicit: deinde hoc vnum exemplum producit. Addere ſaltem debuerat, In quibuſdam verbis. Quanuis autem grammatici vno omnes ore Atticam eſſe hanc conſtructionem dicant, ſtatuitur tamen & differentia inter ἀρέσκω σε, & ἀρέσκω σοι à Budæo: dicente, ἀρέσκω σοι eſſe Placeo tibi: ἀρέσκω σε autem, ἀρεστὸς φαίνομαι, Probo me tibi. vt apud Syneſium, ἀλλ' ἐπεὶ τούτοις ὑμᾶς οὐκ ἀρέσκομεν, ἔξεστι βουλεύσασθαι τὸ λῷον τῇ τε πόλει καὶ τοῖς ἐκκλησιασταῖς, κἀμοί, id eſt, Quoniam vobis his non ſatisfacimus, Quoniam noſmet vobis nō approbamus. Sed debuit potius dicere Budæus (meo quidem iudicio) ἀρέσκω σε cum datiuo rei hanc ſignificationem habere. Siquidem locis quos ſubiungit in exemplum, nequaquam conuenire itidem illa poſſit: vt certè nec cōſtructio eadem eſt. Sequitur enim ex Platone de rep. lib. 8, ὅπου δέ γε ἡ ἐξουσία, δῆλον ὅτι ἰδίαν ἕκαστος ἂν κατασκευὴν τοῦ αὑτοῦ βίου κατασκευάζοιτο ἐν αὐτῇ ἥτις αὐτὸν ἀρέσκοι. Ex eodem, ὃς ἂν αὐτὸν ἀρέσκῃ τρόπος, τοῦτον ἐκλέξασθαι. Cui loco hunc quoque ſubiungit ex opere De legibus, ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σε ταῦτ' ἀρέσκει &c. Item, οὓς δ' ἂν μὴ ἀρέσκῃ τῶν διδασκάλων. His inquam locis talis interpretatio dari nō poteſt qualis tribuitur illi qui ex Syneſio allatus eſt: ideóq; illud quod de differētia ſcribit, reſtringendū eo quo dixi modo fuerat. Quæ quū ita ſint, firmum maneat illud potius, ἀρέσκω σε Atticum eſſe pro ἀρέσκω σοι. Quod autem ad illum Syneſii locū attinet, in quo perſonæ datiuus adiūctus eſt, videri poſſit voci actiuæ ἀρέσκομεν datus eſſe is vſus quem olim habebat paſſiua ἀρεσκόμεθα: quæ quum accuſatiuo & ipſa iungeretur, Atticos hanc cum accuſatiuo conſtructionem inde retinuiſſe credibile eſt: præſertim quum alia eodem modo mutatæ conſtructionis exempla non afferantur.

Apud Sophoclem quidem certè vult eius enarrator, ἐμὲ ἄραρε φρένας, tale eſſe quale illud ἀρέσκω σε: in iſto Electræ loco, pag. 87, meæ editionis, ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας. Verùm id controuerſum eſſe poſſit. nam de loco illo fortaſſe dicere quis malit idem quod de multis Homericis: è quorum numero eſt hic, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; & hic, ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. item, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Si enim hîc velimus σὲ per antiptoſin poſitum eſſe pro σοῦ, nihil obſtabit quominus illud ἐμὲ à Sophocle poſitum itidē dicamus pro ἐμοῦ. Sed in his Homeri locis, pariterq; in illo Sophoclis, præpoſitionē κατὰ ſubaudire malo: vt ſit ἵκετό σε φρένας pro κατὰ φρένας, itidémq; in cæteris locis. Neque tamen

Euſtathio aſſentior in eo quòd hanc præpoſitionem κατὰ ſic aſſumi extrinſecus ab Homero tradit, in hoc loco, ὅτ' αὖ μιν κύματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν. Aut enim valde fallor, aut fallitur Euſtathius quum id dicit: ac potius κατὰ verbo λάβῃσιν iungi debet, vt ſit κατὰ γυῖα λάβῃσιν pro καταλάβῃσι γυῖα. Quũ autem infinita propè ſint apud hunc poetam præpoſitionis ita ſeiunctæ à verbo exempla, in hoc verbo nominatim id fieri ab hoc poeta & alibi videmus: veluti quum ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα dicit pro τρόμος ὑπέλαβε γυῖα. Sed quamuis talis præpoſitionis κατὰ ſubauditio confirmari illo Homeri teſtimonio non poſſit, vt putauit Euſtathius, eam tamen libenter admitto, vti dixi: præſertim ſi vnica eligenda ſit quæ omnibus huiuſmodi locis accommodari poſſit. alioqui certè & præpoſitionem εἰς quadrare nonnullis manifeſtum eſt: vt illi quem primũ attuli, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Nihil enim obſtat quominus εἰς φρένας hîc dicamus, ſicut & κατὰ φρένας: imò verò etiam cõmodior illa quàm hæc eſſe videtur. Et de his quidẽ hactenus. Supereſt vt videamus an ille Sophoclis locus per omnia cum iſtis Homericis conueniat. In eo certè non cõuenit, quòd in vnoquoque eorum quos ex Homero attuli, aliorúmque iis ſimilium, ſi præpoſitionẽ extrinſecus aſſumas, nullam in verbi conſtructione mutationem habes: id eſt, verbo ſua conſtructio relinquitur: at in illo Sophoclis, ἐμὲ ἄραρε φρένας, poſtquam cum φρένας iunxeris κατὰ, aut aliã præpoſitionem, relinquitur inuſitata conſtructio verbi ἄραρε cum accuſatiuo. Idque eſt quod enarratori illi patrocinari poteſt, dicenti ἐμὲ ἄραρε eſſe Atticè pro ἐμοὶ ἄραρε, vt ἐμὲ ἀρέσκει pro ἐμοὶ ἀρέσκει. Sed falſò reprehendit eum Triclinius quaſi ἄραρε putarit ſignificare ἀρέσκει. aliud enim eſt ſenſum loci, aliud propriam alicuius verbi ſignificationem exponere. Reprehenſionem certè potius meretur ipſemet, quum præpoſitionem εἰς nõ ante φρένας ſed ante ἐμὲ ſubaudiendam eſſe tradit. nã ἄραρε φρένας εἰς ἐμὲ, quale erit? Sed hic Triclinius & in pleriſque aliis expoſitionibus φρένας οὐκ ἀραρυίας habere videtur: ideóque ab illo ſibi cauere lector meminerit. Vt autem dicendi de hoc loco finem faciam, etiamſi admittamus tale hîc eſſe ἄραρε ἐμὲ quale ἀρέσκει με, nõ tamen eodem iure quo hoc, illud quoque atticiſmis annumerare poterimus: quum non perinde receptum eſſe illius vſum conſtet, ac ne locum quidem in ſoluta oratione obtinere poſſit.

Vt porrò ἀρέσκει με pro ἀρέσκει μοι, ſic viciſſim ὠφελεῖ μοι pro ὠφελεῖ με legitur: ſed quàm Attica eſt illa verbi ἀρέσκω conſtructio, tam longè hãc verbi ὠφελῶ conſtructionem ab Atticæ linguæ conſuetudine remotam eſſe exiſtimo.

Attici à quibuſdam eſſe exiſtimantur & hi genitiui, θαυμάζω σου, ἄγαμαί σου, pro θαυμάζω σε, ἄγαμαί σε: verùm quod ad θαυμάζω attinet, iis refragatur quod quidam annotant, alium cũ his verbis eſſe genitiui quàm accuſatiui vſum. iungi enim genitiuo ἐπὶ κατηγορίας.

Contrà verò aliud conſtructionis verè Atticæ exemplum habemus in iis genitiuis qui ibi ponuntur vbi linguæ communis conſuetudo accuſatiuum poſcit: cuiuſmodi eſt quum dicitur πιεῖν οἴνου. Sed quũ de hoc genitiui vſu abundè antea diſſeruerim, in iis quæ in articulum L V I Corinthi annotaui, exemplíſque multis eum confirmauerim, te commonefactum eò remittendum cenſeo.

Inter Atticas conſtructiones numeratur ea quam habent cùm alia verba tum verò ἀφαιρῶ, ſeu potius ἀφαιροῦμαι, & ἀποστερῶ: cum duobus accuſatiuis nimirum, vno perſonæ, altero rei. Dicere enim Atticos, ἀφαιροῦμαί σε τοῦτο, ἀποστερῶ σε τοῦτο: at linguam communẽ, ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο, & ἀποστερῶ σε τούτου. Sed tamen apud Atticos quoque ſcriptores inuenitur & iſta conſtructio ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο. Atque adeò & ἀφαιροῦμαί σοι τοῦτο apud Iſocratem extat: vt meus Theſaurus te docebit. Iidem verò non ſolùm ἀποστερῶ σε τοῦτο, ſed etiam ἀποστερῶ σε τούτου, ab iis etiam ſcriptoribus dici qui Atticè loqui cenſentur, illinc diſces.

Atticiſmum cenſet eſſe idem Corinthus & in conſtructione huius loci, Ariſtoph. in Acharn. Ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ σοι δοκεῖ, τόν τε Λακεδαιμόνιον αὐτόν. dictum enim eſſe Atticè εἰπὲ τόνδε pro περὶ τοῦδε.

Eſt Attica conſtructio (ſententia quorũdam) & ea quam habent verba ποιῶ & λέγω: quũ dicitur ποιῶ σε κακὰ vel κακῶς, & λέγω σε κακὰ vel κακῶς: ſed aut Atticorum non eſt, aut certè ſic eſt Atticorum vt linguæ communi cum Attica communis ſit eius vſus.

AD Atticam præpoſitionum conſtructionem nunc venio: id eſt, ad ea quæ Attici in præpoſitionum quarundam conſtructione ſibi peculiaria habent. quum autem in præpoſitionis ἐπὶ potiſſimùm conſtructione à ſermonis aliorum conſuetudine recedant Attici, ab ea auſpicabor.

Ἐπὶ igitur pro accuſatiuo genitiuum paſſim apud Atticos habet, in ſignificatione motus ad locũ: veluti quum ἐπ' οἴκου pro ἐπ' οἶκον dicũt. Thucydides, lib.2, ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου, καὶ διελύθησαν κατ' ἔθνη. Sic lib.1, cum eodem verbo eadem conſtructione vſus eſt, necnon alibi. Eodémque modo cum ἀπῆλθον iũxit ἐπ' οἴκου, in illo ipſo libro. Tale eſt lib.8, νῆες ἐπ' οἴκου ἀνακομιζόμεναι. Sic dicitur ἀπιέναι ἐπ' οἴκου, item διαλύεσθαι ἐπ' οἴκου, ἀποπλέειν ἐπ' οἴ-

κου, ἀποπέμπειν ἐπ' οἴκου, necnon cum aliis ſignificationem huc pertinentē habentibus accuſatiuis: obtinuítque hanc conſtructionem genitiuus hic potiſſimúm. Neque verò minus cum nominibus quæ locorū propria ſunt, vſurpatur hæc conſtructio. Legimus enim apud eūdem hiſtoricum, ἐχώρουν ἐπὶ τῆς Νεμέας, pag. 184. & paulo antè, τὴν ἐπὶ Νεμέας ὁδὸν καταβαίνειν: ſubaudiendo ἄγουσαν vel φέρουσαν, iuxta ea quæ antè dicta in capite de ellipſi fuerūt. Sic pag. 20, ἀφικνοῦνται ἐπὶ Θρᾴκης. Eadémque pagina habes, τοὺς μὲν Μακεδόνας ἱππέας καὶ τῶν ξυμμάχων ὀλίγους ἐπὶ Ὀλύνθου ἀποπέμπουσιν. Ibidem, ἠπόρησε μὲν ὁποτέρωσε διακινδυνεύσῃ χωρήσας, ἢ ἐπὶ τῆς Ὀλύνθου, ἢ ἐς τὴν Ποτίδαιαν. Denique apud eundē legimus, pag. 273, ἔπλει ἐπὶ τῆς Μιλήτου: & pag. 268, φυγὴν ἐποιεῖτο ἐπὶ τῆς Σάμου. Extant porrò & apud cæteros ſcriptores Atticos, præſertímque hiſtoricos, eiuſdem conſtructionis exempla: nominatímque apud Xenophontem. Is enim non ſolùm illud ἐπ' οἴκου dicit cum ἰέναι, vel οἴχεσθαι, aut ἀποχωρεῖν ſiue ἀναχωρεῖν, aut ἀνακομίζεσθαι, aliiſve huiuſmodi verbis, pro ἐπ' οἶκον: ſed & cum locorum nominibus hanc itidem conſtructionem præpoſitioni ἐπὶ tribuit. Legimus enim apud illum, Pæd. 6, ὅτι ὁ Ἀσσύριος οἴχοιτο ἐπὶ Λυδίας. Ibidem, βουλόμενος δέ ἵνα κατάσκοπον πέμψαι ἐπὶ Λυδίας. Sic Hellen. lib. 6, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου φυγοῦσαι ναῦς. Tale eſt apud Demoſthenem παρελθὼν ἐπὶ Θρᾴκης. Quū porrò hæc ita ſint, non immeritò quis miretur cur apud Homerum in ἐπὶ habēte genitiuum pro accuſatiuo, non itidē Attica conſtructio ſed antiptoſis tātùm eſſe dicatur, vt Il. γ, in principio, Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων. hîc enim Euſtathius, ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων per antiptoſin dictū eſſe tradit (vtēs aduerbio ἀντιπτωτικῶς) pro ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάς. Quinetiā addit, hiſtoricos potiſſimū hac ſermonis forma vti: dicētes (exēpli gratia) ἤλασεν ἐπὶ τῆς δεῖνα πόλεως, vel ἀπῆλθεν, aut aliquid tale. Vbi magis etiam mirū videtur eū nullā Atticæ cōſuetudinis mentionē facere. Niſi fortè ideo de hac tacuiſſe putandus ſit quòd Attici non itidem cū quolibet nomine appellatiuo ea conſtructione vtantur. Legimus autē apud illum poetā ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, dictū itidē pro ἐπ' ἤπειρον ἔρυσσαν. Eandémque cum eodem genitiuo & verbo conſtructionem vſurpauit Heſiodus, in Ergois, Νῆα τ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι. Sed quicquid hac de re ſtatuendum ſit, ſciendum eſt Herodotū quoque præpoſitioni ἐπὶ alicubi genitiuū pro accuſatiuo tribuere, ſed genitiuū qui ſit loci alicuius nomen, ſicut in iis quæ ex Thucydide & Xenophonte attuli. Hoc tamen fateor, multò frequentius accuſatiuo quàm genitiuo vti Herodotum: quum illis contrà cæteriſque ſcriptoribus Atticis, conſtructio hæc frequētior quàm illa ſit. Siquis tamen & illius exempla deſideret, inueniet apud ipſum quoque Thucydidem cùm alia, tum hæc: ἐχώρουν ἐπὶ τὴν Ποτίδαιαν, pag. 20, quum ſuprà attulerim ex ipſomet ἐχώρουν ἐπὶ τῆς Νεμέας. Sed & cum huius ipſius nominis accuſatiuo vtitur hac præpoſitione, pagina vna interiecta. Nā illa, ἐχώρουν ἐπὶ τῆς Νεμέας, pag. 184, leguntur: at pag. 186, ἐβουλεύοντο οἱ ξύμμαχοι ἐφ' ὅ, τι χρὴ πρῶτον ἰέναι τῶν λοιπῶν. καὶ Ἠλεῖοι μὲν ἐπὶ Λέπρεον ἐκέλευον, Μαντινῆς δὲ ἐπὶ Τεγέαν. Sic verò quum habeamus pag. 273, ἔπλει ἐπὶ τῆς Μιλήτου, legimus pag. 32, ἐπὶ Θάσον πλεύσαντες. Quinetiàm vno eodémque loco & ἐπὶ cum genitiuo & εἰς cum accuſatiuo poſuit, in vna eadémque re. Is ex iis eſt quos attuli ſuprà è pagina 20, ἠπόρησε μὲν ὁποτέρωσε διακινδυνεύσῃ χωρήσας, ἢ ἐπὶ τῆς Ὀλύνθου, ἢ ἐς τὴν Ποτίδαιαν. Verùm quemadmodū cum huiuſmodi nominibus non ſolùm genitiuum dāt præpoſitioni ἐπὶ, ſed interdum etiam accuſatiuum, an itidē ἐπ' οἶκον dicant nonnunquā, non ſolùm ἐπ' οἴκου, meritò quæri poſſit. Ego, quàm frequens eſt hoc apud ſcriptores Atticos, tam infrequens eſſe illud, fortaſſe autem ne inueniri quidem vſquam in exemplaribus fide dignis, reſpondeo. Cæterùm ἐπὶ cum accuſatiuo pro κατὰ, videri itidem Atticum poſſit, quòd multus ſit huius conſtructionis apud Thucydidem vſus: dicentem ἐφ' ἡμᾶς ὥρμηνται, pro καθ' ἡμῶν, pag. 12, item, ἐστράτευσαν ἐπὶ τὸ Ἄργος, pag. 70, pro κατὰ τοῦ Ἄργους. item, ἐβοήθησαν ἐπ' αὐτούς, pag. 40: item, ἐπὶ μίαν πόλιν ταύτην ξυνῆλθε, pag. 252. Nec ſolùm cum huiuſmodi verbis, quæ ſignificationem motus ad locum incluſam habent, ſed cum aliis quoque. Sic pag. 257, οἱ ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων τοῖς ἀκοντίοις καὶ τοξεύμασι καὶ λίθοις ἀφθόνως ἐπ' αὐτὴν ἐχρῶντο. Quinetiam τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς pro τῆς κατ' αὐτοῦ ὀργῆς apud eundem legimus pag. 68. Nec verò & ex aliis ſcriptoribus Atticis huius conſtructionis exempla deſunt: vt apud Demoſthenem, ἐφ' ὑμᾶς παρασκευάζεται: apud Iſocratem, ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἀσκεῖν. Euſtathius autem ἐπὶ pro κατὰ poni tradens, affert ex Euripide, ἥκεις ἐφ' ἡμᾶς: ex AEſchylo, ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας; quæ verba, ſunt vnius tragœdiarum illius titulus: ſed in eo alia etiam lectio habetur, nimirum Θήβαις.

Εἰς genitiuo interdū Attico more iūgitur, ſi Euſtathio credimus: veluti quū dicitur εἰς ᾅδου. Eadémq; ratione & præpoſitionē ἐν genitiuo iūgi dicendū eſſet: quoniā nō minus ἐν ᾅδου quàm εἰς ᾅδου in vſu eſt. Ad me certè quod attinet, neutrum genitiuo iungi dico: ſed ἐν ſuū genitiuum, itidémque εἰς ſuum accuſatiuū habere, qui per ellipſin omiſſus, extrinſecus aſſumitur. de qua ellipſi quū abundè in præcedentibus diſſeruerim, eò te remitto. Hoc tan-

tùm addo, non debuiſſe Euſtathium dicere εἰς Atticè iungi genitiuo, in εἰς ἅδου, quum ipſe quoque alibi ellipſin accuſatiui δόμον ſiue τόπον, eámque Atticam agnoſcat. Porrò ἐπὶ cum accuſatiuo pro κατὰ quidam Atticæ linguæ adſcribendũ cenſuerunt, videndum an nõ & εἰς aut potius ἐς eodem iure adſcribi illi poſſit, vbi eandem cum eodem caſu ſignificationem habet. vt apud Thucydidem, ἐς τὴν Ἀττικὴν pro κατὰ τῆς Ἀττικῆς dicentem: & ἐς τὴν χώραν pro κατὰ τῆς χώρας: item ἐς πάντας pro κατὰ πάντων. Ideo autem addidi, Aut potius ἐς, quòd magis Atticum hoc ἐς quàm illud εἰς exiſtimetur: atque adeò cùm aliorum tum verò Thucydidis autoritate id confirmari poſſit. Hoc autem & Corinthus obſeruatione dignum cenſuit, quanuis leuis ſit momenti: alias interim quæ magni momenti ſunt obſeruationes aut obliuione aut ignorantia prætermittens. Sed quum hîc in Corinthi mentionem inciderim, ſilentio prætereundus non eſt eius articulus XIIII, vtpote in quo præpoſitionum ἐν & εἰς cum genitiuo conſtructionem Atticis itidem adſcribat: & tamen ellipſin accuſatiui & ipſe agnoſcat. quæ quomodo ſtare poſſunt? Ne hoc quidem mihi eſt omittẽdum, vt ἐπὶ pro accuſatiuo habet genitiuum, perinde acſi nõ ſignificaretur motus ad locum, ita ἐν datiuum pro accuſatiuo interdũ habere. Thucydides lib. 7, pag. 263, in fine, ἀλλά τέσσαι εἰκὸς ἐν τῷ τοιούτῳ χωρίῳ ἐμπεπτωκότας κακοπαθῆσαι. Æſchines in Cteſiphontem, ἀναπηδήσας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. vt enim hîc ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ pro εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ita illic, ἐν τῷ τοιούτῳ χωρίῳ pro εἰς τὸ τοιοῦτον χωρίον dictum eſt. Quinetiam ἔλθοι ἐν τῇ Ἑλλάδι (quod magis etiam inſolens videri poteſt) pro ἐς τὴν Ἑλλάδα, habet alicubi Xenophõ: vbi alioqui exemplarium ſuſpecta fides eſſet. Iam verò & apud Homerum οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον, pro εἰς ἀμφιφορεῖς, (vt etiam ipſe enarrator annotat) legimus, Odyſſ. β. Vt autem ἐν hîc pro εἰς, ita εἰς pro ἐν poni alicubi ſciendum eſt: cuius vſus exempla Theſaurus meus tibi ſuppeditabit.

Διὰ autem accuſatiuum pro genitiuo habere more Attico, in Theſauro meo docui.

Ὑπὸ quoque ex iis præpoſitionibus eſt quæ ex Atticæ linguæ cõſuetudine pro ſuo caſu alium accipiunt: ſi modò verum eſt quod in aliquot Homeri locos Euſtathius annotat. vbi enim Homerus huic præpoſitioni ὑπὸ datiuum pro genitiuo tribuit, id Atticè fieri tradit: vt in hunc verſum Iliad. ε, ὣς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων· οὐδ' ἄρα μιν μίμνον πολέες περ ἐόντες, annotat, ὑπὸ Τυδείδῃ κλονέοντο, eſſe vſitatam Homero cõſtructionem Atticam: ſed addit, ἀντιπτωτικῶς, pro ὑπὸ Τυδείδου. Sic verò in hũc eiuſdem libri locum, Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἄρηϊ καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ Οὔτε ποτε προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν, Οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, annotat, Atticum eſſe ὑπ' Ἄρηϊ καὶ Ἕκτορι, per antiptoſin, pro ὑπ' Ἄρεος & Ἕκτορος. Eodémque modo fuiſſe dictum paulo ante, ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα, item ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντα. Sic autem lib. ζ, χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλούσῃ τε περθομένῃ τε, dictum eſſe ait pro ὑπὸ τῶν ἡμετέρων χειρῶν, idque λόγῳ ἀντιπτώσεως.

Extant & alii Homeri loci qui hunc præpoſitionis vſum teſtantur. Quanuis autem Atticum eſſe hunc ſcribat, ſimul tamẽ antiptoſin eſſe volens, (perinde ac ſi Atticam antiptoſin eſſe diceret) ex Atticis ſcriptoribus exempla eius deſidero. At verò reliquæ duæ huius præpoſitionis conſtructiones, quibus vel genitiuum vel datiuum pro datiuo vel accuſatiuo habet, illorum ſcriptorum exemplis facilè confirmari poſſunt. Sicut enim ὑπὸ πτέρυγος βάλε dicit Homerus pro ὑπὸ τὴν πτέρυγα, & ὑπ' αἰθερεῶνος ἑλεῖν pro ὑπ' αἰθερεῶνα, & ὑπαὶ νεφέων pro ὑπὸ τὰ νέφη, (nam ὑπαὶ non aliud eſt quàm ὑπὸ) ſic ὑπὸ μάλης & ὑπὸ κόλπου Atticè dici cõſtat. Eſtque obſeruatione dignum, quemadmodum præpoſitio ἐπὶ cum genitiuo οἴκου potius quàm cum alio conſtructionem ſuam apud Atticos mutat, ita ὑπὸ cum iſtis genitiuis potius quàm cum aliis ſuam apud eoſdem mutare. Sed quãuis hos genitiuos pro accuſatiuis vſurpari dixerim, non ignoro tamen & per datiuos poſſe exponi. ſicut apud Homerum legitur κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ. Verùm & hic locus ob alteram lectionem κόπρου, controuerſus eſſe poteſt: at ὑπὸ κόλπῳ legitur quidem ſine controuerſia apud eundem, ſed hæc quoque conſtructio Attica cenſetur. Sicut enim ὑπὸ διδασκάλῳ εἶναι (obſerua autem agi iam de tertia illa huius præpoſitionis conſtructione) & ὑπὸ στρατηγῷ τάττεσθαι Atticè dicitur, ſic ὑπὸ κόλπῳ Atticum eſſe tradit Euſtathius. Idem in hunc locum Iliad. δ, Αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι Ναιετάουσι πόληες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, annotat pro ὑπὸ ἡλίῳ vt plurimum dici ὑφ' ἥλιον ab Homeri poſteris: itidémq; ὑπ' οὐρανὸν pro ὑπ' οὐρανῷ. Additq;, Atticã eſſe hãc phraſin Homericam: ſicut quum dicitur ὑπὸ διδασκάλῳ εἶναι, & ὑφ' ἡγεμόνι τάττεσθαι, & ὑπὸ σκότῳ πράττεσθαι. Idem denique in hunc verſum, Iliad. ε, — ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι, annotat hoc, ὑπ' Ἀγχίσῃ ἔτικε, eſſe nouũ, conſtruendo ὑπὸ cum datiuo: & dictum eſſe vt ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἅρμα οἴσουσιν (quæ ſunt Homeri verba eodẽ libro) Attica figura, vt alii dicunt ὑπὸ διδασκάλῳ τάττεσθαι. Hæc autem quum ita ſint, ὑπὸ, vbi datiuum pro genitiuo habet, poeticum potius eius vſum eſſe: at vbi datiuum non pro genitiuo ſed pro accuſatiuo habet, carmini cum ſoluta oratione communem eſſe dicemus.

DE IIS QVAE ATTICI IN STRVCTVRA ORATIONIS ſibi peculiaria habent.

CAP. IIII.

NON ſolùm conſtructionē aliam quàm cæteri nõnullis vocabulis tribuunt Attici,ſed aliter quoque circa orationis ſtructurā nõnulla innouāt. Cuius rei illa primùm exempla quæ à Corintho afferūtur excerpta recenſebo: non totos tamen articulos, ſed quorundam initium duntaxat,breuitatis gratia,proferens.

Atticorum eſt(inquit artic.I X)nominatiuum pro genitiuo accipere:vt εἰρημένον δ' αὐτοῖς ἅπαντα ἄν,pro εἰρημένου δέ.Et apud Thucyd.κυρωθὲν δὲ pro κυρωθέντος δέ.In quem articulum vide quæ annotaui pag.22,& 23.

Atticorū eſt(inquit idē artic.X V)non reſpondere antecedentibus: vt Thucyd.hiſt.lib.3, καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μή,&c.Eadē illa pag.23, habes quæ & in hunc articulū annotaui.

Eſt hoc quoque nouum generaliter & Atticum(inquit artic.X V I I) vt apud Demoſthenem, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε ἐσκευασμένοι.Et Homerus,ὡς φάσαν ἡ πληθύς. De quibus quod annotaui,habes pag.24.

Hi etiam & accuſatiuo & recto vtūtur,(vt tradit articulo X X X I I I I)pro obliqua conſtructione.vt lib.8 Thucydidis,ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες οἱ τοῦ δήμου ὑπόπτως προσῄεσαν, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γιγνομένων.pro ὡς μετέχοντός τινος.De quo articulo pag.27 diſſerui.

Et pro participiis Attici verbis vtuntur,(vt ſcribit artic. X X X V) & pro verbis viciſſim participiis.vt Thucyd.ὁ δὲ χρηματίσαι τὸ ἀφεὶς,pro ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος. Sed quàm parum fidei articulo iſti,ac præſertim exemplo quod ad eius confirmationem affert, tribuere oporteat,declaraui pag. 28.

In fœminino genere aliquid dicere conſueuere,(annotat idem artic.X L I) inde inferre neutrum : non ad vocem ſed ad ſignificatum reſpicientes. vt Homerus,‥νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κυανέη· τὸ μὲν οὔποτε λήγει.nā τὸ intulit vt ad νέφος relatū. Et Thucyd.ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις,λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον &c. De hoc autē artic.diſſerui pag.30.

Et pro recto accuſatiuum aſſumere,(addit articulo L X I I I)vt Ariſtoph.in Auibus, ὡς δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτοὺς οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν. pro δεινόν γε εἰ μὴ νοστήσει πάλιν ὁ κῆρυξ ὁ παρὰ βροτοὺς οἰχόμενος. De qua etiam obſeruatione diſſerui, multáque ad eam pertinentia attuli pag.50,& deinceps.

Atticum etiam pro obliquis vti nominatiuis(inquit artic.L X X V I I I) vt Ariſtoph.in Ranis,Εἶτ' ἐπερομένους Κλεόκριτον Κινησίᾳ, Αἴρειν αὔρας πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.pro τινὸς ἐπερομένου. Annotaui denique & in hunc articulum aliquid,pag.57.

Hæc ſunt quæ apud Corinthum ſparſa, tanquam eòdem (videlicet ad orationis ſtructuram) pertinentia,colligenda cenſui:vt quæ illis adderem,facilius diſcernere poſſes. Non eſſe autē vſquequaque vera pleraque eorum quæ iſtis articulis addūtur, quædam verò & planè falſa,(cuiuſmodi eſt quod articulo I X traditur, Atticorū eſſe & nominatiuū pro genitiuo accipere: quũ eos non nominatiuum ſed accuſatiuū ſubſtituere in genitiui locū cõſtet:atque adeò in iis ipſis quos affert locis εἰρημένον & κυρωθὲν,nõ pro nominatiuis ſed pro accuſatiuis accipere neceſſe ſit) ex iis quæ in ſingulos annotaui,cognoſces. Antequā verò ad mea veniā, ex Budæo quoque aliqua huc pertinentia proferā quæ huc pertinēt: ideſt,quæ alias,ſed eòdē pertinētes,obſeruationes complectūtur.Ea tamē lege id faciā, vt ſiqua in iis ſint vbi ab illo diſſentiam,minimè diſſimulem: aut ſiqua illis addi poſſe videātur,ea tibi non inuideā.

Eſt etiam(inquit)illa locutio Atticorum compēdioſa, quum obliquis caſibus antecedentibus,oratio recto caſu clauditur.vt apud Greg.εἰς τὰ γενέθλια,Τέλος ἰσχυροτέρου δεῖ δὴ φαρμάκου ἐπὶ δεινοτέροις τοῖς ἀρρωστήμασιν,ἀλληλοφονίαις,μοιχείαις,ἐπιορκίαις, ἀνδρομανίαις· τὸ πάντων ἔσχατον τῶν κακῶν καὶ πρῶτον, εἰδωλολατρείαις,&,quod omnium malorum primum & extremum eſt,idololatria.pro καὶ ὅ,τι ἐστὶ τὸ ἔσχατον. Adiungit ex eodem & hoc exemplū, Ἰωάννης βαπτίζει,προσέρχεται Ἰησοῦς,ἁγιάσων τυχὸν μὲν καὶ τὸν βαπτιστήν· τὸ δὲ πρόδηλον, πάντα τὸν παλαιὸν Ἀδὰμ ἵν' ἐνθάψῃ τῷ ὕδατι, Ioannes baptizat,accedit Ieſus, fortaſſe vt etiam ipſum Ioannem ſanctiorem reddat:certè quidem,id quod conſpicuum eſt,omnem vetuſtum Adam vt aqua obruat.Alia autem exempla apud eum tibi videnda relinquo.

Idem alibi implicitè conſtructæ orationis exēpla affert,talē ſtructurā pro Attica habens. ſcribit enim,Demoſthenes etiā orationē implicitè cõſtruere ſolet,ad venuſtatē ſermoni cõciliandā.vt orat.πρὸς Λεπτίνην legim⁹, καίτοι εἰ τὴν ἱερῶν ἀτέλειαν ἔχειν τουτὶ καὶ λῃτουργιῶν, τί οὔτι μαθὼν προσέγραψε;Hic implicitū eſt μαθὼν cū duabus dictionibus quæ natura cohærēt:hoc modo, τί μαθὼν τοῦτο προσέγραψε;Adiungit & iſtud ex eodē exemplū,ἄν τις ἀμύνων τι πάθῃ τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δώσειν δωρεὰς ἅσπερ Ἁρμοδίῳ καὶ Ἀριστογείτονι,ſiquis tuēdi popularis ſtatus cauſa mortē obierit. Et ex orat.in Midiā,ἐν γὰρ μηδέν ἐστιν ἐφ' ᾧ τῶν πεπραγμένων οὐ δίκαιος

ὧν ἀπολωλέναι φανήσεται, Nullum eſt enim eorũ quæ ab eo perpetrata ſunt, ob quod vnum non dignus eſſe ipſe morte videatur. Et rurſus, τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖς ὅ, τι σὺ βούλει σκοπεῖν, οὐκ αὐτὸς σκοπεῖς ὅ, τι μὴ λυπήσεις τοῖς ἄλλοις ποιῶν, pro ὅ, τι ποιῶν μὴ λυπήσεις τοῖς ἄλλοις, Non etiam animaduertis ipſe quid te vitare oporteat ne aliis moleſtus ſis. Ad verbum, Quidnam faciens, moleſtus aliis non eris. Et iterum, οὐκ ἔσθ' ἐφ' ὅτῳ τῶν πεπραγμένων μόνος ἐγὼ ἠδίκημαι. id eſt, οὐκ ἔστι τῶν πεπραγμένων οὐδὲν ἐφ' ὅτῳ &c. Rurſum ex oratione quæ πρὸς Λεπτίνην inſcribitur, exemplũ hoc habemus, εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς τοῦ τοιούτου παῖδας εἰ, μηδεμίαν ποιησάμενοι τούτων μηδενὸς μνείαν, ἀφαιρούμενοι φανούμεθα τὴν δωρεάν, μηδὲν ἔχοντες ἐγκαλέσαι; Recta enim ſtructura erat, οὐκ αἰσχυνόμεθα εἰ τοὺς παῖδας τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς ἀφαιρούμενοι φανούμεθα τὴν δωρεάν. Ariſtoteles Polit. lib. 3, de tyrannide loquens, διόπερ ἀκούσιός ἐστιν. οὐδεὶς γὰρ ἑκὼν ὑπομένει τῶν ἐλευθέρων τὴν τοιαύτην ἀρχήν. At verò loci quos his ſubiungit, aliò pertinent, quanuis ipſe non admoneat. Sed quum aliò pertinere dico, intelligo eſſe & ipſos mutatæ quidem ſtructuræ orationis, ſed aliter mutatæ exempla. In eo autẽ verſatur mutatio quòd negatiua particula, quæ vni verbo adhæret, alteri adhærere deberet. Ariſtoteles lib. 5, de tyrannis loquens, διὸ καὶ τοῖς ἐπιεικέσι πολεμοῦσιν ὡς βλαβεροῖς πρὸς τὴν ἀρχήν, οὐ μόνον διὰ τὸ μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι δεσποτικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πιστοὺς καὶ ἑαυτοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις εἶναι, id ideò quòd indignum cenſeant ſe dominico imperio parere. hoc eſt, διὰ τὸ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι μὴ δεσποτικῶς. Illi exemplo ſubiungit iſtud ex Pauſ. Corinthiacis, καὶ ἀνάγκης καὶ βίας ἐστὶν ἱερόν· εἰσιέναι δὲ ἐς αὐτὸ οὐ νομίζουσι, id eſt, νομίζουσιν οὐκ εἰσιέναι: quò ingredi nõ licet inſtituto patrio. Eiuſdem locum affert ex Meſſeniacis, vbi οὐκ ἠξίου exponit Indignabatur. Addítque ſimile eſſe quum dicunt, οὐδὲν δέομαι pro Nolo: vt Iſocr. in Areopag. Quibus verbis ſubiungit Demoſthenis locum qui non ad hoc loquendi genus pertinet, ſed cum illo Pauſaniæ loco conuenit, vbi εἰσιέναι οὐ νομίζουσι, pro νομίζουσιν οὐκ εἰσιέναι dici vult. Locus ille ex oratione κατὰ Διονυσοδώρου petitus eſt, in quo ſcribit, οὐκ οἴει δεῖν οὐδὲ τοὺς τόκους τοὺς γιγνομένους ἀποδοῦναι. eodẽ enim hîc modo, οὐκ οἴει δεῖν ἀποδοῦναι dictũ eſſe ait pro οἴει δεῖν οὐκ ἀποδοῦναι, id eſt Ne vſuras quidem ciuiles cenſes te reddere oportere. At locus quem his omnibus ſubiungit ex Ariſtotele, non itidem negatiuæ particulæ ſed articuli traiectionem habet, quanuis eum vt ſimilem adiungat: id eſt, tanquam ſtructuræ ſimiliter mutatæ exemplum. Is eſt ex lib. φυσικῆς ἀκροάσεως 4, ὥστε τὸ λέγειν εἶναι τὰ γινόμενα τῶν πραγμάτων κύκλον, τὸ λέγειν ἐστὶ τοῦ χρόνου εἶναί τινα κύκλον. pro λέγειν ἐστὶ τὸ &c.

Antequam autem ab his ad alia exempla quæ ab eo afferũtur, progrediar, quædam ſunt de quibus lectorem admonere, meam de locis iam allatis ſententiã exponendo, operæpretium eſſe exiſtimo. Dico igitur primùm eôdem ab illo referri quæ ad diuerſa pertinent: id eſt, quæ non eiuſdem rei exempla ſint, ab eo tamen afferri tanquam omnino ſimilia ſint. Nam ſi demus orationẽ implicitè ſtructã eſſe vbi Demoſthenes dicit, τί τοῦτο μαθὼν προσέγραψε, pro τί μαθὼν τοῦτο προσέγραψε: itidémque implicitam eſſe orationem in aliquot locis qui ſequuntur: at non implicitã ſimiliter eſſe cõcedemus, vbi μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι pro ἀξιοῦν μὴ ἄρχεσθαι, itidémque εἰσιέναι οὐ νομίζουσιν pro νομίζουσιν οὐκ εἰσιέναι ponitur. Nam hi loci traiectionis particulæ exemplum duntaxat habent. Deinde controuerſa eſſe poteſt, meo quidem iudicio, eius expoſitio in qua negationem à ſua ſede in aliã transfert: quòd nimirũ minimè neceſſe id eſſe videatur. Budæum itaque arbitror, quũ hæc ſcripſit, reſpexiſſe ad illud genus loquendi, οὔ φημι, & οὐ φάσκω pro Nego: quod Atticũ eſſe vno omnes ore teſtantur. Verùm in hoc loquẽdi genere alia quàm in illis ratio eſt: ſiquidẽ locos in quibus οὔ φημι dicitur, exigere videmus vt pro Nego accipiatur: quod fieri non poteſt niſi negantem particulam ſua ſede moueamus. Relinquendo enim illi ſuam ſedẽ, perinde fuerit ac ſi ita loqueremur, Non dico me hoc feciſſe, pro Dico me hoc non feciſſe. Sed pro Dico non, elegantius eſt & magis etiam Ciceronianum, Nego. Quod porrò de illis locis dixi, μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι, & εἰσιέναι οὐ νομίζουσιν, idem fortaſſis & de μὴ προσποιεῖσθαι dici poterit. Scribit enim ille (poſtquam οὔ φημι & μὴ φάσκω pro Nego poni docuit: itidémque μὴ λέγειν pro Negare) ſimilẽ eſſe vſum negationis in hoc loquẽdi genere, μὴ προσποιοῦμαι: ſonare enim Simulo non, quod ſit pro Diſſimulo: vt apud AEſch. in Cteſiph. ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν, μηδὲ ὑμεῖς ἐκείνου ἐθέλετε ἀκούειν, Quòd ſi verba hęc veſtra Demoſthenes audire ſe diſſimulet. Thucyd. δεῖ δὲ καὶ εἰ ἠδίκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι, Oportet autẽ, etſi iniuria nos affecerunt, diſſimulare. Ego verò quanuis hanc interpretationem probem, vt Latini ſermonis conſuetudini accommodatã, tamen quum ad noſtri conſuetudinẽ reſpicio, non video cur particulã μὴ ab eo cui adhæret, verbo ſeiungere debeamus. Nos enim pro Diſſimulare dicimus *Ne faire ſemblãt*, vel potius *Ne faire pas ſemblant*: quod Græcis omnino reſpõdet. Siquidem vt *Faire ſemblant* eſt προσποιεῖσθαι: ſic *Ne faire pas ſemblant* eſt μὴ προσποιεῖσθαι. Itaque verba illa AEſchinis, ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν, ita verteremus, *Que s'il ne fait pas ſemblant de vous ouir*. Sic in

illo Thucydidis loco, δεῖ μὴ προσποιεῖσθαι, *Il n'en faut point faire ſemblant.* Subauditur autem infinitiuus in illo Thucydidis loco, qui ex proximè præcedente ἠδίκησαν accipi poteſt. Denique fatentur nihil eſſe neceſſe particulam negatiuam ſua ſede hîc mouere, aut in Gallico ſermone non aliter quàm in Græco mouendam eſſe fateamur. Subiungit οὐκ ἀξιῶ, pro Indignū cenſeo: ex Thucydide, ὑμᾶς, ὦ στρατιῶται, συνεκάλεσα, οὐκ ἀξιῶν τὰ μὴ δεινὰ ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχειν. Cui loco ſimilis eſt, licet longiuſculo interuallo ſeparatus, quem ex Ariſtot. Polit. lib. 5, affert, (quem & antea cum aliis habuiſti) διὸ καὶ τοῖς ἐπιεικέσι πολεμοῦσιν, ὡς βλαβεροῖς πρὸς τὴν ἀρχήν, οὐ μόνον διὰ τὸ μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι δεσποτικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πιστοὺς καὶ ἑαυτοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις εἶναι. In hoc certè loco aliiſque huiuſmodi etiamſi μὴ ἀξιοῦν non negem vertendum eſſe Indignum cenſere, non video cur negatiuam particulam à verbo cui iuncta eſt, ſeparare oporteat, eodem modo quo in οὔ φημι. Præſertimque in illo Thucydidis loco, ſi ei aliam ſedē tribuens, dicas, ἀξιῶν οὐκ ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχειν τὰ μὴ δεινά, minus vehementiæ, mearum quidem aurium iudicio, habebit oratio. Dixerim itaque potius μὴ ἀξιοῦν iis loquendi generibus annumerandum eſſe de quibus diſſerui in iis quæ in XL articulum Corinthi annotaui: præſertímque iis quæ negationem cum verbo habent: vt οὐ γήθησεν, Non lætatus eſt, pro Mœrore affectus eſt: & viciſſim οὐκ ἐχολώσατο, Non ſuccenſuit, pro Lætatus eſt, Gauiſus eſt. Sed minor etiam illic mutatio eſt: perinde videlicet ac ſi οὐκ ἄξιον pro ἀνάξιον diceretur.

Verùm vt ad ſtructuram orationis Attico more implicitam reuertamur, cum exemplis quibus primus datus fuit locus, conueniunt iſta: ex Demoſthene, ἐμὲ μηδὲν ἔχεις ἐφ' ὅτῳ τοῦτο ποιήσεις. ex eodem in oratione quæ πρὸς Λεπτίνην inſcripta eſt, ταῦτα τοίνυν αὐτοί τε ποιεῖτε ἵνα εὐορκῆτε, καὶ τοῖς προγόνοις ὀργίζεσθε ἐὰν μή τις φῆ ποιεῖν. Significare enim voluit, καὶ ὀργίζεσθε ἐὰν μή τις φῆ τοῖς προγόνοις ποιεῖν. Ad quem locum proximè accedit (quod ad ſtructuræ καινοπρέπειαν attinet) iſte eiuſdem oratoris, εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα, τοὺς τοῦ τοιούτου παῖδας εἰ, μηδεμίαν ποιησάμενοι τούτων μηδενὸς μνείαν, ἀφαιρούμενοι φανούμεθα τὴν δωρεάν. Sententia enim huius loci eſt (vt dictum fuit) οὐκ αἰσχυνόμεθα εἰ τοὺς παῖδας τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς ἀφῃρημένοι φανούμεθα τὴν δωρεάν.

Alia autem exempla ſtructuræ perplexè compoſitæ quæ affert, & illis qui Græcè ſcribere in animum induxerint, ediſcēda exiſtimat, ſunt iſta. Ex Platone, ἃ δ' ἂν προστάττωσιν οἱ ἄρχοντες, δίκαιον εἶναι τοῖς ἀρχομένοις ποιεῖν, τοῦτ' οὐχ ὡμολόγηται. Ex Demoſthene, ταῦτα μέν ἐστιν ἃ τοῦ τοῦ νόμου διώκομεν ὡς οὐκ ἐπιτήδεια. Ex eodem, ἐρωτήσαντες τοῦ τοῦ τὴν ὁποτέρου τύχην ἂν ἕλοιθ' ἕκαστος αὐτῶν. pro ὁποτέρου τὴν τύχην. Ex Ariſtot. φυσικῆς ἀκροάσεως lib. 4, ἔστι δ' ὥσπερ τὸ ἀγγεῖον τόπος μεταφορητός, οὕτως ὁ τόπος ἀγγεῖον ἀμετακίνητον. dictū enim eſſe ἔστι δ' ὥσπερ τὸ ἀγγεῖον, pro ὥσπερ δ' ἐστὶ τὸ ἀγγεῖον. Subiūgit ex Thucydide, νῦν δὲ πρὸς μὲν τὰ ἀντειπεῖν δεῖ, τῶν δὲ ἔλεγχον ποιήσασθαι. pro πρὸς μὲν τά. Ex Xenoph. (eſt autē in Hierone locus) ἴθι δή, ἐπαινεσάντων ἀμφοτέρων τὸν αὐτόν, τὸν ποτέρου δοκεῖς ἔπαινον ἐξικνεῖσθαι μᾶλλον εἰς εὐφροσύνην; Ex Ariſtotele Problem. tmemate 5, διὰ τί πλείων δοκεῖ ἡ ὁδὸς εἶναι ὅταν μὴ εἰδότες βαδίζωμεν πόση τις, ἢ ὅταν εἰδότες. Obiter autē nobis animaduertendū eſt, hūc Ariſtotelis locū, quod ad ſtructurā attinet, cōuenire non tā cū iis qui proximè præcedūt, quàm cū iis tribus Demoſthenis quorū modò mētionem fecerā. At in Xenoph. loco quem hic Ariſtotelis conſequitur, τὸν ποτέρου ἔπαινον, omnino tale eſt quale apud Demoſthenem paulo antè, τὴν ὁποτέρου τύχην. Sed ad cæteros qui adiiciuntur ſuperioribus, locos venio. Plutarchus in Demetrio, εἶτα οὐκ ἄν, εἰπεῖν τὸν Σέλευκον, ἐπιδοίης Ἐρασίστρατε τῷ ἐμῷ παιδὶ φίλος ὢν τὸν γάμον; οὐδὲ γὰρ ἂν σύ, φάναι, τοῦτο πατὴρ ὢν ἐποίησας, εἰ Στρατονίκης Ἀντίοχος ἐπεθύμησε. pro, εἰπεῖν δὲ τὸν Σέλευκον, ὦ Ἐρασίστρατε, τῷ ἐμῷ παιδὶ φίλος ὢν οὐκ ἂν ἐπιδοίης τὸν γάμον; Plato De repub. lib. 6, μὴ πρὸς Διός, ἦ δ' ὃς ὦ Σώκρατες ὁ Γλαύκων, ὥσπερ ἐπὶ τέλει ὢν ἀποστῇς. Et in Phæd. ἀληθῆ ἔφη, λέγεις ὁ Σωκράτης ὦ Κέβης. Idem, εἰ δὲ μὴ ταύτῃ γε, ἔφη, πείθῃ ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης, σκέψαι καὶ τὰ λοιπά. Adiicit & ex Xenophonte in Sympoſio, Ἀλλὰ μὰ Δί' ἔφη, οὐκ ἐπὶ τούτῳ μέγα φρονῶ. Ἀλλ' ἐπὶ τῷ μήν; pro Ἀλλὰ μὴν ἐπὶ τῷ; Affert denique & ex AEſchinis ad ſenatum Athenienſem epiſtola, Ἀλλὰ τῆς στερρᾶς ἑλόμενός τι μικρὸν φρούριον ἄμμων, κἀνταῦθα πριάμενος χωρία τοσούτων ταλάντων δυοῖν, ὅσων εἰκὸς ἦν τὸν Φιλίππου μὲν πρότερον, &c. pro πριάμενος χωρία δυοῖν ταλάντων, ὅσων εἰκὸς ἦν. Sic autem implicitæ orationis exempla ex Latino quoque ſermone affert: & quidem ex Ciceronis ſcriptis. Cicero (inquit) hæc ſæpe feliciterque æmulatus eſt. vt in tertio De oratore, Ex ingenti quodam oratorem immenſóque campo in exiguum ſanè gyrum compellitis. Idem ibidem, Paulum ſitiens iſtarum artium de quibus loquor, guſtaui, quæſtor in Aſia quum eſſem. Idem, O magnam, inquit, artem, Brutus: ſi quidem iſtis, quum ſummi eſſent oratores, alteri altera defuit. Alibi, Veni, inquit, Athenas, Democritus: neque me ibi quiſquam agnouit. Et Pro Cælio, Habuit enim ille permulta maximarū non expreſſa ſigna ſed adumbrata virtutū. Et in Philipp. Tamen mihi videmini optima mente poteſtatem nobis de tota repub. feciſſe dicendi. Idem alibi, eóque magis, ſi plus adipiſcare

re explicata, boni, quàm addubitata, mali. Et in Piſonem, Nihil ſcitote eſſe libidinoſius, nihil nequius. Id eſt, Scitote nihil eſſe. Quæ autem inſuper exempla profert, apud eum videnda tibi relinquo. Hoc tãtùm addo, in nõnullis horum locorum videri eſſe quam grammatici nonnulli appellarunt *σύγχυσιν*, Fabius mixturam verborum vocauit: non eam laudans ille quidem, ſed potius, vt reliqua quæ obſcuritatem ſermoni afferunt, vitandam eſſe cenſens. Cæterùm in aliis quidem locis implicitam orationis ſtructuram habentibus, priores ſuæ linguæ ſcriptores imitatus eſſe Cicero credi poſſit: at vbi ita loquitur, Noli, inquit mirari, Africanus: Item, O magnam, inquit, artem, Brutus. Item, Veni, inquit, Athenas, Democritus: in his inquam, aliiſque huiuſmodi locis minimè dubito quin Platonem imitari voluerit. Tale enim eſt apud hunc, *ἀληθῆ ἔφη λέγεις ὁ Σωκράτης ὦ Κέβης*. Item *εἰ δὲ μὴ ταύτῃ γε ἔφη πείθῃ ὦ Σιμμία ὁ Σωκράτης*. Quibus ſimiles alii ſunt penè innumeri apud eundem loci: at Xenophonti non itidem hæc orationis implicita ſtructura placuit.

Interdum non tam ſtructura dici poteſt perplexa (inquit) quàm conſtructio variata: quũ nomen à ſuo verbo ad aliud trãsfertur. vt Demoſthenes, *ἑώρων γὰρ ἡμᾶς οἷα ἐσυκοφαντούμεθα ὑπὸ τούτων*. id eſt, *ἑώρων οἷα ἡμεῖς* &c. Verùm de hac ſermonis forma abunde diſſerui in iis quæ in artic. ſeu tmema LXIII, annotaui: quũ videlicet accuſatiuũ à parte anteriori poni docui vbi nominatiuus à parte poſteriori ponendus eſſet. Sed quum interim verbo non alia quàm ſua, id eſt vſitata, conſtructio tribuatur, nolim cum Budæo conſtructionem hîc variatam eſſe dicere: ideóque ſtructuræ malim quàm cõſtructionis variationem appellare.

Quod verò idem tradit, in hoc loquendi genere *ἐπειδὴ τάχιστα*, & *ὡς τάχιστα*, & *ὅπως πρῶτον*, & *ἐπεὶ εὐθέως*, pro Simulatque, eſſe elegantem verborum *ἀναστροφὴν*, an Attica ſit hæc *ἀναστροφή*, aut ſaltem ab Atticis orta, in dubium reuocari poteſt.

Nunc tandem his quæ ex illius commẽtariis collegi, meas (ſicut pollicitus ſum) de Attica orationis ſtructura obſeruationes adiuncturus, à Thucydide initium ſumam. Quod ego non ita dico quaſi hunc præcipuè ſtructuræ illius teſtem producere velim, ſed potius quòd ante omnia rationem reddendam putem cur id à me non fiat. Dico enim multa quidem & plura fortaſſe quàm aliorum quenquam habere ſtructuræ vel implicitæ vel aliter à conſuetudine remotæ exempla: verùm quoniam in toto ſuo ſermone *καινοπρεπείας* affectatorem fuiſſe, atque in ea re mirè ſibi placuiſſe conſtat, multa in eo reperiri quæ quum aliquis Atticis peculiaria exiſtimaturus ſit, Thucydidi potius peculiaria, id eſt, Thucydidis (vt Græci vocant) idiomata cenſenda ſint. Cuius rei exempla etiam quædam meæ in Corinthum animaduerſiones habent. Atque, vt omittam quæ de eius charactere tradit Dionyſius Halicarnaſſeus, ipſe etiam ſcholiaſtes alicubi *καινῶν συντάξεων εὑρετὴν* eum appellat: ſed adiungens, *καὶ τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος ἐπιστήμονα*. Quæ ſic addere videtur quaſi aliquã illarum *καινῶν συντάξεων* partẽ ex Attica lingua veteri hauſerit. Sed pleraque ſunt apud hunc ſcholiaſtem quæ autoritatem eius eleuant, & ne magni iudicium eius faciamus, vetant. Ac ne longè abeamus, quid in eo ipſo loco dicat, expendamus. Verba ſunt Thucyd. lib. 3, pag. 94, *οὐ σκοποῦντες ὅτι τυραννίδα ἔχετε τὴν ἀρχὴν, καὶ πρὸς ἐπιβουλεύοντας αὐτοὺς καὶ ἄκοντας ἀρχομένους· οἳ οὐκ ἐξ ὧν ἂν χαρίζησθε βλαπτόμενοι αὐτοὶ, ἀκροῶνται ὑμῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν ἂν ἰσχύϊ μᾶλλον ἢ τῇ ἐκείνων εὐνοίᾳ περιγένησθε*. Quid igitur in hæc verba *βλαπτόμενοι αὐτοὶ* & proximè ſequẽtia annotat ille ſcholiaſtes? Obſcurus eſt locus, inquit: quoniam ab accuſatiuo ad nominatiuum tranſiit, contra recepti ſermonis conſuetudinem. Debuerat enim *βλαπτομένους* & *ἀκροωμένους* dicere: verùm hoc fecit vt *καινῶν συντάξεων εὑρετὴς καὶ τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος ἐπιστήμων*. id eſt, vt nouarum ſtructurarum orationis inuentor, & veteris linguæ Atticæ peritus. Quis hîc ſcholiaſtæ huius iudicium non miretur? vel potius, quis non iudicium in eo deſideret? Primùm eſſe obſcurum locum dicit, quum longè facilior ſit aliis ſexcentis de quorum tamen obſcuritate non itidem queritur. Deinde, *βλαπτομένους* & *ἀκροωμένους* ait debuiſſe dici (ſeruando videlicet vſitatam orationis ſtructuram) pro *βλαπτόμενοι* & *ἀκροῶνται*. Atqui hoc non orationẽ bene ſtruere, ſed potius orationis ſtructuram eſſet deſtruere. Age enim, *βλαπτομένους* pro *βλαπτόμενοι*, & *ἀκροωμένους* pro *ἀκροῶνται* repone, quomodo huius ſententiæ verba inter ſe cohærere poterunt? Verùm antequam plura de hoc loco dicam, eius interpretationem ex Valla, deinde meam proferam. Ita igitur ille eum vertit, Non conſiderantes, imperium quod habetis, eſſe tyrannidem, & eos qui parent, ad inſidiandum intẽtos, & inuitos parêre: neque ob id vobis dicto audientes eſſe quòd læſi, tamen eis veniam datis, ſed quia viribus veſtris potius quàm ipſorum beneuolentia ſuperatis. Ita ille hũc locum reddens, ſic à vera eius ſententia deflectit vt tamen ab ea propius quàm ſcholiaſtes abſit. Huius autem quàm ridicula ſit expoſitio, vbi meam interpretationem protulero (cuius poſteriorem partem adſcriptã margini habet editio Latina Thucydidis, quæ ex mea officina ante aliquot annos prodiit) declarare, non inutile, aut certè non iniucũdum tibi fuerit.

Ita igitur verti, Non conſiderantes dominatum veſtrum tyrãnidem eſſe, & quidem in eos qui vobis inſidiantur & inuiti parent: quos non ſitis dicto audientes habituri per ea quæ illis magno veſtro malo gratificati fueritis, ſed per ea quæ potentia veſtra potius quàm illorum beneuolentia obtinueritis. Sed poſſit huius ſententiæ pars poſterior hoc quoque modo reddi, Qui non ſeſe, ob veſtram in ipſos indulgentiam cum damno veſtro coniunctam, morigeros ſe præbent, ſed quòd per potentiam potius quàm illorum beneuolentiam ſuperiores euaſeritis. Vel, Sed quòd potentia potius quàm illorum beneuolentia conſequuti ſitis vt ſuperiores eſſetis. Ideo autem vito ablatiuos Potentia & Beneuolentia cum comparatiuo Superiores, quòd ambiguitas aliqua ſubeſſe poſſit, ita loquendo, Potentia potius quàm illorum beneuolentia ſuperiores: quoniam dicimus etiam eſſe quempiam aliqua re ſuperiorẽ alio. Nunc quid ſcholiaſtes ille de loci huius expoſitione ſentiat, vel potius quid ſomniet, videndum eſt. Βλαπτόμενοι (inquit) ſi pro ἀφιστάμενοι, & μὴ κατορθοῦντες ἃ προσέθεντο ποιῆσαι, accipiatur, ἔχοι ἂν τὴν προκειμένην διάνοιαν· εἰ δὲ κατὰ τὸ ὀρθὸν δεχθείη, ἔχοι ἂν οὕτως, ὅτι βλαπτόμενοι αὐτοὶ ἐν τῷ ὑπήκοοι εἶναι, οὐκ ἐξ ὧν ἄρτι χαρίζεσθε αὐτοῖς, ἀκροάσονται ὑμῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν τῇ ἰσχύϊ περιγίνεσθε αὐτῶν. οὐδὲ γὰρ εὐνοίᾳ βούλονται ὑποτάσσεσθαι. In qua expoſitione cùm alia peccare illum videmus, tum verò in eò quòd βλαπτόμενοι non ad τοὺς χαριζομένους ſed ad illos qui ἀκροῶνται, refert. Verùm ſi quæcunque dicit, illi concedamus, ne ita quidem vlla huius orationis ſtructura nobis apparebit. quam ſequendo, βλαπτόμενοι pro βλαπτομένους & ἀκροῶνται pro ἀκροωμένους poſitum dicere poſſimus. Obiter autem & de hoc admoneo, in contextu Græco pro προσεπιβουλεύοντας legendum videri, καὶ πρὸς ἐπιβουλεύοντας vt ſit pro καὶ προσέτι.

Ac de hoc quidem loco ſatis. ad alios venio in quibus σύνταξιν (hoc enim vocabulum non tantùm pro ea quam vulgò conſtructionem appellamus, ſed etiam pro ſtructura orationis accipit) eſſe Thucydideam ſcribit, id eſt Thucydidi peculiarem. In quendam igitur libri ſecũdi locum, quem habet initiũ paginæ 56, meæ editionis, ἀνεχώρησε πάλιν, ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προελθών, vult σύνταξιν eſſe Thucydideam. Nota σύνταξιν (inquit) quoniam Thucydidea eſt. Quam σύνταξιν hîc inuenire quiſquam poſſit à vulgaris ſermonis conſuetudine recedentem, ſiue conſtructionem ſiue ſtructurã appellatione συντάξεως intelligat? Sed quoniam ſuſpicor eum in fine periodi annotaſſe quod tamen aliò potius quàm ad vltimam eius partem pertinet, totum locum proferre ſatius fuerit. Ita igitur ſcriptũ eſt apud Thucydidem, incipiendo à fine paginæ 55, Ἀθηναῖοι δὲ μέχρι μὲν οὖν περὶ Ἐλευσῖνα καὶ τὸ Θριάσιον πεδίον ὁ στρατὸς ἦν, καί τινα ἐλπίδα εἶχον ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοὺς μὴ προϊέναι, μεμνημένοι καὶ Πλειστοάνακτα τὸν Παυσανίου, Λακεδαιμονίων βασιλέα, ὅτε ἐσβαλὼν τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα, καὶ Θριῶζε στρατῷ Πελοποννησίων, πρὸ τοῦδε τοῦ πολέμου τέσσαρσι καὶ δέκα ἔτεσιν, ἀνεχώρησε πάλιν, ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προελθών. Quum iam totum illum locum habeamus, vbi Thucydideam illam σύνταξιν eſſe dicemus? Nullam certè hîc Thucydidi peculiarem inueniri poſſe arbitror: ſed quum vt alibi, ita hîc quoque Thucydideam illum appellaſſe credibile ſit quæ quibuſlibet Atticis ſcriptoribus cum Thucydide ſit communis, aliquam ſaltem quæ talis ſit quæramus. Imò verò iam inueniſſe illam mihi videor: in his videlicet verbis, μεμνημένοι καὶ Πλειστοάνακτα ὅτε ἐσβαλὼν τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα, ἀνεχώρησε πάλιν. Nam μεμνημένοι Πλειστοάνακτα ὅτε ἀνεχώρησε, nemo, vt opinor, mihi negauerit dictũ eſſe pro μεμνημένοι ὅτε Πλειστοάναξ ἀνεχώρησε, poſito nimirum accuſatiuo ab anteriore parte loco nominatiui à poſteriore. Verùm tantũ abeſt vt Thucydidea hæc orationis ſtructura nominari poſſit, vt vix vlla omnibus Atticis ſcriptoribus ſit frequentior. Neque enim quod in articulum LXIII Corinthi annotaui de illo accuſatiui vſu, ad ὁρῶ, aut αἰσθάνομαι, aut γινώσκω, aut φοβοῦμαι, aliúdve huiuſmòdi verbum eſtringi putandum eſt: ideóque minimè dubitare debemus quin μεμνημένοι Πλειστοάνακτα ὅτε ἀνεχώρησε, Atticum potius quàm Thucydideum vocare oporteat: ſi quidẽ Atticũ ſit, ἑώρων ἡμᾶς οἷα ἐσυκοφαντούμεθα pro ἑώρων οἷα ἡμεῖς ἐσυκοφαντούμεθα: ſi Atticũ ſit, αἰσθήσεσθε τούτους ὅτι εἰσὶ βίαιοι: pro αἰσθήσεσθε ὅτι οὗτοι εἰσὶ βίαιοι: ſi Atticũ ſit, γνώσεται τὸν Ἡσίοδον ὅτι ἦν σοφὸς pro γνώσεται ὅτι Ἡσίοδος ἦν σοφός: ſi Atticum ſit, (quod aliquãto etiã audacius quàm cætera dictũ videri poteſt) οἱ δηλοῦσι τοὺς κάμνοντας ὡς ἂν διαιτώμενοι ὑγιαίνοιεν, pro οἱ δηλοῦσιν ὡς ἂν διαιτώμενοι οἱ κάμνοντες ὑγιαίνοιεν: ſi denique Atticè dicta ſunt alia multa quæ ibi profero. Hæc autẽ quum ita ſint, falſò Thucydideã σύνταξιν ab illo appellari manifeſtiſſimum eſt. Sed quid ſi aliis potius verbis hanc σύνταξιν ſubeſſe cenſuerit? Equidem quænam illa eſſe poſſint, non video, atque adeò nullis eorum quæ hoc in loco habentur, quod ſcribit, melius conuenire poſſe aio: (vt interim conuenire dicam non quòd conuenit, ſed quod ille conuenire exiſtimauit) quoniam tamen hic ſcholiaſtes (quæ eſt eius plerunque vel incogitantia vel imperitia) Thucydideam σύνταξιν aliis verbis ſubeſſe dixit, in quibus minus etiam quàm in iis quæ protuli, verſimile id ſit, quædam mihi de verbis iſtis, τ

Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα, dubitatio ſuboritur: ne videlicet ea ſint in quibus Thucydideam σύνταξιν conſtituit. Hanc autem dubitationem ſiue ſuſpicionem auget quod alibi ab eodem ſcholiaſte ſcribitur. Siquidem in hunc locum, qui extat lib. 1, pag. 35, in fine, ἐςράτευσαν τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ Φάρσαλον, annotat cum Θεσσαλίας ſubaudiendum eſſe μέρος. Fortaſſis enim & illic ad genitiuum ἐλλειπτικῶς poſitum reſpiciens, & Thucydidem ſæpe ita loqui conſiderans, Θουκυδίδειαν σύνταξιν eſſe dixerit. Quod tamen prius de aliis verbis dixi, eum de illis hoc intellexiſſe, mihi fit magis veriſimile. Addam & aliud Thucydideæ συντάξεως exemplum, hoc quidem ſcholiaſte iudice. In hunc locum libri 4, pag. 149, ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἰόμενοί τε παρὰ ξυμμάχους, καὶ πρὶν ἔργῳ ἀφικέσθαι, τῇ γοῦν γνώμῃ ἥξειν, καὶ βουλομένοις ἔσεσθαι, κίνδυνόν τε τοσόνδε ἀνερρίψαμεν, annotat, hæc verba βουλομένοις ἔσεσθαι Thucydideam ſyntaxin habere. Idémque & in alios pleroſque huius ſcriptoris locos annotare potuit, quippe qui non rarò hoc genere loquendi vtatur: ac ne longè abeamus, in paginæ proximè hãc præcedentis principio legitur itidem βουλομένοις ἦν σκέψασθαι. Sed quanuis ſæpe ita loqui hunc ſcriptorem fatendum ſit, tantum abeſt vt Thucydidi peculiaris dicenda ſit hæc ſermonis formula, vt nullam magis inter ſe communem Atticos habere putem: etiamſi frequentiorem illi quàm aliis eſſe concedatur: adeò vt eam imitans Tacitus, non Thucydidẽ magis quàm alios Atticos imitari exiſtimandus ſit. Cæterùm de hoc quoque lectoré obiter monendum cenſeo, eundem verbi ſubſtantiui vſum cum aliis quoque nonnullis participiis inueniri: talémque eſſe eum vt eandem periphraſin (ſi quidem periphraſticè dicitur ἦν μοι βουλομένῳ pro ἐβουλόμην) alio caſu efferre non poſſint. Quapropter, quæcunque eſt in hoc ſermone καινοπρέπεια, (ſiue Thucydidea ſiue generali⁹ Attica vocari debeat) minimè circa σύνταξιν verſatur: vnde in eo quoque peccauit ſcholiaſtes quòd σύνταξιν dixerit.

Sed quid hoc ſibi vult? (dicet fortaſſe quiſpiam) quum te de ſtructuris orationis Thucydidi peculiaribus verba facturum pollicitus ſis, eas contrà quas eius enarrator falſò Thucydideas eſſe exiſtimauit, profers. Imò verò multa quidem apud eum reperiri dixi quæ illi peculiaria potius quàm cum Atticis communia ſint: ſed huius rei exempla quædam meas in Corinthum animaduerſiones habere, addidi: atque ita ad eas tacitè te remiſi. Si tamen & hîc aliquod tibi repræſentari cupis, vnum ex illo ipſo enarratore afferam, de quo non itidem ab illo diſſentio, ſed potius illi ex parte aſſentior. In hunc igitur Thucydidis locum, pag. 33, οἱ δ᾽ ἐν Ἰθώμῃ, δεκάτῳ ἔτει, ὡς οὐκέτι ἐδύναντο ἀντέχειν, ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐφ᾽ ᾧ τε ἐξίασιν ἐκ Πελοποννήσου ὑπόσπονδοι, καὶ μηδέποτε ἐπιβήσονται αὐτῆς, annotat, ἐφ᾽ ᾧ τε ἐξίασιν eſſe pro ἐπὶ τῷ ἐξιέναι: atque hîc eſſe Thucydideum idioma. De hoc inquam loquendi genere per indicatiuum, ex parte illi aſſentior: quoniam quum cæteri infinitiuo potius hîc vtantur, ille contrà indicatiuo potius vti ſolet. itidem enim alibi ἐφ᾽ ᾧ οὔτε ἐξάξουσιν, οὔτε ἀποκτενοῦσιν: & alio loco, ἐφ᾽ ᾧ κομιοῦνται, dixit. Interim tamen non ita Thucydideum hunc indicatiui vſum dicere auſim, vt apud alium quenquam extare negem. Eſſet enim ex aliquorum numero excipiendus ſaltem Ariſtoteles. Cæterùm quum extet Dionyſii Halicarnaſſei libellus in quo generaliter orationis Thucydideæ ἰδιώματα deſcribuntur, non ea tantum quæ ad ſtructuram pertinent, inde quoque exempla petere poteris. Non diſſimulabo tamen, eſſe nonnulla de quibus cum illo minimè mihi cõuenit. Quorum è numero id eſt (quanuis ad ſtructuram peculiariter non pertineat, ſed generaliter ad φράσεως ἐξάλλαξιν) quod de vſu numeri ſingularis pro plurali tradit. vult enim Thucydidis ἰδίωμα eſſe inter alia, numerũ ſingularem pro plurali vſurpare: affértque in exemplum hunc locum, è libro 6, pag. 222, καὶ εἴτῳ ἄρα παρέσηκε, τὸν μὲν Συρακούσιον, ἑαυτὸν δ᾽ οὐ πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ. Quum enim (inquit) Συρακουσίους & Ἀθηναίους ſignificare velit, in vtroque nomine ſingulari numero vſus eſt. At ego ſingularem hîc pluralis officio fungi fateor, ſed hunc ſingularis vſum peculiarẽ Thucydidi eſſe nego. ſiquidẽ & Demoſthenẽ & Ariſtophanẽ (vt de aliis taceã) ita loquutos eſſe cõperio: hũc in Acharn. τὸν Λακεδαιμόνιον pro τοὺς Λακεδαιμονίους: illum Olynth. 1, Παίονα & Ἰλλυριὸν pro Παίονας & Ἰλλυριούς, dicentẽ, ἀλλὰ μὴν τόν γε Παίονα καὶ τὸν Ἰλλυριὸν, καὶ ἁπλῶς τούτους ἅπαντας ἡγεῖσθαι χρὴ αὐτονόμους. Nã hîc Παίονα & Ἰλλυριὸν eſſe pro Παίονας & Ἰλλυριοὺς, præterquã quod ſatis aliũde manifeſtũ eſt, ipſemet orator indicat, quum pag. præced. hoc plurali vtitur. Hunc autẽ ſingularis pro plurali vſum imitati ſunt Latini. vt legimus apud Virgiliũ, AEn. lib. 6, Tu regere imperio populos Romane memẽto. Quinetiã vt τὸν πολέμιον dixit Thucydides, ſignificare volens Hoſtes, ſic Latini quoque hoſtem pro hoſtibus dicunt: idque & noſtra lingua imitatur. Illis porrò Græcis vocabulis addi poteſt & ὁ βάρβαρος pro οἱ βάρβαροι. Sed quod ad illũ nominũ ἐθνικῶν vſum attinet, (qualia ſunt, ὁ Λακεδαιμόνιος, ὁ Παίων, ὁ Ἰλλυριὸς) lectorem, antequam huic ſermoni finem imponam, admonitum volo ne apud Xenophontem eodem modo interpretetur ὁ Ἀσσύριος, ὁ Ἀρμένιος, ὁ Πέρσης: hæc enim apud eum, Aſſyriorum, Armeniorum, Perſarum regem ſignificant: quem-

admodum noſtrate lingua dicentes *Le Turc*(id eſt Turcam)regem Turcarum ſeu imperatorem intelligimus. Cuius rei & in quadam mearum in ipſum Xenophontem annotationum meminiſſe me exiſtimo.

Verùm vt de ſtructura orationis dicere pergã (id eſt, de iis quæ Attici ſcriptores circa illam innouarunt)& meas obſeruationes præcedentibus adiungam, dico eundem illum criticum non minus falſò inter Thucydidis idiomata tranſitum ab vno numero ad alterum recenſere. Inuenio enim cùm apud alios, tum apud Xenophontem, numeri mutationem magis etiam audacem quàm ſit ea cuius ille exemplum affert ex Thucydide. Habent autẽ & meæ in Xenophontem annotationes aliquod eius exemplum.

Hoc quoque non rectè inter Thucydidis idiomata recenſet, quòd orationem ἀπὸ τοῦ σημαινομένου conuertat πρὸς τὸ σημαινόμενον, aut viciſſim. veluti quum dicit, τῶν δὲ Συρακουσίων ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν. item, Λεοντῖνοι γὰρ, ἀπελθόντων Ἀθηναίων ἐκ Σικελίας, μετὰ τὴν σύμβασιν, πολίτας τε ἐπεγράψαντο πολλοὺς, καὶ ὁ δῆμος ἐπενόει τὴν γῆν ἀναδάσασθαι. Sed de his locis dicam mox vbi de articulo XVII Corinthi diſſeram.

Quod verò attinet ad illa quæ Corinthus articulo IX annotat, Atticorum eſſe accuſatiuum pro genitiuo accipere, (fingamus enim illum non nominatiuum dixiſſe, vt dixit, ſed accuſatiuum, vt dicere debuit) ſciendum eſt inueniri etiam locos qui vtranque ſtructuram habent: tranſeunte videlicet ſcriptore à genitiuo qui eſt linguæ communis, ad accuſatiuum qui eſt Atticæ. vt in hoc Ariſtotelis loco, De hiſt. anim. lib. 4, ὡς οὐχ ὁμοίως φύσει τῆς διαλέκτου οὔσης καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλ᾽ ἐνδεχόμενον πλάττεσθαι.

Idem in articulo XVII, ſcribit eſſe nouum generaliter & Atticum, ita loqui vt hîc Demoſthenes loquutus eſt, ὑμεῖς δ᾽ ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι: & Homerus, ὣς φάσαν ἡ πληθύς. Sciendum eſt autem huius Atticiſmi (ſi quidem Atticorum hæc ſunt) aliam item eſſe formam: quum videlicet nomen collectiuum (cuiuſmodi ſunt δῆμος & πληθύς) in plurali quidem ponitur, ſed nomen, aut articulus, aut participium diuerſi generis ei iungitur. vt apud Thucydidem lib. 4, pag. 144, in fine, αἱ δὲ τῶν Μεγαρέων στάσεις φοβούμεναι, οἱ μὲν, μὴ τοὺς φεύγοντας σφίσιν ἐσαγαγὼν, αὐτοὺς ἐκβάλῃ· οἱ δὲ, μὴ αὐτὸ τοῦτο &c. Quod verò ad illud Demoſthenis attinet, ὑμεῖς ὁ δῆμος κάθησθε, nullo modo nouum videri debet, quum Atticis ſcriptoribus ſit vſitatiſſimum. Quo magis miror Dionyſ. Halicarnaſſeum Thucydidis ἰδιώμασιν hoc annumeraſſe, quòd dixerit τῶν Συρακουσίων ὁ δῆμος ἦσαν. Tale eſt certè apud Xenophontem, Hellen. lib. 2, εἰσιόντας δ᾽ αὐτοὺς ὄχλος περιεχεῖτο πολὺς, φοβούμενοι μὴ ἄπρακτοι ἥκοιεν. Quinetiam apud Latinos idem in iiſdem vocabulis (id eſt, quæ eandem ſignificationẽ habent, & collectiua itidem ſunt) fieri videmus. Ea ſunt Populus & Turba: necnon in aliis quæ collectiua itidem ſunt, vt Exercitus, Equitatus, Peditatus. Exemplum autem quod ſubiungit, à priore diuerſum eſt. quum enim dicis ὁ δῆμος ἐν πολλῇ ἔριδι ἦσαν, tunc nomini ſingularis numeri das verbum plurale: at dicens, Λεοντῖνοι πολίτας τε ἐπεγράψαντο πολλοὺς, καὶ ὁ δῆμος ἐπενόει τὴν γῆν ἀναδάσασθαι, tunc non itidem datur nomini δῆμος verbum pluralis numeri, reſpiciẽdo ad τὸ σημαινόμενον: ſed vt ſingularis eſt numeri, ita verbum in ſingulari ponitur.

Alio autem modo, vel potius aliis duobus modis dicuntur Attici ſcriptores ad τὸ σημαινόμενον non ad τὴν φωνὴν reſpicere, ſiue τοῦ σημαινομένου non τῆς φωνῆς rationem habere. In quo loquendi genere interdum τὸ νοητὸν dicitur à quibuſdam, vbi alii τὸ σημαινόμενον dicunt. Atque (vt obiter grammaticorũ & ſcholiaſtarum ſermoni aſſueſcas) interdum ſimpliciter dicitur πρὸς τὸ σημαινόμενον vel πρὸς τὸ νοητὸν ἀποδιδόναι: (& vocabulum quod ſubiũgitur, dicunt ἀποδίδοσθαι πρὸς τὸ σημαινόμενον, vel καταλλήλως ἔχειν ſiue κατάλληλον εἶναι πρὸς τὸ σημαινόμενον, contrà verò ἀκαταλλήλως ἔχειν πρὸς τὴν φωνὴν, aut ἀκατάλληλον εἶναι) interdum etiam breuitatis maioris cauſa, non addito verbo dicunt, πρὸς τὸ σημαινόμενον, vel πρὸς τὸ νοητόν: vt exemplis confirmabo antequam huic ſermoni finem imponam. Verùm vt ad duos illos quos dixi modos veniam, prior à Corintho exponitur, articulo XLI, Καὶ θηλυκῶς τι λέγειν εἰώθασιν, εἶτα ἐπάγειν οὐδέτερον, οὐ πρὸς τὴν φωνὴν ἀποδιδόντες, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. vt Homerus, --νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη, τὸ μὲν οὔποτε λήγει. nam τὸ intulit vt ad νέφος relatum. Sic Thucydides, quum dixiſſet, ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, intulit, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον &c. reſpiciens ad νόσημα. Hæc Corinthus, cui ſuũ hunc modum, id eſt quem Atticum eſſe dicit, ita relinquo, vt penes eum fidem eius eſſe velim. Ad Homerum enim quod attinet, ex eo teſtimonia Atticiſmi peti nequaquam poſſunt, niſi & ſcriptorum ſolutæ orationis accedant, vt alibi dixi. Alioqui certè in exemplum afferri & alius eiuſdem poetæ locus potuit, omnino ſimilis: id eſt in quo itidem à fœminino genere ad neutrum tranſit. Is extat Iliad. ε, vbi quum dixiſſet ἱερὸν πόκοις ὄιεσσι genere fœminino, ſubiungit, duobus verſibus interiectis-- τὰ δ᾽ ἐρῆμα φοβεῖται. quum debuiſſet dicere αἱ δὲ ἐρῆμαι

φοβοῦνται, videlicet οἴες. ſed illud neutrum ἐρῆμα ad ποίμνια, vel πρόβατα, vel θρέμματα, refe-lit, quorum neutrorum vnumquodque eandem cum illo fœminino ſignificationem habet. Iam verò ſi demus Atticam eſſe mutationem iſtam quæ fit à neutro ad fœmininum, cur non Attico ſermoni eam quoque adſcribemus quæ viciſſim à fœminino genere fit ad neutrum? Cuius exemplum apud eundem poetam extat, Iliad. β. vbi quum dixiſſet ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, ſubiunxit tertio pòſt verſu, ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, non ad vocem ἔθνεα, quæ præceſſit, reſpiciens, ſed eius ſignificationem intuens. id eſt, non quale ſit hoc nomen & cuius generis, conſiderans, ſed eius rei dũtaxat quæ illa ſignificatur, rationem habens. id autem eſt ἀγέλαι. metaphoricè enim ἔθνεα vocantur αἱ ἀγέλαι. Locus integer eſt hic, circa finem libri Il. β, id eſt paulo ante illã partẽ quæ Bœotia, ſiue Catalogus nauium appellatur: Τῶν δ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα, Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων. Verùm quum leuis ſit ex ἀγαλλόμενα in ἀγαλλόμεναι mutatio, & verſus non minus admittat illud ἀγαλλόμενα neutrum, quod cum ἔθνεα neutro καταλλήλως ἔχει, quàm fœmininum ἀγαλλόμεναι, quod contrà eſt ἀκατάλληλον: cur non Homerum illud potius quàm hoc ſcripſiſſe credamus? Ita certè de hac re ſtatuendum eſt, (meo quidẽ iudicio) poetas, præſertímque Græcos, ſæpe quidem multa καινοπρεπῶς efferre, à ſermonis conſuetudine recedentes, vt metro ſeruiant, & legi carminis obtemperent: ſed iis quæ illa neceſſitate coacti & excogitarint & vſurparint, interdum etiam vbi nulla neceſſitas cogit, ſolere vti. Quod certè hoc de loco dicendum fuerit. alioqui ſi lectionem iſtam ἀγαλλόμενα reiiciamus eo ſolo nomine quòd verſus alteram illam recipere poſſit, multæ alibi itidem lectiones repudiandæ fuerint, quæ tamen omnium codicum conſenſu probantur. Atque adeò, vt exemplum ex alio eiuſdem poetæ loco afferam in quo eadem eſt omnino ſermonis καινοπρέπεια, ſi ἀγαλλόμενα illã ob cauſam reponere vellemus, cur non itidem vbi dicit poeta, φάλαγγες ἐλπόμενοι, pro hoc ſcribendum eſſe ἐλπόμεναι diceremus? Huc accedit cùm aliorũ tũ Euſtathii autoritas, de hac ſtructuræ innouatione diſſerentis, neque vllius exemplaris quod ἀγαλλόμενα habeat, mentionẽ faciẽtis: ſed tantùm addentis, quoſdam veterum ὑπομνηματιστῶν teſtari Ariſtarchum ἀγαλλόμενα ſcripſiſſe, ἀκολούθως τῷ ἔθνεα. Quibus ex verbis perſpicere poſſumus, hos quoque ὑπομνηματιστὰς veteres nõ aliam lectionem quàm hanc ἀγαλλόμεναι in iis quæ viderint exemplaribus inueniſſe. alioqui enim nõ Ariſtarcho ſoli alterã lectionẽ adſcripſiſſent, ſed codicis alicuius teſtimonium adieciſſent. Accedit & Plutarchi autoritas (ſi modò is eſt autor opuſculi περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ποιήσεως τοῦ Ὁμήρου) hunc itidem locum in exemplum τῆς ἐναλλάξεως τῶν γενῶν afferentis. Sed & meum exemplar (ſiqua & eius autoritas eſſe debet ob magnam vetuſtatem, & ob alios locos ex quibus eius fides perſpecta atque explorata eſt) ἀγαλλόμεναι habet. Sed cur ad huius lectionis confirmationem tam multa? quoniam quanuis hæc ita ſint, in quibuſdam typographicis editionibus alteram pro hac repoſitam fuiſſe video: & quoſdam meam editionem, quæ iſtam habet, ex illarum fide hoc in loco emendare voluiſſe ſcio. In ea autem potiſſimùm editione cuius margini breuia ſcholia ſunt adiuncta, mira videri debet altera illa lectio: quippe quam ipſe ſcholiorum autor refellat. quum enim ibi contextus habeat ἀγαλλόμενα, in illis ſcholiis contrà legitur ἀγαλλόμεναι, & exponitur χαίρουσαι. Cæterùm quum & Plutarchus (cuius modò memini) de hac ſtructuræ innouatione diſſerat, ac duos ipſe quoq; eius modos cõſtituat, (quum alii contrà huius exempla permiſceant) operæpretium fuerit eius verba proferre. Sæpe etiã (inquit, de Homero loquens) metri cauſa genus vnũ pro alio ponit, (niſi velis ἐναλλάσσει τὰ γένη, magis ad verbum reddere, Permutat genera) vt hîc, Δῶρον τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι. Siquidem τέκνον nomen eſt neutrius generis: ſubiunxit autem maſculinum φίλε, ad perſonam ſermonem dirigens. Simile eſt quod Dione Veneri dicit, Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ. Ab eadem analogia pendet & illud, Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο Σκῆπτρον ἔχων. Siquidem ἔχων non ad ψυχὴν, ſed ad genus corporis (id eſt ad Tireſiam) accommodauit. Sæpe enim non verbis ſed iis quæ illa ſignificant, reſpondet. vt hoc in loco, Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες Ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφιν ἀμύμονα Πηλείωνα. Siquidem ἐλπόμενοι non ad phalanges refertur, ſed ad viros è quibus phalanges cõſtant. Verùm & alio modo genera immutat. vt quũ dicit, -- νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη, τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ. Quoniam enim ſynonyma ſunt νεφέλη & νέφος, quum prius dixiſſet, νεφέλην, ſubiunxit neutrum νέφος. Similes autẽ illis ſunt & iſti verſus, Τῶν δ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, Χηνῶν ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων, Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Quũ enim vſus eſſet generali auium nomine, quod neutrius generis eſt, deinde in fœminino genere adieciſſet ſpecierum nomina, rurſum neutro genere ſubiunxit, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, reddẽs illi auiũ nomini generali quod cum eo cõgruebat. Hæc ſunt quæ ibi Plutarchus

de hoc

de hoc ſtructuræ genere diſſerit. Vbi quum dicit poetã participium ἔχων (in his verbis, ψυχὴ σκῆπτρον ἔχων) nõ ad nomen ψυχὴ, ſed ad genus corporis accõmodaſſe, id eſt ad Tireſiæ genus corporis appellat genus illius cuius eſt corpus. Tireſias enim, cuius eſt corpus, maſculini eſt generis. adeo vt pro eo quod antè dixit πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποτείνας τὸν λόγον, dici non minus poſſit πρὸς τὸ γένος τοῦ σώματος ἁρμόσας τὸν λόγον. Interim autem hæ loquendi formulæ obſeruatione dignæ ſunt: necnon quod ſequitur, οὐ πρὸς τὸν λόγον ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον ποιεῖται τὴν ἀπάντησιν. quod perinde eſt acſi ita loquutus eſſet, χρῆται ὀνόματι οὐ πρὸς τὸν λόγον ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀπαντῶντι, id eſt, Vtitur vocabulo quod non orationi (intellige autem ipſi orationis ſtructuræ) ſed ei quod ſignificatur reſpondet. Vel, Quod non conuenit aut congruit cũ oratione, &c. Eſt certè obiter animaduertendus & hic verbi ἀπαντᾶν vſus, (ſi quidem ποιεῖσθαι τὴν ἀπάντησιν nihil aliud eſt quàm ἀπαντᾶν) qui & apud Porphyrium in eadem re extat, Quæſt. 7. ſiquidem in illo ipſo loco, --νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη· τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ, dicit Homerum ἀπηντηκέναι πρὸς τὸ σημαινόμενον. In ſequentibus autem ἀπόδοσιν & ἀναφορὰν appellat illam ἀπάντησιν. Cui verbi ἀπαντᾶν ſignificationi affinis eſt ea quam apud Syneſium habet, (licet in re diuerſa) epiſtola 102, ὦ τὴν διὰ λόγων τραφέντι καὶ αὐξηθέντι τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον. Hactenus Plutarchi verborum ſenſum examinaſſe ſit ſatis. Quòd autem dicit poetam metri cauſa (id eſt vt metro ſeruiat) genera permutare, id vbique verum non comperiri, docui in præcedentibus. Sed & inter eos quos ipſe affert locos illi duo ſunt de quibus illud dici non poſſe oſtendi: quum in vno non minus ἐλπόμεναι quàm ἐλπόμενοι, in altero non minus ἀγαλλόμενα quàm ἀγαλλόμεναι verſus admittat. Iam verò quod ad exemplũ illud attinet in quo νεφέλη præponitur, ſequente articulo τὸ, tanquã præcedente νέφος: aptè huic exemplo addidiſſet Plutarchus ex eodem poeta illud quod antea protuli, vbi fœminino ὄϊες ſubiũgitur itidem neutrum ἔρημα: adiicere etiam potuiſſet ex eodem poeta aliud, in quo viciſſim præcedente neutro ſubiungitur fœmininum: Iliad. α, Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο, Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορὴν δὲ καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς. Hîc enim non dixit τῷ δεκάτῳ, referendo ad vocem ἦμαρ, ſed τῇ δεκάτῃ, perinde ac ſi vſus fuiſſet voce ἡμέρα. Obſeruandum eſt etiam, hãc ἐνάλλαξιν ab illo non vocari Atticam, ſed potius pro poetica eam illum habere videri. Eſt tamen Atticis ſcriptoribus familiaris vna harum ἐναλλάξεων ſpecies, ſiue vnus modus, (quoniam duos eius modos antea conſtitui, ſicut & Plutarchus τρόποις vocat) is videlicet quo τέκνον φίλε ab Homero dicitur, & ψυχὴ σκῆπτρον ἔχων, & βίη Ἡρακληείη πέρσας ἄστεα πολλὰ, Il. β: itidémque Iliad. α, Ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη. vbi diuerſorum generũ vocabula non in diuerſis orationis membris ponuntur, ſed in vno eodémque, atque ita vt coniuncta ſint: nec quæuis vocabula, ſed quæ de perſona dicuntur. Demoſth. Pro cor. οὓς σὺ ζῶντας μὲν, ὦ κίναδος, κολακεύων παρηκολούθεις, τεθνεῶτας δ' οὐκ αἰσχύνῃ κατηγορῶν. Vt autem hîc legimus κίναδος ſingul. numeri cũ maſculinis participiis κολακεύων & κατηγορῶν, (quæ oratio talis eſt qualis illa τέκνον φίλε) ſic plura lem κινάδη cum maſculino itidem habemus in iſto Dinarchi loco, oratione in Demoſthenem, ἐκεῖνοι ἦσαν, ἐκεῖνοι, ὦ Ἀθηναῖοι, ἄξιοι σύμβουλοι καὶ ἡγεμόνες ὑμῶν καὶ τοῦ δήμου. μὰ Δί' οὐ τὰ τοιαῦτα κινάδη, οἳ πεποιήκασι μὲν οὐδὲν οὐδὲ πράξουσιν ἀγαθὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως. His in locis neutrũ cum maſculino habemus. ſicut & in illis Anacreõtis verſiculis, quibus nihil venuſtius fingi poteſt, Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας Ἀνέῳξα· καὶ βρέφος μὲν Ἐσορῶ, φέροντα τόξον, Πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην. Niſi propter μὲν putemus φέροντα in φέρον δὲ mutari debere. perinde ac ſi diceret, βρέφος μὲν, ἀλλὰ βρέφος ὃ ἔφερε τόξον. Sed vt ad pluralem numerũ redeã, vt in illo Dinarchi loco legimus κινάδη οἳ, ſic Syneſ. epiſt. ad fratrẽ, οἱ μὲν ἐντελεῖς μυραίνας τε καὶ καράβους διὰ μεγέθους αἱροῦντες, τὰ δὲ μειράκια, κωβίοις δὲ τυχεῖς καὶ ἰούλοις.

Antequam autem à neutrius generis cum maſculino copulatione diſcedam, cõmodùm mihi venit in mentem vocabuli cuiuſdam quod veluti prærogatiuam quandam habet: aut ſaltem in cuius vſu maiorem ſibi licentiam permittunt Græci quàm in aliis. Loquor de vocabulo παιδικά: quod non ſolùm generi diuerſo, ſed diuerſo etiam numero iungitur. Sic apud Platonem legimus τὰ παιδικὰ εὐδαίμων ἐσόμενος. & τὰ παιδικὰ ἐρασθέντα τυραννίδος. item τὰ παιδικὰ ἄγαμον, ἄπαιδα, ἄοικον. Xenophon autem in Hierone videtur duobus modis hoc nomine eſſe vſus vbi ita ſcribit, παρὰ δὲ παιδικῶν βουλομένων ἥδισται, οἶμαι, αἱ χάριτες εἰσίν. εὐθὺς γὰρ παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος ἡδεῖαι μὲν αἱ ἀντιβλέψεις, &c. ſi enim ἀντιφιλοῦντος ad παιδικὰ referatur, genitiuum παιδικῶν priore quidem loco & ſuo numero & ſuo generi iunxerit, poſteriore autem, nec ſuo numero nec ſuo generi. Sed non minus rectè dicetur fortaſſe παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος generaliter de quolibet dici ὃς ἀντιφιλεῖ: vt hæc verba εὐθὺς γὰρ παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος ἡδεῖαι μὲν αἱ ἀντιβλέψεις, ἡδεῖαι δὲ αἱ ἐρωτήσεις, ἡδεῖαι δὲ αἱ ἀποκρίσεις, ἥδισται δὲ καὶ ἐπαφροδιτώταται αἱ μάχαι τε καὶ ἔριδες, per parentheſin interiecta ſint: quoniam ſequitur, τὸ δὲ ἀκόντων παιδικῶν ἀπολαύειν. quæ re-

ſpondent illis, παρὰ παιδικῶν βουλομένων ἥδισαι αἱ χάριτές εἰσιν. Quoniam autem di[...] huic vocabulo παιδικὰ hanc eſſe veluti prærogatiuam, obiiciet aliquis fortaſſe, inueniri [...] dem ὄχλος & δῆμος, aliáque huiuſmodi nomini ſeu participio & diuerſi numeri & [...] generis copulata: vt videlicet habuimus ex Demoſthene, ὁ δῆμος ἐκνενευρισμένοι: cui ſimile eſt apud Xenophontem, ὄχλος φοβούμενοι: Hellen. 2, εἰσιόντας δ᾽ αὐτοὺς ὄχλος περιεχεῖτο πολύς, φοβούμενοι μὴ ἄπρακτοι ἥκοιεν. Quinetiam legimus τὸ στρατιωτικὸν λιμηθησομένους, aliáque his ſimilia. Sed reſpondeo, non eandem illius nominis παιδικὰ & horum eſſe rationē: quoniã hæc, quatenus nomina ſunt συλληπτικὰ, (quæ Latini collectiua vocãt) in pluralē numerum reſolui poſſunt, vtpote pluralis ſignificationem habentia. Quod etiã ſentiendũ de πλῆθος, χορὸς, στρατὸς, aliíſque id genus. Vt autem ab his collectiuis nominibus ad neutra redeam quæ nomini diuerſi generis iunguntur, ſciendum eſt inueniri quædã vno eodémque in loco duplicem, vt ita dicam, copulationem habentia: id eſt, quæ cum duobus vocabulis copulantur, quorum vnum neutrius itidem, alterum vel maſculini vel fœminini eſt generis. Exemplum afferam ex Luciano in Zeuxide, ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ζωγράφων, καὶ μάλιστά γε τὰ γύναια, τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν. Vt enim vniformis eſſet oratio, dicendum fuiſſet παρακελευόμεναι, quum ſequatur καλλίστας αὐτάς. Sed neutrum genus miſſum tandem faciẽs, & ad fœmininum veniens, dico, vt ea quæ attuli ſimilia ſunt illi Homerico τέκνον φίλε, ſic his eiuſdẽ, ψυχὴ σκῆπτρον ἔχων, & βίη Ἡρακληείη ἐλθὼν, ſimile eſſe μιαρὰ κεφαλὴ ἐξεληλυθὼς apud Demoſthenem, ἐν ταῦτ᾽ ἔλεγεν ἡ μιαρὰ καὶ ἀναιδὴς κεφαλὴ, ἐξεληλυθὼς τῇ προτεραίᾳ παρὰ Ἀριστάρχου. Latini porro in neutro libertatem illam Atticorum ſibi permiſerunt, aut certè aliquam illius partem: in fœminino autem an ſibi permiſerint dubito. Neutrius quidem certè maſculino iuncti exemplũ eſt in nomine Scelus apud Terentium, non ſemel. Legimus enim in Andria, Vbi illic ſcelus eſt qui me perdidit? vbi Donatus annotat, ad intellectum, non ad verba redegiſſe: & eſſe figuram σύλληψιν per genera. vt apud Virgilium, Pars in fruſta ſecant. Additque, Sed hîc figura eſt per numeros. nam quia Scelus, ſceleſtus intelligitur, ſubiũxit, Qui, nõ Quod. Legimus apud eundem comicum in eadem comœdia, Scelus quémnam hic laudat? Vbi idem grammatic⁹, Non eſt hîc ſolœciſmus. (inquit) ad ſenſum enim, non ad verba reſpexit. etenim propter ſenſus verba ſunt, non propter verba ſenſus. Sed quod in illum præcedentem locum annotat, eſſe σύλληψιν, veluti quum dicit Virgilius, Pars in fruſta ſecant, admitti non poteſt. Pars enim nomẽ eſt συλληπτικὸν, non itẽ Scelus. Rectius itaque alibi αὔξησιν eſſe ait: vt in hunc Eunuchi verſum, Quinetiã inſuper ſcelus, poſtquam ludificatus eſt virginẽ, αὔξησις eſt, inquit. plus enim eſt ſcelus quàm ſceleſtus. Hæc ille, in quibus ei potius aſſentior. vt videlicet ita vocetur aliquis ſcelus, vt Martialis Zoilum vocat vitium: in hoc pentametro, Non vitioſus homo es Zoile, ſed vitium. Sic aliquem dicimus eſſe perniciem vel peſtẽ, qui ſit pernicioſus vel peſtifer. Sed vocabulum illud Scelus in memoriã mihi reuocat Græcum κάθαρμα quod itidem neutrum quum ſit, de homine ſceleſto dicitur, itidémq; alicubi maſculino iunctũ inuenitur.

Alio inſuper modo genus vnum pro alio ponitur in relatiuis: vt λόγοι μέν εἰσιν ἐν ἑκάστοις ἡμῶν ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν, apud Plat. in Philebo, pro λόγοι οὓς, &c. Quale illud apud Latinos grammaticos, Eſt locus in carcere quod Tullianum appellatur.

Iam verò vt hæc, ſic & alia in Attica orationis ſtructura ſunt σολοικοφανῆ. Si enim σολοικοφανὲς eſt quũ genus generi nõ redditur, itidem certè quum numerũ numero, caſum caſui non reddũt. Sed antequam & horum exempla proferam, lectorem admonebo, quæ σολοικοφανῆ ſunt, poſſe tamẽ eſſe ἀσολοίκιστα. vt apud Homerum Iliad. ε, βίη Ἡρακληείη πέρσας ἄστεα πολλὰ, eſt σχῆμα καινὸν (inquit Euſtathius) βίη Ἡρακλέος πέρσας ἄστεα πολλὰ, καὶ ὡς εἰπεῖν σολοικοφανές. Eſtque illi ſimile (addit) ψυχὴ Τειρεσίου σκῆπτρον ἔχων. vt enim hic ἔχων relatum fuit non ad τὸ λεγόμενον, videlicet ψυχὴ Τειρεσίου, ſed ad τὸ νοούμενον, (quoniã νοεῖται Tireſias quum dicitur ψυχὴ Τειρεσίου, qui etiam ἀσολοικίστως dicetur ἔχων σκῆπτρον) ita hîc βίη Ἡρακλέος eſt Ἡρακλῆς: qui etiam dicitur πέρσας ἄστεα πολλά. Numerus igitur interdum nõ redditur σολοικοφανῶς itidem, ſed tamen ἀσολοικίστως, cùm ab aliis, tum à Sophocle, vt in hoc Antigones loco, pag. 242, meæ editionis, ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, Ἢ γλῶσσαν ἣν οὐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν, Οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί. Sic in iſto Aiacis loco, pag. 44, κοὔτις ἔσθ᾽ ὃς οὐ τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ ξύναιμον ἀπονειδίζοντες. vbi ſcholiaſtes morẽ Atticum eſſe tradit, ſingularibus pluralia ſubiungere, & viciſſim. Xenophon ἀπομν. libro 2, pagina 433, θαυμαστὸν δὲ καὶ τοῦτο, εἴ τις ἡγεῖται, itidémque κέκτηται, & ἔχει, & δύναται: deinde, ἐπὶ δὲ τῶν ἀδελφῶν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀγνοοῦσι. Quinetiam in vno eodémque orationis membro hic ab vno numero ad alterum tranſitus inuenitur: interdúmque à ſingulari ad pluralem tranſit ſcriptor, & à plurali ad ſingularem redit: vt in hoc Pædiæ loco libro 1, pagina 21, πρὸς δ᾽ αὖ τὸν λαγὼ, ὅτι μὲν ἐν σκότει νέμεται, τὴν δ᾽ ἡμέραν ἀποδιδράσκει, κύνας

ἐπέτρεψε. & paucis interiectis, εἰ δὲ καὶ ταύτας ἀποφύγοιεν, τοὺς πόρους αὐτῶν ἐκμανθάνων, &c. tādemque ad ſingularem reuertendo, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτοὺς ἑαυτὸν ἐμπιπλῶν ἐνέδυ.

Mutationis autem caſus, id eſt tranſitus ab vno caſu ad alium, exemplum habemus in iſto Iſocratis, politi alioqui ſcriptoris, loco, συνίσασι γὰρ τοὺς μὲν διὰ φιλοπραγμοσύνην ἐμπειρίαις τῶν ἀγώνων γεγυμνασμένοις, τοὺς δὲ ἐκ φιλοσοφίας ἐκείνων τῶν λόγων ὧν ἀρτίως προεῖπον, τὴν δύναμιν εἰληφότας. Hîc enim à datiuo ad accuſatiuum tranſiri videmus. Theophraſtus De cauſ. plant. libro 2, ἀλλ᾽ ὅταν μὲν ὦσι νότιαι, δυσγραίνονταί τε καὶ ἀσθενέστεραι γίνονται· βορείων δ᾽ οὐσῶν, ἰσχυραί τε καὶ ἐκπέττει μᾶλλον· ἅτε τῆς μὲν γῆς διαξήρου οὔσης, αὐτά τε ξυνεστῶτα καὶ ἐναπειληφότα οἰκεῖον θερμόν. Itidem Ariſtot. à genitiuo linguæ cōmunis ad accuſatiuum Atticū hîc tranſiit, ὡς οὐχ ὁμοίως φύσει τῆς διαλέκτου οὔσης καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλ᾽ ἐνδεχόμενον πλάττεσθαι. Sed magis mira videri poſſit hæc caſuum mutatio apud Dinarchum oratione in Demoſthenem, εἰ δὲ ῥήτωρ ἢ στρατηγὸς οἱ τὴν καθ᾽ αὑτῶν προσδοκωμένην ἀπόφασιν ἄπιστον βουλόμενοι γενέσθαι, συνηγοροῦσιν, οὐ προσεκτέον ὑμῖν ἐστι τοῖς τούτων λόγοις, εἰδότας ὅτι ἐκ πάντων τούτων γίνεται συνεργεία, &c.

Verùm & alio modo caſus vnus pro alio ponitur, nòn quòd caſuum fiat mutatio, ſed potius quoniam non fit ea quæ fieri debebat, conſuetam & regulæ grammaticæ conſonam ſtructuram orationis vſurpando. Exemplum habes apud Demoſthenem, ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἐκείνου μαθήσεσθε, ὧν εἰς Πελοπόννησον ἔπεμψε. pro ἐπιστολῶν ἃς ἔπεμψε. Talē genitiuum habes in eo quē modò ex Iſocrate attuli loco, ἐκείνων τῶν λόγων ὧν ἀρτίως προεῖπον. debebat enim genitiuus in accuſatiuum mutari, id eſt, à genitiuo λόγων ad accuſatiuum οὓς tranſitus fieri. Sic idem ſcriptor dixit, τοῖς γὰρ ἄλλοις οἷς ἔχομεν οὐδὲν τῶν ἄλλων ζώων διαφέρομεν. pro τοῖς ἄλλοις ἃ ἔχομεν. His enim in locis antecedens ad ſe, id eſt ad ſuum caſum, trahit particulam relatiuam: ac velut ſubiectam ſuæ conſtructioni illā reddit. Sophoclis enarrator hoc appellat συνυπάγειν τὸν λόγον τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ: in loco tamen aliquantum diſſimili. nam in hæc verba illius tragici, in Electra, ὄλβιος ὃν ἁ κλεινὰ γᾶ ποτε Μυκηναίων δέξεται εὐπατρίδαν Διὸς εὔφρονι βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν: annotat, συνυπάγει κἀνταῦθα τὸν λόγον τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ. quoniam quum dicere debuiſſet, ὄλβιος ὁ Ὀρέστης ὃν ἡ κλεινὴ γῆ δέξεται τῶν Μυκηναίων, dicit, ὄλβιος ὅντινα Ὀρέστην, &c. Neque verò in iis tantùm formulis loquendi quibus relatiuum interuenit, conſtructio verbi ſequentis conſtructioni præcedentis paret, & ad eam ſe conformat, ſed etiam in aliis. veluti quum dicitur προσήκει σοι ἀγαθῷ εἶναι. quod Latini imitati ſunt: vt docebo, quum hæc latius tractare vacabit.

Nec minus inter σολοικοφανῆ numerandus videri queat verbi ſingularis pro plurali vſus. Imò verò ſiquid σολοικοφανὲς habere cēſetur oratio cui numeri vel caſus mutatio interuenit, (ſicut in locis quos paulo āte protuli) multo iuſtiꝰ σολοικοφανὲς illud eſſe exiſtimabitur. loquor autem de verbi ſingularis vſu cum nomine neutro. quale & apud Homerum eſt δοῦρα σέσηπε. Quòd ſi Attica eſt & hæc orationis ſtructura, (vt certè cenſetur) vnus idemque verſus Homeri rem eandem & Atticæ & communis linguæ more expreſſerit: hic videlicet, Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται, Iliad. β.

Alia ſunt quæ orationis ſtructuram ſi non σολοικοφανῆ, ſaltem ἀνακόλουθον ſeu ἀκατάλληλον reddunt: quum videlicet oratio in vno eodémque membro, ſub vno eodémque modo vel tempore non continuatur. Sic diuerſi modi coniunguntur à Syneſio, σὺ δὲ ὑγιαίνοις, καὶ ἀσπάσαι τοὺς μακαρίους ἑταίρους. Alicubi autem non tantùm modi vel temporis ſed vtriuſque ſimul mutatio fit: vt in iſto AEſchinis loco, oratione in Timocratem, ἐπειδὴ δὲ τὴν δημηγορίαν διαβάλλει, καὶ τοὺς εἰρημένους λόγους ἐπὶ τὰ χείρω διεξέρχεται, οὔτ᾽ ἂν ἀποδραίην, οὔτ᾽ ἂν τῶν εἰρημένων οὐδὲν ἀρνησαίμην· οὔτ᾽ αἰσχύνομαι ἐπ᾽ αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον φιλοτιμοῦμαι.

Meritò etiam dixerimus in ſtructura ἀκαταλληλίαν ſeu ἀνακολουθίαν ſpectari, vbi oratio ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ εἴδους ſeu τύπου ad μιμητικὸν tranſit. quod tamen à ſcriptoribus ſæpenumero fieri videmus. Sed nunc eo quod mihi ad manum eſt Luciani exemplo contentus ero. Id habetur in calce opuſculi quod Zeuxis ſiue Antiochus inſcribitur, τούτους τοὺς ἐλέφαντας ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε κατακρύψαντας: & quibuſdā interiectis, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾶν ἐφ᾽ ἑκάτερα τοῖς ἁρματηλάταις καὶ συνωρισταῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτοὺς, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες, &c. Sed hîc ponitur ἔφη, (quod illam mutationem aliquantū mollit) ſæpe alioqui omitti ſolitum. Sic Lucæ cap. 5, καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν· ἀλλὰ ἀπελθὼν δεῖξον σεαυτὸν τῷ ἱερεῖ, καὶ προσένεγκε. ſubaudiēdo illud ἔφη, aut aliquid huiuſmodi. Inuenitur autē & apud Latinos hiſtoricos eodem modo mutata ſtructura, oratione videlicet ἀπὸ τῆς διηγηματικῆς tranſeunte πρὸς μιμητικήν, ſiue ab obliqua ad rectam, vt alii loquuntur.

Sunt denique & alia Atticorum circa orationis ſtructuram καινοτομήματα: ſed vt contentus his ſum in præſentia, ita lectorem contentum fore ſpero.

DE IIS QVAE ATTICI IN MODORVM vſu ſibi peculiaria habent, CAP. V.

ATticos vti imperatiuis ſubiunctiuorum necnon indicatiuorum loco, tradit Corinth. Quod de vſu imperatiui pro ſubiunctiuo dicit, leue & parui momenti eſt: quod autē de imperatiuo locum indicatiui obtinente tradit, vereor ne falſum comperiatur. Prius illud parui momenti eſſe dico quoniam non minus fortaſſe particula μὴ cũ imperatiuo quã cum ſubiũctiuo iungi poteſt. Verùm vt hoc detur, in μὴ ψεῦσον eſſe imperatiuum pro ſubiunctiuo, & dici pro μὴ ψεύσῃς, non continuò hanc mutationem Atticis adſcribere poterimus. Quæ autem de imperatiui vſu pro indicatiuo ſcribit, cur mihi ſuſpecta ſint, mea in illum articulum annotatio docet, huius libri pag. 21, & 22: quò te remitto.

At verò optatiui vſus pro imperatiuo, (cuius vſus mentionem nullam facit Corinthus, ſicut nec aliorum quæ vel de his ipſis modis vel de aliis dicam) quin Atticus ſit, minimè mihi dubium eſt. Præterquam enim quòd apud Atticos ſcriptores talem eius vſum inuenio, etiam annotatum id pro atticiſmo comperio. Nam in hunc Lycophronis locum, Alexandræ initio, Τῶν ἄσσα θυμοῖ καὶ διὰ μνήμης ἔχω Κλύοις ἂν ὦ ἄναξ, annotat ſcholiaſtes, κλύοις ἂν eſſe pro κλῦθι, poſito Atticè optatiuo pro imperatiuo. Sic autem apud Euripidem in Hecuba, λέγοιμ' ἂν pro λέξω dictum eſſe manifeſtum eſt: in Hecuba, vbi Polymeſtor Agamemnoni dicenti λέγε, reſpondet λέγοιμ' ἂν: ſuámque narrationem his verbis ſubiungit. Talem optatiui vſum (quoniam alia ex aliis ſcriptoribus Atticis exempla mihi memoria non ſuggerit) habemus & apud Nicandrum, Alexiph. initio, πυθείης abſque ἂν, pro πύθι itidem, id eſt, συνιές, vel γνῶθι. vbi ſcholiaſtes eodem modo optatiuum imperatiui officio fungi admonet. Verùm & initio Theriacῶn dicere idem debuit, meo quidem iudicio. nam φωνήσαιμι pro φωνήσω itidem poſitum eſt, ſed cum particula κε, quam idem cum ἂν ſignificare ſcimus.

Idem modus, nimirum optatiuus, indicatiui etiam locum obtinet nonnunquam apud Atticos: & quidem ipſo etiam Corintho teſte, qui articulo XVIII, ex Thucydide affert, τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον, ἀναδούμενοι τῶν νεῶν ἃς καταδύσειαν. Hîc enim καταδύσειαν pro κατέδυον poſitum eſſe tradit: & quidem ſcholiaſtem ipſius Thucydidis in eo ſequens. At ego optatiuum quidem pro indicatiuo poſitum eſſe aſſentior, ſed non video quid obſtet quominus ſeruantes idem tempus, καταδύσειαν pro κατέδυσαν vſurpatum dicamus: præſertim quum illud κατέδυσαν non excludat κατέδυον. Qui enim dicit ἃς κατέδυσαν, non vetat ne intelligamus idem de illis quas poſtea κατέδυον, ſi quæ erant. Cæterùm idem ſchol. in alio eiuſdē hiſtorici loco, γένοιτο pro ἐγένετο poni annotat itidem. Verùm ad Homerum venio: apud quem legimus Iliad. ε, Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἆτος πολέμοιο, Εἰ μὴ μητρυιὴ &c. Vbi Euſtathius annotat, ἀπόλοιτό κεν pro ἀπώλετο ἂν dictum eſſe. Eſſe autem Atticum optatiuis loco præteritorum vti: vt ἔλθοι pro ἦλθε, & δράμοι pro ἔδραμε. Idem ſcholiaſtes in hunc verſum libri α, eiuſdem poematis, Ἢ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, annotat, Atticos ſæpenumero optatiua (id eſt verba optatiui modi) pro præteritis vſurpare: vt ἐπεὶ ἔλθοι ὁ δεῖνα pro ἦλθε: item, ὡς ἂν λαλήσοι pro ἐλάλησε. Eodémque modo ibi λωβήσαιο eſſe pro ἐλωβήσω ἄν. Quinetiã in hoc verſu libri δ, Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον, vult οὐκ ἂν ἴδοις dictum eſſe pro οὐκ ἂν εἶδες, idque Atticé. Crediderim porro his addi poſſe cum alios pleroſque eiuſdem poetæ locos, tum verò iſtum Iliad. ε, Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, Ἠὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι ἢ μετ' Ἀχαιοῖς. Hîc enim itidem οὐκ ἂν γνοίης videtur eſſe pro οὐκ ἂν ἔγνως. Sed & μετείη ac ὁμιλέοι eodem pacto in indicatiuos μέτεστι & ὁμιλεῖ reſoluenda fuerint. atque ita duplicem hîc atticiſmum habemus. alter enim, is eſt quo accuſatiuus à parte anteriori pro nominatiuo à parte poſteriori ponitur: cuius exempla nõ pauca fuerũt à me allata pag. 50 & 51. Verùm vt ad Euſtathiũ reuertar, nõ immeritò quis miretur cur in illis ſuperioribus Homeri locis non dicat optatiuũ modum pro indicatiuo vſurpari, ſed optatiuũ pro præterito: quũ tamen non in tempore ſed in modo conſiſtat ſermonis innouatio. Fieri certè poteſt vt aliud dixerit, aliud intellexerit: nimirũ Atticos optatiuis ita vti vbi de præterito tempore loquuntur. nã & quē ἀόριστον χρόνον grãmatici appellant, appellatione παρῳχημένου comprehendit. Verùm quoniã ex iis ſcriptoribus qui in Atticorum numero cenſentur petita exempla maioris hîc autoritatis eſſe debent, ad ea veniam, vel potius redibo. Vt igitur Thucydidem optatiuum duobus in locis pro indicatiuo vſurpaſſe docui, ſic à Xenophõte vſurpari videmus cum alibi, tũ hîc, Pæd. lib. 2, οἱ δ' Ἰνδοὶ εἰσελθόντες ἔλεξαν ὅτι πέμψειε σφᾶς ὁ Ἰνδῶν βασιλεὺς, καὶ κελεύσειεν ἐρωτᾶν ἐξ ὅτου πόλεμος εἴη Μήδοις τε καὶ Ἀσσυρίῳ. Quē optatiui pro indicatiuo vſum obſeruauit & Bud. qui hoc quoque ex eodē ſcriptore exēplum

ſubiũgit, ἔναγχος οὖν ποτέ σου μέμνημαι ἀκούσας ὡς ὁ Ἀρμένιος καταφρονοίη σου νῦν ὅτι ἀκούει τοὺς πολεμίους προσιόντας ἐφ' ἡμᾶς, καὶ οὔτε στράτευμα πέμποι, οὔτε δασμὸν ὃν ἔδει ἀπάγοι. Hic enim itidem καταφρονοίη, πέμποι, ἀπάγοι, pro καταφρονεῖ & πέμπει & ἀπάγει habemus: aut etiã pro κατεφρόνησε & ἔπεμψε & ἀπήγαγε: ſi quidem illũ ſequamur. exiſtimat enim illa optatiui modi verba præſentis temporis, nõ ſolùm in præſentia indicatiui modi, ſed etiam in illa præterita (ſi quidem & aoriſti temporis verba hoc generali nomine appellare licet, cum Euſtathio) poſſe reſolui. atque ita duplex in hoc ſermone innouatio fuerit, nimirum & circa modum & circa tempus. Sed quum illa præſentis optatiui in præſens indicatiui reſolutio optimè loco congruat, quid vltra quærendum ſit non video. Sic in iſto Platonis loco in Protagora, ἔλεγες γὰρ ὅτι ὁ Ζεὺς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν αἰδῶ πέμψειε τοῖς ἀνθρώποις, ſeruato eodẽ tempore, πέμψειε reſoluemus in ἔπεμψε. Cæterùm Xenophõ in vno eodémque loco vtrũque modum vſurpauit, Pæd. 4, συννοηθέντες τε οἷά τε πάσχουσιν ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ὅτι νῦν τεθναίη μὲν ὁ ἄρχων αὐτῶν, ἡττημένοι δ' εἶεν, φόβος δὲ πολὺς εἴη ἐν τῷ στρατεύματι: pro ὅτι νῦν τέθνηκε, & ἡττημένοι δ' εἰσὶ, & φόβος δὲ πολύς ἐστιν. nõ de præterito enim ſed de præſenti loquitur. Quinetiam futuro optatiui vtuntur, de præterito loquentes: vt inquit ille, afferens ex Syneſio in epiſtola ad Euoptium, καὶ τὸ ξίφος σπασάμενος, ἠπείλησ' αὐθρώπῳ τὴν κεφαλὴν ἀποκόψειν, εἰ μὴ ἀντιλήψοιτο τοῦ σκάφους. de præterito loquens (inquit) ſed tanquam de præſenti & futuro. Verùm ego non video quomodo hîc tanquam de præſenti loqui dici poſſit Syneſius: loquitur quidem certè tanquam de futuro, vtens videlicet optatiui futuro: ſed indicatiuum vſurpans, futuro eius itidem vti neceſſe habuiſſet. ideóque non aliud quàm modum pro modo vſurpatum dicerem hoc in loco, aliíſque quos apud eum videre poteris: ſimúlque ea quæ de optatiui vſu alicubi in ſignificatione futuri, alicubi etiam in ſignificatione præteriti, ab eo ſcribuntur.

Quinetiam ab optatiuo ad indicatiuum tranſeunt nonnunquam, particulam copulatiuam interiicientes: vt idem docet, afferens ex Andocide in oratione De myſteriis, αὐτίκα ἐγὼ, πολλῶν μοι ἀπαγγελλόντων ὅτι λέγοιεν οἱ ἐχθροὶ ὡς ἄρα ἐγὼ οὔτ' ἂν ὑπομείναιμι, οἰχήσομαί τε φεύγων, &c. Itidémque ex Luciano, καὶ μὴν τοῦτό μ' εἰς δέος οὐ μέτριον ἦγε, μὴ οὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθείη, κἀγὼ ὥσπερ ἀνδροφόνος κακὴν δώσω δίκην.

Optatiuum pro ſubiunctiuo quoque poni Corinthus tradit: in exemplum afferens ἐὰν ἔλθοις, pro ἐὰν ἔλθῃς: itidémque ἐὰν ἔλθοι pro ἐὰν ἔλθῃ. ſed hic optatiui vſus, cum ἐὰν præſertim mihi ſuſpectus eſt: vt admonui in iis quæ in illum articulum annotaui.

Vt autem optatiui pro indicatiuo, ita viciſſim indicatiui pro optatiuo poſiti afferuntur exempla. ſed neſcio quomodo indicatiui pro optatiuo vſus minus facilè percipitur: atque adeò alicubi non alienum ſed ſuum obtinere locum videtur indicatiuus (ei quidem qui non propius intuetur) quanuis pro optatiuo ſit poſitus. Demoſthenes Pro cor. χρῆν δὲ σιτοπομπίαν ὅπως κομισθήσεται προϊδέσθαι. Idem ibidem, οὐ γὰρ ἐζήτουν οἱ Ἀθηναῖοι οὔτε ῥήτορα οὔτε στρατηγὸν δι' ὅτου δουλεύσουσιν εὐτυχῶς, ἀλλ' οὔτε ζῆν ἠξίουν εἰ μὴ μετ' ἐλευθερίας αὐτοῖς ἐξέσται τοῦτο ποιεῖν. Hîc enim habemus δουλεύσουσιν pro δουλεύσοιεν, & ἐξέσται pro ἐξέσοιτο.

Sed alius eſt indicatiui pro optatiuo vſus multo magis à vulgaris ſermonis cõſuetudine remotus: cuius vſus exẽpla quæ alibi affert, aptiſſimè hîc ſubiũcturus mihi videor. Demoſthenes in oratione quæ πρὸς Ἄφοβον inſcribitur, ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμ' ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν, ἐζήτησεν ἄν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας, ἵν' εἰ παρεδίδουν, μηδὲν δίκαιον λέγειν ἐδόκουν. pro ἵνα δοκοίην, vel δόξαιμι. Talis eſt apud Xenophontem indicatiui vſus cum eadẽ particula, Pæd. lib. 1, de lepore loquẽtem, ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδει. pro ἵνα ἐνδύοι, vel ἐνδύσαι, ſeu ἐνδύσαιτο. Eodémque modo Lucianus, ἵνα ἀνέσπων pro ἵνα ἀνασπῷεν dixit, ſcribens, εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Obſeruandum eſt autem in his locis, ἵνα conſtructionem hanc cum indicatiui præterito imperfecto habere (qui indicatiuus ſedem optatiui occupat) præcedente eiuſdem & modi & temporis verbo. Nam in loco illo Demoſthenico habes ἵνα ἐδόκουν, præcedente verbo παρεδίδουν: in illo Xenophonteo, ἵνα ἐνέδει, præcedente verbo ἐνεπετάννυες: in illo denique Lucianico, ἵνα ἀνέσπων, præcedente verbo ἐχρῆν. Fortaſſis igitur dicere poſſumus Atticos libertate hîc vti ſimili ei qua dicunt χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, itidémque μεταδίδωμι πάντων ὧν ἔχω. Quanuis enim diuerſa in his loquendi generibus ſit orationis forma, tamen in eo ſimilis eſſe libertas videtur, quòd vt hîc relatiuum conſtructioni antecedentis ſubiacere (vt ita loquar) volunt, ita illic particulæ ἵνα conſtructionem à verbo præcedente pendere. Quod verò de iis loquendi formulis dixi quibus relatiuum interuenit, vt nimirum conſtructio verbi ſequentis conſtructioni præcedentis pareat, id aliis quoque vſuuenire, in alio huius operis loco doceo. Sed & in vſu

infinitiui pro indicatiuo, videri Atticos (qui & hîc libertate vtuntur) præcedentis infinitiui ſeu præcedentium infinitiuorum rationem habere, paulo pòſt docebo.

Magis tamē nouus & mirus eſt is optatiui vſus quem ſcholiaſtes Sophoclis apud eum habere cenſet: vbi nimirum ἀπέμολε pro ἀπομόλοι poſitum eſſe tradit. Locus eſt in Trach. pag. 361, meæ editionis.

Infinitiuus quoque modus quendam Atticis peculiarem habet vſum: nimirum pro indicatiuo. veluti quum dicitur, ἐπειδὴ δὲ ἀκοῦσαι, vel εἰπεῖν: pro ἐπειδὴ δὲ ἤκουσε, aut ἤκουσαν: & εἶπε, εἶπον. Interdū verò præcedente vocula ὡς eundē vſum hic modus præſtat. extántque apud optimos quoſq; Atticæ linguæ ſcriptores huius ἐναλλάξεως exēpla, in narrationibus. Demoſthenes De perperam obita leg. αὐτὸς δὲ θαυμάσας ἐρέσθαι ἵνα τὴν ὁδοιπόρον τίς ὁ ἄνθρωπός ἐστιν. ἐπειδὴ δὲ ἀκοῦσαι ὅτι Ἀτρεστίδας δωρεὰν ταῦτα ἔχων παρὰ Φιλίππου ἀπέρχεται, δεινὸν αὐτῷ τι δόξαι. Sic etiam Plato vſus eſt infinitiuo vbi indicatiuum poſcebat vulgaris ſermonis conſuetudo: vt lib. 10 De rep. ἐπειδὴ δὲ κατὰ σχολὴν σκέψασθαι, κόπτεσθαί τε καὶ ὀδύρεσθαι τὴν αἵρεσιν. Itidem in Sympoſio, ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἀγάθωνος, ἀνεῳγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν. Nec verò cū ἐπειδὴ tantùm, id eſt, non ſolùm præcedente ἐπειδὴ, ſed etiā præcedente ὡς (vti dixi) infinitiuum ita vſurpant: habemúſque & apud illos ipſos exempla. Legimus enim apud Demoſthenem in illa περὶ παραπρ. oratione, ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ, τοσοῦτον θόρυβον γενέσθαι &c. Legimus itidem apud Platonē in Sympoſio, εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὦ φάναι Ἀριστόδημε, &c. Nec verò apud hos tantùm alióſve eiuſdem ſeculi ſcriptores, ſed & apud antiquiores hunc infinitiui vſum habemus, Herodotum videlicet & Thucydidem. Eſt porro obſeruandū quod dixi, ita vſurpari infinitiuum vbi aliquid narratur. Cui obſeruationi & hæc addenda eſt, aoriſtum infinitiui potius quàm aliud tempus his locis adhiberi: vt ex præcedentibus exemplis patet. Quinetiam hoc animaduertendum eſt, infinitiuum cui ita præfigitur ἐπειδὴ vel ὡς, nō poni ſolum, ſed alios circa ſe habere: atque adeò propter hos fieri vt indicatiuus infinitiuo locum ſuum cedat: quò magis vniformis ſit oratio. Potius tamen ad præcedentem infinitiuum, ſeu ad præcedētes infinitiuos reſpici puto quàm ad ſequentes: & libertate hîc vti Atticos ei ſimili quam ſibi eos permittere & in quibuſdā conſtructionibus, paulo ante docui. Sciendum eſt etiā inueniri alicubi infinitiuū, qui quū prima fronte ita vſurpatus videri poſſit, pro indicatiuo videlicet, potius tamē indicatiui modi verbū cū eo ſubaudiri dicendū eſt. Xenophon, ἐθαύμαζε δὲ εἰ μὴ φανερὸν αὐτοῖς ἐστιν ὅτι ταῦτα οὐ δυνατόν ἐστιν ἀνθρώποις εὑρεῖν. ἐπεὶ καὶ τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν, οὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Hîc enim nequaquam dixerim cum Budæo, ἐπεὶ infinitiuum pro indicatiuo habere, (ſicut de iſto Herodoti loco id illi concederem, ἐπεὶ δὲ σφέας παραλαμβάνειν τοὺς Ἕλληνας. eſt enim ἐπεὶ tale hîc quale ἐπειδὴ in locis paulo antè allatis) ſed indicatiuo iungi qui extrinſecus ſit aſſumendus, vt fit in iis quæ ſubaudiuntur. Eo autem magis miror Budæum de loco iſto id cēſuiſſe, quòd ipſe etiā in iſto Thucydidis loco, lib. 3, circa finē, λέγεται δὲ καὶ Ἀλκμαίωνι τῷ Ἀμφιάρεω, ὅτε δὴ ἀλᾶσθαι αὐτὸν μετὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς, τὸν Ἀπόλλω ταύτην τὴν γῆν χρῆσαι οἰκεῖν, ſubaudiendum dicat συνέβη, vel quid ſimile. Magis commodè tamen ſubauditum iri puto λέγεται, ex proximo repetitum.

At verò infinitiui pro imperatiuo vſum quum non minus Ionicum quàm Atticum eſſe quidam cenſuerint, nonnulli etiam Ionicum potius quàm Atticum, ſuperioribus minimè adiungendum cenſeo: præſertim etiam quum non infinitiuum pro imperatiuo poni, ſed potius infinitiuum eſſe cum quo ſubaudiendus relinquatur imperatiuus, dicere quis non immeritò poſſit. At Corinthus falſò Atticos imperatiuis carere dixit, vt docui pag. 46, & deinceps.

DE IIS QVAE ATTICI IN TEMPORVM vſu ſibi peculiaria habent, CAP. VI.

TEmporum quoque ἐνάλλαξις apud Atticos eſt varia: ſi, quæcūque in illis fieri comperitur, Atticis tribuenda eſt. Atque vt à præſenti (ſicut ratio poſcit) exordiar, verbum εἶμι potiſſimum, cum ſuo compoſitorum comitatu, ex iis eſt in quibus præſentis pro futuro vſus conſpicitur: vt paulo pòſt docebo. Itidémque participia præſentis temporis pro participiis futuri poſita cum apud alios tum apud Thucydidem inueniuntur: ſi ſcholiaſtæ credimus βοηθοῦντας exponenti per futurum βοηθήσοντας, lib. 5, vt alios locos omittam. Eſt autem hic præſentis pro futuro vſus apud Homerum frequentiſſimus: vnde Atticos in eo illum imitatos fuiſſe credibile eſt. Ab vno autem ex compoſitis illius verbi εἶμι incipiens (nam in eo potiſſimum talem vſum conſpici dixi, itidémque in compoſitis) affero ex Iliad. α,

Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν. vbi ἔπεισιν futuri ſignificationẽ habere cõſtat. Horum enim verborum ſenſus eſt, Hanc ego non dimittam priuſquam ſenectus eam inuaſerit. Vel, per indicatiuum, Eam inuadet. At indicatiui præſens (reddendo ad verbum) locum hîc non haberet. neque enim dici poſſet, Priuſquam ſenectus eam inuadit. Sed præſenti modi coniunctiui vtendum eſſet, Priuſquam ſenectus eam inuadat. Hîc ἔπεισι (inquit Euſtath.) eſt pro futuro ἐπελεύσεται. ſæpe enim veteres tempora pro temporibus accipiũt. Et ita quidem poeta cum accuſ. cõſtruit verbũ ἔπεισι, accipiens pro καταλήψεται: at eius poſteri &c. Quoniam autem hanc temporis vnius pro altero vſurpationem in verbo εἶμι & eius compoſitis oſtenſurum me dixi, commodè hîc poſt ἔπεισι, quod ex eorum numero eſt, de illa facturum me verba exiſtimo, antequam hanc ἐνάλλαξιν χρόνου exemplis aliorũ verborum confirmem. Dico igitur, εἶμι non apud poetas tantùm (nominatímque Homerum) ſed & apud orationis ſolutæ ſcriptores, præſertímque Atticos, futuri ſignificationem habere. Hom. Iliad. ω, Εἶμι, καὶ οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσσεται. Idem eiuſdem poematis lib. α, Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ. Eodémque modo ſecunda perſona εἶς pro Ibis poſita reperitur. Heſiod. Ἔργοις, Τῇ δ' εἶς ᾗ σ' αὖ ἐγώ περ ἄγω. Sic εἶσθα pro εἶς, futuri itidem ſignificatione apud Homerum non vno in loco inuenitur. vt Il. κ, Εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν, Ἤτι καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Et Odyſſ. τ, Ἢ τάχα καὶ δαλοῖς βεβλημένος εἶσθα θύραζε. Neque enim obſcurum eſt, εἶσθα futuri ſignificationem his in locis habere. vnde miror Euſtathiũ hîc exponere ἔρχῃ. Sic autẽ & εἶσι tertia perſona ſignificationem præſentis apud eundem poetam alicubi obtinet. vt Il. σ, Ἂψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας. Quòd ſi & in ſoluta oratione huius vſus exemplum quærimus, apud ipſum Thucydidem (vt alios omittam) habemus: lib. 2, ταῦτα δηλώσας πρῶτον, εἶμι καὶ ἐπὶ τῶνδε ἔπαινον. Idem lib. 1, ἄμεινον ἤδη, ἢν δοκῇ, πεφραγμένοι, ἴμεν ἐπ' αὐτούς. Sic quoque cõpoſitum ἄπειμι non minus pro Abibo quàm pro Abeo ponitur. Idémque de cæteris compoſitis ſentiendũ eſt, Ἄνειμι, Δίειμι, Ἔξειμι, Ἔπειμι, Κάτειμι, Μέτειμι, Πάρειμι, Πρόειμι, Πρόσειμι, Σύνειμι. Siquidem Σύνεισι pro συνελεύσεται, itidémque Σύνιμεν pro συνελευσόμεθα, & Μέτεισι pro μετελεύσεται, cum apud alios tum apud Demoſth. legimus. Itidémque in ſecunda perſona dicitur Μέτει pro μετελεύσῃ, Ἔξει pro ἐξελεύσῃ, Ἄπει pro ἀπελεύσῃ, &c. Sic in tertia plurali, Ἄπιασι pro ἀπελεύσονται, Ἔπιασι pro ἐπελεύσονται, Μέτιασι pro μετελεύσονται. Nec in compoſitis tantùm, ſed in iis etiam quæ bicompoſita in Theſauro meo appellare conſueui, hunc præſentis pro futuro vſum ſpectari ſciendum eſt. cuiuſmodi ſunt, Ἐπάνειμι, Διέξειμι, Ἐπέξειμι. Itidem enim διέξειμι pro διεξελεύσομαι, & διέξει pro διεξελεύσῃ, & διέξεισι pro διεξελεύσεται ponitur: eodémque modo in plurali. Quod porrò de hoc bicompoſito, idem & de cæteris dici exiſtimandum eſt. Meminiſſe etiam oportet, ſimili Atticos libertate & in participio vti, (minus tamẽ frequenter) vt nimirum præſenti locum futuri tribuant. Meminiſſe autem dico, quòd allatum iam ex Thucydide vſus huius exemplum fuerit. Cui addere poſſumus ex Demoſthene εἰσιόντα pro εἰσελευσόμενον. Et ex Plutarcho (ſcriptore quidẽ non Attico, ſed Atticos hîc imitante) μετιόντες pro μετελευσόμενοι.

Verùm vt ab illo ſubſtantiuo verbo εἶμι, eiúſque comitatu, ad alia tranſeam, ſimúlque ad Homerum redeam: ſciendum eſt, illis quæ ex eo protuli, ſimile eſſe πλεῖ pro πλέει, vel potius ἐκτελεῖ pro ἐκτελέει, quod apud eum legitur, Il. δ, Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, Ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν Σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν. Eſſe autẽ hîc ἐκτελεῖ pro ἐκτελέει, Euſtath. quoque annotat. Verùm vt cum eo de verbo iſto ſentio, ita de altero (lectorem enim hac de re obiter admonere libet) non poſſum quin ab eo diſſentiã. De eo loquor quo verſus clauditur, ἀπέτισαν videlicet. quum enim vt ἐκτελεῖ à præſentis ſignificatione, ita ἀπέτισαν à præteriti ad futuri ſignificationem migrare dicat, ego contrà hoc præteritum (ita enim aoriſtum appellabo, generaliori appellatione vtens, illius more) nullo modo futuri ſignificationem accipere exiſtimo: ſed eum vſum habere quem tale præteritum apud vtroſque ſcriptores frequenter habet: dicentes, ἐποίησε τοῦτο, id eſt Hoc fecit, pro Facere hoc ſolet, Conſueuit hoc facere. Aptiſſimum certè huius vſus exemplum apud Heſiodum habemus, in Ἔργοις, (aptiſſimum eſſe dico quoniam vltionis diuinæ itidem fit mentio) Τῷ δ' ἤτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν. Hîc enim ἐπέθηκεν ſuam ſignificationem non retinere manifeſtiſſimum eſt: ſed potius eſſe pro ἐπιτίθησι: quod ἐπιτίθησι nihil aliud ſonet quàm ἐπιτιθέναι εἴωθε. Quum porro apud vtroſque ſcriptores hunc vſum aoriſti extare dixerim, (quod παρῳχημένον, id eſt præteritum, ab Euſtathio vocari dixi) ex ſoluta quoque oratione exempla mihi afferenda hîc eſſent, niſi in illum locum ea reſeruare ſtatuiſſem vbi de aoriſti vſu pro præſenti diſſeram. Potius igitur ad alium Homeri locum venio, in quo præſentia itidem pro futuris vſurpat. Is extat Iliad. κ, Πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπι-

πέλλεαι ἠδὲ κελεύεις; Αὖθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς, Ἦε θέω μετὰ σ᾽ αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω; Hic enim μένω pro μενῶ, itidémque θέω eſſe pro θεύσω, Euſtath. quoque tradit. Sed ego verba illa μένω & θέω, coniunctiui modi potius quàm indicatiui præſentia eſſe dixerim: quòd illum modum potius quàm hunc iis quæ διαπορητικῶς ſiue διαπορηματικῶς efferuntur, conuenire conſtet. Eſt verò & hoc animaduertendum (quod & ipſum ab illo prætermittitur) hæc verba μένω & θέω poſſe etiam videri ad verba præcedentia ἐπιτέλλεαι & κελεύεις tendere. Quoniam tamen dicitur potius κελεύεις με τοῦτο πράττειν quàm κελεύεις τοῦτο πράττω, per coniunctiuum, præſentia pro futuris poni dicere malo.

Eſt porro ſtatuendum diſcrimen inter ea verba quæ quum futurum habeant, tamen præſenti quoque ſignificationem futuri tribuere alicubi comperiuntur, & ea quæ quum futuro deſtituantur, præſens in illius locum ſubſtituere neceſſe habent. Ex quo numero eſt εἶμι cum compoſitis (vt antea docui) necnon ἔδω, cum ſuis itidem compoſitis. nullum enim iis eſſe futurum cõſtat. Quòd ſi actiuæ vocis ἔδω futuri ſignificationẽ habentis exempla non afferuntur, at paſſiuæ ἔδομαι aliquot extant. Legimus enim apud Ariſtoph. οὐκ ἄρα τῶν γ᾽ ἐμῶν ἔδει. Apud Platonem, De rep. lib. 2, δεήσει δὲ καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων, εἴ τις αὐτὰ ἔδεται. Sed & ſecundam illam perſonam apud eundem habemus, ſed in η deſinentẽ: ἀμβροσίαν ἔδῃ καὶ νέκταρ πίῃ. Credibile eſt autem proſæ ſcriptores in huius verbi vſu Homerum imitari voluiſſe, vtpote eum familiarem habente. Legimus enim Odyſſ. ι, Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι. Et Il. χ, Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται. Sic eiuſdem poematis libro vltimo, σὴν ἔδεαι κραδίην, futuri ſignificatione. Iam verò & de πίομαι idem apud eundem poetam dici poſſe videtur. quanuis enim in ſoluta oratione inueniatur futurum πιοῦμαι, tamen πιόμενος participium apud hunc poetam inuenitur futuri ſignificatione, & prima producta, nimirum λόγῳ ἐνεστῶτος. ſiquidem λόγῳ ἀορίστου δευτέρου μέσου corriperetur. Facit autem pro hoc præſenti & ἔπιον ſiue ἐπίοντο præt. imperf. Il. χ, initio.

Iam verò quædam eſſe verba ſciendum eſt, vel potius quandam verborum coniugationem, in qua non tam præſentia pro futuris poni, quàm futura formã præſentium accipere exiſtimantur. Tale eſt ἐλῶ pro ἐλάσω, & ἐλᾷ pro ἐλάσει, & ἐλᾶν pro ἐλάσειν: itidémque compoſitum ἐξελᾶν pro ἐξελάσειν. Tale eſt & διαβιβῶ pro διαβιβάσω, tale ἀναβιβῶ pro ἀναβιβάσω. Præſertim verò illius verbi ἐλῶ magnus eſt in futuri ſignificatione vſus. Demoſth. in Midiam, Ἀλλ᾽ εἰ μὴ φυλὴν ὅλην καὶ βουλὴν καὶ ἔθνος προπηλακιεῖ, καὶ πολλοὺς ἀθρόους ὑμῶν ἅμα ἐλᾷ, ἀβίωτον ᾤετο ἔσεσθαι τὸν βίον αὐτῷ. Sic compoſitum ἐξελῶ pro ἐξελάσω apud Ariſtoph. in Nubibus, Ἀλλ᾽ ἐξελῶ σ᾽ ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. Eodémque modo ἐξελῶσι pro ἐξελάσουσι dixit in Apologia Plato: κἂν μὲν τούτους ἀπελαύνω, οὗτοί με αὐτοὶ ἐξελῶσι. Exemplum autem τοῦ διαβιβῶ poſiti pro διαβιβάσω, itidémque τοῦ ἀναβιβῶ pro ἀναβιβάσω, vel potius τοῦ ἀναβιβᾶται pro ἀναβιβάσεται, habes apud Budæum: qui etiam ſcribit talia ex more Ionum tracta videri. tale enim eſſe ἀποδοκιμᾷ apud Herodotum lib. 1, τῷ πρώτῳ ἐμβαλόντι ἕπεται, οὐδὲ ἀποδοκιμᾷ οὐδένα. Tale eſſe apud eundem δικᾶν, eodem libro, γνοὺς δὲ ὁ Δηιόκης ἐς ἑωυτὸν πᾶν ἀνακείμενον, οὔτε κατίζειν ἔτι ἤθελε ἔνθα περ πρότερον προκατίζων ἐδίκαζε, οὔτ᾽ ἔφη δικᾶν ἔτι. hîc enim δικᾶν pro δικάσειν eſſe exiſtimat, reddens, Negauítque vltra iudicaturum. Sed in illo altero loco, ἀποδοκιμᾷ nõ minus pro præſenti ἀποδοκιμάζει quàm pro futuro ἀποδοκιμάσει poſſe accipi, ipſemet fatetur: ego verò magis etiã conſentaneum rationi eſſe dico vt pro præſenti accipiatur quàm vt pro futuro, quũ præcedat præſens ἕπεται. Sic verò & apud Homerum (quod pro iis facere poteſt qui ſuperiora quoque eſſe præſentia pro futuris dicere volent) Odyſſ. η, -- ἐς τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ λέξεαι· οἱ δ᾽ ἐλόωσι γαλήνην, Euſtath. ἐλόωσι (dictum poeticè pro ἐλάουσι, vt βοόωσι pro βοάουσι) non dicit eſſe futurum, ſed præſens pro futuro poſitum. Eodémque modo hunc ſcholiaſtem δαμάᾳ non exiſtimaſſe futurum eſſe, ſed præſens futuri vſum habens, credibile eſt: hoc in loco, Iliad. χ, Οὔτοι ἔτ᾽ ἔσθ᾽ ὑπάλυξις· ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ. Idémque de κρεμόω dicendum fuerit Iliad. η, Τεύχεα συλήσας οἴσω προτὶ Ἴλιον ἱρήν, Καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο. De hoc quidem certè eum idem cenſuiſſe quod de ἐλόωσι, non credibile ſed certum eſſe dico: quum ipſemet ſcribat eſſe ἀντὶ μέλλοντος τοῦ κρεμάσω. Et hæc quidem (vti dixi) opponi poſſunt iis qui ſuperiora illa verba, futura eſſe nouam formam accipientia, tradiderunt. ſed aliud eſt præterea quod dubitationem mihi auget: nimirum quòd vt apud Ariſtophanẽ δρῶ pro δράσω inuenitur, circa initium Pluti, ſic Ago pro Agã, in Terentiano Phormione, -- Videtis quo in loco res hæc ſiet: Quid ago? dic Hegio. Terentium enim dicentem hîc Quid ago, pro Quid agam, ad præſens δρῶ poſitũ pro futuro δράσω, reſpexiſſe credibile eſt. Ideóque & in illo Ariſtophanis loco, Ἄγε δὴ σὺ πρότερον σαυτὸν ὅστις εἶ φράσον, Ἢ ταῦτα τούτοις δρῶ. Cæterùm vtrumuis de verbis illis dixerimus, idem & de participio ἐλώντων dicendum fuerit apud Xenophontem, vtpote quod fu-

turi ἐλασόντων ſignificationem habeat: lib. ἀναβ. 1, pag. 156, meæ editionis, εἶχον δὲ τὰ δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων εἰς πλάγιον ἀποτεταμένα, καὶ ὑπὸ τοῖς δίφροις εἰς γῆν βλέποντα, ὡς διακόπτειν ὅτῳ ἐντύχοιεν. ἡ δὲ γνώμη ἦν ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλώντων καὶ διακοψόντων. Eſt enim ἐλώντων pro ἐλασόντων, vt conueniat cum διακοψόντων. Sed pro ἐλώντων perperam in editionibus quæ meam præceſſerunt, ſcriptum eſt ἐλόντων, ſicut διακοψαύντων pro διακοψόντων. Confirmat autem lectionem illam ἐλώντων καὶ διακοψόντων & Demetrius Phalereus, vel potius quicunque eſt autor libelli περὶ ἑρμηνείας qui ei adſcribitur. ſiquidem oſtendere volens ſæpenumero in orationis ſtructura τὸ πλάγιον μεῖζον εἶναι τοῦ εὐθέος, in exemplum affert locũ illum, ἡ δὲ γνώμη ἦν ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλώντων καὶ διακοψόντων. quanuis enim ibi quoque ſcriptum ſit ἐλόντων, legiſſe tamen eum ἐλώντων, ex ea quam ſubiungit expoſitione liquet, διενοοῦντο ἐλάσαι καὶ διακόψαι. Sed & ἐμβαλούντων, quo alibi vtitur in eiuſdem rei deſcriptione, illud ἐλώντων comprobat. ſiquidem Pæd. lib. 6, pag. 90, legimus, προσέθηκε δὲ καὶ δρέπανα σιδήρεα ὡς διπήχεα πρὸς τοὺς ἄξονας ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν τροχῶν, καὶ ἄλλα κάτω ὑπὸ τῷ ἄξονι εἰς γῆν βλέποντα, ὡς ἐμβαλούντων εἰς τοὺς ἐναντίους τοῖς ἅρμασιν. Atque hinc & tertius præcedentium editionum error emendatur, habentium in illo libri 1 ἀναβασ. loco, ἀξίνων pro ἀξόνων. Quod autem ad ἐλώντων attinet, quum editio Florentina libelli illius περὶ ἑρμηνείας haberet ἐλόντων, litera ε ſpiritu tenui notata, Germanica errorem augens (vt fit) & veræ lectionis veſtigia per imprudentiã occultãs, ἐλόντων nobis dedit, ſicut & in iis Xenophontis editionibus quibus mea ſucceſſit, ſcriptũ eſſe docui: quaſi videlicet participium eſſet ab εἶλον. Cæterùm vt ἐλώντων illo in loco (quis enim iam de lectione hac dubitare auſit?) dicit Xenophon pro ἐλασόντων, ita παρελῶντας alibi pro παρελάσοντας.

Præſens pro præterito imperfecto poſitũ dici poteſt in iſto Thucydidis loco, l. 2, pag. 53, meæ editionis, circa finem, ἔστι δὲ αὐτοῦ ὃ καὶ ἀφύλακτον ἦν. Quæ enim præcedunt & quæ ſequuntur, per præteritum imperfectum narrãtur. atque adeò ἦν, quod in hoc ipſo loco habetur, id quod dixi oſtendit. Sed ἔστιν ὃ non aliud valet quàm τι. éſtque perinde acſi dictũ eſſet, μέρος τι αὐτοῦ ἀφύλακτον ἦν. Eodémque modo apud eundẽ lib. 4, pag. 144, habes præſens pro præterito imperfecto poſitũ, circa principium, ἐδήλουν δὲ οὐδὲν ὅτι ἴσασι τὰ πρασσόμενα, ἀλλ' ὡς τὰ βέλτιστα βουλεύοντες ἰσχυρίζοντο. Eſt enim hîc ἴσασι (quod ἰσοδυναμεῖ præſenti, ſicut Latinè Norunt idem valet quod Sciũt) pro ᾔσαν, quod itidem præterito imperfecto eſt ἰσοδύναμον, vt Latinè Norant idem eſt quod Sciebant. Sic autem ſolent in narrationibus præſenti vti tempore, aut ſaltem verba præſentis temporis admiſcere, tanquam de re quæ eo ipſo tempore geratur loquentes.

Præſentis alius eſt præterea vſus, ſi quidẽ ſcholiaſtæ Euripidis fidem adhibere volumus: in hunc verſum (qui primus eſt in tragœdia cui nomẽ eſt Hecubæ) Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών, annotãti hoc ἥκω eſſe Atticum. Atticos enim ἥκω dicere pro ἧκον: & [...]dendi, ῥέπειν τοῦτο πρὸς τὸ παρεληλυθός, ſicut εἶμι πρὸς τὸ μέλλον. At Bud. ex alio (cuius nomen tacet) ãnnotat, ἥκω poni Atticè pro ἀρτίως ἦλθον, ſicut εἶμι pro ἀρτίως πορεύσομαι. Sed nullum huius vſus verbi ἥκω exemplum affert: in illo autem Euripidis loco nihil obſtare videtur quominus ἥκω in ſua præſentis ſignificatione accipiatur. Adde quòd addenda in exemplum & alia verba eſſent, in quibus eadem temporis ἐνάλλαξις conſpiceretur.

Præteritũ imperfectum tempus (grammaticis Græcis παρατατικὸς χρόνος) vt præſenti proximum eſt, ita locum eius interdum obtinet. Quemadmodum autem quum de vſu præſentis pro futuro agerem, in verbo εἶμι potiſſimum ſum frequentẽ eſſe docui: ita nunc de imperfecto agens locũ præſentis obtinente, de ἦν imperfecto verbi εἰμὶ idem affirmare poſſum. quod etiam faciet vt ab eo initium ſumam. Ariſtoph. Ranis, Τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα Ἀλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασι; Legimus apud eundem in Pluto, Πολλοὶ δ' ἔσονται χάριεν νῷν ξύμμαχοι, Ὅσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἄλφιτα. Vbi tamẽ ſcholiaſtes tempus imperfectum pro præſenti poſitũ eſſe non admonet: dicens οὐκ ἦν ἄλφιτα ſignificare οὐκ ἦν χρήματα. Sed rectè Budæus (meo quidem iudicio) hunc locum, ſicut & alterum, in exemplum affert. Subiungítque locum ex Platonis Sympoſio, in quo itidem ἦν bis pro ἐστὶ poſitum videmus: τὸ δὲ ἄρα, ὡς ἔοικεν, οὐ τοῦτο ἦν τὸ καλῶς ἐπαινεῖν ὁτιοῦν, ἀλλὰ τὸ ὡς μέγιστα ἀνατιθέναι τῷ πράγματι, καὶ ὡς κάλλιστα, ἐάν τε ᾖ οὕτως ἔχοντα, ἐάν τε μή. εἰ δὲ ψευδῆ, οὐδέν. ἄρα ἦν πρᾶγμα. His autem exemplis ſubiungit aliquot petita ex Ariſtotele: vt in libro De mundo, ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι τοῦτ' ἦν πολιτικῆς ὁμονοίας τὸ θαυμασιώτατον. Et in primo De gener. & corruptione, εἴπερ οὖν ἀεί τι τῶν ὄντων ἀπέρχεται, διὰ τί ποτ' οὐκ ἀνάλωται πάλιν καὶ φροῦδον τὸ πᾶν, εἴ γε πεπερασμένον ἦν ἐξ οὗ γίνεται τῶν γινομένων ἕκαστον; His ſubiungit illud loquendi genus huic philoſopho vſitatiſſimũ, τὸ τί ἦν εἶναι. Tandémque ad Heſiodi verſum venit, qui circa initium Ergωn legitur, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν Εἰσὶ δύω. Additque, hæc ideo veniſſe in vſum ſibi videri quòd nullũ tempus præſens eſſe dici poteſt,

ſi ad verum exactè loqui volumus, nec quidpiam concretum eſſe dici poteſt: quod Plato in Timæo μηδέποτε ὂν vocat: γιγνόμενον μὲν καὶ ἀπολλύμενον, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν. Eſſe autem propriè dici τὸ ἀεὶ καὶ ὡσαύτως ἔχον. Hæc Bud. qui ibidem affert & eiuſdem ſignificationis verbum poeticum, in imperfecto itidem vſurpatum, præſentis locum obtinente. vt Il. χ, Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων: pro πέλῃ. Et libro κ, eiuſdem poematis, νῦν δ᾽ ἔπλετο ἔργον ἅπασι, Suum cuiuſque inſtat munus & adeſt, Nunc opus eſt cuiuſque manu. Affert verò & hunc locum ex libro ω, Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι· καί τ᾽ ἔκλυες ᾧ κ᾽ ἐθέλῃσθα. nam & hîc ἔκλυες imperfectũ eſſe putat pro præſenti. Verùm quid hoc de loco ſentiam, vel potius quomodo ab illo diſſentiam, dicam vbi de aoriſto agam. Quod autem ad illud ἔπλεο attinet, ex Iliados libro χ allatum, Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, Euſtathius quoque tradit eſſe παρῳχημένον, qui præſentis locum obtineat. ſed hoc Ionicè fieri tradit. τὸ δὲ ἔπλεο, (inquit) τουτέστιν ἐπέλεο καὶ ὑπῆρχες, παρῳχημένος ἐστὶν, εἰλημμένος ἀντὶ ἐνεστῶτος τοῦ πέλεις, ἰωνικῶς. Idem verò in iſtum locum Iliad. β, Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ, Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ᾽ Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι, annotat, de Atreo quidem dici ἔλιπε per ι, vtpote in aoriſto ſecũdo: at de Thyeſte, λεῖπε, per diphthongum, ponendo tempus pro tempore: nimirum χρόνον παρατατικὸν ἀντὶ ἀορίστου. Idémque & in εἶδον fieri tradit. ſæpe enim ἴδον ſcribi, τῷ λόγῳ τοῦ δευτέρου ἀορίστου (vnde eſſe infinitiuum ἰδεῖν, & participium ἰδών) ſed interdum etiam cum diphthongo ſcribi εἶδον: & tunc eſſe verbum præteriti imperfecti temporis, ſignificans ἔβλεπον, ſed pro aoriſto vſurpari. Alibi autem tradit, verbi illius ſcripturam apud hunc poetam ἐπαμφοτερίζειν. In ſoluta quidem certè oratione εἶδον potius ſcribi videmus per diphthõgum in aoriſti ſignificatione: quanuis ἰδεῖν & ἰδών ſimplici ι ibidem ſcribatur. Vt porrò in illo verbo εἶδον, ita etiam in προΐει, habita duntaxat ſcripturæ ratione, præteritum imperfectum pro præſenti poni exiſtimatur ab eodem ſcholiaſte: ſed non video quid obſtet quominus προΐει ſcribi poſſit, à προϊῶ quod ſit pro προΐημι: vt συνιῶ pro συνίημι vſurpatum fuiſſe ipſemet alibi tradit. Idémque & de μεθίει dicendum fuerit. vt Il. κ, Πολλάκι γὰρ μεθίει τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι. Verùm vt redeã ad exempla παρατατικοῦ χρόνου poſiti ἀντὶ ἐνεστῶτος, ex ſoluta oratione ſumpta: apud Lucianũ, in dialogo qui Χάρων vel ἐπισκοποῦντες inſcribitur, verba hæc Charontis ad Mercurium leguntur, περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα, ἑταῖρος ὢν ἐν πλοίοις καὶ συνδιάκτορος ὤν; καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι &c. vbi tamen dubitari queat an εἶχε pro ἔχει poſitum ſit. Suam enim ſignificationem retinere videri queat quatenus Mercurius hoc officium illi præſtare iam recuſauit: perinde acſi diceret, Non debebas id officii mihi denegare. par enim erat te meminiſſe &c. Viciſſim autem quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulſam paſſus, videri queat hoc præteritum imperfectum præſentis ſignificationem habere. Memini autem me & alios locos obſeruare in quibus eadem dubitatio ſuboriebatur.

Ne hoc quidem indignum fuerit quod addatur, inueniri alicubi præteritum imperfectum & aoriſtum in vno eodémque orationis membro. Lucianus in dialogo cui πλοῖον ſeu εὐχαὶ eſt titulus, εἶτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων οἰκίαν τε ἤδη ᾠκοδόμησα μὲν ἐν ἐπικαίρῳ, μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐκείνην τὴν πατρῴαν ἀφεὶς, καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθῆτας καὶ ζεύγη καὶ ἵππους.

Ad alterum præteritum venio, quod perfectum vocatur: (à Græcis autem παρακείμενος χρόνος, necnon παρῳχημένος: ſed magis propriè παρακείμενος, quòd παρῳχημένος latius extendatur, & de omni præterito dicatur) ac primùm pro præſenti vſurpari dico, idque in pleriſque verbis: ex quibus ſunt, πεπίστευκα, & νενόμικα, necnon ὑπείληφα, item ἐσπούδακα, ex iis quorũ exempla memoria in præſentia mihi ſuggerit. At Euſtath. διανενόημαι pro διανοοῦμαι poni tradens, hoc Ionibus, non Atticis, adſcribit: ſicut ab eodem illam præteriti imperfecti pro præſenti vſurpationem illis tribui antea docui. Equidem ſi Atticorum eſſe hunc præteriti pro præſenti vſum negemus, & Ionibus adſcribere malimus, idem fortaſſis & de aoriſto dicendum fuerit, quẽ itidem præſentis locum aliquando obtinere docebo. Sed ſiue horum ſiue illorum ſit hic præteriti vſus loco præſentis, apud Atticos ſcriptores inueniri in illis quidem certè verbis aliiſque nonnullis conſtat. Afferam autem Luciani locum in quo duo illorum quæ attuli, nimirum πεπίστευκα & νενόμικα, habentur. Legimus enim in Toxaride, & quidem in ipſo limine, Τί φῂς ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; Aliquanto pòſt autẽ habemus de eadem re dictum νενομίκατε: vbi ſcribit, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε. Quòd ſi quis Luciani teſtimonio contentus eſſe nolit, (quem tamen ſcriptorẽ omne Attici ſermonis κέρμα vel λεπτότατον in ſuos dialogos ſummò cum iudicio cõgeſſiſſe dico) Demoſthenicũ addam, de priore illo verbo. is enim & participium πεπιστευκότες itidem vſurpauit pro πιστεύοντες, Phi-

lipp.2, οἱ θαῤῥοῦντες καὶ πεπιςευκότες αὐτῷ. Vbi etiam præſens θαῤῥοῦντες illi adiunctum nullum dubitationis locum relinquit. Adiungam & AEſchinis teſtimoniū oratione in Cteſiphontem, ἐγὼ δὲ πεπιςευκὼς ἥκω πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς, δεύτερον δὲ τοῖς νόμοις. Exemplum autem τοῦ ὑπείληφα in præſentis ſignificatione vſurpati Demoſthenes nobis exhibebit aptiſſimum, in oratione Pro corona, καὶ γὰρ οὕτω πως ὑπείληφα. ἐγὼ νομίζω τὸν μὲν εὖ παθόντα δεῖν μεμνῆσθαι τὸν πάντα χρόνον, τὸν δὲ ποιήσαντα, εὐθὺς ἐπιλελῆσθαι. Aptius certè afferri nō potuit, quum νομίζω adiectum ſit, quod ὑπείληφα pro præſenti ὑπολαμβάνω poſitum eſſe teſtatur. Quartum illud autoritate Luciani rurſum confirmabo: in dialogo cui nomē dedit Χάρων ἢ ἐπισκοποῦντες, non procul à fine, ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες. οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε. Extat aliquanto pòſt & aliud exemplū præteriti de quo ante alia egi, πεπιςεύκασι δ᾽ οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν, δειπνεῖν μὲν &c. Atque vt illic eſt ἐσπουδάκατε pro σπουδάζετε, ſic ἐσπουδακέσι pro σπουδάζουσι in iſto Athenæi loco, lib.13, τοῖς παραπλησίως σοι βιοῦσι, καὶ ἐσπουδακόσι περὶ τὰς μεγαλομίσθους ἑταίρας. Vt autem νενόμικα pro νομίζω poſitum attuli paulo antè, ſic ἥγημαι pro ἡγοῦμαι (quod ſynonymum eſt) afferre poſſem. quinetiam ἤλπικα pro ἐλπίζω itidem inueniri poſſe ſcio. Sed exempla mihi in præſentia minimè ſunt in promptu. Quinetiam memini me & in aliis pleriſque verbis eundem præteriti vſum obſeruare, quæ mihi in præſentia memoria non ſuggerit: ſimúlque errorum ab interpretibus commiſſorum quòd hoc non animaduerterent, recordor. Cæterùm admonendum & de hoc lectorem cenſeo, ne illis præteritis addat δέδοικα, οἶδα & μέμνημαι, aliáque id genus tanquam à me non conſultò ſed obliuione prætermiſſa. Hæc enim aliáque huiuſmodi (vt omittam, eorum vſum non minus linguæ communis eſſe quàm Atticæ) quum præterita ſint nomine tenus, vtpote ſignificatione ſemper præſentia, nequaquam in præcedentium numero ponenda fuerint. Atque vt illa præterita nihil aliud ſunt quàm præſentia, ſic illorum præterita pluſquamperfecta non aliud quàm præterita imperfecta. Siquidem μέμνημαι eſt Recordor: ἐμεμνήμην, Recordabar. Itidémque οἶδα, Scio: ᾔδειν, Sciebam. Eundémque vſum Latini ſuis verbis quæ Græcis illis ſignificatione reſpondent, tribuerunt: Memini pro Recordor, & Noui pro Scio dicentes. Obſeruaui porro & quædam paſſiuæ vocis præterita præſentis temp. ſignificationem habentia: ex quibus eſt πεφόβημαι. Ariſtoph. Nubibus, --οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι. Hîc enim πεφόβημαι pro præſenti φοβοῦμαι accipi, vel ex τετρεμαίνω ei adiuncto patet. Sic certè τετρεμαίνοντα & φοβούμενον copulat Xenarchus apud Athenæū lib.13, ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον. Sic apud AEſchinem πεφοβῆσθαι pro præſenti accipere poſſumus, vbi ſcribit, καταπαγγέλλεται γὰρ παραςῆσαι τῷ μὲν φεύγοντι, θαῤῥεῖν, ὅταν αὐτὸς δεῦρο παρέλθῃ, ἐκπεπλῆχθαι δὲ τῷ κατηγόρῳ καὶ πεφοβῆσθαι περὶ αὐτοῦ. Hic enim non dixerim cum Budæo, temporis mutationem eſſe, ſed potius ab vna parte poni θαῤῥεῖν, ab altera πεφοβῆσθαι & ἐκπεπλῆχθαι, tanquam præſentis itidem ſignificationem habentia: vt videlicet ex Demoſthene θαῤῥοῦντες cum πεπιςευκότες iunctū attuli ſuprá. (Fateor alioqui, quod ad ἐκπεπλῆχθαι attinet, non ita purè præſentis ſignificationem habere vt πεφοβῆσθαι, ſed potius præteriti ſimul & præſentis ſignificationem in eo coniunctam videri. Idémque & de aliis nonnullis poſſe dici exiſtimo: quorum è numero eſt πεπεῖσθαι. Nec mirum eſt ſi aliquam inter ἐκπεπλῆχθαι & πεφοβῆσθαι differentiam hac in re conſtituo: quum πεφοβῆσθαι voce tenus paſſiuum ſit, at ἐκπεπλῆχθαι voce pariter & ſignificatione) Sic autem participium πεφοβημένος pro φοβούμενος poſitum inuenitur. At verò participium δεδακρυμένος habet quidem & ipſum in præterito ſignificationem præſentis, ſed ita tamen vt aliquid amplius ſonet quàm δακρύων: quemadmodum videlicet Gallicè *Eſploré* (quod itidem forma participii paſſiui præteriti dicitur) maius aliquid ſignificat quàm *Plorant*. His autem quæ attuli præteritis duo addi poſſunt ex Budæo, διῃρῆσθαι & παρεσκευάσθαι: quæ afferuntur ab illo vbi de verbo διαιρεῖσθαι agit. Inter alia enim huius verbi exempla, hoc ex Platonis Phædro producit, οὐκοῦν τὸν μέλλοντα τὴν ῥητορικὴν τέχνην μετιέναι, πρῶτον μὲν δεῖ ταῦτα ὁδῷ διῃρῆσθαι. Additque, διῃρῆσθαι pro διαιρεῖσθαι ita dixiſſe illum vt Ariſtot. παρεσκευάσθαι, Polit.lib.7. Subiungítque ex Iſocrate, ὡς δεῖ τὴν πόλιν ἐξανδραποδίσθαι μᾶλλον. Ego, quod ad illud παρεσκευάσθαι attinet, talē eſſe dixerim eius vſum qualis eſt apud Latinos participii Facto: quum dicitur Ita facto opus eſt, de re quam fieri volumus. Sic & apud Saluſtium, Priuſquam incipias, conſulto: & vbi conſulueris, maturè facto opus eſt. Priſcianus Conſulto & Facto pro Conſuli & Fieri accipit. Legitur autem & Tranſcurſo opus eſt apud Terentium, eadem forma dictum.

Præt.imperfectum ponitur etiam pro pluſquamperfecto: ſed hic vſus non mihi liquet an ſit Atticus, quòd nulla eius ex Atticis ſcriptoribus exempla in mentem veniant.

Aoriſtus vterque (ſed prior præſertim) præſentis locum frequenter obtinet: præſentis tamen

non in vulgari ſignificatione ſumpti, verùm potius in ea quæ locis quibuſdam peculiariter conuenit. Ea autem eſt cuius iam àntea mentionem aliquam feci, nimirum pag. 139. Loquens enim de præſenti ſignificationem futuri habente, & in exemplum afferens iſtũ Homeri locum, Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσεν, Ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν Σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσιν, dixi me de τελεῖ quidem poſito pro τελέσει, vel potius ἐκτελεῖ pro ἐκτελέσει, Euſtathio aſſentiri: at de ἀπέτισαν, ab illo diſſentire. quum enim ἀπέτισαν futuri itidem ſignificationem habere exiſtimet, vt ſit idem quod ἀποτίσουσι: ego contrà exiſtimo talem vſum habere qualem ἐπέθηκεν in iſto Heſiodi loco, Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν. Hîc enim (vt ibi dixi) ἐπέθηκεν ſuam ſignificationé non retinere manifeſtum eſt, ſed potius locum præſentis ἐπιτίθησι obtinere: quod nihil aliud ſonet quàm ἐπιτιθέναι εἴωθε. Quum autem multus ſit hic aoriſti vſus, exemplorum parcus eſſe nolo. ſed primùm illi Homerico alia ex eodem poeta ſumpta addam. Legimus igitur hæc Achillis ad Mineruam verba, Iliad. α, Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσσασθαι, Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. ὣς γὰρ ἄμεινον. Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. Hic enim non dubium eſt quin ἔκλυον ſit pro κλύουσι: hoc autem κλύουσι, pro κλύειν εἰώθασι: huius quum pulcherrimæ gnomes ſenſus ſit, deos ſolere exaudire preces eorum qui ipſis dicto ſunt audientes. Sic autem aoriſtum pro eiuſmodi præſenti poſitum habes apud eundem poetam eodémque in verbo, Iliad. ω, Ἑρμεία (σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα) Βάσκ' ἴθι &c. Hic enim ἔκλυες ſonat ὑπήκουσας, (aliam ſiquidé quàm in præcedenti loco ſignificationem habet) ὑπήκουσας verò eſt pro ὑπακούεις: & hoc, pro ὑπακούειν εἴωθας. Meritò igitur dixi ſuprà me à Budæo diſſentire, exiſtimante ἔκλυες præteritũ imperfectũ eſſe. vbi enim ſcribit præteritum imperfectũ pro præſenti poni, hunc quoque locum in exemplum affert. Sed vt tandé ex ſoluta quoque oratione exempla proferam, (vtpote in qua non minus frequés vel potius frequentior ſit hic aoriſti vſus) legimus apud Platoné, in Phædone, ἐπειδὰν δὲ ἀφίκωνται οἱ τετελευτηκότες εἰς τὸν τόπον οἷ ὁ δαίμων ἕκαστον κομίζει, πρῶτον μὲν διεδικάσαντο οἵ τε καλῶς καὶ ὁσίως βιώσαντες καὶ οἱ μή. minimè enim dubiũ eſt quin hîc itidem διεδικάσαντο ſit pro διαδικάζεσθαι εἰώθασι. Huic exemplo ſubiungam aliud ex Demoſthene petitum, Olynth. 2, Ὅταν μὲν γὰρ ὑπ' εὐνοίας τὰ πράγματα συστῇ, καὶ πᾶσι ταὐτὰ συμφέρῃ τοῖς μετέχουσι τοῦ πολέμου, καὶ συμπονεῖν καὶ φέρειν τὰς συμφορὰς καὶ μένειν ἐθέλουσιν οἱ ἄνθρωποι· ὅταν δ' ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τις, ὥσπερ οὗτος, ἰσχύσῃ, ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσεν. Siquidem & in hoc loco nulli dubium eſſe poteſt quin ἀνεχαίτισε & διέλυσεν ſint pro ἀναχαιτίζει & διαλύει, id eſt ἀναχαιτίζειν εἴωθε, & διαλύειν εἴωθε. Sic porrò in eadem oratione non procul à loco illo comparationem habemus ab humano corpore ſumptam, in qua eundem aoriſto vſum tribuit, præcedente itidem præſenti: ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν ἕως μὲν ἂν ἐρρωμένος ᾖ τις, οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν· ἐπὰν δὲ ἀρρώστημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται &c. eodé modo (inquit) τῶν πόλεων καὶ τῶν τυράννων, ἕως μὲν ἂν ἔξω πολεμῶσιν, ἀφανῆ τὰ κακὰ τοῖς πολλοῖς ἐστιν· ἐπειδὰν δὲ ὅμορος πόλεμος συμπλακῇ, πάντα ἐποίησεν ἔκδηλα. Eſſe enim hîc ἐποίησεν ἔκδηλα pro ποιεῖ ἔκδηλα, præterquam quòd aliunde cognoſci poteſt, ipſemet oſtendit, quum alibi eadem comparatione vtens per præſens tempus effert quod hîc per aoriſtum. Verùm vt hic aoriſti vſus manifeſtior etiam fiat, afferam & alios locos in exemplum, vbi ſimul aoriſtus & præſens eadem in re ponuntur. Sophocl. in Electra, circa initium,

Ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενής, κἂν ᾖ γέρων,
Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
Ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ
Ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, αὐτός τ' ἐν πρώτοις ἕπῃ.

Quos verſus olim ita verti,

Nanque generoſus vt periculis equus
Non cedit vllis territus, ſenex licet,
Sed potius aures arrigit: ſic tu quoque
Hortaris & nos, primus & carpis viam.

Hîc οὐκ ἀπώλεσε poſitum eſſe pro οὐκ ἀπόλλυσι, apertè oſtendit præſens quod ſequitur, ἵστησι. Afferam verò & ex ſoluta oratione locum in quo idem, id eſt eadem horũ temporum copulatio, cernitur. Luc. in dialogo qui Χάρων ſiue ἐπισκοποῦντες inſcribitur, ἐκείνων τῶν (τῶν φυσαλλίδων videlicet) αἱ μέν τινες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ἐπὶ πλέον διαρκοῦσι, καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων, αὗται ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται. Quum autem vſus ſit aoriſto, deinde præſenti, tandem ad aoriſtum redit, in verbis quæ proximè ſequuntur. ſcribit enim, εἶτα μέντοι κἀκεῖναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε. Sic

verò &

verò & vbi hanc ſimilitudinem propoſito ſuo accommodat, vtroque tempore indifferenter vtitur, *καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο.* Cæterùm quanuis in iis omnibus quos attuli locis aoriſtus pro præſenti accipiatur, ſed alium quàm vulgarem vſum habente, inueniri tamen & aliquos ſciendum eſt vbi pro hoc præſenti, non pro illo accipiendus ſit. Exemplum habemus apud Sophoclem in Aiace, pag. 32, meæ editionis, *Ἐπῄνεσ' ἔργον, καὶ πρόνοιαν ἣν ἔθου.* hîc enim *ἐπῄνεσα* pro *ἐπαινῶ* poni cônſtat, & quidem ſignificante ſimpliciter Laudo, non autem Laudare ſoleo.

Aoriſtus pro futuro etiam ponitur, ſi enarratori Callimachi credimus in hunc locum hymni quē hic *εἰς Δῆλον* ſcripſit, *Ἥρη τοῦτό με ῥέξον ὅ τοι φίλον. οὐ γὰρ ἀπειλὰς ὑμετέρας ἐφύλαξα. πέρα πέρα εἰς ἐμὲ Λητοῖ.* hunc enim aoriſtum *ἐφύλαξα* pro *φυλάξω* poſitū eſſe tradit. Sic verò apud Euripidem in Phœniſſis ſcholiaſtes *κατηνάσθην* exponit *καταναθήσομαι*: itidémque *ἐγηνόμαν*, *γενήσομαι*. Idem in iſto Hecubæ loco, *Τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν λύμαν τ' οὐ μετακλαίομαι· Ἀλλὰ θανεῖν μοι ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν*, (ſcribo autem hæc vt in meo codice vet. ſcripta ſunt: quum alioqui typographicæ editiones verba iſta in tres verſus diuidant) eſſe *ἀντιχρονισμὸν* ait in verbo *ἐκύρησεν*. Imò pro illo affert *ἐκήρυξεν*, cui tribuit *ἀντιχρονισμόν*. Ego in illo *ἐκήρυξεν* nō intelligo quis *ἀντιχρονισμὸς* eſſe queat, quū ne ſenſus quidē vllus ex lectione illa elici poſſe videatur: at retinēdo *ἐκύρησεν*, *ἀντιχρονισμὸν* ſtatuere nihil opus eſt: quū *θανεῖν* ſit pro *θάνατος*: dicatur autē *θάνατος* tā de morte quæ ventura eſt quàm de morte quæ iā venit. Quinetiā poſſumus *τὸ θανεῖν* exponere *τὸ δεῖν θανεῖν*: hoc modo, Quin potius in eo ſortem meliorem nacta ſum quàm tu, quòd mihi moriēdum ſit. Fateor alioqui aoriſti pro futuro vſum ad *ἀντιχρονισμὸν* non malè referri, (eóque potius quàm ad atticiſmum referendus forſitan fuerit) ſed conſtituitur *ἀντιχρονισμὸς* in iis quæ vnà cum aliis narrantur, quanuis non eodem tempore facta ſint, ſeu contigerint. Ille tamen Euripidis ſcholiaſtes, *ἀντιχρονισμοῦ* appellatione ita vtens quaſi ſimpliciter de quauis tēporis pro tēpore vſurpatione dicatur, *ἀντιχρονισμὸν* eſſe ſcribit & initio Hecubæ, in præterito *ᾤκισται*: in ſecundo verſu, -- *ἵν' ᾅδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν*: ſi pro *κατοικεῖται* accipiatur.

Futurum tempus in infinitiuo modo pro præſenti ſeu aoriſto poſitum inuenitur, apud Thucydidem præſertim. vt lib. 8, pag. 286, *καὶ διανοοῦνται, ὁπόσοι τε ἐν Σάμῳ στρατεύονται, μὴ ὄντες τῆς σφετέρας γνώμης, τούτων πάντων τοὺς προσήκοντας λαβόντες εἴρξειν.* vbi ipſe etiam ſcholiaſtes *εἴρξειν* pro *εἶρξαι* poſitum eſſe admonet. Idem verò debuit & in hunc locum annotare, qui eodem in libro extat, pag. 280, *οἱ δὲ διενοοῦντο βοηθήσειν.*

Futurum nonnullis etiam locis adhibitum inuenitur vbi in præſens itidem aut in præteritum perfectū reſolui poſſe videtur. Cuius vſus exemplum habemus apud Lucianum, ſcribentem hæc in Prometheo ſeu Caucaſo, *καὶ ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον, ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται.* videtur enim *εἰ μὴ λήψεται* eſſe pro *εἰ μὴ λαμβάνει*, (vel *λαμβάνοι*, in præſenti opt.) aut etiā pro *εἰ μὴ ἔλαβε*. non enim loquitur de eo quod euēturum erat, ſed de eo quod iam euenerat: & quod ipſemet modò dixerat, nimirum Iouē *μικρὸν ἔλαττον ἐν τῇ μερίδι εὑρηκέναι*. Latinè *λήψεται* per præſens coniunctiui reddendum videtur: ita interpretando hunc locum, Atque hoc eſſe adoleſcentuli (id eſt, adoleſcentulo conuenire) ſuccenſere & indignari ſi eam partem quæ maior ſit non accipiat. Vel, (ſi præterito vtendum ſit) Niſi acceperit. Vt autem minus hunc futuri vſum miremur, in aliam ſermonis formam locum illum mutantes, fingamus Prometheum ita loqui, Rem ſe indignam facit Iupiter, & quæ ab adoleſcentulo quopiam expectanda potius fuerit. ſuccenſebit enim adoleſcentulus quoties ex duabus portionibus maiorem non accipiet.

DE ALIIS VARIIS QVAE ATTICI CIRCA VERBA innouarunt: ſiue, in quibus à linguæ communis conſuetudine deſciuerunt. CAP. VII.

ALia ſunt præterea, & quidem varia, quæ Attici innouarunt circa eam orationis partem quam Græci grammatici *ῥῆμα*, Latini verbum appellant: ſiue, in quibus Attici à linguæ communis conſuetudine deſciuerunt. Quoniam autē hæc, vt ſuperiora, (quæ maioris momenti ſunt, vtpote in quibus Attica *σύνθεσις*, ſiue *ἑρμηνεία*, ſiue *φράσις* excutitur) à grammaticis non item prætermiſſa fuerunt, ita mihi nō item de horum tractatione laborandū eſſe exiſtimaui: quum ea quæ ſilentio prætererierim huc pertinentia, ex illorum libris petere, & exempla ſi non omnium, at certè maioris eorum partis facilè inuenire poſſis.

Attici quibuſdam verbis ſuam terminationem mutant, ſimul etiam ſyllabam vnam addentes. veluti quum *διωκάθω* pro *διώκω*, quum *ἀμυνάθω* pro *ἀμύνω* dicunt. Ariſtoph. in Nubibus, *Ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ.* Apud eundem legitur alterum illud *διωκάθειν*, necnon apud Platonem. Terminationē mutant Attici & quum *αὔτω* pro *αὔω*, quum

ἀρύτω pro ἀρύω dicunt. Siquidẽ ἀνύτω & ἀρύτω Atticæ linguæ ab Euſtathio adſcribuntur. Inuenitur alioqui ἀνύττω duplici τ ſcriptum pleriſque in locis, vt in meo Theſauro Græcæ linguæ annotaui. vbi etiam, confirmari hanc ſcripturam à ſcholiaſte Thucydidis, docui; ſcribente, Atticos dicere ἀνύτειν quod alii ἀνύττειν. Sed librarii errore ἀνύττειν pro ἀνύειν poſitum hîc eſſe credibile eſt. atque adeò ἀρύτω & ἀρύτομαι, vnico τ paſſim ſcripta, illam literæ τ geminationem refellunt. Alia porro eſt terminationis mutatio quum ἀμβλυώττω pro ἀμβλυωπῶ dicunt. ſiquidem Atticum illud eſſe, non hoc, quidam tradiderunt. Quod ſi verum eſt, dicendum fuerit, (vt opinor) Atticis placuiſſe huic verbo terminationem dare τοῦ τυφλώττω, τοῦ καρδιώττω, aliorúmque huiuſmodi, non habita ratione nominũ ἀμβλυωπὸς & ἀμβλυωπὴς, vnde verbum ἀμβλυωπῶ literam π retinet. Alio inſuper modo κατάληξιν, id eſt terminationem, immutant: quum μηνιᾶν pro μηνίειν dicunt. Hoc enim μηνίειν in μηνιᾶν quoſdam ex Atticis vertiſſe teſtatur Euſtathius.

Attici non contenti temporibus quæ lingua communis habebat, tempus quod Paulo pòſt futurum appellatur, addiderunt: ſi quidem iis credimus qui hunc τὸν μετ' ὀλίγον μέλλοντα χρόνον inuentum illorum eſſe tradiderunt: vt Τετύψομαι, Λελέξομαι, Βεβοήσομαι.

Attici ſyncope vſi ſunt in verborum quorundam barytonorum thematibus: veluti quum ὄφλω pro ὀφείλω, ἔγρω pro ἐγείρω, itidémque ἄγρω pro ἀγείρω dixerunt. Ex illa autem verbi ἀγείρω ſyncope eſt participium ἀγρόμενος apud Homerum: ſicut ἔγρετο ab ἐγείρω eſt ſyncopen itidem paſſo. Sed hunc morem τοῦ συγκόπτειν τὰ ῥήματα quidam AEolicum non minus quàm Atticum eſſe tradiderunt. Vt porro ſyncope ibi cernitur, ſic apocope in quibuſdam imperatiuis: vt in ἀνάβα pro ἀνάβηθι, in κατάβα pro κατάβηθι: itidémq; in ἀνάστα pro ἀνάστηθι. Nam pro ἀνάβηθι, κατάβηθι, ἀνάστηθι, Atticorum eſſe exiſtimantur ἀνάβαθι, κατάβαθι, ἀνάσταθι, (vt φάθι & σύμφαθι apud eos legitur) ex quibus eſſe ἀνάβα, κατάβα, ἀνάστα, facta apocope. Aliis etiam imperatiuis (id eſt quæ ſunt alius coniugationis) ſyllabam ademerunt, verùm interueniente aliqua mutatione. Talia ſunt iſta, ἔξει pro ἔξιθι, ἐπέξει pro ἐπέξιθι, μέτει pro μέτιθι, δίει pro δίιθι, ἄπει pro ἄπιθι. Syllabam ademerunt itidem quum τίθει pro τίθητι, quum δίδου pro δίδοθι, quum ἵστη pro ἵσταθι dixerunt. (Quod & de compoſitis intelligendum eſt: eodem videlicet modo dici ἐφίστη & καθίστη pro ἐφίσταθι & καθίσταθι: eadémque forma cætera) Tale eſt & ἐμπίπλη pro ἐμπίπλαθι. Quibus addi poſſunt cum alia, tum verò ἵστω pro ἵστασο: pariterque compoſita, ἀνίστω, ἐφίστω, &c. pro ἀνίστασο, καθίστασο, &c.

Quum autem illa verba, ſicut & alia pleraque, ex triſyllabis diſyllaba fecerint, aut ex quadriſyllabis triſyllaba, vel ſyncope vtentes vel apocope, alicubi quidem ſimpliciter, (id eſt, non interueniente vlla ſcripturæ mutatione) alicubi non ſimpliciter: viciſſim aliqua ex diſyllabis triſyllaba, vel ex triſyllabis quadriſyllaba feciſſe per epectaſin comperiuntur: nõ ſolùm quum literam ι calci quorundam vocabulorũ adiecerunt, dicentes οὑτοσὶ pro οὗτος, & νυνὶ pro νῦν, atque alia de quibus alibi diſſerui: ſed etiam ἔφησθα pro ἔφης, ἦσθα, παρῆσθα, pro ἦς, παρῆς: & ἐπεξίησθα pro ἐπεξίης. Quinetiam in quibuſdam ſyncope poſt illam ἐπέκτασιν vſi ſunt, veluti quum ex οἶδας fecerunt οἶδασθα, deinde οἶσθα per ſyncopen ex οἴδασθα. Ac quemadmodum calci vocum illarum & quarundam aliarum ſyllabam adiecerunt per epectaſin, ita in nonnullis epentheſi vel proſtheſi vbi ſunt: epentheſi, veluti quum ἤγαγον pro ἦγον dixerunt: proſtheſi (vt quidam appellarunt) quum frõnti nonnullarum ſyllabam præfixerunt: præſertímque in verbis. veluti quum ἀγήγερκα pro ἤγερκα, itidémque ἀγήγερμαι pro ἤγερμαι dixerunt. Alicubi autem cum mutatione aliqua: veluti quum pro ἤληκα & ἤλειφα dicitur ἀλήλεκα & ἀλήλιφα, ab ἀλήθω & ἀλείφω. ſic ἀκήκοα pro ἤκουα. Interdum etiam pleonaſmus vnius literæ aut duarum interuenit. vt ἄγω, ἦχα, Atticè ἄγηχα, & cum pleonaſmo τοῦ ο, ἀγήοχα. At in ἐδίδωκα duarum literarum eſt pleonaſmus. Quibuſdam autem verbis ε duntaxat præfigunt: vt quum ἑώρακα dicunt pro ὥρακα, & ἑώνημαι pro ὤνημαι, & ἔωσα pro ὦσα, & ἔωγα pro ὦγα. quæ vocalis proſtheſis & in communis linguæ conſuetudinem in pleriſque verbis tranſiit.

Duplici præterea augmento ſeu incremento Atticos vti, dicentes ἠβουλόμην pro ἐβουλόμην, & ἠδυνάμην pro ἐδυνάμην, item πεπαρῴνηκα pro παρῴνηκα, & ex articulo XLVIII Corinthi diſcere potes, & ex iis quæ in illum annotaui, pag. 37, huius libri. Quidam tamen grammatici in ἠβουλόμην & ἠδυνάμην & ἤμελλον pro ἐβουλόμην & ἐδυνάμην & ἔμελλον, non dicunt augmentum augmento adiungi, ſed augmentum ſyllabicum in temporale verti. Qua de re certare illos ſinam. Quoniam verò de literarum adiectione modò agebam, (quæ in certis quibuſdam verbis incrementi itidem adiectioné afferre videri poteſt: vt in ἑώρακα) aliud adiectionis genus illi addendum fuerit: qualis nimirum eſt in πλευσοῦμαι pro πλεύσομαι, & quæ huic ſimilia ſunt: vt θευσοῦμαι pro θεύσομαι. At βαδιοῦμαι Atticum

quidem eſt, ſed pro βάδισομαι. ſequitúrque hoc βαδιοῦμαι inflexionem actiuæ vocis. nam pro βαδίσω dicitur βαδιῶ, (vt νομιῶ pro νομίσω) vnde βαδιοῦμαι. Vt porro epentheſis poſterior quæ eſt in πλευσοῦμαι pro πλεύσομαι, Attica cenſetur, ſic prior, id eſt prioris υ, (quam epentheſin & lingua communis vſurpat) AEolibus adſcribitur: ſicut & in actiuo futuro πλεύσω, à πλέω: itidémque in ῥεύσω, πνεύσω, à ῥέω, πνέω.

Cæterùm vt paulo antè dicebam Atticos duplici augmento alicubi vti, ſic eoſdem contrà in nonnullis verbis augmentum prorſus reiicere ſciendum eſt. veluti quum ἀνάλωσα & ἀνάλωκα pro ἀνήλωσα & ἀνήλωκα vſurpant: quum ab εὔχομαι dicunt εὐχόμην & εὐξάμην, non ηὐχόμην & ηὐξάμην: quum εὗρον non ηὗρον, & εὗδον non ηὗδον vſurpant. Quum verò hoc dico, non ignoro me planè contrarium tradere ei quod grammaticorum vulgus, præſertímque recentium, tradit: nimirum ηὐξάμην, ηὗρον, ηὗδον, eſſe Attica: illa autem, εὐξάμην, εὗρον, εὗδον, eſſe linguæ communis. Sed autoritati cum aliorum tum verò Euſtathii incumbo: ſcribentis, τὸ δὲ εὔξαντο, καὶ ὅσα τοιαῦτα, εἰσὶ μὲν Ἀττικὰ ἀναύξητα, κεκοίνωται δὲ πλέον ἤπερ τὰ μετὰ αὐξήσεως κοινά. Potius autem grammaticos illos quàm hunc falli, perſuaſum nobis eſſe debet. Verùm & aliam augmenti abiectionem obſeruare me memini, quam itidem Atticã eſſe exiſtimo. nimirum augmenti quod præteritum pluſquamperfectum augmento præteriti perfecti adiectũ habet. vt ſi τετύφειν dicamus pro ἐτετύφειν, & πεποιήκειν pro ἐπεποιήκειν. Neque tantùm apud eos ſcriptores qui in Atticorum numero habentur, ſed & apud nonnullos eorum qui cõmuni lingua vtuntur, hanc incrementi abiectionem me videre memini.

Attici & verba circunflexa ex barytonis, & viciſſim barytona ex circunflexis fecerunt. Circunflexa pro barytonis in futuro præſertim vſurparunt: veluti quum τυπτήσω, γραφήσω, χαιρήσω dixerunt: tanquam à τυπτῶ, γραφῶ, χαιρῶ: quum tamen τύπτω, γράφω, χαίρω dici ſciamus. Quanuis autem futurũ duntaxat in exemplum afferam, eos in aliis quoque temporibus eandem libertatẽ vſurpaſſe ſciendum eſt: minus tamen fortaſſe quàm in illo tempore: niſi in certis quibuſdam verbis. quorum è numero eſt illud cui tertium locum dedi. ſiquidem γεγράφηκα & γεγράφημαι valde vſitata eſſe videmus. Apud Heſiodum διδασκῆσαι etiam legitur: quod fortaſſe in ſoluta oratione non reperiatur. Iidem viciſſim (vti dixi) barytona ex circunflexis fecerunt. veluti quum στέρομαι pro στεροῦμαι dixerunt. Sic ἐπιμέλομαι & μεταμέλομαι libentius quàm ἐπιμελοῦμαι & μεταμελοῦμαι vſurparunt. Quinetiam θέλω, μέλω, ὀφείλω, aliáque nonnulla ex circunflexis barytona feciſſe perhibentur: & futura, θελήσω, μελήσω, ὀφειλήσω, id teſtari exiſtimantur.

Attici in futuris præſertim libentius paſſiuam vocem vſurpant quàm actiuam: vt docui in LXXXXV. articulum Corinthi. Quum autem dico, in futuris præſertim, in aliis quoque temporibus paſſiua voce interdum vti illos pro actiua, non inficior. Quod tamen ab illis non in quolibet verbo ſine diſcrimine fieri, ex iis quæ ibi diſſerui, intelliges.

Iidem aoriſto priore vocis mediæ gaudent: atque illi paſſiuam quoque ſignificationem alicubi dediſſe comperiuntur. Aoriſto poſteriore paſſiuo libentius vtũtur quàm priore, vbi ambo ſunt in vſu. ἐρρίφην enim potius quàm ἐρρίφθην dicunt: ſic ἐρράφην quàm ἐρράφθην: ſic ἐγράφην potius quàm ἐγράφθην: ſic ἐσκάφην quàm ἐσκάφθην: ſic ἐβλάβην quàm ἐβλάφθην: ſic ἐτράφην quàm ἐτράφθην: ſic ἐφάνην quàm ἐφάνθην. Sophoclis autem ſcholiaſtes generalius hac de re loquens, tradit priores aoriſtos paſſiuos vtplurimum inuſitatos eſſe vbi poſteriores in vſu ſunt: inuſitatos inquam eſſe præterquam apud poetas. Hoc autem annotat in hunc Sophoclis verſum, in Aiace, ῥιφθεὶς κυσὶν προβλητος, οἰωνοῖς θ' ἕλωρ. Hoc quidem certè conſtat, linguam etiam communem in pleriſque verbis poſteriore potius quàm priore vti: atque adeo in nonnullis ne vſurpare quidem hunc vllo modo. Qui autem ſcire volet quænam ſint verba paſſiua quorum aoriſtus prior inuſitatus ſit, aures ſuas conſulat. quæ enim præ cæteris κακοφωνίαν habent ſeu τραχυφωνίαν, ea potiſſimum in vſum recepta non fuerunt. Verùm ei quod de ἐβλάφθην dixi repugnat quod apud Thomam Magiſtrum legitur, βλαφθέντες, δόκιμον· τὸ δὲ βλαβέντες, κοινόν. Sed exemplis hoc potius quàm illud confirmari poſſe dico. Idem ſcribit etiã καταλεχθεὶς eſſe κάλλιον quàm καταλεγείς.

Atque vt aoriſtum poſteriorem libentius plerunque vſurparunt quàm priorem, ſic & futuro poſteriore interdum pro futuro priore vſi ſunt. Talia ſunt apud Thucydidem κωλύσονται & ζημιώσονται pro κωλυθήσονται & ζημιωθήσονται. Illud κωλύσονται, lib. 1 legitur, pag. 46 meæ editionis, τῇ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται. At hoc ζημιώσονται habemus lib. 2, pag. 77, οἱ γὰρ ἀγαθοὶ ζημιώσονται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις τῆς ἀρετῆς.

Attici in ipſo etiam coniugandi ſeu inflectendi modo quædam ſibi peculiaria habent. veluti

quum pro ἐπεπύφειν dicunt ἐπεπύφη, & ἐπεπύφεσαν pro ἐπεπύφεισαν. Cui ἐπεπύφεσαν ſimile eſt apud Thucydidem εἰρήκεσαν, pag. 148, meæ editionis. Illi autẽ ἐπεπύφη ſimile eſt ᾔδη pro ᾔδειν: de quo ᾔδη & ſimilibus dictum à me fuit ſuprá: nimirum in iis quæ in articulum L V Corinthi annotaui. Peculiare etiã habent vt pro ποιοῖμι dicant ποιοίην, (cui ſimile eſt περιπατοίην pro περιπατοῖμι) eodémq; dicãt modo itidẽ γνοίην & δοίην pro γνοῖμι & δοῖμι. qui metaplaſmus magis nouus eſt in ἐκπεφευγοίην apud Sophoclem, pro ἐκπεφεύγοιμι. Atque vt ποιοίην pro ποιοῖμι, ſic ποιήσεια pro ποιήσαιμι dicũt. Verùm vt hoc ποιήσεια, ſic etiam illud ποιοίην quidam AEolibus cum Atticis commune eſſe tradiderunt. donec tamen id certioribus teſtimoniis compertum fuerit, inter illa quæ Atticorũ ſunt, annumerari poteſt. Eorundem eſt in paſſiua voce τύπτει ſcribere pro τύπτῃ, & τύψει pro τύψῃ, itidémque in cæteris verbis. quod lingua communis in tribus duntaxat imitata eſt, nimirum in βούλει, οἴει, ὄψει: quoniam horum actiua in vſu non inuenit: vt Ariſtoph. ſchol. annotat in Plutum. Sunt denique & alia quædam in coniugatione Attica peculiaria, quæ ex grammaticis petenda tibi relinquo.

DE IIS QVAE ATTICI IN VSV NOMINVM ſibi peculiaria habent. CAP. VIII.

QVum talis ſit huius capitis qualis & præcedentis materia: id eſt, quum in hoc itidem ea tractentur (magna ſaltem ex parte) quæ quoniam ad prima linguæ Græcæ rudimenta pertinent, ea grammatici tradiderunt: quæ ibi præfatus ſum, eadem & hîc locũ habere atque adeo eadem & hîc me præfari dico.

Quemadmodum Atticos in quibuſdam verbis terminationem ſibi peculiarem habere dixi, aucto etiam ſyllabarum numero, (veluti quum διωκάθω & ἀμυνάθω pro διώκω & ἀμύνω dicunt) ita & nomina quædam ſuo modo terminare, id eſt, vltimam eorũ ſyllabam aliter quàm cæteros ſcribere, ſciendum eſt: adeò quidem vt etiam declinationem ſibi, id eſt ſuis illis nominibus, peculiarem apud grãmaticos obtinuerint. De iis nominibus loquor quæ quum in lingua cõmuni deſinant in ος, apud Atticos deſinunt in ως. vt νεὼς pro ναὸς, λεὼς pro λαὸς, & λαγὼς pro λαγός. Meminit autẽ huius mutationis Corinthus. ſed multa hîc animaduertenda ſunt: ac primùm, quædam eſſe nomina quorum hæc Attica ſcriptura ad communem linguam tranſierit. è quibus eſſe ταῶς, quo pauo ſignificatur. Paſſim enim ταῶς legimus, at ταὸς vix vſquam. Apparétque ex Euſtathio, de huius vſu dubitatum fuiſſe: quippe qui ſcribat, κατὰ δέ τινας ταός: quum tamen alibi pluralis ταοὶ exemplum afferat. Quinetiam κάλος pro κάλως parum vſitatum eſſe conſtat. Atque adeo vt λαγὼς, Atticum, ita λαγὸς non linguæ communis, ſed Ionicum eſſe à quibuſdam cenſetur: adeo vt illa ſua hîc appellatione deſtituatur, niſi λαγωὸς illi adſcribatur. Verùm & de hoc ipſo aliqua controuerſia eſt, an ex λαγὼς per pleonaſmũ τοῦ ο, an ex λαγὸς pleonaſmo τοῦ ω factum ſit. Ad λαγὸς autem quod attinet, Euſtath. quidem vno in loco, διφορεῖται λαγὸς, inquit: καὶ ὁ μὲν διὰ τοῦ ο παλαιὸς, καὶ κοινότερος· ὁ δὲ ἐκτεταμένος Ἀττικοῖς παρεισῆλθεν. Sed in alio eiuſdem loco legimus, ἔστι δὲ, φασὶν, Ἰωνικὸν μὲν, ὁ λαγὸς, ὡς ναός· Ἀττικὸν δὲ, λαγὼς διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὡς νεώς. Athenæus quoque (quem ille, vt opinor, hîc ſequutus eſt) vel Tryphon grammaticus apud Athenæum, quanuis λαγὸν pro linguæ communis vocabulo agnoſcat, (ſcribẽs, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός) tamen paulo pòſt ſcribit, εἶτα ἐστὶ τὸ μὲν Ἰακὸν, λαγὸς, (Λαγὸν ταράξας πειθὸν τὸν θαλάσσιον) τὸ δὲ λαγὼς, Ἀττικόν. vbi verba quæ parètheſi includo, ſenarium efficiunt, quem in exemplum afferre videtur. Subiungit autem, Atticos quoque λαγὸν dicere, afferens hunc Sophoclis verſum, Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί. Ad tertiam autem illam appellationem λαγωὸς veniens, ſcribit, τὸ μέντοι, -- ἢ πτῶκα λαγωὸν (efficiunt autem hæc tria vltima verba finẽ Homerici verſus, Iliad. χ, Ἁρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωὸν) εἰ μέν ἐστιν Ἰωνικὸν, πλεονάζει τὸ ω· εἰ δ' Ἀττικὸν, τὸ ο. vbi intelligendum eſt, ſi accuſatiuum λαγωὸν velimus eſſe poſitum pro Ionico λαγὸν, abundare literam ω: ſin pro Attico λαγὼν, vacare ο. Equidem quod ad λαγὸς attinet, apud Herodotum, ſcriptorem (vt omnes norunt) Ionicum, ſcripturam illam extare ſcio. Legitur enim in Melpomene, pag. 167, meæ editionis, & nominatiuus λαγὸς & accuſatiuus λαγόν. Quinetiam in Clione habemus itidem genitiuum λαγοῦ, pag. 33, ἀποῤῥάψας δὲ τοῦ λαγοῦ τὴν γαστέρα. Quod verò ibidem accuſatiuum λαγὼν habemus litera ω ſcriptum, multo magis rationi conſentaneum eſt vt mendi ſuſpectum habeamus quàm genitiuum λαγοῦ. quum facilior ex λαγὸν in λαγὼν, quàm ex λαγοῦ in λαγοῦ lapſus fuerit. Non ignoro interim apud eundẽ hiſtoricum λαγωὸς etiam inueniri, in Thalia, ὅτι μὲν, ὅτι ὁ λαγωὸς ὑπὸ παντὸς θηρεύεται θηρίου. ſed præterquam quòd illi tres loci in quibus legitur λαγὸς, λαγοῦ, λαγὸν, hanc quoque ſcri-

pturam refellere queunt, fieri poteſt vt aliquis ex λαγὸς facere volens λαγὼς, literæ ο literã ω ſuperpoſuerit, deinde librarius non illam in hanc mutarit, ſed ambas pro vna poſuerit. Quoniam tamen & Homerũ, qui multa Ionica habet, λαγωὸν dicere videmus, credere etiã poſſumus duplicem Ionibus fuiſſe huius animalis appellationem. Atque vt ſemel hanc de ſcriptura huius nominis diſputationem finiam, & ſimul quæ de illa ſcribuntur conciliem, aut certè conciliare annitar, quippe quæ inter ſe pugnare videntur: dico λαγὸς poſſe linguæ communis eſſe, & tamẽ Ionicum: vt videlicet intelligamus, ab Ionibus quidem originem habere, ſed linguam communem ab illis mutuatam eſſe. Atqui raram in lingua communi eſſe ſcripturam illam per ο, dictum antea fuit: obiiciet fortaſſe aliquis. Quidni verò (reſpondebo ego) lingua communis poſtea Atticam ſcripturam Ionicæ prætuliſſe credetur? Pro eo autem quod dico facit & illud λαγοὶ, quod ex Sophocle Athenæus affert. ſi enim Sophocles ſcriptor Atticus, ſua ſcriptura non contentus, alterius quoque vſum ſibi permiſit, mirum videri non debet (meo quidem iudicio) linguam communem viciſſim illa ſcriptura non contentam quam ab Ionibus acceperat, Atticam poſtea mutuatam eſſe. Quicquid porro de λαγὸς hîc dixerimus, idem de κάλος aliíſque nõnullis nominibus, quæ apud eundem illum ſcriptorem Herodotũ extant, dicendum videtur: ſiue linguam communem ab Ionica, ſiue contrà hanc ab illa ſumpſiſſe, ſiue potius cõmunem vni cum altera eſſe illorũ vſum cenſeamus. Sed primum illud pro iis faciet qui λαγὸς Ionicum eſſe tradunt: reliqua duo illis potius refragabuntur. Et de hac quidem re ſatis.

Admonitus autem eſto lector, mutationem hanc Atticam non vbique locum habere: miniméque vulgatis Athenæi editionibus fidendum eſſe meminerit, in eodem illo 9 libri loco, ita ſcribentibus, ἐπειδὴ τὰ εἰς ος λήγοντα τ̃ ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, κἂν μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς· Ναὸς, Καλός· Νεὼς, Καλώς. Magno enim hîc errore Καλὸς ſcriptũ eſt pro Κάλος, itidémque Καλὼς pro Κάλως. Neque enim loqui voluit Athenæus de nomine adiectiuo quod pulchrum ſignificat, ſed de ſubſtantiuo quod funem nauticum declarat. Alioqui ſi Attici ſuam illam mutationem vſque ad adiectiuum καλὸς extenderent, quod tertiæ declinationis nomen illi obnoxium non eſſet? Atqui tantum abeſt vt tam latè fines ſuos illa mutatio proferat, vt quamuis λαγὼς pro λαγὸς dicatur, non tamen omnia quæ eandem illam ſyllabæ γὸς terminationem habent, ita mutentur. Nemo enim ἁγὼς, nemo στεγὼς, pro ἁγὸς & στεγὸς reperiet, vt alia penè infinita omittam. Inter adiectiua autem nomina quæ mutationem hanc paſſa ſunt, vſitatiſſimum eſt πλέως, cum ſuis compoſitis. ſed & hoc ab illis quoque qui in Atticorũ albo non ſunt, vſurpari videmus. Primum igitur & præcipuum Atticæ huius mutationis vſum, magíſque Atticis peculiarẽ, in propriis nominibus potius quàm in appellatiuis fuiſſe exiſtimo.

Hoc quoque ſciendum eſt, ex Xenophonte afferri accuſatiuum λαγῶ ſine ν, & litera ω circũflexũ habente. Sed de hac quidem accentus mutatione dicam alibi, in eo nimirum capite vbi de Attica orthographia diſſeram: quod autem ad literæ ν omiſſionem attinet, eam me & in aliis quibuſdã vocibus apud Atticos obſeruaſſe dico: ideóq; nõ temere hanc ſcripturam apud Xenophontem reiici debere exiſtimo. Affert autem illam ex ipſius Cynegetico Athenæus, in eo loco cuius antea mentionem feci: vel potius Tryphon grammaticus: ſcribens, Τὸν λαγὼν ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Δαναίσιν Ἀριστοφάνης ὀξυτόνως κ̀ μετὰ τοῦ ν λέγει (λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν συναρπάσειεν ἡμῶν. κ̀ ἐν Δαιταλεῦσιν, ἀπόλωλα. τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθήσομαι) Ξενοφῶν δ' ἐν κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ, κ̀ περισπωμένως. ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστι λαγός. In iis verò quæ ibi ſubiunguntur hæc ſcriptura quod ad accentum quidem attinet, improbatur atque refellitur: ſed de literæ ν omiſſione nihil amplius dicitur.

Adiiciendum & hoc iis quæ dicta ſunt, Atticos nomina quædam in quibus mutatione illa vſi ſunt, duobus modis ſcribere. Exemplum habemus in κάλως. quum enim ex κάλος feciſſent κάλως, huius genitiuo κάλω non contenti, κάλωος etiam dixerunt. Quam περιττοσύλλαβον declinationem vſurpans Apollonius dixit κάλωες in plurali, vt in meo Theſauro Græcæ linguæ docui. Iam verò & aliquid amplius ſibi permiſerunt Attici in iis quorum ſcripturam ita mutarunt. nam κάλωος quum dixerunt, ab vno eodémque nominatiuo & hunc genitiuum, & alterum κάλω, deduxerunt: at ταῶνι dicentes, nominatiuo ταὼς contenti non fuerunt, ſed alium, videlicet ταὼν, excogitarunt, vnde hunc datiuum alióſque obliquos caſus traxerunt. Datiuum autem affero potius quàm alium caſum, quoniam huius duntaxat mentionem Athenæus facit. At nominatiuũ ταῶν cum circunflexo, ex Tryphone affert Euſtathius.

Habent inſuper Attici in quibuſdam nominibus obliquos caſus à recto qui eſt alius declinationis quàm in cõmuni lingua, ſed inuſitato. Exempli gratiâ quum hæc dicat δένδρον, illi δένδρεις, δένδρει, item δένδρη & δένδρεσι, tanquam à δένδρος, vſurpant.

Expectabit autem à me lector fortaſſis vt deinceps de aliis Atticorum mutationibus dicam quæ circa nominũ terminationes ſpectantur: qualis eſt quum ὄφεως pro ὄφιος, βασιλέως pro βασιλέος, quum νεὼς pro νηὸς dicunt: item quum ὀσφυᾶ & ὑγιᾶ pro ὀσφυῆ & ὑγιῆ: vel quum ſyncope vtentes, Ἀπόλλω & Ποσειδῶ pro Ἀπόλλωνα & Ποσειδῶνα proferunt: vel per craſin ſimul & ſyncopẽ κρείττω & κρείττους, βελτίω & βελτίους, pro κρείττονα & κρείττονες ſeu κρείττονας, pro βελτίονα & βελτίονες ſeu βελτίονας vſurpant: vel quum μλῶιν dicunt pro μλώιδα: (nam & hoc Atticum eſſe tradit Euſtathius: idémque μήστωρες apud Homerũ, non propter metrum ſed Attico more litera ω ſcribi ait) quum denique alia multa contra linguæ communis conſuetudinem ſcribunt. Sed hæc à me minimè expectanda ſunt: tum quòd leuiora ſint quàm vt inſtituto meo conueniant, potiúſque apta Corintho materia ſint, atq; adeò illum eam amplecti videamus: tum etiã quòd talia, magna ex parte, ita ſint Attica, vt tamen lingua communis non minus ea vſurpet, aut ſaltem multi eorum qui lingua communi vtuntur. Ad alia igitur, quæ maioris momẽti ſunt, & quæ ille ſilentio prætermiſit, tranſeo.

In declinatione nominum vocatiuum nominatiuo ſimilem faciunt. quod non intelligens Philoponus, (qui & Grammaticus appellatur) Atticos nominatiuum pro vocatiuo vſurpare dixit. Sed hac de re ſatis eſſe tibi poterunt quæ pag. 17 & 42 huius voluminis diſſerui. vbi etiam admonui, non eſſe putandum hoc apud illos eſſe perpetuũ: quum ipſum etiam Ariſtophanem, alioqui ἀττικώτατον, vocatiuis vti videamus qui à nominatiuis eodem modo quo in lingua communi differunt: quum videlicet Σώκρατες, quum Ξανθία, quum Ἑρμῆ dicit. In eo autẽ quòd νεφεληγερέτα Ζεύς, & ἱππότα Νέστωρ, (aliáque id genus, in quibus vocatiuus pro nominatiuo ponitur) Atticæ linguæ adſcribunt, Philoponum pariter & Corinthum falli mihi videri, & dixi ſuprà & nunc iterum dico.

Atticorum eſt non ſolùm dicere βαδιστέα & ἀνυστέα pro βαδιστέον & ἀνυστέον, aliáque itidem quæ gerundiis Latinorum grammaticorum reſpondent, pluraliter efferre, (quanuis Corinthus vltrà non progrediatur) ſed & aliis adiectiuis in neutro genere poſitis pluralem pro ſingulari tribuere. Sicut enim πλευστέα pro πλευστέον dicit Thucydides, (quod ſimile eſt illis duobus quæ à Corintho afferuntur) ita etiam ἀδύνατα pro ἀδύνατον vſurpat, vt docui pag. 46, huius libri. Eſſe tamen quædam ſciendum eſt in quibus potius quàm in aliis hic numeri pluralis vſus conſpiciatur, præterquam apud Atticos poetas, præſertímque tragicos. apud hos enim θάτερα itidem pro θάτερον, & συγγνωστὰ pro συγγνωστὸν, aliáq; minus in ſoluta oratione vſitata, inueniuntur. Neque hoc lectorẽ celare volo, ita hunc pluralis vſum eſſe Atticum vt eum lingua quoque Ionica habeat. Leguntur enim apud Herodotum cum alia pluralia itidem pro ſingularibus poſita, tum verò βιώσιμα pro βιώσιμον, in Thalia, ὡς δὲ καὶ αἱ ἔχιδναί τε καὶ οἱ ἐν Ἀραβίοισι ὑπόπτεροι ὄφιες, εἰ ἐγίνοντο ὡς ἡ φύσις αὐτοῖσι ὑπάρχει, οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι.

Verùm & hoc addendum eſt, nonnullis adiectiuis aduerbialiter poſitis Atticos pluralis itidem terminationem pro ſingularis terminatione tribuere. Quorũ è numero eſt, & quidem maximè vſitatum, πρῶτα. hoc enim pro πρῶτον ſæpenumero aduerbialiter poni conſtat, & ab ipſo etiam Homero ita vſurpari. vt Il. α, Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο, Αὐέρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν. Vt autem πρῶτα, ſic πολλὰ aduerbialiter dicitur, necnon πότερα, Atticè itidem. Euſtathius in illum locum Iliad. α, quem modò protuli, τὸ δὲ πρῶτα (inquit) πεπλήθυνται κἀνταῦθα, κείμενον ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ πρῶτον. Et hoc quidem in loco iſtum pluralis vſum Atticum eſſe non addit: ſed alibi pro Attico eum agnoſcit, φίλα ita poſitum cenſens pro φίλον, necnon ὑπέρμορα pro ὑπέρμορον. iſta enim appellat πληθυντικὰ Ἀττικά. Verùm in eo illi non aſſentior, quòd alicubi de ſubſtantiuis loquens quæ Homerus ſolet πληθύνειν, id eſt, quorum plurali vti ſolet, (intellige autem pro ſingulari) vt τόξα, ἅρματα, πρόσωπα: ſubiungit, Atticos amare hoc σχῆμα. Scimus enim Atticos adiectiua quidem nonnulla πληθυντικῶς in ſignificatione τοῦ ἑνικοῦ vſurpare: (vt πρῶτα, ἀδύνατα) ſed quis vnquam apud Atticum ſcriptorẽ in ſoluta oratione ſubſtantiua quoque ita vſurpata inuenit? Thucydides ſcilicet aut Demoſthenes, aut alius ex ſcriptoribus huius claſſis, πρόσωπα pro πρόσωπον, vel τόξα pro τόξον, aut ἅρματα pro ἅρμα dixiſſet. Imò hæc pluralis vſurpatio poetis peculiaris eſt. quam & Latini poetæ imitati ſunt, Corpora dicentes pro corpore, Pectora pro pectore, Ora pro ore, Vultus pro vultu. Neque verò illud, nimirũ Atticos χαίρειν τῷ τοιούτῳ σχήματι, cõfirmari poteſt iis quæ ſubiungit, (& quidem ex veterum obſeruatione) videlicet eos pluralem ἀφύαι frequentiſſimè, ſingularem ἀφύη rariſſimè vſurpare. Aliud enim eſt, pluralem nominis alicuius libentius vſurpare quàm ſingularẽ, aliud, pluralẽ pro ſingulari vſurpare. Quid enim prohibet quin vtentes illo plurali, ſuam ſignificationem illi relinquere voluiſſe dicamus? Sed (vt miſſum Euſtathium

faciam,& ad illum Atticum pluralis vſum redeam)ſciendum eſt,non vbique locum habe re:atque adeo ne in iis quidem quæ ſignificationem eiuſdem generis habent. Exempli gratia, πρῶτα pro πρῶτον ita eſt peruulgatum vt etiam iis qui alioqui Atticè ſcribere non cenſentur,in vſu eſſe conſtet:at δεύτερα & τρίτα(quæ rem eiuſdem generis ſignificãt,quum itidem ſint numeralia)pro δεύτερον & τρίτον, tam inuſitata eſſe puto quàm illud eſt vſitatum. Iam verò & hoc obſeruatione dignum eſt, quanuis πρῶτα pro πρῶτον ſæpe ponatur aduerbialiter,interdum tamen articulo præfixo dici τὰ πρῶτα: atque hunc vſum apud ipſum etiam Homerum inueniri,cum alibi,tum initio Iliadis.

Sed dum initio præcedentis articuli afferrem βαδιστέα & αἰνυστέα pro βαδιστέον & αἰνυστέον poſita, recordatus ſum vſus cuiuſdam talium nominum, qui & ipſe Atticorum eſt: de quo hîc(ne fortè in alium locum reſeruando, è memoria interim elabatur) pauca dicam. Attici igitur, quanuis cum βαδιστέον aliiſque huiuſmodi ſubaudiatur ἐστὶ, vel potius in eorum ſignificatione incluſum ſit,interdum tamen ἐστὶ addunt. vt legimus apud Sophoclem in Aiace,pag.64,meæ editionis,Ἔν σοι φράσω, τόνδ᾽ ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον. Hoc autem & eius enarrator obſeruatione dignum cenſuit. Verùm obiter & hoc obſeruandum eſt, quũ potuiſſet hîc Sophocles θαπτέα dicere, vtendo illa terminatione Attica, terminatione linguæ communis vti maluiſſe. Hoc certè confirmat quod & alibi dixi, non vbique ab Atticis quæ Atticæ linguæ peculiaria ſunt vſurpari.

Atticos maſculinorum nominum terminationes pro fœmininis vſurpare annotat Corinthus: veluti quum γυναῖος pro γυναία dicunt:(cui nomini cum alia poſſunt addi aptiora in exemplum,tum verò ἀργός.hoc enim nomen pro fœminino etiam genere vſitatiſſimũ eſt apud Atticos, ἀργὴ contrà penè inuſitatum. Illud autẽ γυναῖος fortaſſe in ſoluta oratione haud reperiatur:at Euripides in ſuo carmine vſurpare non dubitauit, ſicut alibi στερρὸς pro στερρά:& ſicut Sophocles κοινὸς pro κοινὴ & τηλικοῦτος pro τηλικαύτη,necnõ λαμπρὸς pro λαμπρά,itẽ δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν pro δωρητὴν οὐκ αἰτητήν vſurpat. Alterũ quidẽ certè nomen quod in exemplũ affert,κλυτὸς videlicet, magis etiã poeticum vſum habet, quũ pro κλυτὴ ponitur)ſed omittit quod multo maioris momenti eſt, eôdẽ tamen pertinens: nimirum Atticos nominibus fœminei generis articulum maſculinum tribuere. Eſt συνήθες Ἀττικοῖς(inquit Sophoclis enarrator)ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις χρῆσθαι.ſed nimium generaliter loquitur: debuítque potius dicere, ἐπὶ τῶν θηλυκῶν δυϊκῶν. Hac enim libertate ſeu licentia in dualibus vtuntur Attici: dicentes τὼ χεῖρε,itidémque τὼ γυναῖκε, necnon τὼ πόλεε.Sed cum χεῖρε præſertim vſitatiſſimus eſt hic articuli maſculini vſus. Cæterùm locus Sophoclis in quem ſcholiaſtes id annotat,eſt hic,in Electra (pag.123,meæ edit. in fine) Ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι, Ὣ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην. vbi τώδε eſſe ſcribit pro τάσδε. nã in fœminino nomine vſum eſſe articulo maſculino: quod eſſe Atticis familiare, dicentibus τὼ χεῖρε.Sic autem & Homerum dixiſſe,Τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ᾽ ὁμοῖαι. Verùm illud τὼ κασιγνήτω non planè ſimile eſſe videtur illis, τὼ χεῖρε & τὼ γυναῖκε,quoniam quum dicitur τὼ κασιγνήτω, articulus maſculinus nomini iungitur quod in propria ſignificatione ſeu in proprio vſu maſculinum eſt. Eſtque illi τὼ κασιγνήτω ſimile apud eundem poetam,τὼ ἀδελφώ,de ſororibus itidem dictum. Quibus addi poteſt τὼ θεώ de deabus ſimiliter vſurpatum:nimirum περὶ τῆς Δημήτρας καὶ τῆς Κόρης. Quod autem ad illum Homeri verſum attinet,in quo eſt τὼ δὲ ὁμοῖαι,magis etiam mirus videri poſſet hic articuli maſculini cum plurali fœminino & quidem adiectiuo vſus,ſi eam lectionem reciperemus:ſed mirum eſt viciſſim,ab eo afferri ſcripturam illam,tanquam minimè controuerſam:(alioqui enim in exemplũ allaturus verſum illum non erat)quum tamen vbique aliã habeamus:videlicet αἱ δὲ,non τὼ δέ. Nam αἱ δὲ non ſolùm omnes typographicæ editiones habent quæ in manus meas venerunt,ſed & ſcripta exemplaria,nominatímque meũ illud vetuſtiſſimum, cuius alibi mentionem feci. Quinetiam Euſtathius,quum alibi diligẽter lectionum diuerſarum nos admoneat, nullam hîc diuerſitatis mentionem facit. Quæ certè omnia meritò nobis ſcholiaſtæ illius, vel potius exemplaris quo vſus eſt, ſuſpectam fidem reddent.

Cæterùm quanuis in hoc capite de nomine non de articulo à me agatur, quoniam tamẽ quæ nomini iungũtur,ad ipſum quodammodo pertinere videntur,de illo vſu articuli maſculini cum fœmineo nomine differere, non alienum ab huius capitis argumento exiſtimaui:præſertim quum vſus ille adiectiui terminationem maſculinã pro fœminina habentis ad hunc me ſermonem velut inuitaret. Quod autem in articulo feci,idem & in participio faciendum mihi fuerit:quum eodem modo maſculinum huius genus loco fœminini iunctum nomini apud Atticos nõnunquam reperiatur, & quidem in duali itidem numero. Legimus enim apud Euripidem,ταῦτα ἔχοντε γράμματα,pro ἔχουσαι:videlicet, αἱ

δύο αἰδοῖ. Sic etiam apud Homerum, Iliad. θ, de Iunone & Minerua, Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ Ἂψ ἐς Ὄλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστί. Tale & apud Heſiodum eſt, προλιπόντ' ἀνθρώπους, dictum περὶ Αἰδοῦς καὶ Νεμέσεως. Legimus itẽ & apud Sophoclem, δακρυρροοῦντοιν pro δακρυρροούσαιν poſitum: ſed minus hæc generis mutatio ibi ſentitur, quoniã iunctum eſt cum φίλοιν, quod fœmininè quidẽ vſurpatur, ſed interim ſuã maſculinam terminationem retinet, quemadmodum de τὼ κασιγνήτω & τὼ ἀδελφὼ dictũ paulo antè fuit. Locus autẽ ille in OEdipo tyrãno extat, pag. 209, Οὐ δὴ κλύω που πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοιν Δακρυρροοῦντοιν; Meminiſſe porrò debet lector, quanuis ea tria mutationis generis exempla Atticis adſcribantur, diſcrimen tamen eſſe adhibendum: & illius quidem primæ mutationis qualis eſt in τὼ χεῖρε & τὼ γυναῖκε, at reliquarum non item, (quod quidem ſciã) proſæ ſcriptoribus permiſſum eſſe vſum. Quod tamen ad tertium exẽplum attinet, vbi illud τὼ θεὼ dictũ de deabus, locũ in proſa facilius quàm reliqua duo poſſe impetrare videtur: quoniã & in ſoluta oratione θεὸς pro dea vſurpatur. Hoc quidem certè cõſtat, quũ dicitur τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε, in articulo mutationẽ generis conſiſtere: at quũ dicitur τὼ ἀδελφὼ de ſororibus, mutationem eſſe in ipſo nomine, ad quam accommodatur articulus. Ideóque dicere poſſumus, illa eſſe ſubſtãtiua quæ ſub terminatione maſculina ſignificationem fœmininam habent, eodem modo quo adiectiua de quibus primo loco dictum fuit, γυναῖος, ἀργός, &c. Cæterùm quanuis loci allati hunc participii maſculini pro adiectiuo vſum in duali duntaxat habeant, eundem tamen & in ſingulari inueniri dico. Legimus enim apud Homerum Iliad. δ, Ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπε. Eſt enim ἀκέων pro ἀκέουσα, non ἀκέων aduerbialiter pro ἡσύχως, (vt quidam Ariſtonicus voluit) ſicut vbi dicit poeta, ἀκέων δαίνυσθε. Quinetiam Apollonius grammaticus ex conſtructione manifeſtè oſtendit ἐπίρρημα μεσότητος eſſe non poſſe: vt annotat enarrator, qui etiam addit, tale videri quibuſdam apud Sophoclem, κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ: poſito videlicet itidem participio maſculino ἀχέων pro fœminino ἀχέουσα. Extat autem is locus in Electra, pagina 88, meæ editionis, Οὔτι σοὶ μούνᾳ τέκνον ἄχος ἐφάνη βροτῶν, Πρὸς ὅ,τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά, Οἷς ὁμόθεν εἶ, καὶ γονᾷ ξύναιμος· Οἵα Χρυσόθεμις ζώει καὶ Ἰφιάνασσα, Κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ. Sed hîc nullam illius expoſitionis mentionem facit ſcholiaſtes: eſtque eiuſmodi (meo quidem iudicio) vt minimè recipi debeat. Cur enim hîc maſculinum pro fœminino poni cenſebimus, quum maſculinum aptiſſimum locum habeat? vt nimirum de Oreſte dicatur. quod vel ex proximè ſequentibus Electræ verbis manifeſtiſſimum eſt. Hæc enim intelligens verba illa Κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ de fratre ſuo Oreſte dici, à choro cœptum de illo ſermonem continuat: dicens, Ὄλβιος ὃν ἁ κλεινὰ Γᾶ ποτε Μυκηναίων δέξεται εὐπατρίδαν Διὸς εὔφρονι βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν. Sophoclis tamen enarrator duplicem eſſe poſſe huius loci expoſitionem putauit: vt videlicet ἀχέων vel pro participio acciperetur, vel aliter exponeretur. Verùm ex duabus quas attulerat explicationibus vna intercidit. quod ex particula ἢ perſpicitur. Ita enim apud eum ſcriptum eſt, ἢ μετοχή ἐστι τὸ ἀχέων, ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι, ἢ ὁ ἐν ἥβῃ κρυπτῇ λυπούμενος. Nam vocula ἢ poſteriore loco poſita minimè reſpõdet priori: ſed dicit, Vel participium eſt ἀχέων: & tum exponi debet aut hoc aut illo modo. Quod imperfectum relinqui perſpicuum eſt. Fit autem mihi veriſimile, alteram huius ſermonis partem fuiſſe, Vel eſt nomen. Scimus enim ἀχέων poſſe eſſe genitiuum pluralem nominis ἄχος.

Placuit Atticis & quorundam nominum genera mutare: veluti quum pro τὸ σκότος dixerunt ὁ σκότος, & ὁ λιμὸς pro ἡ λιμός, & ὁ θὶς pro ἡ θίς. Quibus alia multa ex AElio Dionyſio adiici poſſunt. Hic enim ἀπαριθμούμενος τινὰ ὅπως κατὰ γένη προφέρονται, affert primùm quidem in exemplum generis fœminini pro maſculino, Κακκάβη, Ἁρπάγη, Βῶλος, Ὕαλος, Φάρυγξ, Στεῦχνος, Χάραξ, quum ſignificat τὸ τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα, (at maſculinè, quum eſt χαράκωμα τοῦ στρατοπέδου) item Τύλη, Ὄμφαξ, Ἄσβολος, Ψύλλα, Μεῖραξ, Θόλος, Μήκων. Deinde in exemplum generis maſculini viciſſim pro fœminino, Χοῦς, Ἔρφος, Θὶς, Λιμὸς, Σκότος, Τάρας, Ἀκράγας. Poſtremò neutra hæc affert, Νῶτον, Ζυγὸν, Ἐπίδεσμα, Στρωματόδεσμον, Θύμον, Σίαλον, Κέδρον, Θεμέλια, Τέμαχος. Quibus ſubiungit hæc, quæ tam maſculino quàm neutro genere proferuntur, Τάριχος & Τάριχον, Στάδια & Στάδιοι. De quibus loquens ipſe Euſtathius, δῆλον δὲ, inquit, ὅτι Ἀττικὰς ταῦτα πάντα. ἐπεὶ καὶ Ἀττικαῖς λέξεσιν ὁ ῥηθεὶς Διονύσιος ἐπεξέρχεται. ἄλλως γὰρ καὶ ἡ θὶς λέγεται, ἔτι καὶ ἡ λιμὸς, καὶ τὸ σκότος, καὶ ἡ Τάρας, καὶ ἡ Ἀκράγας, καὶ ἕτερα τῶν τοῦ Διονυσίου ἕτερος. Hæc autem AElii Dionyſii affert in hunc locum Homeri Odyſſ. α, -- ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς Μακράς. hîc enim κίονας ab Homero dici fœminino genere ait, dialecto Ionica: & eſſe hoc Atticorum quoque. Sunt autem (inquit) eiuſmodi infinita apud poetas, dicẽtes τὰς βοῦς & τὰς ἵππους, & τὰς ἡμιόνους, & τὰς ἐλλούς, & τὰς κύνας, & τὰς ὄϊς. Itidem verò in iſtum verſum libri primi poematis eiuſdem, Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν,

οὐδὲ μὲν ἵπποις, annotat, ab Ionibus θηλυκῶς dici τὰς βοῦς, necnon ab Atticis: ſicut τὰς οἶς, & τὰς ἵππους, & τὰς ἡμιόνους, & τὰς κύνας. Quemadmodũ autem in horum animalium nomine, Atticis, ſicut & Ionibus, genus fœmininum magis placuiſſe quàm maſculinum ab hoc obſeruatum eſt: ita & Latinos poetas illo libentius quàm hoc alicubi vſos eſſe obſeruaui. Exemplum autẽ nominis κύων fœminino genere vſurpati extat apud Ariſtophanẽ in Pluto, ὁ μὲν ἵππον ἀγαθόν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς. Sic apud Sophoclẽ initio Aiacis, εὖ δέ σ' ἐκφέρει κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις. Sic apud Athen. Alexis, κύνας Μολοττικὰς & Λακαίνας. Xenoph. quoque in ſuo Cyneg. Λακαίνας fœminino genere dicit, ſicut Ἰνδικὰς, Κρητικὰς, Λοκρίδας. idémq; paſſim in eo opuſculo de venaticis canibus fœminino genere vtitur. Sic & Ariſtoteles Ethicorum lib. 3, οὐδὲ γὰρ ταῖς ὀσμαῖς τῶν λαγωῶν αἱ κύνες χαίρουσιν, ἀλλὰ τῇ βορᾷ. Potuiſſem κύνα Λάκαιναν & ex Pindaro afferre, ſed parum hic valere poteſt eius teſtimonium. Obſeruaui autem & Virgilium rapidæ canes dicere maluiſſe quàm rapidi, de venaticis: AEneid. 7, Hunc procul errantem rapidæ venantis Iuli Commouêre canes.

Cæterùm animaduertendum eſt, Euſtathium vno in loco mutationem generis (γένους ἐναλλαγήν, vt ipſe appellat) Atticis cum Doribus, in alio Atticis cum Ionibus communem facere: nihilominus tamen eũm ſibi conſtare. Neque enim de vna eadémque mutatione ſed de duabus agit: & illam quidem qua fœmininum genus pro maſculino ponitur, Ionibus pariter & Atticis adſcribit: eam verò quæ contrà maſculinum pro fœminino vſurpat, Atticis cum Doribus communem eſſe tradit. Prior illa mutatio circa ſubſtantiua verſatur, neque tam latè apud Iones quàm apud Atticos extenditur. quum enim Attici in quibuſdã cũ genere terminationẽ quoque mutẽt, veluti quũ κάκκαβη dicunt pro κάκκαβος, Iones cõtrà eadẽ terminatione manente fœmininũ pro maſculino vſurpãt: veluti quum pro columna dicũt ἡ κίων. Quum verò κύων vel ἵππος vel ὄνος ſiue ἡμίονος, aut βοῦς, aut οἶς aliúdve nomen huiuſmodi fœmininè efferunt, (ita enim ſcribit ipſe Euſtath. τὰς βοῦς δὲ θηλυκῶς Ἴωνες φασίν· ἤδη δὲ καὶ Ἀττικοὶ, ὥσπερ τὰς οἶς, καὶ τὰς ἵππους, καὶ τὰς ἡμιόνους, καὶ τὰς κύνας) fortaſſe ne mutatio quidẽ vlla hîc cõſtituenda fuerit: ſed potius Iones ex duobus generibus (ſcimus enim illa nomina & alia eiuſmodi cõmunis eſſe generis) vnum alteri prætuliſſe dicẽdum, fœmininum videlicet maſculino, quum alioqui communis vſus hoc illi præferret. Atque adeò idem grammaticus alibi Homericum illum fœminini generis vſum non ad Ionicam dialectum ſed ad σύλληψιν refert. in quendam enim locum Iliad. λ, ſcribit, ὡς τοῦ ποιητοῦ κατὰ θηλυκὸν γένος πολλαχοῦ συλληπτικῷ τρόπῳ ἑκάτερα τὰ γένη προσάγοντος, veluti quũ dicit αἱ ἵπποι, & αἱ βόες, & αἱ ὄϊς, ac ſimilia. Talis igitur eſt prior illa generis mutatio. At poſterior (de qua tamen ſuprà diſſerui priore loco) circa nomina adiectiua verſatur. his enim Dores, ſicut & Attici, vel potius Attici, ſicut Dores, terminationem maſculinam pro fœminina tribuunt: quum videlicet γυναῖος pro γυναία, & στερρὸς pro στερρά, & ἀργὸς pro ἀργή, aliáque multa huiuſmodi fœminino genere, ſeruata tamen maſculina terminatione, vſurpãt. Quanuis autem adiectiuorum duntaxat mentionem fecerim, ab Euſtathio tamen aliqua etiam afferri ſubſtantiua ſciendum eſt, quæ adiectiuis intermiſcet. Exempla enim mutati in adiectiuis generis afferens, inter γυναῖος & φαῦλος interiicit πλάνος φρενῶν pro πλάνη. Cui nomini ſubiungit illud φαῦλος: at huic φαῦλος adiicit λεῖος: cui ex Sophocle addit θυραῖος & τηλικοῦτος: his verò adiungit δεινὴ θεός, & μάταιος σπουδή. Dixerat autem paulo antè illud Homericum κλυτὸς Ἱπποδάμεια duabus dialectis ὑποκεῖσθαι: (obſerua obiter hoc loquendi genus, δυσὶ διαλέκτοις ὑποκεῖσθαι, pro Ad duas dialectos referri, ſeu pertinere, vel Pendere à duabus dialectis) quoniam Δωρικὴ καὶ Ἀττική ἐστιν ἡ τοιαύτη ἐναλλαγὴ τῶν γενῶν. & exempla ſubiungens, ſubſtantiuo πύλῳ locum primum dederat, πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα (inquiẽs) τοιαῦτα, πολλαχοῦ δηλούμενα. ὧν καὶ τὸ ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι, pro ἐν τῇ τῶν νεκρῶν πύλῃ. Quæ verba ſumpta ſunt ex hoc loco Iliad. ε, Εὖτέ μιν ωὐτὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο, Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν. quo in loco itidem πύλῳ pro πύλῃ poſitum eſſe tradit: nullam tamẽ nec Doricæ nec Atticæ dialecti mentionem faciens, ſed tantùm dicens, ſicut φθόγγος pro φθογγή, & χόλος pro χολή, & πόθος pro ποθή, & ὦνος pro ὠνή, & βόλος pro βολή, atque alia itidem dicuntur, (quinetiã τῖμος pro τιμή, quod ἐκ τῆς κωμῳδίας peculiariter ſe afferre teſtatur) ita ibi πύλος maſculinè dici pro πύλη. Quanuis porro hîc nullã illarum dialectorum mentionem faciat, non dubito tamen quin idem de his quoque ſubſtantiuis dicendum ſit: id eſt, de generis enallage quam in his cernimus. Sed ad vtranque dialectum, cum Euſtathio, an ad vnam duntaxat referemus? Hac de re quum nihil certi habeam, dicam ſaltem quod ſuſpicor: nimirum mutationem generis vnà cum terminatione, quæ fit in ſubſtantiuis, eſſe potius Doricam: at eam quæ fit in adiectiuis, Atticæ potius dialecto adſcribendam eſſe: quanuis Euſtathius nullum tale diſcrimen ſtatuerit. Quum autem eſſe Doricam dico, à Doribus manaſſe intelligo: & Atticos eam à Doribus in nonnullis ſubſtantiuis, præ-

ſertúmque in θεός, mutuatos eſſe negare nolo. Iam verò quanuis Dores ex fœmininis maſculina facere dicamus, ſimul etiam immutantes terminationem, contrà tamen Pindarum (quem Dorica dialecto vti omnes norunt) ex maſculinis fœminina feciſſe videmus, ſed ſub eadem terminatione: dicentem nimirum ἡ τάρταρος pro ὁ τάρταρος, & ἡ ἰσθμός pro ὁ ἰσθμός. vnde apparet hæc ad viuū minimè eſſe reſecanda. Quicunque porrò fuerūt qui maſculinorum pro fœmininis vſum inuexerunt, hoc eos cum Caribus commune habuiſſe ſciēdum eſt. hi enim ex fœmininis itidem maſculina faciebāt: ſed viciſſim quoque fœminina ex maſculinis. Verùm tantum abeſt vt hæc ſermonis illorum conſuetudo laudata fuerit, vt contrà aliis aliam epitheti quod Homerus eis tribuit rationem afferentibus (eius nimirum quod in hoc verſu legitur, Νάσης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων) quidam eò præcipuè reſpexiſſe poetam exiſtimauerint.

Sciendum eſt porro inueniri & aliam generis mutationem terminatione pariter mutata: quam veteres nulli dialecto (quod ſciam) adſcripſerint, nec ἐναλλαγὴν γένους ſed μεταπλασμὸν γένους appellarint. Fit autem ea mutatio in plurali numero, quum videlicet ſingularia maſculina in pluralia neutra tranſeunt. veluti quum ex ζυγός fit pluralis ζυγά, quum fit δίφρα ex δίφρος, itidem μηρὰ ex μηρός, necnon λύχνα ex λύχνος, & δεσμὰ ex δεσμός. eodémque modo τάρταρα ex τάρταρος: adeò vt hoc vocabulum nulli ex tribus generibus ſeruire non cogatur. Nam quum natura ſua maſculinum ſit τάρταρος, Pindarus fœminino genere τάρταρος dixit, vt paulo antè docui: Heſiodus neutro Τάρταρα ἠερόεντα, eúmque alii deinde imitati fuerunt. Talem porro enallagen ſiue metaplaſmum in ſingulari non itidem fieri videmus: neque vt τὰ λύχνα & τὰ δίφρα & τὰ δεσμὰ (vt cætera omittā) ita etiam τὸ λύχνον aut τὸ δίφρον aut τὸ δεσμὸν legimus. Vnde miror Euſtathium τὸ κέλευθον ſcripſiſſe, ſingulari quoque numero metaplaſmum tribuentē, τὰ δὲ κέλευθα (inquit) μεταπλασμὸν γένους φασὶν οἱ παλαιοί, μεταπλασθέντος τοῦ ἡ κέλευθος εἰς τὸ κέλευθον. Niſi fortè hoc ſcripſiſſe Euſtathium putemus non quòd vſitatum eſſe hoc ſubſtantiuum crederet: ſed perinde eſſe acſi ſcripſiſſet, eos dixiſſe κέλευθα tanquā à nominatiuo ſingulari κέλευθον. Eſtque obiter obſeruandum in hoc nomine κέλευθα, alium eſſe quàm in ſuperioribus metaplaſmum, quum non à maſculino ſed à fœminino genere in neutrum fiat enallage. Nec enim hîc quoque enallages appellatione malè vtemur: quanuis veteres apud Euſtathium μεταπλασμὸν γένους, non ἐναλλαγὴν, vocare dixerim. Ipſemet enim Euſtathius iis quæ in exemplum illius metaplaſmi allata ſunt, addens ἦμαρ pro ἡμέρα, vocat γένους ἐναλλαγήν: ita ſcribens, ὅμοιόν τι καὶ τὸ ἦμαρ καὶ τὸ ἡμέρα. ἐναλλαγὴν γὰρ γένους ἔπαθε καὶ αὐτό. Rurſum tamen idem alibi verbo μεταπλάττεσθαι, non ἐναλλάττεσθαι, ea de re vtitur: ſcribens, τὰ δὲ κάμπυλα κύκλα προϋπάρχουσιν οἱ κάμπυλοι κύκλοι, ἐξ ὧν αὐτὰ μετεπλάσθη· ὡς καὶ τὰ τράχηλα καὶ λύχνα καὶ δόρπα καὶ ταρσά, οἱ τράχηλοι καὶ οἱ λύχνοι καὶ οἱ δόρποι καὶ οἱ ταρσοί. Hic enim verbum μετεπλάσθη non aliud ſonat quàm γέγονε κατὰ μεταπλασμόν, (ſeu κατὰ μετάπλασιν. nam & hoc vſurpatur) vel εἴρηται κατὰ μεταπλασμόν, vel μεταπλασμὸν ἔπαθε. Verùm, vt ſemel dicam quod ſentio, μεταπλασμὸν γένους minus rectè dici exiſtimo quàm ἐναλλαγήν: quòd ſi vocem μεταπλασμὸν vſurpare hac in re vellem, dicerem μεταπλασμὸν λήξεως ſeu καταλήξεως, id eſt terminationis, potius quàm μεταπλασμὸν γένους. Sic enim in ἀλκί poſito pro ἀλκῇ, & in ὑσμίνι pro ὑσμίνῃ, itidémq; in ὄσσε poſito pro ὄσσω, ſic in ἐρυσάρματες pro ἐρυσάρμασι, dicitur eſſe μεταπλασμός: eodémque modo in verbis, quum περιπατοίην pro περιπατοῖμι, & γνοίην pro γνοῖμι vſurpāt, id appellatur μεταπλασμός. Nā μεταπλασμὸς definitur, μετάθεσις καὶ μετασχηματισμὸς λήξεως λέξεως εἰς ἕτερον συγγενὲς τελικόν. dicitúrque μεταπλασμὸς fieri ἀπὸ τελικοῦ εἰς ὁμοιόπτωτον τελικόν. terminatio enim hîc μεταπλάττεται, id eſt velut refingitur & in aliam formam mutatur. Denique pluralia illa μεταπλασμὸν quidem paſſa eſſe dixerim, ſicut & ἐναλλαγήν: ſed μεταπλασμὸν, reſpectu terminationis: ἐναλλαγὴν autem, reſpectu generis. vel breuius, μεταπλασμὸν λήξεως, ἐναλλαγὴν γένους. Hinc autem diſcere poſſumus, veteres quoque grammaticos interdum quædam ſuæ artis vocabula licentius vſurpaſſe, & ita quidē vt abuſi eſſe dici poſſint. Sed hæc λεπτολογήματα tandem miſſa faciens, obſeruanda eſſe dico in iis quæ ex illo grammatico attuli, illa quoque pluralia, κύκλα pro κύκλοι, & τράχηλα pro τράχηλοι, & δόρπα pro δόρποι, necnon ταρσὰ pro ταρσοί: & ſuperioribus eſſe adiicienda. Quod tamen ad δόρπα attinet, eius itidē ſingularis neutro genere vſurpatus inuenitur. Legitur enim δόρπον neutro genere, ſicut & δόρπα: ſed ita vt multo minor illius ſingularis quàm huius pluralis ſit vſus. Iā verò quoniā huiuſmodi pluralia ita μεταπλασθέντα ad dialectum Atticam pertinere non tradunt veteres illi grammatici, (nam nec illi nec alii ab his adſcribi antea dixi) ab argumento meo videri aliena poſſint quæ de illis diſſerui. Sed addo, Atticos in quibuſdā nominibus pluralia ita μεταπλασθέντα vſurpare maluiſſe quàm τὰ ἀμετάπλαστα: & ex eorum numero eſſe δεσμά. Eſt κάλλιον δεσμὰ quàm

δεσμοὶ, inquit Thomas Magiſter, ἐν Ἀττικῶν ὀνομάτων ἐκλογαῖς. Cuius tamē teſtimonium quoniam parui apud me ponderis eſt (ob eam quam alibi afferam rationem) teſtem Euſtathium addo. poſtquam enim ſcripſit, λέχος & εὐνὴ & δέμνια, eſſe eadem κατὰ πολυωνυμίαν, ſicut δεσμοὶ & δέσματα & δεσμὰ & ἐπίδεσμα eadem ſunt: ſubiungit, περὶ ὧν οἱ Ἀττικοί φασι, δεσμὰ, οὐχὶ δεσμούς· καὶ ἐπίδεσμα, οὐχὶ ἐπιδέσμους. Sed ne hic quidem fortaſſe teſtis ἀξιόχρεως fuerit: quare ipſi potius ſcriptores conſulendi ſunt. Legimus certè apud Andocidem, δεσμά τε καὶ κακὰ ὅσα τε καὶ οἷα τῷ σώματι ἠνεσχόμην. Legimus apud Lucianum (cui quantum de Attici ſermonis vſu fidendum ſit, antea docui) in Prometheo, ὡς βεβαιότερον καταπαγείη τὰ δεσμά. Affero autem in exemplum hanc vnam vocem, non quòd afferri hæc ſola poſſit, ſed quòd non aliæ in præſentia occurrant quarū præſentes itidem teſtes habeam. Verùm vt de vno tanquā de omnibus loquamur, vnde hunc μεταπλασμὸν apud Atticos eſſe dicemus? eóſne autores eius eſſe, an potius in eo aliam quampiam dialectum ſequi exiſtimabimus? Hoc equidem magis quàm illud mihi ſit veriſimile. Vnde igitur mutuatos eſſe dicendum eſt? Hac de re nihil pronuntiare auſim: ſed ſiquis coniectura mea cōtentus eſſe velit, ab AEolibus manaſſe metaplaſmum illum dixerim. Ne quis tamen fallatur, leuem eſſe illam ingenuè fateor: vtpote iis duntaxat ſingularibus fœmininis nitentem quæ AEoles in neutrum itidem genus vertere traduntur. veluti quum ἦδος (ſpiritu tenui) pro ἡδονὴ, & μῆχος pro μηχανὴ dicunt. quæ neutra ἄκλιτα eſſe cēſentur, ſicut & ὄφελος. Nec verò dubito quin ἦμαρ quoque ad illam claſſem referendum ſit: quippe quod nō ſolùm ex fœminino ἡμέρα factū itidem ſit, ſed & ſpiritum AEolicum itidem habeat loco illius quem ἡμέρα habet. Ideóque ſpiritum tenuem voco AEolicum, quòd eo delectentur AEoles: adeo vt ψιλωτικοὶ dicantur à quibuſdam grammaticis, ſicut βαρυντικοὶ & προπαροξυντικοί. Si autem ἦμαρ AEolicum eſt itidem, (cui & ἄλκαρ pro ἀλκὴ debere adiungi crediderim) meam de dualibus illis μεταπλασθεῖσι coniecturam ab Euſtathio adiuuari dicam, quoniam aliquot illorum pluralium enumeratis hoc nomen ἦμαρ ſubiungit. Eſt tamē aliquid viciſſim (hoc enim diſſimulare nolo) quod diffidere me coniecturæ illi cogat: nimirum quòd nonnulla quæ penè ſimilia videri poſſunt, ad diuerſas tamen dialectos reducuntur. Ecce enim ἦδος & μῆχος, pro ἡδονὴ & μηχανὴ, ad AEolicam dialectum relata, quum tamen πλαῖος pro πλαίη, φθόγγος pro φθογγὴ, ὦνος pro ὠνὴ, χόλος pro χολὴ, aliáque eiuſmodi ad Doricam potius referantur, vt ex iis quæ ſuprà attuli, colligere poſſumus.

Verùm vt tandem hunc de aliis generis mutationibus ſermonem miſſum faciē, ad eas redeam quas pro Atticis agnoſcere debemus, præſertim quum etiā autoritate AElii Dionyſii (quæ maxima eſt) confirmentur, alia inſuper nomina dico afferri quorum Attici genus mutauerint. Afferuntur autem ab iis qui ἀττικῶν ὀνομάτων ἐκλογὰς ſcripſerunt: inter quos (vt de iis loquar qui in manus noſtras peruenerūt) primum tenere locū videtur ille Thomas Magiſter, cuius à me initio huius paginæ mentio facta fuit, quū de plurali δεσμὰ diſſererem. Fuſius quidem certè hoc argumentum tractauit quàm Phrynichus, quo poſterior & cuius etiam eſt alicubi reprehenſor. Sed ipſe viciſſim reprehenſione digna plurima habet, vt ſuo loco docebo. Atque adeò vt iā nunc vel ex iis quæ de nomine vno tradit, cōiicere poſſis lector quàm præceps nonnunquam in ferenda de Attici ſermonis vſu ſententia fuerit, aut certè quàm inconſideratus: audi quæ de nomine βλάβος ſcribit: Βλάβος (inquit) ἐπὶ οὐδετέρου δοκιμώτερον ἢ βλάβη. Id certè tam verum eſt quàm Ariſtophanem, Thucydidem, Demoſthenem, AEſchinem, Iſocratem, Xenophontem, Atticos ſcriptores eſſe, falſum eſt. Niſi enim hoc falſum dicatur, verum illud dici non poteſt: ac viciſſim ſi verum hoc eſt, nimirum ſcriptores illos eſſe Attico ſermone vſos, (id eſt, ſi lucente ſole diem eſſe certū eſt) illud omnino falſò dici fatēdum eſt, quoniā βλάβη potius quàm βλάβος ab his vſurpari videmus. Atque vt ex ſingulis exempla eodē quo illos nominaui ordine proferam: legitur apud Ariſtophanem in Veſpis, προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ πρὸς τοὺς ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων. Sic Thucydides lib. 5, pag. 183, meæ editionis, ἐν οἷς ἦν ἐν βλάβῃ τειχισθέν. Sic Demoſthenes in Midiam, δίκας ἰδίας μοι προσῆκεν αὐτῷ λαχεῖν τῶν μὲν ἱματίων καὶ τῶν χρυσῶν στεφάνων τῆς διαφθορᾶς, καὶ τῆς περὶ τὸν χορὸν ἁπάσης ἐπηρείας, βλάβης· ὧν δ' εἰς τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαί φημι, ὕβρεως. Idem in eadem oratione plurali numero dixit βλάβας: ſcribens, καὶ προσετιμήσατε τὰς βλάβας ἃς ἐπὶ τῇ καταχειροτονίᾳ μόνον ἐλογίζετο αὐτῷ γεγενῆσθαι πρὸς ὑμᾶς. AEſchines in Cteſiphont. τὴν τῶν ἐμῶν λόγων ἐμπειρίαν καὶ τὴν φύσιν μου γεγονέναι ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἀκουόντων. Iſocrates autem cum alibi vtitur nomine fœminino βλάβη, tum verò in oratione De pace, vbi inter ſe opponit τοὺς ἐπὶ βλάβῃ λοιδοροῦντας & τοὺς ἐπ' ὠφελείᾳ νουθετοῦντας. Apud Xenophontem denique legimus Pæd. lib. 2, (vt alios omittam locos) μήτ' ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκουόντων, μήτ' ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ. Niſi autem ſatis multis teſtibus conuictum teneri illum exiſtimarem, alios adiicerem: & quidem Platonem in primis.

Sed quid mouiſſe grammaticũ illum dicemus vt βλάβος potius quàm βλάβη eſſe δόκιμον pronunciaret? Non dubito quin alterum illud nomen apud aliquem vel aliquos ex Atticis ſcriptoribus legiſſet, aut certè hanc obſeruationem ex alio ſumeret à quo lectum illud eſſet: ſed ſi apud Atticum quempiam ſcriptorem aut aliquos etiam ſcriptores Atticos legimus βλάβος alicubi, non cõtinuò δόκιμον hoc magis quàm illud eſſe dicẽdũ fuerit. Fateor enim apud Ariſtophanem legi βλάβος: vt in Ranis, οὐδ᾽ ἐπιτήρει τὸ βλάβος. Verùm & βλάβη apud eundem legitur, vt vides in eo quem ex eius Veſpis attuli loco. Fateor & apud Platonem extare neutrum illud βλάβος, De leg. lib. 8, τὸ βλάβος ἀποτινέτω. Sed en tibi & βλάβη, apud eundem eiuſdem operis lib. 11, ὁ τοῦ βλάψαντος δεσπότης ἢ τὴν βλάβην ἐξιάσθω μὴ ἐνδεῶς, ἢ τὸν βλάψαντ᾽ αὐτὸν παραδότω. Paulo pòſt, τήν τε βλάβην ἐξιάσθω: & mox, καὶ ταυτὰ ἐκτίνειν τὴν βλάβην. Sic pluralis βλάβαι apud eundem extat eiuſdem operis libro 8, βλάβαι πολλαὶ καὶ σμικραὶ γειτόνων γιγνόμεναι. Cæterùm hoc nomen βλάβη in memoriam mihi reducit aoriſtum paſſiuum verbi vnde ortum eſt: aut ſaltem paſſiuæ vocis verbi illius. Eſt enim βλάβη à βλάπτω, nimirum ab aoriſto eius poſteriore ἔβλαβον: qui aoriſtus in mentem mihi reuocat quæ antea de paſſiuo aoriſto poſteriore ἐβλάβην dicta fuerũt, quũ & alii quidam recenſerentur. Quum enim ſcribat ſcholiaſtes Sophoclis plerunque fieri vt aoriſtus prior paſſ. inuſitatus ſit vbi poſterior in vſu eſt, & in exemplum afferat ἐῤῥίφην pro ἐῤῥίφθην, (vnde ῥιφθεὶς apud ipſum poetam pro ῥιφεὶς eſſe annotat) necnõ ἐφάνην pro ἐφάνθην: ille contrà βλαφθέντες eſſe δόκιμον ſcribit, at βλαβέντες, κοινόν: ſic etiã καταλεχθεὶς elegantius quàm καταλεγεὶς eſſe tradit, itidémque συλλεχθεὶς quàm συλλεγείς. At ego, ad βλαβέντες quidem quod attinet, minimè & hoc δόκιμον eſſe negauiſſem, quanuis apud ipſum etiam Thucydidem βλαφθῆναι legatur: καταλεγεὶς autẽ & συλλεγεὶς non eſſe καλλίονα quàm καταλεχθεὶς & συλλεχθεὶς, ſed potius καλλίονα ſibi videri, autor illi fuiſſem vt diceret. Hoc ſaltẽ fateantur omnes neceſſe eſt, aliud fuiſſe Lyſiæ quàm Thomæ Magiſtri de participio καταλεγεὶς iudicium. niſi enim κάλλιον eſſe iudicaſſet quàm καταλεχθεὶς, aut certè non minus καλὸν, nequaquam aliquot in locis vſurpaſſet. Sed duobus contentus ero: quorum vnus eſt hic in oratione quæ κατ᾽ Ἀλκιβιάδου λειποταξίου inſcribitur, non procul à principio, ὅτι καταλεγεὶς ὁ πατὴρ οὐκ ἐπεξῆλθε μεθ᾽ ἡμῶν στρατευομένων. (vbi pro ὁ πατὴρ videri legendum ὁπλίτης, obiter admoneo) Alter autem eſt hic in oratiuncula κατ᾽ Ἀλκιβιάδου ἀστρατείας inſcripta, ἀποδέδεικται δὲ καταλεγεὶς εἰς τοὺς πολίτας. (Vbi pro πολίτας reponi debet ὁπλίτας. éſtque hîc καταλεγεὶς εἰς τοὺς ὁπλίτας idem quod καταλεγεὶς ὁπλίτης in altero illo loco. nam ὁπλίτης pro ὁ πατὴρ ibi legendum videri dixi) Hæc de καταλεγείς: quæ non minus pro altero illo συλλεγεὶς faciunt. Quod autem de κατεκαύθη & κατεκάη idem grammaticus tradit, hoc eſſe Ἀττικὸν, illud Ἑλληνικὸν, in dubio à me relinquitur.

Verùm vt his omiſſis, de nominibus iis agam in quibus generis mutatione Attici vſi eſſe traduntur, nec tamẽ ab AElio Dionyſio cæteris annumerata ſunt, ab iis incipiam quorum ab illo Thoma Magiſtro fit mentio: primùm quidẽ ex iis quæ ibi ab AElio Dionyſio enumerantur, quædã grammatici huius teſtimonio confirmari dico, (qualecunque ſit huius teſtimonii pondus) id eſt, itidem Atticis ab illo adſcribi generis mutationẽ quæ in iis cernitur. Nam ἄσβολος dici ἀπὸ τῶν δοκιμωτάτων ait, non ἀσβόλη. Iubet etiam vt ὁ λιμὸς dicamus, non ἡ λιμός. (ſed hunc vſum nominis λιμὸς fœminino genere, eſſe ait λυρικόν: quod ab eo quónam ſenſu dictum ſit, alii viderint) Iubet item vt τὸ νᾶστον, non autem ὁ νᾶστος, dicamus. Eodémque modo vult nos σίαλον dicere, non σίελος: & θεμέλιον, non θεμέλιος. De his nominibus Thomæ Magiſtro cum AElio Dionyſio conuenit. (quum alioqui non omnes voces quæ ab vno recenſentur, alter quoque recenſeat) Sed quum Dionyſius inter nomina quæ maſculino genere ab Atticis efferuntur, ab aliis fœminino, numeret σκότος, Thomas non maſculini tantùm, ſed neutrius etiam generis eſſe ſcribit: ac viciſſim neutro duntaxat genere τεῖχος dicendum eſſe monet, quum Dionyſius & ὁ τεῖχος & τὸ τεῖχος dici ſcribat. Horum vocabulorum ab vtroque pariter fit mentio: quibus adiici poterunt ſiqua præterea apud Thomam leguntur ex Dionyſianorum numero. Ex iis autẽ quæ ille recenſet, non item Dionyſius, ſunt iſta, (quæ non in vno eodémque loco, ſed ſparſa per totũ eius librum inueniuntur, ſicut & præcedentia: ideóque nõ dubito quin à me illum raptim percurrente aliqua omiſſa fuerint) αἴθαλος, δρεπάνη, ἠχὴ, & ἠχώ: item λαίλαψ, βάτος, κάλως, φθείρ, Μαραθών, ἐλλέβορος, παράλογος, ναύσταθμος. quin etiam adiectiuum φαῦλος. Nam ſicut ἄσβολος, non ἀσβόλη, ita etiam αἴθαλος, nõ αἰθάλη, ab Atticis dici teſtatur: dici δρεπάνη, nõ δρέπανον: dici ἠχὴ & ἠχώ, non ἦχος: dici item ἡ λαίλαψ, non ὁ λαίλαψ. At maſculino, non fœminino genere efferre βάτος, & κάλος, & φθείρ. Proprium verò illud nomen Μαραθὼν maſculinè dici ab Atticis, quum Iones fœmininè dicant. At ὁ ἐλλέβορος, non τὸ ἐλλέβορον, & ὁ παράλογος, non τὸ παράλογον ab iiſdem vſurpari. Vltimum ex ſubſtantiuis

enumeratis

enumeratis nomen ναύσταθμος Atticum eſſe ait maſculino genere, ſed Atticum eſſe item τὸ ναύσταθμον. Videor autem mihi & aliud nomen apud eum legiſſe cui itidem ambo illa genera, ſicut & vtranque terminationē, tribuat: aliud inquam nomen, quod & ipſum à Dionyſio nō recenſeatur. Supereſt adiectiuum φαῦλος. hoc ſub iſta terminatione elegantius vſurpari ait in fœminino genere quàm φαύλη. Producitque teſtem Lucianum, ἐν εἰκόσι ſcribentem, οὐ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Hæc ille. quæ ego examinans, dico primùm de primo illo nomine αἴθαλος me ab illo diſſentire. non minus enim Atticum (ne dicam magis) αἰθάλη quàm αἴθαλος exiſtimare. Eo certè vtitur ille ipſe quem modò de φαῦλος produci ab illo teſtem dicebam: nimirum Lucianus. Vtitur eodem & is cuius elegantiſſimæ extant epiſtolæ ſub Theophylacti nomine, ὥσπερ οἱ ἐν αἰθάλῃ ἀστυφέλικτα πυρὸς ταμιεύοντες. Secundum illud nomen δρεπάνη, potius poeticum quàm Atticum eſſe crediderim. apud Homerum enim & Heſiodum illud reperio, apud Atticos non item; atque adeò ne apud alios quidē proſæ ſcriptores. Tertio loco ponuntur ἠχὴ & ἠχώ, quæ vt apud Atticos legi fatear, (nam ἠχὴ & apud Platonem extat) non tamē eoſdem nominis ἦχος vſum refugere dixerim. Quartū λαῖλαψ genere fœminino vſurpatur ab Ariſtotele & Luciano: vt de iis tantùm loquar ex quibus afferri exēpla poſſunt, & quidē repræſentari. Quintum βάτος Euſtath. ſub vtroque genere vſurpari oſtendit, quū dicit ἡ βάτος, ἢ ὁ βάτος. vbi certè Atticum eſſe hoc, non illud, minimè tacuiſſet, ſi id vel ipſe obſeruaſſet, vel ex aliorū obſeruatione habuiſſet. Sextum eſt κάλως, de quo illi aſſentior, ab Atticis vſurpari genere maſculino: (nam πάντα κάλων ἐξιέναι, apud Ariſtophanē in Equitibus: πάντα κάλων ἐφιέναι, apud Platonē in Siſypho, necnon πάντα κάλων ἐκτείνειν apud eundē in Protagora reperio: quæ omnia prouerbialia ſunt) ſed talem vſum linguæ cōmuni cum Attica cōmunem eſſe puto: quū πάντα κάλων cum diuerſis verbis dicāt quilibet ſcriptores, (nam nō ſolùm πάντα κάλων ἐφιέναι vel ἐκτείνειν, ſed etiam πάντα κάλων κινεῖν, & πάντα κάλων σείειν ſiue ἀνασείειν apud eos legitur) at nemo πάσων κάλων, quod ſciam. De ſeptimo φθεὶρ idē quod de proximè præcedente dico, nimirum nihilo magis Atticæ quàm cōmunis linguæ eſſe in genere maſculino. Octauū Μαραθὼν Plutarchus quoque maſculinè effert. Quod verò dicit Ionibus fœmininū eſſe, id ex Herodoto falſum arguitur: quippe qui in Eratone ὁ Μαραθών, & τῷ Μαραθῶνι & τὸν Μαραθῶνα dicat: vt videbis pag. 232, meæ editionis, necnon pag. 235. Octauū illud quū ipſe etiam Dioſcorides maſculinè efferat, dicens ὁ ἐλλέβορος, nō τὸ ἐλλέβορον, nō video cur Atticis adſcribendum fuerit. Nonū παράλογος, Thucydideū potius appellare debuit quàm Atticū. nam (vt de huius ſcriptoris enarratore taceā) Pollux hūc ſub maſculino genere vſum nō alii quàm Thucydidi tribuit. quod minimè facturus erat ſi Atticus fuiſſet, id eſt, cæteris Atticis cum Thucydide cōmunis. Decimū genere neutro potius quàm maſculino vſurpatū fuiſſe puto. Habetur quidē certè apud Thucyd. ναύσταθμον ἢ μᾶλλον ἦν αὐτοῖς ἡ Μαλέα. itidémq; apud Plut. ναύσταθμα πειρατικὰ legimus. Nunc ad illud adiectiuū φαῦλος veniens, primùm quidem apud Lucianū in iis quæ extant editionibus φαῦλον, non φαύλου, legi dico: οὐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προθέμενον. vbi quum φαῦλον παράδειγμα dicatur aptiſſimè, non eſt quòd quiſquā dubitet quin germana ſit iſta lectio, illa autē altera quæ habet φαύλου, adulterina. Fateor alioqui me illum genitiuū alicubi inueniſſe genere fœminino vſurpatū: ſed plura illius vſus exēpla deſidero. nam vt apud Thucyd. reperio itidem φαύλου genere fœminino pro φαύλης, p. 205, οὐ ναυτικῆς καὶ φαύλου στρατιᾶς μόνον δεῖ: ſic apud Eurip. φαύλην, non φαῦλον, in Medea, Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω. Et hactenus quidē de iis quæ ex Thoma Magiſtro attuli.

Sciendum eſt autē eſſe & alia genus vnà cum terminatione mutantia: quo in numero eſſe περιστερός. (vt ad ſubſtantiua reuertar) Atticos enim dicere περιστερὸς maſculinè teſtatur Athen. l. 9, afferens ex Alexide, ὁ λευκὸς Ἀφροδίτης γὰρ εἰμὶ περιστερός. ſed Socrati τῷ ἀπὸ Μόψου minimè placuiſſe, ex iis apparet quæ Lucianus refert in dialogo qui ψευδολογιστὴς ſeu σολοικιστὴς inſcribitur: nimirū quum quidā περιστερὸν dixiſſet tanquā Ἀττικόν, illum Socratē excepiſſe, καὶ τὸν φάττον ἐροῦμεν. Quæ verba hominis ſunt irridentis (vt opinor) vanū nimíſque curioſum ac περίεργον Atticè loquendi ſtudium. Hoc quidē certè ex aliis plerisq; eiuſdē dialogi locis diſcimus, fuiſſe nōnullos ineptè ἀττικίζοντας. Atq; adeo vt ab hac generis mutatione nō diſcedamus, habemus ibidē aliud eius exemplum, in nomine φακός, ſed quod eidē illi Socrati minimè placuerit. Illis enim quæ retuli ſubiungit, φακὸν δέ τινος εἰπόντος ἐνδεδωκέναι, Καὶ πῶς ἄν, ἔφη, φακόν τις φάγῃ; Eſt enim illud φακὸν accipiendū tanquā ab homine qui φακῆν dicere nō auderet ne parum Atticus eſſet: at Socrates, Quî verò φακὸν aliquis edere poſſit? Hoc enim referendū eſt (vt opinor) ad id quod ſchol. Ariſtoph. & Suidas tradunt, φακῆν eſſe lentem coctā, at φακὸν appellari quæ eſt cruda. Interpres tamen ad varias nominis φακὸς ſignificationes retulit. quoniam (vt inquit) & de alga, & de lentigine, & de vaſe vnguentario, necnō de aliis rebus dicitur.

Circa nominum vſum habent Attici & alia ſibi peculiaria, non tamē omnia (vt opinor) quæ grāmaticus ille Thomas Magiſter illis adſcribit. Nequid tamen deſiderare lector poſſit, afferam quæcunq; apud eum huc pertinentia annotaui: ea verba quæ ſparſim ab eo recenſentur, ad certa quædam atticiſmorū genera reducens. Quanuis autē in iis quæ ab illo hac de re traduntur, multa ſint de quibus aduerſus eum diſceptare, & quibus cenſurā meam apponere poſſem, (ſicut in iis feci quæ paulo antè allata fuerunt) id tamen à me lectorem in præſentia expectare nolim: quoniā oneri quod mihi iam impoſui aliud addere nō decreui.

Atque vt à numerorū vſu incipiam, quemadmodū annotarunt veteres quidam grammatici Atticos ἀφύαι libētius vſurpaſſe plurali numero quàm ἀφύη ſingulari, ita & in aliis quibuſdā vocabulis non hoc ſed illo numero eſſe vſos dicendum eſt: ſi vera ſunt quæ grāmaticus ille diuerſis locis de diuerſis pluralibus ſcribit. Vno enim in loco tradit, dicendum eſſe διαθήκας γράφειν, nō διαθήκην. Alibi, Atticos dicere ait γάμους ποιεῖν, non γάμον. Alibi, βρώματα in vſu eſſe illis tradit, nō βρῶμα, nec βρῶσις. Sic ἐνέχυρα alibi illis adſcribit, non ἐνέχυρον. At verò ἀντίγραφα elegantius duntaxat quàm ἀντίγραφον eſſe, dicit. Vnū omiſeram ex iis quæ huc pertinent à me apud illum obſeruatis: quod equidē tale eſt vt ſine riſu à me ſcribi nō poſſit: & de quo etiā aliquid dicā neceſſe eſt, vt riſus mei cauſam ignaris (ſi qui fortè erūt) declarē, potius quàm vt cenſurā agam. Nam præterquā quòd cenſuræ onus me recuſare dixi, vel ipſe Cato ea in re riſor magis quàm cenſor eſſe cogeretur. Niſi potius cenſorium fore noſtrū riſum dicendum eſt. Cuius expectatione ne te diutius pendere ſinā, lector, eius verba audi: πρὸς ἱερεῖς ἱκετεύω Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ πρὸς ἱερέα. Θουκυδίδης, πρὸς ἱερεῖς ἱκέτευσαν ἢ μαντείοις. Mirū certè loquendi genus Thucydidi affingit, & quod ipſemet, ſi reuiuiſcat, magis etiā quàm alius quiſquam miretur. hæc enim verba, ἱκετεύειν πρὸς ἱερεῖς, quid ſibi volunt? vel potius quid hîc ſibi volunt ſacerdotes? quis vnquam eorū in tali re mētionē audiuit? At hic grāmaticus, perinde ac ſi de re nota loqueretur, ſolerétque lingua cōmunis dicere ἱκετεύειν πρὸς ἱερέα, annotat, Atticā plurali nō ſingulari vtentē, dicere ἱερέας, non ἱερέα. Sed ipſum tandem Thucydidē conſulamus, & in locū falſæ lectionis verā reponamus, per quam repentè ille ſacerdotalis atticiſmus euaneſcet. Sciendū eſt igitur legi apud Thucyd. l. 2, p. 63, meæ editionis, ὅσα τε πρὸς ἱεροῖς ἱκέτευσαν ἢ μαντείοις, καὶ τοῖς τοιούτοις ἐχρήσαντο, πάντα ἀνωφελῆ ἦν. Et iam quidem quis error in illa Thomæ Magiſtri obſeruatione cōmiſſus ſit, nemo non videat: ſed quid in hunc errorē eum impulerit, aliis diuinandum relinquo. Cæterùm vt plurali numero in nominibus illis Atticos eſſe vſos tradit, non ſingulari, ita viciſſim dixiſſe κατὰ χειρὸς ὕδωρ ἐδέξατο, ſingulari χειρὸς vtentes, non plurali χειρῶν. quum enim ille præcipit vt ita dicamus, Atticos eſſe ita loquutos innuit.

Atticos diminutiuo nomine alicubi potius quàm altero vſos eſſe, & viciſſim hoc illi prætuliſſe in quibuſdā vocabulis, oſtendit. λοπάδιον enim, non λοπὰς, dixiſſe tradit: & alibi, ἀλλᾶς, nō ἀλλάντιον pro Attica appellatione agnoſcit. Aliquas autē voces vtroq; modo illos vſurpaſſe, ex eodē diſcimus. ſiquidem προβάτιον, non tantùm πρόβατον, illos dixiſſe ait. Et quoniā in diminutiuorū mentionem incidi, hoc addo ex eodem, duarum terminationū alterā tantùm vſurpaſſe. nam eos in quibuſdam diminutiuis diminutiua forma κυνίδιον, non κυνάριον, itidémque λιθίδιον, non λιθάριον, dixiſſe tradit.

Verùm vt de aliis nominibus loquar in quibus itidē linguæ cōmunis terminationē (& quidē eam quæ magis propriè dicitur terminatio) ab Attica diſtinguit, βραβεὺς, nō βραβευτής, itē αὐλητρὶς, nō αὐλήτρια, μαθητρὶς, nō μαθήτρια, dici Atticè ſcribit. In verbalibus quoque nōnullis diſcrimen cōſtituit: quum Atticā linguā διφρεία, cōmunem δίφρευσις dicere tradit: itidémq; alibi, διαγνώμη eſſe linguæ Atticæ, διάγνωσις, cōmunis: alibi, δεῖγμα eſſe Atticū, non δεῖξις: ſic δεῖγμα, nō δεῖξις: quāuis ἀπόδειξις Attici ſermonis ſit. Huc pertinēt quæ alibi ſcribit, αὔξη & αὔθη Attica eſſe, nō αὔξησις & αὔθησις. Iam verò & in poſſeſſiuis nominibus, quæ duplicē terminationē habent, vnā Atticis potius quàm alterā fuiſſe in vſu, ex eodē diſcimus. ἀνθρωπεία φύσις, (inquit) οὐκ ἀνθρωπίνη. alibi itidē, Πυθαγόρειος κάλλιον ἢ Πυθαγορικός. Non malè autē fortaſſis ad hunc de terminatione ſermonē reducentur & illa quæ de cōparatiuis quibuſdā annotat: nimirū θᾶττον dicere Atticos, non τάχιον: eoſdē βραδύτερον dicere, non βράδιον, eodémque modo ἐγγύτερον, nō ἔγγιον: (at ἔγγιον vſurpari ab illis pro poſitiuo ἐγγὺς) quū tamen alibi tradat eos non αἰσχρότερον dicere, ſed αἴσχιον. Quod itē ad ſuperlatiuū gradum attinet, in eo quoque nomina quædā Atticos vno potius modo efferre tradit quàm altero: vt ἔχθιστος potius quàm ἐχθρότατος. At verò de Attica terminatione, qualis eſt quum μεθύση dicunt pro μέθυσος, & ἐρήμη pro ἔρημος, dictum à me in ſuperioribus fuit: in iis nimirum quæ in Corinthū annotaui. Hoc vnum iis quæ initio huius tmematii dicta ſunt, addo, quandam inueniri terminationem quam Atticam eſſe credibile ſit, quanuis id à nullo grammatico (quod ſciam) annotetur: eam videlicet quam habet nomen σκωπτόλης, quod pro σκώπτης ponitur.

Sunt verò & aliæ Atticæ linguæ à communi circa terminationem differentiæ in nominibus: quarũ nonnullæ ad declinationẽ referri poſſunt. Talia ſunt hæc: Atticos κρέως dicere, non κρέατος: ſic πέρα & περῶν, non πέρατα, περάτων. ſicut κρέα, κρεῶν, inquit: ſignificãs κρέατα, κρεάτων, ab illis minimè vſurpari. Dicere item ἥρω & ἥρως, nõ ἥρωα & ἥρωας: dicere Πειραιῶς, nõ Πειραιέως. Huc pertinẽt & quæ Attici abſque ſynæreſi efferũt, vt αὐθέων, ὀρέων, pro αὐθῶν & ὀρῶν: vel cõtrà per ſynæreſin contrahũt, vt ὀστοῦν pro ὀστέον, & σῶς pro σῶος & σώους.

De illa autem differentia quæ in ſcriptura verſatur, vt quũ ἐλάα dicũt pro ἐλαία, & κρίβανος pro κλίβανος, aut μυῤῥίνη pro μυρσίνη, aut κολοκύντη, pro κολόκυνθα, aut ἀναβασμὸς pro ἀναβαθμός: de illa itẽ quæ in accentu cõſiſtit, in capite de Attica orthographia diſſerã.

At nomina (ſicut & verba) quæ Attici partim ſibi peculiaria habent, partim in peculiari ſignificatione vſurpant, peculiarem itidem tractationẽ in alia huius libri parte habebunt. Ad hũc ſermonẽ qui inſtitutus à me eſt de illis quæ Attici in vſu nominũ peculiaria ſibi habẽt, aliquis pertinere dixerit fortaſſis & numeri pro numero, caſus pro caſu vſurpationem, vbi nimirũ ab vno caſu ad aliũ, vbi à ſingulari ad plurale tranſeũt, aut viciſſim. Ac ne ego quidem ab hoc ſermone aliena eſſe iſta dixerim: ſed quoniã de mutationibus illis caſus & numeri alibi diſſerui, nimirũ in eo capite quod tribui iis quæ Attici in orationis ſtructura ſibi peculiaria habent, nõ repetenda eſſe illa, ſed potius lectorẽ eò remittendum eſſe exiſtimaui.

DE IIS QVAE ATTICI IN PARTICIPII vſu innouarunt. CAP. IX.

Verbum & nomen vt duæ ſunt orationis præcipuæ partes, ſic fortaſſe præcipuæ Atticorum innouationes (liceat enim mihi illorum καινοτομήματα ſic vocare: quo nomine quũ vtor, Euſtathiũ ſequor, καινοτομεῖν illos dicentẽ) circa illas ſpectantur. Prætermittenda tamen nec ea ſunt quæ in aliis partibus innouarũt. Quum autẽ poſt nomen & verbũ nulla ſit pars in cuius vſu plura καινοτομῆσαι videantur quàm in participio, caput hoc illi tribuã.

Primus igitur & præcipuus participii vſus Atticis peculiaris, aut ſaltẽ ab Atticis profectus, eſt is quo δέον & πρέπον, necnon παρὸν, ἐξὸν, aliáque multa huiuſmodi in accuſatiuo vſurpãt, quum alioqui ſequendo vulgarem orationis ſtructurã (eam dico quæ in aliis participiis vſitata eſt) obliquo caſu, nimirũ genitiuo vtendum eſſet. Soph. 98, --νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς Παντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ Τῆς μητρός. vbi ſcholiaſtes (qui ἐξὸν exponit ἀδείας οὔσης) annotat, Atticos nunquam πλαγιάζειν (id eſt, obliquo caſu efferre) hæc οὐδέτερα μετοχικὰ, ἐξὸν, παρὸν, ἐνὸν, aliáque huiuſmodi, quum conſtructio πλαγιασμὸν poſcit. Dicens autẽ eos non πλαγιάζειν hæc, intelligit non efferre per aliquẽ ex obliquis. id eſt (exempli gratia) dicere παρὸν, nõ παρόντος, aut παρόντι. Sed in eo fallitur ſcholiaſtes quòd in recto caſu participia illa poni exiſtimat, quũ in accuſatiuo ponantur. Scribens enim Atticos illa non πλαγιάζειν, apertè oſtendit rectos ſibi videri, nõ accuſatiuos. Alioqui enim dicendum eſſet (quod inauditum eſſe puto) in neutris nominibus accuſatiuũ inter obliquos non cenſeri, vtpote recto ſimilem. Cur porrò accuſatiuos eſſe, non nominatiuos, exiſtimandum ſit, docebo antequam iſti de his aliiſque id genus participiis ſermoni finem imponam. Perinde igitur eſt ac ſi dictum ibi eſſet, ἐξόντος κεκλῆσθαι, &c. Sic apud Demoſth. oratione in Androtionẽ, εἶτ' ἐπὶ τούτοις, ὡς ὁτιοῦν ἐξὸν ἑαυτῷ ποιεῖν, Σινώπην προσενεχύραζε καὶ Φανοστράτην, αὐθεστέρους πόρνας, Perinde ac ſi quiduis facere liceret. Alicubi tamen ὡς ἐξὸν reddi potius debet, Perinde ac ſi liceat. Priſcianus autem, poſtquam dixit Atticos ἐξὸν vſurpare pro ἐξουσίας οὔσης, affert ex Lucano, Omnia maiorum vertamus buſta licebit. vbi Licebit accipi ait pro Si licentia erit. Sed malè Licebit exponit Si licentia erit, quum pro Licet (id eſt Quanuis) accipere neceſſe ſit. Totus enim locus eſt hic, Omnia maiorum vertamus buſta licebit, Et ſtantes tumulos, & qui radice vetuſta Effudere ſuas victis cõpagibus vrnas: Plus cinerum AEmoniæ ſulcis telluris aratur; Pluráque ruricolis feriuntur dentibus oſſa. Sic autem verbo Licebit vſi ſunt cùm alii, tum Horatius, in Epodωn carmine, Sis pecore & multa diues tellure licebit, Tibíque Pactolus fluat. Verùm equidem etiamſi concederem, Licebit accipi pro Si licentia erit, quid vſus verbi huius commune cum vſu illius participii habere dici poſſet? Sequitur παρόν: quo ſignificatur Quum facultas ſit, vel eſſet: aut etiam, detur vel daretur, Quum poteſtas eſſet, vel daretur, aut fieret. Lyſias, παρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην, τὴν ἐμὴν μητέρα ἔλαβεν οὐδὲν ἐπιφερομένην. Andocides, καὶ παρόν μοι πέντε δραχμὰς τὴν ἡμέραν αὐτῶν δέξασθαι, οὐκ ἠθέλησα. Itidémque apud Plutarchum poſt παρὸν ſequitur οὐκ ἠθέλησε: in Fabio, τὸν λόφον ἐκ τοῦ ῥᾴστου κρύφα καταλαβεῖν παρὸν, οὐκ ἠθέλησεν ὁ Ἀννίβας, Noluit, quũ facultas eſſet, Quum facultas daretur: vel, Noluit, quũ tamen poſſet. Non eſt autem quòd miretur lector me Plutarchi quoque teſtimonium afferre. ſiquidem (vt alibi dixi) Atticus quidem ſcriptor nõ eſt, ſed ex Atticis tamen multa eſt mutuatus. atque adeò non hic ſolùm ſed & cæteri hunc iſtorum participio-

rum vſum cum Atticis cõmunem habent. Sic certè & Herodotus eodē participio vſus eſt, Ionico more παρεὸν ſcribens, lib. 1, παρεὸν αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι. His autē addendum eſt & μετὸν, ex Thucyd. lib. 1, ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου. Iam verò quod de his ex ὂν verbo ſubſtantiuo factis dicitur, idē de eo quoque intelligendū eſt. Itidem enim (exempli gratia) ἄδηλον ὂν dicitur pro ἀδήλου ὄντος. vt apud Gregoriū, μὴ κατασφιγχθῇς τῆς σορᾶς τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων, ἄδηλον ὂν εἰ πάλιν ἐξαναστήσῃ τὴν τάφων. Sed ex loco Thucydidis, tanquā ex fonte, exemplū afferre ſatius fuerit. Legimus igitur apud eū, in præfatione quam hiſtoriæ ſuæ præfixit, ἄδηλον ὂν ὁπότε τὶς ἐπελθὼν, καὶ ἀτειχίστων ἅμα ὄντων, ἄλλος ἀφαιρήσεται. (Sed in hoc loco ἄδηλον ὂν ſonat Quū incertū eſſet: in illo, Quū incertū ſit) Sic paulo pòſt, ὡς βέβαιον ὄν.

Eodem modo & δέον pro δέοντος, & πρέπον pro πρέποντος, aliáq; itidē vſurpantur, necnō προσῆκον pro προσήκοντος. vt, δέον φεύγειν, ἔμεινε, quum oporteret fugere, manſit. Itidem οὐδὲν δέον, Quum minimè oporteret, aut etiam Quum minimè expediret, aut Quum minimè opus eſſet. Sed apud Lucianum οὐδὲν δέον ſonare videtur quod dicimus lingua noſtrate, *De quoy on ſe fuſt bien paſſé*, vel *De quoy vous vous fuſſiez bien paſſé*. veluti quum ita loquimur, *Vous auez voulu vous entremettre de ces affaires-là: de quoy vous vous fuſſies bien paſſé*. Locus Luciani eſt in Prometheo, ſeu Caucaſo, vbi Mercurius inter alia crimina Prometheo obiicit quòd homines finxerit, οὐδὲν δέον. Eius verba ſunt, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον. Poſſumus Gallicè reddere & ita, *De quoy il n'eſtoit nul beſoin*. Vel, *Sans qu'il en fuſt beſoin*. ſic tamen vt altera illa interpretatio magis mihi placeat. At in Latino ſermone nihil mihi in præſentia occurrit quod aſſequi illud genus loquendi poſſit. Legitur autem paulo ante hunc locum ἐς οὐδὲν δέον: vbi idem Mercurius Prometheo dicit, ἐώλα μὲν ὦ Προμηθεῦ τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ, καὶ ἐς οὐδὲν δέον. vbi ob præfixam præpoſitionem ἐς, talis participii vſus ceſſat. Apud eundem in dialogo qui ῥητόρων διδάσκαλος inſcriptus eſt, habemus, τοσαῦτα καμὼν, οὐδὲν δέον. Sed poſſunt aliqui etiam occurrere loci in quibus paulo aliam expoſitionem poſtulet hoc loquendi genus, οὐδὲν δέον: vt in Theſauro meo docui. Quod verò attinet ad δέον, cui vocabulum οὐδὲν non eſt præfixum, ſciendum eſt inueniri etiam δεῖν ſcriptum pro δέον, illum vſum habēte. atque ita duplex Atticiſmus in vna voce eſt: nimirum & in eo quòd caſus vnus pro alio ponitur, & in eo quòd ſcriptura linguæ cōmuni vſitata in aliam mutatur. Lyſias in oratione κατ' Ἀλκιβιάδου λειποταξίου, non procul à principio, δειλίας δὲ [δικαίως ἂν αὐτὸν ἁλῶναι] ὅτι δεῖν ἕκαστον μετὰ τῶν πολιτῶν κινδυνεύειν, ἱπποτεύειν εἵλετο. Sic apud Iſocratem, in Panathenaico, δεῖν προστιθέναι τὴν τῶν προειρημένων ἐχόμενον. Huius autē Atticæ ſcripturæ in hac vocula & aliis quibuſdā facta mentio fuit in articulū LXVIII, Corinthi. Verùm vt ad reliqua pergā, προσῆκον itidem pro προσήκοντος cùm apud alios extat, tum apud Thucyd. lib. 3, εἰ γὰρ οὗτοι ὀρθῶς ἀπέστησαν, ὑμεῖς ἂν οὐ χρεὼν ἄρχοιτε· εἰ δὲ δὴ καὶ οὐ προσῆκον, ὅμως ἀξιοῦτε τοῦτο δρᾶν, παρὰ τὸ εἰκὸς τοίνυν καὶ τούσδε ξυμφόρως δεῖ κολάζεσθαι, Quanuis non deceat, vel Quanuis nō æquum ſit, aut Contrà quàm ius ſinat. Plut. in Romulo, ὡς προσῆκον αὐτοῖς μέγα φρονεῖν. Tot denique exempla talis vſus horum participiorum extant, vt vel mediocriter in ſtudiis literarum Græcarū verſato vix ignotus eſſe poſſit. At Corinthus tamē & Philoponus quū hunc eſſe iſtorū participiorum vſum dicere deberēt, aliud nō παράδοξον ſolùm, ſed quod planè falſum exiſtimo, dixerunt: nimirum δέον pro δεόντως, πρέπον pro πρεπόντως, necnon προσῆκον pro προσηκόντως vſurpari ab Atticis. Equidē ſi dixiſſent duntaxat δέον pro δεόντως, πρέπον pro πρεπόντως poni, librarii, nō eorum errorem eſſe ſuſpicari quis potuiſſet: ſed quū διαῤῥήδην ſcribant, Atticos qualitatis aduerbia terminare in ον, quæ alii in ως terminant, omnē nobis dubitationē tollunt. Viderant certè alicubi ſcriptū, (hoc enim credibile eſt) Atticos δέον & πρέπον & προσῆκον dicere pro δέοντος & πρέποντος & προσήκοντος: ſed aut viderāt tantùm per tranſennam, aut quale id eſſet, minimè intellexerant: ideóq; ex illis genitiuis aduerbia fecerunt. Sciendum eſt porrò non in præſenti tantùm dici δέον pro δέοντος; ſed in aoriſto itidē δεῆσαν pro δεήσαντος, necnō in futuro δεῆσον pro δεήσοντος. Xenoph. καὶ ὁ Κῦρος εἶπεν ὅτι ἤδη τοῦτο παρηγγέλκοι τοῖς Πέρσαις παρασκευάζεσθαι, ὡς αὐτίκα δεῆσον ἐπιδιώκειν. Ex ignoratione autē huius vſus factum eſt vt δεήσοι malè ſcriptū fuerit in quodam eiuſdem ſcriptoris loco pro δεῆσον.

Eodem modo μέλον vſurpatur à Luciano in iſto Toxaridis loco, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλον εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶσσαν. Talem vſum & τυχὸν apud eum habet in Lapithis, circa finem, παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα, καὶ ἀνείλοντο εἰρηνικῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἡ περὶ τοῦ Ἑρμων, πιμελεστέρα, οὕτως, οἶμαι, τυχόν. Quinetiam in aliis vocabulis vſus iſte participii ſpectatur. ita enim dicitur δόξαν pro δόξαντος, necnon δοκοῦν apud Thucydidem pro δοκοῦντος. Alia tamen quodammodo horum participiorum quàm ſuperiorum natura eſt: quòd hæc potius quàm illa in genitiuo etiam poni queant: (ac præſertim poſteriora duo) ideóque eorū mentio non tam ad hunc locum pertinet, quàm ad eum vbi de accuſatiui vſu pro genitiuo abſoluto diſſeritur: qui vſus ad verba quælibet extenditur.

Venio nunc ad illud de quo me verba facturũ ſum pollicitus: nimirũ participia iſta, quũ hunc vſum habent, accuſatiui caſus eſſe, non nominatiui: quod tamen exiſtimaſſe videtur vel potius exiſtimauit Sophoclis ſcholiaſtes, vt ex eius quæ antea protuli verbis liquet. Sic vtique & Corinthus artic. I X, aliud quoddam participiorum genus falsò nominatiui caſus eſſe & credidit & tradidit, quum in accuſatiuo caſu ponantur. Atque vt in his participiis (cuiuſmodi eſt εἰρημένον δὲ pro εἰρημένου δὲ, & δόξαν δὲ pro δόξαντος δὲ, & κυρωθὲν δὲ pro κυρωθέντος δὲ) accuſatiuus illius genitiui vice fungitur qui abſolutus vocatur, ita etiam in illis, πρέπον, ἐξὸν, δέον, προσῆκον, & cæteris: adeò vt vtraque eſſe caſus accuſatiui itidem abſoluti, dicere poſſimus. Eodem enim caſu vtraque vſurpari, vel ex interpretatione liquidò apparet. Quòd ſiquis altera illa pro accuſatiuis habenda negare vellet, Corinthi ſententiam tuendo, ex iis quæ in illum articulum I X, annotaui, refelli poſſet.

Hunc de illo participiorũ genere ſermonem claudere volenti, hoc quoque addendum fuerit, (licet ad alium eorum vſum pertinens) inueniri quædam ita poſita in neutro genere vt ſubaudiendum ſit ἐστί. Dicitur enim δέον pro δέον ἐστί, itidémque προσῆκον pro προσῆκόν ἐστι. éſtque in hoc frequentior iſte vſus quàm in cæteris quæ ſunt huius generis.

Alia equidem multa de Atticorum participiorum vſu dicenda mihi ſuperſunt. ac primùm addo, Atticos non vnũ περιφραστικῶς genus habere per participiũ: ſed præ cæteris ἀξιομνημόνευτον eſſe eã qua dicunt ἦν μὴ βουλόμενος, pro ἐβουλόμην, aliáque eiuſmodi. Ad cæteras autẽ pertinent quæ à Budæo ſcribũtur. Is quũ dixiſſet ὑπάρχω cũ aliis verbis iungi, ſicut τυγχάνω & εἰμί: & in exemplũ attuliſſet hæc Demoſth. verba, ἐγὼ δὲ οὐδεπώποτε ἡγησάμην χαλεπὸν διδάξαι τὰ βέλτιστα ὑμᾶς. ὡς γὰρ εἰπεῖν ἁπλῶς, ἅπαντες ἐγνωκότες ὑπάρχειν μοι δοκεῖτε, ſubiungit, Græci enim, præſertim Attici, ſunt φιλομέτοχοι: ſed ſæpius τῷ εἶναι & τῷ τυγχάνειν vtuntur cũ participio quàm τῷ ὑπάρχειν. Idem, ἵνα ἐν αὐτῷ μικροψυχίαν ἐνεωρακὼς εἴη. Et rurſus, ὅτι εἴη Νικόδημον ἀπεκτονώς. Affert ex eodem, ἀνῃρηκότες ἔσεσθε, necnon πεφωνασκηκὼς ἔσται. Item ex Xenophonte Hellen. 7, τοῦτο δὲ χρὴ εὖ εἰδέναι, ὅτι ἐὰν ταῦτα πράξῃς, τοῖς μὲν πολεμίοις ἀπηχθηκὼς ἔσῃ, φιλίαν δὲ πόλιν διασεσωκώς. Eundémq; fuiſſe & paſſiuorũ participiorum vſum, ex iiſdem ſcriptoribus diſcemus. Legitur enim apud hunc ipſum hiſtoricũ, eiuſdem operis lib. 4, καὶ τοῦτο οὖν, ἔφη, σὺ μὲν Ἀθηναίοις κεχαρισμένος ἔσῃ, τοῖς δὲ Λακεδαιμονίοις τετιμωρημένος. Et lib 7, εἰ δὲ καταλείψοι ἐρήμοις οἷς ἦλθε σύμμαχος, αὐτὸς παντάπασι λελυμασμένος τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ ἔσοιτο. Sic apud Demoſthenem, ἔσεσθε ἐψηφισμένοι. Interpretatur autẽ huiuſmodi participia, verbo ſubſtantiuo iuncta, per ſubiunctiuum. vt in illo Demoſthenis loco, qui in orat. περὶ παραπρ. legitur, τοὺς ὁποιουνοῦν ἂν ἐκείνῳ ποιήσαντας ἀνῃρηκότες ἐκ τῆς πόλεως ἔσεσθε, ἂν τούτους ἀνέλητε. hîc enim ἀνῃρηκότες ἔσεσθε vertit Suſtuleritis. Sic apud eundem in eadem oratione, ἂν οὗτος φυλάττητε αὐτὸν, οὐχ ἕξει τι λέγειν, ἀλλὰ τὴν ἄλλως ἐνταῦθα ἐπαρεῖ τὴν φωνὴν, καὶ πεφωνασκηκὼς ἔσται, fruſtra ſub phonaſco vocem exercuerit. Itidémque apud eundem ἔσεσθε ἐψηφισμένοι, non vertit Cenſebitis, Sciſcetis: ſed Cenſueritis, Scieritis. Atque adeò annotat, Ciceronem ita per ſubiunctiuum ſolere dicere. vt ad Atticum, Nunc verò ſentio (quod cõmodo tuo facere poteris) venias ad id tempus quod ſcribis. obieris Quinti fratris comitia: nos longo interuallo viſeris. Et in oratione pro Cælio, Quare etiamſi quem horum minorum aliquid offendit, iam ætas omnia, iam dies mitigarit. Et in Philipp. 13, Neque iſtinc, ſi cupias, poſſis te explicare. Receſſeris? omnes inſequentur. manſeris? hærebis. Hæc ille talium ſubiunctiuorum exempla affert. verùm ſciendum eſt non omnibus locis quibus participium verbo ſubſtantiuo iungitur, iſtam per ſubiunctiuũ interpretationẽ conuenire, ſed iis demũ in quibus futuro illius ſubſtãtiui verbi eſt adiunctũ. neque enim, vt in illo Demoſth. loco ἀνῃρηκότες ἔσεσθε aptè redditur Suſtuleritis, ita ἀνῃρηκώς ἐστι reddendum eſſet Suſtulerit, ſed Suſtulit. Quinetiã hoc animaduerſione dignum eſt, pro ἀνῃρηκώς ἐστι non minus commodè dici poſſe ἀνῄρηκε: at verò ἀνῃρηκότες ἔσεσθε aliquo modo ab ἀναιρήσετε diuerſum eſſe. Quod ex interpretatione patet. ſi enim pro ἀνῃρηκότες ἔσεσθε diceretur ἀναιρήσετε, non redderetur Suſtuleritis, ſed Tolletis. Sic in Xenophontis loco qui proximè ſequitur, ſi pro ἔσῃ διασεσωκώς dixiſſet διασώσεις, nõ redderetur Conſeruaueris: ſed potius Cõſeruabis. Atq; adeò in illo Demoſth. loco in quo dicit πεφωνασκηκὼς ἔσται, quanuis præcedat futurũ ἐπαρεῖ, illum tamẽ participii præteriti cum futuro verbi ſubſtãtiui vſum ab illius futuri ἐπαρεῖ vſu aliquid diuerſum habere cenſeo. Vt verbo vno finiã, in omnibus illis locis aliíſque eiuſmodi mixtas quodammodo futuri & præteriti ſignificationes videri dico. Eodémque & apud Latinos pacto ſubiunctiua illa ambiguam & velut mixtam ſignificationem habere dici fortaſſe queunt.

Quod verò attinet ad vſum participii cum præſenti verbi ſubſtantiui, ſiue in indicatiuo modo, ſiue in alio, eius exemplum habemus & in hoc Ariſtotelis loco, ὅταν ὦσι βεβληκότες τοὺς ὀδόντας. quod nihil aliud eſt quàm ὅταν βεβλήκωσι: ſicut nimirum in locis præcedentibus, ἐνεωρακὼς εἴη & εἴη ἀπεκτονώς nihil aliud valẽt quàm ἐνεωράκοι & ἀπεκτόνοι. Meminit

porrò huius vſus & Priſcianus in ſuo de conſtructione libro: ſed peculiariter de vnius verbi participio loquens, in quo Latinæ linguæ cum Græca conuenit. Ita enim ſcribit, Illi (inquit, ſcilicet Attici) ἐξαρκεῖ αὐτοῖς δεδειπνηκόσιν εἶναι, καὶ δεδειπνηκέναι. Nos, Sufficit illis pranſis eſſe & prandiſſe. Poterat auté & de Cœnatis eſſe, idem dicere. Sed ne in his quidem verbis linguæ vni cum altera omnino cóuenit. Neq; enim Pranſus ſum & Cœnatus ſum præterita ſunt eiuſdem vocis cuius ſunt Prandiſſe & Cœnaſſe, actiuæ videlicet: quin potius ita dicuntur Pranſus ſum & Cœnatus ſum, voce paſſiua, vt Loquutus ſum, Aſſentatus ſum, Fabricatus ſum, Fruſtratus ſum, atque alia: at illud δεδειπνηκὼς eiuſdem vocis eſt cuius & δεδειπνηκέναι. Addit porrò verbis illis idem grammaticus, Huic cóſimile eſſe videtur, Fieri opus eſt, & Facto opus eſt: Dici opus eſt, & Dicto opus eſt: Pugnari opus eſt, & Pugnato opus eſt. Quomodo enim illa, ſic etiam iſta participia pro infinitis verbis ponuntur. Saluſtius in Catilina, Nam & priuſquam incipias, conſulto: & vbi conſulueris, maturè facto opus eſt. Hæc auté eloquutio ad paſſiuæ ſignificationis pertinet participia, ſiue abſoluta. Hæc ille: cui in eo minimè aſſentior, quòd hæc participia Græcis illis ſimilia eſſe velit: quum potius talis ſit in illis loquendi generibus Latini participii vſus qualis eſt apud Græcos infinitiui paſſiui, quum dicunt παρεσκευάσθαι δεῖ, (vt legitur apud Ariſtot. Polit. 7, δεῖ δὲ τῶν ἀγορανόμων τάξιν ἐν ἀγορᾷ παρεσκευάσθαι) & ſimilia: de quibus ſuprà diſſerui, pag. 143. Idem autem alibi, poſtquam dixit, ὑπονοῶ τὰ ἱερὰ κεκλεμμένα, ἤγουν εἶναι, ſubiungit, Frequentiſſimè noſtri quoque participia pro infinitis. vt Audio interfectum, mortuum, cæſum, & ſimilia: in quibus omnibus ſubauditur eſſe. Iuuenalis, --perituros audio multos.

Poſſunt autem & aliis de cauſis Attici appellari φιλομέτοχοι, nimirum ob alios pleroſque participii vſus quos familiares habent. Sed quos inſuper in eodem illo Cómentariorum opere annotatos reperio, primùm proferédos cenſeo: ſic tamen vt diſtinguã exempla quæ ibi ſimul ponuntur, quippe quæ ad diuerſos vſus pertineant. Demoſth. οὗτος δὲ ἦν ὁ πάντα ταῦτα διοικῶν, hic eſt qui omnia adminiſtrabat. Xenoph. in OEconomico, οὐδὲν γὰρ ὄφελος πολλὰ θερίζειν, εἰ μὴ εἶεν οἱ φυλάξοντες, niſi ſint qui arata tueantur. Idem, δεῖ δ᾽ αὖ, ἐπειδὰν ταῦτα εἰσενεχθῇ εἰς τὸ στεγνὸν, καὶ τοῦ σώσοντος ταῦτα, oportet eſſe qui hæc ſeruet. Demoſth. τίς αὖ τούτων αἴτιος; τίς ὁ ταῦτα φενακίσας; Quis eſt qui hanc fraudem cómentus eſt? His exemplis ſubiungit alia, in quibus eſt εἰδῶσιν ἀξιοῦντες, & ἠγνόει παιδευομένους, &c. ſed aliũ vſum in his aliiſque huiuſmodi locis conſiderandum eſſe quàm in ſuperioribus, admonendus erat lector. Dico igitur, quod ad illos ſuperiores attinet, in quibuſdam eorũ talem eſſe orationis formã vt participia in verba ſine alia quapiam mutatione reſolui nõ poſſint. Nam pro illis quidem, οὗτος ἦν ὁ διοικῶν dicere poſſis, οὗτος διῴκει: itidémque pro τίς ὁ φενακίσας, dicere, τίς ἐφενάκισε: ſed apud Xenophõtem, ſi pro εἰ μὴ εἶεν οἱ φυλάξοντες dixeris ſimpliciter εἰ μὴ φυλάξουσι, deerit nominatiuus: ideóque vt plena ſit oratio, τινὲς adiiciendũ fuerit. In altero autem eiuſdem Xenophontis loco, vt participium reſoluere in verbum poſſis, multo etiam magis mutanda orationis forma fuerit. ſiquidẽ pro δεῖ τοῦ σώσοντος dicendum erit δεῖ ἵνα σώζῃ. vbi etiam verbo δεῖ alius vſus, ſicut & alia conſtructio, tribuitur. Minimè igitur hic locus exemplis eius quæ per participium fit periphraſεως (ita enim appellandam cenſeo) annumerandus fuerit.

At verò in iis qui ſequuntur locis participium pro verbo ſimpliciter poni, dicere poſſumus. Demoſth. Pro corona, σωφροσύνης πίστιν περὶ ἡμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Poſſis enim hîc abſque alia vlla mutatione ἔχοντες in ἔχειν reſoluere. Apud eundem in oratione quæ περὶ παραπρεσβείας inſcribitur, ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεσχόμην ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιηκώς: itidem pro δείξω πεποιηκέναι. Præſertim autem cum verbo οἶδα, cum verbo γινώσκω, aliiſque id genus, frequens eſt hic participii vſus: atque adeò dubito an vnquam aliter Attici loquantur. Verbi οἶδα participio iuncti exempla hæc ſunt. Xenophõ, οἶδα ἐμαυτὸν ἥττονα ὄντα. (quod & per nominatiuũ dici potuiſſet, οἶδα ἥττων ὢν) item, οἶδα μανθάνοντας ὑμᾶς πολλὰς κακουργίας. Sic etiam cum præſenti verbi paſſiui, vt οἶδα ἐξαπατώμενος, Ariſtoph. Atque vt dicitur οἶδά σε τοῦτο ποιοῦντα, ſic etiam οἶδά σε τοῦτο πεποιηκότα vel ποιήσοντα. vt apud eundem Xenophontem, οἶδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ Κρίτωνος ἀκούσαντα. Item, οἶδα καὶ Διοδώρῳ αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα. Sic cum participio nominatiui caſus, οἶδα γεγονὼς εὐδαίμων, apud Demoſthené. Atque vt in illo Xenophõtis loco habemus οἶδα αὐτὸν Κρίτωνος ἀκούσαντα, ſic qui de ſe loquetur, id eſt, ſignificare volet ſe audiſſe, dicere poterit, (vſurpãs nominatiuum, qualis eſt in illo Demoſthenis loco) οἶδα ἀκούσας. Verùm vt in οἶδα ἀκούσας participium pro infinitiuo ponitur, non itidem quoties dicitur οἶδα ἀκούων, participium hunc vſum habere exiſtimandum eſt, vt quidam falſò crediderunt. Nam οἶδα ἀκούων pleriſque in locis id eſt quod Latinè diceretur Fando audio, ſequendo illam vſitatiſſimã phraſin Fando auditum. Gallicè autem melius exprimimus dicentes, *Ie ſcay par ouir dire*. De-

moſth.Philipp.1, οἶδα ἀκούων ὅτι ἐνίκων &c. Sic οἶσθα ἀκούων apud Platonem in Minoe, οἶσθά που καὶ αὐτὸς ἀκούων. Atque vt οἶδα ἀκούων, ſic & οἶδα πυνθανόμενος dictur: quinetiam οἶδα παρ' ἄλλων πυνθανόμενος: vt apud Iſocratem, ſuum encomium Buſiridis ita auſpicantem, Τὴν μὲν ἐπιείκειαν τὴν σὴν ὦ Πολύκρατες καὶ τὴν τοῦ βίου μεταβολὴν παρ' ἄλλων πυνθανόμενος οἶδα. Latini non ſolùm dicunt, Fando hoc audiui, vel (quod tamē minus frequens eſt) Fando cognitum habeo: ſed etiam Ex auditu habeo, Nihil præter auditum habeo, Auditione & fama accepi, Rumorem autorem habeo. Sed de illo genere loquendi hactenus lectorem monuiſſe ſit ſatis. Vt autem οἶδα præcipuum eſt inter verba quæ participium pro infinitiuo habent, ſic etiam γινώσκω & συνίημι, necnon αἰσθάνομαι, aliáque cognatam ſignificationem habentia. Plato in Gorgia, Δῆλον δὴ ὦ Σώκρατες ὅτι οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα γινώσκειν φήσεις εὐδαίμονα ὄντα. Sic apud Xenophontem, γινώσκω σε ἐπιθυμοῦντα. Tale eſt apud eundem, ἐπειδὴ ἔγνω μαχετέον ὄν. Cum nominatiuo autem: vt, χρυσοῦ πίπτων μ' οὐ γινώσκεις, apud Ariſtophanem. item, πατέρα δὲ γίνωσκε ἔχων ἔρημον, apud Lucianum. Sed & cum participio paſſiuo: vt ἔγνωσαν ἀποπεμπόμενοι, apud Thucydidem. (Cui ſimile eſt apud Xenophontem, καταμαθὼν δὲ ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου φίλων [illegible]σιαζόμενον.) Quod autem de γινώσκω, idem & de ἀγνοῶ dici putandum eſt: cuius ſimilem vſum in hoc Platonis habemus loco, ἠγνόει τὴν πατρῴαν οὐ παιδευομένους τέχνην. Quinetiam cum φρόνει legitur participium vno quidem in loco, accuſatiui caſus, in altero autem nominatiui, apud Sophoclē. Habemus enim apud eum, φρόνει αὐτὸν ἥξοντα: & alibi, φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης. Sed his in locis φρόνει poni pro ἴσθι ſeu γίνωσκε, ideóque conſtructionem iſtam habere videtur. qui vſus haud itidē ſolutæ orationi concedatur. At verbum εὑρίσκω addi poteſt iis quibus illa participium itidem tribuit. veluti in hoc Iſocratis loco, σκοπούμενος οὖν, εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως τοῦτο διαπραξάμενος. Apud Thucydidem verò cum verbo φαίνεται, idem eſt participii vſus, in præfatione, φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη οὐ πάνυ βεβαίως οἰκουμένη. Alicubi etiam duo participia coniunguntur, quorum poſterius pro infinitiuo ponitur. verbi gratia, ἐξελεγχόμενος ξένος ὤν, eodem modo quo dicitur ἐξελέγχεται ξένος ὤν. Demoſthenes, ἐγὼ γὰρ οἴομαι δεῖν ὑμᾶς ἐξελεγχομένοις ξένοις οὖσι χαλεπαίνειν. Sic participium vnum alteri adiungitur infinitiui locum obtinenti, vbi dicit Xenophon, πεμφθεὶς παρὰ βασιλέως κελεύσων. Sciendum eſt autem Virgilium eum participii de quo loquimur vſum imitari auſum fuiſſe, cum verbo habente ſignificationem τοῦ αἰσθάνομαι, quod paulo antè verbis οἶδα & γινώσκω & συνίημι connumeraui. Quum autem duplex ſit ille vſus, nimirum vnus quo participii accuſatiuus verbo iungitur, alter, quo nominatiuus, (quum videlicet verbum & participium de vna eadémque perſona dicuntur) hunc poſteriorem, qui magis etiam quàm alter à ſermonis Latini conſuetudine abhorret, imitari auſus eſt, quū ſcripſit Æneid. lib. 2, --ſenſit medios delapſus in hoſtes. Tale enim eſt hoc quale fuerit in Græco ſermone, ᾔσθετο εἰς μέσους τοὺς πολεμίους ἐμπεπτωκώς. Quanuis porrò in iis quæ hactenus allata fuerunt, nulla futuri mentio facta fuerit, interdum tamen eius itidem participium (cum illis præſertim verbis aliiſque eiuſmodi) ita vſurpari dico. atque adeò in eo ipſo de quo nunc diſſerebam, illius vſus exemplum habemus apud Ariſtophanē, vbi dicit αἰσθάνομαι ἕξων.

Iam verò & cum aliis pleriſque verbis vſurpatur participium vbi Latinus ſermo infinitiuum vſurpat. Dicitur enim μέμνημαι ποιήσας: dicitur διατελῶ ποιῶν: item οὐ παύομαι ποιῶν. itidémque cum aliis verbis. Quinetiā ſicut παύομαι ποιῶν, ita παύω σε ποιοῦντα frequenter legimus. Dicitur item περιορᾷ με ἀπολλύμενον. Sed non omnia fortaſſe quæ huiuſmodi ſunt, Atticæ linguæ adſcribere oportet.

Noſſe præterea oportet, participium pro infinitiuo poſitum diuerſis aliquando caſibus cum eodem verbo vſurpari. cuius varietatis exemplum habemus in σύνοιδα. Dicitur enim σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν: item σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφῷ ὄντι, ſicut σύνοιδα ἐμαυτῷ ἀδικοῦντι: necnon σύνοιδα ἐμαυτῷ τοῦτο πεπραγμένον, vel ταῦτα πεπραγμένα. Quarum conſtructionum exempla commentarii Budæi ſuppeditabunt. Priſcianus affert itidem, συμφωνῶ ἐμαυτῷ εὐδαιμονοῦντι καὶ εὐδαιμονῶν. additque, talem vſum eſſe horum verborum, Conſcius ſum, (quæ ſignificatione reſpondet illi σύνοιδα) id eſt, duobus itidem caſibus iungi, nimirum datiuo & nominatiuo. Addit enim, Noſtri inueniuntur hac forma ſæpe vſi Conſcius ſum mihi benefacienti, & benefaciens. Quomodo dicimus, Nomen eſt mihi Iulus, & Iuli, & Iulo, & Iulum. Virgil. in 2, --ſenſit medios illapſus in hoſtes. Sed non ſatis aptè in exemplum afferre Virgilianum hunc locum videtur: quem contrà alibi rectè ſimilem facit illi loquendi generi, ἔγνω δὴ τότε ἠδικημένος. Pro ἔγνω tamen potius ᾔσθετο ponere debuerat: vt non ſolùm eadem conſtructio, ſed & in eodem verbo eſſet. notum enim eſt, ᾔσθετο idem cum illo Senſit verbum eſſe: id eſt, eandem ſignificationem habere.

Cæterùm participia quædam Priſcianus affert in diuerſis locis ſui de conſtructione libri, pro quibus & infinitiua vſurpari ait. Scribit enim, Ἔγνω δὴ τότε ἠδικημένος. καὶ, ἑαυτὸν ἠδικῆσθαι. (hoc enim reponendum eſt pro ἀδικεῖσθαι: vt ſit præteriti temporis, quemadmodum & ἠδικημένος) Alibi verbo ὁρῶ (quod affinitatem cum illo habet) vtrãque itidem conſtructionem tribuit. Scribit enim, Ὁρῶ ὑμᾶς μεταμέλεσθαι, καὶ μεταμελομένους. videtur tamẽ hîc infinitiuum pro participio potius quàm participium pro infinitiuo poſitũ exiſtimare. ſubiungit enim, Hac figura frequentiſſimè quoque Romani vtuntur, vt infinita verba pro participiis ponant. vt Terentius in Adelphis, Video ſapere in loco, amare inter ſe. Neque tamen intelligo cur ſermonis Latini conſuetudo participium hîc potius quàm infinitiuũ poſcere dicenda ſit. Apud eundẽ paulo antè legitur, Attici, Ἀνέχομαί σε λοιδορεῖν, & λοιδοροῦντα, καὶ λοιδοροῦντος. Sic & nos, Patimur illum facere hoc, & hoc facientem, & hoc faciente. Alibi, Illi, Κωλύω σε λέγοντα, καὶ Κωλύω σε λέγειν. καὶ κινδυνεύοντα, καὶ κινδυνεύειν. καὶ, Κωλύει τὸν ἀδικούμενον, (repone τοῦτον) & κωλύει τοῦτον ἀδικεῖσθαι. Et nos, Prohibet illum periclitantem, & Prohibet illum periclitari. Virgil. in 2, AEneid. --ſenſit medios illapſus in hoſtes. pro Illapſum ſe eſſe. Saluſtius in Iugurtha, Et Hercule Sylla ante te cognitum, multis orantibus aliis, vltro egomet opem tuli: nullius indigui. Illi autem verbo κωλύω ſimilẽ ſignificationẽ habet ἐπέχω, de quo idem alibi, Illi, Ἐπέχω σε μαινόμενον, & μαίνεσθαι, καὶ ἐπέχω σε ἵνα μὴ μαίνῃ. Et noſtri, Compeſco illum inſanientem, & inſanire: &, ne inſaniat. At verò quum dicitur ὑπονοῶ τὰ ἱερὰ κεκλεμμένα, ſubaudiri putat εἶναι. Inter illa autem quæ in hiſce Priſciani locis habentur, obiter animaduertendus eſt participii vſus cum his quoque verbis κωλύω & ἐπέχω. Quod autem de altera conſtructione dicit quæ cum infinitiuo eſt, ea in quibuſdam verbis exemplo confirmari neceſſe fortaſſis habuerit.

Participiorum pro infinitiuis alii quoque vſus inueniuntur, multo magis ſuperioribus inſolentes, (ſi tamen illorum quiſquam inſolens dici poteſt) qualis eſt quum dicitur ἐν τῷ μὴ μελετῶντι pro ἐν τῷ μὴ μελετᾶν. Thucydides libro primo, pagina 47, πολλαῖς δὲ εἰργόμενοι, ἡσυχάσουσι, καὶ ἐν τῷ μὴ μελετῶντι ἀξυνετώτεροι ἔσονται. Dixerat autem paulo antè, καὶ προσέτι οὐδὲ μελετῆσαι ἐασόμενοι. Exponit certè μελετῶντι per μελετᾶν & ipſe ſcholiaſtes. Sed vt hîc illi aſſentior, ita longè ab illo diſſentio in alius cuiuſdam loci expoſitione, qui eodem libro extat, pag. 44, in fine, de Themiſtocle, ἀφικόμενος δὲ μετὰ τὸν ἐνιαυτὸν, γίγνεται παρ᾽ αὐτῷ μέγας, καὶ ὅσος οὐδείς πω Ἑλλήνων, διά τε τὴν προϋπάρχουσαν ἀξίωσιν, καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλπίδα, ἣν ὑπετίθει αὐτῷ δουλώσειν· μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ πεῖραν διδοὺς ξυνετὸς φαίνεσθαι. vult enim ille enarrator ἀπὸ τοῦ πεῖραν διδοὺς dictum eſſe pro ἀπὸ τοῦ πεῖραν διδόναι: at ego, præterquã quòd nimis durus eſſet hic participii pro infinitiuo vſus, ſenſum etiam minus aptum ex ea expoſitione elici dico quàm ſi ἀπὸ τοῦ cum infinitiuo φαίνεσθαι iungamus. durum eſſe dico, vel potius duriſſimum, ἀπὸ τοῦ διδοὺς pro ἀπὸ τοῦ διδόναι: durè etiam dici πεῖραν διδόναι ξυνετὸς φαίνεσθαι, pro τοῦ ξυνετὸς φαίνεσθαι. Quinetiam non durè tantùm ſed ineptè videri dici, πεῖραν δίδωμι φαίνεσθαι ξυνετός: & dicendum fuiſſe εἶναι potius quàm φαίνεσθαι. Quæ faciunt omnia vt ab illius enarratoris ſententia diſcedens, iungam ἀπὸ τοῦ cum φαίνεσθαι, vt πεῖραν διδοὺς dictum ſit pro διὰ τοῦ πεῖραν διδόναι. Ideóque in Latina huius hiſtorici interpretatione, quum Valla verba illa ita reddidiſſet, Maximéque quòd ſpecimen ſui dabat vt ſolers videretur: ego contrà margini has interpretationes adſcripſi, Maximéque quòd ſui dans ſpecimen, prudens videretur. vel, comperiretur. Necnon iſtam, (quæ eſt minus ad verbum) Quòd ſuæ prudentiæ ſpecimen daret. Eſt porrò apud hunc ſcriptorem & quidam locus vbi participium pro infinitiuo poſitum non adiectum eſt, ſed (quod valde mirum eſt atque inſolens) ſubaudiendum relinqui videtur. Is extat libro 5, pag. 191, οἱ δ᾽ ὁρῶντες ὀλίγοι πρὸς πλείους ὄντας τοὺς ξυμφύλακας, ἔπεμψαν Δημοσθένην τοὺς σφετέρους ἐξάξοντα. Hîc enim non video quid aliud dici poſſit quàm extrinſecus aſſumẽdum eſſe ὄντες: quod propter ſequens ὄντας ipſe ſcriptor reticuerit. quum tamen potuiſſet contrà hîc omittere ὄντας, ſi illic poſuiſſet ὄντες. Verùm illud tanquam à ſcriptore καινοπρεπείας vbique affectatore accipiendum eſt. Fateor alioqui inueniri itidem omiſſum participium eiuſdem verbi ſubſtantiui, ſed in ſingulari numero, & præcedente verbo, non alio participio: in hoc ſermone, οὐκ αἰσθάνῃ σαυτοῦ καὶ σὺ τούτων αἴτιος; Vt autem à Thucydide ad Xenophontem tranſeam, lectorẽ celare nolo, quendam participii vſum à Priſciano ei adſcribi, qui ſi talis apud eum extaret qualẽ ille dicit, non immeritò fortaſſe Xenophon quoque in vſu participii aliquid ſibi peculiare habere diceretur. Sed falli Priſcianũ & falsò eum vſum huic ſcriptori adſcribere, planum faciam. Priſciani igitur verba in libro de conſtructione, hæc ſunt, Participia pro verbis ponunt Attici: quod frequenter faciunt Latini. Ariſtophanes, Ταῦτ᾽ οἴμοι λέγουσιν ἀπατῶντες. Δρῶντων ἀπεχνῶς ὅ, τι χρήσουσι, pro δρῶσιν. Xen. Hierone, ἐπεὶ δὲ ταῦτα αὐτοῦ ἤκουσεν ὁ Σιμωνίδης, εἶπεν, Ἔοικεν, ἔφη, ὦ Ἱέρων, μέγα τι

ἐστὶν ἡ τιμὴ, ἧς ὀρεγόμενοι οἱ ἄνθρωποι. Hîc enim Priſcianus ὀρεγόμενοι pro ὀρέγονται poſitum eſſe tradit. ſed ſi hoc verum eſt, quid verbis ſequentibus fiet? quæ ratio ſtructuræ illorum iniri poterit? Hæc enim ſubiungit, πάντα μὲν πόνον ὑποδύονται, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένουσι. Ex quibus participiũ non alium quàm vulgarẽ vſum habere, ideóque falſò illud à Priſciano dici, nemo erit qui nõ fateatur: ſed vnde hîc error ab eo cõmiſſus in re præſertim non obſcura fuerit, nemo, vt opinor, certum ſe habere dixerit. Ad me quidem quod attinet, non ex memoria hunc locum ab illo citatum fuiſſe puto, ſed potius ex ipſo autore deſcriptum, ſic tamen properantibus oculis vt tantùm per tranſennam (quod aiunt) eum aſpexiſſe dici poſſit. Qui enim hunc grammaticum, quanuis ea quæ ſequebantur animaduerteret, illud dixiſſe exiſtimabit, is certè eum non iudicio ſolùm ſed ſenſu etiam ibi caruiſſe exiſtimare debebit. Et hæc quidem Priſcianus. Ego verò quendam participii vſum apud illum ſcriptorem inueniri dico, qui tam eſt obſeruatione dignus quàm quiſquam alius, & tamen haud ſcio an ab alio obſeruatus. Is autem eſt quo participii non accuſatiuum nec nominatiuum, (vt in ſuperioribus exemplis) ſed genitiuum vſurpat, præcedente particula ὡς. Huius exemplum in iſto habemus loco, Pædiæ libro 2, ὡς οὖν ἐμοῦ γε καὶ ἀγωνιουμένου, καὶ ὁποῖός τις ἂν ὦ, κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι ἀξιώσοντος, οὕτως ἔφη ὦ Κῦρε γίνωσκε. Sed in præſentia iſtum participii vſum attigiſſe ſit ſatis. Nam quæ dicenda de eo videntur, in aliũ reſeruanda locum cenſeo, vbi aliis etiam modis cum eadem illa particula vſurpatũ fuiſſe docebo.

Nunc autem reuertens ad illum participii vſum cuius aliquanto antè facta mentio fuit, quo videlicet dicitur ὑπάρχω ἐγνωκὼς à Demoſthene pro ἔγνωκα, quo item ὑπῆρχεν ὢν pro ὑπῆρχεν ſimpliciter, ſiue pro ἦν: quo item τυγχάνω ὢν pro εἰμὶ, & τυγχάνω πεποιηκὼς pro πεποίηκα: (cuius vſus exempla tam ſunt obuia vt ea huc afferre minimè ſit opus) quo etiam ἀπεκτονὼς εἴη pro ἀπεκτονοίη: quo denique οὗτος ἦν ὁ διοικῶν dicitur pro διῴκει: nunc, inquam, ad illum participii vſum reuertens, dico, quemadmodum hæc loquendi genera quandã periphraſεως ſpeciem præ ſe ferunt, ita & illud quo dicitur ἔχω ποιήσας pro ἐποίησα. Cum hoc ipſo tamen participio iunctum legere me nõ memini, ſed cum aliis quæ aoriſti itidem ſunt temporis, non apud ſolutæ orationis ſcriptores duntaxat, ſed etiam apud poetas obſeruaui. Heſiodus in Erg. non procul ab initio, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Sic apud Sophoclem in Aiace, πέλαγος ἄσκοπον ἔχει περάσας. Non minus tamẽ vel potius magis frequentia ſunt exempla huius περιφράσεως (ſi ita vocanda eſt) in ſoluta oratione. atque adeò magis proſæ quàm carmini conuenit: niſi tragicum & comicum excipiamus, quoniam multa illis, ac præſertim comico, cõmunia cum oratione ſoluta eſſe videmus. Ac profectò ex eodem illo tragico non pauca afferri exempla poſſunt. è quibus eſt, ἔχεις ἐκβαλοῦσα pro ἐξέβαλες. item ἀναλώσας ἔχει pro ἀνάλωσε, hoc in verſu, Παῖδας γὰρ οὓς ἔφυσ᾽ ἀναλώσας ἔχει. Item κηρύξας ἔχω, in iſto, Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω. Eodémque Euripides modo initio Medeæ dixit, ἀτιμάσας ἔχει pro ἠτίμασε. Sed venio ad proſam. Demoſth. in oratione quæ πρὸς Λεπτίνην inſcripta eſt, τίνες οὖν ἦσαν αὗται; τὰς μὲν καθ᾽ ἕκαστον ἐάσω· μίαν δ᾽, ἣ συλλαβοῦσα τὰς ἄλλας ἔχει, δίειμι. Sic Thucydides ἔχω δήσας dixit pro ἔδησα. Sic Ariſtides καταστήσας ἔχει dixit pro κατέστησε. Tale eſt quod ex Gregorio affertur, ἃ δὴ καὶ μάλιστα τῶν ἡμετέρων εἶχε θαυμάσας. vbi tamen non in aoriſtũ ſed in præteritũ imperfectũ reſoluitur periphraſis. reſoluitur enim εἶχε θαυμάσας in ἐθαύμαζε, quod eſt eiuſdem tẽporis cum illo εἶχε. Quod verò apud eundẽ extat, καὶ πόθεν τοῦτο λαβὼν ἔχεις; diuerſum eſſe videtur: nec participiũ vnà cum verbo ἔχεις in verbũ hic quoque reſolui debere, ſed potius pro ſuperuacaneo haberi. Iam verò & hoc animaduertendum eſt, poſſe & in aliis quibuſdã locis hoc participium ita exponi vt alium potius vſum habeat. veluti in illo Thucyd. loco, ſi ἔχω δήσας idem valere dicamus atque ἔχω ἐν δεσμοῖς. Sciendum eſt porrò, à Priſciano dicente Atticos participia pro verbis ponere, afferri in exemplũ ex Phrynicho, ἀτιμάσας γένῃ pro ἀτιμάσῃς: in hoc loco, ὦ φίλτατε ἀνδρῶν μή με ἀτιμάσας γένῃ. vbi γένῃ locum obtinebit τοῦ ἔχῃς. eodem enim modo diceretur ἀτιμάσας ἔχῃς. Verùm non ſatis aptè hoc loquendi genus in exemplum affert participii pro verbo poſiti. quum in eo non participium ſimpliciter, ſed potius participium verbo iunctum pro verbo ponatur. De hoc quoque lectorem obiter monebo, verba illa Phrynichi ſenarium efficere, ſi ita ſcribantur, Ὦ φίλτατ᾽ ἀνδρῶν μή μ᾽ ἀτιμάσας γένῃ. Incertum eſt autem ſcribendúmne ſit ἀτιμάσας, an ἀτιμήσας: quoniã apud ipſum Priſcianum legitur quidem ἀτιμάσας γένῃ, ſed dicit eſſe pro μή με ἀτιμήσῃς, tanquam legens ἀτιμήσας. Vtrunque dici conſtat, ſed ἀτιμάζειν minus poeticum magiſque Atticum eſſe arbitror.

Vt autem ad ἔχειν redeam, aliud etiam eſt περιφράσεως genus, cui verbum iſtud adhibetur, ſed in infinitiuo, præcedente participio accuſatiui caſus, aut etiam ſequente. Dicunt enim & σιγῶντα ἔχειν vel ἔχειν σιγῶντα pro σιγᾶν. ex Arriano quidem certè (quem vt Atticũ

vſurpaſſe id credo) affertur. At verò de participio ἔχων planè ſuperuacaneo, quum dicitur ληρεῖς ἔχων, & παίζεις ἔχων, in fine huius de participiis ſermonis dicam. vbi & aliorum vocabulorum quæ itidem vacãt (quibus fortaſſe & illud λαβών, de quo paulo antè dixi, annumerandum eſt) mentionem faciam.

Ad hunc de periphraſi ſermonem pertinet etiam hoc genus loquendi, ἔφθην ποιήσας, pro ἐποίησα: itidémque ἔφθην εἰπών, pro εἶπον. Quinetiam φθάνω εἰπών pro eodem dicitur. vt apud Athenæum, περὶ δὲ Καλλίου καὶ τῶν τούτου κολάκων φθάνομεν καὶ πρότερον εἰπόντες. Ad eundem pertinet & iſta phraſis, διατελῶ ποιῶν, ſi quidem accipiatur ſimpliciter pro ποιῶ. Sed de hoc loquendi genere, ſicut & de altero, Theſaurum meum conſule.

Aliquando tandem & de illo participii vſu diſſerendum eſt quem in genitiuo caſu habere dixi, præcedente particula ὡς. Hunc quoniam Xenophonti præſertim familiarem eſſe puto, ab illo incipiam, & locum ibi allatum, hîc repetã: ex ἀναβ. lib. 2, pag. 32, meæ editionis, ὡς οὖν ἐμοῦ γε καὶ ἀγωνιουμένου, καὶ ὁποῖός τις ἂν ὦ, κατὰ τὴν ἀξίαν ὑμᾶς ἔχειν ἀξιώσοντος, οὕτως, ἔφη, ὦ Κῦρε, γίγνωσκε. Cui loco ſimilis omnino eſt hic Demoſthenicus, Philipp. 4, ὡς οὖν ὑπὲρ τῶν ἐσχάτων ἐσομένου τοῦ ἀγῶνος ὑμῖν, οὕτω προσήκει γινώσκειν. Rurſum autem Xenophon, quem vſum dat participio cum verbo γίγνωσκε, eundem alibi cum his duobus hisce verbis ἔχε γνώμην. vt lib. 1, pag. 17, ὡς οὖν ἐμοῦ, ἔφη, μηδέποτε ἀμελήσοντος ὅπως τὰ ἐπιτήδεια τοῖς στρατιώταις συμμηχανᾶσθαι, μήτ' ἐν φιλίᾳ, μήτ' ἐν πολεμίᾳ, οὕτως ἔχε τὴν γνώμην. Quinetiam nomine γνώμη adiunctum verbũ non habente ita vtitur hoc in loco (cuius aliam ob cauſam facta fuit à me mentio ſuprà, pag. 141) ἀναβ, lib. 1, ἡ δὲ γνώμη ἦν ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλώντων καὶ διακοψόντων. Eodem planè modo vſurpatur à Platone verbum διανοεῖσθαι, cùm alibi, tum in hoc loco, qui legitur Polit. l. 1, circa principium, ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διανοεῖσθε. Sed vt iam de interpretatione huius phraſεως diſſeram, primùm ſciendum eſt hæc verba ita reddi à Ficino, Perinde itaque tanquam audituri non ſimus deliberate. A Cornario autem, Proinde velut audituri nõ ſimus, ita ſtatuite. Sed præterquam quòd διανοεῖσθαι hîc non eſt deliberare, nec ſtatuere, ſiquis ita verba illa interpretari velit vt à ſermonis Latini conſuetudine non diſcedat, ea in aliam ſermonis formam reſoluenda fuerint. Equidem Gallicè aptius reddi poſſe arbitror quàm Latinè. Sonat enim & in illis Xenophontis locis & in iſto Platonico, quod dicimus, *Faite voſtre conte que, &c.* Sed Latinè aliud loquẽdi genus in illis vſurpandũ cenſeo, quàm in iſto. nam vbi dicitur, οὕτω γίγνωσκε ὡς ἐμοῦ ἀγωνιουμένου, itidémque οὕτως ἔχε τὴν γνώμην ὡς ἐμοῦ μηδέποτε ἀμελήσοντος, puto Latino imperatiuo Habeto, locum eſſe futurum: hoc modo, Sic habeto Cyre, me & dimicaturum eſſe &c. Nec omnino alteram hanc interpretationem reiecerim, Ita tibi de me perſuade. Aut etiam, Ita tibi perſuadeas velim, Te tibi perſuadere volo. Vtraque enim ſermonis forma vtitur Cicero. Poſteriore hac, in quadam ad Atticum epiſtola, Te tibi perſuadere volo, mihi neminem eſſe te cariorem. Illa autem priore, cum participio futuri temporis (vt habemus apud Xenoph. participia futura ἀγωνιουμένου, ἀμελήσοντος, ἀξιώσοντος) vſus eſt in quadam ad Brutum, lib. 11, epiſt. quæ ad familiares inſcribuntur: Quamobrem velim tibi ita perſuadeas, me, tum Reip. cauſa (quæ mihi vita mea carior eſt) tum quòd tibi ipſi faueam, tuámq; dignitatem amplificari velim, tuis optimis conſiliis, amplitudini, gloriæ, nullo loco defuturum. Non dubito certè quin hîc illo Xenophonteo genere loquendi aptiſſimè vſuri ſimus, ſi locum hunc viciſſim è Latino Græcum facere voluerimus: hoc modo, τοιγαροῦν ὡς ἐμοῦ προθυμίαν πᾶσαν παρεξομένου &c. οὕτως ὦ Βροῦτε ἔχε τὴν γνώμην. vel, ὡς ἐμοῦ προθυμίας οὐδὲν ἐλλείψοντος. Iſtud enim loquẽdi genus (vt obiter hac de re admoneam) planè reſpondere videtur illi Latino, Me nullo loco defuturum: éſtq; ex illo ipſo ſcriptore petitum, eiuſdem operis libro 4. Cæterùm interdum quoque ita verbis illis vtitur Cicero, vt à præcedentibus ſeparet, vtendo videlicet alia orationis ſtructura quàm in præcedentibus locis, nimirum per futurum indicatiui. vt in fine cuiuſdam ad Antonium epiſtolæ, Sed hæc hactenus. illud extremum: ego, quæ te velle quæque ad te pertinere arbitrabor, ſemper ſine vlla dubitatione ſummo ſtudio faciam. hoc velim tibi penitus perſuadeas. Quinetiam illi Demoſthenis loco, οὕτω προσήκει γινώσκειν ὡς ὑπὲρ τῶν ἐσχάτων ἐσομένου τοῦ ἀγῶνος, verbum idem conuenire puto, ita interpretando, Vos in vltimum diſcrimen adductũ iri perſuaſi eſtote. Vel, Vobis ita perſuadete, fore vt in vltimum diſcrimen adducamini. Vel, Fore vt ad vltimum diſcrimen veniatis. Hîc enim (vt de hoc quoque obiter lectorem moneam) ἀγῶνος pro κινδύνου accipiendum eſſe, & ex præcedentibus patere dico. Verùm vt ad Platonem redeam, quanuis eadem apud hunc ſit orationis forma, tamen habita ratione rei de qua eſt ſermo, aliud potius interpretationis genus tribuendum loco illi fuerit. Nihil autem aptius ſe nunc offert quàm imperatiuus Scitote: vt illa verba, ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διανοεῖσθε, ita reddantur, Atqui nos non audituros eſſe ſcitote. (Quorum verborum

magna eſt ab illis interpretis differentia, Perinde itaque tanquam audituri non ſimus deliberate) Non ignoro interim, magis verbum verbo reſponſurum eſſe, ſi ita vertero, Atqui nos non eſſe audituros cogitate: ſed imperatiuus ille Scitote vſum loco illi aptiorem habere videtur. Conuenire autem poſſit imperatiuus Scitote illi quoque Demoſthenis loco cuius paulo antè facta mentio fuit, ὅτῳ προσήκει γινώσκειν ὡς &c. vel (ſequendo potius eum verborum ordinem quem apud illum habemus, ſimilem ei quem & apud alios videmus) ὡς ὑπὲρ τῶν ἐσχάτων ἐσομένου τοῦ ἀγῶνος ὑμῖν, οὕτω προσήκει γινώσκειν, Vos ad vltimũ diſcrimen venturos ſcitote. Neque verò iſtas horum locorum interpretationes afferens, nullas alias afferri poſſe idoneas dico: ſed potius viam ad alias doctis lectoribus & iudicio præditis me ſternere exiſtimo. Hoc quidem certè dico, tale interpretationis genus quale eſt id quod Platonis loco tribui oſtendi, omnino repudiandum eſſe: eóque præſertim nomine quòd propter aduerbium Tanquam aliud ſignificari videatur quàm quod reuera hoc loquendi genere ſignificatur. Nec me mouet quòd in illo quoque Demoſthenis loco duo interpretes tali interpretatione ſunt vſi. Vnus enim ita locum illum reddidit, Sic igitur ſtatuere debetis tanquam certamen ſit de ſummis & extremis rebus. Alter verò ita, Tanquam igitur de aris & focis decertandum ſit, ſic ſtatuendum vobis eſt. Et de hoc quidem atticiſmo ſatis.

Vtuntur autem Attici & aliis modis participio genitiui caſus, præfixa eadem illa vocula ὡς. Sed priuſquam ad illos veniam, duos alios participii vſus cum iiſdem illis verbis eadémque illa vocula, oſtendendos cenſeo. in quorum vno participium in genitiuo quidem ponitur itidem, ſed præſentis eſt temporis: in altero participium eſt nominatiui caſus, præteriti temporis. Prioris exemplum habemus in iſto Platonis loco in Minoe, ὡς περὶ καλοῦ ἄρα τινὸς ὄντος δεῖ τοῦ νόμου διανοεῖσθαι, καὶ ὡς ἀγαθὸν αὐτὸ ζητεῖν. Vbi perinde eſt ac ſi dixiſſet, διανοεῖσθαι ὡς καλόν τι ἐστὶν ὁ νόμος. Poſterioris autem in quo verba illa γνώμην ἔχειν cum participio nominatiui caſus temporis præſentis poſita ſunt, præcedente illa particula ὡς, exemplum ſuppeditabit Xenophon Pæd. lib. 6, pag. 93, καὶ ὁ μὲν πλεῖστος στρατὸς οὕτως εἶχε τὴν γνώμην ὡς ἤδη παντελῶς κεκρατηκώς, καὶ οὐδὲν ὄντα τὰ τῶν πολεμίων. Huic quoque loco Gallicum illud loquendi genus cuius antea mentionem feci, bellè conuenit. Sonãt enim illa verba, οὕτως εἶχε τὴν γνώμην ὡς ἤδη παντελῶς κεκρατηκώς, *Il faiſoit ſon conte d'auoir tout gangné.* Sed iam ad reliquos illos genitiui participii vſus, præfixa particula ὡς, veniens, dico participium in iis aliquando præteriti temporis, (ſub quo aoriſt. complector) aliquando præſentis eſſe. Xen. Pæd. 8, ἧς ἔτι καὶ νῦν λόγος ὡς παγκάλου γενομένης. Idem Hellen. 5, διαπείρας λόγον ὡς μεταπεμπομένων τῶν Χαλκηδονίων. His in locis reſolutio participii in verbum expoſitionis loco fuerit. ſi enim pro ὡς μεταπεμπομένων τῶν Χαλκηδονίων, dixerimus ὡς μεταπέμποιντο οἱ Χαλκηδόνιοι, ſenſum verborum Xenophontis, & eum quidem intellectu faciliorem, habebimus. Idem & de illo priore loco dici poteſt: vt videlicet verba illa ὡς παγκάλου γενομένης, reſoluamus in iſta, ὡς πάγκαλος γένοιτο. Sed nominatiuus participii hîc quoque vſurpatus inuenitur. Legimus enim apud eundem ſcriptorem, Pæd. 6, λόγον αὖ παρέχοιμι ὡς σε πεφευγώς. Vbi eadem reſolutio locum habet. verba enim illa ὡς σε πεφευγώς, reſolui poſſunt in iſta ὡς σε πεφεύγοιμι.

Huic autem vſui participii præcedente particula ὡς, eum ſubiungere quem habet præcedentibus aduerbiis ἅμα & μεταξὺ, non alienum, meo quidem iudicio, fuerit. Xen. Pæd. libro 1, pag. 303, meæ editionis, ἅμα δὲ ταῦτα λέγων, καὶ ἐβουθύτει ὡς εὐαγγέλια, καὶ πολλοῖς διέπεμπε τῶν τεθυμένων. Lucianus in Lapithis, καὶ ἅμα λέγων, κατεκλίνετο. His in locis poſſumus dicere participium pro infinitiuo poni: ſi ἅμα λέγων reſoluamus in ἅμα τῷ λέγειν. Latini præpoſitione Inter in huiuſmodi locis vtuntur: dicentes Inter loquendum, Inter cœnandum, Inter eundum. Sed inuenitur hoc participium in obliquis quoque caſibus poſitum. In genitiuo vſus eſt Plato in Charmide, καὶ ἅμα ταῦτα αὐτοῦ λέγοντος, ὁ Χαρμίδης εἰσέρχεται. Sic Plut. in Cæſare, ἑνὸς αὐτῷ συγκαθημένου παιδὸς τῶν ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰθισμένων. In accuſ. legimus apud Xen. in Pædia, pag. 6, ἅμα δὲ ταῦτα λέγοντα, πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν. In alio autem eiuſdem libri loco participium reſoluens in verbum, dixit, ἐδίδου τε ἄρα τοῖς παισί, καὶ ἅμα ἔλεγεν. Perinde enim eſt ac ſi dixiſſet, ἐδίδου τε ἄρα τοῖς παισίν, ἅμα λέγων. Fortaſſe autem ideo maluit illo quàm hoc modo loqui quoniam ſubiunguntur illius verba. Cæterùm ſunt qui hoc aduerbiũ ἅμα cum hoc participio aliter exponãt, (vt in meo Theſauro linguæ Græcæ admonui) veluti in hoc Luciani loco qui eſt in Gallo, καὶ ἅμα λέγων εἰσῄει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, exponitur ἅμα λέγων, Simulatq; dixerat. At ego ſicut & in ſuperioribus locis exponendum dico, Inter loquendum, vel Dum hæc diceret. Vbi tamen non præſentis ſed aoriſti vel præteriti participio iungitur, illo vocabulo vti nos poſſe fateor. vt hîc, ἅμα δὲ λαβὼν ἐσίγησε μικρόν, Simulatq; accepit, aliquantiſper conticuit. Quod autẽ ad præ-

ſentis temporis participium attinet, poſſe & aliis modis Latinè reddi, dicam in proximè ſequente ſermonis iſtius tmemate, vbi de *μεταξὺ* agam. Hoc tantùm de illo participio addendum hîc fuerit, interdum permutari ſtructuram orationis in iſto loquendi genere. vt videre eſt in hoc Thucydidis loco, pag. 229 meæ editionis, *ἀπῄεσαν πιμπρᾶντες ἅμα τὸν σῖτον.* perinde enim eſt ac ſi dixiſſet *ἅμα ἀπιόντες ἐπίμπρασαν τὸν σῖτον.*

Alterum aduerbium cui iungi itidem participium dixi, eſt *μεταξύ*. Demoſth. Pro corona, *οἱ μὲν δ' εὐθὺς ἐξαναστάντες, μεταξὺ δειπνοῦντες, τούς τε ἐκ τῶν σκηνῶν τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐξεῖργον* &c. Cum accuſatiuo autem apud Xenoph. Pæd. 8, *κἀκεῖνο ἦν αὐτοῖς ἐπιχώριον, τὸ μεταξὺ πορευομένους μήτε ἐσθίειν, μήτε πίνειν.* Non dubium quidē eſt quin *μεταξὺ δειπνοῦντες* idem valeat quod *ἅμα δειπνοῦντες*, Inter cœnandū: ſic *μεταξὺ πορευομένους*, idem quod *ἅμα πορευομένους*, Inter eundum. Sed quū hîc *μεταξὺ* interpretamur præpoſitione Inter, verbū verbo reddimus. itidem enim *μεταξὺ* cum nominibus genitiui caſus redditur Inter: eſtque hic primus eius vſus. At de *ἅμα* dici hoc non poteſt. quæcunque tamen vni conuenit interpretatio, alteri quoque conuenire poteſt. Addo itaque, *μεταξὺ δειπνοῦντες* vel *ἅμα δειπνοῦντες* reddi poſſe non ſolùm Inter cœnandum, ſed etiam Inter cœnam: ſic *μεταξὺ πορευομένοις* vel *ἅμα πορευομένοις*, Inter eundum, vel Inter viam. Sic *μεταξὺ λέγων*, vel *ἅμα λέγων*, Inter loquendum, vel Inter hæc verba. Quinetiam interpretari poſſumus alicubi, In medio ſermone. Deniq; & hoc ſciendum eſt, poſſe nos alicubi ipſum participium interpretari, omiſſo aduerbio. vt, *ὥστε ἅμα γελῶν ὁ Ἀμμώνιος εἶπεν*, apud Plut. De def. orac. aptius *ἅμα γελῶν εἶπεν* reddemus ſimpliciter Ridens dixit, quàm Inter ridendum dixit. quum *ἅμα γελῶν* non plus ſignificet quàm *γελῶν*. Sic *ἅμα δὲ ταῦτα λέγων*, Hæc dicens. quū *ἅμα ταῦτα λέγων* nō aliud ſit quàm *ταῦτα λέγων*. At vbi dicitur *ἅμα λέγων* ſine pronomine, minus hoc interpretationis genus conuenit. Cæterùm *μεταξὺ* inuenitur etiam poſtpoſitum participio, in hoc Plat. loco in Apologia Socratis, *καίτοι ἐν ἄλλοις λόγοις πολλαχοῦ δή με ἐπέσχε λέγοντα μεταξύ.* Inuenitur & genitiuo iunctum, ſicut de *ἅμα* dictum fuit. Interdum verò & participia paſſiua locum hîc habent: vt *μεταξὺ λουόμενος*, dum lauaretur: *μεταξὺ ὀπτώμενα*, dum aſſarentur. Quemadmodum porrò participium cum *ἅμα* in infinitiuum reſolui poſſe dictum eſt, ita & de *μεταξὺ* dicendum eſt. vt enim *ἅμα λέγων* in *ἅμα τῷ λέγειν*, ſic *μεταξὺ λέγων* in *μεταξὺ τοῦ λέγειν* reſoluetur.

Vt autem in ſuperioribus dictum fuit de participii pro infinitiuo vſu, poſt verbum *οἶδα, γινώσκω*, aliáque huiuſmodi: ita etiam de eo aliquid dicendum eſt quo participium futuri temporis pro verbo eiuſdem temporis ponitur poſt verbum *οἶσθα*. Sophocles in OEdipo tyranno, *οἶσθ' ὡς ποιήσων; ἀντὶ τῶν εἰρημένων ἴσ' ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.* vbi ſcholiaſtes *ποιήσων* pro *ποιήσεις* dici, & in eo atticiſmum eſſe tradit. Verùm exempla huius vſus petita ex oratione ſoluta deſidero. Eſſet certè ſimilis Sophocleo Euripideus hic locus, in Hecuba, *οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον*, ſi pro *δρᾶσον* reponeremus *δράσων* factum ex *δρᾶσον* quod agnoſcit ſcholiaſtes. Quod enim ab illo necnon à Corintho traditur de *δρᾶσον* imperatiuo pro *δράσεις*, itidémque *ποίησον* pro *ποιήσεις*, ſuſpectum mihi eſſe, alibi docui. Neque tamen in illo Euripidis loco pro *δρᾶσον* reponēdum cenſuerim *δράσων*: (cur enim bonam lectionem & exemplarium aliquot teſtimonio cōfirmatam mutare libeat?) ſed quod de *δρᾶσον* dictum fuit, de *δράσων* tutius dici potuiſſe aio. Fateor alioqui me apud Ariſtophanē illud loquendi genus legiſſe, *οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον*, in Auibus, *Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον ὦ Τροχίλε; τὴν δεσπότιν ἡμῖν κάλεσον.* ſed quum verſus nō minus *δρᾶσον* quàm *δράσων* admittat, ne hic quidem locus ad mutandam ſententiam me impulerit.

Participii eſſe quendam pro imperatiuo quoque vſum, & eum quidem præ quouis alio *ἀττικὸν* exiſtimari, haud equidem ignoro: ſed quoniam eius mentionem Corinthus fecit, ſilentio eum præteriiſſem, niſi quædam mihi in mentem veniſſent quæ illius de hoc vſu verbis addi poſſunt. Vtuntur Attici (inquit) genitiuis pluralibus participiorum pro pluralibus tertiis perſonis imperatiuorum verborum. vt *ποιούντων* & *λεγόντων* pro *ποιείτωσαν* & *λεγέτωσαν*. Ego autem addo, *ποιησάντων* etiam & *λεξάντων* (quæ ſunt aoriſti 1 participia) pro *ποιείτωσαν* & *λεγέτωσαν* poſſe dici. Legimus enim apud Homerum *δηωσάντων* ita vſurpatū, (habere autem & Homerum atticiſmos, in pleriſque huius libri locis docui) itidémque apud Ariſtophanē in Nubibus *ἐπιμεινάντων* pro *ἐπιμεινάτωσαν* habente vſum præſentis *ἐπιμενέτωσαν*. & apud Xenophontem in Hierone *ἐπαινεσάντων* ita dictum pro *ἐπαινείτωσαν*: vbi ſcribit, *ἴθι δή, ἐπαινεσάντων ἀμφοτέρων τὸν αὐτόν, τὸν πότερον δοκεῖς ἔπαινον ἐξικνεῖσθαι μᾶλλον εἰς εὐφροσύνην;* Scio quidem genitiuum *ἀμφοτέρων* dubitationem nobis afferre hîc poſſe, an videlicet pro imperatiuo poſitum ſit hoc participium: ſed *προσθέτω*, quod præcedit, & *ἡμιμησάτω* quod ſequitur, imperatiui modi verba, ſeruata eadem orationis forma, dubitationem illam tollere videntur. Rurſum tamen *ἐπέχειν* me cogit quod ſcribit

Euſtath.

Euſtath. de his participiis imperatiuorum vice fungentibus, ea θεραπεύεσθαι διὰ ἐλλείψεως ὑπαρκτικοῦ ῥήματος τοῦ ἔστωσαν. veluti quum Homerus ἀγειρόντων dicit pro ἀγειρέτωσαν, perinde eſſe acſi diceret ἔστωσαν τῶν ἀγειρόντων. Volens autem quod de iſta ellipſi dixit, confirmare, ſubiungit de hoc participii vſu quidpiam non obſeruatione ſolùm ſed admiratione quoque dignum. Affert enim exemplum participii pluralis pro imperatiuo ſingulari poſiti. σημείωσαι δὲ (inquit) ὅτι ἐκδηλοτάτη ἡ ῥηθεῖσα ἔλλειψις ἐν τῷ, μελόντων τὸ λῷον ἐν φρεσὶν, οὐ πληθυντικῶς λεχθὲν, ἀλλὰ ἑνικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔστω τῶν μελόντων, ἤτοι μελέτα.

Scio præterea participium nominis officio interdum fungi, idque Atticum cēſeri: ſed ne iam dicta repetenda ſint, lege Corinthi articulum LXVI, vel potius quæ in hunc annotaui, pag. 53. nam rectè quidem tradit Atticos participiis vice nominum vti, ſed exempla parum apta affert. idq; ſuo quodam more facit, vt ex aliis quoq; mearũ annotationum locis videre eſt.

Quinetiam aduerbii ſedem occupat nonnunquam participium apud Atticos: veluti quum dicunt πρᾶττε ἀνύσας, vel λέγε ἀνύσας. ideóque huiuſmodi locorum interpretationi aptè aduerbium adhibetur: reddendo πρᾶττε ἀνύσας, Fac properè, vel Fac confeſtim. Verùm huic loquendi generi aliquid etiam vſuuenit quod paucis aliis, vt nimirum inuerſa ſermonis forma, participium in verbum, viciſsímque verbum in participium mutetur. vt ſi pro πρᾶττε ἀνύσας dicam ἄνυε πράττων. Extat certè hic quoq; iſtius participii vſus apud Ariſtophanem, cui alter ille familiaris eſt. Exempla apud eum loci valde ſibi vicini ſuppeditant in Veſpis. Ibi enim hunc verſum Ταςδὶ δ᾽ ἀνύσας ὑπόδυθι τὰς Λακωνικάς, ſequitur iſte non longo interuallo, Ἄνυσον ποθ᾽ ὑποδυσάμενος. Illa autem priore forma vtitur ibidem in loco qui his interiectus eſt, -κατάβαιν᾽ ἐῤῥωμένως Ἐς τὴν Λακωνικὴν ἀνύσας. Sic etiam in Nubibus, Ἄνοιγ᾽ ἄνοιγ᾽ ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. In Pluto autem addens ποτὲ, dicit, Πέραινε τοίνυν ὅ, τι λέγεις ἀνύσας ποτέ.

Quum porrò dico huic loquendi generi vſuuenire quod paucis aliis, de iis loquor in quibus participium itidem reſolui in aduerbium poteſt. Alioqui certè in pleriſque permutationem illam me obſeruare memini. Plato πολιτείας initio, ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι. quum alioqui ſequendo alteram illam de qua dictum antea fuit formam, dicendum fuiſſet, ἐκέλευσε δραμεῖν τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεύοντα. Sic Thucyd. lib. 1, dixit πέμψαντες ἔλεγον, non ἔπεμψαν τοὺς λέξοντας. Sed & ſuprà huius permutationis exemplum in iſto verbo attuli. His autem adiungere poſſumus (vt opinor) & iſta Theocriti, idyllio 14, --ἄλλον ἰοῖσα Θάλπε φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι. Hîc enim participium ἰοῖσα videtur eſſe ex illis quæ vacant, (ſicut ἰὼν & ἀπιὼν interdum) quum tamen ἰοῖσα θάλπε nihil aliud ſit quàm ἴθι θάλψουσα.

Quòd ſi & alios participii vſus conſideremus, comperiemus certè illos præ aliis, & nominatim Latinis, eſſe illo φιλομετόχων nomine dignos. pleriſque enim locis adhibent participia quibus verba Latini aut verborum ſupina adhiberent. Dicunt enim (exempli gratia) ἥκω ποιήσων, πέμπομαι ποιήσων: (ſicut πέμπω ποιήσοντα. vt apud Thucyd. pag. 191, ἔπεμψαν Δημοσθένην ἐξάξοντα) Latini potius Venio factum, quàm Venio facturus: (quanuis & hoc vtantur, ſed ex Græci potius quàm ſui ſermonis conſuetudine hunc participii vſum ſumentes) & Mittor factum, potius quàm Mittor facturus. itidémque Mitto factum. Sic apud Plautum Miſi petitum: apud Terentium, Miſſa eſt accerſitũ. Rurſum Plautus, Venient ad te comiſſatum. Apud eundem, Venit deriſum. Itidem Cæſar, Veniunt oratum. Verùm & hoc ſciendum eſt, certa quædam eſſe verba quorum participiis loco verborum variè vtantur. Horum in numero ſunt participia verbi πέμπω, præſertímque πέμπων & πέμψας. Lucian. in quodam dialogo eorum qui ἑταιρικοὶ inſcribuntur, οἴνου δὲ τιμὴν ἀπειλήφει, τοῦ πατρὸς πέμψαντος. Dicitur enim τοῦ πατρὸς πέμψαντος, pro ἣν ὁ πατὴρ ἐπεπόμφει. Atque adeò huic nominatim participio contingit vt in exponenda ſententia reſolui in verbũ debeat, viciſsímque adiunctum illi verbum in participium. Xenophon ἀναβάσεως lib. 2, pag. 164, τῇ μὲν γὰρ πρόσθεν ἡμέρᾳ πέμπων τὰ ὅπλα παραδιδόναι ἐκέλευε. Eodémque modo loquitur libro 3, pag. 176, pro eo quod eſt, ἔπεμπε τοὺς τὰ ὅπλα παραδιδόναι κελεύοντας. vel ἔπεμπε τινὰς τὰ ὅπλα &c. Aut in ſingulari, τὸν κελεύοντα, ſiue τινὰ κελεύοντα, ſicut pag. 162 dicit, πεμφθεὶς παρὰ βασιλέως κελεύσων τοὺς Ἕλληνας τὰ ὅπλα παραδοῦναι. Sed de participio & verbo ita ſedem ſuam permutantibus dicam aliquid & infrá. Alia porro eſt natura (vt ita dicam) participiorum quæ in præſentis terminatione futuri ſignificationem habent, aut certè quæ quum præſentia ſint pro futuris ponuntur: de quibus dictum fuit ſuprà, pag. 141.

Inter illa autem participia quorum magnus eſt in ſermone Græco vſus, Latinè autem interpretãti in aliam orationis partem reſoluēda ſunt plerunque, (mutata etiam orationis forma) numerari debet πείσας. veluti quũ μὴ πείσας λαμβάνω, redditur Vi capio. Sed prætérquam quòd de huius participii aliorúmque vſu ſparſim in Theſauro linguæ Græcæ di-

ctum à me fuit, videndum eſt ne Atticorum fines tam latè extendamus vt cæteris Græcis iniuriam faciamus, vtpote quibus vix vllum participii vſum, niſi quem ab Atticis precariò habeant, relinquamus. Sic certè Priſcianus in ſuo de conſtructione libro, ſine vllo delectu quicquid ex quolibet ſcriptore deprompſit, pro Attico nobis obtrudere conatur. Qua de re alius erit dicendi locus.

In quo igitur præterea φιλομετόχους eſſe Atticos oſtendere poſſumus? nimirum in eo quòd nonnullis etiam locis participia adhibent vbi nullus eſt eorum vſus. Neque enim ἔχων duntaxat, cuius Corinthus mentionem facit, otioſum illis plerunque eſſe putandum eſt, (veluti quum dicitur, παίζεις ἔχων, ληρεῖς ἔχων) ſed & pleraque alia. Quo in numero ſunt, φέρων, ἄγων, λαβών. de quibus atque aliis quum à me dictum ſit partim pag. 54, partim etiam 78, huius libri, eò te remiſiſſe ſatis fuerit. Verùm vt videas quanti momenti ſit talia non ſolùm cognita habere, ſed etiam vſum eorum cautè animaduertere, adiiciendum illis cenſeo quendam Ariſtophanis locum in quo exponendo ſcholiaſtes ob non animaduerſum participii ἔχων pleonaſmum (quem alioqui annotat alibi cum quibuſdam verbis) ſe ridiculum præbet. Locus is eſt in Nubibus, Στρεψιάδης. τί ταῦτ᾽ ἔχων στραγγεύομαι; Hîc enim inauditam quandam ellipſin ſomnians, exponit ταῦτ᾽ ἔχων κατὰ νοῦν. Hoc etiam adiicio, quemadmodum in iis quæ ex meo veteri codice adſcripta habes, pag. 54, dicitur ita poſſe accipi illud loquendi genus παίζεις ἔχων, vt non ſit pleonaſmus, ſic Tzetzen in illum Heſiodi verſum quem antea protuli, (quũ agerem de ἔχω adiunctum habente participium) Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι, duplicem huius generis loquendi expoſitionem afferre.

Vt autem ἔχων in locis illis, ſic alicubi ἔχον ſuperuacaneum inuenitur: quum videlicet τὸ νῦν ἔχον dicitur. vt in iſto Syneſii loco, in epiſt. ad fratrem, αἱ δὲ Ἀθῆναι πάλαι μὲν ἦν πόλις ἑστία σοφῶν, τὸ δὲ νῦν ἔχον σεμνύνουσιν αὐτὰς οἱ μελιττουργοί. Sic apud eundem, οὐ μὴν ἐξέγνωτο πέμπειν τὸ νῦν ἔχον. ita enim hîc malo ſcribere quàm τονῦν coniunctim, quòd ipſe peculiariter articulus τὸ ad participiũ ἔχον ferri videatur. Verùm & infinitiuum εἶναι obtinere interdum hunc pleonaſmi locum, ſciendum eſt, eodémq; modo τὸ νῦν εἶναι dici quo τὸ νῦν ἔχον. Plato De rep. lib. 6, αὐτὸ μὲν τί ποτ᾽ ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν ἐάσωμεν τὸ νῦν εἶναι. Xenoph. Pæd. 5, σὺ δὲ Ἀλκεῦνα, ἄγων αὐτοὺς, ἐπιμελοῦ τὸ νῦν εἶναι πάντων τῶν ὄπισθεν. Quibus in locis itidem τὸ νῦν quàm τονῦν malo ſcribere. Neque verò hîc tantùm ſed & cum aduerbio σήμερον hic infinitiui εἶναι pleonaſmus inuenitur. Atque adeò & cum nomine ἑκὼν (quod nullam cum aduerbiis illis νῦν & σήμερον affinitatem habet) eiuſdem infinitiui pleonaſmum habemus, & quidem Atticis ſcriptoribus familiariſſimum: necnon cum eius plurali ἑκόντες.

Imò verò obſeruaui & aliud quiddam in Atticorum ſermone, quod eos φιλομετόχους eſſe declarat. Quídnam illud eſt? Quòd participia lubenter inculcant. neque enim duo tantùm participia ſine vlla copula ponunt, ſed & tria plerunque. Et interdum quidem ex illis participiis vnum vice infinitiui ponitur, interdum non item. Quum enim dicit Xenophon Hell. lib. 1, καταμαθὼν δὲ ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου φίλων καταστασιαζόμενος, συγκαλέσας τοὺς Λακ. &c. dici καταστασιαζόμενος pro καταστασιάζεσθαι manifeſtum eſt. Sic apud Demoſth. ἐξεληλεγμένοις ξένοις οὖσι, participium οὖσι locum obtinet infinitiui εἶναι. Eodémque modo apud Xenoph. rurſum, ἀναβ. lib. 2, ὅτι Φαλῖνος ποτὲ πεμφθεὶς παρὰ βασιλέως κελεύσων τοὺς Ἕλληνας τὰ ὅπλα παραδοῦναι, participium κελεύσων eodem illo fungi officio dicere poſſumus. Admonui autem & ſuprà hac de re, duos hoſce poſteriores locos in exemplum afferens. Ideo autem in hoc Thucydidis loco, φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη οὐ πάνυ βεβαίως οἰκουμένη, idem conſiderandum ibi non propoſui, quòd non itidem participia hæc inter ſe ſint iuncta. Voco autem inter ſe iuncta, quæ ad rem eandem pertinent. Cæterùm vt in illis tribus locis quum ex participiis infinitiui ſedem occupat, ita etiam dicere poſſumus in iſto Demoſthenis, Pro corona, οἱ μὲν εὐθὺς ἐξαναστάντες, μεταξὺ δειπνοῦντες, alterum ex participiis alienam ſedem occupare: quum μεταξὺ δειπνοῦντες reſolui poſſit in μεταξὺ δειπνεῖν. At verò in illis quos ſubiungam locis, nihil tale ſpectatur. Xenoph. ἀναβάσεως libro ſecundo, pag. 162, meæ editionis, οἷς πᾶσι χρώμενοι, κρέα ἕψοντες, ἤσθιον ἐκείνην τὴν ἡμέραν. In eadem pagina, non multo poſt illa verba, ſcriptum eſt, λέγουσιν ὅτι βασιλεὺς κελεύει τοὺς Ἕλληνας, ἐπεὶ νικῶν τυγχάνει, καὶ Κῦρον ἀπέκτονε, παραδόντας τὰ ὅπλα, ἰόντας ἐπὶ τὰς βασιλέως θύρας, εὑρίσκεσθαι ἤν τι δύνωνται ἀγαθόν. Quibus in locis ſiquis huius participiorum vſus admonitus non fuerit, aliquam copulam deeſſe ſuſpicabitur: quum tamen nihil deſit, nihilo magis quàm in iſto qui apud eundem extat Pæd. lib. 1, pag. 6, οἱ γὰρ τῶν βασιλέων οἰνοχόοι ἐπειδὰν ἐνδιδῶσι τὴν φιάλην, ἀρύσαντες ἀπ᾽ αὐτῆς τῷ κυάθῳ, εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγχεάμενοι καταρροφοῦσιν.

DE HIS QVAE ATTICI IN PRONOMINIS VSV peculiaria ſibi habent. CAP. X.

IN pronomine primæ perſonæ ἐγὼ Attica cenſetur particulæ γε adiectio. Quod enim paſſim legitur ἔγωγε, Atticæ linguæ adſcribitur: itidémque ἔμοιγε. In quibus animaduerte accentus etiam ſedem mutari, retrahendo ipſum in primam. Sed quanuis hi duo caſus duntaxat afferri vulgò ſoleant, tamen & ἐμοῦ γε alicubi inueniri cùm apud alios tum Xenophontem, ſciendum eſt. vt in iſto libri ſecundi ἀναβάσεως loco, pag 32, meæ editionis, ὡς οὖν ἐμοῦ γε καὶ ἀγωνιουμένου, καὶ, ὁποῖός τις ἂν ὦ, κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι ἀξιώσοντος, οὗτος, ἔφη, ὦ Κῦρε, γίγνωσκε. &c. Quemadmodum autem ἔγωγε pro ἐγὼ vſitatiſſimum eſt, (cuius ἔγωγε exemplo Latini Equidem pro Ego quidem dixiſſe videri poſſunt: præſertim quum Virgilius non aliter quàm cum prima perſona vſus eſſe exiſtimetur) ſic etiam σύ γε pro σὺ interdum dicitur, præſertim à comicis. Ariſtophanes Nubibus, ὁ Θεὶς ἐπιλήθει σύ γε. Idem in Ranis, Καὶ χαῖρε πόλλ', ὦ 'δελφέ. Νὴ Δία καὶ σύ γε. Aliquanto pòſt, ναὶ μὰ Δία σοῦ γ' ἕνεκα. Amauit autem mirum in modum πρόσθεσιν particulæ γε Atticus ſermo. nam & cum aliis pronominibus iungit, dicens τοῦτόν γε vel τοῦτό γε, & αὐτόν γε vel αὐτό γε, itidémque cum cæteris. Quod verò maius eſt, inuenitur etiam ὅγε idem valens quod ὅδε ſiue οὗτος. nam ὅγε ex articulo in pronomen tranſit adiunctione huius particulæ. Vnde fortaſſis Atticum eſſe hoc pronomen, id eſt ab Atticis ortum, iure quis cenſuerit. Sed & illi ipſi articulo eandem particulam adiiciunt, necnon aduerbiis, atque adeò aliis etiam partibus orationis. Vt autem ad ἔγωγε reuertar, (cui ſic adiuncta eſt hæc vocula vt coaleſcat; vtpote mutata etiam ſede accentus, vti dixi) non hoc ſolùm ſed etiam ἐγώ τοι Atticis adſcribit Thomas Magiſter. Verùm ſi & ἐγώ τοι illis adſcribendum eſſet, non minus ἐγὼ μέντοι adſcribere iiſdem oporteret, quo Ariſtophanes vtitur cùm alibi, tum in iſto Nubium verſu, Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι. Quod verò ad ἔγωγε attinet, obiter & hoc ſciendum eſt, Dores in ſuo ἐγώνγα videri Atticos voluiſſe imitari: vtpote addentes γα eodem modo quo illi addunt γε.

Vt autem particulam γε pronominibus illis adiiciunt Attici, ſic etiam literam ι demonſtratiuis, οὗτος, ἐκεῖνος: dicentes οὑτοσί & ἐκεινοσί. Sic τουτουί, τουτῳί, τουτονί. necnon in fœminino genere, αὑτηί, ταυτησί, ταυτῇί, ταυτηνί. In ὅδε autem non addunt hanc literam, ſed in locum literæ ε eam ſubſtituunt, dicentes ὁδί. Sic pro τόδε ab iiſdem dicitur τοδί. Talis autem ſcripturæ exempla Ariſtophanes potiſſimum ſuppeditare poteſt.

Attica cenſetur & pronominum geminatio: veluti quum dicitur σφῶν αὐτῶν, & σφᾶς αὐτοὺς, & σφίσιν αὐτοῖς: quum dicitur item ἡμῶν αὐτῶν, & ἡμῖν αὐτοῖς, & ἡμᾶς αὐτούς. Euſtathius poſtquam dixit ab Homero nullum ex compoſitis pronominibus vſurpari, ſed loco pronominis compoſiti duo eiuſdem ſignificationis poni: vt ἓ αὐτὸν pro ἑαυτὸν, itidémque ἔμ' αὐτὸν pro ἐμαυτὸν, & αὐτόν μιν itidem pro ἑαυτόν: (de qua geminatione pronominum dicam nónulla & infrà, quibus addenda erunt illa quoq; quæ pagina 84 dicta ſunt: vbi etiam, falſos apertè fuiſſe qui Atticos quoque pronominibus compoſitis carere dixerunt, declaraui) ſubiungit, τοιοῦτον καὶ παρ' Ἀττικοῖς τὸ σφίσιν αὐτοῖς, καὶ σφῶν αὐτῶν, καὶ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ ὅσα κατὰ ταῦτα.

Quid quòd Attici (inquit Budæus) ὑμᾶς ἑαυτοὺς & ἡμᾶς ἑαυτοὺς dicunt pro αὐτούς? Ariſtot. in Problem. ſegmento 30, ὅτι ὁ θεὸς ὄργανα ἐν ἡμῖν ἑαυτοῖς δέδωκε δύο, ἐν οἷς χρησόμεθα τοῖς ἐκτὸς ὀργάνοις. Xen. Hellen. 7, ὥστε παρ' αὑτάς τε τὰς ἀρχὰς καὶ παρ' ἑαυτοὺς ὑμᾶς, τοὺς κυρίους οὕστινας δεῖ ἀποθνήσκειν καὶ οὕστινας μὴ, αὐτογνωμονήσαντες ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα. Subiungit autem paucis interiectis, exempla pronominis compoſiti ſeu reciproci pro ſimplici vſurpati: veluti ἑαυτοῦ pro αὐτοῦ. Idem duabus antè paginis non ſolùm compoſita pronomina pro ſimplicibus, ſed viciſſim quoque ſimplicia pro compoſitis accipi dixerat: ex Demoſthene & Xenophonte necnon Ariſtotele exempla proferens. Verùm hoc addere debuit, quum ſimplicis pronominis obliqui caſus ſpiritu aſpero notati ſignificationem compoſiti habere cenſeantur, id eſt αὑτοῦ & αὑτῷ & αὑτὸν idem valere quod ἑαυτοῦ & ἑαυτῷ & ἑαυτὸν, fuerítque librariis facilis in hac re lapſus, vnum ſpiritum pro altero ponentibus: de pleriſque locis dubitationem poſſe hinc oriri. præſertim vbi vox præcedens in literam tenuem non deſinit, ſequente apoſtropho: veluti ſi ἐπ' αὐτὸν inueniatur poſitum pro In ſe: itidémque κατ' αὐτὸν aut κατ' αὐτοὺς pro Secundum ſe. In eiuſmodi enim locis tenuis quæ in aſpiratam mutata non eſt, illam pronominis ſcripturam cum tenui, ac proinde ſimplicis pro compoſito vſum, minus dubium relinquit. De illa quidem

certè cum aſpero ſpiritu ſcriptura Sophoclis ſcholiaſtes locis aliquot admonet. Verùm αὐτῦ nõ pro ἑαυτοῦ tantùm, ſed etiam pro ἐμαυτῦ & σαυτῦ alicubi vſurpatum inueniri ſciendum eſt.

Hoc etiam addo, non ἡμῶν αὐτῶν, vel ἡμῖν αὐτοῖς, vel ἡμᾶς αὐτοὺς dici tantummodo, ſed inuerſo etiam ordine αὐτῶν ἡμῶν, &c. Xenoph. Pæd. lib. 3, pag. 42, in fine, ὡς δὲ μᾶλλον ἐπλησίαζον οἱ ἀμφὶ τὸν Κῦρον τῶν ἄκρων, ὁ Τιγράνης σὺν τῷ Κύρῳ πορευόμενος, εἶπεν, ὦ Κῦρε, ἆρ' οἶσθ', ἔφη, ὅτι αὐτοὺς ἡμᾶς αὐτίκα μάλα δεήσει μάχεσθαι; Vbi etiam videndum eſt an αὐτοὺς ἡμᾶς accipiendum ſit pro ἡμᾶς ſimpliciter, vt αὐτοὺς vacet: an potius idem valeant coniuncta illa pronomina quod Latinè Noſmetipſos. Sic certè Euſtathius in hunc locum Iliad. ι, ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους, Κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκὸν, οἵτε σοι αὐτῷ φίλτατοι Ἀργείων, annotat, αὐτῷ σοι non eſſe accipiendum pro σαυτῷ, more Homerico, ſed ἐξοχικῶς dictum debere exiſtimari: vt alibi, αὐτῷ τοι μετόπισθεν ἄχος ἔσσεται: item, αὐτὴν γάρ μιν τρόμος αἰνὸς ἱκάνει.

Habent verò & aliam quandam pronominis geminationem Attici, qua videlicet poſſeſſiuo pronomini genitiuum pronominis primitiui iungunt. veluti quũ dicunt ἐμὸν αὐτῦ pro ἐμόν. quod Latini imitati ſunt, apud quos legimus itidẽ Meum ipſius pro Meum. Tale eſt ὑμέτερα αὐτῶν apud Thucydidem, libro ſecundo, τὰ ὑμέτερα αὐτῶν. Eandem certè formam habet νωΐτερον αὐτῶν apud Homerum, Iliadis ο, νωΐτερον λέχος αὐτῶν. vbi Euſtathius vult αὐτῶν adiectum eſſe δι' ἀκρίβειαν: ne videlicet intelligatur συζυγικὸν vel φιλικὸν λέχος, vel ἄλλως οἰκεῖον, ſed λέχος αὐτῦ τῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Verùm hæc genitiui iſtius expoſitio nimium longè petita, aut (ſi mauis) nimis curioſè excogitata eſſe videtur. Quod autem ad ἐμὸν αὐτῦ attinet, ſciendum eſt, vbi huic pronomini αὐτῦ iungitur nomen aliquod genitiui pariter caſus, tum verò minus pleonaſmũ illum pronominis ſentiri. vt apud Ariſtophanem in Pluto, Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτῦ τῦ ταλαιπώρου σχεδὸν Ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον. Interdum tamen pronomen poſſeſſiuum nomini genitiui caſus iungitur, non interiecto altero illo pronomine. vt apud eundem comicum, τόν γε σὸν τῦ πρέσβεως. Sic Lucianus dixit τἀμὰ τῦ κακοδαίμονος: ſcribens, ὅλως δὲ τἀμὰ οὕτω σαθρῶσι τῦ κακοδαίμονος. perinde videlicet ac ſi non τἀμὰ, id eſt τὰ ἐμὰ, ſed τὰ ἐμοῦ dixiſſet. Hanc autem conſtructionem pronominis poſſeſſiui in nominibus quoque poſſeſſiuis imitati ſunt aliquando ſcriptores, tragici præſertim: qui in hac licentia (ſi ita vocari debet) Homerum ſequuti ſunt: à quo dictum fuit Iliados β, Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυληγενέος βασιλῆος. pro παρὰ νηὶ Νέστορος βασιλῆος. Quanuis autem carmini potius quàm ſolutæ orationi hæc ſermonis forma conuenire videatur, inuenitur tamen & in hac, οἶκος βασιλικὸς τῦ πάντα δυναμένου: quod eodem planè modo dicitur.

Extat & alius quidam poſſeſſiui pronominis vſus apud Euripidem in Phœniſſis, --ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον Μαστοῖς ὑφεῖτο. Ita enim ibi legit ſcholiaſtes: qui etiam annotat dictum eſſe pro τὸν πόνον τῶν ἐμῶν ὠδίνων. atque hoc aliquantum differre ab iſto loquendi genere, ἐμὸν αὐτῦ πρᾶγμα. Sed ego de hac quidem lectione illi aſſentior, atque adeò repono τὸν ἐμὸν pro τῶν ἐμῶν quod habent vulgatæ editiones, metro etiã reclamante: ſed talem eſſe hunc pronominis poſſeſſiui vſum vt orationẽ δυσδιανόητον efficiat, de hoc ſanè illo diſſentio. Nam fateor quidem vulgarem loquendi conſuetudinem poſtulaſſe vt diceretur τὸν ἐμῶν ὠδίνων πόνον, ſed dicendo τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον, non minus verborum ſenſum intelligi: & perinde eſſe acſi diceretur τὸν ἐμὸν πόνον τῶν ὠδίνων, vel τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων. Hic igitur nodum in ſcirpo (quod aiunt) quærere videtur. Neque verò hunc pronominis vſum ab illo altero aliquantum differre dicere debuit, ſed omnino differre: quum vnus nihil omnino commune cum altero habeat. Quum enim dicitur τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον, nulla eſt ἀκαταλληλία, ſicut quum dicitur ἐμὸν αὐτῦ πρᾶγμα, vel τὸν ἐμὸν τῦ ταλαιπώρου βίον. Eſt præterea quidam alius poſſeſſiui nominis vſus quem non minus iſtis, fortaſſe etiam magis Atticum exiſtimare debemus: ſed de illo poſtea.

De pleonaſmo autem pronominis lege quæ dixi p. 83. quum inter alia pleonaſmorum varia genera Atticis ſcriptoribus familiaria hoc quoque recenſerẽ. Hoc certè conſtat, ἐμοὶ & ἡμῖν πλεονάζειν, vbi tamen vim aliquã habere & aliquid orationi addere videri poteſt. Verùm ſicubi manifeſtus ſit eius pleonaſmus, an Attici ſermonis conſuetudini adſcribi debeat, dubitarem, niſi ſcholiaſtem Sophoclis in ea opinione eſſe viderem. qui tamen non ſatis aptum huius pleonaſmi exemplum afferre videtur in Electra: vt ibidem docui. Alicubi certè ἐμοὶ quum vacare videri poſſet, poſitũ cenſetur pro χάριν ἐμοῦ. Sic & ἐμὶν (quod Doricum eſt pro ἐμοὶ) exponitur apud Theocritum, idyllio 5, Ῥείτω χὰ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι. hic enim ἐμὶν ſcholiaſtes poni ait pro χάριν ἐμοῦ. Itidémque apud Euripidem in Oreſte, --σύ-

ἔργ' ὅπως πνοὰ Λεπτοῦ δόνακος ὦ φίλα φώνει μοι, ſcholiaſtes vult μοι ſignificare χάριν ἐμοῦ. Ibidem (paulo ante hæc verba) annotatur, hoc μοι eſſe διαθέσεως ἐμφαντικὸν. vt in iſto loco, Πάτροκλε μοι δειλή, Sed ego non video quid obſtet quominus μοι ſuam hic ſignificationem habere dicamus. At in iſto Homeri loco, Iliad. ξ, Εἰπέμεναί μοι Τρῶες ἀγαυοῦ Ἰλιονῆος Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν, rectè dixerimus (meo quidem iudicio) μοι poſitum eſſe pro χάριν ἐμοῦ. Perinde enim eſt ac ſi ita loqueretur, Hoc in gratiam meam facite, In hoc mihi gratificamini vt dicatis &c. Fortaſſe tamen non male etiam quis putauerit hunc datiuum talem eſſe qualis eſt quum dicitur, πρόσειπέ μοι τοῦτον. vbi μοι illud eſt quod alia ſermonis forma dicitur παρ' ἐμοῦ. At Euſtath. minus aptam affert huius pronominis expoſitionem: qui ſuperuacaneũ eſſe, vel fortaſſe pro περὶ ἐμοῦ ſeu δι' ἐμὲ poni tradit. Quarum tamen expoſitionũ poſteriorem priori præfero, quòd ad illam quam attuli magis accedat. Quod autem attinet ad verba illa quæ Euripidis ſcholiaſtes in exemplũ affert, poſtquam dixit datiuum μοι eſſe διαθέσεως ἐμφαντικὸν: ſciendum eſt eſſe Homerica, verſum quendam libri τ Iliad. inchoantia: & reponi debere δειλῇ pro δειλή. ita enim ſcriptus eſt ille verſus, Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ. Sed ineptè hunc locum in exemplum affert, quum in eo non magis pronomen μοι quàm nomen δειλῇ ei adiunctũ διαθέσεως ἐμφαντικὸν dici queat. Vt porrò μοι dictum eſt ſignificare χάριν ἐμοῦ, ſic apud Latinos datiuus mihi plerunque ſonat In gratiam meam. atque id multis exemplis probare poſſem, niſi ad alia feſtinarem.

Adſcribitur Atticis & ille pronominum vſus quo ad indicandam quandam ἐξοχὴν ponuntur. Nam idem ille ſcholiaſtes poſtquam dixit, ſicut pronomine αὐτὸς interdum ὑπεροχὴ quædam declaratur, (vt in illo dicto, αὐτὸς ἔφα) ita etiam pronomẽ ἐκεῖνος nõnunquam eam vim habere, addit, συνήθη δὲ τὰ τοιαῦτα καὶ Ἀττικοῖς, ἤγουν αἱ πρὸς ἐξοχὴν καὶ ἀλλοίας δὲ ἐμφάσεις ἀντωνυμίαι. Atque adeò alibi docet non ſemper geminata pronomina vſum compoſiti pronominis præſtare, ſed interdum αὐτὸς ibi quoque hanc ἐξοχῆς ſignificationem habere. Cuius rei & paulo antè facta mentio fuit. Idem verò αὐτῶν poſt νώϊτερον in quodam Homeri loco δι' ἀκρίβειαν ait προσκεῖσθαι: de quo tamen loco me illi non aſſentiri paulo antè docui.

Cum datiuo αὐτῷ & αὐτοῖς potiſſimũ ſubaudiendam relinquũt præpoſitionẽ σὺν Attici: vt videre eſt in iis quæ de ellipſi huius præpoſitionis ſcripſi, pag. 96. vbi etiam docui adeò familiarem hanc præpoſitionis iſtius ellipſin fuiſſe ante hoc pronomen, vt ex ipſo compoſitum nomen quoddam fuerit.

Αὐτὸς vſus duos habere qui Attici cenſeantur, dictum iam fuit: ſed illis & tertius addi fortaſſe poteſt, is nimirum quo iungitur cum τις & ἕκαστος. Hoc ſaltem conſtat, Thucydidi αὐτός τις & αὐτὸς ἕκαστος eſſe familiariſſima. Eam quoque ſignificationem huiuſce pronominis αὐτὸς qua ponitur pro αὐτόματος, quidam Atticam eſſe cenſuerũt, ſed nullum ἀξιόχρεων huius rei teſtem inuenio. Quòd verò ſuperlatiui gradus forma huic pronomini tribuitur ab Ariſtophane, non tam Atticæ linguæ quàm comicæ licentiæ adſcribendum id cenſeo. Hanc certè imitantes Latini comici Ipſiſſimus dixerunt. Ad exemplum autem illius αὐτότατος auſi ſunt dicere etiam μονώτατος, ſuperlatiui formam dantes itidem nomini adiectiuo quod natura ſua eam non admittit. De illo quidem certè αὐτότατος ſcribit ſcholiaſtes, πέπαικται κωμικῶς: vbi & huius μονώτατος meminit (vtriuſque autem mentio facta fuit & ſuprà pagina 87) dicens hoc quidem inueniri ἐν τοῖς λογοποιοῖς, at illud αὐτότατος non item. Non eſt porrò quòd talem in comico (hoc quidem præſertim) καινοπρέπειαν miremur, quum alia quoque eius exempla habeamus: veluti quum dicit φιλτάτιον, diminutiui formam tribuens adiectiuo nomini, quod eius minimè capax eſſe ſcimus: in Acharnenſ. Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ φιλτάτιον. Poſſit verò de pronomine illo itidémque de οὗτος & ἐκεῖνος hoc addi, datiuũ eius interdum pro genitiuo vſurpari. Thucyd. lib. 4, pag. 130, in principio, καὶ χειρὶ σιδηρᾷ ἐπιβληθείσῃ μίαν ναῦν αὐτοῖς ἀπώλεσαν, hîc enim poſitus eſt datiuus, tendens ad verbum ἀπώλεσαν, pro genitiuo qui iungi debebat cum accuſatiuo ναῦν.

Οὗτος interdum pronomini αὐτὸς præponitur, aut poſtponitur. dicitur enim οὗτος αὐτὸς, vel αὐτὸς οὗτος. Quæ pronominum copulatio non magis Atticorum quàm aliorum eſſe cenſetur. At οὗτος cum σὺ, & cum ἐγὼ, illis fortaſſe adſcribendum fuerit. Ariſtophanes quidem certè vtroque vtitur. Legimus enim in Acharnenſibus, Οὗτος σὺ ποῖ θεῖς; οὐ μενεῖς; In Nubibus autem, --ἐγὼ γὰρ οὗτοσὶ Ἥκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντιστήριον. Sic ἡμᾶς τούσδε legimus apud Thucydidem, lib. 1, pag. 18, meæ editionis, ἡμᾶς τούσδε πρώτους λαβόντες, χρήσασθε ὡς πολεμίοις. Apud Homerum quoque ὅδε cum ἐγὼ iungitur, & quidem interiecto etiam pronomine αὐτός: Odyſſ. φ, Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ.

οὗτος inuenitur etiam pro ἐγὼ apud eundem illum comicum: vbi ſcholiaſtes Atticum eſſe hunc vſum tradit. Sic certè vſurpatum ὅδε (quod eiuſdem eſt ſignificationis) apud tragicos ac præſertim Sophoclem extat. Legitur enim in Aiace, pag. 6, meæ editionis, ἐχθρός γε τῷδε τἀνδρὶ καὶ τανῦν ἔτι. Necnon pag. 27, Νῦν δ' αὖτ' Ἀτρεῖδαι ἀνδρὶ παντουργῷ φρένας Ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη. Alibi, Εὐνοῦς ἔτι τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους φανεῖ. His enim in locis (præſertímque in duobus poſterioribus) conſtat ὅδε dici δεικτικῶς de prima perſona. Nec dubitarunt Latinorum nonnulli vſum iſtum ſuo pronomini Hic (quod Græcis ὅδε & οὗτος ſignificatione reſpondet) tribuere.

ὃς pro οὗτος Atticos ſibi vendicaſſe credibile eſt: cuius magnus eſt in dialogis præſertim vſus, cum ἦ pro ἔφη (quod ἦ, ſicut ἦν pro ἔφην, Atticū itidem cenſetur) ſed interiecta particula δέ. Dicitur enim ἦ δ' ὅς, eadem forma qua ἦν δ' ἐγώ. Plato Polit. lib. 1, in principio, Οὐκοῦν (ἦν δ' ἐγὼ) ἔτι ἓν λείπεται, τὸ ἢν πείσωμεν ὑμᾶς ὡς χρὴ ἡμᾶς ἀφεῖναι. Ἦ καὶ δύναισθ' ἄν (ἦ δ' ὅς) πεῖσαι μὴ ἀκούοντας; Paulo pòſt autem ſuperuacaneum eſt hoc pronomen, vtpote præcedente nomine proprio, καὶ ὁ Ἀδείμαντος, ἆρά γε, ἦ δ' ὅς, οὐδ' ἴστε ὅτι &c. Dicitur etiam καὶ ὅς. vt apud Xenoph. legimus, καὶ ὃς, λέξον ἡμῖν, ἔφη. Sic alibi, καὶ ὃς εἶπεν. Et de ὅς quidem ita ſentio. At οὗ, οἷ & ἕ primitiua pronomina (quorum nominatiuum vulgus grammaticorum conſtituit illud ὅς, non ſine magno errore, quum hæc pronomina nominatiuo careant, vt Sui, Sibi, Se, apud Latinos) quanuis apud ſcriptores Atticos itidem extare pleriſque locis ſciam, haud tamen eorum vſum Atticum eſſe dixerim. Verùm ſi vllius horum trium vſus exiſtimari Atticus debet, de accuſatiuo ἓ potius quàm de reliquis duobus hoc crediderim (vt apud Platonem πολιτείας initio, ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι) nam οἷ vſurpant & alii quilibet ſcriptores: at οὗ tam apud Atticos quàm alios rarum eſſe arbitror.

Pronominis poſſeſſiui pro primitiuo aliquis eſt vſus apud Thucydidem, dicentem, τὸ γὰρ ὑμέτερον pro ὑμεῖς δέ. ſed ego non ideo Atticum hunc eſſe vſum dixerim: præſertim quum Dionyſ. Halicarnaſſeus inter Thucydidea idiomata & hoc numeret, & quidem reprehendens potius quàm laudans. Affertur tamen pluralis ὑμέτερα pro ὑμεῖς itidem ex Platone De legibus, τὰ μὲν τοίνυν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔοικεν, ἕτοιμα ἂν εἴη· τὰ δ' ἐμὰ, βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δὲ οὐ πάνυ ῥᾴδια, Vos quidem igitur audire, vt videtur, parati: ego autem velle quidem promptus, ſed non perinde poſſe facilis: vt quidem Bud. vertit, qui etiam τὸ ἡμέτερον interpretatur Nos, in iſto Galeni loco, Therap. lib. 9, τοὺς μὲν οὖν πολλοὺς τῶν ἰατρῶν οὐδὲν θαυμαστὸν, ἀμελήσαντας ἤθους χρηστοῦ, δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαι· τὸ δ' ἡμέτερον οὐχ ὧδ' ἔχει, Nos verò aliter rationem noſtram comparauimus. Verùm magis placet altera interpretationis forma quam ſubiungit, Noſtra autem ratio aliter comparata eſt. Terentius (inquit) hoc imitatus eſt in Eunucho, Non agnoſco veſtrum tam ſuperbum. Id eſt vos. Ita quidem ille de hoc loco ſentit: ſed ego dixerim potius eſſe nomen adiectiuum neutrius generis pro ſubſtantiuo poſitum, vt paſſim Græcos hunc adiectiuis vſum dare videmus: dicentes τὸ δίκαιον pro ἡ δικαιοσύνη, ſic τὸ ἡδὺ pro ἡ ἡδονὴ, & τὸ ἀσθενὲς pro ἡ ἀσθένεια, aliáque infinita. Quibus ſimile eſſet τὸ ὑμῶν ὑπερήφανον pro ἡ ὑμετέρα ὑπερηφανία: vt Veſtrum tam ſuperbum, pro Veſtram tantam ſuperbiam. Sed quod ad ἐμὰ attinet, vt in illo Platonis loco poni cenſet pro Ego: ita & ſingularem ἐμὸν in iſto Homeri loco, Iliad. α, οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, οὐδ' ἀτελεύτητον γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Exponit enim, οὐ γὰρ ἐγὼ εὐμετάβλητος καὶ ἀπατηλός. Cui loco ſubiungit & hunc, ex eiuſdem operis libro θ, ὡς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσάμενοιο τεοῖο. Verùm in illo quidem priore loco (vt de illo prius dicam) commodius eſſe videtur pronomini poſſeſſiuo ἐμὸν ſuam ſignificationem relinquere, quàm pro primitiuo accipere: quoniā adiectiua quæ ſequuntur, rei magis quàm perſonæ conueniunt. aliquid enim aptè dicitur eſſe παλινάγρετον, quod videlicet reuocatur, ſeu retractatur: itidémque aliquid ἀτελεύτητον, quod ad exitum non perducitur, vel perduci non poteſt: aut, vno verbo, quod eſt irritum: at verò non item aliquis παλινάγρετος vel ἀτελεύτητος dicatur. Atque adeò Euſtathius nullam expoſitionis illius (qua ἐμὸν dicitur eſſe pro ἐγὼ) mentionem facit: ſed tantùm cum ἐμὸν deeſſe dicit (id eſt, ſubaudiendum relinqui) ſubſtantiuum ἔπος, vel aliquid huiuſmodi. ſicut vbi dicit poeta, κερτομίοις Δία Κρονίωνα προσεῖπε.

Νῶ & σφῶ, Attica videntur eſſe potius quàm νῶϊ & σφῶϊ, itidémque νῷν & σφῷν potius quàm νῶϊν & σφῶϊν. Ariſtoph. in ſuis Auibus, Ταῦτ' οὖν ἱκέται νὼ πρὸς σὲ δεῦρ' ἀφίγμεθα. Quem verſum præcedit iſte, Ἀλλ' εἰπατόν μοι σφὼ τίν' ἐστόν. Νὼ βροτώ. Paulo pòſt, ὅτι πρῶτα μὲν ἦσθ' ἄνθρωπος ὥσπερ νώ ποτε, κἀργύριον ὠφείλησας ὥσπερ νώ ποτε, κοὐκ ἀπεδίδους ἔχαιρες ὥσπερ νώ ποτε. Non multo pòſt, Μείζω μὲν οὐδὲν, πρὸς φορωτέραν δὲ νῷν. Sed lectorem non celabo, νῶϊν pro νῷν, necnon σφῶϊν pro σφῷν in nonnullis huius poetæ locis legi, re-

clamante etiam metro. vt in hoc verſu, qui eſt eiuſdem comœdiæ, Καλῶμ' αὖ αὐτούς· ὁ δὲ νῷν τοῦ φθέγματος &c. Eſſe enim hîc ſcribendum νῷν ipſa metri ratio oſtendit. Idem & initio huius comœdiæ èrror commiſſus eſt, in hoc verſu, ὃς τώδ' ἔφασκε νῷν φράσειν τὸν Τηρέα. Vt verò Attica hæc eſſe putem facit aduerbium πρῷ, quod itidem pro πρωῒ vſurpant Attici. Idem comicus in eadem comœdia, ὅπως παρέσται μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία λουσάμενα πρῴ. Sed paulo antè in eodem vocabulo peccant typographicæ editiones, ſcribentes πρώτις coniunctim pro πρῴ τις: in hoc verſu, Ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων.
Quod autem ad νώ attinet, ſciendum eſt grammaticos Appionem & Herodorum annotaſſe, νώ poni tantùm pro accuſatiuo ἡμᾶς ab Homero, at νῶϊ & pro accuſatiuo ἡμᾶς & pro nominatiuo ἡμεῖς: quũ tamen Ariſtophanem pro nominatiuo ἡμεῖς in præcedentibus vti locis apertè videamus. Verùm & hoc de ſcriptura huius pronominis addendũ eſt, apud Ariſtophanem, itidémque apud Homerum in pleriſque editionibus, atque adeò in Romana Euſtathii, ſcribi νώ abſque ι ſubſcripto: quũ alioqui νῷν apud illum comicum paſſim ſcriptum ſit, cum ω habente ι. Si autem conſultò in νώ non fuit appoſitũ ι literæ ω, id certè factum eſſe crediderim, quòd huic ω terminationem dualis efficienti ſcriptura illa conuenire viſa non ſit.

Σφὶν quoque & μὶν tanquam Attica recenſentur ab Ammiano cum aliis, Anthologiæ epigrammatum lib. 2. De illo priore ſaltem, nimirum de σφὶν, Atticis vocabulis annumerari conſtat ab Ammiano: at de μὶν non item. quoniam vbi varia vocabula recenſuit, è quibus eſt illud σφὶν, ita claudit hexaſtichon, Ῥήτωρ δ' ἐστὶ Κρίτων καὶ παιδία πολλὰ διδάσκει, Προσθήσει δ' αὐτοῖς γρῦ, φάθι, καὶ μὶν ἔτι. Eſtque adeo planè inauditum (mihi quidem certè) pronomen μὶν eſſe linguæ Atticæ.

Quinetiam pleonaſmus pronominis placuiſſe alicubi Atticis videtur, & quidem in iis etiam locis vbi vnicum ponitur (qua de re admoneo, propter illa quæ attuli geminationis pronominum exempla) nam vt paulo antè, quum de pronomine ὃς diſſererem, attuli locum iſtum Platonis, καὶ ὁ Ἀδείμαντος, ἄρα γε, ἦ δ' ὅς, οὐδ' ἴστε ὅτι &c. vbi ὃς ſuperuacaneum eſſe dixi, vtpote præcedente nomine proprio, (quod etiam de ἦ δὲ dici poteſt, quum ſequatur ἔφη) ſic de hoc eiuſdem ſcriptoris loco qui hunc paucis interiectis præcedit, ἀλλὰ πειστέον, ἦ δ' ὃς ὁ Γλαύκων, meritò idem dicturus mihi videor. Nam ſiquis obiiciat, eum voluiſſe dicere nõ ſimpliciter Glauco, ſed Ipſe Glauco, articulum ὁ hunc vſum præſtare potuiſſe reſpondeo. Obſeruaui & datiui αὐτῷ necnon accuſatiui αὐτὰς pleonaſmũ apud Thucydidem, illius quidem datiui αὐτῷ, lib. 4, pag. 151 meæ editionis, τῷ δὲ Ἱπποκράτει ὄντι περὶ τὸ Δήλιον, ὡς αὐτῷ ἠγγέλθη ὅτι &c. Huius autem accuſatiui αὐτὰς, lib. 7, pag. 235, καὶ πέμπει ἐς φυλακὴν αὐτῶν εἴκοσι ναῦς, αἷς εἴρητο περί τε Λοκροὺς καὶ Ῥήγιον καὶ τὴν προσβολὴν τῆς Σικελίας ναυλοχεῖν αὐτάς. Videor autem mihi & apud Xenophontem huius pronominis talem pleonaſmum obſeruaſſe. Verùm & aliud pleonaſmi genus obſeruaui apud Ariſtophanem cùm alibi, tum in iſto Equitum loco, -- ὁ δὲ δῆμος ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὀμίχλης ἃ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σου.

Quod autem ad illam pronominum geminationem attinet, alicubi fortaſſe pleonaſmum & illam habere dicere poſſumus: præſertim verò in σφᾶς αὐτοὺς, pleonaſmum rectè conſtituerimus, meo quidem iudicio, apud Thucydidem, frequentiſſimè illis vtentem (quod de accuſatiuo dico, idem & de cæteris caſibus intelligendum fuerit) ſiquidem alicubi in eadem re & σφᾶς αὐτοὺς & σφᾶς ſimpliciter vſurpari ab illo videmus. veluti quum vno in loco ſcribit τὰ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἀνείλοντο, in altero, τὰ κατὰ σφᾶς ἀνελόμενοι. Quinetiam apud Demoſthenem & Platonem σφᾶς idem quod σφᾶς αὐτοὺς interdum ſignificare ſcimus. Apud eundẽ Thucyd. (hic enim ſcriptor præ cæteris participia more illo Homerico geminat) quũ ἡμᾶς αὐτοὺς in reciprocatione habeamus, ſed alibi etiam legamus extra reciprocationis vſum, illic quidem pleonaſmum non agnoſcemus, at hîc contrá: aut certè emphaſin huic geminationi ſubeſſe dicemus. vt Latinè quum Noſipſos, aut Noſmetipſos dicis, emphaſin quandã oratio habet, quam minimè haberet ſi ſimpliciter Nos diceretur. Idem verò & de cæteris pronominibus inter ſe copulatis ſentiendũ eſt. At pronomina οὗ & ἕθεν quum Apollonius Rhodius coniunxit, quæ omnino eadem ſunt coniunxiſſe dicendus eſt, quum οὗ & ἕθεν dialecto duntaxat differant: & perinde ſit ac ſi ἐμοῦ cum ἐμέθεν copularetur.

Vbi autem pronomini poſſeſſiuo ἐμὸν addunt αὐτοῦ, vel dicunt ἡμέτερον αὐτῶν, aliáque huiuſmodi, quorum mentio facta fuit antea, genitiuorũ αὐτοῦ & αὐτῶν pleonaſmus agnoſcendus eſt: niſi fortè quòd aliquem ornatum addere orationi videntur, non omnino πλεονάζειν dicenda ſunt.

DE IIS QVAE IN ARTICVLI VSV ATTICA eſſe cenſentur. CAP. XI.

QVod dixi, de pronomine agere incipiens, Atticos in ἐγὼ & σὺ particulæ γε πρόσθεσιν familiarem habere, atque adeò Atticam eſſe: idem fortaſſis & de articulo dicere poſſim, nimirum, vbi eadem particula ei adiungitur, id ex Attici ſermonis conſuetudine fieri. Reperitur quidem certè hæc particula articulo iuncta cùm apud alios, tum apud Ariſtophanẽ in Acharnenſibus, -- ἐκκόψειέ γε Κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως. vbi obſerua præcedere etiam particulam illam γε verbo ſubiunctam. Apud eundem in Nubibus, Οὐκ ἄρα μὰ τὴν Δήμητρα τήν γ' ἐμὴν ἔδει. Videndum eſt tamen vbi particula γε omnino vacet, vbi contrà reddi poſſit Quidem certè. vt fortaſſis in illo priore loco (ſi non præcederet γε) τόν γε σὸν reddi poſſet Tuum quidem certè. Illis enim verbis, ἐκκόψειέ γε &c. reſpondetur ad hæc, Καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν ψευδαρτάβαν τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν. Interdum verò hæc particula ſic articulo iungitur vt cum eo cohæreat, atque adeò ex articulo pronomen fiat. ſcimus enim ὅγε pro οὗτος (ſicut & ὅδε) dici. Sed hac de re non hîc eſt dicendi locus.

Articulus apud Atticos ſcriptores ſæpenumero πλεονάζει, & ſuperuacaneus eſt: ſic tamen vt ornatum quendam addere videatur. Quod autem mirum videri poſſit, quum interdum articulus illis ſit ſuperuacaneus, aliquando contrà eorum orationi deeſt. adeò vt & πλεονασμοὶ & ἐλλείψεις vnius eiuſdémque partis orationis apud eoſdem reperiantur. Sed de pleonaſmis dicendum prius eſt. Solent Attici (inquit ſcholiaſtes Ariſtophanis) τὰ ἄρθρα πλεονάζειν. Hoc autem annotat in iſtum verſum qui extat initio Pluti, Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν. Ibi enim poſtquam dixit Atticos ſolere πλεονάζειν τὰ ἄρθρα, (vbi obſeruandus eſt obiter huius verbi πλεονάζειν vſus actiua ſignificatione pro Superuacanea ponere) addit, Sicut igitur in τὰ βέλτιστα ſuperuacaneus Atticè erat articulus τὰ, ita quoque hîc τῶν, & in ſequentibus τό: veluti vbi dicitur τὸ ποῖον. Hæc ille: vbi inter huius pleonaſmi exempla, duo affert quæ parum idonea mihi videntur, ac præſertim primum, quod eſt genitiui τῶν præfixi nomini κακῶν. Nam & ſcriptores eos quorum ſermo nihil cum Attica lingua commune habet, dicere μετέχειν τῶν κακῶν non minus quàm κακῶν exiſtimo. Exemplum autem pleonaſmi articuli τὰ, quod ab eo affertur, petitum eſt è tertio illius cõmœdiæ verſu, Ἢν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ. vbi dubitari itidem poſſit an τὰ more Attico πλεονάζειν dicendum ſit: vel potius πλεονάζειν ſiue Attico more, ſiue alio. hîc tamen potius quàm ibi pleonaſmũ admiſerim. At verò exemplum tertium, nimirum articuli τὸ cum ποῖον, vnum ex iis eſt quæ idonea vocari poſſunt. Verùm, quod ad exempla attinet, quum Budæus multa & ea quidem apta proferat, ex illo petenda cenſui. Sed ab eo certè diſſentio in eo quòd illum Ariſtophanis ſcholiaſtem ſequens, in illis verbis μετέχειν τῶν κακῶν, ipſe quoque πλεονάζειν τῶν dicit. Eius verba hæc ſunt, Atticorum eſt alioqui τὰ ἄρθρα πλεονάζειν (vbi animaduerte eum illa ſcholiaſtæ Ariſtophanis verba vſurpare) καὶ περισσὰ τιθέναι, & vice verſa κατ' ἔλλειψιν πολλάκις τῶν ἄρθρων λέγειν. Prius igitur τῶν περισσευόντων exempla citabo. Ariſtoph. Pluto circa principium, Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν. Demoſth. in oratione quæ πρὸς Νικόστρατον inſcribitur, ἐλέγξας αὐτὸν τὰ ψευδῆ κεκλητευκότα, id eſt, falſam renuntiaſſe in ius vocationem. Et περὶ στεφάνου, Οὐκοῦν ὅτι ἀπεψηφίζεσθέ μου, τότε ἀπεψηφίζεσθε τὰ ἄριστά με πράττειν. Theophraſtus de palma arbore loquens, ἐπιζητεῖ δὲ μᾶλλον τὸ ναματιαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ τοῦ Διός. Ariſtot. Polit. 4, Φησὶ γὰρ ὁ Σωκράτης ἐκ τεττάρων τῶν ἀναγκαιοτάτων πόλιν συγκεῖσθαι. Plato De legibus, lib. 4, τὸ γὰρ δὴ μιαροῦ δῶρα οὔτ' ἄνδρα ἀγαθὸν οὔτε θεὸν ἔστι ποτὲ τό γε ὀρθὸν δέχεσθαι. hic τὸ ὀρθὸν dixit vt τὰ μάλιστα pro Maximè, & τὸ ἐξ ἀρχῆς. Pauſanias, πυνθανόμενος δὲ οἵτινες ἦσαν, οὐδὲν ἄλλο μαθεῖν ἠδυνάμην ἢ Σικελιώτας τὸ ἐξ ἀρχῆς ὄντας, Ἀκαρνανίαν μετοικῆσαι. Thucydides, ἐλπίδα γὰρ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχον ναῦς Πελοποννησίων ἐς Ἰωνίαν παραβαλεῖν, ne minimam quidem ſuſpicionem habebant. Idem lib. 1, ἡμῖν γὰρ ἐκ τοῦ ἐπιεικοῦς ἀδοξία τὸ πλέον ἢ ἔπαινος οὐκ εἰκότως περιέστη. Iliad. λ, τὰ ἕκαστα poetica licentia dictum eſt, Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν. Et Odyſſeæ μ, totidẽ verbis. Hæc ille, qui his exemplis alia ſubiungit pleonaſmi articuli ante aliud nominũ genus: ſed ea miſſa faciens examinanda quæ allata ſunt cenſeo. Libuit enim iſta ex eo deſcripta proferre, (quum alioqui etiam antea inter varia pleonaſmorum genera articulorũ quoque pleonaſmum cõmemorans, plerisq; horum exemplorum vſus fuerim) partim vt meum de ſingulis iudicium ſubiungerem, partim etiam quæ illis addenda eſſent cognoſcere lector poſſet. Primùm igitur de articulo τῶν qui ſubſtantiuo κακῶν præfixus eſt, dico quod & antea dixi. Quod autem ad illum orationis περὶ στεφάνου locum attinet, τότε ἀπεψηφίζεσθε τὰ ἄριστά με πράττειν, eſt certè illi Ariſtophanico ſimilis in quo τὰ βέλτιστα legimus. ſed ne lingua quidem communis fortaſſe articulum cum huiuſmodi ſuperlatiuis, vel potius cum non-

nullis horum ſuperlatiuorũ omiſerit: quòd alioqui ambiguitas aliqua ſubeſſe poſſit. Exempli gratia, in illo Demoſthenis loco, ſiquis pro τὰ ἄριστά με πράττειν dicat ἄριστα με πράττειν, quis non ἄριστα aduerbium potius quàm nomen eſſe cenſeat, præſertim quum verbum πράττειν huiuſmodi aduerbiis iungi gaudeat? ſed πράττειν iunctum cum ἄριστα aduerbio, longè aliã (vt quiuis noſſe poteſt) quàm cum nomine ἄριστα ſignificationẽ habet. Fateor alioqui linguam cõmunem quibuſdam ſuperlatiuis articulum huiuſmodi non præfigere. At in illo Demoſthenis loco vbi τὰ ψευδῆ κεκλητευκότα dicit, magis idoneum fortaſſe pleonaſmi exemplum habemus. Neque enim dubium eſt quin is qui communi lingua vti voluiſſet, dicturus fuerit ψευδῆ κεκλητευκότα abſque articulo. Platonis autem locus mirũ quendam articuli habet pleonaſmum, & quidem talem vt vix alium ei omnino ſimilẽ reperiri poſſe exiſtimem, atque adeo an ita Plato ſcripum eum reliquerit ſubdubitem. Sedenim miror viciſſim, quò reſpiciens Bud. talem eſſe dixerit articuli τὸ pleonaſmum in illo Platonis loco qualis eſt in τὰ μάλιστα & τὸ ἐξ ἀρχῆς. quum enim ὀρθὸν ſit nomen, at μάλιστα ſit aduerbium, itidémque ἐξ ἀρχῆς aduerbialiter dicatur, (cõiunctim videlicet ſcribendo) quid commune pleonaſmus vnus cum altero habere poteſt? Et de illis quidem exemplis hactenus.

Libet autem illis, necnon iis quæ & ipſe attuli antea (quum inter varia pleonaſmorum genera articuli quoque pleonaſmum recenſerem) pauca quædam addere quæ alium pleonaſmi vſum, vt ita dicam, quàm in illis habent. Ac primùm lectorem moneo, quædam eſſe adiectiua quibus inuenitur præfixus itidem hic πλεονάζων articulus, quum tamen in lingua communi eo præfixo ſignificatio immutetur. Exemplum habemus in hoc Ariſtophanis loco, in Ranis, Ἀτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον. hic enim τὸν πλείω χρόνον dictũ eſſe conſtat pro πλείω χρόνον: quum tamẽ τὸν πλείω χρόνον aliud ſit quàm πλείω χρόνον. Nam ὁ πλείων χρόνος eſt Maior pars temporis, at πλείων χρόνος, Plus temporis, Longius tempus. adeo vt ſi dicere velim, Non ſemper ludo, ſed maiori parte temporis ſeriis vaco: articulo vſurus ſim, hoc modo, οὐκ ἀεὶ παίζω, ἀλλὰ τὸν πλείω χρόνον σπουδάζω. vt τὸν πλείω χρόνον ſit quod dicimus *La plus part du temps*. At verò ſi dicere velim, Diutius hæc tolerare nequeo, dicturus ſim οὐ δύναμαι ἀνέχεσθαι ταῦτα πλείω χρόνον, non τὸν πλείω χρόνον. Itidémque ſi ſignificare velim, Longius tempus eſt, non ὁ πλείων χρόνος ſed πλείων χρόνος dicendum fuerit. Sic ſequente particula ἤ nequaquam articulo vteris. dices enim, πλείονα χρόνον καθεύδει ἢ ἀγρυπνεῖ, non τὸν πλείονα. at Sophocles tamẽ auſus eſt τοὺς πλείονας dicere ſequente hac particula ἤ: in Antigone, Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. Neque tamen aliis etiam quibuſlibet locis vbi articulus diſcriminis indicandi cauſa ponitur, talem pleonaſmum vſurpari poſſe exiſtimo. Exempli gratia, vt dicitur τὴν ἡσυχίαν ἄγειν pro ἡσυχίαν ἄγειν, (Luc. in Charonte, ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι) non itidem τὴν ἑορτὴν ἄγειν pro ἑορτὴν ἄγειν dici poſſe cenſeo.

Eſt etiam alius quidam articuli pleonaſmus, quum videlicet geminatur. Thucyd. lib. 8, pag. 268, καὶ μετεωρισθεὶς ἐν τῷ πελάγει, ὡς ἑώρα τὰς ναῦς πολλὰς τὰς ἀπὸ τῆς Χίου, φυγὴν ἐποιεῖτο ἐπὶ τῆς Σάμου. Hîc enim vacare videtur τὰς priore loco: atque, vt non vacaret, fuiſſe dicendum ὡς ἑώρα τὰς πολλὰς ναῦς. Sed exempla manifeſtiora & certiora huius geminationis pleonaſmum habentis ex eodem afferã. Legimus enim apud illum, lib. 8, pag. 287, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμφθέντες ἐς τὴν Σάμον οἱ δέκα πρεσβευταὶ, ὡς ταῦτα ἐν τῇ Δήλῳ ἔτι ὄντες ᾐσθάνοντο, ἡσύχαζον. In eadem illa pagina circa finem habemus, καὶ αἱ μὲν Δήλου λαβόμεναι αἱ πλείους μετὰ Κλεάρχου, καὶ ὕστερον πάλιν ἐλθοῦσαι ἐς Μίλητον. Hîc enim non video quid aliud dici poſſit quàm αἱ μὲν Δήλου λαβόμεναι αἱ πλείους, idem valere quod αἱ μὲν πλείους Δήλου λαβόμεναι. itidémque in illo præcedente loco, οἱ δὲ πεμφθέντες ἐς τὴν Σάμον οἱ δέκα πρεσβευταὶ, non aliud eſſe quàm οἱ δὲ πεμφθέντες ἐς τὴν Σάμον δέκα πρεσβευταί. Quibus Thucydidis locis, ac præſertim priori, ſimilis eſt hic Pauſaniæ (non enim alius in præſentia occurrit) in Meſſeniacis, οἱ δὲ ὁπότε αἴσθοιντο οἱ τραυματίαι τὴν ἰσχὺν σφᾶς ὑπολείπουσαν, διεκελεύοντο τοῖς δρῶσι μὴ χείρονας ἢ αὐτοὶ γίγνεσθαι. Itidem enim hîc, οἱ δὲ ὁπότε αἴσθοιντο οἱ τραυματίαι, perinde eſt acſi diceretur οἱ δὲ τραυματίαι ὁπότε αἴσθοιντο. Animaduerto quidẽ poſſe alicubi dici articulum οἱ poſteriore loco habere quendam vocabuli Inquam vſum, aut etiam Nimirum, ſeu Videlicet. vt in priore exemplo ex Thucydide ſumpto, οἱ δὲ πεμφθέντες ἐς τὴν Σάμον οἱ δέκα πρεσβευταὶ, Qui autem Samum miſſi fuerant, illi inquam decem legati. vel, Illi nimirum decem legati. In poſteriore autem, αἱ μὲν Δήλου λαβόμεναι αἱ πλείους, perinde eſſe acſi diceretur, Et quidem maior earum pars. Sed etiamſi articulo hanc ſignificationem demus, nihilo certè minus pleonaſmus hîc erit, quoniã talis eius repetitio nihil orationi addit. Eſt alioqui & quædam articuli geminatio paſſim vſitata, ea nimirum qua dicitur ὁ βασιλεὺς ὁ δίκαιος, pro ὁ δίκαιος βασιλεύς: itidémque ἡ γυνὴ ἡ καλὴ, pro ἡ καλὴ γυνή. Sed his in locis vel non eſt vel potius non ſentitur pleo-

naſmũs, quòd talis geminatio præcedente adiectiuum ſubſtantiuo paſſim vſitata ſit. At ſi quis ὁ οἰκεῖος ὁ βασιλεύς, vel ἡ καλὴ ἡ γυνὴ dixerit, pleonaſmus certè erit, ſed βαρβαρίζων: neque enim vllũ Græcorum ſcriptorum (eorum quidem certè quos imitari debemus) ita vnquam eſſe loquutum exiſtimo: at quoſdam huius ſeculi homines Græcè (ſi diis placet) ſcribentes, cùm alia multa circa articuli vſum, tum hoc peccaſſe ſcio.

Alicubi etiam inuenitur articulus præpoſitiuus ἀλλοφυλάζων, præcedente poſtpoſitiuo. vt in iſto Sophoclis loco, in Antigone, pag. 230, Ταύτην γ' εἶδον θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας. Dictũ enim eſt, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας, pro ὃν σὺ νεκρὸν ἀπεῖπας. Si tamẽ hunc articulorum ordinem mutare velimus in eum quem ſimplex & vulgo recepta orationis ſtructura poſtulat, vtrique locum eſſe dicemus: vt videlicet ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας dictũ ſit pro τὸν νεκρὸν ὃν σὺ ἀπεῖπας. Sed vide & quæ ſuprà (nimirum pag. 83) de iſto articuli vſu diſſerui.

Eſt præterea certus quidam articuli τὸ pleonaſmus ante infinitiuũ, ſed præfixas habentẽ voculas μὴ οὐ. Xenoph. in Sympoſio, ἀλλ' οὐδείς σοι, ἔφη, ἀντιλέγει τὸ μὴ οὐ λέξειν ὅ,τι ἕκαστος ἡγεῖται πλείστου ἄξιον ἐπίστασθαι. Apud eundem cum præteriti temporis infinitiuo, Pædiæ lib. 7, τοῖς μὲν θεοῖς οὐδὲν ἂν ἔχοιμεν μέμψασθαι τὸ μὴ οὐχὶ μέχρι τοῦδε πάντα ὅσα εὐχόμεθα καταπεπραχέναι. Sic apud Ariſtoph. τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν pro μὴ οὐκ ἐλθεῖν legitur. Videndũ eſt autẽ an de iſto etiã eius loco idem ferri iudiciũ poſſit, in Auibus, Αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν, Τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει κ' εὐδαίμονα. Apud Thucydidem quidẽ certè hunc articulum τὸ itidem vacare cum infinitiuo cenſeo præfixis iiſdem particulis, initio libri 3, καὶ τὸν πλεῖστον ὅμιλον τῶν ψιλῶν εἶργον τὸ μὴ προεξιόντας τῶν ὅπλων, τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν. Omnino enim à ſcholiaſte hîc diſſentio, deeſſe præpoſitionem διὰ dicenti, quaſi τὸ μὴ οὐ pro διὰ τὸ μὴ οὐ dictum ſit. Quum autem ab illo diſſentio, ſimul & Corintho refragor, vtpote qui articulo VIII, in exemplum ellipſεως præpoſitionis διὰ, locum hunc attulerit. Sed nihil minus rationi conſentaneum eſſe quàm velle præpoſitioni διὰ locum hîc dare, quum abundè docuiſſe mihi videar in iis quæ in illũ articulum annotaui, eò te remittã: quendam Ariſtidis locum inde depromptum huc transferre contentus, in quo idem præcedente ſimili verbo pleonaſmus habetur: adeò vt etiã imitari Thucydidem voluiſſe videatur. ſicut enim ille εἴργειν τὸ μὴ, ita hic διείργειν τὸ μὴ dixit, ſcribẽs, ὅτε θάλαττα διείργει τὸ μὴ εἶναι πολίτην. Habes iam exempla pleonaſmi articuli τὸ ante infinitiuum, & quidem futuri, præteriti, præſentis temporis: ſed interiectis voculis μὴ οὐ. at exempla eiuſdem pleonaſmi cum infinitiuo præfixas non habente haſce particulas, quærenda tibi relinquo.

Poſſum (meo quidem iudicio) pleonaſmis illum articuli vſum annumerare quo τὸ τῆς δαπάνης pro ἡ δαπάνη, & τὸ τῆς ὀργῆς pro ἡ ὀργή, necnon τὸ τῶν ὀνύχων pro οἱ ὄνυχες: & in plurali τὰ τοῦ πολέμου pro ὁ πόλεμος, τὰ τῆς ὁμολογίας pro ἡ ὁμολογία, aliáque itidem multa dicũtur. Illa quidẽ verba τὸ τῶν ὀνύχων pro οἱ ὄνυχες, ex Ariſtotele habeo, ſcribente, De part. animalium lib. 4, cap. 10, εὖ δὲ καὶ τὸ τῶν ὀνύχων μεμηχάνηται, videlicet ἡ φύσις. neq; enim aliud his verbis τὸ τῶν ὀνύχων quàm τοὺς ὄνυχας declarat. At verò duo illa exempla τὸ τῆς δαπάνης, τὸ τῆς ὀργῆς, ex Plutarcho ſumpta ſunt, ſcriptore non quidem Attico, ſed in multis Atticos imitante, vt alibi quoque teſtatus ſum. ideóque quum mihi ex ipſis Atticis exempla deſunt, aut certè ad manum nõ ſunt, quæ ex fonte haurire non poſſum, ex illius aliorúmque huiuſmodi autorum ſcriptis, tanquã riuis inde deductis, haurire non dubito. Vt igitur talem articuli ſingularis vſum Plutarchi autoritate confirmem, (donec pluralis exempla ex Thucydide proferam) legimus apud eum in Apophthegmatum opere, pag. 338, meæ editionis, vbi quæ ſunt Epaminondæ recenſentur, θαυμασάντων δὲ τῶν συναρχόντων, οὐ τὸ τῆς δαπάνης ἔφη λυπεῖν αὐτὸν, ἀλλ' εἰ τοσοῦτον ἔλαιον ἐντὸς παραδέδεκται τοῦ σώματος. Vt autem τὸ τῆς δαπάνης nihil aliud declarare quàm τὴν δαπάνην facilius cognoſcere poſſis, en tibi quæ præcedunt, τοῦ δὲ μαγείρου τοῖς συνάρχουσιν ἡμερῶν τινων δαπάνην ἀπολογιζομένου, πρὸς μόνον ἠγανάκτησε τὸ πλῆθος τοῦ ἐλαίου. Alter eius locus in Bruti vita extat, ὅταν παρακμάζῃ καὶ παραμυθῇ τὸ τῆς ὀργῆς. Itidem enim hîc quid aliud τὸ τῆς ὀργῆς quàm ὀργὴ eſſe poſſit? Exempla autem pluralis τὰ eodem vſurpati modo apud Thucydidem extant, vti ſuprà dixi. Legimus enim apud eum libro 4, pag. 138, διὸ καὶ θᾶσσον καὶ ἐπιτηδειότερον τό,τε παραυτίκα καὶ τὸ ἔπειτα τὰ τῆς ὁμολογίας ἐπράχθη αὐτοῖς. perinde acſi dixiſſet ἡ ὁμολογία, quam mox appellat ξύμβασιν: ſicut in præcedentibus vſus erat verbo ξυνέβησαν, hac ipſa de re loquens. Apud eundẽ nõ vno in loco legimus τὰ τοῦ πολέμου pro ὁ πόλεμος. vt lib. 5, pag. 192, vbi οἱ τῶν Μηλίων ξύνεδροι Athenienſibus reſpondent, ἡ μὲν ἐπιείκεια τοῦ διδάσκειν καθ' ἡσυχίαν ἀλλήλους, οὐ ψέγεται· τὰ δὲ τοῦ πολέμου, παρόντα ἤδη καὶ οὐ μέλλοντα, διαφέροντα αὐτοῦ φαίνεται. perinde acſi dixiſſent, ὁ δὲ πόλεμος, παρὼν ἤδη καὶ οὐ μέλλων, διαφέρων αὐτοῦ φαίνεται. Equidem & ipſe ſcholiaſtes non aliter intelligere videtur: quippe qui exponat, ἤδη γὰρ πολεμοῦντες ἡμῖν, οὐκέτι εὐγνωμονεῖτε, οὐδὲ ὅμοια οἷς λέγετε ποιεῖτε. Alter autem locus (eorum quidem quos in

promptu habeo.nam alioqui ita loquutum & alibi eſſe memini) extat libro 6,pag.199, καὶ τὰ τοῦ πολέμου ἅμα πρὸς τοὺς Σελινουντίους ἐν ὅτῳ ἐστὶν εἰσομένους. Neque tamen vbicunque τὰ τοῦ πολέμου vel τὰ τῶν πολέμων dicit hic ſcriptor,expoſitionem illam iſtis verbis tribuendam eſſe dixerim. hæc enim verba τὰ τοῦ πολέμου ſignificare poſſunt res bellicas,ſeu apparatum bellicum:aut belli ſtatum:aut etiam belli conditionem.vt libro 2, ἄδηλα γὰρ τὰ τῶν πολέμων, aptius redditum iri videtur,Incerta eſt bellorum conditio,ſeu fortuna: vel, Incerti ſunt bellorum euentus: quàm,Incerta ſunt bella. Quinetiam fieri poteſt vt alicubi τὰ τοῦ πολέμου reddere oporteat Quod ad bellum attinet. Verùm libet illis exemplis vnum addere, ex eodem ſcriptore ſumptum:& quod eiuſmodi eſt vt magis appoſitum deſiderari non poſſit. Pericles igitur lib.2,ita ſuam concionē orditur, καὶ προσδεχομένῳ μοι τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν ἐς με γεγένηται. Hîc certè τὰ τῆς ὀργῆς dictum eſſe pro ἡ ὀργή, nemo non videat: & articulum pluralem nō alium vſum habere quàm ſingularem apud Plutarchum: vtpote dicentem(ſicut paulo antè vidimus) τὸ τῆς ὀργῆς itidē pro ἡ ὀργή. Cæterùm quanuis his loquendi generibus periphraſticis τὸ τῆς ὀργῆς & τὰ τῆς ὀργῆς,& ſimilibus,pleonaſmum articuli ſubeſſe dicam, non tamen, vt in iis exemplis quibus primus locus datus fuit, poſſe abſque vlla mutatione auferri articulum putandum eſt. Vbi enim τὴν ἡσυχίαν ἄγειν ſcriptum eſt, itidémque vbi dicit Thucydides, πολλὴν τὴν αἰτίαν εἶχον, poſſis, auferendo articulum,nihílque tamen in cæteris verbis immutando,eundem illorum ſenſum habere: at vbi dicitur τὸ τῆς ὀργῆς vel τὰ τῆς ὀργῆς, articulus τὸ vel τὰ eximi non poteſt,quin genitiuus nominis & pariter genitiuus articuli in nominatiuos mutentur. Sed hæc apertiora ſunt quàm vt de illis lectorem moneri oporteat.

Inuenio porrò & alium huius articuli τὰ pleonaſmum apud eundem ſcriptorem, aut ſaltem τὰ ita vſurpatum vt oratio illo carere poſſe videatur. Scribit enim pag.226, οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι ἐν τῇ Νάξῳ ἐστρατοπεδευμένοι, τὰ πρὸς τοὺς Σικελοὺς ἔπρασσον, ὅπως αὐτοῖς ὡς πλεῖστοι προσχωρήσωσι. Si enim articulum τὰ huic orationi exemeris,eundem(meo quidem iudicio)ſenſum abſque illo habebis quem cum illo habebas. quum Thucydides alibi dicat πράσσειν πρός τινα, non præfixo præpoſitioni illo articulo, necnon πράσσειν ὅπως vel ὅτῳ τρόπῳ: atque adeò alicubi cum illa præpoſitione πρὸς, ſequente itidem ὅπως.

Eſt & aliud loquendi genus quod itidem articuli pleonaſmum,ſed ſimul etiam præpoſitionis ἐν, habere videtur. Ne tamen pleonaſmum latius quàm par ſit extendere videar, in ſequentibus potius de illo genere loquendi diſſeram,vbi aliquos articuli vſus qui Atticis peculiares eſſe videntur,commemorabo.

A pleonaſmo autem ad ellipſin (vt par eſt) orationem transferens, exemplis ex Budæo ſumptis contentus ero: quòd facilè cuilibet futurum ſit, conſideratis locis qui ab eo in exemplum afferuntur, alios illis ſimiles ex ſcriptoribus Atticis excerpere. Rurſus Atticorum eſt (inquit ille) articulum ſupprimere. Theophr.lib.5, τὰ δ᾽ ἄλλα τέμνεται, τὰ μὲν μετὰ πυροτομίαν, τὰ δὲ μετὰ τρυγητὸν καὶ ἀρκτοῦρον. Ariſtot. Hiſt. lib.6, λαγνίστατον δὲ καὶ τῶν θηλειῶν καὶ τῶν ἀρρένων ἵππος μετ᾽ ἄνθρωπόν ἐστι. Idem Problem. ſectione 33, διὰ τί λύγγα παύει πταρμός; Quod etiam fit ante participium, διὰ τί ἧττον μεθύσκονται ταῖς μεγάλαις κωθωνιζόμενοι. vbi οἱ deeſt. Et ſectione 10, διὰ τί γίνεται ἐλάττων μὲν ἡ φωνὴ ἐξαιρουμένων, ὁμοία δὲ τὸν χαρακτῆρα. Plato, παρῆσαν δὲ καὶ αὐτοῖς λεγομένοις. Xenoph. καὶ γὰρ χορὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενός ἐστι. Et Hellenicῶν lib. 6, σχεδὸν πάντες οἱ ταύτῃ ἀκοντισταί εἰσιν. ὥστε καὶ πελταστικῷ εἰκὸς ὑπερέχειν τὴν ἡμετέραν δύναμιν. Plato in Phædone, ὡς μὲν τοίνυν ἰσχυρότερον καὶ πολυχρονιώτερον ἡ ψυχὴ σώματος, οὐ συγχωρῶ τῇ Σιμμίου ἀντιλήψει. Idem Epinomide, τὸ δὲ τῶν ῥηθέντων μέγιστον ἦν, ὅτι πρεσβύτερον εἴη ψυχὴ σώματος ἅπασα παντός. hîc addi non debuit. Alibi ſtatim addi potuit, nec tamen additus eſt, παντάπασι τι ἄρχον ἀρχομένου πρεσβύτερον, καὶ ἄγον ἀγομένου πάντη. pro τὸ ἄρχον τοῦ ἀρχομένου, & τὸ ἄγον τοῦ ἀγομένου. Affert & alia exempla, quæ tibi apud eum videnda relinquo. Sed eſt de quo hîc lectorem monere, operæpretium exiſtimo: nimirum pleriſque locis articulum non ab ipſis autoribus ſed à librariis potius eſſe prætermiſſum. Neq; hoc vt veriſimile duntaxat dico,ſed vt rem quam veram eſſe compererim, conferens editiones typographicas cum vetuſtis codicibus, affirmo. Hoc autem quum ita ſit,minus certa ellipſεως quàm pleonaſmi exempla eſſe poſſunt.

Iam verò vt articulum omittunt nonnunquam ſcriptores Attici,ita nomen ipſum interdum, non articulum:nomen inquam, quod articulo iungendum erat:adeò vt articulus non ſuo tantùm ſed nominis quoque fungatur officio. Inſigne autem huius vſus exemplum habemus ibi præſertim vbi articulum iuriiurando adhibēt, μὰ τὸν dicentes ſine adiectione. Ariſtoph.in Ranis, Μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ᾽ ἂν εἴ τις ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων, ἐπειθόμην. Cæterùm non minus ab Atticis profectum eſſe crediderim eum articuli vſum quo τὴν ἄγουσαν vel τὴν φέρουσαν dici videmus, ſubaudiendo ὁδὸν: itidémque, τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς vel ὑπὲρ ψυ-

χῆς, ſubaudiendo δρόμον vel κίνδυνον. necnon κεκριμένη τῷ ἐπὶ θανάτῳ, ſubaudiendo δίκῃ. Facilis autem eſt hæc ſubauditio in iis præſertim locis vbi nomen articulo iungendum ſignificatione cum verbo conuenit. vt quum dico μάχεσθαι τὴν περὶ ψυχῆς, ſubaudiés μάχην. Cui ſanè ſimile eſt illud τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς: quum ſubaudiatur δρόμον, nec aliud ſit τρέχειν quàm δραμεῖν. Aliud verò eſt ellipſεως genus quum dicunt εἰς τὴν ἑαυτοῦ, pro εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, vel γῆν, vel χώραν: quum denique & alia ellipticè dicunt, à me commemorata vbi de nominum ellipſi diſſerui. Quibus addi poteſt hic Thucyd. locus, l.6, p.217, αὐτὸς τε καθ' ἑαυτοῦ καὶ κατ' ἄλλων μηνύει τὸ τῶν Ἑρμῶν. Longè enim aliter hîc dicitur τὸ τῶν Ἑρμῶν, quàm ab Ariſtot. ſuprà τὸ τῶν ὀνύχων. quũ τὸ τῶν ὀνύχων μεμηχάνηται non aliud ſonet quàm τοὺς ὄνυχας μεμηχάνηται: at verò τὸ τῶν Ἑρμῶν nequaquã reſoluere itidẽ in accuſatiuũ τοὺς Ἑρμᾶς poſſis. Eſt enim τὸ τῶν Ἑρμῶν quod alibi τὰ περὶ τοὺς Ἑρμᾶς δρασθέντα, & ἡ τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ dicit. Sed in huiuſmodi locis difficile nõnunquam eſt ſubſtantiuum id quod ſubaudiendum relinquitur inuenire, etiamſi alioqui qua de re agatur & quæ mens ſcriptoris fuerit perſpiciatur. Atque adeo de illo ipſo Thucydidis loco id dicere poſſumus. quanuis enim τὸ τῶν Ἑρμῶν eſſe ſciamus quod alibi dicit τὰ περὶ τοὺς Ἑρμᾶς δρασθέντα, nimirum τὴν τῶν Ἑρμῶν περικοπὴν, vt idẽ alibi vocat: tamen vbi dicit τὸ τῶν Ἑρμῶν, nemo eſt qui in inueniendo ſubſtantiuo non hæreat. nam ſubaudire πρᾶγμα vel ἔργον (quæ nomina prima fronte cuipiam occurrere poſſint) nullo modo mihi placet: & quum ſubaudiendo alterum horum, genitiuus Ἑρμῶν reſoluendus ſit in hæc verba περὶ τοὺς Ἑρμᾶς, malim τόλμημα aut ἀσέβημα (vt ipſe autor inter ἀσεβήματα hoc numerat) ſubaudire: vt τὸ τῶν Ἑρμῶν dictum ſit pro τὸ περὶ τοὺς Ἑρμᾶς τόλμημα ſiue ἀσέβημα. Quid ſi verò ne ipſi quidem autores, dum talia ſcriberent, quicquam de ſubſtantiuo quod ſubaudiendum eſſet, conſtitutum apud ſe habebant?

Alicubi autẽ additur articulo adiectiuum fœmininum ſequente genitiuo fœminini itidem generis: vbi etiam ſubaudiendũ aliquid cum articulo relinqui videtur. Budæus tamẽ nullam ſubauditionis mentionem facit, quum ex OEcon. Xenophontis affert, τὴν δὲ γῆν στρέφειν, ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς ὀπτῷτο. Et ex eiuſdem libro ſexto Pædiæ, πολλὴ γάρ ἐστι τῆς ὁδοῦ ἄοικος. Necnon ex Ariſtotele lib.2 De cælo, τὴν πλείστην τῆς περὶ φύσεως ἱστορίας. Sed quum ἡ ὠμὴ αὐτῆς dicatur Cruda eius pars, Ea pars quæ cruda eſt: itidémque in cæteris locis hoc ſubſtantiuũ interpretationi adhibendum ſit: non video quidnam obſtare poſſit quominus itidem ſubſtantiuum μερὶς ſubaudiendũ relinqui dicatur, ſicut μέρος ſæpe ſubaudiri ſuprà docui. Sedenim & vbi non præfixus eſt articulus, tale genus loquẽdi inueniri fateor. vt apud Plutarchum, πολλὴν τῆς Σικελίας ἐπέδραμον. Et hîc quidem omiſſum eſſe articulum ſuſpicari quiſpiam poſſet: at non itidẽ vbi dicitur ab Arriano ὅσην τῆς χώρας: lib.5, ὅσην δὲ τῆς χώρας ἐπῆλθε, φυλακὰς ὑπέλιπεν ἐν τοῖς ἐπικαιροτάτοις χωρίοις. Quo Ariſtot. quoque modo dixit ὅση τῆς ἀναθυμιάσεως.

Atque vt ſub articulo in præcedentibus locis ſubauditur aliquod nomen, ita ſub articulo τὸ interdum ſubaudiendum relinqui infinitiuum ſciendum eſt. Thucyd. lib. 8, pag. 284, ἀφεὶς τὸ ἐς τὴν Χίον, ἔπλει ἐς τὴν Καῦνον. Hîc enim τὸ ἐς τὴν Χίον dictum eſſe pro τὸ ἐς τὴν Χίον πλεῖν, manifeſtum eſt: quum ſequatur ἔπλει, quod ſubauditionẽ illam velut ante oculos nobis ponit. Solere tamen & alio modo infinitiuos ſubaudiendos relinqui (id eſt, non vtendo hoc articulo τὸ) ſciendum eſt. Verùm vt in præſentia de illa tantùm ſubauditione infinitiui loquar quæ inuenitur poſt articulum τὸ, ecce tibi & alium eiuſdem ſcriptoris locum, in quo itidem infinitiui ellipſin eſſe puto, ſed quod non itidem ex verbo ſequente peti poſſit. lib.7, pag.259, καὶ μὴν ἡ ἄλλη αἰκία καὶ ἰσομοιρία τῶν κακῶν, ἔχουσά τινα ὅμως τὸ μετὰ πολλῶν κούφισιν, οὐδ' ὣς ῥᾳδία ἐν τῷ παρόντι ἐδοξάζετο. Hîc enim non dubium eſt quin Thucydides de conſolatione ex paribus aliorum miſeriis loqui voluerit, quam Cicero leuem eſſe dicit: & alibi, miſeram quidem ſed tamen neceſſariam. Sed quanuis huius loci ſententia manifeſta ſit, nequaquam vt in præcedente, verbum quod ſubaudiri debet, in promptu habemus. quum enim diceret, ἀφεὶς τὸ ἐς τὴν Χίον, ἔπλει ἐς τὴν Καῦνον, verbum ἔπλει nobis infinitiuum πλεῖν quẽ cum τὸ iungeremus, ſuggerebat. at hîc nihil tale dici poteſt, ἰσομοιρία τῶν κακῶν, ἔχουσά τινα ὅμως τὸ μετὰ πολλῶν κούφισιν. nihil enim ſequitur vnde aptum verbum accipere poſſimus. Verùm quod in ſequentibus non inuenitur, videndum annon in præcedentibus inueniri poſſit. Quum igitur præcedat nomẽ κακῶν, dico ex eo elici poſſe infinitiuum κακοῦσθαι, qui cum articulo τὸ extrinſecus aſſumatur. Neque tamẽ hoc ita dici à me putandum eſt, quaſi ſemper ex præcedentibus aut ſequentibus verbum quod ſubaudiri debet, petere neceſſe ſit, (quippe quum non ſemper inde peti poſſit) ſed vt oſtendam ibi primùm quærendum eſſe, quòd multo tutius & certius inde accipiatur. Quum autem nihil ſe ibi offert, quid maximè loco & rei de qua agitur conueniat, videndum eſt. Verbi gratia, ſi genitiuus κακῶν non mihi viſus fuiſſet infinitiuũ κακοῦσθαι ſuggerere, ſubaudiiſſem παθεῖν.

Iam

Iam verò ſiquis me roget cur infinitiuum potius quàm aliquod verbale hîc ſubaudiam, reſpondebo, poſſe fortaſſis aliquem inueniri eiuſmodi locũ cui ſubauditio nominis verbalis non minus quàm infinitiui conuenire poſſit. quanuis alioqui infinitiui ſubauditionem poſtulare potius linguæ Græcæ conſuetudo videatur. In hoc quidem certè loco ſi nomen verbale ſubaudiendum foret, id eſſet *κάκωμα*: ſed *κάκωμα αὐτὶ τῆς κακώσεως* videndum an Thucydideum ſit.

Dum autem hæc ſcriberem, venit in mentem alius quidam huius pronominis *τὸ* vſus, qui an ellipſin an contrà pleonaſmum habeat, dubitari fortaſſe poſſit. Sed quum eius exempla non aliunde mihi memoria nunc ſuggerat quàm ex Luca euangeliſta, ea proferre non dubitabo: præſertim quum nonnulla in ſuo ſermone habeant euangeliſtæ quæ quum à ſermonis Græci conſuetudine abhorrere videantur, debent contrà illis cum optimis quibuſque ſcriptoribus communia exiſtimari: quo è numero eſſe pleonaſmum particulæ *ὅτι* antea docui. Legimus igitur Lucæ capite vigeſimoſecundo, circa principium, *καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τὸ πῶς ἀνέλωσιν αὐτόν*. Et paulo pòſt, *καὶ ἀπελθὼν συνελάλησε τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς στρατηγοῖς τὸ πῶς αὐτὸν παραδῷ αὐτοῖς*. Itidem capite primo, *ἐνένευον δὲ τῷ πατρὶ αὐτοῦ τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν*. His enim in locis aut cum *τὸ* aliquid ſubaudiri, vt ſit ellipſis: aut certè ipſum *πλεονάζειν* dicendum eſt. Sed rationi magis eſt conſentaneum vt pleonaſmum hîc conſtituamus, & *τὸ* non minus vacare quàm in locis antè allatis (præfixum particulis *μὴ οὐ*, ſequente infinitiuo) dicamus: neque alium in *τὸ τί* quam in *τὸ πῶς* pleonaſmum eſſe velimus. Scio enim alioqui *τὸ τί* ad illum Atticum particulæ *τί* vſum poſſe referri, quo ei articulum *τὸ* ſuperuacaneum præfigunt. Verùm aliud poſtea genus pleonaſmi in *τὸ πῶς* conſtituendum eſſet. Idémque fortaſſis & de iſto Pauli loco dicendum fuerit, epiſtola ad Romanos, capite octauo, *τὸ γὰρ τί προσευξώμεθα καθ' ὃ δεῖ, οὐκ οἴδαμεν*. At verò de articulo *τὸ* qui legitur Marci capite nono, *εἶπεν αὐτῷ τὸ, εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι*, aliud dicendum eſſe videtur: ideóque alii huius capitis loco eum reſeruabo.

Vt autem ab accuſatiuo illo *τὶ* quem ex Thucydide attuli, veniam ad genitiuum *τοῦ*, ſciendum eſt, quemadmodum cum *τὸ* infinitiuum ſubaudiri dixi, ita nonnunquam genitiuum *τοῦ* infinitiuo ellipticè iungi, quòd nimirum ante genitiuum *τοῦ* vel *ἕνεκα* vel aliquid eiuſmodi ſubaudire oporteat. Atque vt ex illis ipſis ſcriptis vnde modò exempla protuli, nunc quoque proferam, legitur apud Matthæum capite ſecundo, *μέλλει γὰρ Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον, τοῦ ἀπολέσαι αὐτό*. Et capite tertio, *τότε παραγίνεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην, τοῦ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ*. vbi nemo non videt *τοῦ* pro *ἕνεκα τοῦ* dictum eſſe. Interdum verò *τοῦ μὴ* in iiſdem Euangelicis ſcriptis cum eadem ſubauditione dicitur. Quòd ſi quis hunc vſum articuli *τοῦ* ſuſpectum habet, tanquam vetuſtis ſcriptoribus ignotum, legat quæ de illo pagina centeſimaſecunda diſſerui. Quinetiam illis exempla hæc addat: ex Thucydide, libro primo, *τοῦ μή ἵνα ζητῆσαι ποτέ*. Et libro octauo, *τοῦ μὴ ἐξάγγελτοι γενέσθαι*. Item libro ſecundo, *τοῦ μὴ ὀργῇ τι μᾶλλον ἢ γνώμῃ ξυνελθόντας ἐξαμαρτεῖν*. Sed in quodã Pauli loco inuenio *τοῦ μὴ* idem valens ac *ὥστε μὴ*, meo quidem iudicio. Is locus eſt epiſt. ad Rom. capite 7, circa principium, *ἄρα οὖν ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς μοιχαλὶς χρηματίσει, ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνήρ, ἐλευθέρα ἐστὶν ἀπὸ τοῦ νόμου· τοῦ μὴ εἶναι αὐτὴν μοιχαλίδα, γενομένην ἀνδρὶ ἑτέρῳ*. Ita vt non ſit. vel, Adeò vt non ſit.

Venio ad illum articuli *τὸ* vſum cuius mentionem in præcedentibus feci; pagina nimirum 179. quum dicerem eſſe & quoddam loquendi genus quod articuli pleonaſmum itidem (ſed cum pleonaſmo præpoſitionis *ἐν*) habere viderer. Legimus igitur apud Thucydidem libro ſeptimo, pag. 258, meæ editionis, in principio, *ἄλλοι δὲ καὶ πρὸς ἀντίπαλόν τι τῆς ναυμαχίας ἀποδόντες, διὰ τὸ ἀκρίτως ξυνεχὲς τῆς ἁμίλλης, καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς ξυναπονεύοντες, ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον*. Quid de his verbis *ἐν τοῖς χαλεπώτατα* dicemus? Nemo quidem *ἐν τοῖς χαλεπώτατα* poni pro *χαλεπώτατα* negauerit, vt opinor: ſed rationem ſtructuræ horum verborum reddere, hoc opus, hic labor eſt, mihi quidem certé. Nam ſcio quidem *ἐν τοῖς μάλιστα* etiam dici, ſed quum alia natura ſit aduerbii *μάλιστα* quàm illius *χαλεπώτατα*, aliud etiam de vno loquendi genere quàm de altero iudicandum videtur. Vt autem melius id perſpici poſſit, illius quoque poſterioris, *ἐν τοῖς μάλιστα*, exempla proferenda ſunt. Primum eorum ex hoc ipſo ſcriptore petam, pag. 291, *ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου ἐναντίος τῷ δήμῳ*. Plato epiſtola decima, *ἀκούω Δίωνος ἐν*

τοῖς μάλιϛα ἐπίφθονον εἶναί σε. Plutarchus Sympoſiacῶν libro quarto, ἡμῶν ἐν τοῖς μάλιϛα τὸν χοιρίδιον ἐχόντων. Tale eſſe hoc loquendi genus ἐν τοῖς μάλιϛα dico, quale apud Latinos Vt qui maximè, vel Quàm qui maximé. Veluti quum Cicero dicit, epiſtolarum ad familiares libro quinto, ſcribens Metello, Tam enim ſum amicus reipublicæ quàm qui maximé. Siquidem non aptius poſſe reddi puto hæc Latina verba quàm iſtis Græcis, φίλος εἰμὶ ἐν τοῖς μάλιϛα. Miror itaque quid venerit in mentem enarratori Thucydidis vt ἐν τοῖς μάλιϛα exponeret ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, in illo quem attuli loco. Nec ſolùm ab eo hanc expoſitionem, ſed & à quolibet alio hoc genus loquendi habente alienam prorſus eſſe hanc illius ſcholiaſtæ expoſitionem arbitror. Cæterùm quum dicendo ἐν τοῖς μάλιϛα, ſubaudiri aliquid manifeſtum ſit, commodè participium οὖσι ſubauditum iri puto, vnà cum datiuo plurali ſumpto ex præcedentibus. Exempli gratia, φίλος εἰμὶ ἐν τοῖς μάλιϛα: adde extrinſecus, οὖσι φίλοις. Sic ἐχθρός εἰμι ἐν τοῖς μάλιϛα: addo, οὖσιν ἐχθροῖς. Nunc autem videndum eſt an de altero illo genere loquendi ἐν τοῖς χαλεπώτατα dici à nobis idem poſſit. Equidem ſi talem ſubauditionem locum habere & ibi velimus, cum ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον, extrinſecus aſſumere oportebit διάγουσι. hoc modo, διῆγον ἐν τοῖς διάγουσι χαλεπώτατα, perinde videlicet acſi diceretur, ἦσαν τῶν χαλεπώτατα διαγόντων. Niſi liceat, aliter accipiendo præpoſitionem ἐν, ita exponere, διῆγον ὁμοίως τοῖς χαλεπώτατα διάγουσι: vel, ὥσπερ οἱ χαλεπώτατα διάγοντες. Et quoniam de genere loquendi agitur quod inſolens eſſe puto, ſi itidem inſolentem quampiam expoſitionem afferre liceat, dixerim videndum num verba illa, ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον, reſolui & hoc modo poſſint, διῆγον ἐν τοῖς κακοῖς ἃ ἔστι χαλεπώτατα. Hæc ſunt quæ nunc de iſto articuli vſu cum hoc aduerbio habeo quæ dicam. Ea certè vereor vt aliis ſatisfactura ſint, quum mihi ipſi parum ſatisfaciant. Verùm ſi viam ſaltem alicui ad meliorem quampiam expoſitionem aperuerint, non inutilis hæc mea diſquiſitio fuerit. Non valde equidem mirum videri debet, tales quaſdam phraſes inueniri, in quibus ſtructuræ verborum iniri ratio non poſſit, quum multæ in vernaculis etiam linguis occurrant in quibus eodem pacto hærere cogimur: quòd nec caput nec pedes (ſi iſto prouerbio hac in re vti licet) in iis appareat.

Articulum Attici à nomine ſuo (id eſt, à nomine cui præfigitur, & iungi debet) nonnunquam diſiungunt. idque duobus modis faciunt. Interdum enim vnum duntaxat vocabulum interiicitur, interdum duo, & plura etiam nonnunquam. Sophocles Antigone, Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. Ariſtophanes in Acharnenſibus, Τοὺς νῦν μοι λίθους χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε. Idem in Pluto, ὁ δὲ κναφεύει τις, ὁ δὲ πλύνει κώδια. pro ὁ δέ τις κναφεύει. Xenophon in Sympoſio, ὁ μὲν δὴ Ἑρμογένης αὐτὸν ἤρετο. Lucianus initio Nigrini, τὸ γάρ μοι πάθημα ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἤξετο. Apud eundem aliam traiectionem habemus, quæ videri poſſit, interiecta quidem vnica voce, ſed articulo alium præfixum habente: in fine eiuſdem dialogi, τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam poſſit fortaſſis an ita ſcripſerit. Cæterùm in præcedentibus quidem locis vel vnum vel duo duntaxat interiecta habes vocabula: at in iſto plura, οἱ δὲ τὰ μαλθακὰ καὶ κοῖλα τῆς χώρας Αἰγύπτιοι γεωργοῦντες. quæ verba ſunt quidem Plutarchi Sympoſiacorum problematum libro quarto, circa finem: ſed eum Attici alicuius ſcriptoris exemplo ita loquutum eſſe credibile eſt. Inuenitur autem hic articuli vſus (quo videlicet à ſuo nomine ſeiungitur, quibuſdam vocabulis interiectis) apud epicos quoque poetas. Sed quoniam ex eorum principe Homero exempla mihi nunc nõ veniunt in mentem, (quanuis aliquot me apud illum obſeruaſſe meminerim) lectorem eius rei certiorem feciſſe contentus in præſentia ero.

Verùm monendus mihi eſt lector, nonnullos locos videri poſſe talem præcedente articulo traiectionem habere, qui tamen eam minimè habeant. Exempli gratia, vbi dicitur, ὁ δὲ ὑπέσχετο συννοὺς καὶ κατηφής, non exiſtimandum eſt adiectiua συννοὺς & κατηφὴς iungi cum articulo ὁ, (interiecto verbo ὑπέσχετο) ſed potius cum participio ὢν ſubaudito: perinde acſi diceretur, ὁ δὲ ὑπέσχετο, συννοὺς ὢν καὶ κατηφής. Quòd ſi etiam dicatur, ὁ δὲ συννοὺς καὶ κατηφὴς ὑπέσχετο, ſubaudietur itidem illud participium ὤν. Sed tutius fuerit poſt ὁ δὲ & poſt κατηφὴς interpungere: hoc modo, ὁ δὲ, συννοὺς καὶ κατηφής, ὑπέσχετο. Loci quoque multi occurrunt in quibus niſi inter ὁ δὲ & participium interpungatur, à vera interpreta-

tione aberrare lector poterit. In nonnullis verò prætermiſſa interpunctio inter adiectiuum & ſubſtantiuum articulo proximum, à vera itidem interpretatione abduxit. Poſſitque (vt opinor) exemplo eſſe hic locus, Matth. capite ſexto, ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί. Interpretes enim hunc locum non aliter reddunt quàm ſi dictum eſſet μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ σκυθρωποὶ ὑποκριταί: vt videlicet σκυθρωποὶ ſit hypocritarum epithetum. quum tamen eo ſenſu videatur potius dicturus fuiſſe hic ſcriptor, μὴ γίνεσθε ὅμοιοι τοῖς ὑποκριταῖς, quàm μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταί. aut certè, (vtendo ita aduerbio ὥσπερ) μὴ γίνεσθε ὥσπερ ὑποκριταὶ οἱ σκυθρωποί. ſiue, ὥσπερ οἱ σκυθρωποὶ ὑποκριταί. At interpunctio poſita inter ὑποκριταὶ & σκυθρωποὶ, his difficultatibus nos liberat: hoc modo, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ, σκυθρωποί. pro, μὴ γίνεσθε σκυθρωποὶ, ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί εἰσι. Poſſe autem & hoc modo intelligi iſta verba, autor nouiſſimæ interpretationis admonuit. Sed his de rebus alius erit dicendi locus, vbi etiam oſtendam multo maiorem ſenſus differentiam & maioris quàm illo in loco momenti, ex eiuſmodi interpunctione vel adhibita vel omiſſa, interdum oriri. Vt autem dicebam, in illa oratione, ὁ δὲ ὑπέσχετο συννοὺς καὶ κατηφὴς, adiectiua συννοὺς & κατηφὴς minimè iungi cum articulo ὁ, ita ſciendum eſt duo nomina nonnunquam articulo ſubiungi, interiecto verbo quopiam, quorum vnum quidem articulo iungendum ſit, alterum non item. Exemplo mihi erit iſte Xenophontis locus, Hellenicῶn libro ſexto, pag. 355, meæ editionis, οἱ δὲ ἀνέβησαν παμπληθεῖς Ἀρκάδες. Hîc enim dico traiectum eſſe ſubſtantiuum Ἀρκάδες, & ad articulum οἱ tendere: adiectiuum autem παμπληθεῖς, non item. Neque enim voluiſſe Xenophontem dicere, οἱ δὲ παμπληθεῖς Ἀρκάδες ἀνέβησαν, ſed οἱ δὲ Ἀρκάδες ἀνέβησαν, παμπληθεῖς ὄντες. Et hæc quidem eſſe eiuſmodi ſcio quæ pauci animaduertant, ſed quæ tamen alicubi non animaduerſa, in errorem non leuem impellere queant: eóque ſtudioſius illorum te admoneo. Verùm vt aliquos locos nullam eiuſmodi traiectionem habere docui, quum tamen ea ſubeſſe illis videatur: ita viciſſim nonnullos eſſe ſciendum eſt qui eam habeant, quum tamen prima fronte nullam habere videri poſſint. Plato in Timæo, ἐὰν οὖν, ὦ Σώκρατες, πολλὰ πολλῶν εἰπόντων περὶ θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, μὴ δυνατοὶ γιγνώμεθα πάντῃ πάντως αὐτοὺς αὑτοῖς ὁμολογουμένους καὶ ἀπηκριβωμένους λόγους ἀποδοῦναι, μὴ θαυμάσῃς· ἀλλ' ἐὰν ἄρα μηδενὸς ἧττον παρεχώμεθα εἰκότας, ἀγαπᾶν χρή. Hîc enim quis primo aſpectu τοὺς iungi cum αὐτοὺς non exiſtimet? Atqui Plato non ſignificare vult τοὺς αὐτοὺς, ſed τοὺς cum participio ὁμολογουμένους traiecto iungit. perinde enim eſt ac ſi ſcripſiſſet, τοὺς ὁμολογουμένους αὐτοὺς αὑτοῖς. Quod animaduertit & Marcus Tullius, ita locum illum interpretans, Quocirca ſi fortè de deorum natura ortúque mundi diſſerentes, minus id quod habemus in animo, conſequimur, vt tota dilucidè & planè oratio exornata ſibi conſtet, & ex omni parte ſecum ipſa conſentiat: haud ſanè erit mirum: contentíque eſſe debetis ſi probabilia dicentur.

Articulus pronominis etiam officio fungitur apud Atticos aliquando. Incipiam autem ab iis quæ Budæus de hoc vſu tradit. Vt ὅδε & τόδε pro οὗτος & τοῦτο per compoſitionem dicitur, (velut apud Demoſth. περὶ παραπρεσβ. Τοῦτο δὲ δεῖ σκοπεῖν, οὐχ ὡς ὅδε Φωκέας ἀπώλεσε καθ' ἑαυτόν) ſic extra compoſitionem ὁ δὲ pro οὗτος δέ. vel, vt Ariſtoteles, pro ὅδε δὲ, hic autem. Syneſius, τρίτον μὲν ἔτος τοῦτο ἤδη ἐξήκει μετὰ τὴν ἀμνηστίαν, ὁ δὲ οὐκ ἐβάδισε τὴν εὐθὺ Βιθυνίας. Pauſanias, ἀφικομένων δὲ τῶν ἀγγέλων, ὡς οὖν τὰ γράμματα ἀπεδόθη, ὧν μὲν εἶχε τὰ βιβλία ἀνεγίνωσκεν οὐδὲν, ὁ δὲ ἥξειν τὴν συμμαχίαν ἔλεγε. ipſe veró. Aliquanto pòſt (nam quæ de ὁ μὲν ὡς & de ὁ δὲ ὡς tradit, intermiſcenda non cenſeo) ſcribit, Ponunt etiam τὸν pro τόνδε, & τὸ pro τοῦτο. Lyſias, νῦν δὲ πρέπον ἐστὶ καὶ ὑμᾶς ἀκοῦσαί μου. καί μοι κάλει τὸν καὶ τόν. Verba ſunt iubentis teſtes in medium prodire. Hoc eſt, τόνδε καὶ τόνδε, hunc & illum. Plato in Euthydemo, πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα καλὰ οἱ λόγοι ὑμῶν ἔχουσιν, ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερον. Hæc ſunt quæ Budæus de iſto articuli vſu tradit. quibus exempla permulta poſſem adiicere: ſed quum valde frequens ſit ille vſus cum adiectione illa particularum μὲν & δὲ, abſque hac verò non item, non alios proferre libet locos quàm eos vbi particulæ illæ non adiunguntur. Sed prius lectorem moneo, non eſſe habendam Thucydidis enarratori fidem, vbi ἐν τοῖς exponens ἐν τούτοις, poeticum eſſe hunc vſum tradit. In hunc enim locum libri primi, pagina ſecunda, ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τόν τε σίδηρον κατέθεντο, καὶ ἀνειμένῃ τῇ διαίτῃ ἐς τὸ τρυφερώτερον μετέστησαν; annotat, ἐν τοῖς dictum eſſe pro ἐν τούτοις. ídque poeticé. Mouit autem illum particula δὲ vt hoc diceret. addit enim, ὑπερβιβάζεται γὰρ ὁ δέ. ſentiens nimirum, ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ dictum eſſe pro ἐν τοῖσδε πρῶτοι. Verùm hæc ratio quam addit, magis eum accuſat quàm excuſat. Siquidem non ſolùm inuſitatus eſt talis ὑπερβιβασμὸς ipſis etiam

poetis, ſed ineptus quoque, nihílque cum aliis horum ὑπερβιβασμοῖς commune habet. Quid igitur particula δὲ faciendum putas? roget aliquis. Equidem in δὴ mutandam cenſeo, ſi πρώτοι retineatur: aut ex πρώτοι faciendum πρώτοις, ſi δὲ retinere velimus. Neque verò ex coniectura ſed ex veteri codice petitæ ſunt hæ lectiones, (vt in meæ editionis margine videre eſt) quarum tamen poſteriorem ἐν τοῖς πρώτοις δὲ, præfero priori, quæ habet ἐν τοῖς πρώτοι δή. Cæterùm Thucydidem minimè voluiſſe dicere ἐν τοῖς πρώτοι δὲ pro ἐν τοῖς δὲ πρώτοι, ex aliis quoque ipſius locis colligi poteſt, vbi ἐν τοῖς pro ἐν τούτοις ſine adiectione illa legitur. Ex illis eſt hic, libro tertio, pag. 88, ἐν τοῖς πλεῖσται δὴ νῆες ἅμ᾽ αὐτοῖς ἐνεργοὶ κάλλει ἐγένοντο. Exponit certè idem enarrator hoc etiam in loco ἐν τούτοις: ſed addens, τοῖς χρόνοις, ἢ τοῖς Ἀθηναίοις. Habuiſti autem & ex Platone paulo antè ἐν δὲ τοῖς pro ἐν δὲ τούτοις. Quòd ſi in Thucydideis exemplis pergendum eſt, legitur apud eum & μετὰ τοὺς pro μετὰ τούτοις: vbi tamen eſt & alia ſcriptura, μετὰ τοῦτο. Inuenitur inſuper διὰ τὸ pro διὰ τοῦτο, libro ſeptimo, pag. 257, πάντων γὰρ δὴ ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς, ὅ, τε φόβος ἦν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος οὐδενὶ ἐοικὼς, καὶ διὰ τὸ, ἀνώμαλον καὶ τὴν ἔποψιν τῆς ναυμαχίας ἐκ τῆς γῆς ἠναγκάζοντο ἔχειν. Et hæc quidem ſunt quæ nunc ſuppetunt ex iſto ſcriptore exempla. Ex Demoſthene autem addi poſſunt hi loci iis qui iam allati fuerunt. Philipp. 3, ἔδει γὰρ τὸ ποιῆσαι, καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι. Oratione Pro corona, εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὑτοσὶ, οὐκ ἂν ἀπέθανεν. quod Gallicè diceres, *S'il euſt faict telle choſe & telle.* Quinetiam τὰ καὶ τὰ apud eundem habemus, oratione in Midiam, τὰ καὶ τὰ πεπονθὼς ὁ δεῖνα. Videndum autem an τοῦ accipi pro τούτου itidem poſſit in iſto eiuſdem oratoris loco, (necnon in ſimilibus) βουλευομένων ὑμῶν οὐ περὶ τοῦ εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ᾽ ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινά. Quòd ſi τοῦ hîc pro τούτου poni dixerimus, eodem fortaſſe modo τὸ pro τοῦτο poni dicendum erit in illo Marci loco quem antea protuli, εἶπεν αὐτῷ τὸ, εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. Sciendum eſt porrò, in nonnullis ſcriptorum locis exemplaria quædam articulum, quædam contrà pronomen, pro quo ipſum poni dico, habere. vt apud Plutarchum in Catone maiore, pro τὸ δ᾽ οὐκ ἀληθές ἐστιν, quidam codices habent, τοῦτο δὲ οὐκ ἀληθές ἐστιν. Illum autem Thucydidis locum quem antea dixi habere μετὰ τοὺς pro μετὰ τούτοις, in exemplum huius rei non affero: quòd altera lectio non habeat pronomen eiuſdem numeri & generis: quum pro μετὰ τοὺς non legatur μετὰ τούτους, ſed μετὰ τοῦτο.

Nolim autem omittere, (antequam huic ſermoni finem imponam) τὰ exponi etiam τινὰ, ab enarratore Thucydidis, in iſto libri tertii loco, pag. 103, in fine, νῦν δὲ πρὸς μὲν τὰ ἀντειπεῖν δεῖ, τῶν δὲ ἔλεγχον ποιήσασθαι. Verùm eadem ratione & τῶν δὲ exponere debuit τινῶν δέ. Eſt certè in illo Thucydidis loco obſeruandum, eum particulæ μὲν aliam quàm vſitatam ſedem dediſſe. Quum enim dicendum eſſet, conſuetudinem vulgaris ſermonis ſeruando, πρὸς τὰ μὲν, (ſicut ſequitur τῶν δὲ) maluit καινοπρεπῶς dicere πρὸς μὲν τά. Non eſt alioqui quod valde miremur τὰ pro τινὰ, quum paſſim vſitati ſint genitiuus & datiuus ſingulares maſculini in hac ipſa ſignificatione, ſed carentes accentu. Scimus enim plurimis in locis του pro τινὸς, & τῳ pro τινὶ occurrere. Sed librarii perperam alicubi accentum retinuerunt, qui hunc vſum nobis occultat. vt apud Thucydidem libro tertio, pag. 161, καὶ ἐχόντων τῶν μὲν πεζῶν, λόφον ἑκατέρωθεν, πεδίου δὲ τοῦ μέσου ὄντος, οἱ ἱππῆς ἐς αὐτὸ καταδραμόντες ἱππομάχησαν πρῶτα ἀμφοτέρων. Editiones enim quæ meam præcedunt, habent hîc τοῦ pro του. (Vſurpari autem hoc του, ſicut & τῳ, fœminino quoque genere, docebo paulo pòſt) Iam verò quemadmodum του & τῳ ſine accentu, pro τινὸς & τινί: ſic τοῦ & τῷ pro τίνος & τίνι poni ſatis notum eſt.

Hoc præterea ſibi peculiare in articuli vſu habent Attici, vt maſculinum eius genus pro fœminino vſurpent. Neque tamen in vnoquoque numero eam ſibi libertatem ſumunt, ſed in dùali duntaxat, quod ſciam. Poſſunt autem exemplis huius rei quæ attuli ſuprà, pagina nimirum 151, (quum videlicet agerem de Attica vſurpatione maſculinorum nominum pro fœmininis) addi ex Thucydide cùm alia, tum verò τὼ πόλεε, & τοῖν πόλεοιν. Libro enim quinto, pag 173, in quodam ſocietatis fœdere legitur, καταλύειν δὲ ἅμα ἀμφω τὼ πόλεε. Libro eodem, initio paginæ 175, τὸν ὅρκον εἶναι, προσθεῖναι καὶ ἀφελεῖν ὅ, τι ἂν ἀμφοῖν τοῖν πόλεοιν δοκῇ, Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις. Legitur item & apud Iſocratem τὼ δύο πόλεε. Apud Platonem De legibus habemus τὼ τέχνα. Quibus ſimile eſt apud Xenophontem τὼ ἡμέρα.

Quod ſi vbi του & τῳ ſine accentu ponuntur pro τινὸς & τινὶ, ſunt ibi quoque articuli, eorum in fœminino quoque genere vſus (id eſt, cum nomine fœminini generis) ad ſermonem hunc pertinet. Sophocles in OEdipo tyranno, Ὦ ἄναξ Ἄπολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ

ξυνῆεμ βαίη λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι. Vbi ſchol.annotat,quemadmodum ἐνύπνια communis eſt generis AEolibus, ſic Atticis τοῦ & τῷ. vt, οὔτε τοῦ κλύων σάλπιγγος. & τοῦ χρείας. & ἐν τύχῃ γέ τῳ.

At in poſtpoſitiui articuli vſu Attico iſtud præcipuè obſeruatione dignum exiſtimo, quòd pronominis loco ponitur. Dicitur enim ὃς pro οὗτος, ſiue ἐκεῖνος: itidémque οἳ pro οὗτοι, ſiue ἐκεῖνοι: ſúntque huius vſus exempla ſatis frequentia. Sed non immeritò dubitauerit quiſpiam an vocula iſta quum hanc ſignificationem habet, dicenda ſit eſſe articulus loco pronominis, an potiùs non iam articulus eſſe, ſed pronomen. Habet verò & alium vſum illa particula: vt videre eſt in iſto Demoſthenis loco, oratione Pro corona, ἃς μὲν κατείληφε πόλεις τῶν ἀστυγειτόνων, ἃς δὲ πορθεῖ. Sed eadem dubitatio hîc quoque moueri poteſt.

De eo autem poſtpoſitiui articuli vſu quo adiunctum ſibi habet præpoſitiuum, dictum fuit ſuprá.

DE NONNVLLIS QVAE ATTICI IN PRAEPOSITIONUM vſu ſibi vendicant. CAP. XII.

PARTES indeclinabiles nequaquam omittendæ fuerint, quum in earum potiſſimùm vſu ſuum quoddam ius Attici obtineant, atque adeò non minimam ornamentorum ſuæ linguæ partem in iis repoſitam habeant. Quum autem multo plura de iis dici poſſint quàm hîc à me dicentur, operam dabo ſaltem vt iſta viam ad eorum quæ omiſerim inueſtigationem patefaciant.

Præpoſitiones aliquas ſuam conſtructionem Atticam habere, id eſt Atticis peculiarem, docui ſuprá: nimirum pag. 122, & deinceps. Præſertim verò præpoſitionē ἐπὶ cum genitiuo, vice accuſatiui, familiarem eſſe illis oſtendi. Ab illa autem ad alias veni: vt ibi videbis.

Neque verò Atticus ſermo in præpoſitionum vſu à linguæ communis ſermone differt ea re tantùm quòd conſtructionem nonnullis aliam tribuat: ſed etiam vſurpare vnam pro altera ſibi permittit: vt ἐν pro εἰς, ac viciſſim εἰς pro ἐν. Sic ἐπὶ cum accuſatiuo pro κατὰ habente ſuum genitiuum, Atticis poſſe adſcribi, docui pag. 123.

Sed hoc quoque ſciendum eſt, eos in compoſitione præpoſitionem ὑπὸ loco τῆς πρὸ nõnunquam vſurpare. Quod ſuprà dictum eſt, (inquit Budæus) ὑπόθεσιν eſſe ἀντὶ τῆς προθέσεως, Atticorũ eſt loquutio: vt ὑπαγορεύειν pro προαγορεύειν. Iſocrates in Paragr. ἐγὼ δ' οὐδ' ὑμᾶς ταύτην ἔχειν τὴν γνώμην ἡγοῦμαι, πρός τε τοὺς ὑπειρημένους λόγους ῥᾴδιον ἀντειπεῖν νομίζω. id eſt προειρημένοις, ſupradictos. Ariſtoph. ὑπείπουσης δ' ὅτι εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι, quum prædixiſſem. Itidem Demoſth. participio ὑπειπὼν vtitur pro προειπὼν: ſcribens, τοσοῦτον ὑπειπὼν, ſi hoc tantùm prædixero. Inſigne autem huius vſus exemplum habemus & in verbo ὑφηγεῖσθαι, cùm apud alios tum apud Thucydidem. vt lib. 1, in fine orationis Athenienſium, πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι πολέμου ἄρχοντας ταύτῃ ᾗ ἂν ὑφηγῆσθε. id eſt, Si nos bello laceſſiueritis, vim à vobis illatam propulſare conabimur, eandem qua vos præiueritis viam tenentes. Scholiaſtes certè ὑφηγεῖσθαι ait hîc eſſe ὁδηγεῖν: ſed melius fortaſſis hæc expoſitio aliis quibuſdam locis conueniret. vt iſti Plutarchi, vbi de Pompeio fugiente loquitur, καὶ δαίμων ἐκείνην ὑφηγεῖτο τὴν ὁδόν. Hîc enim in propria ſignificatione accipitur, at illic metaphoricè viæ appellatio ſumitur: perinde acſi diceretur, Exemplum veſtrum ſequentes. Apud Platonem dicitur θεὸς ὑφηγεῖσθαι, in Epinomide, ἀλλ' οὐδ' ἂν διδάξειεν εἰ μὴ θεὸς ὑφηγοῖτο. Ariſtoteli autem frequens eſt participium ὑφηγημένος in paſſiua ſignificatione, obtinente eodem modo præpoſitione ὑπὸ locum præpoſitionis πρό: ſic tamen vt non itidem προηγημένος ea ſignificatione dici putem. Ethic. lib. 2, cap. 7, νῦν δὲ περὶ τῶν λοιπῶν λέγωμεν κατὰ τὸν ὑφηγημένον τρόπον. Sic Meteorolog. tertio libro dixit, τὸν ὑφηγημένον τρόπον λέγοντες. Et Polit. lib. 1, ὅλως δὲ περὶ πάσης κτήσεως καὶ χρηματιστικῆς θεωρήσωμεν κατὰ τὸν ὑφηγημένον τρόπον. Necnon De generatione anim. lib. 3, περὶ δὲ τῶν ἐντόμων καὶ τῶν ὀστρακοδέρμων λεκτέον κατὰ τὴν ὑφηγημένην μέθοδον. Adeóque receptus in hoc verbo fuit hic præpoſitionis ὑπὸ vſus, vt in eius etiam verbalibus, ὑφήγησις & ὑφηγητής, ſeruatus fuerit. Sed ad Thucydidem vt reuertar, ſicut ὑφηγεῖσθαι pro προηγεῖσθαι, ita & ὑπολαμβάνειν pro προλαμβάνειν dixiſſe exiſtimatur, lib. 1, pag. 22, εἰ γὰρ ἂν Κέρκυράν τε ὑπολαβόντες βίᾳ ἡμῶν εἶχον, καὶ Ποτίδαιαν ἐπολιόρκουν. Hîc enim ὑπολαβόντες idem eſſe quod προλαβόντες, cenſet Budæus: ſed haud ſcio an aſſentiri illi debeam. Videtur enim potius præpoſitione ὑπὸ oſtendi eos vrbem illam clàm, vel ex inſidiis, non autem aperto marte, occupaſſe. Qualem vim apud eundem ſcriptorem in eodem verbo habet, lib. 6, pag. 216, ὁ δὲ, τοῖς ἐπικούροις φράσας τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν, ἐξελέγετο εὐθὺς οὓς ἐπῃτιᾶτο. vbi ſcholiaſtes exponit ὑφαρπάσαι. Verùm vt in exemplis per-

gam, ſic ὑπέδειξε pro προέδειξε dixit Iſocrates in orat. ad Philippum, ὁ δὲ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας, ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις μεθ' ὧν χρὴ καὶ οἷς δεῖ τοὺς πολέμους ἐκφέρειν. Eodémque modo ὑποφθάνω pro προφθάνω, & ὑπάγω pro προάγω, ὑφίεμαι pro προΐεμαι, aliáque itidé multa dicuntur. Hoc vnum addam, quoſdam & verbum ὑπονοεῖν ſimiliter pro προνοεῖν accipiendum cenſuiſſe in iſto Thucydidis loco, lib. 3, ἐπιβουλεύσας δὲ ἧς τυχών, ξυνετὸς· καὶ ὑπονοήσας, ἔτι δεινότερος. Sed hanc expoſitionem non libenter admiſerim.

Eſt preterea quædam præpoſitio quam Attici ſibi vendicant, nimirum ὡς. ab illis enim hic particulæ ὡς vſus loco τῆς πρὸς, profectus eſſe exiſtimatur.

Hoc quoque Atticorum eſt, (& quidem in primis) præpoſitiones ſubaudiendas relinquere. Qua de re quum copioſè diſſeruerim antea, ellipſεως variarum præpoſitionum ſigillatim exempla proferens, eò te remittam. Sed viciſſim aliquod pleonaſmi præpoſitionis exemplum extat: vt apud Demoſthenē, μὴ γὰρ οἴεσθε αὐτόν, ὑπὲρ ὧν ἤρνηται μὴ λαβεῖν, ὑπὲρ τούτων ὑμῖν λειτουργεῖν ἐθελήσειν.

DE QVIBVSDAM QVAE IN CONIVNCTIONVM vſu Attica eſſe cenſentur. CAP. XIII.

Conivnctionvm quoque eſt aliquis vſus Atticus: id eſt, aliquid in earum etiam vſu cum aliis minimè commune habent Attici. Quod tamen non de omnibus coniunctionibus, ſed de nonnullis duntaxat, à me dicitur.

Quarundam traiectione eos gaudere, ac præſertim particulæ γε, pleriſque in locis videmus. Demoſth. ἀλλὰ μὴν ὑπέρ γε τοῦ πρεσβεία, ἢ μή, τὸ μὲν ἐκ τούτων λαμβάνειν ἐξ ὧν ἡ πόλις βλάπτεται, πάντες δήπου οἶδ' ὅτι φήσαιτ' ἂν εἶναι δεινόν. Hîc enim dictum eſt ἀλλὰ μὴν ὑπέρ γε τοῦ pro ἀλλὰ μήν γε ὑπὲρ τοῦ. Sic traiicitur in iſto eiuſdem loco, καὶ μὴν περὶ ὧν γε προσέταξαν εἰπεῖν &c. Sic apud Platonem in Sympoſio, οὐ μέντοι ἀλλὰ καὶ Σωκράτη γε &c. pro οὐ μέντοι ἀλλά γε. Alicubi tamē videri poſſit hæc coniunctio γε itidem debere iungi aliis cōiunctionibus quæ ipſam præcedunt, quū minimè iungi illis debeat. Quod fortaſſe dici de iſto loco poteſt, qui eſt eiuſdem in Sympoſio, οὐ μέντοι ἀλλὰ τά γε ἀληθῆ, εἰ βούλεσθε, ἐθέλω εἰπεῖν κατ' ἐμαυτόν. Inuenitur alioqui ſic traiecta hæc particula & cum ἢ μήν: vt in iſto Ariſtophani loco, in Pluto, ἢ μὴν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐντευθενὶ μεταπέμψεσθον. Sic apud Platonem in Euthydemo, ἢ μὴν καὶ τι πρότερόν γε ἡμῖν ἐφαίνετο καλὸν τὸ ἐρώτημα.

Sic γὰρ traiici videmus ab Ariſtophane, tum alibi tum in iſto Pacis loco, ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται; pro ἀλλὰ γὰρ ποῖ οἴχεται; Itidem apud Thucydidem, in fine libri quarti, καὶ ἐτύγχανε γὰρ τότε Ἰσχαγόρας &c. pro καὶ γὰρ ἐτύγχανε.

Sed magis mira fuerit hæc coniunctionis ἀλλὰ traiectio apud Platonem in Parmenide οὐ μὴν αὐτός γε ἀλλὰ καὶ πρότερον ἀκηκοέναι τοῦ Ζήνωνος. Ideo autē magis miram dixi, quòd hîc durior quàm in præcedentibus locis eſſe videatur.

Superuacaneæ ſunt plerunque apud Atticos coniunctiones quædam: ac præſertim γε, & που & τοι: vt docui ſuprà, quum varia pleonaſmorum Atticorum genera enumerarem. Inculcant autem potiſſimùm particulam γε. vt videre eſt apud Ariſtophanem, cùm alibi tum in iſto Veſparum loco, Ἀλλ' οὖν πεπείσθω γ' ἐπειδήπερ γ' ἅπαξ Ἐμοὶ σεαυτὸν παραδέδωκας ὅ τι ποιεῖν. Et paulo pòſt, Μὰ τὸν Δί', οὐ τοίνυν γ'· ἀτὰρ δοκεῖ γέ μοι Ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι. Sed iis in locis vbi ita inculcatur, dubitari poteſt in vtro vacare dicenda ſit. Minimè autem mirari debemus apud Atticos talem particulæ γε vſum, quum eam pronomini quoque iungere videamus, & ita quidem vt ei cohæreat: dicentes ἔγωγε pro ἐγώ.

In earum autem numero quæ apertè alicubi vacant, ponere poſſumus ἀλλά. veluti quū οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ pro οὐ μὴν οὐδὲ dicitur. Alicubi verò huius coniunctionis pleonaſmo coniunctus eſt negatiuæ particulæ pleonaſmus. vt apud Ariſtoph. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. pro ἔχω γὰρ κακῶς. Et apud Platonem in Euthydemo, οὐ γάρ τοι ἀλλὰ τοῦτόν γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις ἀκηκοὼς, ἀεὶ θαυμάζω. Inuenitur & bis poſita hæc coniunctio in vno eodémque orationis membro, ſed ita vt priore loco omitti potuerit. Ariſtoph. in Pluto, ἀλλ' οὐ μένειν χρή σ', ἀλλ' ἀπιέναι. Sophocles Electra, pag. 120, Μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν ἀλλ' οὐχ ὕβρει Λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.

Vacantibus interdum coniunctionibus annumerari poteſt & γάρ. Inuenitur enim ἀλλὰ γὰρ non aliud ſignificans quàm ἀλλά. Quinetiā ſcimus οὐ ſolum eandem interrogandi vim habere interdum quam habet quum ei adiungitur particula γάρ. Quinetiam ſine hoc aduerbio interrogationi adhibetur, (ſed diuerſæ à præcedenti) quum tamē abſque illa oratio non minus interrogatiua eſſe poſſit. Atque adeò inuenitur & poſt τίς, quod natura ſua interrogandi vim habere ſcimus. Eſtque credibile, Latinos, dicentes itidem Quiſnam pro

Quis, voluiſſe τίς γὰρ exprimere. Siquidem præfigi etiam videmus alicubi particulam iſtam Nam. vt in iſto Virgilii loco, Nam quis te iuuenum confidentiſſime noſtras Iuſſit adire domos? Verùm & alius eſt coniunctionis huius pleonaſmus: vbi nimirum geminatur. vt apud Platonem in Sympoſio, εἰ γὰρ ἰσχυρὸς ὢν, βούλοιτο ἰσχυρὸς εἶναι· καὶ ταχὺς ὤν, ταχύς· καὶ ὑγιὴς ὤν, ὑγιής· ἴσως γὰρ ἄν τις ταυτὶ οἰηθείη καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, τοὺς ὄντας τε τοιούτους καὶ ἔχοντας ταῦτα, τούτων ἅπερ ἔχουσι καὶ ἐπιθυμεῖν. Quem locum & Budæus affert, dicens γὰρ in eo redundare, ornatus cauſa. Sed non aſſentior illi de hoc quem itidẽ affert loco, ex eodem Platonis dialogo, χαιρέτω δή. οὐ γὰρ ἔτι ἐγκωμιάζω τοῦτον τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἂν δυναίμην. Neque enim dixerim coniunctionem γὰρ hîc repetitam, itidem eſſe ſuperuacaneam: quum alii verbo iungatur, & per eam rationis (vt ita dicam) ratio reddatur. Sic apud Ariſtophanem non rarò coniunctio iſta inuenitur repetita. vt in Veſpis, Μὰ τὸν Δί᾽. οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον. Καὶ γὰρ πρότερον &c. Paulo poſt, Κοὐ θαῦμά γ᾽. ἐς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας. Ἔγνως γὰρ ἂν· νῦν δ᾽ οὐχὶ γιγνώσκεις. Quinetiam præcedente vtrobique negatiua particula οὐ inuenitur iterata hæc coniunctio cùm apud alios tum verò apud Platonem, alibi quoque, (quod dico propter locum paulo antè ex ipſo allatum) vt in Apologia, οὐ γὰρ δήπου ψεύδεται. οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. Sic apud AEſchinem in oratione quæ περὶ παραπρεσβείας inſcribitur: οὐ γὰρ ἂν τοῦτό γ᾽ εἴποις ὡς ἔλαθεν. οὐ γὰρ ἠγνοεῖτο.

Coniunctionem καὶ eſſe ex numero illarum quæ apud Atticos vacare ſolent, ex iis intelligere potuiſti quæ pag. 33 & 34, mearum Animaduerſionum, in Corinthum annotaui, nimirum in eius articulum XLV. Quorum nihil repetendum hîc cenſui.

Inter has coniunctiones locum ſibi vendicat non vltimũ coniunctio ἄν. ſiquidem eius pleonaſmus variis ex locis teſtatus eſſe poteſt. Fuítque huius pleonaſmi facta & à Corintho mentio, articulo XIII. vbi ſcribit, Καὶ τοῦτο Ἀττικόν, τὸ προσλαμβάνειν πολλάκις ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ τὸν ἂν σύνδεσμον. Additque, huius vſus coniunctionis ἂν exempla extare apud Platonem, necnon apud Ariſtophanem: vt in hoc Auium loco, ἡ δὲ Ἑλλὰς ἂν ἐξερημωθεῖσ᾽ ἂν ἡμᾶς ἔλαθεν. Sed aliter potius debuiſſe loqui videtur Corinthus: quum bis tantùm aſſumatur in vno eodémque membro hæc vocula, id eſt geminetur: vt videre eſt in eo ipſo quem affert ex Ariſtophane loco. Cui addi poteſt & iſte eiuſdem in Pluto, Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντ᾽· ἢ τί γ᾽ ἂν Ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι; Quo in loco ter quidem ponitur, ſed bis tantùm in eodem membro & cum vno verbo. Sic in Veſpis, - ἐγὼ γὰρ οὐδ᾽ ἂν ὀρνίθων γάλα Ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ᾽ ἂν οὗ μενῦν ἀποστερεῖς. Sic & apud Demoſthenem, ἔτι δὲ τὸ πρᾶγμ᾽ ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν, ἐξήτησεν ἄν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας. Vtitur & Plato hoc pleonaſmo: (quod teſtatur & Corinthus, ſed exemplum nullum afferens) vt De leg. lib. 4, τὰ ποῖ᾽ ἂν λεγόμενα, ὀρθότατ᾽ ἂν φέροιτο. Apud eundem ἄν, præcedente κἄν, (qua includũtur καὶ & ἂν) in Alcibiade ſecundo, ἀλλὰ κἂν δέξαιτο ἂν γενέσθαι, εἴτω μὴ παρόντα τυγχάνοι.

Inueniuntur etiam coniunctiones ὡς & ὅτι poſitæ ἐκ παραλλήλου, vacante altera. vt apud Xenoph. Hellen. lib. 6, ἐνταῦθα γνόντες οἱ Μαντινεῖς ὡς εἰ μὴ ἀποκρούσονται αὐτούς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται, ὑποστρέψαντες ὁμόσε ἐχώρησαν τοῖς ἐπικειμένοις.

Fortaſſe autem vacare dici poſſit & δὲ quibuſdam in locis, vbi tamen potius ſignificationem ſuam mutare exiſtimatur: vt mox docebo.

Non omnes tamen cõiunctiones quæ itidem repetuntur, πλεονάζειν dicendæ ſunt. Videmus enim particulam δὲ non ſemel repeti tantùm, ſed aliquoties: verùm ita vt aliquam vim aut ſaltem ornatum aliquem orationi addere videatur. Demoſthenes De malè obita legatione, ποῖος γὰρ στρατηγὸς Ἅλον, ποῖος δὲ Φωκέας ἀπολώλεκε; τίς δὲ Δορίσκον; τίς δὲ Κερσοβλέπτην; τίς δὲ Ἱερὸν ὄρος, τίς δὲ Πύλας;

Ad cõiunctiones venio quibus Attici ſuam etiam ſignificationem interdum mutant. Præcipuè autem coniunctioni δὲ frequenter contingit vt aliam quàm ſuam (id eſt propriam) ſignificationem accipiat. Atque ex iis quas accipit ſignificationibus eſt ea non rariſſima qua ponitur pro δή. atque adeò apud Homerum quoque aliquoties ita vſurpatur, ipſo etiam Euſtathio teſte: vt Iliad. ζ, Καί ποτέ τις εἴπησι, πατρὸς δ᾽ ὅγε πολλὸν ἀμείνων. Sed alicubi vult pro δὴ accipi, vbi minimè illi aſſentior: quòd ſignificationẽ ſuam obtinere poſſe videatur. vt Iliad. ζ, ὄφρ᾽ εὖ εἰδῇς Ἡμετέρην γενεήν· πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν. Quinetiam in eo diſſentio ab iſto ſcholiaſte quòd vno eodémque in loco cõiunctionẽ hanc δὲ pro δὴ accipi & vacare tradit. vt Odyſſeæ libro ξ, Ξεῖν᾽, οὕτω γάρ κέν μοι ἐϋκλείη τ᾽ ἀρετή τε Εἴη ἐπ᾽ ἀνθρώπους ἅμα τ᾽ αὐτίκα καὶ μετόπισθεν, Ὅς σ᾽ ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον, καὶ ξείνια δῶκα, Αὖθις δὲ κτείναιμι, φίλον τ᾽ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην. Hîc enim annotat, περιττὸς ὁ δὲ σύνδεσμος, ληφθεὶς συνήθως ἀντὶ τοῦ δή. Eodémq; modo in iſtum verſum libri α Iliadis, Μηδ᾽ οὕτως, ἀγαθός περ ἐών, θεοείκελ᾽ Ἀχιλλεῦ, Κλέπτε νόῳ, annotat, ἀργὸν κεῖσθαι τὸν δὲ σύνδεσμον, ληφθέντα ἀντὶ τοῦ δή. Verùm ita fortaſſis excuſandus fuerit, vt dicamus eum intelligere δὲ poni pro δή, & nihilominus tamen ha-

bendam pro ſuperuacanea: vtpote quæ ponatur pro alia coniunctione quæ & ipſa ſuperuacanea ſit. Idem hanc coniunctionem δὲ, vel pro δὴ vel pro ἀλλὰ poſſe accipi exiſtimat, in iſto loco Iliad. δ, Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ Ἕστηχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. Exiſtimatur equidem Atticus eſſe is particulæ δὲ vſus quo ponitur pro δὴ, (quem ab Homero profectũ eſſe credibile eſt) quum potius apud Atticos ſcriptores aut illorum imitatores, quàm apud alios inueniatur. Thuc. lib. 8, pag. 279, circa finem, λόγους ἐποιοῦντο ἐν τῷ δήμῳ, κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν, μάλιστα δὲ ὡς ἐξείη αὐτοῖς Ἀλκιβιάδην κατάγουσι, &c. Hîc certè ab ipſo enarratore annotatur poni δὲ pro δὴ: afferente & quendam libri primi locum, qui eundem vſum habet: hunc videlicet, καθ' ἑκάστους δὲ ἤδη τῇ ὁμιλίᾳ. Sunt autem hæc verba ex ipſo procemio ſumpta: ſed pro δὲ legitur μὲν in noſtris exemplaribus: ac certè nullo modo conuenire poſſe videtur coniunctio δὲ. Ita enim totus locus ſcriptus eſt, Ἕλληνος δὲ καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἐν τῇ Φθιώτιδι ἰσχυσάντων, καὶ ἐπαγομένων αὐτοὺς ἐπ' ὠφελείᾳ ἐς τὰς ἄλλας πόλεις, καθ' ἑκάστους μὲν ἤδη τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας· οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι. Sed ex aliis Atticis ſcriptoribus exempla proferam: & quidẽ ex iis locis vbi pronomini ſubiungitur. hîc enim potiſſimùm habere vſum illum obſeruaui. Iſocr in Panathenaico, νομίζοντας τοὺς ἐπὶ τοῦ βήματος βουλευομένους, καὶ δυναμένους τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν, τούτους δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενομένους, ἐν πᾶσι τοῖς τόποις καὶ περὶ ἁπάσας τὰς πράξεις τὴν αὐτὴν γνώμην ἕξειν. Eodem modo dici videmus τούτους δὲ à Platone in iſto Phædonis loco, οἳ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν διὰ τὰ μεγέθη τῶν ἁμαρτημάτων, ἢ ἱεροσυλίας πολλὰς ἢ φόνους παρανόμους ἐξειργασμένοι, τούτους δὲ ἡ προσήκουσα μοῖρα ῥίπτει εἰς τὸν τάρταρον. Interdũ autem ſic adiicitur pronomini hæc cõiunctio δὲ, quanuis eadem præceſſerit. vt in Apologia, τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον μηδ' ἀνόσιον ἐργάζεσθαι, τούτου δὲ τὸ πᾶν μέλει. Itidem in Protagora, ὃ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγῇ τὴν ψυχὴν, καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν, χρηστοῦ ἢ πονηροῦ αὐτοῦ γενομένου, περὶ δὲ τούτου οὔτε τῷ πατρὶ οὔτε τῷ ἀδελφῷ ἐπεκοινώσω, οὔτε &c. Poſſumus autem his in locis particulam δὲ interpretari Vtique, Certè: aut etiam interpretationem ſuam illi relinquere: id eſt, interpretari Verò, non ſecus quàm alibi. Talem enim vſum habet hæc coniunctio apud Ciceronem nonnunquam: veluti quum ſcribit, Quod enim is qui diuinat prædicit, id verò futurum eſt. Sed frequentius ita ponitur præcedente Quod, (nomine relatiuo, vel potius coniunctione) vt in poſteriore Platonis loco poni vides præcedente ὃ. Legimus enim in quadam ad Atticũ epiſtola, Quod laudas quia obliuiſci me ſcripſi antè facta & dicta noſtri amici, ego verò ita facio. Ad eundem, Nam quod ſcribis, te audire, me etiam mentis errore & dolore affici, mihi verò mens integra eſt. Idem alibi, Quod me rogas vt in bonam partem id accipiam, ego verò in optimam. Sed in Græcis illis locis potius dici queat vacare δὲ (ſi nolimus dicere poſitum eſſe pro δὴ) quàm Verò in Latinis iſtis. Atque adeo ipſum etiam pronomẽ πλεονάζειν non immeritò cenſebitur fortaſſe quibuſdam in locis: iis nimirum vbi, ſalua orationis ſtructura, tolli poteſt. veluti in illo Apologiæ Platonicæ loco, τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον μηδ' ἀνόσιον ἐργάζεσθαι, τούτου δὲ τὸ πᾶν μέλει. Neq; enim dubiũ eſt quin ſcribere & ita potuerit, τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον ἐργάζεσθαι τὸ πᾶν μέλει. Eodémque modo in Phædonis & Panathenaici Iſocratici locis, eximi non ſolùm coniunctio ſed & ipſum pronomen queat. Cæterùm coniunctio δὲ non ſolùm prò δὴ ponitur, ſed interdũ etiam pro γὰρ, ſi Thucydidis enarratori credimus. Sed de quibuſdam huius ſcriptoris locis vbi hanc ſignificationẽ particulæ δὲ tribuit, ab illo diſſentio. Verùm aliquot primùm proferam, deinde meum de ſingulis iudicium feram. Legimus igitur lib. 1, pag. 33 meæ editionis, μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐπεκαλέσαντο ὅτι τειχομαχεῖν ἐδόκουν δυνατοὶ εἶναι. τοῖς δὲ, πολιορκίας μακρᾶς καθεστηκυίας, τούτου ἐνδεᾶ ἐφαίνετο. Eodem lib. pag. 42, ἐπυνθάνοντο δὲ καὶ ἐς τοὺς εἵλωτας πράσσειν τι αὐτόν. καὶ ἦν δὲ οὕτως. Eodem libro, pag. 26, ἐκείνως δὲ, οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον ὡς οὐ χρεὼν τὸν ἥσσω τῷ κρατοῦντι ὑποχωρεῖν. Quinetiam pag. 11, eiuſdem libri, Κερκυραῖοι δὲ μετὰ τῆς ξυμμαχίας τῆς αἰτήσεως καὶ ταῦτα πιστεύοντες ἐχυρὰ ὑμῖν παρέξεσθαι &c. Sed quod ad hunc & proximè præcedentem locum attinet, de iis iudicari non poteſt niſi longè altius ſententia repetatur: idcóque ad librum ipſum lectorem remitto: hũc quidem eſſe ex illis dicẽs de quibus ab ipſo diſſentio, at de illo aſſentiens. Ad præcedentes autem duos quod attinet, in priore quidem illi itidem ſubſcribo, at in poſteriore nequaquam. Aptiora certè & apud hunc ipſum & apud Demoſthenem atque alios huius ſignificationis exempla reperiri poſſunt: quæ ex illorum lectione petere quiſque poterit. Sciendum eſt autem & apud Homerum inueniri hunc coniunctionis δὲ vſum: cùm alibi tum verò Odyſſ. β, vbi canit, Εὐνῇ δ' οὔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός. Teſtati autem ſunt & veteres (vt Euſtathius refert) δὲ poni hîc αἰτιολογικῶς: ſed illis tacentibus, res ipſa id loquitur.

Ibidem tradit, ex eorundem autoritate, vſurpatum fuiſſe δὲ & pro καὶ ab hoc poeta, in iſto

verſu qui extat Iliad. α, Εἰ δ' σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ. At in ſoluta oratione hûc vſum vix habere puto niſi præcedente μὲν. Quinetiam pro ἔτι poni hanc voculam δὴ, annotat Budæus. Δὲ etiam (inquit) ἀντὶ τοῦ δὴ ponitur, quum ſignificat ἔτι. Demoſthenes, εἰ μέν τι ῥήτωρ ἐστὶν οἷος ἐνίους τῶν λεγόντων ἐγὼ καὶ ὑμεῖς δ' ὁρᾶτε, ἀναιδὴς καὶ ἐξ ὑμῶν πεπλουτηκὼς, οὐκ ἂν εἴην οὗτος ἐγώ. Thucydides, δίκαιον γὰρ αὐτοῖς καὶ πρέπον δ' ἅμα τὴν ἡμῶν ταύτην δίδοσθαι. Ariſtot. Ethic. lib. 10, ὥστε ἡ τοῦ θεοῦ ἐνέργεια, μακαριότητι διαφέρουσα, θεωρητικὴ ἂν εἴη· καὶ τῶν ἀνθρωπίνων δ' ἡ ταύτῃ συγγενεστάτη, εὐδαιμονικωτάτη, Et humanarum verò actionum. vel, Et humanarum etiam actionum. Sunt porrò & aliæ coniunctiones quæ apud Atticos nonnunquam à propria ſignificatione diſcedunt: vt ex illorum lectione cognoſces.

Quinetiã coniunctiones quædam ſunt quas Attici ſuo quodã iure ſibi vendicare exiſtimãtur. Saltê de κἂν pro καὶ ἂν id teſtatur Euſtathius. In hûc enim verſum Odyſſ. ζ, Ῥεῖα δ' ἀριγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο Νήπιος, annotat, τὸ δ', καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο, Ἀττικὸς ἀνὴρ συναλείψας κἂν παῖς, ἐρεῖ. καθὰ καὶ Σοφοκλῆς τὸ, καὶ ἂν ἐξέπραξεν εἰ κατημέλησ' ἐγὼ, κἂν ἐξέπραξεν, ἔφη.

Fortaſſis autem & de particula νυν, quæ eſt παραπληρωματικὴ, idem dici poteſt. Hoc ſaltem conſtat, frequentiſſimum apud Ariſtophanem eſſe huius vſum.

Μῶν, quoque Atticorum eſſe videtur: ſed inter aduerbia potius quàm coniunctiones numerari debet: licet quidam σύνδεσμον eſſe velint, Suidæ teſtimonio nitentes.

DE IIS QVAE ATTICAE LINGVAE IN ADVERbiorum vſu adſcribuntur. CAP. XIIII.

NE in ea quidem orationis parte quæ ἐπίρρημα, Latinè aduerbiũ vocatur, Attici nihil ſibi peculiare habere voluerũt. Sed eorũ quæ illi in huius vſu innouarũt, nonnulla paulatim in linguæ etiam communis conſuetudinẽ tranſierũt: aut ſaltem ab iis qui ſe alioqui hac vti profitebantur, vſurpata fuerunt. Ac primùm quod ad terminationem attinet, Atticos πρῶτον mutauiſſe in πρῶτα, in aliiſque itidem pleriſque aduerbiis hac mutatione vſos eſſe conſtat: ſed lingua etiam communis eorum vſum, ac præſertim illius πρῶτα, ſibi permiſit.

Terminationis mutatæ exemplum habemus & in ἄλλῃ (ſiue ἄλλη, ſubſcripto ι, quanuis quidam grammatici ſubſcribi nolint niſi vbi eſt loci aduerbium) pro ἄλλως: & πῃ pro πως. Sic ἀμηγέπῃ pro ἀμωσγέπως. Talis enim terminatio Atticorum eſſe putatur.

Nonnullorum autem aduerbiorum terminationẽ mutant per epectaſin: veluti quum ὥσπερεὶ pro ὥσπερ, & καθαπερεὶ pro καθάπερ, necnõ οἱονεὶ pro οἷον, & ὡσανεὶ pro ὡσὰν dicunt. Aliud etiam epectaſεως genus eſt quum πάνυτι pro πάνυ, itidémque ἔτωτι & ὁμοῦτι pro ἔτω & ὁμοῦ, atque alia huiuſmodi dicunt. Aduerbio autẽ νεωστὶ idem quod & aduerbio πρῶτα (cuius paulo antè mentionem feci) contigit, nimirum vt ab Attica lingua ad communem tranſierit. Sed in eo differt adiectio quæ habetur in νεωστὶ ab ea quæ eſt in cæteris aduerbiis, quòd hæc & abſque iſta adiectione eandem ſignificationem habeant, illud non item.

Verùm vt in proximè præcedẽtibus aduerbiis videmus ſyllabam addi, & quidem cuius poſterior litera eſt ι, ita viciſſim hanc ipſam vocalem alicubi omitti ſciendum eſt, vt in πρῴ vel πρῶ pro πρωΐ. Si tamen πρῷ ſcribamus, ſupponentes ι literæ ω, non omnino amitti ι dici poterit: quanuis numerus ſyllabarum minuatur. Ariſtoph. in Concionantibus, ἠπείλησε γὰρ ὁ θεσμοθέτης, ὡς ἂν μὴ πρῷ πάνυ τοῦ κνέφους ἥκῃ &c. Apud eundem in Auibus legimus, ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων. Et paulo pòſt, ὅπως παρέσῃ μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία λουσάμενα πρῴ. Quibus in locis nõn eandem ſcripturã ſeruãt exemplaria. Siquidem Aldina quoq; editio in illo quidẽ Concionantiũ loco circunflectit, at in his acuit. ſed in ea ſeruatur ι ſub ω omnibus in locis, quum aliæ non ſeruent. Enarrator in locum illum annotat, πρῷ monoſyllabè dici pro πρωΐ. at in illos duos Auium locos quædam de diuerſa huius aduerbii ſcriptura annotat, quæ tibi apud eum videnda relinquo.

Inuenitur & alia quædam mutatio, quæ vix ad terminationẽ pertinere dici poteſt: veluti quum θᾶττον dicunt, non τάχιον: quum βραδύτερον, non βράδιον: itidémque ἐγγύτερον, non ἔγγιον. quorum tamen fidem in præſentia penes Thomam Magiſtrum eſſe volo.

Quum verò ἅπερ dicitur Atticè pro καθάπερ, omiſſio eſt præpoſitionis κατὰ: ſicut paſſim omittunt διὰ, quum ταῦτα dicunt pro διὰ ταῦτα: vt alibi docui.

Iam verò & hoc eſſe Atticorum inuentum exiſtimatur, articulum aduerbio præfigere. veluti quum τὰ πρῶτα & τὰ μάλιστα (vel coniunctim τἀπρῶτα & τὰ μάλιστα) pro πρῶτα & μάλιστα dicunt. Sic τὸ τελευταῖον, τὸ παράπαν, τὸ παραυτίκα, τὸ κατ' ἀρχὰς, τὸ νῦν, (vel τοτελευταῖον, τοπαράπαν, τοπαραυτίκα, τοκατ' ἀρχὰς, τονῦν) iidem dicere ſolent, vt alia propè innumera prætermittam. Quinetiam quibuſdam aduerbiis vel τὸ vel τὰ indifferenter præfigitur, (quanuis magis Atticus pluralis τὰ vſus hîc eſſe exiſtimetur) veluti quum τὸ νῦν vel τὰ νῦν dicitur. In-

terdum verò & præpoſitioné articulo præfigunt: veluti quum ἐς τὰ μάλιστα dicunt.

Inſuper aduerbia quædam dici Attica poſſunt: ſi quidem Corintho credimus, ſcribenti, Atticorum eſſe, dicere Ἀθήναζε πορεύομαι, pro εἰς Ἀθήνας: & Ἀθήνησι σοφιστεύω, pro ἐν Ἀθήναις: & Ἀθήνηθεν ἔρχομαι, pro ἐξ Ἀθηνῶν. Item οἴκαδε pro εἰς οἶκον: & οἴκοθεν pro ἐξ οἴκου: necnon οἴκοι pro ἐν οἴκῳ. Sed Euſtathius de Ἀθήναζε loquens, & ex Ἀθήναδε factum eſſe tradens; Atticis non adſcribit. Quod ſi Ἀθήναζε Atticum ſit aduerbium, itidem Θήβαζε, aliáque id genus, Atticorum eſſe dicendum fuerit.

Idem ſcholiaſtes vnum quidem ex illis tribus aduerbiis quorum poſteriore loco mentioné facit Corinthus, nimirũ οἴκοι, aduerbium in loco, Atticis adſcribit, at de cæteris tacet. Quinetiam (quod mirum videri poſſit) οἴκοι non aduerbium in loco ſed aduerbium ad locũ eſſe vult. Scribit enim, τὸ εἰς οἶκον Ἀττικοὶ μὲν οἴκοι φασὶν ἐπιρρηματικῶς, κατὰ ἔλλειψιν, (τὸ γὰρ ἐντελὲς, ἔνθα εἰσὶν οἱ οἶκοι) ποιηταὶ δὲ οἴκονδε φασί. τὸ δὲ κοινότερον ἀπ' αὐτοῦ, οἴκαδε· ὡς φυγήνδε, φύγαδε. Scribo autem hîc οἴκονδε, vt apud eum habetur: non οἶκόνδε.

At verò πώμαλα, & ἀτεχνῶς, & μῶν, & alia nonnulla aduerbia, apud Ariſtophanem frequentiſſima, quin Atticorum ſint, minimè dubiũ cuiquam eſſe debet. Ad μῶν quidem certè quod attinet, Atticum eſſe teſtatur vel Ammiani epigramma quoddam, Anthologiæ lib. 2, Καὶ τουτὶ, καὶ μῶν, καὶ τετταράκοντα, καὶ ἄττα, Σκεψάμενος, καίτοι νὴ Δία, καὶ μὰ Δία.

Obſeruaui Atticos κακῶς & καλῶς qualitatis aduerbia lubenter præcedente nomine vſurpare, in certis quibuſdam ſermonis formulis. vt apud Ariſtophanem in Pluto, Εἰ μὴ φράσεις γὰρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Sic etiam in ſoluta oratione: vt apud Athen. legimus lib. 4, κακὸν κακῶς σε ὦ Αἰγύπτιε ἀπολέσειαν οἱ θεοί. Legimus verò & apud Demoſthenem (ex quo ſumptum exemplum inſtar multorum eſſe poteſt) in oratione Pro corona, κακὸν κακῶς σε μάλιστα μὲν οἱ θεοὶ, ἔπειτα δὲ οὗτοι πάντες ἀπολέσειαν, πονηρὸν ὄντα πολίτην, καὶ προδότην, καὶ τριταγωνιστήν. Eodémque modo cum verbo ἀπολέσθαι iſtud aduerbium nomen hoc ſibi præfixum habet. Plut. in Erotico, ἀπόλοιο τοίνυν κακὸς κακῶς. Syneſius, Τοῦτο δὲ που τὸν ὄντι τὸν κακὸν κακῶς ἀπολωλέναι καὶ σὲ, καὶ ἄλλον ὅστις σοὶ παραπλήσιος. Obiter autem monere lectorem libet, obſeruandum eſſe & hoc loquendi genus, κακῶς ὀλέσαι, non præfixo nomine: ne fallatur (vt quidam) in iſto Homeri loco, Odyſſ. ι, ὀψὲ κακῶς ἔλθοι ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους. neque enim κακῶς cum ἔλθοι ſed cum ὀλέσας iungendum eſt.

Atque vt κακὸν κακῶς in præcedentibus locis habemus, ſic alicubi καλὸν καλῶς, vel καλὴν καλῶς. Ariſtoph in Acharnenſibus, Ἄγ' ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς Οἴσει.

Aduerbiorum quorundam pleonaſmus Atticus eſt: ſed tum præſertim quum duo eiuſdem ſignificationis aduerbia ἐκ παραλλήλου ponuntur. veluti quum dicitur λίαν πάνυ, & πάνυ σφόδρα: ſic τάχα ἴσως, & alia quæ antea commemoraui, quum varia pleonaſmorũ Atticorum genera recenſerem.

DE ORTHOGRAPHIA ATTICA

CAP. XV.

DE orthographia quoque dicendum cenſeo quæ Atticis eſt peculiaris. nam & promittere me memini verba de illa eſſe facturum. Sciendum eſt igitur (hinc enim auſpicandũ eſſe cenſeo) Atticos quibuſdam literis gaudentes magis quàm aliis, eas in nonnullis vocabulis vſurpare maluiſſe quàm illas quæ in communi ſermone vſurparentur.

Quum auté nulla ſit literæ mutatio magis illis & peculiaris & ſimul familiaris in certis quibuſdã vocabulis quàm τ, primum in hoc ſermone locũ ſibi vendicare dici meritò poſſit. Illi certè qui ſtultos Attici ſermonis affectatores irriſerunt, hunc literæ τ vſum non omiſerunt. vt videmus Ammianũ Anthologiæ epigrammatũ libro 2, πετταράκοντα & ἄττα cæteris vocabulis annumerare. Nec parum nobilitauit hunc Atticum literæ τ vſum libellus à Luciano ſcriptus qué δίκην φωνηέντων inſcripſit. Verùm quum de hoc literæ τ vſu diſſeruerim in iis quæ in primum Ioannis Grammatici ſeu Philoponi articulum annotaui, eò te remittam. Sed iis quædam cognitu digniſſima addam, ex AElio Dionyſio ſumpta. Ea auté Euſtathius ſuppeditat: qui poſtquã dixit obſeruandũ eſſe, Homerum non valde gaudere pronuntiatione literæ τ pro σ, eorum Atticorum more qui ipſo poſteriores fuerunt: (quippe qui τήμερον dicant, quum Homerus σήμερον: ſicut τύρβην appellant quod lingua communis σύρβην: & τεῦτλον quod illa σεῦτλον: addit, AElius autem Dionyſius refert comicos potiſſimùm vitare quicquid ſibilum & ſonitum ac ſtrepitum habet: quæ contrà maximè conuenientia tragœdiæ fuerint. Ideóque irridentes tragicos, vt minimè tales, iocoſè verſum iſtum in illos proferunt, Ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. Tradit præterea primum Periclem vitaſſe oris conformationem quæ fit in pronuntianda litera σ, tanquàm indecenté: quum

ſe adhibito in conſiliũ ſpeculo exerceret. Quinetiã Theſſalos & Citienſes, nõ qui Phœnices ſed qui Cypri ſunt accolæ, (quorũ vrbs vocatur Citiũ, de mulieris cuiuſdã nomine) dicebãt ψάλαττιαν, & πίττιαν, & καρδιώττειν, & Ματτιαλίαν, & alia huiuſmodi, quæ nuſquam pro Atticis habẽtur, ſed Bœotorum qui vicini ſunt: quoniã neq; Homerus, neque tragici, neq; Thucydides vel Plato his vſi ſunt. Hæc Euſtathius ex AElio Dionyſio. Cum eo autẽ quod hîc de Bœotis ſcribitur, conuenit quod idem ſcholiaſtes alibi ex veterum autoritate tradit, nimirum φράττω pro φράσσω, facto ex φράζω, eſſe Bœoticum. Tarentini (inquit) in ζω deſinentia verba barytona per σσ proferunt. vt σαλπίζω, σαλπίσσω: λακτίζω, λακτίσσω: φράζω, φράσσω: quod Corinna dicit φράττω Bœoticé.

Huic autẽ mutationi literæ σ in τ ſubiungẽda eſt ea quæ fit ex eadẽ litera σ in ξ: præſertim quũ & hanc mutationem latè patere videamus. Sed quum in eodem mearum Animaduerſionum loco de illa verba fecerim, aliò tranſeundum cenſeo.

Attici in quibuſdam vocabulis literam λ magis amarunt quàm ν. veluti quum λίτρον potius quàm νίτρον, & πλεύμων potius quàm πνεύμων, eodémq; modo νεογιλὸν potius quàm νεογινὸν dixerunt. De quibus vocibus conſule paginã 55, huius libri. Verùm tertiæ huius vocis vſum lingua communis ſicut & Attica, habet. dicit enim & illa νεογιλὸς potius quàm νεογινὸς, (ex quo tamẽ factum eſt νεογνὸς per ſyncopen) Atticam literæ ν in λ mutationẽ vſurpãs.

Attici literam ρ in multis vocabulis vſurparunt vbi lingua communis σ. præſertim verò in iis vbi lingua communis literam σ ipſi ρ ſubiungebat. Scribere enim ſoliti ſunt ἄῤῥην pro ἄρσην, & κόῤῥη pro κόρση, & μυῤῥίνη pro μυρσίνη, & θαῤῥὸς pro θαρσὸς, aliáque itidem. Idémque & in verbis fecerunt: vt videre eſt in θαῤῥεῖν, pro θαρσεῖν. Scio contrarium à Corintho & ab Ioanne Philopono ſcribi; ſed falſò id eos ſcripſiſſe, oſtendi in Animaduerſionibus quas in illorum libellos edidi.

Amarunt autem geminationem literæ ρ & alibi: ſi quidem verum eſt quod ab Euſtathio annotatur: nimirũ Atticè dici κατέῤῥεξε duplici ρ: & in ſimilibus locis itidem geminari. Idem alibi de ἔρεξεν loquens, Habet (inquit) ἀδιπλωτον τὸ ρ, κατὰ συνήθη κλίσιν ἧς τὸ μέτρον ἐδεήθη, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων γίνεται πολλαχοῦ. Ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ διπλασιάζει καὶ αὐτό.

Vſi ſunt litera ρ & pro λ, cùm alibi tum in nomine κρίβανος. Nam pro κλίβανος dixiſſe κρίβανος perhibentur. Quo tamen de vocabulo controuerſia eſt, vt docui in iis quæ in Corinthi articulum LXXVII annotaui. Poſſet autem & ἐργαλεῖον mutationis huius exemplum eſſe, ſi verum eſſet pro ἀλγαλέον dici: ſed potius eſſe pro ἐργαλέον, mutata litera α in ε, in meo Theſauro linguæ Græcæ docui, quum voces χειράγρα & ποδάγρα tractarem. Hanc certè, non illam deriuationem ſequens, inter deriuata ab ἔργον, non inter deriuata ab ἄλγος poſui.

Viciſſim verò literam λ in quibuſdam vocabulis literæ ρ prætulerunt, ſi grammaticis quibuſdam credimus. Sed de vocibus quæ in exemplum afferuntur, Horatianum illud vſurpare poſſumus, Grammatici certant, & adhuc ſub iudice lis eſt. Ita equidem de illis certant, vt non diuerſa tantùm ſed contraria etiam ſcribant. Sed ne iam dicta repetere oporteat, ad paginas 56 & 57, lectorem remittam, vbi cùm de aliis tum de κεφαλαλγία, ποδαλγία, γλωσσαλγία, & κεφαλαργία, ποδαργία, γλωσσαργία, diſſerui. Poteris etiam iis (ſi videbitur) addere quæ in meo Theſauro Græcæ linguæ huc pertinẽtia dixi, in explicatione vocum χειράγρα & ποδάγρα, tomi quarti ſemipagina (vel columna, vt typographicè loquar) 430.

Etiam literam σ Attici in quibuſdam vocibus pro alia vſurparunt. (quanuis eam contrà in pleriſque vitauerint, vt paulo antè docui) Illis enim adſcribitur ὀσμὴ pro ὀδμὴ, necnon ἴσμεν pro ἴδμεν. Sed de ὀσμὴ ſcribit Thomas Magiſter, quanuis ſit Atticum, ſi cut ὀδμὴ Ionicum, Xenophontẽ tamen hoc vti, more videlicet Ionico. Sed in pleriſque Xenophontis locis illam ſcripturam per σ, inueniri ſciendum eſt: adeò vt ſaltem extare apud illum vtranque dicendum ſit. Quod autem ad ἴσμεν attinet, vt hoc maluerunt quàm ἴδμεν, ita ἴσασι quàm οἴδασι, & οἶσθα quàm οἶδας. Quinetiam in paſſiuis verborum quorundam præteritis literam σ in alius literæ, nimirum μ, locum ſubſtituerunt. Atticorum enim eſſe traduntur μεμόλυσμαι & μεμίασμαι pro μεμόλυμμαι & μεμίαμμαι.

Quòd ſi Corintho credere velimus, alias literarum mutationes ſuperioribus addemus. Atticos enim ἐντελέχειαν, non ἐνδελέχειαν, & κολοκύντα, non κολοκύνθη: item γναφεῖον non κναφεῖον, ſcribere tradit. Sed mirum eſt Corinthum, omiſſis earum ferè omnium mutationum exemplis de quibus conſtat, (qualia ſunt quæ modò attuli) hæc quæ non ſatis teſtata ſunt protuliſſe. Ne autẽ eadem bis à me dicantur, vide quæ de iis ſcripſi pag. 56. vbi duntaxat nominis κολοκύνταις pro κολοκύνθαις poſiti exemplum Ariſtophanicum addidi, ex vetere quodam libelli Corinthi exemplari ſumptum. Ad vocem γναφεῖον quod attinet, quæ de illa dicit, ſuſpecta mihi redduntur hoc Ariſtophanis loco, in Pluto, ὁ γ

κναφδ́ειτις. Hîc enim eſt κναφδ́ει, non γναφδ́ει. Quod verò maius eſt, enarrator huius comici planè contrarium de ſcriptura iſta tradit. Fateor alioqui permutationem literarum γ & κ in aliis etiam vocibus ſpectari: ſed Atticam eſſe illam, non memini me apud alium legere. Idem porrò Corinthus Atticos pro γλήχωνα ſcribere βλήχωνα tradit: ſed etiamſi hoc illi detur, non fuerit ſuperioribus annumerandum, ſicut nec ea quæ proximè præcedunt: quòd de mutationibus literarum agam non quæ vni cuipiam voci aut vni & alteri peculiares ſunt, ſed quæ in pleriſque ſpectantur.

Δαὶ quoque pro δὲ, Atticis adſcribitur. Hoc ſaltem conſtat, crebrum eius eſſe Ariſtophani vſum: ſed diuerſos vſus apud illum habere videtur præcedente particula τί, vt ex ſequentibus locis apparet. In Pluto, – ἐπεὶ λιπόντων σοὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί. ΚΑΡ. Τί δαί; ΧΡ. ὁ μὲν ἵππον ἀγαθὸν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς. Hîc enim τί δαὶ ſignificat, Quid igitur? vel, Quidnam igitur? Quidnam ergo? Sic in Auibus, ΘΕ. Ἀπολεῖσθον. ΕΥ. Ἀλλ' οὐκ ἔσμεν ἀνθρώπω. ΘΕ. Τί δαί; At in iſto eiuſdem comœdiæ verſu, ΠΕΙ. Οὗτος. ΕΥ. Τί ἐστιν; ΠΕΙ. Οὐ σιωπήσει; ΕΥ. Τί δαί; non dubiũ eſt quin τί δαὶ ſignificet Cur, ſiue Quamobrem. Sic in Ranis, ΠΑ. Χωρεῖτε τοίνυν ὦ Διόνυσ' εἴσω. ΔΙ. Τί δαί; ΠΑ. Ἵνα ξενίσω σφὼ πρίν γ' ἀπελθεῖν. Gallicè pro τί δαὶ hîc diceremus *Pourquoy faire?*

Atticorum eſt etiam ὑὸς ſcribere pro υἱὸς, vt teſtatur Euſtathius, vel potius vt apud Euſtathium οἱ τεχνικοὶ teſtantur. Περὶ δὲ τοῦ υἱὸς (inquit) φασὶν οἱ τεχνικοὶ ὡς οἱ Ἀττικοὶ δίχα τοῦ ι ἐν μόνῳ τῷ υ γράφουσιν αὐτό. Quibus addit, communem dialectum ideo fortaſſe diphthongo υι ſcripſiſſe vt ab ὑὸς genitiuo nominis ὗς diſtingueretur. Natura quidem certè, ſimplici υ ſcribi debere, ſiue à φύω ſiue ab ὕω deductũ eſſe dicatur. Hæc ſunt quæ apud eum leguntur. Cæterùm quanuis valde inſolens ſcriptura illa videatur ὑὸς pro υἱὸς, inueniri tamen & in lingua communi quædam deriuata illam retinentia, ſciendum eſt. Fortaſſis autem & apud Ariſtophanem ὑὸς legeretur niſi aliqui hanc ſcripturam tanquam mendoſam correxiſſent. Hoc certè vt ſuſpicer facit diminutiuum ὑίδιον, quod mutatum eſt in υἱίδιον, in Veſpis, Τὸ γὰρ ὑίδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον. Hîc enim ſcriptũ fuiſſe ὑίδιον, vel ipſa metri ratio (quod validiſſimum argumentum eſt) oſtendit: quippe quæ diphthongum ibi non admittit: & tamen editiones typographicæ illam per υι ſcripturam habent.

Quòd ſi in vocabulis quæ peculiarem ſibi ſcripturæ mutationem habent pergendum eſſet, de nomine ἔρδης pro ἴρδης, de ὀπηδὸς pro ὀπαδὸς, de μόγις pro μόλις, teſte Corintho; (quum Thom. Magiſter hoc, βραδέως, illud, μετὰ βίας ſignificare velit) de βόλιτον pro βόλβιτον dicendũ eſſet: necnõ de aliis quamplurimis quæ hîc recenſere non neceſſe exiſtimaui.

Quinetiam in verbis nonnullis ſuam quandam ſcripturam habent, veluti quum pro αὔω ſcribunt αὔτω: vt docui pag. 146. Corinthus autem & συρίττω pro συρίζω ab illis dici tradit. Atque his addi poſſunt fortaſſe quæ de διωκάθω & ἀμυνάθω pro διώκω & ἀμύνω poſitis dixi: quibus adiunges cùm alia tum verò εἰκάθω pro εἴκω. Quinetiam alia quædam ibi de Atticorum circa verba innouationibus à me tradita ſunt quæ magis fortaſſis propriè ad hunc de orthographia ſermonem pertinere videri queant: quale nimirum eſt τύπτει pro τύπτῃ: itidémq; τύψει pro τύψῃ. qualia ſunt πλεύσουμαι & φευξοῦμαι pro πλεύσομαι & φεύξομαι. quale eſt & νομιῶ pro νομίσω. Sed quum has aliáſque item ſcripturæ mutationes vno eodémq; in loco tradiderim, nimirum capite ſeptimo, tuum erit, lector, ex eo in hoc transferre quæ eiuſdem cum iis quæ nunc tracto argumenti eſſe iudicabis. Idémque & in capite quo diſſero de iis quæ Attici circa vſum nominum innouarunt, faciendum tibi fuerit. Atque ad ea quæ vtrobique leges, addenda erunt nonnulla per varios Animaduerſionum mearum locos ſparſa.

Eſt Atticæ dialecti interdum & mutatio literæ θ in φ, ſi Euſtathio credimus: ita ſcribenti, ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τοῦ θ μετάληψις εἰς τὸ φ, καὶ Ἀττικῆς ποτε διαλέκτου ἐστίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὸ θλᾶν φλᾶν λέγουσι. Sed hæc aliáque huiuſmodi ad præſentem qui de Attica orthographia eſt ſermonem pertinere non videntur, quum ex vno vocabulo aliud fiat.

AD ACCENTVM venio, id eſt, ad Ἀττικὴν προσῳδίαν, (quo nomine quendã ſuum librum, Tryphon inſcripſit, vt videre eſt apud Athenæum) omiſſis iis quæ præcedentibus adiungi poſſunt. In eo certè plerunque ſcripturam à linguæ communis ſcriptura diuerſam habent.

Ac primùm quidem meminiſſe oportet eorum quæ à Corintho huc pertinentia dicuntur de τροπαῖον pro τρόπαιον, itidémq; ὁμοῖος pro ὅμοιος. De quibus tamen exactius ab Euſtathio, ſeu à veteribus grammaticis apud Euſtathium, diſſeritur. Loquutus enim de διέτης, & τριέτης, & πεντέτης, ac ſimilibus, quæ Attici βαρύνουσι, contra morem aliorum, qui hæc ὀξυτονοῦσι: addit, eoſdem Atticos διάφορα καὶ ἄλλα παρὰ τὴν ἀνάλογον συνήθειαν τονοῦν: idque patere ex nominibus iſtis, τροπαῖον, ἑτοῖμον, ἐρῆμον: necnon ex ὁμοῖος. Eoſdémque βδελυρὸς & πονηρὸς & μοχθηρὸς dicere præter analogiam. Verùm alibi, quod hîc generaliter de Atticis dicit,

reſtringit

reſtringit: τρόπαιον quidem ex Thucydide nominatim afferens: pro Homericis autem illis ἕτοιμον & ἔτυμον à poſterioribus Atticis tradens (ex Herodiano) ſcribi, ſeruata analogia, ἑτοῖμον & ἐτυμον. At in ὁμοῖος retineri analogiam ait, quum ea quæ in οιος deſinunt, iisdem in penultima circunflectantur. (quam rationem & à Corintho afferri videmus) Sed addit, τὸ ὅμοιος ἔχει τι καινὸν, κατὰ συνήθειαν, ὥς φασιν, Ἀττικήν.

Vt autem pergam in iis quæ Attici contra morem aliorum circunflectunt, afferre libet μῶρος & τῆρος, pro μωρὸς & τηρός. Amborum meminit idem ſcholiaſtes alio quodam loco: ſed μῶρος quidem ex pleriſque Ariſtophanis locis confirmari poteſt: at τοῦ τῆρος exemplum non ſuppetit.

At verò circunflexi in vltima poſiti præter linguæ communis conſuetudinem, exemplum habemus in γλαῦξ, necnõ in ταῶς. Non ſolùm ὀξύνεται κοινότερον ἡ γλαύξ, ſed etiam περισπᾶται Ἀττικῶς, inquit Euſtath. Idem alibi, ab Atticis vocem hanc circunflecti tradens itidem, alteram ſcripturam, videlicet γλαύξ, illos Doribus adſcribere dicit. Ex eodem diſcimus aliquot locis ταῶς eſſe ſcripturam Atticam cum circunflexo. Sciendum eſt autem mentionem ab Athenæo fieri & accuſatiui λαγῶ itidem accentu circunflexo ſcripti, ſed nõ item nominatiui. atque adeò ſcripturam iſtam ex Xenophonte, tanquam illi peculiarem, afferri, ſed minimè probari. Verùm Athenæi locus mutilus eſſe videtur. Ita enim ſcribit, vel potius Tryphon apud eum, Ξενοφῶν δ᾽ ἐν κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ, καὶ περισπωμένως. ἐπεὶ τὸ καθ᾽ ἡμᾶς ἐστι λαγός. ὥσπερ δὲ ναὸν λεγόντων ἡμῶν, ἐκεῖνοι φασὶ νεών, καὶ λαόν, λεών· οὕτω λαγὸν ὀνομαζόντων, ἐκεῖνοι λαγὼν ἐροῦσι. Hæc certè verba, ἐπεὶ τὸ καθ᾽ ἡμᾶς ἐστι λαγός, minimè cohærent cum proximè præcedentibus, χωρὶς τοῦ ν λαγῶ, καὶ περισπωμένως. Ideóque facilè crediderim, poſt περισπωμένως addenda eſſe hæc verba, ἀλόγως μέντοι. δεῖ γὰρ ὀξύνειν τὴν λέξιν: vt totus locus ita legatur, Ξενοφῶν δ᾽ ἐν κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ, καὶ περισπωμένως· ἀλόγως μέντοι. δεῖ γὰρ ὀξύνειν τὴν λέξιν· ἐπεὶ τὸ καθ᾽ ἡμᾶς ἐστι λαγός. Accipio autem ex Euſtathio hæc quæ inſero verba, ex quo tamen & alia poſſe inſeri videntur, ſed quæ, vt opinor, ipſe de ſuo addidit.

Quinetiam πόνηρος quoſdam προπερισπωμένως ſcripſiſſe pro μοχθηρός, vt πονηρός pro κακός, teſtatur Euſtathius. Magis alioqui recepta fuiſſe videtur altera ſcriptura, videlicet πόνηρος: de qua mox.

Εὐγνῶμον etiam, non εὔγνωμον, Atticum eſſe cenſet Thomas Magiſter. εὔγνωμον μὴ λέγε, (inquit) ὡς εὔδαιμον· ἀλλ᾽ εὐγνῶμον. ἄγνωμον δὲ καὶ σύγγνωμον.

Nominibus his quæ Attici cõtra morẽ aliorum circunflectunt, adiici cùm alia poſſunt, tum verò Φαλῆς. Apud Ariſtoph. in Acharn. quidam canens τὸ φαλλικὸν, ita orditur, Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχείου ξύγκωμε. vbi ſchol. annotat, περισπωμένως δὲ τὸ Φαλῆς ἀναγνωστέον, ὡς Ἑρμῆς. οὕτω δὲ Ἀττικοί. παρὰ Δωριεῦσι δὲ βαρυτόνως.

AB IIS autem quæ Attici circunflectunt contra linguæ communis conſuetudinem, ad ea venio quæ apud eoſdem ὀξυτονεῖται vel βαρυτονεῖται.

AElius Dionyſius, Διέτης (inquit) & τριέτης & πεντέτης, & omnia huiuſmodi Attici βαρύνουσι, eodẽ tono proferentes quo εὐεργέτης. Herodianus autem ſcribit quoſdam διετὴς protuliſſe ὀξυτόνως, alios βαρυτόνως: ſed rationi conſentaneum eſſe vt ὀξυτόνως ſcribatur.

Idem grãmaticus Herodianus Atticas haſce ſcripturas πόνηρος & μόχθηρος (quibus addi poteſt & βδέλυρος) reprehendit. Poſtquam enim dixit, πᾶν εἰς ρος λῆγον παρώνυμον παρεσχηματισμένον τοῖς γένεσιν, eſſe oxytonũ: addit, διὸ εἰ τὸ πόνηρος μὲν καὶ μόχθηρος βαρυτόνως, ἐπὶ τῶν ἐπιπόνων καὶ ὑπομενετικῶν, πονηρὸς δὲ καὶ μοχθηρὸς ἐπὶ τῶν κατὰ ψυχὴν φαύλων, ἀλλὰ τοῦτο οὐκ εὖ. Rationem autem hanc ſuæ reprehenſionis ſubiungit, εἰ γὰρ πόνος τὸ μόχθος τὰ πρωτότυπα, εὐλόγως πονηρὸς καὶ μοχθηρὸς τὰ τούτοις παρακείμενα, κἂν διαφέρον ἔχηται σημασίαν, ἴσα γὰρ ἀνάλογα τοῦ κάματος, καματηρός· ὄλισθος, ὀλισθηρός· βλάβη, βλαβερός· κέρας, κεραηρός. Sic autem contra analogiam quædam ab illis circunflecti dictum antea fuit. Sed quod ad illas ſcripturas attinet πόνηρος & μόχθηρος pro πονηρὸς & μοχθηρὸς, ſimiles ſunt illis quæ AEolibus adſcribuntur. veluti δύνατος pro δυνατὸς Euſtathius AEolum eſſe tradit, (quos προπαροξυντικοὺς appellat) ſicut alia infinita. Alibi autem βαρυντικοὺς eos vocat: ſcribens, τὸ δὲ βαρύτονον ἐξ οὗ καὶ ἡ ἔπαυλις, αἰολικὸν φασὶν εἶναι. βαρυντικοὶ γὰρ οἱ Αἰολεῖς.

Sic Tryphon grãmaticus dixit Atticos perperam ὀξύνειν nomen ἀτέλαβος. Athenæus ex hoc ipſo Tryphone in libro περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας, affert, ἀμυγδάλην μὲν τὸν καρπὸν, βαρέως, ὃν ἡμεῖς οὐδετέρως ἀμύγδαλον λέγομεν· ἀμυγδαλῆ δὲ, τὰ δένδρα, κτητικοῦ παρὰ τὸν καρπὸν ὄντος τοῦ χαρακτῆρος, καὶ διὰ τοῦτο περισπωμένου. Sed non video quomodo quis aſſentiri hîc Tryphoni poſſit, nomen arboris ex nomine fructus volenti deduci.

Nomini autem Ἀσκληπιὸς ſolitum Demoſthenem accentũ mutare, & προπαροξυτόνως ſcribere Ἀσκλήπιος, memoriæ proditum eſt, vt apud Euſtathium legimus.

Corinthus Atticum eſſe dicit ſcribere ἀπόσγιαν pro ἀπόσγίαν. Idem alio loco λαβὲ pro λάβε ab Atticis ſcribi docet. Debuit autem huic λαβὲ addere & ἰδὲ. ſolent enim hæc duo coniungi. Meminerúntque huius diuerſæ in iſtis imperatiuis ſcripturæ cùm alii, tum Euſtathius: ſcribens, γνώσεως δὲ διαφόρου Ἀττικῆς καὶ τὸ ἰδὲ καὶ λαβὲ, ἀντὶ τοῦ ἴδε καὶ λάβε, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ.

Apud eundem ſcholiaſtem ſunt etiam ἰκῆ & ὀπῆ exempla Ἀττικῆς γνώσεως διαφόρου. Attici (inquit) ὀξυτόνως λέγουσι ἰκῆ καὶ ὀπῆ.

Afferam autem & ex Thoma Magiſtro nonnulla de quorundam vocabulorum Attico accentu, penes illũ fidem de horũ pleriſque eſſe volens. Ἴκτινος, inquit, non Ικτῖνος. Eidẽ ſi credimus, ἀγροῖκος ab Atticis non ſcribitur, ſed ἀγροικὸς, in vtraque ſignificatione. Ἀγροῖκος, inquit, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκῶν, παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἁπλῶς· ἀγροικὸς δὲ, ὁ ἰδιώτης καὶ ἀπαίδευτος. At verò Attici proparoxytonè ἄγροικος ſcribunt, nõ ſolùm ἐπὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκοῦντος, ſed etiam ἐπὶ τοῦ ἰδιώτου, καὶ ἀπαιδεύτου, καὶ ἀναισθήτου. Et vtriuſque ſub illo accentu ſignificationis exemplum affert ex Ariſtophane. Nam in Pluto ἄγροικον dictum eſſe ἐπὶ ἀναισθήτου, hoc in verſu, Λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν: in hoc autem Nubium loco, ἐπὶ τοῦ ἐν ἀγροῖς οἰκοῦντος eſſe vſurpatum, Ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους, τοῦ Μεγακλέους, Ἀδελφιδῆν, ἄγροικος ὢν, ἐξ ἄστεος. Poſſit certè prioris illius ſignificationis exemplo addi & iſtud ex hac eadem comœdia, Οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα. Quanuis autem tales ibi ſcripturæ inueniantur, grammatici reliqui accentu ſignificationes iſtas diſtingui tradunt: ſed quidam aliter diſtinguũt, & modo planè contrario ei cuius hic meminit. dicit enim à cæteris Græcis ἀγροῖκος ſcribi, pro ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκῶν: & ἄγροικος pro ἰδιώτης & ἀπαίδευτος. At Euſtathius (vt alios quoſdam omittam) pro ἀπαίδευτος ſcribit ἀγροῖκος, vt ἄγροικος pro ἀγρότης.

Apud eundem atticiſmorum collectorem legimus, Γελοῖος, ὁ καταγέλαστος· Γέλοιος δὲ, ὁ γελωτοποιός. Eidem ſi credimus, Μισητὴ quidem eſt ἡ μίσους ἀξία: at Μίσητη barytonè, ἡ καταφερής. Poſſumus autem hìc teſtimonio eius addere & alterum, nimirum Euſtathii, ἄλλοι δὲ μισήτην (inquit) barytonè τὴν κοινὴν καὶ ῥαδίαν: ad differentiam τῆς ὀξυτονουμένης. Eóſque qui hoc tradunt, Cratinum & Sophronem teſtes producere ait. Sed & prouerbium ita vti, Περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνή. Pollux tamen nullam huius in accentu differentiæ mentionem facit. Atticorum eſt (vt idem collector tradit) Ἀμυγδάλαι ſcribere ἐπὶ τῶν καρπῶν, nõ ἀμύγδαλα: at verò ad δένδρα ſignificãda, Ἀμυγδαλαί. Eodem autore, illi qui ſunt κυρίως Attici, dicunt Μεδίμνος paroxytonè, non Μέδιμνος. Eodem teſte, Λυδίον πεδίον ſcribũt paroxytonè, non Λύδιον: at Λύδιον ἅρμα. Item Ἀκανθοπλὴξ, non Ἀκανθόπληξ. Idem genitiuum πορνῶν peculiarem ſcripturã habere dicit, ad accentum quod attinet. Scribit enim, ξέναι, ξένων: & Φίλαι, φίλων. καὶ ὅσα τοιαῦτα, πλὴν τοῦ πόρναι, πορνῶν. Sic etiam participio ἐληλαμένος peculiarem ſcripturam tribuit. ita enim ſcribendum tradit, non ἐληλαμένός. Sed quamcunque illius ſcripturæ rationem afferre conetur, rationi conſentanea, nedum Attica, videri mihi non poteſt.

SPIRITVS aſperi fuerunt præterea amatores Attici: adeò vt δασυνταὶ dicantur, ſicut viciſſim AEoles ψιλωταὶ, ſiue ψιλωτικοί. Atque vt hi ψιλωτικοὶ etiam dicuntur, & potius quidem quàm ψιλωταὶ, (nam illud, nõ hoc, apud Euſtathium me legere memini: qui alicubi non AEoles tantùm ſed Iones quoque ψιλωτικοὺς nuncupat: nimirum vbi ſcribit, αὐτὸ δὲ τὸ ἦλτο οὐκ ἂν ἔχοι λόγον μὴ δασύνεσθαι· εἰ μὴ ἄρα τις Αἰολεὺς ἢ καὶ Ἴων κοινοποιήσοι, καὶ αὐτοὶ ψιλωτικοὶ ὄντες) ita δασυντικοὶ illi non minus quàm δασυνταὶ vocari poſſunt. Sed appellationem quam apud Tzetzem inueni, retinui. τὸ δὲ ἕλιξ (inquit) Ἀττικοὶ δασύνουσιν, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ψιλοῦσιν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ δασυνταί εἰσιν. Sic autem ψιλωτὰς alibi vocat Iones.

Attici α quum eſt ἀθροιστικὸν, aſpirare ſolent: vt videre eſt in ἅλις, & ἅπας. Ideóque & ἀθρόος ſcribebant, non ἀθρόος, vt ab aliis ſcribitur.

Attici non in iis ſolùm vocabulis quæ illud α habent ἀθροιστικὸν, aſpiratione vtebantur, ſed & in aliis pleriſque. Sic enim & ἁθρεῖν cum aſpiratione ſcribebant, ſic etiam ἅθυρμα olim: ſic ἕνος pro ἐνιαυτός. (vnde ἄφενος dici exiſtimatur, vt propriè ſit ὁ ἀπὸ ἐνιαυσίων γεννημάτων πλοῦτος) Sic etiam ἕνη: quum dicitur ἕνη καὶ νέα. Eodémque modo ἁμίς. Quinetiam aſpiratio quæ eſt in ἅμαξα, ab illis profecta eſſe fertur. Hæc autem ab Euſtathio partim ex AElio Dionyſio, partim ex aliis traduntur. Idem alibi ἁραιὴν quoque ſcripſiſſe Atticos aſpiratè, annotat. Alicubi & ἁνύτω illos ſcripſiſſe, ex eiuſdẽ Dionyſii autoritate tradit. meminítque huius ſcripturæ & ſchol. Ariſtophanis.

Quædam autem verba vel aſpiraſſe vel tenuaſſe pro diuerſa ſignificatione traduntur. Sic enim αὔω aſpiraſſe pro ξηραίνω, vnde ἀποφαυανθῆν apud Ariſtophanem: at pro φαίνω ſcripſiſſe αὔω, ſpiritu tenui. vnde ἠώς ἡ ἡμέρα. Sic etiam εἵργω pro κωλύω, tenuabant: (vnde eſt ἀπεῖρξεν) at pro ἐγκλείω aſpirabant: vt apparet ex καθεῖρξεν. ideóque & εἱρκτὴ cum aſpira-

tione ſcribi. Quòd ſi Tryphoni (apud Athenæum, lib. 9) credimus, aſpiratione alicubi vſi ſunt Attici, & in fine vocabuli. eos enim ταὧς ſcripſiſſe, circunflectendo ſimul & aſpirando literam ω, tradit. Sed alii locum ibi habere poſſe ſpiritum aſperum negauerunt. Legimus alioqui veteres ſcripſiſſe etiã Ἁ᾽έκων: item, Ἕφαλος, & Πάραλος, & Ἀμφίαλος. at in propriis nominibus ab eadem origine deriuatis, tenuẽ ſcripſiſſe: vt in Εὐρύαλος, Ἀσύαλος. Sic verò tenuem poſteriori vel poſtremæ vocali aliorum quorundam vocabulorum ſolitum fuiſſe imponi, ex eodem Athenæo diſcimus: afferente regulam quæ poſcit vt ſcribatur Νεὧς, Τυνδάρεὧς, Μενέλεὧς, &c. ſic Πεἷὸς, Κίὸς, Χίὸς, item Λαὸς, Βαὸς, Φαὸς, &c. necnon Γὸς, Ῥὸς, &c.

Iam verò & literas tenues in aſpiratas mutaſſe Atticos in nonnullis vocabulis, apud Tzetzem legimus, comm. in Heſiodum. Δασύνουσι γὰρ (inquit) οἱ Ἀττικοὶ, τοὺς λίσπους λίσφους λέγοντες· καὶ τὰ σπέτλα, σφέτλα· καὶ ἀμφέχει, καὶ ἐφίσης, καὶ τὰ ὅμοια. Idem alibi, τὸ δὲ ἕλιξ Ἀττικοὶ δασύνουσιν, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ψιλοῦσιν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ δασυντικοί εἰσιν, ἀμφελίσσειν καὶ ἀμφέχειν καὶ καθίζειν λέγοντες, καὶ αὖθις, καὶ λίσφοι, καὶ τὰ ὅμοια, καὶ τὸ ἅμαξα. ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος καὶ τὸ ἄμαξα ψιλοῖ, καθὼς Δωρεῖς, καὶ Αἰολεῖς, καὶ Ἴωνες.

QVANTITATIS ſyllabarũ præterea facienda fuerit aliqua mentio: quum in ea quoque Attici peculiare aliquid habuerint. Ego paucula duntaxat eius rei exempla proferam, ſed quæ ſaltem ad confirmandum quod dixi ſatis eſſe poſſint. Quum autem hîc Atticos nomino, tragicos & comicos poetas potius quàm ſolutæ orationis ſcriptores intelligo. Aliquid tamen eorum quæ hîc dicentur, ad iſtos quoque pertinere videbis.

Ἶσος ab Homero ſcribitur, priore longa. vt Il. χ, Ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ. Eiuſdem poematis libro υ, εἰ δ᾽ ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ δαίμονι ἶσος. eodémque modo & alibi paſſim. At verò tragici & comici ἴσος ſcribunt, priorem corripientes. Euripides in Phœniſſis, -- τὸ γὰρ ἴσον, νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ. Vbi perperam quædam exemplaria habent ἶσον cum circunflexo. eſt enim tribrachys, non anapæſtus. Qua de re ne quis dubitare poſſit obſtat verſus hic qui paulo pòſt legitur, Σὺ δ᾽ οὐκ ἀνέξῃ δωμάτων ἔχων ἴσον; Obſtat item accuſatiuus ἰσότητα ibidem, initio verſus, Ἰσότητα τιμᾶν· ἢ φίλους ἀεὶ φίλοις &c. Et paulo pòſt ἰσότης, in verſus itidem principio, Ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισε. Sic apud Ariſtoph. in Acharnenſibus, Ἐθέλειν τ᾽ ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρειν. Cæterùm hanc ſcripturæ & quantitatis pariter differentiam in iſto nomine obſeruauit ante me Euſtathius: ſcribens, δῆλον δὲ ὡς Ὅμηρος μὲν ἐκτείνει τὴν ἀρχουσαν τοῦ ἶσος, οἱ δὲ τραγικοὶ συστέλλουσιν. Vbi ſimul intelligendum eſt, eos ſcripturam mutare quod ad accentum attinet: id eſt, ἴσος, non ἶσος ſcribere. Mirari autem quis poſſit cur tragicorum duntaxat mentionem fecerit, ac non itidem comicorum, quum apud hos quoque itidem corripiatur. Iam verò & in ſoluta oratione ἴσος potius quàm ἶσος in libris fide dignis ſcriptum inuenitur. Huc accedit quòd apud Xenophontem ἀνισώτερος per ω ſcribitur.

Huc pertinent etiam datiui ἡμὶν & ὑμὶν poſteriore ſyllaba correpta, apud tragicos paſſim, ac præſertim apud Sophoclem, pro ἡμῖν & ὑμῖν poſteriore producta. Sed pro ἡμὶν ſcribitur etiam ἧμιν: facítque huius, nõ illius ſcripturæ mentionem Euſtathius, qui & Ionicum & Atticum eius vſum eſſe tradit. Ἴωνες δὲ, (inquit) πολλάκις δὲ καὶ Ἀθηναῖοι προπερισπῶσιν, ἐν συστολῇ τοῦ ι. Additque ex Homero exemplum: cui ſubiungit duo Ἀττικὰ παραδείγματα, vnum ex Sophocle, alterum ex Phrynicho. Ex Sophocle, ὅπως λύσιν τιν᾽ ἧμιν δὲ σαφῆ πόροις. Ex Phrynicho, Ἐβουλόμην ἄν· ἧμιν ὥσπερ καὶ πρότου. Miror autem eum de altero datiuo, id eſt datiuo pronominis perſonæ ſecundæ, tacuiſſe: an videlicet eadem in illo ſcriptura vſurpari ſoleret: id eſt, ſcribi itidem ὗμιν. Apud Sophoclem certè eadem ſcripturæ forma in vtroq; habetur, nimirum ἡμὶν & ὑμὶν.

Ἄρα, quum priorem breuem habeat apud Homerum paſſim cæteróſque poetas epicos, inuenitur apud tragicos alicubi priore longa. Sed non immeritò fortaſſis loci illi ſuſpecti nobis fuerint.

Ὄρνις, nominatiui caſus, ſingularis numeri, priore producta, dignũ obſeruatione exiſtimauit enarrator Ariſtophanis. In hunc enim eius verſum qui eſt in Auibus, Θε. ὄρνις ἔγωγε δοῦλος. Εὐ. ἡττήθης τινός, hæc ſcribit, σημειώσαι ὅτι καὶ τὴν θέσιν τοῦ ὄρνις ἐκτείνουσιν Ἀττικοί.

DE VOCABVLIS QVÆ ATTICIS PECVLIARIA ſunt, aut peculiarem illis ſignificationem habent: ac primum de nominibus. CAP. XVI.

ATtici quædam etiam vocabula ſibi peculiaria habent: quorum cognitio tanti olim facta fuit vt in iis colligendis plerique operam poſuerint. quo è numero fuit Philemon A-

thenienſis: cuius liber ab Athenæo vocatur περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων, ἢ γλωσσῶν. Fuit & Pauſanias quidam, cuius opus Thucydidis enarrator appellat συναγωγὴν Ἀττικῶν ὀνομάτων. Cæterùm horum quæ dixi vocabulorum nõnulla planè diuerſa ſunt ab iis quæ lingua cõmunis vſurpat, quædam ſignificatione duntaxat, quædam ſcriptura, vel terminatione, alióve modo differunt. Quoniam autem minor eſt eorum numerus quæ ad illa duo poſteriora genera pertinent, de iis prius agendũ eſſe cenſeo, incipiendo ab iis nominibus (prior enim locus huic orationis parti tribuetur) quæ ſignificatione tẽ ius Atticis peculiaria ſunt. Deinde ad illud vocabulorum genus veniens, quæ planè diuerſa eſſe dixi, in duas ea claſſes diuidam: vt vna ſit eorum quæ comicis aut etiam vni cuipiam comicorũ vel aliorum ſcriptorum fuiſſe peculiaria exiſtimantur: altera autẽ, eorum quæ linguæ Atticæ peculiaria, ſed Atticis ſcriptoribus communia fuerunt. Quoniam autem multiplicem tractationem poſtulat huius capitis materia, ipſum in certa quædam tmemata partitus ſum. Neque verò quæcunq; Attica dici poſſunt, enumeraturum me profiteor, ſed aliquam duntaxat partem eorum quæ ad vnumquodque genus pertinent: eam tamen, vt ſpero, non minimam.

De vocabulis quæ in Attico ſermone aliam quàm in communi ſignificationem habent, aut certè aliam præter illam. TMEMA I.

De nominibus.

ATTICI, aut ſaltem Athenienſes, προμηθέας vocabant quos alii χυτρέας & ἰπνοποιοὺς & πηλουργοὺς appellabant. Lucian. in libello quo reſpondet ei qui ipſum Προμηθέα eſſe ἐν λόγοις dixerat, καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας καὶ ἰπνοποιοὺς, καὶ πάντας ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν εἶναι τὴν ἐν πυρὶ, οἶμαι, τῶν σκευῶν ὄπτησιν. vbi infinitiuus εἶναι mendoſe ſcribi videtur, & καὶ in eius locum ſubſtitui debere.

Atque vt à nomine proprio viri in appellatiuum tranſeunte ad nomẽ animalis propriũ tranſeam, ὤτους Attici (ac præſertim comici) feruntur appellaſſe homines ſimplices & parũ cautos, & quibus ideò facile eſſet imponere. Athen. l. 9, διόπερ καὶ τοὺς ἐξαπατωμένους ῥᾳδίως ἐκ τοῦ τυχόντος, οἱ κωμικοὶ ὤτους καλοῦσιν. vbi & rationem huius appellationis affert. Ab Euſtathio autem affertur huius ſignificationis exemplum ex iſto comici cuiuſdã loco, ὦ μόνοι ὦτοι τῶν Ἑλλήνων. Idem alibi, afferens quod Athen. de huius animalis natura cõmemorat, ſimúlq; expoſitionẽ quam tribuit nomini ὦτοι dicto metaphoricè de hominibus, addit, προσφυέστερον δ' ἂν ὦτοι καλοῖντο οἱ ἐκ μόνης ἀκοῆς ἀπειέργως καὶ ἀνεξετάστως ἀπάτην πάσχοντες. Sed non omittendum fuerit paulo aliud expoſitionis genus quod eſt AElii Dionyſii apud eundem ſcholiaſtem. hic enim poſtquam dixit ὦτον eſſe ὄρνεον ὃ περὶ τὰ ὦτα ἔχει πτερύγια: quod ἐπαινούμενον καὶ αὐτορχούμενον, ὥσπερ ὁ νυκτικόραξ, ἁλίσκεται: addit, διὸ τοὺς χαύνους καὶ κενοδόξους, ὤτους ἐκάλουν.

Cum illo autem metaphorico nominis ὦτος vſu conuenit (præſertim ſi priorem expoſitionem ſequamur) qui datur aliis aliarum auium nominibus, nimirum κέπφος & λάρος. Ariſtoph. in Pluto, Οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν Εὐεργετεῖν μ' ὦ κέπφε καθ' ὅσον ἂν σθένω; Sed ſcholiaſtes hunc in locum annotat, κέπφον eſſe qui & λάρος vocetur. εἴληπται εἰς παροιμίαν, inquit, ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων. καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. Sed cùm ab aliis tum ab Euſtathio duo iſta nomina diſtinguuntur. Quinetiam τῶν λάρων nomen fuiſſe in furaces homines iactatum, ex Ariſtophane diſcimus.

Vt autem ab his propriis nominibus ad propria locorũ nomina veniam, Atticos hinc quoque aliquid in ſuum ſermonem tranſtuliſſe ſciendum eſt. Exempli gratia, quum Φελλεὺς petroſi cuiuſdam in Attica loci nomen eſſet, φελλεῖς ex eo vocarunt & alia quæuis petroſa ſeu periculoſa loca & ſalebroſa.

Ὄρνις, quum in lingua communi generaliter de qualibet aui dicatur, in Attica ad gallinam interdum reſtringitur.

Τέχνη, quum linguæ communis conſuetudine dicatur Ars vniuerſali appellatione, Attici τέχνας ad malas artes, dolos & fraudes, interdum reſtrinxerunt: eáque in ſignificatione Atticos Latini imitati ſunt. Præſertim autem apud veteres ſcriptores vox Græca ita vſurpata inuenitur.

Κράδη, Atticis ἡ συκῆ, teſte Polluce. Sic ῥάφανος iiſdem aliud quàm linguæ communis ſcriptoribus ſignificat. Necnon alia quædam plantarum nomina peculiarem apud illos ſignificationem obtinent. Ab iiſdem τὸν τῶν σύκων πυθμένα fuiſſe vocatum ὀμφαλὸν, teſtatur Pollux. Στέμφυλα quoque alia ſignificatione quàm cæteros vſurpare pleriq; grammatici tradunt.

Quibuſdam etiam conſanguinitatis appellationibus aliter Attici vtuntur quàm cæteri.

atque adeò quum *μάμμη* communis linguæ conſuetudine dicatur patris vel matris mater, quæ Latinè auia: ab illis mater ita vocatur. nec ſolùm *μάμμη* ſed & *μαμμία* dicitur. vt ex vet. grammaticorum autoritate tradit Euſtathius. Sic quum *γεννητὴς* appellaretur pater, Attici *γεννήτας* nominabant *τοὺς τοῦ αὐτοῦ γένους μετέχοντας*, vt teſtatur Pollux.

Γραμματεῖον ab Atticis vocabatur *καὶ ἐν ᾧ ἀργύριον ἀπέκειτο*. Quod appellabant etiam *γραμματιον Βοιώτιον*, teſte Polluce.

Στρατήγιον in ſignificatione *τοῦ στρατοπέδου*, Atticum. Sophocles in Aiace, --*μέσον δὲ πρὸς μολὼν στρατήγιον*. vbi enarrator, *στρατήγιον δὲ τὸ στρατόπεδον, Ἀττικῶς*.

Ῥύπον Attici vocarunt *τὸν εἰς τὰς σφραγῖδας κηρόν*, vt Heſychius teſtatur. Idem ſcribit, *μουσικὴν, πᾶσαν τέχνην Ἀττικοί.* Idem, *Σήματα, πέρατα, σημεῖα. Ἀττικοὶ δὲ μνημεῖα.* Idem, *Τέττιξ, ἔξω τοῦ συνήθους ζώου παρὰ Ἀττικοῖς οἱ τῶν μαγείρων ὑπηρέται ξένοι· οἱ δὲ ἐντόπιοι, μαίσωνες.* Idem, *Ἰχθῦς, Ἀττικοὶ τὰ ἰχθυοπώλεια οὕτως ἔλεγον.* Idem, *Βαβυλώνιοι, οἱ βάρβαροι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.*

Ἔφηβος, poculi quoddam genus erat, vt Athenæus ex Philemone tradit *ἐν τῷ περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ γλωσσῶν*.

Καταπύγωνα Attici vocabant *καὶ τὸν μέσον τῆς χειρὸς δάκτυλον*, vt ſcribit Pollux.

Ἄστυ, quum aliis quamlibet vrbem ſignificaret, Athenienſibus ſolas Athenas declarabat: vt teſtatur Euſtathius: ſcribens, *Ἄστυ δὲ παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ πᾶσα πόλις· Ἀθηναῖοι δὲ ὕστερον εἰς τὴν κατ' αὐτοὺς ἐμόνασαν τὸ ὄνομα. ἄστυ γὰρ ἰδίως ἐκαλοῦντο αἱ Ἀθῆναι.* Eodémque modo Alexandriam poſtea vocatam fuiſſe peculiariter *πόλιν* ſcribit. Sic certè Romam nomen vrbis ſibi vendicaſſe videmus.

Θεοὶ generalem itidem appellationem quorumlibet deorum fuiſſe ſcimus: Athenienſes tamen *τὼ θεὼ* fœminino genere dixiſſe peculiariter *ἐπὶ Δήμητρος* (ſeu *Δημήτρας*) *καὶ Κόρης*, autor eſt alio quodam loco hic ſcholiaſtes.

VT AVTEM aliqua etiam adiectiua his ſubſtantiuis addam, quid vocabulum *ἄξιος* ſignificet, ſatis notum eſt: ſed Atticis peculiariter ſonat & *εὔωνος*. vt quum Ariſtophanes *ἀξιωτέρας ἀφύας* appellat *τὰς εὐωνοτέρας*. Sic adiectiuum *ἀπηνὴς* dicitur quidem communi lingua *ὁ σκληρὸς, καὶ ὁ ἐναντίος πρὸς τὸν ἐνηῆ*: at verò Attici *ἀπηνὲς* vocabant *τὸ ἁπλῶς ἄπο αἰνῶν, ἤτοι τὸ ἀπαίδευτον*: vt inquit Euſtathius: addens, comicum (id eſt Ariſtophanem) in Nubibus hoc *παραδηλοῦν*. Sic verò *ἄγριοι ἄνδρες* apud eundem comicum peculiari quadam ſignificatione dici exiſtimantur *οἱ παιδεραστεῖ*. Sed diſtinguenda ſunt ea quæ comici ſoli iocoſè dixerunt, ab iis quæ cæteri pariter vſurparunt.

De verbis.

Καλοῦμαι apud Atticos eſt *δικαστικὴ λέξις*, inquit Euſtathius: id eſt, vocabulum iudiciale, ſeu forenſe. Hoc autem dicit reſpiciens ad eum vſum quem habet cùm alibi tum in iſto Ariſtophanis loco, *καλοῦμαι Στρεψιάδην εἰς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν*. Nam hunc ipſum locum affert, duo ſaltem prima eius verba. vbi conſtat ſignificare In ius voco, Diem dico. Crediderim autem, inter vocabula quæ Atticis peculiarem ſignificationem habent, primum tenere locum quæ ſunt huius generis: id eſt, quæ itidem ſunt *δικαστικά*. Conſtat enim Athenis magis quàm in vlla alia Græciæ ciuitate forenſes concertationes locum habuiſſe: adeò quidem vt etiam malè hoc nomine audierint, & *φιλόδικοι* dicti fuerint. Sic apud Thucydidem lib. I, in quãdam concionẽ vbi dicũt Athenienſes, *φιλοδικεῖν δοκοῦμεν*, annotat enarrator, *ἐκωμῳδοῦντο γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ὡς φιλόδικοι*. Id certè vel vnus Ariſtophanes apertè nos pleriſque locis docet, ac præſertim in comœdia cui nomen eſt Veſpæ. Multa autem fuiſſe illis *δικαστήρια*, & ex Polluce & ex Pauſania (vt alios omittam) diſcimus. Commemorantur enim à Polluce, *Ἄρειος πάγος, Τὸ ἐπὶ παλλαδίῳ, Τὸ ἐπὶ δελφινίῳ, Τὸ ἐπὶ πρυτανείῳ, Τὸ ἐν φρεάττῃ, Τρίγωνον, Παράβυστον, Τὸ ἐπὶ λύκῳ, Τὸ μητίχου, Ἄρδηττος, Ἡλιαία.* Apud eundem varia ad res forenſes pertinentia vocabula extant; quorum non dubito quin bona pars ab Atticis profecta ſit. Equidem vel ab vno nomine *δίκη* deriuata habemus quamplurima, quorum pleraque ab illis eſſe orta crediderim. Verùm vt de iis nunc taceam quæ finxerunt, (poſtea autem aliqua commemorabo) quemadmodum illud *καλοῦμαι*, de quo dixi initio huius ſermonis, à generali ſignificatione ad forenſem (vt ita dicam) reſtrinxerunt: ita ſignificationes metaphoricæ quas habẽt verba *διώκω* & *φεύγω*, quum de iudicio dicuntur, necnon quas alia eodem pertinentia verba habent, illis, vt opinor, acceptæ ferri debent.

Quemadmodum autem quædam *λέξεις* dicuntur eſſe Atticis *δικαστικαὶ*, ita etiam nonnullæ *ἱεραί*. Exempli gratia, *ἱδρύω* dicit Euſtathius eſſe Atticis *ἱερὰν λέξιν*, quoniam *ἱδρύεται ναὸς*, & *ἱδρύεται ἄγαλμα ἐν ναῷ*. Idem alibi eodem nomine appellat verbum *μυεῖν*. Dicit enim eſſe *ἱερὰν λέξιν Ἀττικήν*. Eius verba ſunt, *ἐκ δὲ τοῦ μύειν ἐστὶ καὶ τὸ μυεῖν, ἱερὰ λέξις αὕτη Ἀττική. ἀφ' ἧς καὶ ὁ μύστης, καὶ ἡ μύσις, οἷς ἀνάγκη μύειν τὸ στόμα, καὶ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηνται.*

Apparet autem ex iis quæ vtrobique ſubiungit, eum ſacrum vocabulum appellare cuius ſignificatio ad res ſacras pertinet. Pro eodem alibi dicit θεία λέξις: quum videlicet σέβειν tradit eſſe θείαν λέξιν. Sic etiam nomen ἄναξ ſcribit eſſe θείαν λέξιν: addens, Euripidem quoque huius vocis θειότητα indicare, hoc verſu, Ἄναξ. θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών. Itidémque hac Aiacis apud Sophoclem ironia, -- μαθησόμεσθα δὲ Ἀτρείδας σέβειν, id declarari, eſſe enim θείαν λέξιν & verbum iſtud σέβειν. Idem alio quodam loco πανοῦργος eſſe θείαν λέξιν ſcribit. πανοῦργος γὰρ (inquit) πάλαι μὲν ὁ πανοῦργος, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· νῦν δὲ θεία ἐστὶν ἡ λέξις. At verò alibi (vt hoc obiter lector intelligat) νέκταρ & ἀμβροσίαν appellat θείας λέξεις, aliò reſpiciens: nimirum ad id quòd ſint nomina potus & cibi deorum. vt legimus & apud Naſonem, Nectar & ambroſiam, latices epuláſque deorum. Alia autem ratione θεία λέξις vocari poſſit Ξάνθος, item Βριάρεως, & κύμινδις: quia vſurpantur à diis loco iſtarum humanarum, Σκάμανδρος, Αἰγαίων, χαλκίς. ſi tamen Homericum hac de re teſtimonium fide dignum eſſe exiſtimamus.

Ἰδεῖν quam ſignificationem habeat, nemo non nouit: ſed in Attico ſermone quandam non omnibus itidem notam obtinet. Thucyd. lib. 4, pag. 161, meæ editionis, καὶ τὸν Περδίκκαν ὑπερῶπτεν οὐκ αἰσθανόμενον, ὡς ἔγνω, ἣν ἀγκάσαν πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν, (ἀπόθεν γὰρ πολὺ ἀλλήλων ἐστρατοπεδεύοντο) προαπελθεῖν. Hîc enim ἰδεῖν τὸν Βρασίδαν de congreſſu cum Braſida ſeu colloquio dicitur. Cuius ſignificationis ſcholiaſtes etiam admonet. Extat verò cùm alibi tum apud Lucianum manifeſtius etiam exemplũ huius ſignificationis: initio dialogi in quo Neptunum & Mercurium colloquentes inducit. ibi enim illud verbi ἰδεῖν ſignificatum alio verbo exponitur. Sed vt expoſitio perſpici poſſit, totus locus afferendus eſt. Ποσ. Ἔστιν ὦ Ἑρμῆ νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; Ἑρ. Οὐδαμῶς ὦ Πόσειδον. Ποσ. Ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. Ἑρ. Μὴ ἐνόχλει, φημί· ἄκαιρον γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. Hîc enim manifeſtiſſimum eſt οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν idem eſſe quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ, & viciſſim ἐντυχεῖν τῷ Διΐ idem quod ἰδεῖν τὸν Δία. Eo autem libentius hunc atticiſmum exemplis confirmo, quòd alicubi etiam legatur vnde procul abeſſe omnes atticiſmi exiſtimantur. Extat enim in Euangelicis ſcriptis, nimirum apud Lucam capite 8, καὶ ἀπηγγέλη αὐτῷ, λεγόντων, Ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἑστήκασιν ἔξω, ἰδεῖν σε θέλοντες. Siquidem quin Attico more dictum ſit ἰδεῖν σε pro Tecum colloqui, (quanuis omnes interpretes vulgarẽ ſignificationem retinentes vertant, Te videre) dubitare nos non ſinunt Matthæus & Marcus in referenda eadem hiſtoria: ſed ille præſertim, dicens, ζητοῦντες αὐτῷ λαλῆσαι. Non ſine cauſa autem illud dixi, hunc atticiſmum ibi etiam reperiri vnde procul abeſſe omnes atticiſmi creduntur. Pleroſq; enim de Euangelicorum ſcriptorũ phraſi nõ hoc ſolùm, verùm quiddam etiam peius perſuaſos eſſe ſcio. Sed ego, ſiquando mihi tantũ otii ſuppetat, quantũ illi fallantur, patefacere decreui. Equidem quod ad illud ſuperuacaneum ὅτι attinet, quod multorum aures tantopere ibi offendit, non magis Euangeliſtarũ quàm Thucydidis, Demoſthenis, Platonis, Xenophontis, aliorúmque Atticæ linguæ ſcriptorum eſſe, teſtatum variis eorum locis reddidi. Hoc addere non dubitabo: eos quoque locos qui ἀνακόλουθον ſeu ἀκατάλληλον orationis ſtructurã habent, Atticorum ſcriptorũ exemplis poſſe defendi. Defendi dico: immo verò commendari. Ecce enim, quod dicit Marcus, ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην, οὗτός ἐστιν, ſtructuram ἀκατάλληλον habet, fateor: ſed talem ἀκαταλληλίαν apud optimos quoſque Atticæ linguæ ſcriptores interdum inueniri dico. Vno tamen quod memoria mihi nunc ſuggerit, exemplo contentus ero: ex Xenoph. Pæd. lib. 4, pag. 63, καὶ ὅτι οὓς ἂν πέμπωσι στρατιώτας, ἐπειδὰν ἔλθωσι παρ' ἐμὲ, ἐμοὶ μελήσει περὶ τῆς τροφῆς αὐτῶν. Quinetiam maiorem quàm iſti ἀκαταλληλίαν habet hic Sophoclis, ὄλβιος ὃν ἁ κλεινὰ Γᾶ ποτε Μυκηναίων Δέξεται εὐπατρίδαν Διὸς εὔφρονι βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν. In Latino autem ſermone ſæpe occurrit idem omnino relatiui vſus qui in illo Marci loco. Tale enim eſt apud Liuium, Quem ceperant exules montem, herbidus aquoſúſque eſt. Tale apud Plautum, Hunc chlamydatum quem vides, ei Mars iratus eſt. Tale denique & illud notiſſimum apud Virgilium, Vrbem quam ſtatuo, veſtra eſt. Quinetiam nonnulla ibi ſunt loquendi genera quorum vſus planè ignotus Græcis ſcriptoribus fuiſſe falſò exiſtimatur. Horum è numero eſt iſtud apud Matthæum in fine capitis primi, καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτήν. Quotuſquiſq; enim hunc verbi γινώσκειν vſum vllo alicuius idonei ſcriptoris exemplo confirmari poſſe putat? quis alii linguæ quàm Hebraicæ notum eſſe credit? At Plutarchus tamẽ eo frequentiſſimè vtitur. In Pompeio, pag. 1166, meæ editionis, ὅσαι δὲ τῶν Μιθριδάτου παλλακίδων ἀνήχθησαν, οὐδεμίαν ἔγνω, πάσας δὲ τοῖς γονεῦσι καὶ οἰκείοις ἀνέπεμπεν. Idem in Eumene, circa principium, pag. 1065, Βαρσίνην γὰρ τὴν Ἀρταβάζου πρώτην ἐν Ἀσίᾳ γνοὺς ὁ Ἀλέξανδρος, ἐξ ἧς υἱὸν ἔσχεν Ἡρακλέα. Idem in Alexandro, pag. 1241, οὔτε ταύτην ἔθιγεν, οὔτε ἄλλην ἔγνω γυναῖκα πρὸ γάμου πλὴν Βαρσήνης, vel Βαρσίνης. vt in proximè præcedente loco. In Catone Vticenſi, pag. 1399,

μίαν ἣν ἔγημεν ἐξ ἀρχῆς γνοὺς γυναῖκα. In aliis denique aliquot locis hoc verbum eodem modo vſurpatum apud eum legitur. Sic autẽ Latina notitiæ appellatione vſus eſt Cæſar in Comment. belli Gallici, Intra annum verò vigeſimum fœminæ notitiam habuiſſe, in turpiſſimis habent rebus. At Cicero notitiam mulieris de ſimplici (vt ita dicam) notitia dixit. Inter illa autem quæ prorſus à Græci ſermonis conſuetudine abhorrere putãtur, & ex Hebraici ſermonis vſu petita eſſe, occurrit verbũ εἰπεῖν, pro Iubere. hic enim vſus, quem frequenter in Euangelicis ſcriptis habet, ex Hebraici vocabuli אמר imitatione ſumptus eſſe creditur. (ſicut nimirum verbum γινώσκειν in illa de qua diſſerui ſignificatione, Hebraicum ידע repræſentare) at ego in plerìſque Thucydidis locis eum obſeruaui, cui nihil cum literis Hebraicis commercii fuiſſe conſtat. Legimus enim apud eum lib. 8, pag. 289, in fine, ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ἐπαινέσας αὐτοὺς, καὶ εἰπὼν, ὅταν τις καλῇ, παρεῖναι, οὕτως ἀπέπεμπεν. Sic lib. 7, pag. 242, καὶ εἰπόντες, ἅμα ἐν τῷ παράπλῳ καὶ τοὺς πολεμίους ἤν τι δύνωνται ἀπ' αὐτῶν βλάψαι. Eámque ſignificationem poſtea huic verbo dederunt & alii. Lucian. in Aſino, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. Sunt præterea quædam loquendi genera quæ Euangeliſtæ non cum Græcis ſcriptoribus communia, ſed ſibi peculiaria habere exiſtimantur, & quorum etiam nonnullis aliquid arcani includere creduntur, quum tamen è medio petita eſſe, ex Græcorum ſcriptorum locis probari poſſit. Ac ne longè abeam, in illo ipſo capite vbi ſunt illa de quibus modò diſſerui verba, οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν, leguntur & iſta, paulo antè, μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν Μαριὰμ τὴν γυναῖκά σου. Hîc dici non poteſt quàm varia in verbo παραλαβεῖν ſub præpoſitione παρὰ latêre credita ſint: at vel hic Luciani locus Matthæum & propriè & ſimul ſimpliciter loquutũ eſſe oſtendit: in Toxari, μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡ μία θυγάτηρ αὐτῇ, ἐπίγαμος ἤδη καὶ ὀκτωκαιδεκέτις οὖσα, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς (ἥν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο) ἠξίωσεν ἄν τις, τῶν γε εὐγενῶν καὶ πενήτων, ῥᾳδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. Sunt verò & quidam loci qui, prout Latinè redditi fuerint, vel elegans genus loquendi habere videbuntur, vel ſecus. Horum eſt iſte, cap. 12, epiſt. ad Hebræos, εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεός. Si enim hîc ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεὸς, reddatur, (vt omnes interpretes verterunt) Deus ſe vobis offert vt filiis, mirari quis hunc verbi προσφέρεται vſum poſſit, vt parum Græcæ linguæ vſitatum: at verò ſi ita interpretemur, Deus ſe erga vos gerit vt erga filios, vel, Vobiſcum agit vt cum filiis: tunc certè loquendi genus non ſolùm verè Græcũ ſed Atticis quoque ſcriptoribus familiare (vt meus Græcæ linguæ Theſaurus teſtatur, vbi & de hoc loco diſſerui) agnoſcere facile erit. Quinetiam quædam ſunt verba quæ non in vulgari ſed potius in alia magis recõdita ſignificatione videri poſſunt accipienda. Exempli gratia, Marci cap. 10, ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐμβλέψας αὐτῷ, ἠγάπησεν αὐτὸν, καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἕν σοι ὑστερεῖ, &c. Quum enim ἀγαπᾷν pro Oſculari etiam ponatur interdum, meritò quis (meo quidem iudicio) ſuſpicabitur ἠγάπησεν hoc in loco ſignificationem iſtam obtinere: præſertim quum frigere videatur altera interpretatio, Intuitus eum, dilexit. Neque tamen interim non grauiter eorũ ſtudium reprehendere poſſum qui in alteram partem peccant: id eſt, qui, ne nihil noui in illorum librorum lectione excogitaſſe videantur, etiam τὰ ἀκίνητα κινεῖν audent: id eſt, in locum interpretationum antiquarum & ab omnibus omni memoria receptarum, nec ſolùm cum linguæ Græcæ conſuetudine ſed & cum re de qua agitur conuenientium, & nouas & à Græci ſermonis vſu alienas, quinetiam rei de qua eſt ſermo minimè congruentes, ſubſtituere audent. Cuius temeritatis (ne quid grauius dicam) exemplum habemus in nouiſſima vulgarium lexicorum editione. ibi enim inter expoſitiones ſignificationum verbi φρονῶ, affertur hic Pauli locus, epiſt. ad Gal. cap. 5, ἐγὼ πέποιθα εἰς ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ ὅτι οὐδὲν ἄλλο φρονήσετε: cum hac interpretatione, Nihil aliud mali vos paſſuros eſſe. Age verò, fingamus verbum φρονεῖν talem aliquando ſignificationem habere: quid ea huic loco opus eſt? quis eam quæ paſſim recepta eſt, ei aptiſſimam eſſe non videt? Sed (quod peccatum illud grauius reddit) huius interpretationis autor ex malè intellectis ſcholiaſtæ Sophoclis verbis hanc ſignificationẽ vocabuli φρονεῖν ſomniauit, vt in meo Theſauro Græcæ linguæ apertiſſimè docui. Verùm vt illum de Euangelicis ſcriptis ſermonem perſequar, hoc quoque in eorum lectione cogitandum nobis eſſe dico, nonnulla ibi eſſe quæ exemplo alicuius idonei ſcriptoris confirmari poſſent, niſi tam multi intercidiſſent. Argumento eſſe poteſt verbum ἀπέχει, Marci cap. 14, pro Satis eſt, Sufficit. Antequam enim Anacreontis odas in lucem protuliſſem, idonei ſcriptoris exemplo iſtũ verbi ἀπέχει vſum confirmari poſſe vix vllus crediḍiſſet. Illud certè de verbo περπερεύεσθαι dici poſſe exiſtimo: cuius varias interpretationes afferri videmus: ſed earũ quæ ſit aptiſſima diuinandum potius (vtpote nullo alio extante exemplo) quàm iudicandum eſt. In cuius mentionem quoniam incidi, hoc addam, non minus fidei adhibere me iis quæ à

Sophoclis enarratore ſcribuntur, quàm aliis omnibus quæ Græci ſcholiaſtæ vel alii tradũt. Annotat is, περπέρους (ita ſcriptum eſt apud eum) καὶ πολυλάλους fuiſſe dictos quos veteres appellarent κομψούς. Itidem autem περπερεύεται (ſiue πεπερεύεται, ſi περπέρους ibi legamus) in illo Pauli loco aptiſſimè expoſitum iri arbitror κομψεύεται. Sed de his hactenus, quæ non ingratum lectoribus ἐπεισόδιον fore puto.

Θαυμάζω ſignificationem quandam Atticis peculiarem, & eam quidem valde θαυμασίαν habet. Et quoniam pleroſque lubenter quæ de hac ſignificatione habeo, audituros ſcio, ea ex Euſtathio deprompta adiungam. Ille hæc verba Homerica ἀεικέα μισθὸν exponens, Iliad. μ, (leguntur autẽ & alibi) δηλοῖ μὲν, inquit, μισθώσειαν καὶ τὴν χρονήτιν εἶναι ἁπλῶς δὲ ἐν τῷ καθόλου τὸ τοῦ μισθοῦ χρῆμα, ὡς ἀνελεύθερον ὂν μισθαρνεῖν. διόπερ Ἀθηναῖοι μεταβαλόντες τὸ μισθὸς εἰς θαῦμα, θαυμάζειν φασὶ τὸ διδόναι μισθόν. ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ, χρὴ γὰρ ἀποθαυμάσαι σε τὸν διδάσκαλον. ὅπερ εὐφήμως ἐρρέθη, ἀντὶ τοῦ μισθὸν δοῦναι. ὅπερ γίνεται τοῖς μισθὸν λαμβάνουσι, ταυτὸν δὲ εἰπεῖν μισθαρνοῦσι.

Ἀπομύττειν ſatis notam ſignificationẽ habet: ſed quendam Atticis, ac præſertim comicis, peculiarẽ vſum habet, in quo metaphoricè ponitur. ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν (inquit Pollux) τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν, ἀπομύττειν εἶπον. Credibile eſt igitur Apollodorum eo vſum fuiſſe eo in loco vbi dixit Terentius Emunxi argento ſenes.

His nunc exemplis contentus ero: ſed lectori in memoriam reuocabo quæ ſuprà de præpoſitione ὑπὸ certis quibuſdam verbis præfixa dixi: nimirum eam in compoſitione interdum idem valere quòd πρό: vt in ὑφηγεῖσθαι, ὑπειπεῖν, ὑποδεικνύειν: (reliqua ibi videnda tibi relinquam) eſſe enim hæc pro προηγεῖσθαι, προειπεῖν, προδεικνύειν.

Excogitarunt inſuper Attici vocabula quædam (hîc enim adiungam quæ paulo antè omiſi quum de nominibus agerem) quæ quum honeſta, vel ſpecioſa, aut ſaltem minus inuidioſa eſſent, minus aures offendebant quàm propria quæ antea vſurpari ſolebant. Hoc in numero ſunt iſta: Ἑταίρα, pro πόρνη: Οἴκημα, pro δεσμωτήριον: Συντάξεις, pro φόροι: Φυλακαί, pro φρουραί, τῶν πόλεων videlicet. Hac autem in re imitati ſunt Solonem Athenienſes. vt enim ille ad molliendam rem valde alioqui duram, χρεῶν videlicet ἀποκοπὴν, excogitauit nomen σεισάχθεια: ita illi eius exemplo noua rebus illis itidem odioſis nomina impoſuerunt: non tamẽ voces iſtas fingentes, (vt Solon illam compoſitam vocem finxerat) ſed veteribus vocabulis nouas rerum illarum ſignificationes tribuentes. Plut. in Solone, ἃ δὴ οὖν οἱ νεώτεροι τοῖς Ἀθηναίοις λέγουσι τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας, ἀστείως ὑποκορίζεσθαι, τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας, τοὺς δὲ φόρους, συντάξεις· φυλακὰς δὲ, τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων· οἴκημα δὲ, τὸ δεσμωτήριον καλοῦντας· πρώτου Σόλωνος ἦν, ὡς ἔοικε, σόφισμα, τὴν τῶν χρεῶν ἀποκοπὴν σεισάχθειαν ὀνομάσαντος. Nec verò in his tantùm nominibus talem ὑποκορισμὸν Attici vſurparunt, ſed & in pleriſque aliis: quorum eſt ἄρεσκος pro κόλαξ, itidémque ἀρέσκεια pro κολακεία. Solitos autẽ fuiſſe Athenienſes peccatis quoque leniſſima nomina imponere, ſcribit idem in Alcibiade. Huc pertinent illa Thucydidis, libro 3, καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει. τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρεία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία εὐπρεπής· τὸ δὲ σῶφρον, τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα· καὶ τὸ πρὸς ἅπαν ξυνετὸν, ἐπὶ πᾶν ἀργόν. τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξὺ, ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη. Sed hîc non ſolùm peccatis leniſſima nomina, verumetiam viciſſim iis quæ virtutis ſunt, inuidioſas appellationes dari videmus.

De vocabulis Atticis non valde diuerſis ab iis quæ lingua communis vſurpat.

ΤΜΗΜΑ ΙΙ.

Ex dvobvs illis nominum Atticorũ generibus de quibus me verba prius eſſe facturum promiſi, ſupereſt alterum: eorum videlicet quorum non magnum eſt diſcrimẽ ab illis quæ linguæ communis conſuetudo recepit. Hoc in numero ponere poſſumus ἕρσας. ſiquidem ἕρσας Atticè vocari τὰς ἐν οὐρανῷ ἱέρσας teſtatur Heſychius. Huc pertinet & μνήστρια, quod Atticos pro προμνήστρια vſurpaſſe tradit Pollux. Pertinent huc & illa in quibus vel alia terminatione, vel alia compoſitionis forma vſi ſunt. Diuerſa terminatione vſi ſunt, cùm aliis modis, tum verò his quos enumerabo. Primùm quum aliquod vocabulum in alio genere vſurparunt quàm lingua communis vſurpare ſoleret: veluti quum ἄσβολος dixerunt, non ἀσβόλη: & τὸ νῶτον, non ὁ νῶτος: item θεμέλιον, non θεμέλιος: itidémque alia quæ ſuprà partim ex AElio Dionyſio, partim ex Thoma Magiſtro protuli: (ſed huic nõ temere credendum eſſe docens) Deinde quum ſub alia declinatione nomẽ aliquod protulerũt: vt quum βραβεὺς, non βραβευτὴς, quum αὐλητρὶς & μαθητρὶς, non αὐλήτρια & μαθήτρια dixerunt. Idémque & in verbalibus quibuſdam necnon in comparatiuis vel ſuperlatiuis fecerunt, quum vnam diminutiui formam alteri prætulerunt: veluti quum κυνίδιον quàm κυνά-

ριον, itidémque λιθίδιον quàm λιθάριον, & ξυλίφιον quàm ξυλάριον dicere maluerunt. Vel quum pro ſimplici nomine ſunt vſi diminutiuo, vel contrà pro diminutiuo ſimplex vſurparunt: veluti quum τηθίδα vocarunt τὴν τήθην: eodémque modo λοπάδιον dicere maluerũt quàm λοπάς: contrà verò, ἀλλᾶς, non ἀλλάντιον. De τηθὶς legimus apud Euſtathiũ, ex quibuſdam veteribus grammaticis, μάμμην γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν, τὴν μητέρα καλοῦσιν· ἣν δὲ οἱ πολλοὶ τήθην, τηθίδα. Reliquorum autem fidem, ſicut & nonnullorum ex præcedentibus, penes Thomam Magiſtrum eſſe volo. Alia compoſitionis forma iidem vſi ſunt quum ὁμόδουλος potius quàm σύνδουλος, quum ἔκδημος potius quàm ἀπόδημος, quum παράδειγμα potius quàm ὑπόδειγμα, quum νωδὸς potius quàm ἀνόδους dicendum cenſuerunt. Quod autem de compoſitione dixi, in memoriam mihi reuocauit & aliud quod hìc omittendum non eſt: nimirum in eo quoque ſermonem Atticum à ſermone linguæ communis interdũ diſſentire, quòd duobus ſimplicibus loco vnius compoſiti vtatur: veluti quum ἄκρα πόλις dicit pro ἀκρόπολις: quum οἰκίας δεσπότης, non οἰκοδεσπότης: quum γυναικὸς ἀδελφός, non γυναικάδελφος: & in verbis, quum σχολὴν ἄγειν, non σχολάζειν: quum σῖτον μετρεῖσθαι pro σιτομετρεῖσθαι: quum αἰχμάλωτον ποιεῖν & αἰχμάλωτον γίνεσθαι pro αἰχμαλωτίζειν & αἰχμαλωτίζεσθαι dicunt. Quæ tamen exempla ex illo ipſo quem antea nominaui atticiſmorum collectore deprompta ſunt, & à me nondum examinata: ſed aliqua ſaltem ex iis confirmare Atticorum ſcriptorum teſtimoniis poſſem. Inuenientur autem & aliæ quæpiam ſermonis in communi lingua recepti mutationes quæ his erunt adiungendæ. Ex earum numero eſt illa qua pluralem, non ſingularem, aut viciſſim ſingularé, non pluralem, Attici vſurpant. vt διαθήκας γράφειν, non διαθήκην: & γάμους ποιεῖν, non γάμον: viciſsímque βρώματα, & ἐνέχυρα, non βρῶμα & ἐνέχυρον: vt idem ille teſtatur.

De vocabulis Atticis, quæ non tantùm immutata ſunt aliquantũ à vocibus linguæ communis, ſed planè ſunt alia: & quorum quædã licet in hac quoque vſurpentur, ab Attica tamen originem habere exiſtimantur.

ΤΜΗΜΑ III.

AD TERTIVM Atticorum vocabulorum genus, ſeu ad tertiam claſſem, venio, quæ nimirũm non terminatione tantùm aut alia re quapiam ab iis differunt quæ lingua communis vſurpat, (qualia ſunt quæ in præcedente tmemate recenſui) ſed planè ſunt alia: & quæ κτήσει ſunt Atticorum, licet χρήσει pleraque eorum non minus linguæ communis eſſe comperiantur. Verùm antequam ad illorum enumerationem accedã, (non omnium quidem certè, ſed non minimæ ſaltem partis eorum quæ præ aliis inſignia videbuntur) nonnulla ſunt quæ de Attico ſermone, déque Atticis ſcriptoribus præfari volo.

Atticum ſermonem non omnino eundem apud Atticos veteres, & eos qui illis ſucceſſerunt fuiſſe, nec eundem prorſus apud quoslibet ſcriptores, etiam qui eodem ſeculo vixerunt: quinetiam comicos multa in eo ſibi vendicare, dico. Inter veteres Atticos numeratur Thucydides: ſed hic minimè contentus iis quæ ex veteri ſermone habebat, multa innouauit, phraſimque magna ex parte ſibi peculiaré vſurpauit. Quod plerique grammatici non animaduertentes, Attica eſſe dixerunt quæ potius Thucydidea vocare debuerãt, vt in ſuperioribus docui. Fateor quidem, circa ſtructuram orationis præcipuè & loquendi genera nouitate delectatum hunc ſcriptorem fuiſſe, eámque modis omnibus affectaſſe: ſed quædam etiam vocabula aut ſibi peculiaria (quod in nonnullis de peculiari ſignificatione intelligendum eſt) aut cum paucis communia habuiſſe puto. Atque adeo Pollux quoque de nonnullis id ſenſiſſe videtur: veluti quum ſcribit, τὸ δὲ μετὰ τὴν πρᾶσιν ἀποδοθὲν, ἀνάδοτον ἄν τις εἰπεῖν δύναιτο· εἰπόντος Θουκυδίδου, Μὴ ἀνάδοτος εἴη Πλάταια. Ex eodem affert ἐπίχαρτα, & ἐθελόξενος: necnon ξένισις, quod τραχὺ eſſe ait. Ex eodem affert & ἀκρώμαλον, quod itidé eſſe τραχὺ ſcribit. Affert ex eodem ἐρείψιμα ξύλα, & πολυοινότατον χωρίον, necnon ἔτος ἄνοσον, & ἄδεσμον φρουρὰν, & φορτικὸν πλοῖον. Affert item κῆδος in ἐπιγαμίας ſignificatione, necnon ὁμαιχμία, & ὁμόσκευοι. Eiuſdem ſcriptoris denique eſſe dicit & hæc nomina, πολυχρεία, & αὐτπρέτης, & πρεῖνεως, & πρειωτὴ, & ἀκροτελεύτιον, & ἐπιφορὰ, & ἐπικράτησις, (quod vocabulum βιαιότερον eſſe tradit) & παραιρήματα, atque alia Quædam item verba necnõ participia recenſet: vt βαίνειν pro βαδίζειν: & κατασημήνασθαι, pro παρατυπώσασθαι τὴν σφραγῖδα: & λιθοφορεῖν, & καταβυρσῶσαι, & κακοτυχεῖν, & λειποψυχεῖν: item πονούμενον, & τραυματισθεῖσαι νῆες, atq; alia. Et de Thucydide quidẽ hactenus. Inter Atticos verò ſcriptores qui ſermone minus veteri vſi ſunt, Xenophon potiſſimùm pleraque vocabula habet non modò non Attica, ſed ne oratoria quidem, aut hiſtorica, atque adeo nulli ſolutæ orationi conuenientia: quippe quæ poetica omnino appellari poſſint. Talium aliquot Xenophontis vocum à mè obſeruatarum catalogum editioni meæ ſubiunxi: è quibus eſt ἀγλαΐα, & ἀδαὴς, &

δημιουργάτος: & ἀλκὴ, ἀλκιμώτατος, ἄναλκις: item ἄχος. cætera autem in calce meæ illius editionis videnda tibi relinquo. Iam verò & apud cæteros ſcriptores Atticos aliqua ſunt vocabula quæ parum Attica videri poſſunt. qualia ſunt quæ Pollux σκληρὰ, ſiue τραχέα, aut βίαια, aut etiam μοχθηρὰ eſſe admonet.

Quod autem & de comicis dixi, eos quædam ſibi vendicare vocabula, cùm aliorum, tum verò Pollucis, Athenæi, Euſtathii teſtimoniis confirmare poſſum. Quin etiam Plutarchus (vt ab eo incipiam) vocem λακκόπλουτος ex illis nobis profert in Ariſtidis vita.

Verùm quemadmodum ex Thucydide & Xenophonte attuli quædam vocabula quæ illis vel peculiaria vel cum paucis certè fuerunt communia, ſic ex aliis quoque nonnulla proferre libet, à Polluce annotata: ſed ſicubi σκληρὸν aut τραχὺ aut βίαιον aliquod eſſe dicit, id non addam.

Xenophon (à quo non incipio, ſed potius ſermonem de eo inceptum perſequor) præter illa vocabula poetica, quæ peculiaria illi inter Atticos ſcriptores ſoluta oratione vtentes videri poſſint, aut certè cum paucis communia, vti dixi: quædam etiam habet de quibus id minimè dici poteſt. Tale eſt ἀνάδελφος. Pollux, τὸν δὲ οὐκ ἔχοντα ἀδελφὸν, ἀνάδελφον ὁ Ξενοφῶν εἶπεν. Idem alibi, de deriuatis à voce καρδία loquens, ὄνομα δὲ ἀπ' αὐτῆς εὐκάρδιος, καὶ καρδιώττειν. οὕτω δὲ Δωριεῖς τὸ παρὰ Ξενοφῶντι βουλιμιᾶν καλοῦσι. Idem alibi, Ξενοφῶν δὲ καὶ τὰ ἀναβλέμματα λέγει ἀντιβλέψεις. Idem alio loco, καὶ τὸ μὲν καρποῦσθαι κάρπωσιν λέγει Ξενοφῶν, ἣν οἱ νῦν καρπίαν. Sed mendoſè ſcriptum eſſe hunc locum puto, omiſſa copula καί. debere enim ita ſcribi, καὶ τὸ μὲν καρποῦσθαι καὶ κάρπωσιν λέγει Ξενοφῶν. vt videlicet dicat, Xenophontem & verbum καρποῦσθαι & eius verbale κάρπωσιν vſurpare. Siquidem apud eum ambo extant, in Pædia. nam libro eius octauo legimus, καὶ ἐκ τούτων καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν. In alio eiuſdem libri loco, ἐγὼ γὰρ παῖς τε ὢν, τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλὰ δοκῶ κεκαρπῶσθαι. Verbale autem κάρπωσις libro huius operis quarto extat, τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας καὶ τὴν κάρπωσιν γενέσθαι ἐφ' ἑαυτοῖς. Ex eodem affert etiam Στέγανα. necnon Γεραιτέρους, & Ἀγήρως, & Σκαπτῆρες, & Ὀπτῆρες. item Παιγνιώδη, & Ἐγχειρητικωτέρους. & compoſita, Κακόποδες, Νωτοφόρος, dictum περὶ ἡμιόνου: Ὁμόγλωσσος, Μεγαλήγορος, Κεφαλαλγές. & præ aliis obſeruanda duo, Ἀπαχθροβίωτος, & Κλαυσίγελως. Verba etiam quædam vltra ea quæ commemorata ſunt: vt Νεανιτεύεσθαι (ſi modò ita ſcribendum eſt, non Νεανιεύεσθαι, aut Νεανισκεύεσθαι, vt legitur Pæd. lib. 1) & Ἀπογεισῶσαι, & Περιχειλῶσαι, atque alia.

Plato cùm alia dixit quæ Pollux annotauit, tum verò iſta: Διδυμότης, & Κλαυθμονή, & Γεννήτωρ, ac Γεννητής: necnon Παίδειον μάθημα: item Κηδεύματα, & Βάσεις pro πόδες; &c. & δικαιούμενον pro κολαζόμενον. Varia itē compoſita: ex quibus ſunt, Ἐρασιχρήματος, & Μετεωρολόγος, & Γεροντοδιδάσκαλος, & Καχυπονόητος: necnon Ἀντίπαις & Χαμαίπαις. Quibus adde Χειροκρατία & Θρασυξενία. Necnon verba quædam: vt Ἀποστοματίζεσθαι, & Στωμαυλεῖν. Affert autem & alia pleraque vocabula: ſed ex omnibus hæc delegi, quæ præ cæteris inſignia viſa mihi fuerunt. Hoc autem ſciendum eſt, ſcriptorem iſtum eſſe vnum ex illis qui vocabula quædam ποιητικὰ aut ſaltem ποιητικώτερα vſurparunt. Cuiuſmodi eſt ὀθνεῖος. nam & ipſe Pollux ποιητικώτερον hoc eſſe ſcribit. Fortaſſis autem de πατροφόνος & μητροφόνος iudicium idem ferri poſſit: ſicut nimirum ἀνδροφόνος inter poetica eſſe ſcimus.

Iſocrates (vt apud eundem Pollucem legimus) ἀδελφίζειν dixit τὸ ἀδελφὸν τινὰ καλεῖν. Dixit etiam ἀγελαῖοι σοφισταί: item δικογραφικῶς, & προσφιλεστάτως, & ἀνδρωδῶς: necnon παιδοτριβικὴν τέχνην: hoc enim reponendum eſt apud Pollucem pro παιδοτρίβην. Ex eodem annotat, συνηδόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς, pro ἐφηδόμενοι.

Demoſthenes, inter alia quæ à Polluce cōmemorantur, dixit λαρυγγίζειν, quod ante eius tempora dicebatur φαρυγγίζειν: dixit etiam περιορμίζειν τὴν ναῦν περὶ τὸ χῶμα. Ex eodem affert & ξενοτροφεῖν, & ξενίζειν. ſed hoc ξενίζειν dicit vſurpaſſe pro φωνῇ ξενιζούσῃ χρῆσθαι: quū veteres pro ἑστιᾶν vterētur. Nec omittit participia ἐκνενευρισμένοι & ξυληγῶν. Affert etiā nomina, cùm alia tum hæc: κηδεία, & ἀνεψιότης, quo Solonem quoque fuiſſe vſum ait. Alibi ἀποτριβὴ σκευῶν: & ὅραμα pro θέαμα. Item compoſita, αἰσχρορρημοσύνη & εὐθυρρημοσύνη. necnon ψευδολογία, & λαμπροφωνότατος, & πεντηκοντηλόγος. Adiectiua quoque, λεκτικός, & χειροποίητον, & διαχείροτα, & ἀκραιφνὴς. Idem lexicographus in Æſchine cùm alia obſeruari vult, tum nomina hæc, ἀκρόαμα, θερισμός, ἐργοκοπεῖον, ὀψοφαγία, & aduerbium περιβοήτως, & verbum κατεῖπε: necnon καταπεπλεῦσθαι. Alia denique ex aliis ſcriptoribus affert vocabula, quæ obſeruatu (vti dixi) digna eſſe iudicat. Sed his cōtentus ero, quæ ex diuerſis eius locis collegi: non temere tamē, neq; ſine delectu: ſed vt ex præcipuis ſcriptoribus duntaxat, ſic etiā præcipua (inter ea quidē quæ ad manū erant) colligēda vocabula cenſui. Fortaſſis autē, nō immeritò aliquis iudicium in ipſo Polluce quibuſdam in locis deſideret: quòd nimirum nonnullas voces ex nonnullis ſcriptoribus afferat quæ non ſolùm

peculiares illis non ſunt, ſed minus etiam quàm apud alios frequentes.

COMICOS autem præ quibuſuis ſcriptoribus multa ſibi vendicare vocabula, non ex Polluce duntaxat, ſed ex Athenæo quoq; & ex Græcis lexicographis probari poteſt. Quinetiam Plutarchus (vt ab eo incipiam) vocem λακκόπλουτος ex illis profert in Ariſtidis vita. Fingendi autem huius vocabuli occaſionē præbuit euentus, vt apud eum videre eſt, pag. 589, meæ editionis. Apud Heſychium breuiter, λακκόπλουτος ὁ Καλλίας ὑπὸ τῶν κωμικῶν, διὰ τὸ περιτυχεῖν χρυσῷ εἰς φρέαρ βεβλημένῳ. Quinetiam quædam more apud Athenienſes ſiue Atticos recepta, fingendi vocabula anſam præbuerunt: cuiuſmodi eſt γεφυριστὴς pro σκώπτης. nam γεφυρισταὶ propriè erant Athenis certi quidam σκῶπται: vt & apud Plutarchum legimus in Syllæ vita, circa principium, καὶ τῶν Ἀθήνησι γεφυριστῶν ἐπισκώψέ τις εἰς τοῦτο ποιήσας, Συκάμινόν ἐσθ᾽ ὁ Σύλλας ἀλφίτῳ πεπασμένον. Apud eundem in eadem vita legimus, ἐδόκει δὲ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις, ἑλὼν τὸ ἄστυ, περὶ ἐνεχθῆναι τραχύτερον, ὅτι τὴν Μετέλλαν ἀπὸ τοῦ τείχους γεφυρίζοντες ἐλοιδόρησαν. Quinetiam ex nominibus propriis verba quædam fingebant. quale eſt μελλονικιᾶν apud Ariſtoph. in Auibus, ex verbo μέλλω & nomine Νικίας. vbi ſcribit, Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί᾽ οὐχὶ νυστάζειν ἔτι ὥρ᾽ ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικιᾶν. quem locum Plutarchus in vita Niciæ non omiſit. Quædam autem ſunt vocabula ex parte duntaxat ab illis ficta: quorum videlicet primis ſyllabis terminationem nouam affinxerunt. Cuiuſmodi eſt Ἀττικωνικοὶ apud Ariſtophanem. talia ſunt & hæc apud eundem, σπουδαρχίδης, στρατωνίδης, μισθαρχίδης, propriorum nominum formam habentia, quum tamen pro appellatiuis poſita ſint. quibus ſimile eſt apud Plautum rapacidæ. (qui certè comicus cum Ariſtophane contendere dici poteſt, vel potius eum & quemlibet alium Græcum in fingendis comicè vocabulis ſuperare, vt quidem linguæ Latinæ eſt captus) Locus eſt in Acharnenſibus,

ΔΙ. Ἐγὼ γὰρ εἰμὶ πτωχός; ΛΑ. Ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ;
ΔΙ. Ὅστις; πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης,
Ἀλλ᾽ ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης·
Σὺ δ᾽ ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.

Talem terminationem paulo pòſt habent apud eum μεγαλάδης & τρεινίδης, itidem ficta, verùm paulū diuerſo modo. Sed multo κωμικώτερα, vel potius (ſi mihi ita loqui licet) ἀριστοφανικώτερα, habemus ibidem quatuor vocabula, Τισαμενοφαινίπποις, πανουργιππαρχίδας, Γερητοθεοδώροις, διομειαλαζόνας. Meritò autem ἀριστοφανικώτερα dixi, quòd ille cæteros omnes comica iſta audacia fingendi vocabula ſuperauerit. Atq; adeò vt palmam illis præripiat, quibuſdam eorum vocabulis nouum figmentum adiungit. Exempli gratia, quum ψαμμοκόσια Eupolis ante eum dixiſſet, (nimirum nouè id dicens, ea forma quā habent διακόσια, τριακόσια, τετρακόσια, itidémq; deinceps) eo nō contentus Ariſtophanes, ψαμμοκοσιογάργαρα dixit, initio comœdiæ quæ Acharnenſium titulum habet. ita enim ibi loquitur Δικαιόπολις,

Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν,
Ἥσθην δὲ βαιὰ, πάνυ δὲ βαιὰ, τέτταρα.
Ἃ δ᾽ ὠδυνήθην, ψαμμοκοσιογάργαρα.

Sed in quibuſdam editionibus perperam ſcriptū eſt ψαμμοσιογάργαρα. quem errorem habet & index in Euſtathium: quum in huius contextu rectè ſit ſcriptum ψαμμακοσιογάργαρα. Non minus enim rectè ψαμμακοσιογάργαρα quàm ψαμμοκοσιογάργαρα ſcribi puto, vel potius rectius: tū quòd aures offendat litera ο ter poſita, tum quòd ψαμμακόσιος ſcribendo, eundem locum obtineat litera α (de ſecunda ſyllaba loquor) quem obtinet in διακόσιος, τριακόσιος, τετρακόσιος, πεντακόσιος, & cæteris. Affert autem ſcholiaſtes in hunc locum & verbum γαργαίρειν ex Cratino pro πλήθειν, hoc in verſu, Ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργαίρει πόλις. Atque ita apud Naſonem de magno vel potius infinito numero legimus, Gargara quot meſſes, quot habet Methymna racemos. Cæterùm illis quæ attuli paulo antè vocabulis addi poſſunt ex eodem comico, cùm alia tum verò hæc, κομποφακελορρήμων, & στωμυλιοσυλλεκτάδης, & κωδωνοφαλαροπῶλοι, & σαλπιγγολογχυπηνάδαι, & σαρκασμοπιτυοκάμπται. Horum autem & aliorum exemplo quidam poſtea ex multiplicibus itidem compoſitionibus vocabula conflauerunt. Inter quæ ſunt inſignia quædam in iſto Hegeſandri epigrammate aduerſus philoſophos ſcripto, apud Athenæum libro 4,

Ὀφρυανασπασίδαι ῥινενκατάπηξιγένειοι,
Σακκογενειοτρόφοι, καὶ λοπαδαρπαγίδαι·
Ἱματανωπερίβαλλοι νηλιποκαὶ βλεπέλαιοι,
Νυκτιλαθραιοφάγοι, νυκτιπάται πλάγιοι.
Μειρακιεξαπάται, καὶ συλλαβοπευσιλαβηταὶ,
Δοξοματαιόσοφοι, ζητηρετησιάδαι.

Ne hoc quidem prætermittendũ eſt, apud comicos nonnulla eſſe vocabula quæ licet non ita multipliciter compoſita ſint, ſed ſimplicem duntaxat (vt ita dicam) compoſitionem habeant, ſunt tamen & ipſa comica. Verbi gratia, non tantùm κομποφακελοῤῥήμων comicum eſt, ſed etiam κομποῤῥήμων, & κομπολακεῖν, ſicut & κομπολακύθης. Nec tantùm κομψευριπικῶς comicum eſt apud eundem poetam, ſed etiam κομψοπρεπής. Habent itidem comici vocabula quæ alludendo ad rei alicuius appellationem finxerunt. Cuiuſmodi pleraque ſuppeditare poteſt Ariſtophanes: ſed inſigne exemplum in hoc Acharnenſium verſu extat, Τοῖς δ' ἐν Καμαρίνῃ, κἀν Γέλᾳ κἀν Καταγέλᾳ. Hîc enim nomen Καταγέλα fictum ſubiungitur illi ipſi ad quod alluditur. Sed & aliter circa nomina propria luſiſſe comicos, & quorundam etiam vſum ſibi quodammodo peculiarem habuiſſe, docebo antequam à nominibus ad verba tranſeam.

Hæc igitur nunc miſſa faciens, atque alia multa quæ his addi poſſent, omittẽs, venio ad comica vocabula, in quorũ quidem nõnullis ludunt itidẽ, ſed minus licenter. Sunt igitur comica ſcómata in ſenes, teſte Polluce, Κρόνος, Κρονικός, Κρονόληρος, Πρεσβύτερος Κρόνου: itẽ Νωδογέρων, Τυμβογέρων: necnõ Μακκοῶν, Παραβοῶν, (niſi mendoſum eſt hoc, & librarius, quũ pro ſequẽte παρανοῶν id ſcripſiſſet, oblitus fuit expungere) Παρανοῶν, Παραγεγηρακώς, Παραφρονῶν, Ἐξεστηκώς, Παράγηρος, Παρακεκινηκὼς ὑφ' ἡλικίας, Παραλλάττων, Ὑπὲρ τὰς ἐλάφους βεβιωκώς, ἢ τὰς κορώνας· ἢ Ταῖς νύμφαις ἰσῆλιξ, καὶ τὰ ὅμοια. Sed his vt addi quædã poſſunt, ita etiam quædã detrahi debere videntur, vt comicis minimè peculiaria. Eorum quæ adiici poſſunt, vnum eſt στερδαίμων: quod Plutarchus illi κρονόληρος adiungit, in libro quem περὶ παίδων ἀγωγῆς inſcripſit: ἢ δὲ φροντιστέον ὑμῖν τῆς τοῦ πατρὸς ἀπειλῶν; κρονόληρος καὶ στερδαίμων ἐστὶ· καὶ μετέωρον αὐτὸν ἀράμενοι τὴν ταχίστην ἐξοίσομεν. Ex iis eſt & βεκκεσέληνος: quod apud Ariſtophanem extat in Nubibus: vbi illi adiungitur κρονίων ὄζων: hoc in verſu, Καὶ πῶς ὦ μῶρε σὺ καὶ κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε. quæ dicuntur ſeni Strepſiadi. Animaduerte autem & hæc verba, κρονίων ὄζων, quæ idem valent quod vnum illorum trium, Κρόνος, Κρονικός, Κρονόληρος. Dixit autem & βεκκεσελήνου λήρου ὄζειν Plutarchus, veteribus comicis hoc dictum adſcribens. Cum illis porrò verbis ὑπὲρ τὰς κορώνας βεβιωκώς conuenit adiectiuum τρικόρωνος, ſed dubitari tamen queat an itidem comicum ſit. At verò illud nomen στερδαίμων in memoriam mihi reuocat aliud eodem modo terminatum, videlicet βλεπιδαίμων, quod itidem Pollux comicũ eſſe tradit: adiungens his duobus δεισιδαίμων & δεισίθεος.

Multas comicas rei vnius appellationes enumerat Pollux, περὶ ἐνωτίων ſeu ἐλλοβίων loquẽs. A comicis (inquit) vocabantur & ἐγκλαστρίδια, & στρόβιλια, & βοτρύδια, & βλάσαι, & καρυατίδες, & ὑποκάμπια, & κεντωρίδες, & ἔντροφον, & τρίπεις. Quibus ſubiungit, illos à diuerſa eorum forma diuerſa nomina impoſuiſſe. Idem alibi ſcribit χρυσεῖα quoque comicos dixiſſe ἐπὶ τῶν γυναικείων κοσμημάτων.

Afferam & alia ex eodem lexicographo prout in ea inciderim. (& quidem prius admõnebo, dicere eum interdum οἱ κωμικοί, aliquando οἱ τῆς κωμῳδίας ποιηταί, nonnunquam ἡ κωμῳδία) Παλίμπηγα δὲ (inquit) οἱ κωμικοὶ τὰ παλαιὰ καττύματα, καὶ Παλινδόρια. καὶ Παλίνδικον, τὸν πολλάκις δικαζόμενον· καὶ Παλίγγλωσσον, τὸν κακόφωνον. Subauditur autem verbum καλοῦσι, vel ὀνομάζουσι, vel λέγουσι. At illius primæ vocis meminit & alibi. Poſtquam enim dixit nonnullos comicos Πισύγγους appellare τοὺς τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντας: & Πισύγγια itidem, illorum ἐργαστήρια: ſubiungit, τὰ δὲ παλαιὰ καττύματα, Παλίμπηγα ὀνομάζεται. Quin etiam Παλινδόρια ibi legitur: ſed ita vt non tanquã omnino eadem ponatur, ſicut in illo altero loco. Ita enim hîc ſcriptũ eſt, τὰ δὲ παλαιὰ καττύματα, Παλίμπηγα ὀνομάζεται. οἱ δὲ παλαιὰ ἐπιρράπτοντες, Παλαιουργοί. τὰ δὲ ἐπιρραπτόμενα, Παλινδόρια. Illud quoque Παλίγγλωσσον alibi etiã inter comica vocabula recenſet, exponens τὸν δύσφημον. ſed παλίγλωσσον vnico γ ibi ſcriptum eſt.

Πυυκίτην vocabant τὸν τοῦ δήμου θόρυβον comici, nomine deducto ἀπὸ τῆς πνυκός.

Καχάνη eodem teſte apud comicos ὁ κατάγελως: & χάνος iiſdem τὸ στόμα. Non dubium eſt autem quin καχάνη ſit Latinorum cachinnus. Idem περὶ λαχάνων loquẽs, οἱ κωμικοὶ δὲ ὠνόμαζον τὰ περικόμματα, καὶ Χναύματα· τὰ δ' αὐτὰ, καὶ Νωγαλίσματα. Iiſdem adſcribit & vocabulum σώρακος, addens, illos vſurpaſſe ἐπὶ τοῦ ἀγγείου ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν. Eorum eſſe ait & μοχλίον, in ea ſignificatione qua tribuitur τοῖς τειχωρύχοις. Item μισητὸς & μισητή, ſed non in vulgari ſignificatione. Loquens enim de illo qui δύσερως & δυσεροτιῶν, & ἐρωτομανῶν ſiue ἐρωτομανής, necnon θρήνερος & μισήνερος appellatur, addit, καὶ μισητὸν δὲ τοῦτον οἱ κωμικοὶ καλοῦσι, καὶ μισητήν, τὴν μάχλον. Vbi obſeruandum eſt, non conſtitui diſcrimen in accentu quod à grammaticis quibuſdam conſtitui docui ſuprà, nimirum pag. 194, de Attica orthographia diſſerens. Subiungit autem aliquot alias appellationes eodem pertinentes, quas iiſdem adſcribere videtur. His enim verbis, καὶ μισητὸν δὲ τοῦτον οἱ κωμικοὶ καλοῦσι, καὶ μισητὴν

μισητὴν, τὴν μάχλον, addit, ταύτην δὲ οὐχ ἑταίραν μόνον, ἀλλὰ καὶ πόρνην, καὶ χαμαιτύπην, καὶ ἀσελγῆ, καὶ ἀκόλαστον, καὶ ῥαδίαν, καὶ εὐχερῆ, καὶ πρόχειρον, καὶ μοιχεύτριαν. Nam καλοῦσι repetendum eſſe, nemo non dixerit. Illis autem adiicit, τὸ δὲ πρᾶγμα, λαγνείαν, ἀσέλγειαν, ἀκολασίαν, εὐχέρειαν, ῥαστώνην, μαχλοσύνην, ἑταίρησιν, πορνείαν, μισητίαν. Verùtamen ex his (loquor autem de iis quæ vtrobique habentur) quædam duntaxat, comica poſſe dici exiſtimo. præſertim verò illa, ῥαδία, εὐχερὴς, πρόχειρος (quæ in propria quoq; ſignificatione ſynonyma ſunt) comicorum eſſe crediderim. Imitati ſunt autem Latini quidã poetæ hanc iſtorum nominum ſignificationẽ in vocabulo illis ſynonymo Facilis. Affert ex iiſdem χιτὼν εὐνητὴρ, item αὐτόκωπον ἱμάτιον, & χείμαστρον. Sed & nomina quædam illis adſcribit quibus formam diminutiuam dederint. vt ἡλίσκοι pro ἧλοι, & σκευάρια pro σκευή. Sic γαστρίδιον illorum eſſe ait.

Hoc quoque ſciendum eſt, comicos non ſolùm iis nominibus nouã ſignificationem dediſſe quibus reliqui Attici dederant, ſed & quædam ſibi peculiaria, quod ad ſignificationem attinet, habuiſſe: vt de πλευρὸν & μυλακρὶς apud Pollucem legimus.

QVAEDAM etiam propria nomina ſibi peculiaria habuiſſe videntur comici. cuiuſmodi ſunt ſeruorum nomina, Σωσίας, Ξανθίας, Πυῤῥίας, Μανής, Τίβιος, Δᾶος, Γέτας, Σύρος. Euſtathius poſtquam dixit veteres in coma laudaſſe τὸ ξανθόν: atque hinc eſſe ἡλιώδης κόμη, & ἡλιῶσα, necnon χρυσέα: vnde χρυσοκόμαν dici: ſubiungit, ἡ δέ γε κωμῳδία ἔστρεψεν ἄλλως τοῦτο. Πυῤῥίαι γοῦν ἐξ ὀρθοῦ οἱ δοῦλοι παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὡς τοιοῦτοι μάλιστα ὄντες. οὕτω δὲ καὶ Ξανθίαι οἱ αὐτοί. Idem alibi loquens de compoſitis, χρυσομανὴς, οἰνομανὴς, γυναιμανὴς, addit, κεκλήρωται δὲ καὶ δούλοις ἐντεῦθεν κλῆσις. μανὴς γὰρ δουλικὸν ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ἐξ οὗ μετῆκται καὶ εἴς τι παικτικὸν χαλκοῦν πρόσωπον, ὃ καὶ αὐτὸ μανὴν ἐκάλουν.

Sed antequam de vnoquoq; horum nominũ plura dicam, de omnibus ſimul pauca præfari volo. Nominum quæ ſeruis dabantur, quatuor (vt quidem nunc eorum quæ obſeruaui recordari poſſum) genera erant. Nomina enim ſeruis aut ex locis vnde adducti erant imponebant: cuiuſmodi ſunt, Σύρος, Δᾶος, Γέτας, Τίβιος (ſiue Τίβειος) Σάκης, Καρίων. Aut iis nominibus appellabant quæ aliquid in eorum corpore, & peculiariter etiã in vultu notarẽt, aut certè comæ colorem: vt ab ea dicti ſunt Ξανθίας & Πυῤῥίας. Aut nomina indebant quibus aliquid ad eorum miniſterium pertinens indicaretur: cuiuſmodi eſt Δρόμων. hoc enim ἀπὸ τοῦ δρόμου (id eſt à curſu) deduci manifeſtum eſt. Sed & Παρμένων ad hanc tertiam claſſem referendum eſt, quum παρμένων dicatur quaſi παραμένων (quæ ſyncope apud poetas, præſertim epicos, locum habet) Qui in miniſterio ſuo permanet, ac minimè eſt δραπέτης, id eſt fugitiuus. Aut denique nomina quædam fingebant quibus quo præditi eſſent ingenio teſtarentur: cuiuſmodi eſt Μανής, ſi quidem à μαίνεσθαι deriuatum eſt. de qua deriuatione dicam & paulo pòſt. Quod ad primum illud nominum genus attinet, ab exteris regionibus petitorum, ne dubitemus Atticis adſcribere, faciunt cùm alii, tum Stephanus, in voce Δακία. Scribit enim, Δάκοι, οὓς καλοῦμεν Δάους. Γέτας γὰρ, τοὺς πρὸς τὸν Πόντον κεκλιμένους καὶ τὴν ἕω· Δάους δὲ, τοὺς πρὸς τἀναντία, πρὸς Γερμανίαν καὶ τὰς τοῦ Ἴστρου πηγάς. Quibus ſubiungit, eſſe etiam nomina ſeruorum apud Atticos, Δάοι & Γέται. Obſerua autem ſimul, Δάοι (ſiue Δᾶοι circunflexo accentu) idem eſſe quod Δάκοι, id eſt οἱ ἀπὸ Δακίας. Neq; tamẽ putandũ eſt eos tantùm qui nominibus huiuſmodi appellarẽtur, ab exteris regionibus fuiſſe aduectos: (præſertim quũ apud Demoſthenis enarratorẽ legamus, in Græcia olim ſeruos omnes fuiſſe barbaros, miniméque licuiſſe habere Græcos qui itidem ſeruitutẽ ſeruirent) nam Μανής non eſt ex nomine gentis alicuius deductum: & tamen ſeruus Perſa ita vocatur, Anthol. epigr. lib. 3,

Σοὶ καὶ νῦν ὑπὸ γῆν ναὶ δέσποτα πιστὸς ὑπάρχω,
Ὡς πάρος, εὐνοίης οὐκ ἐπιληθόμενος.

Et interiecto diſticho,

Μανὴν ἀγγείλας Πέρσην γένος.

Paulo pòſt legitur hoc elegantiſſimum, & quod ſeruis in iis malis quibus eorum conditio obnoxia eſt, ſolatium aliquod afferre poteſt diſtichum,

Μανὴς οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε. νῦν δὲ τεθνηκὼς
Ἶσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

Quod ego ita totidem penè verbis interpretatus ſum,

Hic fuit in vita Manes: nunc lumine caſſus,
Dario magno par habet imperium.

Verti & hoc modo,

Hic, Manes, dum vixit, erat: nunc æthere caſſus,
Magno haud Dario iura minora tenet.

Vbi videri etiam poſſit Perſarum regis, potius quàm alîus, mentio fieri, quòd hic Perſa eſſet. Perinde acſi diceret, Tanta nunc eius eſt potentia quanta Darii, qui ex eadem gente erat: ſed hic, rex: ille, ſeruus. Apud Suidam quoque Μαύης (genitiuum habens Μάνητος) eſt Perſæ cuiuſdam nomen, qui ſub Conſtantinō magno ex ditione regis Perſarum profugus, Chriſtianæ religionis dogmata turbauit. Exiſtimo tamen nomen iſtud apud comicos obtinuiſſe non minus eos qui ex alia qualibet barbara gente oriundi eſſent. Quæ autem nominis huius Μαύης à verbo μαίνεσθαι deriuatio affertur (vt in ſuperioribus videre eſt) Ariſtophanis teſtimonio confirmari poteſt: in cuius Ranis legimus, Μεγαίνετός θ' ὁ μαύης. hîc enim ſcholiaſtes quoque ad illam deriuationem reſpexiſſe eum teſtatur: quippe qui inter alia ſcribat, διὸ καὶ τὸν Μεγαίνετον μανῆν εἶπεν, οὐ πάντως βάρβαρον, ἀλλ' ἀναίσθητον καὶ μανικόν. Legimus porrò & hæc apud eundem, in Auibus,

Οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλοις ἁγίοις τ' ἐνόμιζον,
Νῦν δὲ ἀνδράποδ', ἠλιθίους, μανᾶς.
Ὥσπερ δ' ἤδη τοὺς μαινομένους
Βάλλουσ' ὑμᾶς.

Vbi ſcholiaſtes, μανᾶς (ita enim & apud eum poſterior circunflectitur) ἀπὸ τοῦ μαύης. πρὸς δὲ τὰ ἀνδράποδα, καὶ ὄνομα εἶπε δουλικὸν· ὡσεὶ ἔλεγε τοὺς δούλους. οὕτω γὰρ ἐκάλουν τοὺς οἰκέτας πολλάκις. Cæterùm quanuis hæc ita ſint, quidam à Phrygibus nomen hoc originem habere tradiderunt, qui id ſeruis ſuis imponere ſolerent. Hoc ſaltem conſtat, valde vſitatum vocabulum iſtud fuiſſe de quolibet ſeruo apud comicos. Pherecrates apud Athenæum lib. 6, -- οὐ γὰρ ἦν τότε οὔτε Μαύης οὔτε Σάκης οὐδενὶ δοῦλος. Apud eundem Μαύης iubetur στείχειν εἰς ἀγορὰν, in quodam Mneſimachi loco. Quinetiam ſolutæ orationis ſcriptores ex comicis vſum nominis illius mutuati ſunt. Demoſthenes enim Σύρος ἢ Μαύης pro quibuſlibet ſeruis dicit. Et à Syneſio Μάνης τῷ Ἐτεοβουτάδῃ opponitur, vt nobiliſſimo ignobiliſſimus. additúrque νεώνητος: in lib. De inſomniis, διαφέρει γὰρ οὐδὲν τῷ θεῷ τίς ὁ Ἐτεοβουτάδης καὶ τίς ὁ Μαύης. Cæterùm inuenitur & Λάκων ſerui nomen, ſed apud Theocritum: initio idyllii 5. vbi ſchol. ſcribit, εἰώθασι γὰρ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρον, Καρίωνα. οὕτω καὶ τὸν Λάκωνα. Δωριεὺς γὰρ ἦν. Hoc autem Καρίων apud Ariſtophanem habemus. éſtque animaduertendum in iſto vocabulo, nomen ἐθνικὸν non tranſire in proprium abſque vlla mutatione, ſicut in aliis, Σύρος, Δᾶος, Γέτας, &c. nã τὸ ἐθνικὸν eſt Κὰρ, ex quo fit Καρίων. Cui ſimile videtur eſſe apud eundem comicum diminutiuum Ἀττικίων: in Pace, vbi introducuntur Lacedæmonii dicentes, Ναὶ τὼ σιὼ νῦν Ἀττικίων δώσει δίκην. vbi etiam contemptum indicare hæc diminutiui forma videtur. Cæterùm illa quoque duo nomina quæ ſuprà reliquis annumeraui, Ξανθίας & Πυῤῥίας, apud eundem comicum leguntur. Cuius enarrator poſtquam dixit Ξανθίας eſſe nomen οἰκετικὸν, addit, εἰσὶ γὰρ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Equidem & apud Terentium tria hæc poſtrema nomina habentur. ibi enim introducuntur ſerui, Soſias, Dauus, Getas. Quinetiam Birrias qui illic viſitur, non alius fuerit quàm Græcorum comicorum Πυῤῥίας: ideóque rectius cum y Græco ſcribitur, Byrrias: niſi & cũ aſpirationis nota ſcribere neceſſe ſit Byrrhias: litera b interim locum literæ p obtinente. Omnium autem frequentiſſima nomina fuiſſe puto hæc tria, Πυῤῥίας, Ξανθίας, Σωσίας: adeò quidem vt ex propriis appellatiua facta alicubi fuerint. ac præſertim duo priora. Inueniuntur enim πυῤῥίαι & ξανθίαι dicti ſerui quilibet. vt apud Ariſtophanem in Ranis,

Τῶν πολιτῶν θ' οὓς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
Ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους, καὶ καλούς τε κἀγαθοὺς,
Καὶ τραφέντας ἐν παλαίστραις καὶ χοροῖς καὶ μουσικῇ,
Προσελοῦμεν· τοῖς δὲ ξένοις, καὶ χαλκοῖς, καὶ πυῤῥίαις
Καὶ πονηροῖς κἀκ πονηρῶν, εἰς ἅπαντα χρώμεθα.

Vbi ſcholiaſtes annotat πυῤῥίαις dictum eſſe pro δούλοις. eſſe enim Πυῤῥίας nomen ſerui, ſicut & Ξανθίας. verùm non omnino eandem affert rationem huius appellationis quam Euſtathius. Neque enim dicit ideo vocari hoc nomine quòd magna ex parte ſint tales: ſed ab vno quopiam qui eſſet πυῤῥὸς τὴν κόμην, à quopiam item qui eſſet ξανθὸς, ita vocatos cæteros fuiſſe. Scribit enim, ὄνομα γὰρ δούλου ὁ πυῤῥίας, ἀπό τινος δούλου Πυῤῥίου· ὡς καὶ ξανθίας, ἀπὸ Ξανθίου τινός. ὧν ὁ μὲν, πυῤῥὸς ἦν τὴν κόμην· ὁ δὲ, ξανθός. Eſt autem Ξανθίας ſerui nomen frequens in illa comœdia: in cuius etiam quodam loco legitur, Ξανθίας μὲν δοῦλος ὤν. Illud autem Τίβιος magis nouum quàm cætera videri queat: ſed eius fit & à Stephano mentio. poſtquam enim dixit Τίβειον eſſe Phrygiæ montem, à quodam qui Τίβειος vocaretur: addit, ἐκ τούτου καὶ Τιβείους τοὺς δούλους καλοῦσι. Vbi obſeruandum etiam eſt ſcribi Τιβείους cum ει, non cum ι ſolo, vt apud ſchol. Ariſtophanis.

Süidas autem Τιβίαν appellatam fuiſſe totam Phrygiam ſcribit. Hoc quidem certè conſtat, Phrygiam multos ſeruos ſeu multa mancipia ſuppeditaſſe. Teſtatur & Hermippus apud Athenæum, hoc verſu, ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους.

Neque verò ſerui tantùm certa quædam nomina apud comicos habuerunt, ſed & paraſiti atque meretrices: quinetiam ſenum quædam nomina præ cæteris vſitata fuiſſe ibi videntur. Atque adeò & militi glorioſo ſuum illic aſſignatum eſt nomen. Paraſitorũ nomina ſunt Γνάθων & Φορμίων: ex quibus illud, vt aptius eſt, ita etiam vſitatius. eſſe enim ἀπὸ τῶν γνάθων factum Γνάθων manifeſtiſſimũ eſt. Vt autem in Bœotos, propter ἀδηφαγίαν, Plutarchus iactatũ fuiſſe ſcribit, οἳ γνάθους ἔχουσι, ſic in paraſitũ id aptiſſimè poſſe iactari ſcimus. Itidémq; γνάθου δοῦλος, & verè & eleganter appellari paraſitus poteſt: non minus quàm νηδύος ἡσσημένος. quæ duo copulantur ab Euripide de athletis loquente. Conueniunt denique paraſito & illa verba, ὡς μάσημα τῆς γνάθοις ἔχω, quæ ex Antiphane habemus. Vt autem vicinæ ſunt res paraſitatio & aſſentatio, & ita quidem vt illa ſine hac ne eſſe quidem poſſit (vt legimus & apud M. Tullium in Lælio, Aſſentatio paraſitorum in comœdiis nobis faceta non videretur niſi eſſent milites glorioſi) ſic etiam paraſiti cum aſſentatoribus nomen illud communicant. Quinetiam Γναθωνίδης in Timone Lucianico aſſentatoris ſeu adulatoris nomen eſt. Tam fuit denique vſitatum illud nomen Γνάθων de paraſitis aut etiam aſſentatoribus, vt inde factum ſit adiectiuum nomen γναθώνειος: & appellatum ſit γναθώνειον quod eſt illiberale, & paraſito vel aſſentatori conueniens. Plutarchus de paraſito dixit, Sympoſ. probl. lib. 7, cap. 6, quum ſcribit, ἀνελεύθερον δὲ μάλα καὶ γναθώνειον· εἰ δὴ Γνάθων γέγονε δεινότατος ἄνθρωπος τἀλλότρια δειπνεῖν. Vbi etiam obſeruandum eſt paucis verbis comprehenſum Gnathonis encomium: quẽ ex re nomen habuiſſe (quicunque fuerit) exiſtimo, ſequendo ea quæ paulo antè de huius vocabuli deriuatione diſſerui. Vt verò aptiſſimum paraſito nomen finxerunt comici, ita etiam militi glorioſo: quum Θράσωνα eum appellarunt. ex quo factum eſt Θρασωνίδης, ſicut Γναθωνίδης ex Γνάθων. Niſi potius Γνάθων & Θράσων ex Γναθωνίδης & Θρασωνίδης eſſe facta dicamus: ſequentes quod veteres quidam grãmatici apud Euſtathium tradunt de nomine Σίμων, factum eſſe ex Σιμωνίδης. Ibi enim diminutiuorum duæ eſſe formæ traduntur: vna κατὰ τὸ πλεονάζον, vt Ἡφαιστίων ex Ἥφαιστος: altera κατὰ τὸ ἐλλεῖπον, vt Βάκχων & Σίμων ex Βακχυλίδης & Σιμωνίδης. Sed mihi magis iſtud fit veriſimile in Βακχυλίδης quàm in Σιμωνίδης. Dixi porrò & de meretricibus, necnon de ſenibus, his quoque nomina quædam præ aliis eſſe apud comicos frequentia: ſed exempla ex illis petenda tibi relinquo.

Obſeruaui & aliud apud comicos quod ad propria nomina pertinet: nimirum eos quædam adiectiua ex illis fingere κατὰ παραγωγήν: non contentos iis quæ κτητικὸν τύπον habent. Exẽpli gratia, à nomine proprio Ἀλέξανδρος deriuarunt non tantùm Ἀλεξάνδρειος, ſed etiam Ἀλεξανδρώδης. vt Menander apud Plutarchum in Alexandro dicit, ὡς ἀλεξανδρῶδες ἤδη τοῦτο. Ariſtophanem autem in ἐθνικοῖς etiã nominibus ludere videmus: veluti quum Ἀττικίων dicit in Pace, & Ἀττικωνικοί: dans huic vocabulo eundem typum quẽ habet Λακωνικοί.

VERBA etiam quædam affert Pollux (nõ tantùm nomina) quæ comicorum eſſe tradit. καὶ τὰ πεθρυλλημένα (inquit) ἃ δὴ παίζουσιν οἱ κωμικοί, Ληκεῖν, Δρυμάττειν, Φλᾶν, Σκορδοῦν, Στενάσαι, Σπλεκοῦν. Idem alibi, καὶ Ἰλλώπειν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, τὸ παραβλέπειν· καὶ Καπιλλώπειν, τὸ καταβλέπειν ἐπὶ χλευασμοῦ. καὶ Δενδίλλειν ὁμοίως, τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ παραβάλλειν. Sed reponendum puto Ἰλλώπτειν & Καπιλλώπτειν: item τὼ ὀφθαλμώ, in duali. Alibi, παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς τὸ νεύειν ὀφρυάζειν εἴρηται. Alibi ἀναζυγῶσαι & ἐπιζυγῶσαι eorum eſſe, dicit. Alibi, οἱ δὲ κωμικοὶ (inquit) Καταγλωττίζειν, ἐν φιλήματι. καὶ Καταγλωττισμός, καὶ Καταγλωττισμένον καὶ Ἐπιγλωττωμένων, οἷον λοιδορουμένων. Affert etiam verbum ὠλεκρανίζειν: necnon ἀπομύττειν, cuius mentio facta fuit ſuprà: quum dicerem eadem metaphora in verbo Emungere vſum eſſe Terentium. His adde μοιμύλειν & μοιμυᾶν, pro συνάγειν τὰ χείλη. item διμηλαίνειν pro διακινεῖν τὰ χείλη. necnon θυλακοφορεῖν, dictum περὶ τῶν μεταλλέων. Denique & ὑπογαστρίζεσθαι pro χορτάζεσθαι.

Quinetiam loquendi genera quædam ab eo afferuntur ex comicis, tanquam illis peculiaria. vt πλυνόν με ποιεῖς. Scribit enim, καὶ Πλυνέας δ' ἂν αὐτοὺς εἴποις, καὶ τὸν τόπον, πλυνούς. ἀφ' οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν. καὶ πλυνόν με ποιεῖς, ἡ κωμῳδία φησίν· ἤγουν ἐξονειδίζεις, ἢ αἰσχύνεις. Ab iiſdem ἐπὶ τῶν καλλωπιζομένων dictum fuiſſe ait κείρεσθαι διπλῇ μαχαίρᾳ. Ex iiſdẽ affert, κάτω κάρα κρεμᾶται. Item, περιμύξαι τὸν λύχνον. Sed & prouerbia quædam vſitata illis fuiſſe magis quàm alia, ex eodem diſcimus: vbi ſcribit, Πλωΐον, ἀγαθίς. ὅθεν καὶ παροιμία, ἀγαθῶν ἀγαθίδες. ἢ πλεῖστα κέχρηνται οἱ κωμικοί.

Obſeruandum eſt autem Pollucē interdum non dicere κωμικὸν eſſe hoc vel illud vocabulum, ſed κωμικώτερον: interdum verò eſſe ἄντικρυς κωμικὸν, vel ἐσχάτως κωμικόν. Lib. 6. c. 29, σκληρότερον γὰρ ὁ Ἀστεμφὴς καὶ ὑπλέστερον ὁ Ἡροδότου Ἀτρεμανής· καὶ κωμικώτερον ὁ Ἀριστοφάνους Δημαγόρικος. Vbi manifeſtū eſt κωμικώτερον eſſe minus quàm ſi diceret κωμικόν: velut quū dicit ποιητικώτερον. Talem certè habent vſum & reliqua quæ ibidem ſunt comparatiui gradus nomina. Sic alibi γέλγη, alibi νέαξ ait eſſe κωμικώτερον. Contrà verò quum dicit σφόδρα κωμικὸν, vel ἄντικρυς κωμικὸν, vel ἐσχάτως κωμικόν, plus eſt quàm κωμικόν. Sic στρόφις dicit eſſe ἄντικρυς κωμικόν: & alibi, νοσοκερὸν eſſe ἐσχάτως κωμικόν.

Hoc quoque animaduertendum eſt, eum aliqua vocabula non generaliter comica vocare, ſed quibuſdam duntaxat comicis adſcribere. veluti quum dicit, τοὺς δὲ τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντας, πισύγγους ἔνιοι τῶν κωμικῶν καλοῦσι. Multa etiam veteri vel mediæ vel nouæ comœdiæ peculiaria eſſe exiſtimat.

Ex veteri comœdia cenſet eſſe cum alia, (quæ apud eum quærenda relinquo) tum ea quæ hîc recenſebo: incipiens à θεάτρια & συνθεάτρια. Scribit enim, καὶ θεάτρια καὶ συνθεάτρια, ἡ παλαιὰ κωμῳδία. Alibi χελῶνας illius eſſe tradit: ὅμηρος δὲ τὰ χείλη ἕρκος ὀδόντων καλεῖ, οἱ δὲ παλαιοὶ κωμικοὶ χελῶνας. Alibi φόρτακας ex eadem comœdia affert: ſcribens, φόρτακας μέντοι ἡ παλαιὰ κωμῳδία τοὺς ἀχθοφοροῦντας ἐκ τοῦ ἐμπορίου καλεῖ. Alibi τοὺς μηχανοποιοὺς in ea vocatos etiam fuiſſe σκηνοποιοὺς tradit.

Ex media comœdia ſumptarum vocum nonnullæ ſunt iſtæ: Καψιδρώτιον (ſi mendo caret hoc vocabulum) pro ſudario, teſte Polluce. Πτερυγίδες, quo ſignificantur πυθμένες τῶν ἰατρικῶν λεκανίδων. Et ὀρεινὸν ἱμάτιον, pro ἄκνατον. Et Κοκκύμηλον pro fructu, Κοκκύμηλος maſculino genere pro arbore. Itidémque Συκάμινον de fructu, Συκάμινος maſc. de arbore. Item verbum καταστεμνίζειν ex media comœdia affert idem Pollux. Στάμνοι, inquit, σταμνίσκοι: vnde in media comœdia dictum fuit καταστεμνίζειν τὸν οἶνον pro κατερᾶν.

Ex noua autem comœdia eſt nomen αὐτίπυγος: eſt etiam nomen ἀπφία, & eius diminutiuum ἀπφάριον. quæ eſſe dicit νέας σκαιοσύνης ὑποκορίσματα: ſed valde ea improbans. φαυλότατη δὲ (inquit) καὶ ἡ παρὰ τοῖς νέοις κωμῳδοῖς ἀπφία, καὶ ἀπφάριον, νέας σκαιοσύνης ὑποκορίσματα. Verùm de huius vocabuli ἀπφία ſignificatione non conuenit Polluci cum aliis, nimirum cum Heſychio, Suida, & Euſtathio. Nam Heſych. habet, Ἀπφία, ἀδελφῆς ἢ ἀδελφοῦ. vbi exiſtimo deeſſe ὑποκόρισμα: atque id ex Suidæ verbis coniicio, apud quem viciſſim ἀπφία reponendum pro ἀπφά videri poſſet, niſi apud Euſtathium quoque legeretur: ſed cum accentu in priore. Scribit autem ἄπφαν eſſe ex numero earū vocum συγγενικῶν, quæ propriè vſurpantur ἐκ προσώπου. Intelligens nimirum, ſororem dicere ſorori ἄπφα: ſed dici non poſſe, Hæc eſt ἄπφα illius: vt diceretur, Hæc eſt ἀδελφὴ illius. Additque Ἀττικῶς. ita enim ſcribit, ἄπφαν τὴν ἀδελφὴν Ἀττικῶς μόνη ἡ ἀδελφὴ εἴποι ἄν. Et paucis interiectis, ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ὡς ἐῤῥέθη ἄπφα γίνεται καὶ τὸ ἀπφίον, ὑποκόρισμα ὂν ἑρμηνείας. Τινὲς δὲ καὶ τὸ ἄπφα ὑποκόρισμα φασὶν Ἀττικόν. Idem verò alibi mentionē facit alterius diminutiui ἀπφάριον, dicens eo ſignificari ἀδέλφιον, vt quidam volunt: ſed poſſe etiā intelligi perinde eſſe acſi diceretur πατέρα. affert enim quendam locum in quo ἀπφάρια ſcriptum eſt: de cuius vocabuli expoſitione ſcribit, λέγει δὲ ἀπφάρια κατὰ μέν τινας τὰ ἀδέλφια, μάλιστα δὲ τὰ, ὡς εἰπεῖν, πατέρα. Locus autem quem affert, autoris nomen tacens, eſt Xenarchi, apud Athenæum libro 13, Αὗται βιάζονται γὰρ εἰσέλκουσί τε, Τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπικαλούμεναι Παππίδια, τοὺς δ' ἀπφάρια, τοὺς νεωτέρους. Intellige autem αὗται αἱ ἑταῖραι. Sed ego non dubito quin illa expoſitio, quæ ἀδέλφια exponit, loco iſti multo ſit aptior: quamuis aliter malit exponere Euſtathius. Libuit autem de hac voce fuſius diſſerere, & has ex diuerſis expoſitiones eius afferre, vt eā quam in illo Pollucis loco legimus, ſuſpectam eſſe poſſe oſtenderem. Animaduerti equidem & alibi voces quaſdam non tam exactè ab illo quàm à quibuſdā aliis expoſitas. Verùm vt ad vocabula redeam quæ ex nouæ comœdiæ poetis affert, τὸ δὲ ῥῖμμα, (inquit libri 6, cap. 2) πόμα ἦν μετὰ ἀρωμάτων, τοῖς νέοις κωμικοῖς. Horum comicorū eſt & ὑπόγυιος, ſignificare volentium τὸν παρέγγραπτον ſeu παρεγγεγραμμένον: qui nimirū δοκεῖ εἶναι πολίτης, οὐκ ὤν, vt ſcribit Pollux. Idem teſtatur nouā comœdiam appellaſſe προσωπεῖον quem vetus appellarat σκευοποιόν. Nomē ὑπόρυφος nouæ comœdiæ itidē adſcribit. Idē non omnibus nouis comicis, ſed quibuſdam eorū peculiare facit ἀγάμητος pro ἄγαμος.

Fit porrò & Siculorum comicorum mentio apud hunc lexicographum. vbi enim σταθμῶν ὀνόματα recenſet, ſcribit, στατῆρα δὲ οἱ τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ τὴν λίτραν λέγουσι. τὴν μὲν γὰρ λίτραν εἰρήκασιν οἱ Σικελοὶ κωμῳδοί. Sed quum ſine adiectione dicit, κωμῳδία, vel οἱ τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ, ſiue οἱ κωμῳδοὶ, aut οἱ κωμικοὶ, vel κωμικόν ἐστι, aut κωμικά ἐστι, minimè

dubiũ eſt quin de Atticis intelligat. Alicubi tamen addit Athenarum nomen: veluti quũ non procul ab eo loco vnde præcedentia verba deprompſi, ſcribit, ἔνιοι δὲ καὶ τῶν Ἀθήνησι κωμῳδούντων νέων, οἷον Φιλήμων ἐν Σικελικῷ, καὶ Ποσείδιππος ἐν Γαλάτῃ, λίτρας μνημονεύουσι. Idem verò alibi, eadem de re loquens, ſcribit, ὅτι δὲ ἐκ τῶν κωμῳδῶν τινὲς τῆς λίτρας μνημονεύουσιν ἐν τοῖς περὶ στατικῆς (hoc enim reponendũ pro περιστατικῆς) προείρηται· οὐ γὰρ οἱ Δωριεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀττικῶν τινές, ὡς Δίφιλος ἐν Σικελικῷ. Vbi obſerua, Δίφιλος ἐν Σικελικῷ, ſicut in altero loco Φιλήμων ἐν Σικελικῷ: & videri Δωριεῖς eſſe hic quos illic Σικελοὺς κωμῳδοὺς appellat. Poſſet autem fortaſſis & de hoc dubitatio moueri, an quoties dicit Pollux, ἡ κωμῳδία φησίν, non de certo quopiam comico, ſed de omnibus in genere loquatur: an contrà alicubi afferat quod apud vnum quempiam duntaxat legerit. Verbi gratia, vbi ſcribit, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν· καὶ, πλυνόν με ποιεῖς, ἡ κωμῳδία φησίν, ἤγουν ἐξονειδίζεις, ἢ αἰσχύνεις: dubitari poſſit an hoc loquendi genus, πλυνὸν ποιεῖν pro ἐξονειδίζειν, afferat tanquam comicis inter ſe commune, an tanquam à ſe ex Ariſtophane depromptum. Legitur enim in huius Pluto, ταλαίπωρ᾽ ἀνδρῶν οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς, πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν. Ad me certè quod attinet, exiſtimo Pollucem κωμῳδίαν nominare in iis quidem plerunque vocibus vel phraſibus quas apud plures comicos legerit: ſed interdum etiam in iis quas apud vnum quidẽ duntaxat legere ſe meminerit, verùm & aliis itidem in vſu eſſe exiſtimauerit. Eum enim vnum idémque vocabulum vno in loco Ariſtophani, non facta alius comici mentione, in altero comicis generaliter adſcribere, paulo pòſt docebo. Non ignoro alioqui, Euſtathium, quum τὴν κωμῳδίαν vel τὸν κωμικὸν dicit, de Ariſtophane intelligere: ſed idem de Polluce minimè credere poſſumus, quippe qui non Ariſtophanis paſſim locos, potius quàm aliorum (vt Euſtathius) ſed modò horum, modò illorum afferre ſoleat. Ex quibus omnibus delecturum fuiſſe Ariſtophanem (ſiquem deligere voluiſſet, cui peculiariter comici nomen daret) minimè credibile eſt: ſi tamen feciſſet, lectores ea de re admoniturum fuiſſe putandum eſt.

Cæterùm non quæcunque κωμικὰ ſunt vocabula probat Pollux (etiamſi Atticorũ comicorum non Siculorum ſint) vt vel hoc in loco videre eſt, vbi agit de verbis τοῦ τρυφᾶν ſignificationem habentibus, τὸ δὲ θερμολουτεῖν καὶ χιχλιδιᾶν, κωμικὰ μὲν, ἐμοὶ δὲ οὐκ ἀρεστά. Rarius alioqui improbat quæ comica eſſe dicit ſeu comicorum, quàm quæ ex vno quopiam comico duntaxat affert. Eſſe tamen nonnulla quæ tanquam ex comicis proferat, licet apud vnicum ſibi lecta, ex eo colligo quod verbi θυλακοφορεῖν vſum vno in loco apud Ariſtophanẽ, in altero apud comicos extare dicat. Quod autem dixi, eum quædam vocabula comici huius vel illius reiicere (ſicut & aliorum quorumuis ſcriptorũ quædam repudiat) id in iis præſertim quæ ex Menandro affert obſeruaſſe mihi videor. Quodam enim in loco, φαῦλον δὲ (inquit) ὁ Μενάνδρου ἀκουστής, ἀντὶ τοῦ ἀκροατής. Idem alibi, poſt verbum νουθετεῖν, & alia eiuſdem generis ſignificationem habentia, τὸ δὲ πρᾶγμα, νουθεσία· καὶ ὡς Πλάτων, νουθετία. φαῦλος γὰρ ὁ Μενάνδρου νουθετισμός. Alibi, παμπόνηρον γὰρ Μενάνδρου ὁ ὀψωνισμός. Idem alibi, ἡ γυνὴ δὲ, μεθύση· καὶ μεθύστρια, παρὰ Θεοπόμπῳ τῷ κωμικῷ. ὁ γὰρ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρῶν, Μενάνδρῳ δεδόσθω. Quinetiam alibi nomen ἐξανεψιοὶ, itidémque ἐξανεψιαὶ afferens, addit, οὕτω γὰρ Μένανδρος ὠνόμασεν, οὐ πάνυ τι ἐμμελῶς χρώμενος ὀνόματι. Et in proximè ſequentibus vocabulum illud negat eſſe ἀνεψιαδοῦς Ἑλληνικόν: ſed vel ex hoc poeta ſumi poſſe appellationes earum rerum quæ apud alios nullam habent. Scribit enim, ὦ ἀεὶ μὲν οὐ χρηστέον, ὡς οὐκ ἀνεψιαδοῦς Ἑλληνικοῦ· ἐπὶ δὲ τῶν ἀκατονομάστων πιστευτέον. ὧν γὰρ ζῴων, ἢ πραγμάτων, ἢ κτημάτων ὀνόματα παρ᾽ ἄλλοις οὐκ ἔστι, ταῦτα ἀγαπητὸν ἂν εἴη κἂν παρὰ τούτου λαβεῖν. Quinetiam quodam loco eum reprehendit quòd vocabulum quoddam barbarum exiſtimaſſet, quum tamen apud Ariſtophanem πρότερον quàm ipſe ſit, inueniatur. Nam de nomine κοιτὼν loquens, εἰ γὰρ καὶ (inquit) Μένανδρος αὐτὸ βαρβαρικὸν οἴεται, ἀλλ᾽ Ἀριστοφάνης, τῷ τοιαῦτα πρότερος αὐτοῦ, ἐν Αἰολοσίκωνι, Κοιτὼν ἁπάσαις εἷς, πύελος δὲ μία ἀρκέσει. Ex quibus apertè cognoſcimus quàm parua Menandri apud Pollucem autoritas fuerit, in iis quæ ad puritatem Græci ſermonis attinent: ſed illi iniuriam fieri ſuſpicor, quum apud Athenæum aliquoties eius quoque de quibuſdã vocabulis teſtimonia proferantur. Atque adeò ipſe Polluci reſponderim, cum in pleriſque damnare Menandrum, quæ tamẽ apud eos reperiantur quos vix damnare auderet. Exempli gratia, quum φαῦλον eſſe dicat nomen illud ἀκουστής apud Menandrum, obiecerim illi, apud Iſocratem quoque inueniri, cuius autoritatem non perinde vt Menandri eleuare poſſit. Sed de Pollucis cenſura plura in ſequentibus à me dicentur.

De vocabulis quæ omnes Attici ſcriptores inter ſe communia habent.

TMEMA IIII.

Vocabulorum autem quæ non comici aut tragici ſibi peculiaria, ſed omnes Attici ſcriptores inter ſe communia habent, multo maior eſt numerus. Sed antequam ad horum enumerationem veniam (non quidem omnium, ſed eorum quæ enumerare partim volui, partim potui) admonendum eſſe lectorẽ exiſtimaui, alicubi lexicographos vel alios grammaticos vocabula quædã non Atticis ſed Athenienſibus adſcribere. Nam Pollux (vt ab eo incipiam) λακκοσχέαν Athenienſium vocabulum eſſe tradit. loquens enim περὶ τοῦ ὀσχέου, ſcribit, τὸν δὲ ἀεὶ χαλαρὸν τοῦτο κεχρημένον, λακκοσχέαν ὠνόμαζον Ἀθηναῖοι. Idem alibi, τὰ δὲ οὔπω πέπειρα τῶν σύκων, οἰκάδες καλοῦνται παρὰ Λάκωσι, καὶ φίληκες παρ' Ἀθηναίοις. Alibi, καὶ πατριάζειν δέ τι (fortaſſe ſcribendum τινα) ἔλεγον Ἀθηναῖοι τὸ πράττειν τι ἐκ τῶν πατρίων ἐθῶν. Eodem modo Lucianus quum dicit προμηθέας appellatos fuiſſe τοὺς χυτρέας καὶ ἰπνοποιοὺς, καὶ πάντας τοὺς πηλουργοὺς, non dicit ab Atticis, ſed ab Athenięſibus ita fuiſſe nominatos. Sic apud Heſych. multa leguntur Athenienſibus adſcripta, non Atticis. Quinetiam alicubi dicit, Ἀθήνησιν ἐλέγετο, vel ἐκαλεῖτο. Sic & apud Euſtathium Ἀθηναίοις, non Ἀττικοῖς, nonnullæ voces tribuũtur. Sed ego vix mihi perſuadere poſſum, eos omnia quæ Athenienſium eſſe dicunt vocabula, extra ipſam Athenienſiũ vrbem minimè vſurpari exiſtimaſſe: ac neſcio etiam an de bona ſaltem parte eos id ſenſiſſe credendum ſit. Fuiſſe autem interdũ vocatos ab illis Atticos Athenienſiũ nomine, minimè mirari debemus, quũ vice verſa (quod magis admiratione dignum eſſet) mulierẽ Athenienſem vocatã fuiſſe non Ἀθηναίαν ſed Ἀττικὴν legamus. Ita enim veteres grammatici, apud Euſtathiũ, ἀνὴρ Ἀθηναῖος, ὥσπερ καὶ Θηβαῖος· οὐ μὴν ὥσπερ Θηβαία, οὕτω καὶ Ἀθηναία γυνή· ἀλλὰ ἐπιθετικῶς γυνὴ Ἀττική. Eadémq; dicebatur & ἀστή, ſicut Ἀθηναῖος, ἀστός: quũ ipſæ Athenæ vocarentur ἄστυ. Nequis porro hac de re dubitet, nimirum de huius nominis Ἀττική vſu pro Ἀθηναία, ſciat eum Pauſaniæ & AElii Dionyſii teſtimoniis ibidẽ cõfirmari: afferentes etiam rationẽ quandam ex Metaclide, quã ibi videndam relinquo. Videtur porrò eadem oriri poſſe dubitatio de his nominibus, Λακεδαιμόνιοι & Λάκωνες: quũ itidem lexicographi voces quaſdam, Λακεδαιμονίων, quaſdam Λακώνων eſſe ſcribant. Ego certè, ſi duo illa Ἀθηναῖοι & Ἀττικοὶ in ea re de qua nunc agitur, minimè diſtingui debeant, ita hæc minimè diſtinguenda eſſe cenſuerim. Hinc factum eſt vt ea vocabula quæ Athenienſibus adſcribuntur, ab illis quæ Atticorum eſſe dicuntur, non ſeparauerim. Interim tamen minimè dubium mihi eſt, aliiſque nequaquam eſſe debere dico, quin nonnulla fuerint ipſis Athenienſibus peculiaria: & ita peculiaria vt ne ad vicinos quidẽ vrbi pagos, aut (ſi mauis) ſuburbanos agros, tranſirẽt. Id certè fatentur apud Sextum philoſophum grãmatici (cuius verba proferam quòd nondum in lucem prodierit) προειδωκότες μὲν οἱ δὴ ποικίλως οἱ γραμματικοὶ, inquit, θέλουσιν ἀναστρέφειν τὴν ἀπορίαν. πολλαὶ γὰρ (φασὶν) εἰσὶ συνήθειαι· καὶ ἄλλη μὲν Ἀθηναίων, ἄλλη δὲ Λακεδαιμονίων. καὶ πάλιν Ἀθηναίων διαφέρουσα μὲν ἡ παλαιὰ, ἐξηλλαγμένη δὲ ἡ νῦν. καὶ οὐχ ἡ αὐτὴ μὲν τῶν κατὰ τὴν ἀγροικίαν, ἡ αὐτὴ δὲ τῶν ἐν ἄστει διατριβόντων. Citatúrq; teſtis Ariſtophanes, qui dixerit διάλεκτον ἔχοντα μέσην πόλεως: addens, οὔτ' ἀστείαν, ὑποθηλυτέραν· οὔτ' ἀνελεύθερον, ὑπαγροικοτέραν. Nam appellatione τῶν κατ' ἀγροικίαν comprehendi omnes Atticos, minimè mihi fit veriſimile.

Cæterùm quum dixerim antea concertationes forenſes magis Athenis quàm in alia vlla Græciæ vrbe locum habuiſſe, ideóque φιλοδίκους Athenienſes appellatos fuiſſe (quod Ariſtophanes quoque illis cum alibi obiicit, tum verò in iſto Equitum verſu, Καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν οἷς ἡ πόλις ἤδε γέγηθεν) ideóque forenſium vocabulorum bonam partẽ illinc manaſſe credibile ſit, ſumendum ab iis initium cenſeo.

Primùm igitur (vt omittam, eos ſua magiſtratuum nomina habuiſſe), multa δικῶν nomina quæ cum apud alios tum verò apud Pollucem & Harpocrationem extant, ab illis eſſe profecta exiſtimo, quanuis illi plerunque hoc taceant. Argumento eſſe poteſt hæc appellatio ἐξούλης δίκη. eſſe enim Atticam ex Euſtathio & quibuſdam aliis conſtat, quum tamen neuter illorum id dicat. Idem de his iudico, λειποταξίου δίκη, vel λειποναυτίου, vel λειπομαρτυρίου: itẽ ἀναυμαχίου δίκη, & ἀποστασίου vel ἀπροστασίου δίκη: necnon κακοτεχνίου δίκη, & ἀγραφίου δίκη, ἀλογίου δίκη, aliiſque plurimis quæ eandem terminationem habent. atque adeò de hac ipſa terminatione idem fortaſſe ſuſpicari licebit, nimirum eam ab Atticis eſſe profectã. Sed fieri poteſt vt quædam ab aliis forenſia itidem vocabula harum aliarúmque Atticarum vocum exẽplo ficta fuerint. Vel potius hac de re ne dubitare quidem nos permittunt ὀψιγαμίου & κακογαμίου δίκαι. quum enim hæ apud Lacedæmonios non item Athenienſes in vſu eſſent, idem & de ipſarum appellationibus

fateamur neceſſe eſt. Sed ὀψιγαμίου & κακογαμίου, exemplo genitiui ἀγαμίου dixiſſe putandi ſunt.

Sic autem προωμοσία & ἀντωμοσία & διωμοσία & ἐξωμοσία & ἀπωμοσία & ὑπωμοσία, pro Atticis habenda dixerim: quanuis & apud Herodotū κατωμοσίην legamus, & quidem in ea ſignificatione qua potius διωμοσίαν Attici ſcriptores dicunt. Scribit enim, μετὰ δὲ τὴν κατωμοσίην ἐδίωκε.

Idem de his vocabulis, παραγραφὴ, ἀντιγραφὴ, ψευδεγγραφὴ, &c. necnon de πρόκλησις & πρόσκλησις, item de ἔφεσις, atque aliis plurimis quæ vnà cum his vſurpantur nominibus, iudicandum puto. ſimúlque de verbis, vt κληπεύειν, ἐκκληπεύειν: item λαγχάνειν δίκην, & ἀντιλαγχάνειν, necnon αἱρεῖν δίκην: déque aliis eodem pertinentibus, ſiue ficta hunc in vſum fuerint, ſiue duntaxat tranſlatam ad iudiciale forum ſignificationē habuerint. cuiuſmodi ſunt & illa quorum ſuprà memini, φεύγω, διώκω: ſicut & illi αἱρῶ cuius factą modò fuit mentio, ἁλίσκομαι poteſt adiungi. Sciendum eſt enim illud etiam tam peruagatum in iudiciis vocabulum γραφὴ, itidémque γράφεσθαι, Athenienſes primùm ad illa tranſtuliſſe. Sed præter γραφὰς habuerunt etiam ἐνδείξεις, & φάσεις, & προβολὰς, necnon εἰσαγγελίας, & ἐφηγήσεις, aliáq; præterea actionū nomina. Sic autem & in nominandis ſuis magiſtratibus appellationibus variis vſi ſunt, quas ſibi vendicare poterant. Neque verò de iis tantùm loquor qui iuri dicendo præerant, ſed de aliis etiam qui alia quæuis munia reipub. obibant. Illis enim erant ſui ἀστυνόμοι, ſui γυναικονόμοι ſeu γυναικοκόσμοι, ſui ἐπιστάται, ſui ἱέραρχοι, ſui πωληταὶ, ſui λογισταί: vt alios omittā quorum Pollux & Harpocratio meminerunt: inter quos ſunt illi quibus aliqua rei militaris onera incumbebant. Neque enim illas duntaxat appellationes quas Attici excogitaſſe videri poſſunt, Atticas eſſe dixerim, ſed eas etiam quæ quum illis communes cum aliis Græcis forent, certis perſonis & certum in Rep. munus ſecus quàm alibi obeuntibus tribuebantur. Adeò vt ἄρχων quoq;, quū de magiſtratu Athenienſi dicitur, nō minus inter Attica numerandum vocabula exiſtimem, quàm ἔφοροι & ἁρμοσταὶ, quatenus erant Lacedæmoniis magiſtratuū appellationes, inter Laconica. Quinetiam eorum carúmque qui ſacris præfecti erant, aut quibus eorum curatio quouis modo commiſſa erat, Attica nomina fuiſſe docebo in ſequentibus.

In iis igitur vocabulis quæ ad iudiciale forum pertinentia, δικαστικὰ vocantur, vltrà pergere non ſtatui: ſed ad variarum rerum appellationes quarum illi inuentores ſunt, venire. Prius tamen lectorem admonitum volo, vt eorum quæ antea dixi, meminerit, nimirum pleraque etiam vocabula cenſeri Attica quæ tamen non ab Atticis ficta, ſed traducta duntaxat in alium vſum fuerint. Quis enim (vt omittam ἑταίρα pro πόρνη, & οἴκημα pro δεσμωτήριον, necnon pro πορνεῖον: item συντάξεις pro φόροι, aliáque eiuſmodi) quis inquam ἰχθῦς Atticam eſſe vocem dixerit? at quendam vſum Atticum ſiue quandam ſignificationē Atticam habere, nemo inficiabitur: eam nimirū qua περὶ τῶν ἰχθυοπωλείων dicitur. Ἰχθῦς (inquit Heſychius) Ἀττικοὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἔλεγον. Ac poſſumus huic nomini alia adiungere ex Polluce, viciſsímque iſtud iis quæ affert addere. nam nominis ἰχθύες mentionem nullam facit, ſed eodem modo ὄψον, & τὰ μύρα, & τὸν χλωρὸν τυρὸν, & τὰ ἀνδράποδα, de locis vbi vendebantur, vſurpari ab Atticis ſolita tradit. Sed omittendum non eſt, præfigi ab eo præpoſitionem. ὥσπερ οἱ Ἀττικοὶ (inquit) ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων καὶ τὰ χωρία ὠνόμαζον, λέγοντες, Εἰς τοὔψον, καὶ Εἰς τὰ μύρα, καὶ Εἰς τὸν χλωρὸν τυρὸν, καὶ Εἰς τὰ ἀνδράποδα. Ac fortaſſis Εἰς τοὺς ἰχθῦς præfixa itidem præpoſitione dicebant. Idem alibi, ἐν δὲ τῶν κοινῶν βιβλιοθῆκαι, ὡς Εὔπολις φησὶν, οὐ τὰ βιβλία ὦνα, καὶ αὐτὸ ἐφ᾽ αὐτοῦ. οὕτω γὰρ τὸν τόπον, οὐ τὰ βιβλία, οἱ Ἀττικοὶ ὠνόμαζον· ὥσπερ καὶ τοὺς ἄλλους τρόπους ἐκ τῶν πιπρασκομένων. ὡς εἰ φαῖεν, Ἀπῆλθον εἰς τοὔψον, καὶ εἰς τὸν οἶνον, καὶ εἰς τοὔλαιον, καὶ εἰς τὰς χύτρας. καὶ κατὰ τὸν Εὔπολιν, Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα, καὶ τὰ κρόμμυα, καὶ τὸν λιβανωτὸν, καὶ εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, καὶ περὶ τὰ γέλτη. In cuius loci principio menda ſunt quæ Pollucis ſententiam nonnullis obſcuram reddere poſſunt, atque adeò impedire quominus hunc locum cum proximè præcedente conuenire animaduertant. Vult enim docere lectorem Pollux, Atticos βιβλιοθήκας appellaſſe locum vbi venales eſſent libri: ſicut & aliis locis nomina imponebant ab iis quæ in vnoquoque venibant. Pro ὦνα igitur reponendum eſt ὤνια, & τρόπους in τόπους mutandum. nam in hoc vocabulo abundat litera, vt in illo deeſt. Sed & particula οὐ (quæ eſt aduerbium negandi) mutari debet in aduerbium loci οὗ, id eſt vbi. Præterea poſteriore loco, poſt τὸν τόπον οὗ τὰ βιβλία repetitum à Polluce fuiſſe puto illud ὤνια. At pro γέλτη (ſi de hoc quoque admonendus eſt obiter lector) reponendum fuerit γέλγη: à quo eſt γελγοπῶλαι & γελγοπωλεῖν apud ipſummet Pollucem. Quum porro in præcedentibus varia eius rei quam dico exem-

pla protulerim, nimirum alicuius circa ſignificationem innouationis in vocabulis quæ alioqui linguæ communis non minus ſunt quàm Atticæ: ad exempla illic à me allata te remittendum cenſeo: hoc vnum addens, Atticos aliquando non ſolùm vocabulis communis linguæ ſignificationem nouam dediſſe, ſed noua etiam ex iis ad eandem rem ſignificandam deriuaſſe. Exempli gratia, verbo πλύνειν ſignificationem dediſſe nouam non contenti Attici, eam videlicet qua pro λοιδορεῖν ponitur (qualem metaphoram & in noſtrate lingua habemus) nouum etiam verbum commenti ſunt, καταπλυντηρίζειν. Poterunt verò & ex magis notis vocibus exempla inueniri ab iis qui obſeruare talia voluerint.

Verùm ne earum quidem vocum fictores vocari poſſunt Attici, quæ, quum propria nomina eſſent, in appellatiua tranſierunt: eas autem quas ex propriis nominibus deriuarunt, non omnino πλάσαι dici queunt, ſed potius eas vnde alias deduxerũt, ἀναπλάσαι. Illarum priorum quas dixi vocum exemplũ habemus in Μαμμάκυθος & Μελιτίδης. hæc enim quum propria quorundam ſtultorum nomina eſſent, quoſlibet ſtultos iis (tanquã nominibus appellatiuis) ſignificatos fuiſſe videmus. Ariſtoph. in Ranis, Τέως δ' ἀβελτερώτεροι (vel ἀβελτερώτατοι, vt apud Suidã) Κεχηνότες μεμμάκυθοι καὶ μελιτίδαι κάθηντο. Vbi ſcholiaſtes ſuſpicatur propter verſum legẽdum eſſe μαμμάκυθοι: confirmátque hanc lectionem Heſychius, quod ad antepenultimam attinet: ſed idem & vnicum μ habet. Exemplo eſſe poteſt & nomen Σαλαβακχώ. hoc enim quum meretricis cuiuſdam propriũ eſſet, eodem & quamlibet libidinoſam mulierẽ Attici appellarunt, ſi Heſychio credimus. Ipſum quidem certè meretricis nomen apud Ariſtophanẽ extat, in Equitibus, ſcriptura paruam tantùm differentiam habente. Legitur enim ibi, Βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα καὶ Κύνναν καὶ Σαλαβάκχαν. Vbi diſcimus ex enarratore Κύνναν & Σαλαβάκχαν fuiſſe τῶν θαυμαζομένων ἑταιρίδων. Iam verò & Θεόδωρος, nomine proprio in appellatiuum tranſeunte, ab Atticis comicis in obſcœnam ſignificationem detorquebatur: à quodam Theodoro, qui ferebatur οὐκ εὖ τῆς ἑαυτοῦ ὥρας προεστήσασθαι. Vnde legimus apud Ariſtophanem in Acharn. Γέρητοθεοδώρους. vbi autor commentarii itidem annotat ſolitos εἰς μαλακίαν διαβάλλεσθαι Γέρητα & Θεόδωρον. Et hæc quidem ſint illarum priorum vocum exempla. Earum autem quarũ mentio à me poſteriore loco facta fuit, exemplum habemus in verbo μακκοᾶν. quum enim Μακκὼ ſtultæ cuiuſdam mulieris nomen eſſet, ex eo deriuatum fuit verbum μακκοᾶν pro Deſipere, Delirare. cuius verbi vſus in duobus Equitum Ariſtophanicorum locis extat. Legimus enim in vno, --εἶθ' ὁ γέρων ὑπὸ τῆς βουλῆς. ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα, Τέχνην πεποίηται. In altero, Καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον. Vbi ſcholiaſtes μακκοᾷ exponit ἀνοηταίνει: addens, ἐν ἔθει ἐστὶν. ἔφασαν δὲ ὅτι ἡ Μακκὼ ἐνεὰ ἦν. At in illo priore loco exponit quidem participium. μεμακκοακότα itidem τὰ Μακκοῦς φρονοῦντα, item παραφρονοῦντα, & ληροῦντα (quòd Μακκὼ & Λαμὼ fuerint ἐνεαί, id eſt βαρέως νοοῦσαι) ſed alia ſubiungitur verbi huius deriuatio (ſiue eiuſdem enarratoris, ſiue alius ſit) videlicet παρὰ τὸ μάταια κοεῖν, quod eſt νοεῖν. ex quo κοεῖν eſſe factũ nomen θυοσκόος. Sed hoc verbũ μακκοᾶν comicis adſcribendum eſſe, tanquã illis peculiare, ex Polluce quoq; didicimus in eo loco quẽ ex illo protuli, vbi aliquot comica in ſenes ſcommata enumerat. Idem & de nomine Θεόδωρος modò annotaui, & quidẽ Heſychii teſtimonio nitens. De præcedentibus autem dubitari poteſt, an eorum vſus aliis quoque ſcriptoribus conceſſus fuerit: at verò de vocabulo προμηθεὺς nulla huiuſmodi oriri dubitatio debet, meo quidem iudicio. Quanuis enim Lucianus ſcribat ipſos Athenienſes προμηθέας appellaſſe τοὺς χυτρέας καὶ ἰπνοποιοὺς, καὶ πάντας τοὺς πηλουργοὺς, non autem dicat Atticos ita eos nominaſſe, longius hanc appellationem manaſſe perſuaſum mihi eſt. Verùm quocũque res ſe habeat modo, ad illum Luciani locum te remitto, allatum ſuprà, nimirum pag. 196. vbi & nomen aliis proprium, appellatiui vſum habuiſſe docui. Hæc tamen nõ ita ſunt accipienda quaſi ſoli Attici quædam nomina propria hominum vel brutorum animalium ad ſignificationem appellatiuorum traduxerint: ſed hoc demum exiſtimandum eſt, eos quorundam vſum ſibi peculiarem habuiſſe. Alioqui enim quoſuis ſcriptores ita nonnunquam luſiſſe, id eſt ita nonnullis nominibus propriis vſos vel potius abuſos eſſe conſtat: quum videlicet Morychos vel Corœbos appellarunt quoſlibet ſtultos. Sed & Melitidas cum comicis eos interdum appellaſſe ſciendum eſt. Frequentius tamen alia ſermonis forma vtebantur. nam hyperbolicè aliquem Morycho vel Corœbo vel Melitide ſtultiorem eſſe dicebant. quæ dicta prouerbiale etiam aliquid habent. Iam verò vt Morychi vel Corœbi vel Melitidæ dicebantur quilibet ſtulti ſeu fatui, ſic Margitæ vocabantur inertes homines, aut itidem fatui ſeu ſtupidi: ſic Phrynondæ appellabantur

quicunque improbi & impoſtores erant, aut Eurybati: vel generaliori nomine Cercopes. Sic furax aliquis nominabatur Autolycus. Quinetiam verba ex horum nominum nonnullis deducebantur: vt εὐρυβατίζειν & κερκωπίζειν. (cuiuſmodi fuerit in noſtro ſermone *Villonnizer*, id eſt imitari eum qui vocabatur *Villon*: ſicut ab eodem deductum eſt nomen *Villonnerie*) Illis autē ſimilia ſunt alia quædam è regionum nominibus ſumpta: vt κρητίζειν & αἰγυπτιάζειν & λεσβιάζειν. Quinetiā ea nomina quæ ἐθνικὰ dici ſolent, in appellatiua nonnunquā tranſibant. veluti quū aliquis mendaciſſimus, aut fallaci & fraudulento ingenio præditus, dicebatur κρής: quū fatuus quiſpiā vocabatur κυμαῖος. vt legimus apud Lucianū, οὐχ οὕτω κυμαῖός εἰμι. Quod autē ad illa verba attinet, luſerunt in iis alio quoq; modo: veluti quum quidam Antigoni fortunā dicebat ἀλεξανδρίζειν, quum Demoſthenes Pythiā φιλιππίζειν aiebat. Sed in hiſce duobus verbis eadē terminatio nō eundē vſum præſtat. Nam illi ἀλεξανδρίζειν quædā imitationis ſeu æmulationis declaratio ineſt, meo iudicio: at illi φιλιππίζειν fauoris ſignificationē ſubeſſe conſtat. Eodémq; pacto & alia vtrunque vſum habebant, quæ ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν ὀνομάτων deriuata erant. nā ἀττικίζειν & λακωνίζειν non ſolùm Atticis & Laconibus fauere, ſeu ab illorum partibus ſtare ſignificabant, ſed etiam Atticos & Lacones imitari: præſertim tamen quod ad ſermonem attinet. Quinetiam vitium gentis nonnunquam notabatur (vt de κρητίζειν & αἰγυπτιάζειν & λεσβιάζειν dictum fuit) veluti quum λακωνίζειν pro παιδίοις χρῆσθαι vſurpabatur: cuius expoſitionis autor eſt Heſychius. Quædā verò in vna eadémque ſignificatione vtranque terminationem habebant. veluti quum δωρίζειν (ſicut ἀττικίζειν atque ἰωνίζειν) & δωριάζειν, de vtentibus Dorico ſermone, ſeu Doricè loquentibus, dicebatur. Quorum poſteriore vſus eſt Anacreon, ὁ δ' εἶπε δωριάζων, λάβ' αὐτὸν ὁπόσον λῇς. Sed δωριάζειν dicebatur etiā τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολύ τι τοῦ σώματος. Habebant porrò verba iſta & ſua verbalia nomina. nam ἀττικισμὸς & λακωνισμὸς in frequenti vſu erant. quibus ſimile eſt φιλιππισμὸς apud Demoſthenem. Atque vt à κρητίζειν quoque erat κρητισμὸς, ſic ab αἰγυπτιάζειν, & λεσβιάζειν, & δωριάζειν, non dubium eſt quin dicta fuerint αἰγυπτιασμὸς & λεσβιασμὸς & δωριασμός. Verùm à nomine πατὴρ non tantùm πατριάζειν dixerunt (ſicut & πατρίζειν in aliquo vſu fuiſſe exiſtimo) ſed etiam πατρῴζειν. Scimus autem Latinos ſuum Patriſſare ad huius exemplum finxiſſe. Quæri igitur poſſit annon in verbo κρητίζειν & aliis huiuſmodi, in iis item verbis quæ ex ſcriptorum nominibus efficta fuerunt, vel effingi poſſunt, & ſtudiū imitandi ſeu æmulandi declarant, illam verbi Patriſſare formam ſequi poſſimus: nimirum tam in κρητίζειν, & cæteris ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν itidem deductis, quàm in δημοσθενίζειν, in θουκυδιδίζειν, in ὁμηρίζειν, in πινδαρίζειν. quorū vltimo noſtra lingua (dicēs *pindarizer*) de iis vtitur non qui grandiloquentiā Pindaricā æmulantur, ſed qui & ſermonis forma & vocis modulatione vtuntur ad oſtentationē compoſita. Licet quidam ad vocē duntaxat referāt, quæ videlicet reſonet, ſeu tinnulum quiddam habeat: qualis ea eſt quam vocamus *voix eſclatante*. Quæri poſſit inquam ánnon cretiſſare, ánnon demoſtheniſſare pariter dici queat pro δημοσθενίζειν, itidémq; in cæteris. Meo quidem certè iudicio, qui primus Patriſſare protulit, illo vti minimè dubitaſſet. Sed quod dixi, verbis illis imitādi ſeu æmulandi ſtudium ſignificari, nolim ſic accipi quaſi nō alium etiam vſum habere interdum poſſint. Nam ſi dicatur aliquis πλατωνίζειν, non iam de illa imitatione intelligendū fuerit, ſed potius de eo qui Platonis dogmata ſequitur: quo ſenſu dictum fuiſſe creditur, ἢ Φίλων πλατωνίζει, ἢ Πλάτων φιλωνίζει. Sic tamen vt videatur poſſe dici πλατωνίζειν is quoque qui non omnino ſed ex parte tantùm Platonis adhæreat placitis, & cuius animus ad Platonicam philoſophiam aliquo modo ſit inclinatus. Commodùm autē hîc recordor verbi ἐπικτητίζειν, quod inueni appoſitum margini libri Euſebii quem aduerſus Hieroclem ſcripſit, Apollonium Tyaneum cum Chriſto ſeruatore noſtro comparantem. Vbi enim ſcribit Euſebius, φυσικοῖς νόμοις καὶ φιλοσόφων δόγμασιν ἐκδιδάσκων ὡς ἄρα τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐστιν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, margini veteris cuiuſdā libri adſcriptum legitur, ἐπικτητίζεις βέλτιστε Εὐσέβιε νῦν. Denique eò licentiæ tandem ventū eſt vt huiuſmodi verbis (aut ſaltem eorū nonnullis) præpoſitio κατὰ præfigeretur: veluti quū dicitur καθομηρίζειν. Sed hoc καθομηρίζειν alium habere vſum ſciendum eſt quàm ſimplex ὁμηρίζειν, & accuſatiuo iungi. Neque enim ſine exemplo dixiſſe puto Gregorium, ἵνα τελέως αὐτὸν καθομηρίσω. vbi exiſtimat & Budæus καθομηρίσαι eſſe, Homericis verſibus deſcribere, ſeu celebrare. At quidam hunc præpoſitionis vſum in iſto verbo non animaduertens (vir aloqui huius linguæ peritiſſimus) καθομηρίζειν perperā pro ſimplici ὁμηρίζειν poſuit.

Verūenimuero longius iam in iſto ſermone progreſſus ſum quàm ſtatuerā, meorum

etiã atticiſmorũ fines prætergrediens: ideóq; hoc vnũ addam, Atticos comicos aliquid præterea circa nomina propria καινοτομῆσαι. veluti quũ πεφιλιππιδῶσθαι dicebat Alexis, pro λελεπτύσθαι ſeu ἀπισχνῶσθαι. illud enim verbum ex iſto cómico affert Athenæus, circa finem libri XII. Sed apud eum πεφιλιππῶσθαι perperam ſcriptum eſt: pro quo audacter πεφιλιππιδῶσθαι repono, quòd ipſemet Athenæus ex nomine Φιλιππίδης deductum eſſe doceat: afferens ex Menandro, Φιλιππίδου λεπτότερον: ex Aristophonte, ἰσχνότερον Φιλιππίδου. Quinetiam aliis modis in huiuſmodi deductionibus quæ à propriis nominibus erant, luſiſſe, vel ex Menandreo vocabulo ἀλεξανδρῶδες (cuius & ſuprà obiter facta mentio fuit) diſcere poſſumus. Eo enim vſum eſſe Menandrũ docet Plutarchus in ipſius Alexandri vita, ita ſcribens, δηλοῖ ἢ καὶ Μένανδρος ἐν κωμῳδίᾳ, παίζων πρὸς τὸ παράδοξον. ὡς ἀλεξανδρῶδες ἤδη τοῦτο. κἂν ζητῶ τινα, αὐτόματος οὗτος παρέσται· κἂν διελθεῖν δηλαδὴ διὰ θαλάσσης δέῃ τόπον τινὰ, οὗτος ἔσται μοι βατός. Perinde eſt autem (vt opinor) acſi diceretur, ἐνταῦθα ἡ ἐμαυτοῦ τύχη ἀλεξανδρίζει, vt quendam loquutũ eſſe, antea dictum à me fuit. Iam verò & ex nominibus quæ vocantur ἐθνικὰ aliis modis verba finxiſſe Atticos, ac præſertim comicos, vel ex illo ἐντεθετταλίσμεθα apparet, quod à Polluce affertur, & exponitur χλαμυδοφοροῦμεν.

Ad eas voces Atticas tandem venio, quæ Atticæ quidem linguæ ſunt peculiares, ſed Atticis ſcriptoribus inter ſe communes: aut (ſi mauis) quæ Attico ſermoni, ſed non item certis quibuſdam ſcriptoribus, ſiue certo cuidam ſcriptorũ generi, peculiares ſunt, vt præcedentes.

Auſpicabor autem (quod fauſtum felixque ſit: vel potius, quod nonniſi fauſtum felixque eſſe poteſt) à nomine εὐαγγέλιον. Hoc enim quidam Atticum eſſe tradiderunt. Extat quidem certè apud Atticos ſcriptores, & nominatim apud ἀττικώτατον comicum Ariſtophanem: ſed ſi Atticis nomen hoc adſcribere nolimus, ſaltem ab eo deductum verbũ εὐαγγελίζεσθαι adſcribendum erit: aſſentiendo enarratori illius comici, qui in hunc locũ Equitum, -- κἀναχανὼν μέγα, Ἀνέκραγον, ὦ βουλὴ, λόγους ἀγαθοὺς φέρων Εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι: hæc annotat, εὐαγγελίσασθαι ἢ, εὐαγγέλια λέγειν, Ἀττικῶς. Ex hac autem expoſitione colligo (vt in meo Theſauro linguæ Græcæ docui) eum εὐαγγελίσασθαι cum accuſatiuo λόγους non coniunxiſſe, ſed abſolutè poſitum exiſtimaſſe: quum alioqui ſoleat accuſatiuo iungi: vt ibi Demoſth. & Antiphontis loci oſtendunt.

Σπερμολόγος illi εὐαγγελίου appellationi ſubiungã, non alia de cauſa quàm quòd ex Atticis vocabulis vnum ſit cuius aliquem in Euangelicis ſcriptis vſum habemus, & quidem ex ipſorũmet Athenienſiũ ore, aut ſaltem quorundam qui Athenas incolebant. Legimus enim Act. Apoſtolicorum capite 17, τινὲς δὲ τῶν Ἐπικουρείων καὶ Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ· καί τινες ἔλεγον, Τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; De huius autem vocabuli ſignificatione magnam mihi dubitationem oriri fateor. Interpretari enim Seminator verborũ vel Funditator verborum, planè alienum eſſe videtur ab ea quam habet compoſitionis forma. Siquidem σπερμολόγος non ex verbo & nomine λόγος factum eſt, ſed ex nomine σπέρμα, & verbo λέγω, accipiente ſignificationem τοῦ συλλέγω, (veluti quum dicitur κοπρολόγος & ἐργολόγος) Alioqui enim dicendum fuiſſet non σπερολόγος (vt putauit Eraſmus) ſed σπορολόγος, vel potius λογοσπόρος, vt dicitur παιδοσπόρος, τεκνοσπόρος, φυτοσπόρος. Sed ab altera parte non parum Heſychii & Suidæ autoritas mouet: quorum ille σπερμολόγος primo loco exponit φλύαρος: hic, εὐρυλόγος & ἀκριτόμυθος. quæ expoſitiones cum Latinis illis conueniunt, & ita vocabuli huius ſignificationem exprimunt quaſi ex verbo & nomine λόγος ſit conflatum. Adde quòd ea expoſitio quam tribuit Euſtathius verbo σπερμολογεῖν, ſcribens dici ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων, &c. talis eſt vt conueniat cum ea quam duo illi lexicographi dãt nomini σπερμολόγος. Quid igitur putandum eſt? an hos non animaduertiſſe quod dixi, an potius exiſtimaſſe, non tam ipſam compoſitionis formam quàm rem de qua ageretur conſiderari debere? & vel quendã in ſignificatione abuſum eſſe crediſſe, vel à verbo σπερματόω aut σπερμαίνω, non à nomine σπέρμα, deduxiſſe? Horum certè alterutrum cenſuiſſe illos perſuaſum habeo, & quomodo alioqui ſignificationem iſtam admittere potuerint, non video: licet & illi Lucæ loco & cuidam Demoſthenico conuenire videatur, non minus quàm altera: quam in Theſauro vnà cum illo Demoſthenis loco videndam lectoribus reliqui. His autem quæ dixi, & Budæi autoritas (quæ non parui eſt ponderis) adiungi poteſt: quanuis nullam ille huius expoſitionis rationem reddat: ad quam ibidem lectores remiſi.

Ἰακχαγωγὸς tanquam Atticorum proprium, ſicut κουροτρόφος & δᾳδουχίτης, apud Pollucem legimus, inter alia nomina eorum qui myſteriorum celebrationi vacabant. Heſychio autem teſte Ἴακχος in Attica nomen erat herois, necnon templi, & ſtatuæ.

Ἱεροποιοὶ, Ὀργεῶνες, Μειαγωγοὶ, aliǽque nonnullæ id genus voces commodè præcedentibus poſſe ſubiungi videntur, vtpote ad ſacra & ipſæ pertinentes. Ac primùm ad vocabulum illud ἱεροποιοὶ quod attinet, ad verbū quidem ſonat idem quod Latinis ſacrifici: neq; hac in ſignificatione dicendum fuerit Atticū. cuius ſignificationis exemplum videtur ſuppeditare hic Ariſtotelis locus, Polit. lib. 6, non procul à fine. Poſtquam enim ſuo περὶ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν ſermoni ſubiunxit, ἄλλο δ᾽ εἶδος ἐπιμελείας, ἡ περὶ τοὺς θεούς. οἷον, ἱερεῖς τε καὶ ἐπιμεληταὶ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ, τοῦ σώζεσθαί τε ὑπάρχοντα, καὶ ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα: τῶν οἰκοδομημάτων, καὶ τῶν ἄλλων ὅσα τέτακται πρὸς τοὺς θεούς: addit, συμβαίνει δὲ τὴν ἐπιμέλειαν ταύτην ἐνιαχοῦ μὲν εἶναι μίαν, οἷον ἐν ταῖς μικραῖς πόλεσιν· ἐνιαχοῦ δὲ πολλὰς, καὶ κεχωρισμένας τῆς ἱερωσύνης. οἷον ἱεροποιοὺς, καὶ ναοφύλακας, καὶ ταμίας τῶν ἱερῶν χρημάτων. At verò vbi Demoſthenes ſuum Midian exagitans, clamat, ὑμεῖς γὰρ ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἐχειροτονήσατε τοῦτον τῆς παράλου ταμίαν, ὄντα τοιοῦτον οἷός ἐστι· καὶ πάλιν ἵππαρχον, ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς ταῖς πομπαῖς οὐ δυνάμενον· καὶ μυστηρίων ἐπιμελητὴν, καὶ ἱεροποιόν ποτε, καὶ βοώνην, καὶ τὰ τοιαῦτα δή: ibi ex ſcholiaſte cognoſcimus hanc vocem Atticis aliud ſonare quàm quod ſonat prima fronte, & quum reſpicimus ad voces ex quibus componitur. Dicit enim ita vocari eum qui victimas inſpiciebant, num mutilæ aut alio modo minimè eſſent idoneæ. Et in alium eiuſdem orationis locum annotat, ἱεροποιὸν vocari eum qui in ſacrificiis animaduertat atque obſeruet num quidpiam fraudis circa ea committatur. Obſeruandúmque eſt, ex ipſis etiam Demoſthenis verbis, Eumenidibus datos fuiſſe hos ἱεροποιούς. ſcribit enim, περιεῖδε δὲ ταῖς σεμναῖς θεαῖς ἱεροποιὸν αἱρεθέντα ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων τρίτον αὐτόν. Vbi ſcholiaſtes dicit ab Areopago ſolitum τὸν ἱεροποιὸν eligi, ἐπειδὴ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ τὰ τῶν ἱερῶν τῶν Εὐμενίδων ἐπετέτραπτο. vbi præpoſitionem ἐν abundare, & nihil aptius quàm articulum τῷ in eius locum poſſe reponi exiſtimo. Pollux autem ſcribit ἱεροποιοὺς fuiſſe decem, qui ſacra quinquennalia facerent: nimirum τὴν εἰς Δῆλον θυσίαν, τὴν ἐν Βαυρῶνι, τὴν εἰς Ἐλευσῖνα. Apud eundem lexicographum, necnon apud Harpocrationem videnda lectori relinquo duarum vocum reliquarum ſignificationem. In certis quibuſdam ſacris vtebantur etiam virginum miniſterio quæ γεραιραὶ vocabantur, in aliis, earum quæ κανηφόροι nominabantur. Harum autem frequentior eſt apud ſcriptores quàm illarum mentio. Cæterùm ex Ariſtotelis verbis proximis ei loco quem paulo antè attuli, diſcimus, vt Athenienſes ſua vocabula habebant, ita & alios Græcos ſua habuiſſe. Illum enim eius locum in quo τῶν ἱεροποιῶν & ναοφυλάκων mentionem facit, proximè ſequuntur hæc verba, ἐχομένη δὲ ταύτης ἡ πρὸς τὰς θυσίας ἀφωρισμένη τὰς κοινὰς πάσας ὅσας μὴ τοῖς ἱερεῦσιν ἀποδίδωσιν ὁ νόμος, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῆς κοινῆς ἑστίας ἔχουσι τὴν τιμήν. καλοῦσι δ᾽ οἱ μὲν ἄρχοντας, τούτους· οἱ δὲ, βασιλεῖς· οἱ δὲ, πρυτάνεις. Quinetiam non multo antè dixerat itidem, ἐπεὶ δὲ ἔνιαι τῶν ἀρχῶν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαι, διαχειρίζουσι πολλὰ τῶν κοινῶν, ἀναγκαῖον ἑτέραν εἶναι τὴν ληψομένην λογισμὸν, καὶ προσευθυνοῦσαν, αὐτὴν μηδὲν διαχειρίζουσαν ἕτερον. καλοῦσι δὲ τούτους, οἱ μὲν, εὐθύνους· οἱ δὲ, λογιστάς· οἱ δὲ, ἐξεταστάς· οἱ δὲ, συνηγόρους. Pollux tamen non ſolùm εὐθύνους ſed etiam λογιστὰς inter Athenienſium magiſtratus recēſet: ſed εὐθύνους quidem eſſe dicit ὥσπερ παρέδρους τοῖς ἐννέα ἄρχουσι: at λογιστὰς ait παρακολουθεῖν τοῖς διοικοῦσι. Harpocratio autem eodem quo Ariſtoteles modo hæc exponit, eandem vtrique ſignificationem tribuens: ſed idem vtrunque Athenienſibus adſcribit, non autem diuerſis, vt Ariſtoteles. Quinetiam nominatiuum facere videtur ille non εὔθυνος, ſed εὐθύνης: quanuis in editionibus typographicis ſcriptum ſit εὐθύνη, præcedente plurali εὔθυναι. dicítque fuiſſe decem: quod & in λογισταὶ tradit: ſcribens, εἰσὶ τὸν ἀριθμὸν δέκα οἳ τὰς εὐθύνας τῶν διῳκημένων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις τριάκοντα, ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἄρχοντες. At in εὔθυναι, ſcribit, δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες ἦσαν, παρ᾽ οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες, ἢ ἄρξαντες, ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων, τὰς εὐθύνας. A Platone & εὐθυνταὶ & εὔθυνοι appellantur. Data eſt porro hæc appellatio iſtis cenſoribus à corrigendo: eodem prorſus modo quo Gallicè dicimus *redreſſer quelcun*, de eo etiam in quem cenſuram exercemus. At λογιστὰς verò quod attinet, fuiſſe Atticum vocabulum, ex Demoſthene quoque & Æſchine cognoſcimus. Hæc autem quum ita ſint, dicendum eſt Athenienſes duplicem eiuſdem magiſtratus appellationem habuiſſe, & apud Ariſtotelem οἱ μὲν, οἱ δὲ, non tantùm de diuerſis populis, ſed etiam de diuerſis in eodem populo hominibus intelligi.

Σεισάχθεια numerandum eſſe inter Attica vocabula, negare nemo poteſt: cuius nominis elegans eſt compoſitio, ſonantis excuſſionem oneris, vel onus excuſſum: ſiue Solon ſiue alius hanc χρεῶν ἀποκοπῆς, id eſt nouarum tabularum, ſpecioſam & honeſtam, aut ſaltem minus inuidioſam appellationem excogitauerit. Plutarch. in Politicis præceptis, de Solone loquens, ἐπεὶ γὰρ ἐν νῷ λαβὼν τὰ ὀφλήματα κουφίσαι, καὶ τὴν σεισάχθειαν (τοῦτο

δὲ ἐν τὸ ὑπηκόεισμα χρεῶν ἀποκοπῆς) ἀσεινικεῖν, ἐκοινώσατο τοῖς φίλοις. Sed legimus apud eundem in ipſius Solonis vita, quoſdam (& in his Androtionem) ſcripſiſſe, non de nouis tabulis, ſed duntaxat de moderatione circa vſuras introducta fuiſſe dictam σεισάχθειαν. Eius verba ſunt, οὐκ ἀποκοπῇ χρεῶν ἀλλὰ τόκων μετριότητι κουφισθέντας ἀγαπῆσαι τοὺς πένητας, καὶ σεισάχθειαν ὀνομάσαι τὸ φιλανθρώπευμα τοῦτο, καὶ τὴν ἅμα τούτῳ γενομένην τῶν τε μέτρων ἐπαύξησιν καὶ τοῦ νομίσματος τιμήν. At de aliis vocabulis quæ à Solone aut alio Athenienſi ficta non fuerunt, ſed ex linguæ communis vſu in alium traducta, dictum antea fuit, pagina nimirum 200.

Ἀμφαρίστερος Atticum eſſe cenſet idem Pollux: quod tamen nec Heſychius nec Euſtathius perhibent. Ac dubitari etiam poſſit an in alterutra duntaxat ſignificatione ſit Atticum, an in vtraque: id eſt, tam in propria quàm in metaphorica.

Ἐπιδέξια in hoc Atticarum vocum albo ponere poſſumus: quam mihi proximè præcedens ἀμφαρίστερος in memoriam reuocauit. Sed ἐπιδέξια in certa quadam ſignificatione duntaxat eſſe Atticum arbitror. Scribit enim Euſtathius, σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπιδέξια παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς καὶ τὰ κάλλη καὶ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος. πεπληγέναι γοῦν τις λέγει τὰ ἐπιδέξια. Quod autem dicit τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς, ad Homerum referendum eſt, & ſubaudiendum Ὁμήρου cum ὕστερον.

Ἐπικώπους inter Attica vocabula cenſeri debet, teſte Euſtathio: qui ἐπικώπους ab illis vocari tradit τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι κωπηλάτας. Apud Thucydidem autem legimus & προσκώπους.

Ἐπιβάτης itidem pro Attica voce habebitur, non in ea ſignificatione quæ paſſim ei datur, ſed in alia. Idem enim grammaticus poſtquam dixit Atticos ἐπικώπους appellare κωπηλάτας (id eſt remiges) eos qui ſunt in triremibus: ſubiungit, ἐπιβάτας ab iiſdem appellari τοὺς μαχητάς.

Ἐπίκληρος item Atticum eſſe vocabulum teſtatur Euſtathius: at Pollux ipſum explicans, non addit eſſe Atticum. De huius autem vocabuli ſignificatione fuſè in meo Græcæ linguæ Theſauro diſſerui. Harpocratio vocem ἐπικληρῖτις ex Iſæo affert, tanquã idem declarantem. At Pollux ex eodem, necnon ex Solone, habet non ἐπικληρῖτιν, ſed προκληρῖτιν, ſi non mentiuntur eius exemplaria: ſed vix fidem illis habeo.

Ἐπίπροικος quoque & Ἐπίδικος pro Atticis habentur, quæ de virgine, vel potius generaliter de muliere dicuntur. ſimúlq; cum illo ἐπίκληρος ab Harpocratione recenſentur, tanquã ad eandem rem pertinentia. A Polluce cum ἐπίκληρος mentio fit & τῆς ἐπιδίκου, necnon τῆς ἀνεπιδίκου: at τῆς ἐπιπροίκου non item, eo quidem in loco. Sed non procul inde νύμφην ἐπίπροικον eſſe ait τὴν σὺν προικί: vt ἄπροικον, τὴν ἀχρήματον. Equidem de voce ἐπίπροικος potius dubitauerim an ſit Attica, quàm de ἐπίδικος: quoniam ſi ἐπίπροικος inter Atticas voces numeremus, videtur numerari inter eas debere & altera illa, ἄπροικος.

Ἀπληγίδες quoque & Διπληγίδες erant vocabula Atticorũ. nã ex lænis alias ἀπληγίδας, alias διπληγίδας vocabant, ſi credimus Polluci, vel potius eius exemplaribus. Ego certè parum illis fidei in poſterioris vocabuli ſcriptura tribuo. nam διπληγίδας reponi debere contendo: vt διπληγίδες reſpondeat τῷ ἀπληγίδες. Non dubito autem quin & illa ſcriptura ἀπληγίδες alicui eſſe ſuſpecta poſſit, & ἀπλοΐδες in eius locum reponi debere crediturus ſit, itidémque διπλοΐδες pro διπληγίδες. Sed is & Suidæ (in veteri quoque exemplari) & Etymologi, & cuiuſdam veteris lexici mei teſtimonio eam ſcripturam confirmari ſciat: & quidem afferentium itidem ἀπλήγιος ex Eupolide in ſignificatione nominis ἁπλοῖς: ideóque potius Heſychii exemplaria ſuſpecta habeat, & in iis ἀπληγίς, aut ἀπληγίς, pro ἀπλῆτις, eodémque modo ἀπλήγιος pro ἀπλήτιος reponi debere exiſtimet. Cæterùm τὰς διπληγίδας ab iiſdem Atticis nominatas etiam fuiſſe διβόλους, idem lexicographus tradit.

Ὁμογάλακτες, ſi Polluci credimus, eſt itidem Atticum. οἱ δὲ ὁμογάλακτες (inquit) ἴδιον τῶν Ἀττικῶν. Ariſtoteles tamen de nomine iſto ita loquitur tanquam non valde vſitato, ne apud Atticos quidem. Politicῶν enim libri primi capite primo ſcribit, μάλιστα δὲ κατὰ φύσιν ἔοικεν ἡ κώμη ἀποικία οἰκίας εἶναι· οὓς καλοῦσί τινες ὁμογάλακτας παῖδάς τε καὶ παίδων παῖδας. Heſychio autem teſte, appellatione ὁμογαλάκτων ſignificantur οἱ ἐκ τοῦ γένους, vel ἀδελφοί.

Διώβολον & Τριώβολον, eſſe & ipſa linguæ Atticæ fatendum eſt, ſicut ea numiſmata quæ his vocabulis ſignificantur, Attica erant: id eſt, in vſu apud Atticos. ἦν δὲ (inquit Pollux) καὶ τριώβολον καὶ διώβολον εἴδη νομισμάτων Ἀττικῶν. Additque diobolo inſculptam fuiſſe ab vna parte noctuam, ab altera faciem Iouis: triobolo autem hanc faciem itidem, ſed binas noctuas. Verùm in typographicis Pollucis editionibus τετρώβολον perperã legitur

pro τριώ-

pro τετρώβολον, hoc quidem loco. quum enim dioboli & trioboli mentionẽ feciſſet, non tetroboli ſubiunxit, notam vtrique inſculptam declarare volens, τὸ μὲν διώβολον, ἐντετυπωμένην ἔχον γλαῦκα, καὶ τὸ ἐκ θατέρου πρόσωπον Διός· τὸ δὲ τριώβολον &c. Natum autem ſuſpicor errorem ex proximè ſequenti loco, vbi τετρωβόλου quoque mentionem facit: dicens τετρώβολον quidẽ & τριώβολον vſu trita fuiſſe: at pro διώβολον plerunque dicere ſolitos δύο ὀβολούς. Affértque locum Demoſthenis vbi legitur δυοῖν ὀβολοῖν. ſed ei ſubiungit Ariſtophanicũ, in quo habetur illa vox compoſita διώβολον. Euſtathius de AEolico nomine πεμπώβολον diſſerens, inter alia ſcribit, εἰ δέ τις εἴπῃ πεντώβολον, παρήγαγε μὲν τὴν λέξιν ὥσπερ καὶ τὸ πεμπώβολον· οὐκέτι δὲ ἀφῆκεν αὐτὴν Αἰολικὴν εἶναι, ἀλλὰ διαλέκτου Ἀτθίδος αὐτὴν ποιεῖ, καὶ δηλοῖ τοὺς πέντε ὀβολούς. eodem modo (inquit) quo τριώβολον, tres obolos, διώβολον duos ſignificat.

Atque vt ὀβολὸς, ſic & δραχμὴ ſua compoſita habet, quæ an itidem Attica cenſeri debeant, dubium eſt. At verò γλαῦκα fuiſſe nomẽ Atticum certi nummi conſtat, quemadmodum & βοῦν: nimirum ab inſculpta noctuæ effigie vni, bouis alteri. Quidã iamiam inde à priſcis Atticis illam βοὸς appellationem manaſſe tradũt, quidam verò Deliorum potius quàm Athenienſium fuiſſe ſcribunt. Hoc nemini dubium eſſe poteſt, quin vt magiſtratuum ſic etiam numiſmatum ſua populi ſinguli nomina habuerint. Sed Atticos hîc quoque in appellationibus quæ alioqui communes illis erant cum cæteris, aliquid ſibi peculiare habuiſſe videmus: nam χαλκίον eos, ſicut ἀργύριον & χρυσίον, dixiſſe potius quàm χαλκόν: & κέρματα multitudinis numero potius quàm κέρμα dicere ſolitos fuiſſe, Pollux quoque teſtatur. licet Antiphanes & alii quidam in illo quoque ſingulari numero voce hac vſi fuerint.

Λυχνοῦχος quoque hîc commemorandum erit, quum vnum ſit ex illis compoſitis quæ non tantùm ſignificatione ſunt Attica (id eſt ſignificationem quandam Atticis peculiarem habent: vt δημιουργὸς, vt ἀδηφάγοι, quum περὶ τελείων ἵππων dicitur: vt etiam quædam alia) ſed ſuam illis originem debere exiſtimantur. Λυχνοῦχος (inquit Heſychius) ὁ φανὸς, λαμπτήρ. οἱ δὲ, ἐφ' ὃν ὁ λύχνος ὀχεῖται. Et hîc quidem tacet vocem eſſe Atticam: ſed in nomine φανὸν ſcribit, φανὸν, τὸ φαινόμενον. φωτεινὸν καὶ λαμπρόν. Ἀττικοὶ δὲ λυχνοῦχον ἐκάλουν ὃ ἡμεῖς νῦν φανόν. Hanc autem vocem in Theſauro meo explicaui quidem, ſed Atticam eſſe non admonui, quòd aut nondum legiſſem, aut me legiſſe non meminiſſem. Hoc etiam addo, non poſſe dubitari de prima & propria nominis λυχνοῦχος ſignificatione ab iis qui in Gallia viderint quod ibi appellatur *phalot*, voce ab illo Heſychiano φανὸς parum detorta. Imo verò alicubi *phanot* auditur, quod quanuis melius dicatur (vtpote retinendo integram ſcripturã Græci φανὸς) irrideri tamen ab aliis ſolet.

Δαδοῦχος aptiſſimè illi λυχνοῦχος, tum propter ſignificationis vicinitatem, tum ob compoſitionis ſimilitudinem, ſubiungetur, quod eiuſdem eſſe dialecti conſtat. Eſtque animaduertendum, compoſitum hoc δαδοῦχος ex eorum numero eſſe quæ aliam ſignificationem habent quàm haberent ſeorſum voces ex quibus ſunt compoſita. ídque doctè annotauit Euſtathius, his verbis, ἰστέον δὲ ὅτι, ὥσπερ διαφέρει ὁ δᾷδας ἔχων ἁπλῶς, καὶ ὁ ἐν τοῖς κατ' Ἐλευσῖνα μυστηρίοις δαδοῦχος· καὶ ὁ ῥάβδον ἁπλῶς ἔχων, καὶ ὁ ταξεωτικὸς ῥαβδοῦχος, οὕτω καὶ ὁ σκῆπτρον ἁπλῶς ἔχων (κατὰ τὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ πτωχὸν Ὀδυσσέα, καὶ εἴ τις ἄλλος τοιοῦτος) καὶ ὁ σκηπτοῦχος, ὃς βασιλεύς ἐστιν ἰδιάζεται. Legimus quidem δαδούχους fuiſſe dictos qui in Cereris ſacris noctu faces portabant, tanquã ipſius factum Perſephonen quærentis imitãtes: ſed an de ſacerdotibus tantùm diceretur, vel potius an ſoli ſacerdotes hoc officio fungerentur, dubitari poteſt. Euſtathius certè videtur ad eos non reſtringere: quippe qui ſcribat, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ παρ' Ἀττικοῖς δαδουχεῖν, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς δαδούχων, οἳ δοκιμαζόμενοι ἐπεστάτουν ταῖς δαδουχίαις.

Θαλλοφόρος poni in hoc Atticorum compoſitorũ albo meretur: & poſt δαδοῦχος aptum habere locum poterit, quòd vt δαδοῦχοι, ita etiam θαλλοφόροι cuidam ἑορτῇ adhiberentur (ſed non eidem) vt illi facem, ita hi frondem obleaginã portantes, ſiue geſtantes. καὶ θαλλοφόροι δέ τινες ἦσαν ἐν Ἀθήναις· τοιοῦτοι δὲ ἐν τισιν ἑορταῖς οἱ γεραίτατοι, inquit Euſtathius. Intellige autẽ ἐν τοῖς παναθηναίοις. Verùm quod apud eum alibi legitur, θαλλοφόρον dictũ etiam fuiſſe τὸν μηδὲν χρήσιμον ἀλλ' ἢ βοσκήμασι θαλλὸν παραβάλλειν, parũ fidei apud me obtinet. Primùm enim θαλλοφόρος non de quouis dictũ fuiſſe qui ad nullum opus habilis eſſet, ſed tantùm de ſene: deinde θαλλὸν eandem ibi ſignificationẽ habere exiſtimo quam habet quum θαλλοφόροι vocantur illi qui τῇ τῶν παναθηναίων ἑορτῇ adhibebantur: id eſt, peculiariter περὶ τοῦ τῆς ἐλαίας κλάδου dici. Heſychii autẽ locus vbi explicatur hoc vocabulum θαλλοφόρος, mendoſus eſt ſimul & imperfectus: adeò vt eius de hac metaphoricà ſignificatione ſententia perſpici non queat. Poſtquam enim dixit, θαλλοφόρος ὁ πομπεύων Ἀθήνησι, καὶ ἐλαίας κλάδον φέρων: addit, λέγει δὲ καὶ γέροντας θαλλοφόρους, πρὸς

οὐδὲν ἄλλο χρησίμους ἢ πρὸς τὸ θάλλειν. Duobus autē modis poſſe expleri hunc locum docebo paulo pòſt. Prius autē Ariſtophanis locum afferam, ex quo ille vſus nominis θαλλοφόροι cognoſcitur: nimirum conuicio iactatum fuiſſe in ſenes inutiles. Is extat in Veſpis, Οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος χρήσιμος ἐς' οὐδ' ἀκαρῆ. Σκωπτόμενοι γὰρ αὖ ἐν ταῖσιν ὁδοῖς ἁπάσαις θαλλοφόροι καλούμεθ', ἀντωμοσιῶν κελύφη. Vbi ad vocem θαλλοφόροι hæc annotantur in ſcholiis, ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται. Θαλλοφόροι ἀντὶ τοῦ ἐργάται. θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι. οἱ γὰρ γέροντες τὰ τοιαῦτα ἐν ἀγροῖς οἰκονομοῦσι. Quæ verba videntur alicuius eſſe qui eandem illius ſignificationis rationem redderet quam Euſtathius. hæc enim verba, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, ſumpta ſunt ex Homero Odyſſ. ρ, Τόν κ' εἴ μοι δοίης σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, Σηκοκόρον τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο. Fortaſſis igitur inter ἐργάται & illa Homeri verba deſunt quæpiā. Credibile enim eſt ſcripſiſſe illum quicunq; eſt huius ſcholii autor, θαλλοφόρους dici qui nō amplius eſſent vel eſſe poſſent ἐργάται, nec iam ad aliud opus apti quàm πρὸς τὸ φέρειν θαλλὸν τοῖς βοσκήμασι: ſicut videlicet dixit Homerus, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι. Sed illud ſcholium proximè ſequuntur hæc verba, δυσχερὲς δέ ἐστι περὶ ὧν μηδὲν ἔχομεν εἰπεῖν σαφὲς, ἀποσχεδιάζοντες. Quæ verba ſunt alius cuiuſpiam ſcholiaſtæ, præcedentem illam expoſitionem reprehendentis. Subiungit autem, θαλλοφόρους γὰρ ἔφη, βουλόμενος τοὺς γέροντας δηλῶσαι. ἐπειδὴ ἐν τοῖς παναθηναίοις οἱ γέροντες θαλλοὺς ἔχοντες ἐπόμπευον. ὡς οὖν εἰς οὐδὲν ὄντων χρησίμων αὐτῶν ἔξω τοῦ θαλλοφορεῖν, οὕτως αὐτοὺς ἐπέσκωψεν. Nunc igitur quam expoſitionem ſequutum eſſe Heſychium dicemus? Ad me quod attinet, non dubito quin poſteriorem, quæ eſt melior, vel potius quæ ſola eſt bona & vera. Quod ſi ita ſit, fuerit hoc modo emendandus eius locus, πρὸς οὐδὲν ἄλλο χρησίμους ἢ πρὸς τὸ θαλλὸν ἐν παναθηναίοις φέρειν. aut ſimpliciter, πρὸς τὸ θαλλὸν φέρειν.

Πατραλοίας & Μητραλοίας ſunt itidem Atticorum compoſita: quod non minus quàm de quoquam alio affirmari poteſt: quum vno ore omnes grammatici id fateantur. Neq; ſolùm compoſitio eſt illorū, ſed ipſum etiam verbum ἀλοᾶν, (pro quo his nominibus ineſt ἀλοιᾶν) illis in ea ſignificatione adſcribitur, nimirum pro τύπτειν. quū πατραλοίας & μητραλοίας nihil aliud ſonent quàm πατροτύπτης & μητροτύπτης. Scribitur autē & πατραλῴας, itidémque μητραλῴας, vt ex Suida pariter & Euſtathio diſcimus. Quanuis autem manifeſta ſit nominis πατραλοίας ſiue πατραλῴας cōpoſitio ex πατὴρ & verbo illo ἀλοιᾶν (ſicut τοῦ μητραλοίας ſiue μητραλῴας ex μήτηρ & eodem verbo ἀλοιᾶν) & paſſim etiam vſitata ſit ſignificatio huic compoſitioni reſpondens, Ariſtophanes tamen in Nubibus ita vſus eſſe creditur vt ambiguum ſit an πατὴρ an πάτρα eo includatur. Qua de re & in meo Theſauro monui: de hoc verò non item, Heſychium velle, πατραλοίαν dici etiam τὸν ἀτιμάζοντα τὸν πατέρα. Sed huius ſignificationis exemplum deſidero.

Ὑβρισοδίκαι ab Atticis dicebantur οἱ μὴ θέλοντες εἰσάγειν τὰς δίκας, vt Heſychius & Pollux teſtantur: ſed ille Atticum eſſe verbum tradit, quod hic tacet.

Παράσιτος item videri Atticum, docebo in verbo παρασιτεῖν, quum venero ad eorum vocabulorum enumerationem quæ verba appellantur.

Σκοτόμαινα in Atticarum vocum numero poni debet, ſi Heſychio credamus: at ſi Euſtathio, in numero Atticarum pariter & Doricarū. Addit autem, ex nomine μὰν pro μὴν, non ex μαίνεσθαι, compoſitum eſſe.

Περίστοον ab iiſdem Atticis vocari tradit Pollux τὸν περίστυλον τόπον, ſiue περικίονα.

Τρίπυλον Atticos dixiſſe ſcribit Heſychius, non τρίθυρον.

Ὑπόχολον Pollux Attico ſermone appellari tradit τὸν μελαγχολῶντα.

Νεώσοικος ex Atticorum compoſitorum eſt numero, ſed nihil Atticum præter compoſitionem habens: quum à cæteris eadem verba de eadem re, ſed ſeparatim, vſurpentur. Eſt autem animaduertendum Atticos in quibuſdam appellationibus vocabulis ſeparatis vti maluiſſe quàm compoſitione, in hac autem contrà. Nam ἄκρα πόλις eos dicere maluiſſe quàm ἀκρόπολις: itidémque οἰκίας δεσπότης, quàm οἰκοδεσπότης, & γυναικὸς ἀδελφὸς quàm γυναικάδελφος, docui in ſuperioribus, nimirum pagina 201. Quo magis mirum videri poſſit compoſitionem illis in hac appellatione placuiſſe: ſed hoc AElii Dionyſii teſtimonio apud Euſtathium confirmatur. Cuius niſi tanta eſſet autoritas, aliquos Ariſtophanis locos illi poſſe opponi dicerem, in quibus non συνθέτως, ſiue ἐν ἑνὶ μέρει λόγου ſcriptum eſt νεώσοικος, ſed νεὼς οἶκος, ἐν παραθέσει, vt loquuntur. Sed vt illi potius credā, & typographica Ariſtophanis exemplaria ſuſpecta in eo vocabulo habeam, faciunt etiam quidam Thucydidis & Demoſthenis loci, in quibus illam compoſitionē obſeruaui. Cæterùm νεὼς οἶκον ſiue νεώσοικον, ab Ionibus νεῶνα, ab Atticis alio nomine νεώριον appellari, idem Dionyſius teſtatur. Latini nauale appellant.

Ἐπίχαρις in eundem catalogum referendum fuerit, ſi apud Heſychium ita legamus, Ἐπί-

χαρις παρὰ Ἀττικοῖς ἡ ἄβρα. quæ lectio nullã ne vnius quidem literæ mutationẽ habet, ſed tantùm articuli ἡ traiectionem. Alteram autem lectionẽ retinendo, ἄβρα inter Attica vocabula ab eo numerabitur: quod minimè ſimile vero eſt. Quomodo enim Attica erit vox ea quæ inter illas quidem quæ purè Græcæ ſunt, ſed inter ἐθνικὰς recenſetur?

VENIO à compoſitis vocabulis ad ſimplicia: & quidẽ à nominibus adiectiuis incipiens; quibus ſubſtantiua ſubiungam. Atque vt quoad fieri poteſt, huic claſſi minimè immiſceantur ea quæ ad eam non pertinent, non quæ ſignificatione tenus Attica eſſe videbuntur, ſed ea duntaxat quæ afferri putabo tanquam ſuam Atticis originem debentia, hîc recenſebo: & quidem ſi non omnia quæ occurrerint, at ſaltem præcipua. Quanuis autem à compoſitis ad ſimplicia tranſitum faciam, quæ interim compoſita occurrent præter illa quæ iam annotaui, non excludam: vt viciſſim cum ſuperioribus compoſitis irrepſiſſe quædam ſimplicia non ignoro.

Σαυλὸν teſte Heſychio eſt ἁβρὸν, κοῦφον. quibus addit, ἁβρὸν, τρυφερὸν, Ἀττικοί. vbi nõ dubiũ eſt quin vel priore vel poſteriore loco pro ἁβρὸν aliud reponendum ſit vocabulum: aut certè quin priore loco tolli debeat. nam in poſteriore cum τρυφερὸν optimè conuenit. Verùm Heſychio de huius nominis expoſitione nõ aſſentitur enarrator Ariſtophanis. Is enim explicans verbum σαλακωνίσαι, tradit σαῦλον (ita enim apud eum ſcriptum eſt) vocari τὸ φαῦλον καὶ διερρυηκός. Verùm quod ibi præcedit, cum Heſychii expoſitione potius conuenit, ſi σαλάκωνα originem ab illo adiectiuo habere dicamus.

Σκνίφος Atticos vocaſſe τὸ σκότος, autor eſt Heſychius: ſcribens, Σκνιφὸν, ἀμυδρὸν βλέπων. Ἀττικοὶ γὰρ καὶ τὸ σκότος σκνίφος λέγουσι. Apud Pollucem autẽ habemus σκνιπὸς, non σκνιφὸς, ex Simonide, in hac ipſa ſignificatione: ita vt vel hi duo lexicographi inter ſe diſſẽtiãt in huius vocis ſcriptura, vel alterius eorũ exemplaria fide digna hoc loco non ſint.

Μινυὸν (à quo eſt verbum μινύθω, vnde eſſe Latinum Minuo, perſuaſum habeo) in Atticorum vocabulorum numero, ex Euſtathii (inter alios) autoritate ponere poſſumus. Sic Dores vocem eiuſdem ſignificationis peculiarem ſibi habent. Vt enim Attici μινυὸν appellant paruum, ſic Dores μικκόν. Quanuis Euſtathius, vel potius AElius Dionyſius apud Euſtathium, non Doribus ſed Ionibus vocem hanc adſcribat, Atticis verò σμικρὸν & μικρόν. Legimus enim apud illum ſcholiaſtem, Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶν ὅτι σμικρὸν, καὶ μικρὸν, οἱ Ἀττικοί· μικκὸν δὲ Ἴωνες.

Τυννοῦτον, vt eiuſdem ſignificationis, ita eorundem Atticorum eſt. Cuius vocabuli vſum Theſaurus meus fuſè tibi explicabit.

Σκοίθης inter Attica vocabula locum ſibi poſcit, ſi Heſychio credimus: ſcribenti, Σκοίθης, διάβολος. Ἀττικοὶ λάλος, στωμύλος.

Στηλῖται eſt item ex earum vocum numero quas ſibi Attici vendicant. Vocarunt autem στηλίτας eos qui ἐπ' αἰτίαν τινὰ ἐστηλογράφησαν.

Λακοσχέας ab Atticis dictus fuit ᾧ τὸ ὀσχέον πάντοθεν ἐστὶ καθειμένον, ſiue ἀεὶ χαλαρόν ἐστι. Vide Pollucem & Heſychium.

Οὔλας τρίχας dicunt Attici, vt teſtatur Pollux. Sed quum magnus fuerit illius adiectiui vſus (vnde etiam facta ſunt compoſita, οὐλόθριξ & τρίχουλος: necnon οὐλοκόμος, ſiue οὐλοκόμας, & οὐλοκέφαλος, & οὐλοκάρηνος) dubitari poteſt vtrum ab Atticis originẽ habeat hoc vocabulum, quanuis eius vſus ſit Atticus. Quæ dubitatio & de aliis quibuſdam vocabulis oriri poteſt.

Ἄττα & in quodam epigramm. Græco & à Luciano locis aliquot ponitur inter vocabula quæ inculcabant qui videri Attici volebant.

Λῷστε cum illo ἄττα ab eodem Luciano ſimul recenſetur.

Γαστροείδης ab Atticis vocatur qui Latinè dicitur Ventrioſus. Eſſe autem Atticum vocabulum teſtatur Euſtathius.

Σιμοείδης & Προείδης eadem prorſus forma dicuntur qua proximè præcedens γαστροείδης. Incertũ eſt tamen an Euſtathius hæc duo eſſe Attica cenſuerit, ſicut illud proximè præcedens γαστροείδης. Poterant certè hæc tria in compoſitorũ claſſe locum habere; ſicut & quæ ſequuntur.

Ἀκόρητος ex iis vnum eſſe arbitror quæ planè Attica cenſeri queũt; quod ἀκόρητος quidem dictum ſit & ab aliis qui fortaſſis dialectum Atticam nihil curarent, ſed ab alio verbo. Legitur enim apud Homerum ἀκόρητος, ſed pro Inſatiabilis, Inſaturabilis. (veluti quũ dicit Iliad. η, Εἴπερ ἀδειής τ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἐστ' ἀκόρητος. Item eiuſdem poematis lib. μ, Ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω πολέμου ἀκορήτω Ἑσταότας. Itẽ lib. ν, Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς) nimirum à verbo κορέω ſignificante Satio, Saturo: quod à nomine κόρος originem habet. At verò ἀκόρητος quod inter Attica vocabula recenſendum dico, longè

aliam habet non ſignificationem ſolùm, ſed etiam originem. Nam ἀκόρητος eſt ἀκαλλώπιστος, à verbo κορεῖν ſignificante Verrere, Scopis purgare, Mundare. vt apud Ariſtophanem in Nubibus, Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος, Εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῆ κείμενος. Vnde eſt etiam compoſitum ἐκκορεῖν. vt ἐκκορεῖν Ἑλλάδα dictum eſt in comœdia itidem, τὸ ἐκκενοῦν καὶ καθαίρειν, ὡς εἰ καὶ ἐσαροῦτο κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας.

Ἀπηνής, quanuis ſit & ipſum apud priſcos quoque ſcriptores vſitatum, poterit tamen (vt opinor) locum hîc obtinere, nimirum inter Attica vocabula: quoniam non ſolùm ſignificationem diuerſam habet ab ea quæ paſſim apud alios ſcriptores occurrit, ſed originem quoque habere aliam videtur. veluti quum dicit Ariſtophanes in Nubibus, ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν ἀπηνές. Sic & Euſtathius, ἀπηνὴς δὲ κοινῶς μὲν, ὁ σκληρός, καὶ ἐναντίος. πρὸς τὸ ἐνηῆ. Ἀττικοὶ δὲ ἀπηνὲς καὶ τὸ ἀπλῶς ἄπο αἴνου ἔλεγον, ἤτοι ἀπαίδευτον.

Ἀφυὴς autem quia licet ab Atticis dicatur peculiariter περὶ τοῦ σκωπτικοῦ, cum diuerſa ſignificatione diuerſam originem nõ habet, cum exemplis tmematis primi ponendum potius fuit. Idémque & in aliis huiuſmodi factum oportuit.

SVBSTANTIVA etiam nonnulla Atticæ linguæ à lexicographis Græcis atque aliis ſcriptoribus commemorantur. ex quibus aliqua priſcis Atticis duntaxat in vſu fuiſſe arbitror: (quod fortaſſe & de nonnullis ſuperiorũ vocabulorum dici poteſt) ſed quoniam nihil certi hac de re habeo, à cæteris ea minimè ſeparabo.

Θησεῖον Atticam fuiſſe carceris appellationem ex Heſychio diſcimus: qui tamen non παρ' Ἀττικοῖς dicit, ſed παρὰ Ἀθηναίοις. Credibile eſt autem certi carceris nomen (& fortaſſe quod apud priſcos Athenienſes extiterit) de quouis carcere tandem vſurpatum fuiſſe. Scimus alioqui θησεῖον ſonare Theſei templum, vt etiam ipſe Heſychius exponit νεὼν Θησέως. plurali autem numero Θησεῖα eſſe dicit Θησέως ἑορτήν. Sic Ἀνακεῖον ſiue Ἀνάκειον Atticè dicebatur Dioſcurorũ templum, id eſt Caſtoris & Pollucis: qui ἄνακες vocabantur (quo in vſu Atticum & hoc vocabulum videri queat) Ἀνακεῖα autem ſiue Ἀνάκεια, eorum ἑορτή. Mirum eſt autem, Θησεῖον ad carceris appellationem tranſiuiſſe, quum alioqui illis qui digni carcere eſſent, perfugium eſſe ſoleret. Scribit enim idem lexicographus, Θησεῖον, νεὼς Θησέως, ἐφ' ὃν οἱ ἀποδιδράσκοντες κατέφευγον. Ideo autem κατέφευγον, quia ibi ἀσυλίαν εἶχον, vt ſcholiaſtes Ariſtophanis in quodam Equitum loco teſtatur. Sed dicit οἱ καταφεύγοντες τῶν οἰκετῶν, quem genitiuũ οἰκετῶν, aut certè δούλων, ſynonymum, apud Heſychium ne quis librarii incuria omiſſum ſuſpicetur, ſciat Philochorum apud Etymologum tradere, non ſolùm ſeruis, ſed & aliis quibuſlibet ſupplicibus fuiſſe perfugium. Apud eundem lexicographum extat & Θησειότριψ, quod exponit ὁ ἐν τῷ θησείῳ διατρίψας. Quanuis autem Ariſtophanem eo vſum eſſe tradat, pro Attico vocabulo afferri non puto. Ibidem eſt etiam θησομύζειν quod explicat, τὸ ἐν αὐτῷ λέγειν: videlicet τῷ θησείῳ, Pro quo θησομύζειν facilè crediderim reponendum eſſe θησειομυθεῖν.

Θεσμοφορεῖον & Πρυτανεῖον eiuſdem cum præcedenti ſunt formæ: quæ fuiſſe Athenis συσσιτίων nomina teſtatur Heſychius.

Νεμέσεια Soloni adſcribitur à Plutarcho in eius vita.

Ἄξονες & Κύρβεις eſſe nomina ab Athenienſibus orta, ex eodem diſcimus.

Ἐργάωνες, teſte Heſychio, Atticis dicti ſunt οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τόποι ἔνθα οἱ οἰκέται κοιμῶνται. à Cretenſibus autem ἐργάτωνες.

Ἐργάται fuerunt ab iiſdem appellati qui tempore Heſychii ἐργαστικοὶ vocabãtur: at qui tum ἐργάται appellabãtur, ab illis μισθωτοὶ dicti ſunt. Hoc enim videtur velle ipſe Heſychius: cuius alioqui verba aliter accipienda exiſtimabit qui non ea propè intuebitur.

Ἐργάδεις præterea pro Attica voce affertur à Plutarcho in Solone: de cuius ſignificatione dicam in proximè ſequente vocabulo Τελέοντες.

Τελέοντες & Αἰγικορεῖς vocabula ſunt priſcæ Atticorum linguæ, quæ à Plutarcho recenſentur in Solone: vbi ſcribit, καὶ τὰς φυλὰς εἰσὶν οἱ λέγοντες οὐκ ἀπὸ τῶν Ἴωνος υἱῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν γενῶν εἰς ἃ διῃρέθησαν οἱ βίοι, τὸ πρῶτον ὠνομάσθαι. τὸ μὲν μάχιμον, ὁπλίτας· τὸ δ' ἐργατικὸν, ἐργάδεις· δυοῖν δὲ τῶν λοιπῶν, τελέοντας μὲν, τοὺς γεωργούς· αἰγικορεῖς δὲ, τοὺς ἐπὶ νομαῖς καὶ προβατείαις διατρίβοντας. Sed pro ὠνομάσθαι legitur etiam ὀνομάσαι in vet. exempl. vt videlicet Solõ hæc nomina illis impoſuiſſe intelligatur. Verùm aliud multo maioris momenti hîc animaduertendum eſt, de quo in meis etiam annotationibus lectores admonui: nimirum γεωργοὺς non eſſe vnum ex illis nominibus (vt crediderunt interpretes) ſed id eſſe quo exponit τελέοντας. Nam (vt ibi docui) articulus τοὺς præfixus nomini γεωργοὺς, eodem modo quo & participio διατρίβοντας apertè declarat non vocem γεωργοὺς, ſed τελέοντας pro vna ex illis antiquis appellationibus afferri. Alioqui enim quum

ita ſcripſerit Plutarchus, πλέοντας μὲν, τοὺς γεωργούς, dicendum fuiſſet cōtrà, γεωργοὺς μὲν, τοὺς πλέοντας. Sic enim articulos ab illo videmus præfigi cæteris vocabulis, quibus cætera nomina exponit, non ipſis nominibus quæ exponuntur. Atque ita grāmatici quoque paſſim ac præſertim lexicographi articulo in expoſitione vocabulorum vtuntur: quod tamen apud hos quoque non animaduerſum à nonnullis, in errorem eos impulit. Sic certè apud Pollucem non animaduerſus hic articuli vſus fecit vt etiam interpunctionis notula non animaduerteretur eſſe perperam poſita: adeò vt quod de vno verbo tradit Pollux, de altero tradere creditus ſit. Pollucis enim verba ſunt hæc, poſtquam ſcripſit quoſdam comicos verbo ἀπομύττειν vſos eſſe pro ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν (quod imitatus Terentius dixit, Emunxi argento ſenes) μυκτηρίζειν δὲ Λυσίας καὶ τὸ μυσάττεσθαι, ἀπὸ τοῦ τοὺς μυκτῆρας ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν. Vbi Pollucē exponere velle non verbum μυσάττεσθαι (cuius expoſitio ab hoc loco planè aliena eſt) ſed contrà μυκτηρίζειν explicare per illud μυσάττεσθαι, ex illo etiam articulo τὸ manifeſtū eſſe potuit. vt omittam, conuenire ea quæ ſequuntur, non cum μυσάττεσθαι, ſed cum μυκτηρίζειν. Verùm ſimul ille articuli vſus non animaduerſus, ſimul etiam interpunctionis notula quæ poſt Λυσίας obrepſerat, fecerunt vt quidam etiā eruditiſſimus vir crediderit tradi à Polluce de verbo μυσάττεσθαι (quo exponit) ea quæ contrà de μυκτηρίζειν (quod exponitur) tradere eum voluiſſe, nemo mihi negare poſſit. Poſt Λυσίας autem ſubaudiendum relinqui verbum εἶπε, aut aliud id genus, minimè nouum ei videri debebit, qui eandem ἔλλειψιν in quamplurimis non huius ſolùm ſed aliorum quoque lexicographorum locis obſeruarit. Et quoniam in hunc ſermonem deueni, & cautum lectorem alienis periculis reddere cupio, addam & aliud exemplum erroris eadem in re admiſſi, & quidem apud eundem lexicographum: eúmque ex meo libro de origine mendorum (quem ante aliquot annos promiſſum, in lucem edere non permiſerunt variæ occupationes, ac præſertim longi circa Theſaurum linguæ Græcæ labores) tanquam ex penu quodam deprompſi. Sed inter hoc exemplum quod proponam & proximè præcedens, id eſt diſcriminis, quòd in illo & articulus τὸ non intellectus, & interpunctionis notula ſuperuacanea in errorem induxerint, at in hoc ſola interpunctiuncula errandi anſam præbuerit: in re alioqui planè ſimili. Scribit enim Pollux, libro quarto, cap. 25, τὸ δὲ κενῶσαι διὰ καθάρσεως, καὶ ἐξινῶσαι λέγουσι· καὶ ἐξινωμένον ἡ κωμῳδία τὸν κεκαθαρμένον, ὡς ἐκ τῶν ἰνῶν φερομένης τῆς χολῆς. τὸν δὲ αὐτὸν καὶ ὑπερινωμένον φασί, καὶ ὑπέρινον. Quibus ſubiungit, κατευθῦναι τὸ ἐκχωρῆσαι ἄρθρον, ἠπίως, πρᾴως. At ecce, furtim cōtextum ſubiens interpunctiuncula, & poſt ὑπέρινον ſe inſinuans, fecit vt quidam Pollucē ὑπέρινον iunxiſſe cum κατευθῦναι putauerint: quū huic verbo nihil prorſus cum illo nomine commune eſſe queat. Nam præterquam quòd ſatis aliunde notus eſſe poteſt vſus verbi huius κατευθῦναι, (vt manifeſtum ſit cōuenire cum ſequentibus verbis duntaxat, nimirum τὸ ἐκχωρῆσαι ἄρθρον, nō item cum illo præcedente nomine,) legitur apud eundem lexicographum, pag. illam ſequente, καὶ ποδοστράβη δὲ, τὸ τὰ στρέμματα κατευθῦνον, ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ἐργαλεῖον ἰατρικόν. Et vulgata quidem lexica (id eſt ea quæ ante meum Theſaurum prodierunt) huiuſmodi erroribus infecta eſſe non valdè miror (quum alii propè infiniti ibi cernantur, qui longè craſſiores ſunt illis, vt multis exemplis docui) at quoſdam etiam doctos viros hîc lapſos eſſe, id verò mihi mirum videtur.

Ἀσκαύτης Atticè dicebatur qui & σκίμπους: vt quidam teſtatur apud Euſtathium: addens, κράββατον non itidem exemplis ſcriptorum confirmari.

Κίστη quoque (vnde Latinis ciſta) Atticæ linguæ adſcribitur ab Euſtathio. Meminerunt autem huius nominis & alii, ſed non itidem addentes eſſe Atticum.

Γλωσσόκομον Atticam eſſe vocem tradit Heſychius, vbi per eam exponit λακκηθμόν: ſcribens, λακκηθμὸν ὃν οἱ Ἀττικοὶ γλωσσόκομον καλοῦσι. Potuiſſet autem inter compoſita vocabula & iſtud collocari.

Νᾶπυ pro σίνηπι vel σίναπι, Atticorum eſſe, tradunt cum alii, tum verò Euſtathius. Apud Athenæum tamen affertur & σίναπι ex Ariſtophane.

Βρύτια Athenienſes vocabant quæ alii στέμφυλα dicebant, nimirum τὰ ἐκπιέσματα τῆς σταφυλῆς: at στέμφυλα illis erant τὰ ἐκπιέσματα τῶν ἐλαιῶν, ſiue αἱ πεπιεσμέναι ἐλαῖαι. Teſtis eſt Athenæus lib. 2. Apud Heſychium in voce στέμφυλα perperam τὰ πλιάσματα τῶν ἐλαιῶν pro πιέσματα ſiue ἐκπιέσματα ſcriptum eſt.

Φρύκτος Athenienſibus idem erat quod κύαμος, vt teſtatur Heſych. in Διάφρυκτος.

Ψιττία Attici vocabant quæ alii ψωμία, vt ſcribit idem lexicographus.

Λίσφοι Atticè dicta fuerunt τὰ ἰσχία, videlicet παρὰ τὸ λείπεσθαι σαρκῶν. Sed poſſunt dici

& λέσφοι. Hæc partim ex Etymologo, partim ex meo lexico veteri. Polluci non λίσφοι, ſed λίσποι, & ὑπόλισποι, ſunt οἱ ἐνδεῶς πυγῶν ἔχοντες. qui & λιπόπυγοι.

Κέρβυλος Atticum fuiſſe teſtatur Pollux & Heſychius. κοσύμβη δ᾽ οὐκ Ἀττικὸν, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ κέρβυλος, inquit Pollux. Heſychius autem non in illa ipſa voce, id tradit, ſed in alia quadam. Satis notum eſſe poteſt Thucydidem hoc vocabulo eſſe vſum initio ſui operis.

Λόγιον, quod ſignificat χρησμῴδημα, Atticam eſſe vocem, cùm alii tradunt, tum Euſtath.

Κόρυζα inter Attica vocabula numerandum eſt, ſi Polluci credimus. τὸ δὲ ῥεῦμα (inquit) μύξα κατ᾽ Ἱπποκράτην, κόρυζα κατὰ Ἀττικούς.

Κύμβη & Κάλπις tanquam Atticæ quorundam poculorum appellationes recenſeri videtur à Philemone apud Athenæum. Ab eodem Philemone fit mentio & ποτηρίου quod dictum ſit ἔφηβος: vt docui ſuprà, quum agerem de vocabulis quæ ſignificatione tenus ſunt Atticis peculiaria.

Σπονδύλη ab Atticis appellata fuit ἡ χαλῆ, teſte Heſychio. At σφονδύλη eidem lexicographo, necnon Euſtathio, eſt quiddam ſilphio ſimile. Pro quo σφονδύλη inuenitur ſcriptum & σπονδύλη. Eſt verò & inſecti cuiuſdam nomen σφονδύλη apud Ariſtophanẽ.

Στλέγγη Atticis eſt ἔσοπτρον, quum aliis alia ſignificet. Ita enim Heſychius, Στλέγγη, αὐχμός. ἐλλύχνιον. ἔνιοι φανόν. Ἀττικοὶ δὲ ἔσοπτρον. Subaudiendum eſt enim, οὕτω καλοῦσι, vel aliquid eiuſmodi.

Εὐδάνεμος (vt tradit idem lexicographus, Heſychius) ἄγγελος παρὰ Ἀθηναίοις. Sed in huius vocis ſcriptura parum fidei eius exemplaribus tribuo.

Ἱεριαίδες apud eundem Heſychium extat: ſed hanc vocem in certa tantùm ſignificatione pro Attica habere videtur.

Πλαγγόνιον vnguentũ dixerunt Attici (vt idem autor eſt) non quoduis, ſed certũ quoddam.

Χολοβάφινη tanquam Atticum vocabulum affertur à Polluce, vbi recenſet deriuata à nomine χολή: ſed ei loco aliquid mendi ſubeſſe videtur. Quæri etiam poſſit an ſicut χολοβαφίνη, ſic χολόβαφος quod proximè præcedit, Atticum eſſe velit.

Ἀποδόντωσις ex eodem Polluce affertur, tanquam ab eo inter Attica vocabula numeratũ: ſed hoc mihi valdè dubium eſt. Eadem enim ratione multas voces Atticas eſſe diceremus, quas tamen in eo numero minimè ponendas eſſe conſtat. Quum enim dixiſſet Pollux, καὶ προσωποῦττα δέ τι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὠνομάζετο χαλκοῦν ἀγγεῖον, ἐχίνῳ παραπλήσιον, περὶ τὸ στόμα ἔχον πρόσωπα λεόντων, ἢ καὶ βοῶν. ἀφ᾽ ὧν καὶ ὠνόμαστο: ſubiunxit, τὸ δ᾽ ἀποκεφάλισμα, κάθαρσιν κρέας, ῥύψιν ὀδόντων, ἀποδόντωσιν ἔλεγον, ἐξομμάτωσιν, νίψιν ὀμμάτων ῥύπου. Si igitur repetendum eſſe hîc dicamus nominatiuum Ἀττικοὶ (vel potius ſumendum ex præcedente datiuo Ἀττικοῖς) nihilo magis ἀποδόντωσιν à Polluce inter Atticas voces recenſeri dicere poſſumus quàm cæteras quæ illi hîc coniungũtur. Atque adeò in aliis pleriſque locis de Atticis loquutus Pollux, aliquantò pòſt ſubiungit illud ἔλεγον vel εἶπον, aut aliud huiuſmodi, quum tamen non iam de Atticis tantùm, ſed de quibuſuis ſcriptoribus loquatur.

Προσωποῦττα vocabatur ab Atticis quoddam χαλκοῦν ἀγγεῖον, teſte Polluce.

Μελιτοῦττα item & Οἰνοῦττα Atticis adſcribuntur: quorum meminit inter alios Euſtathius: dicens ex μελιτόεσσα & οἰνόεσσα eſſe facta per contractionem. additque, μελιτοῦττα dici ἐπὶ μελιτηρῶν.

Ἱερεῖον eſſe vocem Atticam ἐπὶ τοῦ σφαγιαζομένου ζώου, ſiue θυομένου, ſcribunt cùm alii, tum Euſtathius.

Πάλληκες Atticorum fuiſſe vocabulum, ex Euſtathio diſcimus: ſed videtur Atticis ſui temporis adſcribere. Dicens enim adoleſcentem vocatum πάλλακα, ſubiungit, ἴσως δὲ καὶ οἱ νῦν Ἀττικοὶ πάλληκες ἐντεῦθεν καλεῖσθαι διεδέξαντο.

Κόνδυλος eſſe Atticorum, ſicut κόλαφος aliorum, apud Euſtathium legimus. Frequentem ſaltem apud Atticos huius nominis vſum eſſe conſtat.

Κόῤῥη quoque Attica vox eſt, ſicut κόνδυλος qui illi incutitur. Præſertim verò ἐπὶ κόῤῥης dicere, Atticum eſſe cenſetur: ſicut ὑπὸ μάλης.

Ὀπαῖαν Attici τὴν κεραμίδα vocabant, eam videlicet quæ habebat ὀπὴν, vt ſcribit Pollux.

Νεᾶνις Atticis tribuere videtur Clemens Alexandrinus in loco quem in calce huius capitis (circa initium videlicet vltimi tmematis) afferam.

Περτίνιον Attici vocarunt τὸ ὑπερῷον, vt teſtatur Heſychius.

Πατριώτης apud Athenienſes dicebatur ὁ βάρβαρος & ὁ πολίτης, teſte Heſychio. Meminit huius vocabuli πατριώτης & Pollux. ſed fortaſſis inter ea potius fuerit ponendum quæ in certa duntaxat ſignificatione ſunt Attica.

Μάμμη & Μαμμαία vocabula ſunt quibus Attici matrem appellabant. Affert enim Euſtathius hoc quorundam, quos minimè nominat, teſtimonium: Τήθην οἱ Ἕλληνες, τὴν πατρὸς ἢ μητρὸς μητέρα· οἱ δὲ παλαιοὶ ἀκύρως μάμμην καὶ μαῖαν. μάμμην γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν, τὴν μητέρα καλοῦσιν· ἣν δὲ οἱ πολλοὶ τήθην, τηθίδα. Dixerat autẽ paulo antè Ælius Dionyſius, de nomine τήθη loquens, ἣν ὀκνοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ μάμμην καλεῖν, ὡς τῶν πολλῶν οὕτω τὴν μητέρα καλούντων. Verùm non μαμμαίαν, ſed μαμμίαν (eadem nimirum forma quam habere videmus παππίαν) in alio Euſtathii loco legimus. Vbi animaduertendum etiam eſt vocem iſtam in iis numerari quæ ἐκ προσώπου tantummodo dicuntur. Nam ex rhetorico lexico annotatur, ex nominibus quæ συγγενικὰ nuncupantur, nonnulla eſſe omnibus communia: vt πατὴρ, μήτηρ, ἀδελφὸς, & ſimilia (dicimus enim hunc eſſe illius πατέρα, vel υἱὸν, vel ἀδελφὸν) quædam verò ἐκ προσώπου dici peculiariter. οἷον, ἄπφαν τὴν ἀδελφὴν Ἀττικῶς μόνη ἡ ἀδελφὴ εἴποι ἄν· καὶ πάππαν τὸν πατέρα μόνος ὁ παῖς, ὥσπερ καὶ μαμμίαν τὴν μητέρα· καὶ τὰ ὅμοια. Habetúrque hæc ſcriptura in alio eiuſdem paginæ loco: vbi ex veterum autoritate ſcribit, infantes ſolitos patrem compellare vocabulo πᾶς, vt matrem vocabulo μᾶ. vnde per reduplicationem facta ſint, ex πᾶς quidem πάπας & παπίας, (ita enim hîc ſcribuntur vnico π) ex μᾶ autẽ μαμμία. Atque hîc obſeruãdum etiam eſt obiter vt Græciæ infantes vocabula communia cum aliarum regionum infantibus habuerint. Quanuis enim πᾶς duntaxat tribui illis Græcis hîc audiamus, non dubito quin plerique reduplicatione vſi ſint: ſicut vtentes quotidie noſtros in Gallia puerulos audire eſt, dicentes videlicet *Papa*, compellando patrem: itidémque *Mama*, cõpellando matrem. Neque tamen omnes inter ſe in huius poſterioris vocabuli vſu conſentiunt. ſunt enim qui potius mammã poſcant hac voce *mama* ſiue *mamã*, eam ſignificationẽ ei tribuentes quam præter alterã, habere videmus idem apud Latinos vocabulũ. Apud Ariſtophanẽ autem videmus à puerulo voce μαμμᾶν poſci panem: ſicut voce βρῦν, potum: in Nubibus, Εἰ μὲν γε βρῦν εἴπῃς, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον. Μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος ἧκόν σοι φέρων ἄρτον. Κακκᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε ἐξέφερον ἂν καὶ προυσχόμην σε. Vbi obſerua itidem verbum κακκᾶν, in quo Græci ſuos puerulos imitati ſunt, quum κάκκην pro ſtercore dixerũt. ſic certè & Latinos cacare dixiſſe ſatis notum eſſe poteſt. Latinos tamen puerulos dixiſſe itidem *caca*, neſcio an vllo ſatis locupleti teſtimonio confirmari queat. At noſtrates paſſim, ſicut & Græci, illo vocabulo vtuntur. Nec dubiũ eſt quin rectius vnico κ apud Ariſtophanem κακᾶν ſcribatur, quàm κακκᾶν duplici (vt habetur in quibuſdam exemplaribus, atque vt in κάκκη geminari eam literam videmus) quum Latini primã verbi cacare ſyllabam corripiant, & minimè veriſimile ſit puerulos in Græcia vehementiore ſono, vocem hanc pronuntiaſſe quàm Galli puerulí pronuntiant. Cæterùm vt Græci ſuos hac in voce ſequuti ſunt, non itidem ſequuti noſtros ſumus. maxima enim Galliæ pars vtitur alio vocabulo, quod ex Græco χέζω factum eſt. Quũ autem in illius vocabuli puerilis mentionem inciderim, nimirũ κακᾶν: addam ex eodem comico & alium locum, in quo vox illa iungitur verbo ποιεῖν: eodẽ planè modo quo apud nos pueri vel potius puerulí iungunt ſuum *caca* cum verbo *faire*, ſignificante ποιεῖν. Siquidem ποιεῖν κακᾶν periphraſticè (ſi hîc quoque periphraſis eſt) dicitur pro cacare, eodémque pacto dicitur ab illis *faire caca*, ea ipſa ſignificatione. Ille comici illius locus, nimirũ Ariſtophanis, extat itidem in Nubibus, & quidem contiguus loci præcedentis verbis: σὺ δέ με νῦν ἀπάγχων βοῶντα καὶ κεκραγόθ' ὅτι χεζητιῴην, οὐκ ἔτλης ἔξω γ' ἐνεγκεῖν ὦ μιαρὲ θύραζέ μ'· ἀλλ' ἀποπνιγόμενος αὐτοῦ ποίησα κακᾶν. Vbi quidam illud puerile genus loquẽdi non intelligentes, putarunt eſſe κακᾶν infinitiuum: & ſignificari, Feci cacare. quæ expoſitio nihil minus quàm huic loco conuenire poteſt: quum Strepſiades de ſeipſo loquens dicat ſe, quum foras non efferretur, coactum fuiſſe ibi aluum exonerare. Quamobrem viderit enarrator huius poetæ cur in alio eius loco κάκην (ſiue κάκκην, vt ibi ſcribitur) expoſuerit κακίαν: quum illius κακᾶν ſignificationem ſequi hoc nomen manifeſtum ſit, & nihil aliud eſſe quàm merdam, ſeu ſtercus, vt antea dixi. Locus is eſt in Pace, Ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων. Hîc enim ille exponit κακίας. quæ expoſitio ne cum iis quidem quæ ſubiungit conuenire poteſt. adeò vt ſuſpicari quis poſſit deprauatã fuiſſe hîc ſcholii ſcripturam. Apud Suidam legitur, Κάκκη ἔχει δὲ καὶ τὸ κακέμφατον ἢ ἀκαθαρσία, καὶ μάλιστα τὸ δύσοσμον ἀποπάτημα. Sed puto, quod ibi dicitur, ἔχει δὲ καί τι κακέμφατον (ita enim rectius legitur) referri ad præcedentia. Quum enim iam loquutus eſſet de altera vocabuli κάκη ſignificatione, de hac loqui volẽs, dixit, iſtã vocẽ habere præterea τι κακέμφατον, vel τὸ κακέμφατον: vtpote ſignificantem etiã τὴν ἀκαθαρσίαν, καὶ τὸ δύσοσμον ἀποπάτημα. Sed κάκκη interiectum fuit ab aliquo, indicare volente vocabulo iſti acce-

dere alterum κ in iſta ſignificatione. Ad κακᾶν autem quod attinet, ridiculum videtur quod ab Euſtathio ſcribitur: nimirum vocem hanc deriuatam eſſe à nomine κακὸς, & quidem ab ea huius nominis ſignificatione qua dicitur περὶ τοῦ δειλοῦ: quoniam videlicet τοῖς δειλιῶσιν ἕπεται τὸ οὕτω τι πάσχειν. Imò verò credibile eſt, ſicut πάπα & μαμα (geminando μα quod apud Euſtathiũ habetur) ita etiam κακα & κακαζειν voces eſſe, ob pronuntiationẽ faciliorem quàm aliarum ſit, ideóque linguæ puerili aptiorem, iampridem in Græcia ſiue à nutricibus, ſiue ab aliis excogitatas. Potéſtque vel hinc coniectura fieri, quòd lingua noſtra non iiſdem vocibus ſolùm, ſed etiam quibuſdam aliis eiuſdem omnino formæ vtitur: id eſt, eodem modo geminatam ſyllabam habentibus. nam vt puerulos docet dicere *faire caca* pro Cacare, ſic *faire dodo*, pro Dormire. Sic etiam docétur pueruli lac ſiue ſuũ ex lacte & farina cibum appellare *lolo*: ſic nutrices ſomnum illis conciliare volentes, accinunt *la, la*: quod ipſimet interdum imitantur, ad ſomnum ſe componentes, atque adeò iam dormitantes. Sic denique docentur equũ vocare *dada*. Quinetiam alia quædam vocabula finxit, licet non itidem geminationem ſyllabæ habentia, linguæ tamen puerili faciliora quàm ſint alia eiuſdem ſignificationis. quorum è numero eſt *minon* pro fele: qui alioqui vocatur *chat*, & Picardicè *cat*, à nomine catus. vnde eſt & prouerbium Gallicum, *Il entend bien chat ſans dire minon*. Quæ quum ita ſint, nemo (vt opinor) Euſtathio aſſentietur, illud κακᾶν vel κακαν (vt apud eum ſcriptũ eſt) à κακὸς deducenti. Iam verò mirum iſtud videri poſſit, quòd in illo Ariſtophanis loco μαμμᾶν dicenti puero vel puerulo porrigatur panis: præſertim quum Euſtathius primam huius nominis ſyllabam, vel potius duas primas literas, alteram illam ſignificationem, matris videlicet, apud infantes habuiſſe teſtetur. Sed fieri poteſt vt apud Ariſtophanicum illum vtranque vox illa ſignificationem habuerit: fieri etiam poteſt vt apud quoſdam vnam, apud alios alteram ſignificationem id vocabulum obtinuerit: ſicut ex noſtratibus puerulis quoſdam voce *mama*, vel *mamam*, non matrem compellare, ſed mammam poſcere docui. Illa autem vocula βρυω qua idem puerulus ſeu infans potum ſibi dari petit, mihi ſuſpecta eſt. Quomodo enim veriſimile eſt puerulum balbutientem (vt ſcimus puerulis omnibus commune id eſſe vitium, & nominatim de iſto audimus, Αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος ὅ, τι νοοίης) literam illam ρ pronuntiare, præſertim poſt β, potuiſſe? Legimus quantum negotii exhibuerit Demoſtheni hæc litera, non ſolùm puero, ſed iam viro: non ignoramus & Alcibiadem vix ac ne vix quidem gratiam cum litera illa inire potuiſſe: adeò vt Ariſtophanes illum ita balbutientem induxerit, ὀλᾷς Θέωλον; τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. pro ὁρᾷς Θέωρον; τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχει. Quòd ſi Demoſthenem & Alcibiadem in illo ρ̃ris vitio ſui ſimiles habuiſſe nõ credamus, ex iis qui iam ad virilẽ ætatem perueniſſent: at certè ex puerulis multos (ne dicam omnes) eodem vitio laboraſſe credendum eſt. Siquidem ne magis diſertam linguã habuiſſe Græcos puerulos exiſtimemus quàm vulgus noſtratum habet, facit illud τραυλίζειν, quod iis tribuitur, vti dixi. Quæ quum ita ſint, in eam opinionem venio vt βυω ſcribendum eſſe cenſeam, & Latinorum puerulorum vocem *buas* cum vocula Græcorum conciliari poſſe exiſtimem.

Et quoniam hunc quoque de iſto puerulorum apud Latinos vocabulo ſermonem ſemel ingreſſus ſum, me lõgius eum perſequi & de aliis quoque vocabulis vna eadémque opera diſſerere, nec iniucundum nec inutile lectoribus fore arbitror: ſumpto ab illa vocula *buas* initio. Affertur ergo ex Varrone in Cat. vel de liberis educandis, Quum cibum ac potionẽ, buas ac papas vocent: & matrem, mammam, & patrem, tatam. Vbi *buas* de potione, *papas* de cibo intelligi debere, oſtendit verbum Pappare apud Plautum & Perſium. Apud illum enim legitur, Nouo liberto opus eſt quod pappet. Apud Perſium autem, ſatyra 3, -at cur non potius teneróque palumbo

Et ſimilis regum pueris, pappare minutum
Poſcis, & iratus mammæ lallare recuſas?

Haud enim dubito quin Pappare hîc quoque ſignificationem illam ſequatur: & ab illo nomine Papas ſiue Pappas, ſignificationem iſtam habẽte, ortum ſit vocabulum *papet*, cuius in nõnullis Galliæ locis, ac præſertim in Sabaudia, receptus eſt vſus, pro cibo puerulorum ex lacte & farina. Habuiſſe tamen & aliam ſignificationem hoc vocabulum, vel Iuuenalis locus indicat ſatyra 6, -timidus prægustet pocula pappas. Quòd ſi ei qui etymologici eſt autor, fidem adhibere vellemus, non Latinos à Græcis ſed hos ab illis hanc vocem mutuatos eſſe diceremus. παππῷας, inquit, παρὰ τὸ πάππα, ὃ σημαίνει τῇ τῶν Ῥωμαίων φωνῇ τὸν πατέρα. Sed contrà fidem illi hac in re, ſicut & in aliis quamplurimis, derogãdam eſſe conſtat. Neque verò Pappas duntaxat Latini à Græcis ſumpſerunt, ſed

etiam Pappus,ex πάππος. Jam verò & vocabulum Mamma illis, id eſt illorum puerulis,fuiſſe in vſu pro matre,præter eum locũ qui modò fuit allatus,oſtendit apertè Martialis diſtichum,

> Mammas atque tatas habet Afra: ſed ipſa tatarum
> Dici & mammarum maxima mamma poteſt.

In illo quoque Perſii loco qui modò allatus fuit,non dubium eſt quin mammã de matre etiam intelligere poſſimus. At de voce Tata quid dicemus? eam certè in quodam Græco epigrammate reperio,quod ſubiungendum putaui, præſertim quum non paruam ei conuenientiam cum illo Martialis eſſe viderem:in eo videlicet quòd ibi quoq; vanum decrepitæ cuiuſdam anus ſtudium in diſſimulandis annis irrideatur.

> Υ τετρακόσι' ἐστίν· ἔχεις ἢ σὺ τοὺς ἐνιαυτοὺς
> Δὶς τόσους, τρυφερὴ πεντακόρων Ἑκάβη.
> Σισύφου ὦ μάμμη καὶ Δευκαλίωνος ἀδελφή,
> Βάπτε καὶ τὰς λευκάς, καὶ λέγε πᾶσι τατᾶ.

Habet certè & Feſtus vocem illam pro Græca,vbi ſcribit,Auus, patris matríſque pater: dictus à Græco vocabulo quod eſt apud eos πάππος,mutatis quibuſdam literis. Alii volunt quòd ex ea voce appelletur quod apud eoſdem Græcos τάτα appellatur, ſignificátque magnum:quum veluti magnus pater ſit auus. Ex duobus autem quæ hîc à Feſto dicuntur in poſteriore huius loci parte,vnum eſt quod aliunde confirmare poſſum,alterum autem non item. Nam quod dicit, auum eſſe veluti magnum patrem,non ſolùm Gallici ſermonis conſuetudini eſt conſentaneum, (in quo *grand pere* vel *peregrand* dicitur auus:itidémque *grand' mere* vel *mere-grand*,auia) ſed etiam cum Græco ſermone conuenire comperio. Legitur enim apud Heſychium,μεγαλομήτηρ, ἡ τῆς μητρὸς μήτηρ. Eſt autem veriſimile,vt auia dicta fuit à quibuſdam μεγαλομήτηρ,ſic quoque auum appellatum fuiſſe μέγαν πατέρα. At verò quod de τάτα ſcribit,Græcis ſignificare magnũ,aliquod huius ſignificationis teſtimoniũ me deſiderare fateor. Iſtud ſaltem ex horum locorum collatione manifeſtum eſt,Tata fuiſſe vocem qua pueruli aut adoleſcentuli ætate maiores compellarent. Atque ita τατᾶ quemadmodum ſcriptura parum differt ab Homerico ἄττα,ita ſignificatione idem fuerit:niſi quòd ἄττα nõ tantùm puerulorum aut adoleſcentulorum eſt,ſed aliorum etiam,ad eos qui ſeniores ſunt. Sed ab illo τατᾶ manifeſtum eſt eſſe Gallicum *tante*,quod materterã ſignificat. Iam verò Perſianum illud Lallare,quàm benè cum illo noſtro *lolo* conueniat, nemo nõ videt. Cum βῦν deniq; & cum βυάς comparare poſſumus *bubu*. Ita ſibi mutuas operas hæ tres linguæ ad intelligendum puerulorum ſermonem tradunt.

VERBA Attica in hunc locum reſeruaui:ea dico quæ itidem planè Attica eſſe exiſtimãtur,non ſignificatione duntaxat:id eſt, non tantùm habere quandam ſignificationem Atticis peculiarem. nam illorum aliquot in ſuperioribus enumerata fuerunt.

Εὐαγγελίζεσθαι Atticum eſſe verbum docui ſuprà,pag. 214: vbi & de nomine εὐαγγέλιον diſſerui.

Μυεῖν ſi nõ primam,ſecundam ſaltẽ meretur ſedem: propter eum quo Euſtathius ipſum dignatur honorẽ: quippe qui non tantùm dicat eſſe Ἀττικὸν,ſed etiam ἱερὸν appellet. ἐκ γὰρ τοῦ μύειν (inquit) ἐστὶ καὶ τὸ μυεῖν, ἱερὰ λέξις αὕτη Ἀττική· ἀφ' ἧς καὶ ὁ μύστης καὶ ἡ μύσις.

Πατριάζειν δέ τι ἔλεγον Ἀθηναῖοι, τὸ πράττειν τι ἐκ πατρίων ἐθῶν, inquit Pollux. Feci autem & antea huius verbi mentionem.

Ξυρμαῦεσθαι eſſe Atticis ἀδιακρίτως λαλεῖν, καὶ καυχᾶσθαι,ſcribit Heſychius.

Νυκτερεύειν Atticis eſt quod alii dicunt ἀγρυπνεῖν. Ita enim Heſychius, νυκτερεύειν, ἀγρυπνεῖν, Ἀττικοί.

Ὀλούφειν Atticis ſignificaſſe τὸ τίλλειν,tradit Heſychius : ita ſcribens, Διαλουφῶν, διατίλλων. ὀλούφειν γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὸ τίλλειν. οἱ δὲ, τὸ ἐκλέγειν τῶν ἀποτριμμάτων τὴν πόαν. Vbi aut διολούφων ſcribendum eſt,vt conueniat cum ſequenti ὀλούφειν:aut potius ὀλουφεῖν,vt conuenire poſſit cum præcedente διαλουφῶν.

Ἀπανθρακίζειν Attici dicebant quod alio verbo dici ſolet ὀπτᾶν, vt innotat Euſtathius.

Κακκάζειν dicere ſolebant Attici τὰς ὄρνις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν φθεγγομένας, vt ſcribit Heſychius. vbi ſuſpicor ὄρνις peculiariter de gallinis dici. At Pollux κακκάζειν dicit τὰς μελεαγρίδας. Verbum autem κακκαβίζειν perdicibus tum ab eo tum ab aliis tribuitur.

Ἄιδειν aptè illi κακκάζειν ſubiungetur,quum de auis itidem voce ab Atticis vſurpatũ fuerit,nimirum galli gallinacei. Heſychius, ᾄδειν ἐπὶ τῶν ἀλεκτρυόνων λέγουσιν Ἀττικοί· κοκκύζειν δὲ οὔ φασιν ἐπ' αὐτῶν, πλὴν μωκώμενοί τινα ξένον. Poſſit autem ſuſpecta eſſe fides exemplarium Heſychii in ſcriptura huius verbi ᾄδειν.

Ἐξοστρακίζειν Atticum eſſe conſtat: quum ea etiam res quæ hoc verbo declaratur Athenis tantùm in vſu eſſet: aut ſicubi præterea vſitata eſſet, Athenienſiũ exemplo id fieret. Meminit Plutarchus in Ariſtide & in in Alcibiade huius moris: qui etiam dicit τὸ ὄστρακον ἐπιφέρειν. Sed qui ἐξοστρακίζειν Atticam vocem eſſe dixerunt, mirum ni ἀποστρακίζειν quoque, ac præſertim ſimplex ipſum ὀστρακίζειν, eidem dialecto adſcribenda cenſuerint.

Παρασιτεῖν in hac verborum Atticorum enumeratione minimè prætermittendum eſt. Plutarchus enim in Solone verbum iſtud ei adſcribit: his verbis, ἴδιον δὲ τοῦ Σόλωνος καὶ τὸ περὶ τῆς ἐν δημοσίῳ σιτήσεως ὅπερ αὐτὸς παρασιτεῖν κέκληκε. Verùm quæſtio hîc orietur an παράσιτος poſterius illo verbo παρασιτεῖν fuerit, & aliquis exemplum verbi παρασιτεῖν in illo nomine παράσιτος ſibi propoſuerit: quum alioqui ſi ſeriem grammaticam ſpectemus, ordine prius eſſe nomen illud videatur. Equidem παράσιτος ante Solonem in vſu Atticis fuiſſe, ex iis quæ apud Athenæum leguntur, affirmari poſſe exiſtimo: afferentem hoc verbum ex Cratetis libro ſecundo Ἀττικῆς διαλέκτου: item ἐκ τοῦ νόμου βασιλέως: necnon ex iis quæ columnæ cuidam inſcripta erant in templo quod ἀνάκειον appellabatur. Cætera autem quæ de hoc verbo dicenda ſunt, & de mutata eius ſignificatione, Theſaurus meus tibi ſuppeditabit.

Σκορδινᾶσθαι Atticum eſſe exiſtimatur. Ariſtophanem quidem certè in Veſpis & alibi eo vti videmus.

Σκύλλεσθαι & τονθορύζεσθαι, verba ſunt quæ Lexiphanes inter aliquot alias voces Atticas euomere iubetur apud Lucianum: ſimúlque & proximè præcedens Σκορδινᾶσθαι.

Ἀντιβολεῖν eſſe Atticum credibile eſt: frequentem certè eius vſum eſſe apud Atticos, ac præſertim comicos & tragicos, videmus.

Εἰσήρρησεν Atticum eſſe vocabulum ſcribit ſcholiaſtes Ariſtophanis, in hunc eius locum, initio Equitum, Ἐξ οὗ γὰρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν. Sed εἰσέφρησεν in quibuſdam exemplaribus pro eo legi tradit.

Ab εἰσφρέω & ἐκφρέω deducta quædam tempora inueniuntur, quæ Atticæ & ipſa dialecto adſcribuntur. vt modò dictum fuit, in illo Ariſtophanis verſu quædam exemplaria habere εἰσέφρησεν εἰς τὴν οἰκίαν. Sic εἰσφρήσομεν apud eundẽ in Veſpis: & εἰσέφρουν apud Demoſthenem in Leptinem. Inueniuntur etiam εἴσφρες & ἔκφρες, tanquam ab εἴσφρημι & ἔκφρημι.

ADVERBIIS quoque ſuus tandem dandus eſt locus. nam & eorum nonnulla ſibi peculiaria habuerunt Attici, ſi Polluci, Heſychio, Euſtathio, & quibuſdam aliis credimus, apud quos quæ ſparſim viſuntur, hîc tibi proponam.

Ἀνέκας & Ἀνέκαθεν à Plutarcho in Solone afferuntur tanquam Attica pro ἄνω & ἄνωθεν. Sed priſcæ Atticorum linguæ adſcribenda exiſtimo.

Ἀνακῶς ab eodem affertur ibidem, vbi diſſerit de etymo appellationis τῶν ἀνάκων, quam apud Athenienſes habuerunt Tyndaridæ. ἀνακῶς γὰρ ἔχειν (inquit) τοὺς ἐπιμελουμένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν.

Ἐπιζαξ fuit item Athenienſibus vſitatum aduerbium, teſte Heſychio: ſi modò eum ita ſcripſiſſe credendum eſt: ad quem te remitto.

Κατωκάρα non dubium eſt quin Atticorum fuerit: quum etiam κάρα extra compoſitionem illis adſcribatur. Ariſtophanes in Acharnẽſibus, εἴπερ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιτό γε. Idem in Pace, Ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται, Κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται. vbi ſcholiaſtes κατωκάρα exponit κατωφερῶς, addens, τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πεσεῖν: κατωκάρα λέγεται Ἀττικῶς ὑφ᾽ ἕν. Fuiſſe autem illud κάρα in vſu Atticis & extra compoſitionem, diſcimus ex Heſychio, ſcribente, Κάρα, κεφαλή. τοῦτο Ἀττικοὶ διὰ τοῦ α λέγουσιν, ὅμηρος δὲ ἰακῶς κάρη. Sed priſcæ Atticorũ linguæ potius fuiſſe exiſtimo, & apud poſteros remanſiſſe illud aduerbium κατωκάρα. Fit autem huius aduerbii mentio & à Corintho, ſed ſcribẽte κατακάρα, & teſtimonium illud afferente ex Pindaro: cuius ſermonem ſcilicet habere pro Atticæ linguæ norma debemus.

Ἄληθες accentum habens in prima, eſt itidem Atticum aduerbium, ſed comicis aut tragicis magis quàm aliis vſitatum: pro Reuera, Profectò, Sanè, vel Sanè quidem.

Ἀμέλει, quod ex verbo in aduerbium tranſiit (vt proximè præcedens factum fuit ex nomine) Atticorum & ipſum eſſe exiſtimatur. Solet autem reddi Certè, Nimirum. Habet & alios vſus, quos in meo Theſauro vide.

Πάμπολυ Atticis aduerbiis annumerari debet, ſicut & antea dixi, quum de iis potiſſimum agerem quæ ex nominibus facta ſunt: pag. 190. ſed comicis magis quàm aliis ſcriptoribus (nam & Demoſthenes eo vtitur aliquoties) vſitatum eſſe ſciendum eſt: eodem modo quo apud Latinos comicorum eſt potius quàm aliorum dicere Minimè gentium.

Atticum autem eſſe teſtatur ſcholiaſtes Ariſtoph. in quendam Pluti locum.

Τηλάλλως hîc à me omitti non ſinit ſcholiaſtes Ariſtophanis, ſcribens Atticos τηλάλλως dicere pro ἄλλως. Loquens enim de ἄλλως quod ponitur pro ματαίως, addit, οἱ δὲ Ἀττικοὶ εἰώθασι προστιθέναι τὴν τηλ, λέγοντες τηλάλλως. Vt porro hoc aduerbium ſyllabam præpoſitam habet, ſic ναίχι poſtpoſitam: de quo paulo pòſt dicetur.

Ἀπεχνῶς quoque Atticorum eſſe creditur, vt antea obiter admonui, in eadem illa pag. 190. Vbi & τοῦ μῶν mentionem feci.

Ἀμηγέπη omittendum nobis non fuerit, quum eius mentionem faciat Lucianus inter Attica vocabula in quibus nonnulli nimium ſibi placebāt. Alioqui certè videri poſſet in eorū potius numerum referendum quæ terminatione tenus ſunt Attica, tanquam videlicet ex ἀμωσγέπως factum, mutata duntaxat terminatione. quam etiam ob cauſam facta illius aliqua mentio fuit & ſuprá. Luciani locus eſt hic in libello qui ῥητόρων διδάσκαλος inſcribitur, ἔπειτα πεντεκαίδεκά που ἢ οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώττης ἔχε· τὸ ἄττα, καὶ κᾆτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῷστε, καὶ τὰ τοιαῦτα. Scribitur autem & ἁμηγέπη, aſpirata prima ſyllaba.

Κᾆτα quoque (ſequendo proximè præcedentem Luciani locum) ponendum hoc in numero fuerit: quāuis & καὶ & εἶτα (ex quibus per contractionem factum eſt) linguæ communis eſſe certiſſimum ſit.

Μῶν autem eſſe Atticum, docui iam antea, nimirum pag. 190. quodam etiam epigrāmatis Græci verſu id confirmans. Sed & à Luciano cum aliis recenſetur. Manet autem in Gallico ſermone hoc aduerbiū, veluti quum dicimus, *Aſçauoir mon ſi cela eſt bien faict.*

Δήπουθεν ex eorum eſt numero quæ tanquam Attica ab eodem Luciano recenſentur, & tanquam ſolita inculcari ad nauſeam vſque ab iis qui timebant ne non ſatis Attici viderentur. Eſt enim ex iis quæ Lexiphanes euomit. Eo certè vſos eſſe Atticos ſcriptores conſtat.

Ἴκταρ quoque vnum eſt ex iis quæ ibi euomuntur: & quidem multo maiori cum ratione (meo quidem iudicio) quàm vllum ex præcedentibus. Exiſtimo enim ἴκταρ Atticis tragicis in vſu magis quàm aliis vllis ſcriptoribus fuiſſe. Alioqui & in ſoluta oratione aliquem eius fuiſſe vſum, colligo ex prouerbio quod Euſtathius affert, οὐδ' ἴκταρ βάλλει, pro οὐδ' ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ γίνεται. Scribit autem aſpirari, & eſſe aduerbium eiuſdem formæ cum ὕπαρ. Conſentanea certè eſt illa ſcriptura etymo quod affert & Heſychius. deducit enim à verbo ἱκνεῖσθαι.

Ἧττον quoque poteſt etiam Atticis aduerbiis annumerari, ſed iis quæ duntaxat in certa quadam ſignificatione ſunt Attica. Nam ἧττον apud Atticos interdum inuenitur poſitum pro οὐδαμῶς, vt teſtatur & Euſtathius. Apud quem in alio loco habetur eodem modo μείων λόγος pro οὐδεὶς λόγος.

Ναίχι minimè omittendum eſſe cenſeo, quod apud Heſychiū extat, necnon apud Euſtathiū, & Suidam: verùm ex his tribus ſolus Heſychius Atticum eſſe tradit. Ναίχι (inquit) ναὶ, Ἀττικῶς. Suidas ait eſſe aduerbium συγκαταθέσεως. Suſpicor autem ναίχι dictum fuiſſe exemplo τοῦ οὐχί. Eſt tamē aliquid diſcriminis: nam οὐχὶ habet literæ ι duntaxat adiectionem (quum χ ſit pro κ, quæ eſt in οὐκ) at in ναίχι eſt adiectio vtriuſque literæ. Euſtathius minus etiam aptum huius ἐπεκτάσεως exemplum afferre videtur: quum ſcribit, δοκεῖ δὲ τὸ ῥηθὲν εἶα παρεξύνεσθαι, ὡς κατ' ἐπέκτασιν ἔχον τὸ α. ὁποῖόν τι καὶ ἐν τῷ ναίχι γίνεται. Cæterùm quanuis hoc aduerbium non planè ſit Atticum, ſed ex parte tantùm (vt ita dicam) nimirum quatenus habet illam ἐπέκτασιν: hîc tamen ipſum quoque ponendum cenſui, ſicut & τηλάλλως (quod itidem ſyllabæ duntaxat adiectionem Atticam habet) quòd capite XIIII, nullam eorum mentionem feciſſem.

Hîc tandem iſti Atticarum vocum enumerationi finem imponere decreui: ſi prius lectorem monuero, multa inſuper extare, apud Heſychium præſertim, Attica vocabula, quæ ſint partim deorum nomina, ſiue cognomina, partim feſtorum. Ibi enim eſt Iupiter παγκρατὴς & ἐπωπετὴς (ſi modò ipſe lexicographus ità ſcriptum reliquit, ac non potius ἐπωπητὴς, à verbo ἐπωπᾶν, cuius meminit) eſt item Ἕρκειος, eſt Ὑμήττιος. Ibi inuenitur Neptunus Κυνάδης, Apollo Ἑρσοαθεὺς, Hercules Μηνυτὴς, Bacchus Θεοίνιος, (vnde θεοινία eius ſacrificium) ibi & Pan Ἀγρεὺς: necnon Iuno Θελξινία, Hecate Ζόα, Ceres Σίφνος. quæ duo poſteriora vocabula ſeorſum fortaſſis vſurpabantur, non tanquam cognomina ſeu epitheta. Ἑορτῶν autem apud Athenienſes nomina (vt quidem ibi leguntur) ſunt, Παύδια, Παναθήναια, Πυανέψια, Πιθοίγια, Πλυντήρια, Ἰλίεια: item quædam ἑορτὴ πένθιμος quæ dicebatur Ὑδροφορία. Sunt & nonnullæ θυσιῶν Atticarum appel-

lationes: vt θεοινία, cuius memini modò in nomine θεοίνιος· item πρεσβεγσία, necnō ὀγδόδιον. Οἰνιστήρια autem dicit fuiſſe σπονδήν. Quinetiā ibi commemorātur nōnullæ voces quarum vnaquaque nominabatur Athenis vnumquodque genus ἰθαγενῶν. Ex quibus ſunt Ἡσυχίδαι, & Θαυλωνίδαι, & Ζδιξαντίδαι: necnon Λαξάδαι, quanuis huic vocabulo adiūgatur dūtaxat Ἀθήνησι. Suſpicor enim deeſſe hæc duo verba, γένος ἰθαγενῶν. vt dicit alibi, Θαυλωνίδαι, γένος ἰθαγενῶν Ἀθήνησι. Sic Ζδιξαντίδαι, γένος ἰθαγενῶν παρὰ Ἀθηναίοις. Ibidē habemus & duas duorū τιμημάτων (quæ in Athenienſi republica quatuor erāt) appellationes. vnum enim, ζευγήσιον appellatum fuiſſe legimus, alterum (quod poſtremum erat) θητικόν. ſicut apud Plutarchum in Solone ζευγίτας & θῆτας legimus: & illos quidem, tertii τιμήματος fuiſſe ait, hos quarti & poſtremi: in ſecundo numeratos fuiſſe τοὺς ἱππάδα τελοῦντας, in primo τοὺς πεντακοσιομεδίμνους. Quaſdam inſuper ad iudicia pertinentes voces apud eum legimus, quæ apud alios nō extant. Sed quum earum quæ apud alios reperiuntur bonam partem conſultò omiſiſſem, ex illis tibi petendas relinquens (quod & in magiſtratuum appellationibus feci) de his itidem ad eum remittendos lectores cenſui. Quæ autem partim ex illo partim ex aliis excerpta lectori propoſui ad dialectum Atticā pertinentia, ſi cui deſiderium afferent addendi quæ omiſſa fuerint, hîc ſaltem claſſes habebit ad quas & illa referre nullo negotio poſſit. Sed eum ſimul monitum velim vt quæ vocabula inter ſe copulare ſoleant Attici obſeruet. Nam & hîc quandam eſſe illis communem conſuetudinem comperiet. Verbi gratiā, δεινὸν cum σχέτλιον ab Ariſtophane coniungi videbit, eodémque modo illa apud Demoſthenem coniuncta inueniet. Certè apud illum δεινὸν καὶ σχέτλιον, eodémque modo apud hunc δεινὰ καὶ σχέτλια legimus. Sic duo verba τετρεμαίνω & πεφόβημαι coniungi videbit non ab Ariſtophane ſolùm, ſed etiam ab alio comico. Ab Ariſtophane in Nubibus, --οὕτως αὐτοὺς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι. A Xenarcho autem, hoc in verſu, Ἀεὶ ᾗ τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον. Quod verò attinet ad genera loquendi Attica, ſciat, iis quorum mentionem in ſuperioribus feci, adiici itidem nonnulla poſſe vna eadémque opera: ſed quædam præ cæteris fuiſſe quæ ita pro Atticis haberentur, vt interim tanquā affectatum aliquid habentia notarētur & irriderentur. Ex his erat πολλοῦ δεῖ, item οὐδὲ γρῦ. Legimus enim πολλοῦ δεῖ in Ammiani epigrammate Anthologiæ lib. 2, inter illa quæ irridentur in iis qui ex certis quibuſdā vocabulis aut loquendi generibus captarent Atticæ eloquentiæ famam. & quidem ſtatim initio, Πολλοῦ δεῖ, καὶ σφίν, &c. vltimus autem verſus habet particulam γρῦ. Eſt enim hic, Προσθήσει δ' αὐτοῖς γρῦ, φάθι, καὶ μὶν ἔτι. Vbi quidam falſò exiſtimant φάθι iungi cum γρῦ quū Atticos hac particula vſos eſſe conſtet præfixo aduerbio οὐδὲ, vel μηδέ: dicentes οὐδὲ γρῦ, vel μηδὲ γρῦ. Ariſtoph. initio Pluti, Καὶ ταῦτ' ἀποκρινομένου τοπαράπαν οὐδὲ γρύ. Dicitur verò & de rebus, ſicut de verbis: cuius vſus exemplum apud Antiphanem extat, ὄψου ᾗ μηδὲν εἰς τὰ λέγην μηδὲ γρῦ. Quinetiam tanquam prouerbialia vſurpantur illa duo verba de re quoque: vt legimus apud Iulianum imperatorem in epiſtola ad Athenienſes, ἐμοί τε (ὅπερ φασὶν) οὔτε γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς. At verò Lucianicus Lexiphanes aliter etiā vſus eſt hac particula, & quidē adiungens ei & aliam, videlicet φνεὶ (ne videlicet parum eſſet Lexiphanes) dicens, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ φνεὶ φροντιούμενον αὐτοῦ. Obſeruandum eſt autem alicubi circunflexo, alibi acuto accentu notari. Sed de Lexiphane & Lexiphani ſimilibus à me dicetur & in ſequentibus. Hoc vnum addo antequam huic tmemati finem imponam, fuiſſe prouerbia quoque quibus Attici lubenter vterentur, atq; adeò quæ Attica cenſerentur. cuiuſmodi eſt σκυτίνη ἐπικουρία. Legimus enim apud Heſychium, Σκυτίνη ἐπικουρία, Ἀττικοὶ, ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων βοηθημάτων. Sed inter Atticos & comici certa quædam prouerbia in frequenti vſu habebant. cuiuſmodi eſt ἀγαθῶν ἀγαθίδες. Scribit enim Pollux, ἣ πλείστη κέχρηνται οἱ κωμικοί. ſubaudi παροιμία.

CAPVT XVII, in quo ἀνακεφαλαίωσις quædam proximè præcedentis, & aliquot eius locorum velut ſupplementum habetur.

ALIA illis additurus eram vocabula, ſi Attica omnia, ac non potius ex omni eorum genere aliqua proferre mihi propoſitum eſſet: & quidem ea quæ ſaltem ad faciendum de cæteris iudicium ſatis eſſe poſſent. Quoniam autem valdè prolixum eſt hoc caput (ita cogente materiæ & amplitudine, vt ita dicam, & varietate) quandam ſingulorum eius tmematum ἀνακεφαλαίωσιν hîc exhibendam cenſui: lectori non ingratam fore ſperans, & magnum eius ſtudiis fructum allaturam eſſe confidens. præſertim quum eadem opera quorundam locorum qui ἐλλιπεῖς videri poſſunt, ſupplementum aliquod ſim adiecturus. Poteram certè & in iis quæ caput illud præcedūt idem præſtare, ſed minus ne-

nus neceſſariã illis hanc operã eſſe arbitror. Non parũ certè fuerit habere iam in promptu certos locos & velut certas claſſes, ad quas ea quæ de atticiſmis leget, referre poterit: ea dico quorum nullam hîc mentionem factam eſſe inueniet, aut ita factam vt aliis inſuper exemplis confirmari & magis teſtata reddi queant. Sed eum ſimul monitum volo, vt non temerè ſine exemplis pro atticiſmis habeat quæcunque à quopiam grammatico vel ſcholiaſte in eorum numero ponentur. Veluti quum dicit Euſtathius ἡμεῖς ἕκαστος eſſe Ἀττικώτερον quàm ἡμῶν ἕκαστος, meminerit ἐπέχειν tantiſper dum exẽpla proferantur. Nam ὑμεῖς ἑκάστη pro ὑμῶν ἑκάστη in exemplum afferre ex Homero, nõ ſatis eſt: quum magna quidem ſit Homeri autoritas, ſed ita vt aliorum potius quàm atticiſmorum autorem eum habere debeamus: ſicut & alibi docui. Quædam etiam eſſe ſciat à me prætermiſſa quòd an Atticis peculiaria eſſent ambigerẽ, quanuis eſſe illis familiaria ſcirem. Sic in eo ipſo capite tacui de datiuis αὐτῷ & αὐτοῖς pro genitiuis αὐτοῦ & αὐτῶν: quanuis frequens ſit apud Thucydidem præſertim, hic illorũ vſus. Talis eſt lib. 3, μέχρι μὲν οὖν οἱ τοξόται αὐτοῖς βέλη εἶχον. Perinde eſt enim acſi dixiſſet οἱ τοξόται αὐτῶν. ſic lib. 4, pag. 130, meæ editionis, μίαν ναῦν αὐτοῖς ἀπώλεσαν. Sic lib. 8, pag. 271, καὶ ὅσῳ ἐπεδίδου ἡ πόλις αὐτοῖς ἐπὶ τὸ μεῖζον, τόσῳ καὶ ἐκοσμοῦντο ἐχυρώτερον.

Quædam præterea eſſe fateor quorum afferri plura exempla poſſint, ſed quæ magis etiam in dubium vocari queant fortaſſe quàm vlla eorũ quæ à me allata fuerint. Verbi gratia, præter illa nomina in quorum genere Attici à cæteris diſſentiunt, inueniri & alia poterunt: ſed de quibus ipſimet grãmatici inter ſe (vt opinor) diſſenſuri ſint, aut ſaltem de quibus minor quàm de iis quæ protuli, conſenſus eorum futurus ſit. Ac ne illa quidem omnia tanquam ex cõmuni omniũ ſẽtentia traduntur. Exemplo erit vox τάριχος. nam de hac quod ſit aliorũ iudiciũ, pag. 156, vides: Pollux tamẽ ita de hoc vocabulo ſcribit, καὶ οὐδετέρως μὲν τὸ τάριχος οἱ Ἀττικοὶ Ἴωνες τε καὶ Δωριεῖς, καί τινες τῶν Ἀττικῶν, ἀρσενικῶς. Nec verò tanti momenti eſt Atticorum à cæteris diſcrepãtia hac in re quàm in pleriſque aliis, & eiuſmodi etiam vt vix eorum vſum aliorum vſui certa cum ratione aliquis anteferre queat. Rectè enim Sextus philoſophus in ea ſui libri parte qua aduerſus grammaticos diſputat, Eadem nomina (inquit) non omnibus ſunt eadem: ſed quibuſdam maſculina, aliis fœminina, aliis neutra. Ac volens exemplis quod dixit confirmare, ſubiungit, Athenienſes quidem στάμνον fœminino genere efferunt, maſculino Peloponneſii: hi τὴν θόλον, illi τὸν θόλον dicunt: hi τὴν βῶλον, illi τὸν βῶλον. neque tamen alterutri peccare dicuntur. quoniam (inquit) ἕκαστος ὡς τεθεμάτικεν, οὕτως χρῆται. Nam & iidem duobus modis aliqua efferunt, veluti quum & τὸν λιμὸν & τὴν λιμὸν dicunt. Ex quibus infert, οὐκ ἄρα φύσει τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν ἀρρενικά, τὰ δὲ θηλυκά· ἀλλὰ κατὰ θεματισμόν, τὰ μὲν τοιαῦτα γίνεται, τὰ δὲ τοιαῦτα. Iam verò quod attinet ad ea nomina quæ iidem Attici forma potius diminutiua efferunt: inuenio quidem aliquid magis etiam obſeruatione dignum quàm ſit in exemplis quæ vulgò afferuntur: ſed de quo non ſatis conſtat. Οὔ μοι δοκεῖς (inquit Clemens Alexandrinus) Ἀττικῆς ἐπαΐειν φωνῆς, παρ' ἧς ἐστιν ἐκμαθεῖν τὰς καλὰς καὶ ὡραίας ἔτι τε καὶ ἐλευθέρας νεανίδας, παιδίσκας καλουμένας· παιδισκάρια δέ, τὰς δούλας. καὶ νεανίδας δὲ καὶ αὐτὰς πρὸς τὸ εὐθαλὲς τῆς παιδικῆς ἡλικίας ὑποκοριστικῶς ἠγμένας. Si enim Clementi hîc aſſentiamur, dicemus παιδισκάρια quidẽ de ancillis vſurpaſſe Atticos, at παιδίσκας ab iis appellatas fuiſſe adoleſcẽtulas ingenuas, quæ maturæ viro ac ſimul etiam formoſæ eſſent. At ecce, reclamant grammatici, & τὰς δούλας ſiue δουλίδας, appellari παιδίσκας affirmant. quanuis Pollux incertum eſſe dicat an παιδίσκην Lyſias ἐπὶ ἡλικίας, an ἐπὶ τύχης vſurparit. Heſychius quidẽ certè de voce παιδισκάριον nullam dubitationem relinquit, ſed apertè pronuntiat dici ἐπὶ τῆς ἡλικίας. Quem hîc ſiſtemus iudicem? Atticorũ certè ſcriptorũ vſum in variis locis obſeruatum pro iudice nobis eſſe oportet. Hoc interim non diſſimulabo, nimium anguſtis terminis à Clemente circunſcriptam mihi videri nominis παιδίσκη ſignificationẽ: ſi neceſſe ſit eam quæ nomen iſtud habitura ſit, non ſolum eſſe ἐλευθέραν & ὡραίαν, ſed etiam καλήν. Contrà verò pro iis qui παιδίσκην ſignificaſſe δούλην ſiue δουλίδα tradũt, facit quod nõnulli ſcripſerunt de ipſo nomine παῖς (vnde ortum eſt illud) nimirũ eum eius vſum quo dicitur de ſeruo, ab Atticis profectũ eſſe. Ex iis eſt Pollux, tradens παῖδας ab Atticis vocari ſeruos, etiamſi prouecta ſint ætate. Cæterùm ab eodẽ Clemente annotatur, diminutiuũ παιδάριον ab Atticis vtroq; genere vſurpatũ fuiſſe: profértq; fœminini exemplum ex Menandro. Legimus certè apud Lucianũ in extremo Lexiphane de duobus diminutiuis neutrius generis quæ huc pertinent, nimirũ de χιτώνιον & de δουλάριον: hoc, de fœmina tantùm, illud item de muliebri duntaxat veſte dictum fuiſſe. Ibi enim ſcribit, οἷον ἐκεῖνα, πῶς οἴει κατὰ γῆς δῦναι ηὐχόμην, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτι χιτώνιον μὲν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ᾤου λέγεσθαι, δουλάρια δὲ καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλεις. ἃ

τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθής, δουλάρια δὲ, τὰ θήλεα καλοῦσι; Quod verò & de nominé νεάνιδες in verbis paulo antè allatis ſcribit idem Clemens, lectori conſiderandum relinquo: & ad illos quos dixi capitis XVI locos venio.

Primo igitur tmemate de iis vocibus diſſerui quæ in Attico ſermone aliam atque in communi ſignificationem haberēt, aut certè aliā quoq; præter eam quæ linguæ cōmuni vſitata eſſet. Poterat quidem catalogus vocū quæ ibi habentur, (necnō earum quæ adduntur p. 210 & 211) magno aliarū numero locupletari: quas partim Heſychius, partim Suidas, partim Euſtathius, partim etiam Pollux ſuppeditaſſet. Atq; adeò ex hoc ipſo attuli paulo antè nomē παῖδες, tanquam vnū ex iis quæ in vocum Atticarū album referri debent, in certa quadā ſignificatione: ea nimirū qua de ſeruis dicitur. Vt autē παῖδες, quum eum vſum obtinet, Atticū à Polluce cenſetur, ſic αὐτόπαις ab Heſychio pro Attico habetur, in explicatione nominis παιδνός. De illo autē vocabulo παῖδες ita ſcribit, τὸ πάλαι μὲν τέκνα ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά· μεταπεσούσης δὲ τῆς χρήσεως νῦν καὶ οἱ δοῦλοι. quæ verba minimè videntur eſſe eius qui itidē Atticam hanc vocē exiſtimet. Sed vt ad alia vocabula tranſeā quæ illi tmemati addi poſſunt, θαλλὸς in certa quadā ſignificatione eſt Atticorū: ſi Euſtathio credimus, dicenti illos θαλλὸν ἰδιάζειν ἐπὶ μόνης ἐλαίας. Itidémq; ab Heſychio (quāuis θαλλὸν nō dicente eſſe Atticum in illa ſignificatione, ſed κυρίως eſſe κλάδον ἐλαίας, ἢ φοίνικος βλάστημα) ſcribitur, θαλλοφόρος eſſe ὁ πομπεύων Ἀθήνησι καὶ ἐλαίας κλάδον φέρων. Atq; vt reſtringitur hîc ſignificatio τοῦ θαλλὸς ab Atticis, ſic etiā τοῦ εὐφυὴς, quū peculiariter dicitur περὶ τοῦ σκωπτικοῦ. Reſtringitur & ſignificatio nominis δημιουργὸς, præſertim quum hæc appellatio tribuitur mulieri ἣ ἐν τοῖς γάμοις πέμματα πέσσει. éſtq; obſeruandū, vocem hanc, vt apud Atticos, ſic etiā apud Dores peculiarē quandam ſignificationē habere. Reſtringitur & ſignificatio nominis ἀδηφάγοι, quū περὶ τῶν τελείων ἵππων ab Atticis pariter & Bœotis dicitur. Τοὺς τελείους ἵππους (inquit Heſychius) οὕτως ἔλεγον Ἀθηναῖοι καὶ Βοιωτοί, πρὸς τὴν τῶν κώλων διάκρισιν. vbi pro κώλων arbitror reponendum πώλων, vel κυλλῶν. Atq; vt huius vocis & quarundam aliarū ab Atticis reſtringitur ſignificatio, ita viciſſim nonnullarum protrahunt, & multo latius quàm alii extendunt. Quarum è numero eſt μουσική: ſi modò verum eſt quod idem Heſychius ſcribit (vt antea quoq; docui) μουσικὴν Atticis declaraſſe πᾶσαν τέχνην. Sic certè extenditur nominis ἐθνικοῦ Βαβυλώνιοι ſignificatio, quum de quibuſlibet barbaris dicitur. Atq; vt pergā in enumeratione quarundā vocum quæ quouis modo ſignificationē in Attica lingua mutant, στρουθοὶ ab illis dicebātur αἱ στρουθοκάμηλοι, teſte eodem lexicographo. Quinetiā κριὸς, quod propriè eſt itidem nomen animalis, quandam aliam ſignificationē apud Atticos habuiſſe ex eodem diſcimus. Quibus addi ex ſuperioribus poteſt & τέττιξ, quod quū ſit itidem animalis nomen (vel potius animalculi) aliam quoq; ſignificationē apud Atticos accepit. Attica ſunt eidem in certis quibuſdam ſignificationibus, vocabula, στρέβλαι, & ἰκρία: item τειχίον, aliáq; itidem formæ diminutiuæ, vt νεόττιον, vt δακτυλίδιον & σφραγίδιον. atq; alia eiuſdem formæ: de quibus dicam paulo pòſt, inter ea quæ tmemati ſecundo addi poſſunt. Atticum eſt & ὀχεῖον, necnō σήματα pro μνημεῖα: item ἐργάται & θυρίδες. Adiiciemus & ῥιπὶς, necnō σίμβλοι ex eodē: item ἀφρὸς, dictū περὶ τῶν ἀφυῶν. Adiectiuorū autem nominū claſſi addere poſſumus cùm alia, tum Atticum μακρὰς pro μεγάλας, teſte Polluce, quū dicitur μακρὰς διδόναι συμβολάς. Addere item poſſumus μείων λόγος pro οὐδεὶς λόγος. Verbis deniq; ſignificationē Atticis peculiarē habentibus (loquor autē de vocabulis quæ Græci verba nomināt) adiicere licet κόπτειν. Scribit enim Euſtathius, κόπτειν κοινῶς μὲν declarare διαίρεσιν τινὰ, ſicut & κατακόπτειν: verùm Attico (inquit) κόπτειν idem eſt quod κρούειν & πλήττειν. vt, τίς ἔσθ᾽ ὁ κόπτων τὴν θύραν; Apud eundem occurret ξαίνειν Atticū pro τύπτειν: necnon verbū ἐνθέσθαι ea in ſignificatione à qua ἔνθεσις dicitur ἐπὶ τροφῆς, vel potius ψωμοῦ. Quòd ſi ab illo ſcholiaſte diſcedentes ad lexicographum Heſychium veniamus, occurret inter alia verbū σείειν, quod eſt quidem linguæ cōmunis, ſed pro ἐξαπατᾶν eſt Atticum. Inueniemus item ζητεῖν Atticis vocabulis annumerandum, in ea videlicet ſignificatione qua ponitur pro βούλεσθαι. Legemus item non apud eum tantùm, ſed & alios, περιβάλλεσθαι, Atticis vſum quèndam peculiarem obtinere. Habet eidem verbum ἀνασύρομαι, vel potius σύρω, aliquid Atticum in certa quadam ſignificatione.

Tmemate ſecundo voces quaſdam Atticas propoſui non quidem eaſdem omnino cum iis quæ communi linguæ ſunt in vſu, ſed non valde diuerſas.

Illi vocabulorum claſſi accedere poteſt ἀραχνία pro ἀράχνη, ex Heſychio: item θριδακίναι pro θρίδακες, ex eodem, & aliis quibuſdam. Scribit autē ille ita vocari & quoddam εἶδος μάζης. Legimus apud eundem, ὁμούρησιν, τὴν ὁμήρευσιν, Ἀττικοί. Apud Euſtathium habemus & ἀχυρὸς Atticum pro eo quod ἀχυροβολὼν communi lingua nominatur. Apud eundem κιγγάβαρι eſt Atticum pro κιννάβαρι cōmuni linguæ vſitato.

Diminutiuis quæ ibi recenſentur, addi cum alia poſſunt, tum verò λύχνιον pro λυχνία, & πύλιον pro πύλη, τειχίον pro τεῖχος. ſic tamẽ vt propriè τειχίον ſit Atticis ὁ περίβολος τοῖς χωρίοις, teſte Heſychio. Ex eodẽ afferri poteſt & νεοττίς (ſi hæc terminatio in iſta voce ὑποκοριστικὴ exiſtimanda eſt) pro νεοττός: at νεόττιον eſt iiſdẽ Atticis τὸ ᾠοῦ ἢ λέκυθος.

Nominibus quæ vel in ſingulari vel in plurali tantùm vſurpant, addi poteſt κέρματα: cuius & ſuprà memini.

Τmemati tertio (quod eſt de vocabulis quæ nõ tãtùm immutata ſunt aliquantum à vocibus linguæ cõmunis, ſed planè ſunt alia: & quorum quædã, licet in hac quoque vſurpẽtur, ab Attica tamen originẽ habere exiſtimantur) varia quidem variis locis adiungere poſſem: ſed cõtentus ero appendice ad eam partẽ qua de comicorum vocabulis diſſero.

Illis quidem quæ terminatione duntaxat differunt, ſiue creuerit numerus ſyllabarũ, ſiue minutus ſit, addere poſſumus καθαρύλλος forma diminutiua, pro καθαρός. vt apud Platonem comicum, ἄρτοις ἤκε πριάμενος Μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλοις κιλικίοις. Adiungi queat etiam λεπύχανον pro λέπυρον, ex Theopompo comico. Adiici poſſit & φαιδὸς, factum ex φαιδωλὸς, minuẽdo contrà ſyllabarum numerum. Alicubi verò talis fit mutatio vt terminatio minimè mutetur, veluti in πρεσπεραίτερος pro πρότερος. comicũ enim illud eſſe teſtatur Heſychius. Habuiſſe præterea comicos ſua quædam vocabula in ρος ſiue ρον terminatã, ex νοσακερὸς colligere poſſumus. nam νοσακερὸν Pollux eſſe ἐσχάτως κωμικὸν tradit, vt antea dixi. Ad eandem autem claſſem pertinere arbitror aduerbium ἀτεχνηρῶς, quo Alexis vtitur apud Athenæum, Μέλλοντα δειπνίζειν γὰρ ἄνδρα Θετταλὸν Οὐκ ἀτεχνηρῶς, οὐδ᾽ ἀπηκριβωμένως, λιμῷ παρελθεῖν. Quinetiam eſt quædam terminatio in αξ, quæ comica poſſe appellari videtur, in quibuſdam nominibus: veluti in νέαξ & πλούταξ apud Pollucem. Ac fortaſſis terminatio hæc in πλούταξ omnino reſpondet Gallicæ terminationi quam habet *richard*: quum dicitur (verbo itidem comœdiæ potiſſimùm conueniente) *C'eſt vn grand richard*. Ad horum autem exemplum fictum fuiſſe crediderim nomen στύραξ, quod Eucrati Athenienſium imperatori impoſitum fertur, quoniam ἐστυγεῖτο ὡς δωροδόκος καὶ προδότης.

Iis autẽ quæ eadẽ ſunt cum illis quæ cõmunis lingua vſurpat, ſed aliam ſignificationẽ aſſumpſerũt, adiungi poteſt λιμὸς de homine ſummè auaro: item κερθὴ dictum ἐπὶ τοῦ γυναικείου αἰδοίου: item ἐρείδειν γυναῖκα pro βινεῖν: & κόπτεσθαι pro περαίνεσθαι, ſimiliter κακέμφατον. Sic μισεῖν, ἐπὶ μίξεων ἀσέμνων: itidémque λορδοῦν, ἐπί τινος ἀσέμνου σχηματισμοῦ σώματος. Sic εὔσφα, περὶ τοῦ γυναικείου αἰδοίου: ad quam ſignificationẽ alia quamplurima traduxerunt. Ab iiſdẽ ἀλιτήριοι dicebantur οἱ δεινῶς δυσθεράπευτοι τὰ σώματα.

At verò iis vocabulis quæ ab illis ficta exiſtimantur, accedere cum alia poſſunt, tum ea quæ in auaros iactarunt, κίμβιξ & λιμοκίμβιξ, necnõ κυμινοκίμβιξ. item κυμινοπρίστης, & ῥυποκόνδυλος, κἀσυκοφαγίδης, & τρυσίβιος, & θυμβρεπίδειπνος. Hæc enim fere omnia (ſi non omnia) excõgitata fuerunt à comicis. At Pollux κίμβιξ (ita enim ſcripſiſſe eum dico, non βέμβιξ) & κυμινοπρίστης, dicit nõ eſſe ἀνεκτά. cæterorum autem mentionẽ nullam facit. In compoſitionibus certè potiſſimum conſpicitur comica licentia. vt in nomine παραχορευσιγχοίνικος, & in verbo στρεψοδικεῖν, & aliis pleriſque à me annotatis vocabulis. Sed Ariſtophanem alios omnes antecellere arbitror, ex quo etiam allata fuerũt à me quædã exempla. quibus addi poteſt vocabulũ κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, ex Veſpis.

Sed lectoris eſt videre quæ comici ita dixerint vt in iis Atticæ linguæ dignitas ſeruata videri poſſit, quæ contrà nihil aliud quàm σκῶμμα aut παίγνιον κωμικὸν redoleant. Obiter etiam monebo lectorẽ, vt in comicorũ lectione, præſertímq; Ariſtophanis, meminerit pleriſq; vocabulis quandam δριμύτητα ſubeſſe. veluti ſubeſt voci ἄγριος in Nubibus, vbi dicit, -κἂν μὲν ἴδωσι κομήτην Ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου. Attici (inquit Euſtathius) ἀπηνὲς vocabant καὶ τὸ ἁπλῶς ἀπὸ αἰνοῦ: videlicet τὸ ἀπαίδευτον, ὡς ὁ κωμικὸς ἐν Νεφέλαις παραδηλοῖ. Quibus ſubiungit, φράζων τι καὶ δριμὺ ἐκεῖνος, διὰ τὸ καὶ ἀγρίους τοὺς τοιούτους καλεῖν. Sic ſcholiaſtes huius poetæ in quendã eiuſdẽ comœdiæ locum ſcribit, δριμέα γὰρ καὶ ἄστεια τὰ τῆς κωμῳδίας σκώμματα. Et interdum quidem ſub vna eadémque voce duplicem ſenſum nobis proponũt: vt Ariſtophanes ſub illo ἄγριοι. Itidem ſub verbo σπαθᾶν, in Nubibus, -ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς. Interdum verò ſub vno eodémq; vocabulo ſolitos fuiſſe comicos, atque hunc potiſſimũ, duarum rerum ſignificationem nobis proponere, perinde acſi duplex ſcriptura eſſet, ex aliquot eius locis manifeſtum eſt. Alicubi enim κηρύλου auis mentionem faciens, ſimul tonſorẽ quendam taxat, perinde acſi κειρύλον non κηρύλον ſcriberet, nimirum à κείρω pro κουρεύω. Alicubi dicit ἐστεφάνιξα καὶ δωρησάμην. vbi quum prima fronte videatur velle ſignificare δῶρεις ἐδεξιωσάμην, interim παραγαλεῖ καὶ τὸ Δωρικῶς εἰπεῖν. ὡς τοῦ ἐστεφάνιξα, διαλέκτου ὄντος Δωρικῆς, inquit Euſtathius. Sic & in Pluto de Ioue loquens,

φειδόμενος γὰρ, καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν δαπανᾶσθαι,
λήρεις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ᾽ ἑαυτῷ.

Nam & hîc (vt ille ait) cogimur in vno vocabulo γραφὰς διαφόρεις νοεῖν, quoniã dicitur quidem λήρεις (inquit) ὡς τῶν νικώντων ἐν Ὀλυμπίοις φλυάρῳ καὶ κενῷ κόμπῳ θελγομένων· βούλεται δὲ λέγειν καὶ ὅτι λειρίοις, ἤγουν ἄνθεσι, τοὺς νικῶντας ἀναδεῖ.

QVVM verò in proximè præcedẽte capite de cenſura Pollucis quam in quædam Græca vocabula exercet, facturũ me verba ſim pollicitus, & hîc aptum illi ſermoni locum inueniſſe mihi videar, non amplius differendum exiſtimaui. Sic igitur de illa cenſura cenſeo: eum, antequã tanta cum libertate hæc vel illa ſcriptorũ Græcorũ vocabula damnaret, & quædam Attica eſſe negaret, quædam ne inter Græca quidem numeraret, ſed barbara eſſe diceret, debuiſſe diligenter & accuratè omnes eos ſcriptores Græcos euoluere, quorum autoritate, ceu locupleti teſtimonio, harum vel illarũ vocum vſus confirmari poſſet. Hoc autem eum non feciſſe ex locis pleriſque conſtat. Interdum enim aliquam vocem pro recentiore ab eo videmus haberi, quàm eſſe comperiatur. veluti quum ἀνάδελφον tanquam Xenophonteam nobis affert, quum ſit Euripidea. Legimus enim apud Euripidem Iphigenia in Tauris, Οἵων στερηθεῖσα διπτύχων νεανιῶν Ἀνάδελφος ἐστί. Potiſſimum verò ex vocibus quas reprehendit, cognoſci poteſt quod dixi. veluti quum ſcribit, οἱ δ᾽ Ἀττικοὶ οὐ ῥαδίως λέγουσιν ἀγῶνας μουσικοὺς, ἀλλὰ μουσικῆς. Si enim Ariſtophanem diligenter excuſſiſſet, apud ipſum (quem eſſe Atticũ fateri cogebatur) ἀγῶνας μουσικοὺς inueniſſet. Legimus enim apud eum in Pluto, Πλούτῳ γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον, Ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς. Sed aliquis fortaſſe, Polluci patrocinari volens, genuinam in noſtris exemplaribus nõ extare ſcripturã reſpondebit, quæ cõtrà extiterit in iis quibus ille vſus eſt. Quod etiam pro Euſtathio vel potius AElio Dionyſio apud Euſtathiũ, reſponderi poterit, dicente νεώσοικος cõpoſita voce ab Atticis ſcribi. Legimus enim in huius comici Acharnenſibus, Ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων, νεὼς οἶκον σκοπεῖς. Vbi etiã credibilius fuerit quod modò dixi de exemplaribus, quàm in altero illo eiuſdẽ loco: quũ hæc ſcriptura ne vnius quidem literæ mutatione ab illa differat. Eſto igitur, AElium Dionyſium itidem in meliora noſtris exemplaria incidiſſe & fide digniora: ac νεώσοικος dixiſſe Atticos non νεὼς οἶκος credamus (quanuis contrà ἄκρα πόλις quàm ἀκρόπολις, & οἰκίας δεσπότης quàm οἰκοδεσπότης, γυναικὸς ἀδελφὸς quàm γυναικάδελφος, necnon alia quædam eodem modo maluiſſe dicantur) & in Pollucis aliis quoque locis, vbi ſimilia leguntur, id eſt, in quibus ſcripturæ duntaxat diuerſitas eiuſmodi ſpectatur, exemplarium noſtrorum potius quàm Pollucis fidem ſuſpectam habeamus: at de vocabulis quæ reiicit, & tamen apud fide digniſſimos ſcriptores inueniuntur, quid dicemus? Atque adeò ipſemet vno in loco aliquam vocem damnat quam in alio autoritate alicuius ex primæ notæ ſcriptoribus confirmat. Exemplum habemus in σκολυθρίῳ. Vult enim alicubi, σκολύθριον (nam pro σκελύθριον, vbiq; reponendum eſt illud, ex alio etiã ipſiuſmet loco) eſſe ὑπομόχθηρον: & tamen alibi Platonem in Euthydemo vſum eo eſſe ſcribit. Incidit igitur in id peccatũ Pollux quod in Menandro reprehẽdit (cuius etiã verba pleraque repudiat) quum dicit eum exiſtimaſſe, vocabulum κοιτὼν eſſe βαρβαρικὸν, & tamen Ariſtophanẽ τὰ τοιαῦτα πρότερον αὐτοῦ, eo eſſe vſum. Videmus enim hîc eum reiicere vocabulum quo Plato vſus eſt, τὰ τοιαῦτα πρότερος αὐτοῦ. Iam verò & ex iis quæ in ipſo Menandro damnat, aliqua apud eos inueniri poterunt, quorum ipſe autoritatem non itidem eleuare poſſit. vt antea oſtendi ἀκουστὴς apud Iſocratem legi, quum tamen ille ſcribat, φαῦλον ὁ Μένανδρος ἀκουστὴς, ἀντὶ τοῦ ἀκροατής.

DE ATTICIS VOCABVLIS IN QVIBVS POTISSIMVM AFfectatio quorundam reprehenſa olim fuit. CAP. XVIII.

QVemadmodum diuites à philoſophis non exiſtimantur qui, quũ bonis abundent, iis vti neſciunt: ita eloquentiæ Atticæ peritus dici nequaquam is debet qui Atticiſmis vti non nouit: id eſt, qui ignorat quæ vocabula aut quæ loquẽdi genera hîc vel illic locum habeant: & quibus potiſſimum ita ſit vtendum vt nihil affectationis appareat, nec moneri prouerbio illo oporteat, τῇ χειρὶ δεῖ σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ. Ita certè hodie plerique, dum Ciceroniano ſermone ſic vtuntur vt frigidam ac puerilem affectationem in ſuo imitandi ſtudio prodant, ea ſcripta edunt quæ riſu potius quàm admiratione excipiuntur ab iis qui Ἀττικὸν μυκτῆρα ad Latinum etiam ſermonem afferunt. Ac quemadmodum irridet ipſe Cicero nõnullos qui, quum mutila quædam & hiantia loquuti eſſent, (quod vel ſine magiſtro facere potuiſſent) germanos ſe Thucydidis (vel germanos Thucydidas) eſſe putabant: ita certè illi ſimulatq; Ciceronianis quibuſdam

vocabulis ſermonẽ ſuum farciunt, Ciceronianæ eloquentiæ æmulos ſe eſſe exiſtimant. Sed hoc eo minus mirari debemus quòd iam ætate Quintiliani quorundam animos hæc veſania inuaſerat. Noueram (inquit) quoſdã qui ſe pulchrè expreſſiſſe genus illud cæleſtis huius in dicendo viri ſibi viderentur, ſi in clauſula poſuiſſent, Eſſe videatur. Idémque & apud Tacitum vel alium legiſſe mihi videor. Verùm vt ad linguam Atticam me referam, quum apud Lucianum variæ extent illius quam dixi ignorantiæ reprehenſiones, operæpretium facturus mihi viſus ſum, ſi, quos huc pertinẽtes eius locos haberem, in medium proferrẽ. Prius tamen Ammiani afferam epigrãma quo rhetorẽ quendam irridet aliquot voculas Atticas pueris, quos docendos ſuſceperat inculcantẽ,

Πολλοῦ δεῖ, καὶ Σφὶν, καὶ τρὶς παρ' ἕκαστα Δικασταὶ
Ἄνδρες· καὶ, Λέγε δὴ τὸν νόμον ἐνθάδε μοι.
Καὶ Ταυτὶ, καὶ Μῶν, καὶ Τετταράκοντα, καὶ Ἄττα
Σκεψάμενος, Καίτοι, Νὴ Δία, καὶ Μὰ Δία,
Ῥήτωρ ἐστὶ Κρίτων, καὶ παιδία πολλὰ διδάσκει.
Προσθήσει δ' αὐτοῖς Γρῦ, Φάθι, καὶ Μὶν ἔτι.

Crito (inquit) eſt rhetor, & pueros multos docet hæc vocabula, Πολλοῦ δεῖ καὶ Σφὶν, & Δικασταὶ ἄνδρες, &c. Omnino enim exiſtimo pendere orationem ad illum vſque verſum Ῥήτωρ ἐστὶ Κρίτων. Perinde acſi dictum eſſet, Πολλοῦ δεῖ, & Σφὶν, & Δικασταὶ ἄνδρες, & cætera, ea ſunt quæ Crito, qui eſt rhetor, multos pueros docet. In vltimo verſu ſunt qui γρῦ cum φάθι iungant: ſed illis aſſentiri non poſſum, quũ is vſus huius particulæ (quẽ ſuprà declaraui) id non admittat. Satis autem eſt notum, Demoſtheni frequentia eſſe illa ἄνδρες δικασταὶ, & λέγε δὴ τὸν νόμον. Cætera nõ magis illius quàm aliorum eſſe dici poſſunt: niſi quòd νὴ Δία quoque & μὰ Δία ſæpe in ore habet. Quod verò attinet ad particulam μιν quæ eſt in poſtremo verſu, perſuadere mihi non poſſum adiunctam aliis fuiſſe tanquam Atticam: ſed Ammianum iocantem eam addidiſſe. perinde acſi diceret, eum tandem vehementi καινοπρεπείας ſtudio incitatum, alias etiam aliunde voculas conquiſiturum, cuiuſmodi eſt μιν. neque tandem magis dubitaturũ vti particula μιν, quàm illa vocula σφίν. Extat verò & hoc Cerealii epigramma ibidem, huc itidem pertinens,

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε,
Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾷν.
Οὐδὲ γὰρ εἰ Κάρκαιρε, καὶ εἰ Κοναβεῖ, τό, τε Σίζει
Καὶ Κελάρυζε λέγεις, εὐθὺς Ὅμηρος ἔσῃ.
Νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
Εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν ἃ λέγεις.

Reprehendit certè itidem Cerealius hoc epigrammate rhetores quorũ præcipuum erat in Atticis aliquot vocibus inculcandis ſtudium, & ita nouitati τῆς λέξεως ſtudentium, vt interim τὰ τῆς διανοίας negligerent, ac ſonum ſine mentę darent. Hæc enim poſtremo diſticho innuit. Quod autem attinet ad vocẽ παράσημα, ea ſignificatur quod Lucianus dicit, eadem metaphora vtens, τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτειν. Nam παρακεκομμένα & παράσημα coniuncta apud Ariſtophanem inueniuntur.

Vt autem ad Luciani locos veniam, primùm in bello qui ῥητόρων διδάσκαλος inſcriptus eſt, docetur is qui inſtituitur vt tandem aliorum ſimilis, id eſt non minus ineptus, euadat, ſemper in promptu voces aliquot Atticas habere: non quaſlibet, ſed certas quaſdam potiſſimum. nominatim enim illi præſcribuntur, his verbis, ἀλλὰ σχήματος μὲν πρώτου ἐπιμεληθῆναι χρὴ μάλιστα καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς· ἔπειτα πεντεκαίδεκά που ἢ οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώττης ἔχε, τὸ Ἄττα, καὶ Κᾆτα, καὶ Μῶν, καὶ Ἀμηγέπη, καὶ Λῷστε, καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν. Quibus ex vocabulis illud ἄττα præcipuè illi commendat, tanquam præ quouis alio ſpecioſum quiddam habens. Siquidem aliquanto pòſt mentionem eius iterum facit, adiungens ei δήπουθεν. Et quoniam dixerat in proximè præcedente loco, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν, ad illud ἐπίπαττε reſpiciens, iubet eum illa ἐπίπαστα vocabula inculcare, & orationis velut ſuperficiem illis tanquam quibuſdam floribus ornare. Inculcare autem, ſiue illis opus ſit, ſiue futura ſint ſuperuacanea. pulchra enim eſſe tum quoq; quũ temerè proferuntur, & ita vt nullum in oratione vſum habeant: καὶ ἐπίπαστα ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπανθείτω· καὶ συνεχὲς τὸ Ἄττα καὶ τὸ Δήπουθεν, κἂν μηδαμοῦ αὐτῶν δέῃ. καλὰ γάρ ἐστι καὶ εἰκῇ λεγόμενα. Atque adeò illius ἄττα tertio etiam meminit: ſcribens non multo pòſt, οἱ πολλοὶ γὰρ καὶ σχῆμα καὶ φωνὴν καὶ βάδισμα καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπῖδα, καὶ τὸ ἄττα σου ἐκεῖνο θαυμάσονται. Iam verò & hoc ex præclaris

præceptis vnum eſt, vt quoduis aliud vocabulorum genus illis Atticis intermiſceat, etiamſi nullam omnino cum illis conuenientiam habeant. Poſtquam enim dixit, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν, addit, μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, ἐὰν ἀνόμοια τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα, καὶ ἀπῳδά. Satis eſt enim (inquit) ſi oratio tua in fronte aliquid ſpecioſi habeat. ἡ πορφύρα μόνον ἔστω καλὴ καὶ εὐανθής, κἂν σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ᾖ. In qua comparatione reſpicit ad genus id veſtis quæ περιπόρφυρος dicebatur. Quod verò ibi dicit, μελέτω δὲ μηδὲν &c. reprehendit alibi in quodã, qui quanuis Thucydideus in ſuæ hiſtoriæ ſcriptione videri vellet, Atticis tamẽ vocabulis Latina inſeruerat. καί μοι ἐννόησον (inquit) ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ᾽ ἐγκεῖσθαι. Atque ibi itidem voces illas Atticas πορφύραν appellat. ſubiungit enim, ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως συνᾴδοντα. Sunt autem hæc ex commentario cui titulum fecit πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν. In alio eiuſdem opuſculi loco quendam reprehendit qui ὑπὲρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, Latinorum quorundam nominum formam mutare non dubitauit. Apud eundem Lexiphanes (vt antea dixi) Attica hæc iubetur euomere, Μᾶν, Κᾆτα, Ἠδ᾽ ὅς, Ἀμηγέπη, Λῷστε, Δήπουθεν, Ἄττα, atque alia. Ex his autem atque aliis Luciani locis, magno quidem in pretio fuiſſe eius quoque ſeculo Atticum ſermonem, & multos eius ſtudioſiſſimos extitiſſe, ſed paucos eo vti ſciuiſſe cognoſcimus. Siquidem ἐν ῥητόρων διδασκάλῳ ſub illis quæ dantur præceptis irridetur ſtulta multorum affectatio & κακοζηλία: præcipiuntur enim quæ obſeruare eos oporteat qui ſimiles illis, id eſt pariter inepti, euadere cupiant. Adeò vt ea ipſa ſint quæ contrà fugere deceat omnes qui non κακοζήλως ſed εὐζήλως (vt loquutus eſt ſuprà Cerealius in ſuo epigrãmate) ſermone Attico vſuri ſint. Quem autem inuenies, quum ab antiquis ſcriptoribus diſceſſeris, qui felicius id ipſomet Luciano præſtiterit? Equidem nullum inueniri arbitror. Neque tamen de terminatione aut ſcriptura Attica in vnoquoque vocabulo magnopere eſt ſollicitus, aut Atticas quaſdam voculas (cuiuſmodi ſunt illæ quarum modò facta fuit mentio) inculcat, ſed (quod maioris eſt momenti) inſignia loquendi genera ex ſcriptoribus Atticis excerpta, tam benè ſuis quæque locis accommodat vt à ſe illa, non aliunde habere videri poſſit.

Cæterùm quum apud eundem ſcriptorem, in commentariolo quem ψευδοσοφιστὴν & alio nomine σολοικιστὴν inſcripſit, extẽt quorundam ſolœciſmorum exempla in Attico ſermone commiſſorũ, (id eſt, ab iis qui alioqui Atticè loqui ſibi videbãtur) vnà cum cenſura cuiuſdam quem Socratem τὸν ἀπὸ Μόψου appellat: & magnam ex eorum lectione vtilitatẽ poſſe percipi ſciam: ea hîc ſermonis Attici ſtudioſis legenda propono. Poſtquã igitur aliquot illius Socratis reprehenſiones attulit ſolœciſmorum in ſermone Græco commiſſorum, ſubiungit, εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τοὺς σολοικίζοντας ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. Cuius rei hæc ibidem ſequuntur exempla.

Ei qui ita loquutus erat, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, dixit, σὺ καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν.

Quum alius quidam, ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα dixiſſet, οὐκ ἄρα ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ inquit.

Quum quidam καρῶσαι δέομαι dixiſſet, τί γὰρ (inquit) σοὶ δεινὸν εἴργασται καὶ ἄξιον ἀτιμίας;

Cuidam vtenti verbo ζυγομαχεῖν, dixit, πρὸς τὸν ἐχθρὸν ζυγομαχεῖς;

Quum dixiſſet quidam puerum ſuum, qui ægrotabat, βασανίζεσθαι, excepit, ἐπὶ τῷ; ἢ τί βουλομένου τοῦ βασανίζοντος;

Quum quidam hoc loquẽdi genere vſus eſſet, προκόπτει ἐν τοῖς μαθήμασιν, Plato (inquit) hoc vocat ἐπιδιδόναι.

Quum quidam interrogaſſet εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα, reſpondit, πῶς οὖν ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα;

Quum ἀττικίζειν volens quidam dixiſſet τεθνήξει, in tertia perſona, βέλτιον (inquit) ἐνταῦθα μὴ ἀττικίζειν καταρώμενον.

Eum qui dixerat στοχάζομαι αὐτοῦ pro φείδομαι αὐτοῦ, interrogauit, μήτι διήμαρτες βαλών;

Vno dicente ἀφιστᾶν, altero ἀφιστάνειν, dixit, ἄμφω μὲν οὐκ οἶδα.

Quum quidam πλὴν εἰ μὴ dixiſſet, ταῦτα διπλᾶ χαρίζῃ, inquit.

Cuidam vtenti verbo χρᾶσθαι, dixit eſſe ψευδάττικον τὸ ῥῆμα.

Vtenti cuidam aduerbio ἔκτοτε, dixit, καλὸν τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν. ὁ γὰρ Πλάτων εἰστότε λέγει.

Ei qui τῷ ἰδοὺ vſus erat pro ἰδέ, dixit, ἕτερα αὖθ᾽ ἕτερον σημαίνεις.

Quum verbo *ἀντιλαμβάνομαι* pro *συνίημι* quidam vſus eſſet, dixit ſe mirari *πῶς ἀντιποιούμενος τοῦ λέγοντος, φησὶν ἀντιποιεῖσθαι.*

Ei qui vſus erat vocabulo *βεβάδιον*, dixit non eſſe ſimile *τῷ τάχιον.*

Quum *βαρεῖν* dictum eſſet à quodam, *οὐκ ἔστιν*, inquit, *τὸ βαρύνειν, ἢ νενόμικας.*

Quum *λέλογχα* dixiſſet, ſignificare *εἴληχα* volēs, dixit, *ὀλίγον καὶ παρ' οἷς ἁμαρτάνεται.*

Multis verbo *ἵπτασθαι* vtentibus *ἐπὶ τοῦ πέτασθαι*, dixit, *ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα σαφῶς ἴσμεν.*

Quum *πρειστερὸν* quidam dixiſſet tanquam Atticum, Etiam *τὸν φάττον* dicemus, inquit.

Quum quidam dixiſſet ſe *φακὸν ἐδηδοκέναι*, dixit, *καὶ πῶς ἂν φακόν τις φάγῃ;*

Quid autem Socrates in nonnullis harum reprehenſionum ſibi voluerit, & quò reſpexerit, in meo Theſauro Græcæ linguæ docui. Cæterùm quum Lucianus enumeratis aliquot ſolœciſmis ab eo reprehenſis, ſubiungat illa verba, *εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τοὺς σολοικίζοντας ἀττικῶς παίζειν ἀνεπαχθῶς*, ea quæ ad hunc vſque locum ſequuntur (qui clauditur his verbis, *ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια*) videtur adſcribere *τοῖς σολοικίζουσιν ἀττικῶς*: quanuis poſtea in vno loco addat *ἀττικίζοντος.* Præcedunt quidem certè ibidem & aliæ ſolœciſmorum reprehenſiones, ſed ad ſermonem cōmunis linguæ pertinentium: ex quibus vna eſt eius qui dixerat *τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος.* Irridens enim Socrates fertur dixiſſe, *χαλεπόν γε τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω.* Vbi eius reprehenſio valida ratione nititur. quū enim *κορυφὴ* verticem ſeu cacumē ſignificet, ſatis eſſe videtur dicere *κορυφαῖος* poſitiuo gradu. Nam ſi voce *κορυφαῖος* intelligimus aliquem, ad ſummum perueniſſe, quippe qui in vertice ſit, quid amplius dici poteſt? niſi quid ipſo etiam vertice altius eſſe dicamus. Et tamen multi non ignobiles ſcriptores hoc ſuperlatiuo vtuntur. Legimus enim apud Plutarchum, *τῶν ἄλλων Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος Στράτων*, in lib. *πρὸς Κολώτην*, pag. 2044, meæ editionis. Legimus item apud Herodianum lib. 2, *τὰ κορυφαιότατα καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος πεπραγμένων Σεβήρῳ.* Extat denique & apud Syneſium (cuius accuratiorē quàm illorum eſſe ſtylum ſcimus) in libello De inſomniis, *τοῦτο ἂν εἴη τὸ ἐν τοῖς οὖσι κορυφαιότατον φύσεως ὑποκύψαι.* Quod verò magis miror, ipſe Lucianus qui hoc à Socrate fuiſſe reprehenſum commemorat, & huic reprehenſioni ſicut & aliis aſſentiri videtur, ex eorum tamen eſt numero qui hoc ſuperlatiuo vti non dubitarunt. Nam in cōmentario *περὶ τοῦ πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν*, ſcribit, *φημὶ τοίνυν τὸν ἄριστα ἱστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν.* Haud memini certè alîus vocabuli in quo itidem extet talis *ἐπίτασις ὑπερθέσεως.* Nam habent quidem *ἐπίτασιν* & iſta, *λαλίστατος, κλεπτίστατος, κυδίστατος*, facta ex *λάλιστος, κλέπτιστος, κύδιστος*: ſed hæc *ἐπίτασις* in ipſa vocabuli forma eſt, nō in ſignificatione, vt in illo ſuperlatiuo *κορυφαιότατος.* Perinde eſt autem omninò ac ſi ex Supremus fieret Supremiſſimus.

DE QVIBVSDAM QVAE ATTICAE LINGVAE veteri peculiaria fuerunt, & de ſcriptoribus qui illa vſi ſunt. CAP. XIX.

Atticam linguam, ſeu dialectum, fuiſſe duplicem, vnam, veterem, alteram, nouam, minimè ſilentio à me prætereundum eſt, vt Ioannes Grammaticus & Corinthus (ſiue Corytus) prætereierunt, necnon alii qui de atticiſmis ſcripſerunt: quum tamen huius rei ignoratio dubitationes multas afferre Græcos ſcriptores verſantibus poſſit. De hoc quoque admonere debuerant tum illi, tum alii quotquot idem argumentum tractarunt, Atticorum linguam, ſed veterem potius quàm nouam, multa cum Ionica communia habere. Sed de illa quidem Atticæ linguæ cum Ionica communione & velut ſocietate, ſicut & de Doricæ cum AEolica, verba tum faciam, quum ea quæ ſingulæ propria ſibi habent, expoſuero: at de illa veteri Atticorum lingua hæc ſunt quæ in præſentia occurrunt. Attica lingua veteri vſi ſunt Thucydides & Plato, ſi Dionyſio Halicarnaſſeo credimus: quum alioqui de Platone non perinde ac de Thucydide plurimi hoc ſibi perſuaſuri ſint. Dionyſii verba hæc ſunt in Lyſiæ vita, non procul ab initio (loquitur autem de ipſo Lyſia) *καθαρός ἐστι τὴν ἑρμηνείαν πάνυ, καὶ τῆς Ἀττικῆς γλώττης ἄριστος κανών· οὐ τῆς ἀρχαίας, ᾗ κέχρηνται Πλάτων καὶ Θουκυδίδης, ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης· ὡς ἔστι τεκμήριον τοῖς τε Ἀνδοκίδου λόγοις, καὶ τοῖς Κριτίου, καὶ ἄλλοις συχνοῖς.* Atque vt hîc dicit, *γλώττης τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης*, ita in Iſocratis vita, *ἔπειτα τὴν ἀκρίβειαν τῆς διαλέκτου τῆς τότε συνήθους, καὶ ταύτην ἑώρων ὁμοίαν παρ'*

ἀμφοτέροις, de ipſo Iſocrate & Lyſia. Idem in epiſtola ad Cn. Pompeium hæc de Platonica phraſi ſeu dictione ſcribit, ὅ, τε πῖνος αὐτῇ καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει, χλωρόν τέ τι καὶ τεθηλὸς καὶ μεστὸν ὥρας ἄνθος ἀναδίδωσι. Quemadmodum autem hîc legimus τὸν τῆς ἀρχαιότητος πῖνον & χνοῦν, ſic alibi χνοῦν ἀρχαιοτρόπον. nimirum in libro quem de dictione Demoſthenica ſcripſit, & Ammæo ſuo dicauit. qui liber quũ in lucem nondum prodierit, illius etiam loci verba proferam, alioqui lectorem ad ea remiſſurus. πολλῆς δέ τινος (inquit) ἐνταῦθα δεῖ τῆς τεχνήσεως, ἵνα μὴ κακόφωνοι, μηδὲ ἀηδεῖς, μηδὲ ἄλλην τινὰ ὄχλησιν ἐνεγκάμενοι ταῖς ἀκοαῖς λάθωσιν αἱ τοιαῦται συζυγίαι, ἀλλ' ἐπανθῇ τις αὐταῖς χνοῦς ἀρχαιοτρόπος, καὶ χάρις ἀβίαστος. Eo autem lubentius & hunc tertium locum attuli, quòd ex eo, ſicut ex proximè præcedente, etiam ſignificationẽ vocabuli πῖνος, quod antiquæ linguæ tribuitur (& quidem Atticæ præſertim, vt opinor) obiter perſpicere poſſimus. Habet enim quiddam tam ſibi proprium vt retinendum Marcus Tullius cenſuerit.

Cæterùm quæ fuerint illi Atticæ linguæ veteri peculiaria, haud certius aliunde quàm ex diligenti vtrorumq; ſcriptorum inter ſe collatione, cognoſci poſſe exiſtimo. Extant alioqui nonnulla eius ἰδιώματα à grammaticis annotata: & quidem ab Euſtathio potiſſimum, quantum quidem meminiſſe poſſum: quædam ab AElio Dionyſio & Herodiano apud illum. Sunt autem duorum generum: quum non ſolùm orthographiam quorundam vocabulorum ſibi peculiarem, ſed etiam vocabula quædam peculiaria habeat. Et veteres quidem Attici vocantur οἱ παλαιοὶ Ἀττικοί: at noui, ſeu poſteriores, appellantur interdum οἱ νεώτεροι, nonnunquam οἱ ὕστερον. Vtuntúrque his nominibus apud eum, & ambo illi veteres quos modò nominaui grammatici. Legimus enim quodam in loco Commentariorum in librum β Iliadis, δοκεῖ δὲ, φησὶ (videlicet Αἴλιος Διονύσιος. qui tamen eo in loco contrà quàm in aliis pleriſque Διονύσιος Αἴλιος vocatur) τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν εἶναι προπαροξύνειν τὰ τοιαῦτα, ὅμοιον, ἕτοιμον, γέλοιον. Idem in quẽdam locum libri α, ſcribit, ᾔδειν, ſignificans ἠπιστάμην, habere η cum ι ſubſcripto, κατὰ τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, ſicut & alia quædam vocabula. Idem Ἀθηναία veteribus Atticis velle ſe adſcribere oſtendit, quum iubet nos obſeruare, non ſolùm Homerum Ἀθηναίαν dicere pro Ἀθηνᾶν, ſed multos etiam Atticos, ex iis ſcriptoribus qui poſt eius tempora oratione ſoluta vſi ſunt. Scribere enim Demoſthenem in oratione aduerſus Ariſtocratem, οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον τῇ Ἀθηναίᾳ ἀνέθεσαν. Et Platonem in Euthydemo, Ἑρκεῖος Ζεὺς καὶ Φράτριος, καὶ Ἀθηναίη Φρατρία. Additque, annotaſſe veteres, ex quo cœpiſſent Athenienſes mulieres appellari Ἀθηναῖαι, (vt apud Pherecratem, Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις) quum prius appellarentur Ἀττικαὶ & ἀσταὶ, tum veniſſe in vſum illud Ἀθηνᾶ. Hinc enim cognoſcimus, Ἀθηναία, quod apud Platonem & Demoſthenem legitur, eſſe veteris linguæ Atticæ, quum poſtea dictum fuerit Ἀθηνᾶ. Quod autem de illa mulierum Athenienſium appellatione ſcribit, ex alio eiuſdem loco apertius nobis eſſe poterit. Is enim in quendam locum libri α Iliadis, annotat, dictum quidem fuiſſe ἀνὴρ Ἀθηναῖος, ſicut dicitur ἀνὴρ Θηβαῖος: ſed non item Ἀθηναία γυνὴ, ſicut Θηβαία γυνή: ſed ἑτερωνύμως fuiſſe vocatam Ἀττικήν. Atque iſtam rei huius rationem à Metaclide reddi affert apud Pauſaniam & AElium Dionyſium (nimirum cur appellatio illa Athenienſibus mulieribus non daretur) ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσι. Ex iiſdem ſubiungit illud quod & in præcedenti loco tradit, ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσταὶ ἤτοι Ἀττικαὶ γυναῖκες, Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπενοήθη καὶ τὸ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίην καλεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν Ἀθηνᾶν. Verùm aliis quorundam veterum grammaticorum verba ſubiungit, quibus traditur eſſe omnino ἀνάττικον, dicere Ἀθηναίαν γυναῖκα: miniméq; illud additur, receptã tamen hanc appellationẽ tãdẽ fuiſſe, quæ apud veteres nequaquam in vſu fuiſſet. Ne tamẽ de hoc dubitare poſſimus, facit Pherecratis teſtimonium, quod in illo priore loco affert. Teſtimonium autem Pherecratis appello, vſum illius vocabuli in ea ſignificatione: quem ex eo proferri videmus, dicente videlicet, Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις. Enimuerò aliud hîc à me minimè prætermittendũ fuerit, quod non parui eſt momenti: credibile nimirum eſſe multas ſcripturas veteris linguæ Atticæ in iis quæ noſtris manibus paſſim teruntur exemplaribus non amplius extare. Coniecturam facio ex eo quod ſcribit Euſtathius, Platonem dixiſſe Ἀθηναίη (quod certè conuenit cum Dionyſii Halicarnaſſei teſtimonio, Attica veteri vſum eſſe Platonem perhibentis) quum tamen in eo Euthydemi loco non Ἀθηναίη ſed Ἀθηνᾶ habeant quæ quotidie in manibus habemus exemplaria. Atque vt editiones typographicas omittam, fortaſſis & ex iis codicibus ſcriptis qui vſquam extant, vel paucos vel nullos inueniemus in quibus illa ſcriptura linguæ veteri cõſentanea, ex Platonis ipſius autographo ſeruata fuerit.

Quod verò attinet ad exemplum ab eo ex Demoſthene allatum, idem omnino de ipſo dicendum eſt: nimirum nullius ponderis nobis futurum, ſi exemplaribus quæ paſſim extant, fidem adhibeamus. In eo enim quem affert loco, non illa ſcriptura vetus Ἀθηναίᾳ, ſed Ἀθηνᾷ habetur: οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον τῇ Ἀθηνᾷ ἀνέθεσαν. & quidem in oratione aduerſus Timocratem, non autem in ea quæ aduerſus Ariſtocratem eſt ſcripta: vnde tamen Euſtathius eum locum affert. Sed de hac ſcriptura dicetur à me & in ſequentibus: nunc vt ad ipſam Euſtathiū redeam, is in illa Homeri verba, τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων, morem iungēdi dualia nomina verbis pluralibus, & pluralia ſingularibus, necnon vice verſa, ἀττικισμὸν ἀρχαῖον eſſe tradit. Iam verò vt nōnullorum mentionē facit quæ veteribus Atticis adſcribit, ita quædam ab eo annotantur tanquam nouis ſeu poſterioribus adſcribenda. veluti quum dicit, σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπιδέξια παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς καὶ τὰ καίρια καὶ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος. πληγῆναι γοῦν τις λέγει τὰ ἐπιδέξια. Sed hîc non parua equidem oriri dubitatio poteſt, quóſnam ſcriptores illo vocabulo ἐπιδέξια vſos fuiſſe credere debeamus, quādoquidem τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς peculiare fuiſſe tradit. Nam & quod Dionyſius Halicarnaſſeus Demoſthenem veteri Atticorum lingua vſum tradit, mirū non immeritò alicubi videbitur, quum τὴν νέαν Ἀτθίδα contrà nonnulli à Demoſthene & AEſchine initiū ſumpſiſſe ſcripſerint. Quid quòd illam ἔκφυλον ἀρχαίαν Ἀτθίδα, cuius meminit Syneſius in ſuo de inſomniis libello, quidam Gorgiæ Leontino adſcribendam putauerunt? Verba Syneſii ſunt hæc, ἤδη δέ ποτε καὶ τὴν ὅλην κατασκευὴν τῆς γλώττης ὑλομανοῦσάν τε καὶ φλεγμαίνουσαν ὀνομάτων καινότητι, ζήλῳ τῆς ἐκφύλου τῆς ἀρχαίας Ἀτθίδος, ἤδε διὰ θεοῦ νουθετήσασα, τὸ μὲν τι εἰπόντος, τὸ δὲ τί ἐστιν εἰπόντος, τὸ δὲ δείξαντος, ὄχθοις τινὰς ἀπολεαίνειν ἐκπεφυκότας τῆς γλώττης, ἐπανήγαγέ τε ἐς τὸ σῶφρον, καὶ τὸ οἰδοῦν ἐκόλασε. Hic enim ſcholiaſtes ἀρχαίαν Ἀτθίδα ab illo dici ait τὴν ἀπὸ Γοργίου ἀρξαμένην, ἧς ἀρχηγὸς αὐτὸς ὁ Λεοντῖνος Γοργίας. vſum enim fuiſſe poeticis etiam vocabulis διὰ σεμνότητα καὶ παραδοξολογίαν. Addit verò & illud quod modò de Demoſthene & AEſchine aliunde retuli, ἡ δὲ νέα Ἀτθὶς ἤρξατο ἀπ' Αἰσχίνου καὶ Δημοσθένους. ἣν δὲ αὕτη λειοτέρα, καὶ τῇ ἀκοῇ προσηνής. Ego certè Dionyſio Halicarnaſſeo, potius quàm iſti, & aliis vel alii vnde hoc ſumpſit (alibi enim me legiſſe memini) aſſentiendum eſſe dicerem, ſi alterutri aſſentiri cogerer. Alioqui certè ſi tertium quoddam genus conſtituere liceret eorum qui inter vtroſque eſſent, nimirū inter veteres & nouos, in eo Demoſthenem lubenter ponerem. Sic videmus tres comœdiæ ætates à grammaticis (& nominatim à Polluce) ſtatui, primam, τὴν ἀρχαίαν: ſecūdam, τὴν μέσην: tertiam, τὴν νέαν appellantibus. Sed nonnulli ex duabus iſtis, nimirum ἐκ τῆς μέσης καὶ τῆς νέας, feciſſe vnam videtur: quippe qui duas duntaxat recenſeant, veterem & nouam. Quidam verò eorum qui in Ariſtophanem nōnulla de comœdiæ ſcriptione præfati ſunt, fatetur quidēm fuiſſe comœdiæ μεταβολὰς τρεῖς, videlicet τὴν μὲν, ἀρχαίαν· τὴν δὲ, νέαν· τὴν δὲ, μέσην: ſed ex poetis τῆς μέσης κωμῳδίας duos tantùm nominat, Antiphanem & Stephanum: quanuis quinquaginta ſeptem fuiſſe dicat. Ab eodem comici veteres, vel potius inter veteres comicos maximè inſignes, recenſentur, Epicharmus, Magnes, Cratinus, Crates, Pherecrates, Phrynichus, Eupolis, Ariſtophanes. Atqui (vt de cæteris taceā) Pherecratem non videtur Euſtathius in hoc ordine collocaſſe, vbi tradit eum Ἀθηναίαν appellaſſe Athenienſem mulierem, quum antea hoc nomen vſu receptum non eſſet. Sed alius quidam ibi (nimirum in ſcriptis quæ ſcholiis in Ariſtophanem præfixa ſunt) inter veteres comicos tres commemorat, quos & ab Horatio coniungi videmus: ſcribens, ἐπὶ τῶν Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος χρόνων, τὰ τῆς δημοκρατίας ἐκράτει παρὰ Ἀθηναίοις &c. Ita enim & Horatius,

> Eupolis atque Cratinus Ariſtophanéſque, poetæ
> Atque alii quorum comœdia priſca virorum eſt.

Eupolidis meminit & M. Tullius lib. 6, epiſt. ad Atticū, Εὔπολιν τὸν τῆς ἀρχαίας quis nō dixit ab Alcibiade nauigante in Siciliam deiectum eſſe in mare? Vbi obſeruandæ ſunt obiter duæ ellipſes elegantes, nimirum accuſatiui ποιητὴν & genitiui κωμῳδίας. Nam vt oratio eſſet ἐντελής, dicendum erat τὸν τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητήν. Hunc certè cum cæteris duobus audacter vt inter veteres comicos, ſic etiam inter eos qui veteri Atticorū lingua vſi ſunt, collocare debemus. Idem porro ille quem aliquot alios inter veteres comicos numerare dixi, & nominatim Pherecratem, inter nouos comicos (quos fuiſſe ſcribit ſexagintaquatuor) recenſet hos, tanquam ἀξιολογωτάτους, Philemonem, Menandrum, Diphilum, Philippidē, Poſidippum, Apollodorum. De mediæ autē comœdiæ poetis maior equidem quàm de aliis eſſe poſſit quæſtio: ac fortaſſe Pherecrates, de quo dictum modò fuit, in hoc ordine ponendus fuerit. In eo certè poni Antiphanem ab eo

cuius modò memini (vnde videlicet hæc quoq; nouorum comicorũ enumeratio petita eſt) pauló antè docui. Aſtipulatúrque Suidas, ſcribés fuiſſe *κωμικὸν τῆς μέσης κωμῳδίας*. Quinetiam apud Athenæum mentio fit libri à quodam Dorotheo Aſcalonite ſcripti, cui titulum fecerat, *περὶ Ἀντιφάνους, καὶ περὶ τῆς παρὰ τοῖς μεσωτέροις κωμικοῖς ματτύης*. Vbi obſerua *μεσωτέροις κωμικοῖς* comparatiui forma appellari *τοὺς μέσους*. Ex alio eiuſdem loco diſcimus eum ætate Alexãdri regis vixiſſe ac floruiſſe, & quidem apud ipſum etiam Alexandrum. ita enim librum XIIII inchoat, *Ἀντιφάνης ὁ κωμῳδοποιὸς, ἐπεί τις Τιμοκράτης, ὡς ἀνεγίνωσκέ τινα τῷ βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ τῶν ἑαυτοῦ κωμῳδιῶν*, &c. Quinetiam Alexis ad hanc claſſem referendus videri poſſit, huius etiam ſcriptoris teſtimonio. Poſtquã enim nominatus eſt Alexis *ἐν ἀσωτοδιδασκάλῳ*, additur, *ὥς Σωτίων ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τοῖς περὶ τῶν Τίμωνος σίλλων. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀπήντησα τῷ δράματι, πλείονα τῆς μέσης καλουμένης κωμῳδίας ἀναγνοὺς δράματα τῶν ὀκτακοσίων· καὶ τούτων ἐκλογὰς ποιησάμενος, οὐ περιέτυχον τῷ ἀσωτοδιδασκάλῳ.* Quum enim dicit ſe inter mediæ comœdiæ fabulas illam Alexidis non nactum eſſe, Alexin pro poeta mediæ comœdiæ haberi à ſe oſtendit. Apertè verò in hoc ordine ab illo ponuntur Nicoſtratus & Epicrates. Hoc quoque obſeruatione nobis dignum eſt apud eum, quendam Antiochi Alexandrini librum inſcribi *περὶ τῶν ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ κωμῳδουμένων ποιητῶν*. Hoc enim optimè conuenit cum iis quæ ſcribuntur ab eo vnde & quorundam poetarum enumerationem attuli. Legimus enim apud eum, *ἡ δὲ μέση κωμῳδία ἀφῆκε τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις, ἐπὶ δὲ τὸ σκώπτειν ἱστορίας ῥηθείσας ποιηταῖς ἦλθον. ἀνεύθυνον γὰρ τὸ τοιοῦτον· οἷον διασύρειν Ὅμηρον εἰπόντα τι, ἢ τὸν δεῖνα τῆς τραγῳδίας ποιητήν.* Neque verò quædam poetarum duntaxat dicta ab illis irriſa fuiſſe putãdum eſt: quum legamus Antiphanem in quoddam Demoſthenis dictum itidem iocatum eſſe, his verſibus, *ὁ δεσπότης δὲ πάντα τὰ παρὰ τοῦ πατρὸς ἀπέλαβεν, ὥσπερ ἔλαβεν. ἠγάπησεν ἂν τὸ ῥῆμα τοῦτο παραλαβὼν Δημοσθένης.* Iocatur autem in eum Demoſthenis locum, cuius & Aeſchines meminit: & in quo dicit eum περὶ *συλλαβῶν διαφέρεσθαι*. ſcribit enim, *Ἀλόννησον ἐδίδου [Φίλιππος] ὁ δ᾽ ἀπηγόρευε μὴ λαμβάνειν, εἰ δίδωσιν, ἀλλὰ μὴ ἀποδίδωσι· περὶ συλλαβῶν διαφερόμενος*. Atque adeò Alexis affert illa ipſa verba *διδόναι* & *ἀποδιδόναι*, in comœdia quam *ἀδελφοὺς* inſcripſit, *ἐγὼ δέδωκα γάρ τι ταύτῃ; εἰπέ μοι. Οὔκ· ἀλλ᾽ ἀποδέδωκας, ἐνέχυρόν που λαβών.* In alio eius loco hæc duo compoſita, paritérque illa duo priora leguntur: in comœdia cui *στρατιώτης* eſt titulus, *Ἀπέλαβες. τουτὶ δ᾽ ἐστὶ τί; ὃ παρ᾽ ὑμῶν ἐγὼ παιδάριον ἔλαβον, ἀποφέρων ἥκω πάλιν. Πῶς οὐκ ἀρέσκει σοι τρέφειν; οὐκ ἔστι γὰρ ἡμέτερον, οὐδ᾽ ὑμέτερον. ἀλλ᾽ ἐδώκατε ὑμεῖς ἐμοὶ τοῦτ᾽. οὐ δεδώκαμεν. τί δέ; ἀποδεδώκαμεν τὸ μὴ προσῆκον ἐμοὶ λαβεῖν.* Sic & alius comicus, nomine Anaxilas, in iiſdem verbis luſit. Verùm vt ad id reuertar quod in hac quæſtione præcipuum eſt, hos *μέσης κωμῳδίας* poetas vtra lingua vſos eſſe dicemus? Idem certè lubenter de illis, aut ſaltem de quibuſdam illorum, dicerem quod paulo antè de Demoſthene dixi. Vereor enim vt pauci Dionyſio Halicarnaſſeo (aut alii, quicunque eſt) aſſentiantur, eum veteri Atticorum lingua vſum eſſe ſcribenti. Neque verò mouere nos debet illud veteris linguæ vocabulum *Ἀθηναία*, quod Euſtathium ex eo afferre dixi: niſi & aliis exemplis idem confirmetur. Eſto enim, in bonæ fidei exemplaribus extitiſſe ſcripturam illam: at ibi non Demoſthenis, ſed cuiuſdam inſcriptionis antiquæ ſunt verba. Locus enim orationis in Timocratem (nam falſò Euſtathius oratione in Ariſtocratem ea legi tradit, vti dixi) eſt hic, *οἶμαι γὰρ ὑμᾶς ἅπαντας ὁρᾶν ὑπὸ τῶν στεφάνων τοῖς χοινικίσι κάτωθεν γεγραμμένα, Οἱ σύμμαχοι τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἀνδραγαθίας ἕνεκ᾽ ἐστεφάνωσαν καὶ δικαιοσύνης. ἤ, Οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον τῇ Ἀθηνᾷ ἀνέθεσαν.* Verùm Euſtathius minimè hoc animaduertit: ſed ita hunc Demoſthenis affert, tanquam eius non aliorum verba ibi legantur. De aliis autem locis in quibus hic orator deæ eiuſdem mentionem facit, potuiſſe idem dicere Euſtathiũ, vix mihi perſuadere queo. Alioqui ſcripturam illam veterem in omnibus locis mutauiſſe librarios dicendum eſſet, (vt opinor) quod quidem ad ea exemplaria attinet quæ ab aliquot annis iacere in tenebris deſierunt. Neque enim dubito quin *Ἀθηνᾶν* vbique non *Ἀθηναίαν* habeant. Veriſimile eſt autem librarios, quum in eo loco orationis in Timocratem, aliam quàm in cæteris ſcripturam viderent, ex his illum emendandum putauiſſe, atque adeò emendaſſe: non animaduertentes verba illa minimè eſſe Demoſthenis: ſicut & Euſtathium nó animaduertiſſe, dictum paulo antè fuit. At verò de Platone quid dicemus? an Euſtathium eum locum in exemplum ex illo protuliſſe quaſi & alibi paſſim ita ſcribere ſoleret? Equidem niſi hoc ſenſiſſet, aliter loquuturus aut aliquid fuiſſe additurus, aut ſaltem aliter loqui, vel quidpiam adiungere debuiſſe videtur, quo lectorem moneret. Non dubium eſt enim quin de hoc loco idem quod de illo Demoſthenico dici poſſit: & hoc

non tanquam à Platone, ſed tanquam ab alio dictum conſiderare oporteat, ac profectò vel illa terminatio Ionica indicio eſſe poteſt. Alioqui non Platoni ſolùm & Demoſtheni, ſed aliis quoque ſcriptoribus quædam fuiſſe in ſuo ſermone peculiaria, ex locis variis Pollucis cognoſcere poſſumus: vbi Platonem hoc vocabulo, Thucydidem illo, Demoſthenem alio quopiam, alios aliis vti tradit. Nec ſolùm in nudis vocabulis ſed etiam in loquẽdi generibus exempla huius rei apud eum extãt. Hæc autem ita illis peculiaria, eorum ἰδιώματα vocari poſſe dixerim: quemadmodum videmus Dionyſium Halicarnaſſeum ea quæ Thucydidi peculiaria eſſent, eius ἰδιώματα nominaſſe. ac profectò nullũ tot habuiſſe crediderim (ac præſertim tam inſignia) quot Thucydidea eſſe videmus. Neque vocabula omnia aut loquendi genera quæ lexicographus ille vni cuipiam Græcorum ſcriptorum adſcribit, apud eum duntaxat in vſu fuiſſe mihi perſuadeo: quum aliquot locis aliter ſe rem habere compererim. Sed eum alicubi voces vel φράσεις quas apud quempiam eſſe frequentiſſimas videbat, eius tantùm teſtimonio confirmare voluiſſe: alicubi etiam vſum illarum peculiarem illi falſò credidiſſe exiſtimo. Sic Euſtathius, veterum autoritatem ſequens, ex Demoſthene affert vſum quendam nominis ὁδὸς eundem cum Homerico. Quum enim legamus apud Homerum Iliadis libro α, Πῶς. ὥς τι προφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι; annotat ille ſcholiaſtes, Homerum ibi duo genera prælii agnoſcere, vnũ, ὁδὸν ἐλθεῖν, alterum, ἶφι μάχεσθαι. Eſſe autem ὁδὸν ἐλθεῖν, τὸ τοῖς ἐχθροῖς εἰς λόχον ἀπελθεῖν. additque ita exponere veteres: grãmaticos nimirum intelligens. Quinetiam afferri ab illis eiuſdem vſus exemplum ex Demoſthene, in oratione aduerſus Ariſtocratem. Eum enim itidem dixiſſe ἐν ὁδῷ καθελὼν pro ἐν λόχῳ. Iam verò & circa orthographiam eos, aut ſaltem eorum nonnullos, aliquid peculiare ſibi habuiſſe, oſtendit quod ab hoc ipſo ſcholiaſte de nomine Ἀσκληπιὸς ſcribitur: nimirũ Ἀσκληπιὸς eſſe receptam paſſim ſcripturam, ſed Demoſtheni placuiſſe ſcribere Ἀσκλήπιος proparoxytoné. Poſtquam enim dixit, ἐκλήθη δὲ, φασὶν (ita enim ſcribendum eſt, non φησὶν) Ἀσκληπιὸς, ἢ διότι Ἄσκληπιον Ἐπιδαύριον ὀφθαλμιῶντα ἰάσατο, ἤπιος ἐκείνῳ φανείς· ἢ πλεονασμῷ τοῦ λ, παρὰ τὸ ἀσκεῖν ἠπίως τοὺς νοσοῦντας, ὅ ἐστιν ἐπιμελείας ἀξιοῦν· ἢ παρὰ τὸ μὴ σκελετεύεσθαι αὐτοὺς ἐᾶν, ἠπίως προσφερόμενον: ſubiungit, ἡ δὲ ὀξυτόνησις τοῦ ὀνόματος ἀπορίαν ἔχει· εἴπερ καὶ ἄλλως αἱ συνθέσεις τοὺς τόνους ἀναβιβάζουσι. Ideóque rectè feciſſe Demoſthenem ait, qui (vt fertur) Ἀσκλήπιος maluerit proparoxytonè ſcribere. Verùm etiãſi vt in huius vocabuli ſic etiam in aliorum quorundam ſcriptura orthographiam ſibi peculiarem habuiſſet, & quidem eam quæ veteri Atticorum linguæ vſitata erat, non tamen ideo Attica lingua veteri vſus eſſe dicendus eſſet. Sed de his hactenus.

Thucydidem ſaltem ex illo veterum Atticorum eſſe numero, negare nemo queat. quem tamen & ſua quædam habere ἰδιώματα, miniméque omnia quibus vtitur, eſſe veteri linguæ Atticæ adſcribenda, docui pag. 201. Eorum alioqui quæ ex veteri habet lingua, quod ad ſcripturam attinet, exempla ſtatim initio huius appendicis vel potius harum animaduerſionum, propoſui. Equidem Ioannem Grammaticum & Corinthum nõ maiore in delectu autorum, quàm circa reliqua, iudicio vſos eſſe puto. De Corintho quidem certè affirmari id poteſt, quippe qui quanuis in ſua præfatiuncula eloquutionis Atticæ regulam ſe ſibi propoſuiſſe dixerit Ariſtophanem & Thucydidem, afferat tamen exempla & ex valde recentibus ſcriptoribus, quíque Ἀττικισταὶ potius quàm Ἀττικοὶ, vocandi, aut etiam ne illo quidem nomine digni videri debeant. Neque enim ex Philoſtrato duntaxat, ſed ex Aphthonio quoque, nec non Gregorio Nazianzeno (neque enim dubito quin is ſit quem theologum κατ' ἐξοχὴν nuncupat) petitis exemplis vtitur. Imò verò nec illud ipſum quod inter haſce duas appellationes Ἀττικῶν & Ἀττικιστῶν eſt diſcrimen, cognouiſſe videtur. quippe qui articulo ſeu tmemate XXIIII, vbi de vſu accuſatiui pro datiuo loquitur, ſcribat, καὶ ἄλλα δ' ἔσεις αὖ μυρία τῶν λεγομένων παραδείγματα καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ πᾶσι τοῖς ἀττικισταῖς. Vbi certè & Homerũ in numero ἀττικιστῶν ponere videtur. quod valde ineptum fuerit: quum hæc appellatio, ex tribus ſcriptorum generibus, qui tribus diuerſis ætatibus ſcripſerunt, tertiis duntaxat conueniat. Sed nec Atticum ſcriptorem vocandum Homerum cenſuerim, imò potius Ionicum. Quædam enim ex Attica dialecto ſumpſiſſe illum haud inficior, ſed multo plura ex Ionica habere dico: qua de re & alibi diſſerui. Sic etiam Corinthus κατωκάρα (ita enim ab eo ſcribitur pro κατωκάρα) probare volens Atticum eſſe pro ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, non aliunde quàm ex Pindaro exemplum affert. Iam verò & hoc ſciendum eſt, Atticæ dialecto nõnulla adſcribi à Corintho præſertim, quæ in ſolutæ orationis ſcriptoribus quærenda non ſunt, quum poetis peculiaria eſſe conſtet, & quidem aliis potius quàm co-

nicis. Tale eſt παρθενική pro παρθένος, Homero & Heſiodo vſitatum. At de tribus illis atticiſmorum collectoribus ſeu excerptoribus quid dicam? Promittũt quidem omnes Atticarum vocum ἐκλογὴν, ſed tam magnum Atticorum ſcriptorum conſtituunt numerum, vt non tam qui ſint Attici quàm qui non ſint Attici quærendum eſſe videatur. Neque enim eorum duntaxat qui vigente adhuc Græco ſermone vixerunt, quemlibet ſine vllo diſcrimine pro Attico habent, ſed eorum quoque qui χθὲς καὶ πρώην extiterunt. Sæpe enim ibi Libanii quoque autoritate, tanquã locupletiſſimi teſtis, vocabuli alicuius vſum confirmant, quod pro Attico habendum eſſe tradunt. Sed hac de re plura vbi de ſermone τῶν ἀττικιστῶν diſſeram.

QVALIA FVERINT EORVM SCRIPTA QVI POTISSIMVM Atticorum nomine digni exiſtimati ſunt. Item, de ſcriptis quæ Atticum thymum redolere, aut Atticum πῖνον ſeu μυκτῆρα habere dicuntur. CAPVT XX.

ATticum dicendi genus quantis laudibus ipſi etiam Latini extollere ſoliti ſint, dici vix poteſt. In eo certè M. Tullius vim & ſuauitatem aliáque multa ſic admiratur, vt bene dicere velit eſſe Atticè dicere. Non enim iam quærimus (inquit in commentario de optimo genere oratorum) quid ſit Atticè, ſed quid ſit optimè dicere. Ex quo intelligitur, quoniam Græcorum oratorum præſtantiſſimi ſunt ii qui fuerunt Athenis, eorum autem princeps facilè Demoſthenes, hunc ſiquis imitetur, eum & Atticè dicturum & optimé. vt quoniam Attici nobis propoſiti ſunt ad imitandum, bene dicere, id ſit Atticè dicere. Sic etiam Fabius poſt eum, Melius (inquit) de hoc nomine ſentiant, credántque, Atticè dicere, eſſe optimè dicere. Neque tamen ita hoc interpretandum eſt quaſi fieri non poſſet quin bene diceret quicunque Atticus eſſet. Vnde apud eundem legimus in Bruto, Ita fiet vt non omnes qui Atticè, iidem bene, ſed vt omnes qui bene, iidem etiam Atticè dicant. Sed hoc ſciendum eſt, eorum ſcripta qui præ aliis Atticorum nomine digni exiſtimati fuerunt, ἰσχνότητα quandam habuiſſe. Atque id vel hinc perſpicere licet, quòd Lyſias, qui præ cæteris hoc dicendi genus ſectatus eſt, præ cæteris etiã Atticus fuit exiſtimatus. Verùm eos variis in locis M. Tullius reprehendit qui tantùm huic tenui generi dicendi tribuebant vt vix aliud pro Attico habere vellent. Putant enim (inquit in Oratore) qui horridè incultéque dicat, modò id eleganter enucleatéque faciat, eum ſolum Atticè dicere. Errant, quòd ſolum: quòd Atticè, non falluntur. Iſtorum enim iudicio, ſi ſolum illud eſt Atticum, ne Pericles quidem dixit Atticè, cui primæ ſine cõtrouerſia deferebantur. Qui ſi tenui genere vteretur, nunquam ab Ariſtophane poeta fulgurare, tonare, permiſcere Græciam dictus eſſet. Dicat igitur Atticè venuſtiſſimus ille ſcriptor ac politiſſimus Lyſias (quis enim id poſſit negare?) dum intelligamus hoc eſſe Atticum in Lyſia, non quòd tenuis ſit atque inornatus, ſed quòd nihil habeat inſolens aut ineptum. Ornatè verò & grauiter & copioſè dicere, aut Atticorum ſit, aut ne ſit AEſchines néue Demoſthenes Atticus. Et pauciſſimis verbis interiectis, quem hìc tenuem dixit, appellat ſubtilem: ſcribens, Nam qui Lyſiam ſequuntur, cauſidicum quendam ſequuntur, non illum quidem amplum atque grandem, ſubtilem & elegantem tamen, & qui in forenſibus cauſis poſſit præclarè conſiſtere. Huius tenuitatis Lyſiæ mentionem facit & in libello de optimo genere oratorum: ſcribens, Quod quum faciemus, ſi modò idipſum aſſequemur (eſt enim permagnum) imitemur, ſi poterimus, Lyſiam, & eius quidem tenuitatem potiſſimùm. Eſt enim multis in locis grandior: ſed quia & priuatas ille pleraſque & eas ipſas aliis, & paruarum rerum cauſulas ſcripſit, videtur eſſe ieiunior, quoniam ſe ipſe conſultò ad minutarum genera cauſarum limauerit. Aliquanto poſt videtur aduerbio Summiſſè id declarauiſſe quod Græci ἰσχνῶς dicerẽt. Ita fit (inquit) vt Demoſthenes certè poſſit ſummiſſè dicere, elatè Lyſias fortaſſe non poſſit. Aliquanto poſt, vtitur aduerbio Subtiliter: vt ſuprà ſubtilem dixit quem alibi tenuem vocauerat. Sed qui dici à nobis Attico more nolunt, ipſi autem ſe non oratores eſſe profitentur, ſi teretes aures habent, intelligénſque iudicium, tanquam ad picturam probandam adhibentur, etiam inſcii faciendi, cum aliqua ſolertia iudicandi. Sin autem intelligentiam ponunt in audiendi faſtidio, neque eos quicquam excelſum magnificúmque delectat, dicant ſe ſubtile quiddam & politum velle, graue ornatúmque contemnere: id verò deſinant dicere, qui ſubtiliter dicunt, eos ſolos Atticè dicere, id eſt quaſi ſiccè & integré. At ſi amplè & ornatè & copioſè, cum eadem integritate, Atticorum eſt, cui dubium eſt vtrum orationem noſtram tolerabilem tantùm an etiam admirabilem eſſe cupiamus?

mus? Ex Fabio quoque diſcimus, Atticos nonnullis eos demum viſos fuiſſe qui illo tenui dicendi genere vterentur. Scribit enim lib.10, cap.1, Alii preſſa demum & tenuia, & quæ minimum ab vſu quotidiano recedant, ſana & verè Attica. Item lib.12, c.10, Quid eſt igitur quòd in iis demum qui tenui venula per calculos fluunt, Atticum ſaporem putent? ibi demum thymum redolere dicant? Et aliquanto antè, Quapropter mihi falli multũ videntur qui ſolos eſſe Atticos credunt tenues & lucidos & ſignificantes: ſed quadam eloquentiæ frugalitate contentos, ac ſemper manũ intra pallium continentes. Iis autem quæ ſubiungit, eundem quem & Cicero oratorẽ, vt certum illius dicendi generis exemplar, proponit: nimirum Lyſiam. Nam quis (inquit) erit hic Atticus? Sit Lyſias. hunc enim amplectuntur amatores iſtius nominis modum. Non igitur iam vſque ad Coccum & Antocidẽ remittemur. Interrogare tamen velim an Iſocrates Atticè dixerit. nihil enim eſt tam Lyſiæ diuerſum. Negabunt? at eius ſchola principes oratorũ dedit. Quæratur ſimilius aliquid. Hyperides Atticus? Certé. at plus indulſit voluptati. Tranſeo plurimos, Lycurgum, Ariſtogitona, & iis priores, Iſæum, Antiphontem: quos vt homines inter ſe genere ſimiles, differentes dixeris ſpecie. Quid ille cuius modò fecimus mentionem, Aeſchines? nonne iis latior & audentior & excelſior? Quid denique Demoſthenes? non cunctos illos tenues & circunſpectos, ſublimitate, vi, impetu, cultu, cõpoſitione ſuperauit? Non inſurgit locis? non figuris gaudet? non tranſlationibus nitet? non oratione ficta dat tacentibus vocẽ? Et paucis interiectis, Lyſiæ ἰσχνότητα, gracilitatẽ appellat. Quid Periclea? ſimilémne credimus Lyſiacæ gracilitati, quem fulminibus & cæleſti fragori comparant comici, dum illi cõuitiantur? At ſuprà, dicens quandam eloquentiæ frugalitatẽ, vocem Græcã λιτότητα videtur voluiſſe exprimere. ſiquidem illud dicendi genus quod ἰσχνὸν paſſim appellatum fuit, alicubi λιτὸν etiam vocatum inuenitur. Cæterùm quod ad Demoſthenem attinet, Cicero quoque eum potiſſimũ in exemplum affert, quo illam de Attica tenuitate ſeu gracilitate opinionem refellat: non in eo tantùm qui allatus fuit loco, ſed etiã alibi. Nam in Oratore, hanc de illo ſententiã ferentẽ audimus, Hoc nec grauior extitit quiſquã, nec callidior, nec temperatior. Et paulo pòſt de eodem, Quo ne Athenas quidem ipſas magis credo fuiſſe Atticas. Et tamen Lyſiæ fuiſſe diſſimillimũ, cùm alibi tum in hoc Bruti loco teſtatur. Atticos, inquit, volo imitari. Quos? nec enim eſt vnum genus. nam quid eſt tam diſſimile quàm Demoſthenes & Lyſias? quàm idem & Hyperides? quàm omnium horum Aeſchines? Deniq; Atticis propriam maximè fuiſſe tenuitatem ſeu ſubtilitatem vbique fatetur. Atq; hanc (quam à Fabio gracilitatem dici modò vidimus) exilitatem quoque appellat. veluti quũ Brutũ inducit dicentem, Atticum ſe Caluus noſter dici oratorẽ volebat: inde erat iſta exilitas, quam ille de induſtria cõſectabatur. Et aliquãto pòſt, Exiliter & anguſte copulat: Quare ſi anguſtè & exiliter dicere, eſt Atticorũ, &c. Quinetiã hoc vocat Summiſsè dicere, vt antea oſtendi: quum docerẽ hoc quoq; aduerbio declarari quod Græci ἰσχνῶς appellãt. nõ tamen ita intelligens quaſi hoc Latinũ illi Græco in eodem metaphoræ genere reſpondeat. alioqui certè ταπεινῶς dixiſſem, ſicut & ὑψηλῶς de altero illo Elaté. Cæterùm vocabulis illis non contentus, & quiddam etiam tenuitate tenuius (vt ita loquar) ſignificare volens, ieiunitatem appellat, necnon ſiccitatem & inopiam. ſcribẽs in Bruto, Sin autem ieiunitatem & ſiccitatem & inopiam (dummodo ſit polita, dum vrbana, dum elegans) in Attico genere ponit, hoc rectè duntaxat: ſed quia ſunt in Atticis alia meliora, videat ne ignoret & gradus & diſſimilitudines, & vim & varietatem Atticorum. Sic autem & in loco qui allatus ex eo fuit in fine paginæ præcedentis, aduerbio Siccè hac ipſa de re vſus eſt, & quidem ei Integrè adiungens. Ibidem integritatem dicit: eádemque ſignificationẽ huic nomini dederat antequã ieiunitatis & ſiccitatis atq; inopiæ vocabulis vteretur. Dixerat enim, Nã ſiquis eos qui nec ineptè dicunt, nec odioſè, nec putidè, Atticè putat dicere, is rectè niſi Atticum probat neminem. Inſulſitatem enim & inſolentiam, tanquam inſaniam quandam orationis, odit, ſanitatem autem & integritatem, quaſi religionem & verecundiam oratoris probat. hæc omnium debet oratorum eadem eſſe ſententia. Sic voce Incorruptum ſignificare videtur idem quod Integrum, in Oratore, vbi dicit Athenienſium ſemper fuiſſe prudens ſincerúmque iudicium, nihil vt poſſent niſi incorruptum audire & elegans. Quibus ſubiungit, Eorum religioni quum ſeruiret orator, nullum verbum inſolens, nullum odioſum ponere audebat. Vbi obſerua, quod dicit Demoſthenem ſuorum religioni ſeruiſſe, conuenire cum ea verecundia & religione cuius mentionem facit in loco quem proximè attuli.

Quum autem ex his Ciceronis & Fabii locis ſatis patere poſſit quod dicendi genus vulgus eſſe putaret Atticum, quæ contrà Ciceronis de illo ſententia eſſet, plures, quan-

uis in promptu habeam, non addam. Sed potius vnum ex Ciceronianis quos attuli, ſi-
múlque quendam quem afferam, mecum examinare lectorem iubebo. Is quem attuli,
eſt hic, circa huius capitis initium, ex Oratore, Putāt enim, qui horridè incultéq; dicat,
modò id eleganter enucleatéque faciat, eum ſolum Atticè dicere. Errant, quòd ſolum:
quòd Atticè, non falluntur. Hîc enim meritò dubitaturus eſſe quiſpiam videtur, quo-
modo qui horridè & incultè dicat, eleganter enucleatéque id facere poſſit. Quid ſi igitur
priora quidem illa duo de ipſis verbis accipiantur, altera verò duo ad ſententias ipſas re-
ferantur? Alioqui priora ad ſermonem horridum & incultum, poſteriora ad verborum
aptam collocationem & quandam in tota orationis ſtructura concinnitatem videri
queāt pertinere. Poteſt enim horridus eſſe eius ſermo, id eſt horrida quædā verba habe-
re (qualia videbantur ea potiſſimùm quæ priſca erant) qui tamen alioqui aptè dicat, &
quidem ita vt ab Atticorū regula minimè abſit: vt de quibuſdam Aſiaticis oratoribus lo-
quitur in eodē opuſculo. Quinetiam hæc ibidem leguntur, Quantum autem ſit aptè di-
cere, experiri licet, ſi aut compoſiti oratoris benè ſtructam collocationem diſſoluas per-
mutatione verborū. corrumpetur enim tota res, &c. Aliquanto pòſt, Vidéſne vt ordi-
ne verborū paulum commutato, iiſdem tamē verbis ſtante ſentētia, ad nihilum omni-
recidāt, quū ſint ex aptis diſſoluta? aut, ſi alicuius incōditi arripias diſſipatam aliquā ſen-
tētiam, eámq; ordine verborū paulum cōmutato, in quadrum redigas, efficiatur aptum
illud quod fuerat antea diffluēs ac ſolutum? Ex illis autem vitiis quod maximum e
(aut certè quod non eſt minimum) in Hegeſia bis reprehenderat in ſuperioribus. qu
diceret, eum, dum imitari vult Lyſiā, incidere particulas: neq; minus ſententiis pecca
quàm verbis. Cæterùm quū voci Elegāter addit Enucleatè, ad illā perſpicuitatē reſpice
videtur quæ elegātis ſtructuræ orationis comes eſſe ſolet. Poſſumus etiam fortaſſe il
verba, Modò id elegāter enucleatéq; faciat, ita accipere quaſi dixiſſet, Modò nihil habe
inſolens aut ineptum. ſicut ipſum Lyſiam inornatum eſſe, ſed nihil inſolens aut ine-
ptum habere dicit. At de Hegeſia contrà, peccante in illis quæ diximus (quum tame
imitari Lyſiam vellet) Vt non quærat (inquit) quem appellet ineptum qui illum co-
gnouerit. Et de illo quidem loco ita ſentio. Ille alter quem allaturum me ſum polli-
citus, eſt hic ex eodem libro, Quam [numeroſam comprehenſionem] peruerſè fugien
Hegeſias, dum ille quoque imitari Lyſiam vult, alterum penè Demoſthenem, ſaltat, in-
cidens particulas. Quomodo enim Cicero Lyſiam dicere poteſt eſſe alterum penè De-
moſthenē, quum alibi (in eo nimirum qui recitatus à me fuit loco, ex Bruto) nihil tan
diſſimile quàm Demoſthenem & Lyſiam eſſe ſcribat? An eum hac in re ſibi non con-
ſtare dicemus? Imò verò vel tacente Cicerone manifeſtum cuilibet eſſe poteſt ma-
gnum quod eſt inter Lyſiam & Demoſthenem diſcrimen: adeò vt Lyſiam, alterum pe-
nè Demoſthenē appellaſſe credi non poſſit quin ſimul iudicio deſtitutus fuiſſe credatur
Ego certè aliquādo locum non ſatis integrum eſſe ſuſpicatus ſum, atque ob aliqua ver-
ba quæ omiſſa eſſent, ad Lyſiam referri quæ Cicero de Hegeſia dixiſſet: eum videlice
non tantùm imitari Lyſiam, ſed etiam alterum penè Demoſthenem velle haberi. Ve-
rùm doctiſſimus quidā vir & acutiſſimo iudicio præditus, à me hoc de loco conſultus,
in interpunctione errorem latere cenſuit: qua ſublata intelligēdum eſſe, dici Hegeſiam
tranſlatione ab hiſtrionibus ſumpta, alterum penè Demoſthenem ſaltare: id eſt, inepta
imitatione ſtudere illum repræſentare. Poſtea autem comperi & Sebaſtianum Corra-
dum ſuo in Brutum commentario, hunc locum ita afferre, vt dicatur Hegeſias, dum i-
mitari Lyſiam vult, alterum penè ſaltare Demoſthenem.

Iam verò quum in iis quæ de Attico dicendi genere habuimus, oratorum duntaxat
fiat mentio, quæri meritò poſſit an comicos alio quàm eo vſos fuiſſe putandum ſit. Ad
me quidem certè quod attinet, nunquam hoc mihi perſuaſerim: neq; Fabius in ea opi-
nione fuiſſe videtur: quippe qui lib. 12, cap. 10, quū dixiſſet, Neque enim ſi tenuiora hæc
ac preſſiora Græci melius, in eoque vincimur ſolo: ſubiungit, Et ideo in comœdiis non
contendimus. Quæ enim tenuiora ac preſſiora dicit, ea eſſe ad Atticum dicendi genus
referenda, ex hoc eiuſdem loco apparet, lib. 10, cap. 1, Alii preſſa demū & tenuia, & quæ
minimum ab vſu quotidiano recedant, ſana & verè Attica putant. Quinetiā alibi quum
Latinos in comœdia maximè claudicare faſſus fuiſſet, paucis interiectis, Vix leuem (in-
quit) conſequimur vmbram: adeò vt mihi ſermo ipſe Romanus non recipere videatur
illam ſolis conceſſam Atticis venerem: quando eam ne Græci quidem in alio genere
linguæ obtinuerint. Vinci autem Romanum ſermonem ab Attico fatetur & alibi. Si-
quidem legimus lib. 12, Quare qui à Latinis exigit illam gratiā ſermonis Attici, det mihi

in loquendo eandem iucunditatem, & parem copiam. Ac non ita longo interuallo hæc præcedunt, Latina mihi facundia vt inuentione, diſpoſitione, conſilio, cæteriſque huius generis artibus ſimilis Græcæ ac prorſus diſcipula eius videtur: ita circa rationem eloquendi vix habere imitationis locum. Idem in fine libri 10, Non tamen mirabor Latinos magis indulſiſſe compoſitioni quàm Atticos, quanuis minus in verbis habeat varietatis & gratiæ. Et tamen ſcribit eodem libro, Oratores verò vel præcipuè Latinam eloquentiam parem facere Græcæ poſſunt. Si igitur Græcis comicis potius quàm oratoribus Latini cedunt, quomodo Græcorum comœdias Atticum dicendi genus habere negabimus? Equidem qui in Ariſtophane (vt de cæteris nunc taceam) Atticum dicẽdi genus non perſpiciet, is meritò cæcutire dicetur. Sed Atticũ dicendi genus ſimpliciter nunc Atticã ἰσχνότητα appello, potiúſque ad illam Attici ſermonis venerẽ, cuius paulo antè facta fuit mentio, quàm ad eloquentiam referens. Alioqui certè latè fuerit extendendum eloquentiæ nomẽ: vt extenditur à Marco Tullio, quum in Oratore ſcribit, Seiunctus igitur orator à philoſophorum eloquentia, à ſophiſtarũ, ab hiſtoricorũ, à poetarum, explicandus eſt nobis qualis futurus ſit. Sic quoque Fabius latè extendit, quum omnem eloquentiam habere aliquid cõmune ſcribit. Dixerat enim, Id quoque vitandum (in quo magna pars errat) ne in oratione poetas nobis & hiſtoricos, in illorũ operibus oratores aut declamatores imitandos putemus. Sua cuique propoſita lex, ſuus decor: nec comœdia in cothurnos aſſurgit, nec contrà tragœdia ſocco ingreditur. Equidem ſi verum eſſet quod nõnulli (teſte eodem Fabio) cenſuerunt, nimirũ nullam eſſe naturalem eloquentiam, niſi quæ ſit ſermoni quotidiano ſimillima, quo cum amicis, coniugibus, liberis, ſeruis, loquimur, contenti promere animi voluntatẽ: hanc laudem ſola comœdia mereri iure optimo dici poſſet. nam apud comicos, niſi quòd verſiculi ſunt, nihil eſt aliud quotidiani diſſimile ſermonis, vt ſcribit in ſuo Oratore Cicero. Ac de comicis hactenus: ex iis autem quæ hîc de illis déque variis eloquentiæ velut formis dicta fuerũt, colligi poterit quid de philoſophis quoque & hiſtoricis, quod attinet ad genus dicendi Atticum, iudicare oporteat.

Duo addam, antequam ad alteram huius capitis partem veniam: quorum vnũ eſt, quamuis Fabius Latinum ſermonem ab Attico vinci fateatur, in iis quos attuli ex eo locis, fuiſſe tamen & ex Latinis ſeu Romanis oratoribus qui Attici vocarentur. Legimus enim apud eum, lib. 12, Non Scipio, Lælius, Cato, in eloquendo velut Attici Romanorum fuerunt? Cicero autem de Caluo, non velut Atticum, ſed planè Atticum eum ſuo iudicio fuiſſe vel potius dici voluiſſe, tradit: ſcribens, in Bruto, vel potius inducens Brutum dicentem, Atticum ſe Caluus noſter dici oratorem volebat. inde erat iſta exilitas, quam ille de induſtria conſectabatur. Vbi obſerua hunc quoque oratorẽ in Attico dicendi genere præcipuã laudem eſſe putauiſſe τῆς ἰσχνότητος, quum Cicero ſcribat eum, quòd ſe Atticum oratorẽ dici vellet, exilitatem conſectatum fuiſſe. Fabio tamen aliud quiddam eſſet exilitas quàm tenuitas ſeu gracilitas: quum eos qui ſunt exiles, in illorum numero ponat qui in peius declinauerint: ſcribens lib. 10, cap. 2, Et quum iis feliciſſimè ceſſit imitatio qui verbis atque numeris ſunt non multũ differentes, vim dicendi atque inuentionis non aſſequuntur: ſed plerunque declinant in peius, & proxima virtutibus vitia comprehendunt: fiũtq; pro grandibus tumidi, preſſis exiles, &c.

Alterum, quod additurũ me dixi antequam ad alterã huius capitis partẽ tranſirem, eſt diſcrimen Atticorum oratorum ab Aſiaticis, ſeu Aſianis & Rhodiis. de quibus quũ à Cicerone & Fabio multa dicantur, incipiã ab eo Fabii loco quo de origine Aſiatici generis dicendi diſſerit: lib. 12, cap. 10, Et antiqua quidem illa diuiſio inter Aſianos atq; Atticos fuit, quum hi, preſſi & integri, contrà inflati illi & inanes haberentur: & in his nihil ſuperflueret, illis iudicium maximè ac modus deeſſet. Quod quidam (quorum & Santra eſt) hoc putant accidiſſe quòd paulatim ſermone Græco in proximas Aſiæ ciuitates influente, nondum ſatis periti loquendi, facundiam concupierint, ideóque ea quæ propriè ſignari poterant, circuitu cœperint enuntiare, ac deinde in eo perſeuerarint. Mihi autem orationis differentiam feciſſe & dicentium & audientiũ naturæ videntur, quòd Attici limati quidem & emuncti nihil inane aut redundãs ferebant: Aſiana gens, tumidior alioqui & iactãtior, vaniore etiam dicendi gloria inflata eſt. Tertium mox, qui hæc diuidebant, adiecerunt genus, Rhodium: quod velut medium eſſe atque ex vtroq; miſtum volunt. Neque enim Atticè preſſi, neque Aſianè ſunt abundãtes: vt aliquid habere videantur gentis, aliquid autoris. AEſchines enim, qui hunc exilio delegerat locũ, intulit eò ſtudia Athenarum, quæ, velut ſata quædam cælo terráque degenerant, ſaporem illum Atticum peregrino miſcuerunt. Lenti ergo quidem ac remiſſi, non ſine

pondere tamen : neque fontibus puris, neque torrentibus turbidis, ſed lenibus ſtagnis ſimiles habentur. Nemo igitur dubitauerit longè eſſe optimum genus Atticorum. In quo &c. Idem Fabius de Marco Tullio ſcribit, Quem tamen & ſuorum homines temporum inceſſere audebant vt tumidiorem & Aſianum & redundantem, & in repetitionibus nimium, &c. Cicero quoque Aſiaticorum & Rhodiorum ita meminit vt multo magis Rhodios probet. Scribit enim in Bruto, At verò extra Græciam magna dicendi ſtudia fuerunt, maximíque huic laudi habiti honores illuſtre oratorum nomen reddiderunt. Nam vt ſemel è Piræeo eloquentia euecta eſt, omnes peragrauit inſulas, atque ita peregrinata tota Aſia eſt, vt ſe externis oblineret moribus, omnémque illam Atticæ dictionis quaſi ſanitatẽ perderet, ac loqui penè dediſceret. Hinc Aſiatici oratores, non contemnendi illi quidem nec celeritate, nec copia: ſed parum preſſi, & nimis redundantes: Rhodii, ſaniores, & Atticorum ſimiliores. Legimus apud eundem in Oratore, Itaque Caria, & Phrygia, & Myſia, quod minimè politæ miniméque elegantes ſunt, aſciuerunt aptum ſuis auribus opimum quoddam & tanquam adipatum dictionis genus quod eorum vicini, non ita lato interiecto mari, Rhodii nunquam probauerunt, Græci autem multo minus, Athenienſes verò funditus repudiauerunt: quorum ſemper &c In alio eiuſdem libri loco legimus, Quónam igitur modo audiretur Myſus aut Phryx Athenis, quũ etiam Demoſthenes exagitetur vt putidus ? Quum verò inclinata vlulantique voce, more Aſiatico, canere cœpiſſet, quis eum ferret ? aut quis potius non iuberet auferri? De iiſdem hæc in eodem libro ſcribit, Apud alios autem, & Aſiaticos maxime numero ſeruientes, inculcata reperias inania quædam verba, quaſi cõplementa numerorum. Quinetiam in opuſculo De optimo genere oratorum iſta leguntur, Eos imitemur, ſi poſſumus: ſin minus, illos potius qui incorrupta ſanitate ſunt (quod eſt proprium Atticorum) quàm eos quorum vitioſa abundantia eſt: quales Aſia multos tulit. Idem in Bruto Aſiaticæ dictionis genera duo conſtituit: ſcribens, Sed ſi quærimus cur adoleſcens magis floruerit dicendo quàm ſenior Hortenſius, cauſas reperiemus veriſſimas duas: primùm quòd genus erat orationis Aſiaticũ, adoleſcentiæ magis cõceſſum quàm ſenectuti. Genera autem Aſiaticæ dictionis duo ſunt: vnum, ſententioſum & argutum, ſententiis non tam grauibus & ſeueris, quàm concinnis & venuſtis: qualis in hiſtoria Timæus, in dicendo autem pueris nobis Hierocles Alabandeus, magis etiam Menecles frater eius fuit: quorum vtriuſque orationes ſunt in primis, vt Aſiatico in genere, laudabiles. Aliud autem genus eſt non tam ſententiis frequentatum, quàm verbis volucre atque incitatum: quali eſt nunc Aſia tota: nec flumine ſolùm orationis, ſed etiam exornato & faceto genere verborum: in quo fuit AEſchylus Cnidius, & meus æqualis Mileſius AEſchines. In iis erat admirabilis orationis curſus, ornata ſententiarum concinnitas non erat. Hæc autem (vt dixi) genera dicendi aptiora ſunt adoleſcẽtibus, in ſenibus grauitatem non habent. Hæc ibi Cicero. Meminit autem illorum Aſiaticorum fratrum & alibi, nimirum De orat. lib. 2, Vt hodie Alabandenſem illum Meneclem & eius fratrem Hieroclem (quos ego audiui) tota imitatur Aſia : ſic ſemper &c. Alibi autem eos Aſiaticorum rhetorum principes vocat: addens etiam, ſua ſententia minimè eſſe contemnendos. Siculorum etiam oratorum meminit Cicero in ſuo Oratore: Sunt etiam (inquit) qui illo vitio quod ab Hegeſia maximè fluxit, infringendis concidendíſq; numeris in quoddam genus abiectum incidát, Siculorum ſimillimum. Eorum, ſicut & Byzantiorum, meminit & lib. 2. De oratore, Inueni autem ridicula & ſalſa multa Græcorum. nam & Siculi in eo genere & Rhodii & Byzantii & præter cæteros Attici excellunt. Videtur enim hîc quoque de oratoribus intelligere.

AD ALTERAM autem huius capitis partem (id eſt, quam huic capiti promiſi) vt tandem veniam, videndum eſt qualia fuerint illa ſcripta quæ Atticum thymum redolere, aut πίνον ſeu μυκτῆρα Atticum habere dicuntur. Vt igitur περὶ τοῦ θύμου & περὶ τοῦ πίνου prius dicam (nam τῷ μυκτῆρι minus affinitatis eſt cum iſtis) non dubito quin horum vtroque Atticum dicendi genus ſeu Atticam eloquentiam ſignificarent: ſed eam quæ natiua eſſet, nihílque niſi domo petitum, nihil aliunde accerſitum haberet, & ab omni affectatione aut etiam affectationis ſuſpicione longiſſimè abeſſet. Verùm quũ thymum dicebant, ad gratiã & iucunditatẽ quæ tali eloquentiæ inerat reſpexiſſe, ſimúlq; πρὸς τὸ αὐτοφυὲς (perinde acſi Hymettii mellis dulcedinem reſipere eam dixiſſent) at quum πίνου mentionem faciebant, horridam & incultam ſimplicitatem quæ illi vetuſto dicendi generi inerat, tanquam ſitu vetuſtatis obſitam, voluiſſe exprimere videntur. Atque hæc de iſtorum verborum ſignificatione dixiſſe contentus, ad exempla veniam. Lucianus igitur quendam ineptum Thucydidis imitatorem deridens, ſcribit in libello, quo

docet πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, Ἕτερος δὲ, Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, τῷ τοῦ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. Qui locus, quanuis illa verba θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν per ironiā dicta habeat, meam tamē expoſitionē apertè confirmare videtur. Sic Fab. lib. 12, cap. 10, Quid eſt igitur quòd in iis demum qui tenui venula per calculos fluunt, Atticū ſaporem putent? ibi demum thymum redolere dicant? Scripſerat autem aliquanto antè, AEſchines enim qui hunc exilio delegerat locum, intulit eò ſtudia Athenarum: quæ, velut ſata quædam cælo terráque degenerant, ſaporē illum Atticum peregrino miſcuerunt. At Cicero redolere ſine adiectione dixit, quanuis idem fortaſſe declarare volens: quum in Bruto ſcribit de Phalereo Demetrio, Mihi quidem ex illius orationibus redolere ipſæ Athenæ videntur.

Vox autem illa πίνος de qua nunc dicendū eſt, Dionyſio Halicarnaſſeo eſt frequens: qui etiam alicubi χνοῦν ei addit: & quod vno in loco πίνον καὶ χνοῦν τὸν τῆς ἀρχαιότητος appellat, in altero χνοῦν ἀρχαιοπινῆ vocat. Vtrunque autem locum quum attulerim ſuprà, pag. 236, agens de Attica lingua veteri, eò te remittendum putaui, ac monendū duntaxat, vt in poſteriori conſiderares, verbis illis χνοῦς ἀρχαιοπινής, addi χάρις ἀβίαστος. Sic vſus eſt Damaſcius apud Suidam, ſcribens, ὁ δὲ ἦν καὶ λέγειν ἱκανὸς, οὐ τοὺς νεωτέρους ἐκμιμησάμενος σοφιστὰς, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀρχαῖον πίνον τῆς λογογραφίας ἁμιλλώμενος. Ciceronem quoque vocabulo iſto tanquam aptiſſimo vti videmus in epiſt. ad Atticum, necnon participio verbi paſſiui ex eo deducti. Legimus enim lib. 14, epiſt. 7, A Cicerone mihi literæ ſanè πεπινωμέναι, & bene longæ. Cætera autem vel fingi poſſunt: πίνος literarum ſignificat doctiorem. Sed pro πεπινωμέναι in quibuſdam exempl. perperam ſcriptum eſt πεπυκνωμέναι. Quod vel ex aduerbio πεπινωμένως probari poteſt, quo in ſequēte libro vtitur, nimirum epiſt. 16, lib. 15, Tandem à Cicerone tabellarius, & mehercule literæ πεπινωμένως ſcriptæ: quod ipſum προκοπὴν aliquam ſignificaret.

Μυκτὴρ autem Atticus iis ſcriptis (vt opinor) ineſſe dicebatur aut iis verbis quæ aliquam δριμύτητα haberent. Lucianus πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις, in principio, εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ καὶ μυκτῆρα οἷον τὸν Ἀττικὸν προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. Et non multo pòſt, καί εἴ γε σοὶ τοῦτο βούλεται εἶ) ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων. At verò Dionyſius Longinus Hyperidi tribuit μυκτῆρα πολιτικώτατον. Neque tamen μυκτὴρ Atticis tantùm ſed aliis quoque ſcriptoribus tribuitur. Atque adeò vt Dionyſ. Longinus Hyperidi μυκτῆρα πολιτικώτατον ineſſe dicit, ita Plutarchus Herodoto μυκτῆρα πολιτικὸν, in libro quo eum κακοηθείας accuſat. Cæterùm ille Luciani locus quo εἰρωνείαν & μυκτῆρα Ἀττικὸν coniungit, in memoriam mihi reuocat quod à Polluce ſcribitur, nimirum μυκτῆρα vocatum fuiſſe τὸν εἴρωνα. Atque adeò id conuenit cum ea ſignificatione quam habet verbum μυκτηρίζειν, quum videlicet ponitur pro Subſannare: ſicut Latinè Naſo ſuſpendere. Sed de his plura meus Græcæ linguæ Theſaurus docere poterit. Omittendum certè non eſt, Fabium itidē Atticos appellaſſe emunctos, lib. 12, cap. 10. Eſt alioqui Latinis frequentius Emunctæ naris homo quàm Emunctus. Horat. de Lucilio, Emunctæ naris, durus componere verſus. De eodem Plinius in ſua præfatione, Qui primus condidit ſtili naſum. Notum autem eſſe poteſt & illud Martialis, Naſutus ſis vſque licet, ſis denique naſus.

ATTICISTAE POTIVS QVAM ATTICI, qui ſcriptores vocari debeant. CAP. XXI.

IN quæſtione valde odioſa me hîc verſaturum eſſe ſcio, ſed quam tamen niſi tractauero, minimè officio meo vel potius inſtituto ſatisfecero. Videndum eſt enim quínam ſcriptores Ἀττικισταὶ appellari, miniméque Ἀττικῶν nomine digni haberi debeant. Vbi certè non tam eos qui Atticiſtæ vocandi ſunt, exautorare, quàm Atticis autoritatē ſuam conſeruare volo. Ac primùm de iniuria querendum eſt quæ fit Atticis quū Atticiſtæ vocātur: non minor certè quàm ſiquis Platonem, ſummū omnium conſenſu philoſophū, philoſophaſtrum appellaret. Ex iis autem qui hanc iniuriam illis faciunt, eſſe & noſtrū Corinthū antea oſtendi. quem errorem (ſic enim appellanda eſt illa iniuria) in eo multo magis quàm in illis qui Ἀττικῶν ὀνομάτων ἐκλογὰς nobis dederunt, miror. Quínam igitur ſunt Atticiſtæ? qui non Attici ſunt, ſed Atticorum, quibus ſucceſſerunt, imitatores. Hoc in numero ſunt (ex iis quidem quorum aliqua ſcripta noſtras ad manus peruenerunt) Ariſtides, Lucianus, Philoſtratus, Syneſius. iam enim τοῖς κορυφαίοις enu-

merare contentus ero: & ita quidem vt ea quæ dicturus ſum, nõ tam de Luciano quàm
de reliquis tribus intelligi velim. Quæ autem illa ſunt? an eos non ſatis Atticè loqui?
imò verò nimis Atticè: vel potius, ideo non ſatis Atticè loqui quòd nimium Atticè lo-
quantur. Hic enim meminiſſe oportet eorũ quæ à Fabio ſcribuntur, lib. 8, cap. 1, Mul-
tos enim quibus loquendi ratio non deſit, inuenias: quos curioſè potius loqui dixeris
quàm Latinè. Quomodo & illa Attica anus Theophraſtum, hominem alioqui diſertiſ-
ſimum, annotata vnius affectatione verbi, hoſpitem dixit: nec alio ſe id deprehendiſſe
interrogata reſpondit, quàm quòd nimium Atticè loqueretur. Neque tamen hunc ita
in exemplum affero, quaſi in eodem illos gradu ponendos eſſe, atque hunc pari affecta-
tionis vitio laboraſſe exiſtimem. (quomodo enim illos huic cõparare audeam, in quo
tam diuinus eloquendi nitor fuiſſe perhibetur, vt ex eo nomẽ quoque traxiſſe dicatur?)
ſed contrà lectores hoc ſecũ reputare velim, ſi Theophraſtus eo ſeculo quo lingua Græ-
ca velut in ætatis ſuæ flore erat, & in ea vrbe vbi multo magis quàm alibi vſquã Græca
eloquentia vigebat, in affectationem reprehenſione dignam incidit: quàm multa eſſe
in illis quos dixi ſcriptoribus, ſeneſcentem Græcam linguam nactis, exiſtimandum ſit,
quæ Lyſias, Demoſthenes, AEſchines, Hyperides cæteriq; ſi reuiuiſcerẽt, ineptæ affecta-
tionis accuſarent. Equidem vel ipſe Theophraſtus, vt ab anu illa reprehenſus fuit, ita vi-
ciſſim illorum in pleriſque reprehenſor eſſe poſſet. Quòd ſi ne ii quidem omnes qui
Attici fuerũt, & Atticæ linguæ alumni, ad πῖνον illum de quo antea dictũ fuit peruenerũt,
quàm procul ab eo abfuiſſe recẽtiores illos putare debemus? Si enim nos qui peregrini
omnino ſumus, & vix tenuem germanæ & inaffectatæ Atticorũ eloquentiæ guſtũ ha-
bemus, affectationem tamen in quibuſdam illorũ locis animaduertimus, quàm mul-
ta veteres illos animaduertere poſſe credemus? Nimirum quantum eſt diſcriminis in-
ter fœminam naturæ dotibus natiuóque decore formoſam, & eam quæ mercato cultu
(vt Propertianis vtar verbis) pulchra eſt, aut ſaltem quæ formam alioqui mediocrem
pigmentis & fucis adiuuat, tantùm Atticiſtas illos ab Atticis differre, primo ſtatim aſpe-
ctu deprehenderent. Vſqueadeo magnum eſt vitium, (& à quo tamen cauere difficilli-
mum) affectatio, & ambitioſa eloquentiæ oſtentatio. Laudandus ſanè Fabius
ab ea paſſim nos deterreat. Verba, inquit, à vetuſtate repetita, non ſolùm magnos aſſer-
tores habent, ſed etiam afferunt orationi maieſtatem aliquam, non ſine delectatione. Et
paucis interiectis, Sed opus eſt modo, vt neque crebra ſint hæc, neque manifeſta. quia
nihil eſt odioſius affectatione. Quod autẽ de verbis à vetuſtate repetitis hîc Fabius ſcri-
bit, de aliis quoque omnibus orationis ornamentis perſuaſum nobis eſſe debet. De-
nique quanta ſit orationis virtus, dicendi genus affectatione carẽs, vel ex ea laude quam
Xenophonteæ eloquutioni tribuit, perſpicere poſſumus. Quid ego commemorem Xe-
nophontis iucunditatem illam inaffectatam, ſed quam nulla poſſit affectatio conſequi?
vt ipſæ finxiſſe ſermonem Gratiæ videantur. Nimirum hæc inaffectata iucunditas, eſt
illa χάρις ἀβίαστος, cuius antea facta fuit mentio. Adhibet quidem certè & Xenophon
orationi ſuæ varia ornamenta, ſed modum tenere, & locorum qui ea poſcũt, rationem
habere nouit. Idem & cæteri ſcriptores antiqui faciunt, illi prouerbiali præcepto paren-
tes, τῇ χειρὶ σπεῖρε, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ. Ita pigmentis vtere vt pyxides ipſas effun-
dere velle non videaris. Quemadmodum enim nõ bene olere dictus eſt qui ſemper be-
ne olebat, ita fortaſſis inelegans dici poteſt qui ſemper elegantias curioſè conſectatur.
Nam vt ille odore externo naturalem tegere volebat, ita naturali eloquentiæ diffidere
videtur, vel potius nullam à natura habere, cuius vbiq; artificioſus eſt ſermo: præſertim
ſi anxium quoddam artificium in eo appareat. Illud igitur Naſonis præceptũ in mentẽ
nobis ſemper veniat, Quæ latet ars prodeſt: aliò quidem apud eum ſpectans, ſed nõ mi-
nus huc pertinens. Eatenus enim arte vtendũ eſt quoad artem ſi non perſpicere, nemo
at certè non quilibet poſſit. Eadémq; fortaſſis lege poſſumus interdum aliquid affecta-
tionis nobis permittere. Nam & ipſe Fabius, affectationis acerrimus alioqui reprehen-
ſor, ſcribit lib. 12, Quapropter ne illis quidem nimiũ repugno qui dandum putant nõ-
nihil eſſe temporibus atque auribus, nitidius aliquid atque affectatius poſtulantibus. At
contrà minimè cautionem illam adhibuiſſe, nullúmque prorſus modum tenuiſſe, nõ-
nullos in vſurpandis certis quibuſdam Atticorum vocabulis, ſed ea temere inculcare ſo-
litos fuiſſe ex iis quæ ſcripſi capite XVIII, patere omnibus poteſt.

Verùm vt de inepta illa & craſſa (vt ita loquar) affectatione taceam, potiúſq; aliquid
de ea dicam cuius exempla apud eos quos nominaui ſcriptores, Ariſtidem, Philoſtra-
tum, Syneſium, inueniri queunt: diuerſa eius eſſe genera ſciendum eſt. Ac primùm alii
in nimia nimiſque curioſa certi cuiuſpiã ſcriptoris imitatione affectationem ſuam pro-

dunt, alii velut floſculos ex variis decerptos inculcant. deinde ſunt qui rara potiſſimùm vocabula aut loquendi genera conſectantur: (ſicut nonnullis ea magis placent quibus vix ſemel atque iterum vſus eſſe comperitur Cicero, quàm ea quorum vſum apud eum frequentem eſſe ſcimus) ſunt contrà qui vocabulum aliquod aut loquendi genus quod frequentiſſimum apud aliquem ſcriptorem eſt, frequentiſſimè & ipſi vſurpant. ſicut Fabius de Cicerone loquens, Noueram (inquit) quoſdam qui ſe pulchrè expreſſiſſe genus illud cæleſtis hujus in dicendo viri ſibi viderentur, ſi in clauſula poſuiſſent, Eſſe videatur. De huiuſmodi autẽ imitatoribus κακοζηλίαν dixerunt Græci. nam κακοζηλία (vt docet Lucianus) eſt eorũ qui ὑπερβαίνουσι τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτείνουσι. Fabius lib. 8, cap. 3, κακόζηλον vocat: ſcribẽs, Κακόζηλον, id eſt mala affectatio, per omne dicendi genus peccat. nã & tumida & exilia, & prædulcia, & abundantia, & arceſſita, & exultantia ſub idem nomen cadunt. Denique κακόζηλον vocatur quicquid eſt vltra virtutem: quoties ingenium iudicio caret, & ſpecie boni fallitur: omnium in eloquentia vitiorum peſſimum. nam cætera quum vitentur, hoc petitur. eſt autẽ totum in eloquutione. Nam rerum vitia ſunt, ſtultum, commune, &c. Animaduertendũ certè eſt, eum affectationis ſignificationem initio huius loci latiùs extendiſſe, nimirum ad imitationẽ vſque. Fuiſſe porro illã vocẽ Græcam non valde antiquam, ex libello περὶ ἑρμηνείας, qui falſò Demetrio Phalereo adſcribitur, necnõ ex Dionyſio Lõgino diſcimus. Quinetiam Lucianus in eo cuius mẽtionẽ feci loco, dicit, ἡ ὑπὸ πολλῶν λεγομένη κακοζηλία. Cicero putidum appellare id videtur in quo κακοζηλία deprehenditur. Atq; ad hanc pertinere arbitror quod de ineptis quibuſdam Thucydidis imitatoribus dicit, in Oratore, Huius tamen nemo neque verborum neque ſententiarum grauitatem imitatur: ſed quum mutila quædam & hiantia loquuti ſunt (quæ vel ſine magiſtro facere potuerunt) germanos ſe putant eſſe Thucydidas. Vel Thucydidis, vt in aliis exempl. legitur. Sedenim valde diuerſa circa imitationem eſſe iudicia ſciendũ eſt, atque interdum quod vni placet, alteri diſplicere. Obſeruaui enim, illum cui Demetrii Phalerei nomen tribuitur, necnon Dionyſium Longinum quædam reprehẽdere, quæ, aut certè quibus ſimilia apud magnæ autoritatis ſcriptores inueniri poſſunt. Atque vt aliquod etiam exemplum inſigne illius iudiciorum diſcrepantiæ proferam, quod in Timæo reprehendit & irridet Longinus, nimirum quòd Xenophontis dictum tanquam egregium ſtultè imitans, (quanuis in iis quæ extant huius exempl. alia ſit quàm apud Longinum lectio) dixerit, ὅ τις αὖ ἐποίησεν, ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας, ἔχων; Contrà enim videmus Plutarcho placere eãdem oratoris cuiuſdam imitationem: qui nimirum eodem modo dixerit de homine impudente, eum in oculis non habere κόρας, ſed πόρνας. Nimirũ quod κακοζηλίαν Longinus eſſe putat, Plutarchus εὐζηλίαν iudicaſſe videtur. Sed de his alius erit dicendi locus. Nunc autem vt ad tres illos quos nominaui redeam, in affectatione peccantes; quũ, vt diuerſa ſunt affectationis genera, (potius autem de ea loquor quæ verſatur circa verba quàm de ea quæ eſt in rebus, ſiue in ſententiis) ita diuerſa extent apud eos quos propoſui exempla: apud Philoſtratum tamen (vtpote καινοπρεπείας amatorẽ ſupramodum) plura quàm apud cæteros me inueniſſe, docebo in Theſauri corollario. Atq; vt apud illũ plura quàm apud cæteros affectationis exempla extare dico, ſic apud Lucianũ pauciora. Quid pauciora dico? Imò verò an vlla reperiãtur (niſi vbi ſuum Lexiphanem vel aliquem alium, cuius ſermonem riſus gratia profert, loquentem inducit) dubitare me fateor: & Ἀττικιστὴν quidem ipſum quoque, ſi ad eius ſeculum reſpiciamus, eſſe appellandum: ſin ad genus dicendi, Atticum vocari poſſe arbitror. De quo hîc adderem nonnulla, niſi & aliqua iam in ſuperioribus dixiſſem, & in eius operum editione aptiorem plura dicendi occaſionem habiturum me ſperarem. Neq; tamen vel ex iis quorũ mentionem feci Atticiſtis, vel ex cæteris quenquam exautorare (vt præmonui) propoſitum mihi eſt, ſed tantùm autoritatem ſuam Atticis hac comparatione conſeruare.

Emendandi loci.

Pag. 14, verſ. 38, Dorum & AEolum. pag. 15, v. 15, [illegible]της maſc. v. 54 & 55, ἐπιρρήματα τῆς ποιότητος, p. 16, v. 22, XVII: p. 35, v. 3, κατακλίνεσθαι τὴν γυναῖκα καί τι κ. p. 39, v. 20, pro poſitiuis vſ. p. 44, v. 2, ὁ σὺ φέρ. v. 16, itidémque εἰσήκη pro εἰσήκειν, v. 33, hanc Atticam pluſq. *Apud Euſtathium tamen ſcriptum eſt Ἰανικὴν: ſed huic ſcripturæ repugnant quæ præcedunt.* verſ. 39, ἐπεποιήκειν d. p. 48, v. 33, illum infinitiui vſ. p. 49, v. 22, quod optatiui eſt modi: v. 24, hunc infinitiui pro opt. p. 67, v. 1, *poſt* geminantur *adde*, CAP. I. p. 73, v. 23, quem Lat. p. 74, v. 25, vt vocab. p. 82, v. 52, quam ὀλίγον & μικρόν p. 85, v. 55; pro γε, ſiue καὶ γάρ. p. 94, v. 45, pro τί ἐχρησάμην τ. p. 97, v. 57, præpoſitionis ab ſiue à, p. 105, v. 35, legitur accuſatiuus μόνα: p. 115, v. 15, genitiui χρόνου. p. 127, v. 34, περὶ τὰ μέρη p. 146, v. 41, vſi ſunt: p. 156, v. 57, κάλως, p. 234, v. 38, ἀμφοτάνομεν. p. 240, v. 12, aut πτερὸν ſeu μυκτῆρα Atticum habere dicuntur.

00050045

Digitized with financial assistance from the
Government of Maharashtra
on 03 December, 2015